
UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 00666578 0

ARAMÄISCH-NEUHEBRÄISCHES HANDWÖRTERBUCH

ZU

TARGUM, TALMUD UND MIDRASCH

VON

D. Dr. D. GUSTAF H. DALMAN
PROFESSOR IN GREIFSWALD

ZWEITE VERBESSERTE UND VERMEHRTE AUFLAGE
MIT LEXIKON DER ABBREVIATUREN VON G. H. HÄNDLER
UND EINEM VERZEICHNIS DER MISCHNA-ABSCHNITTE,
BEIDES BEARBEITET VON PROF. Dr. J. KAHAN, ZNAIM

GEDRUCKT MIT UNTERSTÜTZUNG DER GESELLSCHAFT ZUR FÖRDERUNG DER WISSENSCHAFT DES JUDENTUMS, DER ARTHUR UND EMIL KÖNIGSWARTERSCHEN UNTERRICHTS- UND STUDIENSTIFTUNG UND DER ZUNZ-STIFTUNG

J. KAUFFMANN VERLAG/FRANKFURT a. MAIN
1922

Druck von M. Lehrberger & Co., Frankfurt a. Main

VORWORT ZUR ZWEITEN AUFLAGE

Daß die 1901 ausgegangene erste Auflage meines Handwörterbuchs zu Targum, Talmud und Midrasch jetzt eine neue Auflage erlebt, ist ein Beweis dafür, daß es einem Bedürfnisse entspricht. Es soll auch fernerhin denen dienen, welche aus Gründen der Bequemlichkeit oder Sparsamkeit nach einem weniger umfangreichen Hilfsmittel greifen, als es die Wörterbücher von Lewy, Jastrow und Kohut oder der Thesaurus von Benjehuda sind. Deshalb waren Verleger und Verfasser darin einig, daß es in Umfang und Anlage nicht geändert werden dürfe. Daß es trotzdem um weit über einen Bogen gewachsen ist, zeigt, daß die neue Auflage an Inhalt gewonnen hat.

Wenn das Handwörterbuch seinem Plane gemäß eine Stelle sein sollte, an welchem die Resultate sprachlicher Einzelarbeit gesucht werden, bedurfte es einer gründlichen und umfassenden Nacharbeit. Von Arbeiten sachlichen Inhalts, die seit 1901 erschienen, nenne ich S. Krauss, Talmudische Archäologie I—III (1910—12); S. Klein, Tod und Begräbnis (1918); M. Winter, Die Koch- und Tafelgeräte (1907); A. Rosenzweig, Das Wohnhaus (1907); F. Goldmann, Der Ölbau in Palästina (1906), La Figue en Palestine (1911); S. Schemel, Die Kleidung der Juden (1912); M. Salomonski, Gemüsebau und-Gewächse (1911); S. Klein, Weinstock, Feigenbaum und Sykomore (1911); J. Preuss, Biblisch-talmudische Medizin (1911); M. Mainzer, Jagd, Fischfang und Bienenzucht (1910); S. Klein, Das Klima Palästinas (1914); I. Löw, Aramäische Fischnamen, Lurchnamen 1—7 (1911), Erwe und Wicke (1916). Auf sprachlichem Gebiet gehört hierher: F. Perles, Nachlese zum neuhebräischen und aramäischen Wörterbuch (1917); Babylonisch-talmudische Glossen (1905), Akkadische Fremdwörter (1918); I. Löw, Lexikalische Miscellen (1914), Quisquilien und Miscellen (Monatsschrift Jahrg. 60); M. Neumark, Lexikalische Untersuchungen zur Sprache der jerusalemischen Pentateuchtargume (1905); E. Brederek, Konkordanz zum Targum des Onkelos (1906). Sonst war noch zu berücksichtigen: F. Schulthess, Homonyme

Wurzeln im Syrischen (1900), Lexicon syropalaestinum (1903). Handschriftliche Bemerkungen von Professor FRAENKEL teilte mit Rabbiner Dr. LEWIN in Kempen in Pr., eine Liste von Verbesserungen der ersten Auflage sandte Rabbiner Dr. S. KLEIN in Nové Zamky. Mancherlei Ungenauigkeiten und Lücken hatten sich mir selbst ergeben. Die Zahl der Vervollständigungen auf Grund eigenen Quellenstudiums wäre noch größer gewesen, wenn mein Handexemplar der ersten Auflage sich hätte von Jerusalem beschaffen lassen. Die homonymen Stämme wurden in noch größerem Umgange als früher getrennt. Unvokalisiert blieben jetzt durchweg die Stämme, welche in der Grundform nicht belegt sind. Mehr als früher wurden bei der Verbesserung irriger Lesarten die Stellen ihres Vorkommens angegeben. Aber auch jetzt mußte ich darauf verzichten, alle Irrtümer der gangbaren, kritisch nicht hergestellten Texte zu verzeichnen.

Ein großer Gewinn für die neue Auflage war es, daß Herr Oberrabbiner Dr. IMMANUEL LÖW in Szegedin willig war, seine einzigartige Sachkunde in Bemerkungen zur Druckvorlage zu betätigen. Infolge der Schließung der Grenze Ungarns kam diese Mitarbeit den ersten beiden Bogen nicht zugute; aber von da ab hat sie, trotz der dem greisen Gelehrten widerfahrenen Freiheitsberaubung, bis zu Ende fortgeführt werden können. Ein Teil seiner Bemerkungen ist durch meine zustimmende Aufnahme in den Text verschwunden. Aber die ihm eigentümlichen Identifikationen von Realien sind mit seinem Namen bezeichnet. Bei der Korrektur unterstützte mich wirksam Herr Professor Dr. J. KAHAN in Znaim, der auch sachliche Bemerkungen beisteuerte. Beiden Herren sei für ihre wertvolle Hilfe der verbindlichste Dank gesagt.

Es ist über dreißig Jahre her, daß ich auf Franz Delitzsch's Vorschlag Jacob Levy bei der letzen Lieferung seines grundlegenden Wörterbuchs durch Verifizierung der Zitate bescheidene Dienste leistete. Möchte zu sehen sein, daß ich seitdem nicht vergebens auf einem Gebiete gearbeitet habe, das manchem als abseitsliegend erscheint, das aber dem ernsten Arbeiter für die Erkenntnis der höchsten Wahrheit und für das gegenseitige Verstehen zweier Religionen noch immer wertvolle Früchte trägt.

Was in diesem Wörterbuche geboten wird, ist folgendes:

1. Die Vokalisation, besonders der aramäischen Wörter, ist soviel als möglich gebessert worden, zum Teil durch Vergleichung des Syrischen, besonders aber durch Heranziehung der in den südarabischen Targumhandschriften mitgeteilten Aussprachetradition. Es sind hierbei von mir benützt worden für das Onkelostargum die einst im Besitze von Professor

A. Socin in Leipzig befindliche Handschrift Cod. Soc. 84, für das Targum zu den vorderen Propheten die Handschriften des Britischen Museum Orient. 1471 u. 2210, für das Targum zu den hinteren Propheten Orient. 1474 u. 2211, außerdem für das ganze Prophetentargum die Haphtarenhandschrift Prof. Socin's Cod. Soc. 59; für die Targume zu den fünf Megilloth[1] MSS Orient. 1302, 1476, 2375, 2377 (welche zum Esterbuch nur das sogen. Targum scheni enthalten). — Alle Bibelzitate, bei welchen nichts Anderes bemerkt ist, verweisen auf die genannten Targume, und zwar für den Pentateuch stets auf Cod. Soc. 84, für die vorderen Propheten auf Orient. 2210, für die hinteren Propheten auf Orient. 2211, für die Megilloth auf Orient. 2375, wenn nicht ausdrücklich eine andere Handschrift als Quelle der mitgeteilten Lesart genannt wird.

Im Interesse der Anfänger, welche besonders über die Setzung des Dagesch lene und forte nicht im Zweifel gelassen werden konnten, und um die nach meinen früheren Erfahrungen höchst prekäre Benützung der Typen für die superlinearen Vokale zu vermeiden, wurde die superlineare Vokalisation der südarabischen Handschriften in die sublineare umgesetzt. Wer auf die eigentliche handschriftliche Lesart zurückschließen will, hat nur zu beachten, daß jedes Segol auf Patach zurückzuführen ist, jedes Chateph (ausgenommen bei קֳדָם, קֳבֵיל, אֶחֱרָן) in ein (lautbares) Schewa zu verwandeln, jedes Schewa quiescens und auch jedes Schewa mobile (bez. intermedium) nach kurzem Vokal und einfachem unverdoppeltem Konsonanten zu streichen[2]. Auch das Dagesch, das jenem Punktierungssystem ursprünglich nicht angehört und in den Handschriften nur unregelmäßig, in manchen gar nicht, erscheint, wäre wegzulassen. Es ist also vorauszusetzen für מַלְכְוָן, מַלְכְּתָא, מַלְכִין, מֶלֶךְ, הֵיכְלָא, אֲנָא, אִתְּתָא, קָטְלִין, יִתְקַטְלוּן יִתְקַטְּלוּן superlinear vokalisiert מלכין, מלך, היכלא, יתקטלון, קטלין, אתתא, אנא, מלכון, מלכתא. Es erhellt daraus, daß die Verdoppelung der Konsonanten meist, aber nicht immer, mit Sicherheit erkannt werden kann, während über die Setzung eines Dagesch lene öfters Zweifel entstehen können[3].

---

[1] Es sei hier aufmerksam gemacht auf die zahlreichen Abweichungen der von den Handschriften vertretenen Textrecensionen von der Recension des Druckes in der ersten rabbinischen Bibel v. J. 1517. Übrigens haben MSS Orient. 1476 und 2375, wie es scheint, dieselbe Textgestalt, während Orient. 1302 eine andere vertritt.

[2] Auch nach langem Vokal fehlt in der superlinearen Vokalisation das Schewa in der Femininendung ājtā und wenn *jā, jān, jāt, jātā* folgt, s. meine Gramm.[2] S. 78. אוֹרָיְתָא, חֶזְוָא entspricht also אוריתא, חזיא und nicht אוריתא, חזיא.

[3] S. das dabei von mir angewandte Prinzip in meinen „Aramäischen Dialektproben" S. V.

Neben die handschriftlich bezeugte Schreibung eines Wortes habe ich eine andere gesetzt, in dem Falle, daß mir die handschriftliche Vokalisierung bedenklich oder doch nicht allein berechtigt schien.

2. Der Wortschatz des Onkelostargum ist durch Zitate kenntlich gemacht worden. Die Wörter und bei Verben auch die Konjugationen[1], für welche keine Zitate aus dem Pentateuch mitgeteilt sind, vermag ich aus diesem Targum nicht nachzuweisen. Die Konkordanz von Brederek gab mir Anlaß, auch über das von ihr genannte hinaus, Lücken aufzuspüren und auszufüllen. Ich darf nun hoffen, daß nichts Wesentliches übergangen ist.

Der Wortschatz der Targume zu den Propheten und zu den Megilloth ist nicht geschieden worden und wird auch nur in soweit durch Zitate kenntlich gemacht, als er von dem Wortschatze des Onkelostargums abweicht. Doch habe ich häufig Beispiele aus den Targumen zu den Propheten vorgezogen, wenn Wörter sowohl dort, als in den Megillothtargumen zu finden waren. Wörter, bei denen nur Stellen aus dem Pentateuch zitiert sind, können somit auch in anderen Targumen sich finden, es ist aber nicht nötig, daß dies stets der Fall ist. Immerhin kann damit wenigstens der allgemeine Wortschatz der älteren Targume als bezeichnet gelten.

Unbelegt blieben die Wörter der übrigen Literaturwerke, für welche ich mir für etwaige spätere Auflagen Ergänzungen vorbehalte. Doch schien es mir zuweilen wünschenswert, die älteste bekannte Lesart eines Wortes festzustellen. In diesem Fall wird der Beleg gegeben. Wo Midrasch Rabba, Midrasch chamesch Megilloth, Talmud Jeruschalmi und Jalkut Schimoni zitiert sind, besagt dies, daß die mitgeteilte Lesart die des ersten Druckes jener Werke[2] ist. Wenn das sogenannte Targum des Jonathan zum Pentateuch (JI) bei Pentateuchzitaten notiert ist, bezieht sich die Angabe — abgesehen von den Vokalen — auf die einzige bekannte Handschrift desselben, MS. Add. 27031 des Brit. Museum[3], wofern nicht die erste Druckausgabe (Venedig 1591) ausdrücklich genannt ist.

---

[1] Hierbei war die Vokalisation der benützten Handschrift das Maßgebende.

[2] Midrasch Rabba, Konstantinopel 1512; Midrasch chamesch Megilloth, Pesaro 1519; Talmud jeruschalmi, Venedig 1523/24; Jalkut Schimoni I, Saloniki 1526, II, Saloniki 1521.

[3] S. über diese (unvokalisierte) Handschrift meine „Aramäischen Dialektproben" S. 35. Von M. Ginsburger wird Monatsschrift f. G. u. W. d. J. XLI S. 345 Anm. 2 mit irrtümlicher Berufung auf G. Margoliouth behauptet, daß diese Handschrift eine Abschrift aus der Walton'schen Polyglotte sei. Das ist schon deshalb unmöglich, weil die Handschrift einen Zensurvermerk vom Jahre 1593 (oder 98) trägt, während jene Polyglotte erst 1657 erschien.

3. Aramäische Fremdwörter im Hebräischen und hebräische Fremdwörter im Aramäischen werden als solche nicht kenntlich gemacht. Den griechischen und lateinischen Fremdwörtern habe ich die entsprechenden Äquivalente aus diesen Sprachen beigefügt. Die persischen Fremdwörter sind mit *pers.*, die aus anderen Sprachen stammenden Lehnwörter nur durch *x.* bezeichnet.

4. Für die Anordnung habe ich ein festeres Prinzip als meine Vorgänger dadurch zu gewinnen gesucht, daß die Matres lectionis für kurze Vokale außer Betracht gelassen, dagegen die für lange Vokale stehenden bei der alphabetischen Anordnung berücksichtigt wurden. Kurzes *u* wurde als Kibbuz geschrieben, ausgenommen in Fremdwörtern und bei handschriftlichen Lesarten, wo das Waw erhalten blieb. Nur bei allen Fremdwövtern, bei welchen Längen und Kürzen meist nicht sicher zu bestimmen sind und die Orthographie eine besonders schwankende ist, blieben die Matres lectionis sämtlich außer Betracht. Der Anfänger wird darum gut tun, ein etwa von ihm nicht gefundenes Wort, das er nicht als Fremdwort erkannt hat, auch noch unter Nichtberücksichtigung der Vokale zu suchen, z. B. also בּוֹלוֹס bei בלם nicht bei בול, דִּיקִי bei דק, nicht bei דיק. Dagegen gehören חוֹמֶשׁ und בֵּיעוּר zu חו und בי.

5. Die Vokalisierung besonders der aramäischen Wörter ist nun hoffentlich eine im allgemeinen haltbarere geworden, als es bei den Vorgängern dieser Arbeit der Fall war. In bezug auf die zahlreicheu, meist griechischen Fremdwörter habe ich mich mit einem Kompromiß begnügen müssen. Ein konsequenter Anschluß an die originale griechische Aussprache wäre wohl in vielen Fällen das Richtige gewesen. Aber ich hätte ihn nur mit Hilfe gewaltsamer Eingriffe in die uns überlieferten Texte durchführen können. Darauf hatte ich zu verzichten. Außerdem ist ja fraglich, wie weit semitisches Sprachgefühl die Form griechischer Wörter zuweilen beeinflußte. Die für diese Wörter herkömmliche Aussprache in der Weise zu berücksichtigen, wie es noch Krauss in seinem Wörterbuch getan hat, schien mir aber unerlaubt, da sie nur als ein willkürlicher Versuch beurteilt werden kann, die geschriebenen Wortformen mundgerecht zu machen. Für η habe ich die Aussprache $\bar{e}$[1], für ει und οι $\bar{\imath}$, für αυ und ευ *aw* bez. *ew* vorausgesetzt. Im übrigen verweise ich auf die zweite Auflage meiner „Grammatik des jüdisch-palästinischen Aramäisch".

6. Nur der nachweisbare Sprachgebrauch wurde bei den Wortbedeutungen berücksichtigt. Alle bloß angenommenen Grundbedeutungen

---

[1] S. dazu meine Bemerkung in Jüd. Monatsschrift XLI S. 327.

der Wörter fielen weg. Der Reihenfolge der mitgeteilten Bedeutungen liegt kein besonderes Prinzip zugrunde. Daß auch hier mancherlei besser zu bestimmen versucht wurde als bisher, wird hoffentlich der Gebrauch zeigen. Besondere Aufmerksamkeit habe ich den Diskussionsformeln beider Talmude gewidmet. Die bisher nachgewiesenen Konjugationen der Verba wurden vollständig aufgeführt. Nur habe ich auf die besondere Nennung eines Nitpael neben dem Hitpael verzichtet.

Endlich sei bemerkt, daß es ja die Aufgabe eines Wörterbuchs nicht sein kann, alle Schreib- und Druckfehler der im Gebrauche befindlichen Drucke dieser Literatur zu verbessern, zumal jede Ausgabe deren wieder neue enthält. Doch habe ich, um den Anfänger nicht allzu ratlos zu lassen, eine ganze Anzahl von Korrekturen solcher Fehler aufgenommen. Auf die Angabe der Stellen glaubte ich hierbei in der Mehrzahl der Fälle verzichten zu müssen, zumal öfters mehrere zu nennen gewesen wären und mir vielleicht die dabei vorausgesetzte neuere Ausgabe einer Schrift nicht zu Gebote stand. Wer für eine solche fragliche Lesart das Wörterbuch befragt, findet dort die Korrektur. Für andere hat es wenig Interesse, wo die falschen Lesarten stehen. Im übrigen sei auf die Wörterbücher von LEVY und JASTROW verwiesen. Mit Fragezeichen habe ich öfters Wörter oder deren Bedeutungen versehen, wenn mir Text oder Übersetzung nicht sicher schienen. Ich behaupte damit nicht, daß ich alles nicht mit Fragezeichen Versehene für absolut gesichert halte.

7. Auf meine Bitte war Herr Professor Dr. J. KAHAN in Znaim bereit, G. H. HÄNDLER's Lexikon der Abbreviaturen für den Neudruck zu redigieren und auch ein alphabetisches Verzeichnis der Mischnaabschnitte beizusteuern. Nur sehr kundige Benutzer der altrabbinischen Literatur werden dieser beiden Hilfsmittel entraten können. Ein „Nachtrag" faßt zusammen, was mir bei der endlich möglich gewordenen Durchsicht meines Handexemplars der vorigen Ausgabe von Verbesserungen auffiel. Hier ließen sich auch von Dr. S. KLEIN (s. o.) und von Pastor WINDFUHR in Hamburg mir zugesandte Bemerkungen berücksichtigen.

JERUSALEM, November 1921

GUSTAF H. DALMAN

א

א 1. *pl.* אָאִין, erster Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. א als Zahlzeichen = 1; 3. אֲ *a.* praefig. für עַל oder עַד.

אאלרן Zusammenstellung der Schlußbuchstaben der Inschrift von Dan 5, 25 (mit Spaltung des letzten Wortes).

אאפיקון l. אָפִּיקוֹן *gr. m.* (ὀφφίκιον, *officium*) Beamtenschaft.

אֲאֵרָא s. אֲוֵירָא.

אָב (Thr 1, 2) der 5. Monat des jüd. Kalenders (etwa August).

אָב *h. m.*, *c.* אֲבִי, אַב, *pl.* אָבוֹת 1. Vater, Ahn; 2. אַב בֵּית דִּין zweites Oberhaupt des Synedriums; 3. *pl.* אָבוֹת auch: a) vornehme Eltern; b) die Erzväter; c) die erste Benediktion des 18-Gebetes; d) Name eines Mischnatraktates; 4. Hauptklasse, Oberbegriff, z. B. אֲבוֹת נְזִיקִין Hauptklassen der Schadenersatzleistungen, א׳ מְלָאכוֹת Hauptklassen der am Sabbat verbotenen Arbeiten, א׳ הַטֻּמְאוֹת je der erste Grad der Unreinheit, בִּנְיַן אָב Entwickelung eines Grundsatzes.

אֵב *h. m.*, *pl.* אִבִּין Trieb.

אֲבָא (Ex 10, 27) *a.*, *ipf.* 2 *m. sg.* תֵּיבֵי Dt 13, 9 wollen, willfährig sein.

אַבָּא I (Gen 44, 19; בָּא Nu 25, 14, pal. Targ. auch אִבָּא) *a. m.*, *ind.* אָב (l. אַב) Nu 11, 12, Ez 44, 25, *c.* אַב Gen 17, 4, *c. s.* אַבָּא Gen 19,34, אֲבוּהִי Gen 2, 24 etc., *pl. d.* אֲבָהָתָא Nu 36, 1 (*syr.* אֲבָהֵי Prov 19, 14 Eltern) 1. Vater, Ahn; 2. Fürst, Herr; 3. *pl.* auch: Eltern, prägn. vornehme Eltern.

אַבָּא II männl. Personenname (Verkürzung von אֲבִיָּה).

אִבָּא (Gen 4, 3) *a. m.*, *pl. d.* אִבְבַיָּא 1 K 6, 38 (nicht MS) Frucht, Ertrag.

אָבָא *a. m.* Dickicht.

אבאטים (SchemR 38) l. אֲכָאטֵים.

אַבְאָשׁוּתָא *a. f.*, *c.* אַבְאָשׁוּת Koh 7, 3 Übelwollen.

אבב *a. Pa. pt. c. s.* מְאַבְּבַהּ Ho 9, 10 Or. 1474, l. מַאֲבָבַהּ, s. מַאֲבָבָא.

אַבָּבִית (BerR 19) *h. f.* Fieberschauer.

אֶבְגֵּינוֹס (אֶבְגֵּינֵים) *gr. m.* (εὐγενής) edel, vornehm.

אבגניסטטי l. אֶבְגְּנִיסְטָטֵי *pl. gr. m.* (εὐγενέστατοι, Titel der Kaiserlichen Prinzen) edelste.

אבגתיים l. אַבְגְּתִים *gr. f.* (οἰκέτις) Sklavin.

אָבַד *h.* 1. verloren gehen, zu grunde gehen; 2. Verlust erleiden. *Ni.* verloren gehen. *Pi.* 1. verlieren; 2. zu grunde richten; 3. vergessen.

אֲבַד *a.*, *ipf.* יֵיבַד Nu 24, 20 zu grunde gehen, verloren gehen. *Pa. ipf.* 2 *pl.* תְּאַבְּדוּן Dt 12,2, תַּבְּדוּן Nu 33, 52 vernichten. *Aph.* אוֹבֵיד, הוֹבַד (l. הוֹבֵד) Thr 2, 9, *inf.* אוֹבָדָא Dt 28, 63, *ipf.* 2 *sg.* תּוֹבֵיד Dt 7, 24 dass. *Itpe.* אִתְּבֵיד, אִתְאֲבֵיד verloren gehen, sich verlieren.

אָבֵד *h. m.* was zu grunde geht.

אַבְדָא *a. m.* Untergehen.

אבדומה (bSukk 18ª) l. אַבְרוּמָה.

אֲבַדּוֹן *h. m.* 1. Untergang; 2. Ort der Verdammnis.

אַבְדָּלָה *h. f.* 1. Absondern; 2. Benediktion beim Ausgang des Sabbats.

אַבְדַּלְתָּא *a. f.* dass.

אַבְדְמִי, אֲבוּדְמָא männlicher Personenname (Ἀβουδέμμος).

אֶבְדֵימוֹס männl. Personenname (Εὔδημος).

אַבְדָן (= אַבָּא יוֹדָן) männl. Personenname.

אֶבְדָן (אָבְדָן) *h. m.* Untergang, Vernichtung.

אֶבְדָּנָא (Jes 53, 9 Or. 2211, אַבְדָּנָא Or. 1474) *a. m.* 1. Untergang, Vernichtung; 2. Ort der Verdammnis.

אֶבְדוֹקוֹס (falsch אבדיקוס) männl. Personenname (Εὔτοκος).

אֲבִידַרְנָא (?) männl. Personenname.

אֲבָה s. אֲבָא.

אַבָּה männl. Personenname.

אַבָּהוּ männl. Personenname.

אבהטם (jKil 31c) l. אֶמְבָּטֵים.

אַבּוּ, אִבּוּ männl. Personenname (Abkürzung von אֲבוּיָה).

אִבּוּ (Lv 11, 19) *a. f.* Weihe (*milvus*).

אַבּוּב (אִבּוּב) *h. m.* Rohr, Flöte. — אַבּוּב רוֹעֶה Vogelknöterich (*Polygonum aviculare*(?).

אַבּוּבָא (Gen 4, 21. MS אֲבוּבָא) *a. m.* Flöte.

אֲבוּבְרָם männl. Personenname.

אָבוּד *h. m.* 1. Untergang; 2. s. אָבוּז.

אֲבוּדֵינָא(?) männl. Personenname.

אֲבוּדְמָא s. אַבְדְמִי.

אָבוּז *h. m.* kurz und dick.

אֲבוֹי *h.* wehe!

אֲבוּיָה männl. Personenname.

אָבוּיְתָא *a. f.* Eisen zum Reinigen der Pflugschar.

אָבוּל *h. m.* Trauer.

אֲבוּל *h. m.* Stadttor.

אֲבוּלָא *a. m., pl. c. s.* אֲבוּלַהָא Jer 50, 26 dass.

אֲבוּלָאָה *a. m.* Torwächter.

אַבּוּן männl. Personenname.

אַבּוּנָא männl. Personenname.

אבואנא l. אַבְוָנָא.

אֵבוּס *h. m.* 1. Krippe; 2. Stall; 3. großer Trog.

אִבּוּס *h. m.* 1. Mästen, Stopfen; 2. l. אִכּוּס.

אֲבוּקָא männl. Personenname.

אֲבוּקָה *h. f.* Fackel.

אבורנקא s. אַבְוַרְנְקָא.

אַבְזָקָה, אַבְזֶקֶת *h. f.* 1. Mottenfraß; 2. Fußkrankheit der Tiere.

אַבְזָרָא *x. m.* Zubehör.

אבחטס (jKil 31c, Ven. אבהטס, Ar. אבהנוס) l. אֶמְבָּטֵים.

אֲבַטָּא *a. m.* Weinschlauch.

אבטו (TosOhol XIII 3) l. אַבְטַח, s. בֶּטַח.

אֶבָּטֵי I *gr. f.* (ἐμβατή), *pl.* אֶבָּטָאוֹת Badewanne, Badehaus.

אֶבָּטֵי II *gr. m.* (ἐμβατής) Modell.

אַבְטִינָא (SiphreRee 81) l. אַנְטִינָא.

אָבְטִיוֹנָא *gr. m.* (ὀπτίων, *optio*) Stellvertreter des Heerführers.

אֲבַטִּיחַ *h. m.* Wassermelone (*Citrullus vulgaris*).

אֲבַטִּיחָא *a. m., pl. d.* אֲבַטִּיחַיָּא Nu 11, 5 dass.

אבטילא, אבטיליא (bBech 55a) l. אַבְטוֹנְיָא.

אַבְטָלָה *h. f.* Müßigkeit, Nutzlosigkeit.

אַבְטַלְיוֹן männl. Personenname (Πτολίων?).

אַבְטִילַס, אֲבְטִילוֹס, אַבְטוֹלְמוֹס männlicher Personenname (Πτολεμαῖος, Εὔτολμος).

אַבְטוֹמָטוֹס *gr. m.* (αὐτόματος) selbsttätig.

אַבְטוֹנְיָא *gr. f.* (αὐτονομία) Ort mit selbständiger Verwaltung.

אַבְטִינַס *gr.* männl. Personenname (Εὐθύνοος?).

אַבַּי, אַבָּיָה männl. Personenname.

אביא (Siphr. Nu 139) l. אַסְיָא (Ἀσία) Beiname von Ephesus.

אָבִיב *h. m.* 1. reifende Ähre; 2. Zeit der Ähreureife.

אֲבִיבָא (Ex 13, 4, 1K 6, 38) *a. m., ind.* אֲבִיב Lv 2, 14 1. reifende Ähre; 2. Zeit der Ährenreife; 3. יַרְחָא דַאֲבִיבָא Ex 23, 15 Monat der Ährenreife.

אֲבֵידָה *h. f.* 1. der verlorne (resp. gefundene) Gegenstand; 2. Erleiden eines Verlustes, Schaden.

אבידוי (NuJI 34, 6) l. אבירוי (so MS.), s. אֲבֵירָא.

אֲבִידָן, בֵּי אֲ' (Kakophemie für בֵּי עֲמִידָן?) Kirche.

אֲבֵידְתָא (Dt 22, 3) *a. f.* verlorner (resp. gefundener) Gegenstand.
אביה (jMeg 71^b) l. אֲבָיָה.
אַבְיוּ (viell. zu lesen אַבַּי) männl. Personenname.
אֶבְיוֹן *h. m.* arm.
אֲבִיוֹנָה *h. f.* 1. Kapperknospe (*Capparis spinosa*); 2. s. חביונה.
אֶבְיוֹנוּת *h. f.* Armut.
בֵּי אֶבְיוֹנֵי, אֶבְיוֹנֵי Ortsname.
אֲבַיֵּי l. אַבַּי.
אֲבִילָא (Lv 13, 45) *a. m.* Leidtragender, Trauernder.
אֲבֵילָה *h. f.* 1. leidtragende Frau; 2. Trauerzeremonie.
אֲבֵילוּת *h. f.* 1. Trauerzeremonie; 2. Trauern.
אֲבִילוּתָא (sic!) (Thr 2, 5, MS. אֲבָילוּתָא) *a. f.* dass.
אֲבֵילִין Ortsname.
אֲבִינָא, אָבִין männl. Personenname.
אָבִיק *h. m.* Abflußrohr der Badewanne.
אֲבִיקָא s. אֲבוּקָא.
אַבִּיר *h. m.* mächtig.
איביריתא (jJom 40^b) l. בְּרִירוּתָא.
אֲבֵית (= בֵּית) s. בֵּיתָא.
אַבְּכָא *a. m.* starker Hahn.
אֲבָל *h.* 1. fürwahr, wahrlich; 2. aber.
אָבֵל I *h. m.* Leidtragender.
אָבֵל II Ortsname.
אָבַל *h.* trauern, leidtragen. *Hitp.* die Trauergebräuche beobachten.
אֲבֵל (Thr 2, 8, MS. אֲבֵיל) *a.* trauern, leidtragen. *Pa. Itpa.* אִתְאַבַּל Gen 37,34 dass.
אֵבֶל *h. m.* 1. Trauer; 2. אֵבֶל רַבָּתִי Name eines Talmudtraktates.
אַבְלָא (Gen 50, 11), אֶבְלָא, אֶבְלָא *a. m.*, *ind.* אֵבֶל Gen 50, 11 Trauer, Klage.
אֶבְלָא *a. m.* korbartiges Geflecht.
אבלוניי (BerR 33) l. אַבְלוֹנִים (Αὐλών) Ort in Coelesyrien.
אֲבַלַּט männl. Personenname.
אבולי (bBabB 143^a) s. בּוּלֵי.

אַבְלִיג männl. Personenname.
אֶבְלִין, אֶבְלִים Ortsname.
אֶבְלִינָא *gr. m.* (ἐβέλινος) Ebenholz.
אַבְלוֹנַס Ortsname.
אֲבְלַס Ortsname (Αὐλίς?)
אַבְלוּמוֹס, אַבְלוּסְמוֹס *gr. m.* (ἀναβόλισμα) nur mit כְּלִי: zum Übernachten im Freien dienende Decke.
אֲבְמַי männl. Personenname.
אֶבְמָכוֹס männl. Personenname (Εὔμαχος).
אבמסים (jMeg 74^a) l. אֶבְמָתִים männl. Personenname (Εὐμαθής).
אֶבֶן *h. f.* 1. Stein; 2. Gewicht. א׳ טוֹבָה Edelstein. א׳ הַטּוֹעִים (wohl eigentlich א׳ הַטּוֹעֵן) Platz in Jerusalem, auf dem Gefundenes niedergelegt wurde. א׳ שׁוֹאֶבֶת Magnet. א׳ הַשָּׁעוֹת Teil der Sonnenuhr. א׳ שְׁתִיָּה der Stein, der im zweiten Tempel an Stelle der Lade war. א׳ תּוֹשָׁב von anderwärts versetzter Stein. אֶבֶן כָּתֵף Stein, den man nicht mit einer Hand tragen kann.
אַבְנָא (Gen 28, 18) *a. f.*, *ind.* אֶבֶן Ex 24, 10, *pl. d.* אַבְנַיָּא Ex 28, 11 1. Stein; 2. Gewicht. א׳ דְאַכְפָּא Laststein, den man auf die Garben legt. א׳ טָבָא Edelstein. א׳ דְכוּחְלָא schwarzer Marmor. א׳ שְׁיָבָא Magnetstein. אֶבֶן שְׁתִיָּה Koh 3, 11 Stein im Tempel (s. o.).
אבנגר l. אכנגר, s. כַּנְגַּר.
אַבְנֵט *h. m.* Gürtel der Priester.
אָבְנַיִם (*bibl.*) *h. m.* 1. Gebärstuhl; 2. weibl. Genitalien.
אֶבְנִימוֹס *gr.* männl. Personenname (Εὔνομος).
אבניתא (NuJII Dt 14, 18) l. אִכְּמְתָא, s. אִכְּמָא.
אֲבָנְתָא *a. f.* Verstand, Denkvermögen (oder l. אַבָּנְתָא, אִבָּנְתָא *a. f.* Kammer).
אבום l. אָבִים Name eines Gottes (Ἄπις).
אָבַס *h.* füttern, mästen.
אוֹבִיסוֹס *gr.* Ortsname (Ἔφεσος, Ephesus).
אֲבַסְקַנְטָה *gr.* (ἀβάσκαντα) unberufen.

אֲבַעְבּוּעִיתָא *a. f., pl.* אֲבַעְבּוּעָן Ex 9, 9, Blasen, Pusteln.

אַבְעָיָה, אֶבְעָיָה *h. f.* Absuchen der Felder durch Arme.

אִיבְעֵית *a.* (= אִי בָעֵית) s. בְּעָא.

אֲבָצָא (Nu 31, 22) *a. m.* Zinn.

אובצנא l. אֶכְצָנָא.

אבק *h. Pi.* bestäuben. *Hitp.* sich bestäuben.

אֲבַק *a.* 1. verflechten; 2. an etwas hängen.

אָבָק *h. m., pl.* אַבְקָאוֹת, אֲבָקוֹת 1. Staub, Pulver. א׳ סוֹפְרִים Streusand. 2. (bildl.) ein leiser Anflug, nur eine Idee.

אֲבְקָא (Dt 28, 24) *a. m.* Staub.

אֲבָקָה *h. f.* Staub, Pulver.

אֶבְקוֹלָס männl. Personenname (Εὔκολος?).

אַבְקְתָא *a. f.* 1. Loch für den Türzapfen; 2. Schleife (?).

אָבַר I *h.* stark sein. *Pi.* stark, hart machen.

אבר II *h. Pi.* sich aufschwingen.

אבר III *h. Pi.* angliedern.

אבר *a. Itpe.* sich in die Höhe schwingen.

אֵבֶר *h. m., pl.* אֲבָרִים 1. Glied; 2. männliches Glied; 3. Teil des Skeletts.

איבר (jMo K 82[b], איבריו l. אִיבְּרָיו) s. אִבָּר.

אֲבָר *h. m.* Blei.

אֲבָרָא (Ex 15, 10) *a. m.* dass.

אֶבְרָא, אֶבְרָא I *a. m., pl.* אֶבְרִין Jud 19,29, *d.* אֶבְרַיָּא Lv 1, 6, אֶבְרַיָּא Mi 3, 3 1. Glied; 2. männliches Glied.

אֶבְרָא II *a. m., pl. c. s.* אֶבְרוֹהִי Dt 32, 11 1. Schwinge, Schwungfeder; 2. Arm.

אִבְרָא *a.* in Wahrheit, fürwahr.

אֲבִירוּדֵימוּס männl. Personenname (Εὐρύδημος).

אברייאה (SchirR 2, 14) l. אגרייא (so Ed. Pes.), s. אִגְּרָא.

אֲבִירָא *gr. m.* (ἀήρ) Luft.

אֲבַרְבְּרָא *a. m.* Krippe, Stallung (?).

אבורגני l. אֲבַרְוָנְנִי, *pers. m.* königl. Beamter.

אֲבַרְוָר *pers. m.* Stadtmauer.

אַבְרוּרִי *a. f.* Gegengewicht (?).

אוֹבְרִיזָא, אוֹבְרִיזוֹן, אוֹבְרִיזִין (Est II 5, 1, MS אוֹפְּרִיזִן) *gr. m.* (ὄβρυζον) reines Gold.

אֲבַרְזִין *pers. m.* Lederdecke.

אברוטי l. אַבְרוּסִי.

אֲבָרַאי, אֲבָרִי *a. m.* außerhalb, auswendig, draußen. מֵאֲבָרִי von außen.

אברית l. אַבְרוֹת *h. f.* Zypresse.

אֲבָרָיְתָא *a. f.* Außenplatz, Dorf.

אַבְרָיְתָא *a. f.* Leichenmahl.

אֶבְרֵיכְסֵין *gr. tr.* (ἔβρεξεν) es regnet.

אַבְרוֹמָא *gr. f.* (ἀβραμίς) eine Fischart.

אֶבְרְנִי *h. m.* ein Sumpfvogel.

אֲבַרְנִים *pers. m.* halbgar.

אבורנקא l. אַבְוַרְנְקָא.

אַבְרוּסִי *h. m.* eine Olivenart.

אברוצי, אברושי l. אַבְרוּסִי.

אַבְרִיקִין (so jSabb 15[d]), אַבְרַסְקִין *lat. m. pl.* (*bracca*) Hosen.

אברוקלון (jBabM 9[c]) s. אַמְבּוּרוּקְלוֹן.

אַבְרוּשַׁךְ *pers. m.* Speise aus Mehl, Honig und Öl.

אָבַרְתָּא *a. f.* wilder Majoran.

אַבְשׁוּנָא *a. m.* geröstete Ähre.

אֶבְשִׁין *h. m. pl.* klein und sauer bleibende Trauben.

אֲגָא *a.* 1. s. הֲגָא; 2. s. הָגְתָא.

אֶגָא *h.* das buchstäbliche Aussprechen.

אנאליגין (BerR 28) l. אֵילוֹגִין.

אֲגַב *a.* (= עַל גַּב) 1. auf, über; 2. vermöge, durch; 3. wegen. אֲגַב דְּ weil. אֲגַב אוֹרְחָא gelegentlich.

אַגְבִּין (jKil 32[a]) *h. m.* Bast (?).

אִגְבִּינָא *a. m.* Kelch.

אֲגָגָיָא (Est II 8, 13, MS אֲגָגַיָא) *a. m.* der Agagit (Beiname Hamans).

אָגוֹגָא *gr. m.* (ἀγωγός) Wasserleitung.

אָגַד I *h.* 1. zusammenbinden; 2. zusammenrotten. *Ni.* zusammengebunden werden.

אגד II *h. Hiph.* hinziehen, andauern lassen.

אֲגַד I *a.* zusammenbinden.

אגד II *a. Aph.* lang sein lassen.

אֶגֶד *h. m.* 1. Zusammenbinden; 2. Verband, Band; 3. Bündel.

אִגְדָּא *a. m.* dass.

אַגְדָּא *a. m.* 1. *ind.* אֲגַד 2 S 3, 29 (MS אֲגַר) Stab, Tragholz; 2. Joch zum Wassertragen.

אֲגֻדָּה *h. f.* 1. Gebund, Bündel; 2. Schar, Partei; 3. Name einer Familie.

אוּגְדּוּיְקוֹנְטָא (jBabB 14c אוגרוי קונטא) *gr. tr.* (ὀγδοήκοντα) achtzig.

אגודי l. אֲגוּרִי.

אַגְדְּנָא *pers. m.* Teufelsdreck (*Ferula Asa foetida*).

אֶגְדִּיקוֹס *gr. m.* (ἔκδικος) kaiserlicher Rechtspfleger.

אַגַּדְתָּא *a. f.* 1. nichtrechtliche, religiöse Belehrung; 2. ein einzelner Lehrvortrag dieser Art; 3. eine einzelne Erzählung dieser Art; 4. die Liturgie für die Passahabende.

אָגָה *h. f., pl.* אָגִין Dornstrauch (Mannaklee).

אֶגְוָאי *a.* innerhalb, inwendig.

איגואה l. אֵיגִיאָה.

אֶגוֹד *h. m.* Band, Gebund.

אֲגוּדָל *h. m.* Daumen.

אֱגוֹז *h. m.* Wallnuß (*Juglans regia.*)

אֱגוֹזָא *a. m.* 1. dass.; 2. Nußbaum.

אֱגוֹזָה *h. f.* dass.

אַגְוֵיסְטוֹר *lat. m.* (*quaestor*) Quästor.

אֱגוּף s. אֶגֶף.

אגופה (jGitt 48d)?

אֱגוֹר *h. m.* Haufen, Hügel.

אֱגוֹרָא s. אֵיגוֹרָא.

אֲגוּרָה *h. f.* Speicher, Fach.

אֱגוּרִי *h. m.* mittelgroße Olivenart.

אֱגָחוּתָא *a. f.* אֱגָחוּת קְרָבָא Koh 9, 18 Kämpfen, Kriegführen.

אגטין 1. bSanh 91a l. לְגָטִין; 2. jKil 32a l. אַגְבִּין.

אֱגַטְרַגְטָא *gr. m.* (καταῤῥάκτης) Wasserfall.

אגוטרין *h. x. pl.* eine Art Portulak.

אַגְיָא, אֶגְיָא *a. m.* Graben, Furche.

אֵיגִיאָה *gr. f.* (αἰγείη) Ziegenfell.

אֶגְיָה *h. f.* Graben, Furche.

אגין 1. jSabb 5b l. חָגוּן; 2. שוור את אגינו BerR 56 l. השליך את עַצְמוֹ.

אֲגִים *a. m.* Schwager, d. h. der mit der Schwester von der Frau jemandes verheiratet ist, s. גִּים.

אֲגִירָא (Dt 24, 14) *a. m., c.* אֲגִיר Lv 25, 53 Lohnarbeiter.

אִגְלָא *a. m.* Außentor.

אֲגַלִּים *h. m. pl.* Regentropfen (?).

אַגְלָפוּתָא *a. f.* Eingraben, Einfassen.

אֲגַם *a.* gebeugt, betrübt sein.

אֲגַם *h. m.* 1. Schilf, Binse; 2. Röhricht, Sumpf; 3. unbebautes Land.

אַגְמָא *a. m., pl.* אַגְמִין Jes 42, 15 Soc 59, *d.* אַגְמַיָּא Ex 8, 1 1. Sumpf; 2. unbebautes Land.

אֲגָמָה *h. f.* Kummer.

אַגְמוֹן I. *h. m.* Schilf.

אֶגְמוֹן II. s. הֶגְמוֹן.

אַגְמוֹנָא *a. m., ind.* אַגְמוֹן Jes 58, 5 Schilf.

אַגּוֹמֶן *gr. tr.* (ἄγωμεν) wohlan!

אֲגוֹן *gr. m.* (ἀγών) Wettkampf.

אוֹגֶן *gr. m.* (ἀγκών) Rand.

אגן *a. Pa.* אגין jSabb 10b (Ausg. Ven. אזין) Scheiben formen (?).

אַגָּן *h. m.* Becken, Schale.

אַגָּנָא, אֶגָּנָא (Cant 7, 3) *a. m.* 1. *pl.* אַגָּנִין Jes 65, 11, *c.* אַגָּנֵי (Soc 59 אגני) 1 K 7, 41 Becken, Teller, Schale; 2. Teich.

אגונה l. אַגּוּנָה.

אגנטין (jPea 21b) l. אַרְגַּנְטִין *lat. m.* (*argenteum*) silbernes (Gerät).

אגנטיס, אגניטוס l. אַנְּטוֹנִינוּס (?).

אַגְנְיָא *gr. f.* (ἀγνεία) Lammfell.

אִגַּנְתָּא (Est II 1, 2), אַגַּנְתָּא *a. f.* Becken.

אֲגַנְתָּא *a. f.* 1. Decke; 2. Beschützung.

אַגָּס, אַגָּס *h. m.* Birne (*Pirus communis*).

אֲגוּסְטָא *gr.* 1. *f.* (Αὐγούστα) Titel von weibl. Gliedern der kaiserl. Familie; 2. *m.* (Αὔγουστος) Kaisertitel.

אֲגִיסְטוֹן, אֲגִסְטָאן, אֶגִסְטוֹן *gr. tr.* (ἐκζητῶν) suchend.

אֲגוּסְטוֹס gr. m. (Αὔγουστος) Titel des röm. Kaisers.

אֲגוּסְטָלִי lat. m. (augustalis) Titel der kaiserlichen Prinzen und des ägypt. Präfekten.

אֲגוּסְטִינֵי lat. m. (Augustiani) kaiserliche Leibgarde.

אֶגְסִיטַרְיוֹן, אֲגִיסְטוּרִין gr. m. (ἐξιτήριον) Abschiedsgruß, Empfehlung.

אֲגַף (2 K 4, 33 Soc 59) a., pf. 3 sg. f. אֲגַפַת 2 K 4, 5. 21 Soc 59 schließen.

אָגַף h. m. Verschluß, Türverschluß.

אֲגַף h. c. 1. Flügel; 2. Schulter; 3. Seite.

אֲגַפָּא (Ez 1, 14, Or 1474 אֲגָפָא) a. m., pl. c. אַגְפֵי Cant 5, 11 l. אֲגַפֵּי dass.

אָגַר h. 1. sammeln, aufhäufen; 2. aufhalten; 3. Raum einnehmen; Ni. sich versammeln, zurückziehen; Hi. anhäufen.

אֲגַר I a. 1. sich sammeln; 2. Nutzen bringen. Pa. anhäufen, zusammentragen.

אֲגַר II (Dt 23, 5) a. mieten, dingen. Aph. אוֹגַר vermieten, mieten. Itpa. ipf. 2 m. sg. תִּתַּגַּר 1. Dt 23, 25 sich vermieten; 2. Dt 21. 14 Vermietung ausführen; 3. Gewinn haben.

אגר (2 S 3, 29) l. אֲגַד, s. אַגְדָּא.

אִגָּר h. m. (flaches) Dach.

אִגָּרָא a. m., c. s. אִגָּרֵיהּ Ex 30, 31 dass.

אַגְרָא a. m., 1. c. אֲגַר Dt 23, 19 Miete, Lohn; 2. Gewinn; 3. l. אַגְדָּא; 4. Personenname.

אֲגוֹרְיָאוֹת, pl. אֲגוֹרְיָא, אֲגוֹרָא gr. m. (ἀγορά), pl. אֲגוֹרְיָאוֹת 1. Markt, Marktplatz; 2. Gerichtshof.

אַגְרַדְמוֹס, אַגְרַדֵימוֹס gr. m. (vgl. ἀγορανόμος), pl. אַגְרַדְמִין Marktaufseher.

אגרו (jMaasS 54[d]) l. אַגְרוֹן.

אֲגוּרִי gr. m. (γῦρις) Feinmehl.

אַגְרוֹן gr. m. (ἀργόν) hellfarbig.

אֶגְרוֹף h. m., pl. אֶגְרוֹפִים 1. Faust; 2. Gewalt, Macht.

אַגְרָטִין gr. m. pl. (ἄκρατος) starke Getränke.

אַגְרִיאוֹן, אַגְרִיוֹן gr. m. (ἄγριον) wild.

אגרומי (BerR 75) l. אַגְרוֹנְמֵי, s. אַגְרוֹנוֹמוֹס.

אַגְרוֹנוֹמוֹס, אַגְרוֹנִימוֹס gr. m. (ἀγορανόμος) Marktaufseher.

אגרמא (דינר) jGit 47[b] l. גַּרְדִּינָא (דֵּינָרָא).

אגרנא (DtJI 29, 17) l. אַגְדְּנָא.

אֲגִירְיָסָא gr. m. (ἄγριος), pl. אֲגִירְיָסִין Jer 5, 8 wild, rauh.

אגרסטים (BerR 14) l. אַרְגֶּסְטֵים.

אַגְרִפָּא, אַגְרִפַּס männl. Personenname (Ἀγρίππας).

אַגְרִפִּינָא Militärstation bei Caesarea (Agrippina).

אַגְרָפוֹס (jRhS 67[b] או גריפים) gr. (ἀγραφός) ungeschrieben.

אַגְרַת Name der Königin der Dämonen.

אִגֶּרֶת h. f. Brief, Dokument.

אִגַּרְתָּא (1 K 21, 8, Est II 1, 3 אִגַּרְתָא) a. f., ind. אִיגְּרָא Est II 6, 10, pl. אִגְּרָן 1 K 21, 8, אִגְּרִין Est II 6, 10, c. אִגְּרַת Jes 51, 1 Brief, Edikt.

־אַד a. 1. = עַד דְּ während; 2. = עַל דְּ in bezug auf, weil.

אֵד h. m. Rauch, Nebel.

אִדָּא, אַדָּא männl. Personenname.

אָדָא I a. f. (= הָדָא) diese, jene.

אָדָא II h. f. eine Vogelart.

אִדָּא a. m. Werg, Wollflocken.

אֶדְבְּעָא a. f. Finger.

אַדְדָא a. m. Fischgräte.

אֶדְדָא a. m. Werg, Wollflocken.

אָדָהִי = אָדָא הִיא.

אָדוֹם h. m., pl. אֲדֻמִּים rot.

אַדְהָכִי, אַדְהָכֵי וְהָכֵי a. inzwischen.

אֱדוֹם h. m. 1. Personenname; 2. Volksname. f. 1. Land Edom; 2. das römische Reich.

אֲדוֹמִי h. m. 1. Edomiter; 2. Römer.

אֲדוּמָאָה (Nu 20, 18) a. m. Edomiter.

אָדוֹן h. m. Herr.

אֲדוֹנָה h. f. Herrin.

אֲדוּנִיָּה h. f. Ruhesitz.

אדורי m. ein Götzenname.

אִדְוָתָא a. f. pl. Wellenschaum (?).

אדיא (jMaas 49[b]) l. אוֹרְזָא.

אדיבון (SchirR 3, 6) l. אִימְרוֹן.

אַדְיוּתָא (Nu 19, 13) *a. f.* Sprengen.

אֱדַיִן, אֱדַיִן (Meg Ant Or 2377), בֶּאדַיִן (Meg Ant Or 2377) *a.* da.

אֲדַיִן (= עֲדַיִן) *h.* noch immer.

אֲדִיצוּתָא *a. f.* Freude.

אודיארין (Toh VII 7) l. אוֹרְיָרִין, s. אוֹרְיָר.

אַדִּיר *h. m.* stark, mächtig.

אַדִּירָא (Ex 15, 6) *a. m., ind.* אַדִּיר Ex 15, 11 dass.

אֲדִירָא *a. m.* Rand, Kante.

אֲדְיָתָא, אַדְיָתָא (Jer 31, 39 Or 1174) *a. f. pl.* wasserreiche Gegenden (?).

אדכא l. אוּרְבָּא.

אַדְכָּרוּתָא *a. f.* Erwähnung, Erinnerung.

אַדְכַּרְתָּא *a. f.* 1. Erwähnung des Gottesnamens; 2. der Gottesname; 3. Lv 2, 2 Gedächtnisopfer.

אֲדָל (אָדָל) *h. m.* Gartenkresse (*Lepidium sativum*).

אַדְלָקָה *h. f.* Anzünden.

אדם *h. Pi.* röten. *Pu.* rötlich sein. *Hi.* 1. roten Schein geben, rot werden; 2. erröten lassen, beschämen. *pt.* מַאֲדִים Planet Mars.

אֲדַם s. הֲדַם.

אָדָם *h. m., pl.* בְּנֵי אָדָם Mensch. כָּל אָדָם jedermann.

אָדָם (Gen 2, 7) männlicher Personenname (Adam).

אַדְמָא *a. m.* 1. Blut; 2. Seele, Menschenleben.

אֲדַמְדָּם *h. m.* hochrot.

אֲדַמְדְּמָנֵי *a. m. pl.* hochrote Weinbeeren.

אֲדָמָה *h. f.* 1. Erdboden, Erde; 2. Siegelerde; 3. ein Mittel zur Kopfreinigung.

אַדְמוּמִית *h. f.* Röte, rote Farbe.

אַדְמוֹן männl. Personenname.

אַדְמוֹנִי *h. m.* rötlich, (rothaarig?).

אַדְמוּת *h. f.* Röte.

אֲדָמִי Ortsname (bibl.).

אֲדַמְתָּא (Gen 2, 7) *a. f.* Erdboden, Erde.

אֶדֶן *h. m., pl.* אֲדָנִים Sockel, Untergestell.

אַדָּן, אִדָּן *h. m.* Bast.

אֻדְנָא (Ex 29, 20) *a. f.*, *pl. ind.* אֻדְנִין Dt 29, 3 1. Ohr; 2. Henkel; 3. l. אִזְנָא.

אִדְּנָא *a. m.*, *c. s.* אִדְּנֵיהּ Jer 43, 10 Or 1474 Sessel.

אִדְּנָא *a.* הָאִדְּנָא jetzt, heut.

אדנדקי l. אַוְתֶּנְתִּיקֵי *gr. m. pl.* (αὐθεντικοί) Gewalthaber.

אַדְנוּת *h. f.* Herrschaft.

אַדְנֵי הַשָּׂדֶה *h. m.* Name eines wunderbaren Geschöpfes, vielleicht Orang Utang.

אָדַק *h.* 1. anhängen, anhaften; 2. festhalten.

אֲדַק *a.* anhaften. *Pa.* אַדֵּק Thr 4, 8 anheften, zusammenfügen. *Itpa.* sich anschließen.

אֲדָק *h. m.* Wulst (?). S. עֲדָק.

אדקולאון (SchirR 1, 11), l. אָנְקוּלְאוֹן? männl. Personenname (Onkelos?).

אָדַר (אָדַד?) *h.* abziehen.

אדר *a. Pa.* helfen.

אֲדָר *h. m.* der 12. Monat des jüd. Kalenders (Febr.-März).

אֲדָר קַדְמָאָה (Est II 9, 28) der erste Adar. אֲדָר תִּנְיָנָא (ebenda) der zweite Adar.

אֲדֶר, אִדְרָא *gr. m.* (δορά, δορός) 1. Fell, Balg; 2. Sack, Bezug.

אִידוֹר *gr. m. tr.* (ὕδωρ) Wasser.

אִדְּרָא I (Nu 18, 27) *a. m.* 1. Tenne; 2. das Getreide auf der Tenne; 3. das Dreschen.

אִדְּרָא II (Est II 7, 9, MS אִדְּרָא) *gr. m.* (κέδρος) eine Cedernart.

אִדְרָא *gr. m.* 1. (ἕδρα) Sitz; 2. (δόρυ) Lanze.

אֲדָרָא (?) *a. f.* Schiffsflagge (?).

אַדְרַבָּא *a.* im Gegenteil.

אַדְּרָבָא *a.* gegenüber der Ansicht von Raba.

אִדְרִבְלָא *gr. m.* (ὑδραύλης) Musiker auf der Wasserorgel.

אַדְרַבְלִים *gr. m.* (ὕδραυλις) Wasserorgel.

אוּדְרוֹרוּדוּסְטוֹן (jSchebi 37[b]) l. אוּדְרוֹרוֹסְטוֹן *gr. m.* (ὑδροροσᾶτον) Rosenwasser.

אֲדָרוֹמָא Volksname.

אַדְרוֹן männl. Personenname.

אַדְּרוֹנָא *pers. m., ind.* אַדְּרוֹן Gen 43, 30 Zimmer.

אַדְרוּתָא *a. f.* Herrlichkeit.

אַדְרִיאַס *gr. f.* (Ἀδρίας) das adriatische Meer.

אַדְרִיכוּתָא *a. f., c. s.* אַדְרִיכוּתֵיה Jer 51, 32 Stampfen.

אַדְרִיָנוֹס männl. Personenname (Ἀδριανός).

אַדְרִיָנִי *gr. m.* 1. aus der Stadt Hadria (Ἀδριανός); 2. Anhänger Hadrians; 3. חֶרֶס אַדְרִיָנִי poröse, von Wein durchzogene Scherben.

אדריונטוס, אַדְרִיַאנְטָא l. אַדְרִייַנְטוֹס *gr. f.* (ἀνδριάς) Statue.

אדרך l. אֶרְדַּךְ, s. אֶרְדְּכָא.

אדריכלין (BerR 23, Ven. ארדיכלין) l. אַדְרַבְלִין.

אדרכל l. אַרְדִּכְלָא.

אדרכן (bAbZ 10[b]) l. אַרְדְּבָן.

אַדְרַכְתָּא *a. f.* Dokument der gerichtlichen Ermächtigung des Gläubigers, sich am Besitz des Schuldners schadlos zu halten.

אַדְרַמֶּלֶךְ Name eines Götzen.

אדרימון (VajR 35) l. אֶרֵימוֹן *gr. m.* (ἔρημος) wüst.

אידרומירון (jSchebi 37[b]) l. אִידְרוֹמֵילוֹן *gr. m.* (ὑδρόμηλον) Quittenwein.

אֶדְרָעָא *a. f., c. s.* אֶדְרָעָךְ Koh 12, 3 Arm.

אֶדְרַעְיָא *a. m.* aus der Stadt Edrei.

אִדְרוֹפִיקוֹס *gr. m.* (ὑδρωπικός) wassersüchtig.

אֲדוֹרְתָא *gr. f.* (δορά) Fell, Haut.

אידתיקרימי (jDem 24[d]) l. אַפּוֹתֵיקָרְיָא *gr. m. pl.* (ἀποθηκάριοι) Großhändler.

אַדֶּרֶת *h. f.* Mantel.

אָהַב *h.* lieben. *Ni. Hitp.* geliebt, beliebt werden. *Pi. Hi.* beliebt machen.

אַהֲבָה I männl. Personenname.

אַהֲבָה II *h. f.* Liebe.

אַהֲבְתָּא *a. f.* dass.

אהדורי (jBer 4[b]) s. אַדּוֹרֵי.

אָהוּ (= הָהוּא) *a. m.* jener.

אַהַיָּא *a.* zu welchem (der angeführten Fälle) gehört dies?

אֹהִיל *h. m.* Unreinheit, infolge davon, daß man sich mit einer Leiche unter derselben Überdachung befindet.

אֲהִילָה *h. f., pl.* אֲהִילוֹת ein von solcher Unreinheit handelnder Talmudtraktat.

אֲהִילִי männl. Personenname.

אָהֵין *a. m.* jener.

אֲהֵינָא *a. m.* nicht voll gereifte Dattel.

אֲהָכֵי (= עַל הָכֵין) *a.* deshalb.

אהל *h. Pi. Hi.* 1. zeltartig ausbreiten; 2. eine Überdachung über einer Leiche bilden, s. אֹהִיל.

אֹהֶל *h. m.* 1. Zelt; 2. Bedachung über einer Leiche. *pl.* אֳהָלוֹת 1. Arten der Unreinheit infolge davon; 2. ein Talmudtraktat.

אֲהָל *h. m.* ein Salzkraut (*Salsola*).

אַהֲלָא *a. m.* dass.

אָהֳלָא *a. m.* 1. Zelt; 2. die Verunreinigung durch Aufenthalt in einem Raume mit einer Leiche.

אַהֲלוֹיָא *a. m.* Salzkrauthändler.

אהליא (?) Ortsname.

אָהֳלִית *h. f.* Zelt.

אָהָן *a. m.* dieser, derjenige.

אהניתא s. הֲנִיתָא.

אֲהוּרְיָר *pers. m.* Stallmeister.

אֲהוּרְמִין *pers.* Name des bösen Prinzips bei den Persern (Ahriman).

אַהֲרוֹנִית *h. f.* von Aaron abstammend.

אוֹ *h.* oder. אוֹ — אוֹ entweder — oder. *pl.* אוֹיִין, אוֹאִין die Stellen, an denen das Wort אוֹ vorkommt.

אוֹ (Ex 21, 20) *a.* oder. אוֹ — אוֹ Lv 5, 1 entweder — oder.

אוֹ *gr. m. tr.* (ὁ) der.

אוּ 1. *a. m.* (= הוּא) er, dieser, jemand; 2. *gr. tr.* (οὐ) nicht.

אֲוַארָא s. אֲוֵירָא.
אוב I *h. m.* Trieb, Pflanze.
אוב I *h. m.* בַּעַל אוב Totenbeschwörer.
אוֹבָא *a. m., ind.* אוב (Jes 29, 4 Or 1474) 1. heraufbeschworener Geist; 2. אוֹבָא טְמַיָּא Totenbeschwörer.
אוֹבִילוּ קֶרֶצָא Ortsname.
אוֹבֶנְתָּא *a. f.* Verstand.
אוג *h. m.* Beere vom Sumach (*Rhus coriaria*)?.
אוֹגְדוֹר samaritanischer Ort.
אוֹגְדוּתָא *a. f.* Verlängerung.
אווגיטוס l. אֶווּגֵינוֹס.
אֶבְגֵינֶסְטָטֵי, אֶבְגֵינוֹס s. אֶוְגֵינֶסְטָטֵי, אֶוְגֵינוֹס.
אוֹגְרָא *a. m.* Steinhaufen.
אוֹגֶרֶת *h. f.* Messer mit Scharten.
אוּד *h. m., pl.* אוּדוֹת 1. Schürholz; 2. angebranntes Holzscheit.
אוּדָא *a. m., ind.* אוּד Am 4, 11 Or 1474, *pl.* אוּדִין dass.
אוֹדָאָה (Jes 38, 9 Or 1474) אוֹדָאוּתָא, *a. f.* Dank, Danklied.
אוּדְיָא *a. f.* Beutel (?).
אוּדְיָנָא, אוּדְיָנֵי *a. m.* Gestell, erhöhter Sitz.
אוֹדִיצוּתָא *a. f.* Freude.
אוֹדִיקוּתָא *a. f.* Betrachtung.
אוֹדִיתָא *a. f.* 1. Bekenntnis; 2. Dokument, in welchem bekundet wird, daß der Schuldner die Schuld zugegeben hat.
אודייתא (jSchebi 38ᵃ) l. אוֹרְיָירָא.
אוֹדֶם *h. m.* Röte, rote Farbe. הָאוֹדֶם שֶׁבַּשָּׂפָה das Lippenrot.
אוה *h. Pi.* wünschen. *Hitp.* sich sehnen.
אוהדנא l. אֶחְדְּנָא.
אוהדתא l. אוּחַדְתָּא.
אוּהֲרָא *a. m.* Netz, Flechtwerk.
אֲוָז *h. m.* Gans.
אֲוָזָא, אֲוָזָא *a. m., pl.* וָזִין Est II 3, 8, אֲוָזִין dass.
אוֹזֶן *h. f., du.* אָזְנַיִם 1. Ohr. בְּנוֹת אָזְנַיִם die Sehnen unter den Ohren (?); 2. Henkel; 3. Geschwulst.

אוֹזְפוּתָא *a. f.* Darlehn.
אוּחַדְתָּא *a. f.* 1. Schlinge; 2. Rätsel.
אוֹחִיתָא *a. m., pl.* אוֹחִין Jes 13, 21 Eule (?).
אוֹחְרֵי s. אֶחְרֵי.
אוֹטָבוּתָא *a. f., c.* אוֹטָבוּת Koh 4, 4 Gutmachen.
אוֹטֶם *h. m.* 1. kompakte Masse; 2. Fundament; 3. Pfeiler.
אוֹי *h.* 1. wehe; 2. das Wehe.
אוֹיָא 1. männl. Personenname; 2. s. חִוְיָא.
אוֹיִם *gr.* (vgl. ὠή) halloh!
אוזפיה (LvJI 11, 20, MS אורעיה, Ed. princ. אורעיה) l. אוֹרְעָן, s. אוֹרְעִיתָא.
אֲוֵירְיָא Ortsname.
אוֹכָחוּתָא (Koh 7, 8) *a. f.* Zurechtweisen.
אוכייפי (EstR 1, 4) Bedrückung (?).
אוֹכֶל *h. m.* Speise.
אוּלָא (Jer 17, 12 Or 1474) *a. m.* 1. *c.* אוּל Ho 9, 11 Or 1174 Anfang, Vorzeit. לְאוּלְהֵין Ez 16, 55 Or 2211 zu ihrem früheren Zustand; 2. Frühjahr.
אוֹלָד (אוֹלָר?) *h. m.* Federmesser (?).
אוּלַי *h.* vielleicht.
אוּלָם *h. m.* 1. Halle, Vorraum (des Tempels); 2. Ortschaft in Galiläa.
אוּלַמָּא (Ez 40, 48) *a. m.* Vorhalle.
אוּלָם s. אַבְלָם.
אולר s. אוֹלָד.
אוֹם *h. f.* 1. Mutter; 2. Schoß; 3. Eigentliches, Wesentliches.
אוּמָא (bPes 429)?, s. קוּמָנִיתָא.
אוּמָאָה *a. f.* Beschwörer.
אוּמְדוּתָא s. אֻמְדוּתָא.
אוּמְהָה s. אוּמְתָא.
אוּמְתָא *a. f.* Schwören, Schwur.
און *h. m.* Besitz, Macht.
אוונא (bSabb 1576) l. אֶוְנָא.
אוּנָא *a. m., pl.* אוּנִין (!) Jes 10, 32 Or 2211 (*in margine*) 1. Station, Quartier; 2. Stadt am Tigris.
אוּנָא. נְקִים אוּנָא männl. Personenname.
אוּנָּא s. אֶנָּא.
אוֹנָאָה *h. f.* 1. Bedrückung, Unrecht; spez. Übervorteilung; 2. das Recht

bei Übervorteilung Schadenersatz zu beanspruchen.

אוֹנָאוּתָא, אוֹנָאִיתָא *a. f.* Bedrückung, Übervorteilung.

אָוֶן גִּלָּיוֹן Kakophemismus für εὐαγγέλιον, Evangelium.

אוֹנָה *gr. f.* (ὠνή), *pl.* אונות Besitzurkunde.

אונו Ort in Palästina.

אוֹנֵי (falsch אונו) *gr. f.* (ὠνή), *pl.* אוֹנִיּוֹת 1. Kauf, Kaufbrief; 2. s. אונו.

אוֹנְיָא männl. Personenname (Chonja).

אוֹנָיָה *h. f.* 1. Bedrückung; 2. Konfiskation.

אונין l. אֶנְצִין (?), s. אָנִיץ.

אוֹנֵיְתָא *a. f.* Bedrückung.

אֲוַנְכָּרָא *pers. m.* Arbeiter (?).

אוֹנֶס *h. m.* 1. Zwang, Nötigung; 2. Todesfall.

אוּסְיָא *x. m.* Nase (?).

אֶוְסוֹס *gr.* Ortsname (Ephesus, Ἔφεσος).

אוּפְיָא *a. f.* 1. Zweig, Reisig; 2. Schaum.

אוֹפִיכִיָּה (EchR 3, 13) *h. f.* Zerstörung (?).

אוֹפֶל *h. m.* Finsternis. בֵּית הָאֹפֶל fensterloser Raum.

אוֹפֶן *h. m.* Art.

אוֹפָן *h. m.* Name einer Engelgattung.

אוֹפַנָּא *a. m., pl. d.* אוֹפַנַּיָּא Ez 10, 3 1. Rad; 2. Engelgattung.

אוּפְתָא *a. f.* Holzstück.

אוּץ *h.* 1. drücken, drängen; 2. haften.

אוֹצֵר *h. m.* Getreidegroßhändler.

אוֹצָר *h. m., pl.* אוֹצָרוֹת 1. Schatz, Getreidevorrat; 2. Schatzkammer; בֵּית הָאוֹצָר dass.; 3. Speicher, Magazin; 4. Höhlung der Perlmutter.

אוֹצְרָא *a. m., pl. d.* אוֹצְרַיָּא Gen 41, 56 dass.

אוּקִימוּתָא *a. f.* Aufstehen.

אור *h.* sich erhellen, licht werden. *Ni.* dass. *Hi.* leuchten lassen.

אור *a.* hell werden.

אוֹר *h. m.* 1. Tageslicht, heller Tag; 2. Licht; 3. Glanz, Herrlichkeit, Glück; 4. Abend, Nacht; 5. Raute.

אוּר *h. m.* Feuer. *pl.* אוּרִים Teil des hohenpriest. Orakels.

אֲוִיר *gr. m.* (ἀήρ) 1. Luft; 2. Himmel; 3. *pl.* אֲוִירוֹת Klima; 4. Wetter; 5. *pl.* אֲוִירִין freier Raum, Raum.

אֲוִירָא (Est II 3, 3, MS אַוִּירָא) *gr. m.* (ἀήρ) 1. *c.* אֲוִיר Dt 4, 17 Luft; 2. freier Raum; 3. א׳ דִּלְבְנֵי Schicht von Ziegeln; 4. s. אירא.

אוּרָא I *a. m.* Spreu (?).

אוּרָא II *a. m., pl. d.* אוּרַיָּא Nu 27, 21 Teil des hohenpriest. Orakels.

אוֹרָא *a. m.* Haut, Fell.

אוֹרָאָה (Ma 2, 7 Or 1474) *a. f.* Belehrung.

אֶוְרִידִימוֹס *gr.* männl. Personenname (Εὐρύδημος).

אוֹרָה *h. f.* 1. Licht, Sonne. לָאוֹרָה bei Tagesanbruch. לִכְאוֹרָה auf den ersten Blick, nach dem ersten Eindruck; 2. Kraut.

אוֹרַח s. אֹרַח.

אוֹרֵחַ s. אֹרֵחַ.

אוֹרְחָא (Gen 38, 16) *a. f., c.* אוֹרַח Gen 24, 18, *pl.* אוֹרְחָן Dt 28, 7, Jud 5, 6 1. Weg, Lauf; 2. Gewohnheit; 3. Geschick. אוֹרַח אַרְעָא Sitte. אַגַּב אוֹרְחָא beiläufig.

אֲוִירְטָא *gr. m.* (ἀβερτή) Felleisen.

אוּרִי männl. Personenname.

אֲוָרִי *pers. m.* Müßiggänger (?).

אוּרְיָא I *a. f.* Abendseite, Westen.

אוּרְיָא (Jes 1, 3), אוּרְיָא II (Est II 6, 11) *a. f., pl.* אוּרְוָן 1 K 4, 6 Krippe.

אוּרִיאֵל Engelname.

אוֹרְיוֹת *h. f.* Feigenpflücken.

אוֹרִיכוּתָא *a. f., c.* אוֹרִיכוּת Thr 5, 20 (MS. אֲרָכוּת) Verlängerung.

אוּרְיוֹן männl. Personenname.

אוֹרָיְנָא *a. m.* 1. Gesetz; 2. בַּר אוֹרְיָן Gesetzeskundiger; 3. בית אוריין BerR 50 l. מֵיתוֹרְיוֹן *gr.* (μεθορία) Grenzland.

אוריני l. אוּדְיָנֵי.

אוֹרָיְתָא (Lv 6, 7) *a. f.* (in Cod. Soc. ohne Schewa, s. Dalm., Gr. 78), *ind.* אוֹרָאָה Ma 2, 7 Or 1474, אוֹרָיָה, *pl.* אוֹרָיָתָא Lv 26, 46. 1. Lehre, Unterweisung; 2. Gesetz; 3. Bibelvers; 4. Auslegung des Gesetzes; 5. Thorarolle (Pentateuch).

אוֹרְכוּתָא *a. f.*, *c.* אוֹרְכוּת Dt 30, 20 Verweilen, Verlängerung.

אוֹרֶן *h. m.* Lorbeerbaum (*Laurus nobilis*).

אוּרְנָס *gr. m.* (ῥάμνος) stacheliger Strauch (?).

אַוְרוּסִי *h. m.* Olivenart.

אַוְרוּסָמִי *gr. m.* (ῥοσᾶτον) Rosenwein.

אוֹרָעִיתָא *a. f.*, *pl.* אורעיה LvJI 11, 30 MS, l. אוֹרְעֲיָן Wespe.

אַווְרַקְסִין (ExJI 28, 42 MS) *lat. m. pl.* (*bracca*) Hosen.

אֲוַרְשָׁנָא, אֲוַרְשִׁינָא *x. f.* ein mythenhafter Vogel.

אוּרְתָא *a. f.* Abend, Nacht.

אוש *a. Pa.* 1. lärmen, laut sprechen; 2. in Menge sein.

אוש *h. Hitp.* bestätigt werden.

אוּשָׁא Ortsname (Stadt in Galiläa).

אוֹשָׁטוּתָא *a. f.* Ausstrecken, Ergreifen.

אוֹשַׁעְיָא männl. Personenname.

אושי (jMeg 71ᵇ) l. קוּשִׁי (so Ausg. Ven.).

אִוְשָׁר *a.* möglich.

אות *h. Ni.* נֵיאוֹת genießen, Nutzen haben.

אות I *h. m.* 1. *pl.* אוֹתוֹת Zeichen, Merkmal, Stück; 2. *pl.* אוֹתִיּוֹת Buchstabe; 3. Einheit; 4. schriftl. Dokument.

אות II *h.* mit Suff. 1. für das Personalpronomen im Akkusativ, z. B. אוֹתִי mich; 2. als Demonstrativpronomen אוֹתוֹ jener, derselbe, *f.* אוֹתָהּ, *pl.* אוֹתָן. אוֹתוֹ הָאִישׁ 1. jener Mann; 2. ich.

אוֹתָבוּתָא *a. f.* Sitzen.

אותונין (SchirR 3, 11) l. אִיקוֹנִין.

אֶוְתִּיּוֹס, אֶוְתִּיאוֹס *gr.* (εὐθέως) sofort.

אותן l. זִיוְתָן, s. זִיוְתָנָא.

אַוְתֶּנְטְיָא *gr. f.* (αὐθεντία) 1. Selbständigkeit, Würde; 2. wesentlich, wirklich.

אַוְתֶּנְטִין, אַוְתֶּנְטִים *gr. m.* (αὐθέντης) unabhängig, mächtig.

אֲזָא (Jes 44, 15 Or 1474) *a.*, *pt. pl. m.* אָזַן Jes 33, 4 Or 1474 anzünden, heizen. *Itpe.* geheizt werden.

אַזָא, אֶזָא (LvJI 11, 13, MS בר גזא) *a. m.* Seeadler (?).

אִזָא *a. m.* stachelige Gerte (?).

אֲזַגָא *x. m.* Mörser (?).

אִזְגַדָּא *pers. m.*, *pl. d.* אִזְגַדַּיָא Gen 32, 6 Bote, Briefbote.

אִזְגְּדָר männl. Personenname.

אזגור l. אִזְגְּדָר.

איזגרין (BerR 74) l. אִיזְגַּדִּין, s. אִזְגַּדָּא.

אֲזַד *a.* gehen. וְאָזְדוּ לְטַעֲמֵיהוֹ und sie folgen (jeder) ihren Grundsätzen.

אוזדור (Tos. Kil. I 3) l. אוּזְרוּר.

אִזְדַּעְזָעוּתָא *a. f.* Zittern.

אִזְדְּקָפוּתָא *a. f.* Aufstehen.

אַזְהָרָה *h. f.* Verwarnung, spez. die Gebote, die mit „du sollst nicht" beginnen.

אֵזוֹב *h. m.*, *pl.* אֵזוֹבוֹת eine Art Majoran (*Origanum maru*). אֵזוֹב יָוָן eine besondere Art Majoran.

אֵזוֹבָא (Ex 12, 22) *a. m.* dass.

אֵזוֹר *h. m.* 1. Gürtel; 2. breiter Gurt, Lendentuch.

אֵזוֹרָה *h. f.* dass.

אוּזְיָא *gr. f.* (οὐσία) 1. Stück, bestimmte Quantität; 2. Besitz.

אֲזֵינָא *a. m.* Waffe (?); *c. s.* בֵּית אֲזֵינֵיהּ Jer 5, 16, בֵּית אֲזָנִין Sac 9, 13 Or 1474 Köcher.

אַזְכָּרָה *h. f.* 1. Erinnerung, Erwähnung; 2. Nennung des Gottesnamens; 3. der Gottesname, das Tetragramm.

אֲזַל I *a.*, *ipf.* 3 *m. sg.* יֵיזֵיל Ex 10, 24, *imp.* 2 *m. sg.* אִיזֵיל Gen 22, 2, זִיל, *inf.* מֵיזַל Gen 11, 31 1. weggehen; 2. fortsetzen (zur Bezeichnung der

Dauer oder Zunahme einer Handlung); 3. abscheiden, sterben.

אֲזַל II *a.* spinnen.

אִזְלָא *a. m.* Netz, Gespinnst.

אַזְלוֹיָא *a. m.* Spinner.

אֲזַלַיָּא (Ex 15, 8) *a. m. pl.* Gießbäche.

אזמאזמא l. אִיזְמָא *a. m.* Dornstrauch (*Alhagi Maurorum?*).

אוּזְמְיָאוֹת (KilBabB V 17). Nach Krauß l. פרוזמיאות, s. פְּרוּזְמָא.

אִיזְמוֹרַד (ExJI 28, 18 MS) *x. m.* Smaragd.

אִזְמֵל, אִזְמֵל *gr. m.* (σμίλη) 1. kleines Messer; 2. Meißel.

אוּזְמֵילָא (Jes 44, 13 Or 1474) *gr. m., ind.* אִזְמִיל Jer 36, 23 Or 1474. 2211, *pl.* אִזְמֵלִין Jos 5, 2, אִזְמֵילְוָן dass.

אִזְמַרַגַּד, אִזְמַרַגְּדָא, אִזְמַרַגְּדִין (Ex 28, 18), אִזְמַרַגְּדִין Ez 28, 13 *gr. m.* (σμάραγδος, σμαράγδιον) Smaragd.

אֹזֶן s. אוֹזֶן.

און *h. Hi.* הֶאֱזִין hören.

אֻזְנָא *a. m.* Wanne.

אָזְנִיּוֹת *h. f. pl.* eine Gemüseart.

אוּזִינְקָא *a. m.* Aufwand, Kosten.

אֻזְנִיקָא(?) *a. m.* Schädigung(?).

אזק. *pt. pass.* אזיק (KohR 8, 1) l. חֲזִיק.

אִזְקַפָּא *gr. f.* (σκάφη) Kahn, Barke.

אזר *h. Hitp.* sich gürten.

אוזרד l. אוּזְרָר, s. אֻזְרָר.

אֶזְרוֹר *h. m.* Weißdorn.

אֶזְרָח *h. m.* Eingeborener.

אֶזְרָעָא *a. f.* Arm.

אֻזְרָר *h. m.* Weißdorn (*Crataegus Azarolus*).

אזתורא l. אִזְתְּוָרָא *pers. m., pl. c. s.* אִזְתְּוָרוֹי ExJI 25, 12, MS איסתוורוי Griff.

אָח (Jes 44, 16 Or 1474) *a.* 1. oh! ha! 2. ach! wehe!

אָח *h. m., c.* אֲחִי, *pl.* אַחִים, *c.* אֲחֵי 1. Bruder, *pl.* Geschwister; 2. Verwandter; 3. Genosse.

אֲחָא (Gen 44, 19) *a. m., ind.* אָח! Ez 44, 15, *c. s.* אֲחִי Gen 20, 5, אֲחוּהִי Gen 14, 13, *pl. ind.* אַחִין Gen 13, 8, *c.* אֲחֵי Gen 34, 25, *c. s.* אֲחַי Gen 29, 4, אַחָךְ Gen 31, 37, אֲחוֹהִי Gen 16, 12 (Dalm., Gr. 198f.) 1. Bruder; 2. Genosse.

אַחָא 1. männl. Personenname; 2. Ortsname.

אחא *a. Pa. inf.* אֲחָאָה Koh 3, 7, l. אַחָאָה zusammenheften, zunähen.

אַחְבָּא *a. m.* nur mit Suff., z. B. אַחְבוּהִי Lv 10, 4, 1 S 10, 14 Oheim, Vaters Bruder.

אֶחָד *h. m., fem.* אַחַת einer. *pl.* אֲחָדִים einzige. אֶחָד — וְאֶחָד sowohl — als auch. בְּבַת אַחַת auf einmal. כְּאֶחָד, כְּאַחַת zu gleicher Zeit. עַל אַחַת כַּמָּה (עאכ"ו) וְכַמָּה um wieviel mehr.

אחד *h.* verbinden, schließen. *pt. pass.* אָחוּד 1. verschlossen, verborgen: 2. vereinigt, gemeinschaftlich.

אֲחַד *a.* 1. *pf.* 3 *f. sg. c. s.* אֲחַדַתְנוּן Ex 15, 14, *imp. sg.* אֵיחוֹד Ex 4, 4 in Besitz nehmen, ergreifen, *pt. pass. f.* אֲחִידָא Gen 25, 26 ergreifend. haltend; 2 *f.* אֲחִידָא Lv 19, 20 zugeeignet; 2. אֲחַד Gen 19, 6, *ipf.* יֵיחוֹד Dt 11, 17 verschließen. *Pa. ipf.* 3 *pl.* יַחֲדוּן Dt 21, 19 ergreifen. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְאֲחַד Ez 19, 4 Or 1474 ergriffen werden. 2. *pf.* 3 *m. pl.* אִתְאֲחִידוּ Jes 24, 10 Or 1474 verschlossen werden. *Itpa. pf.* אִתַּחַד Nu 31, 47 ergriffen werden.

אֲחָדָא *a. m.* Riegel.

אַחְדְּבוּי männl. Personenname.

אֶחְדָּנָא *a. m.* Macht, Besitz.

אֲחַדְתָּא *a. f.* Verschließung.

אֲחֻדְתָּא *a. f., c.* אֲחוּדַת Nu 27, 7 Besitz.

אָחָה *h.* vereinen, verbinden. *Pi.* durch enge Striche verbinden, zusammennähen. *Hitp.* 1. vereinigt werden; 2. zusammengenäht werden.

אַחְוָא (Gen 41, 2) *a. m.* 1. Riedgras; 2. männlicher Eigenname (= אַחְבָה).

אָחוּדָא *a. m.* אָחוּד עֲיָנִין Gaukler.

אַחֲוָה *h. f.* 1. Bruderliebe, Freundschaft, בְּאַחֲוָה gemeinschaftlich; 2. Gleichberechtigung.

אִחוּי *h. m.* Zusammennähen (der bei der Trauer zerrissenen Kleider).

אַחֲוָיְתָא *a. f.* Belehrung, Lehre.

אַחְוָנָא *a. m.* 1. Riedgras; 2. Weidenzweige, Bast; 3. Span zum Feueranzünden.

אַחְוָנִיתָא *a. f.* Pflaume.

אָחוֹר *h. m.* 1. *du.* אֲחוֹרַיִם Hinterseite, Rücken; 2. *pl.* אֲחוֹרִים Außenseite.

אִחוּר *h. m.* Säumen, Zögern.

אִחוּרָא *a. m.* dass.

אֲחוֹרָא *a. m., pl. c.* אֲחוֹרֵי Ex 26, 12 Hinterseite, *c. s.* מֵאֲחוֹרַהָא Ez 2, 9 von ihrer Hinterseite.

אֲחוֹרֵי *h.* hinter. לַאֲחוֹרֵי, מֵאֲחוֹרֵי dass.

אֲחוֹרֵי (Nu 3, 23), לַאֲחוֹרֵי, לַחוֹרֵי, מֵאֲחוֹרֵי *a.* dass.

אֲחוֹרֵי(?) *a. f.* andere. S. אָחְרֵי.

אָחוֹת *h. f., c.* אֲחוֹת, *pl.* אֲחָיוֹת Schwester.

אָחַז *h.* 1. ergreifen, halten, sich bemächtigen; 2. א׳ אֶת הָעֵינַיִם die Augen halten, täuschen; 3. schließen. *Ni.* ergriffen werden. *Hi.* 1. ergreifen lassen; 2. anzünden.

אֲחֻזָּה *h. f.* Eigentum, Besitz.

אֲחֻזְתָא *a. f.* dass.

אַחַי männl. Personenname.

אֲחִידָה *h. f.* Besitzergreifung, Einnahme.

אֲחִידְתָא *a. f.* Rätsel.

אַחְיוּתָא *a. f., c.* אַחְיוּת Hos 6, 2 Or 1474 Wiederbelebung, Auferweckung.

אֲחִיזָה *h. f.* das Anfassen. בֵּית אֲחִיזָה Handhabe, Griff. אֲחִיזַת עֵינַיִם Blendwerk.

אֲחִילוּ *a. f.* eine Fieberart.

אֲחִלָּה *h. f.* Befleckung.

אַחְמִיתָא *a. f.* Behältnis, Kasten.

אַחְמְרָא *x. m.* 1. *ind.* אַחְמַר Cant 5, 14, Or 1302 Rubin (?); 2. Zahl.

אַחְמְתָא Ekbatana, Hauptstadt von Medien.

אח״ס בט״ע Permutation der Buchstaben in der Weise, daß der 1. (א) mit dem 8. (ח) und dem 15. (ס), der 2. (ב) mit dem 9. (ט) und dem 16. (ע) vertauscht wird.

אַחְסַנְתָא *a. f., ind.* אַחְסָנָא Lv 14, 34, *c.* אַחְסָנַת Gen 17, 8 Besitz, Eigentum.

אָחַר *h.* 1. hinten sein; 2. rücklings begatten. *Pi.* zögern, hinziehen, später tun. *Pu. Ho.* später getan werden. *Hitp.* sich versäumen.

אחר *a. Pa.* אֵיחַר Gen 34, 19, *ipf.* 2 *m. sg.* תְּאַחַר Dt 23, 22 1. aufhalten, zurückhalten; 2. säumen, sich verweilen. *Aph. pf.* 1 *m. sg.* אוֹחֲרִית Gen 32, 4 1. zurückhalten; 2. zögern, später tun. *Itpa. pt. pl.* מִתְאַחֲרִין (Dalm., Gr. S. 251. 299) Deut 25, 17 sich verzögern.

אַחַר 1. *h.* hinten, später, nachher. לְאַחַר שֶׁ nachdem, מֵאַחַר שֶׁ da, weil; 2. nach. אַחַר הַשַּׁבָּת am Sonntag, לְאַחַר nach, hinter. לְאַחַר יָדוֹ mit umgekehrter Hand.

אַחֵר *h. m.* ein anderer. דָּבָר אַחֵר 1. andere Erklärung; 2. euphem. Götzendienst, unreine Dinge; 3. Coitus; 4. Aussatz. אַחֵר Beiname des abtrünnigen Elisa ben Abuja. *pl.* אֲחֵרִים 1. ungenannte Autoritäten; 2. fremde Völker, Nicht-Israeliten.

אַחְרָא *a.* hinten. לְאַחְרָא Gen 49, 17 zurück, rückwärts.

אָחֳרָא (אוֹחֲרָא) *a. m.* ein anderer.

אַחֲרוֹן *h. m., f.* אַחֲרוֹנִית ein anderer, letzter. (מַיִם) אַחֲרוֹנִים das Händewaschen nach der Mahlzeit. אַחֲרוֹנִים die Späteren. בְּאַחֲרוֹנָה zuletzt.

אַחֲרֵי, לְאַחֲרֵי *h.* 1. hinter; 2. nach.

אוֹחֲרִי (Dt 29, 26), אוֹחֲרִי (Gen 21, 10) *a. f., d.* אָחְרִיתִי Est II 8, 13 andere.

אַחְרַאי *h. m.* haftbar, Bürgschaft leistend.

אַחֲרָיָא, אַחֲרָיָא a. m., f. d. אַחֲרָיְתָא 1. haftbar; 2. letzter; 3. anderer(?).

אַחֲרָיוּת h. f. 1. Haftbarkeit (bes. von Immobilien) für Schulden; 2. Immobilien.

אַחֲרָיוּתָא a. f. 1. Zukunft, Ende; 2. Haftbarkeit (von Immobilien für Schulden, selbst im Falle der Veräußerung).

אָחְרִינָא (Est II 1, 7; 8, 13) a. m. ein anderer.

אַחֲרִית h. f. Zukunft.

אוּחְרָנָא (Gen 37, 9) a. m., ind. אָחְרָן Dt 20, 5, אָחֳרָן Gen 30, 24, pl. m. אָחֳרָנִין Gen 29, 27; f. sg. d. אוּחְרָנְתָא Gen 17, 21, ind. אָחְרָנִית, pl. אָחֳרָנָן Gen 41, 3 ein anderer.

אַחֶרֶת h. f. eine andere.

אֲחַשְׁדַּרְפְּנַיָּא (bibl.) pers. m. pl. Satrapen.

אֲחָתָא a. f., c. אֲחָת Lv 18, 12, Ez 44, 25, c. s. אֲחָת Gen 12, 13 u. אֲחָתִי Gen 20, 5, אֲחָתַנָא Gen 24, 60, pl. c. s. אַחֲוָתִי Jos 2, 13 Soc. 59 Schwester.

אטב"ח Formel für die Methode, die Buchstaben so zusammenzustellen, daß ihr Zahlenwert gleich 10 ist.

אטא s. אֲתָא.

אִיטָא gr. (εἶτα) dann.

אֵיטָא gr. (ἦτα) der griechische Buchstabe η.

אטא. pl. אטין jSabb 8ᵇ, l. אָבוּן, s. אָבוּיְתָא.

אַטְבָּא, אַטְבְּעָא a. m. Klammer, Ring.

אָטָד h. m. Bocksdorn (*Lycium europaeum*).

אָטְדָא (אַטְדָא) a. m., ind. אָטָד (אֲטַד) Gen 50, 10. 11, pl. ind. אָטְדִין (אַטְדִין) Gen 3, 18 dass.

אִיטָה gr. (εἶτα) dann.

אֵיטָה gr. (ἦτα) Buchstabe η.

אַטוּ a. 1. wegen, um willen; 2. denn etwa (in Fragen der Verwunderung u. Entrüstung)?

אֲטוּנָא (Jos 2, 15) a. m., pl. c. s. אֲטוּנֵיהוֹן Ex 35, 18 Seil, Strick.

אַטְחֵן s. טְחַן.

אָטְמָא a. m., pl. אָטְמִין Ho 10, 8 Bocksdorn (*Lycium europaeum*), s. אָטְדָא.

אֶטִיטַס männl. Personenname (Τίτος).

אַטִּינִין h. m. pl. ausgelesene Stecklinge.

אֲטִיפָא a. m. Höhlung, Loch.

אִטְלוּלָא a. m. Scherz.

אַטָּלוּתָא a. f. Werfen.

אַטְלִיז gr. m., s. אַטְלִיס.

אַטְלִיט s. אַתְלִיט.

אִיטַלְיָא (Ez 27, 8) gr. (Ἰταλία) Italien, besonders Unteritalien.

אִיטַלְיוֹן männl. Personenname (aus Ἰταλία gebildet).

אַטְלִיס, אַטְלִיז gr. m. (κατάλυσις), pl. אַטְלְסִין, אַטְלְסִיּוֹת 1. Herberge; 2. Bazar.

אַטְלִיס gr. m. (ἀτελής) abgabenfrei.

אַטְלֵק h. m. Wurf.

אַטְלְקוּתָא a. f. Niederwerfen.

אִיטַלְקִי gr. m. (ἰταλικός) italisch.

אָטַם h. verstopfen, anfüllen. pt. p. אָטוּם 1. ausgefüllt, massiv; 2. formlos.

אִטְמָא, אִטְמָא, אַטְמָא a. m., pl. אַטְמִין, אַטְמָן 1. Masse; 2. c. s. אִטְמֵיהּ Est II 1, 2 Oberschenkel, Flanke.

אֲטִימְטוֹן gr. m. (ἀτίμητον) unschätzbar.

אַטְמוֹן Beiname des Engels Gabriel.

אֲטִימוֹס gr. m. (ἄθυμος) entkräftet.

אֵיטִימוֹס gr. m. (ἕτοιμος) bereit.

אֵטִימַסְיָא gr. f. (ἑτοιμασία) vorausbestelltes Quartier.

אִטְנִי, אִטְנִי h. m. Büchse.

אטנם (EstR 1, 14) l. אַנוֹנַם, s. אַנוֹנָא.

אַטִּינוֹס männl. Personenname (Ἀττιᾶνος?).

אֲטוּנַס gr. m. (θύννος) Thunfisch (*Thynnus thynnus*).

אַטְפָא s. אֲטִיפָא.

אֲטַקְטִיָּא gr. f. (ἀτακτία) Unordnung, Wildheit.

אִטֵּר h. m. linkshändig, linksfüßig.

אֲטַרְבּוֹלִים gr. Stadt an der phönizischen Küste (Τρίπολις).

אֶטְרוּנָא (MS מַטְרוּנָא) Cant 2, 3 pers. m. Cedratzitronenbaum (*Citrus medica cedra*).

אִטְרוֹן (Jes 9, 13 Or. 1474) l. אִטְרוֹן gr. m. (τύραννος) Herr.

אִטְרִיתָא *gr. f.* (ἴτριον) Nudeln (?).
אַטְרְכוֹנָא *gr.* Landschaft im Ostjordanland (Τράχων).
אטורנגא (bKeth 61[a]) l. אַכְוְנְגַר.
אֲטַרְפָּא *a. m.* Laub, Blatt.
אִי *a.* 1. (= הִיא) sie, diese; 2. (= אִית) es ist, es gibt; 3. (= אִין) a) wenn; b) אִי Cant 7, 13 ob, אִי — אִי ob — oder; c) Fragepartikel.
אִי (Koh 11, 6) l. או (so MS), s. או.
אִי *h.* 1. (= אַיִן) nicht; 2. ach! o!
אֵי, אַי (Est II 1, 3) *a.* wo? אֵי מִדֵּין 2 S 1, 13, אֵי מִנָּן Jos 2, 4 Praet. woher?
אֵי *h.* אֵי זֶה 1. welcher? 2. wo?
אִיבוּ *m.* Eigenname.
אֵיבָה *h. f.* Feindschaft, Groll.
אִיבָּעֵית (= אִי בָּעֵית) *a.* wenn du willst.
אֵיגוּרָא (Jer 6, 28) *a. m., pl. c. s.* אֵיגוּרֵיהוֹן Ex 24, 23 1. Haufen; 2. (verächtl.) Götzenaltar.
אֵיד *h. m.* 1. Mißgeschick, Unglück; 2. heidnisches Fest (Kakophemismus für עֵיד).
אֵידָא *a. m.* (heidnisches) Fest.
אִידָא *a. f.* diese.
אֵידָא (Jer 50, 1 Or 1474), אַיְדָא *a. f.* welche denn?
אִידָא *a. f.* Hand, Pfote.
אִידֵי (= אִי דֵין, Nöld., Mand. Gr. 92) *a. m.* 1. dieser; 2. der eine, der andere.
אַיְדֵי *h.a.* (= עַל יְדֵי) 1. vermittelst, durch; 2. אַיְדֵי דְ weil.
אידי (אִדִּי?), אידית männl. Personenname.
אִידָךְ (= אידין דְ, Nöld., Mand. Gr. 92) *a. m., f.* אִידָךְ (auch Plur.), *pl.* אִינָךְ 1. jener; 2. der andere.* וְאִידָךְ und der andere Lehrer? (was kann er antworten?); 3. א' וא' dieser und jener, beide.
אֵידֵין (Jes 66, 1), אַיְדֵן, אֵידְנָא *a. m., f.* אֵידָא Jes 50, 1 Or 1474, אַיְדָא welcher? welche? עַל אֵידָא weshalb? Jer 5, 7 Or 1474.
אַיָּה männl. Personenname.

אִיהָא, אִיהָא (Ru 1, 16, nicht MS) *a. f.* diese, dieselbe.
אִיהוּא, אִיהוּ, אֵיהוּ (Cant 5, 6) (Nöld., Mand. Gr. 92) *a. m., pl.* אִינְהוּ er, dieser.
אִיהִי, אֵיהִי (Thr 1, 4, nicht MS) *a. f.* 1. sie, diese; 2. Stadt am Euphrat; 3. männl. Personenname.
אִיוֹ männl. Personenname.
אֵיזוֹב s. אֵזוֹב.
איזוביון l. אֵיזוֹב יָוָן. S. אֵזוֹב.
אֵיזֶה, אֵיזֶהוּ, אֵיזוֹ *h. m., f.* wer? welcher? בְּאֵיזֶה צַד auf welche Weise?
אִיזִי, אִיזוּ *a.* nun, doch.
אִיטוּנָא *a. m.* Leinwand.
אֵיטָן *h. m.* eine Binsenart.
אֵיךְ *a.* 1. wie, gleichwie; 2. wie?
אֵיכָא (Gen 37, 16, Mi 1, 5) *a.* wo?
אֵיכְדֵין (Dt 1, 12) *a.* 1. wie?; 2. um wie viel mehr?
אֵיכָה *h.* 1. ach, wehe; 2. Name des Buches der Klagelieder.
אֵיכָן *h.* wo? מֵאֵיכָן von wo? לְאֵיכָן wohin?
אֱיָל *h. m.* Stärke.
אַיִל *h. m.* Widder.
אַיִל *h. m.* 1. Hirsch; 2. אַיִל קַמְצָא ein heuschreckenähnliches Insekt, viell. Gottesanbeterin (*Mantis religiosa*). S. סוּסְבַל.
אֵילָא s. אֶלָּא.
אִילָא (אִלָּא?) männl. Personenname.
אִילָא, (Dt 14, 5), אַיָּלָא (Thr 1, 6) *a. m.* Hirsch.
אַיָּלָה *h. f.* Hindin.
אַיְלוֹנִית *h. f.* unfruchtbar (mit unentwickelten Genitalien).
אִילֵימָא (= אִי לֵימָא) *a.* wenn man sagen wollte.
אֵילָךְ *h.* dahin. מִכָּאן וְאֵילָךְ von da an und weiter.
אֵילַךְ *a.* dass. מִיכַּן וְאֵילַךְ Est II 5, 1.
אַיְלֵן *a. m. pl.* welche?
אִילָן *h. m., pl.* אִילָנִין, אִילָנוֹת Baum.

אִילָנָא *a. m., ind.* אִילָן Gen 1, 13, *pl.* אִילָנִין, Baum.

אַיֶּלֶת *h. f.* Hindin.

אַיַּלְתָּא, אֲיַלְתָּא *a. f., pl. d.* אַיַּלְתָּא Jer 14, 5 dass.

אים *h. Pi.* Furcht einflößen.

אִימָה *h. f.* Wocken (Stab für die Wolle beim Spinnen).

אֵימָה *h. f.* Furcht, Schrecken.

אִימְמָא *a. m.* Tag, Tageszeit.

אֵימַת *a.* wann? אֵימַת דְּ dann, wann. כָּל אֵימַת דְּ so oft als.

אֵימְתָא (Ex 15, 16) *a. f.* Furcht, Schrecken.

אֵימָתַי, אִמַּתִּי (Ex 10, 7) *a.* wann?

אֵימָתַי *h.* wann?

אֵימְתָן *h. m.* furchtbar.

אֵימְתָנָא *a. m.* 1. furchtbar, schrecklich; 2. furchtsam; 3. *pl. ind.* אֵימְתָנֵי Gen 14, 5 Volksname (Emim).

אין *h. Pi.* aufmerken, nachforschen.

אַיִן *h.* wo? לְאַיִן wohin? מֵאַיִן woher?

אֵין *h.* nicht. אֵינוֹ מְחֻוָּר es ist nicht klar gemacht.

אִין I *a.* ja.

אִין II (Est II 1, 10) *a.* 1. wenn, ob; 2. Fragepartikel.

אֵינָא *a. m.* אֵ׳ דְּ derjenige, welcher.

אֵינָב *h. m.* Geschwür am Auge.

אִינְהוּ s. אִיהוּ.

איינוי (SchirR 5, 16) l. אֵיְנוּ (= הָדִין הוּא) *a.* das ist.

אִינוּקָא (Est II 1, 2, MS תִּינוּקָא) *a. m., pl.* אֵינוּקִין Or 2375 ebenda, Or 1476 אִינוּקִין Säugling, Kind. S. אִנְקָא.

אִינִי (= אִין הִיא) *a.* ist das so?

אִינַךְ s. אִידַךְ.

איינים (jDem 26[b]) l. אֲטִימוּם.

איניתא (GenJI 49, 21) l. אוּנִיתָא.

אִיִּס *gr. m. tr.* (υἱός) Sohn.

אִיסָדִין *a. m. pl., c. s.* אִיסָדוֹהִי Gen 28, 11 zu Häupten.

אִיסוּדָא *a. m., pl. c.* אִיסוּדֵי Nu 5, 17 Grund, Boden.

אֵיסוּר *h. m.* Gefangenschaft.

אֵיפָה *h. f.* ein Hohlmaß.

אֵיפֹה *h.* Beschaffenheit. Vgl. אוֹפִי.

אֵיפוּדָא (Ex 28, 4) *a. m.* Ephod.

איפוסיהן (MidrTill 78, 17) l. אַפּוֹטֵיקִין, s. אַפּוֹטֵיקִי.

אִיצָא *a. m.* 1. Dornenreis; 2. Drücken, Pressen; 3. gedrückte Preise.

איקא s. אִקָּא.

אִיקָרָא (Est II 2, 10) *a. m., c. s.* אִיקָרֵיהּ Est II 8, 15 Ehre, Ruhm. *pl.* אִיקָרִין Ehrengeschenk.

אִיָּר Name des zweiten Monats im jüdischen Kalender (April-Mai).

אִירָא *a. m.* Wollflocke.

איירא (jMoK 80[b]) l. אָגוֹגָא *gr. m.* Wasserleitung.

אירונית s. עִירוֹנִית.

אֲוִירִינוֹן *gr. m.* (ἀερίνεον) himmelblau.

אֵירוּסִין *h. m. pl.* Verlobung.

אֵירוּעָא *a. m.* Festzeit.

אִישׁ *h. m., pl.* אֲנָשִׁים Mann, Mensch. אִישׁ הַר הַבַּיִת, אִישׁ הַבִּירָה der Tempelhauptmann. אִישׁ צְרֵדָה aus Zereda, אִישִׁי mein Herr.

אִישָׁה, אִישׁוּת *h. f.* Gebüsch.

אִישׁוּת *h. f.* Maulwurf.

אישות s. אִשׁוּת.

אַיְשַׁר *a.* Glück zu!

אִית (Gen 18, 24), אִיתַי *a.* es gibt, es ist. Mit Suff. אִיתַנִי Gen 48, 15, אִיתָךְ Gen 43, 4, אִיתוֹהִי Dt 29, 14 (Dalm., Gr. 108); bab. Talm. אִיתֵיהּ, אִיתֵינַן, אִיתֵנְכוּ, אִיתַנְהִי, אִיתְנְהוּ. וְאִם אִיתָא und wenn es so wäre. אִית לְ haben. אִית בְּ, לְ können.

אִיתַי männl. Personenname.

איתימא s. אֵמָא.

אִיתָם *a. m. ind.* Waise, vgl. יַתְמָא.

אֵיתָן *h. m.* 1. Wesen, Natur; 2. dauerhaft; 3. männl. Personenname.

אַךְ *h.* 1. nur, *pl.* אַכִּין die Stellen, an denen das Wort אַךְ vorkommt; 2. Unglück (?).

אך חדא l. אַכְחֲדָא *a.* zusammen.

אִכָּא *a.* (= אִית כָּא) es ist hier, es gibt.

אכאבית l. אַבָּבִית.
אכבא (Prov. 30, 31) l. אַבָּבָא.
אַכְבְּדָא Ortsname.
אכדרא l. אַנְדְּרָא.
אִכּוּ a. (= אִן כְּהוּא) o daß doch, o wenn doch!
אֲכוּז h. m. Hinterteil.
אֲכוּזָא a. m. Krug.
אִכּוּל h. m. Verzehrung.
אִכּוּמָא a. m. schwarz.
אַכְוָנָא pers. m. Tisch.
אַכְוֶנְגַר pers. m. Truchseß.
אִכּוּף h. m. Packsattel, s. אֻכָּף.
אַכְוַרְנְקָא pers. m. Speise.
אכויא (GenJI 10, 4 MS) l. אֲכָיָא.
אַכְזִיב Stadt im Norden Palästinas.
אַכְזְרָאָה a. m., pl. אַכְזְרָאִין Dt 32, 33 grausam, streng.
אַכְזָרִי h. m. dass.
אַכְזְרִיאֵל (= אַכְרְזִיאֵל) Engelname.
אַכְזָרִיּוּת h. f. Grausamkeit, Strenge.
אַכְזַרְיוּתָא a. f. dass.
אכטא l. אַבְטָא.
אוֹכְטָא, אוֹכְטוֹ gr. tr. (ὀκτώ) acht.
אֲכָאטֵים gr. m. (ἀχάτης) Achat.
אֲכָיָה, אֲכָיָא gr. die röm. Provinz Achaja (Ἀχαΐα), d. h. Peloponnes, Attika und Süd-Thessalien.
אֲכִילָה h. f. 1. Essen; 2. Verzehrtes.
אֲכִילְתָא (1 K 19, 8) a. f. Essen.
אכים (jGitt 48c) l. אִכּוּם.
אָכֵין a. so, auf diese Weise.
אככא (Hi 30, 24) l. אֲרֻכָא, s. אֲרוּכְתָא.
אָכַל h. 1. essen, genießen, verzehren; 2. aufzehren, absorbieren; 3. euphem. Beischlaf ausüben. Ni. verzehrt werden. Pi. verzehren, verbrennen. Hi. zu essen geben, essen lassen. Hitp. 1. verzehrt werden; 2. schwinden, vergehen.
אֲכַל I a., ipf. 3 m. sg. יֵיכוּל Ex 22, 4, inf. מֵיכַל Gen 24, 33 1. essen, verzehren; 2. א' קֻרְצָא verläumden. Aph. pf. אוֹכֵיל, אַיְכֵיל, 1 s. אוֹכֵילִית Ex 16, 32, ipf. c. s. יוֹכֵילִנַּנָא Nu 11, 4 zu essen geben. Itpe. ipf. 3 m. sg. יִתְאֲכֵיל Ex 21, 28 gegessen werden. Itpa. ipf. 3 m. pl. יִתְאַכְּלוּן Jes 5, 24 verzehrt werden.
אֲכַל II a. (= כּוּל) messen.
אֹכֶל s. אוֹכֶל.
אֻכְלָא I a. m. 1. Speise, Futter; 2. c. s. אוּכְלֵיהּ Lv 1, 16 Verdauungsreste in den Eingeweiden; 3. Auszehrung, Abmagerung.
אֻכְלָא II a. m. 1. kleines Hohlmaß; 2. l. אֻבְלָא.
אָכְלָא (Jd 14, 14) a. m. 1. Esser, Fresser; 2. טינא אכלא bBabB 73b l. טִינָא אָכְלָא, s. אֲכַל.
אַכְלְבָא pers. m. Speicher.
אָכְלָה (?) h. f. in Anspruch genommener Raum, s. אֲכִילָה.
אוֹכְלוֹזָא gr. m. (ὄχλος) Volkshaufe, Schar.
אַכְלָיוּתָא a. f. Lärm, Geschrei.
אֶכְלוֹנִס gr. m. (χελωνίς) Fußbank.
אַכְלָנָא a. m. Fresser.
אוֹכְלוּסָא gr. m. (ὄχλος), pl. אוֹכְלוּסִין Koh 10, 10, אָכְלוּסִין Est II 1, 3 Volkshaufe, Schar.
אכלושי l. אוֹכְלוּסֵי?
אכם h. Hitp. schwarz werden.
אֻכְמָא a. m., ind. אוּכָּם Lv 13, 31 schwarz, dunkel; 2. das Schwarze im Auge; 3. (vom Wein) rot.
אֻכְמוּתָא a. f., c. אוּכְמוּת Thr 4, 8 Schwärze.
אַכְמַר s. כְּמַר.
אֻכְמְתָא a. f. 1. dunkle Farbe, Schwarzes; 2. Finsternis; 3. Unglück.
אֶכְנִים gr. m. (ἐχενηΐς) Schildfisch (Echeneis remora).
אַכְסָא x. m. verrückt (?).
אֶכְסֶדְיָא gr. f. (σχεδία) Floß.
אֶכְסֶדְרָא (Jd 3, 23) gr. f. (ἐξέδρα), pl. hebr. אֶכְסֶדְרָאוֹת vorn offene Halle, Vorhalle.
אכסדריא (Est II 7, 9) l. אֲלֶכְסַנְדְּרִיָא.

אָכְסִיגָרוֹן *gr. m.* (ὀξύγαρον), *pl.* אָכְסִיגָרִיּוֹת 1. Fischbrühe mit Essig; 2. sauere Kräuter.

אכסיטורין l. אֶכְסִיטֵירִין *gr. m.* (ἐξιτήριον) Abschiedssegen.

אַכְסִיוֹמָא *gr. m.* (ἀξίωμα) Bitte, Gesuch.

אכסיוס (BerR 46) l. אִסְכִּירוֹס *gr. m.* (ἰσχυρός) stark.

אַכְסַלְגֵּס, אַכְסַלְגּוֹס *gr. m.* (vgl. σαγάλινος) Teakholz (von *Tectonia grandis*).

אַכְסַלְגְּיָא s. אַכְסַלְגּוֹס.

אַכְסַלִּין *gr. m.* (βήξιλλον) Fahne.

אכסן *gr. Hitp.* gastlich aufgenommen werden.

אַכְסָנָא (Jd 16, 13) *gr. m.* (ἄξων) Kettenbaum, Webebaum.

אכסנדריא (Est II 7, 9, Or 2377 אַכְסַנְדְּרְיָא) l. אֲלֶכְסַנְדְּרִיָּא.

אכסנדריה (Neg 12, 1) l. אֶסְכֵּידְיָה *gr. f.* (σχεδία) Floß.

אַכְסְנַאי, אַכְסְנָיָא *gr. m.* (ξένος) 1. Fremder, Gast; 2. Söldner.

אַכְסַנְיָא I *gr. f.* (ξενία) 1. Herberge, Quartier; 2. Gastmahl; 3. Gastfreundschaft; 4. Mietsverhältnis; 5. Fremde. אַכְסְנַי פַּרְבָא (jBabK 3ᶜ) Quartiermacher für Söldner. S. פַּרְבָא.

אַכְסַנְיָא II *gr. f.* (ξενία) Wirtin.

אַכְסַנְיוּת *gr. f.* (vgl. ξένος) 1. Fremde, Exil; 2. l. אָפְסָנְיוּת, s. אָפְסַנְיָא.

אַכְסְפַּטִיאָס *gr. m.* (ξιφίας) Schwertfisch (?). Oder l. אַכְנִים.

אכסרה l. אֶסְכֶּרָה *gr.* (ἐν σχερῷ) ohne zu messen, in Pausch und Bogen.

אכסיריה (VajR 18) l. אֶכְסוֹרְיָה *gr. f.* (ἐξορία) Verbannung.

אכף I *a. Pa.* satteln.

אֲכַף II *a.* kümmern, angehen. מָה אֲכְפָּה לָהּ (אִכְפַּת) was geht sie an? Dalm., Gr. 245.

אֻכָּף *h. m.* Packsattel.

אֻכָּפָא *a. m.* dass.

אַכְפָּא *a. m.* Gewicht, Last.

אֻכְצָנָא *a. m.* Überanstrengung.

אִכָּר *h. m.* Ackerbauer, Landmann.

אִכָּרָא *a. m., ind.* אִכָּר Jer 51, 23 Or 1474 dass.

אַכְרוּב *gr. m.* (κράμβη) Weißkohl (*Brassica oleracea, var. capitata*).

אִכְּרוּם, אִכְרוּם (Jer 8, 21, Nah 2, 11 Or 1474) *gr. m.* (χρῶμα) Farbe, Anstrich.

אֲכַרְגָּא s. כַּרְגָּא.

אֶכְרוֹעַ (jMaas 48ᵈ) *h. m.* Ricinus.

אַכְרֵיז *gr.* (vgl. κηρύσσω) *Aph.* öffentlich verkündigen.

אַכְרָזָה *gr. f.* (vgl. κηρύσσω) öffentliche Aufkündigung.

אַכְרְזִיאֵל Name eines Engels.

אַכְרָזְתָא *gr. f.* öffentliche Aufkündigung.

אֲכַרְמוֹנְיָא *gr. f.* (Καρμανία) Karmanien.

אַכְרַעְתָּא *a. f.* Neigung (der Wage).

אַכְשָׁרוּתָא *a. f., c.* אַכְשָׁרוּת Koh 10, 10 Rechttun, rechte Anwendung.

אַכַּתִּי *a.* auch jetzt, jetzt noch. מִדְּאַכַּתִּי da jetzt erst.

אַכְתָנָא *a. m.* zornig, gehässig.

אכתר (jDem 22ᵇ) l. אַבְתַּר *x. m.* mangelhaft.

אַכְתְּרִיאֵל *m.* Beiname Gottes.

אַל *h.* nicht.

אֶל *h.* zu, nach. מֵאֵלָיו von selbst.

אֵל (Gn 14, 18) *h. a. m.* Gott.

אֻלָּא, אִילָא (Cant 8, 5) *a. m.* Schleuder.

אִלָּא (Ez 40, 48 Or 1474) *a. m.* 1. *pl. d.* אִלַּיָּא Ez 41, 1 Or 1474 Gesims, vorspringender Teil; 2. Schiffsschnabel.

אֻלָּא, אִילָא, אִלָּא *gr. m.* (εὐλή) Made.

אֲלָא (2S 1, 17) *a.* wehklagen. *Pa. inf.* אַלָּאָה Jd 11, 40 dass.

אֶלָּא (Ex 15, 11, Est II 3, 3) *h. a.* (= אִן לָא) 1. wenn nicht; 2. außer; 3. aber vielmehr; 4. nur, sondern. אֶלָּא כֵּן · · · מָה wie? — man muß vielmehr sagen.

אַלְבָּא *a.* nach der Meinung, nach Ansicht.

אַלְבִּינָא *a. m.* Reisigbündel, Rutenbesen.

אל"בם Vertauschung des ersten, zweiten usw. Buchstaben des Alphabets mit dem zwölften, dreizehnten usw.

אִלְבְּנָא *a. m.* Fruchtrispe einer Palme(?)
אוּלְבָּנִין (Cant 4, 11, MS אוֹ לְבָנָן) *gr. m.* (vgl. λίβανος) Weihrauch.
אֶלְגָּבִישׁ *x. m.* Hagel, Hagelkorn.
אַלְגֻּמַּיָּא (?) *x. m. pl.* rotes Sandelholz.
אלגוסין (Tos Maas 3) l. אִלּוּ גְרִיסִין.
אֶילוּגִין *gr. m.* (ἐλόγιον) Anklageschrift.
אֱלֹדִים *h.* vorsichtige Schreibung für אֱלֹהִים.
אֵלֶּה *h. pl.* diese.
אָלָה *h.* fluchen.
אָלָה *h. f.* Fluch.
אֵלָה, אַלָּה *h. f.* Terebinthe (*Pistacia palaestina*).
אַלָּה *h. f.* 1. Lanze, Stange; 2. Meßstange.
אֱלָהָא (Dt 23, 26) *a. m., ind.* אֱלָהּ Dt 33, 26 Gott.
אֱלֹהוּת *h. f.* Gottheit.
אֱלָהוּתָא *a. f., c. s.* אֱלָהוּתָךְ Cant 8, 1 dass.
אֱלָהֵין (Gen 24, 38) *a.* außer, nur.
אִלּוּ (Lv 10, 19) *h. a.* (= אִין לוּ) wenn. אִלּוּ פּוּן Nu 22, 29 wenn etwa. אִלּוּ לָא פּוּן Gen 31, 42 wenn nicht etwa. כְּאִלּוּ wie wenn, als ob.
אֵלּוּ *h.* 1. diese; 2. welche?
אַלְוָא, אַלְוַי, אִלְוָן (Cant 4, 14) *gr. m.* (ἀλόη) 1. Aloë (*Aquilaria agallocha*); 2. eine Art Hauslauch (*Sedum*) (?).
אֱלוֹהַּ *h. m.* Gott. *pl.* 1. אֱלֹהִים Gott; 2. אֱלֹהוֹת 1. Gottheiten; 2. Bibelverse, in denen אֱלֹהִים vorkommt.
אַלְוַי *h. a.* o daß doch!
אַלְוִין *h. m.* eine Kressenart.
אַלְוָיְתָא *a. f.* Leichenzug, Grabgeleit.
אֱלוּל der sechste Monat im jüd. Kalender (August — Sept.).
אֱלוּלִי *h. m.* im Monat Elul geboren.
אִלּוּלֵי *h.* אִלּוּלֵי שֶׁ 1. wenn nicht; 2. wenn doch.
אִלּוּלֵי (Ez 4, 26, Koh 6, 6) *a.* wenn nicht. אִלּוּלֵי דְּ dass.
אִלּוּ לָא פּוּן, אִלּוּלְפּוּן, אִלּוּלֵיפּוּן (Gen 31, 42), אִלּוּ לְפוּן (1 S 25, 34) *a.* wenn nicht etwa.
אֲלוּם *h. m.* eine Gewürzpflanze.
אַלּוֹן *h. m.* 1. Eiche; 2. Eichel.
אַלּוּף *h. m.* Fürst.
אָלוּשׁ Ortsname.
אֶלְטִין *gr. m.* (ἐλάτινος) Fichte, Fichtenholz.
אַלְטִינוֹן *gr. m.* (ἀληθινόν) echt gefärbt, echter Purpur.
אלטיכסייה (BerR 8) l. אֶל טִיכְסָיָה, s. טִיכְסָיָה.
אִלְיָא (2 S 1, 17) *a. m.* Trauer, Klage, Klagelied.
אילִיאוּם s. אֵילְיוּם.
אַלְיָה *h. f.* 1. Fettschwanz des Schafes; 2. Ohrläppchen.
אֶלְיְהוֹעֵינַי männl. Personenname.
אַלְיוֹן *h. m.* 1. Daumen; 2. große Zehe.
אַלְיוֹנָא *a. m.* dass.
אִלְיוּתָא *a. f.* Klage.
אֱלֵיוּתְרוּפּוֹלִים *gr.* Ortsname (Ἐλευθερόπολις).
אליחרק (GenJI 10, 6 MS) l. אִלִּירִיקִי (?).
אֱלִיל *h. m.* 1. Götzenbild; 2. l. אֱלָל.
אֱלִילָא *a. m.* Götze.
אַלִּילָא *a. m., pl. ind.* אַלִּילֵי Gn 42, 9 Kundschafter, Spion.
אַלִּימָא *a. m.* stark, mächtig.
אִלֵּימָא (Ex 4, 11) *a. m.* stumm.
אִילֵימָא s. אִלֵּימָא.
אַלִּימוּתָא *a. f.* Stärke.
אִלֵּימְנָא *a. m.* stumm.
אִלֵּין (Gen 10, 1), אִלַּין *a. pl.* diese.
אֵילְיוּם *gr. m.* (ἥλιος) Sonne.
אֵלְיַסְטוֹן *gr. m.* (ἡλιαστόν) süßer Wein.
אֵילְיוֹפּוֹלִים *gr.* Heliopolis in Ägypten (Ἡλιόπολις).
אֱלִיקָא *gr. m.* (ἕλιξ) Winde, Haspel.
אֱלִיקֵי, אַלְעִיקֵי *gr.* (vgl. εἰκῆ) auf gut Glück, ohne weiteres.
אֶלְיָקִים männl. Personenname.
אוֹלְיָר *gr. m.* (ὀλεάριος) Badediener.
אוֹלְיָרִין *gr. m. pl.* (ὀλόβηρος) Gewänder aus reiner Purpurwolle.

אַלְיְתָא a.f., pl.d. אַלְיָתָא Jos 9,16 Klageweib.
אַלְיְתָא (Ex 29, 22) a. f. Fettschwanz des Schafes.
אֲלִיתָא I a. f. בְּרַת אֲלִיתָא Name einer Feigenart.
אֲלִיתָא II a. f. Holzspan.
אַלֶכְסָא gr. männl. Personenname (Ἀλέξανδρος).
אֲלֶכְסוֹן gr. m. (λοξόν) 1. schräg, quer; 2. Diagonale.
אֲלַכְסִין s. כְּלִיסִין.
אֲלֶכְסַנְדְּרָא, אֲלֶכְסַנְדְּרִי, אֲלֶכְסַנְדְּרֵי gr. männl. Personenname (Ἀλέξανδρος).
אֲלֶכְסַנְדְּרוּס (Est II 1, 2) dass.
אֲלֶכְסַנְדְּרִי gr. m. 1. alexandrinisch; 2. Alexandriner.
אֲלֶכְסַנְדְּרִיאָה, אֲלֶכְסַנְדְּרִיָּא (Ez 30, 15, Or 1474 אֲלֶכְסַנְדְּרְיָא) gr. (Ἀλεξάνδρεια) Stadt in Ägypten.
אֲלֶכְסַנְדְּרִית gr. f. 1. alexandrinisch; 2. Alexandrinerin.
אולוכְרוּסִין, אולוכוּרְסִין gr. m. (ὁλόχρυσον) ganz golden.
אלל h. Pi. spionieren.
אלל I a. Pa. pf. 3 pl. אַלִּילוּ Nu 13, 3, ipf. 3 pl. יְאַלְּלוּן Nu 13, 1 dass.
אלל II a. Pa. imp. אַלִּילוּ Jo 1, 11 (MS אֲיִלִילוּ) jammern. S. יָלַל.
אֱלֶל h. m. Fleischfetzen.
אֲלָלָא a. m. Presse, Kelter (?).
אללא (EstR 1, 3) l. mit Ausgabe Pes. אַלְוַוי לא für אללא ווי.
אֱלָלָא a. m. Wehklagender.
אַלְלַי h. m. Wehe, Klage.
אלם h. Hitp. verstummen.
אֲלַם I a., imp. pl. אִילַמוּ (אֱלַמוּ) Dt 31, 6 stark sein, stark werden. Pa. pt. f. מְאַלְּמָא Ru 1, 18 (MS vacat) 1. stark machen, Kraft einflößen; 2. überwältigen. Itpa. sich stark machen.
אלם II a. stumm sein. Itpe ipf. יִתְאֲלַם (l. יִתְאֲלַם) Koh 12, 6 verstummen.
אִלֵּם h. m., f. אִלֶּמֶת 1. stumm; 2. töricht, dumm.

אִלְמָא s. אִילְמָא.
אַלְמָא I a. m. Bekräftigung.
אַלְמָא II a. 1. also, folglich; 2. warum?
אֶלְמָא a. m. Stärke, Tüchtigkeit.
אַלְמְגָא x. m. 1. pl. d. אַלְמוּגַיָּא 1 K 10, 11 Sandelholz; 2. Koralle.
אֲלֻמָּה h. f. Garbe.
אַלְמוֹג x. m., pl. אַלְמֻגִּין 1. Koralle; 2. Sandelholz.
אַלְמוֹן h. m. 1. Witwer; 2. eine Baumart.
אַלְמוֹנִי (bibl.) h. m. jemand (ein Unbekannter).
אִלְּמוּת h. f. Verstummen.
אַלְמוּתָא a. f. Gewalt.
אִלְמָלֵא, אִלְמָלֵי (Cant 4, 12) h. a. 1. wenn nicht; 2. wenn wirklich.
אִלְמֵן h. zur Witwe machen. Hitp. Witwe werden.
אַלְמֵין gr. m. (λιμήν) Hafen.
אִלְמָנָא s. אִילְמָנָא.
אַלְמָנָה h. f. Witwe. דֶּלֶת א' unvollständiger Türflügel (entweder nur aus einem Brett oder ohne Zapfen?).
אַלְמְנוּת h. f. Witwenschaft.
אולומַרְגָּלִיטוֹן gr. m. (ὁλομαργαρίτης) ganz mit Edelsteinen besetzt.
אֲלֻמְּתָא a. f., pl. d. אֲלֻמַּיָּא Ru 2, 7 (MS אוּלְמַיָּא) Garbe.
אולון gr. m. (ὅλον) ganz.
אַלּוֹן gr. m. (ἄλλον) ein anderer.
אילן (Tos Kil 5) s. קְלָאִילָן.
אֲלוּנְטִית gr. f., pl. אֲלוּנְטָאוֹת, אֲלוּנְטִיּוֹת 1. (λέντιον) Leintuch; 2. s. אֲלוּנְתִּית.
אֲלוּנְכָא gr. f. (λόγχη) Speer.
אֱלֵינִסְטִי gr. (ἑλληνιστί) auf griechisch.
אַלַנְקֵי l. בְּאַלַנְקֵי (?).
אֲלוּנְתִּית, אֲלוּנְתִּין gr. f. (cf. ἔλαιον οἰνάνθινον) 1. ein Parfüm; 2. eine Weinmischung (Ölwein).
אלס a. Pa. zerkauen, zerbeißen.
אֱלַס gr. männl. Personenname (Οὐάλης).
אֲלִיס gr. m. (κλάσμα) Trümmer, Splitter (?).
אֶלַס (GenJI 10, 8 MS) gr. f. (Ἑλλάς) Graecia Magna, Unteritalien.

אֲלָסִים, אֲלִיסִים gr. m. (ἄλσος) Hain, Wäldchen (?).

אולוֹסֵרִיקִין (Est II 8, 15) gr. m. pl. (ὁλοσηρικόν) reinseiden.

אִלְּסָרָא a. m. Haselnuß (Corylus avellana).

אֶלְעַאי, אֶלְעַי männl. Personenname (Abkürzung von אֶלְיוֹעֵינַי oder אֶלְעָזָר).

אַלְעִיקִי s. אֲלִיקִי.

אֲלַף a., ipf. 3 m. pl. יֵילְפוּן Dt 4, 10 1. sich gewöhnen, gewohnt sein; 2. lernen, studieren. Pa. pf. 1 sg. אַלֵּיפִית Dt 4, 5, pt. מַלֵּיף Dt 4, 1 1. gewöhnen, üben; 2. lehren, unterrichten. Itpa. ipf. 3 m. pl. יִתְאַלְּפוּן Jes 2, 4 Or 1474 1. sich üben; 2. gelehrt werden.

אֶלֶף h. m. tausend.

אָלֶף h. der erste Buchstabe des hebr. Alphabets.

אַלְפָא I gr. (Ἄλφα) 1. der erste Buchstabe des Alphabets; 2. das Beste.

אַלְפָא II (Dt 32, 30) a. m., ind. אֲלַף Gen 20, 16, pl. d. אַלְפַיָּא Nu 10, 36, ind. אַלְפִין Nu 7, 85 tausend.

אִלְפָא a. 1. f. (Jon 1, 3 Or 1474) Schiff; 2. Rumpf; 3. männl. Personenname (= Chilpaj).

אַלְפָבֵטָרִין (RuR 3, 13) gr. m. (ἀλφαβητάριον) alphabetisches Akrostichon.

אָלֶ"ף בֵּי"ת 1. Alphabet; 2. alphabet. Akrostichon; 3. א"ב אחד das erste Kapitel der Klagelieder.

אַלְפָבֵיתָא gr. m. (ἀλφάβητος) dass.

אֻלְפָנָא a. m., ind. אוּלְפָן Gen 22, 25 1. Übung, Gewohnheit; 2. Lehre, Belehrung, Studium; 3. Gesetz.

אִלְפָּס gr. m. (λοπάς) Pfanne, Tiegel.

אילופוסה (jTer 40[c]) l. אֱלוּפִיסָה gr. männl. Personenname (Ἀλόπιος).

אלופסין l. אֱלוּפְסוֹן gr. m. tr. (ὀλοφύζων) wehklagend.

אִלְצְנָא a. m. 1. Bedrängnis; 2. Hungersnot.

אִלְּצָרָא a. m. Haselnuß.

אֱלִיקָא (?) gr. m. (ἕλιξ) Flaschenzug (?).

אַלְקוּם (bibl.) h. m. Nichtsnutz.

אֲלִקְטָא, אַלְקְטָא h. f., pl. אַלְקְטָיוֹת Sommerhütte (?). S. אִלְקְטִית.

אֲלִקְטִי, אִלְקְטִי, אֲלִקְטִית h. f. Getreidespeicher.

אֱלֹקִים vorsichtige Schreibweise für אֱלֹהִים.

אלקולאון s. אדקולאון.

אַלְקַפְּטָא (GenJI 41, 44 MS) pers. m. hoher Würdenträger.

אלקפרא s. אַקְלְפְּרָא.

אֱלָרְיָא (falsch אלירא) gr. f. (ἱλάρια) 1. Fröhlichkeit; 2. vom Kaiser gegebenes Freudenfest; 3. l. הִלַּרְיָא.

אוֹלַרְיָא (jSabb 8[b]) gr. m. pl. (ὠράρια) Tuch, Schärpe.

אולורין (Tos Kel BabM II 12) l. אוֹלָרְין.

אִלִּירִיקִי gr. f. (Ἰλλυριακή) Illyrien.

אַלְתָא (Jos 24, 26) a. f., pl. c. אִלְוָת Jes 6, 4 Or 1484 1. Oberschwelle; 2. Pfahl, Rute.

אלתוסבראות (MidrTill 15) l. אֱלוּ תוּסַבְרָאוֹת, s. תוּסַבְרָא.

אִלְתִּית h. f. eine Fischart.

אַלְתַּר a. h. לְאַלְתַּר (= לְעַל אֲתַר) auf der Stelle, alsbald.

אִם h. 1. wenn; 2. ob; 3. אִם — אִם, אִם — הֲ ob — oder.

אִם (Gen 13, 9) a. 1. wenn; 2. ob; 3. אִם — אִם Ex 19, 13, הֲ — אִם Nu 13, 19 ob — oder.

אֵם h. f., pl. אִמָּהוֹת 1. Mutter, pl. spez. die Patriarchenfrauen; 2. Schoß; 3. Prinzip, Wesentliches, Hauptsache; 4. Masse.

אִמָּא (Gen 3, 20) a. f., ind. אֵם Ez 44, 25, c. s. 1 sg. אִמָּא Gen 20, 12, pl. d. אִמְּהָתָא, c. s. אִימְּהָתְהוֹן Jer 16, 3 Or 1474, אִמֵּיהוֹן Thr 4, 3 (nicht MS) 1. Mutter, pl. spez. die Patriarchenfrauen; 2. Schoß; 3. Prinzip, Hauptsache; 4. Fleisch einer Kernfrucht; 5. אֵם פָּרְשׁוּת אוֹרַח Ez 21, 26 Scheideweg; 6. weibl. Personenname.

אֲמָא *a., ipf.* 3 *m. sg.* יֵימָא sagen. הֲוָה אָמֵינָא ich hätte gesagt. לֵימָא will das sagen? אִילֵימָא oder soll das sagen? וְכִי תֵימָא und wenn du antwortest. אֶלָּא אֵימָא sage lieber. וְאֵימָא aber ich möchte sagen. *Itpe.* וְאִתְּמָא und es wird (auch eine andere Version) referiert.

אֶמָּאוּס *gr.* Ortsname (Ἐμμαούς).

אַמַּאי, אַמָּאי (= עַל מָא דֵין) *a.* warum dies? wie kann das sein?

אַמְבּוּהָא *pers. m.* Volkshaufe.

אֶמְבּוֹל *gr. m.* (ἔμβολον) Klöppel in der Glocke.

אֶמְבָּטָה, אֶמְבָּטִי I, אֶמְבָּטִיתָא *gr. f.* (ἐμβάτη) Badewanne, Badebassin.

אֶמְבָּטִי II *gr. m.* (ἐμβάτης) Modell.

אֶמְבָּטִים *gr. m.* (ἐμβάτης) Beschäler (Esel).

אֶמְבָּטִיתָא s. אֶמְבָּטִי.

אַמְבּוֹנָא *gr. m.* (ἄμβων) Anhöhe.

אַמְבָּרָא *pers. m.* Magazin.

אמבירום l. אֶמְקֵירוּס.

אמבורוקלון (jBabM 9[c]) l. אֶמְבּוּרִיקְלוֹן *gr. m.* (ἐμβουρίκλον) Pferdedecke.

אַמְגּוּזָא *a. m.* Wallnuß (*Juglans regia*).

אַמְגּוּשָׁא *x. m.* Magier.

אַמְגּוּשֵׁי *x. m.* einer der es mit Zauberei hält.

אַמְגּוּשְׁתָּא *x. f.* Zauberei.

אַמְגַיַּירְתֵּיהּ (jAb z 41[a]) (= עַל מְגַיַּירְתֵּיהּ) s. גּוּר.

אָמַד *h.* messen, abschätzen, taxieren. *Hi.* dass.

אֲמַד *a.* dass. *pt.* אָמִיד hoch taxiert. vermögend.

אֹמֶד *h. m.* Abschätzung, Mutmaßung.

אֻמְדּוּת *h. f.* dass.

אַמַּדְלָא *a. m.* Hütte des Feldhüters.

אֻמְדָּנָא *a. m.* Abschätzung.

אמדרומה (jHor 58[c]) l. אוֹ מִדְּרוֹמָה. s. דָּרוֹמָא.

אַמָּה *h. f.* 1. Unterarm; 2. Elle; א׳ עַל א׳ eine Elle im Quadrat. א׳ תְּבִיקוֹן thebische Elle. א׳ גְּדוּמָה, א׳ בַּת שִׁשָּׁה עֲצֵיבוֹת Elle von 6 Handbreiten bei geschlossenen Fingern, kurze Elle. א׳ (בַּת שִׁשָּׁה) שׂוֹחֲקוֹת Elle von 6 Handbreiten bei gespreizten Fingern, lange Elle. 3. Flußarm, Kanal; 4. das männl. Glied; 5. Querriegel der Säge.

אֻמָּה *h. f., pl.* אֻמּוֹת Volk. אֻמּוֹת הָעוֹלָם die Weltvölker (Heiden).

אָמָה *h. f., pl.* אֲמָהוֹת Magd.

אַמָּה *h. f.* Spinnrocken.

אַמְהָא *a. f.,* s. אַמְתָּא.

אַמְהוּת *h. f.* Magddienst.

אַמְהוּתָא *a. f., ind.* אַמְהוּ Ex 21, 7 dass.

אָמוֹדְאָה *a. m.* Taucher.

אִמּוּם *h. m.* Modell, Leisten.

אֱמוּנָה *h. f.* 1. Zuverlässigkeit, Redlichkeit; 2. Glaube.

אָמוֹרָא *a. m.* 1. Lehrer, Erklärer, bes. der Sprecher, welcher die ihm vom Rabbi in der Synagoge mit leiser Stimme mitgeteilten Sätze vorträgt und erläutert; 2. die Klasse der im Talmud redenden Rechtslehrer, welche nach Abschluß der Mischna lebten.

אָמוֹרָאָה *a. m.* 1. dass.; 2. l. אָמוֹדָאָה.

אֱמוֹרָאָה *a. m., pl. d.* אֱמוֹרָאֵי Ex 23, 23 Amoriter. פֶּרֶק א׳ Abschnitt, der von heidnischen Gebräuchen handelt.

אֱמוֹרִי *h. m.* 1. Emoriter; 2. heidnisch.

אַמְטוּ, אַמְטוּל (= עַל מְטוּל) *a., c. s.* אַמְטוּלְתֵּיךְ wegen, um — willen. אַמְטוּל דְּ Est II 1, 1 weil.

אימטין (SchemR 47) l. אִימְמִין.

אַמְטִיתָא *a. f.* Wage, Wagschale.

אמיטליא s. הֶמְטַלְיָא.

אֲמִטְתָּא (Dt 4, 11) *a. f.* Dunkel, Nebel.

אַמִּי, אִמִּי männl. Personenname.

אַמָּאי, אַמִּי (= עַל מָא דֵין) *a.* warum dies?

אֲמֵימַר männl. Personenname.

אַמְיַנְטוֹן *gr. m.* (ἀμίαντος) Amiant, eine Art Asbest.

אמיקנטרון (KohR 2, 18) l. wie Ausg. Pes. אִמִּי קֶנְטְרוֹן.

אֲמִירָה *h. f.* 1. Sagen, Reden; 2. das Wort אמר in der Bibel; 3. Weihung; 4. Titel.

אַמִּיתָא *a. f.* Fenchelmerke (*Ammi copticum*).

אַמְכּוּתִיתָא (?) *a. f.* Verwundung (?).

אֲמְלָא *a. m., pl.* אֲמְלִין Ez 23, 24 Or 1474 Mantel.

אֻמְלָל *h. m.* unglücklich.

אוֹמוֹלוֹגְיָא, אוֹמוֹלוֹגִין *gr. f. m.* (ὁμολογία) 1. Quittung; 2. Kapitulationsbedingung.

אַמְלַתְרָא *gr. f.* (μέλαθρον) Querbalken.

אָמַם *h.* düster werden, verglimmen.

אָמַן I *h.* ordnen, in Reihen stellen (?). *Pi.* geschickt machen.

אמן II *h. Ni.* 1. geglaubt werden; 2. bestätigt, erfüllt werden. *Pi.* 1. stützen; 2. bestätigen, anerkennen. *Hi.* glauben, Glauben schenken, als glaubhaft anerkennen.

אמן *a. Aph. pf.* 3 *m. sg.* הֵימִין Gen 45, 26, *part. p.* מְהֵימָן (l. מְהֵימַן) Nu 12, 7 glauben, trauen. *Ittaph. ipf.* 3 *m. pl.* יִתְהֶמְנוּן Gen 42, 20 geglaubt werden.

אָמֵן (Nu 5, 22, Jer 28, 6) *h. a.* 1. wahrlich, gewiß (Bekräftigung von Gebeten und Schwüren); 2. das Wort Amen.

אֻמָּן I *h. m.* 1. geübt; 2. Handwerker, Künstler; 3. Aderlasser, Beschneider. בֵּית הָאֻמָּן Werkstätte.

אוּמָּן II *gr. m., pl.* אוּמָּנִיּוֹת (ὄγμος?) 1. Erntestück (der von einem Schnitter abzuerntende Streifen); 2. Fleck von reifem Getreide in unreifem Felde.

אוּמָּנָא I *gr. m.* dass.

אֻמָּנָא II *a. m., ind.* אוּמָּן Gen 26, 1, *pl. d.* אוּמָּנַיָּא Est II 1, 2, אֻמָּנִין Est II, 6, 11 1. Handwerker, Künstler; 2. Handwerk (?).

אֱמוּנָה *h. f.* 1. Vertrauen, Glaube; 2. Zuverlässigkeit.

אֲמָנָה 1. ein Fluß; 2. s. אֲמָנוּן.

אִימְנוֹן *gr. m.* (ὕμνος) Lobgesang.

אֻמָּנוּת *h. f.* 1. Kunstfertigkeit, Handwerk; 2. Kunstgriff.

אֻמָּנוּתָא *a. f., c.* אוּמָּנוּת Ex 31, 5, *pl.* אוּמָּנְוָן Ex 31, 4 Kunstfertigkeit, Handwerk.

אומוניאה (EstR 1, 9, Ausg. Konst. חומוניאה) l. הוֹמוֹנִיאָה, s. הוֹמוֹנְיָא.

אָמְנָם *h.* gewiß.

אוּמָנוּס, אֲמָנוֹן *gr. m.* (Ἀμανόν, Ἀμανός) Gebirgszug zwischen Cilicien und Syrien.

אימונים (KohR 7, 11) l. אִימָּאוּם?

אימום (SchirR 7, 9) l. wie Ausg. Pesaro אִימִיקְסְרוֹם.

אֶמְפּוּלֵי, אֶמְפָּלֵי *gr. f.* (vgl. ἐμπολή) Kasse.

אֶמְפִּילְיָא *gr. f.* (ἐμπίλιον), *pl.* אֶמְפִּילָאוֹת 1. Filzsocke; 2. Socke.

אֶמְפּוּמָא *gr. f.* (ἔμφωμα), *pl.* אֶמְפּוּמִיּוֹת Fenster.

אֶמְפֶּרָטוֹר *gr. m.* (Ἰμπεράτωρ) Kaisertitel.

אֶמְפּוּרָא *gr. m.* (ἔμπορος), *pl.* אֶמְפּוּרִין GenJI 25, 3 MS Großhändler.

אָמַץ *h.* hart sein. *Pi.* 1. stark, fest machen, anstrengen; 2. verschließen. *Hitp.* verhärtet werden, sich verhärten.

אֻמְצָא *a. m.* rohes Fleisch.

אֶמְצַע *h. m.* 1. Mitte; 2. Gemeingut.

אֶמְצְעָא *a. m.* Mitte.

אֶמְצָעִי *h. m., f.* אֶמְצָעִית 1. in der Mitte befindlich; 2. mittelhoch.

אֶמְצְעִיתָא *a. f.* Mitte.

אֶמְקְסֵרוֹס *gr. m.* (ἡμίξηρος) halbversengt (?).

אַמַּקְתָּא *a. f.* Eidechsenart.

אָמַר I *h.* 1. sagen, denken; 2. erklären; 3. weihen. *Ni.* gesagt werden.

אמר II *h. Hi.* 1. mästen; 2. groß tun.

אֲמַר *a., ipf.* 3 *m. sg.* יֵימַר Ex 22, 8. *imp.* 2 *m. sg.* אֵימַר Ex 6, 6 1. sagen, denken; 2. loben. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְאֲמַר Gen 10, 9 gesagt werden. אִי אִתְּמַר הָכִי אִתְּמַר wenn dieser Satz gelehrt wurde, muß er so gelautet haben.

אֹמֶר *h. m.* Rede.

אִמְּרָא (Ex 12, 14) *a. m., ind.* אִמַּר Ex 12, 15. *pl. d.* אִמְּרַיָּא Ex 12, 5 Lamm.

אִמְרָא I *a. m.,* 1. Besatz; 2. s. הֶמְרָא.

אִמְרָא II *a. m., c.* אֵימַר Nu 24, 4 Spruch, Rede.

אֵימֵירָא *gr. f.* (ἡμέρα) Tag.

אִמְרָה I *h. f.* Rede.

אִמְרָה II *h. f., pl.* אִמְרָיוֹת 1. Besatz; 2. mit Besatz versehener Mantel; 3. Titel.

אֵימֵירוֹן *gr. m.* (ἥμερος) zahm.

אימורים 1. l. אֱמֵירִים *gr. pl.* (μηρία) die auf den Altar kommenden Opferteile; 2. אוֹמֵירִים *gr. m. pl.* (ὅμηρον) Pfand, Geisel.

אמוריה (EchR 3, 13), אומיירי (EstR 1, 1) l. אוֹמֵירְיָה *gr. f.* (ὁμηρεία) Geben als Geisel, zum Pfand, Verpfändung.

אֲמַרְכְּלָא (Nu 3, 32), *h.* אֲמַרְכָּל *x. m., pl. d.* אֲמַרְכְּלַיָּא Jer 1, 1 Soc 59 1. Oberster; 2. Priesteroberer.

אמרנא (bRhS 18ª) l. אִמְּרָן, s. אִמַּרְתָּא.

אִמַּרְתָּא *a. f.* 1. Lv 5, 6 weibliches Lamm; 2. weibl. Personenname.

אֶמֶשׁ *h. m.* 1. Abenddämmerung; 2. gestern Abend.

אֱמֶת *h. f.* Wahrheit, Zuverlässigkeit, Treue.

אַמְּתָא (Ex 25, 10) *a. f., c.* אַמַּת Dt 3, 11, *pl. ind.* אַמִּין Ex 25, 10 1. Elle; 2. *c. s.* אַמְּתַהּ Ex 2, 5 Arm; 3. männl. Glied.

אַמְתָא (Gen 16, 1) *a. f., ind.* אַמְהָא, *in pausa* אָמָא (l. אֲמָא) Dt 23, 18, *c. s.* אַמְתִּי Gen 16, 2, *pl. ind.* אַמְהָן Gen 12, 16 Magd, Sklavin.

אֻמְּתָא *a. f., pl.* אֻמִּין, *c.* אוּמֵּי Nu 25, 15, אֻמָּן Volk, Nation.

אֵמָתַי (Ex 10, 7) *a.* wann? s. אֵימָתַי.

אֲמִתִּי *h. m.* wahr, aufrichtig.

אַמְתְּלָא *a. m.* 1. Ausrede, Einwand; 2. Grund.

אַמְתְלַי Name der Mutter Abrahams.

אָן (Gen 3, 9) *a.* wo? לְאָן Gen 16, 8 wohin? מִן אָן, מְנָן Gen 29, 4 woher? אָן דְּ da, wo.

אִן (Est II 1, 3), אִין (Est II 1, 10) *a.* wenn, ob.

אֻנְּא *a. f.* 1. Ohr, Ohrläppchen; 2. Henkel; 3. Lappen der Lunge.

אָנָּא *h.* bitte.

אֲנָא (Gen 22, 11) *a.* ich.

אִנְבָּא I *a. m., c. s.* אִנְבֵּיהּ Cant 1, 16 Frucht.

אִנְבָּא II *a. f.* Ei der Laus.

אַנְבַּג *gr. m.* (ἄμβιξ?) kleines Gefäß.

אִנְבּוּנָא s. אִלְבָּנָא.

אֶנְבּוֹל *gr. m.* (ἔμβολον) Klöppel in der Glocke.

אנבין (jSabb 4ᶜ) l. אַנְבִּין.

אַנְבְּטָאוֹת ,אַנְבָּטָא ,אַנְבָּטֵי *gr. f., pl.* אַנְבְּטָאוֹת (vgl. ἀναβαθμός?) 1. Estrade; 2. Wall.

אֶנְבּוּרְקָרָא *gr. f.* (ἐμβουρίκλον) Pferdedecke.

אִנְגַּד *pers.* ein wenig (?).

אַנְגְּלָא *gr. m.* (ἄγγελος) Engel.

אינגלין (jMeg 73ᵈ) l. אֶינַלְגִין.

אֵינְגִיאוֹמֵין *gr. tr.* (ἐνηγγυώμην) ich mußte dafür haften.

אָנְגְּיסְטוֹר *gr. m.* (ὀνυχιστήριον) Nagelmesser.

אֲנִגְרָא I *a. m.* Wasserlauf.

אֲנִגְרָא II *x. m.* eine Münze.

אֲנְגְרָא, (אניגרא) *gr.* Stadt in Galatien (Ἄγκυρα) (?).

אַנְגַּרְבְּטִים ,אַנְגְּרֶוְטָא *gr. m.* (ἀγγαρευτής) Aufseher über den Frondienst (die öffentlichen Arbeiten).

אַנְגְּרֶוְטִינָה (BerR 64) *gr. f.* (ἀγγαρευτικά) Vorspanndienst.

אַנְגַּרְיָא *gr. f.* (ἀγγαρεῖα) 1. Frondienst; 2. Zwang; 3. Kuriere.

אנגרמוס (jBb 15ª) l. אֲגַרְנָמוֹס *gr. m.* (ἀγορανόμος) Marktmeister.

אֲנִיגְרוֹן *gr. m.* (οἰνόγαρον) mit Wein angemachte Fischbrühe.

אֲנִיגְרוֹן *x.* Teil einer Zauberformel gegen Durst.

אֶנְדִּכְתְּרִי gr.m. (οὐινδικτάριον?) Vindiktenstab (bei der Befreiung von Sklaven).
אנדגא l. אַנְדְּגָא.
אַנְדִּסְקָא pers.(?) m. Steuerbeamter(?).
אֶנְדִּיפִי gr. m. (μετώπιον) Schminke(?).
אִנְדְּרָא pers. m. Zimmer.
אַנְדְּרוֹגִינוֹס gr. m. (ἀνδρόγυνος) Zwitter.
אַנְדְּרִיאַנְטוֹס, אִנְדְּרַטִּין, אַנְדְּרִיאַנְטָא, אַנְדְּרַטָּא gr. m. (ἀνδριάς) 1. Bildsäule, Bild; 2. Menschengestalt.
אַנְדְּרַי gr. männl. Personenname (Ἀνδρέας).
אנדרלומוסיא gr. f. (ἀνδρολημψία) schonungslose Züchtigung.
אִנְדְּרוֹנָא pers. m. Zimmer.
אַנְדְּרִינוֹס s. אַדְרְיָנוֹס.
אַנְדְּרַפְטָא, אַנְדְּרַפְתָּא x. m. Name eines Vogels.
אנה h. Pi. אִנָּה bedrücken, übervorteilen. Hitp. übervorteilt werden. S. ינה.
אַנְהוֹרֵי (Ex 35, 14) a. f. Leuchten.
אַנְהָרוּתָא (Ex 25, 6) a. f. Beleuchtung.
אָנוּ h. wir.
אִנּוּן (Gen 6, 3) a. c. pl. sie.
אָנוֹסָא a. m., pl. אָנוֹסִין Jes 5, 7 Räuber.
אֱנוֹשׁ h. m. Mensch.
אָנוּשׁ h. m. stark, streng.
אַנְזִיקָא a. m. Unrecht, Schaden.
אנח h. Hitp. seufzen.
אנח a., pt. pl. m. אניחן l. אָנְחִין Thr 1, 4 (MS מִתְאַנְחָן) seufzen. Itpa. 3 m. pl. אִתְאַנַּחוּ Ex 2, 32, pt. pl. m. מִתְאַנְּחִין Ez 9, 4 dass.
אֲנָחָה h. f. Seufzen, Kummer.
אַנָּחוּתָא a. f. 1. Lage; 2. Brett; Mulde.
אֲנַחְנָא (Gen 42, 11) a. wir.
אֲנַחְנוּ h. wir.
אַנָּחְתָא a. f., c. אַנָּחַת 1 K 6, 4 (Or 1474 אֲבָהַת) Ruheplatz.
אֲנַחְתָּא, אֲנַחְתָּא (Est II 3, 3, MS תְּינַחְתָּא) a. f., pl. c. s. אַנְחָתַי Thr 1, 22 Seufzer.
אַנְטְבִילָא Name einer Familie.
אֶנְטוּבִין gr. m. (ἐντύβιον) Endivie (Cichorium Endivia).
אַנְטִיגְנוֹס gr. männl. Personenname (Ἀντίγονος).
אַנְטִיגְרָפִין, אַנְטִיגְרָפָא gr. m. (ἀντιγραφή) Gegenschrift, Antwortschreiben.
אַנְטִידִיקוֹס gr. m. (ἀντίδικος) Gegner.
אַנְטְיוֹכַס, אַנְטְיוֹכוֹס (Est II 1, 2) gr. männl. Personenname (Ἀντίοχος).
אנטיטייה (jKil 32[a]) l. אנטינייא (so jMoK 82[a]), s. אַנְטִינָא.
אַנְטְיוֹכָאָה, אַנְטוּכָאָה gr. m., pl. d. אנטיוכי GenJI 10, 18 MS, l. אַנְטְיוֹכָאֵי Antiochener.
אַנְטִיכִי gr. m. antiochenischer Kochherd (mit Wasserbehälter über dem Feuer).
אַנְטוֹכִי gr. m. Antiochener.
אַנְטוּכְיָא (Meg Ant Or 2377) gr. Stadt in Syrien (Ἀντιόχεια).
אנטוכין (jKil 27[a]) l. אֶנְטוּבִין.
אַנְטִיכְרֵיסִים gr. f. (ἀντίχρησις) ein Vertrag, nach welchem der Gläubiger das verpfändete Eigentum des Schuldners benutzen darf.
אַנְטַל gr. m. (ἀντλίον) ein Flüssigkeitsmaß (¹/₄ Log).
אַנְטוּלִי gr. männl. Personenname (Ἀντύλλος).
אנטולינוס l. אַנְטוֹנִינוֹס.
אַנְטְלְיָא gr. m. (ἀντλίον) Schöpfvorrichtung.
אוּנְקְלִית gr. f. (ἀγκύλη?) Schleife.
אֶנְטְלָר (jSanh 19[d]) gr. m. (ἐντολάριος) Bevollmächtigter.
אנטינ״א m. pl. 1. lat. (vgl. lintea) Tücher; 2. gr. (ἀνθινά) bunte Kleider.
אַנְטוֹנִינוֹס gr. männl. Personenname (Ἀντωνῖνος).
אנטינוס s. אֲטִיטוֹס.
אונטוס gr. (ὄντως) in der Tat.
אַנְטִיפַּטְרִיס gr. Stadt in Palästina (Ἀντιπατρίς).
אַנְטִיפַּטְרִין, אַנְטִיפַּטְרִית gr. f. (ἀφρόνιτρον) eine Natronart.
אַנְטִיפִיטָא gr. m. (ἀνθύπατος) Proconsul, Statthalter.

אַנְטִיפַּטְרוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἀντίπατρος).

אַנְטִיקֵיסַר *gr. m.* (Ἀντίκαισαρ) Stellvertreter des Kaisers.

אנטיקוסר l. אַנְטֵיקֶסָּר *gr. m.* (ἀντεκέσσωρ) Fourier.

אנטיקירוס (DtJI 3, 14 MS) l. nach JII אֶפִּיקֵירוֹס.

אַנְטַרְדוֹס *gr.* Stadt in Syrien (Ἀντάραδος).

אַנְטַרְדָנָאָה *a. m., pl. d.* אַנְטַרִידְנָאֵי GenJII 10, 18 Einwohner von Antarados.

אַנְטְרַי, אַנְטְרִין *gr. m.* (ἄντριον) Höhle.

אנטירוקוס, אנטיריקון l. אַנְטִידִיקוֹס.

אוֹנֵי *gr. f.* (ὠνή) Kauf, Kaufbrief.

אִנַּי, אִנְיָא, אִנְיָנִי männl. Personenname.

אֲנִי *h.* ich.

אִנִּין (Gen 6, 2) *a. f. pl.* sie.

אָנִין. אֲ' דַּעַת empfindlich.

אֲנִינָא. אֲ' דַּעְתָּא dass.

אֲנִינָה *h. f.* 1. Trauer; 2. das Trauerstadium zwischen Tod und Begräbnis.

אֲנִינוּת *h. f.* dass.

אֲנִינוּתָא (Thr 2, 5) *a. f.* dass.

אָנֵיסָא (Koh 7, 7) *a m.* Gewalttätiger.

אֲנִיסוּתָא *a. f., c.* אֲנִיסוּת Koh 5, 7 (MS אֲנָסוּת) Bedrückung.

אֲנִיסְתָא *a. f., ind.* אֲנִיסָא Jes 1, 13 geraubtes Gut.

אָנִיץ *h. m.* Flachsbündel.

אוּנְיָקָא. בֵּית א' *gr.* (Βιθυνιακή) Bithynien.

אֲנִיקוּתָא *a. f.* Seufzen.

אוֹנִיתָא *gr. f.* (ὠνή) Kauf, Kaufbrief.

אֱנָשָׁא *a. m.* Mensch.

אנך *h. Pi.* verzinnen.

אֲנָךְ *h. m.* 1. Blei; 2. Zinn.

אֶנֶךְ *gr. m.* (ὄνυξ) Onyx.

אֶנְכָּא *gr. m.* (κόγχη) Muschel.

אֶנְכְּלָא s. אֶנְקְלָא.

אֶנְלְגִין *gr. m.* (ἀναλογεῖον) Lesepult.

אַנְלִיפְתִין *gr. tr.* (ἀνελήφθην) er erholte sich (griech. Glosse).

אִינוֹמִילוֹן *gr. m.* (οἰνόμηλον) Honigwein.

אינמרנון (SchirR 4, 14) l. סְמִרְנִינוֹן *gr. m.* (σμύρνινον) Myrrhenwein.

אֲנַן (Cant 2, 9, Est II 1, 1), אֲנַן *a.* wir.

אנן *h., pt.* אוֹנֵן der Leidtragende. *Hitpo.* sich beklagen.

אנן *a. Po. pf.* אינין l. אוֹנֵין Koh 7, 4 (MS אִינּוּן) betrübt sein, trauern.

אַנּוֹנָא *lat. f.* (*annona*) 1. Naturallieferung; 2. Amtseinkommen; 3. Lebensmittel.

אוננא (DebR 6) l. אַנּוֹנָא.

אֲנִינְיָא *gr.* männl. Personenname (Ἀνανίας).

אַנַּנְקֵי, אֲנַנְקָא (Est II 5, 1, nicht MS) *gr. m. f.* (ἀνάγκη) 1. Bedrängnis, Not; 2. notwendig; 3. notdürftig.

אננקתא l. אַקְנִיקִיתָא.

אָנַס *h.* 1. zwingen, gewaltsam tun; 2. notzüchtigen. *Ni.* 1. gezwungen, überwältigt werden; 2. genotzüchtigt werden.

אֲנַס *a., pf.* 3 *m. pl.* אֲנַסוּ Gen 21, 25, *ipf.* 2 *sg.* תֵּינוֹס Gen 31, 31 1. wegreißen, rauben; 2. mit Beschlag belegen; 3. dringen, zwingen. *Aph. ipf.* 2 *pl.* תוניסון, l. *Pe.* תֵּינְסוּן (so MS) Jer 7, 6. *Itpe.* 1. *pt. m. pl.* מִתְאַנְסִין Jes 21, 2 beraubt werden; 2. eingezogen werden; 3. gehindert werden.

אַנָּס *h. m.* 1. gewalttätig; 2. der Besitzer von Eigentum, welches dem ursprünglichen Eigentümer gewaltsam entrissen wurde.

אונים (ExJI 2, 16) l. אֶוְגֵּנֵס *gr. m.* (εὐγενής) Vornehmer.

אֹנֶס *h. m.* 1. Zwang; 2. Todesfall.

אוּנְסָא (Jer 5, 8) *a. m., ind.* אונים Jes 58, 9. 13 Zwang, Gewalttat.

אֲנָסוּתָא *a. f., c.* אֲנָסוּת Cant 6, 6 Bedrückung.

אנסיומא l. אַכְסִיוֹמָא.

אֲנֵיסִין *gr. m.* (νησίον) Insel.

אֲנִסְכָּא *a. m.* aus gegossenem Metall gefertigt.

אנף (*bibl.*) *h. Pi.* zanken, streiten.

אַנְפָּא *a. m., pl.* אַנְפִּין Koh 8, 1, *c. s.* אַנְפַּאי Cant 5, 5 1. Angesicht; 2. mit בְּ vor, bei, an. בְּאַנְפֵּי נַפְשֵׁיהּ für sich selbst.

אֲנָפוּתָא *a. f.* die rituelle Schwingung, Webung (des Opfers).

אנפיא l. אַפְּיָא.

אונְפִּיל *gr. m.* (ἀμφορεύς?) Gefäß.

אֶנְפּוֹלֵי *gr. f.* (ἐμπολή) Kasse.

אֶנְפִּילְיָא *gr. f.* (ἐμπίλιον) Filzsocke.

אֶנְפִּילוֹגִים (KohR 10, 16) *gr. m.* (ἐπίλογος) Beweisführung.

אֶנְפִּילוֹן *gr. m., pl.* אֶנְפִּילִין (Cant 4, 12. MS אַלְפֵּילִין!) (ἔμβολον) innerer Saal.

אניפונים (Est II 1, 2) l. אֶפִּיפָנֵים (MS אֲפֵיפְיֵינוֹס) *gr.* männl. Personenname (Ἐπιφανής).

אַנְפָּקָא *gr. m.* (ἄμβιξ?) kleines Gefäß.

אֶנְפָּקִינוֹן (אנפקיטון l. אנפקינון) *gr. m.* (ὀμφάκινον) Öl aus unreifen Oliven.

אֲנָפוֹרָא *gr. f.* (ἀναφορά) Bericht.

אַנְפָּרוּת *gr. f.* (ἀναφορά) Darbringung, erzwungene Schenkung.

אֶנְפּוֹרְיָא *gr. f.* (ἐμπορία) 1. Handelsreise, Handel; 2. Ware.

אָנָץ *h. m.* Bündel.

אֲנַץ *a., pt. pl. m.* אָנְצִין Koh 12, 11 l. אֲנִיצִין spitz machen(?). *Pa. inf.* אַנָּצָא 1 S 13, 21 dass.

אנק *h., pt. pl. f.* מאונקות jBikk 63[d] l. מְאוּבְקוֹת, s. אָבַק.

אנק *a. Pa. pt. pl.* מאנקין Ez 9, 4 l. מְדַנְּקִין (so MS), s. דְּנַק.

אוּנְקָא, אוּנְקְיָא *gr. m.* 1. (οὐγκία) *pl.* אוּנְקִיּוֹת Unze (27 gr.); 2. Körnchen, Bischen; 3. Fleisch vom Hals.

אֲנִיקָא, אֲנִיקֵי *gr. f.* (ἀνάγκη) Not.

אֶנְקָא 1. Beiname eines Denars; 2. s. אֲנַקְתָא.

אִנְקָא (Est II 1, 2, MS תִּינוּקָא) wohl der fabelhafte Vogel der Araber עַנְקָא, aber vom Targumisten mißverstanden. S. אִינוּקָא, תִּינוּקָא.

אֲנָקָה *h. f.* Eidechsenart.

אנקטמין l. אֶנְקַטְמוֹן *gr. m.* (ὄνος κατ' ὦμον) Eselsfigur.

אונקיינוס (GenJI 1, 7) l. אוֹקְיָינוֹס (so MS) *gr. m.* (ὠκεανός) Weltmeer.

אוּנְקְיָא s. 1. אוּנְקָא; 2. אוּנְקְלָא.

אוּנְקְלָא, אוּנְקְלֵי I *gr. m. f.* (ἀγκάλη), *pl.* אוּנְקְלִין, אוּנְקְלָוָן, אוּנְקְלָאוֹת, אוּנְקְלָיוֹת 1. Haken, Hakenstange; 2. ein Arm voll, Gebund; 3. eine Bauchkrankheit; 4. l. אֶנְפּוֹלֵי.

אוּנְקְלֵי, אוּנְקְלָה *gr. f.* (ἀνάκωλος) kurzes Ärmelgewand.

אֶנְקְלֵיטוֹן I *gr. m.* (ἔκκλητον) Appellation.

אֶנְקְלֵיטוֹן II *gr. m.* (ἔγκλητον) Beschuldigung, Anklage.

אֶנְקְלֵימָא *gr. f.* (ἔγκλημα) Beschwerde.

אֶנְקְלֵסְיָא *gr. f.* (ἔγκλησις) Schuldschein.

אוּנְקְלוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἀκύλας).

אנקלווסים (jBm 11[d]) l. אֶנְקְלֶוְסִים *gr. m.* (ἐγκέλευσις) Befehl.

אוּנְקוֹס *gr. m.* (ὄγκος) 1. Masse; 2. mühevolle Arbeit.

אנקום (BerR 46) l. אַקְנוֹס.

אִנְקוֹרָא *a. m.* eine Vogelart.

אנקקתא l. אַקְנִיקִיתָא.

אֲנַקְתָא *a. f.* weibliches Kamel.

אֲנַקְתָא *a. f.* Seufzen.

אֲנִירְדְּפוֹן *x.* Zauberformel.

אֱנָשׁ (Gen 6, 1), אֵינָשָׁא *a. m., ind.* אֱנָשׁ Lv 13, 2, *pl.* אֱנָשִׁין Gen 6, 4. *c.* אֱנָשֵׁי Gen 17, 27 1. Mensch; 2. jemand. *coll.* אֱנָשׁ בֵּיתֵיהּ 1. Lv 16. 11 seine Geschlechtsgenossen; 2. auch אֱנָשֵׁי בֵיתֵיהּ (verhüllende Redeweise) seine Frau. בְּנֵי אֵינָשָׁא Gen 3, 20 B Menschen.

אַנְתְּ (Est II 1, 3), אַנְתְּא (Koh 7, 22) *a. c.* du.

אַנְתָּא *a. m.* Masse(?).

אַנְתּוּ *a.* ihr.

אִנְתּוּתָא *a. f.* Ehe.

אַנְתַּמְרוֹס (Est II 1, 3) *gr.* männl. Personenname (Ἀντίμορος?).

אַנְתּוּנִים *gr. m.* (θύννος) Thunfisch (*Thynnus thynnus*).

אַנְתּוּסָאֵי (Gen 10, 17 B.) l. אָרְתּוּסָאֵי *gr. m. pl. d.* Bewohner von Orthosias (Ὀρθωσίας) in Phönizien (bibl. Sini).

אֶנְתֵּיקֵי *gr. f.* (ἐνθήκη) Inhalt, Ladung.

אַנְתְּרוֹפִי *gr. m.* (ἄνθρωπος) Mensch.

אִנְתְּתָא *a. f.* Weib.

אִיַּס *gr. m.* (υἱός) Sohn.

אוֹס, אֹס *gr.* (ὡς) wie.

אסא *a. Pa. pf.* 3 *m. sg.* אַסִּי Gen 20, 17, *imp.* 2 *m. sg.* אַסִּי Nu 12, 13, *pt. c. pron.* מְסֵינָא (l. מַסֵּינָא) Dt 32, 39 heilen. *Itpa. pf.* 3 *m. sg.* אִתַּסִּי Lv 14, 3, *ipf.* 3 *m. sg.* יִתַּסֵּי Lv 13, 18 geheilt werden.

אַסָּא (= אַסָּאָה) (Jer 14, 19) l. אָסוּ (so MS), s. אָסוּתָא.

אָסָא (Est II 7, 9) *a. m.* Myrthe (*Myrthus communis*).

אָסָא *x. m.* alt (?).

אָסָא männl. Personenname.

אָסְיָא, אָסָא *a. m., c. s.* אָסָךְ Ex 15, 26 Arzt.

אוסאי (Ps 120, 5) l. מוּסָאֵי?, s. מוּסָאָה.

אסב *a. Pa.* Erbrechen veranlassen (?).

אסגנטירין l. אֶבְגֶּנֶסְטָטוֹן *gr. m.* (εὐγενέστατος, Titel der kaiserlichen Prinzen) edelster.

אֶסֶדָא *lat. f.* (*esseda*) Wagen.

אַסְהָדוּתָא, אַסְהֲדָתָא *a. f.* Zeugnis, Bericht eines Augenzeugen.

אָסוֹן (*bibl.*) *h. m.* unglücklicher Zufall.

אֲסוּפוֹת *h. f. pl.* Versammlung.

אֲסוּפִי *h. m.* Findling.

אָסוּר *h. m.* Gefangener.

אִסּוּר *h. m.* 1. Verbot, Verbotenes; 2. Festzugabe; 3. Personenname.

אֱסוּר *h. m.* Gefangenschaft.

אֱסוּרָא (bibl. אֱסוּרָא) *a. m., ind.* אֱסוּר Ez 3, 25, *pl. c. s.* אֵיסוּרַי Thr 3, 7 1. Band; 2. Fessel.

אִסּוּרָא *a. m.* 1. Verbot, Verbotenes. עֲבַד אִסּוּרָא Verbotenes (Unzucht) treiben; 2. *pl.* אִסּוּרִין Jer 30, 11 (Or 1474 יִסּוּרִין) Züchtigung.

אֲסוּרִין (?) *h. m. pl.* Geräte der Ölpresse.

אֲסוּרִיתָא *a. f.* Bündel.

אַסְוֵירוּס *gr.* männl. Personenname (Σεβῆρος).

אָסוּתָא *a. f., ind.* אָסוּ Gen 3, 6 Heilung, Gesundheit, Heil.

אַסְחָרוּתָא *a. f., c.* אַסְחָרוּת 1 K 10, 5 Zutischesitzen, Tafelrunde.

אסיטא l. אָסוֹטָא *gr. m.* (ἄσωτος) ausschweifend.

אִסְטֵיב, אִסְטְבָא *gr. m.* (στοά) 1. Säulengang; 2. Vorbau; 3. Kaufladen; 4. Steinsitz.

אִסְטַבְלָא *gr. m.* (στάβλος) 1. Stall; 2. Gehege.

אִסְטַבְלָטָא *gr. f.* (*stabulatio*) Stallung.

אִסְטְנֵי *gr. f.* (στέγη), *pl.* אִיסְטַנְיוֹת jAbZ 42[a] Decke, Dach.

אִסְטְגְלִילִית *x. f.* Schwarm.

אִסְטַגְנִינִין *gr. m. pl.* (στεγανογράφος) Astrolog.

אִסְטַגְנִינוּת *gr. f.* 1. Astrologie; 2. Astronomie.

אִסְטְדִין, אִסְטַדְיָא *gr. m.* (στάδιον) Rennbahn.

אִסְטְהַר weiblicher Personenname.

אִסְטְוָא, אִסְטֵיו *gr. m.* (στοά) Säulenhalle.

איסטווא (jMaasSch 55[b]) l. אִסְטְלָא.

אִסְטְוְלָא *gr. m.* (στάβλα) Stall.

אֶסְטְוָנָא (2K 11, 14) *pers. m.* Pfeiler.

אִסְטְוָנִית *pers. f.* Säulenhalle.

אִסְטְוָרָא *pers. m.* Knöchel.

אִסְטַטְיָא *gr. f.* (στατίων) Ruhestation.

אִסְטָאטִיבָא *lat. f.* (*stativa, sc. castra*) feste Militärstation.

אִסְטַטְיוֹן *gr. m.* (στατίων) 1. Militärposten; 2. Bestand.

אִסְטַטְיוֹנָר *lat. m.* (*stationarius*) Wachtsoldat.

אסטטית l. אִסְטָסִית *gr. f.* (vgl. στάσις) unruhig, aufrührerisch.

אסטטנית l. אִסְטַסְיָנִית *gr. f.* (vgl. στάσις) parteiisch.

אִסְטְיָא, אִסְטְיוֹן *gr.* männl. Personenname (Ἀστεῖος).

אַסְטָיוּתָא *a. f., c.* אַסְטָיוּת Jes 27, 9 Beseitigung.

אסטית (SchemR 15) l. אסטיון, s. אִסְטְוָנָא.

אִסְטַכְטוֹן *gr. m.* (στακτόν) eine Art Myrrhenöl.

אִסְטִכְיוֹן (BerR 19), אִסְטִכִין *gr. m.* (στίχιον) ein Kleidungsstück.

אסטולי l. אִסְטֵילִי *gr. f.* 1. (στήλη) Denksäule; 2. Dokument.

אִסְטְלָא, אִסְטְלִית *gr. f.* (στολή), *pl. aram.* אַסְטְלָוָן 2 K 5, 5 Soc 59, *pl. hebr.* אִסְטְלָאוֹת Obergewand. S. אִצְטְלָא.

אִסְטְלָא *gr. m.* (στῦλος) Schreibgriffel.

אִסְטֶמָּא *gr. m.* (στέμμα) Stirnband, Kopfbinde.

אִסְטְמָא I *gr. m.* (στόμωμα) Stählung.

אִסְטְמָא II *gr. m.* 1. (στόμα) Mund; 2. Zauberformel.

אִסְטוּמְכָא *gr. m.* (στόμαχος) Magen, Leib, s. אִסְתּוּמְכָא.

אסטו מוכריאה (jSabb 8[b]) l. אִסְטוּמְכָרְיָאָה *gr. m. pl.* (στομαχάρια) Leibbinde (?).

אסטן (Sem 13) l. אִסְטָדְכִין *gr. m.* (ὀστοδοχεῖον) Knochenbehälter.

אִסְטַנְדְּרָא *pers. m.* Statthalter.

אַסְטְנֵים *gr. m.* (ἀσθενής) schwach, kränklich.

אִיסָטִיס *gr. f.* (ἰσάτις) Färberwaid (*Isatis tinctoria*).

איסטסטולאטין l. אִיסְטְרָטֵילָטִין.

אִסְטַסְיָנִית *gr. f.* (vgl. στάσις) aufrührerisch, zänkisch.

אסטופים l. אֲטִימִיטוֹן.

אִסְטַפְּלִינָא, אִסְטַפְנִינָא, אִסְטַפְנִינִיתָא (mit Suff. אִיסְטַפְנִינִיתֵיהּ jChall 60[a]) *gr. m. f.* (σταφυλῖνος) Möhre (*Daucus Carota*) (?).

אִסְטַקְטוֹן *gr. m.* (στακτόν) eine Art Myrrhenöl.

אִסְטְרוֹבִיל, אִסְטְרוֹבְלִית *gr. f.* (στρόβιλος) 1. Pinienapfel, Piniensame; 2. konischer unterer Stein der Eselmühle.

אִסְטְרוֹבִילוֹס *gr.* männl. Personenname (Στρώβιλος).

אסטרוגילא s. אַסְטְרוֹלוֹגוֹס.

אסטריגום 1. l. אַסְטְרִיסְגוֹס *gr. m.* (ἀστερίσκος) Merkzeichen; 2. l. אִסְטְרָטֵיגוֹס.

אסטרידא l. אִסְטֶרְתְּרָא *gr. m. pl.* (τέρθρα) Ösen am Mastbaum für die Takelage.

אִסְטְרָט *gr. m.* (στρατιώτης) 1. Soldat; 2. Offizier.

אִסְטְרָטָא, אִסְטְרָטְיָא *gr. c.* (στράτα), *pl.* אִסְטְרָטְוָן, אִסְטְרָטִין Straße.

אִסְטְרַטְיָא *gr. f.* (στρατιά) 1. Kriegsheer; 2. Lager, Lagerplatz; 3. Befehlshaber (στρατηλάτης).

אִסְטְרָטֵיגוֹס, אִסְטְרָטֵיגָא *gr. m.* (στρατηγός) 1. Praetor, Propraetor (Statthalter einer kaiserl. Provinz); 2. Feldherr; 3. אִסְטַרְטֵיגָא 1 S 14, 15 Wachtposten.

אִסְטְרַטְיוֹטֵים, אִסְטְרַטְיוֹט *gr. m.* (στρατιώτης) 1. Soldat; 2. Offizier.

אִסְטְרָטֵילִים, אִסְטְרָטֵילַטָא *gr. m.* (στρατηλάτης) Feldherr, Oberbefehlshaber (*magister militum, comes rei militaris*).

אסטריא, אסטרטיא l. אִסְטַדְיָא.

אסטרכין (jBabK 7[c], Ausg. Ven. איסטרכין) l. אִסְטִכָרִין *gr. m.* (στιχάριον) enger Leibrock.

אַסְטְרוֹלוֹגְיָא *gr. f.* (ἀστρολογία) Sterndeuterei. *pl.* אַסְטְרוֹלוֹגִין astronomische Tabellen.

אַסְטְרוֹלוֹגוֹס *gr. m.* (ἀστρόλογος) Sterndeuter.

אסטרון l. אִסְטְרַטְיוֹטִין.

אִסְטְרוֹנְגִּילוֹן *gr. m.* (στρογγύλον) rund.

אִסְטְרוֹפוֹמָטָא *gr. m. pl.* (στροφώματα) Türangeln.

אִסְטְרַקְלִילָא s. טְרַקְלִילָא.

אַפִּי, אִסִּי männl. Personenname.

אָסְיָא (Ex 21, 19) *a. m.*, *pl. d.* אָסְוָתָא Gen 50, 2 Arzt.

אַסְיָא I *gr. f. Asia proconsularis* (Ἀσία).

אַסְיָא II Örtlichkeit in Palästina (Ἔσσα?).

אוּסְיָא, אוּסִיתָא *gr. f.* (οὐσία) 1. Wesen; 2. Grundstück; 3. Vermögen.

אָסְיוּתָא *a. f.* Heilung.

אסיטא (Prov 23, 20. 21) l. אָסוֹטָא *gr. m.* (ἄσωτος) unmäßig.

אָסְיָנָא *a. m.* Arzt.

אסיסנא l. אֲסִינָא, s. אֲסִנְתָּא.

אָסִיף *h. m.* Ernte.

אֲסִיפָה *h. f.* 1. Versammlung; 2. Ernte; 3. Tötung (von Tieren zum Verzehren ohne rituelle Schlachtung); 4. Tod.

אָסִיר *h. m.* Gefangener.

אֲסִירָא *a. m.* 1. *pl.* אֲסִירֵי Gen 40, 5 Gefangener; 2. verboten.

אֲסִירָה *h. f.* Gefangenschaft.

אַסִּיתָא s. אַסִּתָּא.

אִסְכֶּדְיָא *gr. f.* (σχεδία) Floß.

אֶסְכָּלָה, אֶסְכַּלְתָּא 1. *gr. f.* (ἐσχάρα), *pl.* אֶסְכָּלָאוֹת, אֶסְכָּלוֹת Bratrost, Feuerstelle; 2. (*scala*) Leiter (?).

אִסְכּוֹלֵי *gr. f.* 1. (σχολή) Schule; 2. Palasttruppe (?).

אִסְכּוֹלַסְטִיקָא *gr. m.* (σχολαστικός) 1. Lehrer; 2. Advokat; 3. männl. Personenname.

אִסְכֵּמָא *gr. f.* (σχῆμα) Miene, Haltung.

אַסְכָּמוּתָא *a. f.* Übereinstimmung.

אִסְכֻּפְתָּא *a. f., pl.* אִסְכֻּפִּין, אִסְכֻּפָּן Schwelle.

אַסְכָּרָא *gr. f.* (ἐσχάρα) Diphterie, Krupp.

אסכריא (jBer 8[c]) l. אִסְכֶּדְיָא.

אֶסֶל, אֵיסֶל *gr. m.* (ἄσιλλα) Tragstange.

אֲסָלָא *gr. m.* (ἄσιλλα), *pl.* אֲסָלִין, אֲסָלָן dass.

אֲסֶלָּא *gr. f.* (σέλλα) 1. Sessel; 2. Nachtstuhl.

אסלטין (jBer 9[a]) l. אִסְטְרָטִין, s. אִסְטְרָטָא. (Ausg. Lehm. אַטְלָסִין, s. אַטְלִיס).

איסמטא (jBer 6[c]) l. אִסְרָטָא (mit Ausg. Lehm.), s. אִסְטְרָטָא.

אַסְמַכְתָּא *a. f.* 1. Stütze; 2. Anlehnung; 3. Zusage unter einer Bedingung, deren Nichteintreten angenommen wird (Hoffnungsvertrag).

אֲסֵימוֹן *gr. m.* (ἄσημον) ungeprägtes Metall.

אֶסְמְנָא Orts- oder Stammesname.

אִסְמַרְגְּדִין *gr. m.* (σμαράγδιον) Smaragd.

אַסְפָנָא *a. m., pl. d.* אַסְפַנַיָּא Jo 1, 17 (MS תּוּסְפַנַיָּא) Vorrat.

אֲסַנָא (Ex 3, 2) *a. m.* 1. Brombeerstrauch (*Rubus fruticosus*); 2. Brombeere.

אסנגרין l. אָכְסִינְגְרוֹן.

איסניא (BerR 37) l. מוּסְיָא.

אֲסִנְתָּא *a. f.* 1. Mörser; 2. Brombeerstrauch.

אסיסנא l. אֲסִינָא, s. אֲסִנְתָּא.

אָסַף *h.* einsammeln, ernten. *Ni.* 1. gesammelt, aufgelesen, geerntet werden; 2. sich versammeln; 3. abscheiden.

אֲסַף *a.* ernten.

אֲסִפָּא *a. m.* Schwelle.

אֶסְפּוֹגָא, אֶסְפּוֹנִיתָא *gr. m.* (*f.*) (σπόγγος), *ind.* אֶסְפּוֹג Ex 29, 23 lockeres Gebäck.

אִסְפִּדְיכָא *pers. m.* Bleiweiß.

אִסְפּוֹר *h. m.* Sapphir.

אִסְפּוֹרָק Ortsname.

אספטיא, אספטליא l. אִסְפְּלַטְיָה.

אספוטמיא (BerR 30, Ausg. Konst. אספמיא) l. אַפַּמְיָא *gr.* Ortsname (Ἀπάμεια).

אִסְפָּטִין s. אִסְפְּתִין.

אַסְפַּלִיאָה *gr. f.* (ἀσφάλεια) feierliche Versicherung.

אִסְפְּלִידָא *gr. m.* 1. (σπηλάδιον) Höhle; 2. (σπαλίδιον) Nische, Winkel.

אִיסוֹפּוֹלִיטְיָא *gr. f.* (ἰσοπολιτεία) bürgerliche Gleichberechtigung.

איספליטון (VajR 17, Jalk Ps 808) l. אִיסְפְּרְטוֹן.

אִסְפְּלָנִית, אִסְפְּלָנִיתָא *gr. f.* (σπλήνιον) Pflaster.

אִסְפַּמְיָא (Ob v. 20) *gr.* l. (Ἱσπανία) Spanien; 2. l. אַפַּמְיָא (Ἀπάμεια) Apamea; 3. l. פַּמְיָא.

אִסְפָּנְגָּא s. אֶסְפּוֹגָא.

אִסְפֶּנְדָּמוֹן, אִסְפָּנְדַּמְנוּס *gr. m.* (σφένδαμνος) Ahorn (*Acer syriacus*).

אִסְפַּנְיָא *gr. f.* (Ἱσπανία) Spanien.

אִסְפְּנִין; אִסְפְּנָן *gr. m.* (vgl. Ἱσπανία) Spanier, spanisch (?).

אִסְפָּנִיקִי (2 S 18, 11; 21, 16) *gr. f.* (Ἱσπανική?) Schwertgurt.

אֶסְפַּסְיָנוּס, אֶסְפַּסְיָאנוּס (Thr 1, 19, nicht MS) *gr.* männl. Personenname (Οὐεσπασιανός).

אֶסְפַּסְיָאנִי *gr. m.* Anhänger Vespasians.

איספיסריאן (קומים) (VajR 5 Ausg. Ven., Ausg. Konst. nur קומיסטין) l. (קוֹמֵים) אִיסְפִּירְסִין *gr. m. pl.* (vgl. σπεῖρα) Kohorten.

אַסְפַּסְתָּא *pers. f.* Luzerne (*Medicago sativa*).

אִסְפְּקָא *gr. m.* (σκύφος) Becher.

אִסְפֵּיקוּלָא *gr. f.* (σπέκουλα) Todesstrafe.

אִסְפֵּקְלָטוֹרָא *gr. m.* (σπεκουλάτωρ), *pl. c.* אִסְפֵּקְלָטוֹרֵי Est II 5, 2 Leibwächter, Scharfrichter.

אִסְפְּקַלַרְיָא *gr. f.* (σπεκλάριον) 1. Glas; 2. Spiegel.

איספקסימין (EstR 1, 12) *lat. m.* (vgl. *spectatissimus*) erhabenster (?).

אִסְפַּר *gr. m.* (σπεῖρα) Kohorte (?).

אַסְפְּרָא *gr. m.* (ἀσπρός) Asper (1/6 Denar?).

אִסְפַּרְגְּלָא *x. m.* Quitte (*Cydonia vulgaris*).

אִסְפַּרְגוֹס *gr. m.* (ἀσπάραγος) 1. Kohlkeim; 2. mit Kohlkeim angesetzter Wein.

אִסְפַּרְוָא *gr. m.* (σπεῖρα) Kohorte (?).

אַסְפְּרוֹן *gr. m.* (ἄσπρος) eine Fischart.

אִסְפְּרִיטוֹן *gr. m.* (σπάρτον) Seil.

אספירכא s. אִסְפְּדִיכָא.

אִסְפַּרְמְקָא *gr. m.* (φάρμακον), *pl.* אִיסְפַּרְמְקֵי DtJI 28, 23 wohlriechendes Kraut.

אִסְפִּירָא, אִסְפִּירַס *gr. m.* (σπεῖρος) Überwurf, Gewand.

אַסְפְּרִיסָא *lat. m.* (*sparus*) grober Jagdspieß.

אִסְפּוּרַק Ortsname.

אִסְפָּתֵי, אִסְפָּתִין *gr. f.* (σπάθιον, σπάθη) 1. Schwert; 2. Spatel (zum Festschlagen des Einschlags beim Weben).

אִסְפְּתָרִי (SchirR 2, 15) *gr. m.* (σπαθάριος) Schwertträger.

אִיסַק *gr.* männl. Personenname (Ἰσαάκ).

איסקבטירייי (jKil 32[c]) l. אִיסְקֶבְטוֹרֵי *gr. m. pl.* (ἐσκέπτωρ) Abschreiber.

אַסָּקוּתָא *a. f.* Heizung.

אִסְקוּטָא *lat. f.* (*scutum*) Schild.

אִסְקוּטָלָא *gr. m.* (σκυτάλη) Schlag.

אִסְקוּטֶלָּא *gr. m.* (σκουτέλλα) Schüssel.

איסקיוסוזות (?) (EstR 1, 14) *gr. f.* (vgl. (σκευασία) Zubereitung.

אֶסְקָלָא s. אֶסְכָּלָא.

אִסְקוֹלַסְטִיקָא s. אִסְכּוֹלַסְטִיקָא.

אִסְקוּנְדְּרָא *x. m.* 1. Kurier; 2. (χόνδροι) Spielmarke (?).

אוסקניתא, l. אִיסְקָפִיתָא *gr. f.* (σκάφη) Kahn.

אִסְקֻפָּא *gr. m.* (σκύφος) Kelch.

אִסְקוֹפָּה *gr. f.* (σκοπός) Ziel (?).

אִסְקֻפָּה *h. f.* 1. Schwelle; 2. Raae.

אִסְקָפָא, אִסְקָפֵי *gr. f.* (σκάφη) Kahn.

אִסְקָפֵי, אִסְקַפַּסְטֵי *gr. f.* (σκέπη, σκεπαστή) Sänfte, Schirmdach.

אִסְקֻפְּתָא *a. f.* 1. Schwelle; 2. gewisse Teile eines geschlachteten Tieres.

אִסְקָרָא *a. m.* die ungeflügelte Heuschrecke.

אִסְקוֹרְטְיָא *lat. f.* (*scorteum*) Schurzleder.

אִסְקְרִיטָא *gr. f.* 1. (ἐσχαρίτης), *pl.* אִסְקְרִיטָוֹן Ex 16, 31, אִסְקְרִיטִין Herdgebackenes; 2. *pl.* אִסְקְרִיטָוֹן Sach 4, 12 l. מִקְסוֹטֵירָן, s. מִקְסוֹטֵירָא.

אִסְקְרֵיטֵירָא (jKeth 35[b] falsch איסקריטורי) *gr. m.* (σεκρητάριος) Schreiber.

אִסְקַרְיָא *gr. f.* 1. (ἱστοκεραία) Segelstange; 2. l. אִסְקֶדְיָא, s. אִסְכֶּדְיָא.

איסקרנדה (jAbZ 39[d]) l. אִיסְקֻנְדְּרָה.

אָסַר *h.* 1. binden, fesseln; 2. anschirren; 3. durch einen Eid binden; 4. verbieten, untersagen. *Ni.* 1. gebunden werden; 2. untersagt werden.

אֲסַר *a., pf.* 3 *m. pl.* אֲסַרוּ Nu 15, 34 1. binden, fesseln; 2. verbinden; 3. durch Zauber binden, beschwören;

4. ein Entsagungsgelübde tun; 5. verbieten; 6. Durchfall hemmen. *Pa. pt. pl.* מְאַסְּרִין Gen 37, 7 binden, knüpfen. *Itpe.* (*Itpa.*) 1. *ipf.* 3 *m. sg.* יִתְאֲסַר Gen 42, 19 gebunden werden; 2. verboten werden.

אִסָּר I *gr. m.* (ἀσσάριον) 1. Ass (= 1/4 Sesterz); 2. Münze.

אִסָּר II, אֱסָר *h. m., pl.* אִסָּרִין, אִסָּרוֹת 1. Band, Kette; 2. Entsagungsgelübde.

אִסָּרָא, bibl. אֱסָרָא *a. m., ind.* אִסָּר Nu 30, 3, *pl. ind.* אֱסָרֵי Nu 30, 5, *pl. c. s.* אֱסָרַהָא Nu 30, 6 1. Entsagungsgelübde; 2. Band, Kette.

אֲסַרָא *a. m.* Fürst (Schutzgeist).

אִסְרַדְיוֹט *gr. m.* (στρατιώτης) Soldat, Offizier.

אֲסָרָה *h. f.* Anspannen.

אַסְרוּתָא *a. f.* Band, Fessel.

אסרטא l. אִסְטְרָטָא.

אסרטי s. אִסְטְרַטֵּיגָא.

אסרטיא l. אִסְטְרַטְיָא.

אסרטיוטא l. אִסְטְרַטְיוֹטָא.

איסרטוס (jBm 8c) l. אִסְטְרַטְיוֹטִים.

אֲסָרְתָא *a. f., c.* אֲסָרַת Ex 12, 22, *pl. c. s.* אֲסָרְתְכוֹן Gen 37, 7 Gebund, Bündel, Garbe.

אַסִּתָּא *a. f.* 1. Mörser; 2. Hüftknochen.

אִסְתַּהַר *pers. m.* Stern Venus.

אִסְתְּוָרָא *pers. m., pl. c.* אַסְתּוּרֵי Or 2377, אִסְתְּוָדֵי (l. אִסְתְּוָרֵי) Or 2375 Koh 12, 5 Sprunggelenk.

אִיסְתַּלְגְּנִית (?) *x. f.* Schar (?).

אסתרטיגא s. אִסְטְרָטֵּיגָא.

אִסְתּוֹמְכָא *gr. m.* (στόμαχος) 1. Magen; 2. Öffnung, Mündung.

אִסְתָּנָא, אִסְתָּן *x. m.* Nordwind.

אִסְתּוּנְיָה Ortschaft in Babylonien.

איסתוננסין l. אִיסְתּוּנְמִין jMaasSch 56b *gr. m. pl.* (ἀστυνόμος) Polizeimeister (?).

אִסְתַּנְדְּרָא *pers. m.* Statthalter.

אַסְתְּנִים *gr. m.* (ἀσθενής) schwach.

אַסְתְּנִיסְיָה *gr. f.* (von ἀσθενής) Schwäche.

איסתפניני s. אִסְטַפְנִינָא.

אִסְתֵּירָא *gr. m.* (στατήρ) Stater (= 2 Sekel = 4 Silberdenare).

אַסְתְּרָא (Est II 2, 7) *gr.* (ἀστήρ) Stern Venus.

איסתרטיגא s. אִסְטְרָטֵּיגָא.

איסתרולוגיאה s. אַסְטְרוֹלוֹגְיָא.

אָסְתְּרוֹקָנִית *gr. f.* (vgl. Ὀστρακίνη) aus Ostracene.

אָעָא *a. m., ind.* אָע Nu 31, 20, *pl. d.* אָעַיָּא Lv 1, 7 Holz, Balken.

אָעִיתָא *a. f., pl. d.* אָעֲיָתָא Jud 5, 28 Gitterfenster.

אערעא s. אַרְעָא I.

אַף *h.* auch. אַף — אַף sowohl — als auch. אַף לֹא — אַף לֹא weder — noch. אַף עַל פִּי שֶׁ, אַף עַל גַּב שֶׁ obgleich. אַף עַל פִּי כֵן nichtsdestoweniger, dennoch, trotzdem.

אַף (Nu 16, 13) *a.* auch. אַף — אַף Ex 5, 14 sowohl — als auch. אַף לָא — אַף לָא Gen 21, 26 weder — noch. אַף עַל גַּב דְּ obgleich.

אוּף (Est II 8, 13) *a.* auch.

אַף *h. m., du.* אַפַּיִם 1. Nase. מֵי הָאַף Nasenschleim; 2. Gesicht; 3. Zorn; 4. Name eines Engels; 5. s. יַחַף.

אַפָּא *a. m., c. s.* אַפֵּה Gen 24, 46 1. Nase; 2. *pl. ind.* אַפִּין Dt 34, 10, *c.* אַפֵּי Gen 1, 2 Gesicht. סְבַר בְּאַפִּין berücksichtigen, נְסַב אַפִּין, אִשְׁתְּמוֹדַע die Person ansehen. אַפִּין בְּאַפִּין Gen 32, 30, Cant 1, 2 von Angesicht zu Angesicht; 3. Anwesenheit; עַל אַפֵּי auf; עַל אַפֵּי Gen 23, 19, לְאַפֵּי Nu 16, 2, בְּאַפֵּי in Gegenwart von, vor; עַל אַפֵּי Dt 32, 49 gegenüber; 4. Vorderansicht, Oberfläche; 5. Art, Methode; 6. Charakter, Natur.

אֲפָא (Gen 19, 9) *a., imp.* 2 *m. pl.* אֵיפוֹ (אֱפוֹ) Ex 16, 23, *ipf.* 2 *m. sg.* תֵּיפֵי Lv 24, 5 backen. *Itpe. ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְאֲפֵי Lv 6, 10 gebacken werden.

אַפָּא (= אַפְעָא) *a. m.* Hyäne (?).

אַפָּאָה s. אַפְיָתָא.

אֳפּוֹבַלְסָמוֹן gr. m. (ὀποβάλσαμον) Balsamharz.

אֶפִּדֶּכְסִים gr. m. (ἐπιδέξιος) geschickt.

אַפַּדְנָא pers. m., c. s. אַפַּדְנֵיהּ Jer 43, 10 (MS אוּדְנֵיהּ) Prachtwohnung.

אֶפַּדִיקוֹס gr. m. (ὑπατικός) Consularis (Statthalter mit dieser Rangstufe).

אֲפַּדְרָא a. m. Estrich aus Dung(?).

אִפּוֹדְרוֹמִין, אִפּוֹדְרוֹמְיוֹת gr. m. (ἱππόδρομος) Rennbahn.

אָפָה h. backen. Ni. gebacken werden.

אִיפּוֹ gr. tr. (ὑπό) von.

אֵפוֹד h. m. hohepriesterliches Schulterkleid.

אֵפוּדָא (Ex 28, 4, MS אֵיפוֹדָא) a. m. dass.

אַפּוּחָא a. m. Aufblasung.

אֱפּוֹל, אֵיפּוֹל h. m. Saubohne (*Faba vulgaris*).

אָפוּן, אָפוֹן h. m. Kichererbse (*Cicer arietinum*).

אפופים (Jalk Jer 265, Ausg. Sal. הפוכים) l. סְכוּפִים, s. סָכַף.

אַפּוֹקֵי (Lv 26, 5) a. (eigentl. inf. Aph. v. נְפַק) Ausgang. אַפּוֹקֵי שַׁבְּתָא Sabbatausgang (Sonnabend abend).

אַפּוּתָא a. f. 1. Nase; 2. Stirn.

אפז l. מְפַז.

אפזייני (?) x. f. Stirnbinde (?).

אַפַּחְתָּא a. f., אַפְּחַת רוּחָא Verhauchung des Geistes, Kummer.

אַפְחָזָא, אֲפַחְזָא a. m. 1. Leichtsinn; 2. Umfang, Masse.

אֶפְטָא gr. tr. (ἑπτά) sieben.

אֶפִּיטַגְמָא gr. f. (ἐπίταγμα) Auftrag.

אַפְטֵם h. m. Spitze am Kochherd. S. פִּטְפּוּט.

אפטי (Tos Nidd VII 3) l. אַפְּטִיט.

אִיפַּטְיָא (falsch אפטי) gr. f. (ὑπατεία) 1. Konsulat, Konsulats-Ära; 2. Präfektur, Provinz; 3. s. אפטט.

אפוטיין (Jalk Ps 842) l. לְפִיסִין.

אפוטמא l. אֶפּוֹמָא.

אֲפַטְנְיָא gr. f. (φάτνη) Krippe.

אפטניות (Pirk El 23) l. אַפְּתֵקִיּוֹת, s. אַפּוֹתֵיקֵי.

אפטוניות (KohR 1, 8) l. אַפְּטוֹרִיּוֹת gr. f. pl. (φθορά) Schändungen (?).

איפוטונקריק לינטין (PesR 26) l. אִיפּוֹ טוֹן טְרִיקְלִינִיּוֹן gr. tr. (ὑπὸ τῶν τρικλινίων) unter den Speisesälen, s. טְרִיקְלִין.

אַפּוֹתֵיקֵי, אַפּוֹתֵיקָא gr. f. (ἀποθήκη) Niederlage, Speicher.

אִיפּוּטִיקוֹס gr. m. (ὑπατικός) Consularis (Statthalter mit dieser Rangstufe).

אַפְטָרָה h. f. 1. Abschiedswort; 2. die gottesdienstliche Propheten-Lektion.

אֶפִּיטְרוֹפָּא, אֶפִּיטְרוֹפּוֹס (falsch אפטרופולא) gr. m. (ἐπίτροπος) 1. Aufseher, Verwalter, Prokurator (Landpfleger); 2. Vormund; 3. Steuererheber; 4. Polizeiaufseher (Kurator).

אֶפִּיטְרוֹפְיָא gr. f. weiblicher Vormund.

אֶפִּיטְרוֹפְּסוּת gr. f. (vgl. ἐπίτροπος) Amt des Verwalters.

אַפְּטַרְתָּא a. f. 1. Abschiedsrede; 2. die gottesdienstliche Propheten-Lektion.

אפטוריקא (BerR 94) l. אֲפַּטְרִיקָא (πατρίκιος) 1. Patrizier (oder אֲפַּטְרִיַּרְכָא (πατριάρχης) Patriarch); 2. männl. Personenname (Πατρίκιος).

אוֹפִי, אוֹפִיתָא gr. f. (εὐφυΐα) Naturanlage.

אַפְיָא gr. m. (ἀφύη) kleine Fischart (Sardelle).

אֲפִיָּה h. f. 1. Backen; 2. Ortsname.

אפייה (jNid 40[b]) l. אֲפִירָה h. f. Umgegrabenes (Hackfrucht)?

פִּיוּמָא l. אַפִּיוּמָא.

אִפִּיַּטְרוֹס gr. m. (ἱππιατρός) Pferdearzt.

אָפֵל h. m. 1. dunkel; 2. schwerfällig; 3. קֶרֶן א׳ Name eines Berges.

אָפִיל h. m. Spätling. f. אֲפִילָה Spätherbst, dritte Periode des Frühregens. pl. אֲפִילוֹת spätträchtige Schafe.

אֲפִילָא a. m. Spätling. pl. אֲפִילֵי Koh 11, 2 (nicht MS) Spätsaat. S. אֲפַלְתָּא.

אֲפֵילָה h. f. Finsternis.

אַפִּין gr. m. (ἀφύη) kleine Fischart (Sardelle, Engraulis encrasicholus).

אוֹפְיוֹן gr. m. (ὄπιον) Opium.

אָפִיק *h. m.* 1. Bach, Kanal; 2. Gewaltiger.

אַפָּיְתָא *a. f., pl.* אַפָּאָן 1 S 8, 13 Bäckerin.

אָפַךְ s. הָפַךְ.

אֲפַךְ (1 S 4, 16) *a.* 1. umkehren, umwenden. אֵיפוֹךְ ich vertausche (die Namen der Tradenten). לָא תֵיפוֹךְ du brauchst nicht zu tauschen; 2. fliehen, kehrt machen; 3. zerstören; 4. verwandeln; 5. א' שְׁבוּעָא den Eid jemandem zuschieben; 6. hausieren, handeln; 7. vergelten, zurückerstatten; 8. kümmern, angehen, l. אֲכַף (Dalm., Gr. 245). *Pa.* אַפֵּיךְ 1. wegwenden; 2. in die Flucht schlagen; 3. zerstören. *Itpe.* אִתְּפַךְ vertauschen.

אִפְּכָא *a. m.* Gegenteil.

אֶפּוֹכֵי *gr. f.* (ἐποχή) Termin.

אַפּוֹכֵי *gr. f.* (ἀποχή) 1. Erlaßurkunde, Quittung; 2. Belohnung.

אופיכיה (EchR 3, 13) *gr. f.* (ἀποχή) Zurückhaltung (?).

אפל *h. Hi.* 1. dunkel machen, dunkel werden; 2. spät tragen, spät reifen.

אפל *a. Aph.* dass.

אֹפֶל s. אוֹפֶל.

אַפְלוּ (Cant 8, 9, Koh 5, 8) *a. h.* obwohl, selbst wenn.

אִפְלוּטָס (Est II 3, 1, MS אֲפּוּלְנוֹס Ἀπόλλων), אֲפּוֹלִיטוֹס (Sophr XIII, 6) männl. Personenname (Πιλᾶτος).

אפלטור l. אִמְפַּרְטוֹר.

אֲפּוּלְיָא (Ez 27, 6, MS אֲפּוּלַיָּא) *gr.* Apulien (Ἀπουλία).

אַפִּילוֹן *gr. m. tr.* (ἀπειλῶν) drohend.

אַפִּילְיוֹן l. אֶנְפִּילְיוֹן.

אֲפִּילְיוֹן I *gr. m.* (πάλλιον) Mantel.

אֲפִּילְיוֹן II *gr. m.* (πιλίον) Filzhut.

אפיליות (bSabb 120ᵃ) l. אֲפִּילְיוֹן.

אֲפַלְסְמוֹן (VajR 16) *gr. m.* (βάλσαμον) Balsam.

אַפַּלְתָּא *a. f.* 1. *pl. d.* אַפְלָתָא Ex 9, 32 spätreifend; 2. spätträchtig.

אֶפּוֹמָא *gr. f.* (ἔμφωμα), *pl.* אֶפּוֹמָטָא Fenster.

אופימטאטא (SchemR 28) l. אֶיפִּיטַגְמָאטָא *gr. pl.* (ἐπιτάγματα) Aufträge.

אֲפַמְיָא, אֲפַמְיָם *gr.* Stadt in Syrien (Ἀπάμεια).

אֶפִּימְלֵטִים *gr. m.* (ἐπιμελέτης) Verwalter.

אפומלייא (jNed 40ᵇ)?

איפומניטא l. אִיפּוֹמְנֵימָא *gr. m.* (ὑπόμνημα) Anklageschrift.

אֹפֶן s. אוֹפֶן.

אִפְנָא *a. m.* Erläuterung.

אֲפּוּנְדָּא *gr. f.* (φοῦνδα) Geldgurt.

אַפַּנְטֵי *gr.* (ἀπαντίον) Begegnung, Zusammentreffen. לְאַ' entgegen.

אַפַּנְטֵיסוֹן *gr. tr.* (ἀπάντησον) begegne!

אפנטור (Cant 5, 14, nicht MS) l. אֲפַּנְטֵיר *gr. m.* (πάνθηρ) Pantherstein (*Jaspis?*)

אפנטורין (ExJI 28, 20) l. wie MS אֲפַּנְטֵירִין *gr. m.* (πανθήριον) dass.

אפנקריסין l. קַנְקְרִיסִין (?).

אַפַּנְתָּא *a. f.* Oberleder am Schuh.

אֶפֶס *h. m.* 1. Ende; 2. Knöchel.

אֲפֶס *gr. tr.* (ἄφες) laß.

אֹפְּס *gr. m.* (ὤψ) Auge.

אָפֶס männl. Personenname (vgl. ἀπφύς = אַבָּא, Ἀπφοῦς L.).

סַר א' אָפִים. Serapis, ägypt. Gottheit.

אפסחתיה (Der ErR 8)?.

אֲפַסְטְיָא Ortsname.

אפסטיתה (jSabb 10ᵃ) l. אִסְפָּטִיתָה, s. אִסְפָּתֵי.

אופסים (Mech 49ᵃ Fr.) l. אִסְכּוּפִּים, s. אִסְכֻּפָּה.

אֶפִּיסְטוֹלֵי *gr. f.* (ἐπιστολή) 1. Brief, Botschaft; 2. Vorschrift; 3. Vermächtnis, Testament.

אֲפַסְטְלִין *gr. m. pl.* (πάστιλος) Kügelchen, Brödchen.

אֶפִּסְטְלְיָא *gr. f.* (ἐπιστύλιον) Architrav.

אֲפּוּסְטוּמוּס *gr.* männl. Personenname (Πόστουμος).

אֲפִסְטָקִין *gr. m. pl.* (πιστάκια) Pistazie (*Pistacia vera*).

אפסיות (jDem 22ᶜ) l. אַסְיָפוֹת, s. סְיָפוֹת.

אוּפְסִין, אוּפְסִים *h. m. pl.* Steine(?).

אפסיין l. לְפִיסִין, s. לְפִים.

אַפְסֵירָא s. אַפְסָרָא.

אֶפְסַנְיָא, אֶפְסוֹנִין (falsch ארפסנון) *gr. m.* (ὀψώνιον) 1. Ration, Zehrung; 2. Kost.

אַפְסַנְתִּין *gr. m.* (ἀψίνθιον) Wermut (*Artemisia absinthium*).

אֶפְסְקִין *gr. m.* (ὀψίκιον, *obsequium*) Quartiermacher des Kaisers.

אַפְסְקִימָא *gr. m.* (σφήκωμα) Strick von Kokosfaser.

אַפְסָר, אַפְסָרָא (NuJI 19, 2 MS) *gr. m.* (ψάλιον?) Gebiß, Zaum.

אפיסתקיתי (BerR 70) l. אֶפְסְתֵיקִיתֵיהּ von אֶפְסְתֵיקִיתָא *gr. f.* (ὀψοθήκη) Speisebehälter.

אַפְעָא *a. m.* Hyäne.

אֶפְעֶה *h. m.* Otter.

אֱיפוֹפֵי. א' יִשְׂרָאֵל (jNed 42ᶜ) beim Gotte Israels! (absichtl. Umwandlung von אֱלֹהֵי י').

אִיפּוֹפוֹדִין (KohR 3, 19) *gr. m.* (ὑποπόδιον) Fußschemel, Untergestell.

אֶפָפוֹן *gr. m.* (ἐφυφή) Einschlagfaden.

אֲפִיפְיוֹרָא (*gr. m.*) 1. (παπίας) Palasthüter; 2. (später) (πάπας) Papst.

אפופלסמון s. אָפוֹבַלְסָמוֹן.

אֲפִיפְיָרוֹת (?) *gr. f. pl.* (πάπυρος) 1. Papyrusseile; 2. Papyrusmatten.

אֱיפוֹפָסִים, אֱיפוֹפָסִין *gr. f.* (ἀπόφασις) Verurteilung.

אפיפסרום (jTer 46ᵇ) Ortsname.

אפיפורין (Kel 24, 7, BerR 17) l. אֶפּוֹפוֹדִין.

אָפַץ *h.* 1. zusammenpressen; 2. verschließen.

אֲפַץ *a.* 1. zusammenpressen; 2. mit dem Saft von Galläpfeln versehen.

אַפְצָא *a. m.* Gallapfel.

אפיקדונא (jSchebu 37ᵈ) l. mit Ausg. Ven. פִּיקְדוֹנָא.

אַפְקוּתָא *a. f., c. s.* אַפְקוּתֵיהּ, MS פְּקוּתֵיהּ 1 S 4, 18 1. Genick, Hals, Wirbelsäule; 2. א' דְדִיקְלָא Seitenschoß des Palmbaumes.

אַפָּקוּתָא *a. f., c.* אַפָּקוּת Dt 8, 3 1. Hervorbringen; 2. Hervorgebrachtes.

אפיקטפיזין, אפיקטויזין l. אַפּוֹקָטָבִיזִין *gr. m. pl.* (ἀποκοτταβισμός) künstlich herbeigeführtes Erbrechen.

אֶפִּיקָלָא *gr. m.* (ὀφφικιάλιος) Beamter, Scherge.

אֶפִּיקוּלוֹס männl. Personenname (Ἀμφίκουλος).

אַפְּקִילָא *gr. m.* (ποικίλον) gesticktes (künstlich gewebtes) Gewand.

אֶפִּיקוּלִיטוֹן *gr. m.* (ποικιλτόν) buntes Gewand.

אפקלטורין l. אֶפִּיקוּלִיטוֹן.

אפקימא s. אַפְסְקִימָא.

אפיקומן, אפיקומון l. אֶפִּיקוֹמִין *gr. m.* (ἐπικώμιον) Tischlied.

איפקינון l. אֶנְפָּקִינוֹן.

אַפְקַעְתָּא *a. f.* Ungültigmachen von Verpflichtungen. א' דְמַלְכָּא königl. Erlaß.

אפיקורין (bChull 104ᵇ) l. אֶפִּיקְלוּטִין *gr. m. pl.* (vgl. ἐπακολουθία) Folge.

אֶפִּיקוֹרָא, אֶפִּיקוֹרוֹס *gr. m.* (Ἐπικούρειος) Freidenker.

אֲפֵיקוֹרוֹס (Dt 3, 14), l. אֶפִּיקֵירוֹס *gr.* (Ἐπίκαιρος) Stadt im Ostjordanland (bibl. Maachati).

אֶפִּיקְרוּתָא, אֶפְּקָרְסוּתָא *gr. f.* Freidenkertum.

אַפְקָרְסִי *gr. m.* freidenkerisch.

אַפְקַרְסִין, אַפְקָרְסוּת *gr. m. f.* (ἐπικάρσιον) ein Untergewand.

אֲפַקְשְׁיָאן, אֲפַקְשְׁיוֹן männl. Personenname.

אַפְקָתָא *a. f.* א' דְדִקְלָא Seitenschoß des Palmbaumes.

אפר (jBick 64ᵈ) l. עֲבַר (?).

אֵפֶר I *h. m.* Asche.

אֵפֶר II *h. m.* Weidegrund.

אַפְרָא *a. m.* dass.

אִפְרָא. א' הוּרְמִיז weiblicher Personenname.

אֶפְרָא (Est II 4, 1, nicht MS) *a. m.* Asche.

אַפְרַגְיָא *gr. f.* (ἀπραγία) Geschäftslosigkeit.

אַפְרְגַל *gr. m.* (φραγέλλιον) Peitsche.

אַפְרָגִים *gr. m.* (ἀπραγής) unverkäuflich, wertlos.

אַפְרוֹדִיטֵי *gr.* Name einer Göttin (Ἀφροδίτη).

אֲפַרְדּוֹכְסוֹס *gr.* (παραδόξως) unglaublich, auffallend.

אֶפְרוֹחַ *h. m.* junge Brut.

אֶפְרוֹחָא *a. m., pl.* אֶפְרוֹחִין Dt 22, 6 junge Brut.

אֲפַרְוָרִין *gr. m. pl.* (vgl. φρουρός) Wachen.

אַפְרִיזָא *pers. m.* Tragbalken.

אפרותא s. אַרְזַפְּתָא.

אַפְּרוֹטוֹס *gr. m.* (πρῶτος) erster.

אֲפִירָטָא *gr. m.* (πειρατής) Seeräuber.

אפרמוטות (jKeth 26[d]) l. אִסְטְרַטְיוֹת. s. אִסְטְרַטְיָא.

אֲפֵירֵיטִים *gr. m.* (ὑπηρέτης) Diener.

איפוריא (BerR 72) l. אוֹפוֹרְיָא *gr. f. pl.* (ὀπώρα) Sommerfrüchte.

אֲפִרְיוֹן (falsch אפריין) *gr. m.* (φορεῖον) Sänfte.

אפריין (bBabM 119[a]) l. אֶפְּרִין *pers. m.* Anerkennung.

אִיפַּרְכּוֹס, אִיפַּרְכָּא *gr. m.* (ὕπαρχος, ἔπαρχος), *pl.* אִיפַּרְכִּין Est II 1, 3 Präfekt.

אֶפַּרְכְיָא, אֲפָּרְכֵי (Meg. Ant.) *gr. f.* (ἐπαρχία), *pl.* אֶפַּרְכִּין, אֶפַּרְכָוָון Provinz, Präfektur.

אַפְרוּמְבְיָא *gr. m.* (φορβειά) Halfter.

אַפַּרְכַּל *h. m.* Weinranke.

אֲפַרְכּוֹרִים (jGitt 46[a]) Ortsname.

אֲפַּרְכֵּס, אֲפַּרְכֶּסֶת *gr. f.* (πρόχοος) Mühltrichter.

אֲפַרְסָמָא, אֲפַרְסְמוֹן *gr. m.* (βάλσαμον) Balsam, Balsambaum.

אִפְּרְסֵן (jKidd 64[a]) *a.* (vgl. פְּרְסָנָא) *Itpe.* taxiert werden.

אֲפַרְסְקִין *gr. m. pl.* (περσικά) Pfirsich (*Amygdalus persica*).

איפופסים l. אֵיפּוֹפְסִים.

אַפְרִיקָאָה *a. m.* Bewohner von Nordafrika.

אֲפַרְקִיד *a.* auf dem Rücken.

אַפְרִיקֵי (Est II 6, 10), אֲפִירְקָא (1 K 10, 22; 22, 49 Or 2377) *gr.* Afrika (Ἀφρική).

אַפְרִיקִי *h. m.* aus Afrika.

אַפְרוּרְיָא *gr. m.* (φρούριον), pl. אַפְרוּרָן l. אַפְרוּרָן Ez 4, 2; 21, 27 Festung.

אַפְרֶשׁ *a.* לְאַפְרֶשׁ (Jes 57, 16 Soc 59) aufs unbestimmte, für immer.

אַפְרָשָׁה *h. f.* 1. Abtrennung, Absonderung; 2. heilige Abgabe.

אַפְרָשׁוּתָא (Ex 25, 2) *a. f., pl. c.* אַפְרָשְׁוָת Nu 18, 19 heilige Abgabe.

אֶפְרָתִי *h. m.* 1. Ephratiter; 2. *pl.* Edelleute (?).

אֶפְרָתָאָה *a. m., ind.* אֶפְּרָתַי Jud 12, 5 MS, l. אֶפְרָתִי Ephratiter.

אֶפֶּשׁ *h. m.* Verlangen. Nur in der Verbindung: אִי אֶפְשִׁי ich will nicht.

אֶפְשָׁר (Gen 4, 14), אִפְשָׁר (Gen 13, 16, Ez 1, 27) *a.* möglich.

אַפִּתָּא *a. m.* 1. Vorbau, Terrasse (?); 2. Knollen (?); 3. אַפְּתֵי רַמְשָׁא Anbruch der Nacht.

אִפְּתָא *a. f.* Stielansatz (von Blättern) am Palmbaum.

אַפְתָּאָה (Jes 30, 33) *a. f.* Weite.

אַפְתֶּנְתִּין *gr. m.* (αὐθέντης) ursprünglich.

אפתיסים l. אִפְסְטְטוֹס *gr. m.* (ὕψιστος) höchster.

אַפְתְּקָא *a. m.* Rührlöffel (?).

אַפּוֹתִיקִי, אַפּוֹתִיק *gr. f.* (ἀποθήκη) 1. Niederlage, Behälter; 2. Schatz.

אִפּוֹתִיקִי *gr. f.* (ὑποθήκη) 1. Unterpfand, Garantie; 2. Pfandurkunde.

אצבטינ l. אִצְטְכִין, s. אִסְטְכְיוֹן.

אֶצְבַּע *h. f., pl.* אֶצְבָּעוֹת, אֶצְבָּעִים 1. Finger, bes. Zeigefinger. אֶצְבַּע קְטַנָּה der kleine Finger; 2. Zehe. אֶצְבַּע יְתֵירָה Hinterzehe der Vögel; 3. hervorragendes Glied, Lappen der Lunge; 4. Teil, Stück; 5. Zeugungsglied. בֵּית הָאֶצְבָּעוֹת Handschuh.

אֶצְבְּעָא (Ex 31, 18), אֶצְבַּעְתָּא *a. f.*, *pl. c.* אֶצְבְּעֹת 2 S 21, 20 Finger.

אֶצְבָּעִי *h. m.* Däumling (groß wie ein Finger).

אֶצְבַּתָּא s. אֶצְבַּעְתָּא.

אֲצַבְתִּי (?) *h. f.* Zange(?).

אֲצְוָחוּתָא, אֲצְוָחְתָא *a. f.*, *c.* אֲצְוָחַת Ez 7, 14 Lärm, Geschrei.

אֲצְוָתָא *a. f.* Schmarotzerpflanze.

אָצוּתָא *a. f.*, *c. s.* אָצוּתָךְ Dt 28, 17 *pl. c. s.* אָצְוָתְכוֹן Nu 15, 20 1. Backschüssel; 2. Teigmasse in einem Trog.

אִצְטְבָא *gr. m.* 1. (στοά) Säulenhalle; 2. Balkon; 3. Steinbank.

אִצְטַבְלָא *gr. m.* (στάβλος), *pl.* אִצְטַבְלָאוֹת 1. Stall; 2. Gehege.

אצטגנינין s. אִסְטַגְנִינִין.

אִצְטָדִין, אִצְטַדְיָא *gr. m.* (στάδιον) Arena, Rennbahn.

אִצְטְדָיָא *a. f.* Zerstörung.

אִצְטְיָא s. אִצְטְבָא.

אִצְטְלָא, אוּצְטְלָא (Cant 5, 10), אִצְטְלִיתָא *gr. f.* (στολή), *pl.* אִצְטְלָוָן Gen 45, 22, אֶצְטְלָוָן Jud 14, 19, אִצְטְלִין Obergewand.

אצטלית l. אוּנְטְלִית.

אִצְטְמָא s. אִסְטְמָא.

אִצְטְרוֹבִיל 1. s. אִסְטְרוֹבִיל; 2. männl. Personenname (Στρόβιλος).

אִצְטְרוֹבִילִי *gr.* männl. Personenname (Στρόβιλος).

אצטרבאמוטא l. אִצְטְרָפוּמָטָא.

אִצְטַרְכִּיָא *a. m.* Bedürfnis.

אַצְטְרוֹלוֹגוֹס *gr. m.* (ἀστρόλογος) Astrolog.

אצטרמיטה l. אִצְטְרָפֹמִיטָה.

אִצְטְרָפֹמִיטָה *gr. m. pl.* (στροφώματα) zusammenlegbare Türflügel.

אִצְיָא, אֶצְיָא *a. f.* Beet, Reihe.

אַצִּיל *h. f.* Gelenk. אַצִּיל יָד Ellbogen.

אֲצִיצָא *a. m.* Gefäß.

אָצֵל männl. Personenname.

אֵצֶל *h.* neben.

אַצְלָחוּתָא *a. f.*, *c. s.* אַצְלָחוּתֵיה Koh 10, 6 Erfolg, Glück.

אֶצְעָדָה *h. f.* Armband, Armring(?).

אֲצַף *a. m.* ängstlich sein.

אֲצִפְּתָא *a. f.* Matte.

אֱצָצָא *a. m.* 1. Pressung; 2. niedriger Preis.

אֱצָצְתָא *a. f.* dass.

אָצַר *h.* sammeln, anhäufen.

אֲצַר *a.*, *ipf.* 3 *m. pl.* יֵיצְּרוּן Gen 41, 35 sammeln. *Itpe. ipf.* יִתְאֲצַר Jes 23, 18 gesammelt werden.

אַצָּר *h. m.* Großhändler.

אַצְרָא *a. m.* Zusammenziehung.

אֶיצְרָא *a. m.* Saft.

אִצְטְרָפוּמִיטָה s. אִצְטְרָפוּמִיטָה.

אצרות רוח (jSabb 12[b]) l. אִצְרוּתִיּוֹן *gr. m.* (στρούθιον) Seifenkraut (*Saponaria officinalis*)?.

אצרפמיטא l. אִצְטְרָפֹּמִיטָא.

אַקָּא I *a. m.* eine Gazellenart.

אַקָּא II männl. Personenname.

אַקּוּבִיטוֹן *gr. m.* (ἀκκούβιτον) Polster.

אקובנאה s. אֲקִינְבִּיאוֹת.

אַקְהָיוּתָא *a. f.*, *c.* אַקְהָיוּת Am 4, 6 Stumpfheit.

אַקְוָתָא, אַקְהָתָא *a. f.* Einwurf, Protest.

אָקוּשָׁא *a. m.* hart.

אוֹקְטוֹ *gr. tr.* (ὀκτώ) acht.

איקוטטא (VajR 6, Ausg. Const. אי קוטטא) l. אֵיקִישְׁטָא *gr. m.* (ἀκέστωρ) Geburtshelfer, Arzt.

אַקְטֵיסְפּוֹן *gr.* Ortsname (Κτησιφῶν).

אוּקְטוֹר, אַקְטוֹר *gr. m.* (ἀκτωρός) Uferwächter.

אַקְטַרְתָּא *a. f.* etwas Qualm Verursachendes.

אֵיקֵי *gr.* (εἰκῇ) עַל אֵיקֵי aufs Geratewohl.

אִקֵי *gr.* (εἶκε) Platz! oder (ἀκή) Stille!

אוקיי (SchirR 7, 8) *gr. pl.* (αὐγή) Sonnenglanz(?).

אוקיא s. אוּנְקִיָא.

אֲקִינוֹס (Koh 1, 7), אוֹקְיָנוֹס *gr. m.* (ὠκεανός) 1. Weltmeer; 2. Meer.

אַקְלִיבוּסְתָּא *gr. f.* (κωλήπιον ὀστέον) Hüftbein (Beckenschaufel).

אַקְלִידָא gr. f. (κλεῖς) Schlüssel, Schlüsselbart.

איקלטאות (TosOhal XIV 3) l. אִלְקְטָאוֹת, s. אִלְקְטֵי.

איקלין (jAbZ 41[d]) l. איקרין (so Ausg. Ven.), s. אִיקְרָא.

אקילוס gr. männl. Personenname (Ἀκύλας).

אַקְלִפְרָא lat. m. (aquilifer) Adlerträger.

אִיקוּמֵינֵי, אוקומיני gr. f. (οἰκουμένη) die bewohnte Erde.

אַקְמֵי gr. f. (ἀκμή) Blüte.

אקמתא (Prov 30, 28) l. אָמַקְתָּא.

אֲקוֹן gr. m. (ὄγκινος) Haken der Fischer.

אֲקַן a. präsumieren, annehmen.

אִיקוֹנִין gr. m. (εἰκόνιον). pl. h. אִיקוֹנִיּוֹת, a. אִיקוֹנַיָּא, אִיקוֹנְתָא 1. Bild, Abbild; 2. Gestalt, Aussehen.

אֲקוּנְבָּאוֹת gr. f. pl. (κομβώματα) Verzierungen.

אִיקוֹנְיָא gr. f. (εἰκών) Bilderprozession.

אַקְנָיוּתָא a. f., c. s. אַקְנָיוּתִי 1 S 1, 16 Herausforderung, Reizung.

אַקְנָיְתָא a. f. 1. Kauf; 2. Zahlungsverpflichtung.

אַקְנִיתָא a. f. babylonisches Fest.

אִיקוֹנוֹמוֹס gr. m. (οἰκονόμος) Verwalter.

אקונס l. קוֹלְיָס.

אִקָנוֹס gr. m. (ἱκανός) geschickt, fähig, genügend.

אַקְנְקִיתָא gr. f. (κνηκίας) der Falbe (Beiname des Wolfs).

אֲקַנְתָּא a. f. Präsumtion.

אקסינרין s. אֶכְסִינְרוֹן.

אַקְסִיוֹס gr. m. (ἄξιος) würdig.

אַקְסִילְלוֹאָוֹן (Cant 4, 14, MS אַמְקֵי לְאֲלְוָאָן) gr. f. pl. (ξυλαλόη) Aloeholz.

אֲקוּפָּא gr. m. (κόμβος) Knoten, Schleife.

אַקְפָּדָה h. f. Aufregung, Überstürzung.

אַקְפּוּתָא a. f., c. אַקְפּוּת Jes 3, 24 Haarkräuseln.

אֶקְוָא a. m. Spitze, Winkel.

אֲקַקְיָא (falsch אקיקא) gr. f. (ἀκακία) Saft der Schoten der Akazie (Acacia vera).

אַקְרָא gr. f. (ἄκρα) Befestigung, Burg.

אֶקְרַאי a. m. zufällig.

אַקְרוּנְיָא Ortsname.

אַקְרַפְּטָא gr. m. (κράβατος) Polstersitz.

אַקְרוּקְתָא a. f. Frosch.

אָרָא a. m. Lockvogel.

ארא 1. (Name eines Fisches) l. פרא; 2. c. s. בתר אריהון (SchirR 2, 17) l. בָּתְרֵיהוֹן, s. בָּתַר.

אֲרָא a. in Verbindung bringen. Aph. אַוְרִי dass.

אֶרְאֶלִּים h. m. pl. Name von Engeln.

אַרְאָנָא a. m. Pflanze (Malve).

אֲרַב a. auflauern. Pa. dass.

אַרְבָּא a. f. 1. Boot; 2. Napf; 3. s. אֲרַבְתָּא.

אֶרְבָּא a. m. Reihe, Zwischenraum.

אַרְבָאָה a. m. Araber.

אַרְבֶּה h. m. Heuschrecke.

אֲרֻבָּה h. f. 1. Luke; 2. Feld der Flügeltür.

אַרְבּוּנָא (?) a. m. schwaches Sehvermögen.

אַרְבֵּילָא lat. m. (cribrum) Getreidesieb.

אורבינא (Est II 2, 7, MS אַרְנְבָא) l. אַרְבָּנָא.

אַרְבֵּיסַר a. m., f. אַרְבֵּיסְרֵי vierzehn.

אַרְבֵּיסְרָאָה a. m., f. אַרְבֵּיסְרֵיתָא vierzehnter.

אַרְבֵּל I Stadt in Galiläa (Arbela).

אַרְבֵּל II lat. (vgl. cribrum) sieben, schütteln.

אַרְבֵּלִי m. Einwohner von Arbel.

אָרְבָּן h. m. grobes Gewebe.

אֶרְבָּנָא a. m. Papyrusstaude (Cyperus papyrus).

אַרְבָּעָה h. m., f. אַרְבַּע vier. אַרְבָּעִין vierzig.

אַרְבְּעָה (Gen 14, 9) a. m., c. אַרְבְּעַת Nu 29, 20, f. אַרְבַּע Gen 11, 16 vier. אַרְבְּעֵי, אַרְבַּעְתֵּי, c. s. אַרְבַּעְתֵּיהוֹן Ez 1, 10 Soc 59 die vier. pl. אַרְבְּעִין Gen 47, 28 vierzig.

אַרְבְּעָה (Jes 7, 25, MS אַרְבַּעָה) a. f. das sich Niederlegen.

אַרְבַּעְסְרֵי a. vierzehn.

אַרְבַּעְתָּא *a. f.* der vierte Tag der Woche, Mittwoch.
אֲרַבְתָּא *a. f.* Euphratpappel, Weide.
אֲרַגָּא *a. m.* Begehrenswertes.
אָרַג *h.* 1. flechten, weben; 2. ausarbeiten, formulieren. *Ni.* gewebt werden. *Pi.* 1. der Reihe nach machen; 2. (Gemüse) auslesen.
אֲרַג *a.* weben.
ארגובלא *x. m., pl. d.* אַרְגּוּבְלַיָּא 2 K 12,13 Steinhauer.
אַרְגְּוָנָא (Ex 25,4) *x. m.* Purpur.
אַרְגָּז *h. m.* Kasten.
אַרְגָּזָא (Ez 20, 28) *a. f.* Zornigmachen, Herausforderung.
אַרְגָּזוּתָא *a. f., c. s.* אַרְגָּזוּתֵיהּ 1 K 15, 30, *pl. d.* אַרְגָּזָוָתָא 1 K 21, 22 dass.
אֶרְגָּטֵים *gr. m.* (ἐργάτης) Arbeiter.
אַרְגִּיז, אַרְגִּיזָא Ortschaft in Babylonien.
אַרְגְּיָא, אַרְגִּיּוֹן *gr. m.* (ἀργία) Untätigkeit.
אֶרְגַּלְיָא *gr. m.* (ἐργαλεῖον) Werkzeug.
אַרְגָּמָן *h. m.* Purpur.
ארגנטין, ארגנטים l. אַגְרָנְטִין, אַגְרָנְטֵים(?) *gr. m.* (γερόντιον) altes Männchen (Zwerg).
אַרְגֶּנְטִין *gr. m.* (ἀργέντιον) Silberzeug.
אַרְגֶּנְטָרִין (falsch ארגנטורין) *gr. m. pl.* (ἀργενταρία) Silberzeug.
אַרְגֶּסְטֵים *gr. m.* (ἀργέστης) Nord-West-Wind.
ארגסטירין l. אַגְרַטוֹסִין, s. אַגְרָטִין.
אַרְגְּרוֹן *gr. m.* (ἀργύριον) eine Silbermünze.
ארד (jSot 18ª) l. אָרַר.
אַרְדָּא I *a. m.* Trüffel (*tuber*).
אַרְדָּא II 1. *lat. m.* (*hordeum*) Gerste; 2. Anfang von persischen Eigennamen.
אורדא l. אוּדְרָא.
אַרְדַּב, אַרְדְּבָא *x. m.* ein Trockenmaß (= 72 Sextare).
אַרְדְּכָל, אַרְדְּיכְלָא *x. m., pl. d.* אַרְדּוֹכְלַיָּא 2K 12,13, Soc 59 אַרְדִּיכְלַיָּא Bauleiter.
אַרְדִּילָא *a. m.* Trüffel (*tuber*).
אֶרוֹדִין *gr.* Ortsname, Kastell des Herodes (Ἡρώδειον).
אֶרְדְּכָא *x. m.* Keule(?).
אַרְדְּלַג *x. m.* eine Mehlspeise.
אֻרְדְּעָנָא (אֻרְדְּעָא) *a. m., pl. d.* אוּרְדְּעָנַיָּא Ex 8, 3 1. Frosch; 2. eine Zungenkrankheit.
אַרְדַּפְנֵי (GenJI 30, 37 MS, ExJI 15, 25 MS) *gr. f.* (ῥοδοδάφνη) Oleander (*Nerium Oleander*).
ארדקסם (jErub 20ᶜ) l. אַרְדַּקְסַם (Artaxata?) Stadtname.
אַרְדְּשִׁיר Stadt bei Ktesiphon.
אָרָה *h.* Feigen pflücken.
אֲרוּגָה *h. f.* Gewebe.
אַרְוָד Stadt an der phönizischen Küste (Ἄραδος).
אָרוֹדָא *a. m.* Maultier.
אַרְוָדָאָה *a. m., pl. d.* אַרְוָדָאֵי Gen 10, 18 Bewohner von Arvad.
אַרְוִיסָא *pers. m.* Seil.
אָרוֹךְ *h. m.* 1. lang, schlank; 2. lang, dauernd; 3. s. עָרַךְ.
אֲרוּכָה I *h. f.* 1. s. אָרוֹךְ; 2. Längsseite der Bettstelle; 3. Mulde.
אֲרוּכָה II *h. f.* Genesung. הֶעֱלָה א' vernarben.
אֲרוּכְתָא *a. f.* dass.
אֲרוּם (Koh 11, 4) *a.* 1. weil; 2. dass. S. אֲרֵי.
אֲרוּמָא Ortsname.
אֲרוּמָאָה *a. m.* Römer.
אָרוֹן *h. m., pl.* אֲרוֹנוֹת 1. Kasten; 2. Bundeslade; 3. Schrein für die Gesetzrollen in der Synagoge; 4. Sarg.
אֲרוֹנָא I (Ex 25, 10) *a. m.* dass.
אֲרוֹנָא II *m.* eine Pflanze (*Malve*).
אָרוּס *h. m.* Verlobter.
אֲרוּסָה *h. f.* Verlobte.
אֵרוּסִין *h. m. pl.* Verlobung.
אֲרוּעָא *a. m.* Festzeit.
אֲרוּרָא *a. m.* Bibelspruch, welcher אָרוּר enthält.
ארורא s. אדורי.

אֲרוּרְתָא (2 K 9, 34) *a. f.* Verfluchte.
אֶרֶז *h. m.* 1. Ceder, Wacholder usw. (*Pinus cedrus, Juniperus Oxycedrus* usw.); 2. großer Gelehrter.
אוֹרֶז *gr. m.* (ὄρυζα) Reis (*Oryza sativa*).
אַרְזָא I (Lv 14, 4) *a. m., pl.* אַרְזִין Nu 24, 6 1. Ceder, Wacholder usw. (*Pinus cedrus, Juniperus Oxycedrus* usw.); 2. Personenname.
אַרְזָא II *a. m.* (= קַרְסָא) vertrocknet, hart; *pl.* אַרְזִין trocknes Land.
אוֹרְזָא, אוֹרִיזָא *gr. m.* (ὄρυζα) Reis.
אַרְזְבוֹנִית *gr. f.* eine Heuschreckenart.
אַרְזוּבָא *a. m., pl.* אַרְזוּבִין 1 K 6, 7 Hammer.
אַרְזִילָא (Cant 8, 14), אוּרְזִילָא (Cant 2, 9) *a. m., pl.* אַרְזִילִין Cant 7, 4 das Junge einer Gazelle.
ארזין (Tos Sanh IX, 8) l. אֲרוֹן.
אַרְזְלָא (Jes 24, 20, MS עַרְזְלָא, falsch אוּרְזִילָא) *a. m.* 1. Hängematte; 2. s. אוּרְזִילָא.
אֶרְזָנָא *a. m.* Fruchtart.
אַרְזָנָאָה *a. m.* aus Arzana.
אַרְזַפְּתָא (Jud 4, 21) *a. f.* 1. Hammer; 2. Mohnart (?).
אָרַח *h., pt.* אֹרֵחַ wandern. *Pi.* beherbergen. *Hitp.* beherbergt werden.
אֲרַח *a., pt. sg. m.* אָרַח Jud 19, 17 wandern. *Itpa.* beherbergt werden.
אֹרֵחַ *h. m.* Reisender, Gast. הַכְנָסַת אוֹרְחִים Gastfreundschaft.
אֶרְחָא I *a. m.* Gast, Reisender.
ארחא II (jBer 2^d) l. שַׁחְרָא (so Ausg. Lehm.).
ארחא III s. אֲרִיחָא.
אֹרְחָא s. אוֹרְחָא.
אַרְטָא *pers.* Anfang persischer Namen.
ארטבון l. אַטְרְבוּן *lat. m.* (*tribunus*) Tribun.
אַרְטַבְלָא (?) *gr. m.* (ταβελλάριος) Kourier.
אַרְטְבַן Name eines parth. Königs.
אַרְטִיבְנָא, אַרְטְבַנְיָא Stadt bei Pumbeditha.
ארטל .א׳ ליפרן s. ארכיליפורין.

ארטסים l. אִסְטְרֵסִים *gr. f.* (στερέωσις) Verdichtung (?).
אַרְטְקָפָא *gr. m.* (ἀρτοκόπος) Bäcker. בֵּית א׳ Bäckerei.
אֲרֵי (Gen. 1, 4) *a.* 1. daß; 2. weil; 3. wenn.
אֲרִי, אַרְיֵה *h. m, pl.* אֲרָיוֹת 1. Löwe; 2. Zeichen im Tierkreis.
אַרְיָא (Nu 24, 9) *a. m., pl. ind.* אַרְיָוָן Dt 33, 22 Löwe.
אֻרְיָא *a. f.* Krippe. S. אוֹרְיָא.
אוֹרְיָא II *gr. m.* (ὡρεῖον), *pl.* אוֹרְיוֹת Magazin.
אִרְיָא (vielleicht besser *pt.* אָרְיָא) *a. f.* Zusammenhang. מָאי אִרְיָא warum hängt es zusammen? מִידֵּי אִרְיָא hängt es etwa zusammen?
אֲרִיאֵל Bezeichnung des Tempels.
אָרִיג *h. m.* Gewebe.
אֲרִיגָה *h. f.* Weben.
אַרְיוֹךְ Ehrentitel des Amora Samuel.
אַרְיוּתָא *a. f.* Löwin.
אָרִיחַ *h. m.* 1. Latte; 2. eine Art Baustein (Halbziegel, Binder?) אָרִיחַ עַל גַּב לְבֵנָה Schreibweise von Stellen der h. Schrift mit schachbrettartigem Wechsel von beschriebenen und unbeschriebenen Stellen. אָרִיחַ עַל גַּב אָרִיחַ Schreibweise, wobei die beschriebenen Stellen über einander stehen (Kolumnen bilden); 3. Stadt bei Tiberias.
אֲרִיחָא (Nu 4, 10) *a. m., pl. d.* אֲרִיחַיָּא Ex 25, 27 Latte, Stange.
אֲרִיכָא *a. m., c.* אֲרִיךְ Ez 17, 3 1. lang; 2. recht, schicklich; 3. Beiname eines Lehrers.
אֲרִיכָה *h. f.* Verlängerung. א׳ אַף Nachsicht.
אֲרִיכוּת *h. f.* 1. Länge; 2. mit אַף Hinhalten, Nachsicht.
אֲרִיכוּתָא *a. f., c.* אֲרִיכוּת Jes 38, 11 dass.
אֲרִים (אֲרוּם). בֵּית א׳ Ortsname.

אַרְיוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἄρειος).

אָרִים *h. m.* Pächter, der einen bestimmten Teil seines Ertrages als Pacht (in Naturalien) entrichtet.

אָרִיסָא (Cant 8, 11) *a. m.* dass.

אֲרִיסוּת *h. f.* Pacht.

אֲרִיסוּתָא *a. f.* 1. dass; 2. s. אֲרִישְׁתָא.

אוֹרְיָר *gr. m.* (ὀλεάριος) Badediener, eigentl. Einreiber (im Bade).

אֲרִירָה *h. f.* Verwünschung.

אֲרִירָן s. אֲרָרָן.

אֲרִישְׁתָא *a. f.* 1. Verpflichtung; 2. Einladung, welche zur Gegeneinladung verpflichtet.

אֲרִיתָא s. אֲרַתָּא.

אָרַךְ *h.* lang sein. *Hi.* 1. verlängern, hinziehen; 2. הֶאֱרִיךְ פָּנִים, אַף, רוּחַ Nachsicht üben; 3. lang dauern; 4. schwer machen.

אֲרַךְ I *a., pf.* 3 *m. pl.* אֲרִיכוּן 1K 8, 8 (MS אֲרִיכִין), *ipf.* 3 *pl.* יֵירְכוּן Ex 20, 12, Dt 5, 16 lang sein. *Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תּוֹרִיךְ Dt 4, 40, 2 *m. pl.* תֵּירְכוּן Dt 32, 47 1. lang machen; 2. lange tun; 3. hinhalten, zögern; 4. warten, harren.

אֲרַךְ (= עֲרַךְ) II *a.* rüsten.

אָרֵךְ *h. m.* אֶרֶךְ אַפַּיִם langmütig.

אַרְכָּא, אֶרְכָּא *gr. m.* (ἀρχή?), *pl. c. s.* אֶרְכּוֹהִי Est II 8, 15 Ende, Spitze.

אַרְכָא (Gen 6, 3) *a. f.* Zeitdauer, Frist.

אוּרְכָּא (Gen 6, 15) *a. m.* Länge.

אֲרִיכָא *a. f.* (ἀρχή) Einleitung (?).

אַרְכֻּבָּה *h. f.* 1. Knie; 2. Gelenk; 3. gebogene Ranke.

אַרְכֻּבְתָּא *a. f., pl. c. s.* אַרְכֻּבָּתָךְ Koh 12, 3 dass.

אַרְכַּבְתָּא *a. f.* oberste Schicht (von dreien).

אַרְכָה *h. f.* Zeitlänge, Frist.

אַרְכּוּף *a. m.* Folter.

אַרְכּוּת babylonische Stadt (Arku).

אֲרָכוּתָא *a. f., c.* אֲרָכוּת Thr 5, 20 Länge.

אַרְכִּיטֶקְטוֹן, אַרְכִּיטֶקְטוֹם *gr. m.* (ἀρχιτέκτων) Baumeister.

אַרְכֵּי I *gr. f.* (ἀρχή) 1. Regierung, Magistrat; 2. Anfang.

אַרְכֵּי II (Jud 1, 11) *gr. m.* (ἀρχεῖον) Archiv.

אַרְכִּיאַטְרוֹס l. ארכיאטוס *gr. m.* (ἀρχίατρος) öffentlicher Arzt.

אַרְכִּידִיקָא *gr. m.* (ἀρχίδικος) Oberrichter.

אַרְכְּיוֹן *gr. m.* (ἀρχεῖον) Rathaus, Archiv.

אַרְכִּילִיסְטִים (falsche Endung ים) *gr. m.* (ἀρχιληστής) Räuberhauptmann.

אַרְכִּילִיפְטְרִין l. ארכיליפורין *gr. m.* (vgl. ἀρχιλήπτηρ?) Oberhaupt der Häscher.

אָרְכֵּיסְטֵים, אַרְכֵּיסְטְרֵים *gr. m.* (ὀρχηστής, ὀρχηστήρ) Tänzer.

אַרְכִּיסְטְרַאטֵגוֹס *gr. m.* (ἀρχιστρατηγός) Praetor (Richter) mit konsularischer Gewalt.

אַרְכּוֹן, אַרְכּוֹנָא *gr. m.* (ἄρχων), *pl. c.* אַרְכּוֹנֵי Est II 8, 13 Or 2377, אַרְכּוֹנוֹת 1. Statthalter; 2. Stadtvorstand.

אַרְכָּן *h. m.* einer der etwas lang macht.

אַרְכָּנוּת *gr. f.* (vgl. ἄρχων) Archontenamt.

אַרְכָּנוּתָא *gr. f.* dass.

אַרְכִּינַס l. אורכנים *gr.* männl. Personenname (Ἄρχινος).

אַרְכּוֹנְטוֹס *gr. m.* (ἄρχων) Magistratsperson, Archont.

אַרְכְּסָא *a. m.* fest, dicht.

אַרְכַּת Stadt am untern Euphrat (Ὀρχόη).

אֶרְכְּתָא *a. f.* Vollmachtsurkunde.

אַרְלָא *a. m.* unbeschnitten.

אוֹרוֹלוֹגִין *gr. m.* (ὡρολόγιον) Uhr.

אֲרָם (Gen 28, 2) 1. Personenname; 2. Syrien; 3. Rom (?).

אֲרָמָא (Ex 29, 26) *a. f.* Schwingung (des Opfers).

ארמא. *pt. pass.* מִזְדַּמַּן l. מארמאין, s. זְמָא.

אִרְמָא mesopotamische Ortschaft.

אֲרַמָּאָה (Dt 26, 5) *a. m.* syrisch, Syrer.

אַרְמָאָה *a. m., ind.* אַרְמַי Lv 25, 47, *pl. d.* אַרְמָאֵי Thr 5, 11 (nicht MS) Heide.

אֲרוּמָאָה *gr. m.* römisch.

אַרְמוֹן *h. m.* 1. Palast; 2. Name einer Stadt; 3. Platane (*Platanus orientalis*).

אֲרָמוּתָא (Ex 29, 27) *a. f.* 1. Aufstehen; 2. Darbringen, „Weben“.

אֲרַמִּי *h. m.* Aramäer, Syrer.

אֲרָמִי *h. m.* Heide.

אֲרוּמִי *gr. m.* (vgl. Ῥώμη) Römer.

אֱירֵימְיָא *gr. f.* (ἐρημία) Einöde.

אֲרַמְיוּתָא *a. f.* Heidentum.

אֲרַמִּית *h. f.* Aramäerin.

אֲרָמִית *h.* 1. aramäisch, syrisch; 2. Heidin.

אֲרָמִית (2K 18, 26, MS אֲרָמַת) *a.* aramäisch.

ארמל *h. Hitp.* zur Witwe werden.

אַרְמַלְגוֹס, אַרְמִילָאוֹס (DtJI 34, 3 MS) *gr.* männl. Personenname (Ἑρμύλος, Ἑρμόλαος, Ῥωμύλος).

אַרְמְלוּתָא *a. f., ind.* אַרְמְלוּ Jes 47, 58 Witwenschaft.

אַרְמִילוֹס, אֲרְמִילוֹס (Jes 11, 4 *in marg.*) *gr.* männl. Personenname (Ἑρμύλος, Ῥωμύλος).

אַרְמַלְתָּא *a. f., ind.* אַרְמְלָא Dt 24, 16 Witwe.

אֲרֵימוֹן *gr. m.* (ἔρημον) öde.

אַרְמְנָאָה *a. m.* Armenier.

אַרְמִינָאָה (Thr 4, 21, MS אַרְמוּנְיָא) l. אַרְמֵינְיָא.

אַרְמָנִיאָה, אַרְמִינְיָא *gr. f.* 1. (Ῥωμανία) Romania (Rumelien); 2. (Ἀρμενία) Armenien (?).

אַרְמָנְיוֹס *gr.* männl. Personenname (Ῥωμανός).

אוּרְנָא (Jes 44, 14) *a. m., ind.* אוֹרֶן Jes 40, 20 Lorbeerbaum (*Laurus nobilis*).

ארנא (Sabb 32[a]) l. אֲרוֹנָא.

אַרְנֶבֶת *h. f.* Hase.

אַרְנַבְתָּא *a. f., ind.* אַרְנְבָא Lv 11, 6 Hase.

אַרְנוֹנָא (Ex 15, 16) Flußname.

אָרְנָטוֹס *gr. m.* (ὀρνᾶτος) Schmuck.

ארניא (MidrPan.Ach. Buber 34[b]) l. אַרְגְּוָא.

אַרְנוֹן, אַרְנוֹנָא 1. *gr. f.* (ἀννῶνα) Naturalleistungen an die Hofhaltung oder Armee eines Fürsten; 2. l. אָרוֹן.

אֱירוֹנִית, אֲרוֹנִית *lat. f.* (vgl. *hirnea*) eine Art Schüssel.

אַרְנָסָא *a. m.* Spinnwocken.

אַרְנְקִי, אַרְנְקָא *gr. f.* (ἀρνακίς) Beutel. א׳ דְמוֹחָא Hirnschale.

ארס *h. Pi.* 1. sich eine Frau verloben; 2. zur Frau geben. *Ni. Hitpa.* verlobt werden (von der Frau).

אֲרַס *a., ipf.* 2 *m. sg.* תֵּירוֹס Dt 28, 30 sich eine Frau verloben. *Pa. pt. pass. f.* מְאָרְסָא Ex 22, 15 verloben. *Itpe.* verlobt werden.

אירוס 1. l. אִירִיס *gr. m.* (ἶρις) Schwertlilie; 2. s. אֶרֶס, אִרְסָא.

אִירוֹס *x. m.* Topftrommel.

אֶרֶס *lat. m.* (*virus?*) Gift.

אִרְסָא *lat. m.* dass.

אֲרִסְטָא *gr. m.* 1. (ἄριστον) Frühstück; 2. (ἀρίστης) Gast.

אֲרִסְטוֹבְלוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἀριστοβοῦλος).

אורוסטי (jSchebi 37[b] Ausg. Krot.; Ed. princ. אודורודוסטון) l. אִדְרוֹרָסְטוֹן *gr. m.* (ὑδροροσᾶτον) Rosenwasser.

אֲרִסְטוֹן *gr. m.* 1. (ἄριστον) Frühmahl, Mahl; 2. männl. Personenname (Ἀρίστων); 3. (ἄριστος) Vornehmer.

אֻרְסְקִינָס *lat.* männl. Personenname (*Ursicinus*).

ארסקינין l. סְמִסֵרִיקוֹן *gr. m.* (σημισηρικόν) halbseidener Stoff.

אָרַע *h.* zustoßen, sich ereignen. *Ni.* sich ereignen, in Berührung kommen. *Pi.* treffen. *Hitp.* hinzukommen.

אֲרַע *a.* begegnen, treffen. *Pa.* 1. treffen, zustoßen; 2. sich begeben, ereignen. *Aph. ipf.* יְאוֹרַע Koh 3, 14, *Itpa.* dass.

אַרְעָא, אֻרְעָא I *a. m.* 1. Zufall, Begegnis. לְאֻרְעֵיהּ ihm entgegen; 2. Krankheit.

אַרְעָא (Gen 1, 1) II *a. f., ind.* אֲרַע Gen 2, 11, *pl. d.* אַרְעָתָא Gen 26, 3

Erde, Erdboden, Land. בַּת אַרְעָא ein Fußleiden.

אַרְעָאָה *a. m., pl. ind.* אַרְעָאִין Gen 6, 16, *f. d.* אַרְעָיְתָא Dt 32, 22, 1 K 5, 6, אַרְעִיתָה Ez 26, 20 unten befindlich.

אֶרְעוֹנָא *a. m., ind.* אֶרְעוֹן, אַרְעוֹן Koh 3, 19 Geschick.

אֶרְעוּתָא (Koh 9, 11) *a. f.* Schicksal.

אַרְעַי *a.* בְּאַרְעַי zufällig.

אַרְעִית *h. f.* das Unterste.

אַרְעִיתָא *a. f., c.* אַרְעִית Jer 48, 28 Tiefe.

אַרְפָּכוּם *gr. m.* (ἅρπαξ, ἁρπάγιον) Wasseruhr.

אֶרֶץ *h. f.* 1. Erde, Land, Boden. הָאָרֶץ Palästina. עַם הָאָרֶץ ungelehrter Mensch, der es mit der Befolgung des Gesetzes nicht genau nimmt; 2. Fußboden.

אַרְצוּת *h. f.* Überredung, Übergabe.

ארק s. אֲדָק.

אַרְקָא I *a. f.* (bibl.) Erde.

אַרְקָא II 1. Stadt am Libanon (Ἄρκη); 2. Örtlichkeit im Totenreich.

ארקבסא (jBer 5[a]) l. אַרְקַבְּטָא (so MS Serillo), s. אַלְקַפְּטָא.

ארקולאון l. אֶנְקוֹלְאוֹן? *gr.* männl. Personenname (Onkelos?).

ארקלין (Est II 1, 3) *x. m.* rasches Kamel.

אֶרַקְלֵים *gr.* männl. Personenname (Ἡρακλῆς).

אַרְקִין *gr. m.* (κρόκος) Crocusblume.

אַרְקַפְּתָא s. אַלְקַפְּתָא.

אַרְקוּרְיָנֵי, אַרְקוּלְיָנֵי *lat. m.* (*Herculiani*) Teil der kaiserlichen Leibwache.

אַרְקְתָא *a. f.* 1. geschmiedetes Eisen; 2. eine Leberkrankheit (Leberegel); 3. s. עַרְקְתָא.

אָרַר *h., pt. pass.* אָרוּר verfluchen. *Pi.* dass. *Ni. Hitpa.* verflucht werden.

אֲרַר I *a.* verfluchen, s. אֲרוּרְתָא 2 K 9, 34, *d.* אֲרוּרַיָּא die Verse der Bibel, die das Wort אָרוּר enthalten.

אֲרַר II *a.* Einwand erheben. S. עֲרַר.

אורורין l. אוֹרְיָרִין, s. אוֹרְיָר.

אֲרָרָן *h. m.* Dolch.

אָרַשׁ *h.* sprechen.

אֲרִישְׁתָּא s. אַרְשְׁיוּתָא.

אֲרִתָּא *a. f., pl. d.* אֲרִתַּיָּא Ex 8, 1 Kanal.

אַרְתִּכָּא *a. m.* Wagen.

אָרְתוּסְיָא *gr.* phöniz. Hafenort (Ὀρθωσία).

אַרְתּוֹקוֹפִּיוֹן *gr. m.* (ἀρτοκοπεῖον) Bäckerei.

אֵשׁ *h. m.* 1. Feuer; 2. Fieber.

אָשָׁא *a. m.* alt (?).

אֶשְׁבּוֹרָן *h. m.* Vertiefung.

אַשְׁגָּרָא *a. f.* Geläufigkeit.

אַשְׁגָּרוּת *h. f.* dass.

אֲשַׁד *a., ipf.* 3 *m. sg.* יֵישׁוֹד Gen 9, 6 ausschütten, gießen. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְאֲשַׁד Gen 9, 6 vergossen werden.

אַשְׁדְּתָא *a. f., pl. d.* אַשְׁדָּתָא 1 K 10, 19 Achse.

אִשָּׁה *h. f., c.* אֵשֶׁת, *pl.* נָשִׁים Weib.

אֻשָּׁה *h. f., pl.* אֻשִּׁין Fundament.

אִשֶּׁה *h. m.* Feueropfer.

אָשׁוּחָא *a. m.* eine Zederart.

אַשְׁוָיָה *h. f.* Spule, worauf die Wolle gewickelt wird.

אֻשׁוּנָא, אֶשׁוּנָא *a. m.* 1. Stärke; 2. Zeit.

אִשׁוּנָא *a. m.* Heißbad im Badehaus (?).

אֲשׁוּר (imp. pl. v. אֲשַׁר) *a.* hurtig, auf!

אַשּׁוּר Assyrien.

אִשּׁוּר *h. m.* 1. Preis; 2. Beglaubigung.

אַשּׁוּרִי *h. m.* assyrisch.

אִשּׁוּת *h. f.* Ehe.

אַשְׁוָת (Jes 25, 11, MS אַשְׁיוּת) l. אָשִׁית, s. אָשִׁיתָא.

אָשׁוּת *h. f.* Blindmull (Maulwurfart).

אָשׁוּתָא (Lv 11, 30) *a. f.* dass.

אשזון (GenJI 35, 16, Ausg. Ven. u. MS אשוון) l. אֲשׁוּן.

אשטטיוני (BerR 66, Ausg. Konst.) l. אִסְטַטְיוֹנִי, s. אִסְטַטְיוֹן.

אָשֵׁי, אָשְׁיָא, אָשְׁיָן männl. Personenname.

אֲשִׁבְתָא *a. f.* Entstellung von שְׁבוּעֲתָא Eid.

אֲשִׁימָא heidnische Gottheit (von Hamath).

אַשִּׁינָא *a. m.* fest, hart.

אֲשֵׁירְתָא *a. f.*, *c.* אֲשֵׁירַת Dt 16, 21, *pl. d.* אֲשֵׁירַיָּא und אֲשֵׁירָתָא Aschera, götzendienerischer Baum.

אֲשִׁישָׁא *a. m.* Glasgefäß.

אֲשִׁישָׁה *h. f.*, *pl.* אֲשִׁישִׁים ein Gebäck.

אֲשִׁישִׁיתָא *a. f.* dass.

אֻשְׁיָתָא, אַשִׁיתָא, אֻשִׁיתָא *a. f.*, *pl. d.* אֻשְׁיָתָא Cant 2, 9, *c. s.* אֻשְׁיָתַהָא Jer 50, 15 starke Mauer.

אֶשֶׁךְ *h. m.* Hode. *denom.* מְאֻשְׁכָּן mit großen Hoden versehen.

אַשְׁכַּבְתָּא *a. f.* 1. Sterben, Tod; 2. Schlachtung.

אֶשְׁכִּי. אֶשְׁכִּי וּבְשְׁכִּי Zauberwort.

אֶשְׁכּוֹל *h. m.* 1. Traube. א' שֶׁל בֵּצִים Eierstock; 2. Bezeichnung eines großen Gelehrten.

אַשְׁכָּף, אֶשְׁכָּף *h. m.* eine Heuschreckenart.

אֻשְׁכָּפָא *a. m.* Schuhmacher.

אֶשְׁכָּרָא *a. m.* 1. *pl.* אֶשְׁכָּרִין Est II 1, 3 Ring, Armband; 2. abgegrenztes Gebiet, Feld.

אֶשְׁכְּרוֹעַ *h. m.* Buchsbaum (*Buxus sempervirens*).

אֶשְׁכְּרְעָא *a. m.*, *pl.* אֶשְׁכְּרְעִין Ez 27, 6 dass.

אֶשְׁכַּרְתִּי *a. f.* Maulwurfart (?).

אֲשֵׁל, אֲשֵׁיל ein Fluß in Assyrien.

אֵשֶׁל *h. m.* Tamariske (*Tamarix*).

אֶשְׁלָא (1 S 22, 6) *a. m.* (Hebraismus) dass.

אַשְׁלָא *a. m.* Strick, Seil.

אִשְׁלָא *a. m.* Gerstentrank.

אַשְׁלַג *h. m.* ein Reinigungsmittel, verschieden gedeutet (*Leontice Leontopetalum?*).

אַשְׁלְגָא *a. m.* dass.

אַשְׁלְמוּתָא (Ex 25, 7) *a. f.* 1. Einfassung; 2. Einweihung, Fertigstellung.

אָשָׁם *h. m.* Schuldopfer. א' תָּלוּי Schuldopfer, das dargebracht wird, wenn es zweifelhaft ist, ob man sich bei einer Tat versündigt hat. א' וַדַּאי Schuldopfer zur Sühne von Vergehungen, deren Schuld klar zutage liegt. א' חֲסִידִים Schuldopfer, das Fromme darbringen wegen etwa unerkannt gebliebener Verschuldung.

אֲשָׁמָא (Lv 5, 15) *a. m.* 1. Schuldopfer; 2. Schuld.

אַשְׁמְדַאי (Koh 1, 11) Name eines Fürsten der Dämonen.

אַשְׁמָה *h. f.* Schuld.

אַשְׁמוּרָה. אַשְׁמוֹרֶת *h. f.* Nachtwache.

אַשְׁמַי *h. m.* schuldbelastet.

אַשְׁמְיָא Ortsname.

אַשְׁמְתָא *a. f.* Schuld.

אֲשַׁן s. אַשִׁינָא.

אַשְׁנָה Ortsname.

אַשָּׁף *h. m.* Beschwörer.

אַשְׁפָּא *a. m.* abgeschabtes Fell, Leder.

אַשְׁפָּה *h. f.*, *pl.* אַשְׁפּוֹת, אַשְׁפַּתּוֹת 1. Mist, Misthaufen; 2. Fäkalien.

אוּשְׁפִּיזָא *gr. m.* (ὁσπίτιον) 1. Herberge, Gasthaus; 2. Wirt.

אוּשְׁפִּיזְכָן, אוּשְׁפִּיזְכָנָא *gr. pers. m.* Gastwirt.

אוּשְׁפִּיזְכְתָּא *gr. f.* Wirtin.

אַשְׁפַּלְתָּא *a. f.* Korb.

אֶשְׁפָּר *h. m.* bestimmte Quantität, Portion (?).

אַשְׁפָּרָא *a. m.* Kleiderreiniger.

אֶשְׁפַּרְתִּי weibl. Personenname.

אַשְׁקוּקָה (Entstellung von שְׁבוּעָה) Eid.

אַשְׁקַלְתָּא *a. f.* Verkauf (Ermächtigung wegzunehmen).

אֶשְׁקָקָא *a. m.*, *ind.* אֶשְׁקָק Est II 6, 9 (nicht MS) Straße, Platz.

אָשַׁר *h.* stark sein. *Pi.* 1. glücklich preisen; 2. beglaubigen. *Pu.* gepriesen werden. *Hitpa.* aufgestellt werden.

אֲשַׁר *a.*, *ipf.* יֵישַׁר Est II 7, 10 (nicht MS) stark sein. *Pa.* 1. stark machen; 2. beglaubigen; 3. glauben. *Aph.* אַיְשַׁר, *Itpe.* אִתְּשַׁר stark sein.

אֶשֶׁר *h. m.*, *pl. c.* אַשְׁרֵי Heil! (o über das Glück von).

אַשְׁרָאָה *a. m.* 1. Kredit; 2. Guthaben.

אֲשֵׁרָה *h. f.* Aschera, dem Götzendienst geweihter Baum.

אֲשָׁרָה *h. f.* gerichtliches Zeugnis.

אַשְׁרָיוּתָא *a. f., c.* אַשְׁרָיוּת Jes 66, 1 Wohnen.

אֲשַׁרְתָּא *a. f.* Glück zu!

אֲשֵׁרְתָא s. אֲשֵׁירְתָא.

אֲשַׁרְתָּא *a. f.* 1. Attest; 2. Schulden.

אשש *h. Pu. Hitpo.* fest begründet werden.

אֲשָׁשׁ *h. m.* Glas.

אֲשָׁשִׁיתָא *a. f.* Glasgefäß.

אֶשְׁתָּא (Dalm., Gramm. 94 f.), אֲשִׁתָּא *a. m.* sechs. *pl.* אֶשְׁתִּין, אֲשִׁתִּין sechzig.

אִשָּׁתָא (Lv 1, 8) *a. f., ind.* אִישָׁא Dt 4, 24 1. Feuer; 2. Fieber. א׳ בַת יוֹמָא Wechselfieber (Quotidiana). א׳ תִלְתָּא dreitägiges Fieber (Tertiana).

אֻשְׁתָא *a. f., ind.* אֻשָּׁא Cant 8, 9 *pl. d.* אֻשַּׁיָּא 1 K 7, 7 Fundament. S. auch אַשִׁיתָא.

אִשְׁתָּא (Dalm., Gramm. 94), *a.* trinken.

אֶשְׁתְּאָה *a. m.* sechster.

אֶשְׁתְּדָא *a. f.* dies Jahr.

אֶשְׁתּוֹמָא (?) *a. m.* Wunder! Unsinn!

אַשְׁתּוּר männl. Personenname.

אִשְׁתְּדָיוּתָא *a. f., c.* אִשְׁתְּדָיוּת Jes 7, 2 Geschütteltwerden.

אֶשְׁתְּמֹית (?) Ortsname.

אִשְׁתְּיָמָא *x. m.* Verwalter.

אִשְׁתִּיתָא männl. Personenname.

אִשְׁתְּלָהוּתָא *a. f.* Schwachwerden.

אִשְׁתְּמוֹדַע (Gen 42, 7) *a.* 1. erkennen, anerkennen; 2. erkannt, bekannt werden; 3. sich zu erkennen geben.

אִישְׁתְּמוֹדַע (Ru 3, 2) *a. m. ind.* Bekannter.

אִשְׁתְּמוֹדָעוּתָא *a. f., c.* אַשְׁתְּמוֹדָעוּת Jes 3, 9 1. Erkennungszeichen; 2. Bevorzugung.

אִשְׁתְּמָמוּתָא *a. f., ind.* אִשְׁתְּמָמוּ Jer 8, 21 Verwüstung, Entsetzen.

אֶשְׁתְּסַר, אֶשְׁתֵּיסַר *a.* sechzehn.

אִשְׁתְּעוּתָא *a. f.* Erzählung.

אִשְׁתַּעֲמָמוּתָא *a. f.* Entsetzen.

אֶשְׁתָּקַד *a.* 1. letztes Jahr; 2. früher.

אֶשְׁתֵּיסַר s. אֲשְׁתַּתְסַר.

א״ת ב״ש Formel für die Permutation der Buchstaben in der Weise, daß der erste mit dem letzten, der zweite mit dem vorletzten usw. vertauscht wird.

אַתְּ *h. f.* du.

אַתְּ (Gen 12, 11) *a. c.* du.

אֵת *h.* Akkusativzeichen, *pl.* אֶתִין die Stellen, an denen אֵת vorkommt, s. אות.

אָתָא (Gen 4, 15) *a. m., pl.* אָתִין Gen 1, 14, Cant 1, 4 und אָתְוָן Nu 2, 2 1. Zeichen, Vorzeichen; 2. Buchstabe; 3. ein Sternbild, s. יוּתָא.

אֲתָא *a., pf.* 3 *m. pl.* אֲתוֹ Gen 12, 5, *ipf.* 3 *m. sg.* יֵיתֵי Gen 32, 11, *imp. m. sg.* אֵיתָא Gen 31, 44, תָּא kommen, gehen. אָתְיָא כְּ es stimmt überein mit. מִן — אָתְיָא es ist abgeleitet von. *Aph. pf.* 3 *m. sg.* אַיְתִי Gen 2, 19, 3 *m. pl.* אַתִיאוּ Gen 37, 28, *imp. m. sg.* אֵיתָא Gen 27, 7 kommen lassen, bringen. וְתַנָּא מַיְתֵי לַהּ מֵהָכָא aber der Tradent leitet es von dieser Stelle ab. לְאַיְתוּיֵי מָאי was will dies hinzufügen? *Ittaph. pf.* 3 *f. sg.* אִתֵּיתִיאַת Gen 33, 11 gebracht werden. Dalm. Gr. 355 ff.

אִתְּדָשָׁא (Jes 22, 5) *a. f.* Zerstampftwerden.

אַתָּה *h. m.* du.

אִתּוּתָא *a. f., ind.* אִתּוּ (Gen 12, 19) Ehe.

אִתְוַדָּאָה (Ho 14, 3, MS אִתְוַדַּאָה) *a. f.* Bekenntnis.

אַתּוּן (Gen 42, 14) *a. pl. m.* ihr.

אַתּוּנָא *a. m.* 1. (Gen 19, 28) Kalkofen; 2. dicker Rauch.

אֲתוּנָא *a. m.* Stärke.

אַתּוּר (Gen 25, 18) *a. m.* Assyrien.

אֲתוּרָא (?) (Ps 40, 3) *a. m.* Schritt.

אַתּוּרָאָה (Gen 10, 11) *a. m.* assyrisch.

אַתְחָלְתָא *a. f.* Anfang.

אֲתֵיטְרוֹן (Ez 27, 6) *gr. m.* (θέατρον) Theater.

אוֹתְיָא *gr. m.* (ὠτός) Ohreule (?).
אַתִּיכָא *a. m.* hart.
אַתִּין (Gen 31, 6) *a. pl. f.* ihr.
אַתִּיקָא *a. m., pl. d.* אַתִּיקַיָּא Ez 41, 16 (?).
אַתְּכוּתָא *a. f., c. s.* אַתְּכוּתֵיהּ 1 K 7, 24 Guß.
אֶתְכָּלָא (Nu 13, 24) *a. m.* Traube.
אִתְכְּנָעוּתָא *a. f., c. s.* אִתְכְּנָעוּתַנָא Jer 3, 25 Demütigung.
אִתְכַּפְּיָאִיתָא *a. f.* Beugen.
אַתְלֵיטִים *gr. m.* (ἀθλητής) Athlet.
אתלים s. אַטְלִיז.
אַתֶּם *h. pl. m.* ihr.
אִתַּמְהָא *a.* ich staune darüber! S. תְּמַהּ I.
אֶתְמוֹל *h.* gestern.
אִתְמַכָּכוּתָא *a. f.* Erniedrigung.
אֶתְמָל, אֶתְמָלִי (Ex 4, 10) *a.* gestern.
אִתְמְלוּכֵי *a. f., c. s.* אִתְמְלוּכֵיהוֹן Jer 18, 23 Sinnen, Gesinnung.
אִתְמְנָיוּתָא (Na 1, 12) *a. f.* Zahl.
אִיתִימוֹס s. אִטִימוֹס.
אֶתָן s. אֵיתָן.
אֲתָנָא (Nu 22, 21) *a. f., pl. ind.* אֲתָנָן Jud 5, 10 Eselin.
אַתְּנוּ *a.* (= אַתְּ אִינְהוּ) du bist es.
אֲתֵינָא, אֲתֵינַס *gr.* Ortsname Athen (Ἀθῆναι).
אוֹתוֹנִין *gr. m.* (ὀθόνιον) feine weiße Leinwand.
אִתְּנִים *a.* schwach werden, vgl. נְסִים.
אוֹתְנִיתָא *gr. f.* (ὀθόνη) feines Leinengewand.

אֶתְנָן *h. m.* Hurenlohn.
אתפלגות (BemR 13) l. אִתְפַּלְגוּן, s. פְּלַג.
אֲתָנַסְיָא *gr. f.* (ἀθανασία) Unsterblichkeit.
אִתְקְפֶּדֶת (Ez 7, 25) *a. f.* Vernichtung.
אַתְקַפְתָּא *a. f.* Entgegnung.
אַתְרָא (Gen 1, 9) *a. m., pl. d.* אַתְרַיָּא Dt 12, 2 Platz, Ort. בָּתַר, בְּאַתַר Gen 10, 32 1. an Stelle; 2. infolgedessen; 3. nach, hinter. עַל אֲתַר (in hebr. Zusammenhang) auf der Stelle, sogleich.
אִתְרַבְרְבוּתָא *a. f., c.* אִתְרַבְרְבוּת Sach 12, 7 Großtun.
אִתְרְגוֹשְׁתָּא *a. f., c.* אִתְרְגוֹשַׁת Ez 30, 15 Lärm, Getöse.
אֶתְרוֹג *pers. m.* Zitronatzitrone (*Citrus medica cedra*).
אֶתְרוֹגָא, אֶתְרוֹנְגָא (Est II 7, 10) *pers. m., pl.* אֶתְרוֹגִין Lv 23, 40 dass.
אַתְרוּתָא *a. f., pl. d.* אַתְרְוָתָא Ortssitte.
אִתְרְחָצָא (Jes 30, 3) *a. f.* Vertrauen.
אִתְרַשְׁלוּתָא *a. f., c.* אִתְרַשָּׁלוּת Jer 47, 3 Erschlaffung.
אִתְּתָא (Lv 18, 18) *a. f.,* 1. *ind.* אִתְּא Lv 18, 22, *c.* אִתַּת Gen 16, 1, *pl. d.* נְשַׁיָּא Gen 18, 11, *ind.* נְשִׁין Gen 31, 50 Weib; 2. הָהִיא אִתְּתָא = ich (Dalm. Gr. 108).

ב

ב der zweite Buchstabe des hebr. Alphabets. 'ב = Zahlzeichen für 2.
בְּ *h. a.* 1. *c. s.* (*ar.*) בִּי, בָּךְ, בֵּיהּ Gen 37, 10 usw. in, an, für, durch. בִּךְ *a*) wann; *b*) in betreff; *c*) Gen 19, 16 weil; 2. in der Weise, in der Eigenschaft. בְּעֵד als Zeuge. בְּאֵל שַׁדָּי Ex 6, 3 B. als El Schaddaj; 3. (für בַּר) Sohn des . . .

בָּא (Nu 25, 14) *a. m.* (= אַבָּא) 1. Vater; 2. Personenname.
בָּא (Jes 5, 8) *a. f.* (= בֵּית) Haus.
בְּאַדַיִן (Meg. Ant.) *a.* da.
בְּאוּשָׁה *h. f., pl.* בְּאוּשִׁין Weintrauben mit klein und sauer bleibenden Beeren.
בָּאוֶת s. בָּוְתָא.
בְּאִינָא, בְּאִימָא Ortsname.
בְּאִישָׁא *a. m.* 1. schlecht; 2. krank.

בְּאִישׁוּתָא *a. f.* Schlechtigkeit.
באר *h. Pi.* erklären, erläutern. *Pu. pt.* מְבוֹאָר klar, einleuchtend.
באר *a. Pa.* dass.
בְּאֵר *h. f., pl.* בְּאֵרוֹת 1. Brunnen, Zisterne; 2. Ursprung.
בְּאֵרָא *a. f., ind.* בְּאַר Cant 4, 15 Brunnen, Zisterne, s. בֵּירָא.
בְּאֵרִי. בֵּי ב׳ Ortschaft in Galiläa und in Babylonien.
באשׁ *h. Hi.* 1. zu stinken anfangen, faulen; 2. stinken machen; 3. verläumden; 4. eine gewisse Reife erlangen (von Weintrauben).
בְּאֵישׁ, בְּאֵשׁ (Gen 21, 11) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יִבְאַשׁ Gen 21, 12 1. schlecht, mißfällig sein; 2. böse, ärgerlich sein; 3. krank sein. *Aph. pf.* 3 *m. pl.* אַבְאִישׁוּ Nu 20, 15 1. Böses tun; 2. jem. wehe tun; 3. in übeln Geruch bringen, verläumden. *Itpe. pf.* אִתְבְּאֵשׁ Mi 4, 6, אִבְּאֵשׁ 1. sich schlecht befinden, krank sein; 2. schlecht behandelt werden. *Ittaph. pf.* אִתַּבְאַשׁ Ex 5, 23 wehe getan werden.
בָּבָא (Est II 5, 14, MS בַּבָּא), *a. m.* 1. Tor, Tür; 2. בָּבָא קַמָּא, מְצִיעָא, בַּתְרָא, Namen der drei ersten Traktate der Ordnung נְזִיקִין; und (in Tos.) der Teile des Traktats כֵּלִים; 3. männl. Personenname.
בָּבָה *h. f.* בָּבַת עַיִן Pupille.
בָּבוּאָה *h. f.* Abbild, Widerschein.
בבויא (jTaan 64ᵇ, Ausg. Ven. בבולייא) s. בּוּלָא.
בָּבוּתָא l. דְּבָבוּתָא.
בִּיבֵי *lat.* (vive) lebe!
בוביאר l. פּוּכְיָאר.
בָּבִיתָא *a. f.* 1. Kanal; 2. s. בָּבְתָא.
בביתין (jDem 23ᵇ) l. בִּכְתָּן für Flachs.
בָּבֶל 1. Stadt Babel; 2. Landschaft Babylonien; 3. das babyl. Reich.
בָּבְלָאָה *a. m., f.* בָּבְלֵיתָא Est II 1, 10 (MS falsch בָּבְלַיֵיתָא) babylonisch.

בַּבְלִי *h. m.* babylonisch, Babylonier.
בָּבְלוֹן *gr.* (Βαβυλών) Babylon (für Rom).
בָּבְלִיקוֹן *gr. m.* (βαβυλωνικόν) babylonisch.
בִּיבָר *gr. m.* (βιβάριον) Tierbehälter, Käfig, Zwinger.
בִּיבָרְיָא *gr. m. pl.* Tiere, die man im Zwinger hält.
בָּבְתָא *a. f.* 1. בָּבַת עֵינֵיהּוֹן Dt 32, 10 Pupille; 2. s. בָּוְתָא.
בַּג בַּג männl. Personenname.
בָּגָא, בָּאגָא *pers. m.* Gemeindeland.
בָּגַד *h.* 1. treulos handeln; 2. ziehen, zerren.
בֶּגֶד *h. m.* Gewand.
בגדל (BerR 98) l. מִגְדָּל.
בַּגְדָּס *gr.* männl. Personenname (Βακχίδης).
בַּגְדָּא, בַּגְדַּת Ortsname (nicht das jetzige Bagdad).
בַּגְדָּתָאָה *a. m.* aus Bagdat.
בְּגִידָה *h. f.* Treubruch.
בַּגִּירָא *a. m.* 1. rauh, behaart; 2. mannbar.
בגן *h. Hi.* schreien.
בָּאגָנָא *a. m* 1. Lache, Tümpel; 2. zerbrochenes Gefäß.
בוגני ניגמי (Est II 4, 1, Or 2375 פּוּגְנָן נִיגְמֵי, Or 2377 פּוּנָע נִגְמָר) *x.* durch Kuriere gesandte Briefe(?).
בָּגַר *h.* mannbar werden (vom Mädchen).
בְּגַר I *a.* mannbar werden.
בְּגַר II *a.* schwach, mager werden. *Aph.* schwächen.
בֹּגֶר *h. m.* Alter der Mannbarkeit (der Jungfrau) d. h. vom 12 ¹/₂. Jahre ab.
בָּגָר *h. m.* 1. behaart, rauh; 2. mannbar.
בַּגְרוּת *h. f.* Mannbarkeit, das Alter nach dem 12 ¹/₂. Jahr.
בגרון (VajR 28) *gr. m.* (βιγλῶν, von βίγλαι) Wache.
בגרונדי s. גּוּנְדְּרָא.
בַּגְרַם (Meg. Ant.) l. בַּגְדַּס.
בַּד *a.* 1. zur Zeit wann, wenn; 2. in betreff; 3. Gen 19, 16 weil.

בַּד I *h. m.* 1. Stengel, Stange; 2. Ölkelter. בֵּית הַבַּד dass.
בַּד II *h. m.* Leinwand.
בַּד III *h.* בַּד בְּבַד abgesondert für sich. לְבַד allein. לְבַדּוֹ er allein. בִּלְבַד nur. בִּלְבַד שֶׁ nur dass.
בַּד s. אֲבַד.
בדא I *a. Pa.* erdichten, ersinnen. *Itpa.* sich als falsch erweisen, der Lüge überführt werden.
בדא II *a. Pa. pt. f.* מְבַדָּה SchirR 8, 1 (Ed. princ. מברה) verabscheuen.
בַּדָּא I *a. m.* 1. Stengel; 2. *pl. d.* בֵּידַיָּא Jo 2, 24 l. wie Ar. בַּדַּיָּא Ölkelter.
בַּדָּא II *a. m.* feines Linnen.
בַּדָּאָה *a. m.* Erdichter, Lügner.
בְּדָאוּתָא *a. f.* Erfindung, Lüge.
בָּדַד *h.* 1. zerstreuen; 2. einsam sein. *Hitpo.* 1. sich trennen; 2. heimatlos, fern von der Heimat sein.
בדד *a. Pa.* pressen, keltern.
בָּדָד *h. m.* Einsamkeit, Vereinsamung.
בַּדָּד *h. m.* Kelterer.
בְּדָדִיּוֹת s. בְּדִידָה.
בְּדָדִין *h. m. pl.* Stock (Folterwerkzeug).
בָּדָה *h.* 1. sondern; 2. erfinden, erdichten, erlügen. *Pi.* 1. erdichten; 2. Lügen strafen. *Hitpa.* sich als Lügner erweisen, als Lügner erscheinen.
בְּדוּחָא s. בְּדְחָא.
בָּדוּחָא *a. m.* Lustigmacher.
בְּדוּקִי *h. m.* Kind, dessen Herkunft zu untersuchen ist.
בְּדוּקַיָּא *a. m. pl.* מַיָּא ב׳ NuJIBas. 5, 19 Prüfungswasser (bei der des Ehebruchs Verdächtigen).
בִּדּוּרָא *a. m., ind.* בִּידּוּר Jes 8, 22 1. Zerstreuung: 2. Zerstreuter.
בְּדוּתָא, בִּדּוּתָא *a. f.* Erdichtung.
בְּדַח *a., pf.* 3 *m. pl.* בְּדַחוּ Thr 1, 21 (MS חֲדוֹ) sich freuen. (Thr 1, 21; 4, 21, Koh 2, 10; 5, 18, Est II 8, 15 in Or 2375 nicht בדח). *Pa.* erheitern.
בְּדוּחָא, בֶּדְחָא *a. m.* Fröhlichkeit.
בודיא l. בּוּרְיָא.
בַּדַּי *h. m.* Erdichter, Lügner.
בִּדְיָא *a. m.* Erdichtung, Lüge.
בָּדִיד *h. m.* 1. Grabscheit; 2. Graben, Furche.
בְּדִידָה, בּוֹדֵידָה *h. f.* (kleine) Olivenkelter.
בְּדָיוּתָא *a. f.* Erdichtung.
בְּדִיחוּתָא *a. f.* Belustigung, Heiterkeit.
בְּדִיחֲתָא *a. f.* dass.
בְּדִיל (Ex 13, 8) *a.* um — willen, wegen. בְּדִיל דְּ Gen 6, 3 weil.
בְּדִילָה *h. f.* Trennung.
בַּדִּין (Dt 18, 11, Jes 44, 25) *a. m. pl.* Erdichtung (verächtliche Bezeichnung einer Art Beschwörung).
בדייני l. בֵּדְוּוֹרֵי (= בֵּית דְּוֹרֵי), s. דְּוֹר.
בְּדִיקָה *h. f.* 1. Untersuchung; 2. Kreuzverhör.
בְּדִיקוּתָא *a. f.* dass.
בַּדִּיקָנָאָה(?) *a. m.* Untersucher, Spion.
בְּדִיתָא *a. f.* ein Euphratkanal.
בָּדַל *h.* 1. trennen, absondern, bes. Datteln; 2. ablassen; 3. aufhören zu arbeiten. *Ni.* getrennt werden. *Hi.* 1. abtrennen; 2. die Habdala am Sabbatsausgang vollziehen. *Ho.* unterschieden sein.
בְּדַל *a.* 1. ablassen; 2. Habdala vollziehen.
בְּדֹלַח *x. m.* Bdellium, ein wohlriechendes Harz.
בְּדוּלְחָא (Gen 2, 12) *x. m.* dass.
בְּדוּלְקֵי (Midr Schem 22) *gr. m. pl.* (βδέλυγμα) Scheusal, Götzenbild.
בָּאדָן, בָּדָאן, בָּדָן Ortsname.
בדסין l. בַּרְסִין.
בָּדַק *h.* 1. untersuchen, prüfen; 2. Pflanzen behäufeln. *Ni.* geprüft werden.
בְּדַק *a.* 1. durchbrechen; 2. *ipf.* 2 *m. sg.* תִּבְדּוֹק Dt 13, 15 prüfen, untersuchen; 3. ein Abführmittel einnehmen. *Pa. inf.* בַּדָּקָא Gen 44, 15 untersuchen. *Itpe.* untersucht werden.

בֶּדֶק *h. m.* 1. Riß, schadhafte Stelle; 2. Reparatur.
בִּדְקָא (Gen 42, 9) *a. m.* 1. Riß, Schadhaftes; 2. Dammbruch: 3. (bildl.) Sünde.
בדר *h. Pi.* zerstreuen.
בְּדַר *a.* streuen. *Pa. pf.* בַּדַּר Gen 11, 8 1. zerstreuen; 2. schütteln (in einem Siebe); 3. l. בַּדֵּד. *Itpa. pf.* 3 *f. pl.* אִתְבַּדַּרָא Jes 33, 3, *ipf.* 3 *m. pl.* יִתְבַּדְּרוּן Nu 10, 35 zerstreut werden.
בדרסין l. בַּרְדְּסִין.
בִּדְיָתָא *a. f.* Erdichtung.
בָּהָא *h.* ängstlich sein(?).
בָּהוֹר *h. m.* weißfleckig.
בְּהִילוּתָא *a. f.* Eile. בִּבְהִילוּ Ex 12,11 eilig.
בְּהִיקָא *a. m., ind.* בְּהִיק Cant 7, 3 glänzend, vornehm.
בָּהִיר *h. m.* weiß, glänzend.
בְּהִירָא *a. m.* dass.
בָּהַל I *h.* nur *pt.* בָּהוּל überstürzt. *Pi.* beunruhigen. *Hitp.* beunruhigt werden.
בהל II *h. Hi.* Dampf aufsteigen lassen.
בהל *a. Pa.* beunruhigen, in Schrecken setzen. *Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תַּבְהֵיל Koh 5, 1 unbedacht sein. *Itpe. pf.* אִתְבְּהֵיל 1 S 28, 21, 3 *m. pl.* אִתְבְּהִילוּ Ex 15, 15 1. beunruhigt werden; 2. sich beeilen.
בֶּהָלָה *h. f.* böser Zufall, plötzlicher Tod.
בְּהוּלְתָא (Lv 26, 16) *a. f.* Bestürzung, Verwirrung.
בַּהָם *h. m.* Viehtreiber.
בְּהֵמָה *h. f.* vierfüßiges Haustier, Vieh. בְּ׳ גַּסָּה Großvieh. בְּ׳ דַקָּה Kleinvieh.
בְּהֵמוֹת *h. f.* Nilpferd.
בֹּהֶן s. בּוֹהֶן.
בָּהַק *h.* weiß sein, glänzen. *Hi.* 1. leuchten; 2. erleuchten, hell machen. *Ho.* glänzend, ausgezeichnet sein.
בהק *a. Aph. pt. sg. f.* מַבְהֲקָא Est II 8. 15, *pl. m.* מַבְהֲקִין 2 S 22, 13 glänzen, leuchten.

בּוֹהֲקָא (Lv 13,39) *a. m.* weißer Hautfleck.
בַּהֲקִיתָא *a. f.* dass.
בּוֹהֲקָן, בַּהֲקָן *h. m.* mit weißen Flecken versehen.
בהר *h. Pi. Hi.* 1. glänzen; 2. sich hervortun,; 3. verfinstern.
בהר *a.*, s. שַׁבְהַר.
בַּהֶרֶת *h. f.* glänzend weißer Hautfleck (bei Aussatz).
בַּהַרְתָּא (Lv 23, 23) *a. f., pl. ind.* בַּהֲרָן Lv 23, 38 weißer Hautfleck.
בְּהֵת *a., pf.* 2 *m. sg.* בְּהֵיתְתָּא Gen 49, 8 1. sich schämen; 2. bestürzt, erschreckt sein. *Pa. Aph. pf.* 2 *sg.* אַבְהֵיתְתָּא 2 S 19, 6 1. schämen machen; 2. schrecken, in Angst versetzen. *Itpe. ipf.* 3 *m. pl.* יִבַּהֲתוּן Mi 7, 16 beschämt werden, sich schämen.
בַּהֲתְתָא *a. f., ind.* בַּהֲתָא Ex 8, 17, *c.* בַּהֲתַת Jer 3, 25 Scham, Schande. בֵּית בַּהֲתְתֵיהּ Dt 25, 11 Schamglied.
בּוֹא *h.* 1. kommen, hingehen, hineingehen. הַבָּא מִן הַדִּין das aus der Folgerung Resultierende; 2. geschlechtl. beiwohnen. *Hi.* 1. bringen, darbringen; 2. hinzufügen; 3. hervorbringen, verursachen. *Ho.* hereingebracht werden.
בוב s. בּוּךְ.
בּוּבְיָא *a. m.* 1. Pfanne; 2. Abbild.
בּוּבִיתָא *a. f.* Kanal, Rinne.
בודיא l. בּוּרְיָא.
בּוֹדֵידָה *h. f.* kleine Olivenkelter.
בּוֹהֶן *h. m.* Daumen.
בּוֹהַק *h. m.* matt weißer Fleck (bei Aussatz).
בּוֹהֲקָן s. בַּהֲקָן.
בּוּז *h.* verachten.
בּוּז *a.*, s. בְּזַז.
בּוּזָא (Est II 3, 1) männl. Personenname.
בּוּזָאָה *a. m.* aus Buzi.
בּוּזְנָא *a. m.* Plünderer.
בּוּזְתָא *a. f.* Verachtung, Schmach.

בּוֹחַל *h. m.* erste Reife (der Feige).
בּוּטָא männl. Personenname.
בּוּטְטָא *a. m.* 1. schimmernd; 2. Funke.
בּוּטִיתָא s. בְּטִיטָא.
בּוּךְ *a.* 1. hin u. her rennen (?); 2. weinen (s. בְּכָא).
בוכיא 1. l. בּוּכְיָא; 2. l. בּוּבְיָא.
בּוּל *h.* vermengen.
בּוּל *gr. m.* (βῶλος) Klumpen, Kloß.
בּוּל (*bibl.*) *h. m.* 1. Gewächs; 2. Name des 8. Monats (etwa November); 3. Ortsname.
בּוּלָא *a. m.* Kastagnette.
בּוֹלֶשֶׁת *h. f.* Streifschar.
בּוּן 1. männl. Personenname; 2. s. בֵּין.
בּוֹסֶם *h. m.* Wohlgeruch, Parfüm.
בּוֹסֶר *h. m.* Heerling, sauer und klein gebliebene Weinbeeren.
בּוּעַ *a.*, *ipf.* 1 *sg.* אֲבוּעַ Hb 3, 18, *imp. f. sg.* בּוּעִי Sac 9, 9 jauchzen.
בּוּעָא *a. m.* Blase.
בּוּעֲרָא (Jes 30, 17) *a. m.* Fackel.
בּוּעֲתָא *a. f.* 1. Jubel, Jauchzen; 2. Blase; 3. l. בּוּעֲרָא Jes 30, 17.
בּוּץ *h.* aufgehen, leuchten.
בּוּץ *h. m.* 1. Byssus; 2. Byssusgewand.
בּוּצָא *a. m.* 1. *ind.* בּוּץ Ex 25, 4 dass. 2. l. בִּצָּא; 3. בוצין Jes 43, 2, l. wie MS בּוּצִין, s. בּוּצִינָא.
בּוּצִינָא *a. m.* 1. *pl. d.* בּוּצִינַיָּא Ex 30, 7 Lampe, Licht; 2. *pl. d.* בּוּצִינַיָּא Nu 11, 5 Kürbis, Gurke (?); 3. Achse des Mühlsteins.
בּוּצְנָא *a. m.* Byssusgewand.
בּוֹקֶר *h. m.*, *pl.* בְּקָרִים Morgen.
בּוּר *h.* brach, unbebaut sein. *Pi.* 1. wüste lassen, leer machen; 2. eine Falle machen. *Hi.* brach liegen lassen.
בּוּר *a.*, *ipf.* 3 *f. sg.* תְּבוּר Gen 47, 19 brach liegen, öde sein. *Aph.* אוֹבַר brach liegen lassen. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְבָּרוּ Jer 10, 14 (MS אִטְפַּשׁוּ) verdummt sein. *Itpa.* verheert werden.
בּוּר I *h. m.* ungebildet.
בּוֹר II *h. m. f.*, *pl.* בּוֹרוֹת 1. Grube, Zisterne (סִיד) ב׳ סוּד zementierte Zisterne; 2. Becken in der Kelter; 3. (bildl.) Gefahr.
בּוּרָא *a. m.* 1. *ind.* בּוּר Jes 7, 23 Unkraut; 2. Unverdauliches; 3. ungebildet.
בּוֹרָא *a. m.* 1. Grube; 2. weibl. Scham (?).
בּוּרְדָּס s. בֻּרְדָּס.
בּוּרוּת *h. f.* Unwissenheit.
בּוּרִי *h. m.* 1. Gesundheit; 2. Gewißheit.
בּוּרִיּוֹת (בּוּרָאוֹת) *h. f. pl.* Wildlinge (von Fruchtbäumen).
בורית I l. בֵּירִית.
בּוֹרִית II *h. f.* (vegetabilisches) Laugensalz (Pottasche).
בּוֹרִיתָא (Ma 3, 2) *a. f.* dass.
בּוּרֶךְ *h. m.* das krumme Stück, welches das Holz der Pflugschar mit der Deichsel verbindet.
בורנית l. בִּירָנִית.
בּוֹשׁ *h.* sich schämen. *Pi.* beschämen, Schande zufügen. *Hi.* zu schanden machen. *Hitp.* beschämt werden, sich schämen.
בּוּשָׁה *h. f.* Schande, Scham.
בּוֹשֶׁת *h. f.* 1. dass. בּוֹשֶׁת פָּנִים Schamhaftigkeit. בֵּית הַבּוֹשֶׁת weibl. Scham; 2. Beschimpfung, Ehrenkränkung.
בּוּתָא (Lv 11, 18), בַּוְתָא (ebenda Or 1467) *a. f.* 1. Eule; 2. Blindmull (Maulwurfart).
בּוּתָא *a. f.* Geschwür, s. בּוּעֲתָא.
בְּזָא I *a.* 1. verachten (*pf.* 3 *pl.* בזו Ez 16, 57 l. בַּזּוּ, s. בְּזַז); 2. schänden. *Pa. pt. pl. m.* מְבַזַּן Cant 8, 1 verachten. *Itpe.* verachtet werden.
בְּזָא II *a.* spalten, zerbrechen. *Pa.* verteilen. *Itpe.* geteilt werden.
בִּזְא, בּוּזָא (Thr 4, 3) *a. m.* Mutterbrust.
בִּזְבּוּזָא *a. m.* Beute, Raub.
בִּזְבֵּז *h.* 1. teilen; 2. freigebig austeilen; 3. verschwenden; 4. plündern.
בַּזְבֵּז *a.*, *pt.* מְבַזְבֵּז Koh 3, 22 l. מְבַזְבֵּז dass.

בַּזְבָּנָא, בַּזְבִּינָא *pers. m.* Zolleinnehmer.
בִּזְגָּא *a. m.* Bündel, Gebund.
בָּזָה *h.* verachten, schmähen *Pi.* dass. *Pu.* verachtet werden. *Hitp.* verachtet werden, verächtlich erscheinen.
בִּזָּה *h. f.* Beute.
בָּזוֹז *h. m.* Räuber.
בָּזוֹזָא *a. m., pl.* בָּזוֹזִין Jes 16, 4 dass.
בִּזוּזָא, בִּזּוּזָא *a. m., ind.* בִּזוּז Jes 24, 16 Raub.
בָּזוֹזִיתָא *a. f.* Räuberin.
בִּזּוּזִיתָא *a. f.* Beraubung.
בִּזּוּי *h. m.* Verachtung.
בִּזּוּעָא *a. m., ind.* בִּזּוּעַ Jo 2, 13 das Zerreißen.
בָּזַז *h.* rauben, plündern. *Pilp.* s. בִּזְבֵּז.
בְּזַז *a., pf.* 3 *m. pl.* בַּזּוּ Nu 31, 35, *ipf.* 2 *m. sg.* תִּבּוֹז Dt 20, 14 rauben, plündern. *Aph.* *pt.* מַבֵּיז Jes 24, 1 plündern lassen. *Itpe. pf.* אִתְבְּזֵיז Ho 8, 8 geplündert werden. *Palp.* s. בִּזְבֵּז.
בְּזָיָא *a. m.* verächtlicher Mensch.
בזייה (jBabB 14ᶜ) l. בִּזְלָא.
בִּזָּיוֹן *h. m.* Verachtung.
בִּזְיוֹנָא I *a. m.* dass.
בזיונא II s. בדייני.
בִּזְיוֹנָא III *a. m.* 1. Haken; 2. Schlitz.
בזיזוי (ExJI 25, 29, MS בזיכוי) l. בָּזִיכּוֹי, s. בָּזִכָּא.
בִּזִיעֲתָא *a. f.* Spalt, Riß.
בָּזִיק *h. m.* Scherbe.
בָּאזְיָרָן *pers. m. pl.* Falkeniere.
בָּזֵךְ *h. m., pl.* בָּזִכִּין Schale.
בָּזִכָּא (Nu 7, 14) *a. m., pl. d.* בָּזִכַּיָּא Nu 4, 7 dass.
בִּזְלָא *a. m.* vom Gemeindeland getrennt liegendes Grundstück.
בִּזְנָא, בִּזְנַי männl. Personenname.
בִּזְגְּדָק *pers. m.* Koch, Schlächter.
בְּזַע *a., imp. c. s.* בְּזַעְהִי Ex 14, 16 B. (MS בְּזַעְהִי), *pt. pass. f.* בְּזִיעָא Koh 3, 7 spalten, durchbrechen, zerreißen. *Pa. pf.* בַּזַּע Nu 25, 8 zerreißen, aufschlitzen. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִתְבְּזַעַת Nu 16, 31 zerrissen werden.
בִּזְעָא *a. m.* Spalt, Riß.
בִּזְעֲתָא *a. f.* Zerrissenes.
בָּזָק (?) *h. m.* Blitz.
בָּזַק *h.* streuen. *Ni.* sich zerstreuen.
בְּזַק *a.* streuen. *Itpe.* ausgestreut werden.
בִּזְקָא *a. m.* Brocken, Scherbe.
בָּזַר *h.* zerstreuen, streuen. *Pi.* dass.
בְּזַר *a. Pa.* dass.
בִּזְרָא *a. m., pl.* בִּזְרָנִין Samen.
בִּזְתָא I (Ex 15, 9) *a. f.* Beute.
בִּזְתָא II *a. f., pl.* בִּזִּין Riß, Spalte.
בִּזְתָא *a. f.* Verachtung.
בָּחוּר I *h. m.* Auserwählter.
בָּחוּר II *h. m.* Jüngling.
בַּחוּרָא *a. m.* dass.
בחורתא (NuJI 21, 27) l. בחודתא (so MS), s. חוּדְתָא.
בְּחַיִּין (EchR 1, 16) = בְּ—חַיִּין lebendig.
בְּחִינָה (*nachtalmud.*) *h. f.* 1. Prüfung, Betrachtung; 2. Hinsicht.
בְּחִירָה *h. f.* Wahl, Erwählung. בֵּית הַבְּחִירָה der Tempel in Jerusalem.
בְּחִירְתָא *a. f.* 1. Wahl, Erwählung; 2. Beiname des Talmudtraktates Edujoth.
בָּחַל *h., pt.* בּוֹחֵל gereift (im ersten Grad). *Pi.* reifen (den ersten Grad der Reife erhalten). *Hi.* reif machen, treiben.
בָּחַן *h.* prüfen, untersuchen. *Pi. Hi.* dass.
בְּחַן *a., pf.* 2 *m. sg. c. s.* בְּחַנְתָּהִי Dt 33, 8, 1 *sg.* בְּחַנִית Koh 1, 17 dass. *Pa.* dass. *Itpe. ipf.* 2 *m. pl.* תִּתְבַּחֲנוּן (MS תִּתְבַּחְרוּן) Gen 42, 15 geprüft werden.
בָּחַר *h.* auswählen, erwählen. *Pi.* dass. *Ho. pt.* מֻבְחָר auserlesen.
בְּחַר *a.* 1. *ipf.* 1 *sg. c. s.* אֶבְחַרִנּוּן Sac 13, 9 prüfen; 2. *imp.* בְּחַר Ex 17, 9, *pt. pass. pl. f.* בְּחִירָן Ex 14, 7 auswählen. *Aph.* auslesen. *Itpe.* 1. *ipf.*

2 *pl. m.* תִּתְבַּחֲרוּן Gen 42, 15 geprüft werden; 2. *pf.* 3 *pl.* אִתְבְּחַרוּ Nu 31, 5 erwählt werden.

בַּחֲרוּת *h. f.* Jugend, junge Leute.

בַּחֲרָן *h. m.* wählerisch.

בָּחַשׁ *h.* 1. umrühren; 2. untersuchen, suchen.

בְּחַשׁ *a.* dass.

בְּחָשָׁא *a. m.* Rührlöffel.

בַּחְשָׁא *a. m.* Achselhöhle.

בטא l. בְּטִיטָא.

בֵּיטָא *gr. m.* (βῆτα) zweiter Buchstabe des griech. Alphabets.

בִּטְבּוּט *h. m.* Schachtelhalm (*Equisetum Telmateia?*).

בִּטְבֵּט *h.* anschwellen.

בטדא l. בִּטְרָא.

בָּטָה *h.* Eide (Gelübde) gleichgültigen Inhalts tun. *Pi.* dass.

בִּטּוּי *h. m.* Eid (Gelübde) gleichgültigen Inhalts.

בִּטּוּל *h. m.* 1. Annullierung, Abschaffung; 2. Störung; 3. Zeitverlust.

בִּטּוּלָא *a. m.* 1. Ungültigmachung; 2. Vernichtung.

בְּטַוְיָא (VajR 25, so auch Ed. princ.) s. טַוְיָא.

בִּטּוּנָא *a. m.* Seil.

בָּטַח *h.* vertrauen. *pt.* בָּטוּחַ sicher, zuverlässig. *Hi.* versichern, verheißen (von Gott gesagt). *Ho.* versichert sein, gewiß sein.

בְּטַח *a.* vertrauen. *Aph. pf.* 2 *m. sg. c. s.* אַבְטַחְתַּנִי Ru 2, 13 (vac. Or 1302 und 2375) Vertrauen einflößen, versichern. *Itpe. pt.* מִתְבְּטַח Jer 12,5 sich auf etwas verlassen, sich sicher fühlen.

בֶּטַח *h. m.* Fensterbank (?).

בִּטָּחוֹן *h. m.* Vertrauen.

בָּטֵי *gr. f.* (ἐμβάτη) Wanne, Bassin.

ביטי (BerR 50) l. דִּיֵּיטֵי.

בַּטִּי. בַּאטִי männl. Personenname.

בָּאטִי, בָּטִי *gr. m.* (βάτος) Roche (ein verbotener Fisch).

בוטי (bGitt 36[b]) s. פְּרֶזְבֻּטִים.

בַּטִּיחַ männl. Personenname.

בְּטִיטָא, בּוּטִיטָא *gr. f.* (βυθός?) Höhle.

בְּטִיטַי männl. Personenname.

בָּטֵיל *h. m.* 1. müßig; 2. wertlos; 3. ungültig.

בְּטִילָא, בְּטֵילָא *a. m., ind.* בְּטִיל Ex 32, 25, *pl.* בְּטֵילִין Ex 5, 9 dass.

בְּטֵילָה *h. f.* Müßiggang.

בְּטִינְתָא (Jud 15, 15) *a. f.* trächtig.

בְּטִיתָא, בִּטִּיתָא *h. f.* Kapperkelch.

בָּטֵל *h.* 1. feiern, müßig sein; 2. aufhören; abgeschafft, annulliert sein; 3. aufgehen (in der Menge); 4. unterbrechen. *Ni.* 1. abgeschafft werden; 2. befreit sein, ausgenommen werden. *Pi.* 1. aufheben, abschaffen, vernichten; 2. etwas, das verboten ist, durch besondere Veranstaltungen gebrauchsfähig machen; 3. ehelos bleiben; 4. stören, unterbrechen. *Hi.* aufhören lassen. *Hitp.* gestört, aufgehoben werden.

בְּטֵל, בְּטַל (Thr 5, 15) *a., pf.* 3 *f. sg.* בְּטֵילַת Est II 1, 1, *ipf.* 3 *m. pl.* יִבְטְלוּן Gen 8, 22 1. feiern, müßig sein; 2. aufhören. *Pa ipf.* 1 *sg.* אֲבַטֵּיל Lv 26, 6 1. aufhören machen, abschaffen, vernichten; 2. ungültig machen, annullieren; 3. stören. *Aph. pf.* 3 *pl.* אַבְטִילוּ Jes 24, 5 1. vernichten; 2. stören. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְבְּטַלוּ Thr 5, 14 1. aufhören; 2. vernichtet werden. *Itpa. ipf.* 3 *m. pl.* יִתְבַּטְּלוּן Koh 12, 3 zum Feiern gebracht werden.

בָּטֵל s. בָּטֵיל.

בַּטָּלָה *h. f.* 1. Müßiggang; 2. Nichtigkeit, Unbrauchbarkeit; 3. Zeitverlust. לְבַטָּלָה umsonst, zwecklos.

בִּטָּלוֹן *h. m.* 1. Muße, Müßiggang; 2. Zeitverlust.

בַּטְלָן *h. m.* 1. müßig; 2. einer, der kein Geschäft treibt.

בַּטְלָנָא *a. m., ind.* בּוּטְלָן Ex 21, 18 Müßiggang.

בַּטְלָנָא *a. m., pl.* בַּטְלָנִין Ex 5, 8 Müßiggänger.

בַּטְלָנוּת *h. f.* Müßiggang, Untätigkeit.

בֻּטְמָא *a. m., pl.* בּוּטְמִין Gen 43, 11 Terebinthe (*Pistacia palaestina*).

בְּטַן *a.* schwanger sein, trächtig sein. *Aph.* 1. schwanger machen; 2. gebären lassen.

בֶּטֶן *h. f.* Leib.

בַּטְנָא (Jud 13, 5), בִּטְנָא (ebenda Soc 59) *a. f.* Leib.

בֻּטְנָא *a. m.* 1. Pistazie (*Pistacia vera*); 2. Geschwulst.

בָּטְנָן, בֻּטְנָא Stadt und Landschaft in Palästina.

בָּטְנָה, בֻּטְנָה *h. f.* Pistazie.

בַּטְנִי *a. m.* Name eines Vogels.

בָּטְנִית *f.* Batanäerin(?).

בֵּי בָּטְנִיתָא. בָּטְנִיתָא Ortsname.

בַּטְנוֹן *gr. m.* (ἑπτάτονον) siebenseitige Lyra (so Löw nach S. Fränkel).

בִּטְנְתָא *a. f.* Schwangerschaft.

בִּטְרָא *a. m.* Spannweite(?).

בֻּטְרָא Eigenname einer Stadt (Bosra).

בוטרינונין (PesR 10) l. בְּטְרִיגוֹנִין *gr.* (τριγώνιον) im Dreieck. Nach Löw verschrieben aus אָרְטוֹגְרַמּוֹן *gr. m.* (ὀρθόγραμμος) gradlinig.

בָּטַשׁ *h.* 1. treten, stampfen; 2. walken.

בְּטַשׁ *a.* 1. stampfen, treten; 2. walken. *Pa. pt. m. pl.* מְבַטְּשִׁין Est II 3, 8 1. stampfen; 2. walken; 3. gewalttätig behandeln. *Itpa.* eingestampft werden.

בִּטְשָׁא *a. m.* Tritt.

בֵּי I *a.* 1. (= בְּ) in, mit, zu. בֵּיהִיא שַׁעֲתָא Cant 1, 4 zu jener Stunde; 2. (= בֵּינַת) unter, zwischen. בֵּי תְרֵי zwei zusammen. בֵּי שִׁמְשֵׁי Freitagabend.

בֵּי II *a. f.* (= בֵּית) Haus, Schule des . . ., Ort für . . . בַּר בֵּי רַב (eigentl. Sohn des Lehrhauses) Schüler. בֵּי גִנְזֵי מַלְכָּא Est II 6, 11 das Schatzhaus des Königs. בֵּי דָרֵי Zahnfleisch.

בֵּי III *lat.* (*ave*) lebe wohl(?).

בֵּי IV *a. m.* (= בַּר) nur in der Verbindung mit רַבִּי. בֵּירַבִּי Sohn des Rabbi N. N.

בִּיָּא, בִּיָּה *gr. f.* (βία) Gewalt, Gewalttat.

בִּיאָה *h. f.* 1. Hereinkommen, Eintritt; 2. Beiwohnung, Beischlaf.

בִּיב *h. m.* 1. Rinne, Kanal; 2. Kloake.

בִּיבָא *a. m.* dass.

בייבא s. בַּיְבָא.

בֵּיבַי, בֵּיבוֹן männl. Personenname.

בֵּיבַנִּי *gr. m.* (= בֵּי בַנֵּי) (βαλανεῖον) Badehaus.

בֵּיהוּתָא *a. f.* Schande.

בִּיוּנָא *a. f.* 1. Verständnis; 2. Klugheit.

בִּיוּנְגוּתָא *a. f.* dass.

ביטא (jSchebu 34[d]) l. בֵּיעָה.

בַּיְכָא(?) *a. m.* Netz, Haarschmuck(?).

בִּילָה *h. f.* Vermischung.

בִּימִי (בִּמִּי) männl. Personenname.

בין *h. Hi.* 1. הוֹבִין verständlich machen; 2. הֵבִין *a*) verstehen, *b*) herleiten, Analogieschlüsse machen. *Po.* בּוֹנֵן vernünftig machen. *Hitpo.* 1. einsichtig werden; 2. nachsinnen.

בין *a. Pa.* 1. zu verstehen geben; 2. verständig machen. *Itpa.* 1. wahrnehmen; 2. erkennen, kennen, verstehen. *Itpo.* 1. zum Verständnis gebracht werden; 2. verstehen.

בֵּין *h.* 1. zwischen, unter; 2. Zwischenraum, s. בֵּינַיִם. בֵּין — וּבֵין 1. zwischen — und; 2. sowohl — als auch; 3. sei es — sei es.

בֵּין (Gen 3, 15), בֵּינֵי (Jes 52, 14), בֵּינַת *a., c. s.* (1 pers.) בֵּינָא Gen 13, 8 (s. Dalm., Gr., S. 91), בֵּינוֹהִי Gen 30, 36 zwischen, unter. אִכָּא בֵינַיְהוּ es ist Verschiedenheit zwischen ihnen betreffs. בֵּין — וּבֵין 1. Ex 40, 7 zwischen — und; 2. sowohl — als auch; 3. sei es daß — sei es daß.

בָּאיִן, בָּיִין *gr. m.* (βάϊον) Palmzweig.

בִּינָא *a. m.* Tamariske.

בִּינָה *h. f.* Verstand, Einsicht.

בֵּינוֹנִי *h. m.* 1. in der Mitte befindlich, mittelst; 2. mittelmäßig; 3. mittlere Periode des Frühregens.

בִּינוּתָא *a. f., c.* בִּינוּת Est II 1, 2 Einsicht.

בֵּינַיִם, בֵּינְתַיִם *h. m.* 1. Zwischenraum; 2. dazwischen.

בִּינְתָא I *a. f.* Einsicht.

בִּינְתָא II *a. f., pl.* בִּינִין 1. Korn; 2 *c.* בִּינַת Jud 20, 16 Haar; 3. Wurm. (בֵּינַא Am 9, 9 = בֵּינַהּ zwischen ihr).

בֵּיסָא *a. m.* stachlichtes Kraut.

בְּיָעָא *a. m.* 1. *ind.* בְּיָע Jes 16, 10 Freude, Jubel; 2. l. בְּיָעָא *pt. f.* von בּוּעַ.

בֵּיעוּטָא *a. m., ind.* בֵּיעוּט Jes 10, 33 (MS בְּעֵיט) Stampfen, Keltern.

בֵּיעוּרָא *a. m., c.* בֵּיעוּר Jes 17, 6 Wegschaffen, Abpflücken.

בֵּיעוּתָא *a. m., pl.* בֵּיעוּתִין Jes 21, 4 Schrecken.

בִּיעֲתָא *a. f.* Freude, Jubel.

בֵּיעֲתָא *a. f., pl.* בֵּיעִין Dt 22, 6 1. Ei; 2. Hode.

בֵּיצָה *h. f., pl.* בֵּיצִים 1. Ei; 2. Hode; 3. Ball, Klumpen; 4. Name eines Talmudtraktates.

בִּיר s. בְּרָא.

בַּיָּר *h. m.* Brunnenmeister.

בְּיָרָא *a. m., ind.* בְּיָר Dt 21, 4, Jer 12, 13 Brachland.

בֵּירָא *a. c., pl.* בֵּירָן Gen 14, 10, בֵּירָוָן, *c.* בֵּירֵי Gen 26, 15 Brunnen.

בֵּירָאָה *a. m.* aus Beraj.

בֵּירַבִּי (= בַּר רַבִּי) *h. m.* Gelehrtentitel.

בִּירָה *h. f.* 1. Burg, Festung; 2. Residenzstadt; 3. Residenz Gottes, Tempel zu Jerusalem; 4. Häuserkomplex. בִּירַת סִירִיקָה Ortsname.

בֵּירָה *h. f., pl.* בֵּירָאוֹת Brunnen, Zisterne.

בֵּירוּזָא *a. m.* Loch.

בֵּירוּץ *h. m.* Aufhäufen.

בֵּירוּר *h. m.* 1. Wahl; 2. der klare Sinn; 3. nicht voll gegossenes Maß.

בֵּירַי *h. f.* 1. Wasserstation; 2. Ortsname; 3. männl. Personenname.

ביריאתא l. בְּרִירוּתָא.

בֵּירִית *h. f.* 1. Ring, Band; 2. Knieband.

בִּירָנִית *h. f.* 1. Burg, Palast; 2. Hofdame.

בִּירָנְתָא *a. f., pl. c.* בִּירָנְיָת Jes 2, 16 Burg, Palast.

בִּירְתָא (Est II 9, 7) *a. f.* 1. Burg, Palast; 2. Ortsname.

בירתא (jPea 20[a]) l. כּוֹרְתָא.

בִּירָתִית *h. f.* aus Birtha (?).

ביש s. בְּאֵשׁ.

בִּישָׁא (Dt 13, 12) *a. m., f. d.* בִּשְׁתָּא Gen 37, 20 1. schlecht, böse; 2. krank; 3. das Schlechte, Übel, Krankheit.

בִּישׁוּתָא *a. f., ind.* בִּישׁוּ Gen 31, 52 Schlechtigkeit, Bosheit.

בַּיְשָׁן *h. m.* schamhaft, keusch.

בַּיְשָׁן, בֵּישָׁן Beth-Schean (Skythopolis).

בֵּישָׁנָאָה *a. m.* Einwohner von Beth-Schean.

בֵּישָׁנִי *h. m.* 1. dass.; 2. Olivenart.

בֵּית *h. m.* Beth, der zweite Buchstabe des hebr. Alphabets.

בִּית *a., pf.* 3 *m. sg.* בָּת Gen 32, 21, *ipf.* 3 *m. sg.* יְבִית Dt 16, 4, *imp.* 2 *m. pl.* בִּיתוּ Gen 19, 2 1. einkehren, übernachten. *Pa.* dass. *Aph.* übernachten lassen.

בַּיִת *h. m., pl.* בָּתִּים 1. Haus, Gebäude; 2. der Tempel zu Jerusalem, eigentlich בֵּית הַמִּקְדָּשׁ; 3. Wohnraum; 4. Familie, Stammhaus; 5. Schule, Genossenschaft; 6. Platz, Ort; 7. Gehäuse; 8. der menschl. Körper; 9. Glied die weibl. Scham; 10. (verhüllender Ausdruck) Gattin. — בַּעַל הַבַּיִת 1. Bürger; 2. Privatmann. בֵּית אָב, *pl.* בָּתֵּי אָבוֹת 1. Familie; 2. Priestergeschlecht; 3. Prinzip, Grundsatz,

aus dem ein Gesetz entwickelt wird; 4. אֲרִים בָּתֵּי אָבוֹת Erbpächter. בֵּית דִּין Gerichtshof. בֵּית עוֹלָם Friedhof. בֵּית קִבּוּל Behälter. בֵּית אִילָן Baumgebiet. בֵּית יָד Ärmel. בֵּית אֶצְבָּעוֹת Handschuh. בֵּית הַחִיצוֹן Scheide des Weibes.

בֵּיתָא (Ex 12, 3), בַּיְתָא *a. m., c.* בֵּית Gen 12, 1, בֵּי Est II 6, 11, *pl.* בָּתִּין Ex 1, 21 1. Haus, Wohnung. אֱנָשֵׁי בְּנֵי בַיְתָא, בֵּיתָא *a) c. s.* אֱנָשׁ בֵּיתֵיהּ Lev 16, 11 Familie; *b)* Weib, *c. s.* דְּבֵיתְהוּ Weib; 2. Familie, Stamm, Genossenschaft; 3. Ort, Stätte. בֵּית עָלַם Friedhof. בֵּית זְרַע Nu 20, 5 B. Saatfeld. יוֹם בֵּית וַלְדָא Gen 40, 20 Geburtstag; 4. Beischlaf; 5. Buchstabe Beth.

בַּיְתוֹס *gr.* männl. Personenname (Βοηθός).

בַּיְתוֹסִי *gr. m.* Anhänger des Boethos.

בַּיְתוֹת *h. f. pl.* Haustiere.

בֵּיתוּתָא *a. f.* Wohnung.

בִּיתָנָא (Est II 7, 8) *a. m.* Palast.

בְּכָא (Gen 43, 29) *a., inf.* מִבְכֵּי Gen 43, 29, *pt. f.* בָּכְיָא Jer 31, 15 weinen, schluchzen, jammern. *Pa. pt. pl. f.* מְבַכְיָן Ez 8, 14 dass.

בָּכָה *h.* weinen, jammern.

בְּכוֹר *h. m.* Erstgeborener.

בְּכוֹרָא *a. m., pl. c.* בְּכוֹרֵי Ex 24, 5 Erstgeborener.

בִּכּוּרָה *h. f., pl.* בִּכֻּרִיּוֹת, בִּכּוּרוֹת 1. Frühfrucht; 2. Frühfeige. — *pl.* בִּכּוּרִים 1. Erstlingsfrüchte, Darbringung der Erstlingsfrüchte; 2. Name eines Talmudtraktates.

בְּכוֹרָה *h. f.* 1. Erstgeburt, Erstgeburtsrecht; 2. Pflicht der Abgabe der Erstgeburtstiere an die Priester; 3. *pl.* בְּכוֹרוֹת Name eines Mischnatraktates.

בְּכוֹרוּתָא (Dt 21, 17, MS בְּכֵירוּתָא) *a. f.* Erstgeburt.

בִּכּוּרְתָא *a. f., ind.* בִּכּוּרָא Jes 28, 4 (MS בַּכְּרָא) Frühfeige. *pl.* בִּכּוּרִין Lv 2, 14 Erstlingsfrüchte.

בכושא (jMeg 73[d]. ed. princ. מבושא) l. מְבוּשָׁא.

בְּכוּתָא *a. f.* Weinen.

בְּכִי *h. m.* Weinen.

בְּכִי. עֵין ב׳, בַּעַל ב׳ Baalbek, Stadt in Syrien.

בִּיכאי, בוכיא l. כּוּכָאי, כּוּכְיָא.

בכיא s. בְּכִיתָא.

בְּכִיָּה *h. f.* Weinen.

בְּכִיָּה (Est II 3, 1), בְּכִיאָה (2 S 13, 36) *a. f., ind.* dass., s. בְּכִיתָא.

בַּכְיוּתָא *a. f.* Weinen.

בְּכָיִים *h. m. pl.* eine Baumart.

בַּכְיָנָא *a. m.* Weinender.

בַּכִּיר *h. m.* 1. frühreifend (Frühfrucht); 2. frühzeitig.

בַּכִּירָא *a.* 1. *pl. c.* בַּכִּירֵי Gen 4, 4 dass.; 2. *ind.* בַּכִּיר Dt 11, 14 Frühregen.

בְּכִיְרָא *a. m.* Weberschiffchen.

בַּכִּירָה *h. f.* 1. erste Periode des Frühregens; 2. Frühfrucht, Frühfeige.

בְּכֵירוּתָא (Gen 25, 34) *a. f.* Erstgeburt, Erstgeburtsrecht.

בְּכִיתָא (Dt 34, 8) *a. f.* Weinen, Klagen.

בֻּכְנָא *a. m.* 1. Mörserkeule; 2. Oberschenkel; 3. Stiel.

בֻּכְנָה *h. f.* Stiel.

בכר *h. Pi.* 1. frühe Früchte zeitigen; 2. Erstlinge hervorbringen, Erstgeborene werfen; 3. als Erstgebornen anerkennen. *Hi. Hitp.* dass. wie 1. 2.

בכר *a.* 1. *Pa. pt. pl. f. d.* מְבַכְּרָתָא Gen 30, 41 Erstgeborene werfen; 2. früh hervorbringen; 3. *inf.* בַּכָּרָא Dt 21, 16 als Erstgebornen anerkennen. *Itpa. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְבַּכַּר Lv 27, 26 als Erstgeborner ausgesondert werden.

בּוּכְרָא *a. m.* 1. (Ex 12, 29) Erstgeborner; 2. unterste Schicht.

בְּכְרִיָּה *h. f.* rote Rübe (*Beta rapa, var. rubra*) (?).

בכריתא (Prov 27, 7) l. בַּכָּרִיתָא.

בַּל *h.* nicht.

בַּלְבִית *gr. f.* (βολβῖτις) Tintenfisch.

בַּכַּרְתָּא *a. f., ind.* בַּכְּרָא Jes 28, 4 (Ho 9, 10 בַּכָּרָה) Frühfeige.

בֵּל (Jes 46,1) Name einer babyl. Gottheit.

בּוֹל *gr. m.* (βῶλος) Klumpen, Kloß.

בְּלָא, בְּלִי *a., pf.* 3 *f. sg.* בְּלִיאַת Dt 8, 4, *pt. p. m.* בְּלִי Jes 44, 19 l. בְּלֵי morsch werden, welken, abgenutzt werden. *Pa. ipf.* 3 *m. pl.* יְבַלּוֹן Jes 65, 22 l. יְבַלּוֹן abnutzen, aufreiben. *Itpe.* abgenutzt werden.

בָּלָא, בָּאלָא *x. m.* Wildnis.

בְּלָאָה, בְּלָא *h. f. m., pl.* בְּלָאִים, בְּלָאוֹת 1. Lumpen, Fetzen; 2. Überbleibsel.

בְּלָאָה *a. m.* 1. *pl.* בְּלָאֵי Jer 38, 11 Lumpen, Fetzen; 2. l. בְּלָאָה; 3. Leute von Bela in Babylonien.

בלארין s. בַּלְנָרִין.

בּוּלֶבְטֵים (בּוּלְבוּטֵים) *gr. m.* (βουλευτής) Ratsherr, Senator.

בַּלְבְּכִי *h. m.* aus Baalbek.

בִּלְבֵּל *h.* 1. vermischen, verwirren; 2. in Unordnung bringen.

בַּלְבֵּל (Gen 11, 9) *a.* vermischen, verwirren. *Pass.* vermischt werden.

בֻּלְבּוּס *gr. m.* 1. (βολβός) Zwiebelgewächs; 2. (φιβάλεως) eine Feigenart.

בלבקי l. גַּלְבְּקָיָא.

בְּלַג s. פָּלַג.

בַּלְגָּא s. פַּלְגָּא.

בִּלְגָּה Name einer Priesterabteilung.

בילדין l. בִּילְדָּרִין.

בְּלָאדִין *lat. m.* (*oblatio?*) Naturalverpflegung.

בְּלְדָרָא, בּוּלְדָרָא *gr. m.* (βερηδάριος) Depeschenträger, Kurier.

בלדרסין l. בְּלַנְדְּרְסִין.

בָּלָה *h.* morsch, abgenutzt, welk werden. *Pi.* abnutzen, aufreiben. *Ni. Hitp.* hinfällig werden.

בְּלוֹ *a. f.* (*bibl.*) Abgabe.

בָּלוּט *h. m.* Zapfen des Türschlosses.

בַּלּוּט *h. m.* 1. Eichel; 2. Eichbaum.

בַּלּוּטָא (Jes 6, 13) *a. m.* dass.

בּוּלֶוְטָא *gr. m.* (βουλευτής) Ratsherr.

בּוּלֶוְטִי *gr.* männl. Personenname.

בּוּלֶוְטִים *gr. m.* (βουλευτής) Ratsherr.

בלוים l. בְּלָיִים, s. בְּלָאָה.

בלוניא s. בְּלְיוֹנָא.

בְּלוּעַ *h. f.* Schlund.

בְּלוֹרִית *h. f.* 1. Locke, Zopf; 2. Kette, Strick.

בְּלוֹרִיתָא *a. f.* Locke, Zopf.

בְּלוּשָׁא *a. m.* Untersuchung.

בָּלוֹשָׁא *a. m., pl.* בָּלוֹשִׁין Jer 49, 10 1. Untersucher; 2. Spion; 3. Polizeidiener.

בלזמיות (JalkJer 320; VajR 12 בלימיאות) l. כָּלְזְמִיּוֹת *gr. f. pl.* (κάλεσμα = κλῆσις) Gelage. So Löw nach Fränkel.

בלח *h. Hi.* hin und herflackern.

בָּלַט *h.* hervorragen, erhaben sein, herausstehen.

בְּלַט *a.* dass.

בְּלָטוּרָא *gr. m.* (βλαδαρός) einfältig (?).

בְּלְטִיתָא, בַּלְטִיתָא *a. f.* Wurmfraß, Holzwurm.

בְּלִי *h.* nichts, nicht. בִּבְלִי ohne.

בַּאלֵי *gr.* männl. Personenname (Valens, Οὐάλης).

בּוּלֵי *gr. f.* (βουλή) 1. Ratsversammlung; 2. Stadtrat; 3. Ratsherr.

בולי 1. jAbZ 43^{b} Name eines Götzen; 2. jTaan 64^{a} l. בְּבְלָאֵי, s. בָּבְלָאָה.

בוליוטים l. בּוּלֶווּטִים.

בְּלְיוֹנָא *x. m.* Edelstein (?).

בְּלִיטָה *h. f.* Vorsprung.

בְּלִילָה *h. f.* Mischung.

ביליות s. בֵּילוֹן.

בְּלִילָא *a. m., ind.* בְּלִיל Jes 30, 24 Ven 1525 Mengfutter.

בְּלִימָה *h.* nichts.

בלינירין (jSanh 29^{a}, Ausg. Ven. כלינירין) l. כְּלִינִידִין.

בְּלִיעָה *h. f.* 1. Verschlingen, Gefräßigkeit; 2. בֵּית הַבְּלִיעָה Gurgel, Schlund; 3. Meerenge.

בְּלִיַּעַל *h. m.* Bosheit.

בְּלִיעֲתָא *a. f.* Verschlingen. בֵּי בְלִיעָא Schlund.

בְּלִיתָא *a. f.* Fetzen, Lappen.

בָּלַל *h.* vermischen, durcheinanderrühren, verwirren. *Ni. Ho.* vermischt werden. *Pilp.* s. בִּלְבֵּל.

בָּלַם I *h.* 1. das Maul zubinden; 2. stumm sein; 3. verstopft, geschwollen sein. *Hi.* sich beschränken.

בְּלַם *a.* 1. zubinden; 2. *pt. pass.* בְּלִים, Jes 32, 4 l. בְּלִים stumm sein; 3. l. בְּלַם.

בְּלָמָא *a. m.* Verschluß, Umzäunung.

בְּלֵימָא *gr. m.* (βλῆμα) Sphäre.

בילמי (PesR 21) l. בְּצַלְמֵי, s. צַלְמָא.

בּוּלְמוֹס *gr. m.* (βούλιμος) Heißhunger.

בֵּילוֹן, בֵּילָן *gr. m.* 1. (βῆλον) *pl. h.* בֵּילָיוֹת, *a.* בֵּילָוָן Vorhang; 2. s. בִּלְיוֹנָא.

בַּלָּן *gr. m.* (βαλανεύς) Bademeister.

בַּלָּנָא (Est II 6, 11), בַּלָּנָאָה *gr. m.* dass.

בְּלָנָא *gr. m.* (βάλανος) Eichel, Nuß.

בלנידייא (jSabb 8^b) l. בְּלִינִידַיָּא, s. בְּלִינִידָא.

בְּלֶנְדְּרְסִין *gr.* Ortsname (Brindisium, Βρενδίσιον).

בלנטיא l. בַּלָּנְרָיָא.

בַּלָּנִי (בַּלִּינִי) *gr. m.* 1. (βαλανεύς) Badediener; 2. (βαλανεῖον) Bad, Badehaus.

בַּלָּנִיּוֹת *gr. f. pl.* (βαλανεῖα) Badewäsche.

בלינוס s. בַּלִּינוֹס.

בלונקי (jDem 22^c) l. בֶּלֵטִקִי *gr. m.* (πωλητικός) Händler.

בַּלָּנְרָיָא, בַּלָּנְרִין *lat. m. pl.* (*balnearia*) Badewäsche,

בָּלַס *h.* 1. mischen, zusammenmengen; 2. häufen.

בְּלַס *a.* dass. wie 1.

בְּלוּסָא, בּוּלָס *gr. m.* (βέλος) Pfeil.

בּוֹלוֹס, בּוּלְסָא *gr. m.* (βῶλος) Klumpen, Kugel.

בַּלִּסְטְרִי, בַּלִּסְטָר, בָּלְסְטָר *gr. m.* (βαλιστάριος) Bedienungsmannschaft der Wurfmaschine, Schütze.

בָּלִסְטְרָא *gr. f.* (βαλίστρα) Wurfmaschine.

בַּלְסָם (Cant 7, 14, MS בְּסְמִין), בַּלְסְמוֹן *gr. m.* (βάλσαμον) Balsam.

בלסמיה l. בְּלַסְפֵּימְיָא.

בְּלַסְפֵּימְיָא *gr. f.* (βλασφημία) Lästerung.

בלספימסון l. בְּלַסְפֵּימֵיסֵין *gr. tr.* (ἐβλασφήμησεν) er lästerte.

בלוספין s. בְּלוּפְסִין.

בָּלַע *h.* verschlingen, verzehren. *Ni.* 1. verschlungen, verzehrt werden, absorbiert werden; 2. verschwinden; 3. sich vereinigen. *Hi.* 1. verschlingen; 2. verschwinden lassen; 3. unausgesprochen lassen; 4. etwas unmerklich unter etwas anderem durchgehen lassen; 5. mitanrechnen; 6. demütigen, schänden. *Ho.* 1. verschlungen werden; 2. in die Mitte zu liegen kommen; 3. aufgenommen, gern gesehen werden.

בְּלַע I (Ex 7, 12) *a.*, *ipf.* 2 *m. sg.* תִּבְלַע Nu 16, 30 verschlingen. *Aph.* 1. verschlingen; 2. verschwinden lassen. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְבְּלַע Jos 6, 5 1. verschluckt werden, verschwinden; 2. aufgenommen werden.

בְּלַע II *a.* geschlagen werden.

בֶּלַע *h. m.* 1. Absorption, Verlust; 2. Atom, Stäubchen; 3. männl. Personenname.

בַּלְעָא *a. m.* Vielfraß.

בְּלָעָא *a. m.* 1. Verschluckung; 2. Verschlucktes.

בִּלְעֲדֵי *h. a.* מִבִּ' ohne, außer.

בלעם l. בַּלְעֵם.

בַּלַעְקָן (Est II 3, 1, Or 2375 מַעֲקְלוֹן) männl. Personenname, ein Vorfahre Haman's (Flaccus?).

בולפס s. בּוּלְבּוּס.

בְּלוּפְסִין *h. m. pl.* (φιβάλεως) eine Feigenart.

בַּלְצָא männl. Personenname.

בלצטרא s. בַּלִּסְטְרָא.

בְּלָק *x.* חִלָּק — בִּלָּק irgend wer (Hinz u. Kunz).

בלקטיר 1. l. בְּלִקְטוֹר; 2. l. בָּלַקְטִיר.

בלקיא l. בַּלְּנְקִי.

בלקם (jTaan 66[a]) l. כולקים (so Ausg. Ven.), s. כַּלְקִים.

בְּלוּרִין (Est II 1, 2) *gr. m.* Beryll (βηρύλλιον).

בּוֹלְּרָא *gr. m.* (φολλερόν) eine Münze (als Steuer).

בְּלוּרְיָא *lat.* weibl. Personenname (*Veluria*).

בּוֹלָּרִין *gr. m.* (φολλάριον) Münze.

בּוֹלָרִין *gr. m.* (βωλάριον) Klumpen.

בַּלָּרִין s. בַּלְנָּרִין.

בָּלַשׁ *h.* durchsuchen, untersuchen.

בְּלַשׁ (Gen 31, 35) *a.* untersuchen, durchforschen. *Pa. Aph. pt. m. pl.* מְבַלְּשִׁין Jes 22, 5 dass. *Itpe. pf.* אִתְבְּלֵישׁ Ob 6 untersucht werden.

בַּלָּשָׁא *a. m.* 1. Untersucher; 2. Kundschafter; 3. Polizeidiener.

בֵּלְשָׁפָּט Ortsname (Stadt in Persien).

בִּלְתִּי, בִּלְתִּין. בֵּית ב׳ Ortsname.

בַּלֶּשֶׁת *h. f.* Streifschar.

במגנימון (jRhS 57[b]) l. בְּמַגְמְטִין, s. טַגְמְטִין.

בְּמִדְבַּר *h.* das 4. Buch Mose.

בָּמָה *h. f.* Höhe, illegitime Opferstätte.

בֵּימָה *gr. m.* (βῆμα) Bühne, Richterstuhl.

בְּמוֹהֵי (מוהי für מומי) *a.* ich schwöre.

באמי. קקים ב׳ (SchirR III 4, Ausg. Pes. קקים כאמי) l. בַּאמַי.

בימין l. בְּאִיִן.

בָּמְסָא, בֵּימוֹס, בּוֹמוֹס *gr. m.* (βωμός) 1. Altar; 2. Untersatz, Gestell, Piedestal.

בָּמְתָא (1 K 3, 4) *a. f., pl. c. s.* בָּמָתְהוֹן Nu 33, 52 Höhe, illegitime Opferstätte.

בֵּן *h. m., c.* בֶּן, *pl. ind.* בָּנִים, *c.* בְּנֵי 1. Sohn, Kind, Nachkomme; 2. Teilhaber (mit folgendem Substantiv zur Umschreibung eines Adjektivs). בֶּן שָׁלֹשׁ dreijährig.

בְּנָא (Dt 20, 5) *a., ipf. 3 m. sg.* יִבְנֵי Dt 25, 9, *imp. m. sg.* בְּנֵי Nu 23, 1 1. bauen, aufbauen; 2. das Geschlecht (durch Leviratsehe) fortpflanzen. *Itpe. pf. 3 f. sg.* אִתְבְּנִיאַת Nu 13, 22 1. aufgebaut werden; 2. Nachkommen erhalten.

בַּנָּא *gr. m.* (βαλανεύς) Badediener.

בַּנָּאָה I *gr. m.* (βαλανεύς) dass.

בַּנָּאָה II *a. m.* 1. Baumeister, Maurer, Erbauer; 2. Personenname.

בְּנִיגְנֵי *lat. m. pl.* (*benignae?*) mildernde Umstände (?).

בָּנָה *h.* 1. bauen, erbauen. בָּנָה אָב ein Prinzip eruieren; 2. das Geschlecht durch Nachkommen erhalten, Kinder zeugen. *Ni.* 1. aufgebaut werden; 2. Nachkommen erhalten. *Pi.* erbauen (?). *Hitp.* adoptiert werden.

בְּנָה männl. Personenname (Benaja).

בָּנוֹיָא *a. m.* Erbauer.

בֵּי בְנֵי, בַּנֵּי *gr. m.* (βαλανεῖον), *pl.* בְּנָאוָן Koh 2, 8 Or 2377 (Or 2375 בַּבְנוֹן l. בֵּי בְנָוָן) Bad.

בַּנַּי *h. m.* 1. Baumeister, Maurer, Erbauer; 2. männl. Personenname (Benaja).

בַּנָּיָא s. בַּנָּאָה II.

בְּנִי, בַּנִּי männl. Personenname (Benaja).

בְּנְיָא *a. m.* ein unreiner Vogel.

בִּנְיָן *h. m., pl.* בִּנְיָנוֹת 1. Gebäude, Bauwerk; 2. Norm, Prinzip. בִּנְיַן אָב Herleitung eines Prinzips aus einem für einen speziellen Fall gegebenen Gesetze; 3. Gerippe, Knochengerüst.

בִּנְיָנָא (Koh 3, 3) *a. m.* Gebäude.

בְּנְיוֹס *gr.* männl. Personenname (Βουνέας).

בְּנִיסָא *a. m.* unwillig, verdrießlich.

בְּנַיְתָא (?) *a. f.* Geflecht, Netzwerk.

בְּנִיתָא *a. f.* eine Karpfenart (*Barbus canis?*).

בִּנְבָּא *x. m.* Furche.

בְּנַס *a.* unwillig sein.

בְּנָסָא *a. m.* Verdruß.

בְּנֵיפִיקִין *gr. m.* (βενεφίκιον) Vorrecht (?).

בְּנֵיפִיקָרִין *gr. m. pl.* (βενεφικιάλιος) Freisoldaten, Gefreite.

בַּנָּרִיּוֹת *gr. f. pl.* (βαλνιάριον) Badewäsche.

בַּנָרִיתָא *gr. f.* (βαλνιάριον) Badewäsche.
ביניתום männl. Personenname.
בנתיקה (jSanh 25[d]) l. מַרְתּוּקָה.
בסא *a. Pa.* verachten.
בַּסָּא *gr.* männl. Personenname (Βάσσος).
בֵּיסָא *gr. f.* (βῆσα) Gefäß.
בַּסְבַּג *pers. m.* Gemeines Engelsüß (*Polypodium vulgare*).
בְּסוֹרְתָא *a. f., ind.* בְּסוֹרָא 2 S 18, 22 frohe Botschaft.
בַּסָּאטָא *gr. pl.* (φοσσᾶτα) Gräben, Gruben.
בֶּסְטְיָא *gr. m. pl.* (βέστια) Kleidung.
בּוּסְטָנָא *pers. m.* Garten.
בַּסְטֶרְנָא *gr. m.* (βαστέρνα) Sänfte.
בַּסְיָא (בַּסְיָא) *a. m.* Fahrlässigkeit, Mutwille.
בְּסִימָא *a. m., ind.* בְּסִים Jes 28, 7, 2 S 23, 1 1. schmackhaft; 2. balsamisch, angenehm; 3. Essig.
בְּסִימוּתָא *a. f.* Schmackhaftigkeit, Süßigkeit.
בְּסִימִין *a. m. pl.* Einbalsamierung.
בסין (jMaasSch 55[c]) l. בְּסִים.
בְּסִירָא I *a. m., pl.* בְּסִירִין Ma 2, 9 verachtet.
בסירא II l. בַּבִּירָא.
בְּסִירוּתָא *a. f.* Verachtung.
בִּיסֶל, בִּיסֶלְיוֹן *lat. m.* (*bisellium*) doppelsitziger Stuhl.
בַּסִילֵיאוּס, בַּסִלְגוּם, בָּסִילֵיוֹם *gr. m.* (βασιλεύς) König.
בָּסִילְיוֹן *gr. tr.* (βασιλέων) von Königen.
בָּסִילְקֵי *gr. f.* (βασιλική), *pl.* בָּסִילְקָאוֹת 1. Gerichtshalle; 2. Markthalle; 3. Thronhalle; 4. Prunksaal des Bades; 5. Landstraße.
בסלקי (jBabB 14[c]) l. בֵּי כַלְקֵי.
בָּסַם *h.* 1. süß, angenehm sein; 2. duften. *Pi.* 1. würzen; 2. parfümieren; 3. einbalsamieren. *Pu. pt.* parfümiert. *Hitp.* 1. sich parfümieren; 2. sich berauschen; 3. sich verbessern.
בְּסֵם *a., pf.* 3 *m. pl.* בְּסִימוּ Ex 15, 25, *ipf.* 3 *m. sg.* יִבְסַם Dt 32, 2 1. süß, angenehm sein; 2. duften. *Pa.* 1. süß, schmackhaft machen; 2. parfümieren; 3. *ipf.* יְבַסֵּם Ex 30, 33, *pt. pass.* מְבַסַּם Ex 32, 25 Parfüm zubereiten; 4. einbalsamieren; 5. glücklich machen. *Itpa.* 1. schmackhaft gemacht werden; 2. einbalsamiert werden; 3. sich vergnügt machen (berauschen).
בַּסָּם *h. m.* Parfümbereiter, Parfümkrämer.
בֹּסֶם s. בּוֹסֶם.
בֶּסְמָא *a. m., ind.* בּוֹסֶם Ex 30, 25, בְּסַם Ex 30, 23, *pl.* בּוּסְמִין Ex 30, 34, בּוּסְמָנִין Ru 3, 3 Gewürz.
בֶּסְמְנוּתָא *a. f., ind.* בּוּסְמָנוּ Ex 30, 25 Parfümbereitung.
בֶּסְנַאי, בִּסְנַי, בִּסְנָא männl. Personenname.
ביסניה l. בִּסְנָא.
בסס I *gr.* (vgl. βάσις) *Pi.* fundamentieren, festen Grund legen. *Hitp.* festgegründet werden.
בָּסַס II *h.* treten.
בְּסַס *gr.* (vgl. βάσις), *pt. pass. f. pl.* בְּסִיסָן Cant 5, 15 begründen. *Pa.* dass. *Itpe. pf.* אִתְבְּסִיס Cant 7, 14 begründet werden.
בָּסִיס *gr. m.* (βάσις) Unterlage, Gestell, Postament.
בְּסִיסָא (1 K 7, 30) *gr. m.* (βάσις), *c. s.* בְּסִיסֵיהּ Ex 30, 18 dass.
בָּסַר *h.* verachten.
בְּסַר I *a., pt. pass. pl.* בְּסִירִין Ma 2, 9 dass. *Pa.* בַּסַּר Nu 15, 31, Ez 17, 18, *pt. f.* מְבַסְּרָא 2 K 19, 21 dass.
בְּסַר II *a.* benachrichtigen; frohe Botschaft melden, *Pa. inf.* בַּסָּרָא 2 S 18, 20 dass. *Itpa. ipf.* יִתְבַּסַּר 2 S 18, 31 benachrichtigt werden, frohe Botschaft erhalten.
בֹּסֶר s. בּוֹסֶר.
בּוּסְרָא (Jes 18, 5) *a. m.* Heerling, sauer und klein gebliebene Weinbeeren.
בִּסְרָא (Gen 2, 23) *a. m., ind.* בְּסַר Gen 41, 2 1. Fleisch; 2. Mensch (als vergängliches Geschöpf). בְּנֵי בִסְרָא Nu

23, 19 Berl., Ho 11, 9 Soc 59 Menschen; 3. Schamteil.

בסריא (Pes 155b) l. קִיסְרָיָא.

בְּסְרָנָא *a. m., ind.* בּוּסְרָן Jes 53, 3 Verachtung.

בַּסְרָנוּתָא *a. f.* dass.

בֶּסְתְּיָאר *gr. m.* (βεστιάριος) Garderobenmeister.

בּוּסְתְּנָא *pers. m., pl. c. s.* בּוּסְתְּנַנָא Est II 3, 8 Obstgarten.

בַּסְתְּקָא *pers. m.* irdener Krug.

בִּיסְתְּרְקָא *pers. m., pl.* בִּיסְתְּרְקֵי DtJI 34, 6 Teppich.

בְּעָא I (Dt 13, 11) *a.* 1. *pt.* בָּעֵי Gn 37, 16 suchen, aufsuchen. בָּעֵי er forscht, erörtert (so zuweilen im jer. Talm.); 2. *ipf.* 2 *sg.* תִּבְעֵי Dt 4, 29 bitten; 3. fragen. בָּעֵי פְּלוֹנִי es stellt jemand folgendes Problem auf; 4. wünschen, wollen. בְּעוֹן מֵימַר sie wollen sagen (jer. Talm.). אִי בָּעֵית אֵימָא wenn du willst, sage (Vorschlag der Lösung eines Problems); 5. *pt.* בָּעֵי Gen 31, 39 fordern. 6. nötig haben. *Aph. pf.* 3 *m. pl. c. s.* אֲבַעְיוּהִי Jes 1, 8 l. אַבְעֲיוּהִי 1. durchsuchen; 2. Futter suchen, grasen. *Itpe. pf.* אִתְבְּעֵי, אִבְּעֵי, 3 *f. sg.* אִיבַּעְיָא Cant 1, 8, *pt.* מִתְבְּעֵי Gen 42, 22 1. gesucht, gefragt werden; לָא מִבַּעְיָא es ist nicht fraglich. לָא מִבַּעְיָא קָאמַר etwas Zweifelloses lehrt er. אִבַּעְיָא לְהוּ folgendes Problem wurde von ihnen (den Lehrern) aufgeworfen. 2. verlangt werden. אִבְּעֵי לֵיהּ er hätte sollen; 3. ängstlich fliehen, l. בְּעַת (?).

בְּעָא II *a.* brüllen, s. פְּעָא.

בִּעְבּוּעַ *h. m.* Sprudeln, Blasen.

בִּעְבַּע *h.* 1. sprudeln; 2. anschwellen; 3. Wellen machen.

בַּעְבַּע *a.* anklopfen.

בַּעַד (בְּעַד) *h.* 1. für; 2. in betreff.

בעד *arab., imp. Aph.* אַבְעַד לִי mach mir Platz!

בָּעָה *h.* abweiden. *Hi.* abweiden lassen.

בִּעוּט *h. m.* Stoß, Tritt.

בְּעוּטָא s. בֵּיעוּתָא.

בִּעוּר *h. m.* Wegschaffen.

בְּעוּרָא s. בֵּיעוּרָא.

בָּעוּרָא *a. m., ind.* בָּעוֹר Gen 15, 17 Fackel.

בָּעוּתָא *a. f., c. s.* בָּעוּתָךְ Ex 32, 10 Bitte. בְּבָעוּ Gen 19, 18 bitte!

בְּעוּתָא s. בֵּיעוּתָא.

בָּעַט *h.* 1. treten, stampfen, ausschlagen; 2. keltern; 3. walken; 4. verächtlich behandeln; 5. abweichen. *Pi.* 1. treten; 2. mit Füßen treten, verächtl. behandeln.

בְּעַט (Dt 32, 15) *a.* 1. treten, stampfen; 2. keltern; 3. walken; 4. verachten. *Pa. pt.* מְבַעֵט l. מְבַעֵט Thr 1, 15 1. keltern; 2. verachten. *Itpe. pt.* מִתְבְּעֵיט Jes 62, 3 gekeltert werden.

בַּעְטָן *h. m.* stößig.

בְּעָיָא *a. m.* Frage, Bitte.

בַּעְיָא I *a. m.* Anschwellung.

בַּעְיָא II (= מַעְיָן) männl. Personenname.

בְּעִיטָא *a. m., ind.* בְּעֵיט Jes 10, 33; 63, 3; Jo 4, 13 (Druck überall בִּיעוּט) Keltern.

בְּעִיטָה *h. f.* Ausschlagen, Stoßen, Treten.

בְּעִילָה *h. f.* Beischlaf.

בְּעִירָא (Lv 5, 1) *a. m., ind.* בְּעִיר Dt 32, 1 Vieh. בְּעִירָא דַקִּיקָא Kleinvieh. *pl.* auch = Behemoth, Nilpferd.

בָּעַל *h.* beiwohnen, *pt. pass.* בְּעוּלָה die Deflorierte. *Ni.* Beischlaf erfahren.

בְּעַל *a., ipf.* 2 *m. sg. c. s.* תִּבְעֲלִנַּהּ Dt 21, 13 beiwohnen. *Pa. pt. pass. f.* מְבַעֲלָא Ru 1, 12 (vac. MS) l. מְבַעֲלָא. *Itpe.* 1. verheiratet sein; 2. geschändet werden.

בַּעַל *h. m.* 1. Herr. בּ׳ הַבַּיִת Hausherr; 2. Gatte; 3. Eigentümer, Inhaber, mit etwas Behafteter (mit folgendem Substantiv oft zur Umschreibung

eines Adjektivs). בַּעַל מִקְרָא Bibelkundiger. בַּעַל תַּלְמוּד ein der Rechtserörterung Kundiger. בַּעַל קֶרִי ein von Pollution Betroffener. בַּעַל לָשׁוֹן Verläumder; 4. Gott Baal. 5. בֵּית הַבַּעַל, שֶׁלַּבַּעַל Land, das durch die Niederschläge, nicht künstlich bewässert wird. בַּעַל בְּכִי Ortsname.

בַּעֲלָא (Nu 25, 4) *a. m., c.* בְּעֵיל Ex 21, 3, *c. s.* בַּעֲלַהּ Nu 30, 8, *pl. c.* בַּעֲלֵי Gen 49, 13 1. Herr; 2. Gatte; 3. Gott Baal.

בַּעֲלָה *h. f.* Herrin.

בַּעֲלְתָא (בְּעֲלְתָא) *a. f., c.* בַּעֲלַת Mi 7, 8 Herrin.

בעע *a. Aph. pt.* מַבַּע Dt 32, 35 eilen, beschleunigen. *Ittaph.(?)* s. *Itpe.* v. בְּעַת sich beeilen.

בְּעַץ *a., pt. pass.* בְּעֵץ Jer 32, 11 l. בְּעִיץ 1. durch Zinn verschließen(?); 2. treten (s. בְּעַט).

בַּעַץ *h. m.* Zinn.

בַּעְצָא *a. m., ind.* בְּעֵיץ Ez 22, 18 dass.

בָּעַר I *h.* brennen. *Hi.* anzünden. *Ho.* angezündet werden.

בער II *h. Pi.* 1. wegschaffen; 2. verzehren, aufessen.

בְּעַר I *a.* 1. *pt.* בָּעַר Ex 3, 2 brennen; 2. anzünden. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *pl.* תְּבַעֲרוּן Ex 35, 2 anzünden; 2. *pf.* בַּעַר Dt 4, 11 brennen. *Aph. ipf.* 3 *m. sg.* יַבְעַר Lv 6, 5, Jes 62, 1 dass.

בער II *a. Pa.* entfernen.

בער III *pt. pl.* בוערין Est II 1, 2 l. בָּעֲיִין (Or 2375 גָּעֲיִין), s. בְּעָא II.

בְּעֵרָה *h. f.* Brand.

בְּעַשׁ (= בְּאַשׁ) *a.* böse sein, mißfällig sein. *Aph.* Böses tun.

בעת *h. Ni.* sich ängstigen. *Hi.* schrecken, in Angst bringen.

בְּעַת *a.* ängstlich sein. *Pa. pf.* 2 *sg.* בְּעֵיתַת l. בַּעֵיתַת 2 S 22, 5 ängstigen, drohen, schrecken. *Itpe.* אִתְבְּעֵית 1 S 21,2, *inf.* אִתְבְּעָתוּתַהּ 2 S 4,4, אִתְבְּעוּתֵיהוֹן 2 K 7, 15, *ipf.* 2 *pl.* תִּתְבַּעֲתוּן Dt 20, 3 1. sich ängstigen; 2. ängstlich fliehen.

בְּעָתָא, בַּעֲתָא *a. f.* 1. Schrecken; 2. l. כְּאתָא.

בַּעֲתוּתָא *a. f.* Schrecken, Furcht.

בְּצָא *a.* durchsuchen. *Itpe.* durchsucht werden.

בִּצָּא (בְּצָא) *a. m.* 1. *pl.* בִּצִּין Jes 14, 23 Morast; 2. l. נִצָּה.

בְּצִבּוּץ, בִּצְבֵּין *h. m.* Schachtelhalm (*Equisetum Telmateia?*).

בִּצְבֵּץ *h.* aufsprossen, hervorbrechen.

בִּצְבֵּץ *a.* dass.

בִּצָּה I *h. f., pl.* בִּצִּין Morast.

בִּצָּה II *h. f.* Stamm, Stumpf.

בִּצּוּעַ *h. m.* Vergleich, Vermittlung.

בִּצּוּעָא *a. m., pl.* בִּצּוּעִין Lv 2, 6 Stück, Brocken.

בִּצּוּר *h. m.* agadische Bezeichnung für Gebet.

בַּצּוֹרֶת *h. f.* Regenmangel, Dürre.

בִּצּוּרְתָא I (Ez 41, 12) *a. f.* abgesonderter Raum im Tempel.

בִּצּוּרְתָא II (Jer 17, 8) *a. f.* Regenmangel, Dürre.

בָּצִיר *h. m.* Weinlese.

בְּצִירָא (בַּצִּירָא) *a. m.* wenig, gering, knapp.

בְּצִירָה *h. f.* Weinlese.

ביצירתא l. בִּצּוּרְתָא.

בְּצִיתָא *a. f.* Sumpfboot, flach gehendes Fahrzeug.

בְּצַל *a.* spalten, abzweigen. *Itpe.* Zwiebeln treiben.

בָּצָל *h. m.* Zwiebel (*Allium cepa*). בָּצָל הַכּוֹפְרִי Dorfzwiebel(?), בָּצָל הַקִּיצוֹנִי Sommerzwiebel. אִמָּהוֹת שֶׁלַּבְּצָלִים Samenzwiebeln (aus Zwiebelsamen gezogen). בְּנֵי בְצָלִים kleine Zwiebeln, die sich an den großen bilden. עֲלֵי בְצָלִים (Zwiebelblatt) männl. Personenname.

בְּצְלָא, בַּצְלָא *a. m., pl. ind.* בוּצְלֵי Lv 11, 5 Zwiebel (*Allium cepa*).

בִּצְלָנָא *a. m.* ein Zwiebelgewächs.

בְּצַלְצוּל *h. m.* Zwergzwiebel.

בָּצַע *h.* 1. zerreißen (das Brot); 2. spalten, trennen; 3. einen Vergleich zu stande bringen.

בְּצַע *a.* 1. zerreißen; 2. frei machen; 3. einen Vergleich zustande bringen. *Pa. imp. m. sg.* בַּצַּע Lv 2, 6 in Stücke teilen, zerstückeln.

בִּצָּה *h. f., pl.* בִּצְּעִין Teich, Sumpf.

בָּצַץ *h.* tröpfeln lassen.

בצוצטראות (jBabB 14[b]) l. כְּצוֹצְטְרָאוֹת (so Ausg. Ven.), s. כְּצוֹצְטְרָא.

בצוצרה 1. l. כְּצוֹצְטְרָא; 2. l. כְּצִטְרָא.

בָּצֵק *h. m.* Teig.

בָּצַר *h.* 1. Trauben lesen; 2. vermindern. *Ni.* 1. abgeschnitten werden; 2. verringert werden. *Pi.* 1. umwallen; 2. befestigen. *Hitp.* abgesondert werden.

בְּצַר *a.* 1. abschneiden; 2. verringern. *Pa. inf.* בַּצָּרָא Koh 3, 15 verringern.

בֶּצֶר *h. m.* 1. Festung; 2. Unterhalt.

בָּצְרָה Ortsname.

בָּצְרָאָה, בָּצְרָיָא *a. m.* aus Bozra.

בָּצְרִי *h. m.* dass.

בְּצַרְתָּא (Ho 2, 5, Soc 59 בְּצָרְתָּא, so auch 2 S 23, 4) *a. f.* Regenmangel. S. בַּצּוֹרְתָּא.

בֶּצֶת Ortsname.

בַּקָּא *a. m.* Mücke.

בַּקָּא *a. m.* 1. Krug; 2. ב׳ דְאַטְמָא Oberschenkelkopf.

בְּקָא *a.* untersuchen, prüfen.

בִּקּוּעַ *h. m.* Spalten. בֵּית בִּקּוּעַ das mit breiter Schneidefläche versehene Blatt einer Doppelhacke.

בִּקּוּר *h. m.* 1. Untersuchung, Prüfung; 2. Besuch. בִּקּוּר חוֹלִים Krankenbesuch.

בִּקּוֹרֶת *h. f.* 1. Abschätzung; 2. Züchtigung; 3. öffentlicher Aufruf.

בִּיקּוֹרְתָּא (Lv 19, 20) *a. f.* Züchtigung.

בָּקִי, בָּקִיא *h. m.* erfahren, kundig.

בְּקִיאָה *a. m.* erfahren, kundig.

בְּקְיָא. בֵּית ב׳ Ortsname.

בִּיקְיָא *gr. f.* (βικίον) Saatwicke (*Vicia sativa*).

בוּקִּיוֹן *gr. m.* (βουκκίων) Possenreißer.

בְּקִילֵי *a. m. pl.* eine Hülsenfrucht.

בוּקִינוֹס *gr. f.* (βούκινον) Horn.

בְּקִיעַ *h. m.* Vertiefung für Wasser.

בָּקִיעַ *h. m.* erfahren, kundig.

בְּקִיעָא *a. m.* dass.

בְּקִיעָא *a. m.* 1. Spalt; 2. s. פְּקִיעָא.

בְּקִיעָה *h. f.* 1. Spalten; 2. Scheit; 3. Darunterdurchgehen.

בְּקִיעִין Ortsname.

בְּקִיקָא *a. m.* morsch.

בקלאנין (SchirR 1, 3) l. קוֹלָנִין, s. קוֹלָן.

בַּקְלָסָא *lat. m.* (*baculus*) Stock.

בָּקַע *h.* 1. spalten, durchbrechen. טֻמְאָה בוֹקַעַת die Unreinheit (der Leiche) durchbricht das Grab und verunreinigt die über diesem sich befindenden Gegenstände; 2. hindurchgehen, hinübergehen. *Ni.* gespalten werden, bersten. *Pi.* 1. spalten; 2. hineinstecken. *Pu.* gespalten, aufgesprungen sein. *Hi.* 1. abschneiden; 2. querdurchziehen, *Ho.* gespalten werden.

בְּקַע (1 S 2, 14 Ausg., MS קְבַע) *a.* spalten. *Itpa. pf.* 3 *m. pl.* אִתְבַּקַּעוּ Thr 1, 16 gespalten werden.

בֶּקַע *h. m.* ein Gewicht und eine Münze im Wert eines halben Sekels.

בִּקְעָה *h. f.* Ebene. בִּקְעָה מָצָא וְגָדַר בָּהּ גָּדֵר bildliche Redensart: er fand gleichsam ein offenes Feld und umzäunte es. בִּקְעַת יָדַיִם Name einer Ebene.

בְּקַעַת *h. f., pl.* בְּקַעְיוֹת Span.

בִּקְעֲתָא (Gen 11, 2) *a. f., pl.* בִּקְעָן Deut 8, 7 Ebene.

בקר *h. Pi.* 1. untersuchen; 2. besuchen. *Hi.* freigeben, sich des Eigentumsrechtes begeben. *Ho.* freigegeben werden. *Hitp.* 1. geprüft, untersucht werden; 2. besucht werden.

בקר *a. Pa. ipf.* 3 *m. sg.* יְבַקַּר Lv 13, 36 1. untersuchen; 2. besuchen; 3. nach-

lesen; 4. frei gehen lassen; 5. freigeben. *Itpa.* durchsuchen.

בֹּקֶר *h. m.* Morgen, Tageslicht.

בָּקָר *h. m.* Rind.

בַּקָּר *h. m.* Rinderhirt.

בַּקְרָא *a. m.* dass.

בָּקְרָא *a. m., pl.* בָּקְרִין Jud 9, 4 ungebildeter Mensch.

בִּקְרוּת *h. f.* Viehstall.

בִּקְרוּתָא *a. f.* 1. Viehstall; 2. *c. s.* בִּקְרוּתְהוֹן Jer 23, 32 Mangel an Bildung.

בִּקְרָנוּתָא *a. f., c. s.* בִּקְרָנוּתָךְ 1 S 17, 28 Unbesonnenheit.

בְּקַרְתָּא *a. f., pl.* בַּקְרִין, *c.* בַּקְרֵי Dt 7, 13, בַּקְרָן Jes 7, 25 Rinderherde.

בקשׁ *h. Pi.* 1. suchen; 2. bitten. *Hitp.* gesucht werden.

בַּקָּשָׁה *h. f.* Bitte, Verlangen.

בִּקְתָּא *a. f.* 1. Ebene; 2. enge Wohnung. בַּר בִּקְתָּא Nachbar, von derselben Klasse.

בַּקְתָּא *a. f.* Mücke.

בר (bSanh 98[a]) l. כָּאר.

בַּר I *h. m.* rein, lauter.

בַּר II *h. m.* 1. Außenseite; 2. draußen; 3. unbebautes Land. שׁוֹר הַבַּר wilder Ochs, Büffel.

בַּר III *h. m.* Korn.

בָּר I *a.* בָּר מִן Gen 14, 24, Lv 23, 38, לְבָר מִן außer, ohne.

בָּר II *pers. m.* Erlaubnis.

בָּרָא (בַּרָא) *a. m.* 1. freies (unbebautes) Land. חֵיוַת בָּרָא Gen 3, 19 wilde Tiere. תַּרְנְגוֹל בָּרָא Est II 1, 3 Wiedehopf. נָפְקַת בָּרָא Gen 34, 31 Hure; 2. בְּבָרָא Dt 23, 13; 24, 11, לְבַרָא Nu 35, 4, מִבַּרָא לְבָרָא Dt 23, 12; 24, 11, לְבָר, לְמִבַּרָא לְ Ex 25, 11, מִלְּבָר draußen. לְמִבַּרָא לְ Nu 5, 3 hinaus aus. מִבַּרָא לְ Dt 23, 12 außerhalb.

בְּרָא *a. m.* 1. *ind.* בַּר Gen 17, 16, בַּר, *c. s.* בְּרִי Gen 21, 10, *pl.* בְּנִין Gen 48, 6, בְּרִין Sohn, Abkömmling; *pl.* auch Kinder. בַּר בַּר Jes 14, 22, *c. s.* בַּר בְּרִי Gn 21, 23 B. Enkel; 2. בַּר Inhaber von etwas. בַּר מְאָה שְׁנִין Gn 11, 10 B. hundertjährig. בַּר נִצָּא, בַּר נַצָּא, *pl.* בְּנֵי נִיצִּין Est II 1, 2 Habicht. בַּרְשַׁן 1 S 19, 24 Wahnsinniger (?). בַּר אֻלְפָּן, בַּר אוּרְיָן Gelehrter; 3. בַּר ein einzelner aus einer Gesamtheit. בַּר נָשָׁא, בַּר אֱנָשָׁא *a)* jemand; *b) pl.* בְּנֵי אֱנָשָׁא Nu 23, 19 Mensch. בַּר חוֹרִין Dt 15, 13 Freier. בַּר עַבְדִין Sklave. בַּר עַמְמִין Dt 29, 21 Heide. *c. s.* בַּר זַרְעֵיהּ Gn 1, 11 Same.

בַּרְהִימַג, בַּרְהִינַג l. בר הימג od. בר הינג *x. m.* Beiname einer Majoranart.

בָּרָא I *h.* schaffen. *Ni.* geschaffen werden. *Hi.* durchbohren.

ברא II *h.* *Hi.* 1. stark, gesund werden; 2. eine Stärkung geben.

בְּרָא I (Gen 1, 1) *a.* 1. *ipf.* יִבְרֵי Nu 16, 30 schaffen. *Itpe. pf.* 2 *sg.* אִתְבְּרִיתָא Gen 3, 19, 3 *f. pl.* אִתְבְּרָיָן l. אִתְבְּרַיִין Est II 3, 15 1. geschaffen werden.

*בְּרָא II *a.* kräftig sein. *Aph.* stark werden, sich nähren. אַבְרֵי לִבֵּיהּ עֲלוֹי לְ er hat den Mut zu; 2. *inf.* אוֹבָרָא! 2 S 3, 35 (MS אוֹכָלָא) jem. nähren. *Itpe.* stark werden, beherzt werden.

בְּרָא III *a.* vertreiben. *Itpe.* wild werden.

בְּרָא IV *a. pt.* בָּרֵי Jes 40,20 schneiden, durchbohren. *Aph.* durchbohren.

בָּרָאָה (Ez 44, 1) *a. m.* 1. *f. d.* בָּרָיְתָא Ez 42, 1 außerhalb befindlich, s. אֲבָרַי, בָּרֵי; 2. Straße, freier Platz; 3. *f. d.* בָּרָיְתָא eine nicht in die Mischna aufgenommene Lehrmeinung der Tannaim.

בְּרֵאשִׁית *h. f.* 1. Schöpfung; 2. Urzeit. מִבְּרֵישִׁית Jes 41, 4 von jeher; 3. סֵפֶר בְּרֵאשִׁית das 1. Buch Mose.

בְּרַבָּא (Lv 21, 4), בְּרַבִּי, בְּרִבִּי *a. m.* Titel von Gelehrten.

בַּרְבֵּי *a. m.* (= בַּר בֵּית) Familienglied.

בַּרְבֵּל s. בַּלְבֵּל.

בַּרְבָּר gr. m. (βάρβαρος) Barbar.

בַּרְבָּרָאָה gr. m. 1. (βάρβαρος) Barbar; 2. Berber, Nordafrikaner.

בַּרְבָּרִי gr. m. dass.

בַּרְבָּרוֹן gr. m. (βάρβαρος) dass.

בַּרְבָּרִיָא, בַּרְבָּרִיאָה gr. f. (βαρβαρία) 1. Ausland; 2. Germanien, Britannien; 3. Tunis, Mauretanien.

בַּרְבְּרָיָא s. בַּרְבָּרָאָה.

בַּרְבָּרִית Ortsname.

בָּארָג pers. m. edel (?).

בּוּרְגְּמָא gr. m. (πύργωμα) Kastell.

בּוּרְגָּן, בּוּרְגִּין, בּוּרְגָּס gr. m. (πύργος, πύργιον) Turm, Wegstation.

בּוּרְגָּנִי h. m. Stationsinhaber.

בּוּרְגָנְרָה (jAbZ 43ᵈ) a. m. dass.

בּוּרְגָּר gr. m. (βουργάριος) Landmann.

בּוּרְגָּרוּתָא gr. f. Ackerbau.

בּוּרְגְּתָה Ortsname.

בָּרָד h. m. Hagel.

בַּרְדָא (Ex 9, 18) a. m. 1. Hagel; 2. eine Salbe.

בָּרְדָא ein unreiner Vogel.

בַּרְדְּלָא männl. Personenname.

בּוּרְדְּלָא, בֻּרְדּוּלָא gr. m. (βουρδούλη) Geißelhieb, Prügel.

בַּרְדַּלְיָה Ort in der Nähe von Lydda.

בַּרְדְּלִים, בַּרְדְּלָה 1. gr. m. (πάρδαλις) Panther; 2. (*mardalis?*) Marder.

בְּרָדִינוֹן, בְּרְדִינוֹס gr. m. (ῥόδινος) Rubin.

בְּרָדְנִיקוֹס (bBer 58ᵇ) gr. m. (βραδινός = ῥαδινός) schmächtig, lang.

בּוּרְדָּס gr. m. (ῥοώδης?) eine Krankheit (Dysenterie?).

בּוּרְדְּסִין, בַּרְדְּסִין lat. m. (*bardaicus*) Mäntel mit bardaischer Kapuze.

בַּרְדֵּק a. durchdringen.

בּוּרְדִּיקָא lat. m. 1. (*bardaicus*) bardaische (illyrische) Kapuze? 2. (*Parthicus*) parthisches rotgefärbtes Leder?

בורדקי (bPes 40ᵇ) l. בְּזַנְדְּקֵי s. בְּזַנְדַּק.

בֵּי בְּ׳ בָּרוּךְ. Hals des Schlachttieres (genannt nach der Benediktion, die der Schlachtung voranging).

בְּרוֹנָא a. m. 1. Söhnchen, Liebling; 2. männl. Personenname.

בְּרוֹנִי männl. Personenname.

בְּרוּצְיָא (?) weibl. Personenname (l. בְּרוּרְיָא?).

בָּרוֹקָא a. m. 1. Smaragd; 2. Morgenstern; 3. männl. Personenname.

בָּרוּר h. m. 1. auserlesen; 2. hell, klar; 3. s. בֵּירוּר.

בְּ׳ חַיִל .בְּרוּר Ortsname.

בְּרוֹשׁ h. f. Cypresse (*Cupressus sempervirens*).

ברושיתא l. כְּרוּשִׁיתָא.

בְּרוֹת h. f. Zypresse.

בְּרוֹתָא (Est II 2, 7) a. f. dass.

ברותא l. בְּדוּתָא.

בְּרַז a., ipf. 1 sg. c. s. אַבְרְזִנֵּהּ 1 S 18, 11 durchbohren. *Aph.* dass.

בְּרְזָא I a. m.. c. בְּרֵיז 1 S 14, 26 Loch.

בִּרְזָא II gr. m. (βυρσίνη) Lederriemen.

בַּרְזֵג gr. (vgl. זוג) paaren.

ברזווא (NuJI 25, 8) l. בֵּירוּזָא (so MS).

ברזילא l. כַּרְזִילָא.

בַּרְזִילָה Ortsname.

בַּרְזִינָא a. m. ein kleines Maß.

בַּרְזִיתָא a f. Spieß.

בַּרְזֵל a. schütteln (?).

בַּרְזֶל h. m. 1. Eisen: 2. eisernes Werkzeug. צֹאן בַּרְזֶל sichergestelltes Sondereigentum der Ehegattin.

בַּרְזְלָא (Gen 4, 22) a. m., ind. בַּרְזֶל Est II 1, 3 1. Eisen; 2. eisernes Werkzeug.

בירזלין (ExJII 28, 19) l. בֵּירוּלִין.

בּוּרְזִינְקָא x. m. intermittierende Quelle.

בַּרְזָנִיתָא a. f. Anbohren.

בָּרַח h. fliehen. *Hi.* 1. verjagen, in die Flucht schlagen; 2. verriegeln; 3. entziehen, unterschlagen. *Ho.* vertrieben werden.

בְּרַח a. fliehen. *Aph.* vorenthalten. *Itpe.* abgehalten werden.

בַּרְתָא *a. m.* Ziegenbock.
ברטיא (PesR 33) l. בַּרְבָּרְיָא.
בּוּרְטְיָא *gr. m.* (βηρύττα) Dolchmesser.
בְּרְטַנְיָא *gr. f.* Britannien (Βρεττανία).
בְּרִי, בֹּרִי *h. m.* 1. Gesundheit, Kraft; 2. Gewißheit.
בָּרֵי *a.* auswendig, draußen. מִבָּרֵי von außen.
בָּרִיא *h. m.* 1. fett, stark, gesund; 2. ganz, unversehrt; 3. fest, gewiß, wahr.
בָּרְיָא *a. m., c. s.* בָּרְיָךְ Koh 12, 1 Schöpfer.
בְּרִיאָה *a. m., ind.* בָּרִיא (l. בְּרִיא) Koh 10, 6 1. fett, stark, gesund; 2. sicher, gewiß.
בְּרְיָא, בָּרְיָא *a. m.* Gesundheit, Stärke. עַל בָּרְיֵיהּ Ex 21, 19 gesund.
בֻּרְיָא *a. m.* Schilfmatte.
בְּרִיאָה, בְּרִיָּה *h. f., pl.* בְּרִיּוֹת 1. Schöpfung; 2. Geschöpf, Lebewesen; 3. Mensch.
בְּרִיאוּת *h. f.* Stärke, Gesundheit.
בְּרִיאוּתָא *a. f.* dass.
בְּרִיאֲתָא *a. f., ind.* בְּרִיאָה Nu 16, 30 Schöpfung.
בַּרְיוֹן *h. m.* zügelloser Mensch.
בַּרְיוֹנָא *a. m.* dass.
ביריות l. בְּרֵיוִיּוֹת (PesR 43) *gr. f. pl.* (βρέουιον) Erlaß.
בַּרְיוּתָא *a. f.* 1. Zügellosigkeit; 2. Gesundheit.
בְּרִיחַ *h. m.* Riegel.
בְּרִיחָה *h. f.* Flucht.
בְּרִיכָה *h. f.* 1. Niederknien; 2. Segnen; 3. Fruchttrieb; 4. Brut (der Tauben).
בְּרֵיכָה *h. f.* Teich, Bassin.
בְּרֵיכְתָא (2 K 18, 17) *a. f.* dass.
בְּרִין. רָם בּ׳ Ortsname.
בריקא s. בּוּרְדִּיקָא.
בְּרִירָא *a. m., ind.* בְּרִיר Thr 3, 41 auserlesen.
בָּרִירָא *a. m., ind.* בָּרִיר Hb 1, 13 rein, klar.

בְּרִירָה *h. f.* 1. Auslesen, Sortieren; 2. ideelle Sonderung, Feststellung (durch nachträgliche Bestimmung für einen besonderen Zweck).
בְּרִירוּת *h. f.* Reinheit.
בָּרִירוּתָא (2 S 22, 27) *a. f., ind.* בָּרִירוּ Ex 24, 10 Reinheit, Unschuld.
בְּרִית *h. f.*, 1. *pl.* בְּרִיתוֹת Abkommen, Bund. בְּרִיתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם = Beschneidung. הֵפֵר בְּרִית den Bund brechen (die Beschneidung unwirksam machen); 2. Beschneidungsglied; 3. s. בֵּירִית.
בִּרְיְתָא I *a. f., c.* בִּרְיַת Am 7, 1, *pl. d.* בִּרְיָתָא Ez 1, 14 1. Geschöpf, Lebewesen; 2. Mensch.
בִּרְיְתָא II *a. f.* Trauermahl. S. הַבְרָיְתָא.
בָּרַךְ I *h.* segnen. *Pi.* 1. segnen, preisen, eine Benediktion sprechen; 2. lästern. *Pu.* gepriesen werden. *Hitpa.* gesegnet werden, sich segnen.
ברך II *Pu.* bewässert werden. *Hi.* einsenken, Ableger machen.
בְּרַךְ *a., pt. pass. m.* בְּרִיךְ Gen 9, 26 1. segnen; 2. preisen. *Pa.* 1. *pf.* בָּרֵיךְ Gen 24, 1 segnen, eine Benediktion sprechen; 2. lästern. *Itpa.* 1. *ipf.* 3 *m. pl.* יִתְבָּרְכוּן Gen 12, 3 gesegnet werden; 2. gepriesen werden.
בֶּרֶךְ I *h. m.* Brut (von Tauben).
בֶּרֶךְ II *h. f.* 1. *du.* בִּרְכַּיִם Knie; 2. s. בּוֹרֶךְ; 3. ברכים, s. בִּרְכְּיָר.
בִּרְכָּא I *a. f., ind.* בֶּרֶךְ Jes 45, 23, *pl. c. s.* בִּרְכוֹהִי 1 K 18, 42 Knie.
בִּרְכָּא II, בֻּרְכָּא Zweig.
בְּרָכָה *h. f.* 1. Segen, Segensspruch, Benediktion; 2. Glückwunsch; 3. Lästerung. *pl.* בְּרָכוֹת Name eines talmud. Traktates.
ברכום, ברכום (BerR 98) l. לוּבְדִּיקוּם.
ברכוייר, בורכייר (TosKil. III 12) l. בּוּכְרְיָא?
בִּרְכְּיָר, בּוּרְכְּיָר *gr. m.* (βραχιάριον) Armband.

בִּרְכְּסוֹן (ברקשון) *gr. tr.* (ἔβρεξεν) es regnet.
ברכר s. כֶּרְכֹּד.
בִּרְכְּתָא (Dt 33, 1) *a. f., c.* בִּרְכַּת Gen 27, 36 Segen.
בְּרַכְתָּא Ortsname.
בְּרָכְתָּא *a. f.* Torheit.
בּוּרְלָא (Ex 28, 9), בּוּרְלְתָא, בֵּירְלָא *gr. m. f., pl.* בּוּרְלִיוֹות חֲלָא ExJI 28, 20, בִּירְלָוֹות חֲלָא NuJI 2, 25 (βήρυλλος) Beryll.
בֵּירְלִין *gr. m.* (βηρύλλιον) dass.
בְּרַם (Gen 7, 23) *a.* 1. aber, allein; 2. Dt 28, 13. 29 nur; 3. Gen 20, 12 auch; 4. Gen 30, 34 gewiß, fürwahr, ja.
בּוּרְמָא I *gr. m.* (πάρμη) Schild.
בֻּרְמָא II *a. m.* großer Tonkrug (arab. *burnīje*).
ברנטין für לברנטין l. לוּטְרִין.
בּוּרְנֵי (Jes 33, 21) *gr. f.* (λιβυρνίς) Schnellsegler.
בּוּרְנִיץ Name eines Flusses.
בַּרְנְקַיָּא (Jes 3, 23, MS לְבוּרְנְסַיָּא) *x. m. pl. d.* Mantel.
בַּרְנַשׁ Ortsname.
ברם (Hi 6,5) *a. Aph.* schreien (vom Esel).
בִּירוֹס s. בִּרְסִין.
בורסגניות (CantR 2, 2, Ausg. Pes. כורסנגיות) l. כְּרִיסַרְגִּירוֹת *gr. pl.* χρυσάργυρον) Gewerbesteuer.
בּוּרְסִי *gr. m.* (βυρσεύς) Gerber.
בִּרְסִין. בּוּרְסִין *gr. m. pl.* (βίρρος) Oberkleid.
בורסינון. מְבוּרְסִינוֹן *gr. m.* (vgl. βυρσεύω) gegerbt.
בּוּרְסִיף Ortsname (Borsippa in Babylonien).
בּוּרְסְקִי *gr. f.* (βυρσική) Gerberei.
בַּרְסָם *pers. m.* Brust-, Rippenfellentzündung.
ברסנה l. בַּרְסָנָה.
ברוסתי. ב' בייה (jNed 38ᵃ) l. בְּרוֹס תִּימְיָה *gr.* (πρὸς τίμια) zur Auszeichnung.
ברץ *h. Pi.* 1. hindurchdringen lassen; 2. überlaufen lassen.
ברץ *a. Pa.* dass.
בַּרְצוּץ (ExJI 39, 28 MS) *a. m.* Spitze des Turbans.
בירוצין l. בֵּירְלִין.
בַּרְצִיתָא. בֵּי ב' Ortsname.
בָּרַק *h.* glänzen, leuchten. *Hi.* 1. sichtbar sein; 2. erblinden.
בְּרַק *a.* leuchten, glänzen. *Aph. pt. pl.* מַבְרְקִין Est II 3, 8 blitzen, leuchten lassen.
בָּרָק *h. m.* Blitz.
בַּרְקָא *a. m.* 1. Dt 32, 41 Blitz; 2. weißer Fleck; 3. Star im Auge; 4. Haar.
בָּרְקָא *pers. m.* Balkon, Anbau.
בַּרְקַי *h. m.* 1. Morgenstern; 2. männl. Personenname; 3. כְּפַר בַּרְקַי Ort in Palästina.
בְּרַקִּין *gr. m. pl.* (βράκια) Beinkleider.
בַּרְקִית *h. f.* Blindheit, Star.
ברוקלי l. בְּדוּלְקִי.
בָּרְקָן (Ex 39, 10) *a. m.* Smaragd.
בַּרְקָנִים *h. m. pl.* eine Distelart.
בַּרְקָנַיָּא (Jud 8, 7) *a. m. pl. d.* dass.
בַּר קוּרְיָאנִי (EstR 1, 3) l. בְּרֵטוֹרְיָאנִי *lat. m. pl.* (*praetoriani*).
בָּרֶקֶת *h. f.* Morgenstern.
בַּרְקְתָא *a. f.* 1. Smaragd; 2. Ortsname.
בְּרֶקְתִּיתָא, בְּרַקְתִּיתָא *a. f.* Star im Auge.
בָּרַר *h.* 1. klar machen; aussondern, auslesen. *Pi.* 1. klarlegen, beweisen, erläutern; 2. auswählen. *Ho.* 1. abgesondert werden; 2. entschieden werden. *Hitp.* 1. sich klar machen wollen; 2. klar werden.
בְּרַר *a.* 1. reinigen; 2. auswählen. *Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲבָרֵיר Jes 1, 25 absondern, auswählen. *Itpe.* rein sein.
בְּרָרָא *a. m.* 1. Reinheit; 2. Klarheit, Wahrheit.
בִּירִישָׁא Ortsname (Baris?).
בְּרוּרְיָא weibl. Personenname (*Veluria*).
בַּרְשַׁן (1 S 19, 24) *a. m.* Wahnsinniger(?).
בְּרַתָּא (Gen 30, 21) *a. f., ind.* בְּרַת,

l. בְּרַת Ez 44, 25, *c.* בַּת, בְּרַת Gen 17, 17, *c. s.* בְּרַתֵּיהּ Gen 34, 5, *pl. d.* בְּנָתָא Gen 31, 43, *ind.* auch בְּרַתִּין 1. Tochter; 2. Schößling, Frucht. בְּרַת יַמָּא, *pl.* בְּנָת יַמָּא Est II 1, 2 ein Vogel (viell. zu lesen בְּנָת יוֹנָא). בַּת נַעֲמִיתָא Lv 11, 16, בְּרַת נַעֲמִיתָא, *pl.* בְּנָת נַעֲמִין Jes 13, 21 Vogel Strauß; בְּרַת שְׁבַע, בְּרַת שְׁבְעִין eine grüne Feigenart. בְּרַת קָלָא Thr 3, 38, בְּרַת קָלָא(!) Est II 1, 3 1. Schall, Ausspruch, Ruf; 2. Himmelsstimme. בַּת אַרְעָא Verhärtung an der Fußsohle. בַּת הָכִי von solcher Beschaffenheit. בַּת יוֹמָא von demselben Tage. בַּת מִזְגָא חַמְרָא ein reiner Vogel. בַּת מִינָא von derselben Klasse. בַּת עֵינָא Loch im Mühlstein. בַּת קִבְרַיָא eine Vogelart. בַּת תִּיהָא Loch im Spund des Fasses(?).

בִּרְתָא *a. f., pl.* בְּרָאתֵי l. בְּרָתֵי Cant 1.17, בֵּירָוֹן 2 S 6, 5 Zypresse.

ברתיים l. בְּרוֹתִים (Löw), s. בְּרוֹת.

בורתידה (CantR 4, 8) l. בּוֹרְתֵּירָה *gr. f.* (φέρετρον) Tragbahre.

בַּרְתּוּתָא Ortsname.

ברתסין, ברתצין s. בַּרְדְּסִין.

בָּשׂוֹם *h. m.* Duft.

בְּשׂוֹרָה *h. f.* gute Botschaft.

בְּשׂוֹרְתָא *a. f.* dass. S. בְּסוֹרְתָא.

בָּשָׂם s. בָּסָם.

בַּשָּׂם s. בַּסָּם.

בשׂר *h. Pi.* gute Nachricht bringen; *Hitp.* gute Nachricht erhalten.

בשׂר *a. Pa. Itpa.* dass., s. בְּסַר II.

בָּשָׂר *h. m.* 1. Fleisch. בָּשָׂר וָדָם Mensch. בַּעַל בָּשָׂר korpulent. בָּשָׂר וְחָלָב (verbotene) Vermengung von Fleisch und Milch; 2. männl. Glied.

בִּשְׂרָא *a. m.* dass. S. בִּסְרָא.

בִּשְׂרוּתָא *a. f.* gute Botschaft.

בִּשְׂרָנָא *a. m.* fleischig (nicht mager).

בִּשּׁוּל. *h. m.* 1. Kochen; 2. Reifen; 3. Kochspeise.

בִּשּׁוּלָא *a. m.* dass.

בְּשַׁט *a.* auseinanderstreuen.

בִּשְׁטוּתָא (Jer 13, 27, MS וּשְׁטוּתִיךְ) s. שְׁטוּתָא.

בְּשֵׁילָא (Nu 6, 19, MS בְּשֵׁילָה) *a. m.*, *ind.* בְּשִׁיל Ez 11, 3 gar, gekocht.

בֶּשְׁכִּי Teil einer Zauberformel.

בשכר l. בַּשְׁכַּר Ortsname (Cascara am Tigris).

בָּשֵׁל *h.* 1. reifen; 2. gar werden. *Pi.* kochen. *Pu.* gekocht werden. *Hitp.* gekocht werden, gar werden.

בְּשֵׁל *a.* 1. *pf.* 3 *m. pl.* בְּשִׁילוּ Gen 40, 10 reifen; 2. *inf.* מִבְשַׁל 1S 2,13 (MS מְבַשַּׁל) kochen, gar werden. *Pa.* 1. *inf.* בַּשָּׁלָא Ex 16, 33 kochen; 2. reif machen. *Itpe. Itpa.* 1. *ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְבַּשַּׁל Lv 6, 21 gekocht werden; 2. reifen.

בָּשֵׁל *h. m.* gar, reif.

בַּשְׁלָא *a. m.* gar, gekocht.

בַּשָּׁלָא *a. m., pl. d.* בַּשָּׁלַיָּא Ez 46, 24 (MS בַּשָּׁלָא *inf. Pa.* v. בְּשַׁל) Koch.

בְּשָׁלָא *a.m.* 1. gereift; 2. gar (von Fellen).

בִּשְׁלוֹנָא *a. m.* Speise.

בַּשְׁקַר *a.* erkennen.

בשש. *Itpe.* אתבשו Thr 1, 14, l. אִשְׁתַּבַּשוּ (so MS), s. שְׁבַשׁ.

בַּשָּׁשָׁא *a. m.* syrische Raute (*Ruta Chalepensis*).

בַּת I *h. f., pl.* בָּנוֹת 1. Tochter; 2. Mädchen; 3. mit folgendem Substantiv zum Ausdruck des Teilhabens an etwas oder Gehörens zu etwas, z. B. בַּת אוּר Heizungsmaterial. בְּנוֹת שִׁקְמָה Sykomorenfrüchte. בְּנוֹת (שׁוּחַ) שֶׁבַע grüne Feigenart. בַּת מֶלֶךְ, בַּת חוֹרִין Name von Dämonen. בַּת קוֹל *a)* Schall. *b)* Himmelsstimme; 4. Mal. בְּבַת אַחַת auf einmal. בַּת רֹאשׁ (Löw: aus בָּתַר רֹאשׁ) rücklings.

בַּת II *h. f.* Bath (Maß für Flüssigkeiten).

בַּת *a. f.*, s. בְּרַתָּא.

בַּתָּא (Ez 45, 10, 11 Soc 59), בִּתָּא (Jes 5, 10, MS בַּיְתָא) *a. f., pl.* בִּתִּין 1 K 7, 26 Bath (Flüssigkeitsmaß).

בָּתָה *h. f.* Garaus, Vernichtung.
בְּתוּלָה *h. f.* 1. Jungfrau; 2. jungfräulicher Boden; 3. Sternbild der Jungfrau; 4. *pl.* die Holzschrauben der Ölpresse.
בְּתוּלִים *h. m. pl.* 1. Jungfrauschaft; 2. Zeichen derselben.
בְּתוּלִין (Dt 22, 14) *a. m. pl.* dass.
בְּתוּלְתָא (Gen 24, 16) *a. f., pl. d.* בְּתוּלָתָא Thr 1, 15 Jungfrau.
בַּתְוְתָא *a. f.* Scholle (?).
בִּתְיָה weibl. Personenname.
בֵּית אוּנְיָקָא gr. Bithynien (Βιθυνιακή).
בּוּתְנִיאַס, בּוּתְנַיִם (GenJI 10, 17 בוטניים) *gr.* männl. Personenname (Βαταναῖος).
בּוּתְנַן, בּוּתְנַיָן, בּוּתְנַיָא *gr.* Basan (Βαταναία).

בֶּתֶר *h. m.* Stück. בְּרִית בֵּין הַבְּתָרִים Bund Gottes mit Abraham (Gen 15, 17. 18).
בותרא (Hiob 15, 33) l. בּוּסְרָא.
בָּתַר (Gen 10, 32) *a.* hinter, nach. בָּתַר דְּ Gen 5, 4 nachdem. יוֹמָא דְבָתְרוֹהִי Gn 19, 34, Ex 18, 13 der folgende Tag. *c. s.* מִבָּתְרֵיהוֹן Ex 14, 19 von hinter. בָּתַר כֵּין Gn 38, 30. מִן בָּתַר כֵּן nachher.
בִּתֵּר (= בֵּיתְתֵּר) Ortsname.
בִּתְרָא *a. m., pl. d.* בִּתְרַיָּא Mi 7, 20 Soc 59 Stück.
בָּתְרָאָה (Ex 4, 8) *a. m.* letzter, hinterer. בְּבָתְרֵיתָא Nu 2, 31, בָּתְרַי zuletzt.
בתש *a. Pa.* in jemand dringen, inständig bitten.

ג

ג der dritte Buchstabe des hebr. Alphabets. ג' als Zahlzeichen = 3.
גְּאָה *a., pt. m. pl.* גָּאַן 1S 2, 5 hoch, groß sein. *Itpe.* אִתְגְּאִי Ex 15, 1 1. erhaben sein; 2. sich überheben. *Itpa. pt. pl. m.* מִתְגָּאַן Jes 16, 6 dass.
גָּאָה *h.* hoch, erhaben sein. *Pi.* erheben. *Hitp.* 1. erhaben sein; 2. sich überheben, groß tun.
גֵּאֶה *h. m., pl.* גֵּאִים 1. hoch, erhaben; 2. stolz.
גַּאֲוָה *h. f.* 1. Erhabenheit, Ruhm; 2. Hochmut.
גָּאוֹן *h. m.* 1. Majestät, Pracht; 2. Titel der babyl. Schulhäupter in nachtalm. Zeit.
גֵּאוּתָן s. גִּיוֹתָן.
גֵּאָיוֹת *h. f. pl.*, s. גַּיְא.
גָּאַל *h.* 1. einlösen, rächen; 2. zurückkaufen; 3. erlösen. *Ni.* erlöst werden.
גְּאַל *a.* 1. einlösen (das Blut), rächen, nur *pt.* גָּאֵיל Dt 19, 6; 2. erlösen.

גְּאֻלָּה *h. f.* 1. Erlösung; 2. Name der 7. Benediktion des Achtzehngebets und der Eulogie nach der Schema-Rezitation.
גְּאֻלְּתָא *a. f.* dass.
גְּאַם *a.* hinunterschlucken. *Pa.* schlucken lassen.
גַּב *h. m.* 1. Erhöhung; 2. Rücken (auch von Hand und Fuß); 3. Ufer, Bord; 4. Wall; 5. *pl.* גַּבּוֹת הַזָּקָן Jochbogen, Backenknochen; 6. גַּבָּה שֶׁלָּאֹזֶן Ohrknorpel; 7. weibl. Scham.
גַּב *h.* עַל גַּב, עַל גַּבֵּי 1. auf, über; 2. neben, bei; 3. gegenüber; 4. vermittelst, durch; 5. wegen.
גַּב *a., c. s.* גַּבִּיךְ 2K 4, 2 Soc 59 (*in marg.*) auf, an, bei. עַל גַּבֵּי, עַל גַּב Mi 7, 20 (Soc 59 nur עַל), אַגַּב 1. bei, auf; 2. vermöge. אַף עַל גַּב דְּ obgleich. לְגַבֵּי, לְגַב 2K 4, 2 Soc 59 (*in marg.*) zu. מִן גַּבֵּי von. מִן גַּב דְּ weil.

גַּב s. גוב.

גֵּב, גֵּבָא *h. m., pl.* גֵּבִין, גֵּבָאִין Wasserlache. Teich.

גַּבָּא (גִּבָּא, גַּבָּא) *a. m.* 1. Rücken. מְסַר נַפְשֵׁיהּ כְּעַל גַּב Jud 9, 17 sein Leben aufs Spiel setzen; 2. Ufer, Rand.

גּוּבָּא I (Gen 37, 22) *a. m., pl.* גּוּבִּין Dt 6, 11 Grube, Zisterne.

גְּבָא II *a. m.* Scheit, Stück.

גְּבָא *a., ipf.* 3 *pl.* יִגְבּוּן Dt 22, 19, *pt. m. pl.* גָּבַן Jes 46, 6, *pt. pass.* גְּבֵי Ho 8, 6 (MS גְּבַר) erheben, eintreiben. *Aph.* 1. *pt. m. pl.* מַגְבַּן Ho 8, 13 einziehen, einkassieren lassen; 2. Vorteil ziehen. *Itpe. inf.* אִתְגְּבָאָה Ex 21, 22 einkassiert, erhoben werden.

גְּבָאוּת *h. f.* Einnehmeramt.

גבב *h. Pi.* 1. Reiser sammeln; 2. zusammentragen.

גבב *a. Pa.* 1. auflesen; 2. Geld erheben. *Po. ipf.* 3 *pl.* יְגָבְבוּן Ex 5, 7, *pt.* מְגָבֵב Nu 15, 32 (vgl. Dalm., Gr. S. 328 f.) auflesen.

גִּבְבָא *a. m.* Gipfel.

גְּבָבָא *a. m.* 1. dürres Kraut, Reisig; 2. Wollflocken.

גְּבָבָה *h. f.* dürres Kraut, Reisig.

גִּבְבָתָא (גְּבִבְתָא) Ortsname.

גָּבָה *h.* einziehen, einkassieren. *Ni.* 1. einkassiert werden; 2. besteuert werden. *Hi.* besteuern.

גָּבַהּ *h.* 1. hoch sein; 2. sich überheben. *Hi.* 1. hoch machen; 2. aufheben, aufladen. *Ho.* erhoben werden. *Hitp.* sich überheben, hochmütig sein.

גְּבַהּ *a.* groß sein. *Aph.* 1. groß machen; 2. erheben. *Itpe pf.* אִתְגְּבַהּ Koh 1, 12 (MS אִתְגְּנִי) sich erheben.

גָּבְהָא *a. m.* Höhe.

גַּבְהוּת *h. f.* Stolz.

גַּבְהוּתָא *a. f.* dass.

גָּבוֹהַּ *h. m.* 1. hoch, erhaben; 2. zum Opferdienst gehörig; 3. bBech 45[b] l. גְּבִיהַ.

גבוהית (bBech 45[b]) l. גְּבִיחִית.

גִּבּוּי *h. m.* Einsammlung.

גְּבוֹיָא *a. m.* Einsammler, Steuerbeamter.

גְּבוּל *h. m.* 1. Grenze; 2. Gebiet; 3. *pl.* גְּבוּלִין Land (im Gegensatz zur Stadt); 4. Ortsname.

גִּבּוּל *h. m.* Kneten.

גְּבוּלָאָה *a. m.* aus Gebul.

גִּבּוֹר *h. m.* Held.

גְּבוּרָה *h. f.* 1. Stärke, Macht; 2. mächtige Tat. *pl.* גְּבוּרוֹת Wunder; 3. hohes Alter; 4. Bezeichnung für Gott; 5. *pl.* die zweite Benediktion des Achtzehngebets (von Totenauferstehung und Regen handelnd).

גְּבוּרְתָא *a. f., ind.* גְּבוּרָא Jes 11, 2. *c. s.* גְּבוּרְתִי Ex 3, 20, גְּבוּרְתֵיהּ Dt 33, 2 1. Stärke, Macht; 2. mächtige Tat. *pl.* Wunder; 3. Bezeichnung für Gott.

גְּבוּשׁ *h. m.* Steinhaufen.

גִּבֵּחַ s. גִּבֵּיחַ.

גבח *h. Pi.* eine Glatze scheren.

גַּבַּחַת *h. f.* Glatze am Vorderkopf.

גַּבַּי *h m.* Sammler, Steuereinnehmer.

גַּבָּיָא *a. m.* dass.

גְּבִיָא I *a. m.* 1. groß, hoch; 2. wertvoll.

גְּבִיָא II *a. m.* Alaun, s. מַגְבִּיָא.

גְּבִיָּה *h. f.* Einnehmeramt.

גְּבִיהָא *a. m.* 1. hoch, erhaben; 2. männl. Personenname.

גְּבָיוּת *h. f.* Steueramt.

גַּבְיוּתָא *a. f.* dass.

גִּבֵּיחַ *h. m.* Riese.

גְּבִיחָא *a. m.* von hoher Statur.

גִּבֵּיחִית *h. f.* Riesin.

גְּבִילָא *a. m.* Teig, Brei.

גְּבִילָה männl. Personenname.

גְּבִין *h. m.* Augenbraue.

גְּבִינָא *a. m., pl. c.* גְּבִינֵי Lv 14, 9 1. Augenbraue; 2. *ind.* גְּבִין Lv 21, 20 buckelig.

גְּבִיָנָא *a. m.* Einkassierung, Erhebung.

גַּבְיָנָא *a. m.* Eintreiber.

גְּבִינָה *h. f.* Käse.

גְּבִינָאָה *a. m.* buckelig.
גְּבִינִי männl. Personenname (*Gabinius?*).
גְּבִינְתָא *a. f.* Höcker, Buckel.
גָּבִיעַ *h. m.* Schale, Becher.
גְּבִיעָא *a. m.* buckelig.
גְּבִיעָה I männl. Personenname.
גְּבִיעָה II *h. f.* Buckel.
גְּבִירָה *h. f.* Herrin, Dame.
גַּבְיַת männl. Personenname.
גְּבִיתָא *a. f.* Graben.
גָּבַל *h.* kneten, anrühren. *Pi. Hi.* dass. *Hitp.* geknetet werden.
גְּבַל *a.* kneten, anrühren. *Pa.* dass. *Itpa.* eingeknetet werden.
גַּבָּל *h. m.* Kneter, Einrührer.
גַּבָּלָא *a. m.* dass.
גַּבְלָא 1. Gobolitis (Jos.), das alte Edom; 2. Name einer Stadt.
גְּבְלָא *a. m.* Teig.
גַּבְלָאָה *a. m.* Bewohner der Gobolitis.
גַּבְלוּל *h. m.* ein Stück Teig.
גְּבְלִית, גַּבְלִית *h. f.* Vorsprung (am Hause).
גַּבְלָן, [גְּבְלָנָא] transjordanische Landschaft (*Gaulanitis*).
גִּבֵּן *h. m.* buckelig oder mit schadhaften (anomalen) Augenbrauen.
גבן *h. Pi.* Käse bereiten.
גִּבְנָא *a. m.* Buckel, Rücken.
גְּבְנָא *a. m., pl.* גּוּבְנִין 1S 17, 18 Käse.
גַּבְנוּן *h. m.* buckelig.
גבנוני (bAbZ 27ᵃ) l. גִּבְעוֹנִי.
גֻּבְנִי *h. m.* Einwohner von Gubna.
גַּבְסִים *gr. m.* (γύψος) Gips.
גְּבַע *a.* gewölbt sein. *Pa.* anschwellen.
גֶּבַע Ortsname.
גִּבְעָה *h. f.* 1. Hügel; 2. Ortsname.
גִּבְעוֹל *h. m.* Knospe (Stengel?).
גַּבְעוּלָא *a. m., pl.* גַּבְעוּלִין Ex 9, 31 dass.
גִּבְעוֹנִי *h. m.* Gibeonit (der nicht in die Gemeinde Israels aufgenommen werden durfte, aber beschnitten sein konnte).
גִּבְעֲתָא (Ze 1, 10) *a. f.* Hügel.
גָּבַר *h.* stark sein, die Übermacht haben. *Pi.* stärken. *Hi.* 1. stärken; 2. stark werden. *Hitp.* 1. sich als stark erweisen; 2. siegen.
גְּבַר *a.* stark sein. *Pa. pt.* מְגַבַּר Jes 8, 8 1. stärken; 2. überwältigen. *Aph. ipf.* 1 *sg. c. s.* אַגְבְּרְנֵיהּ Jes 41, 25 (MS אֲגַבְּרְנֵיהּ) stark machen. *Itpa. pt. m. pl.* מִתְגַּבְּרִין Ex 17, 11, *inf.* אִתְגַּבָּרָא 2Sa 22, 3 Soc 59 1. übermächtig werden, siegen; 2. sich stark beweisen.
גֶּבֶר *h. m.* 1. Mann; 2. Hahn; 3. männl. Glied.
גּוּבְרָא I (Dt 1, 17), גַּבְרָא *a. m., ind.* גְּבַר Gen 41, 44, *pl. d.* גּוּבְרַיָּא Nu 22, 9 Mann. *ind.* גְּבַר Gn 40, 5 ein jeder. גַּבְרָא אֲגַבְרָא קָא רָמֵית willst du eine Autorität gegen die andere ins Feld führen? (Abweisung der Entgegensetzung der Meinung eines Amoräers gegen die des andern). בְּלָא גַבְרָא ohne Nennung einer Autorität. הָהוּא גַּבְרָא = ich (Dalm., Gr. 108).
גְּבְרָא II *a. m.* Manneskraft.
גִּבָּרָא *a. m.* 1. Dt 10, 17B Held, heldenhaft; 2. männl. Glied; 3. Riese; 4. *pl. d.* גִּבָּרַיָּא Dt 3, 13; 9, 2 eine Völkerschaft (Rephaim, Anakiter).
גְּבָרוּתָא (Jer 10, 6) *a. f., pl. c. s.* גְּבָרְוָתָךְ Dt 3, 24 1. Heldenkraft; 2. Heldentat.
גַּבְרִיאֵל Name eines Engels.
גַּבְרִית *h. f.* hahnartig.
גְּבֶרֶת *h. f.* Herrin.
גִּבָּרְתָנָא *a. m., f. d.* גִּבָּרְתָנִיתָא heldenhaft, stark.
גָּבַשׁ *h.* aufhäufen. *Pi.* mit Steinen anfüllen.
גְּבַשׁ *a.* aufhäufen.
גַּבְשׁוּשִׁית *h. f.* Haufe, Hügel.
גַּבְשׁוּשִׁיתָא (Cant 6, 5, MS גַּלְשׁוּשִׁיתָא) *a. f., ind.* גַּבְשׁוּשִׁית Koh 12, 5 dass.
גְּבְשְׁתָא *a. f., pl. d.* גּוּבְשָׁתָא Ze 1, 10 (MS גִּבְעֲתָא) Hügel.
גַּבַּת Ortsname.

גַּבְתָא *a. f.* Ortsname.
גִּבְתָּא (Est II 1, 3) *a. f.* Rohr.
גִּבְּתוֹן Ortsname.
גִּבְּתָתָא Ortsname.
גַּג *h. m., pl.* גַּגּוֹת 1. (flaches) Dach; 2. Spitze, Gipfel.
גְּגִית *h. f.* großer Vorratskrug.
גְּגִיתָא *a. f.* dass.
גַּגְמֵי, גִּגְמֵי *a. m. pl.* Bohne(?).
גִּיגְנְטוֹן (jMeg 73ᵃ) *gr. tr.* der Anfang des griechischen Esterbuches (καὶ ἐγένετο). So Löw nach Fränkel.
גַּד I *h. m.* herb.
גַּד II *h. m.* 1. Koriander (*Coriandrum sativum*); 2. Körnchen.
גַּד III *h. m.* 1. Geschick, Glück; 2. (heidn.) Schutzgott, Gottheit. גַּד יָוָן Ortsname.
גִּדָּא I (Am 5, 7), גִּדְדָא *a. m., pl.* גִּדִּין Thr 3, 19, Jer 9, 14 (hier MS גִּירִין) Wermut.
גִּדָּא II *a. m.* 1. Ex 16, 31, Nu 11, 17 Koriander (von Löw bestritten); 2. Körnchen.
גַּדָּא (Est II 8, 15 Or 2377, Or 2375 גִּדָּא) *a. m.* 1. *ind.* גָּד (l. גַּד) Gen 30, 11 Geschick, Glück; 2. (heidn.) Schutzgott, Gottheit.
גִּדָּא (Koh 10, 8, MS גְּזֵירָא) *a. m.* 1. Wand; 2. Wall; 3. Ufer.
גְּדָא *a.* schneiden, teilen. *Pa.* abschneiden.
גְּדָבְרָא (גְּדַבְרָא) s. גִּזְבָּרָא.
גַּדְגְּדִין (?) *h. m. pl.* Glück.
גדגדנית l. גַּרְגְּרָנִית.
גדגלידא s. גַּרְגְּלִידָא.
גדגנית l. גַּרְגְּרָנִית.
גָּדַד *h.* 1. abschneiden, einschneiden; 2. den Preis bestimmen. *pt. pass.* גָּדוּד 1. abgeschnitten; 2. mittellos. *Pi.* abschneiden, zerstören. *Ni.* abgeschnitten werden. *Po. Hitpo.* sich Einschnitte machen.
גְּדַד *a.* 1. *ipf.* 2 *m. pl.* תִּגּוֹדוּן DtJI 14, 1 (MS *in textu, sed in margine* תתגרסון) abschneiden, sich Einschnitte machen, verwunden; 2. entscheiden. *Pa.* abschneiden.
גְּדָד *h. m.* herb.
גדודקי s. גּוּרְזְקִי.
גְּדוּד *h. m.* 1. Trupp, Bande; 2. männl. Personenname; 3. l. גְּדוֹר.
גְּהוּד *h. m.* 1. Absturz; 2. l. גְּדוֹר.
גְּדוּדָא *a. m.* 1. *pl.* גְּדוּדִין Jes 38, 12 steiler Absturz, hohes Ufer; 2. Bande, Trupp.
גְּדוּדָא *a. m.* entästeter Baum.
גְּדוּדִית *h. f.* 1. Bande, Schar; 2. Trümmer.
גָּדוֹל *h. m.* 1. groß; 2. mündig (geschlechtsreif, s. קָטָן); 3. vornehm; 4. alt.
גִּדּוּל *h. m.* 1. Erziehen, Aufziehen; 2. Wachstum; 3. Erhöhung; 4. männl. Personenname (Gedalja).
גידומי (Berk 33) l. גַּרְדּוּמֵי, s. גַּרְדּוּמָא.
גְּדוּנִין (Jes 21, 14) *a. m. pl.* Schlauch (?).
גִּדּוּעַ *h. m.* 1. Fällen, Kappen; 2. der neue Trieb aus einem alten Stumpf.
גִּדּוּף *h. m.* Lästerung, Schmähung.
גִּדּוּפָא *a. m., pl.* גִּדּוּפִין 1 S 2, 3 Soc 59 (Or 2210 גַּדְפִּין) dass.
גִּדּוּפִיתָא *a. f.* Lästerung.
גָּדוֹר, גְּדוֹר, גְּדוֹרָה Ortsname.
גִּדּוּר *h. m.* Enthaltung.
גָּדוּשׁ männl. Personenname.
גְּדִי *h. m., pl.* גְּדָיִים 1. Böckchen: 2. Tierkreisbild Steinbock.
גַּדְיָא (Gen 38, 17) *a. m., pl.* גַּדְיִין 1 S 10, 3 Or 1471 (Or 2210 גַּדִּין), גְּדִין Dt 14, 4, *c.* (?) גְּדָיֵי (l. גַּדְיֵי) Gen 27, 9, גְּדֵי Gen 27, 16 1. Böckchen; 2. männl. Personenname; 3. Glücksgott.
גדיגד s. גּוּרְזְקִי.
גְּדִידָה *h. f.* 1. Schnitte machen (in die Haut); 2. Abschneiden.
גְּדִידִים männl. Personenname.
גְּדִיָּה *h. f.* Zicklein.
גָּדִיל I *h. m.* gedrehter Faden.
גָּדִיל II *h. m.* gehäuft.
גְּדִילָא *a. m.* dass.

גְּדִילָה *h. f.* Wuchs, Statur.

גְּדִילוּתָא *a. f., ind.* גְּדִילוֹ Ex 28, 14 Flechtwerk.

גדיאן 1. גַּדְיָן.

גְּדִילְתָא *a. f., pl.* גְּדִילָן Ex 28, 24 Flechte, geflochtene Schnur.

גָּדֵיר *h. m., pl.* גְּדֵירוֹת 1. Umwallung, Trockenmauer; 2. Bezeichnung von rabbinischen Verboten, welche einer Übertretung des mos. Gesetzes vorbeugen sollen; 3. Ortsname.

גְּדֵירָא (Nu 22, 24) *a. m., pl.* גְּדֵירִין Est II 3, 8 1. Scheidewand, Umwallung; 2. Gegenleiste (*Anthelix*) der Ohrmuschel.

גְּדִירָה *h. f.* 1. Umzäunung; 2. Enthaltung; 3. s. גְּדִידָה,

גָּדִישׁ *h. m.* Getreidehaufen.

גְּדִישָׁא *a. m., pl.* גְּדִישִׁין Ex 22, 5 dass.

גְּדִישׁוּתָא *a. f.* gehäuftes Maß.

גַּדְיְתָא *a. f.* Ziege.

גָּדַל I *h.* groß sein. *Pi.* 1. aufziehen, erziehen; 2. erheben, loben. *Hi.* heranwachsen. *Hitp.* 1. größer, älter werden; 2. gepriesen, berühmt werden; 3. sich rühmen, prahlen.

גָּדַל II *h.* flechten. *Pi.* zusammenbinden, zurechtmachen.

גְּדַל I *a.* groß sein. *Pa.* erziehen. *Itpa.* gepriesen werden.

גְּדַל II *a., pt. pass. pl. f. d.* גְּדִילָתָא Ex 28, 14 flechten. *Pa. pt. pass. f.* מְגַדְּלָא Koh 4, 12 (MS מְגְדְּלָא) dass.

גָּדֵל *h. m.* erwachsen.

גַּדֵּל *h. m.* 1. Mündel, Zögling; 2. männl. Personenname (Gedalja).

גַּדְּלָאָה, גַּדְּלָיָא *a. m.* Weber, Flechter.

גְּדֻלָּה *h. f.* Größe, Würde.

גִּדָּלוֹן *h. m.* Erhöhung.

גְּדָלְנָא *a. m.* Aufhäufung, was über das gestrichene Maß hinausgeht.

גָּדַם *h.* abstumpfen, abhacken. *pt. pass.* גָּדוּם kurz (s. אַמָּה). *Hitp.* abgehackt werden.

גְּדַם *a.* dass.

גִּדֵּם *h. m.* mit fehlender Hand (Vorderfuß bei Tieren).

גַּדְמָא, גִּדְמָא *a. m.* Palmzweig.

גְּדַנְפָא (Ex 25, 25) *x. m.* Rand, Leiste.

גָּדַע *h.* abhauen, verstümmeln. *Pi.* dass. *Ni.* abgeschnitten, verkleinert werden.

גְּדַע *a.* abhauen.

גדף *h. Pi.* 1. lästern, schmähen; 2. heftig anfahren.

גדף *a. Pa. pf.* גַּדֵּיף 1 K 21, 13 dass.

גַּדְפָּא *a. m.* 1. *pl. c. s.* גַּדְפֵיהוֹן Ex 25, 20 Flügel; 2. Geflügel, Vogel; 3. Rand.

גַּדְפִּי Ortsname.

גַּדְפָן *h. m.* Lästerer.

גָּדַר *h.* 1. abschneiden; 2. absondern, umzäunen; 3. ג' פֶּרֶץ Schäden heilen. *Ni.* sich bewahren, sich enthalten. *Pi.* zerschneiden. *Hitp.* sich hervortun, sich überheben.

גְּדַר *a.* 1. umzäunen; 2. abtrennen.

גָּדֵר s. גָּדֵיר.

גְּדָרִיתָא *a. f.* Umzäunung.

גדרסן (Jud 16, 14, MS גַּרְדִּיָאִין), s. גַּרְדִּינָא.

גדרפוס s. גַּנְדְּרוּפוּס.

גָּדֵשׁ Ortsname.

גָּדַשׁ *h.* 1. aufhäufen: 2. übervoll machen, ein gehäuftes Maß geben. *Ni.* gehäuft werden.

גְּדַשׁ *a.* 1. aufhäufen; 2. übervoll machen; 3. l. גְּרַשׁ.

גְּדְשָׁא *a. m.* Aufhäufung (was mehr ist als das gestrichene Maß).

גָּהָה *h.* neigen, überhängen.

גֵּהָה *h. f.* Heilung.

גִּהוּץ *h. m.* Glätten.

גְּהַט *a.* schaben, radieren.

גְּהָיָא *a. m.* rot.

גהץ I *h. Pi. Hi.* glätten. *Hitp.* geglättet werden.

גָּהַץ II *h.* Abscheu haben.

גהק *h. Pi.* rülpsen.

גּוּהַרְקָא *pers. m.* Tragsessel; 2. l. גּוּרְקָא.

גּוֹ, גַּו, גֵּו *h. m.* Inneres, Mitte. בְּגוֹ, לְגוֹ in.

גוא *a. Pa.* hineinbringen.

גַּוָּא (Lv 1, 13) *a. m., c.* גּוֹ Dt 3, 16, 1K 8, 64, גּוֹא 1. Inneres, Mitte; 2. Eingeweide; 3. בְּגוֹ Gen 18, 24, Est II 1, 3, *c. s.* בְּגַוַּהּ Gen 18, 24. לְגוֹ Ex 14, 23, לְגוֹא in, unter; 4. מִגּוֹ Dt 5, 4. מִן גּוֹא von; 5. מִן גּוֹ דְ, מִגּוֹ infolgedessen, daß; weil.

גַּוָּאָה I (Lv 10, 18, Jer 52, 25), גְּוָאָה 1. גַּוָּאָה 1K 6, 27, גַּוָּיָא *a. m., f. d.* גַּוָּיְתָא Ez 40, 27 innerer.

גַּוָּאָה II (1K 22, 9, 2K 23, 11) *a. m., pl.* גְּוָאִין (!) 2K 9, 32 Eunuch.

גּוֹאֵל *h. m.* 1. ג׳ הַדָּם Bluträcher; 2. der zum Einlösen berechtigte nächste Verwandte; 3. Erlöser.

גּוֹאֲלָא *a. m.* dass.

גְּוָאלְקָא, גּוּאֲלְקָא *pers. m.. pl.* גּוּאֲלְקִין, גּוּאָלְקָאן Thr 5, 5 (fehlt im MS), Sack zum Aufladen auf Saumtiere.

גּוֹב *h. m.* Grube.

גוב *a. Pa. Aph.* אֲגֵיב antworten.

גּוֹבָא (Ex 10, 4) *a. m.* Heuschrecke.

גּוּבְאָה *a. m.* Einwohner von Gubja.

גּוֹבַהּ *h. m.* 1. Anhöhe; 2. Stolz.

גּוֹבַי *h. m.* Heuschrecke.

גּוּבְיָא Ortsname.

גּוֹבֶל *h. m.* Feldrand.

גּוּגַלְתָּא (Est II 3, 9, nicht MS) *a. f.* Schädel.

גוד *h.* 1. binden; 2. Parteien bilden. *Hitpo.* Parteien bilden.

גּוֹד *h. m.* Schlauch.

גּוּדָא *a. m.* dass.

גּוּדָל *h. m.* 1. Daumen; 2. große Zehe.

גּוֹדֶל *h. m.* 1. Größe; 2. Haufen.

גּוֹדֶלֶת *h. f.* 1. Haarflechterin; 2. Erzieherin.

גּוּדְרוֹת *h. f. pl.* Hürdenvieh.

גּוֹדְפָן *h. m.* Lästerer.

גּוֹדֶשׁ *h. m.* Aufhäufung (was über das gestrichene Maß geht).

גּוּהָא *a. m.* Getöse.

גוז *h.* hindurchgehen. *Hi.* hindurchführen, durchtreiben.

גוז *a., ipf.* 3. *f. sg. c. s.* תְּגוּזְנֵּיהּ Jes 33, 21 1. abschneiden; 2. hindurchgehen. *Aph.* hindurchführen.

גַּוְזָא, גּוּזָא (?) *a. m.* Kästchen.

גּוֹזָא Name eines Flusses.

גַּוְזָא *a. m.* 1. Stumpf, abgeschnittener Zweig; 2. Lostäfelchen; 3. 1K 22, 9, 2K 23, 21 (MS גַּוָּאָה) Eunuch, Kastrat; 3. Beamter.

גּוּזְזָא *a. m., pl.* גּוּזְזִין Ez 27, 24 (MS גּוּזְנִין) Abschnitt.

גּוֹזָל *h. m., pl.* גּוֹזָלוֹת 1. junger Vogel, bes. junge Taube; 2. Kind.

גּוֹזָלָא *a. m., pl.* גּוֹזָלִין Cant 4, 1 dass.

גּוֹזַנְיָא Ortsname.

גוח *a.* 1. hervorbrechen; 2. brüllen. *Aph.* hervorbrechen lassen. אֲגִיחַ קְרָבָא (J. I אֲגַח) Ex 17, 8 Krieg führen. *Ittaph. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְּגַח Ex 17, 16 gekriegt werden.

גּוֹי *h. m.* 1. Volk, heidnisches Volk; 2. Nichtjude. *f.* גּוֹיָה Nichtjüdin.

גַּוַּי, לְגַוַּי *a.* inwendig (Adv.).

גְּוִיָּה *h. f.* 1. Körper, Leib; 2. männl. Glied. ראשׁ הַג׳ dass.

גָּוִיל *h. m.* 1. unbehauener Stein, Bruchstein; 2. starkes Pergament (von ungespaltenem Leder).

גְּוִילָא *a. m.* Pergament.

גְּוִיעָה *h. f.* Verscheiden.

גְּוִיְתָא *a. f., c. s.* גְּוִיְתֵיהּ (!) Jes 6, 2, גְּוִיְתָנָא (!) Gen 47, 18, *pl. c.* גְּוִיַת 1S 2, 9, *c. s.* גְּוִיָתְהוֹן Ez 1, 11 Soc 59 Körper, Leib.

גול *h.* rollen.

גול *a.* dass.

גּוֹל (Jes 38, 12) 1. גַּל. s. גּוּלָא.

גּוֹלָה *h. f., pl.* גּוֹלִיּוֹת 1. Exil; 2. Exulantenschaft.

גּוֹלֵילָא *a. m.* 1. 1K 14, 10 Kot; 2. Götze.

גּוֹלֵל *h. m.* Rollstein (von jedem Verschluß des Felsengrabes).

גּוֹלְלָא *a. m.* dass.

גּוֹלֶם *h. m.* 1. Masse, Klumpen; 2. Körper; 3. unfertiges Gefäß.

גּוֹלְמִי *h. m.* formlos.

גּוֹלְמִישׁ *h. m.* ein immergrüner Baum.

גּוֹלָן, גַּוְלָנָא transjordanische Landschaft (Gaulanitis).

גּוֹלָנִית *h. f.* Münze von Golan.

גּוּוָלְקָא *pers. m.* Sack zum Aufladen auf Saumtiere (Doppelsack).

גּוֹמֶא (Ex 2, 3). גּוֹמֵי· *a. m.* Papyrusstaude.

גּוֹמֶד *h. m.* 1. kurze Elle; 2. Schleier.

גּוּמָמִית *h. f.* Höhlung.

גון s. גין.

גַּוָן *pers. m., c.* גון 1. Farbe; 2. Art. כְּגוֹן wie. כְּגוֹן שֶׁ wie wenn.

גַּוְנָא *pers. m., c.* גַּוַן Koh 3, 10 (Or 2375 גְּוַין, Or 1302 גַּוָּון), גון, *pl.* גַּוְנִין Koh 5, 7 (MS גְּוְוָנִין), 1. Farbe; 2. Art. כְּגוֹן wie. כְּגוֹן דְ wie wenn. כִּי הָאי גוּנָא (MS כִּי הָאֵי גוּנָא) Ru 4, 6 auf diese Weise.

גון *pers. Pi.* färben.

גַּוָּנָא *a. m.* innerer.

גום I *h.* dreist sein. *Hi.* erdreisten, stolz tun.

גום II *h. Hi.* umrühren.

גּוּם I *a.* dreist sein. *Aph.* sich überheben. *Itpe. pf.* אִתְּגַם Koh 1, 12 (MS אִתְּגַו) dass.

גּוּם II *a.* 1. treffen; 2. vertraut sein; 3. speisen.

גּוּסָה, גּוּסִי *h. f.* Erbrechen.

גּוֹסֵס *h. m.* im Sterben liegend.

גָּוַע *h.* 1. (*bibl.*) sterben; 2. l. גָּדַע.

גּוּף *h.* 1. verschließen, verstopfen; 2. Ehebruch begehen. *Pi.* umarmen. *Hi.* zuschließen, verstopfen. *Ho.* verschlossen sein.

גּוּף *a.* 1. verschließen; 2. *ipf.* 2 *m. sg.* תְּגוּף Ex 20, 14 Ehebruch begehen. *Pa. pt. pl. f.* מְגַיְּפָן Ho 4, 13 (MS גְּיְפָן) Ehebruch begehen. *Aph. pf.* אֲגֵיף 2 S 13, 18 (MS אֲגֵף), *ipf.* 3 *m. sg.* יְגִיף Ma 1, 10, 2 *f. sg.* תְּגִיפִין 2 K 4, 4 zuschließen, verstopfen.

גּוּף *h. m.* 1. Körper; 2. Person. חוֹבַת הַגּוּף persönliche Pflicht. 3. Wesen, Hauptsache; 4. männliches Glied; 5. Farbe, Aussehen; 6. Aufenthaltsort der präexistenten Seelen.

גּוּפָא I (1 S 31, 12) *a. m.* 1. Körper; 2. Person; 3. Wesen. In der talmud. Diskussion גּוּפָא Zitationsformel, wenn ein vorher gelegentlich angeführter Ausspruch zum Hauptgegenstand der Erörterung werden soll. הָא גּוּפָא קַשְׁיָא ist dies nicht ein Selbstwiderspruch? 4. Kapital; 5. Aufenthaltsort der präexistenten Seelen.

גּוּפָא II *a. m.* Netz.

גּוּפִיתָא *a. f.* Deckel.

גופן (bMeg 9a) l. גְּרָפָן *gr. m.* (γραφικόν?) Schriftzug.

גּוּץ *a.* abnagen.

גּוּצָא *a. m.* klein, zwergartig.

גּוּר *h.* in einem fremden Lande weilen, Gast sein. *Pi.* zum Proselyten machen. *Hitp.* Proselyt werden.

גּוּר I *a.* in fremdem Lande weilen. *Pa.* zum Proselyten machen. *Itpa. ipf.* 3 *pl.* יִתְגַּיְּרוּן Lv 16, 29 Proselyt werden.

גּוּר II *a.* ehebrechen. *Pa.* zum Ehebruch verführen.

גּוּר *h. m.* junges Säugetier.

גּוּרָא *a. m., c.* גּוּר Dt 33, 22 dass.

גּוּרְיָא *a. m.* 1. junger Löwe; 2. männl. Personenname.

גּוּרְיָן, גּוּרְיוֹן männl. Personenname.

גּוּרִיתָא, גּוּרְיְתָא I *a. f.* 1. junge Löwin; 2. Hündin.

גּוּרִיתָא (= גְּרִיתָא. Löw) II *a. f.* Aal.

גּוֹרָל *h. m., pl.* גּוֹרָלוֹת Los.

גּוֹרֶן *h. m., pl.* גְּרָנוֹת 1. Tenne; 2. Ernte, Ertrag; 3. Dreschzeit; 4. der Getreidehaufen auf der Tenne.

גּוּשׁ (?) *a. Aph.* hart machen.

גּוּשׁ *h. m.* 1. kompakte Masse; 2. Scholle; Erdboden. ג׳ חָלָב Ortsname.

גּוּשָׁא *a. m.* Scholle, Erdboden.

גֵּז *h. m.* abgeschorene Wolle.

גַּז *h. m.* 1. ein Raubvogel; 2. Wespe.

גַּזָא I *a. m.* dass.

גַּזָא II *pers. m.* 1. (auch בֵּי גַּזָא) Schatz, Schatzkammer; 2. Personenname.

גִּזָא *a. m.* geschorene Wolle.

גְּזָא *a.* 1. durchschneiden, abschneiden, scheren; 2. laufen; 3. bezahlen, vergelten. *Aph. pt.* מַגְזֵי Jes 44, 13 abschneiden.

גִּזְבָּר *pers. m.* Schatzmeister, Verwalter.

גִּזְבָּרָא (גִּזַּבְרָא) *pers. m., pl.* גִּזְבָּרִין Koh 2, 7 dass.

גִּזְבָּרִית *pers. f.* Verwalterin.

גִּזָּה *h. f.* 1. Scheren; 2. abgeschorene Wolle.

גִּזּוּזָא *a. m., ind.* גִּזּוּז Jes 3, 24 Abscheren.

גִּזּוּמָא *a. m.* Kappen, Beschneiden.

גָּזוֹמָא *a. m.* Drohender.

גָּזוֹרָא *a. m.* Beschneider.

גְּזוֹרָה *h. f.* Beschneidung.

גְּזוֹרְתָא *a. f.* 1. Beschneidung; 2. Beschneidungsglied.

גָּזַז *h.* scheren, abschneiden. *Hitp.* abgeschnitten werden.

גְּזַז *a.* 1. *ipf.* 2 *m. sg.* תִּגּוֹז Dt 15, 19 scheren, abschneiden, beschneiden; 2. abbrechen; 3. hindurchgehen (s. גּוּז); 4. kastrieren. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִתְגְּזִיזַת Am 7, 1 (MS שֵׁיצִיאַת) abgeschnitten werden.

גַּזָּז *h. m.* Wollscherer.

גְּזוֹזְטְרָא *gr. f.* (ἐξώστρα), *pl.* גְּזוֹזְטְרָאוֹת Balkon, Empore.

גְּזִיב Ortsname.

גְּזִיזָא *a. m.* 1. Scheit, Stock; 2. Scholle; 3. Scherbe.

גְּזִיזָה *h. f.* 1. Scheren; 2. Stück.

גִּזִּיּוֹת *h. m. pl.* abgeschorene Wolle.

גָּזֵיל *h. m.* geraubtes Gut.

גָּזֵילָא (Lv 5, 21) *a. m.* dass.

גְּזִילָה *h. f.* Raub (öffentliche Aneignung fremden Besitzes).

גְּזֵילָה *h. f.* geraubtes Gut.

גְּזֵילוּתָא *a. f., ind.* גְּזֵילוּת Cant 6, 5 (MS גְּזֵילָה) Rauben.

גְּזֵילְתָא (Koh 5, 7) *a. f.* Raub.

גָּזִיר *h. m.* Scheit.

גְּזֵירָה *h. f.* 1. abschüssiger Ort, Abgrund; 2. Beschluß, Edikt; 3. rabbin. Verordnung, die der Übertretung des mosaischen Gesetzes vorbeugen soll: 4. ג׳ שָׁוָה *a*) Schluß aus der zweifellosen Bedeutung eines Ausdrucks an einer Stelle des Gesetzes auf die Bedeutung desselben an einer anderen Stelle. *b*) Schluß aus feststehenden Bestimmungen eines Gesetzes auf die näheren Bestimmungen eines anderen verwandten Charakters.

גְּזִירִיפָּטָא, גְּזִירְפָּטָא *pers. m.* (persischer) Beamtentitel.

גְּזֵירְתָא *a. f.* 1. *ind.* גְּזֵירָא Gen 47, 26. Koh 10, 8 Beschluß, Dekret; 2. rabbin. Verordnung; 3. die durch Verordnung bestimmte Abgabe; 4. l. גְּזוֹרְתָא.

גִּזִית *h. f.* Zweig.

גָּזִית *h. f.* behauener Stein, Quader.

גָּזִיתָא *a. f., ind.* גָּזִית 1 K 7, 9 dass.

גְּזִיָּתָא *a. f. pl. d.* Abschneidewege.

גָּזַל *h.* rauben (von jeder öffentlichen Aneignung fremden Besitzes). *Ni.* geraubt, beraubt werden.

גְּזַל (Lv 5, 23) *a.* dass.

גָּזֵל s. גָּזֵיל.

גְּזֵלָה s. גְּזֵילָה.

גַּזְלָן, גַּזְּלָן *h. m.* Räuber.

גַּזְלָנָא *a. m.* dass.

גַּזְלָנוּתָא *a. f.* Räuberei.

גָּזַם *h.* abschneiden. *Pi.* 1. kappen, beschneiden; 2. drohen.

גְּזַם *a.* drohen.

גּוּזְמָא *a. m.* Aufschneiderei, Hyperbel.

גִּזְמָא Ortsname.

גזע l. גֶּדַע.

גֶּזַע *h. m.* 1. Stamm: 2. Zweig: 3. Abkömmling.

גזף l. גְּזַף.

גָּזַר *h.* 1. schneiden, beschneiden; 2. anordnen; 3. behaupten; 4. ableiten. *Ni.* angeordnet werden. *Hitp.* 1. zerteilt werden; 2. scharf abfallen, steil sein.

גְּזַר *a., ipf.* 2 *m. sg.* תִּגְזַר Ex 12, 44 1. schneiden, beschneiden. *pt. pass.* גְּזִיר Lv 22, 24 kastriert durch Herausschneiden der Hoden; 2. ג׳ קְיָם Gen 15, 18 Bund schließen; 3. *pt. pass.* גְּזִיר Jes 58, 14 Soc 59 beschließen, anordnen; 4. *pt.* גָּזַר Jer 8, 6 sich stürzen in. *Itpe. pf.* אִתְגְּזַר Est II 1, 3, 1 *sg.* אִתְגְּזַרִית Thr 3, 54 1. abgeschnitten werden; 2. אִתְגְּזַר Gn 17, 26 beschnitten werden; 3. beschlossen werden.

גְּזָר *h. m.* גְּזַר דִּין Urteil, Dekret.

גֶּזֶר *h. m., pl.* גְּזָרִין, גְּזִרִין Holzscheit.

גִּזְרָא I *a. m.* 1. *pl.* גִּזְרִין 1 K 3, 25 (fehlt im MS) Scheit, Stück; 3. *pl. c.* גִּזְרֵי 1 K 20, 27 Herde, Abteilung.

גִּזְרָא II *a. m.* ein Heilmittel.

גַּזְרָאָה *a. m.* Vertilger.

גִּזְרָה *h. f., pl.* גִּזְרִיּוֹת 1. Balkon, Erker, 2. behauener Stein.

גְּזֻרְתָּא *a. f.* Beschneidung.

גִּזְּתָא *a. f., c.* גִּזַּת Dt 18, 4 abgeschorene Wolle.

גְּזֻתָא *a. f.* Beraubung (?).

גְּחוּךְ *h. m.* 1. Scherz, Lachen; 2. anstößiges Betragen.

גְּחוּכָא *a. m.* dass.

גָּחוֹן *h. m.* Bauch.

גָּחוֹר *h. m.* rot.

גְּחִירָא *a. m.* dass.

גְּחַךְ *a.* 1. lachen, scherzen; 2. unanständig sein. *Pu.* dass. *Itpe.* sich zum Gelächter machen.

גְּחָכָא *a. m.* Lachen.

גַּחְכָן *h. m.* Spaßmacher.

גַּחֶלֶת *h. f., pl.* גֶּחָלִים 1. glühende Kohle: 2. Leuchtkäfer.

גְּחַם *a.* verbrennen (?).

גָּחַן *h.* sich beugen, neigen.

גְּחֵין (1 K 18, 42) *a.* dass. *Pa.* dass.

גַּחַר *h. m.* Öffnung (?).

גָּחֹר *h. m.* rot.

גֵּט *h. m.* 1. Urkunde; 2. Scheidebrief: 3. *pl.* גִּטִּין Name eines Talmudtraktates über die Scheidung.

גִּטָּא *a. m., ind.* גֵּט Dt 24, 1 1. Urkunde; 2. Scheidebrief.

גִּטְשָׁא *a. m.* Mist (?).

גַּי. גַּיְא *h. f., pl.* גֵּאָיוֹת Tal.

גֵּיא *gr. f.* (γῆ) Erde.

גיא, גיית (BerR 33) l. גְּוִית (so Ausg. Konst.), s. גְּוָא.

גֵּיאָה s. גֵּאָה.

גֵּיאָה. רְקַם ג׳ (Dt 1, 19) Ortsname (Kadesch Barnea).

גֵּיאוּתָא (Ex 15, 1) *a. f.* 1. Erhabenheit: 2. Hochmut.

גִּיבָא *a. m.* Höhe.

גִּיגְלָא *a. m.* Pupille.

גיד *h. Pi.* die Sehnen durchschneiden. *Pu. pt.* מְגֻיָּד mit durchschnittenen Sehnen. *Hitp.* an den Sehnen durchschnitten werden.

גיד *a. Pa.* dass.

גִּיד I *h. m.* Koriander.

גִּיד II *h. m.* 1. Sehne, Ader, Nerv; 2. männl. Glied.

גִּידָא (Gen 32, 32) *a. m.* dass.

גִּידוֹ Ortsname.

גַּיְידוּר (jBabM 11[a]), גַּיְדְרִינָא *gr. m.* (γαίδαρον) kleine Eselart.

גִּיהָא I *a. m.* Licht, Flamme.

גִּיהָא II (גֵּיהִיאָה) *a. m.* Wasserbassin.

גִּיהְיָא s. גְּהָיָא.

גֵּיהִנֹּם *h.* 1. Tal Hinnom; 2. Ort der Verdammten.

גֵּיהִנָּם (Jes 53, 9) *a.* dass.

גִּיהַר (Cant 5, 14, Or 1302 יַהֲלֹם, darüber

geschrieben בהרמאן) l. גּוֹהַר *pers. m.* ein Edelstein.

גֵּיו, גַּיו. מְגַּיו Gen 6, 14, מִלְּגַיו 1 K 6, 4 inwendig, von innen, לְגַיו 2 K 7, 11 nach innen. מְגַּיו לְ Lv 16, 13, לְמְגַּיו לְ Lv 16, 15, לְגֵיו מִן, מִלְּגַיו לְ innerhalb von.

גיוטאה l. נִיוְטָאָה *a. m.* Einwohner des Nomos Naut in Ägypten.

גַּיוֹפָא *a. m.* Ehebrecher.

גִּיוֹרָא (Ex 23, 9) *a. m.* Proselyt.

גַּיוֹרָא *a. m.* Ehebrecher, Buhle.

גִּיּוּרָא *a. m.* Ehebruch.

גִּיוֹרֶת *h. f.* Proselytin.

גִּיוֹרְתָא *a. f.* dass.

גַּיוֹרְתָא *a. f.* Ehebrecherin.

גַּיּוּתָא *a. f.* Eigenschaft als Nichtjude.

גֵּיוּתָא (Ez 28, 13), גֵּיוְתָא *a. f., ind.* גֵּיוָה Jes 3, 24 1. Erhabenheit; 2. Stolz. Vgl. גֵּיאוּתָא.

גֵּיוְתָן *h. m.* hochmütig.

גֵּיוְתָנָא *a. m., pl. d.* גֵּיוְתָנַיָּא Ex 15, 1 dass.

גֵּיוְתָנוּתָא *a. f.* Erhabenheit.

גַּיְזוֹן *gr. m.* (γαῖσον) Wurfspieß.

גיח s. גּוּחַ.

גִּיחוֹן 1. Gen 2, 12 einer der Ströme Edens; 2. eine Quelle bei Jerusalem.

גיל (jOrl 61[d]) l. גָּזֵל.

גִּיל I *h.* einen Kreis bilden, rollen (?).

גִּיל II *h. m.* 1. Kreis, Genossenschaft, von gleichem Alter; 2. *pl.* גִּילִין Geschlecht, Zeitgenossenschaft; 3. Sippe. בֶּן גִּיל Verwandter; 4. Klöppel in der Glocke, Schelle.

גִּילָא *a. m.* 1. etwas Rundes; 2. s. גִּלָּא.

גִּילָאָה *a. m.* von gleichem Alter.

גִּילָה *h. f.* Versammlung, Kreis.

גִּימֶל dritter Buchstabe des hebr. Alphabets.

גין *h. Hi.* schützen. S. גנן.

גין *a. Aph.* dass. Itpe. ipf. יִתְגַּן Ze 2. 3 beschützt werden.

גֵּין *h.* בְּגֵין wegen.

גֵּין, גִּין *a.* בְּגֵין Jes 28, 15 unter dem Schutz von. בְּגֵין Koh 6, 8 wegen. בְּגֵין דְּ 1. weil; 2. damit. בְּגֵין לָא Thr 3, 44 damit nicht. בְּגֵין כֵּין Koh 10, 10 deshalb. מִן בְּגֵין מָא weshalb?

גינאות l. גוניאות (?), s. גּוּנְיָא.

גִּיפֵּי s. גַּפֵּי.

גינין (TosKelBabM III 1) l. גַּיְזוֹן.

גִּיס *h. m.* 1. Schwager (Gatte der Schwester der Frau); 2. wohlbekannt.

גִּיסָא *a. m.* dass.

גַּיִס *h. m.* Räuberschar.

גַּיִם, גָּיוֹם *gr.* männl. Personenname (Γάιος).

גיס *h. Pi.* zusammenscharen.

גיס *a. Pa.* dass.

גַּיְסָא *a. m.* Räuberschar.

גַּיָּסָא *a. m.* 1. Räuber; 2. frech.

גְּסִיסָה *h. f.* Todeskampf.

גִּיף, גִּיף *h. m.* Ehebruch.

גֵּיף *h. m.* Ufer, Küste.

גֵּיפָא *a. m.* dass.

גַּיָּפָא (Lv 20, 10) *a. m.* Ehebrecher.

גיפן s. גּוּפַן.

גַּיָּפְתָא (Lv 20, 10) *a. f.* Ehebrecherin.

גֵּיפְתָנוּתָא *a. f.* Erhabenheit.

גֵּיץ *h. m.* Funke.

גֵּיצָא *a. m.* dass.

גִּיר *h. m.* 1. Gischt, Schaum; 2. Kalk; 3. Eisenstein, Tintenstein; 4. Pulver.

גיר *a. Pa.* mit Kalk bewerfen.

גִּירָא *a. m.* 1. *ind.* גִּיר Ex 16, 14, Jes 27, 9 Kalk; 2. Gischt, Schaum; 3. eine Krankheit; 4. *ind.* גִּיר Jes 49, 2, *pl. c. s.* גִּירַי Dt 32, 42 Geschoß, Pfeil; 5. Schößling; 6. Folge; 7. Personenname.

גַּיָּרָא *a. m.* Ehebrecher.

גִּירָאָה *a. m.* Schütze.

גִּירְגְּפְסִין *gr. m.* (vgl. γύψος) Gipspulver.

גירה s. גֵּרָה.

גֵּירוּי *h. m.* Reizung.

גֵּירוּמִין *h. m. pl.* Übergewicht (beim Wiegen).

גֵּירוּעַ *h. m.* 1. Abzug; 2. unreife Beere.

גֵּירוּשִׁין *h. m. pl.* Verstoßung, Scheidung.

גֵּירוּת *h. f.* 1. Wohnen als Fremdling; 2. Übertritt zum Judentum.

גֵּירוּתָא *a. f.* 1. dass.; 2. l. גּוּרִיתָא.

גֵּירָעוֹן *h. m.* Abzug.

גירקררין l. גִּיר קְרָרִין *a. m.* eine Art Kalk.

גִּירְרָא *a. m.* Pfeil.

גֵּירָרָה *h. f.* בֵּית ג׳ Kerker.

גַּיָּרְתָא *a. f.* Ehebrecherin.

גִּישׁ s. גִּים.

גִּישָׁה *h. f.* Nahen.

גֵּיתָא *a. m., pl. ind.* גֵּיתֵי Gen 46, 34 Herde.

גיתי (bBabK 114ª) l. גִּזְתָא.

גַּל *h. m.* 1. Steinhaufen; 2. Welle; 3. Tür.

גָּל *h. m.* Schildkröte.

גַּלָּא *a. m.* 1. Steinhaufe; 2. *pl.* גַּלִּין Jes 37, 26, גַּלְלִין, *c.* גְּלֵי (l. גַּלֵּי) Sac 10, 11, *c. s.* גַּלּוֹהִי Jer 5, 22 Welle; 3. Tür; 4. *pl. c.* גַּלֵּי Ez 4, 12 (MS גִּלְלֵי), גַּלְלֵי Thr 2, 13 Or 1377 Exkrement; 5. *pl. d.* גַּלַּיָּא 2 K 23, 6 (MS גְּלַיָּא) kakophemistische Bezeichnung der Götzen (für גַּדָּא).

גִּלָּא *a. m.* 1. *pl. ind.* גִּלֵּי Ex 5, 12 dürres Gras; 2. Schilf(?); 3. Beiname einer Weidenart.

גְּלָא *a.* 1. גְּלָא Nu 22, 31 öffnen, entdecken, *pt. pass.* גְּלֵי Ex 3, 7 offenbar, bekannt; 2. *pt.* גָּלֵי Gen 4, 16 in die Verbannung gehen. *Pa.* גַּלִּי Lv 20, 11 aufdecken, enthüllen. *Aph. pf. c. s.* אַגְלְיָךְ Dt 30, 1 in die Verbannung schicken. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְגְּלִי Ex 3, 2 offenbart werden, erscheinen; 2. *pf.* 1 *sg.* אִתְגְּלִיתִי Ex 3, 8 sich zu erkennen geben, sich offenbaren; 3. verbannt werden. *Itpa. pf.* אִתְגַּלִּי Gen 9, 21, *imp. sg. f.* אִתְגַּלַּא Jes 51, 9 1. sich aufdecken; 2. sich zeigen.

גְּלַב *a.* rasieren.

גַּלְבָא *a. m., pl.* גַּלְבִין (MS גַּלָּבִין) 1 S 17, 5 Schuppe.

גִּלְבָא *a. m., ind.* גְּלַב Ez 27, 24 Bildhauerei.

גַּלָּבָא *a. m.* 1. Messer; 2. Rasiermesser; 3. *pl. d.* גַּלָּבַיָּא Ez 5, 1 Barbier; 4. Bildhauer.

גֻּלְבְּא *a. m.* Platterbsenart, Kicherling (*Lathyrus sativus*).

גְּלִיבְטוֹן *gr. m.* (γλυπτόν) graviert.

גֻּלְבִּינָא, גֻּלְבּוֹנָא *a. m.* Platterbsenart Kicherling (*Lathyrus sativus*).

גלבטינון l. גְּלַקְטִינוֹן.

גְּלַבְקְיָא *gr. f.* (γλαύκιον) Saft von Schöllkraut (*Glaucium luteum*).

גלג *a. Pa.* plaudern.

גִּלְגָא *a. m.* Geschwätz.

גְּלוּגְדְקָא (Thr 2, 1) *gr. f.* (λεκτίκιον) 1. Sänfte; 2. Fußschemel.

גִּלְגּוּל *h. m.* 1. Rollen, Wälzen; 2. das Sichwälzen der Toten nach dem Ort der Auferstehung; 3. einen Eid Zuschieben; 4. steiler Abhang.

גִּלְגּוּלָא *a. m.* Pupille.

גַּלְגִּילָא *a. m.* Rauke (*Eruca sativa*). S. גַּרְגִּירָא.

גִּלְגֵּל *h.* 1. rollen, wälzen; 2. aufbürden, zuschieben; 3. hervorbringen; 4. sich zwingen zu, sich mühen mit; 5. einmachen (von Oliven); 6. weichkochen (von Eiern). *Pass.* 1. sich rollen, sich wälzen; 2. zugeschoben werden; 3. übertragen werden; 4. erregt werden; 5. sich auf jem. werfen, angreifen; 6. eingemacht sein (von Oliven); 7. (von Eiern) weichgekocht sein.

גַּלְגֵּל *a., ipf.* יְגַלְגֵּל Thr 3, 3 rollen, wälzen. *Pass.* 1. erregt werden; 2. sich ansammeln; 3. sich ereignen; 4. sich anlegen.

גַּלְגַּל *h. m.* 1. Rad, Räderwerk; 2. Schöpfwerk; 3. Winde; 4. Himmelssphäre, Tierkreis; 5. Augapfel; 6. *pl.* Wechsel des Glücks; 7. Körnchen.

גִּלְגְּלָא *a. m.* 1. גִּלְגְּלָא (l. גִּלְגְּלָא) Ez

10, 13, *pl. d.* גִּלְגַּלַּיָּא (l. גִּלְגַּלַּיָּא) Ez 10, 12, *c.* גִּלְגַּלֵּי Ex 14, 25 Rad; 2. Tierkreis; 3. *pl. c.* גִּלְגִּלֵּי Jes 11, 8 Augapfel; 4. גִּלְגָּלָא (l. גִּלְגְּלָא) Jes 17, 13 Stoppel; 5. Gürtel (?).

גִּלְגָּלָא (Dt 11, 30) Ortsname.

גִּלְגְּלָא s. גֻּלְגַּלְתָּא.

גלגלין s. גַּנְגְּלִין.

גֻּלְגֹּלֶת *h. f., pl.* גֻּלְגּוֹלִיּוֹת 1. Schädel; 2. Kopfsteuer.

גֻּלְגַּלְתָּא *a. f., pl.* גֻּלְגְּלִין 1. Ex 16, 16 Schädel; 2. Kugel, runder Stein; 3. Kopfsteuer.

גַּלִּיגַס *gr. m.* (καλίγα) Soldatenstiefel.

גּוֹלְגִּיקִין (jBez 63ª) *gr. m. pl.* (καλίκιος) Schuh.

גָּלַד *h.* 1. fest werden; 2. *pt. pass.* גָּלוּד mit sich abschälender Haut. *Hi.* 1. eine Kruste bilden; 2. gefrieren. *Ho.* von einem Schorf überzogen werden.

גְּלַד *a., pt. pass.* גְּלִיד 1. mit einer Kruste überzogen; 2. bereift, mit Eis überzogen. *Itpe.* abgehäutet werden.

גֶּלֶד *h. m.* 1. Haut, Fell, Schale; 2. Schorf, Grind, Kruste.

גִּלְדָּא *a. m.* 1. *pl.* גִּלְדִין Ez 27, 24 Überzug, Platte; 2. Haut; 3. Schorf; 4. Sohle.

גַּלְדָּאָה *a. m.* Fellarbeiter.

גִּלְדָנָא *a. m.* kleine Fischart.

גָּלָה *h.* 1. unbedeckt, offen sein; 2. auswandern. *Ni.* offenbart werden, erscheinen. *Pi.* 1. aufdecken; 2. ג' פָּנִים *a*) frech behandeln; *b*) Schande antun. *Hi.* verbannen. *Hitp.* enthüllt werden, sich offenbaren; 2. aufgedeckt sein.

גִּלָּה *h. f., pl.* גִּלִּין Stroh, dürres Gras.

גֻּלָּה *h. f.* Becken.

גִּלְהֵי *a. m. pl.* Klarheit, Helle (des Himmels).

גָּלוָאָה *a. m.* Exulant.

גְּלוּדָה *h. f.* enthäutetes Tier.

גִּלּוּחַ *h. m.* Scheren.

גִּלּוּחָא *a. m., ind.* גִּלּוּחַ Jes 15, 2 1. dass.; 2. rasierter Bart.

גָּלוּי *h. m.* öffentliches Auftreten. בְּגָלוּי öffentlich.

גִּלּוּי *h. m.* 1. Unbedecktsein, Entblößung. ג' עֲרָיוֹת Incest, ג' פָּנִים Frechheit, ג' ראש Barhäuptigkeit; 2. das Verbot, Flüssigkeiten aus unbedecktem Gefäß zu trinken.

גִּלּוּיָא *a. m.* 1. Unbedecktsein; 2. das Verbot, Flüssigkeiten aus unbedecktem Gefäß zu trinken; 3. reine Oberfläche.

גָּלוּיָא, גָּלְוָיָא *a. m.* Exilierter, Auswanderer.

גָּלוָלָאָה *a. m.* Exilierter.

גִּלּוּלִים *h. m. pl.* Götzen.

גִּלּוּלִין (Nu 23, 22) *a. m. pl.* dass.

גְּלוּמָא *a. m.* Klotz.

גלוסה (jMaaser 49ᵇ) l. גְּרוּסָא.

גִּלּוּעַ *h. m.* Bloßstellung.

גְּלוּפָא *gr. m.* (γλυφή), *ind.* גְּלוּף Hg 2, 23 (MS גְּלָף) Gravierung.

גְּלוּפָה *gr. f.* Schnitzbild.

גְּלוּשָׁא s. גְּלִישָׁא.

גְּלוּשְׁתָא s. גְּלִישׁוּתָא.

גָּלוּת *h. f.* 1. Verbannung; 2. Schar von Verbannten, Exilierten.

גָּלוּתָא *a. f., pl. c. s.* גָּלְוָתָךְ Dt 30, 4 dass. רֵישׁ גָּלוּתָא Oberhaupt der (babylon.) Exulanten.

גלח *h. Pi.* das Haar schneiden.

גלח *a. Pa. pf.* גַּלַּח Lv 13, 33 das Haar rasieren. *Itpa.* אִתְגְּלַח Jud 16, 22 (l. אִתְגַּלַּח) rasiert werden.

גַּלְחִי Ortsname.

גַּלְטוּרִי *lat. f.* (*siglatura*) Schnellschrift.

גְּלִי. בִּגְלֵי Jes 41, 2 öffentlich.

גַּלְיָא *gr.* 1. Gallien (Γαλλία); 2. Galatien.

גַּלַּיָּא *a. m. pl.* 1. בֵּית ג' *a.* verächtliche Bezeichnung eines Götzentempels, viell. Verdrehung von גַּדְיָא mit Anspielung גַּלַּיָּא Exkremente; *b.* infolge von Mißverstand im babyl. Talmud

als ehrende Bezeichnung (etwa Haus der Öffentlichkeit) betrachtet; 2. palästinische Örtlichkeit.

גליא (VajR 20) l. דְּמִן גַּלְיָא.

גְּלִיד *h. m.* Reif, Eis.

גְּלִידָא (Gen 31, 40) *a. m.* dass.

גִּלָּיוֹן *h. m.* 1. Pergamentrolle; 2. Gürtel; 3. (vgl. εὐαγγέλιον) Evangelium.

גָּלִיל *h. m.* 1. Landschaft, Distrikt; 2. Galiläa.

גְּלִילָא (2 K 15, 19), גְּלִילָא *a. m.* Galiläa.

גְּלִילָא (Ez 47, 8) *a. m.* Distrikt.

גְּלִילָאָה *a. m.* Galiläer.

גְּלִילִי *h. m.* Galiläer.

גְּלִילְתָא, גְּלִילָנִיתָא *a. f.* zum Zusammenrollen.

גְּלִימָא I *a. m.* 1. *ind.* גְּלִים Gen 25, 25 Mantel, Hülle; 2. s. גְּגְמֵי.

גְּלִימָא II *a. m.* Tal.

גליאסין (EchR 2, 7) l. גְּלִינְסִין, s. גְּלִינַם.

גְּלִיפָא *gr. m.* (γλυφή) Eingrabung, Formung.

גְּלִיפָה *gr. f.* 1. Gravierung; 2. Formung (der Worte).

גַּלִּיצוּר *m.* Name eines Engels.

גּוּלְיָר (Est II 6, 11), גַּלְיָר *gr. m.* (γαλιάριος) Troßknecht.

גְּלִישָׁא *a. m., ind.* גְּלִישׁ Lv 13, 41 kahl am Vorderkopf.

גְּלֵישׁוּתָא *a. f., c. s.* גְּלֵישׁוּתֵיהּ Lv 13, 42 Kahlheit am Vorderkopf.

גָּלַל *h.* 1. wälzen, rollen; 2. von sich abwälzen. *Ni.* 1. zusammengerollt, angeheftet werden; 2. (mit עַל) die Oberhand haben. *Pi.* rollen. *Ho.* zusammengerollt werden. *Pilp.* s. גִּלְגֵּל.

גלל *a., pt. pass. pl. f.* גלילן Cant 5, 14 l. גְּלִיפָן (so MS). *Pa.* rollen, wälzen. *Itpo. pf.* 3 *pl.* אִתְגּוֹלַלוּ Gen 43, 29, Jer 31, 19, *pt. f.* מִתְגּוֹלְלָא l. מִתְגּוֹלַלָא Ho 11, 8 Soc 59 sich winden, sich regen. *Palp.* s. גַּלְגֵּל.

גָּלָל *h. m.* 1. Kügelchen; 2. Kotballen.

גְּלַל *h.* wegen. בִּגְלָלוֹ seinetwegen.

גְּלַל *a.* בִּגְלַל, *c. s.* בִּגְלַלְהוֹן Dt 28, 32. מִן בִּגְלַל 1. wegen; 2. um zu. מִן בִּגְלַל דִּי Koh 5, 17 1. damit; 2. weil. מִן בִּגְלַל לְ um zu. בִּגְלַל כֵּן deshalb.

גְּלָלָא *a. m.* 1. Stein; 2. Körnchen; 3. Exkrement.

גַּלְלִין s. גַּלָּא.

גְּלָלָנִיתָא *a. f.* 1. klumpig, grob; 2. s. גְּלִילָנִיתָא.

גָּלַם *h.* 1. *pt. pass.* גָּלוּם formlos, ohne Spezialisierung; 2. übervorteilen.

גֻּלְמָא *a. m.* 1. Kolben; 2. unfertiges Gefäß; 3. Hügel.

גולמו. ג' הרג l. גּוּלְמוּהֲרַג.

גַּלְמוּדָה *h. f.* Menstruierende.

גַּלְמוּדְתָא *a. f.* dass.

גּוּלְמוּהֲרַג (גִּילְמ') *pers. m.* Tonsiegel.

גֻּלְמֵישָׁא *a. m., pl.* גּוּלְמֵישִׁין Cant 5, 15 eine Konifere.

גֻּלְמְתָא, גַּלְמְתָא *a. f.* 1. Hügel; 2. Tal.

גלנו (jEr 21[d]) l. גְּלֵנֵי *gr. m.* (γαλήνη) still.

גְּלוּסְטְרָא *gr. m.* (κλεῖστρον) Verschluß, Riegel.

גְּלוּסְטְרָאָה *gr. m.* (vgl. κλεῖστρον) Schlosser.

גְּלוּסְקִין, גְּלוּסְקָא *gr. m.* (κόλλιξ, κολλίκιον), *pl.* גְּלוּסְקִין, גְּלוּסְקָאוֹת 1. dicke (aber feine) Brotsorte; 2. Preßoliven.

גְּלוּסְקְמָא *gr. m.* (γλωσσόκομον), *pl.* גְּלוּסְקְמָאוֹת, גְּלוּסְקְמִין 1. Kasten, Futteral; 2. Sarg.

גלע *h. Ni.* aufgebrochen, aufgerissen werden. *Pi.* aufdecken, bloßstellen. *Hitp.* klargestellt werden.

גִּלְעָד (Nu 32, 40) Gilead.

גִּלְעָדָא (2 K 15, 29, MS גִּלְעָד) dass.

גִּלְעָדָאָה (Ri 12, 1 Praet.) *a. m.* Gileadit.

גַּלְעִינָה (auch גַּלְעֶנָה. Löw) *h. f., pl.* גַּלְעִינִין 1. Kern; 2. Dattelkern.

גָּלַף *gr.* (γλύφω) eingraben, gravieren. *Pi.* dass.

גְּלַף *gr.* (γλύφω), *ipf.* 2 *m. sg.* תִּגְלוֹף Ex 28, 11, *pt. pass. pl. f.* גְּלִיפָן Cant 5, 14 dass.

גְּלָפָא *gr. m., c.* גְּלָף Ex 28, 11 Gravierung. S. auch גְּלוּפָא, גְּלִיפָא.
גְּלָפָא *gr. m.* 1. (κάλπη) Krug; 2. גולפין l. גּוּלְמִין.
גְּלוּפָה, גְּלִיפָה s. dass.
גְּלוּפַטְרָא *gr.* weibl. Personenname (Kleopatra, Κλεοπάτρα).
גְּלָפִיתָא *gr. f.* Gravierung.
גְּלַפְסָא *gr. m.* (κολυμβάς) in Salzlake eingemachte Olive.
גְּלוּפְקָרִין, גְּלוּפְקְרָא *gr. m.* (κερβικάριον), *c. s.* גלופקריה DtJI 24, 13 (MS קלופקריה) Polster.
גּוּלִיקָם *gr.* männl. Personenname (Caligula, Καλιγόλας).
גְּלַקְטִינוֹן *gr. m.* (γαλακτινός) milchfarben.
גְּלַקְטִיקָא *gr. f.* (λεκτίκια) Sänfte.
גָּלַשׁ *h.* 1. aufwallen, kochen; 2. ans Licht kommen. *Hi.* veröffentlichen. *Ho.* kochend gemacht werden.
גְּלַשׁ *a.* aufkochen.
גֶּלֶשׁ *h. m.* Wallung. מֵי גְלָשִׁים siedendes Wasser.
גַּלְשָׁא *a. m.* 1. dass.; 2. freifliegendes Haar.
גַּלְשׁוּשִׁיתָא (Cant 6, 5) *a. f.* Steinhaufen.
גְּלְשַׁלְשׁוּתָא (גְּלְשׁוּלֶשְׁתָּא) *a. f.* Kahlheit.
גְּלְשַׁלְשָׁנָא *a. m.* kahlköpfig.
גְּלִתָא *a. f.* Mantel.
גַּם *h.* 1. auch; 2. die Partikel גַּם.
גַּם, גַּמָּא *gr. m.* (γάμμα) 1. der dritte Buchstabe des griech. Alphabets; 2. die Form des Gamma (rechter Winkel).
גֻּמָּא *h. f., pl.* גֻּמּוֹת (גֻּמְמִיּוֹת) 1. Vertiefung; 2. Grübchen (vom Haarbalg), Scharte.
גָּמָא *h.* schlürfen. *Pi.* dass.
גְּמָאִין *h. m. pl.* schlürfbare Leckereien.
גִּמְגֵּם *h.* stottern, stammeln.
גַּמְגֵּם *a.* 1. dass.; 2. l. מְגַמֵּג, s. מְגַג.
גָּמַד *h.* zusammenziehen, verkürzen.
גְּמַד *a., pt. pass.* גְּמִיד Jud 3, 15 dass.

גַּמְדָא 1. männl. Personenname; 2. Flußname.
גְּמוּל *h. m.* Vergeltung, Wohltat.
גְּמוֹל *h. m.* Vorrichtung, um ein Kalb am Saugen zu hindern. S. גִּימוֹן.
גְּמוּלְתָא *a. f.* Wohltat.
גמז. *pl.* מגמזין (TosSchebi I 11) l. מְגַזְמִין, s. גְּזַם.
גַּמְזָא männl. Personenname.
גִּמְזוֹ Ortsname.
גַּמְזוּז *h. m.* Sykomorenfrucht.
גַּמְזוּזָא (גַּמְזוּזִינָא ?) *a. m.* dass.
גַּמְזִית *h. f., pl.* גַּמְזִיּוֹת dass.
גַּמַטְרְיָא, גִּימַטְרִיָּא *gr. f.* 1. (γεωμετρία) Mathematik; 2. die Methode, den Zahlenwert der Wörter zu berechnen; 3. Ziffer.
גִּימַטְרִיקוֹן *gr. m.* (γραμματικόν) die Ziffernbedeutung der Buchstaben betreffend.
גַּמַּטְרוֹן *gr. m.* (γεωμέτρος) Mathematiker.
גֹּמֶי *h. m.* Papyrus.
גַּמְיָא *a. m.* dass.
גְּמִיאָה, גְּמִיָּה *h. f.* 1. Einschlürfen; 2. Schluck.
גְּמִילוּת *h. f.* Vergeltung, Wohltat. ג׳ חֲסָדִים Liebeswerk, Barmherzigkeit (Krankenbesuch, Tröstung Leidtragender usw.).
גְּמִילוּתָא *a. f., c.* גְּמִילוּת Mi 6, 8 dass.
גְּמִיעָה *h. f.* 1. Einschlürfen; 2. Schluck.
גְּמִירָא *a. m.* 1. *ind.* גְּמִיר Lv 6, 15 vollständig; 2. *ind.* גְּמִיר Dt 33, 10 Brandopfer.
גְּמִירְתָא *a. f., ind.* גְּמֵירָא Gen 18, 21 1. Vernichtung; 2. Beschluß, endgültige Entscheidung.
גָּמַל *h.* 1. vergelten; 2. Gutes tun; 3. entwöhnen; 4. reifen, sich voll entwickeln. *Ni.* entwöhnt werden. *Pi.* entwöhnen (?).
גְּמַל *a., pf.* 1 *pl.* גְּמַלְנָא Gen 50, 15, *imp.* גְּמוֹל Est II 5, 1 erweisen, antun. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִתְגְּמַלַת Est II 5, 2 (nicht im MS) erwiesen erhalten.

גָּמָל *h. m.* Kamel.
גַּמָּל *h. m.* Kameltreiber. חַמָּר וְגַמָּל einer, der nicht weiß, wohin er sich wenden soll.
גַּמְלָא I (Lv 11, 4) *a. m.* 1. Kamel. ג׳ פָּרְחָא Dromedar; 2. eine Art Joch; 3. schmaler Steg; 4. männl. Personenname (Gamliel); 5. Ortsname; 6. l. גַּמָּא.
גַּמְלָא II (Jes 66, 6, Jud 9, 16), גְּמָלָא, גִּמְלָא *a. m.* Erweisung, Vergeltung.
גַּמְלוֹן *h. m.* groß, lang.
גַּמְלִיאֵל männl. Personenname.
גַּמְלְנָא *a. m., f. d.* גַּמְלְנִיתָא groß, lang.
גַּמֶּלֶת *h. f.* Karawane von Kamelen.
גַּמַּלְתָּא *a. f.* dass.
גָּמַם *h.* (bis zur Wurzel) abschneiden *Pi.* dass. *Ni.* (bis zur Wurzel) abgeschnitten werden.
גְּמַם *a. Pe. Itpe.* dass.
גֻּמָּמִית, גְּמָמִית (Löw: גּוּמְמִית) *h. f.* Höhlung.
גִּימוֹן *gr. m.* (κημός) Maulkorb.
גִּימוֹנִית *gr. f.* Kelle.
גּוּמְסִית (falsch גמומסית) *gr. f.* (vgl. γάμος) Ehekontrakt.
גָּמַע *h.* schlürfen. *Pi.* schlürfen lassen.
גְּמַע *a.* schlürfen. *Pa.* dass.
גְּמַץ *a.* eine Grube machen.
גּוּמָצָא *a. m.* Grube.
גָּמִיקוֹן, גַּמְסְקוֹן, גַּמְסְקוֹם *gr. m.* (vgl. γαμικόν, γαμισκόν) 1. Ehekontrakt; 2. Morgengabe.
גָּמַר I *h.* 1. vollenden, beendigen; 2. (die Begierde) befriedigen; 3. vernichten; 4. beschließen; 5. einen Analogieschluß machen; 6. vollentwickelt sein. *Ni.* vollendet werden. *Pi.* 1. zerstören; 2. zur Reife bringen; *Ho.* (*Hitp*) reif werden.
גמר II *h. Pi.* räuchern, durchräuchern. *Ho. pl.* מֻגְמָר Räucherwerk.
גמר I *a.* 1. *ipf.* 2 *f. sg.* תִּגְמְרִין Ez 23, 34 vollenden, beendigen; 2. vernichten; 3. aufhören; 4. einen Schluß machen. גָּמַר — מִן er lehrt — von, es ist hergeleitet — von (bei Schluß aus bloßer Analogie des Ausdrucks); 5. das traditionelle Recht lernen, lehren. גְּמִירֵי es ist Inhalt der Lehrtradition. *Pa.* 1. beendigen; 2. *ipf.* 1 *sg.* אֲגַמַּר Nu 21, 2 vernichten. *Aph.* lehren. *Itpa.* 1. beendigt werden; 2. zerstört werden.
גמר II *a. Itpa. pt. f.* מִתְגַּמְּרָא Cant 3, 6 durchräuchert werden.
גְּמָר *h. m.* Vollendung.
גְּמָרָא *a. m.* 1. *ind.* גְּמָר Ez 27, 24 Vollendung; 2. überlieferte Lehre, Tradition; 3. גְּמָרָא Cant 1, 1 (MS תַּלְמוּדָא) das Schriftwerk, welches die Diskussionen der Amoräer über die Mischna enthält (in zensierten Drukken für תַּלְמוּד eingesetzt).
גַּמְרָא *a. m.* Karfunkel.
גַּמְרֵי (גְּמָרֵי?) *a.* לְגַמְרֵי gänzlich.
גַּמְרָנָא *a. m.* Lehrer der Tradition.
גֻּמַּרְתָּא *a. f.* 1. *pl.* גּוּמְרִין Lv 16, 12, 2 S 22, 9 glühende Kohle; 2. eine Hautkrankheit; 3. גֻּמְרַת לֵילֵי Leuchtkäfer.
גְּמַשׁ *a.* niederbeugen.
גֻּמְתָּא *a. f.* Grube.
גַּן *h. m., pl.* גַּנּוֹת 1. Garten. גַּן עֵדֶן Paradies; 2. agadisch: Weib.
גְּנָא I *a.* 1. *pt. pl. m.* גָּנַן Est II 1, 3 (MS גָּנְיִין) liegen (zu Bett, am Tisch). *Aph. pf.* אַגְנִי Est II 1, 3 niedersetzen, sitzen lassen.
גנא II *Pa.* beschämen. *Itpa.* 1. beschämt werden, sich schämen; 2. häßlich verfahren.
גְּנָאָה *a. m.* häßlich.
גַּנָּאָה, גִּנָּאָה *a. m.* Gärtner, Gemüsehändler.
גְּנַאי s. גְּנִי.
גָּנַב *h.* 1. stehlen (von der heimlichen Aneignung fremden Besitzes); 2. täuschen, hintergehen. *Ni.* gestohlen werden. *Pi.* sich fortstehlen. *Hitp.* verstohlen tun, heimlich machen.

גְּנַב *a.*, *ipf.* 2 *m. sg.* תִּגְנוֹב Ex 21, 37, תִּגְנוֹב Ex 20, 13 stehlen. *Pa.* 1. *pt. pl.* מְגַנְּבִין Jer 23, 30 stehlen; 2. sich herumstehlen, Umwege machen. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְגְּנֵיב Ex 22, 11 1. gestohlen werden; 2. sich fortschleichen. *Itpa. ipf.* 3 *pl.* יִתְגַּנְּבוּן Ex 22, 6 B. dass.

גַּנָּב *h. m.* Dieb.

גַּנָּבָא (Ex 22, 1) *a. m.* dass.

גְּנְבָּא *a. m.* 1. Schwanz; 2. l. גּוֹנַבָּא.

גַּנָּבִית *h. f.* diebisch.

גַּנְבָּרָא, גִּנְבָּרָא *a. m.* Riese.

גִּנְבְּרָא *x. m.* Silberglätte.

גַּנְבָּרוּתָא *a. f.* Kraft.

גְּנְבְתָּא *a. f.* Schwanz.

גַּנָּבְתָּא *a. f.* Diebin.

גְּנֵיגִי *gr. m.* (κυνηγός) Jäger.

גִּנְגִּידִין *gr. m.* (γιγγίδιον) eine Möhrenart.

גַּנְגְּלִין, גִּנְגִּילוֹן *lat. m.* (*cingulum*) Gürtel.

גּוּנְדָּא I *gr. m.* 1. (κάνδυς) ein Oberkleid; 2. (γοῦνδα) Bande, Trupp.

גְּנְדָּא II *a. m.* Mauer.

גְּנְדְּלִית *h.* Schreibweise eines, der mit beiden Händen schreiben kann (eines Linkshändigen?), d. h. von links nach rechts.

גַּנְדַּר (Gen 29, 10) *a.* rollen, wälzen. *Itpe.* 1. *ipf.* 3 *pl. m.* יַגַּנְדְּרוּן Gen 29, 8 gewälzt werden, sich wälzen; 2. sich überheben.

גונדרא (b BabMez 80[a]) l. גְּרוּנְדָּא.

גְּנְדְּרִיתָא *a. f.* Geländer.

גַּנְדְּרוֹפּוֹס *gr. m.* (κυνάνθρωπος) Geistesstörung, Wahnsinn.

גנה *h. Pi.* beschämen, tadeln. *Pu. pt.* מְגֻנֶּה häßlich. *Hitp.* sich Schande machen, verächtlich erscheinen.

גַּנָּה, גִּנָּה *h. f.* Garten.

גְּנוּבְתָּא (Ex 22, 3) *a. f.* 1. Diebstahl; 2. Trug; 3. gestohlener Gegenstand.

גְּנוּגֶנֶת, גְּנוּגְנוֹת (Kel XVI 7) *x. f.* Beutel, kleiner Schlauch. [Andere Lesart גְּנוּנֶת Schutzdach des Arbeiters gegen die Sonne. Löw.]

גִּנּוּי *h. m.* Schande.

גִּנּוּן, גְּנוּן *h. m.* Brautgemach.

גִּנּוּנָא *a. m.*, *ind.* גִּנּוּן Jes 4, 5 Bedachung.

גְּנוּנָא *a. m.*, *c. s.* גְּנוּנֵיהּ Jes 61, 10, *pl. c. s.* גְּנוּנַהָא Jo 2, 16 1. Bedachung; 2. Brautgemach.

גְּנוּנִים (גְּנִינִים) *h. m. pl.* verschiedenfarbige Fasern im Abortiv-Ei.

גִּנּוֹנִית *h. f.* Gartenbeet (?).

גִּנּוֹנִיתָא *a. f.* 1. Cant 5, 13 Gärtchen; 2. Personenname.

גְּנוּסָא, גְּנוּסְיָא s. גְּנִיסְיָא.

גינוסר l. גְּנֵיסַר.

גְּנוּת *h. f.* Schande.

גְּנוּתָא (Koh 5, 5) *a. f.* dass.

גָּנַז *h.* 1. verbergen, vergraben; 2. aufbewahren; 3. dem öffentlichen Gebrauch entziehen. *Ni.* 1. verborgen werden; 2. aus dem öffentlichen Gebrauch entzogen werden.

גְּנַז *a.*, *pf.* 3 *m. pl.* גְּנַזוּ 2 K 20, 17, *pt. pass. pl.* גְּנִיזִין Dt 32, 34 verbergen, aufbewahren. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְגְּנֵיז Jes 23, 18 verborgen, entzogen werden.

גִּנְזָא *pers. m.*, *c.* גְּנָז (l. גְּנַז) 1 S 25, 29, *pl. c. s.* גִּנְזוֹהִי Ho 13, 15 1. Schatz; 2. Schatzhaus.

גְּנָזִין *pers. m. pl.* Schatz.

גַּנְזַךְ, גַּנְזַכָּה *pers. m. f.* Schatzhaus.

גִּנְזַכָּיָא *a. m.* aus Ginzak (?).

גִּנְזַק Ortsname.

גָּנַח *h.* husten.

גְּנַח I *a.* dröhnen. *Pa.* 1. dröhnen; 2. stöhnen.

גְּנַח II *a.* 1. schneiden; 2. vorüber eilen. *Pa. pt. pl.* מגנחין kastrieren [bBabM 90[b] s. גְּנַז Löw].

גינאות l. גּוֹנִיּוֹת (?), s. גּוֹנְיָא.

גְּנַי *h. m.* Schande.

גְּנַי Flußname.

גּוּנֵי *gr. f.* (tr. γυνή) Weib.

גּוּנְיָא *gr. m.* (aus γυνή) Mann.

גַּנְיָא *a. m.*, *ind.* גְּנָאי (l. גְּנַי) Est II 1, 3. 12 Schande. לִגְנַי schimpflich.

גּוֹנְיָא *gr. f.* (γωνία) Winkel.

גניאך. גְּנֵיאַךְ טָעֲוָתָא (Jes 1,29) l. גְּנַיָּא דְטָעֲוָתָא.

גָּנֵיבָא *a. m.* Dieb.

גְּנֵיבָה *h. f.* Gestohlenes.

גְּנִיבָה *h. f.* Diebstahl (heimliche Aneignung fremden Besitzes).

גְּנֵיבוּת *h. f.* 1. Diebstahl; 2. Betrug. ג' דַּעַת Vorspiegelung falscher Tatsachen.

גְּנִיבוּתָא *a. f.* dass.

גְּנִיזָה *pers. f.* Aufbewahrung. בֵּית גְּנִיזָה Schatzhaus.

גְּנִיחוּתָא *a. f.* Stöhnen.

גינין l. זְיָנִין, s. זַיִן.

גניין (jPea 20ª, Ed. pr. גְּנִינִין) l. זוּנִין *h. m. pl.* der schlechteste Bestandteil des Mahlgutes (Unkrautsamen?).

גִּנֵּיסַר (Nu 34,11) Genezareth.

גּוֹנַכָּא (Jud 4,18) *gr. m.* (vgl. γαυνάκης) Filzdecke.

גנן *h. Hi.* הֵגֵין beschützen.

גְּנַן *a.*, *ipf.* 3 *pl.* יִגְנוּן Sac 8,4 dass. *Aph. pf.* אֲגֵין Gen 7,17, *ipf.* 1 *sg.* אֲגֵין 2K 20,6, *pt. f.* מַגְנָא Jes 4,5 dass.

גַּנָּן *h. m.* Gärtner.

גַּנָּנָא *a. m.* dass.

גְּנָנָא *a. m.* 1. Bedachung; 2. Brautgemach.

גְּנוּס, גְּנִים, גֵּינַס *gr. m.* (vgl. γένος) vornehm.

גְּנִיסָא *a. f.* (γένος) Geschlecht, Familie.

גְּנוּסְיָא, גְּנִיסְיָא *gr. m.* (γενέσια) 1. Geburtstag; 2. Tag des Regierungsantritts; 3. (γένος) Adel.

גְּנוּסְטְרָא, גְּנוּסְטְרֵי *gr. m.* (ὀνυχιστήριον) Nagelmesser.

גנסרא l. גְּנִבְרָא.

גְּנִיסְתָא *gr. f.* (vgl. γένος) Geschlecht.

גַּנְפָּא (?) *a. m*, *pl. c. s.* גַּנְפּוֹהִי Mi 1,16 (MS כַּנְפּוֹהִי) Flügel.

גִּנְּתָא (Gen 2,8) *a. f.*, *pl.* גִּנִּין Est II 1,1, *c. s.* גִּנֵּיכוֹן Am 4,9 Garten.

גְּנְתָּאָה *gr. m.* (vgl. Γότθος) Gete.

גְּנְתְּיָא *gr. f.* (Γοτθία) Getien.

גְּנְתִּי *gr. m.* Gete.

גַּס *h. m.* 1. dick, groß, übermäßig. בְּהֵמָה גַּסָּה Hornvieh. גַּס רוּחַ hochmütig; 2. s. גַּם (?).

גַּסָּא *a. m.* groß, umfangreich. בגַסָּא unmäßig.

גְּסָא *a. m.* 1. *pl.* גִּסְסִין Jes 60,4 Seite, Nachbarschaft; 2. Art, Weise; 3. *pl. d.* גִּסְסַיָּא Lv 3,4 Lende.

גִּיסָא *gr. m.* (γάζα) Schatz.

גָּסָה *h.* rülpsen.

גַּסּוּת *h. f.* Überhebung.

גַּסּוּתָא *a. f.*, *ind.* גַּסּוּת Koh 7,8 dass.

גַּסְטְרָא I *gr. f.* (γάστρα), *pl.* גַּסְטְרִיּוֹת 1. große Schale; 2. Nachtgeschirr; 3. verstümmelter Körper, Torso.

גַּסְטְרָא II *gr. f.* (κάστρα) 1. Lager; 2. Ortsname.

גַּסְטְרוֹן *gr. m.* (κασσίτερος) Zinn.

גַּסְיוֹטָאָה *a. m.* Einwohner von Casiotis in Ägypten.

גָּסַם *h.* s. גּוֹסֵם.

גְּסַם *a.* sich zu Tische legen. S. auch נְגַם essen.

גֶּסֶם *h. m.* Seite, Arm.

גִּסְסָא s. גְּסָא.

גֵּיסְסָא *gr. m.* (γαισός), *pl.* גִּסְסִין 2S 18,14 Wurfspieß.

גְּסוֹסְטְרָא *gr. f.* (ἐξώστρα) Balkon, Empore.

גַּסְפְּנָא *lat. m. (capsus)*, *pl.* גַּסְפְּנִין Jes 10,32 (*in margine*) Wagen.

גְּעָא *a.*, *pt. pl. f.* גָּעְיָן 1S 6,12 brüllen.

גַּעְגּוּעַ *h. m.* 1. Sehnsucht; 2. Eigensinn.

גַּעְגַּע *h. Pass.* 1. sich rollen; 2. sich beflecken.

גַּעְגַּע *a. Pass.* 1. sich rollen; 2. sich beflecken; 3. sich eifrig beschäftigen.

גַּעְגְּעָא *a. m.* ג' דְּמַיָּא Wasserfall.

גָּעָה *h.* brüllen.

גִּעוּל *h. m.* 1. Reinigen eines Geschirrs durch Ausbrühen; 2. גִּעוּלֵי בֵיצִים abgetriebene Eier.

גְּעוֹרִיתָא *a. f.* Anschreien.
גְּעִיָּה *h. f.* Stöhnen.
גְּעִילָה *h. f.* Verabscheuung.
גַּעְיְתָא *a. f.* Brüllen.
געל *h. Hi.* durch Ausbrühen reinigen. *Ni.* durch Ausbrühen gereinigt werden. *Hitp.* beschmutzt werden.
געל *a. Pa. pt. pass.* מְגָעַל Jes 6, 5 beschmutzen. *Itpa.* אִתְגָּעֲלוּ Jes 1, 6 Cod. Soc 59 sich besudeln.
גְּעַר (Hebraismus) *a.*, *ipf.* 3 *m. sg.* יִגְעַר Sac 3, 2 anschreien, anfahren.
גְּעָרָה *h. f.* Schelten, Drohen.
גָּעַשׁ *h.* 1. rauschen, dröhnen; 2. sich räuspern. *Hi.* dröhnen machen. *Hitp.* sich beeifern.
גַּעְתּוֹן Ortsname.
גַּף *h. m.*, *du.* גַּפַּיִם 1. Flügel; 2. Arm, Schulter; 3. Henkel; 4. בְּגַפּוֹ allein.
גַּפָּא (Dt 4, 17) *a. m.* 1. *c. s.* גַּפֵּיהּ Est II 1, 2 Flügel; 2. Geflügel; 3. Stadttor; 4. Kakophemie für גַּרָא.
גָּפָא s. גּוּפָא II.
גַּפָּה *h. f.* eine Art Umzäunung.
גִּפּוּף *h. m.* 1. Umarmung; 2. Umschließung.
גִּפּוּפָא *a. m.* dass.
גִּפְטִי *gr. m.* (Αἰγύπτιος) ägyptisch.
מגפל .גפל (jSabb 14[a]) l. מְגָפֵף.
גיפיון (SchemR 31) l. פֵּיגְיוֹן (?) *gr. m.* (πηγίον) Bach.
גֶּפֶן *h. m.* 1. Weinstock; 2. צֶמֶר גֶּפֶן Baumwollenstaude, Baumwolle.
גּוּפְנָא (Gen 40, 10) *a. m. f.*, *ind.* גּוּפַן Gen 49, 22 1. Rebe, Weinstock; 2. Traube; 3. עֲמַר גֻּפְנָא Baumwollenstaude.
בֵּית גֻּפְנִין, גֻּפְנִית, גֻּפְנָא Ortsname.
גֻּפְנָן, גֻּפְנִין *h. m.* 1. Fenchel; 2. Cordia Myxa [Löw].
גפס *gr.* (vgl. γύψος) *Pi.* mit Gips bestreichen.
גִּפְסָס, גִּפְסִים *gr. m.* (γύψος) Gips.
גפף *h. Pi.* 1. einschließen; 2. umarmen. *Pu.* eingeschlossen werden.
גפף *a. Pa.* גַּפֵּיף (Dalm. Gr. 328 f.) Gen 29, 13, *c. s.* גָּפְפֵּיהּ Gen 33, 4, 3 *pl. m.* גַּפִּיפוּ Thr 4, 5 1. umarmen; 2. die Hände in den Schoß legen.
גפר *h. Pi.* schwefeln (verpichen?). *Hitp.* geschwefelt werden.
גפר *a. Pa.* schwefeln.
גָּפְרִית *h. f.* Schwefel.
גּוּפְרִיתָא (Gen 19, 14) *a. f.* dass.
גֶּפֶת *h. f.* Trester (von Oliven, Sesam usw.).
גִּפְתָּא *a. f.* dass.
גִּפְתִּי s. גִּפְטִי.
גּוּפְתְּתָה s. גּוּבְבָתָא.
גּוּפְתְּיָה *gr.* Ägypten (Αἴγυπτος).
גֵּץ *h. m.* 1. Funke; 2. גֵּץ יְוָנִי Gips; 3. weißer Lehm (?).
גִּצָּא *a. m.* dass.
גַּצְּרָא s. גַּסְטְרָא.
גֵּר *h. m.* 1. stammfremder Landesbewohner; 2. Proselyt. גֵּר צֶדֶק Nichtjude, der mit der Beschneidung das ganze Gesetz angenommen hat. גֵּר תּוֹשָׁב Nichtjude, welcher die sieben noachidischen Gebote angenommen hat.
גְּרָא (?) *a. m.*, *pl.* גַּרִין Hos 12, 12 (Soc 59 יַגְרִין) Haufe.
גֵּיר *gr. tr.* (γάρ) dann, nämlich.
גרא *a. Pa.* 1. *pf.* גָּרִי Nu 21, 6 1. reizen, locken; 2. treiben; 3. schleudern. *Itpa. pf.* אִתְגָּרִי 1 S 13, 4, *ipf.* 2 *pl.* תִּתְגָּרוֹן Dt 2, 5 1. sich erregen gegen jem., angreifen; 2. geschleudert werden; 3. in Leidenschaft entbrennen.
גַּרְעִינָה s. גַּרְאִינָה.
גְּרַב *a.* wegnehmen. *Itpe.* beraubt werden.
גָּרָב *h. m.* Art von Aussatz.
גְּרָב *h. m.* 1. großer Tonkrug; 2. Socke; 3. Ortsname.
גְּרָבָא *a. m.*, *ind.* גְּרַב Jer 13, 12, 1 S 1, 24 Soc 59 Tonkrug.
גָּרְבָא *a. m.* Räuber.
גַּרְבָא (Dt 28, 27) *a. m.* Art von Aussatz.

גַּרְבִּיתָא *a. f.* Nordwind.

גַּרְבֵּל *a.* kneten, rollen.

גַּרְבָּנָא *a. m., ind.* גַּרְבָּן Lv 21, 20 mit einer Art Aussatz behaftet.

גְּרַבְתָּא *a. f.* abnorme Länge des männl. Gliedes.

גְּרַבְתָּן *h. m.* mit langem Schamgliede.

גרג *a. Pa.* erregen. *Itpa.* erregt werden.

גֶּרֶג *gr. m.* (γύργαθος) Weidengeflecht.

גּוּרְגָא *gr. m.* dass.

גּוּרְגְּדָנָא s. גּוּרְגָּנָא.

גַּרְגּוּתָא, גַּרְגִּיתָא *a. f.* Brunnen.

גַּרְגִּילָא s. גַּרְגִּירָא.

גַּרְגִּינָא (BerK 79) *gr. m.* (vgl. γύργαθος) Korbmacher. L. דְּגוֹנָא (?).

גַּרְגִּיצְתָא *a. f.* eine Mückenart.

גַּרְגִּיר *h. m.* Rauke (*Eruca sativa*). ג' שֶׁלָּאֲפָר wilde Rauke (nach Löw viell. *Diplotaxis viminea*).

גַּרְגִּירָא *a. m.* dass.

גַּרְגִּישָׁאָה *a. m., pl. d.* גַּרְגִּישָׁאֵי Gen 15, 21 Girgesäer.

גַּרְגְּלִידָא *gr. m.* (γογγυλίς) eine Möhrenart (*Daucus carota*).

גּוּרְגָּנָא *gr. m.* (ὄργανον) Orgel. טַבְלָא ג' eine Art Trommel (oder Pauke).

גּוּרְגּוּס *gr.* männl. Personenname (Γεώργιος).

גַּרְגָּר *h. m.* Schlemmer.

גִּרְגֵּר *h.* 1. schlürfen; 2. abbeeren, beerenweis abpflücken; 3. beerenweis auslesen.

גַּרְגַּר *a.* Körner erhalten, körnig werden.

גַּרְגַּר *h. m.* 1. Beere, Körnchen.

גַּרְגְּרָא *a. m., pl.* גַּרְגְּרִין Jes 17, 6 1. Beere, Körnchen; 2. zusammengeschrumpfte Olive.

גַּרְגְּרִינָא *a. m., ind.* גַּרְגְּרִין Est II 1, 3 Brunnen (?).

גַּרְגְּרָן *h. m.* gierig, Schlemmer.

גַּרְגְּרָנָא *a. m., f. d.* גַּרְגְּרָנִיתָא Thr 1, 11 dass.

גַּרְגְּרָנוּת *h. f.* Freßgier.

גַּרְגְּרָנִית *h. f.* Honigklee (*Melilotus alba*).

גַּרְגֶּרֶת *h. f.* Gurgel.

גַּרְגִּשְׁתָּא, גַּרְגִּשְׁתָּא (1 K 7, 46) *a. f.* 1. Erdkloß, Scholle; 2. ein als Medizin gebrauchtes rötliches Pulver; 3. bSukk 26, 9 l. גַּרְגִּיצְתָא.

גַּרְגְּתָנָא *gr. m.* (vgl. γύργαθος) Korbmacher.

גַּרְגּוּתְנִי, גַּרְגְּתָנִי *gr. f.* (γύργαθος) 1. Flechtwerk, Korb; 2. geschwürige Wundfläche.

גָּרַד *h.* 1. schaben, kratzen, kämmen; 2. (das Gewebe vom Webstuhl) abschneiden. *Pi.* abkratzen. *Hitp.* sich abkratzen.

גְּרַד *a.* 1. dass.; 2. erregen, rege machen.

גֶּרֶד *h. m.* 1. Abschaben, Ausradieren; 2. Franse, Zotte.

גַּרְדָּא, גְּרְדָּא *a. m.* 1. Abschaben; 2. Franse; 3. Stumpf.

גֶּרְדָּאָה, גַּרְדָּאָה *gr. m.* (γέρδιος) Weber.

גַּרְדּוֹם *h. m.* Stumpf. אִישׁ ג' aller Mittel bar.

גַּרְדּוּמָא I *a. m.* dass.

גַּרְדּוּמָא II *a. m.* eine Art Brot.

גירדונא l. גַּרְדְּרִינָא.

גֶּרְדִּי, גַּרְדִּי *gr. m.* (γέρδιος) Weber.

גֶּרְדִּיָּאָה *gr. m.* (γέρδιος), *pl.* גַּרְדִּיָּאִין 2 S 21, 19 Or 1471, Jud 16, 14 dass.

גּוֹרְדְּיָן, גּוּרְדְּיָנוֹן, גּוּרְדְּיָנֵי *lat. m.* (*Gordianus*) eine Goldmünze.

גֶּרְדִּיתָא *gr. f.* (vgl. γέρδιος) Gewebe, Faden.

גֻּרְדְּלִי *h. m.* aus Gurdal (Weinsorte).

גַּרְדֵּם *a.* abreißen. *Pass.* abgerissen werden.

גרדום l. גַּרְדּוֹם, גַּרְדּוֹן *gr. m.* (γράδος) Richtplatz.

גַּרְדָּנָא I *gr. m.* (γέρδιος) Weber.

גַּרְדָּנָא II *a. m.* kahlköpfig.

גַּרְדְּסָן (Jud 16, 14) l. mit MS גַּרְדִּיָּאִין, s. גַּרְדִּיָּאָה.

גרדיקי l. גְּרָרִיקִי *gr.* (Γεραριτική) Bezirk von Gerar.

גרה *h. Pi.* reizen, erregen. *Hitp.* 1. sich erregen, eifersüchtig werden;

2. sich in Kampf verwickeln; 3. Leidenschaft haben für.

גֵּירָה, גֵּרָה *h. f.* 1. Samen von Johannisbrot; 2. Münze, Gewicht (= Maʿa, etwa 0,6—0,7 Gramm); 3. das Wiedergekäute. מַעֲלֵה גֵרָה Wiederkäuer.

גְּרוֹגְרוֹת männl. Personenname.

גְּרוֹגֶרֶת *h. f.* getrocknete Vollfeige.

גְּרוֹדָא Ortsname.

גְּרוּי s. גֵּירוּי.

גְּרוּמִין s. גֵּירוּמִין.

גרומתא l. גְּרוּמִיתָא *a. f.* kleiner Kuchen.

גָּרוֹן *h. m.* 1. Kehle, Schlund; 2. männl. Personenname.

גְּרוֹנָא *a. m., c. s.* גְּרוֹנָךְ Jes 58, 1 dass.

גָּרוֹס *h. m., pl.* גָּרוֹסִין, גְּרוֹסוֹת Gräupner.

גָּרוֹסָא *a. m.* dass.

גְּרוּסָא s. גְּרִיסָא.

גָּרוֹף *h. m.* Schößling, Reis.

גְּרוֹפִית *h f.* dass.

גְּרוֹפִיתָא *a. f.* dass.

גָּרוֹשׁ *h. m.* Verstoßer (des Weibes).

גְּרוּשִׁין s. גֵּירוּשִׁין.

גֵּרוּת *h. f.* 1. Fremdlingsrecht; 2. Übertritt zum Judentum.

גְּרָאזָא *a. m.* Amphibienart.

גְּרִזִּין. טוּרָא דִג׳ Dt 27, 11 Berg Garizim.

גַּרְזְמִיתָא, גְּרוּזְמִי, גְּרִיזְמְתָא *gr. f.* (γάρισμα?) Nachtisch, Leckereien.

גּוּרְזְקִי(?) *gr. m.* (vgl. ζωγρεῖον?) Käfig.

גְּרוּטְמֵי, גְּרוּטָא *gr. f.* (γρύτη) Gerümpel.

גֵּרִי *h. m.* einer Proselytenfamilie angehörig.

גְּרִיבָא *a. m.* Trockenmaß (*Sea*).

גְּרִיבָה Straße oder Platz in Tiberias.

גָּרִיד *h. m.* 1. Dürre, Trockenheit; 2. dürrer Boden.

גְּרִידָא *a. m.* 1. dass.; 2. allein, bloß, ohne Zusatz.

גְּרִידָה *h. f.* Abschaben.

גְּרִידוּתָא *a. f.* Reibung (beim Coitus).

גְּרִיוָא *a. m.* 1. ein Trockenmaß (*Sea*); 2. ein Ackerstück, das man mit einem Geriw besäen kann.

גרימני l. גֶּרְמָנִי.

גָּרִים *h. m.* 1. Weizengrütze; 2. Grützengericht.

גְּרִיסָא *a. m., pl. d.* גְּרִיסַיָּא Est II 3, 8 (MS גְּרִיסוּיָא) dass.

גריסין s. קַקוֹ גְּרִיסִין.

גְּרִיסָנָא *a. m.* Grützengericht.

גְּרִיעוּתָא *a. f.* Nachteiliges.

גְּרִיפָה *h. f.* Wegscharren (von Asche).

גְּרִיצָה *h. f.* dicker Brotkuchen.

גְּרִיצְתָא (Ex 29, 23) *a. f., pl.* גְּרִיצָן Lv 7, 12. 13 dass.

גְּרִירָה *h. f.* 1. Fortbewegen eines leblosen Gegenstandes; 2. ins Schlepptau Genommenwerden; 3. l. גְּרִידָה.

גָּרִישׁ *h. m., pl.* גְּרִישִׁין Grütze.

גרל *h. Hi.* Los werfen.

גָּרַם *h.* veranlassen. *pt.* גָּרוּם vollkommen, reichlich. *Ni.* Gelegenheit gegeben werden. *Hi.* (beim Schlachten) mit dem Messer ausgleiten. *Ho. pt. f.* מֻגְרֶמֶת Tier, bei dessen Schlachtung das Messer ausglitt.

גְּרַם *a., pf.* 3 *pl. m.* גְּרַמוּ Jes 3, 9 1. verursachen; 2. stark sein. *Pa.* 1. stärken; 2. Knochen zermalmen. *Aph.* befestigen.

גְּרָם *h. m.* Veranlassung.

גֶּרֶם *h. m.* 1. Knochen; 2. Stärke; 3. Umschreibung des *pron. refl.*, z. B. גַּרְמִי mich.

גַּרְמָא (Gen 2, 23) *a. m.* 1. Knochen; 2. Wesen. כָּל גַּרְמֵהּ eben dies; 3. Umschreibung des *pron. refl.*, z. B. גַּרְמֵיהּ sich selbst.

גְּרָמָא *a. m.* Veranlassung.

גְּרוּמֵי, גְּרוּמָנֵי (bBabB 89ᵇ) *gr. m. pl.* (vgl. γρυμέα) Trödler, Altwarenhändler.

גְּרַמָּטִיוֹן *gr. m.* (γραμματεῖον) Abschrift, Dokument.

גַּרְמִידָא (Jud 3, 16) *a. m.* 1. Arm; 2. Elle.

גַּרְמִיתָא *a. f.* Knöchelchen.

גֶּרְמַמְיָא (Ez 27, 14) 1. = גֶּרְמָנְיָא; 2. = גֶּרְמָנִיקְיָא.

גֶּרְמָנְיָא *gr.* Deutschland (Γερμανία).

גֶּרְמָנִי *gr. m.* 1. Germane; 2. männl. Personenname (Γερμανός).

גֶּרְמָנִיקְיָא *gr.* Germanicia, Stadt und Bezirk in Commagene (Γερμανική).

גְּרַמְּסִין *gr. m.* (γράμμος) Skrupel (1, 137 Gramm).

גּוּרְנָא *gr. m.* (γοῦρνα) Bassin, Trog.

גֵּירוֹן *gr.* männl. Personenname (Γέρων).

גְּרוּנְדָא *gr. m.* steinig.

גְּרוֹנְטִי *gr.* männl. Personenname (Γερόντιος).

גרם *h. Pi.* zerreiben, Grütze machen.

גְּרַם *a.* 1. *pt. pl.* גָּרְסִין Est II 3, 8 lernen, sich Kenntnisse aneignen; 2. einen bestimmten Ausdruck (Lesart) gelernt haben (lehren); 3. s. גְּרַם. *Pa. Aph.* zermalmen, Graupen machen.

גִּרְסָא I (Cant 1, 2) *a. m.* 1. Lernen, Gelerntes; 2. Lesart (das Gelernte).

גִּרְסָא II *a. m., c. s.* גִּרְסַהּ Lev 2, 16 Weizengrütze.

גַּרְסִי *h. m.* Grützner.

גִּרְסָנָא, גֶּרְסִינָא *a. m.* Erwerb.

גָּרַע *h.* abziehen, verringern. *Pi. Hi.* 1. abziehen; 2. ablaufen lassen. *Ni.* Abschlagszahlung leisten.

גְּרַע *a.* 1. abziehen; 2. scheren. *Pa. pf.* גָּרַע 2 S 10, 4 dass. *Itpe.* abgezogen erhalten.

גָּרָע *h. m.* Haarscherer.

גַּרְעִינָא *a. m.* Kern.

גַּרְעִינָה *h. f., pl.* גַּרְעִינִין 1. dass.; 2. Dattelkern.

גַּרְעִינוּתָא 1. גַּרְעִינָא.

גָּרַף *h.* 1. wegscharren, wegräumen; 2. verjagen. *Pi.* dass.

גְּרַף *a., pt. pl.* גָּרְפִין Est II 3, 8 dass. *Itpe pt.* מִתְגְּרֵיף Est II 3, 8 weggescharrt werden. *Itpalp.* dass.

גָּרָף *h. m.* ג׳ שֶׁלְּרְעִי Nachtgeschirr.

גִּרְפָא *a. m.* Wegscharren (von Kohlen).

גְּרוּפִּינָא s. אַגְרְפִּינָא.

גִּרְצָא *a. m.* Aufeinanderhäufen(?).

גוּרְקָא *pers. m.* unreife Frucht.

גָּרַר *h.* 1. kratzen, schaben; 2. fortschleppen, rücken; 3. mitschleppen, angesteckt sein; 4. zersägen. *Ni.* 1. geschleppt werden. *pt.* נִגְרָר auf dem Boden schleifend; 2. gesägt werden. *Pi.* schleppen. *Hitpa. Hitpo.* 1. sich winden; 2. demütig um Verzeihung bitten.

גְּרַר *a.* 1. schleppen, ziehen; 2. Appetit reizen; 3. l. גְּרַד. *Pa.* 1. *pf.* גָּרַר Jud 8, 16 zerren, fortschleppen; 2. Appetit reizen; 3. *pt.* מְגָרַר DtJI 33, 20 absägen. *Itpa. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְגָּרַר Jer 22, 19 geschleppt werden.

גָּרָר (bBz 24ᵇ Ar.) *h. m.* eine Art Fangschlinge.

גְּרָרָא I *a.* אַגַּב ג׳ beiläufig.

גְּרָרָא II *a. m.* Nahrung, welche das wiederkäuende Tier heraufbringt.

גִּרְרָא *a. m., pl. d.* גִּרְרַיָּא 2 K 13, 15 Pfeil.

גרריקו 1. גְּרָרִיקִי *gr.* Bezirk von Gerar (Γεραριτική).

גִּרְשָׁא *a. m.* Weizengrütze.

גָּרַשׁ *h., pt. pass. f.* גְּרוּשָׁה Geschiedene. *Pi.* 1. verstoßen; 2. scheiden, einen Scheidebrief geben. *Hitp.* geschieden werden.

גרשׁ I *a. Pa.* 1. scheiden, verstoßen; 2. aufheben. *Itpa.* geschieden werden.

גְּרַשׁ II *a.* 1. ziehen; 2. führen.

גְּרֵתִיקוֹן *gr. m.* (γρητικόν) Kreide.

גָּשׁוּרָא *a. m.* Balken.

גְּשׁוּרָאָה (Dt 3, 14) *a. m.* Gesuräer.

גָּשׁוֹשׁ *h. m.* Stange zum Messen der Wassertiefe.

גָּשׁוֹשָׁא *a. m.* 1. einer der die Wassertiefe mißt; 2. Schatzgräber.

גָּשִׁישׁ *h. m.* Brettergestell.

גָּשַׁם *h., pt. pass.* גָּשׁוּם beregnet. *Ho.* mit Regen versehen sein.

גֶּשֶׁם *h. m.* Regen. הַגְּשָׁמִים der Winterregen. שְׂדֵה ג' natürlich bewässertes Feld.

גְּשָׁמָא, גִּשְׁמָא *a. m.* 1. *c. s.* גִּשְׁמֵיהּ Est II 6, 11 Körper; 2. Umschreibung von „selbst".

גִּשְׁמָא (?) *a. m.* Türangel. S. שִׁגְמִין.

גּוּשְׁפַּנְקָא (Koh 1, 7) *pers. m.* Siegelring.

גּוּשַׁפְּקָא *gr. m.* (γαυσάπη) haariger Stoff.

גִּשְׁקְרָא, גּוּשְׁקְרָא *pers. m.* 1. grobes Weizenmehl; 2. Baumwollenpflanze und Stoff daraus(?).

גָּשַׁר *h.* eine Brücke schlagen.

גְּשַׁר *a.* dass.

גֶּשֶׁר *h. m.* Brücke.

גַּשָּׁר *h. m.* Brückenwärter.

גִּשְׁרָא *a. m.* 1. *pl. c. s.* גִּשְׁרָךְ Ez 27, 5 Brücke; 2. Balken.

גָּשַׁשׁ *h.* berühren. *Pi.* betasten. *Pilp.* schlagen, treiben. *Hitpa.* 1. mit einander ringen; 2. seine Kräfte erproben, sich üben.

גְּשַׁשׁ *a.* berühren, betasten. *Pa.* dass.

גִּשְׁתָּא *a. f.* 1. Tasten, Fühlen; 2. Heber. בַּת גִּשְׁתָּא das kurze Ende des Hebers.

גִּשְׁתְּמָא *x. m.* Türschwelle.

גַּת *h. f.* 1. Kufe, Weinkelter (selten Ölkelter); 2. Zeit des Weinkelterns; 3. kufenartige Vertiefung.

גּוּתְאָה *gr. m.* (Γότθος) Gete.

גּוּתִי *gr. m.* (Γότθος) Gete.

גּוּתְיָא *gr.* (Γοτθία) Getien.

גִּתִּית *h. f., pl.* גִּתִּיּוֹת Winzerin(?).

גִּתְרָאָה *a. m.* Githräer.

ד

ד der 4. Buchstabe des hebr. Alphabets. ד' als Zahlzeichen = 4.

דְּ I *a.* 1. Gen 44, 9 welcher; 2. Gen 30, 18, בְּדְ Ex 16, 8, מִדְּ Ex 14, 11 weil; 3. Ex 11, 7 dass; 4. כְּדְ Lev 13, 5 wie; 5. Gen 30, 16 Einführung eines Genetivs; 6. דְּלָא Ex 21, 11 ohne; 7. der von. דְּבֵית יַעֲקֹב Nu 23, 22 B. die vom Hause Jakobs.

דְּ II (= דֵּין) *a.* אַי דְּלוֹן wo finden sie?

דָּא I (Ex 7, 23) *a. f.* diese. בְּדָא Lv 26, 27, אַף בְּרַם דָּא Lv 26, 44 trotzdem. לְדָא Gen 2, 23 deshalb. אֵידָא Jer 5, 7, הֵי דָא, הֵידָא Est II 5, 14, הֵיְדָא 1. welche denn? 2. wo? מָא דָא Gen 3, 13 was da?

דָּא II a. Ruf der Kameltreiber.

דאב *h. Hi.* 1. zerfließen; 2. zerfließen lassen.

דְּאֵב *a.* 1. fließen; 2. sich ängstigen.

דְּאֲבָא *a. m., ind.* דְּאִיב Lv 15, 2 samenflüssig. S. דוב.

דְּאָבָא *a. m.* Betrübnis, Angst.

דַּאֲבוֹנָא *a. m.* dass.

דַּאֲבֵן *a.* betrüben.

דָּאַג *h.* besorgt sein.

דְּאַג *a.* dass.

דָּאָה *h.* fliegen, schweben.

דָּאָה *h. f.* Name eines unreinen Vogels, Geier.

דְּאו s. דְּאַב.

דַּאֲצִיפָא, דַּיְצִיפָא (viell. רְצִיפָא) *a. m.* eine Vogelart.

דִּיאַטַגְמָא *gr. m.* (διάταγμα) Verordnung.

דִּיאַטְרֵיטָא (falsch דיאטרוטא) *gr. m.* (διάτρητον) durchbrochenes Glas.

דְּאִימְטִין *gr.* (διάμειπτον) abwechselnd.

דאומטיקום (VajR 19) l. רְאוּמָטִיקוֹם.

דְּיאוֹנִיסִין(?) *gr. m. pl.* (Διονύσια) Bacchanalien.

דאוסיניסי (jAbz 45[b]) l. דְּמוֹסִינֵיסִי, s. דְּמוֹסִינֵים.

דִּיאִיקִיטָא *gr. m.* (διοικητής) Schatzmeister.

דאת (für דתא) *a. Aph.* 1. *ipf.* 3 *f. sg.* תַּדְאֵית Gen 1, 11 sprossen lassen, hervorbringen; 2. s. רְאַג.

דִּיאֲתֵימִין (falsch דיאתימון) *gr. tr.* (διεθέμην) ich vermachte.

דִּיאַתֵיקֵי *gr. f.* (διαθήκη) Testament.

דֵּב s. דֵּיב.

דֹּב, דּוֹב *h. m.* Bär.

דֻּבָּא, דּוֹבָא (Jes 11, 7) *a. m., ind.* דּוֹב 2S 17, 8, *pl.* דֻּבִּין 2K 2, 24 dass.

דבא *a. Pa.* auflauern.

דְּבָא s. טְבָא.

דָּבַב I *h.* 1. tropfen; 2. auspichen(?).

דָּבַב II *h., pt. pass.* דָּבוּב feindlich.

דְּבַב *a.* tropfen.

דְּבָבָא *a. m.* בַּעַל ד׳, *pl. c. s.* בַּעֲלֵי דְבָבָךְ Nu 10, 35 Feind.

דִּיבְבָא (Koh 10, 1) *a. m., pl. d.* דִּבְבַיָּא Jes 7, 18 Fliege.

דְּבָבוּתָא *a. f., ind.* דְּבָבוּ Gen 3, 15, Thr 1, 2 Feindschaft.

דְּבָבְתָא *a. f., c. s.* דְּבָבְתִי Mi 7, 10 dass.

דַּבְדְּבָנִית *h. f.* zusammengeschrumpfte Weinbeere.

דָּבָה *h.* überfließen.

דִּבָּה *h. f.* 1. Verleumdung; 2. übel berüchtigte Frau.

דְּבוּבָא s. דְּבָבָא.

דְּבוֹנָא s. דַּאֲבוֹנָא.

דִּבּוּק *h. m.* 1. Zusammenhalten; 2. Lötung; 3. Bindemittel, Klebstoff.

דִּבּוּקָא *a. m., ind.* דִּבּוּק 1K 7, 30 Zusammenfügung.

דִּבּוּר *h. m.* 1. Ausspruch, Rede; 2. הַדִּבּוּר die Gottesrede (Gott).

דִּבּוּרָא (Ez 1, 25) *a. m.* 1. Ausspruch, Rede; 2. die Gottesrede (Gott); 3. *pl.* die zehn Gebote.

דְּבוֹרָה *h. f., pl.* דְּבוֹרִים Biene.

דִּבּוֹרִיתָא *a. f.* dass.

דְּבַח *a., pt.* דָּבַח Ex 20, 24 schlachten, opfern. *Pa. pf.* דַּבַּח Gen 46, 1, *ipf.* 1 *pl.* נְדַבַּח Ex 5, 8 dass.

דִּבְחָא *a. m.* 1. *c.* דֵּיבַח Ex 12, 27, *pl.* דִּבְחִין Gen 46, 1 Schlachtopfer; 2. Passahfest.

דבי. ד׳ ווייאדן (bSabb 94 a) l. דְּבְזָיאֹרָן, s. בְּזָיאָרָן.

דְּבִיאֵל Schutzengel der Perser.

דִּבְיוֹנִים *h. m. pl.* Exkremente.

דְּבֵילָה *h. f.* Kuchen aus gepreßten Feigen.

דְּבֵילְתָא (Jer 40, 10), דִּבְלְתָא *a. f., c. s.* דְּבֵילְתִי Jud 9, 11, *pl.* דִּבְלִין, דִּבְלָן dass.

דְּבִיקָה *h. f.* 1. Zusammenhaften; 2. Anhänglichkeit.

דְּבִיר *h. m.* 1. das Allerheiligste; 2. Bezeichnung der Thora; 3. Ortsname.

דְּבִירָא *a. m.* 1. Wort; 2. Cant 1, 11 die Gottesrede (Gott).

דבלא (Jes 34, 4) l. נָבְלָא (so MS).

דִּבְלָא, דֻּבְלָא *a. m.* ein Kraut(?).

דובלי (bBer 40[b]). תְּאֵינֵי ד׳ auf Platanen gepfropfte Feigen(?).

דַּבְלוּל *h. m.* hervorragendes Ende.

דִּבְלֵל *h., pt. pass.* מְדֻבְלָל dürftig.

דָּבַק *h.* 1. ankleben, anhangen; 2. zusammenkleben, verbinden. *Ni.* sich anschließen. *Pi.* 1. zusammenkleben: 2. zum Anschluß auffordern. *Hi.* ankleben. *Hitp.* sich verbinden.

דְּבַק *a., ipf.* 3 *m. sg.* יִדְבַּק Gen 2, 24, Dt 13, 18 anhangen, ankleben. *Pa.* zusammenkleben, sämig machen (von Gemüse). *Aph.* 1. *pf.* אַדְבֵּיק Gen 31, 23 erlangen, erreichen; 2. Ränke schmieden. *Itpe. pf.* 2 *pl.* אִדְּבֵיקְתּוּן Dt 4, 4 sich anschließen. *Itpa.* dass.

דֶּבֶק *h. m.* 1. Bindemittel, Leim; 2. Zusammenhang, Halt; 3. Folge.

דִּבְקָא (1K 7, 20) *a. m.* Zusammenfügung.

דבר *h. Ni.* sich unterhalten. *Pi.* 1. reden; 2. euphem. geschlechtlichen Verkehr pflegen. *Hi.* überreden.

דְּבַר *a., pf.* 3 *f. sg.* דְּבַרַת Gen 16, 3, *ipf.* 3 *m. sg. c. s.* יְדַבְּרוּנוּנוּן Am 9, 2 1. leiten, führen, fortführen; 2. nehmen, holen. *Pa. pf.* דַּבַּר Gen 31, 18,

ipf. 3 *m. pl. c. s.* יְדַבְּרוּנוּנוּן Jes 11, 2, *Aph.* 1. leiten, fortführen; 2. herbeiholen; 3. treiben, antreiben. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִדְּבַרַת Gen 12, 15, *pt.* מִדְּבַר 2 K 2, 10 1. geführt werden; 2. sich schleppen. *Itpa. pt. pl.* מִדַּבְּרִין Dt 33, 3 dass.

דָּבָר *h. m.* 1. Wort, Rede; 2. Auslegung; 3. Ding. דָּבָר אַחֵר euphem. für Götzendienst, Aussatz, Schweiß etc.

דֶּבֶר *h. m.* Seuche.

דִּבֵּר *h. m.* הַד׳ die Gottesrede (Gott).

דַּבָּר *h. m.* Führer.

דִּבְרָא, דַּבְרָא (2K 9, 20) *a. m.*, *pl. c. s.* דִּבְרֵיהוֹן Jud 5, 20 Leitung.

דַּבְרָא *a. m.* 1. Feld; 2. Ortsname.

דִּבְרָה *h. f.* Ausspruch. עֲשֶׂרֶת הַדִּבְּרוֹת die zehn Gebote.

דַּבְרוֹנָא *a. m.* Lauf, Strömung.

דַּבְרוּתָא *a. f.* dass.

דַּבָּרִיתָא *a. f.* Führerin.

דַּבּוּרִיתָא *a. f.*, *pl. d.* דַּבּוּרְיָתָא Dt 1, 44 (falsch דַּבְרַיָּתָא Jud 14, 8) Biene.

דַּבְרָן *h. m.* 1. Sprecher; 2. geschwätzig.

דַּבְרָנָא *a. m.* dass.

דִּבַּרְתָּא I *a. f.* 1. Nu 31, 11 Beute; 2. *c.* דִּבְרַת Ex 33,23 Zug, Einherziehen.

דִּבַּרְתָּא II *a. f.* Pest.

דְּבַשׁ *h. m.* Bienenhonig, auch דְּבַשׁ דְּבוֹרִים. דְּבַשׁ תְּמָרִים Dattelhonig. ד׳ שֶׁלַּתְּאֵינִים Feigenhonig.

דבשׁ *h. Hi.* in Gährung übergehen.

דֻּבְשָׁא (Jud 14, 8), דִּבְשָׁא *a. m.*, *ind.* דְּבַשׁ Gen 43, 10 Honig.

דֻּבְשָׁן *h. m.* 1. Honig; 2. Honigkuchen.

דֻּבְשָׁנִיתָא *a. f.* honigartig.

דוּבְשְׁקָא s. דִּפְשְׁקָא.

דַּבֶּשְׁתָּא Ortsname.

דָּג *h. m.* Fisch. שֶׁמֶן דָּגִים Tran. בֵּי דָגִים Fischbehälter.

דָּגָה *h. f.* Fische.

דְּגוּגִיתָא (Am 4, 2) *a. f.* Fischerbarke.

דִּגּוּל *h. m.* List.

דִּגּוּן *h. m.* Aufhäufen.

דְּגוּנָא(?) *a. m.* Getreide.

דוגזר s. רוֹזְגַר.

דְּגוֹרָא *a. m.*, *pl.* דְּגוֹרִין Ex 8, 10 Haufe.

דִּיגַטְסִים (Est II 2, 8, MS דִּיגְמֵי עִם) l. דִּטַגְסִים.

דְּגִירָה *h. f.* Brüten.

דגל I *h. Ni.* in Abteilungen geteilt sein. *Hi.* eine Flagge hissen.

דגל II *h. Pi.* betrügen. *Hi.* dass.

דגל *a. Pa.* lügen, betrügen.

דֶּגֶל *h. m.* Fähnlein, Trupp.

דִּגְלָא *a.* Panierstange.

דַּגָּלָא *a. m.* Lügner.

דַּגָּלוּתָא *a. f.* Falschheit.

דגלום l. דַּלְגִּים *gr. m.* (διαλγής) heftige Schmerzen habend.

דִּגְלַת (Gen 2, 14) Tigris.

דִּיגְמָא, דּוּגְמָא *gr. m.* (δεῖγμα) 1. Beispiel, Exempel; 2. Merkmal, Marke; 3. Aussehen.

דוּגְמַנְטֵירִין l. דוגמנטורין, דוּגְמָטְרִין, דִּגְמַטְרִין *gr. m.* (δεικματήριον) Bild.

דוגמניות (MidrTeh 118, 12) l. דִּיטַגְמָאוֹת, s. דִּיטַגְמָא.

דָּגָן *h. m.* Getreide.

דגן *a. Itpa.* aufgespeichert werden.

דִּגְנָא, דְּגָנָא *a. m.* Getreide.

דִּיגּוֹן *gr. m.* 1. (δίγονος) doppelt, zweimal; 2. (δίγωνον) mit zwei Winkeln.

דיגנוסים l. דִּיטַגְסִים.

דְּגַר *a.*, *pt. pass.* דְּגִיר Ex 16, 14 (MS כְּגִיר) 1. aufhäufen; 2. brüten(?); 3. springen(?). *Itpe. pf.* 3 *m. pl.* אִדְּגַרוּ Thr 1, 20 sich krümmen.

דגשׁ *h. Hi.* deutlich aussprechen, betonen.

דַּד *h. m.* 1. weibliche Brust; 2. Brustdrüse, Zitze; 3. Hahn (an Geschirren); 4. die konvexe Seite der Milz.

דַּדָּא *a. m.*, *pl.* דַּדִּין Jes 32, 12 (MS תְּדִין!), *d.* דַּדַּיָּא Cant 8, 1 dass.

דדא *a. Pa.* führen. *Itpa.* sich bewegen.

דִּדְבָא *a. m.*, *pl.* דִּדְבִין, דִּדְבָן Fliege.

דדה *h. Pi.* führen. *Hitpa.* sich bewegen.

דדיוני l. רְדְיוֹנֵי, s. רְדְיוֹנָא.

דִּירְכֵי *gr. f., pl.* דִּירְכָאוֹת (διαδοχή) sich ablösende Wache.

דִּידִימוֹס *gr. m.* (δίδυμος) doppelt.

דְּדָנִים *h. m. pl.* arabischer Nomadenstamm.

דְּדִין, דָּדִינוֹן, דדנין (jRhS 58[a]) *gr. m.* (δαδίον) 1. Kienfackel; 2. Kiefer (*Pinus Halepensis*).

דָּה s. דָּא.

דהא *a. Aph.* matt werden.

דהב *h. Hi.* rot werden lassen(?).

דַּהְבָא (Gen 2, 12) *a. m., ind.* דְּהַב Ex 25, 24 Gold.

דַּהֲבוֹנָא (Est II 3, 11, nicht MS) *a. m.* Goldwert.

דַּהֲבַי männl. Personenname.

דַּהֲבִי *h. m.* Goldarbeiter.

דַּהֲבָנָא *a. m.* dass.

דַּהֲבַת Ortsname.

דָּהָה *h.* matt, dünn sein.

דהון (jAbZ 41[b]) l. הרהון *gr. m.* (οὐρηρόν) Nachtgeschirr.

דַּהִינָא *a. m., ind.* דַּהִין Jes 55, 2 (Soc 59 בִּדְדַהִין = בְּ־דְ־דַהִין) fett.

דְּהִינוֹנִיתָא *a. f.* dass.

דהך s. דְּחַךְ.

דְּהַן *a.* fett sein. *Pa. pf.* 2 *sg.* דַּהֵינְתָּא Jes 43, 24 fett machen. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִדְּהַנַת Jes 34, 6, *ipf.* 3 *m. sg.* יִדְּהַן Jes 34, 7 fett werden.

דְּהְנָא, דַּהְנָא *a. m.* Fettigkeit.

דְּהֲנָאָה *a. m., f. d.* דוּהֲנֵיתָא Ez 32, 6 fett.

דַּהֲנוֹנִיתָא *a. f.* fett.

דַּהֲנִיתָא *a. f.* Dünger.

דַּהֲנֵן (?) *a.* als fett ansehen.

דְּהַם s. דְּחַם.

דהק s. דְּחַק.

דְּהָקָא *a. m.* Tragstange.

דּוּ I (= דְּהוּא) *a.* 1. dieser. דּוּ — דּוּ die (Ansicht) des einen — die (Ansicht) des andren; 2. welcher.

דּוּ II *gr. tr.* (δύο) zwei.

דְּוָא I *a., imp. pl.* דְּווֹ Jer 48, 17 traurig sein. *Itpe.* Schmerz empfinden, sich betrüben.

דְּוָא II *a.* ausschauen.

דּוּב *a.* 1. fließen; 2. *ipf.* 3 *f. sg.* תְּדוּב Lv 15, 25 Blut-, Samenfluß haben.

דּוֹב *h. m.* Bär.

דּוּבָא I (Jes 11, 7) *a. m.* dass., s. דִּבָּא.

דּוֹבָא II *a. m., c. s.* דּוֹבֵיהּ Lv 15, 3 Blut-, Samenfluß.

דּוֹבְנָא (Lv 15, 4) *a. m.* mit Fluß behaftet.

דּוּג *a.* 1. wallen; 2. in Angst, Unruhe sein.

דּוּגָא *a. m.* Tiegel.

דּוּגִיּוֹת *h. f. pl.* dass.

דּוּגִית *h. f.* Fischerbarke.

דּוּגִיתָא s. דְּגוֹגִיתָא.

דּוֹד *h. m.* 1. Freund, Vertrauter; 2. Onkel, des Vaters Bruder. *pl.* דּוֹדִים Freundschaft, Liebe.

דּוֹדָא *a. m.* Vatersbruder.

דּוּדָא (Mi 3, 3) *a. m., pl.* דּוּדִין, *c.* דּוּדֵי Ex 16, 3, דּוּדָן Kessel.

דְּוָדָא *a. m.* Aufregung.

דּוֹדוֹ männl. Personenname.

דָּוָה *h.* traurig sein. *pt. pass.* דָּווּי traurig. *Ni.* betrübt werden. *Hi.* betrübt machen.

דָּוָה *h. f.* menstruierende.

דוהי (jAbz 40[d], jSabb 14[d] דורי) l. דָּוָוה, s. דָּוְתָא.

דְּוָי *h. m.* Kummer.

דוויה (LvJI 15, 3, MS דוייה) l. דּוֹבֵיהּ, s. דּוֹבָא.

דָּוּוֹן (דָּיוֹן) *h. m.* Kummer.

דָּווֹנָא (Gen 42, 38, Jes 35, 10) *a. m.* dass.

דוח *h. Ni. pf.* נִדּוֹחַ abgespült, weggewaschen werden. *Hi. pf.* הֵדִיחַ abspülen, waschen. *Ho. pf.* הוּדַח abgespült werden.

דוח *a. Aph.* abspülen.

דּוֹחַן *h. m.* Hirse (*Panicum miliaceum*).

דּוֹחַק *h. m.* 1. Gedränge; 2. Bedrängnis.

דְּוְיָא *a. m., c. s.* דְּוְיֵי Gen 35, 18 Kummer, Betrübnis.

הֲוְיָא *a. m., ind.* דְּוֵי 1K 20, 43, *pl.* דָּוַן Jes 53, 3 1. traurig; 2. elend.

דְּוִילָא *a. m.* 1. Knaul. דְּוִיל יְדֵיה sein eigenes Werk; 2. Eimer.

דוּךְ *h.* stoßen, zerstoßen. *Ni. Pu.* zerstoßen werden.

דוּךְ *a., pt.* דָּאֵיךְ Nu 11, 8 stoßen, zerstoßen. *Pa.* dass.

דוּכִיתָא *a. f.* Mörser.

דוּכָּן s. דֻּכָּן.

דוּכְּתָא s. דֻּכְּתָא.

דוּל *a. Aph.* אַדְוֵיל spulen, (Garn) winden (?). *Itpe.* אִדְּוֵיל geschöpft werden.

דַּוְלָא *a. m., ind.* דוּל Jes 40, 15 (Soc 59 דוּל), *pl.* דַּוְלִין Est II 1, 3 (MS דָּוְלִין) 1. Schöpfeimer; 2. künstliche Bewässerung.

דַּוְלְלָא, דוּלְלָא *a. m.* Knaul (Garn?).

דוּם *a., pt.* דָּיֵים verdächtig sein.

דוּמָּא (?) männl. Personenname.

דוּמָּה *h. f.* 1. üble Nachrede; 2. verrufenes Weib; 3. Todesengel.

דוּמִיתָא *a. f.* üble Nachrede.

דון (bBabB 90[b]) l. רוז.

דוּנַג I *h. m.* Wachs.

דוּנַג (?) II weibl. Personenname (s. דִּינַג).

דוּסָא *gr.* männl. Personenname (Δοσίθεος).

דוֹפִי *h. m.* Makel, Schimpf.

דוֹפִי *a. m.*, s. דְּפְיָא.

דּוֹפֶן I *h. m.* Makel.

דּוֹפֶן II *h. m., pl.* דְּפָנוֹת 1. Seite. יוֹצֵא דוֹפֶן durch Operation der Bauchwand geboren; 2. Rippe; 3. Wand; 4. l. רִפְיוֹן.

דּוֹפֵק *h. m.* Stein, welcher den Verschlußstein des Felsengrabes festhält.

דוּפְקָא *a. m.* dass.

דוּץ I *a., pt.* דָּאֵיץ Hb 1, 15, *imp. pl.* דוּצוּ Jes 66, 10 frohlocken.

דוּץ II *a.* hineinstecken.

דוּק *a.* 1. zu Pulver zerreiben; 2. genau, sorgfältig tun; 3. genau nehmen; 4. beweisen. לָא כְּמָר דָּיֵיק es beweist nicht für jenen. *Pa.* דַּיֵּיק 1. feinmachen, zerkleinern; 2. genau, sorgfältig verfahren; 3. genau nehmen. *Aph. pf.* אַדִּיק, אוֹדִיק, 3 *f. sg.* אַדֵּיקַת Est II 6, 11 Or 2377, *ipf.* 3 *pl.* יְדִיקוּן Jes 14, 16 1. sorgfältig verfahren; 2. schauen. S. דִּיְקָא, דִּיקָא.

דוֹק *h. m.* Hornhauttrübung im Auge.

דַּוְקָא *a. m.* 1. Genauigkeit; 2. *adv.* 1. genau; 2. gerade, nur. וְדַוְקָא—אֲבָל—לָא nur (für diesen Fall gilt dies), aber (für jenen) nicht. כְּלָלָא קַמָּא (בָּתְרָא) דַּוְקָא die erste (letzte) Regel (von zweien, aus welchen für einen besonderen Fall Schlüsse zu ziehen) ist genau zu nehmen.

דוּקָא s. דֻּקָּא.

דוּקְיָא *a. m.* Schluß aus Pressung des Wortlautes einer Mischna.

דוּקִים Ortsname.

דַּוְקְנָא *a. m.* sorgfältig.

דוּר *h.* wohnen. *Pi.* דִּיֵּר 1. wohnen lassen; 2. durch die auf dem Feld übernachtende Herde düngen. *Hi.* wohnen lassen. *Hitp.* gedüngt werden.

דוּר I *a., pf.* 1 *sg.* דָּרִית Gen 32, 4, *ipf.* 3 *m. sg.* יְדוּר Lv 25, 35 wohnen, bewohnen. *Pa.* דַּיַּר 1. aufstellen; 2. durch die auf dem Felde übernachtende Herde düngen; 3. דארו Ps 129, 3 l. רְדוּ, s. רְדָא.

דור II *a. Pa.* דַּוַּר 1. herumziehen, hausieren; 2. einholen. *Itpa.* eingeholt werden.

דוּר *h. m.* 1. geflochtener Rand; 2. ausgestopfter Sack, Balg.

דּוֹר *h. m., pl.* דּוֹרוֹת Geschlecht, Generation, Zeitalter. לְדוֹרוֹת für immer.

דַּוָּאר *h. m.* eine Eidechsenart.

דַּוָּאר, דַּוָּר *pers. m.* Richter. בֵּי דַּוָּר (höherer) Gerichtshof.

דוּרָא *a. m.* 1. Reihe; 2. Niederlassung, Ortschaft; 3. Perle (jSanh 28[a] דדור

נאות 1. (דּוּר בְּנָאוֹת); 4. Eingeweidewurm (?); 5. Last, Bürde (?); 6. בֵּית דּוּרָא (?) Ortsname.

דּוּרָאָה s. דַּוָּר.

דּוּשׁ *h.* 1. treten, dreschen; 2. verachten; 3. wohl bekannt sein, gewöhnt sein; 4. Beischlaf vollziehen. *Pi.* treten. *Pol.* s. דִּישֵׁשׁ.

דּוּשׁ *a.*, *pf.* 3 *pl. c. s.* דָּשׁוּהִי 2 K 7, 17 1. treten, zertreten; 2. dreschen; 3. verachten; 4. bekannt sein, gewöhnt sein. *Itpe. ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְּדַשׁ Jes 24, 3, 3 *pl.* יִדְּדָשׁוּן Jer 48, 26 Or 1474 (Or 2375 יִדַּדְשׁוּן), *inf.* אִתְּדָשָׁא Jes 22, 5, zertreten werden. *Aph.* verachten. *Pol.* s. דִּישֵׁשׁ.

דָּוְשָׁא *a. m.* 1. Treten, Dreschen; 2. Gewohnheit.

דּוֹשׁוֹ männl. Personenname.

דּוֹשֶׁן *h. m.* fettes Land.

דּוּת *h. f.*, *pl.* דּוּתִיּוֹת gemauerte Zisterne.

דְּוָתָא (Koh 10, 18, Or 2375 דְּוּוֹתָא, Or 1302 דּוּדָא) *a. f.* menstruierendes Weib.

דְּחָא *a.*, *pf.* 3 *m. sg. c. s.* דְּחָהִי Nu 35, 20 1. stoßen; 2. aufheben, hintansetzen. *Aph.* wegstoßen. *Itpe.* weggestoßen werden.

דחר *a. Pa. ipf.* 2 *m. pl.* תְּדַחֲרוּן, *inf.* מְדַחֲרָא DtJI 15, 14 spenden.

דָּחָה *h.* 1. wegstoßen, verstoßen. *pt. pass.* דָּחוּי eilig; 2. verlegen; 3. verdrängen. *Ni.* 1. aufgehoben, abgestellt werden; 2. abgewiesen werden; 3. nachgeben, sich stoßen lassen. *Hi.* 1. wegstoßen, eilig wegbringen; 2. zurückweisen.

דְּחוּהָא *a. m.* Hochmut, Stolz.

דִּחוּי *h. m.* Zurückweisung.

דְּחוּכָא, דְּחוּכָה *a. m.* Scherz, Heiterkeit.

דְּחוּלָא, דְּחוּלָא *a. m.*, *ind.* דְּחוּל Dt 28, 66, דְּחוּל Dt 20, 8 furchtsam.

דַּחֲוָנוֹת *h. f. pl.* Tischplatten.

דְּחוּק *h. m.* Gedränge, Haufen.

דְּיחוּשׁ (Ez 27. 17) 1. רִיחוּשׁ, s. רְחוּשָׁא.

דחיא. *f.* דחייתא EchR Peth 1. חֲדָיְתָא (so Ausg. Pes.), *pl. m.* דחיין VajR. 33 1. חֲדָיִן, s. חֲדִי.

דְּחִיָּה *h. f.* 1. Stoßen; 2. Beseitigung, Widerlegung (von Argumenten).

דְּחִילָא (Dt 7, 21) *a. m.* 1. furchtbar; 2. ehrwürdig.

דְּחִילוּתָא *a. f*, *ind.* דְּחִילוּ Gen 28, 17 1. Ehrfurcht; 2. *pl. f.* דְּחִילָן Jes 66, 20 Cod Soc 59 (Or 2211 רְחֵילָן) furchtbares Tier.

דְּחִילְתָא *a. f.*, *ind.* דְּחִילָא Jon 1, 10 (MS דַּחְלָא) Furcht, Ehrerbietung.

דְּחִינָא s. דֶּחְנָא.

דְּחִיפָא *h. f.* Niederstoßen.

דְּחִיקָא *a. m.*, *ind.* דְּחִיק 1 K 8, 64 eng.

דְּחַךְ *a.* 1. lachen; 2. spotten, verlachen. *Pa.* dass.

דְּחֲכָא *a. m.* Spott.

דְּחֵל *a.*, *pf.* 3 *f. sg.* דְּחֵילַת Gen 18, 15, *ipf.* 3 *m. sg.* יִדְחַל Jer 10, 7 fürchten. *Pa.* Furcht einflößen.

דַּחֲלוּלָא *a. m.* Vogelscheuche.

דחלונייא (jMaasSch 56[b]) 1. דְּחִלוֹנַיָּא, s. חִלּוֹנָאָה.

דְּחַלְתָּא, דַּחֲלְתָא *a. f.* 1. *d.* דַּחַלְתָּא Ex 15, 16 B. Furcht, Angst; 2. Ehrfurcht; 3. *ind.* דַּחְלָא Dt 32, 18, *pl.* דַּחְלָן Ex 20, 19 Gottheit.

דֹּחַן *h. m.* Hirse (*Panicum miliaceum*).

דֶּחְנָא (דְּחִינָא) *a. m.* dass.

דָּחַם *h.* drücken, drängen. *Pi.* dass.

דְּחַם (Thr 2, 2, MS דְּרַם) *a.* dass. *Pa.* dass.

דַּחְסָה *h. f.* Druck, Quetschung.

דָּחַף *h.* stoßen, treiben. *pt. pass.* דָּחוּף eilig. *Ni.* sich beeilen.

דְּחַף *a.*, *pt. pass. pl.* דְּחִיפִין Est II 8, 13 treiben. *Itpe.* sich beeilen.

דָּחַק *h.* drängen.

דַּחַק *h. m.* Bedrängnis.

דְּחַק *a.*, *pf.* 3 *f. sg.* דְּחָקַת Nu 22, 25 1. drängen, zwängen; 2. inständig

bitten; 3. beeilen. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִדְּחֵיקַת Nu 22, 25 gedrückt werden.
דְּחַק *h. m.* 1. Gedränge; 2. Bedrängnis.
דָּחֲקָא *a. m., pl. c. s.* דָּחֲקֵיהוֹן Jud 2, 18 Bedränger.
דְּחָקָא (Ex 3, 9, MS דּוּחֲקָא), דַּחֲקָא *a. m., ind.* דְּחוּק Ex 6, 7 1. Gedränge; 2. Drängen, Drücken; 3. Bedrängnis, Not.
דַּחֲקוּתָא *a. f.* Bedrängnis.
דְּחַשׁ s. דְּחַס.
דִּיטַגְמָא *gr. f.* (διάταγμα) Edikt.
דִּיטַגְסִים *gr. m.* (διάταξις) Dekret.
דִּי I (Est II 1, 1) *a.* 1. welcher; 2. daß, weil; 3. Einführung eines Genetivs. מִכְּדִי da ja.
דִּי II (= דְּאִי) *a.* denn wenn. לֵית—דִּי לָא nur. דִּי לָא כֵּין sonst. בְּדִיעֲבַד אִין לְכַתְּחִלָּה לָא wenn er es getan hat, ja (ist die Handlung gültig), im voraus aber (vor der Tat), nein (ist sie nicht erlaubt). דִּיעֲבַד נַמִּי לָא auch wenn er es getan hat, ist es ungültig.
דִּי III (= דְּהִיא) *a.* daß sie.
דֵּי (= דֵּין) *a.* הֵי דֵּי, הֵיְדֵי, אֵיְדֵי wo? (vgl. hebr. אֵי זֶה).
דַּי *h., c.* דֵּי genug; דַּיִּי ich habe genug; דַּיּוֹ לָבֹא מִן הַדִּין לִהְיוֹת כַּנִּדּוֹן das durch ein Schlußverfahren Ermittelte darf nicht über das dem Schluß zugrunde Liegende hinaus gesteigert werden; כְּדַי würdig; כְּדֵי soviel als, gemäß; כְּדֵי לְ um zu; כְּדֵי שֶׁ damit, so daß; עַד כְּדֵי שֶׁ bis.
דִּיאוֹ *lat. tr. m.* (*dies*) Tag.
דיואון (= דִּי יְהוֹן) daß sie seien.
דִּיאַטַגְמָא s. דְּיוֹטַגְמָא.
דִּיאַטְרֵיטָא s. דְּיוֹטְרֵיטוֹן.
דִּיבָא *a. m.* Weißfluß.
דֵּיבָא (Jes 11, 6) *a. m.* Wolf.
דִּיבוּנָא *a. m.* Schmerz.
דִּיד *a., c. s.* = Possessivpron. דִּידִי 2 K 4, 2 Soc 59 (in marg.), דִּידַי Est II 1, 4 mein, דִּידָךְ dein.

דַּיָּה *h. f.* Geier.
דיה (?) *a. Aph.* אַדְיַה schwach machen.
דִּיהָא *a. m.* matt, blaß.
דִּיהֶה *h. m.* dass.
דִּיהִי (GenJI 25, 33) *a.* (= דִּי הִיא) von dieser.
דְּיוֹ *h. f., pl.* דְּיוֹת Tinte.
דְּיוֹ *gr. tr. m.* (δύο) zwei.
דְּיוּ *h. m.* Schwäche, Kummer.
דֵּיוָא *a. m.* dass.
דְּיוֹבֵיט *gr. m.* (διαβήτης) Heber.
דְּיוֹזֶגִי *gr. f.* (διζυγία) Zweigespann.
דְּיוֹטַגְמָא *gr. f.* (διάταγμα) Anordnung.
דְּיוֹטֵי *gr. f.* (δίαιτα), *pl.* דְּיוֹטָאוֹת 1. Wohngemach; 2. Stockwerk.
דְּיוֹטְרֵיטוֹן *gr. m.* (διάτρητον) Becher mit Glasnetzarbeit.
דיוטרין 1. דִּיַּנְטְרִין *gr. m.* (δίαντρον) Doppelhöhle.
דְּיוֹמַד *gr. m.* (δίδυμος) Doppelpfeiler (an den Ecken).
דיומדין (jSchebi 37[b] Ausg. Krot.) l. רֶדוֹמֶלוֹן (?).
דיומן (?) *gr. m.* (ζημία) Strafe.
דְּיוֹמְסִית *gr. f.* (δημόσιον) 1. öffentliches Bad; 2. Ortsname (Emmaus).
דיומרון 1. רֶדוֹמִירוֹן *gr. m.* (ῥοδόμυρον) Rosenöl.
דְּיוֹן s. דּוּן.
דְּיוּנָא *a. m.* Streit.
דְּיוֹסְטַר *gr. m.* (ἱστάριον) Querholz (am Webstuhl).
דְּיוֹסְטְרָא *gr. m.* (viell. δίστομος) zweischneidig.
דְּיוֹסְפְּרָא *gr.* Lydda (Διόσπολις).
דְּיוֹסְקוֹס *gr. m.* (δίσκος) erhabenes Bild.
דְּיוֹפְטִין (דְּיוֹפֵי) *gr. m.* (διαβήτης) Zirkel.
דְּיוֹפְלִי *gr. m.* (διπλοῖ) Duumvirn.
דְּיוֹפְלוֹסְטוֹן *gr. m.* (διπλόστωον) doppelter Säulengang.
דְּיוֹפְרָא s. דִּיפְרִיּוֹת.
דְּיוֹפַּרְצוּפִין, דְּיוֹפְרוֹסוֹפִין *gr. m.* (διπρόσωπος) mit zwei Gesichtern.
דְּיוּקָא *a. m.* 1. Genauigkeit; 2. Her-

leitung, Beweis (durch Pressung des Wortlauts eines Gesetzes); 3. Erwiesenes.

דְּיוֹקְנָא, דְּיוֹקְנִי *gr. m.* (εἴκων), *pl.* דְּיוֹקְנָאוֹת Bild, Ebenbild.

דְּיוֹר *h. m.* Wohnung, Herberge.

דָּיוֹר *h. m.* 1. Beisasse, Mieter; 2. Einwohner.

דָּיוֹרָא *a. m.* 1. Beisasse; 2. Proselyt; 3. Gastwirt.

דְּיוֹרָא *a. m.* Wohnung, Herberge.

דיורין (jSanh 26ᵇ) l. דֵּינָרִין, s. דֵּינָרָא.

דיותא l. דַּיְיתָא.

דְּיוֹתָא (Jer 38, 18) *a. f.* Tinte.

דיותמין s. דְּיאֲתֵימֵין.

דְּיוּתְקָא *pers. f.* Familie.

דיח l. הֲדִיחַ, s. דּוּחַ.

דַּיְיטָא, דַּיְיטֵי *gr. f.* (δίαιτα) 1. Zimmer; 2. Stockwerk; 3. Name eines römischen Gefängnisses in Cäsarea.

דְּיָאטִיגְמָא, דְּיַיטַגְמָא (Est II 8, 13), דְּיַיטַגְמָא (Est II 9, 14) *gr. f.* (διάταγμα) Befehl, Edikt.

דְּיוֹטְרֵיטוֹן s. דְּיַיטְרֵיטוֹן.

דֵּיךְ, דֵּיכִי (Gen 37, 19, Jud 6, 20) *a. m.* (vgl. bibl. aram. דִּכֵּן) jener.

דֵּיכָא *a. m.* Stachel (?).

דִּיכָה *h. f.* Zerstoßen.

דיכוון (NuJII 32, 16) l. דֵּירָוָון, s. דֵּירָא.

דִּיל (= דִּי לְ) *a., c. s.* Umschreibung des Possessivpron. דִּילִי Nu 3, 13, דִּילָךְ mein, dein. בְּדִיל Ex 13, 8 wegen. בְּדִיל דְּ Gen 6, 3; 12, 13 weil, damit. בְּדִיל דְּלָא Gen 4, 15 daß nicht.

דִּילָא *a.* 1. (= דְּאִין לָא) denn, wenn nicht; 2. (= דָּא אִין לָא) dies, wenn nicht; 3. (= דְּלָא) Jes 6, 2 Soc 59 damit nicht.

דַּיָּאלָא, דַּיָּלָא *a. m.* 1. Aufwärter, Diener; 2. Beamter.

דיילא (jPes 32ᶜ) l. דִּילָא.

דִּימָה *h. f.* üble Nachrede.

דֵּין (Gen 5, 1) *a. m.* dieser. דֵּין — דֵּין dieser — jener. בְּדֵין hier. כְּדֵין Dt 29, 21, Jud 18, 3 so. בְּגִין כְּדֵין, בְּכְדֵין deshalb. מָדֵין Lv 10, 17 was denn? אֵידֵין Jes 66, 1, הֵידֵין, הַיְדֵין welcher?

דִּין *h.* 1. Gericht halten, richten, untersuchen; 2. beurteilen; 3. Schlußfolgerung ziehen (*a minori ad majus*). *Ni.* נִדּוֹן 1. gerichtet, bestraft werden; 2. gefolgert werden; 3. beurteilt werden. *Pi.* rechten, streiten, disputieren.

דִּין *a., pf.* 3 *m. sg. c. s.* דָּנַנִי Gen 30, 6, *ipf.* 3 *m. sg.* יְדִין Dt 32, 36, 1 *sg.* אֲדוּן Gen 18, 21, *inf.* מְדָן Ex 18, 13 1. richten, bestrafen; 2. Recht verschaffen; 3. sein Recht verfechten, Prozeß führen; 4. Zeugen verhören; 5. folgern. דוּן מִנַּהּ וּמִנַּהּ folgere daraus in allen Stücken; דוּן מִנַּהּ וְאוֹקֵי בְּאַתְרָא folgere daraus u. laß es (im übrigen) an seinem Platze. *Pa.* דַּיֵּן streiten. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְּדָן Ex 30, 32, *inf.* אִתְּדָנָא Jes 33, 14 gerichtet, bestraft werden. *Itpa.* אִדַּיַּן 1. dass.; 2. prozessieren.

דִּין *h. m.* 1. Gericht, Prozeß, Rechtssache; 2. Recht, Gesetz; 3. Urteil; 4. Schlußfolgerung. אֵין עֹנְשִׁין מִן הַדִּין Kriminalstrafen werden nicht auf Grund eines Schlußverfahrens angenommen. וְחָזַר הַדִּין die Verhandlung kann wieder beginnen. הַבָּא מִן הַדִּין das Resultat einer Folgerung. הוּא הַדִּין dasselbe gilt. בֵּית דִּין Gerichtshof, Gelehrtenkolleg. מִדַּת הַדִּין göttl. Eigenschaft der (strengen) Gerechtigkeit. בַּעַל דִּין 1. Kläger; 2. Gegner.

דַּיָּן *h. m.* Richter.

דִּינָא (Dt 17, 8) *a. m.* 1. Gericht, Prozeß; 2. Recht, Gesetz; 3. Rechtssache; 4. Strafe.

דַּיָּנָא (Dt 17, 9) *a. m.* Richter.

דִּינַג weibl. Personenname.

דִּינַי männl. Personenname.

דִּיסָא (דַּיְסָא?) *a. m.* Grütze.

דִּיוּס (Est II 3, 1) *lat.* männl. Personenname (*Divus?*).

דִּיוּסֵים (Est II 3, 1) viell. Entstellung von Jesus.

דִּיעֲבֵד (= דְּאִי עֲבַד) s. דִּי II.

דֵּיעָה *h. f.* 1. Kenntnis, Erkenntnis; 2. Ansicht, Geschmack; 3. Anstand; 4. Bewußtsein.

דֵּיעֲתָא (Gen 3, 19, MS זֵיעֲתָא) Schweiß.

דִּיצָא *a. m., ind.* דִּיץ Jer 32, 13 Freude, Entzücken.

דֵּיצָא (Dt 14, 5) *a. m.* Gazellenart.

דִּיצָה *h. f.* 1. Freude; 2. Schild.

דִּיצוּתָא *a. f.* Freude, Entzücken.

דִּיצְתָא *a. f.* Stechen im Auge.

דֵּיצְתָא *a. f.* Gazellenart.

דַּיְקָא *pt. f.* v. *a.* דוק. מַתְנִיתִין נַמִּי דַּיְקָא die Mischna drückt sich ebenso genau aus.

דִּיקָא *pt. pass. f.* v. *a.* דוק. דִּיקָא נַמִּי die Pressung des Ausdrucks führt auch darauf.

דִּיַּקִינְתִּין *gr. m.* (ὑακίνθιον) Hyazinth, ein Edelstein.

דִּיַּקִינְתִּינוֹן *gr. m.* (ὑακίνθινον) hyazinthfarben.

דיר *h. Pi.* Hürden aufstellen. *Hitp.* mit Hürden versehen sein.

דִּיר *h. m., pl.* דִּירִים, דִּירוֹת 1. Hürde, Stall; 2. Schuppen; 3. = זֵר Kranz.

דְּיָר *h. m.* Wohnung.

דַּיָּר *h. m.* 1. Beisasse, Mieter; 2. Proselyt.

דִּירָא (Ex 15, 13) *a. m., ind.* דִּיר Jes 31, 4, *pl.* דִּירָן, דַּיְרָן, *c.* דַּיְרָת Jer 9, 9 1. Wohnung; 2. Stall.

דִּירָא *a. m., ind.* דִּיר Ex 25, 11 (MS זִיר) Kranzleiste.

דְּיָרָא *a. m.* Wohnung, Herberge.

דַּיָּרָא *a. m.* 1. *ind.* דַּיָּר Dt 23, 8 Beisasse, Mieter; 2. Proselyt; 3. Hausierer.

דָּיְרָא *a. m., c.* דָּיְרֵי Gen 41, 47, *pl. c. s.* דָּיְרֵיהוֹן Jes 32, 19 Bewohner.

דִּירָה *h. f.* 1. Wohnung. בֵּית דִּירָה Wohnhaus; 2. Kornwurm; 3. l. הוּרָה, s. הוּרָא.

דַּיַּרְתָּא *a. f.* Proselytin.

דַּיִשׁ, דִּישׁ *h. m.* 1. Dreschen, Treten; 2. Drusch.

דִּישָׁא *a. m, c. s.* דִּישֵׁיהּ Dt 25, 4 dass.

דְּיָשָׁא (Lv 26, 5) *a. m., ind.* דְּיָשׁ Jes 28, 18 1. Dreschen; 2. Zermalmung.

דַּיָּשָׁאָה *a. m.* Drescher.

דִּישָׁה *h. f.* 1. Dreschen; 2. Coitus.

דית I *a. Pa. Itpa.* 1. schwitzen, tropfen; 2. ermatten, vor Angst schlaff werden.

דית II *a. Pa.* mit Tinte beflecken.

דַּיְתָא (Lv 11, 14), דַּיְּתָא *a. f.* Geier.

דיתיכוס l. דִּיתוֹכוֹס *gr. m.* (διάδοχος?) Nachfolger, s. auch דִּידְכֵי.

דִּיַּתִיקָא, דְּיַתֵּיקִי *gr. f.* (διαθήκη) 1. Testament; 2. Disposition.

דִּיתָן (= דִּישָׁן) Volksname.

דּוּךְ *gr. m.,* s. דּוּכָס.

דַּךְ *h. m.* zerknirscht, elend.

דכא *h. Pi.* zermalmen, vernichten.

דְּכָא *a.* 1. *ipf.* 3 *f. sg.* תִּדְכֵּי Lv 12, 8 rein sein; 2. fähig sein, Zutritt haben. *Pa. ipf.* 3 *m. sg. c. s.* יְדַכֵּינֵיהּ Lv 13, 28 1. reinigen; 2. für rein erklären; 3. Reinheitsgesetze ausüben. *Aph.* erziehen. *Itpa.* 1. *imp. pl.* אִדַּכּוֹ Gen 35, 2 sich reinigen, gereinigt werden; 2. abgetan werden.

דיכאות (MidrTill 48, 4) l. בִּיבָאוֹת, s. בִּיב (?).

דִּכְדּוּךְ *h. m.* Zerknirschung.

דַּכּוֹן *x. m.* ein Untersatz (für Kochtöpfe).

דיכון (jSchebi 35[d]) l. רִיכּוֹן (so Ven.).

דכונא l. רִכּוּנָא.

דִּכוּרָא (Gen 17, 14), דִּכוּרָאָה *a. m.* männliches Wesen.

דְּכוּרוּתָא *a. f.* Totenbeschwörung, Zauberei. S. זְכוּרוּתָא.

דְּכוּתָא *a. f., c. s.* דְּכוּתַהּ Lv 12, 5 Reinheit.

דַּכְיָא (Ex 25, 39), דֵּכְיָא (Lv 10, 10) *a. m., ind.* דְּכֵי Ex 25, 11, *f. d.* דָּכִיתָא Ex 31, 8 rein, schuldlos.

דַּכִּיכָא *a. m., pl.* דַּכִּיכִין Lv 16, 12 fein zermahlen.

דכין (TosKelBabB V 8) l. דַּכּוּן.

דְּכִירָא *a. m.* eingedenk. דְּכִרְנָא Gen 9, 15 ich bin eingedenk. *f.* דְּכִירָא Thr 1, 7, mit Verbalendung דְּכִירַת l. דְּכִירַת (Gramm. S. 284) Thr 1, 9.

דְּכִירְתָא *a. f.* Totenbeschwörung.

דָּכַךְ *h.* zermalmen. *Pilp.* דִּכְדֵּךְ dass.

דְּכַךְ *a.* zermalmen. *Pa. Palp.* dass. *Itpa. Itpalp.* zermalmt werden.

דִּיכְמָא, דוּכְמָא *gr. f.* (δεῖγμα?) 1. Erscheinung, Ebenbild; 2. gleichwie.

דכן *h.* l. רָכַן.

דכן *a.* l. רְכַן.

דוּכָן s. דּוּכַס.

דֻּכָּן *x. m.* 1. Tribüne, Plattform; 2. gottesdienstliche Verrichtung der Priester auf der Tribüne; 3. s. דַּכּוּן.

דֻּכָּנָא *x. m., c.* דּוּכַּן Ez 42, 12 dass.

דָּכַם *h.* 1. zerstoßen; 2. schwächen.

דּוּכְסָא, דּוּכּוּס, דּוּכַס *gr. m.* (δούξ, δοῦκας), *pl.* דּוּכְסִין Cant 6, 8 (MS רוֹכְבִין!) Haupt der Militärmacht der Provinz.

דּוֹכוֹס *gr. m.* (δόκος) Balken.

דְּכְסָא *gr. m.* (δοχός) Behälter.

דֶּכְסוּמֵינֵי *gr. f.* (δεξαμενή) Wasserbehälter, Teich.

דוכסוסטוס (דוכסוסטון) l. דִּיסְכִּיסְטוֹס *gr. m.* (δίσχιστος) der innere Teil des gespaltenen Leders (von der Fleischseite).

דּוּכְסוּסְיָא *gr. m.* (vgl. ταξεώτης?) Amtsdiener.

דּוּכְסוּתָא *gr. f.* Würde eines Dux.

דְּכְסַם s. דְּכְסָא.

דכ״ץ s. אח״ם.

דְּכַר *a., inf.* מִדְכַּר Gen 50, 25 1. eingedenk sein; 2. erwähnen. מַאן דְּכַר שְׁמֵיהּ wer erwähnte dies? was hat es in diesem Zusammenhang zu tun? *Aph. pf.* אַדְכַּר Jes 49, 1, *ipf.* 2 *m. sg.* תַּדְכַּר Gen 40, 14, *pt.* מַדְכַּר Gen 41, 9 in Erinnerung bringen. *Itpe. pf.* אִדְּכַר Gen 40, 23 1. sich erinnern, 2. erwähnt werden.

דִּכְרָא *a. m.* 1. *ind.* דְּכַר Gen 1, 27, *pl.* דִּכְרִין Ex 13, 12 männliches Wesen, Männchen; 2. דִּכְרָא Nu 28, 13 Widder; 3. Sproß. כְּפַר דִּכְרַיָּא Ortsname.

דּוּכְרָנָא (Ex 12, 14) *a. m.* Erinnerung, Andenken.

דִּכְרָנִי *h. m.* bockartig, unzüchtig.

דֻּכְּתָא *a. f., ind.* דּוּכָּא 1K 14, 28 Ort.

דל s. דִּלְכֵן.

דַּל *h. m.* arm, dürftig.

דְּלָא *a.* 1. welcher nicht, daß nicht; 2. Ex 21, 11, Am 2, 16 Soc 59 ohne; 3. = דִּילָא (דְּאִי לָא).

דְּלָא *a.* 1. *pf.* 3 *f. pl.* דְּלָאָה Ex 2, 16 schöpfen; 2. aufheben. *Pa.* 1. befreien, erleichtern; 2. aufheben, wegnehmen; 3. erheben. *Aph.* aufheben. *Itpe.* 1. abhängen; 2. sich heben; 3. hoch sein.

דַּלָּאָה *a. m.* 1. Wasserschöpfer; 2. Sternbild des Wassermannes.

דֻּלְבָּא *a. m., ind.* דְּלוּב Gen 30, 37 Platane (*Platanus orientalis*).

דלבקי s. דּוּלְפְּקִי.

דלבקקוס l. לוּבְדְּקוּס.

דָּלַג *h.* springen, hüpfen. *Pi.* überspringen.

דְּלַג *a.* dass. *Pa.* springen lassen, überspringen.

דַּלְּפֵי männl. Personenname.

דִּלְדּוּל *h. m.* 1. Herabhängen; 2. Fetzen; 3. gestielte Geschwulst.

דִּלְדֵּל I *h.* schwächen, verringern. *Pass.* schwach, dürftig werden.

דִּלְדֵּל II *h.* locker machen. *Pass.* 1. lose herabhängen; 2. locker werden, abgelöst sein.

דַּלְדֵּל I *a.* arm werden, zugrunde gehen.

דַּלְדֵּל II *a. Pass.* gelöst werden.
דַּלְדְּלוּת *h. f.* Dürftigkeit.
דָּלָה *h.* 1. schöpfen; 2. herausziehen. *Hi.* 1. schöpfen, bewässern; 2. in die Höhe, auf ein Spalier ziehen. *Ho.* hinaufgezogen werden.
דלווא s. דַּוְלָא.
דְּלוּב s. הַלְבָּא.
דִּלּוּג *h. m.* Hüpfen.
דְּלוּחָא *a. m.* Furcht.
דְּלוּחְיָא *a. m.* dass.
דִּלּוּעִין *h. f. pl.* Kürbisse, s. דְּלַעַת.
דַּלּוּת *h. f.* Armut, Dürftigkeit.
דְּלוּתָא *a. f.* Bewässerung.
דְּלַח *a.* 1. verwirren, beunruhigen; 2. unruhig sein. *Aph.* verwirren, beunruhigen.
דֵּילָטוֹר *gr. m.* (δηλάτωρ) Angeber, Spion.
דֵּילָטוֹרְיָא, דֵּילָטוֹרָא *gr. f.* (δηλατορία) Angeberei.
דְּלִי *h. m., pl.* דְּלָיִים, הֲלָיוֹת Schöpfeimer. בֵּית דְּלִי Ortsname.
דַּלִּי *h. m.* Wassermann, Sternbild im Tierkreis.
דְּלִיָּה *h. f.* Schöpfen.
דְּלִיל *h. m.* dünner Faden.
דְּלִילָא *a. m.* dünn, spärlich.
דְּלֵיקָה *h. f.* Brand.
דְּלֵיקְתָא *a. f.* 1. Ex 22, 5 dass.; 2. hitziges Fieber; 3. Dt 9, 22 Ortsname (bibl. Tabera).
דָּלִית *h. f., pl.* דָּלִיּוֹת 1. Zweig; 2. auf Bäume emporlaufende Weinranke.
דִּלְכֵן, דִּלְכֵן, דִּל כֵּן *a.* (= דְּאִין לָא כֵּין) denn, wenn es nicht so wäre.
דלל *h. Hi.* הֵידַל dünn, spärlich machen (lichten, durch Ausreißen eines Teils eng stehender Gewächse). *Pu. pt.* dürftig, undicht. *Palp.* s. דִּלְדֵּל.
דְּלַל *a.* spärlich, arm sein. *imp.* דַּל ziehe ab. *Itpe.* sich arm zeigen. S. דַּלְדֵּל.
דלם l. דְּלַם.
דִּלְמָא *a.* 1. Gen 50, 15 vielleicht. וְדִלְמָא aber vielleicht (gilt eher folgendes). מִי אָמְרִינַן — אוֹ דִלְמָא sollen wir sagen — oder vielleicht? (Aufstellung der beiden Möglichkeiten eines Problems); 2. Dt 7, 22 damit nicht; 3. es sei denn.
דְּלָמָא *gr. f.* (δρᾶμα) Ereignis, Geschichte.
דילמא (?) (jKil 32[d]) ein Gewand.
דַּלְמָטִיקָא *gr. m.* (δαλματική) langes Gewand.
דִּילְנְיָה (jBabMez 8[c]) n. Krauß: *dilinea*, doppelreihiger Halsschmuck (?).
דְּלַם, דְּלוֹם *gr. m.* (δόλος) 1. List, Betrug; 2. Verfälschung.
דְּלוּסְקוֹם *gr. m.* (γλωσσόκομον) 1. Kiste, Futteral; 2. Sarg.
דְּלַעַת *h. f., pl.* דִּלּוּעִין, דִּלּוּעוֹת Kürbis (*Cucurbita Pepo*).
דָּלַף *h.* tropfen.
דְּלַף *a.* dass.
דֶּלֶף *h. m.* das Tropfen der undichten Decke im Hause.
דִּלְפָּא *a. m.* dass.
דִּלְפָּה *h. f.* בֵּית ד׳ Traufraum (zwischen Dach und Deckenverschalung).
דְּלַפְנָא *a. m.* triefäugig.
דּוֹלְפִין, דֶּלְפִּין (דלפן) *gr. m.* (δελφίς) Delphin.
דֶּלְפְּקֵי, דּוֹלְפְּקֵי, (דלופקי) *gr. f.* (δελφική), *pl.* דֶּלְפְּקִיּוֹת dreibeiniger Tisch.
דלפקר *x. m.* Verschnittener.
דולפקס l. לוּבְדְּקַס.
דָּלַק *h.* 1. brennen, in Flammen aufgehen; 2. verfolgen (?). *Ni.* verbrannt werden. *Hi.* anzünden.
דְּלַק *a., pt. f. sg.* דָּלְקָא 2S 22, 9, *pl.* דָּלְקָן Est II 8, 15 brennen. *Aph.* 1. *pf.* אַדְלֵיק Ex 22, 5 anzünden; 2. verfolgen (?). *Itpe. pf.* 3 *f. pl.* אִתְדְּלָקָא Jer 51, 30 verbrannt werden.
דֶּלֶק *h. m.* Brennmaterial.
דלקטיר l. דֶּלְקְטוֹר *gr. m.* (δηληγάτωρ) Delegierter.

דַּלֶּקֶת *h. f.* Fieber.
דִּלַּרְיָא *gr. f.* (διάῤῥοια) Diarrhöe.
דָּלֶת *h. f., pl.* דָּלְתִין der vierte Buchstabe des hebr. Alphabets.
דֶּלֶת *h. f., pl.* דְּלָתוֹת Türflügel, Tür. *du.* דְּלָתַיִם Doppelflügel.
דַּלְתָּא *a. f.* dass.
דלתותא (Prov 19, 14) l. יַרְתּוּתָא.
דָּם *h. m.* 1. Blut, *pl.* דָּמִים vergossenes, gesprengtes Blut; 2. Menstruation; 3. Leben.
דְּמָא (Gen 9, 4) *a. m., ind.* דַּם Dt 19, 13 1. Blut; 2. Ex 22, 2 vergossenes Blut, Blutschuld; 3. Leben; 4. Blutsverwandter; 5. Kongestion.
דְּמָא *a.* 1. *pt. sg.* דָּמֵיה Gen 5, 3 B., l. דָּמֵי, *pl. m.* דָּמַן Jes 1, 10 ähnlich sein, gleichen. הָא לָא דָמְיָא אֶלָּא לְהָא dies ist eher ähnlich jenem Falle (Einführung eines Dilemmas). הֵיכִי דָמֵי wem gleicht dieser Fall? (wie ist es vorzustellen?); מִי דָמֵי הָתָם — הָכָא sind denn die beiden Fälle gleich? dort — hier —; 2. sich vorstellen, denken; 3. schweigen (vgl. דְּמַם). *Pa.* 1. *ipf.* 2 *m. pl.* תְּדַמּוּן Jes 40, 25 vergleichen, gleichstellen; 2. *pt.* מְדַמֵּי Jes 45, 9 denken, glauben. *Itpe. Itpa.* 1. verglichen werden, gleichen; 2. in der Gestalt von . . . erscheinen.
דַּמָּא männl. Personenname.
דַּמַּאי s. דַּמַּי.
דְּמָאִין (Jud 17, 5) *a. m. pl.* Abbilder (Teraphim).
דִּמְדּוּמִין *h. m. pl.* דִּמְדּוּמֵי חַמָּה 1. Abenddämmerung; 2. Morgendämmerung.
דִּמְדֵּם *h., pt. pass.* betäubt, bewußtlos.
דַּמְדֵּם *a., pt. pass.* dass.
דַּמְדְּמָנִית *h. f.* zusammengeschrumpfte, rosinenartige Weinbeere.
דַּמָּה männl. Personenname.
דָּמָה *h.* 1. ähnlich sein, gleichen; 2. vergleichen. *Ni.* 1. verglichen werden; 2. gleich scheinen. *Pi.* 1. vergleichen; 2. einen Analogieschluß machen; 3. eine Meinung haben. *Pu.* כִּמְדֻמֶּה אֲנִי es scheint mir.
דַּמְהַרְיָא Ortsname.
דְּמוּיָא *a. m.* Bild.
דְּמוּכָא *a. m., ind.* דְּמוּךְ Cant 5, 2 Schlaf.
דָּמוּכָא *a. m., ind.* דָּמוּךְ 1 K 18, 27 Soc 59 schlafend.
דמולא l. מוּדְלָא.
דִּמּוּעַ *h. m.* Mischung, Teruma-Mischung.
דְּמוּת *h. f., pl.* דְּמוּיוֹת Bild, Abbild, Ebenbild.
דְּמוּתָא *a. f., c.* דְּמוּת Dt 5, 16 dass.
דְּמִיטְיָנוּס *gr.* männl. Personenname (Δομετιανός).
דְּמַאי *h. m.* 1. Zweifelhaftes, d. h. Früchte, von denen zweifelhaft ist, ob sie verzehntet; 2. Name eines Mischnatraktates.
דְּמִי männl. Personenname.
דִּמְיָא *a. m.* Ähnlichkeit, Analogie. דִּמְיָא דְ in Analogie mit einem anderen Fall.
דָּמִיכָא (Cant 5, 2) *a. m.* Schläfer.
דְּמִיכָא *a. m., ind.* דְּמִיךְ Est II 1, 9 schlafend.
דְּמִיכְתָא *a. f., c.* דְּמִיכַת Koh 5, 11 Schlaf.
דָּמִים, דָּמִין *h. m. pl.* Kaufpreis, Wert.
דְּמִין (Jes 55, 1) *a. m. pl., c. s.* דְּמֵיהוֹן Nu 20, 19 dass.
דְּמִיָנָא *a. m.* Ähnlichkeit.
דְּמַךְ, דְּמוּךְ (Gen 2, 21) *a.* 1. schlafen; 2. entschlafen (sterben). *Itpe.* entschlafen.
דְּמָכָא (Koh 5, 11), דִּמְכָא, דְּמָכָא *a. m.* 1. Schlaf; 2. Lager.
דַּמְכוּתָא *a. f.* das Entschlafen.
דמולא l. מוּדְלָא?
דָּמַם *h.* 1. schweigen, stumm sein; 2. ablassen von. *Hi.* zum Schweigen, Stillstand bringen. *Palp.* s. דִּמְדֵּם.
דמם *a. Palp.* s. דַּמְדֵּם.
דומינו l. דוֹמִינֵי, דוֹמִין *lat. m.* (*domine*) Herr.

דִּימוֹנִיקִי *gr. f.* (δαιμονική?) etwas zum Gottesdienst der Perser Gehörendes.
דִּימוֹס I *gr. m.* (δῆμος) 1. Volk, Volksversammlung, Volksfest; 2. Partei im Cirkus; 3. Gefängnis.
דִּימוֹס II *gr. m.* (δημόσιος) öffentlich.
דִּימוּס *lat. m.* (*dimissus*) entlassen, freigesprochen.
דימוס Ortsname.
דוֹמוֹס (דימוס) *gr. m.* (δόμος) Schicht von Steinen.
דִּמְסָא (Koh 2, 8 Or 2377) *gr. m.* (δημόσιον), *pl. d.* רְמְסַיָּא Koh 2, 8 l. דִּמְסַיָּא öffentliches Bad.
דִּימוֹסְיָא *gr. m.* (δημόσια), *pl.* דִּימוֹסָאוֹת 1. öffentlich, dem Staat angehörend; 2. Staatsschatz (δημόσιον); 3. Grundsteuer; 4. öffentl. Bad; 5. öffentl. Platz.
דִּימוֹסִין *gr. m.* (δημόσιον) 1. öffentl. Bad; 2. Gefängnis.
דִּימְסִית *gr. f.* 1. Bad; 2. bestimmter Badeort (Emmaus).
דִּימוֹסְנָאָה *gr. m.* (δημοσιώνης) Steuerpächter.
דִּמוֹסִינִים *gr. m.* dass. (viell. auch Badepächter).
דַּמַסְקוֹס *gr.* Damaskus (Δαμασκός).
דָּמַע *h.* Tränen vergießen. *Pi.* nicht-Terumapflichtiges mit Teruma im Verhältnis von über 100 : 1 vermischen und so zu דֶּמַע machen. *Ni.* durch Mischung Teruma werden.
דְּמַע *a., ipf.* 3 *f. sg.* תִּדְמַע Jer 13, 17 tränen, weinen.
דֶּמַע *h.* 1. Tränen; 2. Priesterabgabe, Teruma (2 Mos 22, 28).
דִּמְעָא *a. m.* 1. Tränen; 2. *c. s.* דִּמְעָךְ Ex 22, 28 der beste Saft der Früchte; 3. Priesterabgabe, Teruma.
דִּמְעָה *h. f.* Träne.
דִּמְעֲתָא (Ma 2, 13) *a. f., pl.* דִּמְעִין Jer 13, 17, דִּמְעָן, *d.* דִּמְעָתָא Est II 1, 3 1. Träne; 2. eine Augenkrankheit (Tränen der Augen); 3. *c.* דִּמְעַת Dt 22, 9 Priesterabgabe, Teruma.
דִּמְקְיָא Ortsname.
דמר *a. Itpa.* erstaunt sein, sich wundern.
דַּמֶּשֶׂק Ortsname (Damaskus).
דַּמַּשְׂקָאָה (Gen 15, 2) *a. m.* Damaszener.
דְּמֶת *a. f.* Aderlaß.
דְּנָא *a. m.* dieser, diese. מִן קַדְמַת דְּנָא Koh 1, 9 vor diesem, vorher. כִּדְנָא so.
דַּנָּא *a. m.* großer Krug.
דְּנָב Ortsname.
דַּנְבָא (דְּנְבָא) *a. m., c. s.* דַּנְבֵיהּ Ex 4, 4 Schwanz.
דינגאה s. זִינְגָּאָה.
דונגר l. רוֹזְגַר.
דינידאה *s.* סִינְיָרָאָה.
דַּנְדְּנָה *h. f.* Ceterach (*Ceterach offic.*)?
דְּנָה = דַּאֲנָא.
דְּנוֹן = דְּאִנּוּן.
דְּנַח (Gen 32, 32) *a.* aufgehen (von der Sonne).
דוֹנָטִיבָא *lat. m. pl.* (*donativa*) Geldgeschenk von Feldherren an die Soldaten.
דִּינָטוֹס *gr. m.* (δυνατός) fähig.
דַּנְכוֹ männl. Personenname.
דִּינָמִים *gr. f.* (δύναμις) Macht, Fähigkeit.
דְּנַן (Ex 15, 16) *a. com.* dieser, diese. כִּדְנַן Gen 32, 4 so. דְּנַן תַּרְתֵּין זִמְנִין Gen 43, 10 nun zweimal. לְמָא דְנַן Nu 11, 20 warum denn?
דָּנִיסְטִים *gr. m.* (δανειστής) Wucherer, Gläubiger.
דנק *a. Itpe. ipf.* 2 *m. pl.* תִּדַּנְקוּן Ez 6, 7 1. seufzen; 2. Reue haben, verzweifeln.
דַּנְקָא *gr. m.* (δανάκη) 1. Silbermünze, der sechste Teil eines Denars; 2. ein Sechstel.
דַּנְקִי männl. Personenname.
דִּינָר *gr. m.* (δηνάριον) Denar (in Gold und in Silber). 1 Golddenar = 25 Silberdenar. 1 Sela (Stater) = 2 Sekel = 4 Silberdenar. 1 Silberdenar = 2 Provinzialsela (Stater) =

6 Silberma'a = 12 Pondion = 24 Issar = 48 Masmas = 96 Kunternuk = 192 Peruta (= 70 Pfennig nach dem Münzwert).

דִּינָרָא *gr. m., pl.* דִּינָרִין 2 K 5, 5 dass.

דּוֹסָא, דּוֹסַי *gr.* männl. Personenname (Δοσίθεος).

דִּיסִגְנִים (jMaasSch 52[d], MS Rom לסגנים) *lat. m.* (vgl. *duo signa*) eine Marke oder Münze mit doppeltem Gepräge.

דִּסְפַּק (?) *x. m.* Sänfte, s. רַסְפַּק.

דִּסְקָא *gr. m.* (δίσκος) 1. Tafel, Brett; 2. offizielles Schreiben; 3. s. טַסְקָא.

דִּיסַקְיָא *gr. f.* 1. (δισάκκιον) Doppelsack.

דוסקניתא s. אוּסְקָנִיתָא.

דִּסְקוֹס *gr. m.* (δίσκος), *pl.* דִּסְקוֹסִים 1. Teller, Scheibe, Tischplatte; 2. Personenname.

דִּסְקִיפְּלִינָא *lat. f.* (*disciplina*) Unterweisung.

דִּסְקָרִין *gr. m.* (δισκάριον) 1. Schüssel: 2. Tischplatte.

דִּסְקַרְתָּא, דַּסְקַרְתָּא *x. f.* 1. Ortschaft, Stadt; 2. Ortsname.

דִּסְתּוּדַר *pers. m.* Tuch, Handtuch.

דּוֹסְתַּי, דּוֹסְתַּאי *gr.* männl. Personenname (Δοσίθεος).

דִּסְתְּנָא *pers. m.* 1. Portion; 2. l. דַּשְׁתְּנָא.

דֶּסְתְּקָא (Jud 3, 22) *pers. m.* Handhabe, Griff.

דסתקא (Est II 6, 10) l. רִסְתְּקָא (so MS).

דִּסְתּוֹרִין *pers. m.* Pacht.

דְּעֲבַד *a.* s. דִּיעֲבַד.

דַּעְדַּע (= וַעְזַע) *a., ipf. 3 pl. c. s.* יְדַעְדּוּנוּנוּן (= יְדַעְדְּעוּנוּנוּן) Na 3, 12 schütteln.

דַּעֲדַק *a.* zermalmen, zerkleinern.

דַּעֲדְקָא *a. m., ind.* דַּעֲדַק Ex 16, 14, דַּעֲדַק Lv 13, 30, *pl. d.* דְּעַדְקַיָּא Nu 23, 10 pulverisiert, dünn, klein.

דֵּעָה s. דֵּיעָה.

דְּעוּתָא *a. f.* Meinung.

דעך *h. Pi.* erdrücken (?). *Ni.* umkommen.

דְּעֵךְ *a., pf. 3 m. pl.* דְּעִיכוּ Jes 43, 17 erlöschen. *Aph.* auslöschen.

דְּעַם *a.* verdächtig sein.

דְּעַץ *a.* einstecken, einsetzen. *Pa. pf.* דַּעֵיץ Gen 30, 38 dass. *Itpe.* gestochen werden.

דַּעַץ *h. m.* Bezeichnung der althebräischen Schrift, s. רַעַץ.

דַּעַת *h. f.* 1. Erkenntnis, Kenntnis, Verstand; 2. Gesinnung; 3. Sinn; 4. Ansicht. ד' קְצָרָה Geiz. ד' רְחָבָה Freigebigkeit; 5. Hunger.

דַּעְתָּא (1 K 7, 14) *a. f., pl.* דַּעֲוָן 1. Erkenntnis, Wissen, Verstand; 2. Gesinnung; 3. Ansicht. סָלְקָא דַעְתָּךְ ist wirklich deine Meinung zu sagen? דְּאִי סָלְקָא דַעְתָּךְ — (קַשְׁיָא) denn wenn du das Gegenteil annehmen wolltest, dann (entsteht folgende Schwierigkeit). לָא סָלְקָא דַעְתָּךְ das kann dir nicht in den Sinn kommen, (denn). סָלְקָא דַעְתָּךְ אָמֵינָא du könntest auf den Einfall kommen, ich sagte.

דַּף *h. m.* 1. Brett, Tafel; 2. Kolumne, Spalte; 3. Blatt (eines aus zwei Teilen zusammengenähten Gewandes).

דַּפָּא (Ex 26, 16) *a. m.* dass.

דפטי s. גְּזִירִיפָּטָא.

דִּיפְטַיָּא *gr. m.* (διαβήτης) Zirkel.

דָּפְיָא *a. m., ind.* דּוֹפִי Makel, Tadel.

דפיח (Dt 2, 23 B.) l. רְפִיחַ.

דִּפְלָא *gr. m.* (διπλâ) das Doppelte.

דִּפְלֵי *gr. f.* 1. (διπλόστωον) דִּפְלֵי אִסְטְבָא doppelter Säulengang; 2. דפלי פוטירין l. דִּיפְלוֹפוֹטֵירִין *gr. m.* (διπλοποτήριον) Doppelbecher; 3. (δίβουλοι) Duumviri.

דִּפְלוֹמָטַר *gr. m.* (διπλωματάριον) Behältnis für wertvolle Gegenstände.

דִּיפְּלוֹן *gr. m.* (δίπλοῦν) Verdoppelung.

דִּפְלָסְטוֹן *gr. m.* (διπλόστωον) doppelter Säulengang.

דָּפַן *h.* befestigen. *Pi.* zwingen.

דפן *a. Pa.* zwingen.

דָּפְנָא *a. m., pl.* דָּפְנִין Wand.

דַּפְנָא *gr. f.* (δάφνη) Lorbeer.

דַּפָּנָא *a. m.* Scherge.

דַּפְנֵי, דַּפְנֵי gr. Ortsname (Daphne).
דַּפְנִיתָא a. f. Rippe, Wand.
דְּפוּסִיּוֹת, דְּפוּסִין, pl. ,.gr. m דְּפוּסָא, דְּפוּס 1. (τύπος) Form, Modell; 2. GenJII 49, 11 l. רְפוּס.
דפק a. Pa. anklopfen.
דִּפְקָא a. m. Puls, Pulsader.
דופקנין (Tos Erub XI 11) l. בַּרְקָנִין (?)
דִּפְרָא gr. f. (δίφορος), pl. דִּפְרִין, דִּפְרִיּוֹת zweimal Frucht tragend.
דופורין (BerR 18) l. רֵיפוּדִין gr. m. (ῥεπούδιον) Ehescheidung.
דִּיפְרוֹסְפָּא gr. m. (διπρόσωπος) mit doppeltem Gesicht.
דִּיפַּרְצוֹף gr. m. dass.
דִּיפְשְׁקָא(?) x. m. Graben(?).
דִּפְתִּי Ortsname.
דִּפְתְּרָא gr. m. (διφθέρα), pl. דִּפְתְּרָאוֹת, דִּפְתְּרִין 1. halbgebeiztes Leder (mit Salz und Mehl bearbeitet, nicht mit Galläpfeln; zweite Qualität); 2. Schriftstück, Verzeichnis.
דצוצא (bBech 8[b]) l. וַרְצוּצָא a. m. Küchlein.
דציך (Prov 6, 22) l. רַנְיָךְ, s. רַנְיָא.
דְּצִיצִין (Jes 66, 10 Ar., MS דְּיָץ) a. m. pl. Freude.
דצ״ך עד״ש באח״ב .דצ״ך Abbreviatur zur Bezeichnung der ägyptischen Plagen.
דַּק h. m. 1. dünn, fein, zart, klein. בְּהֵמָה דַקָּה Kleinvieh; 2. s. דּוּק.
דַּקָּא a. m. dünn, fein, klein. pl. d. דַּקַּיָּא Dünndarm.
דְּקָא, דוּקָא I (Jes 40, 15) a. m. Spreu.
דוּקָא II (Lv 21, 20) a. m. Hornhauttrübung.
דֵּיקָא (falsch דוקא) gr. tr. (δέκα) zehn.
דֵּקָא gr. m. (δόκος) Balken.
דִּקְדּוּק h. m. 1. Zerkleinerung; 2. Genauigkeit, sorgfältiges Studium; 3. Einzelheit; 4. (spät) Grammatik.
דִּקְדּוּקָא a. m., pl. דִּקְדּוּקִין Cant 5, 13 dass.
דִּקְדֵּק s. דָּקַק.
דַּקְדֵּק s. דָּקַק.
דַּקְדְּקָא a. m. Pulver.
דקדקירא (jMoK 81[b]) l. דַּקְדַּקְתָּא.
דַּקְדַּקְתָּא a. f. Werg.
דַּקָּה h. f. kleiner Raum.
דִּקּוּלָא I a. m. 1. Korb (aus Palmbast); 2. geflochtener Schuh; 3. Rauchsäule (in Palmform).
דִּקּוּלָא II a. m. 1. Abspülung; 2. Kessel.
דִּקּוּקָא a. m., c. s. דִּקּוּקֵיהּ Jes 30, 14 Zerstoßenes, Trümmer.
דָּקוֹר h. m. Bohrer, Pfriemen, Meißel.
דִּקּוּרָא (= דִּקּוּלָא) a. m. Korb (aus Palmbast).
דִּיקֵי gr. f. (δίκη) 1. Recht, Rechtssache; 2. Strafe.
דִּיקְיוֹן gr. m. (δίκαιον) Recht. תָּבַע דִּיקְיוֹן שֶׁל Genugtuung fordern für jemand.
דְּקִילְתָא a. f., pl. דְּקִילָן (?) 2S 17, 19 Dattel(?).
דַּקִּיקָא a. m., ind. דַּקִּיק Ex 32, 20 1. zerstoßen, zermahlen; 2. zart; 3. klein.
דְּקִירָא Ortsname.
דְּקִירָה h. f. 1. das Graben; 2. die Erdmasse, die man mit einem Spatenstich aushebt.
דַּקִּיתָא a. f. 1. Schwanzwirbel; 2. kleiner Zweig.
דֶּקֶל h. m. 1. Dattelpalme (*Phoenix dactylifera*); 2. l. דֶּקֶר.
דִּקְלָא a. m. 1. pl. דִּקְלִין Ex 15, 27 Dattelpalme; 2. Palmbast.
דִּקְלָאָה a. m. Korbmacher.
דִּיקוֹלוֹגוֹס gr. m. (δικολόγος) Advokat.
דִּקְלֵיט, דִּקְלֵיטְיָנָא, דִּיקְלֵיטְיָנוֹס gr. männl. Personenname (Diokletian, Διοκλητιανός).
דְּקֶלִידָא (jBer 6[d] Ausg. Lehm., Ven. דייקלר׳) gr. m. (δικελλίς?) zweizinkige Hacke(?).
דקלון (jSabb 5[a]) l. דִּרְקְלִין s. דִּקְלָא.
דַּקְלַי h. m. Palmgärtner.
דִּקְלָרָא a. m. Korbmacher.

דֵּיקוּמָנִי (irrig דיקימיני) *lat. m. pl.* (*decumani*) Dekumanen, Soldaten der zehnten Legion.

דִּקְנָא (Lv 13, 30) *a. m.*, *ind.* דְּקַן Lv 13, 29 Bart.

דוקני (TosKel BabM VII 9) l. רוּקָנֵי.

דוקני, דוקניתך (jMaas 51ᵃ) l. mit MS Serillo דִּקְרָנִי, דִּקְרָנִיתָךְ (Löw), s. דִּקְרָן, דִּקְרָנִיתָא.

דוקניתא l. דוּקְרָנִיתָא.

דִּקְנְנָא *a. m.* bärtig.

דּוּקֵינָר *gr. m.* (δουκηνάριος) ein Beamter.

דִּקְנְתָּיָא *a. m.* aus Dekunta.

דָּקַק *h.* dünn, klein sein. *Pi.* zerstoßen, zerreiben. *Ho. pt.* dünn. *Pilp.* דִּקְדֵּק 1. zerreiben; 2. glätten; 3. genau machen. *Hitpalp.* zermalmt werden, zerfallen.

דְּקַק *a.*, *ipf.* 3 *m. pl.* יִדְקְקוּן Mi 1, 7 zermalmen. *Pa. Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תַּדֵּיק Ex 30, 36 dass. *Palp.* דַּקְדֵּק 1. zermalmen; 2. genau machen, das Gewebe (durch Festschlagen des Einschlags) dichten. *Itpa. pt.* מִדַּקַּק Jes 30, 14 zermalmt werden. *Itpalp.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יִדַּקְדְּקוּן Na 3, 10 dass.

דקקה (jRhS 58ᵇ) l. דַּקִּיקָא (?).

דָּקַר *h.* 1. durchbohren, graben, stechen; 2. ausbreiten, verzweigen. *Pi.* dass.

דְּקַר *a.* durchbohren, erstechen.

דֶּקֶר *h. m.* 1. Spitzhacke; 2. Pfahl; 3. מֵי דְקָרִים ein Heilmittel.

דִּקְרָא, דַּקְרָא *a. m.* dass.

דיקרטים l. דִּירֶקְטוֹם.

דקוריא (jMaasSch 55ᵇ) l. דקייא, s. דּוּקָא.

דֵּיקוּרְיוֹן *gr. m.* (δεκουρίων) 1. Anführer einer Dekurie Reiter; 2. Ratsherr in den Municipien und italischen Städten.

דִּקְרָן, דִּקְרָן *gr. m.* (δίκρανον) 1. Gabel; 2. Stange mit Gabelspitze.

דִּקְרָנָא, דִּקְרְנָא *gr. m.* dass.

דִּקְרָנִיתָא *gr. f.* dass.

דיקרסום l. דִּיקְרָטִים.

דַּקְתָּא *a. f.* feine Wergflocken.

דּוֹר *gr. m.* (δορά) Haut, Fell.

דָּרָא *a. m.* 1. *ind.* דָּר Dt 32, 7 Generation, Zeitalter; 2. Reihe; 3. בֵּי דָרֵי Zahnfleisch.

דרא (bPes 56ᵃ) l. mit MS München רָדָא.

דְּרָא I (Ex 32, 20) *a.* worfeln.

דְּרָא II *a.* tragen. *Itpe.* herbeikommen.

דַּרְבּוֹנָא *x. m.* Türhüter.

דָּרְבָן *h. m.* Stachel am Ochsenstecken.

דְּרְבָּנָא *x. m.* 1. Anführer; 2. Türhüter.

דרג *h. Hi.* stufenförmig machen.

דַּרְגָּא, דְּרְגָּא (Est II 1, 2) *a. m.*, *pl.* דַּרְגִּין Gen 20, 22, Ez 40, 26 Stufe, Stiege.

דרגי, דרגיבת? Zauberformel.

דַּרְגּוֹן (?דְּרַגּוֹן) דַּרְגִּין, דְּרְגִּין *gr. m.* (δροῦγγος) Regiment.

דַּרְגָּשׁ *x. m.* Lagerstatt (Fußbank?).

דַּרְגְּשָׁא *x. m.*, *pl.* דַּרְגְּשִׁין Ez 23, 41 Lagerstatt.

דרד l. רְדַד (?).

דְּרְדָא (?) *a. m.* Gaumen.

דְּרְדָא *pers. m.* Hefe.

דַּרְדֵּג *a.* tropfen lassen.

דִּרְדּוּר *h. m.* 1. Korb (?); 2. weibl. Kopfputz.

דְּרְדְּיָא männl. Personenname.

דַּרְדְּנְיָא *gr.* Landschaft in Moesien (Δαρδανία).

דַּרְדְּסָא, דְּרְדְּסָא *x. m.* Socke.

דַּרְדְּקָא *a. m.*, *pl. c. s.* דַּרְדְּקֵיהוֹן Est II 3, 15 1. klein, jung; 2. Knabe.

דרדר *h. Pass.* sich wälzen.

דַּרְדַּר *h. m.* eine Distelart, bes. die blasse Flockenblume (*Centaurea pallescens*).

דַּרְדְּרָא *a. m.* dass.

דָּרָה *h. f.* Perle.

דָּרוֹ *gr.* männl. Personenname (Δῶρος).

דָּרוֹךְ *h. m.*, *pl.* דָּרוֹכוֹת Kelterer.

דָּרוֹם *h. m.* 1. Süden; 2. Südjudäa.

דָּרוֹמָא (Dt 34, 3) *a. m.* dass.

דָּרוֹמָאָה *a. m.* aus Südjudäa.

דָּרוֹמִי *h. m.* 1. südlich; 2. Südjudäer.

דָּרוֹמָיָא *a. m.* dass.

דָּרוֹמְתָא Ortsname.

דְּרוֹם s. הֲדְּרָסָא.
דְּרוֹעָא *a. m.* Arm.
דְּרוֹקֶרֶת Ortsname.
דְּרוֹר *h. m.* 1. Freiheit; צִפּוֹר דְּרוֹר freifliegender Vogel; 2. s. דּוּרָא.
דְּרוּשׁ *h. m.* Schrifterklärung.
דָּרוֹשָׁא *a. m.* Vortragender von Schrifterklärung.
דורטא l. דּוֹמָטָא *gr. m. pl.* (δόματα) Geschenke.
דְּרֵי (?) (= אִדְּרֵי) *a. m. pl.* Tenne.
דּוֹרְיָה *gr. f.* (δωρεά), *pl.* דּוֹרָאוֹת Geschenk.
דּוּרְיָה *gr. f.* (δέῤῥιον) zilizischer Mantel.
דריך l. דָּרוֹךְ.
דְּרִיכָה *h. f.* Keltern.
דְּרִיסָה *h. f.* Treten.
דְּרִישָׁה *h. f.* 1. Forschen, Fragen; 2. Kreuzverhör; 3. Schriftauslegung.
דָּרַךְ *h.* 1. treten, gehen; 2. keltern. *Ni.* 1. getreten werden; 2. gekeltert werden. *Hi.* 1. leiten; 2. gehen lassen.
דְּרַךְ (Dt 1, 36) *a.*, *ipf.* 3 *f. sg.* תִּדְרוֹךְ Dt 11, 34 1. treten, hintreten; 2. überwinden. *Pa. pt. pl.* מְדָרְכִין Jes 28, 27 dreschen. *Aph. inf.* אַדְרָכָא Jes 28, 28, *c. s.* אַדְרָכוּתָהּ Jer 51, 33 1. dreschen; 2. führen; 3. einholen.
דֶּרֶךְ *h. com.* 1. Weg; 2. Reise; 3. Art und Weise, Methode. כְּדַרְכּוֹ wie gewöhnlich. ד' אֶרֶץ 1. gute Sitte; 2. vernünftig; 3. weltliche Beschäftigung; 4. Beischlaf; 5. Name eines Traktates.
דַּרְכָּא *a. m.* 1. Weg, Reise; 2. Art und Weise.
דְּרָכָא, הֲדָכָא (הֲדְּרָכָא?) *a. m.* 1. Dreschen; 2. Dreschzeit.
הֲדְּרָכָאוֹת 1. (von *ar.* הֲדְּרָכָא) *h. f. pl.* Trester; 2. l. דִּידְכָאוֹת, s. דִּידְכֵי.
דַּרְכּוֹן, דְּרִיכוֹן *gr. m.* (δαρεικός), *pl.* דַּרְכּוֹנוֹת persische Münze.
דרכון (jKil 27[a]) l. יַרְבּוּז (?).
דַּרְכְּמוֹנָא *gr. m.* (δραχμή) Drachme.
דְּרוֹלְמוּסְיָא *gr. f.* (ἀνδρολοιμός) Menschenpest.

דרם *h. Hi.* sich südwärts wenden. *Ho. pt.* מֻדְרָם nach Süden gelegen, der Sonne ausgesetzt.
דרם *a. Aph.* dass.
דרומילוס l. דְּרוֹמִילוֹס, s. רוֹמִילוֹס.
דּוּרְמְכָא *gr. m.* (δορύμαχος) Lanzenkämpfer.
דרמינון (jSchebi 37[b]) l. דֶּלְמִירוֹן.
דְּרוֹמוֹס *gr. m.* (δρόμος) 1. Wettlauf; 2. Rennbahn.
דורמוס l. דְּרוֹמוֹס.
דורמסאות l. דּוּרְמְכָאוֹת, s. דּוּרְמְכָא.
דּוּרְמַסְקִי *gr. m.* Damaszener.
דַּרְמַסְקוֹס *gr.* Ortsname (Damaskus, Δαμασκός).
דֻּרְמַסְקְנָא, דַּרְמַסְקֵינָא *gr. m.* (δαμασκηνά), *pl.* דַּרְמַסְקָנִיּוֹת, דַּרְמַסְקָנִין damaszenische Pflaume.
דַּרְמֶשֶׂק Ortsname (Damaskus).
דֶּרֶן *h. m.* Wurm, Made, Parasit.
דַּרְנָא *a. m.* dass.
דּוֹרוֹן, דּוּרוֹנָא *gr. m.* (δῶρον), *pl.* דּוֹרוֹנוֹת, דּוֹרוֹנִין 1. Geschenk; 2. Speisopfer.
דרינון (jSabb 4[c] nach Levy) l. דְּדִינוֹן.
דרניקום l. רְדָנִיקוֹם.
דָּרַס *h.* 1. treten, stampfen; 2. niederdrücken (des Messers beim Schlachten); 3. mit den Klauen ergreifen; 4. Futter ins Maul stopfen. *Ni.* zertreten werden.
דְּרַס (Thr 2, 5) *a.* dass.
הֲדְּרָסָא, דְּרוֹסָא *a. m.* eine Münze (ein Drittel einer Maʿa).
דְּרוּסָא, דְּרוּסִי *gr.* männl. Personenname (Δροῦσος).
דְּרָסָה *h. f.* Aufdrücken des Messers.
הֲדְּרָסָה (?) *h. f.* Gepreßtes (?).
דֶּרֶסָן *h. m.* Ort, wo Felle getreten (gestampft) werden, vor dem Lohen derselben.
דרוסתי s. דּוֹסְתַּי.
דְּרַע *a.*, *pf.* 1 *sg.* דְּרַעִית Koh 2, 5 (MS זְרַעִית) säen.
דַּרְעָא *a. m.*, *ind.* דְּרַע Cant 1, 14 (MS

זֶרַע) 1. Saat, Ertrag; 2. Nachkommenschaft.

דְּרָעָא (Nu 6, 19) *a. f.*, *c.* דְּרָע Ex 6, 6 1. Arm; 2. Bug.

דִּרְפַּתְקָא *gr. m.* (δρύφακτον) Behältnis.

דַּרְצִינָא *x. m.* Zimt.

דְּרַק *a.* sprengen, streuen.

דְּרוּקָא *gr. m.* (δροῦγγος) Regiment.

דּוּרְקְטֵי *gr. f.* (τρογητή) 1. trockene Frucht; 2. Frau ohne Menstruation.

דִּירֶקְטוֹס *gr. m.* (διρέκτος) grade.

דורקן l. דּוּקְרָן.

דְּרָקוֹן, דְּרָקוֹנָא *gr. m.* (δράκων) eine Schlangenart.

דְּרָרָא *a. m.* 1. Anlaß, Berührung mit; 2. Verlust(?); 3. l. דְּרָדָא.

דִּרַרְיָא *gr. f.* (διάῤῥοια) Durchfall.

דָּרַשׁ *h.* 1. forschen, fragen; 2. Schrift auslegen; 3. Auslegung vortragen. *Ni. Hitpa.* 1. gedeutet werden; 2. vorgetragen werden.

דְּרַשׁ *a.* 1. *inf.* מִדְרַשׁ Jud 5, 9 Schrift auslegen; 2. vortragen. *Itpe.* ausgelegt werden.

דְּרָשָׁא *a. m.* Auslegung, Vortrag.

דַּרְשִׁישׁ Ortsname.

דַּרְשָׁן *h. m.* Ausleger, Vortragender.

דַּרְשָׁנִי *h. m.* eifrig im Forschen.

דורשיני (bSabb 65ᵃ) l. דּוּר שְׁנֵי, s. דּוּרָא und שְׁנָא.

דָּרְתָא (Ex 27, 9) *a. f.*, *pl. d.* דָּרָתָא Ex 8, 9, דָּרַיָּא 1. Hofraum, Vorhof; 2. Hofgebäude; 3. s. רדתא.

דּוֹרְתַי *gr.* männl. Personenname (Δωρόθεος).

דַּרְתָּנָא *a. m.* streitsüchtig.

דֶּשֶׁא *h. m.* Kraut.

דַּשָּׁא (Dt 15, 17) *a. m.* Tür, Tor.

דִּשּׁוּן *h. m.* Wegräumen der Altarasche.

דשוש l. רְשׁוּשׁ.

דשושא l. רְשׁוּשָׁא.

דָּשֵׁן *h.* fett sein. *Pi.* 1. fette Weide geben; 2. von Fettasche reinigen. *Hitp.* 1. saftig, stark werden; 2. als Fettasche weggeräumt werden.

דֶּשֶׁן *h. m.* 1. Fett; 2. Fettasche.

דִּשְׁנָא (Lv 6, 4) *a. m.* Fettasche.

דֻּשְׁנָא *pers. m.* Ehrengeschenk.

דִּשְׁרָא *a. m.* Hafer oder andere Getreideart.

דשרין (Est I 1, 6) l. כְּשָׁרִין.

דשש l. רְשַׁשׁ.

דשש *a. Pa. Po. ipf.* 1 *sg. c. s.* אֲדוֹשְׁשִׁנּוּן Jes 63, 6, *Aph.* dass. *Palp. pt. pass.* מְדַשְׁדַּשׁ Jes 14, 19 taumeln. *Itpalp. pt.* מִדַּשְׁדַּשׁ Jes 19, 14 Soc 59 dass.

דששותא l. רְשָׁשׁוּתָא.

דִּשְׁתָּאָה *a. m.* Drescher.

דִּשְׁתַּיְהִי *f.* Name eines weibl. Dämons.

דשתן (jSchek 49ᵇ) l. דִּשַּׁתַּן, s. שַׁתָּא.

דַּשְׁתָּנָא *pers. f.* menstruierendes Weib.

דַּתְּ *a.* (= דְּאַתְּ) da du, der du.

דָּת *h. f.* 1. Gesetz, Gebrauch; 2. Religion.

דָּתָא *a. f.* dass.

דִּתְאָה (Gen 1, 11) *a. m.* Kraut.

דְּתָבְרָא *pers. m.* Gesetzeskundiger, Richter.

דיתיכום s. S. 92ᵃ.

דותקא s. דְּיוּתְקָא.

דֵּיתְרוֹסִין *gr. m.* (δευτέρωσις) Mischna.

ה

ה fünfter Buchstabe des hebr. Alphabets. ה' als Zahlzeichen = 5.

הֲ־, הַ־ *h.* Interrogativ-Präfix: 1. denn? etwa? 2. ob. אִם — הֲ ob — oder.

הֲ־, הַ־ *a.* Interrogativ-Präfix: 1. denn? etwa? הֲלָא Gen 4, 7 nicht wahr? 2. ob. אִם — הֲ Nu 13, 19 ob — oder.

הַ־, הֶ־, הָ־ *h.* bestimmter Artikel.

הָ־ (Dt 1, 10) *a.* (= הָא) siehe! וְהָ־ und doch. הָלִיכִי Ex 2, 9 da hast du. וְהָתְנַן und doch lehren wir (in der Mischna). וְהָכְתִיב und es steht doch geschrieben.

הָא I (= הָדָא) *a. f.* diese, dieses. הָא כִּדְאִיתָא וְהָא כִּדְאִיתָא dieses, wie es ist, und jenes, wie es ist (die beiden in Rede stehenden Fälle haben nichts mit einander zu tun). הָא מַנִּי wer (wessen Meinung) ist dies?

הָא II 1. Gen 3, 22, Jer 4. 13 siehe! וְהָא und doch; 2. ach!

הֵא 1. Name des fünften hebr. Buchstabens; 2. Name eines Wurmes; 3. הֵא הֵא männl. Personenname.

הָאִדָּנָא *a.* jetzt.

הַאֲזָנָה *h. f.* Hören.

הָאי, הַאִי s. הָי.

הָאִיךְ (Est II 1, 3) *a.* wie.

הָאֵיךְ *a. m.* jener.

הָאל s. הָל.

הָאִלֵּין (Dt 4, 6) *a. c. pl.* diese.

הַאֲמָנָה *h. f.* 1. Bekräftigung, Beglaubigung; 2. Treue, Zuverlässigkeit.

הָאן s. הָן.

הָאֲנָא (Ex 4, 23, Jer 23, 32) *a.* siehe ich!

הָאִנּוּן (Ex 2, 23) *a. c. pl.* jene.

הֲאָרָה *h. f.* Anzünden, Leuchten lassen.

הַב *a.* s. יְהַב.

הֲבָאָה *h. f.* Bringen, Herbeiführen. Vgl. הוֹלָכָה.

הֲבַאי s. הֲבַי.

הַבְאָשָׁה *h. f.* 1. Beschämung; 2. Entstellung (durch Krankheit).

הַבְדָּלָה *h. f.* 1. Absondern; 2. Absonderung; 3. Segensspruch am Ausgang des Sabbats und der Festtage.

הִבְהֵב *h.* 1. sengen, rösten; 2. sich befangen stellen. *Hitp.* versengt werden.

הַבְהֵב *a.* 1. versengen, rösten; 2. leidenschaftlich sein.

הַבְהֲבָא *a. m.* Glut.

הָבוּ (Gn 11, 4) *a.* wohlan.

הָבוּ männl. Personenname.

הַבָּטָה *h. f.* Hinblicken, Beobachten.

הַבְטָחָה *h. f.* 1. Versicherung, Zusage; 2. Vertrauen.

הֲבַי *h. m.* Unnützes, Nichtiges.

הביל l. הָבִיל.

הֲבִינֵנוּ. תְּפִלַּת ה' Bezeichnung eines Gebets.

הַבִּירָא *a. m.* 1. finster; 2. Dunst, Finsternis.

הָבְכֵין *a.* ja, dann.

הבל *h. Pi.* dörren. *Hi.* dampfen.

הבל *a. Pa.* 1. Eitles tun, töricht handeln; 2. ausgelassen sein. *Itpa.* betört werden.

הֶבֶל *h. m.* 1. Hauch, Dampf; 2. Eitelkeit.

הַבְלָא *a. m.,* הֲבַל הַבְלִין Koh 1, 2 dass.

הַבְלוּתָא *a. f., ind.* הַבְלוּ Koh 1, 2 Eitelkeit.

הַבְלִילָא, הֲבְלִילָא *a. m.* der erste Magen (Netzmagen) der Wiederkäuer.

הַבְלָעָה *h. f.* Verschlingung, das Inbegriffensein nicht genannter Dinge in einem Vertrag (Kauf, Dienstmiete).

הֶבְעֵר *h. m.* Beschädigung durch unvorsätzl. Brandstiftung.

הַבְעָרָה *h. f.* 1. Anzünden; 2. Verbot des Feueranzündens am Sabbat; 3. Wegschaffen, Vernichten.

הֶבְקֵר s. הֶפְקֵר.

הַבָּרָא *a. m.* Finsternis.

הַבְרָאָה *h. f.* 1. Genesung, Kräftigung; 2. סְעוּדַת ה' Mahl, das man den Leidtragenden nach der Beerdigung gibt.

הֲבָרָה *h. f.* 1. Schall, Lärm; 2. Gerücht.

הַבְרָיְתָא, הֲבְרָיְתָא *a. f.* Mahlzeit nach der Beerdigung.

הֲגָא *a., pt.* הָגֵי Jos 1, 8 sinnen, murmeln, sprechen. *Aph.* wie von אֲגָא, *pt.* מֵגֵי Jes 27, 8 dass.

הֶגֶא *h. m.* Gedanke, Geflüster.

הַגְבָּהָה *h. f.* 1. Aufheben (eines Fundes); 2. Überhebung.

הַגְבָּלָה *h. f.* Grenzenziehen.

הַגָּדָה *h. f.* 1. Aussage, Verkündigung; 2. Erzählung; 3. nicht gesetzliche religiöse Belehrung; 4. Liturgie der Passahnacht.

הוּגְדָּם *gr.* männl. Personenname (Ὄγδοος).

הֶגְדֵּר *h. m.* (für הֶקְדֵּשׁ) Weihung für das Heiligtum.

הָגָה *h.* 1. sinnen; 2. aussprechen, lesen. *Ni.* gelesen, ausgesprochen werden. *Pi.* öffnen, bloßlegen (?). *Hi.* Zauberformeln murmeln.

הָגָה *h. f.* ein dorniges Kraut (eine Art Alhagi).

הֶגֶה *h. m.* 1. Gedanke; 2. Nachdenken; Studium.

הגזין s. חִגְזִין.

הֶגְזֵר *h. m.* (für הֶקְדֵּשׁ) Weihung an das Heiligtum.

הֲגָיָה *h. f.* 1. Lesen; 2. Sinnen.

הִגָּיוֹן *h. m.* dass.

הֶגְיוֹנָא *a. m., c. s.* הֶגְיוֹנְהוֹן Thr 3, 62 (Ausg. Ven. לְהֶגְיוֹנְהוֹן, MS מְלוּלֵיהוֹן) dass.

הַגְלָשָׁה *h. f.* Veröffentlichung.

הֶגְמוֹן *gr. m.* (ἡγεμών), *pl.* הֶגְמוֹנִין, הֶגְמוֹנִיּוֹת 1. Statthalter (*praeses provinciae*); 2. Herrscher; 3. Stadthaupt.

הֶגְמוֹנָא *gr. m., pl.* הֶגְמוֹנִין Est II 8, 7 dass.

הֶגְמוֹנְיָא *gr. f.* (ἡγεμονία) 1. Statthalterwürde; 2. Herrschaft; 3. Verwaltungsbezirk.

הָגַן *h., pt. pass. m.* הָגוּן, *f.* הוֹגֶנֶת passend, tauglich, würdig. *Hi. pt. pl. f.* מהגינות jKeth 25ᵇ l. מְהֻגָּנוֹת. *Pu. pt.* מְהֻגָּן dass.

הגן *a. Pa. pt. pass.* מְהַגַּן, מְהֻגַּן tauglich, würdig.

הוֹגֶן *gr. m.* 1. (ἀγκών) Krümmung, Rand; 2. (ὄγκινος) Widerhaken, Anker, Ballaststein.

הוּגְן *gr. m.* (εὐγενής) Dromedar.

הוּגְנָא *gr. m., pl. c.* הוּגְנֵי Jes 60, 6 dass.

הוגנטוס l. אַנְטוֹנִינוּס (?).

הוּגְנֵס *gr. m.* (εὐγενής) edel.

הוּגְנֵיסִים *gr. f.* (εὐγένεσις) edle Abkunft.

הַגָּעָה *h. f.* Schlagen.

הַגְעָלָה *h. f.* Ausbrühen mit heißem Wasser.

הֲגָפָה *h. f.* Verschließen.

הַגְרָא, הַגְרָה Landstrich in Arabien.

הַגְרָאָה *a. m.* Einwohner von Hagra, viell. Muhammedaner.

הֶגְרֵל *h. m.* Losen.

הַגְרָלָה *h. f.* dass.

הֶגְרֵם (jNed 36ᶜ) *h. m.* (Verdrehung von הֶקְדֵּשׁ) Weihung ans Heiligtum.

הַגְרָמָה *h. f.* Abseitslenken des Schlachtmessers.

הַגְרוֹנְיָא Ortsname.

הוגרם s. הוּגְדָּם.

הַגָּשָׁה *h. f.* 1. Nahen; 2. Darbringen.

הָגְתָא (Est II 2, 7, MS הַגְתָּא) *a. f., pl.* הָגִין ein dorniges Kraut (eine Art Alhagi).

הָדָא (Gen 15, 18) *a. f.* 1. diese. הִיא הָדָא הִיא הָדָא das ist ein und dasselbe; 2. halloh!

הֲדָדֵי *a.* לַהֲדָדֵי Est II 1, 1. 7 einander.

הֹדּוּ, הוֹדוּ (Jes 11, 11 Soc 59) Indien.

הִידְוָאָה (Jer 13, 23), הִדְּוָאָה *a. m.* Inder.

הֲדוּדוּ, הֲדוּדֵי (?). בֵּית ה׳ steiler Absturz bei Jerusalem.

הִדּוּס *h. m.* 1. Treten; 2. durch das Treten des Geflügels zugefügter Schaden.

הִדּוּק *h. m.* Einfügung, Verschluß.

הִדּוּר *h. m.* 1. Verherrlichung; 2. Ehrerbietung.

הֲדוּרָא I *a. m.* ausgezeichnet.

הֲדוּרָא II *a. m.* 1. Gewinde; 2. Dünndarm (der das Gekröse umkreist); 3. steiler Abhang; 4. s. הֲדוּדוּ.

הֲדוּרָה *h. f.* Rückkehr.

הַדָּחָה *h. f.* Verführung.

הֲדָחָה *h. f.* Abspülung.

הֲדֵי *a.* 1. בַּהֲדֵי mit, zu. בַּהֲדֵי ד

während; 2. לַהֲדֵי in der Richtung auf.

הֶדְיָא *a.* בְּהֶדְיָא, לְהֶדְיָא 1. eigens, ausdrücklich; 2. besonders; 3. sofort.

הַדְיָב (Jer 51, 27, Ez 27, 23, MS חַדְיָב) Adiabene.

הַדְיָבָא, הַדְיָבָאָה *a. m.* aus Adiabene.

הֶדְיָה, הֲדָיָא, הֲדָיָה *h. a. f.* 1. בֶּן (בַּר) ה׳ ein Raubvogel (Weihe); 2. männl. Personenname.

הֶדְיוֹט (הֶדְיוֹט) *gr. m.* (ἰδιώτης), *f.* הֶדְיוֹטִית, *pl. m.* הֶדְיוֹטוֹת 1. Gemeiner, Unedler, Privatmann; 2. Unwissender.

הֶדְיוֹטָא *gr. m., ind.* הֶדְיוֹט Gen 28, 17, *pl.* הֶדְיוֹטִין dass.

הדיוכא l. דִּידוֹכָא s. דִּידְכֵי.

הִדְיוֹכִין (= הֶנְדְּיוֹכִין) *gr. m. pl.* (ἡνιοχία) Wagenrennen.

הָדֵין (Gen 15, 2) *a. m.* dieser.

הדיית, הדייף l. הַדְיָב.

הָדָךְ *a. com.* jener da.

הַדְלֵיקְתָא *a. f., ind.* הַדְלֵיקָא Est II 1, 8; 3, 8, MS הַלֵיקָא 1. Anzünden; 2. Feuer, Feuersbrunst.

הַדְלָקָה *h. f.* Anzünden.

הדם *a. Pa. pf.* הַדֵּים 1 K 18, 33 1. zerteilen, zerstücken; 2. die zerteilten Stücke hinlegen.

הֲדֹם *h. m.* Fußschemel.

הדם l. הֲדַם.

הַדָּמָא *pers. m., pl.* הַדָּמִין Est II 8, 15 Stück, Glied.

הדימה (SchirR 1, 11) Eigenname (?).

הָדָנָא s. הָאִדְּנָא.

הדם *h. Pi.* treten.

הדם 1. *pt.* מהדם jPea 15[d] l. מְקַלֵּם s. קָלַם; 1. l. הֲרַם.

הֲדַס *h. m.* Myrte (*Myrtus communis*).

הֲדוֹס (Est II 3, 1) männl. Eigenname (viell. nur Variante zu הֶרְדֵּס).

הֲדַסָּא *a. m., pl.* הֲדַסִּין Lv 23, 40 1. Myrte; 2. Myrtenzweig.

הֲדַסָּה *h. f.* 1. Myrtenzweig; 2. Beiname der Esther.

הדוסטא (jSabb 8[a]) l. הֲרוּסְטָא.

הדסט״ב Merkwort für הֹבָאָה, וִידּוּי, בִּיעוּר, טֻומְאָה, אִסּוּר vom zweiten Zehnten.

הָדַף *h.* treiben, stoßen. *pt. pass.* הָדוּף eilig, rasch.

הֲדַף *a.* dass.

הָדַק s. חָדַק.

הֲדַק *a.* hineinstoßen, eindrängen, befestigen. *Aph.* dass. *Itpe.* hineingezwängt, befestigt werden.

הָדַר I *h., pt. pass.* הָדוּר (?) rund (?).

הָדַר II *h.* auszeichnen. *pt. pass.* הָדוּר herrlich. *Pi.* dass. *Hitp.* ausgezeichnet werden.

הֲדַר I *a., pf.* 1 *pl.* הֲדַרְנָא Thr 3, 42 1. zurückkehren; 2. wiederholt tun; 3. Buße tun. *Pa.* 1. herumgehen; 2. nachspüren. *Aph. pt. pl.* מַהְדְּרִין Est II 3, 8 1. zurückbringen, wiedergeben; 2. wiederholen; 3. entgegnen, antworten; 4. herumtragen. *Itpe. Itpa.* 1. zurückgehen; 2. herumgehen.

הדר II *a. Pa. Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תְּהַדַּר Lv 19, 15 auszeichnen.

הָדָר *h. m.* Schmuck, Pracht.

הֲדַר *a.* nachher, dann.

הִידוֹר *gr. tr.* (ὕδωρ) Wasser.

הַדְרָא I s. הֲרוּרָא.

הַדְרָא II (Est II 8, 13) *a. m.* Ehre, Schmuck.

הֶדְרָא *a.* dünne Stange, Leiste.

הַדְרָאָה *h. f.* פַּת ה׳ eine geringere Brotart (kaum הָרְדָּאָה mit Gerste (*Hordeum*) gemischt).

הַדְרַבְלָא, הִדְרוֹלִים *gr. f.* (ὕδραυλις) Wasserorgel.

הֲדָרָה *h. f.* Schönheit, Schmuck.

הַדְרוֹנָא s. חַדְרוֹנָא.

הַדְרְיָנָא *gr. m.* hadrianisch.

הַדְרְיָנִי *gr. m.* hadrianisch.

הַדְרְיָנוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἁδριανός).

הדרינתא l. הַדְרָנִיתָא.

הִדְרוֹלִים *gr. f.* (ὕδραυλις) Wasserorgel.

הֶדְרָנָא *a. m.* Kreis, Rundung. הֲדַר ה' rings herum.

הַדְרָנָא *a. m.* Wortbrüchiger.

הַדְרָנִיאֵל Name eines Engels.

הַדְרָנִיתָא *a. f.* Wortbrüchige.

הַדְרַם *x. m.* Münze (1/3 Maa, 1/18 Denar).

הִדְרוֹקָן, הִדְרָקוֹן *gr. m.* (ὑδερικός) wassersüchtig.

הָהּ *h.* ach! o weh!

הֶהָא *a. m.* Name einer Made.

הַהוּא (Gen 15, 18), הָהוּא *a. m.* 1. *pl.* הָאִנּוּן Ex 2, 23 jener; 2. ein gewisser.

הַהִיא (Dt 7, 5), הָהִיא *a. f.* jene.

הָהֵין, הָהָן *a. com.* dieser.

הָהְנוּ = הָהָן הוּא.

הָהְנִי = הָהָן הִיא.

הוֹ *h.* wehe!

הַו (הַוו) *a. m.* jener.

הוּא, הוּ *h. m., f.* הִיא, הִי, *pl.* הֵם, הֵן 1. er; 2. dieser. וְהוּא שֶׁ nur wenn.

הוּא (Gen 13, 1), הוּ *a. m., f.* הִיא Gen 12, 19, הִי, *pl. m.* אִנּוּן Gen 6, 3, *f.* אִנִּין Gen 6, 2 er.

הֲוָא (Gen 1, 3) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יְהֵוֵי Gen 18, 18, יְהֵי Ex 22, 24, לֶיהֱוֵי, יְהֵא Cant 7, 14 l. יְהֵא, *imp. sg. m.* הֱוֵי Ex 23, 7, *f.* הֲוַאי Nu 5, 19, *inf.* מִהְוֵי Gen 10, 8, מִהְוָה Nu 30, 7 1. sein, existieren, werden. הֲוָה אָמֵינָא ich hätte sagen können; 2. verweilen, Anstoß finden. הָוֵי בַּהּ er machte dagegen Einwände. הָוֵי folglich.

הֲוַאי s. הֲבַי.

הוֹאִיל *h. a.* וְ הוֹאִיל da ja.

הוּבְדָא *a. m.* Vernichtung.

הוּבְדָנָא *a. m.* Untergang.

הוּבָאֵי (Jes 7, 23) *a. m. pl.* ein Dornstrauch.

הובריא (BerR 49) l. הֶוְכֶּרְיָא.

הוֹבְרִים *h. m. pl.* Horoskop.

הוֹגֶן *h. m.* das sich Ziemende, Schicklichkeit. כְּהוֹגֶן recht.

הוֹד *h. m.* Pracht, Herrlichkeit.

הוֹדָא *a. m.* dass.

הוֹדָאָה *h. f.* 1. Bekenntnis; 2. Eingeständnis (Anerkennung einer Forderung); 3. Danksagung; 4. die zweite der drei letzten Benediktionen des 18-Gebetes; 5. l. הֲדָאָה, s. הֲדָיָה.

הוֹדָאָה (Jos 7, 19, MS אוֹדָאָה) *a. f. ind.* dass.

הוֹדוּ (Jes 11, 11 Soc 59) Indien.

הוֹדוּ *h.* Abteilung des Hallel (Ps. 136).

הוֹדָיָה s. הוֹדָאָה.

הַוָּה *h. f.* Unglück.

הָוָה s. הָיָה.

הֲוָה *h.* ach!

הוֹהֲרָא *a. m.* Flechtwerk (Reuse?).

הוֹי *h.* wehe!

הָוֵי *a.* (*pt.* v. הֲוָא) folglich.

הֲוָיָה *h. f.* 1. Sein, Wesen, Bestand; 2. Verehelichung; 3. Erörterung.

הוֹכֵחַ *h. m.* Muster, Beweis.

הֶוְכֶּרְיָא *gr. f.* (εὐχέρεια) Bereitwilligkeit.

הוֹל *h.* lustig sein. *Pol.* הוֹלֵל verlachen.

הֲוָלַד (Jes 60, 6, MS חֲוָלַד) midianitischer Stamm.

הוֹלָכָה *h. f.* 1. Tragen, Bringen; 2. Vorwärtsbewegen des Schlachtmessers.

הוֹלֵלָה *h. f.* Torheit, Tollheit.

הוֹן *h. m.* 1. Vermögen; 2. Fähigkeit, Kraft. לְהוֹנִי nach meiner Fähigkeit, gemächlich.

הוֹן *a. m.* dieser.

הַוְנָא, הוֹנָא *a. m.* 1. Vermögen; 2. Fähigkeit, Kraft.

הֲוְנָא *a. m.* Becken.

הוּנָא männl. Personenname.

הוֹנָאָה, הוֹנָיָה *h. f.* 1. Bedrückung, Unrecht; 2. Übervorteilung.

הוֹפָעָה *h. f.* Erscheinung, Offenbarung.

הוֹפָעוּתָא *a. f., c.* הוֹפָעוּת Jud 5, 4 dass.

הוּץ *h. m.* Blättchen am Palmzweig.

הוּצָא *a. m.* 1. dass.; 2. Spitze; 3. Straucharf, zu Hecken verwandt; 4. Ortsname.

הוֹצָאָה *h. f.* 1. Hinaustragen. ה' הַמֵּת

Leichenbegängnis. ה' הַנֶּפֶשׁ Ableben; 2. Hervorbringen, Treiben; 3. Ausgabe; 4. Hinausgehen.
הוּצָל Ortsname.
הוּצָן h. m. roher Flachsstengel.
הוק s. הוֹק.
הוֹקָעָה h. f. Aufhängen.
הוֹרָדָה h. f. Herunterbringen.
הוֹרֶה h. m., pl. הוֹרִים Erzeuger, Eltern.
הוֹרָה h. f. 1. Erzeugerin; 2. Schwangerschaft.
הוֹרָיָה h. f. 1. Belehrung; 2. Entscheidung; 3. Lehramt; 4. pl. הוֹרָיוֹת Name eines Mischnatraktates.
הוֹרָיוּתָא a. f. Belehrung.
הוֹרָיְתָא a. f. dass.
הוֹשָׁטָה h. f. Hinreichen, Hinlangen.
הוֹשֶׁן h. m. roher Flachsstengel, s. הוּצָן.
הוֹשָׁעָה h. f. Befreiung.
הוֹשַׁעְיָה männl. Personenname.
הוֹשַׁעְנָא (Est II 3, 8) a. m. 1. Bachweide, Myrte des Laubhüttenfestes; 2. יוֹם ה', יוֹמָא דְּה' der 7. Tag des Laubhüttenfestes.
הַוְתָא a. f. Verderben.
הֶוְתֵיאוֹס gr. (εὐθέως) sogleich.
הַזָּאָה h. f. Sprengung.
הֲזָדָה h. f. 1. mutwilliges Handeln; 2. Gebrauch des Stammes זוד im bibl. Text.
הַזָּיָה h. f. Sprengung.
הַזְכָּרָה h. f. 1. Gedenken, Erwähnen; 2. Mahnung an einen Schuldner; 3. Erwähnung des Regens in der 2. Benediktion des 18-Gebets; 4. Aussprechen des Gottesnamens; 5. das Tetragramm.
הֲזָמָה h. f. Überführung falscher Zeugen.
הַזְמָנָה h. f. 1. Bestimmung eines Dinges zu einem bestimmten Gebrauche. 2. Vorladung.
הַזְמָנוּתָא a. f. Vorladung.
הִזְמִתָא a. f., pl. הִזְמֵי 1. ein dorniges Kraut (*Alhagi Maurorum*); 2. Bündel.

הֶזֵּק h. m. Beschädigung, Schaden.
הֶזֵּקָא a. m. dass.
הֶזָר pers. tausend.
הִזְרָא s. חִזְרָא.
הַחְיָה h. f. Erhaltung (am Leben).
הֶחְלֵט h. m. 1. definitiver Entscheid; 2. Entscheidung über den Ausbruch des Aussatzes; 3. Zustand nach der Entscheidung.
הַחְלָטָה h. f. Mischung, Durchrühren.
הֲטָבָה h. f. 1. Gutestun; 2. das Gelübde, etwas Gutes zu tun; 3. Zurechtmachen, Putzen.
הַטְבָּלָה h. f. Eintauchen.
הִטּוּי h. m. Gleiten.
הֶטַח h. m. Tünche.
הֶטֵּחַ h. m. Pflaster.
הַטָּחָה h. f. 1. Stoßen; 2. Stoß, Quetschung.
הַטָּיָה h. f. 1. Beugung, Biegung; 2. Beugen des Rechts; 3. Hinneigen (der Majorität Folgen); 4. Ausstrecken.
הַטְלֵים, הוּטְלֵים gr. m. (ἀτελής) frei, unverheiratet.
הַטְלִים, הוּטְלִים gr. m. 1. (κατάλυσις) Karawanserei, Bazar; 2. (ἄθλιος) unglücklich.
הַטְמָנָה h. f. Warmhalten der Speise für den Sabbat.
הִטָּנִי (?) x. m. Riedgras, Binse.
הַטָּפָה h. f. Ausdruck für prophetische Rede.
הֶטְרֵחַ .h. m. Vorbereitung.
הִטְרִית gr. f. 1. (ἴτριον) Nudeln (?); 2. eine Kürbisart.
הֵי Buchstabe He.
הִי a. 1. f. (= הִיא) sie; 2. wehe!
הֵי a. siehe! הֵילָךְ da hast du. הֵי כְ Koh 10, 1, הֵי כְמָא Cant 8, 1 wie.
הַי, הֵי a. 1. welcher? 2. wo? הֵי דֵין, הֵי דֵין 1. welcher? 2. wo? f. הֵי דָא, הֵי דָא welche? אַהַיָּא (= עַל הַי הָא) auf welchen Fall (bezieht sich) dies?
הַאי, הָאֵי (Ru 4, 6, Est II 1, 1), הָאֵי

2K 4,2 Soc 59 (in marg.) *a. m.* (= הָדֵין) dieser, jener. הַיְנוּ (= הָדֵין הוּא) das ist. הָאי מָאי was ist dies? (wie kannst du dies sagen?).

הִיא (Gen 12,19) *h. a. f.* sie. הִיא הִיא das ist dasselbe.

הַיָּא *a.* schnell! auf!

הֵיאַךְ *h.* wie?

הֵיגָה *h. f., pl.* הֵיגִין ein dorniges Kraut (eine Art *Alhagi*). [Diese Art, bei der die Zweige andauern, unterscheidet sich von הִזְמְתָא, bei der nur die Wurzel andauert. Löw.]

הֵיגְתָא *a. f.* dass.

הֵידָא, הַיְדָא (Est II 5,14) *a. f.* 1. welche denn? 2. הַיְדָא לֵיהּ *a)* wo ihm? wo findet er es? was hat er zu schaffen?

הֵידְוָאָה (Jer 13,23) *a. m.* Inder.

הֵידֵי, הַיְדֵי, הֵידֵין, הַיְדֵין (Est II 6,10), (Est II 8,7, MS הידא, korrigiert in הָדָא) *a. m.* 1. welcher denn? 2. welches? 3. wo? הַיְדֵי לֵיהּ *a)* wo ihm? wo findet er es? *b)* was hat es zu schaffen?

הָיְדֵין *a.* dann.

הֵידֵינוּ, הַיְדֵינוּ (= הֵידֵין הוּא) *a.* welcher ist?

הָיָה *h.* sein, werden, geschehen. *pt.* הֹוֶה 1. gewöhnlich; 2. existierend. הֱוֵי (הֱוֵי) אוֹמֵר du mußt zugeben. *Pi.* 1. werden lassen; 2. verfügen über.

הֵיהֵי männl. Personenname.

הֵיךְ (Est II, 1,8), הֵי כְ (Koh 10,1) *a.* 1. wie (Praep.); 2. הֵיךְ דְ Est II 1,1, הֵיךְ מָה דְ wie (Conj.); 3. wie?

הֵיכָא (Jer 3,2, MS אֵיכָה; Jes 49,21, MS אֵיכָא), הֵיךְ *a.* 1. wo? תַּנָּא הֵיכָא קָאֵי דְקָתָנֵי worauf bezieht sich der Tradent, wenn er lehrt? 2. כָּל הֵיכָא דְ überall wo; 3. wohin.

הֵיכְדָא *a.* הֵיכְדָא דְ wie.

הֵיכְדֵין *a.* 1. ebenso; 2. wie? o wie!

הֵיכֵי (Est II 1,8) *a.* wie? wie nun?

הֵיכֵין *a.* wie?

הֵיכָל *h. m.* 1. Palast; 2. das Tempelhaus; 3. das Heilige im Tempel (im Gegensatz zum Allerheiligsten).

הֵיכְלָא (1K 6,3) *a. m., c. s.* הֵיכְלֵיהּ Gen 49,11 dass.

הֵיכְמָא, הֵי כְמָא (Cant 8,1) *a.* הֵיכְמָא דְ, הֵי כְּמָא דְ Cant 7,6, Koh 11,5 wie.

הֵיכָן *h.* wie?

הֵיכָן *a.* wo? לְהֵיכָן wohin? מֵהֵיכָן woher?

הֵיכַנָּה, הֵיכַנָּא *a.* 1. so; 2. o wie!

הַיְלֵין, הֵילֵין *a. pl. com.* 1. diese; 2. (falsch היילון) welche denn?

הֵילַךְ *h.* 1. weiterhin; 2. hierhin, dorthin.

הִימָא l. חִימָא.

הִימַג s. בַּר הִימַג.

הֵימִין (Gen 45,26) *a. Ha.* von אמן 1. vertrauen, glauben; 2. auf Treu und Glauben leihen. *pt. pass.* מְהֵימַן Gen 21,7 (MS מְהֵימָן), *d.* מְהֵימְנָא Dt 7,9 glaubwürdig. *Ittaph. ipf.* 3 *m. pl.* יִתְהֵימְנוּן, יִתְהֲמְנוּן (Gramm. S. 304) Gen 42,20.

הֵימִינָא s. הֵמִינָא.

הימן (jBabK 4[b]) l. מְהֵימַן.

הֵימָנוּתָא *a. f., ind.* הֵימָנוּ Dt 32,20 Treue. הֵימָנוּתָא auf Treue, wahrlich!

הֵימָנִית *h. f.* stetig, beständig.

הֵין *h.* ja.

הִין (הֵין) *a.* (= אִין) wenn.

הִין *h. m.* ein Flüssigkeitsmaß (Hin), ein Sechstel des Bath.

הִינָא (Ex 30,24) *a. m.* dass.

הינא? (bPes 37[a]) *h. f.* Bezeichnung eines Kuchens.

הַיְנוּ (הָיְנוּ?) *a.* (= הָדֵין הוּא) das ist. הַיְנוּ תַּנָּא קַמָּא ist er nicht derselben Meinung wie der erstgenannte Tannäer? הַיְנוּ — הַיְנוּ das ist ein und dasselbe.

הַיְתְלוּת. הִיתְלוּ Ortsname.

הָךְ *a. com.* jener.

הך (= הֲלַךְ) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יְהָךְ Dt 20,6 gehen.

הָכָא (Gen 22,5) *a.* 1. hier; הָכָא וְהָכָא hier und dort. לְהָכָא hierher. מִן הָכָא,

מֵהָכָא von hier; 2. in Babylonien (wenn der Gegensatz הָתָם in Palästina); 3. hierher; 4. jetzt.
הַכָּאָה *h. f.* Schlagen.
הַכְאֲבָא (הכחכא) *a. m.* Schramme.
הָכְדֵין (Est II 3, 8) *a.* 1. so. בְּהָכְדֵין deshalb; 2. jener.
הָכָה s. הָכָא.
הֶכְחֵשׁ *h. m.* Widerspruch.
הַכְחָשָׁה *h. f.* 1. Widerspruch, Gegenzeugnis; 2. Abmagerung.
הָכֵי (Est II 1, 1; 3, 2) *a.* so, auf diese Weise. מִטּוּל הָכֵי אֲפִלּוּ הָכֵי trotzdem. מִטּוּל הָכֵי deswegen. בָּתַר הָכֵי nachher. הָכֵי הַשְׁתָּא ist es nun so? (ist diese Analogie denn korrekt?) הָכֵי נַמִּי so verhält es sich wirklich. כָּל הָכֵי so viel. אַדְהָכֵי וְהָכֵי während dessen. לְהָכֵי dazu.
הַכָּיָה *h. f.* Schlagen.
הָכִיל *a.* also, demnach.
הָכֵין (Jes 51, 6, Cant 1, 1) *a.* 1. so. הָכֵינִי (= הָכֵין הִיא) so ist es; 2. ein solcher.
הָכֵין *h. m.* 1. Vorbereitung, Fertigstellung; 2. Bereitstellung von Speisen für Sabbat oder Feiertag.
הכינה l. חֲנִיכָה.
הַכְמָנָה *h. f.* Verstecken (von Zeugen).
הֶכֵן *h. m.* 1. Vorbereitung; 2. Bezeichnung des Weges in die Freistadt.
הֲכָנָה *h. f.* dass.
הַכְנָסָה *h. f.* 1. Hineinbringen. הַכְנָסַת אוֹרְחִים Gastfreundschaft; 2. Eintritt, Einkehr, Rückkehr.
הֶכֵּר *h. m.* 1. Erkennen; 2. Erkennungszeichen; 3. הֶכֵּר פָּנִים Parteilichkeit.
הֶכֵּרָא *a. m.* dass.
הַכָּרָה *h. f.* Erkennung.
הַכְרָזָה *gr. f.* öffentliche Bekanntmachung.
הֶכְרֵעַ *h. m.* 1. Übergewicht; 2. Verbindung eines Wortes mit dem vorhergehenden oder folgenden Satzteile.
הַכְרָעָה *h. f.* 1. Übergewicht; 2. die richtige Wortverbindung; 3. die Entscheidung für eine Ansicht bei Meinungsverschiedenheit.
הֶכְשֵׁר *h. m.* 1. Zurichtung, Veranstaltung; 2. Fertig-, Tauglichmachen.
הֶכְשֵׁרָא *a. m.* dass.
הַכְשָׁרָה *h. f.* Tauglichkeit.
הַכְשָׁרוּת *h. f.* dass.
הַל *h.* 1. weiterhin; 2. לְהַל *a.* dort; *b.* ferner.
הַל, הַלָּא, הַלְאָה *a.* לְהַלְאָה Gen 19, 9, Lv 22, 27, Nu 15, 23; 17, 2; 32, 19, לְהַלָּא 1. weiterhin. מֵהָלְאָה לְ (l. מֵהַלְאָה) Gen 35, 21 jenseits von; 2. ferner.
הִלָּא I männl. Personenname.
הִלָּא II *a.* halloh!
הֲלָא *a., ipf.* 3 *m. sg.* יַהְלֵי Jes 42, 4 ermüden. *Pa. Aph. pt. pl.* מַהֲלַן Jes 7, 13 müde machen.
הלבשושא, הלבשישא l. הֶלְכְּשִׁישָׁא, s. dasselbe.
הַלָּה *h. m.* dieser.
הַלְוָאָה *h. f.* Ausleihen.
הַלְוַי, הַלְוַאי, הַלְוַי *a.* o daß doch!
הַלְוָיָה *h. f.* Geleiten.
הִלּוּךְ *h. m.* 1. Gang, Gehen; 2. Tragen, Führen; 3. Abschreiten eines Feldes; 4. Darbringen.
הִלּוּכָא *a. m.* dass.
הִלּוּל *h. m.* 1. Lobgesang, Rezitation des Hallel; 2. Gebrauch des Wortes הלל im Bibeltext.
הִלּוּלָא (Koh 3, 4) *a. m.* Hochzeitsfeier.
הִלּוּף *x.* halloh.
הַלָּז *h. m., f.* הַלֵּיזוּ jener.
הֵילוּז *gr. m.* (χηλός) Truhe, Kiste.
הֲלָזָה *h. f.* Geschwätz, böse Nachrede.
הַלְטָאָה *h. f.* eine Eidechsenart.
הַלְמְתָא (Lv 11, 30) *a. f.* dass.
הֲלִיָה *a.* halloh!
הִלְיוֹנֵי *a.* dass.
הֲלִיכָה *h. f.* Gehen, Gang.
הֲלִיכְתָא *a. f.* dass.
הַלֵּילָא *a. m.* das Hallel (Ps 113—118).
הָלֵין *a. pl. com.* jene.

הֶילְיַסְטוֹן *gr. m.* (ἡλιαστόν) in der Sonne zubereiteter Wein.

הָלַךְ *h.* gehen, weggehen. *Pi.* 1. gehen, auftreten; 2. Durchfall verursachen. *Hi.* führen, bringen. *Hitp.* sich fortbegeben.

הלך *a. Pe.* s. הָךְ *Pa. pf.* הַיֵּלְךְ Gen 5, 22 1. gehen; 2. einen Wandel führen, sich betragen; 3. sich verbreiten, um sich greifen. *Itpa.* wandeln.

הֵלֶךְ *h. m.* Wanderer, Reisender.

הֲלָכָא *a. m.* eine Art Steuer.

הָלְכָא (Gen 15, 16; 45, 5, Jud 18, 3, Jes 57, 3) *a.* hierher. הָלְכָא — וְהָלְכָא hin und her.

הֲלָכָה *h. f.* 1. Brauch, zur Ausübung bestimmter Rechtssatz, gültiges Recht; 2. Rechtsentscheidung.

הִלְכָּךְ *h.* deshalb.

הֶלְכְּשִׁישָׁא *gr. m.* (ἕλκωσις) Geschwür, Verwundung.

הִלְכְתָא (2K 11, 14) *a. f., c.* הִלְכַת Ex 21, 9, *pl.* הִלְכָן, הִלְכְוָן, הִלְכְתִין Koh 12, 11 1. Schritt, Gang; 2. Gewohnheit; 3. Brauch, Rechtssatz. לְמַאי הִלְכְתָא für welchen Rechtssatz kommt dies in Betracht? 4. Rechtsentscheidung. וְהִלְכְתָא כְוָתֵיהּ דְּ und die Rechtsentscheidung ist gemäß der Meinung von.

הִלֵּל männl. Personenname.

הלל *h. Pi.* loben. *Hitp.* sich rühmen.

הַלֵּל *h. m.* das Hallel (Ps 113—118). ה' הַמִּצְרִי Ps 113. 114. ה' הַגָּדוֹל viell. Ps 136.

הַלָּלוּ *h. pl. c.* diese.

הָלַם *h.* 1. vereinigen; 2. anpassen, anschließen. *Hi.* ankleben.

הֶלְמוֹן *h. m.* Eidotter.

הֶלְמוֹנָא *a. m.* dass.

הילמי (PesR 23) l. מִילְקֵי, s. לְקָא.

הִלְמֵי, הַלְמֵי *gr. f.* (ἅλμη) Salzlake.

הַלָּן *a. h.* לְהַלָּן 1. weiterhin; 2. hierher; 3. ferner.

הֲלָנָה I *h. f.* über Nacht Liegenlassen.

הֲלָנָה II *h. f.* Murren.

הִלְנֵי *gr.* weibl. Personenname (Ἑλένη).

הִלְנִי *gr.* männl. Personenname (Ἕλενος).

הִלְנֵי *a.* halloh!

הַלְעָטָה *h. f.* Mästen der Tiere durch Stopfen.

הֶלְפִּים *gr. f.* (ἐλπίς) Hoffnung.

הלפשוש l. הֶלְכְּשִׁישׁ.

הִלְקֵט (Denominativ v. הֶלְקֵט?) *h.* 1. die Fasern der Vorhaut entfernen; 2. Speise in den Schnabel stopfen.

הֶלְקֵט *h. m.* 1. Samenkapsel; 2. Getreidehaufen (?).

הֶלְקְטִי *h. f.* umhegter Raum. S. אֶלְקֵט.

הַלְקָשָׁה *h. f.* Verspätung.

הֲמָא I *a.* 1. *pt. pl.* הָמַן Jer 5, 22 lärmen, tosen.

המא II *a. Aph.* den Blick abwenden. *Ittaph.* übersehen werden.

הִימַג s. בַּר הִינַג.

הַמְגְּנְיָא. בֵּית ה' Ortsname.

הַמְדָיָה, הַמְדָאָה *a. m.* Meder.

הַמְדוּדִי (הַמְהוֹרִי?) männl. Personenname.

הַמְדָן Ekbatana, Hauptstadt von Medien.

הָמָה *h.* 1. aufgeregt sein, lärmen; 2. gierig sein, verlangen. *Pi.* 1. ängstlich sein; 2. gelüsten.

הַמְהֵם *a.* versengen.

הומהום (DtJII 27, 15) l. פּוּמְּהוּם, s. פּוּמָּא.

הִמּוֹן, הִמּוֹ *a. pl. com.* sie.

הָמוֹן *h. m.* lärmende Menge.

הֲמוֹנָא *a. m., ind.* הֲמוֹן Jes 13, 4, הָמוֹן 1 S 14, 16 dass.

הֲמוֹנוּתָא *a. f.* Trupp.

הימום (BerR 45) l. הִימּוּם.

הַמְטַלְיָא, הֲמִיטַלְיָא *x. f. pl.* eine Art Kräuter. S. auch מַטְלְיָה.

הֲמִיָּה *h. f.* Getöse, Lärm.

הֲמִימָא *a. m.* verwirrt.

הִמְיָן *x. m.* Gürtel der Priester.

הִמְיָנָא (Ex 39, 29) *x. m.* dass.

המיינטון (jSabb 10c) l. הַמְאַמִינְטִין *gr. m.* der, welcher Asbest reinigt (durch Feuer).

הֵימִיוּנוֹס *gr. m.* (ἡμίονος) Maulesel.
הֵימִיפּוֹס *gr. m.* (ἡμίιππος) Maultier.
הֶמִיצְתָא s. חֲמוּצְתָא.
הֲמִיתָה *h. f.* Tötung.
הַמְלְטָא, הִמְלְטָא *a. m.* zur Aufnahme des Balkenkopfes bestimmte Fuge (?).
הִימַלְתָּא *a. f.* eingemachter Ingwer (*conditum zingiberis*).
הָמַם *h.* 1. verwirren; 2. zusammenfegen.
הֲמַם *a. Pā. pt. pl.* מְהָמְמִין Jes 14, 23 1. verwirren; 2. kehren, wegfegen. *Itpā. ipf.* 2 *m. pl.* תִּתְהָמְמוּן Dt 14, 1 sich Einschnitte machen.
הֲמָמָה *h. f.* Verwirrung.
הֲמַמְתָּא *a. f., c.* הִמְמַת Am 8, 6 (MS הֲטָבִין) Kehricht.
הֵמֶּנ־ *h.* (= מִן), z. B. הֵמֶּנִּי von mir.
הֵימִינָא *gr. m.* (ἡμίνα), *pl.* הֵימִינִין Est II 1, 8 (MS תֵּימָנִין) ein Flüssigkeitsmaß, ein halber Sextarius.
הִמּוֹנָא s. הִנּוּמָא.
הִימוֹנְיָא, הוֹמִנְיָא Ortsname.
הוֹמוֹנְיָא, הֲמוֹנְיָה *gr. f.* (ὁμόνοια) Übereinstimmung, Vereinigung.
הַמְנִיכָא *gr. m.* (vgl. μανιάκης) Hals- oder Armband.
הִימְנוֹן *gr. m.* (ὕμνος) Lobgesang.
הַמְנוּנָא männl. Personenname.
הַמְנֵיק *x. m.* eine Art Gabel.
המס *a. Pa.* sich bedenken.
הֵימִסוּ *gr. f.* (ἥμισυ) halb.
הימיסון (SchemR 38) l. הַמְתִּסְטוֹן *gr. m.* (ἀμέθυστος) Amethyst (?).
הֲמַסְמָסָה (מַסְמָסָה) *h. f.* 1. Zerfließen; 2. Fäulnis.
הָמְסֵס *gr. m.* (ὄμασος) dritter Magen der Wiederkäuer; 2. Magen der Menschen.
הַמְסִיסָא *gr. m.* dass.
הַמְעָסָה *h. f.* Teigmachen.
הִמְצָא *a. m.* Fett auf dem Magen.
הַמְרָאָה *h. f.* 1. Mästen; 2. Empörung.
הֲמָרָה *h. f.* Wechsel.
הַמְרָכָה *h. f.* Erweichung.

הֲמֵירָס *gr.* männl. Personenname (Ὅμηρος).
הַמְשָׁכָה *h. f.* Herbeileiten.
הָמְתָא (Gen 14, 5) Ortsname (bibl. Ham).
הֵן I *h. pl. c.* sie.
הֵן II *h.* 1. siehe! 2. הֵן — הֵן sei es daß — sei es daß; 3. ja.
הֵן *a.* wenn.
הָן I *a. m.* dieser.
הָן II *a.* wo? wo. הָן דְּ da, wo. כָּל הָן דְּ überall, wo. לְהָן wohin? מְנָן, מִן הָן woher?
הִין, הֵינָא *gr. tr.* (ἕν) eins.
הֲנָא *a., pf.* 3 *sg. f. c. s.* הֲנָתַנִי Jer 31, 25 angenehm sein, nützen. הֲנֵי לִי es gefällt mir. *Aph. pf.* אַהֲנִי Hb 2, 18 (MS אַהֲנֵי) 1. Nutzen bringen; 2. *pf.* 2 *sg.* אַהֲנִיתָא Gen 49, 4 Nutzen haben; 3. Wirkung haben. *Itpe. ipf.* 1 *pl.* נִתְהֲנֵי Gen 37, 26 genießen, sich Nutzen verschaffen.
הֲנָאָה *h. f.* 1. Einrede; 2. s. הֲנָיָה.
הִינַג, הֲנַג s. בַּר הִינַג.
הִנְגְּרָאָה *a. m.* Einwohner von Hagara in Arabien.
הִנְדָּא *x. m., pl.* הִנְדָּיוֹת Linsenwicke (*Vicia Ervilia*).
הִנְדְּוָאָה, הִנְדָּאָה *a. m.* indisch, Inder.
הִנְדְּבָא *gr. m.* (ἴντυβος) Cichorie (*Cichorium Intybus*).
הִנְדְּוִי, הִנְדִּי *h. m.* indisch.
הַנְדֵּז *pers.* eichen. *Pass.* sich entsprechen.
הַנְדָּזָא *pers. m.* Verhältnis.
הִנְדְּיָא (Est II 8, 13, nicht MS) *gr. f.* (Ἰνδίη) 1. Indien; 2. indischer Flachs.
הנדיוסא l. הִנְדְּיוֹכָא *gr. m.* (ἡνίοχος) Wagenlenker.
הַנְדֵּס s. הַנְדֵּז.
הִנְדִּיקֵי (GenJI 10, 10), הִנְדְּקָא (Koh 2, 5), הַנְדְּקֵי (Est II 1, 14) *gr. f.* (Ἰνδική) Indien, indisch.
הִנְדְּקָאָה *gr. m.* Inder.
הוּנְדְּקַס *gr.* männl. Personenname (Ἰνδικός, gräzisiertes חִדְקָא, wie derselbe Gelehrte eigentlich heißt. Löw.)

הִנְדְּקוּקָא *x. m.* Honigklee (*Melilotus*).
הִנֵּה *h.* siehe.
הָנָה *h.* gefallen, nützlich sein. *Ni.* genießen, sich ergötzen. *Pi. Hi.* nützen, Vorteil gewähren.
הַנְהָגָה *h. f.* Antreiben eines Tieres.
הָנְהוּ *a. m. pl.* 1. jene; 2. gewisse.
הִנּוּחַ *h. m.* 1. Hinlegen; 2. Stehenlassen.
הִנּוּמָא (l. הִמּוּנָא?) *gr. m.* (vgl. ὑμέναιος) Hochzeitsgesang.
הִנּוּן (Est II 2, 6) *a. m. pl.* sie.
הֲנָחָה *h. f.* Ruhen.
הַנָּחָה *h. f.* 1. Niederlegen; 2. Preisreduktion.
הַנָּחוּתָא s. אַנָּחוּתָא.
הנטין (PesR 26) l. וְקִיטוֹן.
הִנִּי. בֵּית ה׳ Ortsname.
הָנֵי (Est II 8, 13, MS הָנֵי) *a. pl. c.* diese. כָּל הָנֵי לְמָּא לִי warum sind alle diese Fälle notwendig?
הֲנָיָה *h. f.* 1. Nutzen; 2. Nutznießung; 3. Annehmlichkeit.
הִנִּין *a. f. pl.* sie.
הֲנָיְתָא, הֲנַיְתָא *a. f., ind.* הֲנָאָה Jer 16, 19 Nutzen, Nutznießung, Genuß.
הָנָךְ *a. pl. com.* jene.
הַנְכָּיָה *h. f.* Abzug, Verminderung.
הנכתא (Levy). כהנכתא NuJI 31, 23 (MS כהנבתא) l. כְּרְנְבְתָא, s. כְּרְנִיבָא.
הִנֵּם (= הימן) *gr.* (vgl. ὑμεναῖος) Hochzeit.
הונוס (jSabb 8[c]) *gr. m.* (ὄνος) Esel.
הָנֵף *h. m.* Ritus des Webens (bei der Weihe von heiligen Gaben). יום ה׳ der zweite Tag des Passahfestes.
הֲנָפָה *h. f.* dass.
הֶנְפֵּק *h. m.* Bestätigung, Bescheinigung, Beglaubigung.
הִנֵּץ *gr. m.* (ἐννεάς) eine Münze, 1/9 eines Sesterz, 1/36 eines Denar.
הָנֵץ *h. m.* Hervorleuchten lassen.
הֲנָצָה *h. f.* Hervorsprießenlassen, Treiben.

הִנְצְבוֹ Ortsname.
הִנֹּק männl. Personenname.
הַנְתּוּכִּין (1 K 6, 9) *x. m. pl.* Gebälk(?).
הֶסֵּב *h. m.* 1. sich um den Tisch Lagern; 2. Gastmahl.
הַסִּבָּה *h. f.* dass.
הַסָּבָה *h. f.* Übergehen des Landbesitzes von einem Stamm an den andern.
הֶסְגֵּר *h. m.* Einschließung eines Aussätzigen.
הַסְגָּרָה *h. f.* dass.
הָסָה *h.* schweigen.
הסוקים (jSanh 26[a]) l. חַסְחוּסִים.
הֶסֵּחַ *h. m.* Abwendung. בְּה׳ הַדַּעַת ohne daß man daran denkt.
הֶסֵּט *h. m.* 1. Schütteln; 2. eine der Veranlassungen von levit. Unreinheit; 3. *pl.* הֶסֵּטוֹת Gesetze, die הֶסֵּט betreffen.
הֶסֵּטָא *a. m.* dass.
הַסְטָא *gr. f.* (ἄστα) Speer.
הַאסְטוּ *pers.* wirklich.
הַאסְטְרִיּוֹת *lat. f. pl.* (*histrica*) Pantomimen (?) oder l. הֲרָסְטְרִיּוֹת (ῥόστρα) Rednertribüne, Forum.
הֶסֵּיט s. הֶסֵּט.
הסם l. הֲמַס.
הֶסֵּעַ *h. m.* Abwendung. בְּה׳ הַדַּעַת ohne daran zu denken.
הֶסְפֵּד, הֶסְפֵּיד *h. m.* Trauergesang, Trauerrede.
הֶסְפֵּידָא *a. m.* dass.
הֶסְפֵּידוּתָא *a. f., ind.* הֶסְפֵּידוּ Thr 1, 18 dass.
הֶסֵּק *h. m.* Heizen.
הַסָּקָה *h. f.* dass.
הֲסָרָה *h. f.* Abnehmen.
הֶסֵּת *h. m.* Antreiben (zum Geständnis).
הַסָּתָה *h. f.* Verführen.
הֶסְתֵּר *h. m.* ה׳ פָּנִים Verbergen des Antlitzes, Ungnade.
הַעֲבָרָה *h. f.* 1. Tragen; 2. Übertritt in einen neuen Zeitabschnitt; 3. Wegnehmen; 4. Gebrauch des Stammes עבר.

הַעֲדָאָה h. f. 1. Zeugnis Ablegen; 2. Verwarnung des Besitzers vor seinem stößigen Ochsen; 3. das auf diese Warnung bezügliche Gesetz.
הַעֲדָפָה h. f. Zuwachs, Überschuß.
הַעֲלָאָה, הַעֲלָיָה h. f. 1. über die Schulter Werfen; 2. Darbringung; 3. Heraufbringung (der Lose aus der Urne).
הַעֲלֵם h. m., pl. הַעֲלֵימוֹת Vergessen.
הַעֲלָמָה h. f. dass.
הַעֲמָדָה h. f. Hinstellen, Erscheinen.
הַעֲנֵק h. m. Beladen des frei zu lassenden Sklaven.
הַעֲרָאָה h. f. unvollständige geschlechtliche Berührung.
הַעֲרֵב h. m. Untergang (der Sonne).
הַעֲרָבָה h. f. 1. Heimkehr (von der Arbeit) am Abend; 2. späte Arbeit.
הַעֲרָיָה s. הַעֲרָאָה.
הַעֲרָכָה h. f. Abschätzen.
הַעֲרָמָה h. f. Überlistung. Umgehung.
הפין l. חַפִּין, s. חָף.
הִפַּטִּקִי, הִפָּטִקוֹס gr. m. (ὑπατικός) Consularis (Statthalter).
הַפְטָרָה h. f. 1. Schlußrede; 2. synagogale Lektion aus den Propheten.
הֲפִיךְ, הֲפֵךְ a. rücklings.
הֲפִיכָא a. m. verkehrt.
הֲפִיכָה h. f. Verkehrtheit.
הֲפִיכוּתָא a. f. dass.
הֲפִיכְתָא a. f. dass.
הֲפֵיכְתָא (Dt 29,22, Jes 13,19) a. f. Umkehrung, Zerstörung.
הָפַךְ h. 1. umwenden, umkehren: 2. verwandeln; 3. sich wandeln; 4. zerstören. Ni. 1. zerstört werden; 2. sich verändern. Pi. 1. umkehren; 2. verdrehen. Hitp. 1. sich verwandeln; 2. sich umwenden.
הֲפַךְ (Dt 29,22) a. 1. wenden, umkehren; 2. zerstören; 3. sich beschäftigen mit. Pa. Aph. 1. umwenden; 2. zurückbringen, beschwichtigen; 3. sich beschäftigen mit. Itpe. 1. pf. אִתְהֲפֵיךְ Lv 13,3, inf. מִתְהֲפָכָא Est II 8,13 sich verwandeln; 2. sich zuwenden, sich hin- und herwenden; 3. verrenkt werden; 4. sich beschäftigen. Itpa. pf. 3 sg. f. אִתְהַפַּכַת Ho 7,8, pt. f. מִתְהַפְּכָא Gen 3,24 B umgewandt werden.
הֶפֶךְ h. m. 1. Umwenden, Umkehren; 2. Gegenteil.
הֶפְכָא (הֶפְכָּא) a. m. Verkehrtheit.
הֲפֵכָה h. f. 1. Umwendung, Verwandelung; 2. Zerstörung.
הַפְכָנָא a. m. verkehrt.
הֲפַכְפְּכָן, הֲפַכְפַּךְ h. m. unbeständig.
הַפְלָאָה h. f. 1. Besonderlichkeit; 2. bestimmte Äußerung; 3. Gebrauch des Wortes פלא.
הֶפְלֵג h. m. 1. Unterbrechung, Zwischenraum; 2. Abschweifung.
הַפְלָגָה h. f. Teilung.
הֶפְסֵד h. m. Schaden, Verlust.
הֶפְסֵדָא a. m. dass.
הֶפְסֵק h. m. Unterbrechung.
הַפְסָקָה h. f. 1. Aufhören; 2. Unterbrechung; 3. Unterbrechungssabbath (vgl. Meg III 4).
הופקנא l. סְפִקְנָא.
הַפְקָעָה h. f. Ausstreichen, Erlaß der Schuld.
הֲפַקְפְּקָן h. m. fallsüchtig.
הֶפְקֵר h. m. 1. herrenloses Gut; 2. für herrenloses Gut Erklären, Konfiskation.
הֶפְקֵרָא a. m. 1. herrenloses Gut; 2. Zügellosigkeit.
הֶפֵּר h. m. Auflösung (von Gelübden, Eiden).
הֲפָרָה h. f. dass.
הִפַּרְכָא gr. m. (ὕπαρχος) 1. Statthalter; 2. s. הִפַּרְכְּיָא.
הִפַּרְכְּיָא gr. f. (ὑπαρχία) Präfektur.
הִפַּרְכוֹס gr. m. 1. (ὕπαρχος) Legatus (Statthalter); 2. l. הִפּוֹדְרוֹמוֹס (ἱππόδρομος) Rennbahn.
הִפְּרִיקִי (Est II 8,9) gr. Afrika (Ἀφρική).

הֶפְרֵשׁ *h. m.* Unterschied.
הַפְרָשָׁה *h. f.* 1. Absonderung, Fernhaltung; 2. Reisen über (ein Meer).
הֶפְשֵׁט *h. m.* Abziehen, Enthäuten.
הַפְשָׁטָה *h. f.* dass.
הֶפְשֵׁר *h. m.* Wärmen.
הִפּוֹתֵיקִי *gr. f.* (ὑποθήκη) Unterpfand.
הִפַּתְקִס s. הִפָּטְקוֹם.
הַצָּבָה *h. f.* 1. sich Hinstellen; 2. Gebrauch des Wortes יצב.
הַצָּלָה *h. f.* Rettung.
הַצְּלֶלְפּוֹנִי 1. weibl. Personenname, s. צְלַלְפּוֹנִית; 2. Ortsname.
הַצְנֵעַ *h. m.* Zurückhaltung, Keuschheit.
הַצָּעָה *h. f.* 1. Polster Legen, Bett Zurechtmachen: 2. Ordnung (der Worte); 3. Text (der Mischna).
הַצָּתָה *h. f.* Anzünden.
הַקּוּבִיטוֹן *gr. m.* (ἀκκούβιτον) Ruhepolster.
הַקְבָּלָה *h. f.* Aufnahme, Empfang.
הֶקְדֵּשׁ *h. m., pl.* הֶקְדֵּשׁוֹת 1. Geweihtes; 2. Weihung; 3. *pl.* die Gesetze, welche die Weihung betreffen.
הֶקְדֵּשָׁא *a. m., c.* הֶקְדֵּישׁ 2K 23, 7 Geweihtes.
הַקָּזָה *h. f.* Aderlaß.
הֶקְטֵר *h. m.* Verbrennen (des Opfers auf dem Altar).
הַקְטָרָה *h. f.* dass.
הֶקֵּיף s. הֶקֵּף.
הֶקֵּם *h. m.* Bestätigung, Bekräftigung, Gültigkeitserklärung.
הֲקָמָה *h. f.* 1. Bestätigung; 2. Errichtung.
הַקְנָאָה *h. f.* Verkaufsbescheinigung, s. אַקְנָיְתָא.
הֶקֵּף *h. m.* 1. Umfang; 2. ausstehende Schuld.
הֶקֵּפָא *a. m.* Umzäunung.
הַקְפָּדָה *h. f.* Aufbrausen.
הַקָּפָה *h. f.* 1. Umgeben, Herumgehen; 2. das Haar rund herum Abscheren; 3. Haarwuchs um ein Glied; 4. Warenschuld.

הֲקָצָה *h. f.* Aufwachen, Erweckung.
הַקָּצָה *h. f.* Spalten, Auftun.
הֶקֵּר *h. m.* 1. Hervorquellen. בְּאֵר ה׳ 1. frische Quelle (Gegensatz: Zisterne); 2. Name einer besonderen Quelle.
הַקְרָבָה *h. f.* 1. Darbringen; 2. Gebrauch des Wortes הקריב; 3. zum Angriff Heranrücken.
הַקְרָיָה *h. f.* Vorbereitung, Zurüstung, Bestimmung.
הֶקֵּשׁ *h. m.* 1. Vergleichung; 2. eine der hermeneutischen Methoden: Analogieschluß.
הֶקֵּשָׁא *a. m.* dass.
הַקָּשָׁה *h. f.* 1. Zusammenschlagen; 2. Vergleichen.
הַר *h. m., pl.* הָרִים, הֲרָרִים 1. Berg, Gebirge. הַר הַבַּיִת der äußerste Vorhof des Tempels; 2. hervorragende Person.
הרא *a. Aph.* reizen.
הַרְבָּה (*Inf. Hi.* v. רָבָה) den Zahlenwert 212 Haben.
הרבית l. חֲכָכִית.
הַרְבָּעָה *h. f.* Paarung von Tieren.
הָרַג *h.* töten. *Ni.* getötet werden.
הָרָג *h. m.* Mörder, Wegelagerer.
הֶרֶג *h. m.* Hinrichtung durchs Schwert.
הרגיז (Bech VI 6) l. אָכוּז.
הֶרְגֵּל *h. m.* 1. Geläufigkeit, Gewohnheit; 2. Veranlassung, Gelegenheit; 3. = הֶגְרֵל Losen.
הַרְגִּינִין, הַרוּגְיָנָא *gr. m.* (ἠρύγγιον) bitteres Kraut (eine Art Mannstreu, *Eryngium?*).
הַרְגָּשָׁה *h. f.* 1. Gefühlserregung, Wahrnehmung; 2. Sinn.
הַרְגְּתָא *a. f., c.* הַרְגַּת Thr 1, 20 Zittern.
הֶרְדָּא *a. m.* dünner Pfahl.
הרדובלא, הרדולים l. הִדְרַבְלָא, הִדְרָלִים.
הִרְדּוּם *x. m.* Begattung der Vögel.
הִרְדּוּף *gr. m.* (ῥοδοδάφνη) Oleander (*Nerium Oleander*).
הרדם s. הִדְרָם.

הוֹרְדוֹס (Est II 3, 1), הורודוס männl. Personenname (Ἡρώδης).

הרדם s. הָרְדַּם.

הַרְדְּסִיּוֹת gr. f. pl. eine Art Tauben (vgl. Ἡρώδης).

הִרְדָּפָה x. f. Gefängnis (?).

הִרְדַּפְנֵי, הִרְדּוּפְנֵי gr. m. (ῥοδοδάφνη) Oleander.

הָרָה h. schwanger sein. Ho. geschwängert werden.

הֶרְהוֹן h. m. Pfand.

הַרְהוֹן gr. m. (οὐρηρόν) Nachttopf.

הִרְהוּר h. m. 1. Nachdenken; 2. unreine Phantasien: 3. schlimme (nachteilige) Gedanken.

הַרְהוּרָא (bibl. הַרְהֹר) a. m., c. הַרְהוּר Nu 15, 39 dass.

הִרְהֵר I h. 1. nachdenken; 2. unreinen Gedanken nachhängen; 3. Schlimmes, Schlechtes (von jemand) denken.

הִרְהֵר II (= חִרְחֵר) h. fieberkrank machen.

הַרְהֵר a., pt. מְהַרְהֵיר Dt 29, 17 nachdenken.

הַרְוָחָא a. m. Gewinn.

הַרְוָחָה h. f. 1. Erleichterung; 2. Wohlstand, Bequemlichkeit.

הֲרוּרִים h. m. pl. Leidenschaft.

הרזבונית s. ארזבונית.

הַרְזִיפָא, הַרְזִיפוּתָא x. m. f. ein bitteres Kraut.

הַרְזֵק x. verwahren.

הַרְזִיקֵי x. m. pl. בֵּי ה' Gewahrsam.

הַרְחָצָה h. f. Waschen, Baden.

הֶרְחֵק h. m. 1. Entfernung. ה' עֵדוּת a. ungesetzl. Zwischenraum in einem schriftlichen Kontrakt zwischen den Unterschriften; b. Zeugenaussage eines Nichtverwandten; 2. Vorsichtsmaßregel.

הַרְחָקָה h. f. dass. wie 2.

הַרְטָבָה h. f. Fruchtbarkeit.

הֲרֵי h. siehe.

הֲרִי h. m. Eigentümlichkeit.

הֲרִיגָה h. f. Tötung durchs Schwert.

הֵרָיוֹן h. m. Empfängnis.

הֲרִיעָה h. f. Freudengeschrei.

הֲרִיפָה h. f. הֲרִיפַת עַיִן 1. Augenzwinkern; 2. Augenblick.

הֲרִיפוֹת h. f. pl. Grütze.

הֲרִיקָא s. חֲרִיקָא.

הרית (GenJI 10, 11, MS חדיות) l. חַדְיָב.

הֲרַךְ s. חֲרַךְ.

הֶרְכֵּב h. m. auf der Schulter Tragen.

הַרְכָּבָה h. f. 1. dass.; 2. Pfropfen.

הַרְכָּנָה h. f. Zunicken.

הֶרְכִּינוֹס, הַרְכִּינַס gr. männl. Personenname (Ἀρχῖνος).

הֲרָמָה h. f. 1. Wegschaffen, Entfernen; 2. Abheben der Priesterabgabe; 3. Erhebung.

הרמוצה s. רָמַץ.

הוּרְמִיז pers. 1. Ormuzd, Ahuramazda, Prinzip des Guten im Parsismus; 2. Ortsname; 3. m. f. Personenname.

הַרְמֵךְ Ortsname.

הַרְמָנָא, הֶרְמָנָא pers. m. 1. Befehl; 2. s. קַהְרָמָנָא.

הוּרְמִינֵי (Jer 51, 27, MS חוּרְמִינֵי) gr. (Ἀρμενία) Armenien. S. אַרְמִינְיָא.

הַרְמָנְיָא pers. m. Autorisation.

הרנא l. הַרְאָנָא a. m. Malve.

הַרְנוֹגָא a. m. 1. Name eines Vogels (Fischreiher?); 2. eine Parasitpflanze (Loranthus Acaciae. Löw).

הִירוֹנִיּוֹת lat. m. pl. (hirnea) eine Art Schüssel.

הרנירק. ה' טיאונום (jGitt 45[d]) l. וַוינְדִיק וִינְדִקְטָרְיוֹס, s. טַארְיוֹס.

הָרַס h. 1. zerbrechen, zerstören; 2. durchbrechen; 3. s. תָּרַם.

הֶרֶס h. m. Zerstörung.

הֲרַס Ortsname (Charax, Stadt in Medien).

הֲרוּסְטָא pers. m. Bauernschuh.

הרוסן (jTer 48[a]), הרסן l. חַרְסָן.

הַרְסָנָא a. m. eine Fischart.

הֲרָעָה I h. f. schlechtes Handeln.

הֲרָעָה II h. f. Lärmblasen.

הֶרֶף h. m. הֶרֶף עַיִן Augenblick.

הֲרָפָּה weibl. Personenname.
הַרְפַּנְיָא Ortsname.
הַרְפְּתְקָא *pers. m.* Begegnis.
הַרְצָאָה, הַרְצָיָה *h. f.* 1. Wohlgefälligkeit (eines Opfers); 2. Versöhnung; 3. Vortrag.
הַרְקָבָה *h. f.* Verfaulen.
הֶרְקֵד *h. m.* Sieben des Mehls.
הַרְקָדָה *h. f.* dass.
הֶרַקְלְיוֹפוֹלִים *gr.* Ortsname (Ἡρακλιόπολις).
הוּרְקָנוֹס *gr.* männl. Personenname (Ὑρκανός).
הַרְשָׁאָה *h. f.* Vollmacht.
הרת s. רֵת.
הֶרְתָּא (l. הֶרְתָּא. Löw) *a. f.* Streit.
הֶשֵּׂא *h. m., pl.* הֶשֵּׂיאוֹת Abschweifung, Umgehung einer Frage.
הֶשֵּׂג *h. m.* 1. Erreichen; 2. ה׳ יָד Vermögen, Mittel.
הַשָּׂגָה *h. f.* dass.
הַשְׂכֵּל *h. m.* 1. Weisheit, Verstand; 2. Bezeichnung der mit מַשְׂכִּיל überschriebenen Psalmen.
הַשְׂכָּלָה *h. f.* weise Überlegung.
הֲשָׂמָה *h. f.* הֲשָׂמַת עַיִן Achtgeben.
הֶשֵּׁב *h. m.* Zurückgabe.
הֲשָׁבָה *h. f.* dass.
הֶשָּׁבוֹן *h. m.* Ersatzleistung.
הַשְׁבָּתָה *h. f.* Entfernung, Wegräumung.
הַשְׁגָּרָה *h. f.* הַשְׁגָּרַת לָשׁוֹן unbeabsichtigte Anwendung eines geläufigen Ausdrucks.
הַשְׁחָרָה *h. f.* früh Aufstehen, zeitige Arbeit.
הֶשְׁחֵת Name eines Gerichtsengels.
הַשְׁחָתָה *h. f.* 1. Zerstörung; 2. volles Abrasieren.
הֲשָׁטָה *h. f.* Hinüberreichen.
הַשְׁכָּמָה *h. f.* 1. früh Aufstehen, zeitig an die Arbeit Gehen; 2. frühe Morgenstunde.
הַשְׁלָחָה *h. f.* 1. הַשְׁלָחַת יָד Ausstrecken (der Hand); 2. Bestrafung.
הַשְׁלָכָה *h. f.* Wegwerfen.
הַשְׁלָמָה *h. f.* Vollendung.
הֶשְׁמֵד Name eines Gerichtsengels.
הַשְׁמָדָה *h. f.* 1. Vertilgung; 2. Gebrauch des Wortes שמד.
הֶשְׁמֵט *h. m.* Erlaß.
הַשְׁמָטָה *h. f.* dass.
הַשְׁמָרָה *h. f.* Gebrauch des Wortes הִשָּׁמֵר.
הֲשָׁפָה *h. f.* Abreiben, Glätten.
הַשְׁפָּלָה *h. f.* Erniedrigung.
הַשְׁפֵּעַ *h. m.* Überfluß.
הַשְׁקָאָה, הַשְׁקָיָה *h. f.* 1 Tränken; 2. Darreichen des bitteren Wassers an die des Ehebruchs verdächtige Frau.
הַשָּׁקָה *h. f.* Berührenlassen (zweier Flüssigkeiten).
הַשְׁקָפָה *h. f.* 1. Blicken, Schauen; 2. Gebrauch des Wortes הִשְׁקִיף.
הַשְׁרָשָׁה *h. f.* Wurzelschlagen.
הַשְׁתָּא (Est II 6, 13) *a.* jetzt. הַשְׁתָּא — הַשְׁתָּא bald — bald. (יֵשׁ לוֹמַר) הַשְׁתָּא מִבַּעְיָא — wenn schon (gesagt werden muß) —, bedarf es noch der Erwähnung von —?
הִשְׁתַּחֲוָאָה, הִשְׁתַּחֲוָיָה *h. f.* Prosternation.
הִשְׁתַּלְּחוּת *h. f.* ה׳ יָד Heimsuchung.
השתק. ומהשתקו (KohR 1, 5) l. מְנַשְׁתִּיקוֹ, s. נַשְׁתִּיק.
התובתא l. הֲתֵיבְתָא *a. f.* Einwand.
הַתָּזָה *h. f.* Abschlagen, Enthauptung.
הַתְחָלָה *h. f.* Anfang.
התך *h. Pu. pt.* מְהֻתָּךְ geschmolzen.
התלו l. הַיְתְּלוּ.
הַתְלָעָה *h. f.* Wurmfraß.
הָתָם *a.* 1. dort, in jenem Falle. הָתָם קָאֵי darauf fußt er (mit seiner Aussage); 2. in Palästina (vom Standpunkte Babyloniens gesprochen).
הַתְקָנָה *h. f.* Anordnung.
הֶתֵּר *h. m.* 1. Erlaubnis; 2. Freilassung. Lösung von Gelübden.
הֶתֵּרָא *a. m.* dass.
הַתְרָאָה. הַתְרָיָה *h. f.* Verwarnung.
הַתָּרָה *h. f.* 1. Auflösung; 2. Erlaubnis.
הַתְרָעָה *h. f.* Lärm blasen.

ו

ו der sechste Buchstabe des hebr. Alphabets. ו׳ als Zahlzeichen = 6.

וְ, וּ, וֹ *h. a.* 1. und; 2. aber; 3. oder; 4. denn? (zur Einleitung von Fragen).

וָא (= אַבָּא) männl. Personenname.

וָאו s. וָו.

וָאי *a.* ach, o weh!

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת Bezeichnung des zweiten Buches Mose (Exodus).

וָאלֵי s. וָלֵי.

ודא s. ידא.

וַדָּאָה *a. m.* 1. gewiß; 2. speziell.

ודה s. ידה.

וִדּוּי *h. m.* Bekenntnis, Sündenbekenntnis.

וְדוּיָא *a. m.* dass.

וַדַּי, וַדַּאי *h. m., f.* וַדָּאָה, וַדָּיָה, וַדָּיִית 1. gewiß, sicher; 2. speziell; 3. Gewißheit, Tatsache. בְּוַדַּי sicherlich, in der Tat.

וַדַּי *a.* dass.

וְדַע, וָדַע s. יָדַע, יְדַע.

וָה s. וָא.

וָהּ *a.* ei! ha!

וְהָא *a.* 1. ah! 2. und doch.

וּו (= וְהוּא) *a.* und er.

וָו *h. m.* 1. Haken; 2. Buchstabe Waw.

וָוָא *a. m., pl.* וָוִין Ex 38, 28 dass.

וָוָא *a. f., pl.* וַוִּין Est II 3, 8 (MS וְוִין) Gans, s. אֲוָזָא.

וָטוּב, וָטִיב(?) *h. m.* männliches Glied(?).

וָי (Nu 24, 23) *a.* ach! o weh!

וָיָא *a. m.* Wehklage.

וַיְדָא (= וְאַיְדָא) s. אַיְדָא.

ווייאדן דבי ו׳ (bSabb 94a) l. דְבָאזְיָרָן, s. בָּאזְיָרָן.

וָיו s. וָו.

וַיְדַבֵּר Bezeichnung des vierten Buches Mose (Numeri).

וּוירינון (jDem 22b) l. וַוְרְדִינוּן.

וויינא l. זְהִינָא.

וַיִּקְרָא Bezeichnung des dritten Buches Mose (Leviticus).

וכח, וכח s. יכח, יכח.

וֵילָא s. וֵילוֹן.

וָלָד *h. m., pl.* וְלָדִים, וְלָדוֹת Kind, Junges. וְלַד הַטֻּמְאָה zweiter Grad der Unreinheit.

וַלְדָא (Gen 40, 20) *a. m., ind.* וְלַד Gen 11, 30 1. Kind; 2. Geburt. יוֹם בֵּית וַלְדָא Gen 40, 20 Geburtstag; 3. Ex 13, 2 Mutterleib.

וַלְדָּנִית *h. f.* geburtsfähig(?).

וְלוּל s. יְלַל.

וָלֵי, וָאלֵי *a.* es schickt sich.

וְלֶוְטוֹס *gr. m.* (βουλευτής) Senator.

וֵילוֹן *gr. m.* (βῆλον), *pl.* וֵילָוֹן Vorhang.

וָלֵס *gr.* männl. Personenname (Οὐάλης, Valens).

וִינְדִקְטָרְיוֹס *gr. m.* (οὐινδικτάριος) Freiheitsstab (bei Befreiung von Sklaven).

וינון *a.* (= וְאִינּוּן) und sie.

וָנִי, וָאנִי Fluß in Babylonien.

וְנַן *a.* (= וַאֲנַן) und wir.

וסם *a. Itpe.* befleckt werden.

וֶסֶת *h. f.* 1. Gewohnheit, Regel; 2. Menstruation; 3. Begleiterscheinungen der Menstruation.

וִסְתָּא *a. f.* dass.

וַסְתַּגְיָא Ortsname.

וְסַתָּנִית *h. f.* Weib mit regelmäßiger Menstruation.

וָעַד s. יָעַד.

וַעַד *h. m.* Versammlung. בֵּית הַוַּעַד 1. Lehrhaus; 2. Tempel.

וַעְדָּא *a. m.* dass. בֵּית וַעְדָּא Lehrhaus.

וְעָדָה *h. f.* Bestimmung, Festsetzung.

וְעוֹד *h. m., pl.* וְעוּדוֹת, וְעוֹדִיּוֹת, וְעוֹדִין Zugabe, Hinzufügung.

וְעוּדָא *a. m.* Zusammenkunft.

ועפרן (Cant 5, 14) l. וַעֲפְרָן.

ווקלטה (jSabb 10ª Ausg. Krot.) l. בְּבַקְלְסָה, s. בַּקְלְסָא.

וקתא l. זקתא.

וֶרֶד x. m. (vgl. ῥόδον) 1. Rose; 2. rosenähnliche Blüte; 3. rosafarben; 4. Tal(?).

וַרְדָּא (Cant 2, 1) x. m. (vgl. ῥόδον) 1. Rose. בֵּי וַרְדֵּי Rosenplatz; 2. rosafarben.

וַרְדֵימוֹס gr. männl. Personenname (Εὐρύδημος).

וַרְדָּן männl. Personenname.

וַרְדָּנָא x. m. בֵּי ו׳ Rosengarten.

וַרְדִּינָא gr. m. (ῥόδινος) 1. Rosenstrauch; 2. Ortsname.

וַרְדִּינָאָה a. m. aus Wardina.

וַרְדִּינוֹן gr. m. (ῥόδινον) Rosenöl.

וְרִידִין h. m. pl. die Schlagadern des Halses.

וְרִיר h. m. weißer Fleck im Auge.

וַרְצוּצָא a. m. Küchlein.

וַרְשָׁבָא (וְשָׁבָא?) x. f. Frauengurt.

וֶשֶׁט h. m. 1. Speiseröhre; 2. enge Öffnung.

וֶשְׁטָא a. m. dass.

וַתְּ a. (= וְאַתְּ) und du.

וַתָּא a. f. eine Vogelart.

ותייא = וְאָתְיָא.

וִתּוּר h. m. Verzichtleistung.

וְתִינָא s. וְתְנָא.

וַתִּיק h. m. tüchtig, hervorragend, fromm.

וַתִּיקָא a. m. Mehlspeise.

וַתְנָא a. m. Ader.

וְתִנְיָה, וְתוּנְיָה, וִיתִינְיָא gr. Ortsname (Βιθυνία, Bithynien in Kleinasien).

וְתִינִיקִי gr. m. (Βιθυνιακός) bithynisch.

וְתַס gr. (εὐθέως) sogleich.

ותק a. Pa. pt. מְוַתֵּק 1 K 19, 11 Ar MS (Targ. MS מְפָרְקִין) zerschmettern.

וֶתֶק gr. m. 1. (ἑκτική) Schwindsucht; 2. (ἑκτικός) schwindsüchtig.

וָתַר h. reichlich sein. *Ni.* vogelfrei werden. *Pi.* 1. mehr tun, ein Übriges tun; 2. nachsichtig sein, auf sein Recht verzichten; 3. Platz machen (auf dem Beete). *Hitp.* 1. gelöst werden, Durchfall bekommen; 2. vogelfrei werden.

ותר a. Pa. Nutzen bringen. *Itpa.* Durchfall bekommen.

וִתְּרוֹן h. m. Rest.

וַתְּרָן h. m. 1. freigebig; 2. nachsichtig.

וַתְּרָנָא a. m. dass.

וְתַשׁ s. וְתַס.

ז

ז der siebente Buchstabe des hebr. Alphabets. ז׳ als Zahlzeichen = 7.

זְאֵב h. m. Wolf.

זְאֵבָה h. f. Wölfin.

זָאזָא a. m. 1. Granne; 2. Zweig.

זַאֲטוּט s. זַעֲטוּט.

זאר s. זוּר.

זאת h. f. diese.

זָב h. m. 1. am Weiß- oder Blutfluß leidend; 2. pl. זָבִים Name eines Mischnatraktates.

זב. וזבית (jTaan 64ᵇ) l. וְזַבְּנִית (so Ven.).

זְבַד a. schenken.

זַבְדָּא, זַבְדַּי männl. Personenname (Abkürzung von זְבַדְיָה).

זַבְדִּין בֵּית ז׳ Ortsname.

זְבוּב h. m. Fliege. בַּעַל זְבוּב (so auch im Targum) Fliegenbaal.

זְבוּבִית h. f. eine Art Fliege.

זְבוּגָא (?) a. m. Eidechsenart.

זְבוּד Ortsname.

זְבוּדָא a. m. Geschenk.

זבוזין (jTer 45ᵇ) l. זְבוּבִין (?).

זְבוּחַ h. m. Schlachten.

זְבוּל h. m. 1. Wohnung; 2. Tempel; 3. Name des vierten Himmels.

זִבּוּל h. m. (Verdrehung von זִבּוּחַ) heidnische Festfeier.

זבולא l. זְבִילָא.

זְבוּנָא a. m., ind. זְבוּן Lv 25, 42 1. Kauf; 2. Börse; 3. Ware.

זָבוֹנָא (Est II 3, 11, nicht MS) a. m. Käufer.

זִבּוּרָא a. m. 1. Biene; 2. Bienenstich.

זְבוּרִית h. f. Erhöhung (Seele) im Boden eines Gefäßes. Löw.

זִבּוּרִית h. f. steinichtes Land.

זִבּוּרְתָא, זִבּוּרִיתָא a. f. weibliche Biene.

זָבוּת h. f. Weißfluß.

זבוגא (bMoK 28[b]) l. זְבוּנָא(?).

זָבַח h. 1. schlachten; 2. opfern. Pi. dass. Ni. 1. geschlachtet werden; 1. geopfert werden.

זֶבַח h. m. 1. Schlachtung; 2. Opfer, bes. Mahlopfer (an Festen); 3. pl. זְבָחִים Name eines Mischnatraktates.

זִבְחָא a. m. dass.

זְבִיד, זְבִידָא männl. Personenname.

זְבִיחָה h. f. Schlachtung.

זְבִּילָא a. m. 1. Korb; 2. Kapsel.

זְבִילָא a. m. Grabscheit.

זְבִינָא a. m., c. זְבִין Gen 17, 12 1. Ware; 2. Kauf; 3. pl. c. s. זְבִינוֹהִי Lv 25, 16 B. Kaufpreis, Geld; 4. Börse.

זְבִינְתָא (זְבִינִיתָא) a. f. 1. Ware; 2. Kauf.

זבל h. Pi. 1. düngen; 2. (Verdrehung von זבח) den Götzen opfern. Ni. Hitp. gedüngt werden.

זבל a. Pa. düngen. Itpa. gedüngt werden.

זֶבֶל h. m. Dünger: בֵּית הַזְּבָלִים ein Acker, der gedüngt wird. מֵי זְבָלִים Jauche.

זִבְלָא a. m., ind. זֵיבַל 2 K 9, 37, Est II 1, 3 dass.

זַבָּל h. m. einer der düngt.

זַבְלְגָן x. m. triefäugig(?).

זַבְלִיגָא a. m. ein immergrüner Baum, s. מַבְלִיגָא.

זַבֶּלֶת h. f. Düngerhaufen.

זְבַן a., ipf. 2 m. sg. תִּזְבּוֹן Lv 25, 14 kaufen. Pa. ipf. 3 m. sg. יְזַבֵּין Ex 21, 7 verkaufen. Itpa. ipf. 3 f. sg. תִּזְדַּבַּן Lv 25, 23 verkauft werden.

זַבַּרְתָא a. f. Biene.

זוּג gr. m. (ζεῦγος), pl. זוּגִים, זוּגוֹת 1. Paar. זוּגוֹת die Paare der Schriftgelehrten. בֶּן זוּג Genosse, Gegenstück; 2. Gattin; 3. Schere; 4. grade Zahl.

זוּגָא (Est II 7, 10) gr. m. (ζεῦγος), ind. זוּג 2 K 9, 25, Jes 22, 6 1. Paar, Gespann. בַּר זוּג Gattin; 2. Wechselkleid; 3. Genosse; 4. Gattin; 5. Schere; 6. Beiname einer Person.

זַג h. m. 1. Traubenkern; 2. Schelle, Klingel.

זַגָּא (Ex 28, 34, MS זוּגָא, Est II 6, 10, MS זֵיגָא), זַגָּא a. m. 1. Schelle; 2. Kern.

זְגָא I a. sich niederlassen, sitzen. Aph. stützen.

זְגָא II s. סְגָא.

זוּגָא gr. männl. Personenname (Ζύγος).

זַגָּג h. m. Glasmacher, Glasbläser.

זַגָּגָא a. m. dass.

זַגּוֹד, זַגָּד männl. Personenname.

זָגַד h. festhalten(?).

זַגְדָּן, זַגְדּוֹם, זוּגְדָּם (l. זַגְדּוּם, זַגְדָּם?) x. m. mit ungleichen Paaren (z. B. Augenbrauen).

זְגוּגִיתָא a. f. Glas, Glasware.

זִגֵּג h. klar machen.

זַגְזַגְאֵל Name eines Engels.

זַגִּיתָא a. f. Glasgefäß.

זגנוגאל l. זַגְזַגְאֵל.

זַגְתָא a. f. 1. Hühnchen; 2. ז׳ עַל אֶפְרוֹחָהָא die Plejaden.

זָדוֹן h. m., pl. זְדוֹנוֹת Frevel, vorsätzlich begangene Sünde.

זְדוֹנָא, זָדוֹנָא a. m., ind. זְדוֹן Dt 29, 17, c. s. זְדוֹנְהוֹן Jes 1, 6 Soc 59, 1. Übermut, Frechheit, Gewalttat; 2. Überkochen, Leidenschaft.

זדונתא, זדנותא s. זֵידְנוּתָא.

זֶה *h. m.* dieser. זֶהוּ (= זֶה הוּא) das ist. אֵי זֶהוּ welcher ist?

זהב *h. Hi.* schimmern. *Ho. pt.* goldglänzend.

זָהָב *h. m.* 1. Gold; 2. Golddenar (= 25 Silberdenare = Mk. 15,60).

זְהָבִי *h. m.* Goldschmied.

זהה *h. Hi.* für stolz erklären.

זהה, זהח *a. Pa.* stolz machen.

זֶהוּ s. זֶה.

זָהוּב *h. m.* Goldmünze.

זָהוּהַ *h. m.* stolz.

זְהוּהָא *a. m.* 1. dass.; 2. Stolz.

זְהוּם, זִהוּם *h. m.* 1. Besudelung; 2. Beschmieren der Pflanzen mit Dünger oder Bestreichen mit Öl.

זְהוּמְתָא *a. f.* Schmutz, Rost, s. זֵיהוּמְתָא.

זְהוֹרָא *a. m.* Glanz, Pracht.

זְהוֹרָא s. זֵיהוֹרָא.

זְהוֹרִית *h. f.* 1. Karmesinfarbe; 2. karmesinfarbener Stoff.

זְהוֹרִיתָא (Gen 38,28) *a. f., ind.* זְהוֹרִי Gen 49,11 dass.

זִהְיָא *a. m.* Glanz.

זְהִימָא *a. m.* schmutzig.

זַהְיָנָא *a. m.* übermütig.

זָהִיר *h. m.* 1. vorsichtig; 2. sorgsam.

זְהִירָא *a. m., ind.* זְהִיר Koh 11,9 (MS זָהִיר) bedacht, achtsam.

זְהִירוּת *h. f.* Vorsicht, Achtsamkeit.

זָהַל s. זָחַל.

זָהַם *h.* häßlich riechen, schmutzig sein, *pt. pass.* זָהוּם schmutzig. *Pi.* 1. übelriechend machen, beschmutzen, mit Schmutz bestreichen; 2. für illegitim erklären. *Pu.* mit Schmutz behaftet sein. *Hi.* untauglich sein. *Ho.* untauglich gemacht werden.

זְהַם *a.* schmutzig sein. *Pa.* verunreinigen. *Itpe.* 1. besudelt werden, sich besudeln; 2. eklig, überdrüssig werden.

זֻהֲמָא *a. m.* 1. Schmutz; 2. Dunst.

זוהמא ליסטרון l. זוּמָלְסְטְרוֹן.

זֻהֲמָה (זֻהֲמָה) *h. f.* Schmutz.

זַהֲמוּמָא *a. m.* Bestreichung der Pflanzen mit Schmutz.

זַהֲמַי Beiname eines Lehrers (der über Händereinigung vorgetragen hat).

זהר I *h. Ni.* vorsichtig sein. *Hi.* warnen. *Ho.* verwarnt werden, ein Verbot erhalten.

זהר II *h. Pi.* glänzen machen.

זְהַר *a.* warnen. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *m. sg.* תַּזְהַר Ex 18,20 einschärfen; 2. warnen. *Itpe.* 1. dass.; 2. *pf.* אִזְדְּהַר Ez 33,4 sich warnen lassen, sich in acht nehmen.

זְהַר II *a. pt. pass. pl.* זְהִירִין Cant 5,10 glänzen. *Aph.* 1. *pf.* אַזְהַר Jes 9,1, *ipf.* 2 *sg.* תַּזְהַר Ex 18,20 B., *pt. m.* מַזְהַר Sac 9,15, *f.* מַזְהֲרָא Cant 5,2 leuchten; 2. glänzen lassen.

זַהֲרָא (Ez 8,2, MS זֵיהוֹרָא), זִהֲרָא *a. m.* 1. Licht, Glanz; 2. *pl.* זַהֲרִין Cant 7,2, Thr 4,7 (*in margine*) ein Edelstein.

זִהֲרָא I *a. m.* 1. Mond, Mondlicht; 2. Grundstück.

זִהֲרָא II *a. m.* 1. Gift; 2. Ärger.

זַהֲרוּרָא *a. m.* Schimmer, Lichtstrahlung.

זַהֲרוֹרָא *a. m.* Grundsteuerbeamter(?).

זוֹ *h. f.* dies ist. זוֹ הִיא — זוֹ הִיא das ist dasselbe wie jenes. זוֹ בְּזוֹ, זוֹ לְזוֹ aneinander.

זוּגָא *a. m.* 1. Paar; 2. Schere; 3. Schiff; 4. Beiname einer Person.

זוב *h.* fließen, tropfen.

זוֹב *h. m.* 1. Weißfluß (des Mannes); 2. Blutfluß (des Weibes).

זוֹבָא *a. m.* dass.

זוֹבֶן *h. m.* die Haut, welche das Glied des männlichen Tieres umschließt.

זוג *gr. Pi.* זִוֵּג, זִיֵּג 1. verbinden, paaren; 2. zur Ehe verbinden; 3. angreifen; 4. ähnliche Fälle heranziehen. *Pu.* gepaart werden. *Hitp.* 1. sich verbinden, sich zusammengesellen; 2. verheiratet werden; 3. angreifen.

זוג *gr. Pa.* זַוֵּג verbinden, paaren. *Itpa.* sich verbinden.

זוג *h.* durchsichtig, glasartig sein.

זוג *a.* dass.

זוג *h. m.* 1. Schelle; 2. Trester.

זוּג *gr. m.* (vgl. ζεῦγος) Paarung, Heirat.

זוגא (Ex 39, 26) *a. m.* 1. *pl.* זוגין Ex 28, 33 Schelle, Klingel; 2. Trester.

זוגיתא (Est II 1, 3) *a. f.* Glas.

זוד *h. Hi.* mutwillig handeln.

זוד *a. Aph. ipf.* יָזִיד Ex 21, 14 (MS יַרְשַׁע) dass.

זיווד l. זַמֵּר, s. זְמַר.

זוד *a. Pa.* זַוֵּד verproviantieren. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִזְדַּוַּדוּ Jos 9, 4 1. sich verproviantieren; 2. ein Bündel schnüren, Gebund binden.

זְוָדָא *a. m., pl.* זְוָדִין Gen 42, 25 1. Reisekost; 2. Reisesack; 3. *pl.* זְוָדִן Sterbekleid.

זוּהַּ *a.* stolz sein.

זִווּג *gr. m.* 1. Verbinden, Paarung, Verheiratung; 2. Genosse, Ehegenosse.

זווע l. זְוָע, s. זְוָעָא.

זוז *h.* von der Stelle rücken, weichen. *Hi.* fortbewegen.

זוז *a.* weichen. *Aph.* schütteln.

זוז *h. m.* 1. Zuz, Silberdenar (0,70 Mk.); 2. Zuz, Gewicht (= 1/100 Litra = 3,6 gr.).

זוזא (1 S 9, 8) *a. m.* 1. dass.; 2. l. זוגא oder זוּגָא.

זוזין (ExJII 28, 19 für טַרְקִין) *x. m.* Name eines Edelsteins.

זוח I *h.* erhaben, stolz sein.

זוח II *h.* unbeständig sein. *Hi.* weichen machen, zu anderer Meinung bewegen.

זוח I *a.* hochgemut sein.

זוח II *a.* weichen, unbeständig sein. *Aph. pt.* מְזִיחַ Jer 50, 23 (MS מְזִיעַ) bewegen.

זוחלא *a. m., pl. c.* זוחלי Mi 7, 17 (MS זְחַלֵי) Gewürm.

זוחלין *h. m. pl.* fließendes Wasser.

זוטא *a. m.* zart, klein, jung, kurz.

זוטו (זוטן) *h. m.* 1. Beutel am Fischnetz(?); 2. Auswurf des Meers.

זוטי *a. m.* 1. der Jüngere; 2. männl. Personenname.

זוטר *a. Pass.* klein erscheinen.

זוטרא *a. m., ind.* זוטר Cant 4, 9 1. jung, klein; 2. männl. Personenname.

זָוִית *h. f.* Winkel. קֶרֶן ז' Spitze des Winkels.

זָוִיתָא *a. f., ind.* זְוִי Ez 42, 3 (MS זְוִי), 1 K 7, 4 (MS חֲוֵי), זְוָיָא, *pl. d.* זָוְיָתָא Ex 25, 26 dass.

זול *h.* 1. wertlos, billig sein. *pt.* זָל verächtlich; 2. verschwenderisch sein. *Hi.* 1. billig werden, im Preise fallen; 2. verachten. *Ho.* billig werden.

זול I *a.* 1. billig sein; 2. geringschätzen. *pt.* זִיל verächtlich. *Aph.* billig verkaufen. *Itpe.* geringgeschätzt werden.

זול II *a.* spinnen(?).

זול *h. m.* billig.

זולא *a. m.* dass.

זוללא *a. m.* Knaul.

זוללה *h. f.* dass.

זומא männl. Personenname.

זון *h.* 1. nähren, füttern. ז' עֵינָיו seine Augen weiden. *Ni.* gefüttert, genährt werden. *Hi.* ernähren.

זון *a., pf.* זָן Gen 47, 12 1. ernähren; 2. unterhalten. *Pa.* ernähren. *Itpe. pf.* אִתְּזִין, אִתְּזַן, *ipf.* 3 *m. sg.* יִתְּזַן Gen 41, 40, 3 *m. pl.* יִתְּזְנוּן Ho 9, 2 genährt werden.

זונה *h. f.* 1. Hure; 2. Hure im Sinn des Gesetzes für Priesterehen.

זונין männl. Personenname.

זוע I *h.* zittern. *Hi.* 1. erregen; 2. aufgeregt werden. *Pilp.* זַעֲזַע erregen, erschüttern. *Hitpalp.* נִזְדַּעֲזַע 1. erregt werden, zittern; 2. sich empören.

זוע II *h. Hi.* schwitzen.

זוּעַ I *a.* 1. *ipf.* 3 *m. pl.* יְזוּעוּן Ex 13, 17 bewegt sein, zittern; 2. *pf.* זָע Gen 32, 25 weichen. *Pa.* schrecken. *Aph. ipf.* 1 *sg.* אֲזִיעַ Jud 8, 12 aufschrecken, zittern machen. *Palp. ipf.* 3 *f. sg. c. s.* תְּזַעְזְעִנֵּיהּ Gen 49, 9 erschüttern, aufschrecken. *Itpalp. pf.* אִזְדַּעְזַע Jes 12, 1, *ipf.* 3 *m. sg.* יִזְדַּעְזַע Est II 1, 2 erschüttert, erschreckt werden.

זוע II *a. Pa.* (*Aph.*?) schwitzen.

זוֹעָה, זְוָעָה *h. f.* Unwetter, Erdbeben.

זועפא l. זוֹעֲתָא.

זוֹעַר Ortsname (Zoar).

זוֹעֲתָא *a. f.* 1. Unwetter, Erdbeben; 2. *c. s.* זוֹעֲתָךְ Dt 2, 25 (MS זְיָעְתָךְ) Furcht.

זוף *h.* s. זִיף.

זוף *a.* 1. *ipf.* 3 *m. sg.* יְזוּף Jes 17, 13 schelten; 2. s. זַיֵּף.

זוק *a. Pa.* זַוֵּק aufblasen.

זוקנא l. זִקְנָא (Löw).

זור I *h.* abweichen.

זור II *h. Ho.* ausgedrückt werden.

זור I *a.*, *imp. pl.* זוּרוּ Nu 16, 26 1. abweichen; 2. *pf.* 3 *pl.* זָרוּ Gen 19, 3 einkehren.

זור II (= צור) *a. Pa.* זַוֵּר rollen.

זור III *a.* zurückhalten.

זוּר *h. m.* Blütenkrone(?).

זַוָּר *h. m.* mit rollenden Augen.

זורייה s. זוּרְזְיָא.

זְוָתָא s. דְּוָתָא.

זָוָא, זָאוָא *a. m.* 1. Granne; 2. Zweig.

זְחוּתָא (Thr 3, 33, nicht MS) *a. m.* 1. Stolz; 2. stolz.

זחח *h. Hi.* für stolz erklären.

זָחַל *h.* 1. fließen, *pt. pl.* זוֹחֲלִין fließendes Wasser; 2. ergießen. *Hi.* fließen lassen.

זְחַל I *a.* 1. *pt. pl.* זָחֲלִין Dt 32, 24 kriechen; 2. *pt. pl.* זָחֲלִין Est II 1, 2 (nicht MS) fließen lassen. *Aph.* ausfließen lassen.

זְחַל II *a.* glänzen.

זָחָל *h. m.* die noch flügellose Heuschrecke.

זַחֲלָא *a. m.*, *ind.* זַחִיל 1. dass.; 2. *pl.* זַחֲלֵי עַפְרָא Mi 7, 17 Geschmeiß, Gewürm.

זַחְלָא (Am 4, 9, Jer 51, 27) *a. m.* dass.

זחלל (DtJII 32, 34) l. זַחֲלֵי s. זַחֲלָא.

זַחְתָּן *h. m.* stolz.

זֵט *gr.* (ζῆθι) zur Gesundheit!

זֵיטָא *gr. tr.* (ζῆτα) der griechische Buchstabe Zeta.

זַטּוּט s. זַעֲטוּט.

זטחא l. זְנוּחָא.

זֵיטֵיטוּס (irrige Lesarten זיטוטווס BerR 32, זינטטיוטוס BerR 38) *gr. m.* (ζητητός) vogelfrei.

זֵיטֵימָא (VajR 20 זמנין, BemR 4 זיטמא) *gr. m.* (ζήτημα) Makel, Vergehen.

זוטוס *gr.* männl. Personenname (Ἰζάτης).

זִמְרִי männl. Personenname.

זֵיבָא *a. m.* Wolf.

זִיבָה *h. f.* 1. Weißfluß (beim Manne); 2. Blutfluß (beim Weibe).

זִיבוּת *h. f.* dass.

זִיבוּתָא *a. f.* dass.

זֵידָא *a. m.* frech, Bösewicht.

זֵידוֹן *h. m.* Frechheit, Bosheit.

זֵידוֹנָא *a. m.* frech.

זֵידוּתָא *a. f.*, *ind.* זֵידוּ Ez 24, 7 Bosheit.

זיידל (jAbZ 41[a]) l. גְּדֵל.

זֵידָנָא (זידאנא Est II 1, 1) *a. m.* frech.

זֵידָנוּתָא (Dt 29, 18, Hb 1, 3) *a. f.* Frechheit.

זִיהָא(?) *a. m.* Glanz.

זֵיהוֹמְתָא *a. f.*, *c. s.* זֵיהוֹמְתֵיהּ Ez 24, 6 Schmutz.

זֵיהוֹרָא (Ez 1, 13) *a. m.*, *c.* זֵיהוֹר Dt 33, 2 1. Glanz; 2. Vorsicht.

זֵיהוּרָא *a. m.* Bewahrtes, Schatz.

זִיו *h. m.* 1. Glanz; 2. frisches Aussehen; 3. Name des zweiten Frühlingsmonats.

זִיוָא *a. m., ind.* זִיו Sac 6, 13, *c. s.* זִיוָךְ Nu 27, 20 dass.
זִיוַאי männl. Personenname.
זִיּוּן *h. m.* 1. Rüsten, in den Krieg ziehen; 2. Krönchen auf die Buchstaben setzen.
זִיּוּנָא *a. m.* 1. *c. s.* זִיּוּנַהּ Ex 21, 10 Nahrung; 2. Rüsten; 3. Krönchen auf die Buchstaben setzen; 4. Verwaltung.
זִיּוּעָא *a. m., ind.* זִיּוּעַ Nah 2, 11 Zittern.
זִיּוּף *h. m.* Fälschung.
זִיּוּפָא *a. m.* dass.
זִיוְתָא *a. f., c. s.* זִיוַתְהוֹן Est II 1, 7 Glanz.
זֵיוְתָנָא *a. m., ind.* זֵיוְתָן Sac 10, 3 glänzend, vornehm.
זִיז *h. m.* 1. Milbe, Kriechtier; 2. Name eines Vogels; 3. Gesims, Ausbau.
זִיזָא *a. m.* 1. 1K 6, 5 Gesims, Ausbau; 2. Wurm; 3. männl. Personenname (Ζίζος bei Josephus. Löw).
זִיזִיוֹן Ortsname.
זִימָא *a. m.* Nasenloch, Schnauze.
זימי l. זוּמֵי.
זִין *h. m.* Zin (Gewicht = Zuz = 1/100 Litra).
זין *h. Pi.* זִיֵּן bewaffnen. *Pu.* bewaffnet sein. *Hitp.* sich rüsten.
זין *a. Pa. pt. pass. pl.* מְזַיְּנִין Gen 49, 19 bewaffnen. *Itpa. pt. pl.* מִזְדַּיְּנִין Jo 2, 9 (MS מְדַיְּנִין l. מְזַיְּנִין) gerüstet sein.
זַיִן Buchstabe Zajin.
זֵינָא, זֵינָא *a. m., ind.* זֵין Gen 41, 44, Jes 22, 6 Waffe.
זִינָא *pers. m.* Schaden, Verlust.
זִינְקִי s. סִינְקִי.
זֵינוּמְתָא (NuJI 5, 21 Bas.) s. זִינוּמְתָא.
זִיעַ *h. m.* Zittern.
זִיעָא *a. m.* 1. Am 1, 1 Erdbeben, Unwetter; 2. זִיעָא Jes 21, 3, *ind.* זִיעַ Dt 28, 25, Jes 66, 37, Jer 22, 23, Est II 4, 2 Zittern, Schrecken; 3. s. זֵיעֲתָא.

זֵיעָה I *h. f.* 1. Schweiß; 2. Saft.
זֵיעָה II *h. f.* Aufregung.
זֵיעֲתָא I (Gen 3, 19) *a. f.* Schweiß.
זֵיעֲתָא II (Jer 22, 23, Est II 4, 2, MS an beiden Stellen זִיַע) *a. f., c. s.* זֵיעֲתָךְ Dt 2, 25 Aufregung, Schrecken.
זיף *h. m.* 1. Honigwabe; 2. Ortsname.
זיף *h. Pi.* 1. fälschen, betrügen; 2. als falsch erweisen. *Pu. Hitp.* gefälscht sein.
זיף *a.* 1. *Pa. inf.* מְזַיָּפָא Jer 8, 8 fälschen; 2. s. זַיֵּף.
זיפא s. זִפְתָּא.
זִיפָא (Ex 32, 4) *a. m.* Futteral, Kasten (cf. syr. זיבא).
זַיְפָא *a. m.* 1. Fälschung; 2. gefälschtes Dokument.
זיפה s. זִפָּא.
זִיפִי männl. Personenname.
זַיְפָנָא *a. m.* Fälscher.
זַיְפָנוּתָא *a. f.* Fälschung.
זִיפְתָּא (Ex 2, 3 B.) s. זִפְתָּא.
זיק (זִיק) *h. m.* 1. Komet; 2. Windstoß.
זִיקָא *a. m.* dass.
זִיקָה *h. f.* Verpflichtung.
זִיקְתָא *a. f., pl.* זִיקִין Blitz.
זִיר *h. m., pl.* זֵירִין 1. Rand, Kranzleiste; 2. Dolde; 3. eine Hand voll, s. זֶרֶת; 4. Zugabe.
זִירָא *a. m., ind.* זִיר Ex 25, 11 Rand, Kranzleiste.
זֵירָא (= זְעֵירָא) *a. m.* klein (Beiname verschiedener Männer).
זַיְרָא *a. m.* Kelterpresse.
זִירָה *h. f.* Zirkus.
זֵירוּד *h. m.* 1. Zweige Abschneiden; 2. männl. Personenname.
זֵירוּז *h. m.* 1. Anspornen; 2. männl. Personenname.
זֵירוּעָא *a. m., ind.* זֵירוּעַ Lv 11, 37 Säen, Saat.
זַיִת *h. m., pl.* זֵתִים 1. Olive; 2. Ölbaum (*Olea europea*). כַּזַּיִת olivengroß (Maßbestimmung). מֵי זֵתִים Olivensaft

(*amurca*); 3. (übertragen) Ausfluß des Öls aus der Olive.

זֵיתָא (Gen 8, 11), זַיְתָא *a. m.* 1. Olive; 2. Ölbaum; 3. Name einer Seifenpflanze (*Limoniastrum monopetalum Boiss.* u. *L. Guyonianum Coss.* Löw).

זייתיה (jPes 29[d]) l. זֵיתוּם.

זַךְ *h. m.* klar, rein, durchscheinend.

זְכָא *a.*, *ipf.* 1 *pl.* נִזְכֵּי Gen 44, 16 unschuldig, gerecht sein; 2. *pt. m. d.* זָכָא (= זָכְאָה) Gen 24, 8 unbestraft bleiben; 3. würdig sein; 4. überwinden; 5. Barmherzigkeit üben. *imp.* זְכִי בִי gib mir ein Almosen. *Pa.* 1. reinigen; 2. *pt. sg. m.* מְזַכֵּי Ex 34, 7 straflos erklären; 3. *pf.* 3 *pl.* זַכִּיאוּ Jer 3, 11 für gerecht halten; 4. für würdig erklären, Recht auf einen Besitz geben. *Itpa.* 1. gerechtfertigt werden, straflos ausgehen; 2. sich rechtfertigen.

זְכָא *a. m.*, *pl.* זְכִין Kehricht, Wegzuräumendes.

זָכָא (= זָכְאָה) s. זְכָא.

זַכָּאָה (Gen 18, 25) *a. m.* 1. *ind.* זַכֵּי Dt 19, 13, זַכָּאי unschuldig, rechtschaffen; 2. berechtigt zu —, würdig für —.

זַכָּאוּתָא *a. m.*, *c.* זַכָּאוּת Gen 20, 5 1. Gerechtigkeit; 2. Rechtfertigung.

זָכָה *h.* 1. gerecht sein, Verdienst haben: 2. Recht bekommen (obsiegen); 3. verdienen, würdig erfunden werden; 4. berechtigt sein; 5. erlangen, Besitz ergreifen; 6. Verdienst schaffen. *Pi.* 1. freisprechen, rechtfertigen; 2. erlangen, erwerben; 3. Verdienst schaffen; 4. bekehren, tugendhaft machen. *Hitp.* 1. freigesprochen, gerechtfertigt werden; 2. sich rechtfertigen.

זְכוֹכִית *h. f.* Glas, Kristall. *pl.* זְכוֹכִיּוֹת Glaswaren.

זְכוֹכִיתָא *a. f.* dass.

זָכוּר *h. m.* männlich.

זְכוּרוּ *h. f.* Totenbeschwörung, Zauberei.

זְכוּרוּתָא *a. f.*, *ind.* זְכוּרוּ Lv 20, 27, Jes 8, 19 1. dass.; 2. Totenbeschwörer.

זְכוּרִים *h. m. pl.* Totenbeschwörung.

זְכוּרִין *a. m. pl.* dass.

זְכוּת *h. f.*, *pl.* זְכֻיּוֹת 1. Gerechtigkeit, gute Tat; 2. Verdienst; 3. Vorteil, Gewinn; 4. freisprechendes Urteil.

זְכוּתָא (Dt 6, 25) *a. f.* 1. Gerechtigkeit, gute Tat; 2. Recht; 3. Heilstat.

זַכַּי I *h. m.* 1. schuldlos, rechtschaffen; 2. berechtigt zu —, würdig für —.

זַכַּי II männl. Personenname (Zacharja?).

זְכִיָּה *h. f.* Besitzergreifung, Eigentumsrecht.

זַכִּיכָא *a. m.* rein.

זְכִירָה *h. f.* 1. Erinnerung, Gedenken; 2. Rezitation.

זְכִיתָא *a. f.* Rutenbesen.

זָכַךְ *h.* klar sein. *Pi. Pilp.* klären, läutern.

זָכַר *h.* gedenken, beachten. *pt.* זָכוּר eingedenk. *Ni.* sich erinnern. *Hi.* 1. in Erinnerung bringen; 2. anführen, zitieren.

זָכָר *h. m.* 1. Männliches, Mann, Knabe; 2. Widder; 3. männl. Glied; 4. Spitze.

זֵכֶר *h. m.* Gedenken, Erinnerung.

זִכָּרוֹן *h. m.*, *pl.* זִכְרוֹנוֹת 1. Gedächtnis; 2. Bibelstellen, in denen vom Gedenken Gottes die Rede ist; 3. Teil des Musaphgebetes für Neujahr.

זַכְרוּת *h. f.* 1. männliches Geschlecht; 2. männliches Glied; 3. Spitze; 4. Hahnentritt (im Ei).

זַכְרוּתָא *a. f.* 1. dass.; 2. Quelle; 3. זכרותא jSabb 14[d] (vgl. jAbZ 40[d]) l. זְכוּתָא.

זַכְרָן *h. m.* mit gutem Gedächtnis begabt.

זַל *h. m.* Schlemmer.

זְלָא *a.* fließen.

זְלָא, זִלָּא *a. m.* Billigkeit, niedriger Preis.

זָלַג *h.* tropfen, triefen.

זְלַג *a.*, *pt. pl. f.* זָלְגָן Thr 1, 16 dass.

זַלְדְקָן *a. m., ind.* dünnbärtig.
זִלָּה *h. f.* Verächtlichkeit.
זְלוֹחְאָה *a. m.* Sprenger.
זְלוּעָא *a. m., ind.* זְלוּעַ Jer 19, 1 Krug.
זִלּוּף *h. m.* Sprengen.
זלוקפא 1. זְפָקְתָא.
זְלוּתָא (Thr 1, 8) *a. f.* 1. Geringschätzung; 2. niedriger Preis.
זְלוּלָא *a. m.* Geringschätzung.
זַלְזִילָא *a. m.* Schlemmer, Verschwender.
זַלְזְלָנָא *a. m.* gefräßig, unmäßig.
זָלַח *h.* fließen, überschwemmt sein. *Pi.* sprengen.
זְלַח *a., inf.* מִזְלַח Jes 30, 14 1. sprengen, ausgießen; 2. sich ergießen. *Itpe.* sich ergießen. *Aph.* 1. ausgießen lassen; 2. Durchfall bewirken.
זֶלַח *h. m.* Sprengung.
זִלְחָא *a. m.* 1. dass.; 2. Strömung.
זולטא s. זַלְתָא.
זַלַּי männl. Personenname.
זַלִּילָא *a. m.* 1. gering, verächtlich; 2. billig.
זְלִיפָה *h. f.* Sprengen, Ausgießen.
זַלִּיקָא *a. m.* Glanz.
זלל I *h. Hi.* הֵזֵל *Ho.* billig werden. *Pilp.* זִלְזֵל verachten, geringschätzen.
זלל II *h. Pilp.* זִלְזֵל verschwenden. *Pass.* ausgegeben werden.
זְלַל I *a.* verächtlich sein. *Palp.* זַלְזֵל 1. geringschätzen; 2. den niedrigsten Preis berechnen. *Itpalp. pt. f.* מִזְדַּלְזְלָא Koh 9, 16 (MS מִזְדַּלְזְוָא) geringgeschätzt werden.
זְלַל II *a. pt.* זָלֵיל Dt 21, 20 verschwenden.
זָלֵל *h. m.* unmäßig.
זָלַף *h.* 1. ausleeren; 2. träufeln, sprengen. *Pi.* tropfen lassen. *Hi.* tropfenweise fallen.
זְלַף *a.* tropfen. *Pa.* זַלֵּיף Hb 2, 15 (MS זְלִיף) tropfen lassen, ablaufen lassen.
זֶלֶף *h. m.* Sprengung.
זַלְתָא *a. f.* Korb.

זוֹם *gr. m.* (ζωμός) Brühe.
זמא *gr.* (vgl. ζημία) *Pa.* זַמִּי eine Geldstrafe auferlegen. *Itpa.* אִזְדַּמִּי bestraft werden.
זוֹמָא, זֵימָא *gr. m.* (ζέμα, ζωμός) Beize zum Färben der Wolle.
זָמָה s. זָהַם.
זִמָּה *h. f.* 1. Unzucht; 2. Plan, Ratschlag, Tücke.
זְמוֹם *h. m.* Gebiß.
זִמּוּן *h. m.* 1. Bestimmung; 2. Vorladung; 3. Einladung zum gemeinsamen Tischgebet; 4. Zusammenkunft.
זְמוּנָא männl. Personenname.
זְמוֹרָא *a. m.* blau.
זְמוֹרָה *h. f.* 1. Weinrebe; 2. Rute. בַּעַל הַזְּמוֹרָה Centurio; 3. männliches Glied.
זְמוּרְתָא *a. f.* Gesang.
זִמְזוּם *h. m.* Planen.
זְמְזוּמָא *a. m.* Kastagnette.
זוֹמִי *gr. f.* (ζωμός) Brühe.
זֵימִיָא *gr. f.* (ζημία), *pl.* זֵימִין, זֵימִיּוֹת Geldstrafe.
זֵימְיוֹן *gr. m.* (vgl. ζημία), *pl.* זֵימְיוֹנוֹת Geldstrafe.
זְמְיוֹנָא *a. m.* böser Anschlag.
זָמֵים *h. m.* falsches Zeugnis.
זְמִינָא *a. m.* 1. *ind.* זְמִין Ex 34, 2, Lv 16, 21 bereit; 2. *pl. d.* זְמִינַיָּא 1 S 9, 13 Gast; 3. männl. Personenname.
זְמִירָא *a. m.* Gesang.
זְמִירָה *h. f.* Beschneiden des Weins.
זָמִית, זוֹמִית *gr. f.* (ζωμός) Brühe.
זַמְלִיגָא *a. m.* ein immergrüner Baum. S. זַבְלִיגָא.
זוֹמָלְסְטְרוֹן, זוֹמָלְסְטְרָא *gr. m.* (ζωμάρυστρον) Schöpflöffel.
זָמַם I *h.* Übles sinnen. עֵד זוֹמֵם ein (hinterlistiger, vgl. Dt 19, 9) falscher Zeuge. *Pi.* Zeugen als falsche erweisen. *Pu. pt.* מְזֻמָּם von falschen Zeugen verklagt. *Hi.* als falschen Zeugen erweisen. *Ho.* als falscher

Zeuge überführt werden. *Hitp.* 1. dass.; 2. erdichtet werden.

זָמַם II *h.* Maulkorb, Nasenring anlegen.

זמם I *a. Itpe. imp. pl.* אִתְזְמִימוּ (MS אִשְׁתְּמִימוּ) Jes 29, 9 sinnen. *Aph.* als falschen Zeugen erweisen. *Ittaph.* als falscher Zeuge erwiesen werden.

זְמַם II *a.* Maulkorb, Nasenring anlegen. *Pa.* dass.

זְמָם I *h. m.* falsches Zeugnis.

זְמָם II *h. m.* Maulkorb, Nasenring.

זְמָמָא II (Cant 1, 10) *a. m.* Maulkorb, Nasenring.

זמן *h. Pi.* 1. einladen; 2. zu gemeinsamem Tischgebet auffordern. *Hi.* 1. bestimmen; 2. anzeigen. *Hitp.* 1. begegnen, zusammentreffen; 2. ein Zusammentreffen verabreden.

זְמַן *a., pt. pass.* זְמִין bereit, s. זְמִינָא. *Pa. pf.* זַמֵּין Ex 19, 14, *ipf.* 2 *sg.* תְּזַמֵּין 1 S 16, 3 1. bestellen; 2. vorbereiten; 3. einladen; 4. zu gemeinsamem Tischgebet auffordern; 5. l. זַמֵּם. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִזְדַּמַּנוּ Jos 11, 5, *ipf.* 3 *pl. m.* יִזְדַּמְּנוּן Nu 10, 3 (vgl. Dalm. Gramm. S. 251) 1. sich anschicken; 2. sich einfinden; 3. sich gesellen.

זְמָן *h. m.* 1. bestimmte Zeit, Termin. בִּזְמַן שֶׁ wenn; 2. Festzeit; 3. Segensspruch beim Eintritt eines Festes.

זִמְנָא (Gen 2, 23) *a. m.* (*f.*), *c.* זְמַן Dt 16, 6 (MS זְמָן) 1. Zeit; 2. Festzeit; 3. Mal. זִמְנִין zuweilen. עֲסַר זִמְנִין Nu 14, 22 zehnmal. זִמְנָא — זִמְנָא bald — bald. מַשְׁכַּן זִמְנָא Lv 1, 1 Stiftshütte.

זָמַר I *h.* abschneiden, stutzen. *Ni.* 1. abgeschnitten werden; 2. hingerafft werden. *Pi.* 1. singen, besingen, 2. singend lesen.

זמר II *h. Hi.* blau machen.

זְמַר *a.* singen. *Pa. inf.* זַמָּרָא Koh 2, 8 dass.

זֶמֶר *h. m.* 1. Gesang; 2. Lied.

זַמָּר *h. m.* Musiker, Sänger.

זַמָּרָא *a. m., pl. d.* זַמָּרַיָּא Koh 2, 8 (MS זְמָרַיָּא) dass.

זְמָרָא *a. m.* 1. *c.* זְמַר Gen 4, 21 Soc 84, Or 2228 זְמַר) Musik; 2. *pl.* זְמָרִין Est II 8, 15 Gesang; 3. männl. Personenname.

זְמָרָא *a. m., ind.* זְמָר Koh 2, 8 dass.

זְמַרְגַּד *gr. m.* 1. *pl.* זְמַרְגְּדִין Est II 1, 2 (σμάραγδος) Smaragd; 2. mons Smaragdus, Gebirgszug zwischen Nil und Rotem Meer, südöstlich von Theben.

זִמְרָה *h. f.* Gesang.

זַמָּרִיתָא *a. f., pl. d.* זַמָּרְיָתָא Koh 2, 8 (MS זְמוֹרְתָא) Spielerin.

זִמְתָּנָא Name eines Volkes.

זוֹן, זוֹנִי, זוֹנִין *gr. f.* (ζώνη), *pl.* זוֹנָאוֹת, זוֹנִיּוֹת Gürtel.

זנא *a. Pa. pf.* 3 *f. sg.* זַנִּיאַת Gen 38, 24 huren.

זְנָא *a. m.* 1. *c. s.* זְנֵיהּ Gen 1, 11 Geschlecht, Art; 2. *pl.* Spezereiarten.

זַנָּאָה *a. m., pl.* זַנָּאִין Jer 9, 1 Buhle, ausschweifend.

זָנָב *h. m.* 1. Schwanz; 2. das Letzte, Ende; 3. männliches Glied.

זנב *h. Pi.* 1. ausschneiden; 2. an jemand vorüberkommen (?).

זְנָבְיָא *gr.* weibl. Personenname (Ζηνοβία).

זְנְגָּאָה *a. m.* Bewohner von Ζίγγις (Landschaft an der Ostküste von Afrika).

זַנְגְּבִילָא *x. m.* 1. Ingwer; 2. Cant 3, 9 (MS מַבְלִינָא) l. זַנְבְּלִינָא, s. זַבְלִינָא.

זנדוקא, זנדוקנא l. זַנְדְּנְקָא *pers. m.* Kerkermeister.

זָנָה *h.* huren. *Pi.* 1. Buhlerei treiben; 2. zur Buhlerei locken; 3. entarten.

זְנוּהָא Ortsname.

זינומא l. זֵיטִימָא.

זינומתא (NuJI 5, 21) l. קִינוּמְתָא (so MS).

זְנוּנִים *h. m. pl.* Unzucht, Buhlerei.

זִנּוּק *h. m.* 1. Ausspritzen; 2. Strahl.

זְנוּת *h. f.* Unzucht, Buhlerei.

זְנוּתָא (Ho 4, 11) *a. f., c. s.* זְנוּתַהּ Gen 38, 24 dass.

זְגַזַע h. Pass. אִזְדַּגְזַע, pt. pl. מִזְדַּגְזְגִין (= מִזְדַּגְזְעִין) sich schütteln.
זָנַח h. 1. verabscheuen; 2. Ekel erregen. Pi. Hi. verwerfen.
זוֹנֵי gr. f. (ζώνη) Gürtel.
זניה. ליזניה (GenJI 14,2 MS) l. inf. לְזְנָיָה.
זְנִיוּתָא a. f. Hurerei.
זָנִיתָא (Dt 23, 19, Jo 4, 3) זַנְיְתָא I a. f. Hure.
זוֹנִיתָא gr. f. (ζώνη) Gürtel, Schurz.
זֵינוֹן gr. männl. Personenname (Ζήνων).
זוֹנִין gr. m. (ζώνιον) Gürtel.
זוֹנִין, זוֹנַיָּא h. a. m. pl. Taumellolch (Lolium temulentum).
זנק h. Pi. 1. ausspritzen; 2. verschmachten lassen; 3. verschmachten. Hi. tropfen, gießen.
זִנְקָא s. בּוּרְזִנְקָא.
זוֹנָרָא gr. m. (ζωνάριον). pl. זוֹנָרִין Est II 8, 15 Gürtel.
זוֹסְטָא gr. m. (ζωστήρ) Gürtel, Schürze.
זוֹסִימִי gr. männl. Personenname (Ζώσιμος).
זוסתא s. זוֹסְטָא.
זעא s. זְעֵר.
זְעוּרִין a. m. pl., c. s. זְעוּרוֹהִי Gen 8, 21, זְעוּרָנָא Gen 46, 34 Jugendzeit.
זְעֲווּעָא a. m. Schrecken.
זְעָזַע s. זוּעַ.
זַעֲוָעוּת h. f. Bewegung, Erregung.
זעטוט. pl. c. זעטוטי für Ex 24, 5. 11 überlieferte Variante von נערי und אצילי.
זַעֲטוּטָא a. m., pl. זַעֲטוּטִין Cant 6, 5 Jüngling.
זעיא s. זְיָעָא.
זְעֵירָא (Gen 44, 23) a. m. 1. klein, wenig. זְעֵיר — זְעֵיר Ex 23, 30 allmählich. כִּזְעֵיר פּוֹן Gen 26, 10 beinahe. פּוֹם זְעֵיר דֵּין. Ru 2, 7 nur ein wenig; 2. Beiname verschiedener Männer.
זְעֵירוּתָא a. f., c. זְעֵירוּת Lv 25, 16 Kleinheit.

זָעַם h., pt. pass. זָעוּם zornig.
זַעַם h. m. Zorn.
זָעַף h. 1. heftig sein; 2. zürnen.
זְעַף a. 1. heftig sein; 2. zürnen.
זַעַף h. m. 1. Heftigkeit; 2. Zorn.
זַעְפָא a. m. 1. Sturm; 2. Zorn.
זַעְפְרָנָא x. m. 1. Safran (Crocus sativus); 2. Cant 5. 14 (Or 1302 im Text nur בִּרְקָן, darüber geschrieben זעפרן) Name eines Edelsteins.
זָעַק h. schreien.
זְעֵק a., pf. 3 pl. זְעִיקוּ Ex 14, 10 dass.
זְעָקָה h. f. Geschrei.
זְעֵר, זְעֵיר (Ex 12, 4) a., pf. 3 f. זְעֵירַת 2S 7, 19 (MS זְעֲרַת) 1. klein, wenig sein; 2. gering sein; 3. Schmerz empfinden (= צְעַר); 4. pf. זְעַר 2S 18, 16 zurückhalten. Aph. 1. pf. אַזְעַר Nu 11, 32, ipf. 2 pl. תַּזְעֲרוּן Jer 29. 6 klein machen; 2. klein werden, klein sein. Itpe. kleiner gemacht werden.
זִפָּה h. f., pl. זִפִּין 1. Borste; 2. Augenbraue.
זִפּוּתָא a. m. Verpichen.
זִפְלָן (Est II 1, 8, MS אַלְפִין) a. einige.
זפף h. Pu. pt. מְזֻפָּף verpicht.
זֶפֶק h. m. Kropf.
זִפְקָא a. m., c. s. זִפְקֵיהּ Lv 1, 16 dass.
זִפְקְתָא a. f. dass.
זְפִירִין, זוּפְרִין, זִפְרִין, זוּפְרָן, זִפְרָן gr. Ortsname (Ζεφύριον).
זָפַת h. verpichen.
זְפַת a. dass.
זֶפֶת h. f. Pech.
זַפָּת h. m. Pechbereiter.
זִפְתָא a. f., pl. זִפִּין Augenbraue.
זִפְתָא (Ex 2, 3) a. f., ind. זִיפָא und זִפָּא Jes 34, 9 Pech.
זִק s. זִיק.
זִקָּא a. m. 1. pl. זִקִּין Jos 9. 4 Schlauch; 2. pl. זִקִּין 2S 3, 34 Kette, Fessel.
זְקוּף h. m. aufrecht. בְּקוֹמָה זְקוּפָה aufrecht (auch Targ. Ho 11, 7 בְּקוֹמָא זְקוּפָא).

זְקוֹף *h. m.* Henker.
זְקוֹפָּא *a. m.* Schwelle.
זְקוֹק *h. m.* Funken.
זְקוֹקָא *a. m.* 1. *pl.* זְקוֹקִין Hb 3, 4 dass.; 2. kleiner Schlauch.
זְקוֹקָא *a. m.* Filtrierapparat.
זְקִיף *h. m.* Posten.
זְקִיפָא (Est II 2, 7 MS זְקָפָא) *a. m.* 1. Pfahl; 2. Henkung; 3. aufrecht.
זְקִיפָה *h. f.* Aufrichten, Aufstellen.
זְקִיפְתָא *a. f., pl. c. s.* זְקִיפָתְהוֹן Thr 3, 63 1. Aufstehen; 2. Erhebung; 3. Aufstellen.
זְקִירָה *h. f.* Springen.
זְקִירְתָא *a. f.* dass.
זְקִיתָא *a. f.* Chamäleon (?).
זָקֵן *h.* alt sein. *Hi.* 1. alt werden; 2. alt machen, als alt ansehen. *Ni. Hitp.* 1. alt werden; 2. gehörig beraten sein (?).
זְקֵן *a.* alt sein. *Aph.* 1. alt werden; 2. alt machen.
זָקֵן *h. m.* 1. alter Mann; 2. Großvater, Ahn; 3. Gelehrter; 4. Ältester.
זָקָן *h. m.* Bart. ז׳ תַּחְתּוֹן Schamhaar.
זְקֵנָא *a. m.* aufgeschwollen.
זִקְנָה *h. f.* Greisenalter.
זְקֵנָה *h. f.* 1. alte Frau; 2. Großmutter, Ahnfrau; 3. alte Pflanzung.
זְקֵנוּת *h. f.* Greisenalter.
זְקֵנוּתָא *a. f.* dass.
זִקְנְתָא *a. f.* dass.
זָקַף *h.* 1. aufstellen; 2. sich erheben; 3. als Anleihe betrachten. *Ni.* 1. sich aufrichten, aufgestellt werden; 2. als Darlehn betrachtet werden. *Hi.* aufrichten.
זְקַף *a.* 1. *imp. sg. m.* זְקַף Dt 3, 27 aufstellen, aufheben; 2. aufrechtstehen; 3. *pl.* זְקוֹפוּ Est II 7, 10 (nicht MS) aufhängen, henken. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* אִזְדְּקִיפַת Gen 37, 7 sich aufrichten; 2. gehängt werden, gehenkt werden. *Aph.* aufrichten.
זְקָפָא *a. m.* 1. Est II 2, 7 Pfahl; 2. Henkung; 3. Daumen (?).
זְקָפָא *a. m., ind.* זְקוֹף Erhebung. Stolz.
זְקִפוּתָא *a. f.* Aufrichten, Erheben.
זקק I *h. Pi.* schmelzen, läutern. *Pu. pt.* מְזֻקָּק geläutert.
זָקַק II *h.* 1. binden, fesseln; 2. verpflichten. *Ni.* 1. sich verpflichten, sich verbinden; 2. teilnehmen; 3. angreifen (mit jem. anbinden); 4. beiwohnen (geschlechtlich). *Pi.* verbinden, fesseln. *Hi.* nötigen. *Ho.* verpflichtet werden, gebunden sein. *Hitp.* 1. sich verpflichtet halten; 2. sich kümmern, Sorge tragen um . .; 3. sich anschließen; 4. sich heften an (um zu schädigen).
זְקַק I *a., pt. pass. m. pl.* זְקִיקִין Cant 1, 11 läutern, reinigen. *Pa. ipf.* יְזַקֵּיק Ma 3, 3 Soc 59, *pt. pass.* מְזַקַּק Cant 1, 11 dass. *Itpa.* gereinigt werden.
זְקַק II *a., pt. pass. pl.* זְקִיקִין Jes 60, 11 1. fesseln; 2. verpflichten. *Itpe.* 1. beiwohnen (geschlechtlich); 2. teilnehmen.
זַקָּק *h. m.* Schlauchhändler.
זָקַר *h.* werfen. *Ni.* 1. sich stürzen; 2. entschieden werden.
זקר *a. Itpe.* sich schnellen, stürzen.
זִקְתָא *a. f., ind.* זְקַת Koh 12, 11, *pl.* זִקְתִין Koh 12, 11 Ochsenstachel.
זָר *h. m.* 1. Fremdling; 2. Laie, Nichtpriester; 3. Feind; 4. Ausgestoßener.
זָרָא I *a. m.* dass.
זָרָא II *a. m.* Übelkeit (?).
זְרָא (Ex 32, 20, MS דְּרָא) *a.* worfeln.
זָרָב (?) *h. m.* Futter (eines Schuhs).
זְרַב *a.* füttern. *Itpe.* überlaufen (?).
זַרְבּוּבִית *h. f.* 1. Untersatz (?); 2. PesR 35 1. זַבּוּבִית (?).
זַרְגּוֹן *h. m.* Weinrebe.
זַרְגּוֹנָא *a. m.* Name eines zweigreichen Baumes oder Strauches.
זֶרֶד I *h. m.* Stärke, Kraft (?).

זֶרֶד II *h. m.* 1. abgehauener Ast; 2. Name eines Baches; 3. s. זָרָב; 4. l. זָרָר, s. זְרָרָה.
זָרַד I (= זָרַז) *h.* Macht üben(?).
זרד II *h. Pi.* Zweige abschneiden.
זַרְדָּא *x. m.* Harnisch, Rüstung.
זרדתא l. זְרָרְתָא.
זָרָה I *h.* 1. worfeln, zerstreuen; 2. Samen auswerfen. *Ni.* zerstreut werden. *Pi.* 1. worfeln, von der Spreu reinigen; 2. vom Geringeren sondern.
זָרָה II *h.* übel tun.
זְרוֹעַ *h. f.* 1. Arm, Oberarm, Vorderbein; 2. (bildl.) Gewalt. בִּזְרוֹעַ mit Gewalt.
זְרוּעָא (Gen 8, 22), זְרוּעָא (Ex 34, 21) *a. m.* Saat.
זְרוּקִינְיָא Ortsname.
זָרוּת *h. f.* 1. Laienstand; 2. von priesterlichen Funktionen ausschließende Eigenschaft als Nichtaronide.
זרז *h. Pi.* anspornen. *Hitp.* 1. bewaffnet sein; 2. eifrig sein.
זרז *a. Pa. pf.* זָרֵיז Gen 14, 14, *pt. pass.* מְזָרֵז (l. מְזָרַז) Nu 32, 21 B. 1. gürten, waffnen, satteln; 2. anspornen; 3. schnell sein, sich beeilen. *Itpa. ipf. pl.* 1. נִזְדָּרַז Nu 32, 17 1. sich rüsten; 2. sich anspornen; 3. sich beeilen.
זָרָז *h. m.* 1. Gürtel, Gurt, Sattel; 2. Stärke(?) s. זֶרֶד.
זָרָזָא *a. m., pl.* זָרָזִין Gen 3, 7 Gurt.
זְרָזָא *a. m.* 1. Bündel, Gebund; 2. Gesträuch.
זְרָזְיָא *a. m.* dass.
זְרוּפָא *a. m.* Tropfen.
זַרְזִיר *h. m.* 1. Star; 2. Schwarm von Staren; 3. Kämpfer, Gladiator.
זָרַזַף *h.* überfließen.
זַרְזָר *h. m.* Gladiator.
זָרַח *h.* aufgehen (von der Sonne). *Hi.* 1. aufgehen lassen; 2. sich färben; 3. ostwärts gehen.
זְרִיבָה *h. f.* Überfließen, Überkochen.
זָרִיד *h. m.* Grützenart.
זְרִיָּה *h. f.* Abweichen, Gottlosigkeit.
זְרִיּוֹן, זוּרְיוֹן *h. m.* Ausringen. מֵי ז׳ beim Ausringen des Flachses abfließendes Wasser.
זָרִיז *h. m.* 1. rüstig, schnell; 2. sorgsam.
זָרִיזָא *a. m.* 1. dass.; 2. *ind.* זְרִיז Jes 5, 27 (MS זָרָז) Gurt.
זְרִיזוּת *h. f.* Rüstigkeit, Eifer.
זְרִיזוּתָא *a. f.* dass.
זְרִיחָה *h. f.* Aufgang (der Sonne).
זְרִיעָה *h. f.* Saat, Säen.
זְרִיקָה *h. f.* 1. Werfen; 2. Schwenkung des Blutes an den Altar.
זְרִיקְתָא (Jes 33, 4) *a. f.* Holzabfall(?).
זְרִירָא *a. m.* Niesen.
זרכי l. זַרְכֵּי. מְלַח דְּז׳ Ortsname.
זַרְכֵּל *a. Pass.* stolzieren.
זְרָמִיתָא *a. f., ind.* זְרָמִית Jes 4, 6 Unwetter.
זְרָנָא *a. m.* Übelkeit(?).
זַרְנוּקָא *a. m.* Schlauch.
זַרְנִיךְ *pers. m.* Arsenik.
זָרַע *h.* säen. *Ni.* besät werden. *Hi.* Samen auswerfen (beim Koitus).
זרע (Jud 6, 3) *a., ipf.* 2 *pl.* תִּזְרְעוּן Lv 26, 16 säen. *Aph.* Samen auswerfen. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִזְדְּרַע Lv 11, 37 gesät werden.
זֶרַע *h. m.* 1. Samen, Saat. *pl.* זְרָעִים, זֶרַע הָאָרֶץ Feldsaat; 2. Zeit der Aussaat; 3. Nachkomme, Geschlecht; 4. *pl.* זְרָעִים die erste der sechs Ordnungen der Mischna.
זַרְעָא *a. m., ind.* זְרַע Lv 27, 16 1. Samen, Saat. בֵּית זְרַע Nu 20, 5 Saatfeld. בַּר זְרַע Nu 11, 7, בַּר זַרְעָא Lv 11, 38 ein einzelnes Samenkorn; 2. Nachkomme, Geschlecht.
זֵרְעוֹנִין *h. a. m. pl.* (zweiter Plural zu זֶרַע, זַרְעָא) 1. Sämereien; 2. gesäte Gewächse.
זַרְעִיתָא *a. f., pl.* זַרְעָן Gen 4, 10 Familie.
זרף *a. Pa.* Geschwulst, Entzündung verursachen(?).
זַרְפָּא *a. m.* Geschwulst, Entzündung(?).

זָרַק *h.* 1. werfen; 2. Blut an den Altar schwenken (schütten). *Ni.* 1. geworfen werden; 2. geschwenkt werden.

זְרַק (Ex 24, 6) *a.* schwenken (schütten), streuen, werfen. *Pa. pt. pass. pl. c.* מְזָרְקֵי Jes 51, 20 (MS מְזָרְקֵי) hinwerfen. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִזְדְּרִיקוּ Nu 19, 13 ausgeschwenkt werden.

זרוקפא. *c. s.* זרוקפיה LvJI 1, 16 MS, l. nach LvJI 11, 13 זְפָקְתֵיהּ, s. זְפָקְתָא.

זְרִיקְתָא s. זִרְקְתָא.

זרר *h.* 1. s. זָרָה; 2. s. זור II.

זְרָדָה *h. f.* Weißdorn (*Crataegus Azarolus*).

זְרָדְתָא *a. f.* dass.

זֶרֶת I *h. f.* der kleine Finger.

זֶרֶת II *h. f.* Spanne.

זַרְתָּא (Ex 39, 9), זְרֶתָא *a. f.* dass.

זיתום (falsch זיתום, זייתיה) *gr. m.* (ζῦθος) ägyptisches Gerstenbier.

ח

ח der achte Buchstabe des hebr. Alphabets. ׳ח als Zahlzeichen = 8.

חאיתא l. חֶאוֹתָא *a. f.* Butter.

חב, *pl.* חבין (Tos Kil III 15) l. חָגִין, s. חָגָא.

חָבָא *h.* verbergen. *Pi. pt.* מחבי EchR. Peth. l. מְחַבֵּר, s. חָבַר. *Hi.* verbergen. *Ni. Hitp.* sich verbergen.

חֲבָא *a.* verbergen. *Pa.* dass. *Itpe. Itpa. pt. f.* מִתְחַבְּאָה Thr 1, 3 (nicht im MS) 1. sich verbergen; 2. bedeckt, versteckt werden.

חֲבָא *a. m.* 1. Busen; 2. Name eines Vogels; 3. s. חֵיבָה.

חבב *h. Pi.* 1. lieben, liebkosen; 2. lieb machen.

חבב *a. Pa. pf.* 3 *m. sg. c. s.* חַבֵּיבְנוּן Dt 33, 3 1. lieben, liebkosen; 2. lieb machen. *Itpa. pf.* 3 *f. sg.* אִתְחַבְּבַת 1 S 18, 1 eng verbunden sein, hängen an jem.

חִבָּה *h. f.* Liebe.

חֻבָּה weibl. Personenname.

חִבּוּבָא *a. m., c.* חִבּוּב Mi 6, 7 Liebling.

חִבּוּט *h. m.* Klopfen.

חבול l. חֲבִיל.

חִבּוּלָא I (Koh 7, 28, MS חֲבִילָא!) *a. m.* 1. *ind.* חִבּוּל Lv 19, 28 Wunde; 2. Unrecht, sittlicher Makel.

חִבּוּלָא II *a. m.* Zins.

חֲבוּלָה *h. f.* Pfand.

חִבּוּלְיָא (Ex 22, 24) *a. m.* Zins.

חִבּוּצָא *a. m.* Preßdatteln.

חִבּוּר *h. m.* Verbindung, Zusammenfügung.

חִבּוּרָא *a. m.* dass.

חֲבוּרָא *a. m.* Zauberer.

חַבּוּרָה *h. f.* Beule.

חֲבוּרָה *h. f.* Gesellschaft, Verein.

חֲבוּרְתָא *a. f., ind.* חֲבוּרָה Ex 12, 46 dass.

חַבּוּרְתָא *a. f.* Beule.

חַבּוּשׁ *h. m.* eine Apfelart.

חַבּוּשָׁא *a. m.* dass.

חֲבוּשָׁא, חֲבוּשְׁיָא *a. m.* Gefangenschaft.

חָבַט *h.* 1. schlagen, zerschlagen; 2. niederdrücken; 3. stoßen. *Ni.* gestoßen werden. *Pi.* niederdrücken. *Hitp.* sich niederwerfen.

חֲבַט *a., ipf.* 2 *m. sg.* תַּחְבּוֹט Dt 24, 20, *pt. pl. m.* חָבְטִין Jes 28, 27 schlagen, klopfen. *Pa.* schütteln. *Itpe.* gestoßen werden.

חֶבֶט *h. m.* 1. Stoß, Verletzung durch Stoß; 2. Besatz (des Schuhs)?

חַבְטָא *a. m.* 1. Stoß, Schlag; 2. Olivenschlagen; 3. zum Schlagen reife Olive.

חֲבִיטָא s. חֶבְטָא.

חֲבָטָה *h. f.* Schlagen.
חַבַּי männl. Personenname.
חבי. *pl.* חביים EchR Einl. l. חֲבָרִים, s. חָבֵר.
חָבִיב *h. m.* lieb, teuer.
חַבִּיבָא (Gen 44, 30) *a. m.* 1. *ind.* חַבִּיב Jer 31, 19 dass.; 2. Vaterbruder; 3. männl. Personenname.
חביבאי l. חַכְּחָבָא.
חֲבִיבוּתָא *a. f.* Liebe, Zärtlichkeit.
חַבִּיבַי männl. Personenname.
חַבִּיבְתָא *a. f.* 1. Geliebte; 2. Frau des Vaterbruders; 3. Schwiegermutter.
חֶבְיוֹנָא *a. m., pl. c.* חֶבְיוֹנֵי Koh 10, 20 MS, Cant 2, 14 (MS חַבְרֵינֵי) Schlupfwinkel.
חֶבְיוֹנָה *h. f.* Vorratskrug.
חֲבִיטָא I *a. m.* Knüttel.
חֲבִיטָא II *a. m.* Magen.
חֲבִיל (Est II 5, 1, MS חֲבַל) *a.* wehe!
חֲבִילָא I *a. m.* Verlust, Schaden.
חֲבִילָא II *a. m.* Bündel.
חֲבִילָה *h. f.* 1. Verbindung; 2. *pl.* חֲבִילִין Bündel; 3. Band; 4. Pfändung; 5. Haufe.
חָבִיץ *h. m.* süße Mehlspeise.
חֲבִיצָא *a. m.* 1. dass.; 2. l. חִבּוּצָא.
חָבֵיר, s. חָבֵר.
חַבִּירָא *a. m.* düster.
חֲבֵירָא *a. m.* Genosse, s. חַבְרָא.
חֲבֵירָה *h. f.* Genossin.
חֲבֵירוּת s. חֲבֵרוּת.
חֲבִישָׁה *h. f.* Einsperrung.
חֲבִישְׁתָא *a. f.* dass.
חָבִית *h. f., pl.* חָבִיּוֹת Vorratskrug.
חָבִיתָא *a. f.* dass.
חָבַל I *h.* verderben, verletzen. *Ni.* verletzt werden. *Pi.* verletzen. *Hitp.* verderbt werden.
חָבַל II *h.* Pfand nehmen. *Ni.* verpfändet werden.
חבל III *h. Pi.* kreisen, Wehen haben.
חֲבַל I *a.* verderbt handeln. *Pa.* 1. *pf.* 3 *m. pl.* חַבִּילוּ Gen 6, 12 verderben. *pt. pass.* מְחַבַּל Dt 23, 2 B. mit entferntem männl. Glied; 2. *ipf.* 2 *pl.* תְּחַבְּלוּן Dt 4, 16 dass.; 3. zugrunde gehen. *Itpe. Itpa. pf.* 3 *f. sg.* אִתְחַבַּלַת Gen 6, 11 verderbt, vernichtet werden.
חבל II *a. Pa.* Wehen haben.
חֲבָל *a. h.* wehe!
חֶבֶל *h. m.* 1. Strick, Meßschnur; 2. Besitztum.
חֲבֶל I *h. m.* Schaden.
חֵבֶל II *h. m.* Geburtswehe.
חֲבֵל s. חֲבִיל.
חֲבָלָא *a. m.* Schaden, Verderben, Garaus.
חִבְלָא I *a. m., pl.* חִבְלִין Jer 22, 23 Geburtswehen.
חַבְלָא (2S 8, 2, MS עַדְבָּא), חִבְלָא II *a. m.* 1. *pl. c. s.* חִבְלָהָא Jes 33, 23 Seil, Strick; 2. חֲבֵיל יַמָּא Ortsname.
חֲבָלָה *h. f.* 1. Verletzung; 2. Schadenersatz.
חַבָּלָה *h. f.* Zerstörung.
חַבָּלְתָא *a. f., ind.* חַבָּלָא Ez 28, 8 Verderben, Verwesung.
חַבְלָנִית *h. f.* Verderberin.
חֲבַנְּנָא *a. m.* träge.
חֲבַנְּנוּת *a.* träge (*Adv.*).
חֲבַנְּנוּתָא *a. f.* Trägheit.
חָבַם *h.* zerstoßen. *Ni.* zerstoßen werden.
חֲבַם *a.* dass.
חֲבָסָא *a. m.* Quetschung.
חבץ *h. Pi.* Brei einrühren.
חֻבְצָא *a. m.* 1. Quarkkäse; 2. s. חִבּוּצָא; 3. s. חֲבִיצָא.
חֲבַצֶּלֶת *h. f.* (nach dem Syr. Herbstzeitlose (*Colchicum*). Löw.) nach Tg. Cant 2, 1 Tazette (*Narcissus Tazetta*).
חָבַק *h.* umarmen, umschlingen. *Pi. Hitp.* dass.
חבק *a. Pa. pt. f.* מְחַבְּקָא 2K 4, 16 1. anklammern, umarmen, zusammenhalten; 2. die Hände falten.
חֶבֶק *h. m.* 1. Umschlingung (am Schuh); 2. Halsband; 3. Sattelgurt.

חָבַר *h.* 1. verbinden, zugesellen, Anteil haben; 2. beschwören, besprechen. *Pi.* 1. verbinden, zusammenschließen; 2. beschwören, bezaubern. *Ni.* verbunden werden. *Pu.* verbunden sein. *Hitp.* 1. sich verbinden; 2. bezaubert werden.

חבר *a. Pa.* 1. *pt. pass.* מְחוּבַּר Dt 22, 11 verbinden; 2. bannen, beschwören. *Itpa. pf.* אִתְחַבַּר Nu 25, 3 sich verbinden.

חָבֵר *h. m.* 1. Genosse, Gefährte; 2. der andere; 3. Titel der Gelehrten; 4. Mitglied der Genossenschaft zu genauer Befolgung der Zehnt- und Reinigungspflichten.

חֶבֶר *h. m.* 1. Verbindung, Gesellschaft. חֶבֶר עִיר Gemeindeverband. חֶבֶר גּוֹאלְקִי Doppelsack; 2. Zauberei.

חַבָּר *h. m.* 1. Zauberer; 2. Geber (Perser).

חַבָּרָא *a. m.* dass.

חַבְרָא *a. m., c. s.* חַבְרֵיהּ Ex 21, 35 1. Freund, Genosse; 2. der andere. גְּבַר לְחַבְרֵיהּ Gen 11, 3 einer zum andern; 3. Gelehrter; 4. Mitglied der Gesellschaft zur Befolgung der Zehnt- und Reinigungspflichten.

חִבְרָא *a. m.* Dunkelheit.

חֲבַרְבַּר *a.* dunkel machen.

חֲבַרְבָּר *h. m.* eine Eidechsenart.

חֲבַרְבְּרָא *a. m.* dass.

חֲבַרְבְּרַיָּא (GenJI 19, 11, MS חוורווריא) *a. m. pl. d.* weißer Star.

חֲבֵרָה *h. f.* 1. Genossin; 2. andere.

חַבְרוּרָא (?) *a. m.* Gesellschaft (?).

חֲבֵרוּת *h. f.* 1. Gesellschaft; 2. Gesellschaft der Chaberim; 3. Regel der Chaberim; 4. Thoraschüler.

חַבְרוּתָא *a. f.* 1. Gemeinschaft, Freundschaft; 2. Genossenschaft (der Chaberim).

חֲבַרְתָּא *a. f., c. s.* חֲבַרְתַּהּ Ex 11, 2, *pl. c. s.* חַבְרָתִי Jud 11, 37 Soc 59 (*in pausa*) Genossin.

חָבַשׁ *h.* 1. fesseln, gefangen nehmen; 2. satteln, rüsten; 3. nahe aneinandersetzen. *Ni.* 1. gefesselt, gefangen werden; 2. nahe aneinandergesetzt werden. *Hi.* nahe aneinandersetzen. *Hitp.* gefangen werden.

חֲבַשׁ *a.* fesseln, fangen. *Itpe.* gefesselt werden.

חֶבֶשׁ *h. m.* eine Apfelart (?).

חֲבָשָׁה *h. f.* Satteln.

חַבְתָּא Ortsname.

חִבְּתָא (Cant 2, 5) *a. f.* Liebe, Zärtlichkeit.

חֲבִתִּין *h. m. pl.* Tiegelgebäck des hohepriesterlichen Speisopfers.

חַג *h. m.* 1. Fest, Feier; 2. Laubhüttenfest; 3. Festopfer.

חַגָּא (Dt 16, 16) *a. m.* 1. Fest, Feier; 2. Laubhüttenfest; 3. *pl.* חִנְגִּין Ex 15, 20 Reigen; 4. Personenname.

חָגָא s. הָגְתָא.

חָגָב *h. m.* 1. Heuschreckenart; 2. Scham.

חַגָּבָא (Lv 11, 22) *a. m.* Heuschreckenart.

חָגַג *h.* 1. Fest feiern; 2. Festopfer darbringen.

חֲגַג *a., ipf.* 2 *m. sg.* תֵּיחוֹג Dt 16, 15, 3 *m. pl.* יֵיחֲגוּן Ex 5, 1, *pt. pl.* חָגְגִין 1 S 30, 16 1. Fest feiern; 2. einen Kreis ziehen.

חוגגים, חוגים l. חֲגוּגִים, s. אָגוּגָא.

חַגָּה *h. f.* Festfeier.

חַגְוִין *a. m. pl., c.* חַגְוֵי Cant 2, 14 Kluft.

חֲגוֹר *h. m.* Gurt.

חֲגוֹרָה *h. f.* 1. Gurt; 2. Ausrüstung; 3. Einhegung mit Stricken.

חָגָז *h. m.* Heuschreckenart.

חֲגִיגָה *h. f.* 1. Festfreude; 2. Festopfer; 3. Gesetz betreffend das Festopfer; 4. Name eines Mischnatraktates.

חֲגִירָא (Sac 12, 11) *a. m., ind.* חֲגִיר Lv 21, 18 lahm.

חֲגִירָה *h. f.* Umzäunung. בֵּית ח' Ortsname.

חֲגִירוּת *h. f.* Lahmheit.

חָגַל *a.* 1. einen Kreis ziehen; 2. herumgehen. *Pa.* herumziehen.

חֲגָסָא *a. m.* Klippschliefer (*Hyrax syriacus*).

חָגַר I *h.* umbinden, gürten. *Pi.* dass.

חָגַר II *h.* stolpern, hängen bleiben. *Hi.* dass. *Hitp.* lahm werden.

חֲגַר I *a.* umbinden, gürten.

חֲגַר II (2 S 4, 4, MS אִתְחֲגַר) *a.* hinken. *Pa. pt.* מְחַגַּר 2 S 19, 27 dass. *Aph. pt.* מַחְגִּיר Est II 1, 2 (MS מַחְגּוֹר!) dass. *Itpe. pf.* אִתְחֲגַר 2 S 4, 4 gelähmt werden, hinken.

חִגֵּר *h. m.* lahm (auf einem Fuß?).

חָגָר Ortsname.

חַגְרָא 1. Gen 16, 14 Ortsname (Sur, Bered); 2. männl. Personenname.

חַגְרָא *a. m.* 1. lahm, hinkend; 2. חֲגַר פּוּם stotternd.

חַגַּרְתָּא *a. f.* Lahmheit.

חַגְּתָא *a. f.* Fest.

חַד *h. m.* 1. scharf, spitz; 2. schnell.

חַד (Gen 1, 5) *a. m., f.* חֲדָא Ex 30, 10 eins, ein, einzeln, einzig. כָּל חַד וְחַד ein jeder. חַד — חַד Ex 17, 12 der eine — der andre. חֲדָא Ex 30, 10 einmal. חַד מִן עַסְרָא Gen 14, 20 ein Zehntel. עַל חַד תְּרֵין Ex 22, 3 doppelt. עַל חַד מְאָה Gen 26, 12 hundertfach. חַד בְּשַׁבָּא erster Tag der Woche. בְּחַד am ersten Monatstage. לַחֲדָא Gen 12, 14 sehr. כַּחֲדָא Gen 13, 6 zusammen, zugleich.

חֲדָא, חֲדִי (Ex 18, 9, Dt 28, 63) *a., pf.* 3 *pl.* חֲדוֹ Threni 1, 21, *ipf.* 2 *m. sg.* תֶּחֱדֵי Dt 16, 11 sich freuen. *Pa. ipf.* 3 *m. sg.* יְחַדֵּי Dt 24, 5, 1 *sg. c. s.* אֲחַדֵּינוּן Jer 56, 7 1. erfreuen; 2. Fest feiern. *Aph.* erfreuen.

חַדָּא *a. m., pl.* חַדֵּי Mutterbrust.

חַדָּא *a. m.* Punkt, Spitze. ח' דְכוֹבְעָא der Vorsprung des Schildknorpels.

חַדָּא Zauberwort.

חַדְּאָה (Jes 22, 2) *a. m.* fröhlich.

חדד *h. Pi.* 1. schärfen, zuspitzen; 2. scharfsinnig machen. *Hitp.* geschärft werden.

חדד *a. Pa.* schärfen. *pt. pass.* geschärft, schlagfertig (in der Diskussion). *Itpa.* scharfsinnig behandelt sein.

חַדָּה *h. f.* scharfe Seite, Schneide.

חָדָה s. חֲדָא.

הֶדְוָא *a.* 1. ei! 2. s. הֶדְוְתָא.

חִדּוּד *h. m.* 1. Schnitt; 2. Spitze, Zacke; 3. geschlechtl. Leidenschaft(?).

חדודא. חדודי עיינין DtJI 18, 10, LvJI 19, 26 Aruk (MS אחורי סנהדרין) l. אָחוֹדֵי עֵינִין.

חֶדְוָה *h. f.* Freude, Vergnügen.

חִדּוּיִין s. חִדּוּת.

חִדּוּק *h. m.* Einfügung, Verschluß.

חִדּוּשׁ *h. m.* 1. Wiederherstellung, Erneuerung; 2. erstes Sichtbarwerden der Mondscheibe nach dem Neumond; 3. neue Auslegung, neues Gesetz; 4. Neuerung.

חִדּוּת *h. f.* gebaute Zisterne.

חִדּוּתָא *a. m.* Neues.

חֶדְוְתָא, חִדּוּתָא *a. f., ind.* חֶדְוָה Gen 31, 27, חֵידוּ Jes 32, 14, *c. s.* חֶדְוָתִי Jes 60, 21, *pl.* חֶדְוָן 1. Freude, Vergnügen; 2. Hochzeitsgesellschaft; 3. s. חוֹדִיתָא.

חֶדְיָא *a. m., ind.* חדיי Est II 1, 3 (MS חֲדֵי) l. חֲדֵי Freude, Vergnügen.

חַדְיָא, חֲדִיָא *a. m., ind.* חֲדֵי Dt 16, 15, Est II 8, 15, *f.* חַדְיָא Est II 8, 15 1. fröhlich; 2. hell.

חַדְיָא (Ex 29, 26) *a. m., pl. d.* חֲדָוָתָא Lv 9, 21 Brust.

חַדְיָב (Jer 51, 27) Adiabene (Landschaft).

חָדִיד Ortsname.

חֲדִידָא *a. m.* scharfsinnig.

חֲדִיסַר *a. m.* elf.

חדית l. חַדְיָב.

חָדַל *h.* weichen, ablassen.

חֲדָלָה *h. f.* 1. Ablassen; 2. Gebrauch des Stammes חדל.

חדם. *ipf.* יהדם (DtJI 25, 9, MS יחרם) l. יְדַחֵם, s. דְּחַם.

חַדְסַר *a. m.* elf.

חַדְסְרָאָה *a. m.* elfter.

חַדְסְרֵי *a. f.* elf.

חָדַק *h.* eindringen. *Pi.* hineinzwängen. *Hitp.* sich eindrängen.

חדק *a. Pa.* hineinzwängen.

חֵדֶק *h. m., pl.* חֲדָקִים 1. ein stachlichter Nachtschatten (*Solanum sanctum*); 2. Füllsel, Ausfüllung.

חַדְקָא (Mi 7, 4) *a. m.* 1. dass.: 2. s. חַרְקָא.

חַדְקָא männl. Personenname.

חַדְקָאָה *a. m.* Abkömmling eines Dornkrauts.

חַדְקִי Ortsname.

חִדֶּקֶל Flußname (Tigris).

חָדַר s. הָדַר.

חֲדַר s. הֲדַר.

חֶדֶר *h. m.* 1. Kammer; 2. Teil der weibl. Scham (Uterus).

חדרונא s. חַרְדּוֹנָא.

חָדַשׁ *h.* neu sein. *Pi.* 1. erneuern; 2. wieder tun; 3. etwas Neues machen. *Hitp.* 1. erneuert werden; 2. neu entstehen; 3. abwechseln, sich ablösen.

חָדָשׁ *h. m.* neu, frisch.

חֲדָשָׁה *h. f.* 1. neu; 2. das Neumachen; 3. Ortsname.

חדת *a. Pa. pt.* מְחַדֵּת Cant 5, 10 (MS מְחַדַּת) 1. erneuern, wiederherstellen; 2. Neues machen. *Itpa. inf.* אִתְחַדְּתָא Dt 32, 12 erneuert werden.

חֲדַתָּא (Ex 1, 8) *a. m., ind.* חֲדַת Nu 6, 3, *f. d.* חֲדַתָּא Dt 22, 8, חֲדַתֵּי neu.

חַדְתוּתָא *a. f., c. s.* חַדְתוּתֵיהּ Lv 13, 55 Neuheit.

חַדְתָּנָא *a. m.* Neuling.

חַו s. חִוְיָא.

חוא *a. Pa. pf.* חַוִּי Gen 3, 11, *imp.* חַו Gen 29, 15, JI חַוִּי erzählen, verkündigen. *Itpa. pf.* אִתְחַוָּא (Dalm. Gr. 338) Gen 27, 42 erzählt werden. *Aph.* zeigen.

חִוָּאָה *a. m., pl. d.* חִוָּאֵי Gen 10, 17 eine Völkerschaft.

חוב *h.* 1. schuldig, verpflichtet, verantwortlich sein; 2. Nachteil bringen. *Pi.* für schuldig erklären. *Hitp.* 1. verurteilt werden; 2. sich schuldig machen. הִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ sein Leben verwirken; 3. verantwortl. sein; 4. Schaden leiden, Unglück haben.

חוב *a., pf.* חָב Lv 4, 23, *ipf.* 3 *m. sg.* יְחוּב Lv 4, 22, *pt.* חָאֵיב 1 S 19, 5, *inf. c. s.* מֵיחַבֵיהּ Nu 15, 27 l. מֵיחָבֵיהּ schuldig sein, sich verschulden. *Pa.* 1. *ipf.* 3 *pl. m.* יְחַיְּבוּן Dt 25, 1 für schuldig erklären, verurteilen; 2. schuldig machen, zur Sünde verleiten *Itpa.* 1. *pf.* אִתְחַיַּב Ex 4, 26 schuldig befunden werden, verurteilt werden; 2. *pf.* 3 *pl.* אִתְחַיַּבוּ Nu 17, 3 sich verschulden.

חוב I *h. m.* Schuld. בַּעַל חוב Gläubiger. שְׁטַר חוב Schuldschein.

חוב II *h. m.* 1. Busen; 2. Laub, Gezweig; 3. Rand, Saum.

חוֹבָא *a. m., c. s.* חוֹבִי Ex 10, 17, *pl. c.* חוֹבֵי Ex 20, 5 1. Schuld; 2. Sünde; 3. Sündenstrafe.

חובאה (Gn 20, 9, MS חוֹבָא) l. חוֹבָא.

חוֹבָה *h. f.* 1. Pflicht, Verpflichtung; 2. pflichtmäßiges Opfer; 3. Urteil, Verurteilung; 4. s. חֵיבָה.

חוֹבְלָן *h. m.* Verschwender.

חוֹבֵר *h. m.* Zauberer.

חוֹבְתָא (Ez 18, 7) *a. f., c.* חוֹבַת Lv 4, 3, *c. s.* חוֹבְתֵיהּ Lv 5, 6 1. Pflicht; 2. Schuld; 3. Nachteiliges.

חוג *a.* einen Kreis ziehen.

חוּגְתָא *a. f.* Kreis.

חוד *h. m.* Punkt, Spitze.

חוּד *a.* 1. zusammenfügen, schließen; 2. *imp.* חוּד Ez 17, 2 Rätsel aufgeben. *Aph.* verknüpfen.

חוּדִיתָא (Jud 14, 14, Ez 17, 2), חוּדְתָא

a. f., pl. חִדְוָן Nu 12, 8, חוּדאִין 1 K 10, 1 l. חוּדְאָנִן (MS מַתְלִין) Rätsel.
חוֹדֶשׁ *h. m.* 1. Neumond; 2. Monat. רֹאשׁ הַח' der erste Monatstag.
חוה *h. Pi.* חִוָּה anzeigen.
חוֹזָאָה *a. m.* 1. Seher; 2. Einwohner von Bē Chozaj.
חוֹזֶה *h. m.* Seher.
חִזּוּי *h. m.* Aussehen. Gestalt.
חוּזַי. בֵּי ח' Ortsname.
חוֹחַ *h. m.* Distel.
חוּחָא *a. m., pl.* חוּחִין Jes 34, 13 dass.
חוט *a.* nähen. *Pa.* 1. *inf.* חַיָּטָא Thr 5, 5 (nicht MS) zusammennähen; 2. flechten.
חוט s. חָטִין.
חוּט *h. m.* 1. Faden (bei der Milz die Gefäße des Hilus, bei den Hoden die Samenstränge, bei der Wirbelsäule das Rückenmark); 2. Strahl; 3. Linie.
חוּטָא (Gen 14, 23) *a. m.* 1. Faden. *pl.* חוּטִין Schaufäden; 2. Strahl; 3. Landstrich.
חוֹטֶם *h. m.* 1. Nase; 2. Nasenloch; 3. Wölbung; 4. Teil des Schuhs.
חוֹטְמָא *a. m.* dass.
חוֹטֶרֶת *h. f.* Höcker, Buckel.
חִוַּי männl. Personenname.
חִוְיָא (Gen 3, 1), חִוְיָה *a. m., ind.* חִוֵי Ex 7, 5, *pl.* חִיוָן Nu 21, 6, חִוִין Dt 32, 32 Schlange.
חֲוָיְתָא (= אַחֲוָיְתָא) *a. f.* Unterweisung.
חוך *h.* kratzen, reiben.
חוך I *a.* dass. *Pi. Aph.* räuspern.
חוך II *a.* lachen, scherzen. *Pa. pf.* 1 *sg.* חַיֵּכִית Gen 18, 15, *pt.* מְחַיֵּיךְ Gen 21, 9, מְחָאֵיךְ Gen 19, 14 B. lachen, verlachen.
חוּכָא *a. m., ind.* חוּךְ Gen 38, 23 1. Gelächter, Fröhlichkeit; 2. Gegenstand des Gelächters.
חוֹכֵר *h. m.* Pächter, der ein stets gleiches Quantum von Naturalien jährlich als Pacht entrichtet.

חוּל I *h.* 1. tanzen; 2. treffen auf, fallen; 3. obliegen, gelten. *Ho.* niedergelegt werden.
חול II *h. Hitpol.* beruhigt sein.
חוּל I *a., pf.* 3 *sg.* חָל Jer 7, 20, *ipf.* 3 *m. sg.* יְחוּל Dt 32, 26 1. tanzen; 2. sich wenden; 3. treffen, fallen auf. *Itpa.* tanzen.
חוּל II *a.* süß, ruhig sein(?). *Pa.* versüßen(?).
חול III (חֲלַל) *Aph.* 1. verzeihen; 2. verzichten auf. *Itpe.* entweiht werden.
חוֹל I *h. m., pl.* חוֹלוֹת Sand, sandiger Boden.
חוֹל II *h. m.* Name eines fabelhaften Vogels (Phönix).
חוֹל III *h. m.* 1. profan, gemein. חוֹל הַמּוֹעֵד Halbfeiertag; 2. *pl.* חֻלִּין Name eines Mischnatraktates.
חוֹלָא *a. m.* 1. Sand; 2. Kastell.
חֲוִילָא *lat. f.* (*villa*) Landgut(?).
חֲוָלֶד (Jes 60, 6) midianitischer Stamm.
חוֹלֶה *h. m.* krank.
חוֹלָה I *h. f.* Übel.
חוֹלָה II *h. f.* Tanz, Reigen.
חוֹלָה III *h. f.* 1. Sandgegend; 2. Dünenland.
חוּלְיָה s. חֻלְיָה.
חוּלֵילָא (Jes 10. 15) *a. m., pl.* חוּלֵילִין 1 K 6, 7 Bohrer. Meißel.
חוּלִיץ *h. m.* Zange.
חוֹלָנִי *h. m.* leidend.
חוּלְתָא *a. f.* 1. Sandebene; 2. Name eines Sees; 3. s. חֻלְתָא.
חום *a.* warm sein. *Aph.* 1. erwärmen; 2. zu Herzen reden.
חוֹם *h. m.* Hitze.
חוּמָא (Gen 8, 22) *a. m.* Hitze.
חוֹמָה *h. f.* 1. Mauer; 2. Personenname.
חוֹמְסָא *a. m.* gewalttätig.
חוֹמֶץ *h. m.* Essig.
חוֹמֶר I *h. m.* Ton.
חוֹמֶר II *h. m.* 1. Erschwerung; 2. קַל

וָחוֹמֶר Schluß *a minori ad majus*; 3. Perle, Amulett.

חוּמַרְתָּא *a. f.*, *pl.* חֲמָרִין 1. Ring; 2. Kugel; 3. runder Stein; 4. Blasenstein; 5. Knoten; 6. Amulett.

חוּמֶשׁ *h. m.* 1. Fünftel; 2. Buch des Pentateuchs; 3. Zahl von Fünfen.

חוּמְתָא *a. f.* Mauer.

חוֹנְיו, חוֹנְיָא, חוֹנִי, חוֹנָא männl. Eigenname (נְחוֹנְיָה = נְחוּמְיָה).

חוּס *h.* 1. schonen, Erbarmen haben; 2. Sorge tragen, beschützen.

חוּס *a.*, *pf.* חָס Ex 12, 27, *ipf.* 3 *m. sg.* יֵיחוּס Ex 12, 23 schonen. *Pa.* gnädig sein, Erbarmen üben. *Aph. ipf.* 1 *sg.* אֲחִיס Ma 3, 17 (MS אֲחוּס) Erbarmen üben.

חוֹסֶן *h. m.* 1. ungehechelter Flachs; 2. Stärke.

חוֹסֶר *h. m.* Mangel.

חוּף *h.* abreiben, scheuern.

חוּף *a.* dass.

חוֹף *h. m.* Strand, Ufer.

חוּפָא *a. m.*, *pl. c. s.* חוּפֵיהוֹן 1 K 7, 33 (MS חֲפֵיהוֹן) Zapfen.

חוּפָּאָה s. חֲפָּאָה.

חוּפְיָא *a. m.* 1. Reiben; 2. Besen.

חוֹפֶן *h. m.* 1. hohle Hand; 2. eine Hand voll.

חוּץ *h.* 1. dicht sein; 2. dicht machen; 3. Scheidung herstellen.

חוּץ *a.* dass.

חוּץ *h. m.* 1. draußen befindlich. בַּחוּץ, מִבַּחוּץ draußen, auswendig; לַחוּץ hinaus; 2. außer, ausgenommen.

חוֹצֵב *h. m.* Steinhauer.

חוּצָה *h. f.* 1. draußen befindlich; 2. fremd. חוּצָה לָאָרֶץ das Ausland (außerhalb Palästinas).

חוּצִי Ortsname.

חוּצֶלֶת *h. f.* Matte, Decke.

חוּצנא s. חֶצְנָא.

חוּק *h.* runden, wölben, höhlen.

חוּק *a.* durchgraben. *Pa.* eingraben, gravieren.

חוֹק *h. m.*, *pl.* חֻקִּין 1. Gesetz, Regel, Gewohnheit; 2. abgestecktes Gebiet.

חֲוָקִין *h. m. pl.* Sprossen einer Leiter, Stufen.

חוּר *h.* durchbohren, durchlöchern, graben.

חָוַר *h.* weiß, klar sein, hell scheinen. *Pi.* klar machen, nachweisen. *Pu.* אֵינוֹ מְחֻוָּר es ist nicht erwiesen. *Hitp.* klar gemacht werden.

חֲוַר *a.*, *ipf.* 3 *f. pl.* יֶחֶוְרָן Gen 49, 12 weiß, hell sein. *Pa.* 1. *ipf.* 3 *m. pl.* יְחַוְּרוּן Nu 8, 7 weiß machen, reinigen, bleichen; 2. klar machen, beweisen. אֶלָּא מְחַוַּרְתָּא כְּ aber das Richtige ist wie. *Aph.* 1. weiß machen; 2. beschämen. *Itpe.* 1. weiß werden; 2. *imp. f. sg.* אִתְחַוְּרִי Jer 4, 14 (MS נְקָא) sich reinigen.

חוּר *a.* sehen.

חיור (bSanh 98ª) l. חֲוָר.

חוֹר, חוּר *h. m.* 1. Loch, Höhle; 2. Augenhöhle.

חוֹרָא (2 K 12, 10) *a. m.*, *pl. d.* חוֹרַיָּא 1 S 14, 11 dass.

חִוָּרָא (Gen 30, 37) *a. m.*, *f. ind.* חִוְּרָא Ex 4, 6, חִוָּרָא 1. weiß; 2. aussätzig; 3. (von Feigen) grün; 4. l. חִוָּרָא.

חוֹרָאָה *a. m.*, *pl. d.* חוֹרָאֵי Dt 2, 12 Horit (Höhlenbewohner).

חוֹרֵג *h. m.* Stiefsohn.

חוֹרֶגֶת *h. f.* Stieftochter.

חוֹרַגְתָּא *a. f.* dass.

הַוּרוּלִין (?) *h. m. pl.* Lattich (s. הָרוּל).

חֲוַרְוַר *h. m.* eine Hornhauttrübung.

חֲוַרְוָרִין *a. m. pl.* Blindheit.

חוֹרֵי *a.* hinter. מִן חוֹרֵי, לְחוֹרֵי dass.

חוֹרֵם *h. m.* Fischer (Beiname eines Gelehrten).

חוֹרִין *h. m. pl.*, בֶּן חוֹרִין 1. frei, nicht versklavt; 2. ohne Hypothek.

חוֹרִין *a. m. pl.*, בַּר חוֹרִין Ex 21, 2 dass.

חוֹרִינָא *a. m.* anderer.

חִוָּרִינָא *a. m.* weiß.

חוֹרִיתָא *a. f.*, *ind.* חוֹרִי andere.

חִוָּרִיתָא *a. f.* feines Weizenmehl.
חַוָּרִיתָא (Lv 11, 19) *a. f.* Reiher.
בֵּית ח׳ חַוְרָן. Ortsname.
חוֹרָנָא *a. m.* ein anderer.
חוֹרָנִיתָא *a. f.* andere.
חוורנס (jAbZ 42ª) l. הוּרְקָן, s. הַרְקָנָא.
חוֹרָנְתָא *a. f.* andere.
חוֹרֶף *h. m.* Winter.
חוֹרֶר *h. m.* Loch. Höhle.
חוֹרֶשׁ *h. m., pl.* חֳרָשִׁין Dickicht. Wald.
חוֹרְתָא *a. f.* Loch, Höhle.
בֵּית ח חֲוַרְתָּן. Ortsname.
חוּשׁ *h.* 1. leiden, Schmerz empfinden; 2. ängstlich, aufgeregt sein; 3. bedenken.
חוּשׁ *a., pf.* חָשׁ 1 S 24, 6 1. ängstlich, bekümmert sein; 2. bedenken. *Aph. pt.* מְחִישׁ Dt 32, 11 dass.
חוּשׁ *h. m.* 1. Dickicht; 2. Gefühl. Sinneswahrnehmung.
חוֹשֶׁךְ *h. m.* Dunkelheit, Finsternis.
חוֹשֶׁן *h. m.* Brustschild des Hohenpriesters.
חוּת *h.* zurückschrecken. verabscheuen. *Pi.* Ekel erregen.
חוֹתָל *h. m., pl.* חוֹתָלוֹת Verpackung von Datteln (aus Palmblättern).
חוֹתָלָה (?) *h. f.* dass.
חוֹתָם *h. m., pl.* חוֹתָמוֹת 1. Siegel: 2. Verschluß; 3. Stempel (der Teil des Stieles, der an der Frucht sitzt); 4. Haut um den Kern einer Frucht; 5. (bildl.) Unschuld.
חוֹתָמָא *a. m., ind.* חוֹתָם Est II 5, 1 Siegel.
חוֹתֶמֶת *h. f.* dass.
חֲזָא (Gen 29. 10) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יֶחֱזֵי Lv 13, 3 sehen, erkennen. נֶחֱזֵי אֲנַן laßt uns betrachten! *pt. act. m.* חָזֵי Gen 49. 3, *f.* חָזְיָא Dt 21. 17 gebührend, würdig: *pt. pass.* חֲזֵי Lv 5, 10 dass. *Pa. Aph. ipf.* 1 *sg.* אַחֲוֵי Gen 41, 28 zeigen, offenbaren. *Itpe. pf.* אִתְחֲזֵי Dt 33, 2B., *inf.* אִתְחֲזָאָה Jud 13, 21 1. sich zeigen; 2. gezeigt werden; 3. tauglich werden. *Ittaph. pf.* 3 *m. sg.* אִתַּחְזֵי Lv 14, 35. *ipf.* 3 *m. sg.* יִתַּחְזֵי Ex 13, 7, *f.* תִּתַּחְזֵי Gen 9, 14 1. gezeigt werden; 2. gesehen werden; 3. sich zeigen; 4. *ipf.* 2 *pl.* תִּתַּחְזוּן Gen 42, 1 einander ansehen.
חָזָה *h.* sehen, erkennen. *Pi.* hineinschieben (brennende Späne zwischen Scheite) (? viell. חָזַז).
חָזֶה *h. m.* Brust.
חֶזְוָא (Gen 29, 17) *a. m., ind.* חֵיזוּ Gen 24, 16, *pl.* חֶזְוִין Nu 12. 6, חֶזְוָן 1. Aussehen, Erscheinung, Gesicht; 2. חֶזְוֵי מַמְרֵא Ebene Mamre.
חזווא l. חֶזְוָנָא oder חֶזְוָא.
חָזוֹיָא (1 S 9, 9) *a. m.* Seher.
חָזוֹן *h. m.* Gesicht.
חֶזְוָנָא (Ex 3, 3) *a. m.* 1. Erscheinung. Wunder; 2. Seher.
חִזּוּק *h. m.* 1. Befestigung; 2. Festhalten.
חֲזוֹר (Cant 6, 5, MS חֲזוּר) *a.* rings. חֲזוֹר חֲזוֹר rings um.
חֲזוּרָא, חַזּוּרָא *a. m., ind.* חַזּוּר Ex 25, 33 1. Apfelbaum; 2. Apfel.
חָזוּת *h. f.* Aussehen.
חֲזוּתָא (= חֶזְוָא) *a. f.* 1. Aussehen, Farbe: 2. Vision; 3. Wartturm.
חֲזָזִית *h. f.* Flechte, eine Art Ausschlag.
חֲזָזִיתָא *h. f.* dass.
חֲזָזָנָא *a. m., ind.* חֲזָזָן Lv 22, 22 an Flechten leidend.
חזיו l. חֵיזוּ, s. חֶזְוָא.
חִזָּיוֹן *h. m.* 1. *pl.* חֶזְיוֹנוֹת Vision; 2. s. חֲזָזִית.
חֶזְיוֹנָא *a. m., pl. c.* חֶזְיוֹנֵי Koh 11, 9 (MS חֵיזוּ) Blick.
חָזִיז *h. m.* 1. Wolke: 2. zartes Gras.
חָזִיזָא (Cant 2, 9) *a. m.* 1. Wolke; 2. zartes Gras; 3. zottig.
חַזִּינָא *a. m.* Beil(?).
חֲזִיר *h. m.* Schwein.
חֲזִירָא (Lv 11, 7) *a. m.* dass.
חַזִּירָא *a. m.* Schweinehirt.

חֲזִירָה I *h. f.* Sau.
חֲזִירָה II *h. f.* 1. Rückkehr; 2. Rückgabe; 3. Herumgehen.
חֲזִירְתָא *a. f.* Sau.
חָזִית *h. f.* Front, Vorderseite.
חֲזִית s. חֲזָוִית.
חֲזִיתָא s. חֲזָוִיתָא.
חָזִיתָא *a. f.* 1. Spiegel; 2. *pl. c. s.* חָזְיָתַהּ Sac 3, 9 Soc 59 Vorderseite, Fläche.
חָזַב *h.* abkneipen. *Hi.* dass.
חֲזַב *a.* dass.
חַזָּן *h. m.* 1. Aufseher; 2. Synagogendiener; 3. Gerichtsdiener.
חַזָּנָא *a. m.* dass.
חַזָּנִית *h. f.,* s. חֲזָוִית.
חָזַק *h.* fest, stark sein. *Pi.* stärken, befestigen. *Hi.* 1. befestigen, stärken; 2. ergreifen, festhalten; 3. annehmen, überzeugt sein, halten für; 4. הֶחֱזִיק טוֹבָה לְ verdanken, als Verdienst anrechnen. *Ho.* 1. im Besitz gehalten werden; 2. gehalten werden für; 3. überzeugt sein. *Hitp.* 1. stark, fest werden; 2. sich ermutigen.
חֲזַק *a.* 1. umgürten, verbinden; 2. in Besitz nehmen. הֲוָה חֲזִיק רֵישֵׁיהּ er hatte Kopfschmerz. *Pa.* fest machen, befestigen. *Aph.* 1. erwerben, in Besitz nehmen, ergreifen; 2. mutig sein; 3. halten für; 4. אַחְזִיק טֵיבוּ לְ verdanken, als Verdienst anrechnen. *Itpe. Itpa.* 1. hangen an, festhalten; 2. gelten für.
חֲזֶק *h. m.* Band, Umgürtung.
חִזְקָא *a. m.* 1. dass.; 2. Ring.
חֶזְקָא *a. m.* Annahme, Mutmaßung.
חֲזָקָה *h. f.* 1. Festhalten, Ergreifen; 2. Besitzergreifung; 3. Annahme, Präsumtion. בְּחֶזְקַת שֶׁ unter der Voraussetzung, daß; 4. angenommener Tatbestand.
חֲזָקְתָּא *a. f.* 1. Besitzergreifung; 2. Annahme.
חָזַר *h.* 1. herumgehen; 2. umkehren. וְחָזַר חֲזוֹר בָּךְ ändere deine Ansicht! הַדִּין die Verhandlung kann wieder beginnen; 3. wieder werden, wieder tun; 4. (auch mit בּוֹ) bereuen, Buße tun. *Pi.* herumgehen. *Hi.* 1. dass. הֶחֱזִיר עַל הַפְּתָחִים betteln; 2. zurückgeben, erwidern; 3. rückgängig machen; 4. wiederherstellen; 5. wiederholen, von neuem tun; 6 wiedereinsetzen.
חֲזַר *a.* 1. herumgehen, umkreisen; 2. umkehren; 3. wiederholen; 4. bereuen. *Pa.* 1. herumwickeln; 2. zurückgeben; 3. *pt. pl.* מְחַזְּרִין Am 9, 9 (MS מְחַוְּרִין) sieben(?). *Aph. pf.* אַחְזַר 2 K 2, 8, *ipf.* 3 *m. sg.* יַחְזַר Ho 10, 2 1. herumgehen, umringen; 2. rollen; 3. *pt. pl. c.* מַחְזְרֵי Gen 49, 8 wenden, umkehren, *pt. pass. pl.* מַחְזְרִין Gen 9, 23 rücklings; 4. zurückgeben, erwidern; 5. zurückführen. *Itpe. pt. pl. f.* מִתְחַזְרָן Ez 1, 12 sich umwenden.
חִזְרָא *a. m.* 1. Gerte, Rute; 2. Kleie.
חזרד s. חֻזְרָר.
חֲזָרָה *h. f.* 1. Herumgehen; 2. Rückkehr; 3. Rückgabe; 4. Umwenden.
חַזְרָן *h. m.* eifrig, geschäftig.
חֶזְרָנָא *a. m., pl.* חֶזְרָנִין Umgebung.
חֶזְרָנוּתָא, חַזְרָנוּתָא *a. f.* dass.
חוזרר, חֻזְרָר, חַזְרָר *h. m.* Weißdorn (*Crataegus Azarolus*).
חֲזֶרֶת *h. f., pl.* חֲזָרִים Lattich (*Lactuca sativa*). חֲזֶרֶת גַּלִּים wilder Lattich (viell. *Lactuca scariola*).
חָח *h. m.* Befestigung, Schnalle.
חחי (bGitt 70[a]) l. חָרֵי, s. חָרָא.
חט (Jes 14, 19) l. יַחַט (so MS) s. יַחֲטָא.
חֵטְא, חֵט *h. m.* Sünde.
חָטָא I *h.* fehlen, sündigen. *Pi.* 1. entsündigen; 2. säubern. *Hi.* sündigen machen.
חטא II *h. Pi.* Wohlleben genießen. *Hitp.* 1. sich gütlich tun; 2. sich

freundlich zeigen: 3. sich vertraulich benehmen.

חֲטָא I *a.*, *ipf.* 3 *m. sg.* יֶחְטֵי Ez 18, 20, *pt. pl. m.* חָטַן Ex 5, 16 fehlen, sündigen. *Pa.* sündigen machen. *Aph. ipf.* 3 *m. sg.* יַחְטֵי Est II 4, 11 (nicht MS) sündigen machen. *Itpe.* versucht werden.

חֲטָא II *a.* zart sein. *Pa.* besänftigen, überreden. *pt. pass.* verzärtelt.

חֲטָא (Sac 3, 2) s. יַחֲטָא.

חִטָּא *a. m.* Reihe, Linie.

חִטְאָה (1 S 10, 27) *a. m.*, *ind.* חֵטְא Dt 19, 15, *c. s.* חַטְאָךְ Gen 4, 7, *pl.* חֲטִין Lv 19, 29 Sünde.

חַטָּאָא *a. m.* Sünder.

חֲטָאָה *a. m.*, *pl. c. s.* חֲטָאָנָא Ex 34, 9, חֲטָאֵיהוֹן Lv 16, 16 Sünde.

חַטָּאת *h. f.* 1. Sünde; 2. Verderben; 3. Sündopfer.

חַטָּאתָא s. חַטָּתָא.

חָטַב I *h.* abschneiden, abhauen. *Pi.* auskratzen.

חָטַב II *h.* wegreißen.

חֲטַב I *a.* abhauen.

חֲטַב II *a. pf.* 2 *sg. m.* חֲטַבְתְּ Dt 26, 17 erwählen.

חֲטַב III *a.* sticken(?).

חִטְבָא *a. m.* 1. Stickerei(?); 2. l. רִטְבָא.

חֲטָבָה *h. f.* Fällen, Abschneiden.

חִטָּה *h. f.*, *pl.* חִטִּים Weizen (*Triticum*).

חטהא l. חִטְאָה.

חָטוֹטָא *a. m.* der Ausgrabende.

חֲטוֹטֶרֶת *h. f.* Höcker, Buckel.

חִטּוּי I *h. m.* Reinigung.

חִטּוּי II *h. m.* Üppigkeit, Wohlleben.

חִטּוּיָא *a. m.* dass.

חֲטוּלִים Ortsname.

חֲטוּפָא *a. m.*, *ind.* חֲטוּף Jud 9, 24 Raub.

חָטוֹפָא *a. m.*, *pl.* חָטוּפִין Gen 6, 11. 13, Ob 5, 2 S 22, 50 Soc 59 Räuber.

חֲטוֹרִיתָא *a. f.*, *ind.* חֲטוֹרִית Jes 30, 6 Höcker (des Kamels).

חטותא l. חֲטִיתָא.

חָטַט *h.* 1. graben; 2. ausgraben; 3. durchgraben. *Pi.* 1. dass.; 2. scharren. *Ni. Hitp.* ausgegraben werden. *Hitpol.* geschliffen, poliert werden. *Pilpel.* חִטְחֵט graben.

חֲטַט *a.* graben, bohren. *Pa.* 1. dass.; 2. *pf.* 3 *pl.* חָטִיטוּ Gen 3, 7, *pt. pl. f.* מְחָטְטָן Ez 13, 8 nähen.

חֲטָטִין *h. m. pl.* Geschwüre.

חֲטָטִין *a. m. pl.* dass.

חיטטין (SchirR 7) l. חִיטּוּיִן, s. חִטּוּי.

חֵטִי *h. m.* Sünde, Schuld.

חָטְיָא, חַטָּיָא *a. m.* Sünder.

חֲטִיבָה I *h. f.* Abschneiden, Fällen.

חֲטִיבָה II *h. f.* Gegenstand der Erwählung.

חֲטִיבְתָא *a. f.* Erwählung.

חֶטְיָה *h. f.* Sünde.

חֲטִיטָה *h. f.* Aushöhlen, Auskratzen.

חֲטִיטוּב, חֲטִיטוּם(?) *x. m.* Schild(?).

חִטִּין, חִטִּין *h. f. pl.* Schneidezähne.

חֲטִיפָה *h. f.* Abschaben.

חֲטִיפִיתָא *a. f.* ein Raubvogel.

חֲטִיתָא *a. f.* 1. Sünde; 2. Üppigkeit.

חֲטָם *h. m.* Nasenring.

חָטַף *h.* 1. fortreißen, rauben; 2. eilig austeilen. *Hitp.* 1. fortgerissen, geraubt werden; 2. beeilt werden.

חֲטַף *a.*, *ipf.* 2 *m. pl.* תַּחְטְפוּן Jud 21, 21, *pt. pl.* חָטְפִין Est II 1, 2, *inf.* מִחְטַף Est II 1, 1 1. fortreißen, rauben; 2. zerreißen; 3. Gewalt antun, eine Schriftstelle pressen. *Itpe.* weggerissen werden. *Pa. pt. pl.* מְחַטְּפִין Est II 1, 2 (MS חָטְפִין) fortreißen.

חַטְפָא (Jon 3, 8), חִטְפָא (Ez 45, 9) *a. m.* Raub, Gewalttat.

חֲטָפָה *h. f.* Abschaben.

חֲטָפִיתָא *a. f.* ein Raubvogel.

חֲטַר *a.* 1. umzäunen; 2. schlagen. *Pa.* mit einem vertikalen Strich versehen.

חוּטְרָא (Nu 17, 21) *a. m.* 1. Stab. Rute.

חֻטְרָא דְרָעָא Vogelknöterich (*Polygonum aviculare*)(?); 2. חֻטְרָא Mi 2, 12, *pl.* חֻטְרִין Nu 32, 16 (MS חַטְרִין) Hürde, Gehege; 3. Stadt bei Nehardea.

חַטְרָנָא *a. m.* streifig(?).

חֲטֹרֶת *h. f.* Höcker, Buckel.

חַטָּתָא (Ex 29, 36) *a. f.*, *pl. c. s.* חַטָּוָתְהוֹן(!) Nu 18, 8 Sündopfer.

חִטְּתָא *a. f.*, *pl.* חִטִּין Ex 29, 2 1. Weizen; 2. Weizenernte; 3. Warze; 4. *pl.* חִטֵּי Körner (des Ringknorpels).

חַי *h. m.* 1. lebend, lebendiges Wesen; 2. kräftig, gesund; 3. in natürlichem Zustand, roh; 4. (vom männl. Glied) im Erektionszustand; 5. (von der Haut) ohne Oberhaut; 6. (vom Wein) ungemischt.

חַיָּא (Lv 13, 14) *a. m.*, *ind.* חַי Ex 12, 9 dass. *pl. d.* חַיַּיָּא Gen 2, 9 Leben. חַיָּךְ bei deinem Leben. לְחַיֵּי Ru 3, 13 Glück zu!

חֲיָא (Gen 5, 3) *a.*, *ipf.* 3 *m. sg.* יֵיחֵי Gen 3, 22, *inf.* מֵיחָא Ez 18, 9 Soc 59, *pt.* חָיֵי Dt 8, 3 1. leben; 2. genesen. *Pa. ipf.* 3 *m. sg. c. s.* יְחַיֵּינְנָא 2 K 7, 4 1. beleben, ins Leben rufen; 2. am Leben erhalten. *Aph. ipf.* 2 *m sg.* תַּחֵי Ex 22, 17, *inf.* אַחָאָה 2 S 8, 2, אַחְוָאָה Jes 38, 16 (MS אַחָאָה) wieder beleben, leben lassen, auferwecken.

חִיָּא männl. Personenname.

חַיָּב *h. m.*, *f.* חַיֶּבֶת 1. Schuldner; 2. schuldig, verpflichtet; 3. bösartig.

חַיָּבָא (Gen 18, 23) *a. m.*, *f. d.* חַיָּבְתָא 1. schuldig; 2. Sünder.

חֲיָבָה(?) *h. f.* Vorrat.

חִידָא (Est I 8, 15, Est II MS 8, 15 בִּידָא) *a. m.* Kopfschmuck(?).

חִידְתָא *a. f.* Rätsel.

חָיָה *h.* 1. leben; 2. gesunden, heil werden. *Ni.* zum Leben erweckt werden. *Pi. Hi.* 1. leben lassen; 2. beleben, erwecken; 3. erhalten, ernähren.

חַיָּה *h. f.* 1. lebendig; 2. Tier, Wild; 3. Wöchnerin; 4. Hebamme; 5. *pl.* חַיּוֹת eine Engelklasse.

חִיּוּב *h. m.* 1. Verpflichtung; 2. Verschuldung; 3. Strafbarkeit.

חִיּוּבָא *a. m.* 1. Verpflichtung; 2. Strafbarkeit.

חִיּוּבְתָא *a. f.* Schuld.

חִיּוּלָא *a. m.* Kraft.

חַיּוּת *h. f.* Lebensunterhalt.

חֵיוְתָא (Jes 38, 13) *a. f.*, *ind.* חֵיוָא Ex 23, 29, *pl.* חֵיוָן, חֵיוָן 1. Tier; 2. חֵיוָתָא NuJI 35, 11 (MS) Lebensunterhalt.

חַיּוּתָא *a. f.* 1. Leben, Lebensunterhalt; 2. lebendes Wesen; 3. Mutterschoß.

חֲיָט *h. m.* Näharbeit.

חַיָּט *h. m.* Schneider.

חַיָּטָא *a. m.* dass.

חִיטִין, חִיטָן *h. m.* Riedgras, Binse.

חַיִּים *h. m. pl.* 1. Leben. חַיֵּי עוֹלָם ewiges Leben. חַיֵּי שָׁעָה zeitliches Leben. חַיֶּיךָ bei deinem Leben; 2. Erhaltung des Lebens. חַיֵּי נֶפֶשׁ Lebensbedürfnis.

חֲיָיתָא *a. f.* Sack.

חֵיךְ *h. m.* Gaumen.

חַיָּךְ *h. m.* Stotterer.

חיל *a. Pa.* 1. stärken; 2. *inf.* חַיָּלָא Nu 4, 23 Kriegsdienst leisten. *Itpa.* 1. gestärkt werden; 2. *pf.* 3 *m. pl.* אִתְחַיִּלוּ Nu 31, 7 sich scharen.

חַיִל *h. m.*, *pl.* חֲיָלִין, חֲיָלוֹת 1. Heer; 2. Stärke, Gesundheit.

חֵיל *h. m.* 1. Raum zwischen der inneren und äußeren Umwallung einer Stadt; 2. Raum im Tempel rings um die inneren Höfe, zunächst dem Heidenvorhof.

חֵילָא *a. m.* dass.

חֵילָא (Gen 31, 29), חֵילָא *a. m.*, *ind.* חֵיל Ex 32, 11, *pl. d.* חֵילַיָּא Ex 12, 41, חֵילָוָתָא 1 K 15, 20, *c. s.* חֵילָוָתֵיהּ Est II 1, 4 1. Stärke; 2. Heer; 3. Ertrag; 4. Beweis. חֵילֵיהּ דְּ der Beweis

jemandes (jer. Talm.); 5. stark; 6. s. חַלְיָא und חַלָּא.

חֵילָה h. f. Stärke(?).

חֵילוּתָא, חֵילוּתָא a. m., c. s. חֵילוּתֵיהּ Cant 8, 4 (MS חֵילָוָתֵיהּ) 1. Stärke; 2. Kriegsmacht, Heer.

חֵילֵף s. חֵלֶף I.

חֵילֵשׁ s. חַלְשָׁא.

חֵילַת (Ez 27, 18) Ortsname.

חֵילֶת h. f. Schilfart.

חֵימָא a. m. Rettig (*Raphanus sativus*).

חֵימָה h. f. Zorn.

חֵימָרָא (Gen 11, 3) a. m. Asphalt.

חַיִס h. m. legitime Verwandtschaft.

חָיִס h. m. Schonung.

חַיְסָא a. m., ind. חַיַס Ex 12, 27, Jes 30, 14 Schonung, Erbarmen.

חֵיפָא a. m. 1. Angriff, Anprall; 2. Hafenstadt am Karmel.

חֵיפָה I s. חֵפֶת.

חֵיפָה II h. f. 1. bloß eingesalzene Tierhaut (dritte Qualität des Pergaments); 2. s. חִפָּה.

חֵיפָנִי h. m. aus Chaipha.

חַיִץ h. m. (dünne) Scheidewand.

חִיצָא, חִיצָה h. f., pl. חִיצָאוֹת 1. etwas Seltsames, Unnatürliches; 2. Scheidewand.

חיצה s. חִישָׁה.

חִיצוֹן h. m. 1. außenbefindlich; 2. außerkanonisch; 3. unverheiratet.

חִיצוֹנָא a. m. Außenposten.

חִיצוֹנִי h. m. Häretiker.

חֵיק h. m. Busen, Schoß.

חֵיקָא a. m., c. s. חֵיקֵיהּ 2S 12, 3 (MS חֲנֵיהּ) dass.

חִירָה h. f. ausgehöhlter Fels.

חֵירוּם h. m. Absperrung.

חֵירוּף h. m. Schmähung.

חֵירוּפָא a. m. dass.

חֵירוּת h. f. Freiheit.

חֵירוּתָא (Lv 19, 20) a. f. 1. dass.; 2. ind. חֵירוּ Gen 40, 16 Vornehmheit.

חִירְיָא Ortsname.

חירר (DtJI 15, 17) 1. mit MS חֵירוּ, s. חֵירוּתָא.

חִירָתָא. פּוּם ח' (Ex 14, 9) Ortsname (bibl. Pi Hachiroth).

חִישָׁה h. f. Dickicht.

חִישׁוּתָא a. f. Sinnen.

חִישְׁתָא a. f., c. חֵישַׁת Mi 3, 12 dass.

חֵית der achte Buchstabe des hebr. Alphabets.

חַיְתָא, חַיְתָא a. f. 1. חַיְתָא Gen 1, 20, c. חַיַּת Gen 3, 19 lebendiges Wesen; 2. חַיְתָא 2S 23, 11 Dorf; 3. s. חַיְיְתָא; 4. Ex 1, 19 (MS חָיְתָא) Hebamme; 5. Wöchnerin.

חֵךְ h. m. Gaumen.

חִכָּא a. m., c. s. חִכָּךְ Ho 8, 1 dass.

חכא a. Pa. warten, harren.

חכבית 1. אֲבָבִית.

חכה I h. Pi. angeln.

חכה II h. Pi. warten, harren.

חַכָּה h. f., pl. חַכִּין Angel.

חִכּוּךְ h. m. eine Hautkrankheit (Krätze?).

חָכוּר h. m. Pacht.

חָכוּר h. m., pl. חֲכוּרוֹת Pächter, der ein immer gleiches Quantum von Naturalien als Pacht entrichtet.

חָכוּרָא a. m. dass.

חַכְחָכָא a. m. Schramme.

חַכִּימָא a. m., pl. חַכִּימִין Dt 1, 13 1. weise, gelehrt; 2. Titel von Gelehrten.

חַכִּימָאָה a. m. einer, der gelehrt sein will.

חַכִּימוּתָא a. f., c. חַכִּימוּת Ex 35, 25 (MS חַכִּימַת) Gelehrsamkeit, Weisheit.

חַכִּימְתָא a. f., c. חַכִּימַת Ex 35, 25 weise.

חֲכִינַי männl. Personenname.

חכינאנות 1. חֲבִנָאנוּת.

חָכִיר h. m. 1. Pächter; 2. Pacht.

חָכִירָא a. m. 1. dass.; 2. s. חֲבִירָא.

חֲכִירוּת h. f. Pacht, Pachtsumme.

חָכַךְ h. 1. rauh sein, reiben, kratzen; 2. zaudern. Pi. räuspern. Hitp. sich reiben.

חכך a. Itpe. sich reiben.

חֲכַךְ *h. m.* 1. Ausschlag, Krätze; 2. Heiserkeit(?); 3. Heimsuchung.

חכבית l. אֲבָבִית.

חָכַם *h.* 1. weise sein; 2. kennen. *Hi.* 1. weise werden, Gelehrter werden; 2. weise machen; 3. klügeln. *Hitp.* weise werden.

חֲכַם (1 K 5, 11), חֲכִים(?) *a.* 1. *pf.* 3 *pl. m.* חֲכִימוּ Ex 15, 8, weise, gelehrt sein; 2. *ipf.* 1 *sg.* אֶחְכּוֹם Koh 7, 23, *pt. pl.* חָכְמִין Gn 2, 9 kennen, wissen; 3. können; 4. beiwohnen; 5. klar, erwiesen sein. *Pa.* 1. weise machen, belehren; 2. *pf.* 3 *m. sg. c. s.* חַכְּמַנִי Gen 27, 36 (MS אַכְמַנִי), 3 *pl.* חַכִּימוּ Ex 15, 8 (MS חֲכִימוּ) überlisten, listig handeln; 3. weise sein; 4. *pf.* 2 *sg.* חַכֵּימַת Jes 29, 16 l. חַכֵּימְתְּ kennen, verstehen. *Aph. pf.* 3 *m. sg. c. s.* אַחְכֵּימְנוּן Gen 48, 14, אַחְכְּמַנִי Ez 3, 2 erkennen lassen. *Itpe.* erkannt werden. *Itpa.* 1. weise werden; 2. sich beraten; 3. erkannt werden; 4. *ipf.* 1 *pl.* נִתְחַכַּם Ex 1, 10 überlisten.

חָכָם *h. m.* 1. Kenner; 2. Gelehrter, Weiser; 3. Titel von Gesetzesgelehrten.

חֲכָמָה *h. f.* 1. *fem.* von חָכָם; 2. Hebamme.

חָכְמָה *h. f.* Weisheit.

חַכְמַי männl. Personenname.

חַכְמָנִית *h. f.* verständig.

חָכְמְתָא, חֶכְמְתָא *a. f.*, *ind.* חָכְמָה Ex 35, 26, *c. s.* חוּכְמַתְכוֹן Dt 4, 6 Weisheit, Gelehrsamkeit.

חֲכִינָה *gr. f.* (ἔχιδνα) Otter.

חֲכִינָנָא *gr. m.* 1. schlangenähnlich, hinterlistig; 2. s. חֲבִנָנָא.

חֲכִינְתָא *gr. f.* (ἔχιδνα) Otter.

חָכַר *h.* 1. pachten; 2. verpachten. *Hi.* verpachten. S. חוֹכֵר, חָכוֹר.

חֲכַר *a.* dass.

חכרית (jMoK 80[b]) l. הַכָּרֵית, s. כָּרֵית.

חַכְרָנוּתָא *a. f.* Pachtverhältnis, Pachten.

חכשרה l. הַכְשָׁרָה.

חַכְּתָא (Jes 19, 8) *a. f.* Angel.

חל 1. החל מן (jNed 39[c]) l. הָדָא הַלְמֵי; 2. כחל לה (jAbZ 40[d]) l. כַּחֲלָלָה, s. חֲלָלָא.

חָלָא *a. m.* 1. Ex 2, 12 Sand; 2. Vogel Phönix.

חַלָּא I (חִלָּא) *a. m.* Körnchen, Kügelchen.

חַלָּא II *a. m.*, *c.* חַל Num 6, 3 Essig.

חַלָּא III *a. m.* Saft.

חֲלָא(?) *a. m.* süß.

חוּלָּא (Lev 10, 10) *a. m.* gemein, profan. ח' דְמוֹעֲדָא Halbfeiertag.

חֲלָא I *a.* 1. sanft, süß sein; 2. s. חול III. *Pa.* süß machen. *Itpe.* süß werden.

חֲלָא II *a.* krank sein.

חֶלְאָה weibl. Personenname.

חָלָב *h. m.* Milch. בָּשָׂר וְחָלָב Verbot, betreffend das Zusammenkochen von Fleisch und Milch. מֵי חָלָב Molken (Buttermilch?). נֵץ חָלָב eine Pflanze (Ornithogalum). ח' בֵּיצִים Eiweiß. גּוּשׁ חָלָב Ortsname.

חָלַב *h.* 1. Milch geben; 2. melken. *Ni.* gemolken werden.

חֲלַב *a.* dass.

חֵלֶב *h. m.* das zum Essen verbotene Fett.

חַלְבָא *a. m.*, *ind.* חֲלַב Ex 3, 8 1. Milch; 2. Eiweiß, Saft.

חֶלְבּוֹ männl. Personenname.

חֶלְבּוֹן *h. m.* Eiweiß.

חֶלְבּוֹנָא *a. m.* dass.

חֶלְבּוֹנְתָא (Ex 30, 34) *a. f.* Galbanum von *Ferula galbaniflora*.

חֲלָבִי *h. m.* milchig.

חֶלְבִּי *h. m.* fettig.

חֶלְבִּיץ *h. m.* Wurzel von Ornithogalum (?). S. נֵץ הֶחָלָב.

חֶלְבָּאנָא *a. m.* Epheu (*Hedera helix*).

חֶלְבְּנָה *h. f.* Galbanum, (von *Ferula galbaniflora*).

חֶלְבָּנִיתָא *a. f.* 1. Ex 30, 34 (B. חִלְבְּנִיתָא) dass.; 2. Epheu (*Hedera helix*).

חֲלַגְלוֹגָה, חֲלוֹגְלוֹגָה *h. f.* Portulak (*Portulaca oleracea*).

חָלַד *h.* graben, höhlen. *Hiph.* 1. hineinstecken; 2. aushöhlen.

חֲלַד *a.* erdfarbig werden(?).

חֶלֶד *h. a.* 1. Erde, Humus; 2. irdisches Leben.

חוּלְדָּא (Lv 11, 29) *a. m.* 1. Blindmull; 2. Wiesel.

חֻלְדָּה *h. f.* 1. Blindmull; 2. Wiesel; 3. weibl. Personenname.

חֲלָדָה *h. f.* Stecken (des Schlachtmessers zwischen Speise- und Luftröhre).

חֶלְדּוֹן (BerR 37) Heldua in Phönizien, südlich von Berytus (jetzt Chulde).

חֲלָדוּתָא *a. f.* Rost, Schimmel.

חָלָה I *h.* krank sein, leiden. *Hiph.* krank machen. *Hoph.* krank gemacht werden.

חָלָה II sanft, süß sein. *Pi.* 1. süß machen; 2. besänftigen. *Hi.* 1. besänftigen; 2. durchdringen.

חַלָּה *h. f.* 1. Teighebe; 2. Kuchen. חַלּוֹת תּוֹדָה Dankopferkuchen (Lv 7, 12); 3. Wabe; 4. Name eines Mischnatraktates.

חֲלוּדָה *h. f.* 1. Rost, Schimmel; 2. Rauh- und Rissigwerden der Haut; 3. l. חֲלִידָה *gr.* (χαλίδιον) Täfelchen.

חֲלוּזָא, חִלּוּזָא *a. m., c. s.* חֲלוּזֵהּ Est II 1, 3, *pl. c. s.* חִלּוּזוֹהִי Est II 6, 11 Busen des gegürteten Gewandes.

חָלוּט *h. m.* eingerührte Speise.

חִלּוּט s. הֶחְלֵט.

חֲלוּטִין *a. m. pl.* Entscheidung. בַּחֲלוּטִין, לַחֲלוּטִין Lv 25, 23 endgültig, gänzlich.

חֲלוּטָנִית *a.* endgültig.

חִלּוּי *h. m.* 1. Süßmachen; 2. Besänftigung.

חִלּוּל *h. m.* 1. Entweihung ח׳ הַשֵּׁם Schändung Gottes durch Verhalten, das auf sein Gesetz ein falsches Licht wirft; 2. Auslösung von Geheiligtem; 3. Verlust der Priesterwürde.

חָלוּל *h. m.* 1. hohl; 2. Höhlung.

חִלּוּלָא *a. m.* Entweihung.

חֲלוֹם *h. m., pl.* חֲלוֹמוֹת Traum. בַּעַל (אִישׁ) הַחֲלוֹם Traumdeuter.

חַלּוֹן *h. m., pl.* חַלּוֹנוֹת 1. Fenster; 2. Luke.

חָלֹן Ortsname.

חִלּוֹנָאָה *a. m., ind.* חִלּוֹנָי Nu 18, 4 1. Nichtpriester; 2. fremd.

חִלּוֹנִי *h. m.* dass.

חִלּוֹנִיתָא, חִלּוֹנֵיתָא *a. f.* dass.

חִלּוּף *h. m.* 1. Wechsel, Tausch; 2. Gegenteil.

חֲלוּף, חֲלוּפֵי *a., c. s.* חֲלוּפָךְ Jes 43, 3, חֲלוּפָהָא Jud 15, 2, חֲלוּפוֹהִי 1 K 21, 2 anstatt.

חִלּוּפָא *a. m.* 1. *c. s.* חִלּוּפֵיהּ Lev 27, 10 Tausch, Eingetauschtes; 2. Ablösung; 3. Gegenteil. לָא מִסְתַּבְּרָא דְּלָא חִלּוּפִין nur das Gegenteil ist einleuchtend; 4. Krisis, Entscheidung; 5. *pl. c.* חִלּוּפֵי, *c. s.* חִלָּפָךְ Est II 6, 1 anstatt.

חִלּוּץ *h. m.* Stärkung.

חֲלוּצָא Ortsname.

חֲלוּצָה *h. f.* die durch Vollzug der חֲלִיצָה frei gewordene Witwe.

חִלּוּק *h. m.* 1. Verteilung; 2. Teilung, Abteilung; 3. Meinungsverschiedenheit.

חָלוּק *h. m.* 1. glatt; 2. leer.

חָלוּק *h. m., pl.* חֲלוּקִין, חֲלוּקוֹת 1. Untergewand, Hemd; 2. eine Art Verband; 3. Reihe, Schicht.

חֲלוּקָא *a. m.* dass.

חֲלוּקָה *h. f.* 1. Untergewand; 2. חֲלוּקַת נֶפֶשׁ Bohnenart.

חלז *a. Pa. pf.* 3 *f. sg.* חַלֵּיזַת (MS חַלֵּיזַת) Est II 1, 3, *pt. pl.* מְחַלְּזִין Est II 6, 11 gürten.

חַלְזָא *a. m.* Lende.

חִלָּזוֹן *h. m.* 1. Schnecke, Muschel; 2. Purpurschnecke; 3. Heuschreckenart; 4. schneckenartige Verzierung; 5. eine Augenkrankheit (Liddrüsenentzündung?).

חַלְזוֹנָא (חַלָּזוֹנָא) *a. m.* 1. Purpurmuschel; 2. eine Augenkrankheit; 3. Heuschreckenart.
חִלְחוּל *h. m.* Durchdringung (v. Gift).
חַלְחוּלִית *h. f.* Ränke(?).
חַלְחוֹלֶת *h. f.* Mastdarm.
חִלְחֵל *h.* 1. höhlen, durchlöchern; 2. schütteln. *Pass.* 1. durchdringen; 2. durchdrungen werden; 3. geschüttelt werden.
חַלְחֵל *a.* aushöhlen. *Pass.* 1. ausgehöhlt werden; 2. durchdrungen werden; 3. zittern.
חַלְחָלָה *h. f.* Zittern.
חֲלַחְלוּחִין *h. m. pl.* eine Platterbsenart (Lathyrus?).
חוּלְחוּלְתָּא (Koh 1, 17), חֲלְחַלְתָּא *a. f.* böser Anschlag.
חָלַט *h.* 1. mischen, Teig anrühren; 2. einrühren, eintauchen; 3. ein Ende machen; 4. ein definitives Urteil abgeben, endgültig ein Urteil abgeben. *Ni.* eingerührt werden. *Hi.* endgültig erklären.
חֲלַט *a.* 1. *ipf.* 3 *f. sg.* תַּחְלוּט 2 S 13, 6 Teig anrühren; 2. gerinnen lassen; 3. einlegen; 4. anheimfallen; 5. endgültig erklären. *Pa.* für immer abtreten. *Aph.* endgültig erklären. *Itpe.* 1. sich verbinden; 2. verfallen.
חֲלָטָא *a. m.* endgültige Entscheidung, definitiver Kaufabschluß.
חַלְטָנִית *h. f.* gänzliches Aufhören. לח׳ für immer.
חלטתא l. הַלְטְתָא.
חֳלִי *h. m.* Krankheit. ח׳ מֵעַיִם Dysenterie.
חֲלֵי, חֲלָיָא *a. m., ind.* חֲלֵי Ez 3, 3 süß.
חֶלְיָא *a. m.* Krankheit.
חֲלְיָא I (Jud 14, 14), חַלְיָא *a. m., ind.* חֲלִי Jud 14, 18 1. Süßes, Süßigkeit (Most); 2. Saft.
חֻלְיָא II *a. m.* 1. Wirbel; 2. (bei der Gurgel) Ringknorpel. בַּר חֻלְיָא Knorpel der Luftröhre.

חֻלְיָה *h. f.* 1. *pl.* חֻלְיוֹת Glied, Teil, Ausschnitt; 2. Wirbel der Wirbelsäule; 3. Schutt, aufgehäufte Erde.
חֶלְיָה *h. f.* Schmuck.
חִלְיָזָא *a. m., ind.* חִלְיָז Lev 21, 20 augenkrank (mit Hornhautfleck, der bis in die Pupille reicht).
חֲלִיטָא *a. m.* eingerührte Speise.
חֲלִיטָה *h. f.* 1. Halsband; 2. eingerührte Speise; 3. endgültiges Urteil.
חֲלִיטְרָא *a. m.* Konditor, Mehlspeisenhändler.
חֲלִיטְתָא *a. f.* 1. *pl. d.* חֲלִיטָתָא Jes 3, 20 Halsband; 2. *pl. d.* חֲלִיטָתָא 2 S 13, 6 eingerührte Speise.
חָלִיל *h. m.* 1. Pfeife, Flöte; 2. Flötenbläser.
חֲלִילָא *a. m.* 1. Pfeife, Flöte; 2. *c.* חֲלִיל Ex 27, 8 hohl; 3. rund, ringsherumgehend.
חֲלִילָה *h. f.* 1. Höhlung; 2. rund um.
חָלִילָה *h.* fern sei es!
חֶלֶם (Jer 29, 24) Ortsname.
חֲלִימָא *a. m.* gesund, wiederhergestellt.
חֲלִימָה *h. f.* Pflanzenname (s. חַלְמוּת).
חָלִיף *h. m.* Binse.
חַלִּיף *h. m., pl.* חַלִּיפוֹת Messer.
חֲלִיפָא männl. Personenname.
חֲלִיפוֹת *h. f. pl.* frischer Trieb.
חֲלִיפִין *h. m. pl.* 1. Austauschung; 2. frischer Trieb.
חָלִיץ *h. m.* Schleife, Schlinge.
חֲלִיצָה *h. f.* 1. Ausziehen, Ablösen; 2. Prozedur des Schuhausziehens bei Verweigerung der Schwagerehe.
חֲלִיצְתָא *a. f.* dass. wie 2.
חָלִיק *h. m.* glatt.
חליקוסתא l. סְלִיקוּסְתָּא.
חֲלִיקוּפְרִי *h. m.* aus dem zyprischen Σόλοι(?).
חֲלִישָׁא *a. m., ind.* חֲלִישׁ Jo 5, 2 (MS חֲלָשׁ), *f.* חֲלִישָׁא Thr 1, 13 (nicht MS) schwach.
חֲלִישׁוּת *h. f.* Schwäche.

חֲלִישׁוּתָא (Ho 7, 9, MS חַלְשׁוּתָא) *a. f.* dass.

חֲלִיתָא, חֲלְיָתָא *a. f.* süß.

חֲלִיתָא s. חֲלְתָא.

חלך l. חֵלֶךְ.

חָלַל *h.* 1. aushöhlen. *pt. pass.* חָלוּל hohl; 2. verwandeln. *Ni.* 1. נֶחֱלַל ausgehöhlt, herausgetrennt sein; 2. נָחוֹל entheiligt, gemein werden. *Pi.* 1. profanieren, entweihen; 2. ungültig machen; 3. auslösen (von heiligen Dingen). *Pu.* 1. gemein (entheiligt) werden; 2. lose sein. *Hi.* הֵחֵל 1. anfangen; 2. profanieren, entheiligen; 3. wechseln. *Hitp.* 1. entweiht werden; 2. an Durchfall leiden. *Pilp.* s. חִלְחֵל.

חֲלַל *a.* 1. *pt.* חָלֵיל Jes 10, 15, *pt. pass. c.* חֲלִיל Ex 27, 8 aushöhlen, bohren; 2. *pf.* 3 *f. sg.* חַלַּת Ez 22, 26, 3 *m. pl.* חָלוּ Gen 4, 26 profan sein; 3. *pt. pass. f.* חֲלִילָא Lev 21, 14 profanieren; 4. waschen. *Pa.* 1. *pf.* 1 *sg.* חַלְּלִית Jes 10, 15 bohren; 2. *pt. pl.* מְחַלְּלִין Ma 1, 12 (MS מְחַלִּין) entweihen; 3. auslösen (von heiligen Dingen); 4. *ipf.* 3 *m. sg.* יְחַלֵּיל Lev 1, 9 waschen, scheuern. *Aph. pf.* אַחֵיל Lev 19, 8, *ipf.* 2 *m. sg.* תַּחֵיל Lev 18, 21; *pt. pass. f.* מַחֲלָא Lev 21, 7 entweihen, dem allgemeinen Gebrauch übergeben. *Ittaph. ipf.* 2 *m. sg.* תִּתַּחַל Lev 21, 9 entweiht werden. *Palp.* s. חַלְחֵל.

חָלָל *h. m.* 1. Erschlagener; 2. Entweihter (vom Priesterdienst Ausgeschlossener); 3. Höhlung (z. B. in der reifen Dattel zwischen Schale und Kern); 4. Kunstgriff, Tücke.

חֲלָלָא *a. m.*, *pl.* חֲלָלִין Ez 28, 13 1. Höhlung, Öffnung; 2. freie Luft; 3. Geheimnis; 4. verborgener Schatz.

חֲלָלָה *h. f.* 1. Entweihte (für den Priester verbotene Frau); 2. Tochter aus der Ehe mit einer solchen.

חָלַם I *h.* träumen.

חָלַם II *h.* gesund sein. *pt. pass.* חָלוּם gesund.

חֲלַם I (Gen 37, 5) *a.* träumen. *Aph. pt. pl. m.* מַחְלְמִין Jer 29, 8 träumen lassen.

חֲלַם II *a.* gesund sein. *pt. pass.* חֲלִים gesund, heil. *Pa.* ganz machen, festschließen.

חֶלְמָא (Gen 37, 6), חִלְמָא *a. m.* Traum.

חֶלְמָא *a. m.* 1. *ind.* חֲלַם Dt 13, 4 Träumer; 2. Traumkundiger.

חֲלָמָה (חֶלְמָה) *h. f.* 1. Naht; 2. Lehm.

חֶלְמָה *h. f.* Malve (*Malva rotundifolia*).

חֶלְמוֹן *h. m.* Eidotter.

חֶלְמוֹנָא *a. m.* dass.

חֶלְמוּת, חֶלְמִית *h. f.* Malve (*Malva rotundifolia*).

חַלָּמִישׁ Ortsname.

חלנונא (DtJ I 28, 42 MS) l. חִלְזוֹנָא.

חֲלָסִית *h. f.*, *pl.* חֲלָסָאוֹת Kies, Sand. בֵּית חֲלָסָאוֹת Sandgrube(?).

חָלַף *h.* 1. vorübergehen; 2. ändern, wechseln. *Ni.* 1. verwechselt werden; 2. einem Nachfolger Platz machen. *Pi.* vertauschen. *Hi.* 1. tauschen, wechseln; 2. junge Triebe bekommen, wieder ausschlagen; 3. zweideutig reden. *Ho.* מְחֻלֶּפֶת הַשִּׁטָּה die Ordnung (der dissentierenden Lehren) ist verwechselt. *Hitp.* vertauscht werden.

חֲלַף, חֲלֵיף (Cant 2, 11) *a.* vorübergehen, verschwinden. *Pa.* 1. *ipf.* 3 *m. sg.* יְחַלֵּיף Lev 27, 10 vertauschen. מְחַלְּפָה שִׁטָּתֵיהּ דְּ die Meinung von N. N. widerspricht sich selbst; 2. auf und ab gehen. *Itpa. pf.* 3 *f. sg.* אִתְחַלַּפַת Jes 1, 7 verwechselt werden, verwandelt werden. *Schaph.* s. שַׁלְחֵיף.

חֵלֶף I *h. m.* 1. Rute, Zweig (der Weide); 2. Schilf, Riedgras; 3. Ortsname.

חֵלֶף II *h. m.* Gegenteil.

חֲלַף (Gen 4, 25), חֵלֶף, חֲלָפֵי *a.* anstatt. חֲלַף דְּ Gen 20, 16 dafür daß, weil.

חִלְפָא *a. m.*, *pl. c. s.* חִלְפַנָא Est II 3, 8

Weide. חַלְפָא דְיַמָּא Blüten von *Juncus odoratus* (*Schönanthum*).
חִלְפָּה *h. m.* frischer Trieb.
חִלְפַּי männl. Personenname (חֲלַפְיָה).
חָלְפָנָא *a. m., c.* חוּלְפַן Dt 23, 10 l. חוּלְפָן Tauschwert, Erlös.
חֲלַפְסַדְרָא *gr. f.* (κλεψύδρα) Wasseruhr.
חֲלַפְתָּא *a. f.* 1. Weide; 2. männl. Personenname.
חָלַץ *h.* 1. gürten; 2. ausziehen, entblößen; 3. das Schuhausziehen bei Verweigerung der Schwagerehe vollziehen, die Schwagerehe verweigern (חָלַץ לְ vom Mann gebraucht, חָלַץ מִן von der Frau gebraucht). *pt. pass.* חֲלוּצָה die durch Chaliza von der Schwagerehe frei gewordene Witwe; 4. verlassen. *Ni.* abgezogen werden, sich lösen. *Pi.* 1. lösen, befreien; 2. gürten, stärken; 3. bewaffnen. *Hiph.* 1. lösen, aufbinden; 2. die Chaliza vollziehen; 3. befreien; 4. gürten.
חֲלַץ *a., pt.* חָלֵיץ 2 S 6, 20 1. ausziehen; 2. die Chaliza vollziehen; 3. sich zurückziehen. *Pa.* 1. *inf.* חַלָּצָא Gen 34, 27 ausziehen; 2. die Chaliza vollziehen.
חֲלָצַיִם *h. f. du.* Lenden.
חָלַק I *h.* 1. teilen, zuteilen; 2. geteilter Meinung sein. *pt. pass.* חָלוּק a. verschieden; b. verschiedener Meinung. *Ni.* 1. geteilt, verteilt werden; 2. verschiedener Meinung sein. *Pi.* teilen. *Hitp.* 1. geteilt, verteilt werden; 2. sich trennen.
חלק II *h. Hi.* 1. glatt machen, ebnen; 2. glatt sein; 3. ausgleiten. *Ho.* 1. geglättet werden; 2. ausgleiten.
חָלָק *h. m.* glatt, leer. יָצָא חָלָק leer weggehen.
חֵלֶק I *h. m.* Teil, Anteil.
חֵלֶק II *h. m.* Glätte.
חִלָּק *lat. m.* 1. (*alec, allex*) Bodensatz der Fischbrühe; 2. s. כִּלָּק.
חֲלָקָא *a. m., ind.* חוּלָק Dt 14, 27 Teil.
חֻלְקָא (חוּלְקָא) *a. m., pl. d.* חֻלְקַיָּא Mi 3, 3 1. Stück; 2. Portion; 3. ein bestimmtes Maß.
חֶלְקָא *a. f., pl. c. s.* חֶלְקָתְהוֹן Mi 2, 4 (MS חַקְלָתְהוֹן) Feld.
חִלְקָא, חִלְקָה *gr. f.* (ἄλιξ) Speltgrütze.
חֶלְקָה *h. f.* Teil, Verteilung.
חֲלַקְלַק *h.* schmeicheln.
חָלַשׁ *h.* abzahlen.
חֲלַשׁ *a., ipf.* 3 *m. sg.* יַחֲלַשׁ Jes 2, 11 1. schwach sein, erschlaffen; 2. schwinden; 3. *pt. pass.* dünn, scharf; 4. ausziehen; 5. entrichten. *Pa.* 1. schwächen; 2. polieren. *Aph.* 1. schwächen; 2. dünn machen; 3. ausziehen. *Itpe.* schwach werden.
חֵלֶשׁ *h. m.* 1. Los; 2. Schilf, Rohr.
חַלָּשׁ *h. m.* schwach, krank.
חַלְשָׁא *a. m., ind.* חֲלַשׁ Dt 28, 44 dass.
חוּלְשָׁא (Jes 40, 23) *a. m.* Schwäche.
חֵילְשָׁא *a. m., ind.* חֵילַשׁ Sach 11, 13 (l. חֲלַשׁ) Niederlage. בֵּית ח' Archiv.
חַלְשׁוּתָא (Ho 7, 9), חֲלָשׁוּתָא *a. f., c. s.* חֲלָשׁוּתִי 1 K 12, 10 Schwäche.
חֶלֶת *h. f.* 1. Name eines Rohres; 2. Ortsname.
חִלְתָא (Dt 34, 6), חֵלְתָא *a. f.* 1. *ind.* חִלָּא Jes 28, 1, *pl. d.* חִלַּיָּא Nu 21, 20, Jes 40, 4 Tal; 2. Scheidung; 3. s. חוּלְתָא.
חֶלְתָא I weibl. Personenname.
חֶלְתָא II *a. f., c.* חוּלַת Est II 8, 15 (MS בְּהוּ לְתַחְלַת) (Est I Druck חולת חולית [Dittographie]) Scheide.
חַלְתָא *a. f.* 1. Nu 15, 20 Teighebe; 2. loses Flechtwerk; 3. eine Art Bienenkorb.
חִלְתִּית *h. f.* Teufelsdreck (*Ferula Asa foetida*).
חִלְתִּיתָא (falsch חִלְתּוּתָא) *a. f.* dass.
חַם I *h. m.* warm, heiß. *pl.* חַמִּים 1. heißes Wasser; 2. warme Quellen.
חָם II *h. m.* Schwiegervater.
חֲמָא *a. m., c. s.* חֲמוּיִךְ Gen 38, 13 dass.
חֵמָא s. חֵימָא.

חֲמָא (Est II 2, 5) *a.* 1. sehen; 2. *pt.* חָמֵי Ru 3, 12 sich ziemen, würdig sein. *Pa. Aph.* 1. zeigen; 2. l. אַחְמֵי v. חֲמָא das Auge abwenden. *Itpe.* gesehen werden, erscheinen.

חַמָא männl. Personenname (חַמוּאֵל).

חֶמְאָה *h. f.* Butter.

חֶמְאֲתָא *a. f.* dass.

חָמַד I *h.* wünschen, verlangen. *Ni.* begehrt werden. *Pi.* begehren. *Hitp.* Gefallen haben.

חָמַד II (viell. חָמַר) *h.* sengen. *Ni.* versengt werden.

חֲמַד *a., pt. pl.* חָמְדִין Mi 2, 2 verlangen, begehren. *Pa. inf.* חַמָּדָא Gen 31, 30, *Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תַּחְמֵיד Ex 20, 14, *Itpa. pt. m. pl.* מִתְחַמְּדִין Est II 1, 2 dass.

חֶמְדָא *a. m.* Lust.

חֶמְדָּה *h. f.* 1. Lust; 2. Kostbarkeit.

חֶמְדְּתָא (Na 2, 10) *a. f.* Begehren, Lust.

חֵמָה *h. f.* 1. Zorn; 2. Name eines Engels.

חַמָּה *h. f.* 1. Hitze. יְמוֹת הַחַמָּה Sommer; 2. Sonne; 3. Fieber.

חִמּוּד *h. m.* 1. Lust, Begehren; 2. Begehren nach Beischlaf.

חָמוּדָא *a. m.* gierig.

חֲמוּדִין *a. m. pl.* Begehren.

חֲמוּדְתָא *a. f., ind.* חֲמוּדָא Jud 5, 30 Lust, Begehren.

חִמּוּם *h. m.* 1. Erwärmung, Geschlechtslust; 2. Aufregung; 3. s. חָמָם.

חַמּוּם *h. m.* hitzig, zornig.

חִמּוּס *h. m.* Gewalttat.

חִמּוּעָא *a. m.* Säuern.

חִמּוּץ *h. m.* dass.

חִמּוּצָא *a. m.* Scham.

חִמּוּצְתָא *gr. f.* (χλαμύς?) ein Gewand.

חַמּוּק *h. m.* rundes Holz.

חֲמוֹר *h. m.* 1. Esel; 2. Holzgestell, Bock.

חָמוּר *h. m.* schwer, gewichtig, streng.

חֲמוֹרָה *h. f.* Eselin.

חֲמוֹרְתָא s. הֲמַרְתָּא.

חָמוֹת *h. f.* Schwiegermutter.

חֲמוֹתָא *a. f., c. s.* חֲמוֹתַהּ Ru 2, 18 (MS Lücke) dass.

חֲמַט I *a.* niedersinken. *pt. pass.* חֲמִיט Jes 46, 1 niedergesunken. *Pa.* niederwerfen. *Aph.* dass.

חמט II *a. Itpe.* Ausschlag bekommen.

חוּמְטָא (Lev 11, 30) *a. m.* eine Lurchart (Chamäleon?).

חֲמָטָה *h. f.* eine Kuchenart.

חֶמְטוֹן, חֲמְטִין *h. m.* ein Mittel zur Konservierung von Getreide.

חֲמִיטַרְיָא, חֲמְטַרְיָא *x. m. pl.* Vogelknöterich (*Polyganum aviculare*) (?).

חֶמְטְתָא *a. f.* Dunkelheit.

חֲמִידְתָא (Est II 1, 1) *a. f.* Lust.

חֲמִיטָה *h. f.* eine Kuchenart.

חֲמִילָה *h. f.* grober Überwurf.

חַמִּימָא *a. m., ind.* חַמִּים 1 S 21, 7 heiß, warm. *pl.* חַמִּימִין 1. heißes Wasser; 2. warme Quellen. פִּתָּא חַמִּימָא frisches Brot.

חַמִּימוּת *h. f.* Hitze.

חַמִּימוּתָא *a. f.* dass.

חמימתא (bGitt 69[b]) l. מְמִיתָא.

חמינא l. חַמִּימָא.

חֲמֵיסַר *a. m.* fünfzehn.

חֲמֵיסְרָאָה *a. m.* fünfzehnter.

חֲמִיעָא (Ex 12, 15) *a. m.* Gesäuertes.

חֲמִירָא I *a. m.* gewichtig, schwer.

חֲמִירָא II *a. m.* 1. Ex 12, 15 Sauerteig; 2. Gesäuertes.

חֲמִישָׁאָה (Nu 7, 36) *a. m., f. d.* חֲמִישֵׁיתָא Lev 19, 25 der Fünfte.

חֲמִישִׁי *h. m.* dass.

חֲמִישִׁיָּה (חַמְשִׁיָּה) *h. f.* Apfelart (?).

חֲמִישִׁית *h. f.* Fünftel.

חַמִּיתָא *a. f.* Fenchelmerke (*Ammi majus*).

חָמַל *h.* Mitleid haben.

חֲמָלָה *h. f.* Überwurf.

חָמַם *h.* warm sein. *Ni.* gewärmt werden. *Pi. Hi.* 1. wärmen; 2. ein heißes Bad bereiten. *Ho.* gewärmt werden.

Hitp. 1. sich wärmen, warm werden; 2. ein heißes Bad nehmen; 3. zornig werden.

חֲמַם *a., ipf.* 3 *m. sg.* יֵיחַם Dt 19, 6, *pt. f.* חָמָא Ex 16, 21 l. חָמְא warm sein. *Pa. pt. pass. pl. m.* מְחַמְמִין Ho 7, 7 erwärmen. *Aph.* אַחֵים 1. erwärmen; 2. erhitzen, erregen. *Itpe. Itpa. pf.* אִתְחַמַּם Est II 5, 10 (nicht MS) 1. sich wärmen, warm werden; 2. *ipf.* 2 *pl.* תִּתְחַמְמוּן Dt 19, 1 zornig werden; 3. *pf.* 3 *f. sg.* אִתְחַמַּמַת Cant 8, 5 brünstig werden.

חֲמָם *x. m.* 1. Amomum, ein Gewürz; 2. s. הֲמָם.

חַמָּן *h. m.* Sonnensäule.

חָמָס *h. m.* Gewalttat.

חָמַס I *h.* Gewalt üben, Unrecht tun. *Ni.* vergewaltigt, bedrückt werden.

חמס II *h. Pi.* zerkratzen.

חֲמַס *a.* Gewalt üben. *Itpe.* 'אתחמס GenJI 7, 21, MS richtig 'אתמס, s. מְסָא.

חוּמֵס *gr. m.* (ἥμισυ) 1. halb, Hälfte; 2. halbleinen(?).

חמיסין l. סְמִיסִין *lat. m. pl.* (*semissis*) einen halben As wert.

חַמְסָן *h. m.* gewalttätig.

חַמְסַר *a. m., f.* חַמְסְרֵי fünfzehn.

חַמְסְרָאָה *a. m.* der Fünfzehnte.

חֲמַע (Ex 12, 34) *a.* sauer werden. *Pa.* säuern. *Aph. pt. pass. f.* מַחְמְעָא Ex 12, 19 l. säuern; 2. gären machen.

חַמְעָא, חַמְעָא *a. m.* Essig.

חָמַץ *h.* Gewalt üben.

חָמֵץ *h.* sauer werden. *Pi.* 1. säuern. 2. gären lassen; 3. hinziehen. *Hi.* 1. säuern; 2. hinziehen; 3. schlecht, sauer werden. *Hitp.* sauer werden.

חמץ *a. Pa.* beschämen. *Aph.* 1. dass.; 2. schlecht werden.

חָמֵץ *h. m.* Gesäuertes.

חֲמַץ Ortsname (Emesa).

חַמְצָא *a. m.* 1. Essig; 2. Fettschicht auf dem Magen.

חִמְצָא, חַמְצָא *a. m.* Kichererbse (*Cicer arietinum*).

חַמְצָאָה *a. m.* Bewohner von Emesa.

חַמְצָן *h. m.* habgierig.

חַמְצָנִין *h. m. pl.* Gesäuertes.

חָמַר I *h.* 1. aufhäufen, aufladen; 2. schwer wiegen. *Hi.* schwer machen. *Ho.* erschwert werden.

חָמַר II *h.* rösten, versengen. *Ni.* verbrannt werden.

חמר III *h. Pi.* Esel treiben.

חֲמַר I *a.* aufhäufen, aufladen. *Pa.* 1. *pt. pass. f.* מְחַמְּרָא Jes 17, 1 in Schutthaufen verwandeln; 2. aufhäufen. *Aph.* Erschwerungen auferlegen. *Itpa. pf.* אִתְחַמַּר Jes 17, 9 in Schutthaufen verwandelt werden.

חֲמַר II *a.* glühen. *Aph.* dass.

חַמָּר *h. m.* Eseltreiber.

חַמְרָא (Gen 9, 21) *a. m., ind.* חֲמַר Nu 6, 3 Wein.

חֲמָרָא (Ex 21, 35) *a. m.* 1. Esel; 2. Gestell, Bock; 3. ח' דִימָא ein Fisch.

חַמָּרָא I *a. m.* gebräunt(?).

חַמָּרָא II *a. m.* Eseltreiber.

חֵמָרָא (Gen 11, 3) *a. m.* Asphalt.

חֻמְרָא *a. m.* 1. schwer, wichtig; 2. Beschwerung, Fußgestell; 3. Summe, Resultat; 4. Perle; 5. Amulett; 6. Knoten; 7. חומרא Est II 3, 3 l. חֵימָרָא (so MS).

חֲמֹרֶת *h. f.* Eselherde.

חֲמָרְתָא *a. f.* Eselin.

חֲמַרְתָּא *a. f.* Eselherde.

חוּמַרְתָּא s. חֻמַרְתָּא.

חָמֵשׁ *h. m., f.* חֲמִשָּׁה fünf. *pl.* חֲמִשִּׁים fünfzig.

חמשׁ *h. Pi.* durch fünf teilen.

חֲמֵישׁ (Ex 26, 9) *a. m., f.* חַמְשָׁה Gen 18, 28, *d.* חַמְשְׁתֵּי, חַמִשְׁתֵּי fünf. חֲמֵישׁ עֲשַׂר Lev 27, 7, חֲמֵישׁ עֶשְׂרֵי Gen 5, 10, חֲמֵישְׁתְּ עֶשְׂרָא Ex. 16, 1 fünfzehn. *pl.* חַמְשִׁין Ex 26, 5 fünfzig.

חַמְשָׁא *a. m., c. s.* חוּמְשֵׁיה Nu 5, 7 Fünftel.

חַמְשִׁיָּה *h. f.* eine Apfelart(?).
חַמְשִׁיתָא *a. f.* Zahl von fünfen.
חַמֶשְׁתָּא *a. f.* der fünfte Tag der Woche, Donnerstag.
חמת *a. Pa. Aph.* zornig machen.
חֲמָת Ortsname (Hamat).
חֲמַת Name eines Dämons.
חֲמַת *a.* מֵחֲמַת wegen. מֵחֲמַת דְּ Est II 7, 10 weil.
חֵמֶת *h.f., pl.* חֲמָתוֹת 1. Schlauch; 2. Beutel.
חֲמָתָא *a. f., c. s.* חֲמָתֵיהּ Dt 27, 23 Schwiegermutter.
חֵמְתָּא (Gen 27, 44) *a. f.* 1. *ind.* חֲמָא Dt 29, 27, *c.* חֲמַת Dt 32, 24, *c. s.* חֵמְתִּי Nu 25, 11, חֵימַתְהוֹן Zorn; 2. Gift.
חַמְּתָא *a. f.* Fieber; 2. Therme (Name mehrerer palästinischer Ortschaften).
חֶמְתָּא (Cant 1, 7, MS חַמְּתָא) *a. f.* Hitze.
חֲמָתָאָה *a. m., pl. d.* חַמְתָאֵי Gen 10, 18 1. חֲמָתָאֵי Bewohner von Hamat.
חַמְתִּי *a. f.* Name einer Pflanze (*Ammi copticum?*).
חַמְּתָן Ortsname.
חֶמְתְּנָא *a. m.* zornig.
חֵן *h. m.* 1. Gunst; 2. Anmut.
חִנָּא (Est II 5, 1) *a. m., ind.* חֵן Sac 6, 14 dass.
חֲנָא *a.* lagern, wohnen.
חַנָּא I (חִנָּא) *a. m., c. s.* חַנֵּיהּ Jes 40, 11 Busen, Schoß.
חַנָּא II männl. Personenname (חֲנַנְיָה).
חנג *a. Pa. inf.* חַנָּגָא Thr 1, 4 (nicht MS) tanzen.
חִנְגָּא *a. m.* 1. *pl.* חִנְגִּין Ex 15, 29 Tanz, Reigen; 2. Tanzplatz; 3. Musikinstrument; 4. Jahrmarkt (Opferfest).
חֲנָגָא *a. m., c. s.* חֲנָגְנָא Thr 5, 15 dass.
חִנְגִּיתָא *a. f.* Musikinstrument.
חִנְגְּנָא *a. m.* dass.
חִנְדְּקוּקָא *a. m.* Honigklee (*Melilotus*).
חָנָה *h.* lagern. *Hi.* ruhen lassen.
חַנָּה männl. Personenname (חֲנַנְיָה).
חֶנְוָאָה *a. m.* Krämer.
חִנּוּגָא *a. m., c. s.* חִנּוּגַנָא Thr 5, 15 (MS חֲנָגְנָא) Tanz.
חָנוֹיָא (חַנְיָא?) männl. Personenname.
חִנּוּךְ *h. m.* 1. Weihung; 2. Gewöhnung; 3. Erziehung.
חַנּוּן *h. m.* gnädig.
חִנּוּן *h. m.* Bittgebet.
חָנוּן *h. m. f.* 1. Name einer Pflanze; 2. Salbe aus dieser Pflanze.
חֶנְוָנִי *h. m.* Krämer.
חִנּוּנִיתָא *a. f.* Stadium der beginnenden Reife einer Frucht(?).
חֲנוּפִין *a. m. pl.* Gottlosigkeit.
חָנוּקָא *a. m.* Erwürger, Mörder.
חָנוּת *h. f., pl.* חֲנוּיוֹת 1. Kaufladen; 2. Werkstatt; 3. Wirtschaft.
חָנוּתָא *a. f., pl. d.* חֲנְוָתָא Jer 37, 16 (MS *in margine*) dass.
חָנַט *h.* 1. Frucht ansetzen; 2. einbalsamieren.
חֲנַט *a., inf.* מִחְנַט Gen 50, 2 einbalsamieren.
חֶנֶט *h. m.* Knospenbildung.
חַנָּטָא *a. m.* Einbalsamierer.
חֲנָטָה *h. f.* Knospenansatz.
חִנְטְתָא *a. f., pl.* חִנְטִין Weizen.
חֲנִיטַיָּא (Gen 50, 3) *a. m. pl.* Einbalsamierung.
חֲנִיָּה *h. f.* 1. Niederlassen, Ruhen; 2. Wohnrecht.
חָנִיכָא *a. m.* Erzieher.
חֲנִיכָה *h. f.* Beiname. חֲנִיכַת אָבוֹת Benennung durch Angabe der Vorfahren.
חֲנִיכַיִם *h.m. du.* Gaumen und Mundboden.
חֲנִילַי männl. Personenname (Ἀνιλαῖος).
חַנִּין männl. Personenname.
חַנִּינָה, חַנִּינָא männl. Personenname.
חֲנִינָה *h. f.* 1. Gnade, Erbarmen; 2. Zärtlichkeit.
חֲנִיפָא *a. m.* Gottloser.
חֲנִיקָא *a. m.* Halsfessel.
חֲנִיקָה *h. f.* Erdrosselung.
חֲנִית *h. f.* Speer.
חֲנָיְתָא *a. f.* Niederlegen, Ruhen.

חֲנִיתָא Ortsname.

חנך *h. Pi.* 1. gewöhnen, erziehen, dressieren; 2. in ein Amt einführen; 3. weihen. *Pu.* eingeweiht werden.

חֲנַךְ *a., ipf.* 3 *m. sg. c. s.* יַחֲנְכִנֵּיהּ Dt 20, 4 einweihen. *Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* חַנִּיכוּ 1 K 8, 63 einweihen; 2. gewöhnen, erziehen.

חֲנֻכָּה *h. f.* 1. Einweihung; 2. Altarweihfest.

חִנְכִין *a. m. pl.* 1. Gaumen und Mundboden; 2. ein Abszeß im Munde.

חֲנֻכְּתָא *a. f., c.* חֲנוּכַּת Nu 7, 10, Cant 3, 11 1. Einweihung; 2. Altarweihfest.

חִנָּם *h.* 1. umsonst, unentgeltlich; 2. grundlos.

חֲנַמְאֵל männl. Personenname.

חֲנָמָל (bibl.) *h. m.* Käfer.

חָנַן *h.* 1. Gunst erweisen, gnädig sein; 2. liebkosen; 3. schenken. *Ni.* gnädig angesehen werden. *Hitp.* sich um Gunst bewerben, anflehen. *Hitpo.* sich beruhigen.

חֲנַן *a., pf.* חַן (l. חַן) Gen 33, 5, *ipf.* 1 *sg.* אֲחוֹן Ex 33, 19, *imp. pl. c. s.* חֲנוּנוּן Jud 21, 22 begnaden. *Itpa. pf.* 3 *f. sg.* אִתְחַנַּנַת Est II 8, 3, *pt. m.* מִתְחַנַּן Gen 42, 21, Est II 5. 1 um Erbarmen flehen.

חָנָן 1. männl. Personenname; 2. l. אֲנַן.

חַנָּנָא (Ex 22, 26), חַנָּנָא *m.* 1. barmherzig; 2. anmutig.

חֲנָנָא männl. Personenname.

חנסנסא *a. m.* 1. *pl. d.* חנסנסיא Jes 3, 19 Schleier(?); 2. *pl. c. s.* חֲנִסְנִסֵיכוֹן Lev 26, 30 verächtliche Bezeichnung der Sonnensäulen.

חָנֵף *h.* schmeicheln, heucheln. *Hi.* dass.

חֲנַף *a.* schmeicheln, heucheln. *Aph.* dass.

חָנֵף *h. m.* 1. Schmeichler, Heuchler; 2. gottlos.

חנפא, חַנְפָא *a. m., f.* חֲנֶפָא Jes 10, 6 l. חַנְפָא, *pl.* חַנְפִין Jes 9, 16 dass.

חֲנֻפָּה *h. f.* Ruchlosigkeit.

חֲנוּפְתָא (Jer 23, 15) *a. f.* dass.

חָנַק *h.* 1. würgen, erwürgen; 2. sich ärgern. *Ni.* erwürgt werden. *Pi.* 1. erwürgen; 2. einquetschen.

חֲנַק *a., pt. pl.* חָנְקִין Est II 1, 3 erwürgen. *Itpe. pf.* אִתְחֲנִיק 2 S 17, 23 1. sich erwürgen; 2. erwürgt werden.

חֶנֶק *h. m.* Erdrosselung.

חֲנָקָא, חֲנִיקָא *a. m., pl.* חֲנָקִין Jer 27, 2 Halsfessel.

חַס *h.* חַס וְשָׁלוֹם Gott behüte!

חַס (Gen 44, 7) *a.* mit folgendem לְ, Gott behüte! fern sei es von.

חַסָּא I *a. m.* 1. Lattich, Salat (*Lactuca sativa*); 2. s. חסיא.

חַסָּא II männl. Personenname.

חָסַד I *h.* fromm, liebreich sein.

חסד II *h. Pi.* beschimpfen.

חֲסַד *a.* beschämt werden, sich schämen. *Pa. pf.* חַסִּיד 1 S 17, 36 schmähen. *Itpa.* 1. beschimpft werden; 2. zu Schanden werden.

חֶסֶד *h. m.* Gnade, Gunst.

חִסְדָא I *a. m.* 1. Gen 39, 21 Gnade, Huld; 2. männl. Personenname (חֲסַדְיָה).

חִסְדָא II (Gen 34, 14) *a. m.* Schmach.

חִסְדָאָה *a. m.* liebreich.

חסדותא, *c. s.* חסדותיה (Cant 7, 6) l. חֲסִירוּתֵיהּ (so MS).

חִסְדַּי männl. Personenname (חֲסַדְיָה).

חִסּוּד *h. m.* Schmähung.

חִסּוּדָא *a. m., pl.* חִסּוּדִין Jes 37, 3 Schmach, Schmähung. *pl.* חִסּוּדִין Schamteile.

חֲסוּדָא (Est II 2, 8, MS חֲסִידָא) *a. f.* anmutig.

חֲסוּדָה I *h. f.* dass.

חֲסוּדָה II *h. f.* zum Aderlaß geöffnete Vene.

חסות (SchemR 2) l. חָסוּת.

חֲסוּכָא *a. m.* 1. *ind.* חֲסוֹךְ Jer 30, 11 Verschonung; 2. חֲסוֹךְ Ez 16, 47 weniger.

חַסּוּלָא *a. m.* Tat.
חָסוֹם *h. m.* Maulkorb.
חִסּוּם I *h. m.* Verschluß.
חִסּוּם II *h. m.* 1. Schneide; 2. Verhärtung, harte Schicht.
חֲסוֹמִית s. מַחְסוֹמִית.
חִסּוּר *h. m.* Mangel.
חָסוּת *h. f.* 1. Felsenvorsprung, geschützter Ort; 2. Verschonung.
חסחון l. חִסָּכוֹן.
חַסְחוּס *h. m.* Ohrknorpel.
חַסְחוּסָא *a. m., ind.* חַסְחוּס Am 3, 12 (MS חַסְחֵים) dass.
חַסְחָסוּת *h. f.* Knorpelmasse.
חסחף (DtJII 32, 11) l. חֲפַחֵף, s. חֲפַף.
חסיא, *pl. f.* חסיין GenJI 41, 3. 19, l. חַסִּיכָן, s. חַסִּיכָא.
חָסִיד *h. m.* fromm.
חַסִּידָא *a. m., ind.* חַסִּיד Dt 33, 8, *pl.* חַסִּידִין Est II 3, 8 1. dass.; 2. *f.* חַסִּידָא Est II 2, 8 anmutig.
חֲסִידָה *h. f.* 1. *f.* von חָסִיד fromm; 2. Storch.
חֲסִידוּת *h. f.* Frömmigkeit.
חֲסִידוּתָא *a. f., c. s.* חֲסִידוּתֵיהּ Cant 3, 6 dass.
חַסִּיכָא *a. m., pl. f.* חַסִּיכָן Gen 41, 19 mager, gering.
חָסִיל *h. m.* eine Heuschreckenart.
חֲסִילָא (Jes 11, 8) *a. m.* entwöhntes Kind.
חֲסִימָה I *h. f.* 1. Verbinden des Maules.
חֲסִימָה II *h. f.* Härtung.
חסין s. קאליחסין.
חַסִּינָא *a. m., pl.* חַסִּינִין Dt 28, 23 stark.
חֲסִינָה *h. f.* Behältnis.
חֲסִיסָא *a. m.* eine Linsenart?
חֲסִיסָה *h. f.* Knorpel.
חָסִיר s. חָסֵר.
חַסִּירָא (חֲסִירָא) *a. m.* 1. *ind.* חַסִּיר Est II 3, 8, *pl. f.* חַסִּירָן Gen 41, 3 mangelhaft, unvollständig; 2. *ind.* חַסִּיר 1K 11, 22 entbehrend.

חַסִּירוּתָא *a. f., c.* חַסִּירוּת Dt 28, 48, Am 4, 6 Mangelhaftigkeit.
חָסִית *h. f.* 1. *pl.* חֲסִיּוֹת Lauchart; 2. s. חָסוּת.
חָסַךְ *h.* zurückhalten. *pt. pass.* חָסוּךְ entbehrend. *Pi.* schonen.
חֲסַךְ *a.* 1. abziehen; 2. *pf.* 1 *pl.* חֲסֵיכְנָא Jes 26, 12 (MS חֲסוֹךְ) abmagern, trocken, dürr werden.
חֶסְכָּא (חֶסָּכָא) *a. m.* Verminderung, Abnutzung.
חִסָּכוֹן *h. m.* Schonung, Sparen.
חַסְכָּנָא *a. m.* ein weniges.
חָסַל *h.* ein Ende machen.
חֲסַל *a.* 1. aufhören, fertig, vorüber sein; 2. *pf.* 3 *f. sg. c. s.* חֲסַלְתֵּיהּ 1 S 1, 24 entwöhnen; 3. reifen, zur Reife bringen; 4. *ipf.* 3 *m. sg. c. s.* יַחְסְלִנֵּיהּ Dt 28, 38 vertilgen. *Aph.* 1. endigen; 2. *pt. m.* מַחְסֵיל 1K 7, 26 enthalten. *Itpe. pf.* אִתְחֲסִיל Gen 21, 8 entwöhnt werden.
חָסַם I *h.* 1. die Schnauze zubinden, einen Maulkorb anlegen; 2. zwingen; 3. Verschluß, Abschluß machen. *Ni.* mit einem Maulkorb versehen werden. *Hitp.* mit einem Verschluß, Abschluß versehen werden.
חָסַם II *h.* härten. *Pi.* dass. *Hitp.* hart werden.
חֲסַם I *a.* einen Maulkorb anlegen, zum Schweigen bringen. *Itpe.* zugeschnürt, zum Schweigen gebracht werden.
חֲסַם II *a.* härten. *Itpe.* gehärtet werden.
חסם III *a. Itpe.* neidisch werden.
חסם IV l. חֲמַם.
חַסְמָא Beiname eines Rabbinen.
חַסְמָנָא *m.* Volksname.
חֲסַן I *a.* 1. *ipf.* 3 *m. pl.* יַחְסְנוּן Am 2, 6 mächtig werden; 2. Besitz ergreifen, sich bemächtigen. *Pa. imp. pl.* חַסִּינוּ Jes 35, 3 stärken. *Aph.* 1. stärken; 2. *pf.* אַחְסֵין Gen 49, 24 Be-

sitz ergreifen, sich bemächtigen; 3. in Besitz haben, festhalten; 4. zum Besitz geben, vermachen. *Itpa.* 1. *pf.* אִתְחַסַּן Gen 43, 31 sich Gewalt antun; 2. *ipf.* 2 *pl.* תִּתְחַסְּנוּן Nu 34, 13 (MS תִּתְחַסְנוּן) sich bemächtigen.

חסן II (= חֲסַל) *a.* *Aph.* entwöhnen. *Itpe.* 1. entwöhnt werden; 2. vergolten werden.

חִסְנָא *a.* *m.*, *c. s.* חוּסְנֵיהּ Cant 5, 16 Stärke, Recht; 2. *pl. d.* חוּסְנַיָּא Jo 1, 17 Speicher; 3. Festung.

חסף *a.* *Pa.* zerstoßen(?). *Itpe.* *pf.* אתחסף Est II 6, 12 l. אִסְתְּחַף (so MS), s. סְחַף.

חַסְפָּא *a.* *m.*, 1. *ind.* חֲסַף Lev 11, 33, 2 S 5, 20 Ton; 2. Scherbe; 3. Schande.

חַסְפִּיָה Ortsname.

חַסְפְּנִיתָא *a. f.* 1. Schuppe; 2. rauhe Haut.

חָסֵר, חָסַר *h.* fehlen, mangeln. *Pi.* *Hi.* 1. fehlen machen, abziehen; 2. zu wenig tun. *Pu.* *pt.* מְחֻסָּר ermangelnd. מְחֻסַּר אֲמָנָה kleingläubig. מ׳ בְּגָדִים nicht vollständig bekleidet (vom Priester). *Hitp.* Verlust haben.

חֲסַר *a.*, *ipf.* 2 *m. sg.* תֶּחְסַר Dt 8, 9 1. Mangel haben; 2. fehlen. *Pa.* 1. entbehren lassen, fehlen lassen; 2. *pt. f.* מְחַסְּרָא Lev 13, 51 zehren. חַסּוּרֵי מְחַסְּרָא וְהָכִי קָתָנֵי sie (die Mischna) ist unvollständig, und so tradiert er (der Lehrer) eigentlich.

חָסֵר *h. m.* 1. mangelhaft, unvollständig; 2. Mangel verursachend; 3. weniger, *minus;* 4. defektiv geschriebenes Wort.

חָסֵר (Jes 10, 32 Soc 59) *a.* weniger.

חֶסֶר *h. m.* 1. Verminderung; 2. Sparsamkeit.

חֶסְרוֹן *h. m.* 1. Mangel; 2. Verlust, Ausfall.

חֶסְרוֹנָא *a. m.* Mangel, Verlust.

חֶסְרְנָא *a.* *m.*, *c. s.* חוּסְרָנֵיהּ Dt 15, 8 Not, Mangel.

חָף *h. m.*, *pl.* חַפִּין 1. Zapfen, Stift am Schloßriegel; 2. Zahn am Schlüssel; 3. Salleiste, Webflocken(?).

חַפָּא (חָפָא) *a. m.*, *pl. c. s.* חַפֵּיהוֹן 1 K 7, 33 Zapfen.

חֲפָא *a.*, *ipf.* 3 *m. sg.* יַחְפֵּי Ex 10, 5 bedecken, überziehen. *Pa.* *pt. pass.* *pl.* מְחוּפַּן Ex 26, 32 überziehen, bedecken. *Itpe.* *pf.* 3 *pl.* אִתְחֲפִיאוּ Gen 7, 19, 1 K 18, 45 bedeckt werden.

חֲפָאָה (Ex 26, 14) *a. m.* 1. Decke, Bedeckung, Bedachung; 2. Überzug, Haut.

חֲפָאִים *h. m. pl.* dass.

חָפָה *h.* 1. bedecken, darüberbreiten; 2. beugen, krümmen(?). *Pi.* 1. bedecken, überziehen; 2. beschützen; 3. erdichten. *Pu.* bedeckt sein.

חֻפָּה *h. f.* Brautgemach, Himmelbett. בֵּית חֻפָּה dass.

חִפּוּי *h. m.* 1. Decke, Überzug; 2. Füllung (Seitenleiste eines Stuhles).

חִפּוּיָא *a. m.*, *c.* חִפּוּי Ex 38, 19 Überzug.

חפול. ח׳ סוטות (jBez 62[d]) l. חִפֵּי לְסוֹטוֹת(?).

חִפּוּפָא *a. m.* Prellstein.

חִפּוּפִיתָא *a. f.* Grind, Ausschlag.

חַפּוּרָא *a. m.* Gräber, Erdarbeiter.

חֲפוּרָה *h. f.* 1. Graben, Vertiefung, Höhle; 2. Erdfrucht.

חֲפוּרִית *h. f.* Erdfrucht.

חֲפוּרְתָא *a. f.* 1. dass.; 2. Graben, Aushöhlung.

חִפּוּשׂ *h. m.* 1. Suchen; 2. Gebrauch des Wortes חָפַשׂ.

חַפּוּשָׁא *a. m.* schuppenlose Fischart.

חֲפוּשָׁה (BerR 53) *h. f.* Befreiung, Freiheit.

חִפּוּשִׁית *h. f.* Käfer.

חִפּוּשִׁיתָא *a. f.* dass.

חָפַז *h.* eilen. *Ni.* erregt sein.

חִפָּזוֹן *h. m.* Eile.

חַפְיָא *a. m.* 1. barfuß; 2. חפיי l. חִפּוּי.

חֲפִינָה *h. f.* das Nehmen einer Handvoll.

חֲפִיסָה *h. f.* Sack.
חֲפִיסְתָא *a. f.* dass.
חֲפִיפָה *h. f.* 1. Bedeckung; 2. Abreibung, Reinigung (des Haarkopfes).
חֲפִיפוּתָא *a. f.* 1. ח׳ לֵב Niedergeschlagenheit; 2. Abreibung.
חֲפִיצָה *h. f.* 1. Vergnügen finden; 2. Gebrauch des Wortes חפץ.
חֲפִירָה *h. f.* 1. Graben; 2. Erdfrucht.
חֲפִישָׂה *h. f.* Suchen, Aufstöbern.
חֲפִיתָא *a. f.* eine Fischart.
חָפַן *h.* eine Handvoll nehmen. *Ni.* mit der Hand gegriffen werden.
חֲפַן *a.* dass.
חַפָּן (Tos. BabM IX 14) *h. m.* Abreiber. Andere Lesart סַפָּן, s. dass.
חֻפְנָא *a. m., c. s.* חוּפְנֵיה Koh 4, 6, *pl.* חוּפְנִין Koh 4, 6 (MS חָפְנָיִן!), *c. s.* חוּפְנֵיכוֹן Ex 9, 8 1. die beiden hohlen Hände; 2. was beide Hände fassen.
חָפְנַיִם *h. du.* dass.
חֲפַס *a.* 1. graben; 2. suchen; 3. l. תְּפַס.
חָפַף *h.* 1. abreiben, waschen; 2. sich anstrengen (?).
חֲפַף *a., imp. pl.* חוּפוּ Jer 25. 34 (Jer 6, 21 וְחוּפוּ = וַחֲפוּ v. חֲפָא) bedecken. *Po. Itpo.* אִתְחוֹפֵף, אִתְחֲפַף, *pt.* מִתְחֲפַף Dt 32, 11, מִתְחוֹפֵף sich zur Bedeckung breiten. *Palp.* חַפְחֵף dass.
חֲפֶפִית *h. f.* eine Art Ausschlag.
חָפֵץ *h.* verlangen, begehren.
חֵפֶץ *h. m.* 1. Gegenstand, Wertsache; 2. Wunschobjekt; 3. Preis, Wert.
חֶפְצָא *a. m.* 1. Gegenstand; 2. spez. der Gegenstand, den man beim Schwur in die Hand nimmt.
חַפְצָא *a. m.* eine Hülsenfrucht.
חָפַר *h.* graben.
חֲפַר I *a., pf. pl. m.* חֲפַרוּ Gen 26, 15, *ipf.* 2 *sg.* תַּחְפַּר Dt 23, 14 1. graben, vergraben; 2. erspähen.
חֲפַר II *a.* sich schämen.
חֵפֶר *h. m.* Grabmachen.
חַפְרִיתָא *a. f.* eine Wurzel, Erdfrucht.
חֲפַרְפְּרָא (JII Dt 14, 18 MS) *a. m.* eine Art Fledermaus.
חָפַשׂ *h.* nachspüren, aufsuchen.
חפשׂ *a. Pa.* dass.
חפשׁ *h. Pi.* befreien. *Pu.* befreit werden.
חָפְשִׁי *h. m.* frei.
חָפְשִׁיּוּת *h. f.* Freiheit.
חַפְשִׁישׁוּתָא, חַפְשׁוּשִׁיתָא *a. f.* Rost (?).
חֵפֶת *h. f.* Saum des Gewandes.
חָפַת *h.* säumen (vom Gewand). *Pi.* dass.
חֲפַת *a.* 1. säumen; 2. überlisten. *Itpe.* überlistet werden.
חִפְתָּא *a. f.* Saum des Gewandes.
חֵץ *h. m.* 1. Pfeil; 2. Pfeilschaft. בֵּית הַחִצִּים Köcher.
חֲצָא *a.* ausstechen, auspicken, stochern.
חָצַב *h.* behauen, ausmeißeln. *Ni.* 1. behauen werden; 2. bestimmt, beschlossen werden.
חֲצַב *a.* 1. *pt. pass. m. d.* חֲצִיבָא Jes 51, 1 behauen; 2. tief wurzeln. *Itpe. pf.* 2 *pl.* אִתְחֲצֵיבְתּוּן Jes 51, 1 ausgehauen sein.
חַצָּב *h. m.* Steinhauer.
חָצָב *h. m.* 1. Krug, Becken; 2. kleine Garbe; 3. Dattelart (s. חָצָד); 4. Ableger.
חַצְבָא *a. m.* 1. *pl.* חַצְבֵי Est II 3, 8 Krug, Becken; 2. Dattelart; 3. Kraut mit tiefgehenden Wurzeln, s. חֲצוּבָא.
חָצָד *h. m.* eine Dattelart.
חֲצַד *a., ipf.* 2 *m. sg.* תַּחְצוֹד Dt 24, 19 schneiden, mähen.
חַצָּדָא *a. m.* Schnitter.
חֲצָדָא (Gen 8, 22) *a. m.* Ernte.
חַצְדָא *a. m.* eine Dattelart (s. חַצְבָא).
חַצְדָד Ortsname.
חָצָה *h.* 1. teilen, trennen, halbieren; 2. in den Zähnen stochern. *Hi.* eine Teilung vollziehen, halbieren.
חָצוֹבָא *a. m.* Steinhauer.
חֲצוּבָא *a. m.* 1. Dreifuß (?); 2. Hunds-

zahn (*Cynodon Dactylon*) mit schwer auszurottenden Wurzeln.
חֲצוּבָה *h. f.* dass.
חָצוֹדָא (Jer 9, 21, Am 9, 13) *a. m.* Schnitter.
חִצּוּי *h. m.* Teilen, Abteilen.
חָצוּף *h. m.* 1. frech; 2. standhaft.
חֲצוֹצַר *a.* Trompete blasen.
חֲצוֹצֶרֶת *h. f.* Trompete.
חֲצוֹצַרְתָּא *a. f., pl.* חֲצוֹצְרָן Nu 10, 2 dass.
חָצוֹת *h. f.* 1. Hälfte; 2. Mitternacht; 3. Mittag.
חֲצִי *h. m.* 1. Hälfte; 2. halb.
חֲצִיבָא (Jes 51, 1) *a. m.* behauener Stein.
חֲצִיבָה *h. f.* Behauen.
חֲצִינָא (Jer 10, 3) *a. m.* Axt.
חַצִּיפָא *a. m., pl. c.* חַצִּיפֵי Ez 2, 4 1. frech; 2. standhaft.
חָצֵין *h. m.* nicht unmittelbar in Berührung Kommen.
חֲצִיצָא *a. m.* Steinchen, Kies.
חֲצִיצָה *h. f.* Trennung. *pl.* חֲצִיצִין Gesetze, die חֲצִיצָה betreffend.
חָצֵיר s. חָצֵר.
חָצִיר *h. m.* 1. Porree (*Allium porrum*); 2. Gras.
חֲצִירָא *a. m.* dass.
חצלין (jMaasr 52[a]) l. בצלין (so Ven.), s. בָּצָל.
חֶצְנָא *h. m.* 1. *pl.* חֶצְנֵי פִשְׁתָּן Flachsbündel; 2. *d.* חוּצְנַיָּא Jer 51, 12 Hinterhalt (Vorposten?).
חצף *h. Hi.* frech handeln.
חצף *a. Pa. pt. pl.* מְחַצְּפִין Ez 13, 6, *Aph.* dass.
חֶצְפָּא *a. m., ind.* חוּצַף Jer 3, 3 Frechheit.
חֻצְפִּית männl. Personenname.
חָצַץ *h.* 1. scheiden, trennen; 2. Trennung verursachen; 3. eine Scheidung herstellen; 4. in den Zähnen stochern. *Pi.* dass. wie 4.
חצץ *a. Pa. pt. pl. c.* מְחַצְּצֵי Jud 5, 8 Soc 59, Jes 10, 32 Soc 59 schleudern, abschießen.

חָצָץ *h. m.* Zwischenraum, Verschlag.
חֲצָצָא *a. m.* Sand, Kies.
חֲצֹצַר s. חֲצוֹצַר.
חֲצַצְתָּא *a. f.* Entscheidung, Urteilsspruch (?).
חצר l. חֲצַד.
חָצֵר I *h. f, pl.* חֲצֵרוֹת 1. Hof; 2. Privatbesitz; 3. Vorraum.
חָצֵר II *h. m.* Leberlappen (*Lobus caudatus*).
חַצְרָא I (Ex 29, 13) *a. m.* dass.
חַצְרָא (?) II *a. m.* Gras.
חֻקָּה *h. f.* Verordnung, gottesdienstl. Handlung.
חקה *h. Pi.* nachahmen.
חָקוֹלָא männl. Personenname.
חִקּוּק Ortsname.
חִקּוּקָאָה *a. m.* Einwohner von Chikkok.
חִקּוּר *h. m.* Ausforschung.
חֲקִיקָה *h. f.* Ausgrabung.
חֲקִירָה *h. f.* 1. Untersuchung, Prüfung; 2. Verhör in bezug auf Zeit und Ort.
חַקְלָא (Gen 2, 5) *a. f., ind.* חֲקֵיל, חֲקַל Gen 25, 27, *pl. d.* חַקְלָתָא Ex 8, 9, חַקְלַיָּא Gen 14, 8, חַקְלִין Jer 32, 43, (חַקְלָוָן) 1. Feld; 2. Landgut.
חַקְלָאָה *a. m.* 1. Bauer; 2. ungebildeter Mensch.
חֲקַק *h. m.* Vertiefung.
חָקַק *h.* 1. aushöhlen; 2. eingravieren, schreiben; 3. Gesetze geben. *Ni.* ausgehöhlt werden.
חֲקַק *a., pt. pass.* חֲקִיק Cant 2, 17 eingraben. *Itpe.* eingegraben werden.
חָקַר *h.* forschen, spähen, prüfen. *Ni.* ausgeforscht werden.
חֲקַר *a., inf.* מִחְקַר 2S 10, 3 dass.
חֵקֶר *h. m.* Erforschung. אֵין חֵקֶר unzählbar, unergründlich.
חַקְּרָא *a. m.* Untersucher.
חַקְרָא (2S 5, 7), חַקְרָה *a. m.* (ἄκρα) Festung, Burg.
חַקְרָנָא *a. m.* Untersucher, Kritiker.
חר I s. חֲרִי.

חר II s. אֲחַר.

חֲרָא *a. m.* יוֹמָא ח׳ (יוֹמָאחְרָא?) am folgenden Tag.

חֲרָא *a.* glühen. *Pa.* schüren.

חָרָא *a. m.* frei.

חָרֵב *h.* 1. öde sein; 2. zerstören. *Ni.* zerstört werden. *Hi.* zerstören. *Ho.* zerstört werden.

חֲרֵב, חֲרוּב Jes 17, 9 (MS חָרוּב) *a., pf.* 3 *sg. f.* חֲרוּבַת Jes 9, 18, Ez 26, 2, *ipf.* 3 *sg. f.* תִּחְרוּב Jes 34, 10 1. wüste sein; 3. verwüsten, zerstören. *Aph.* 1. *pf.* אַחְרֵיב Est II 1, 1 verwüsten, zerstören; 2. *ipf.* 1 *sg.* אַחֲרֵיב Jes 42, 15 Soc 59 austrocknen. *Itpe.* zerstört werden.

חָרֵב *h. m.* 1. wüste; 2. trocken.

חֶרֶב *h. f., pl.* חֲרָבוֹת 1. Schwert; 2. Pflugschar.

חַרְבָּא (Gen 3, 24) *a. m., ind.* (*in pausa*) חָרֶב Gen 34, 26 Schwert.

חַרְבָא (Dt 28, 22) *a. m.* 1. Trockenheit; 2. Entzündung (?).

חֲרְבָא *a. m., f.* חָרְבָא Ez 26, 19 (MS חָרְבָא), *pl.* חָרְבִין Est II 3, 8 verwüstet.

חָרְבָּא *a. m., ind.* חוֹרֵב Ez 29, 10 Verheerung, Wüste.

חַרְבָּה *h. f.* Messer.

חָרְבָּה *h. f.* Trümmer, Ruine.

חָרְבוּתָא *a. f., c. s.* חָרְבוּתִיךְ (so Or 2211, Cod Soc 59 חָרְבָתִיךְ) Jes 49, 19 Zerstörung.

חַרְבוֹנָא *a. m.* Ausschlag.

חָרְבָּן *h. m.* Zerstörung.

חָרְבָּנָא, חוּרְבָּנָא (Jes 34, 11) *a. m.* Zerstörung.

חרבריה l. חֲבַרְבָּרְיָה.

חָרְבְּתָא *a. f., ind.* חָרְבָא Lev 26, 31, *pl. d.* חָרְבָתָא Ma 1, 4 Trümmer.

חַרְגָּא *a. m.* Sonnenstäubchen.

חַרְגּוֹל *h. m.* Heuschrecke.

חַרְגְּלָא (Lev 11, 22) *a. m.* Heuschrecke.

חַרְגִּנִין *h. m. pl.* bitteres Kraut.

חַרְגְּתָא *a. f., c.* חַרְגַת Dt 32, 25 Schrecken.

חָרֵד *h.* zittern. *Hi.* 1. erzittern; 2. zittern machen, schrecken.

חֲרָדָה *h. f.* Angst.

חַרְדּוֹן *h. m.* Dornechse (*Stellio vulgaris*).

חַרְדּוֹנָא *a. m.* dass.

חַרְדָּל *h. m.* 1. Senf (*Sinapis alba*); 2. s. הַרְדְּלִית.

חַרְדְּלָא *a. m.* dass.

חַרְדְּלִי *h. m.* senfartig (Weinsorte).

חַרְדְּלִית *gr. f.* (χαράδρα?) Gießbach.

חָרָה *h.* glühen. *Pi.* in Glut bringen.

חָרָה s. הִרְהֵר.

חָרוּב *h. m.* 1. Johannisbrot (*Ceratonia siliqua*); 2. eine Bohnenart; 3. Ortsname.

חָרוּבָא *a. m.* 1. Johannisbrot; 2. Ortsname.

חָרוּבָא *a. m., ind.* חָרוּב Dt 13, 18, Jes 17, 9, Ha 1, 4 verwüstet, öde.

חָרוֹבָא *a. m.* Zerstörer.

חָרוּבִית *h. f.* Johannisbrotbaum (*Ceratonia siliqua*).

חָרוּבִיתָא *a. f.* dass.

חָרוֹזָא *a. m.* 1. Perlen aufreihend; 2. Bibelstellen vergleichend.

חרויין (Tos Teh VIII 6) l. חַדּוּיִין, s. חַדּוּת.

חֲרוֹכָא *a. m.* angeröstetes Fleisch.

חָרוּל *h. m.* eine Lathyrusart.

חָרוּם *h. m.* plattnäsig.

חָרוֹן *h. m.* Zorn.

חָרוֹן (Ez 27, 23) Ortsname (Harran).

חֲרוֹסֶת *h. m.* mit Essig angemachtes Fruchtmus (am Pesachabend).

חָרוֹף *h. m., pl.* חֲרוֹפוֹת Grabeisen.

חרופה *h. f.* zur Ehe bestimmt.

חָרוּץ *h. m.* mit Vertiefungen im Fleische versehen.

חרורא. *pl.* חרורי עיינין DtJI 18, 10 (MS חדודי עינין) l. אָחוֹדֵי עֲיָנִין *a. m. pl.* Gaukler.

חֲרוּרִי *h. m.* freigelassener Sklave.

חֲרוּרִין *a. m. pl.* Freiheit.

חָרוּשְׁתָא *a. f.* Zauberei.

חָרוּת *h. f.* 1. *pl.* חָרִיּוֹת Palmzweig;

2. vertrocknet, eingeschrumpft; 3. Schwärze; 4. s. חֲדוּת.

חָרוּתָא *a. f.* 1. Palmzweig; 2. l. חֲדוּתָא; 3. *c. s.* חרותי Jes 60, 21, l. חֶדְוָתִי (so MS), s. חֶדְוָתָא.

חֲרוּתָא *a. f.* Schwärze.

חָרַז *h.* 1. stechen, hineinbohren; 2. aufreihen, ordnen; 3. zwei Schriftstellen vergleichen. *Hi.* dass. wie 3.

חֲרַז *a.* 1. stechen, durchbohren; 2. aufreihen, auf eine Schnur ziehen; 3. zwei Schriftstellen vergleichen. *Aph.* stechen machen.

חִרְזָא *a. m.* Dornstrauch.

חָרְזָא *a. m.* stachlig.

חֲרַח l. חַרְחַר.

חַרְחֲבִינָה *h. f.*, *pl.* חַרְחֲבִינִין Mannstreu (*Eryngium creticum*).

חַרְחוֹר *h. m.* 1. scharfes Eisen; 2. das zum Reinigen der Pflugschar bestimmte Eisen des Ochsensteckens.

חִרְחוּר *h. m.* 1. Angebranntes; 2. Zank, Streit.

חַרְחוּרָא (Dt 28, 22) *a. m.* Fieber.

חַרְחָל *h. m.* Lathyrusart(?).

חִרְחֵר *h.* 1. anzünden; 2. hitzig streiten; 3. Fieber haben.

חַרְחַר *a.* entzünden.

חָרַט *h.* ausmeißeln. *Hi.* einschneiden, aufzeichnen. *Hitp.* bereuen.

חֲרַט *a.*, *inf.* מִחְרַט Cant 5, 4 bereuen.

חֲרָטָה *h. f.* Bereuen.

חַרְטוֹם I *h. m.* Zauberer.

חַרְטוֹם II *h. m.* Maul, Schnabel.

חַרְטוּמָא *a. m.* 1. dass.; 2. Sandalenschnabel (-spitze).

חֲרִי *h. m.* ein Gebäck. S. חֲרָרָה.

חַרְיָא *a. m.* Exkremente.

חָרֵיב *h. m.* trocken (vom Brot).

חֶרְיוֹנִים *h. m. pl.* Exkremente.

חָרִיז *h. m.* Dorn(?).

חֲרִימָא *a. m.*, *ind.* חֲרִים Lev 21, 18 spaltnäsig.

חֲרִין *a. m. pl.* Exkremente.

חֳרִינָא *a. m.* anderer.

חִרְיָנָא *a. m.* Streit.

חִרְיָנוּתָא *a. f.* Streitsüchtigkeit.

חֲרִיעַ *h. m.* 1. Saflor, Saflorsamen (*Carthamus tinctorius*); 2. gefärbte Baumwolle.

חָרִיפָא *a. m.* 1. *pl.* חָרִיפִין Jos 5, 2 scharf; 2. scharfsinnig; 3. gangbar; 4. männl. Personenname.

חֲרִיפוּתָא *a. f.* 1. Jugendzeit; 2. Strömung im Fluß.

חָרִיץ *h. m.* 1. Einschnitt; 2. Furche, Graben, Grube; 3. der Hilus der Niere.

חֲרִיצָא *a. m.* dass.

חֲרִיצָה *h. f.* 1. Zuspitzung; 2. BerR. 70 l. חַרְצִיה (so Ausg. Konst.), s. חַרְצָא.

חריצותא 1. l. חִרְיָנוּתָא; 2. חריצות 1K 3, 6 l. תְּרִיצוּת (so MS), s. תְּרִיצוּתָא.

חֲרִיק. בַּחֲרִיק *a.* an Stelle von.

חָרִיר *h. m.* Nadelöhr.

חָרִישׁ *h. m.* 1. Pflügen; 2. Pflugzeit.

חֲרִישָׁה I *h. f.* Pflügen.

חֲרִישָׁה II *h. f.* 1. Schweigen; 2. Taubheit, Taubmachen.

חֲרִישָׁה III *h. f.* Dickicht.

חֲרִישׁוּתָא I *a. f.* Taubheit.

חֲרִישׁוּתָא II *a. f.* Dickicht.

חריית l. חֲדָיַב.

חָרַךְ *h.* rösten. *Pi.* versengen, verbrennen. *Hitp.* versengt werden.

חֲרַךְ *a.* 1. *pt. pass.* חֲרִיךְ Jer 6, 29 (MS חָרַר) sengen, rösten; 2. *pf.* 3 *sg. f.* חֲרוֹכַת Jes 9, 18 (MS חֲרוֹבַת) angesengt sein. *Pa.* versengen. *Itpe.* versengt werden.

חֵרֶךְ *h. m.* absichtliche Abwandelung von חֵרֶם Bann.

חֲרַךְ *h. m.* 1. *pl.* חֲרַכִּין Gitterfenster; 2. gedörrte Körner.

חֲרַכָּא (Gen 26, 8) *a. m.* 1. Fenster; 2. Öffnung.

חַרְלָא *a. m.* Lathyrusart.

חרם I *h. Hi.* 1. dem Heiligtum weihen; 2. bannen, in den Bann tun.

חָרַם II *h.* 1. s. חָרוּם; 2. Netze machen (fischen?).

חרם *a. Aph. ipf.* 3 *m. sg.* יַחֲרִים Lev 27,28, *pl.* יַחְרְמוּן 1 S 15, 21 1. zu heil. Gebrauch bestimmen, weihen; 2. (auch *Pa.*?) bannen, in den Bann tun. *Ittaph. ipf.* 3 *m. sg.* יִתַּחְרַם Lev 27, 29 geheiligt werden.

חֵרֶם I *h. m.* 1. Tempeleigentum; 2. Gegenstand, der Gott geweiht wird; 3. Bann, Exkommunikation.

חֵרֶם II *h. m.* 1. Fischnetz; 2. Fischerplatz (Fischteich?).

חָרָם *h. m.* 1. Fischer; 2. Gewalttätiger.

חֶרְמָא (Lev 27, 21) *a. m.* Bann (Gebanntes).

חַרְמָא *a. m., c. s.* חַרְמֵיהּ Hb 1, 15 Netz.

חָרְמָא (Nu 14, 45) Ortsname.

חוּרְמִינֵי (Jer 51, 27) Armenien, s. אַרְמֵינְיָא.

חֶרְמָנָא *a. m.* 1. *ind.* חוּרְמָן Gen 49, 17 grausam, schlimm, giftig; 2. Schlange.

חֳרָנָא *a. m., f.* חֳרָנִיתָא ein anderer.

חַרְנוּגָא *a. m.* auf Dornsträuchern wachsender Schmarotzer (*Cuscuta*?).

חרנית s. ארונית.

חֶרֶם *h. m.* 1. Ton; 2. Scherbe; 3. Sonne; 4. Ausschlag.

חָרָם *h. m.* Töpfer(?).

חַרְסָא *a. m., ind.* חֲרַס Dt 28, 27 Ausschlag, Krätze.

חַרְסוֹם, חַרְסוֹן männl. Personenname.

חַרְסוּנָא *a. m.* Ausschlagsart.

חַרְסִית *h. f.* 1. Lehm; 2. שַׁעַר ח׳ Name eines Tores von Jerusalem.

חַרְסָן *h. m.* 1. Tongeschirr, Tontopf; 2. Nachtgeschirr.

חַרְסְפִיתָא *a. f., pl.* חַרְסְפִיתִין Schuppe.

חֵרֶף *h. m.* Verstümmelung von חֵרֶם.

חָרַף I *h., pt. pass.* חָרוּף streng. *f.* חֲרוּפָה zu Ehe bestimmt. *Pi.* schmähen, lästern. *Hitp.* 1. geschmäht werden; 2. ernst werden(?).

חרף II *Hitp.* erstarrt (winterlich) sein.

חרף *a. Pa.* 1. *inf.* חָרָפָא 1 S 13, 20 schärfen, spitzen; 2. lästern. *Aph.* früh sein.

חֻרְפָּא *a. m.* 1. Schärfe, Schneide; 2. Scharfsinn.

חֻרְפָא (חָרְפָא) *a. m., pl.* חָרְפֵי Koh 11, 2 (nicht MS) frühzeitig.

חֶרְפָּה *h. f.* Schmähung, Schmach.

חַרְפּוּפִיתָא *a. f.* Grind, Schorf.

חָרְפִּיתָא, חֻרְפִּיתָא *a. f.* 1. (einjähriges) Lamm; 2. weibl. Personenname.

חֶרְפְּתָא *a. f.* Schmähung, Schande.

חרפתא (JIIDt 14, 18) l. mit MS חֲפַרְפְּרָא.

חֻרְפְּתָא *a. f., pl.* חוּרְפָן Gen 33, 19 Lamm.

חָרַץ *h.* 1. eingraben, einschneiden; 2. bestimmen. *Ni.* eingeschnitten werden.

חֲרַץ *a.* dass.

חֶרֶץ *h. m.* Einschnitt.

חַרְצָא I (Dt 33, 11, MS חַרְצָא) *a. m., pl.* חַרְצִין Ex 28, 42 B. Lende.

חַרְצָא II *a. m., pl. c.* חַרְצֵי Jos 11, 8 Graben.

חַרְצָן *h. m., pl.* חַרְצַנִּים 1. Kern der Weinbeere; 2. Stein einer Frucht.

חַרְצַנָּה *h. f.* dass.

חַרְצַנִּיתָא (auch חַרְצִנְתָּא) *a. f.* Kern, Stein einer Frucht.

חֶרֶק *h. m.* Verstümmelung von חֵרֶם.

חָרַק *h.* mit Einschnitten versehen. *Pi.* knirschen.

חֲרַק *a.* 1. mit Einschnitten versehen; 2. *pt. pl.* חָרְקִין Est II 3, 8 knirschen. *Itpe.* dass.

חַרְקָא, חִרְקָא *a. m.* 1. Kerbe, Zacke; 2. Verzierung.

חָרַר I *h.* eine Höhlung machen.

חרר II *h. Pi.* befreien.

חרר III *h. Pilp.* חַרְחֵר erhitzen.

חֲרַר I *a.* durchlöchern. *Pa. pf.* חָרִיר LevJI 15, 3 ausströmen lassen.

חרר II *a. Pa.* freilassen. *Schaph.* dass. *Itpa. pf.* 3 *f. sg.* אִתְחָרַרַת Lv 19, 20 frei gelassen werden.

חֲרַר III *a., pf.* חַר Ez 15, 4 brennen, sengen. *Pa. pf.* חָרַר Jer 6, 29, *ipf.* 2 *m. sg. c. s.* תְּהָרְרִנַּהּ Ez 4, 12 l. תְּחָרְרִנַּהּ 1. rösten; 2. Glut machen. *Itpe. pf.* אִתְּחַר Est II 5, 1 (MS אֲחַתַת!) versengt werden. *Itpalp.* dass.

חרר IV *a. Pa.* einen Aschenkuchen machen.

חָרָר *h. m.* 1. Nadelöhr; 2. Haufen.

חֲרָרָא (1 K 7, 23, Ez 4, 12, MS הֲרָרָא) *a. m., pl.* חֲרָרָן 1. Aschenkuchen; 2. Klumpen.

חֲרָרָה *h. f.* 1. Aschenkuchen; 2. Haufen; 3. Klumpen; 4. Eisenerz.

חֶרֶשׁ *h. f.* 1. s. חֶרֶם; 2. männl. Personenname.

חָרַשׁ I *h.* 1. pflügen; 2. beiwohnen. *Ni.* gepflügt werden.

חרשׁ II *h. Pi.* taub, stumm machen. *Hi.* 1. dass.; 2. taub, stumm sein. *Hitp.* taub, stumm werden.

חֲרַשׁ I *a.* pflügen.

חֲרַשׁ II *a.* taub, stumm sein. *Itpe. ipf.* 3 *pl. f.* יִתְחַרְשָׁן Mi 7, 16 Or 1474 taub, stumm werden.

חֲרַשׁ III *a.* ein Dickicht bilden.

חֲרַשׁ IV *a.* zaubern. *Pa. pt. pl. f.* מְחָרְשָׁן Ez 13, 20 bezaubern, bannen.

חָרָשׁ *h. m.* 1. Werkmeister; 2. Personenname.

חֹרֶשׁ s. חוֹרֶשׁ.

חֶרֶשׁ *h. m.* Stillschweigen, Stummheit.

חֵרֵשׁ *h. m.* 1. taub; 2. taubstumm.

חַרְשָׁא (Ex 4, 11) *a. m.* dass.

חָרָשָׁא *a. m., ind.* חָרָשׁ(!) Dt 18, 10, *pl. c.* חָרָשֵׁי Ex 7, 11 Zauberer.

חוּרְשָׁא I (Dt 19, 5), חַרְשָׁא I (Mi 3, 12) *a. m.* Wald.

חַרְשָׁא II *a. m.* Luftröhre(?).

חָרָשְׁוּתָא *a. f.* Zauberei.

חַרְשִׁין (Na 3, 4), חָרָשִׁין (Mi 5, 11) *a. m. pl., c. s.* חֲרָשַׁהָא Na 3, 4 Zauberei.

חָרָשִׁיתָא *a. f.* Zauberin.

חָרָשְׁנָא *a. m.* Zauberer.

חָרֶשְׁתָּא *a. f., ind.* חָרָשָׁא Ex 22, 17 Zauberin.

חָרַת *h.* eingraben.

חֲרַת *a., pt. pass. pl.* חֲרִיתִין Lv 19, 28 dass.

חֶרֶת *h. f.* Schwärze, Tinte.

חַרְתָּא I *a. f.* 1. dass.; 2. ח' דְּאַרְגִּיז Ortsname.

חַרְתָּא II *a. f.* Streit.

חֲרְתָא *a. f.* freie Frau.

חַרְתָּנָא *a. m.* streitsüchtiger Mensch.

חֲשִׂיפָה *h. f.* Entblößen.

חֲשַׂךְ *a.* zurückhalten. *Aph.* abziehen.

חֲשָׁא *a.* stille sein, schweigen.

חשא. *c. s.* חשיה (EchR I 16) l. נַחְשֵׁיהּ, s. נַחְשָׁא.

חָשַׁב *h.* 1. denken, beabsichtigen; 2. verzeichnen. *Pi.* 1. nachdenken, betrachten; 2. achten; 3. berechnen, zählen. *Hitp.* 1. betrachtet werden, geschätzt werden; 2. gezählt, mitgerechnet werden; 3. rechnen; 4. für etwas gehalten werden; 5. geachtet sein, sich als vornehm gebärden.

חֲשַׁב *a., pf.* 2 *m. pl.* חֲשַׁבְתּוּן Gen 50, 20 1. sinnen, denken; 2. *pt. pass. pl.* חֲשִׁיבִין Jes 53, 3 halten, achten, schätzen. *Pa. ipf.* 3 *m. sg.* יְחַשֵּׁיב Lv 25, 52, *pt.* מְחַשֵּׁיב Jer 26, 3 1. ersinnen, planen; 2. berechnen. *Itpe. ipf.* 3 *m. sg.* יִתְחַשֵּׁיב Lv 17, 4 1. ersonnen, geplant werden; 2. berechnet werden; 3. für etwas gehalten werden.

חַשָּׁבָא *a. m., pl. d.* חַשָּׁבַיָּא Jes 33, 8 (MS חַשִּׁיבוּ) Rechner.

חֶשְׁבּוֹן *h. m.* 1. Rechnung, Rechenschaft; 2. Genauigkeit.

חֻשְׁבָּנָא *a. m., c.* חוּשְׁבַּן Ex 30, 12 1. Berechnung, Messung; 2. Zahl.

חֶשְׁבָּנֵי (Dt 2, 20) *a. m. pl.* Name einer Völkerschaft (bibl. Zamzummim).

חָשַׁד *h.* verdächtigen. *Pi.* dass. *Ni.* im Verdacht sein.

חָשַׁד *a.* verdächtigen. *Pa. Aph.* dass. *Itpe.* im Verdacht sein.

חָשֵׁד(?) *h. m.* verdächtig.

חֲשַׁד *h. m.* Verdacht.

חֲשָׁדָא *a. m.* dass.

חֲשָׁה *a.* schweigen.

חֲשׁוּ männl. Personenname.

חִשּׁוּב *h. m.* Berechnung.

חָשׁוּךְ *h. m.* 1. dunkel, schwarz; 2. verfinstert; 3. elend.

חֲשׁוּכָא (Gen 1, 5) *a. m.* 1. Dunkelheit; 2. *ind.* חֲשׁוּךְ Am 5, 20 finster; 3. verkohlter Docht, Lichtstumpf; 4. *ind.* חֲשׁוּךְ 2 S 13, 4 (MS חָשׁוּךְ) mager, elend.

חֲשׁוּפָה *h. f.*, s. חֲשִׁיפָה.

חֲשַׁי, חֲשַׁאי *h. m.* 1. geheim; 2. verschwiegen. בַּחֲשַׁי 1. leise; 2. im geheimen.

חֲשַׁי *a.* 1. בְּחָשַׁי 1 K 19, 12 leise; 2. בּוּחָשַׁי Jes 26, 16 im geheimen.

חֲשַׁי *a. m.* Thymian (*Thymus*).

חֲשִׁיבָא *a. m.* angesehene Person, s. חֲשַׁב.

חֲשִׁיבוּתָא *a. f.* 1. Wert; 2. Ehrung.

חֲשִׁיכָא *a. m., pl. d.* חֲשִׁיכַיָּא Am 8, 6 1. dunkel, finster; 2. elend, unglücklich, dürftig.

חֲשֵׁיכָה *h. f.* Dunkelwerden.

חֲשִׁיפָה *h. f.* Binsenart.

חֲשִׁיקָא *a. m., pl. f.* חֲשִׁיקָן Jud 5, 11 ausgerüstet.

חֲשִׁיקָה *h. f.* 1. Hängen an; 2. Gebrauch des Wortes חשק.

חָשַׁךְ *h.* finster sein. *Hi.* 1. dunkel werden; 2. finster machen; 3. den Anbruch der Nacht erwarten; 4. vom Anbruch der Nacht überrascht werden.

חֲשׁוּךְ *a.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* חֲשׁוּכַת Ex 10, 15 finster sein; 2. elend sein. *Pa.* 1. *pt. pl. f.* מְחַשְּׁכָן Lv 26, 16 verdunkeln; 2. im Dunkeln tun. *Aph.* 1. dass.; 2. *pt.* מַחְשֵׁיךְ 1 S 17, 16 bei Nacht tun, spät sein. *Itpe.* finster werden.

חֶשְׁכָּא *a. m.* Dunkelheit.

חֲשׁוֹכוּתָא *a. f., c.* חֲשׁוֹכוּת Dt 28, 65 Dunkelheit.

חֲשַׁכְתָּא *a. f.* Dunkelheit.

חשל *h. Pi.* zertrümmern.

חֲשַׁל *a.* 1. schmieden, hämmern; 2. zerquetschen; 3. planen. *Pa.* planen.

חֲשָׁלְא (Ez 27, 17, MS יְחוּשׁ) *a. m.* geschälte Gerste.

חַשְׁלָא *a. m.* Schmied.

חֲשַׁלְתָּא *a. f.* Zerquetschtes.

חַשְׁמוֹנַי 1. 1 S 2, 4, Meg Ant (MS an beiden Stellen חַשְׁמַנַּי) Chaschmonaj, Ahnherr der Hasmonäer (Makkabäer); 2. Hasmonäer.

חַשְׁמְלָא (Ez 8, 2) Engelname.

חוּשְׁנָא (Ex 28, 4) *a. m., c.* חוּשַׁן Ex 28, 15 Brustschild des Hohenpriesters.

חָשַׁק *h.* 1. drücken, zusammenpressen; 2. hangen an.

חֲשַׁק *a., ipf.* 1 *sg.* אֶחְשׁוֹק 2 S 9, 27 satteln, rüsten.

חָשַׁר *h.* sieben, ausstreuen.

חֲשַׁר *a.* dass.

חָשַׁשׁ *h.* 1. leiden, Schmerz empfinden; 2. nachsinnen; 3. besorgt sein.

חֲשַׁשׁ (s. חוּשׁ) *a.* 1. *pf.* חָשׁ Jer 6, 29 leiden; 2. sich kümmern um; 3. *pf.* חָשׁ Cant 2, 9 nachsinnen; 4. zischeln. *Itpe.* krank werden. *Palp.* 1. leiden; 2. sich sorgen.

חֲשָׁשָׁא (Koh 2, 25) *a. m.* Besorgnis.

חִשְׁתָּא Kanal in Babylonien.

חֲתָא *a., inf.* מִחְתֵּי Jes 30, 14 wegscharren. *Pa. Aph.* schüren.

חִתָּאָה *a. m., pl. d.* חִתָּאֵי Gen 15, 20 Hittiter.

חָתָה I *h.* scharren. *Pi.* schüren.

חָתָה II *h.* sich ekeln. *Pi.* abscheulich machen.

חִתּוּי *h. m.* Scharren, Schüren.

חִתּוּךְ *h. m.* 1. Einschnitt; 2. (später) Ablösung der Vorhaut; 3. Urteil.

חִתּוּכָא *a. m.* dass.

חָתוּל *h. m.* Katze.

חֲתוּלָא *a. m.*, *pl.* חֲתוּלִין Jes 13, 22 dass.

חִתּוּם *h. m.* 1. Schluß, Unterschrift; 2. Schlußformel im Gebet.

חֲתוּמָא *a. m.* Unterzeichner.

חִתּוּן *h. m.* 1. Verschwägerung; 2. Heirat.

חִתּוּנָא *a. m.* dass.

חיתטא (jSanh 22c) l. חִטְּתָא.

חֲתִיָּה *h. f.* Wegscharren, Schüren.

חֲתִיכָה *h. f.* 1. Schneiden; 2. Stück, Scheibe (von Fleisch); 3. Geschwulststück der Gebärmutter.

חֲתִימָה *h. f.* 1. Siegelung, Unterschrift; 2. Verschluß, Verstopfung; 3. Schlußformel eines Gebetes.

חֲתִימוּתָא, חֲתִימְתָא *a. f.*, *c.* חֲתִימַת Cant 3, 8 Besiegelung.

חֲתִירָה *h. f.* Durchbohrung, Loch.

חֲתִירְתָא *a. f.* dass.

חִתִּית *h. f.* Schrecken.

חָתַךְ *h.* 1. schneiden, abschneiden; 2. unterbrechen, innehalten; 3. verordnen. *Ni.* 1. abgeschnitten werden; 2. bestimmt werden. *Pi.* 1. zerschneiden; 2. ausgraben; 3. bestimmen. *Pu.* geschnitten werden.

חתך *a. Pa.* dass. *Itpa.* abgeschnitten, bestimmt werden.

חֲתָךְ *h. m.* Schnitt.

חָתַם *h.* 1. siegeln, unterzeichnen; 2. schließen, verstopfen; 3. die Schlußbenediktion sprechen. *Pi.* 1. mit einem Siegel versehen; 2. mit Zeugenunterschrift versehen lassen. *Ni. Hitp.* versiegelt, unterzeichnet werden.

חֲתַם *a.*, *ipf.* 3 *pl.* יַחְתְּמוּן Jer 32, 44, *pt. pass.* חֲתִים Lv 15, 3 dass. *Pa.* verschließen. *Itpa. pf.* 3 *f. sg.* אִתְחַתְּמַת Cant 3, 8, *pt. pl. m.* מִתְחַתְּמִין Est II 8, 15 verschlossen, versiegelt werden, sich einschließen.

חתן *h. Hitp.* sich verschwägern.

חתן *a. Pa.* verschwägern. *Itpa. imp.* 2 *pl. m.* אִתְחַתְּנוּ Gen 34, 9 sich verschwägern.

חָתָן *h. m.* 1. Schwiegersohn; 2. Bräutigam; 3. Bezeichnung des Kindes, an dem die Beschneidung vollzogen werden soll.

חַתְנָא (Ex 4, 25) *a. m.* 1. Schwiegersohn; 2. Bräutigam.

חֲתֻנָּה *h. f.* Vermählung.

חֲתֻנּוֹת *h. f.* 1. Verschwägerung; 2. Vermählung. בֵּית חֲתֻנּוֹת Hochzeitsgemach.

חַתְנוּתָא *a. f.* dass.

חֲתַף *a.* wegreißen.

חָתַר *h.* durchbohren, eine Öffnung machen.

חֲתַר *a.*, *imp.* חֲתַר Ez 12, 5 dass. *Itpe.* 1. durchbohrt werden; 2. *pf.* 1 *sg.* אִתְחֲתַרִית Ez 12, 7 sich eine Öffnung machen.

חֶתֶר Ortsname.

חֲתַרְתָּא *a. f.* Loch.

חָתַת *h.* zerbrechen. *Ni.* sich demütigen.

ט

ט der neunte Buchstabe des hebr. Alphabets. ט' als Zahlzeichen = 9.

טאב s. טוּב.

טִאְטֵא *h.* kehren.

טַאְטֵא *a.* dass.

טַאטָא *a. m.* Besen.

טַאטִיתָא *a. f.* dass.

טֵיאַטְרוֹן, טְאַטְרוֹן *gr. m.* (θέατρον), *pl.* טְאַטְרִיּוֹת Theater.

טאל. *pt. pl.* מטאלין (jSabb 9a) l. מְנָא אִלֵּין.

טַאְנֵיס (Num 13, 22) Stadt in Unterägypten (Τάνις, bibl. Zoan).
טָב *a.* 1. sehr, viel; 2. עֵין ט' Ortsname.
טֵב *h. m., c. s.* טִבּוֹ Art, Wesen.
טָבָא (Gen 50, 20) *a. m.* 1. gut; 2. wert; 3. Vornehmer; 4. יוֹמָא טָבָא Lv 23, 11 B. Festtag; 5. männl. Personenname.
טִבָּא *a. m.* 1. *c. s.* טִבְהוֹן 1 S 16, 23 Art, Wesen; 2. *c. s.* טִבְהוֹן Gen 37, 2 (MS דִּבְהוֹן) Ruf.
טבבו (jMaasSch 52[d]) l. טָבוּת.
טבאג (Cant 5, 14, Or 1302 אהלמה, darüber פרוזג) l. טְבָאז *gr. m.* (τόπαζος) ein Edelstein, Topas.
טָבָאוּת, טָבָאִית *a.* gut.
טָבָהֲקִי *pers. m.* in der Pfanne gebratenes Fleisch.
טבוואות (SchirR Anf) l. טָבָאוּת.
טִבּוּחַ *h. m.* 1. Schlachtung; 2. Name eines schlimmen Windes.
טִבּוּחָא *a. m.* dass.
טִבּוּל *h. m.* 1. Eintauchen, Baden; 2. die Handlung, durch deren Vollzug der betreffende Gegenstand der Pflicht der Priesterabgabe unterliegt.
טִבּוּלָא *a. m.* Eintauchen, Baden.
טבוסה (jSabb 7[d], Ven. סכוסה) l. סְבָכָה.
טִבּוּעִין *h. m. pl.* Verfall (ohne Rückerstattungspflicht).
טִבּוּר, טַבּוּר *h. m.* 1. Nabel; 2. Zentrum.
טִבּוּרָא *a. m.* Nabel.
טיבורייה (jKil 31[c]) l. טיבוריה, s. טִבּוּרָא.
טָבוּת *a.* gut.
טָבוּתָא *a. f., pl.* טָבְוָן Ex 34, 6 Güte, Gunst.
טַבְזָא (Lv 11, 5) *a. m.* Klippschliefer (*Hyrax Syriacus*).
טָבַח *h.* schlachten, kochen.
טְבַח *a.* schlachten, kochen. *Pa.* dass.
טֶבַח *h. m.* 1. Opferfleisch; 2. Schlachtfest.
טַבָּח *h. m.* Schlächter, Koch.
טַבָּחָא (1 S 9, 23. 24, MS טַבַּחָא!) *a. m.* dass.

טִבְחָא *a. m.* Schlachtung.
טִבְחָא *a. m.* Schlachtfest.
טַבָּחְתָּא *a. f., pl.* טַבָּחָן 1 S 8, 13 Köchin.
טָבִי 1. männl. Personenname; 2. כְּפַר ט' Ortsname.
טַבַּי männl. Personenname (Tobia).
טַבְיָא (Dt 14, 5) *a. m., pl.* טַבְיַין Est II 1, 2, *d.* טַבַּיָּא (l. טְבַיָּא) 2 S 2, 18 Gazelle.
טָבְיוֹמִי männl. Personenname.
טְבִיחָה *h. f.* 1. Schlachtung; 2. Verdauung (?).
טְבִילָה *h. f.* 1. Eintauchung; 2. rituelles Baden; 3. rituelle Badeeinrichtung.
טְבִילְתָא, טְבִילוּתָא *a. f.* dass.
טְבִיעָה *h. f.* 1. Untersinken, Ertrinken; 2. s. טְבִיעוּת.
טְבִיעוּת *h. f.* ט' עַיִן Eindruck, den jemand bekommt.
טְבִיעוּתָא *a. f.* ט' עֵינָא dass.
טבית l. טָבוּת.
טְבִיתָא, טַבְיְתָא *a. f.* 1. Gazelle; 2. weibl. Personenname.
טָבַל *h.* 1. eintauchen; 2. ein rituelles Bad nehmen. טְבוּל יוֹם derjenige, der zwar das vorgeschriebene Reinigungsbad genommen hat, aber erst mit Sonnenuntergang rein wird; 3. zur Abgabe des Zehnten verpflichten. *Ni.* 1. eingetaucht werden; 2. der Zehnten-Abgabe unterliegen. *Pi. Hi.* 1. eintauchen; 2. einen Imbiß nehmen. *Pu.* s. תָּבַל. *Ho.* eingetaucht, gereinigt werden.
טְבַל *a., ipf.* 3 *m. sg.* יִטְבּוֹל Lv 4, 6 1. ein rituelles Bad nehmen; 2. zur Abgabe des Zehnten verpflichten. *Pa.* 1. eintauchen; 2. einen Imbiß nehmen. *Aph.* eintauchen (von der vorgeschriebenen Reinigung von Geräten).
טֶבֶל *h. m.* Früchte, die der Zehntenabgabe schon unterliegen, von denen dieselbe aber noch nicht entrichtet ist.
טִבְלָא *a. m.* dass.

טַבְלָא I (Cant 1, 1), טַבְלָה *gr. m.* (τάβλα, ταβούλιον) Handpauke.

טַבְלָא II *gr. f.* (τάβλα) *pl.* טַבְלָאוֹת, טַבְלָיוֹת 1. Tafel, Brett; 2. Schreibtafel; 3. Tisch.

טַבְלָא III, טַבְלַי männl. Personenname (Τάβλος).

טַבְלָרָא *gr. m.* (ταβελλάριος) Kourier, Läufer.

טָבַע *h.* 1. versinken; 2. versinken lassen; 3. prägen, formen; 4. mit Namen nennen. *Hi.* versinken lassen.

טְבַע *a., pf.* 3 *f. sg.* טְבַעַת 1 S 17, 49 1. versinken; 2. versinken lassen; 3. prägen, Gestalt geben. *Pa. pf.* 2 *sg. c. s.* טַבַּעְתָּנוּן Hb 3, 14 Soc 59, *Aph.* versinken lassen. *Itpe. pf.* 3 *m. pl.* אִטְּבַעוּ Ex 15, 9 eingetaucht werden.

טֶבַע *h. m.* 1. Münze; 2. eine bestimmte Münze (ein halber Sela = 2 Denare); 3. Element; 4. (später) Natur.

טִבְעָא, טַבְעָא *a. m.* 1. *c. s.* טִבְעָךְ Est II 6, 10 Münze; 2. eine bestimmte Münze (ein halber Sela = 2 Denare); 3. Versinken.

טִבְעוֹן Ortsname.

טִבְעוֹנִי *h. m.* Einwohner dieses Ortes.

טִבְעָנָא *a. m.* 1. Flut, Überschwemmung; 2. sumpfiges Land.

טִבְעָנִי *h. m.* s. טִבְעוֹנִי.

טַבַּעַת *h. f., pl.* טַבָּעוֹת 1. Ring; 2. Instrument zum Glätten; 3. Ringknorpel; 4. After.

טְבֵרְיָא, טִיבַּרְיָה, טְבַרְיָא *gr.* Ortsname (Τιβεριάς).

טִיבַּרְיָאָה *gr. m.* aus Tiberias.

טֶבְרֵיטִי *gr. m.* (θεωρητής) Zuschauer.

טִיבֶּרְיוֹס, טִיבֵּרִיאוֹס *gr.* männl. Personenname (Τιβέριος).

טִבְרָנִי *gr. m.* aus Tiberias.

טִיבְּרִינוֹס, טִיבְּרִינִי *gr.* männl. Personenname (Τιβερῖνος).

טִבְרֵר. *pt.* מטברר (jJom 42[c] Ar.) *gr.* (vgl. ταυρεία) peitschen.

טברירי (Pes 191[b] Ar.) l. טַבְרֵיטִי.

טֵבֵת (Est II 1, 8) der 10. Monat im jüd. Kalender (Dezember-Januar).

טָגָא, טוֹגָא *lat. f.* (*toga*) Toga, Mantel.

טַגְמָטִין *gr. m. pl.* (τάγματα) Heerscharen.

טגן *gr.* (vgl. τήγανον) *Pi.* 1. braten, rösten; 2. foltern, martern. *Pu.* gebraten werden.

טגן *gr. Pa.* dass.

טֵיגָן, טֵיגְנָא, טֵיגְנִי, טֵיגְנוֹן *gr. m.* (τήγανον) 1. Pfanne, Tiegel; 2. Pfannkuchen; 3. ein Folterinstrument.

טיגנא l. פֵּיגְנָא.

טִגְרִם, טִגְרוֹס *gr. m.* (τίγρις) Tiger.

טַדַּי männl. Personenname (Θαδδαῖος?). שַׁעַר ט' ein Tor im Tempel.

טָהוֹר *h. m.* gesetzlich rein.

טָהֵר *h.* gesetzlich rein sein. *Ni.* rein, gereinigt werden. *Pi.* 1. reinigen; 2. reinhalten; 3. für rein erklären; 4. rein werden. *Pu.* gereinigt werden. *Hitp.* sich reinigen.

טְהַר *a.* 1. gesetzlich rein sein; 2. weggeschafft sein; 3. Mittagszeit sein. *Pa.* für rein erklären.

טַהֲרָא *a. m.* Reinheit, Leerheit.

טֵיהֲרָא s. טֵהֲרָא.

טָהֳרָה *h. f.* 1. klarer Himmel; 2. Reinheit, Reinigung; 3. für rein Erklärtes. *pl.* טְהָרוֹת Name der sechsten Ordnung der Mischna u. eines Traktates dieser Ordnung.

טְוָא *a., pt. pass.* טְוֵי Ex 12, 8 rösten, braten. *Aph.* dass. *pt. pass. f. d.* מַטְוִיתָא gebraten (auch von Eiern). *Itpe.* geröstet, gebraten werden.

טוֹב *h.* gut sein. *Pi.* verbessern. *Hi.* 1. gut, schön machen; 2. passend machen, zubereiten, putzen; 3. einen bösen Traum zum Guten wenden. *Hitp.* verbessert werden.

טוב *a.* 1. *pf.* טָב Dt 15, 16, *pt.* טָאֵיב 1 S 16, 23 gut, gütig sein; 2. sich

wohl fühlen. *Pa.* טַיֵּב, *Aph.* אַטֵּיב, *inf.* אַטָּבָא Sach 12, 4 (MS אֵיטָבָא v. יְטַב) Gutes tun. S. יְטַב.

טוֹב *h. m.* 1. gut. יוֹם טוֹב Festtag. כִּי טוֹב vgl. Gen 1, 4 heller Tag. עַיִן טוֹבָה Wohlwollen, Freigebigkeit; 2. Edler, Vornehmer.

טוּב *h. m.* Gutes, Güte.

טוּבָא *a. m.* 1. *c.* טוּב Gen 45, 18 Gut, Reichtum; 2. Güte; 3. *pl. c.* טוּבֵי 2K 5, 5, *c. s.* טוּבָךְ Dt 33, 29 Heil! 4. viel; 5. sehr.

טוֹבָה *h. f.* 1. Güte, Gunst. טוֹבַת עַיִן Freigebigkeit; 2. Dank, Vergütung. בְּטוֹבָה gegen Entgelt; 3. שֶׁלֹּא בְטוֹבָתוֹ *a.* umsonst; *b.* wider Willen.

טוֹבִי, טוֹבִיָּה männl. Personenname.

טוּבִינָא *a. m.* vergnügt, glücklich.

טוֹבְלִין *h. m. pl.* eine Baumart.

טוֹבְלָן *h. m.* Bader.

טוּבְנְיָא Ortsname.

טוּבְתָא *a. f.* 1. *pl. d.* טוּבָתָא Jud 5, 26 (MS טָבָתָא) Glück; 2. Güte.

טָוָה *h.* spinnen. *Ni.* gesponnen werden.

טוֹהַר *h. m.* 1. Reinheit; 2. Mittelfläche (des Altars).

טָווּי *h. m.* gesponnen.

טַוְזָא s. טַפְזָא.

טוּזִיג (falsch טווזיג) *pers. m.* fröhliche Gesellschaft, Zechgesellschaft.

טוּחַ I *h.* drücken, quetschen. *Hi.* 1. stoßen; 2. Coitus ausüben.

טוּחַ II *h.* bestreichen, überziehen. *pt. pass.* טוּחַ 1. verborgen; 2. unkenntlich. *Ni.* überstrichen, angeklebt werden. *Hi.* 1. überziehen, bestreichen; 2. Schimpfreden ausstoßen.

טוּחַ *a.* bestreichen. *Aph.* Schimpfreden ausstoßen.

טְוָח *h. m.* Schuß, Schußweite.

טוֹחֲנָה s. טַחֲנָה.

טוּט *h.* tut! (Hornstoß).

טוּטְלִיתָא *a. f., pl. d.* טוּטַלְוָתָא Traube der Nachlese im Weinberg.

טוֹטֶפֶת *h. f.* 1. Kopfschmuck (der Frauen); 2. *pl.* Stirnkapseln, Phylakterien.

טוֹטַפְתָּא (2 S 1, 10) *a. f., pl.* טוֹטָפָן (!) Est II 8, 15 Or 2377 dass.

טְוִי *h. m.* Gespinst.

טַוְיָא *a. m.* 1. geröstetes Fleisch; 2. VajR 25 (Ar טטויא) ein Tier (?).

טְוִיָּה *h. f.* Spinnen.

טוּל *h. Pi.* טַיֵּל 1. umhergehen, sich ergehen; 2. gehen lassen.

טוּל *a., ipf.* 2 *m. pl.* תְּטוּלוּן Jer 50, 11 schreiten (?). *Pa.* טַיֵּל 1. umhergehen, wandern; 2. wegtreiben; 3. führen; 4. scherzen. *Aph.* wandern lassen. *Palp.* s. טַלְטֵל.

טוּלָא s. טְלָא.

טוּם *h.* verstopfen, anfüllen.

טוּם *a.* dass. *Itpe.* angefüllt werden. S. טְמַם.

טוּנָא *a. m.* 1. Bürde, Last; 2. Beweis; 3. l. טוּלָא.

טוּס *h.* fliegen. *Pi.* dass. *Hi.* fliegen lassen, fliehen lassen.

טוּס *a., pf.* 1 *sg.* טַסִּית Est II 1, 3 l. טְסִית, *pt. pl.* טָיְסִין Est II 1, 2 fliegen. *Pa.* fliegen lassen.

טוויסין (SchemR 15) l. טְיוֹסִין *gr. m. pl.* (θεός) Götter.

טָווֹס *gr. m.* (ταώς) Pfau.

טָאוּסָא (Est II 1, 2), טְוָסָא *gr. m., pl.* טְוָסִין Est II 1, 2 dass.

טוּעִי (Prov 1, 32) l. טוּעְיֵי *a. f.* Irrtum.

טוֹעַן *h. m.* Belastung, Verpflichtung.

טוּף *a., ipf.* 3 *m. pl.* יְטוּפוּן Gen 49, 12 1. überströmen; 2. ertrinken; 3. emporkommen. *Pa.* 1. fließen lassen, schwimmen machen; 2. das Überfließende in eine Rinne leiten. *Aph.* 1. *pf.* אַטֵּיף Dt 11, 4 überströmen, fließen lassen; 2. ertränken. *Itpa.* nach allen Seiten umherschweifen.

טַוְפָא *a. m.* 1. Kanal; 2. l. סוֹפָא.

טוֹפַח *h. m.* gemeine Platterbse, Kicherling (*Lathyrus sativus*).

טוֹפֵחַ (PeaV 3) *h. m.* nach Krauß Bewässerungsmaschine (?). S. טוֹפַח.
טופיתא (Hi 28, 7) l. טַרְפִּיתָא.
טוֹפָנָא (Gen 7, 6) Überschwemmung, Sintflut.
טוֹפַת. בֵּית ט׳ (= בֵּית נְטוֹפָה) Ortsname.
טוק s. פרוש.
טוּר 1. טוּר שִׁמְעוֹן Ortsname; 2. s. טִיַּר.
טוּרָא I (Ex 3, 12), טַוְרָא *a. m.* 1. Berg; 2. freies Feld; 3. l. טִירָא.
טוּרָא II (= מֶהְרָא) *a. m.* Reinheit, Klarheit, blauer Himmel.
טוּרָא III *a. m.* ein Kraut.
טוורד, *pt.* מטוורד (jJom 42[c]) l. מְטַוְוֵר s. טִבְרֵר.
טוֹרַח *h. m., pl.* טָרְחוֹת Mühe, Plage.
טורין (bSabb 98[b]) l. טְרִיז, s. טְרַז.
טַוְרוֹס *gr.* Gebirgsname (Ταῦρος).
טוּשׁ s. טוּס.
טוּשׁ *h.* 1. überstreichen; 2. beschmutzen. *Pilp.* טִשְׁטֵשׁ 1. überstreichen; 2. beschmutzen; 3. verschlämmen. *Hitpalp.* beschmutzt werden, blind werden (vom Spiegel).
טוּשׁ I *a.* überstreichen, bedecken. *Itpe.* überstrichen werden. *Itpalp.* beschmutzt werden.
טוּשׁ II (= טְשָׁא) *a. Aph.* verbergen. *Itpe.* verborgen werden.
טְוָת *a.* nüchtern, mit leerem Magen.
טְחָא *a.* streichen.
טְחָאָה *a. m.* Ölkuchen.
טַחַב *h. m.* 1. Feuchtigkeit; 2. Feuchtes.
טַחֲבוּתָא *a. f.* Tau, Nebel.
טְחוֹל *h. m.* Milz.
טְחוֹלָא *a. m.* dass.
טְחוֹן *h. m.* Mahlen.
טָחוֹנָא *a. m* Müller.
טָחוּר *h. m.* an Hämorrhoiden leidend.
טְחוֹרִין (Dt 28, 27) *a. m. pl.* Hämorrhoiden.
טִחְיָא *a. m.* Fettanstrich.
טַחְיָא (טְחָיָא) *a. m.* Ölkuchen.
טְחִינָה *h. f.* 1. Mahlen; 2. (bildl.) Beischlaf.
טְחִינִין *h. m. pl.* grobes Mahlgut.
טְחָלָא *a. m.* Milz.
טָחַן *h.* 1. mahlen; 2. reiben. *Ni.* gemahlen werden. *Pi. Hi.* mahlen lassen.
טְחַן *a., pt.* טָחֵין Nu 11, 8 mahlen.
טַחַן *h. m.* das Mahlen.
טַחֲנָה *h. f.* Mühle, Mühlstein.
טחף, *pt. pass.* טחוף l. שָׁחוּם.
טְחַר *a.* den Mastdarm drücken.
טַט *x.* zwei.
טַטְלְפּוּשׁ Ortsname.
טִיטוֹס (Thr 1, 19, nicht in MS). טִיטָס *gr.* männl. Personenname (Τίτος).
טיטורא (Prov 9, 17) l. טִימּוּרָא.
טיטיון l. טִימְיוֹן.
טַטְרֵג *a.* schlagen, belästigen.
טֶטְרָגוֹן, טֶטְרָגוּנוֹן *gr. m.* (τετράγωνον) 1. viereckig; 2. vierfach.
טִטְרְיָא, טִיאַטְרָא *gr. m.* (θέατρον) Theater.
טֵיטַרְטוֹן *gr. m.* (τέταρτον) Viertel (eines Log).
טֶטְרָמוּלִין, טֶטְרָמוּלִי *gr. m.* (τετράμουλον) Viergespann.
טֵימְרוֹס *gr. m.* (ἠθητήρ) Seiher.
טיטרפא, טיטרפרא l. טִטְרָפְּלָא.
טִטְרָפִּילָא. *pl.* טִטְרָפְּלִיּוֹת *gr. f.* (τετράπυλον) viertorige Halle.
טַיְיָא s. טַיָּעָא.
טֵיאַטְרוֹן (falsch טיארון) *gr. m.* (θέατρον) Theater.
טֵיב *h. m.* Art und Weise. מַה טֵיבוֹ welche Bewandtnis hat es damit?
טִיבָא *a. m., f. ind.* טִיבָא Am 9, 4 (MS טָבָא) gut.
טֵיבוּתָא *a. f. ind.* טֵיבוּ Gen 24, 49 1. Güte; 2. Gutes, Wohltat.
טֵיהֲרָא (Dt 28, 29) *a. m.* 1. Mittag; 2. klarer Himmel; 3. Mittagswind; 4. l. סִיתְוָא.
טיהרי l. טֵיהֲרֵירֵי (so Cant 4, 6) *a. m. pl.* Mittagsdämonen.
טִיּוּב *h. m.* Melioration (eines Feldes).
טִיּוּטָא *a. m.* Befleckung, Beflecktes.
טִיּוּלָא *a. m.* Gehen.

טיאונוס s. הרנירק.
טַיְזָנָא s. טַיְסָנָא.
טִיחַ h. m. Anstrich.
טִיחָה h. f. Anstreichen.
טִיט h. m. 1. Lehm; 2. Kot.
טיט a. Pa. mit Lehm überstreichen.
טיטויא l. טִימוּרָא.
טַיָּל h. m. 1. Spaziergänger; 2. Müßiggänger.
טַיָּלָא a. m. dass.
טִילָא a. m. eine Weinsorte.
טִינָא (Ex 1, 14) a. m. 1. Lehm; 2. Schmutz.
טִינָה h. f. Feuchtes.
טיינון l. יַנְטִינוֹן gr. m. (ἰάνθινον) veilchenfarben.
טינתא (Jd 15, 15) s. בְּטִינְתָא.
טֵיְסָא a. m. Vogel.
טְיָסָא a. m. Fliegen, Flüchten.
טִיסָה h. f. Flucht.
טַיְסָנָא a. m. stolz (flatterhaft?).
טַיָּעָא a. m. Araber.
טַיָּעוּתָא a. f. Arabersitte.
טַיָּעֲתָא a. f. Araberfrau.
טֵיף h. m. ein Stückchen.
טִיף h. m. Untersatz des Kochherdes.
טְיָפָא (טַיְפָא) a. m. 1. Kanal; 2. männl. Personenname.
טַיְפוּנָא a. m. Überschuß.
טיר a. Pa. aus dem Vogelflug weissagen. Aph. אֲטֵיר solche Weissagung anstellen.
טַיָּר s. תַּיָּר.
טְיָר h. m. Beobachtung von Vögeln betreffs Weissagung.
טְיָרָא a. m. dass.
טִירָה h. f. 1. Gehöft; 2. Umfriedigung; 3. s. טֵירְיוֹן.
טֵירוּדָא a. m. Vertreibung, Verbannung.
טֵירוּדִין h. m. pl. dass.
טֵירוּף h. m. 1. Entreißung; 2. Verwirrung.
טִישָׁא a. m. Geheimnis.

טֵית Tet, Name des neunten hebr. Buchstaben.
טַכּוּסָא gr. m. (von τάξις) Ausrüstung.
טַכְטְכָא pers. m. Thronsessel.
טֶכְנֵי gr. f. (τέχνη) Kunst, Kunstgriff.
טָכַס gr. (von τάξις) angeordnet sein. Pi. 1. anordnen; 2. ausstatten, ausrüsten.
טכס gr. (von τάξις) Pa. 1. anordnen; 2. pt. pass. מְטַכַּס Est II 6, 10 ausstatten, ausrüsten.
טִיכוּס gr. m. (τεῖχος) Mauer, Wall, Damm.
טִיכְסָא gr. m. dass.
טֶכֶס, טִכְסָא (Est II 1, 8 Or 2377), טַכְסָא (ebenda Or 2375), טוּכְסָא gr. m. (τάξις) Ordnung.
טַכְסִיטִין gr. m. (ταξείδιον) Anordnung.
טַכְסְיוֹטִינוֹס gr. m. (ταξεώτινος) Beamter.
טַכְסִים gr. m. f. (τάξις) 1. Ordnung, Aufstellung, Schlachtreihe; 2. Besatzung.
טכסת (Est I 2, 12) l. סְטַכְתְּ.
טַל h. m., pl. טְלָלִים Tau.
טַלָּא (Dt 32, 2) a. m. dass.
טֻלָּא, טוּלָּא (Jd 9, 36) a. m. Schatten. טוּלֵי מוֹתָא Jes 9, 1 Todesschatten.
טְלָא (= דְּלָא) a. aufheben.
טְלָא, טְלֵה h. m., pl. טְלָאִין Fleck. Flicken.
טְלָא gr. m. (τύλη), pl. טְלָאִין Polster.
טְלָאָה 1. gr. m. dass.; 2. a. m. Einwohner von Tela.
טָלָה h. flicken. Pi. dass. Pu. geflickt sein.
טָלֶה h. m. 1. pl. טְלָיִים Lamm; 2. der Widder des Tierkreises; 3. s. טַלְיָא.
טְלֵה a. m. s. טַלְיָא.
טְלוּי h. m. Kindischkeit.
טלוי I (DtJI 7, 14) l. טליי (so MS) = טליין, s. טַלְיָא.
טלוי II (NuJI 6, 24) l. טלגי (so MS). s. טְלָגֵי.
טָלוּל h. m. feucht.
טְלוּלָא a. m. Scherz.
טְלוּמָא a. m. Bedrücker.

טְלוּמְא, טְלוּמְיָא *a. m.* 1. Bedrückung; 2. Bedrückter.

טְלוּפְחָא *a. m.* 1. *pl.* טְלוּפְחִין Gen 25, 34 Linse (*Ervum Lens*); 2. Untersatz der Ölmühle.

טלח *a. Aph. pt.* מַטְלַח GenJI 32, 31 (auch MS) hinken. S. טְלַע.

טִלְטוּל *h.* 1. Bewegen; 2. Auswanderung, Exil; 3. Herabhängendes.

טִלְטוּלָא *a. m.* 1. *c.* טִלְטוּל Jes 22, 17 Auswanderung, Heimatlosigkeit; 2. *pl.* טִלְטוּלִין Thr 3, 45 (nicht MS) Heimatloser, Exilierter; *pl. d.* טִלְטוּלַיָא Jes 3, 21 Nasenring.

טִלְטֵל *h.* 1. bewegen, forttragen; 2. verbannen; 3. ט׳ דַּעַת verwirren. *Palp.* fortgetragen werden. *Hitpalp.* 1. sich bewegen. *pt.* מִטַּלְטֵל beweglich; 2. verwirrt werden.

טַלְטֵל *a.* 1. bewegen, schütteln, forttragen. *pt. pass.* מְטוּלְטַל Gen 4, 12 unstät, *pl.* מְטַלְטְלִין bewegliches Gut; 2. verbannen. *Itpalp. pf.* 3 *m. pl.* אִיטַּלְטַלוּ Thr 4, 14, *ipf.* 2 *pl.* תִּטַּלְטְלוּן Dt 28, 63 1. bewegt werden, beweglich sein. *pt.* מִטַּלְטַל beweglich; 2. verbannt werden, auswandern.

טַלֵּי *gr. m.* (τύλη) Polster(?).

טַלְיָא *a. m.* 1. *ind.* טְלֵי (טְלֵה) zart, jung; 2. *pl.* טַלְיָן Est II 1, 3 l. טַלַיָן. *d.* טְלַיָא Jo 2, 16 Or 1474 (Or 2211 טַלְיָא!) Knabe; 3. Lamm; 4. männl. Personenname.

טְלָיָא *a. m.* Fleck.

טַלְיוּתָא *a. f.* 1. *c. s.* טַלְיוּתַהּ Est II 2, 7 Jugend; 2. GenJII 49, 1 l. שַׁלְיוּתָא (so Ausg. Ven. 1548).

טְלִימוֹן Ortsname.

טַלִּית *h. f.* 1. Hülle, Mantel; 2. Ehrenmantel, Amtskleid.

טַלִּיתָא *a. f.* dass.

טַלְיְתָא (Est II 2, 8; טַלְיֵיתָא! Est II 2, 7), טַלִּיתָא *a. f.*, *ind.* טַלְיָא, *pl.* טַלְיָן, טַלְיָתַן (l. טַלְיָתָן) Est II 1, 3 Mädchen.

טליתא (jNed 38[a]) l. טַיָּלַיָא, s. טַיָּלָא.

טָלַל *h.*, *pt. pass.* טָלוּל 1. mit Tau versehen; 2. hangend (vom Tropfen).

טלל I *a. Pa. pf.* טַלֵּיל 1 K 6, 9, *pt. pl. m.* מְטַלְּלִין Est II 1, 2 1. bedecken; 2. verdunkeln. *Aph.* 1. *pf.* אַטֵּיל Ex 40, 21 bedecken; 2. schützen.

טלל II *a. Pa. Aph. Itpe.* spielen, scherzen.

טְלָלָא *a. m.*, *c.* טְלַל (l. טְלָל) Gen 19, 8, Jes 30, 2 1. Schatten; 2. Bedeckung, Decke.

טְלָלִים s. טַל.

טָלַם *a.* 1. schlagen; 2. bedrücken, übervorteilen. *Pa.* dass.

טַלְמָא, טְלְמָא *a. m.*, *pl.* טְלְמִין 1 S 17, 17 Laib (Brot).

טַלָּמָא *a. m.* Bäcker.

טוֹלְמֵיסִין *gr. tr.* (ἐτόλμησεν) er wagte, erkühnte sich.

טַלָּנֵי (Koh 2, 5, Or 2375 טְלָנֵי, Or 2377 טַלָּנֵי) *a. m. pl.* Nachtdämonen.

טלניתא (GenJI 49, 1) l. nach JII שַׁלְיוּתָא.

טלנם l. נִילוֹם(?).

טלע I *a. Aph. pt.* מַטְלַע Gen 32, 31 hinken. *Itpe.* lahm werden.

טְלַע (Ru 4, 8) II *a.* ausziehen. *Itpe.* ausgezogen werden.

טלף *a. Aph. pt. f. pl.* מַטְלְפָן Lv 11, 3 Spaltklauen haben.

טֶלֶף *h. m.*, *pl.* טְלָפִים, טְלָפוֹת Klaue, Huf.

טִלְפָּא *a. m.* 1. *pl.* טִלְפִין Lv 11, 3 Spalthuf, Spaltklaue; 2. s. טְלוּפְחָא.

טלפירא (jSchek 51[a]) l. mit Ausg. Ven. פַּלְטִירָא.

טְלַק *a.* werfen, wegwerfen. *Pa. pf.* טַלֵּיק Thr 2, 1 (MS רְמָא) dass. *Itpe. Itpa.* geworfen werden.

טְלִיקָא *gr. m.* (θύλακος) Beutel, Ranzen.

טַלָּרִיתָא (1 K 2, 5) *lat. f.* (*talaris*) die den Knöchel umfassende Sandale.

טְלְשָׁא *a. m.* Weißdorn (*Crataegus Azarolus*).

טָמֵא *h.* gesetzlich unrein sein. *Pi.* 1. verunreinigen; 2. für unrein erklären. *Ni. Hitp.* 1. unrein werden; 2. sich verunreinigen; 3. für unrein erklärt werden.

טְמָא *a.* gesetzlich unrein sein. *Pa. inf. c. s.* טַמָּיוּתַהּ (MS טַמְּיוּתַהּ) Mi 2, 10 1. unrein machen, beflecken; 2. für unrein erklären.

טָמֵא *h. m.* gesetzlich unrein.

טְמָא (= עַטְמָא) *a. m.* Knochen, Gebein.

טַמָּא (= טַעֲמָא?) *a. m.* בֵּי טַמַּיָּא Haus der Trauernden.

טַמְאָה *a. m., c.* טְמֵי Nu 5, 2 unrein.

טֻמְאָה *h. f.* 1. Unreinheit; 2. Verunreinigung; 3. unreine Frau.

טוּמְאֲתָא (Jes 30, 22) *a. f., ind.* טוּמְאָה Lv 20, 18 B. unreine Frau.

טַמְדּוּרְיָא (?) Ortsname.

טַמּוּעָא *a. m.* Untergang (der Sonne).

טימוק (jDem 22b) l. mit Ausg. Ven. סִימוּק.

טְמוּרָא *a. m.* 1. Verbergen; 2. Versteck; 3. Geheimnis, Heimlichkeit.

טְמוּרְתָא (Koh 10, 20, MS טְמִירוּתָא) *a. f.* Verborgenheit.

טִמְטוּם *h. m.* 1. Stoßen (beim Kneten des Teigs); 2. l. אַבְטוּמְטוּם.

טֻמְטוּם *h. m.* mit unsichtbaren (unter der Haut verborgenen) Geschlechtsorganen.

טִמְטֵם s. טָמַם.

טַמְטֵם s. טְמַם.

טִימֵי *gr. f.* (τιμή), *d.* טִימִיתָא, *pl.* טִימִין 1. Wert, Preis; 2. Geld; 3. jAbZ 42d l. טִיכֵי *gr. f.* (τύχη) Gottheit.

טימי (KohR 9, 7) l. mit Ausg. Pes. שִׁימַי männl. Personenname (שִׁמְעוֹן).

טומיא (DtJII 27, 15) l. טוּמְרָא.

טַמְיוֹן, טִמְיוֹן *gr. m.* (ταμεῖον) Schatz, Fiskus.

טְמִינָה *h. f.* 1. Warmstellen (von Speisen); 2. Platz dafür.

טַמְיָקוֹן, טוּמְיָקוֹן *gr. m.* (ταμιακόν) dem Fiskus gehörig, Krongut.

טְמִירָא *a. m., ind.* טְמִיר 1 S 10, 23 verborgen.

טְמִירוּתָא (Koh 10, 20) *a. f.* Verborgenheit.

טָמַם *h.* verstopfen. *Pilp.* טִמְטֵם 1. dass.; 2. stoßen (beim Kneten des Teigs). *Hitpalp.* zusammengeknetet werden.

טְמַם *a., pf.* 3 *pl. c. s.* טַמּוּנִין (l. טַמּוּנִין) Gen 26, 15, *ipf.* 2 *m. pl.* תְּטוּמּוּן 2 K 3, 19 verstopfen. *Itpa.* bedeckt, begraben werden. *Palp. pf.* טַמְטֵם Jd 3, 22 verschließen, verstopfen. *Itpalp. ipf.* 3 *m. pl.* יִטַּמְטְמוּן Jes 32, 3 verschlossen werden.

טָמַן *h.* 1. verbergen, aufbewahren; 2. Speisen warm stellen. *Ni.* verborgen, aufbewahrt werden. *Hi.* 1. verbergen; 2. auf der Lauer liegen.

טְמַן *a.* dass.

טוֹמוֹס *gr. m.* (τόμος), *pl.* טוֹמְסִין, טוֹמְסוֹת 1. Rolle, Band; 2. Liste, Dokument.

טִימָס, טִימוֹס, טִמְסָא *gr. m.* (τίμησις) Abschätzung, Steuer.

טמע *h. Ni.* versinken, verschwinden.

טְמַע *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* טְמַעוּ Thr 2, 9 (MS טְבַעוּ) untersinken; 2. untergehen (von der Sonne); 3. einfältig sein. *Pa.* versenken, begraben.

טַמְעָא *a. m.* 1. Versteck; 2. verborgener Schatz.

טוֹפָּזִין *gr. m.* (τοπάζιον) Topas.

טַמִּיקָא *gr. m.* (ταμιακόν) Fiskus, Staatseigentum, s. טַמְיָקוֹן.

טְמַר *a., pf.* 3 *m. sg. c. s.* טַמְרֵיהּ Ex 2, 12, *imp.* טְמוּר Est II 5, 14 verbergen, aufbewahren. *Pa. pf.* טַמַּר Gen 35, 4. *Aph. pf.* 3 *f. sg. c. s.* אַטְמַרְתֵּיהּ Ex 2, 2 verbergen. *Itpe. pf.* אִיטְּמַר Gen 3, 8 sich verbergen, versteckt werden. *Itpa. pt. f.* מִטַּמְּרָא Cant 2, 14 dass.

טְמְרָא *a. m.* Versteck.

טומריא (Abadim) l. טִימְסָא.
טְמַשׁ *a.* eintauchen. *Pa. imp. f. sg.* טַמִּישִׁי Ru 2, 14 Or 1302 dass. *Itpe. Itpa.* eingetaucht werden.
טְמָשָׁא *a. m.* 1. Eintauchung; 2. EchR 1, 17 l. m. Ausg. Pes. חַמְשָׁא.
טון *gr. tr.* (τῶν) der (*Gen. Plur.*).
טִנָּא *a. m.* Eifersucht.
טִינָא *gr. m.* (ταινία) Würmchen (Kiemenfinne der Fische).
טַנְבּוּרָא *x. m.* Laute, Gitarre.
טַנְדוּ *pers.* selbander, zu zweien.
טִנְדֵּס, טִנְדִּיסָא *gr. m.* (τένδα) Zelt.
טִנּוּף *h. m.* Schmutz.
טִנּוּפָא *a. m.* dass.
טִנּוֹפֶת *h. f.* 1. dass.; 2. Minderwertiges.
טֶנִי *h. m.* Büchse.
טָנֵים Ortsname.
טָנַן *h.* feucht sein. *Pi.* anfeuchten.
טנן I *a. Pa.* anfeuchten.
טְנַן II *a.* eifern.
טְנָנָא (Est II 7, 4, nicht MS) *a. m.* 1. Eifer; 2. Eifersucht.
טַנְּנוּתָא *a. f.* dass.
טוּנַס *gr. m.* (δόναξ) Schilf (*Phragmites communis*).
טוּנֵס *gr.* Ortsname (Τύνης).
טוּנָּס *gr. m.* (θύννος) Thunfisch (*Thynnus thynnus*).
טונוס l. טוּרְנוּס.
טנף *h. Pi.* beschmutzen. *Pu.* beschmutzt sein.
טנף *a. Pa. ipf.* 1 *sg. c. s.* אֵיטַנְפִּינוּן Cant 5, 3 l. אֲיטַנְּפִינוּן dass. *Itpa. pf.* 3 *m. pl.* אִטַּנַּפוּ Thr 4, 14 Or 2377 beschmutzt werden.
טִנָּרָא *a. m.* 1. Ex 17, 6 Fels, Stein; 2. Verhärtung.
טַס *h. m.* 1. Platte; 2. eine Vorrichtung zum Fischfang.
טַסָּא *a. m., pl.* טַסִּין Nu 17, 3 Metallplatte.
טסבלא l. סְטַבְלָא.
טֵיסַבְרָא *gr. m.* (θησαυρός), *pl. c.* טֵיסַבְרֵי Koh 2, 8 Or 2377. טִסְבְּרֵי Or 2375 Schatz, Schatzkammer.
טִיסָנֵי *gr. m.* (πτισάνη) Brei aus Gerstengrütze.
טַסְקָא *pers. m.* Beutel, Tasche.
טַסְקָא *gr. m.* (τάξις) 1. Grundsteuer; 2. l. דִּסְקָא.
טְעָא *a., ipf.* 3 *m. pl.* יִטְעוֹן Ex 34, 16 1. irre gehen; 2. irren, mißverstehen; 3. vergessen; 4. Götzendienst treiben; *Aph.* 1. *ipf.* 3 *m. sg.* יַטְעֵי Dt 27, 18 verführen; 2. täuschen; 3. zum Götzen machen; 4. vergessen machen. *Itpe.* 1. getäuscht werden; 2. vergessen, nicht gewußt werden.
טָעָה *h.* 1. irren; 2. vermissen(?); 3. versehentlich eine Auslassung (einen Fehler) machen (beim Lesen oder Schreiben). *Hi.* täuschen, zum Irrtum verleiten. *Ho.* getäuscht werden.
טְעוּנָא *a. m., pl. c.* טְעוּנֵי Jos 2, 6 Last. S. טְעָנָא.
טָעוּת *h. f.* 1. Irrtum; 2. Götze.
טָעוּתָא *a. f.* 1. *ind.* טָעוּ Jes 19, 14 Irrtum; 2. *pl. d.* טָעֲוָתָא Dt 28, 36 Götze.
טְעִימָה *h. f.* Prüfen.
טְעִינָה *h. f.* Aufladen.
טָעִיתָא (Na 3, 4) *a. f.* Buhlerin.
טָעַם *h.* kosten, schmecken, genießen, verspüren. *Hi.* 1. zu kosten geben; 2. annehmbar, einleuchtend machen.
טְעִים (1 S 14, 24) *a.* dass. *Aph. imp. c. s.* אַטְעִימְנִי Gen 25, 30 zu kosten geben. *Itpe.* gekostet werden.
טַעַם *h. m.* 1. Geschmack; 2. Sinn, Grund, bes. biblische Begründung; 3. Sinnabschnitt; 4. (später) Akzentzeichen.
טַעֲמָא *a. m., ind.* טְעֵים Nu 11, 8, *c. s.* טַעֲמֵיהּ Nu 11, 8 1. Geschmack; 2. Wille, Befehl; 3. Meinung. וּלְטַעֲמָךְ nach deiner Meinung; 4. Grund, Sinn. שְׁאַל ט׳ מִן nach d. Grund der Trauer fragen = Beileid bezeugen.

טְעָמָא *a. m.* Ratgeber.

טְעַן I *h.* 1. beladen, aufladen; 2. tragen; 3. Klage erheben; 4. einmahnen; 5. geltend machen; *pt. pass.* טָעוּן mit einer Pflicht behaftet. *Ni.* 1. beladen werden; 2. angeklagt werden; 3. verpflichtet sein. *Hi.* 1. aufladen; 2. zutragen.

טען II *h. Ni.* schwer krank sein.

טְעַן I *a., imp. m. pl.* טְעוּנוּ Gen 45, 17, *inf. c. s.* מִטְעֲנְהוֹן Thr 5, 5 1. beladen; 2. tragen; 3. anklagen, beschuldigen, einwenden; 4. aufheben; 5. bringen. *Aph.* beladen, davontragen. *Itpe. pf.* 1 *pl.* אִיטְּעַנְנָא Thr 5, 5 l. אִיטְּעֲנְנָא aufgeladen, getragen werden.

טען II *a. Pa. pt. pass. pl.* מְטַעֲנִין 1 S 14, 13 durchbohrt. *Itpe. pf.* אִטְּעַן 2 S 12, 15 schwer krank sein.

טְעֲנָא *a. m., c.* טְעוּן 1 S 16, 20, *c. s.* טוּעֲנֵיהּ Ex 23, 5 Last.

טַעֲנָה *h. f.* 1. Forderung, Klage; 2. üble Nachrede.

טַעֲנְתָּא *a. f.* dass.

טְעַק *a.* enge sein. *Itpe.* beengt, bedrängt werden.

טַף *h. m.* Kinder.

טְפָא I (1 S 3, 3) *a., ipf.* 3 *f. sg.* תִּטְפֵּי Lv 6, 5 schwach werden, erlöschen. *Pa. ipf.* 3 *m. sg.* יְטַפֵּי Jes 42, 3 auslöschen. *Aph.* dass. *Itpe. pf.* 3 *f. pl.* אִטְּפְּיָן 2 K 4, 2 Soc 59 *in marg.*, *Itpa.* ausgelöscht werden, verlöschen.

טפא II *a. Aph.* 1. fließen, schwimmen; 2. überschwemmen, fließen lassen.

טְפָא III *a.* hinzufügen. *Itpe.* mehr haben.

טְפָא IV *a.* verschließen. *Pa.* dass.

טִפָּא *a. m., ind.* טִיף Tropfen.

טפה. *Ni.* נטפה (Soph V 7) l. שטפה, s. שָׁטַף.

טִפָּה *h. f., pl.* טִפִּין Tropfen.

טִפּוּחַ *h. m.* Klopfen, Klatschen.

טִפּוּחָא *a. m.* Handbreite.

טַפּוּחָא *a. m.* Klopfer.

טַפּוּי(?) *h. m.* ein kleines Insekt.

טִפּוּל *h. m.* 1. Zärtlichkeit; 2. Salbe, Pomade.

טָפַז *h.* springen, hüpfen.

טְפַז *a.* dass. *Pa. inf.* טַפָּזָא Koh 3, 4 dass.

טפות (Hi 5, 16) l. טַפְיַת, s. טְפָא IV.

טַפְּזָא *a. m.* Klippschliefer (*Histrio syriacus*). S. טַבְזָא.

טָפַח *h.* 1. schlagen; 2. sich ausbreiten; 3. gären, feucht sein. *Pi.* 1. schlagen; 2. in die Hände klatschen; 3. mit den Händen aufsammeln; 4. mit der Hand messen. *Hi.* Gärung verursachen, feucht machen.

טְפַח *a., pf.* 1 *sg.* טִפְחִית 2 K 19, 24 1. mit der Hand schlagen, mit dem Fuße aufstampfen; 2. in die Hände klatschen. *Pa. pt.* מְטַפַּח Jes 41, 7 breitschlagen.

טֶפַח *h. m.* 1. Handbreite; 2. Breite(?).

טַפֵּיטָא (טַפֵּיטָן) *gr. m.* (τάπης), *pl.* טַפֵּיטְיוֹת Teppich, Decke.

טִפְטֵף *h.* 1. tropfen; 2. glitzern.

טְפֵי *a.* 1. sehr; 2. viel; 3. mehr.

טָפִי *h. m.* Kanne mit engem Hals.

טָפִיחַ *h. m.* 1. Kanne; 2. Kanne (worin Vögel nisten); 3. eine Mißgeburt; 4. gemeine Platterbse, Kicherling (*Lathyrus sativus*).

טְפִיחָה *h. f.* durch Schlagen Glätten.

טְפִילָה *h. f.* Unterhaltspflicht.

טְפֵלָה *h. f.* Anhang, Nebensache.

טַפְיָנָא *a. m.* Überschuß.

טְפִיפִית *h. f.* Wulst.

טְפִיתָא *a. f.* Überschuß, reichliches Maß.

טָפַל *h.* 1. bestreichen, aufstreichen, überziehen; 2. hinzufügen; 3. pudern. *Ni.* 1. angefügt werden; 2. sich anschließen. *Pu. pt.* mit Anhang (großer Familie) versehen. *Hitp.* 1. sich befassen mit; 2. sich aufhalten.

טְפַל *a.* bestreichen, bekleben, belegen. *Itpe.* 1. sich überziehen, bedecken; 2. sich befassen mit.

טָפֵל *h. m.* 1. Hinzufügung, Anhang, Ansatz; 2. Nebensache; 3. Überzug.
טָפֵל *h. m., pl.* טַפְלִין kleine Kinder.
טַפְלָא (Gen 47, 2) *a. m.* 1. dass.; 2. männl. Personenname.
טַפְלָא, טִפְלָא *a. m., c.* טְפֵיל Jer 43, 9 1. Tünche; 2. Tinktur.
טְפֵלָה *h. f.* 1. Schminke; 2. Hinzufügung, Anhang, Nebensache; 3. Überzug.
טפלוחא s. טְלוּפְחָא.
טפס *h. Pi.* klettern.
טפס *a. Itpe. ipf.* 3 *m. pl.* יִטַּפְסוּן Gen 34, 22, 1 *pl.* נִטְּפַס Gen 34, 23 willfährig sein.
טופוס, טְפוֹס *gr. m.* (τύπος) 1. Form; 2. Bild; 3. Formel.
טופְסָא *gr. m.* (τύπος) dass.
טַפְסָא *gr. m.* 1. (κάψα) Kasten, Truhe; 2. (τάπης) Decke.
טופסוס l. סוּפְסְטֵים.
טַפְסְתָא *gr. f.* (τάπης), *pl.* טַפְסָן Jer 38, 11 Decke.
טִפְסָר *x. m.* Hofbeamter.
טַפְסְרָא *x. m., pl. c. s.* טַפְסְרָךְ Na 3, 17 l. טַפְסָרָךְ dass.
טָפַף *h., pt. pass.* טָפוּף gehäuft, reichlich.
טְטַף s. טְפָא II.
טֶפֶף (?) *h. m.* Hinzufügung (?).
טַפְקָא *a. m.* Platte. מַעֲשֵׂה ט' Brot, das auf einer heißen Platte gebacken wird.
טֻפְרָא *a. m.* 1. *pl. c. s.* טוּפְרַהָא Dt 21, 12 Nagel, Klaue, Huf; 2. Ex 30, 34 ein Gewürz (*Unguis odoratus*).
טְפָרִי Ortsname.
טופרנא l. טוּפְרָא.
טפשׁ *h. Pa.* als töricht verschrien werden. *Hitp.* 1. töricht werden; 2. sich töricht benehmen.
טְפֵשׁ *a.* töricht sein. *Pa. imp. sg.* טַפֵּישׁ Jes 6, 10 dumm machen, abstumpfen. *Itpe.* 1. dumm werden; 2. *pf.* 1 *pl.* אִטְפַּשְׁנָא Nu 12, 11, 1 K 8, 47 sich töricht benehmen.

טִפֵּשׁ *h. m.* dumm, töricht.
טַפְשָׁא (Lv 26, 41, Est II 5, 1) *a. m.* dass.
טִפְּשׁוּת, טַפְשׁוּת *h. f.* Torheit, Dummheit.
טַפְשׁוּתָא (Dt 28, 28) *a. f.* dass.
טִפְּשִׁית *h. f.* dumm.
טַפְתָּא (?) *a. f.* zweite Schicht.
טִפְּתָא *a. f., ind.* טִפָּא Jes 40, 12, *pl.* טִפִּין Tropfen.
טצדקא l. טַצְדְקָא *pers. m.* Hilfsmittel, List.
טְצָהָר *pers. m.* vier.
טקלין s. פרוש.
טִקּוֹס *gr. m.* (vgl. τάξις) 1. Anordnung, Verhältnis; 2. Damm.
טִקּוּסָא *gr. m.* (vgl. τάξις), *c.* טִקּוּס 2 K 16, 18 Anordnung.
טקס *gr.* (vgl. τάξις) *Pa. pt.* מְטַקָּס ausgerüstet.
טקס *gr.* (vgl. τάξις) *Pa.* 1. *pt. pass.* מְטַקַּס 1 K 6, 7 ordnen; 2. *pf.* טַקֵּים Ex 14, 6 rüsten, das Heer aufstellen; 3. besetzen, einfassen; 4. *pf.* טַקֵּים 2 K 23, 25 Steuer einziehen, auflegen (vgl. τάξις Auflage, Steuer). *Itpa. pt. pl.* מִטַּקְּסִין Jes 13, 17 (MS מִטַּפְסִין) geschätzt werden.
טִקְסָא *gr. m.* (τάξις), *c.* טֵיקַס Nu 2, 3, *pl. c. s.* טִקְסֵיהוֹן Nu 2, 17 Reihe, Schlachtordnung.
טַקְסְיוֹטָא *gr. m.* (ταξιώτης), *pl.* טַקְסְיוֹטֵי jEr 21[b] (Ausg. Ven. טקסיווטי) Garnisonssoldat.
טַקְסִים *gr. f.* (τάξις) Schlachtordnung.
טִקְסִים *gr. f.* (τεῖχος) Mauer.
טְרָא *a.* 1. schütteln; 2. werfen; 3. tropfen; 4. *pt. m. pl.* טָרַן Cant 3, 8 geben. שְׁקַל וּטְרָא handeln, verhandeln.
טירבוס (PesR 10) l. טִירוֹנְיָא.
טורבל, טְרָבָל *gr. m.* (τρίβολος) Dreschschlitten.
טְרִיבוֹן *gr. m.* (τρίβων) abgetragener Mantel.
טְרִיבוּנוֹס *gr. m.* (τριβοῦνος) Militärtribun.

טרבנת (jMeg 75ᵇ) Ortsname.
טַרְגָּא *lat. m.* (*targa*) Schild.
טְרַגְיָנוֹס, טְרוּגְיָינוֹס (jSuk 55ᵇ) *gr.* männl. Personenname (Τραϊανός).
טרגול l. פֶּרְגּוֹל.
טְרָגֵימָא (טרוגימא) *gr. m.* (τράγημα) Naschwerk.
טְרִיגוֹן *gr. m.* (τρίγωνος) 1. dreieckig; 2. dreifach (viell. zu l. טְרִיטוֹן); 3. l. טְרִיבוֹן.
טְרִיגוֹנָא *gr. m.* dass.
טְרָגוֹנָא s. טְרָכוֹנָא.
טַרְגּוֹנָא (Est II 1, 3), טַרְגְּוָונָא (Est II 8, 15) *pers. m.* Palast.
טְרָגִים, טְרָגוֹס *gr. m.* (τράγος) eine Graupenart.
טָרַד *h.* 1. treiben, vertreiben; 2. umrühren; 3. verwirren; 4. *pt.* טָרוּד beschäftigt; 5. verschließen. *Ni.* 1. verstoßen werden; 2. verwirrt werden. *Hi.* unruhig machen.
טְרַד *a., pf.* 3 *pl. c. s.* טְרַדוּנוּן Nu 14, 45 1. vertreiben; 2. *pt. pass.* טְרִיד beschäftigt; 3. verschließen. *Itpe.* 1. vertrieben werden; 2. verwirrt werden; 3. verschlossen werden.
טִרְדָּא *a. m.* Beschäftigung.
טָרוֹדָא *a. m.* Belästigender.
נְחַל ט׳. טַרְוָיָא Ortsname.
טְרוּזָא *a. m.* eine Gurkenart.
טְרוֹן (l. טְרִין?) *a. m.* 1. geworfen; 2. beschäftigt.
טָרוֹפָא, טָרוֹפָאָה *a. m.* ein Terepha-Kundiger.
טרופי (Ps 1, 3) l. טְיָיפֵי, s. טְיָפָא.
טרוקנין l. טְרַקְטִין, s. טְרַקְטָא.
טְרַז *pers., pt. pass.* טְרִיז gestickt.
טוּרְזָא, טַרְזָא *pers. m.* Prachtgewand (?).
טוּרְזְוָנָא *pers. m.* Waffenaufseher(?).
טָרַח *h.* sich mühen, sich plagen. *Hi.* belästigen.
טְרַח *a., ipf.* 3 *m. s.* יִטְרַח Koh 10, 15 sich mühen, sich plagen. *Aph.* 1. belasten; 2. belästigen, drängen. *Itpe.* ermüdet werden.

טָרֵחַ *h. m.* arbeitsam.
טִרְחָא, טְרָחָא *a. m., c. s.* טוֹרְחֵיכוֹן Dt 1, 12 Mühe, Belästigung.
טַרְחוּת *h. f.* 1. dass.; 2. Last.
טַרְחוּתָא *a. f., c.* טַרְחוּת Koh 10, 15 dass.
טַרְחָן *h. m.* belästigend.
טְרָחְנָא *a. m.* dass.
טָרוּט *gr. m.* (θυροειδής?) 1. länglich-viereckig; 2. schmal, geschlitzt (blinzelnd?).
טְרִיטָא *gr. m.* (τρίτη) Drittel.
טְרָטָא *x. m.* 1. eine Kopfbedeckung; 2. männl. Personenname.
טרטט. *ipf.* ימרטט (TosKel BM 6, 1) l. יְרַטֵּב, s. רָטַב(?).
טרטיאות 1. l. טַטְרְיָאוֹת s. טְאַטְרוֹן; 2. l. סְטְרַטְיָא s. סְטְרַטְיָאוֹת.
טרטיוטין (SchemR 36) l. סְרַטְיוֹטִין, s. סְרַדְיוּט.
טַרְטֵימָר *gr. m.* 1. (τριτημόριον) eine kleine Münze; 2. Gewicht (1/2 Litra).
טרטון l. מֵיטַרְטוֹן.
טַרְטֵין *gr.* 1. (vgl. τρυτάνη) rittlings sitzen; 2. הטרטין (Siphre Nu 86) l. רוֹטְנָנִים. s. רוֹטְנָן.
טרטירוי (jMaas. sch. 56ᵇ) l. טַרְטִירַיי *gr.* (?) männl. Eigenname (vgl. Τάρταρος?).
טוּרְטֵינֵי, טוּרְטָנֵי *gr. f.* (τρυτάνη) Schnellwage.
טרטף. *ipf.* יטרטף (Tos. Kel. BM 6, 1) l. יְשְׁתַּף, s. שָׁתַף(?).
טְרָטְקְלָא *lat. m.* (*craticula*) Bratrost.
טרטר. *pt.* מטרטר (MidrTill 93) l. מְטָטוֹר.
טָרַי männl. Personenname.
טְרָיָא, טִרְיָא *a. m.* Erschütterung, Stoßen.
טַרְיָא, טִרְיָא *a. m.* 1. מֵי ט׳ Tinte; 2. Ortsname.
טְרִיבָא *a. m.* Brand (Krankheit).
טוּרְיָא *lat. f.* (*turris?*) Turm.
טְרִיָּה (gedeutet τρία) drei.
יוֹם ט׳. טִירְיוֹן (MegTaan 12) vgl. τυραννία.
בט׳. טוריון (Siphre Nu 31, 10) l. פַּלְטֵרִין.

טריון(?) (BerR 79; Jalk Gen 133 ed. pr. טטריון) l. סֶסְטֶרְטִיוֹן *lat. m.* (*sestertium*) von Sestertien.
טְרִיחוּתָא *a. f.* Mühe.
טרים. טמס ט׳ בר יטסם (jSabb 6ª) l. חַמֵּי טְבֶרְיָא.
טְרָיָנָא *gr. m.* (Τραϊανός) trajanisch.
טְרְיָנָא *a. m.* Korb.
טְרָיָנוֹס *gr.* Kaiser Trajan (Τραϊανός).
טְרִיַסְקִי, טוּרְיַסְקִי *pers.* ein persisches Fest.
טְרֵיפָה *h. f.* 1. ein nicht rituell getötetes Tier; 2. ein Tier mit letalem Leibesfehler; 3. Fälle von Terepha; 4. Gesetze über Terepha.
טְרִיפָה *h. f.* 1. Wegreißen; 2. Laubdach.
טְרִיפוֹן *gr.* männl. Personenname (Τρύφων).
טְרֵיפְתָא *a. f.* 1. ein nicht rituell getötetes Tier; 2. Terepha.
טְרִיפְתָא *a. f.* 1. Unruhe; 2. Zerreißen.
טְרִיקָא (Thr 3, 7, nicht MS) *a. m.* Gefängnis.
טְרִיקַיָּא *a. m. pl.* eine Wespenart.
טְרִיָּאקוֹנְטָא *gr. tr.* (τριάκοντα) dreißig.
טְרִית *gr. f.* (θρίττα) 1. Fischart (*Clupea alosa*), eingesalzen verwendet; 2. Fischpaste.
טְרִיתָא *gr. f.* 1. dass.; 2. (ἴτριον) Nudeln(?).
טַרְיְתָא *a. f.* bewegliches Gut.
טרך. טרכיו סיד l. טְרַכְסִיד.
טְרָכָא *gr. m.* (vgl. ταραχή) Verleumder.
טְרְכָא *gr. m.* (τρόχος) Rad(?).
טְרָכוֹנָא (Dt 3, 13, MS תְּרָכוֹנָא) *gr.* (Τράχων) Trachonitis (bibl. Argob).
טַרְכּוֹנָא *pers. m.* Palast (Est II MS stets טַרְגּוֹנָא).
טרכונתא s. טַרְכָּנוּתָא.
טְרָכְיָנִי *gr. m.* Anhänger Trajans.
טְרָכְיָנוֹס *gr.* männl. Personenname (Kaiser Trajan, Τραϊανός).
טַרְכָּן *gr. m.* (vgl. ταραχή) Verleumder.
טַרְכָּנוּתָא (falsch טרכונתא) *gr. f.* (ταραχή) Verleumdung.
טריכונוס l. טְרִיבוּנוֹס.

טְרַכְסִיד *gr. m.* (vgl. ταράσσω rühren) Mörtel (aus Kalk und Sand).
טְרוֹכְסִימוֹן *gr. m.* (τρώξιμος) Cichorie (*Cichorium Jntybus*).
טרכוש s. תְּרְכּוּס.
טַרְלוֹסָא Ortsname.
טוּרְמָא *gr. f.* (τοῦρμα), *pl.* טוּרְמִיּוֹת Schwadron, Schar.
טְרְמָא *gr. m.* (τρίμμα) Getränk (Mus?) aus Zerriebenem.
טְרוֹמֵיטָא *gr. m.* (τρομητά) weich gekocht.
טרימוטה l. טְרוֹמֵיטָה *gr. m.* (τρομητός) Zitterton.
טוּרְמֶנְטָא *gr. m.* (τόρμεντον) Wurfmaschine.
טְרִימְסָא, טְרְמְסָא, טֶרְמְסִין, טֶרְמְסִין *gr. m.* (τριμήσιον, τριμίσσιον) 1. Drittel; 2. eine Münze (ein Drittel des Goldnummus, drei Viertel eines As); 3. Drittelwisser.
טירומוסיאה (BerR 88) l. טִירוֹנְיָא.
טרמוסיא (MidrTill. 13) l. טָלְמֵיסְיָא *gr. m.* (τόλμησις) Kühnheit.
טְרַן s. טרון.
טִירוֹן *gr. m.* (τίρων) Rekrut, Neuling.
טוּרְנָא *gr. m.* (τύραννος), *pl. d.* טוּרְנַיָּא 1 S 6, 18 Fürst, Tyrann.
טִירוֹנָא *gr. m.* (τύραννος) 1. Fürst; 2. grausam.
טרנאה s. טְרְתָּאָה.
טִירוֹנְיָא I *gr. f.* (τυραννία), *c. s.* טִירוֹנְיָהוֹן NuJI 31, 10 MS Tyrannenherrschaft, Usurpation, Vergewaltigung.
טִירוֹנְיָא II *gr. f.* (τιρωνία) 1. Rekrutenaushebung; 2. Rekrutensteuer.
טירונין (EchR Peth.) l. פַּרְקוֹמִין.
טוּרְנוֹס *gr. m.* (τόρνος) Drehscheibe, Drechselbank.
טוּרְנוֹס *gr.* männl. Personenname (τύραννος), Verdrehung von Τερέντιος. ט׳ רוּפוֹס T. Ροῦφος.
טְרַס (?) *a.* durchsuchen.
טְרִיס *gr. m.* (θύρεος) Türbalken (zum Verriegeln).
טַרְסָאָה *a. m.* 1. aus Tarsus oder Tarent;

2. Kunstweber; 3. (τορεύς?) Metallarbeiter.

טַרְסִי h. m. dass.

טרסיאות l. סְטְרַטְיָאוֹת, s. סְטְרַטְיָא.

טריסין (TosEr 11, 16) l. סָרִיגִין, s. סָרִיג.

טְרִסִּין s. טְרִסִּית.

טַרְסִים, טַרְסִס gr. 1. Tartessus (Ταρτησσός) in Spanien; 2. Tarsus (Ταρσός) in Cilicien; 3. Tarent (Τάρας) in Unteritalien.

טְרִסִּים, טְרִסִּית lat. f. (tressis) Münze (3 As).

טְרִיסְקֶל gr. m. (τρισκελής) dreibeiniger Sessel, Tisch.

טרסקל, טרסקלין l. קַרְטָל, קַרְטָלִין(?) 1. gr. m. (κάρταλος) Korb; 2. lat. m. (craticulum) Netzwerk.

טרסקמון l. טְרָקְסִימוֹן.

טָרַף I h. 1. zerreißen; 2. wegreißen; 3. wegschleudern; 4. zerrühren, mischen; 5. hecheln, kämmen, schaben; 6. glätten; 7. Terepha machen, einen organischen Fehler beibringen. *Ni.* 1. verworfen werden; 2. verletzt, Terepha werden. *Pi.* schütteln. *Pu.* 1. zerrissen werden; 2. weggeworfen werden; *Hi.* 1. Terepha werden; 2. für Terepha erklären. *Hitp.* herumgeworfen werden.

טרף II h. Ni. Pu. verwirrt werden.

טרף III h. Hi. treiben, hervorbringen.

טְרַף I a. 1. wegreißen; 2. klopfen; 3. *pt. pass.* טְרִיף Jd 3, 25 herabwerfen; 4. zusammenrühren; 5. für Terepha erklären; 6. protestieren. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *m. sg.* תְּטָרֵיף 2K 8, 12 schlagen, klopfen; 2. mischen; 3. vertreiben; 4. das Auge wenden. *Itpa. ipf.* 3 *m. pl.* יִטְּרְפוּן Jes 13, 16, *pt. pass.* מְטָרַף 2S 20, 12, *pl.* מְטָרְפִין Jes 51, 20 Soc 59 1. herumgeschleudert werden, taumeln; 2. glatt, eben sein; 3. Terepha sein.

טרף II a. *Pa.* beunruhigen. *Itpe. Itpa. pt. f.* מִטַּרְפָא Gen 41, 8 1. beunruhigt werden; 2. sich bemühen.

טֶרֶף h. m. 1. Raub; 2. Nahrung.

טָרָף h. m. Blatt.

טַרְפָא a. m., c. טְרַף Gen 8, 11, *pl. c.* טַרְפֵי Gen 3, 7 1. Blatt; 2. Laub; 3. abgebrochenes Stück; 4. ט׳ דִנְחִירָא Nasenflügel; 5. בית טרפא l. בֵּית טוֹפָא (= בֵּית נְטוֹפָה) Ortsname.

טִרְפָּא a. m. gerichtliches Dokument, das dem Gläubiger gestattet, schon an dritte Personen verkaufte Grundstücke des Schuldners diesen fortzunehmen.

טְרֵפָה s. טְרֵיפָה.

טַרְפוֹן gr. männl. Personenname (Τρύφων).

טְרָפֵיזִין, טְרָפֵיזָא gr. f. (τράπεζα, τραπέζιον) Tisch.

טְרָפֵיזִיטָא (BemR 4 טרפסיטים) gr. m. (τραπεζίτης) Wechsler.

טַרְפַּחַת h. f. Muttermund.

טָרָפִיתָא (Lv 11, 14) a. f. ein Raubvogel.

טְרִיפוֹלָאָה a. m. Bewohner von Tripolis in Phönizien.

טְרָאפְלִים gr. Ortsname (Τρίπολις).

טרפוניטא (jBabM 9c) l. טְרָפֵיזִיטָא.

טִרְפֵּס h. klettern.

טַרְפֵּס a. trippeln, promenieren.

טְרַפְּסִיטִים gr. m. (τραπεζίτης) Wechsler.

טְרָפָּעִיקָא, טְרָפָּעִיק gr. m. (τροπαϊκός) eine Münze (1/2 Denar).

טרפרא (LevJI 11, 19; DtJI 14, 18 ערפרא, JII חרפתא) l. עַרְפְּדָא (so MS an beiden Stellen).

טַרְפְּשָׁא x. m. ט׳ דְּכַבְדָא Zwerchfell. ט׳ דְּלִבָּא Herzbeutel oder Herzfett.

טַרְפְּתָא a. f., c. טַרְפַּת Jd 5, 11 (nicht MS, Soc 59 in marg.) Klopfen.

טָרַק h. mischen, umrühren.

טְרַק a. 1. schlagen, beißen, stechen; 2. mischen; 3. verschließen. *Pa.* beißen.

טַרְקָא I a. m. Verschluß.

טַרְקָא (Koh 10, 11) II a. m. Schädigung.

טֻרְקָא gr. m. (Τοῦρκος) Türke.

טְרִיקְטָא, טְרַקְטָא *lat. f.* (*tracta*) Teiglage.

טְרוּקְטֵי *gr. f.* (τρυγητή) 1. trockene Frucht; 2. nicht menstruierendes Weib.

טאריקי. בט' (SchemR 11) l. קַטָאדִיקֵי.

טְרַקְיָא (Ex 39, 12), טְרָקִין *gr. m.* (ἀνθράκιον) ein Edelstein, Türkis.

טְרַקְלִילָא *gr. m.* (περικνήμιον) 1. *pl.* טְרַקְלִילִין 1 S 17, 6 Beinschiene; 2. l. טְרַקְלִינָא.

טְרִקְלִין, טְרַקְלִינָא (Est II 7, 8) *gr. m.* (τρικλίνιον) 1. Speisesaal; 2. Speisepolster; 3. Gesellschaftszimmer; 4. l. טָרְקֳלָרִין.

טָרְקֳלָרִין *gr. m.* (τορκελλάριον) Kelter.

טרוקנין (bBer 37[b]) l. טְרְקְמָא.

טְרִקְסָא, טְרִקְסִין *gr. m.* (θριγκός) 1. Zwischenwand; 2. Zwischenraum (zwischen Heiligem und Allerheiligstem im Tempel).

טְרוֹקְסִימוֹן *gr. m.* (τρώξιμον) 1. roh eßbar; 2. Zichorie (*Cichorium Intybus*).

טרקרין l. טְרְקְלָרִין.

טרקש s. טרכוש.

טרוקיתקא (Ps 35, 3) l. טְרוֹק יָתִי.

טְרַשׁ *a.* 1. zerhämmern; 2. verschließen; 3. stumm, taub sein. *Pa.* hart, spröde machen.

טֶרֶשׁ *h. m.* Felsen, Steinblock.

טַרְשָׁא *a. m.* Verkauf gegen spätere Zahlung bei höherer Preislage.

טִרְתָּאָה *a. m.* aus Tarent (?).

טורתוק l. טַכְתַּק, s. טַכְטַכָּא.

טְשָׁא *a.* 1. sich verbergen; 2. verbergen. *Itpe.* sich verbergen. *Aph.* verbergen.

טִשְׁטוּשָׁא *a. m.* Schlamm.

טַשְׁתְקָא *pers. m.* großer Kessel.

טִשְׁטֵשׁ, טַשְׁטֵשׁ s. טוּשׁ.

טַשְׁיוּתָא *a. f.* Aufbewahrtes.

י

י der zehnte Buchstabe im hebr. Alphabet. 'י als Zahlzeichen = 10.

יָא *a.* (= אַיָּא) לְיָא wohin.

יֵא *a.* (= יְהֵא) es sei.

יָאָה s. יָאֲיָא.

יָאוּ (יָאִי?) Ortsname.

יְאוֹר *h. m.* 1. Strom; 2. Nil.

יְאוֹרָא *a. m.* Kanal.

יָאוּת *h.* recht.

יָאוּת (Dt 27, 8) *a.* dass.

יָאוּתָא *a. f.* 1. Rechtlichkeit; 2. s. יָאיוּתָא.

יָאֲיָא *a. m., ind.* יָאֵי Gen 39, 6, 2 S 23, 8, *f.* יָאֲיָא Gen 29, 17, *pl. m.* יָאַן Cant 3, 7 (MS יָאֲיִין), *f.* יָאֲיָאן Gen 29, 17, יָאֲנָן Ru 4, 20, *d.* יָאֲיָתָא Jer 6, 2(4) 1. schön; 2. *f.* יָאֲיָא Est II 3, 11 (nicht MS) passend, ziemend.

יָאיוּתָא *a. f.* Schönheit.

יָאִירָאָה (2 S 20, 26, nicht MS) *a. m.* Jairäer.

יָאִיתָא (?) *a. f.* Schönheit.

יאל *h.* s. הוֹאִיל.

יאנא 1. jKil 28[c] ויאנא (Ausg. Ven. וי אנא) l. וְ י' אֲנָא; 2. jKidd 66[a] יאנא l. וַאֲנָא (so Ausg. Ven.).

יאש *h. Hitp.* verzweifeln.

יאש *a. Pa. inf.* יַאָשָׁא Koh 2, 20 1. zur Verzweiflung bringen; 2. verzweifeln. *Itpa.* אִתְיַאַשׁ, אִיָּאַשׁ verzweifeln.

יַב *a.* s. יְהַב.

יֵבָא (= יְהֵי בַהּ) s. יֵיבָא.

יבב *h. Pi.* jammern, klagen.

יבב *a. Pa. ipf.* 2 *pl.* תְּיַבְּבוּן Nu 10, 7 1. lärmen; 2. jubeln; 3. lärmen machen. *Itpa.* dass.

יבבא (LevJI 15, 19) l. יַתְבָא (so MS).

יַבָּבָה *h. f.* Alarmblasen.

יַבָּבוּתָא *a. f., c.* יַבָּבוּת Jer 49, 2 1. Lärm; 2. Jubel.

יבבי. דִּיבְּבֵי (LevJI 15, 19) l. דִּיבְּבֵי, s. דִּבְּבָא.
יַבָּבְתָא (Nu 10, 7) *a. f.* Lärm.
יְבַד *a.* untergehen. *Pa.* zugrunde richten.
יַבְדָּנָא *a. m.* Untergang.
יְבוּל *h. m.* Ertrag.
יְבוּלָא *a. m., c.* יְבוּל Dt 33, 14 dass.
יִבּוּם *h. m.* Vollzug der Schwagerehe.
יְבוּסָאָה *a. m., pl. d.* יְבוּסָאֵי Gen 15, 21 Jebusiter.
יַבְחוּשׁ *h. m.* ein Insekt.
יְבִימָא *a. m.* Schwager.
יַבִּישָׁא *a. m., ind.* יַבִּישׁ Dt 28, 27 trocken.
יבל I *h. Pi.* Auswüchse abschneiden.
יבל II *h. Hiph.* tragen, bringen.
יבל *a. Pa. Aph. imp. pl.* אוֹבִילוּ Gen 42, 19 tragen, bringen. *Ittaph. ipf.* 3 *sg.* יִתּוֹבַל Jes 39, 6 gebracht werden.
יַבְלָא *a. m.* 1. *pl.* יַבְלִין Thr 3, 48, *c.* יַבְלֵי Jes 44, 19 (MS בְּלֵי) Bach; 2. Hundszahn (*Cynodon Dactylon*); 3. Gras.
יְבְלָא *a. m.* Widder.
יבלונה (jSchebi 36[d]) l. גְּבְלָנָה.
יַבְלִית *h. f.* ein Brei von Cynodonblättern, als Kitt benutzt.
יַבְלָנָא *a. m., ind.* יַבְלָן Lv 22, 22 mit Warzen behaftet.
יַבֶּלֶת *h. f.* 1. Warze; 2. Auswuchs an Bäumen.
יָבָם *h. m.* 1. Schwager, Bruder des Mannes; 2. bes. der zur Ehelichung der Witwe verpflichtete Bruder eines kinderlos Verstorbenen.
יבם *h. Pi.* die Schwagerehe vollziehen. *Hitp.* vom Schwager geheiratet werden.
יבם *a. Pa. imp.* יַבֵּם Gen 38, 8, *Itpa.* dass.
יְבָמָא, יַבְמָא *a. m., c. s.* יְבָמַהּ Dt 25, 5 Schwager.
יְבָמָה *h. f.* 1. Schwägerin; 2. die Witwe, die zur Schwagerehe verpflichtet ist; 3. *pl.* יְבָמוֹת Name eines Mischnatraktates.

יְבָמוּת *h. f.* Vollzug der Schwagerehe.
יְבִמְתָּא *a. f., c. s.* יְבִמְתֵּיהּ Dt 25, 7 Schwägerin.
יַבְנֶה Ortsname.
יבע. *Pa. imp. f. sg.* יַבְּעִי Sac 9, 9, l. יַבְּבִי, s. יְבַב.
יוּבְקָא (Gen 32, 22) Flußname (Jabbok).
יַבְרוּחַ *h. m.* Alraun (*Mandragora officinarum*).
יַבְרוּחָא *a. m., pl.* יַבְרוּחִין Gen 30, 14 dass.
יָבֵשׁ *a.* trocken sein. *Pi.* trocknen.
יְבֵשׁ *a., pf.* 3 *f. sg.* יְבֵישַׁת Gen 8, 14 trocken sein, trocken werden. *Pa. pf.* יַבִּישׁ Jos 2, 10 l. mit Soc 59 יַבֵּישׁ, *ipf.* 1 *sg.* אֲיַבֵּישׁ Jes 42, 15 Soc 59 trocken machen. *Itpa.* ausgetrocknet werden.
יָבֵשׁ *h. m.* trocken, gedörrt.
יוּבְשָׁא (Jud 6, 37) *a. m., ind.* יוּבֵשׁ Trockenheit.
יַבָּשָׁה *h. f.* trockenes Land.
יְבָשְׁנִי *h. m.* regenloses Land.
יַבֶּשֶׁת *h. f.* trockene Früchte, Gemüse.
יַבֶּשְׁתָּא (Ex 15, 19) *a. f.* trockenes Land.
יגדי (jDem 22[d]) l. יַגְרִי.
יְגוּדְיָא Ortsname.
יָגוֹן *h. m.* Kummer.
יְגוּרָא *a. m.* Steinhaufe.
יְגִיעַ *h. m.* Mühe, Arbeit.
יְגִיעָה *h. f.* dass.
יַגְנוּן männl. Personenname.
יָגַע *h.* Mühe haben, arbeiten. *Pi.* bemühen, belästigen. *Hi.* dass. *Hitp.* sich abmühen, müde sein.
יָגֵעַ *h. m.* angestrengt, belästigt.
יֶגַע *h. m.* Mühe.
יַגְרָא *a. m., ind.* יְגַר Gen 31, 47, *pl.* יַגְרִין Ho 12, 12 Steinhaufen.
יַגְרִי Ortsname.
יָד *h. f.* 1. *du.* יָדַיִם Hand, Arm, Vorderfuß. גַּב הַיָּד, אַחַר יָד Handrücken; 2. *pl.* יָדוֹת Henkel, Stiel; 3. Macht; 4. Teil; 5. *du.* יָדַיִם Name eines

Mischnatraktates; 6. בֵּית יָד Armel. מִיַּד sofort. עַל יְדֵי *a.* durch; *b.* anstatt, für; *c.* bei, mit; *d.* in bezug auf. עַל יַד עַל יַד ratenweise, stückweise.

יְדָא (Ex 21, 24) *a. f., ind.* יַד Dt 9, 26 1. Hand; 2. Vorderfuß; 3. *pl.* יְדִין Gn 34, 22 Seite; 4. מִן יַד, מִיַּד Thr 1, 2 (MS מִן יָד) sofort; 5. עַל יַד, עַל יְדֵי, אַיְדָא, אַיְדֵי wegen, für. 5. *c. s.* עַל יְדֵיכוֹן Ma 1, 11 Soc 59 durch. עַל יְדֵי דְ weil. לִידֵי zu. בְּיַד Ex 4, 13, בְּיָדָא דְ, בִּידֵי Nu 36, 13 durch. מִיַּד Gen 9, 5 von.

ידא *a. Pa. ipf.* 3 *m. sg.* יְוַדֵּי Lv 5, 5 bekennen. *Aph.* 1. *pf.* 2 *sg.* אוֹדִיתָא Gen 49, 8 bekennen, gestehen; 2. *ipf.* 3 *pl.* יוֹדוֹן Gen 48, 8, 2S 22, 32 Soc 59, *pt. c. pron.* 1 *sg.* מוֹדֵינָא 2S 16, 4 loben, preisen; 3. danken. *Itpa.* bekennen.

יָדַד Ortsname.

ידה *h. Hi.* הוֹדָה 1. bekennen; 2. anerkennen, loben; 3. danken. *Hitp.* bekennen.

יְדוָד vorsichtige Schreibung für das Tetragramm.

יַדּוּעַ I männl. Personenname (יְדַעְיָה).

יַדּוּעַ II, יְדוֹעַ *h. m.* Name eines fabelhaften Tiers.

יָדִיד *h. m.* Liebling, Geliebter.

יְדִידוּת *h. f.* Auserlesenes.

יְדִיעָה *h. f.* Erkennen, Innewerden.

יְדִיעֲתָא *a. f.* dass.

ידמטיא s. ירמטיא.

יָדַע *h.* 1. wissen, erkennen. בְּיָדוּעַ gewiß, unzweifelhaft; 2. geschlechtl. Umgang pflegen. *Hi.* bekannt machen. *Ni.* bekannt gemacht werden. *Ho.* dass. *Hitp.* 1. dass.; 2. sich bekannt machen.

יְדַע (Gen 4, 1) *a., ipf.* 2 *m. sg.* תִּדַּע Gen 13, 13, *imp. sg.* דַּע Gen 20, 7, *inf.* מִנְדַּע Koh 1, 17 1. wissen, kennen, erfahren; 2. beschlafen. *Pa.* kund tun. *pt. pass.* מְיַדַּע Bekannter. *Aph. pf.* הוֹדַע Gen 41, 39, אוֹדַע, 1 *sg.* הוֹדַעִית Ex 6, 3, *ipf.* 2 *m. sg.* תְּהוֹדַע Ex 10, 20 dass. *Itpe. pf.* אִתְיְדַע Ex 21, 35, אִתְוְדַע (?) bekannt gemacht werden. S. אִשְׁתְּמוֹדַע.

יִדְּעוֹנִי *h. m.* Zauberer, Wahrsager.

יודקי. ארכי יודקי (BerR 50 Ar.; Ausg. Konst. ארכי הדיינים) l. אַרְכִּידִיקֵי, s. אַרְכִּידִיקָא.

יָקְדְּעָם Ortsname.

יָהּ *h.* ach! au!

יְהַב (Gen 25, 6) *a., ipf.* יִיהַב (targ. nur יִתֵּין, s. נְתַן), *imp. sg.* הַב Gen 30, 26, יְהַב 1. geben; 2. setzen, stellen. *Itpe. pf.* אִתְיְהֵיב Ex 4, 25 gegeben werden.

יְהָבָא *a. m.* Last.

יַהֲבִיתָא, יְהַבְתָּא *a. f., c.* יְהָבִית l. יַהֲבִית Koh 5, 10 Gabe, Geschenk.

יְהוּד *a.* Judäa.

יְהוּדָאָה *a. m., pl.* יְהוּדָאִין Ex 2, 13, *f. d.* יְהוּדַיְתָא Ex 1, 15 judäisch, Judäer; 2. Jude.

יְהוּדָאִיקִי *gr. m.* (ἰουδαϊκός) jüdischer Richter.

יְהוּדָה 1. *m.* Juda; 2. *f.* Judäa.

יְהוּדִי *h. m., f.* יְהוּדִית jüdisch, Jude.

יְהוּדִינַי weibl. Personenname.

יהודתם (EstR 3, 7) l. יְחוּדָם (so Ausg. Pes.), s. יְחוּד.

יהט s. יַחַט.

יָהִיר *h. m.* übermütig, stolz.

יְהִירָא *a. m., ind.* יְהִיר Hab 2, 5 dass.

יְהִירוּתָא *a. f.* Übermut, Stolz.

יהר *h. Hitp.* sich brüsten.

יהר *a. Itpe.* dass.

יַהֲרָא *a. m.* 1. *pl.* יוּהֲרִין Thr 4, 7, Cant 7, 2 (MS hier im Text u. Thr 4, 7 in marg. זַהֲרִין) Edelstein; 2. Überhebung.

יואני (jKidd 65c) l. wie jJeb 3b וואני, s. וְאָנִי.

יוֹבֵל *h. m.* 1. Widderhorn; 2. Jobeljahr.

יוּבַל Flußname.

יוּבֵלָא, יוּבֶלָא (Lv 25, 30) *a. m.* Jobeljahr.

יוֹד Jod, der zehnte Buchstabe des hebr. Alphabets.

יוּד, יוּדָא, יוּדָה männl. Personenname (Juda).

יוּדָאָה *a. m.* 1. jüdäisch, jüdisch; 2. Jude.

יודייה (jSuk 54[c]) l. וַוּדָיָה, s. וַדַּי.

יוּדָן, יוּדָנָא, יוּדָנָה männl. Personenname.

יוּדֵן (Est II 7, 5) l. mit MS הוּא דֵין.

יוּדְנִי männl. Personenname.

יוּדְפָאָה *a. m.* aus Jodaphat.

יוּדְפַת Ortsname.

יוּזְפָא s. יָזְפָא.

יוֹחַאי, יוֹחַי männl. Personenname (יוֹחָנָן).

יוֹחַנָּא 1. männl. und weibl. Personenname; 2. eine Heuschreckenart.

יוֹחַנִּי männl. und weibl. Personenname.

יוֹחָנָן männl. Personenname.

יוֹחַס *h. m.* Genealogie.

יוֹלֶדָה *h. f.* Gebärerin.

יולין. חזרת י' l. חרולין, s. חָרוּל.

יוֹלְמְנָא männl. Personenname.

יוֹם *h. m., pl.* יָמִים 1. Tag; 2. Tageslicht; 3. Tageszeit; 4. Lebenszeit; 5. *pl.* יָמוֹת Zeit. — *c. s.* בֶּן יוֹמוֹ, בְּנֵי יוֹמָן von demselben Tage. יוֹם טוֹב Feiertag.

יוֹמָא (Ex 8, 18) *a. m., pl.* יוֹמִין Gen 8, 10, (*syr.*) יוֹמָן 1. Tag; 2. Tageslicht; 3. Lebenszeit; 4. Name des Mischnatraktates vom Versöhnungstag (יוֹמָא רַבָּא). בַּת יוֹמַהּ, בַּר יוֹמֵיהּ von demselben Tage; יוֹמָא טָבָא Lv 23, 11 B. Feiertag; יוֹמָא דֵין Gen 41, 9 heut.

יוֹמַחְרָן, יוֹמַחְרָא *a.* morgen, am folgenden Tage.

יוֹמָנָא (= יוֹמָא דְנָא) *a.* heut.

יָוֵן *h. m.* Schlamm.

יוֹן *h. m.* Taube.

יָוָן (Gen 10, 4) 1. männl. Personenname; 2. Volksname; 3. Jonien, Griechenland.

יוֹנָא (Gen 8, 11) *a. m., pl.* יוֹנִין Cant 5, 12 Taube.

יַוְנָאָה *a. m., pl. d.* יַוְנָאֵי Jo 4, 6, 1 S 2, 1 1. griechisch; 2. Grieche.

יוֹנָה *h.* 1. *f.* Taube; 2. männl. Personenname; 3. s. יינם.

יְוָנִי *h. m.* schlammig. S. גֵּיץ.

יְוָנִי *h. m., f.* יְוָנִית griechisch.

יַוְנִית (Est II 2, 7, MS וְיָנְיָא!) *a.* griechisch.

יוֹנֶקֶת *h. f.* Sprößling, Trieb.

יוֹנְתָא (Cant 1, 15) *a. f.* Taube.

יוֹסָא, יוֹסָה männl. Personenname (יוֹסֵף).

יוֹסֵי, יוֹסֵינָה männl. Personenname (יוֹסֵף).

יוסום (Est II 3, 1) l. דְּיוֹסֵים (so MS).

יוֹעֶזֶר 1. männl. Personenname; 2. eine Pflanze, viell. Frauenhaar (*Adiantum capillum Veneris*).

יוֹפִי *h. m.* Schönheit.

יוֹפִיאֵל Engelname.

יוֹצְאָנִית *h. f.* Herumläuferin.

יוֹצֵר *h. m.* 1. Töpfer; 2. Schöpfer.

יוֹצֵרָה *h. f.* בֵּית הַיּוֹצֵרָה Töpferei.

יוֹקֶר *h. m.* 1. Teuerung; 2. Aristokratie.

יוֹרָדָא (Ez 27, 24) *a. m.* ein Edelstein.

יוֹרֶה *h. m.* 1. Frühregen (Herbstregen); 2. Zeit des Frühregens.

יוֹרָה *h. f.* 1. Kessel; 2. Vertiefung in der Erde zum Backen.

יוֹרִיָּה *h. f.* Wurf.

יורם 1. (Prov 18, 11) l. יְרוּם, s. רום; 2. יורם קנצן (Prov 23, 29) l. יְהוֹן מְקַנְּאָן sie werden geschwärzt (?).

יוֹשֶׁן *h. m.* früherer Zustand, Alter.

יוֹשֶׁר *h. m.* Redlichkeit.

יוּתָא *a. m.* ein Sternbild.

יוֹתְפָאָה *a. m.* aus Jotaphat.

יוֹתֵר *h.* mehr. בְּיוֹתֵר besonders.

יוֹתֵר *a.* יוֹתֵר מִן Ru 1, 13 (fehlt MS) mehr als.

יוֹתֶרֶת *h. f.* Überschüssiges. יוֹתֶרֶת הַכָּבֵד Leberlappen (*Lobus caudatus*).

יזן *h. Pu. pt. f.* מְיֻזֶּנֶת (?) wohl versehen.

יזן *a.* איזן, איזן (bSanh 106[a])?

יָזַף *a.*, *ipf.* 2 *sg.* תֵּזִיף Dt 15, 6, *pt.* יָזֵיף 2K 4, 1 Soc 59 borgen, geliehen nehmen. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תּוֹזֵיף Dt 15, 6 ausleihen; 2. geliehen nehmen.

יָזְפָא (Jes 24, 2) *a. m.* Schuldner.

יְזִפְתָא *a. f.* Darlehen.

יָזֵק (jKidd 65[c]) Flußname (jJeb 3[b] זרוק).

יחא *a. Aph. pf.* אוֹחִי Ex 10, 16, *ipf.* 2 *pl.* תֵּיחוֹן Gen 45, 13 eilen, sich beeilen.

יחד *h. Pi.* 1. einigen, ausschließlich richten auf; 2. allein sein lassen; 3. besonders bestimmen; 4. die Einheit Gottes bekennen, das Schema beten. *Pu. pt.* מְיֻחָד 1. ausgesondert, bestimmt; 2. ausgezeichnet. *Hitp.* 1. bestimmt werden; 2. sich eigens (an jemand) wenden; 3. allein bleiben (mit jemand).

יחד *a. Pa.* 1. vereinigen; 2. bestimmen; 3. allein sein lassen; 4. Gott als einzigen bekennen. *pt. pass.* מְיַחַד Gen 26, 10 ausgezeichnet. *Itpa.* 1. vereinigt werden; 2. allein sein (mit jemand).

יִחוּד *h. m.* 1. Einheit; 2. Alleinsein zu zweien; 3. בְּיִחוּד ausdrücklich.

יְחוּדָא s. יִיחוּדָא.

יִחוּל *h. m.* Hoffnung.

יִחוּס *h. m.* Abstammung, Stammbaum.

יְחוּסָא *a. m.* 1. dass.; 2. Familie.

יְחוּף *h. m.* Barfüßigkeit.

יָחוּפָא *a. m.* barfuß.

יִחוּר *h. m.* Schoß von Fruchtbäumen.

יחט *h. Hi.* Fehlgeburt haben.

יַחְטָא *a. m.*, *ind.* יַחַט Jes 14, 19 Fehlgeburt.

יַחְטָא (Sac 3, 2, MS חַטָא) *pers. m.* Teufel.

יָחִיד *h. m.*, *f.* יְחִידָה 1. einzeln; 2. Privatmann. בּוֹר הַיָּחִיד Zisterne im Privatbesitz; 3. einzig; 4. Hervorragender.

יְחִידָא (Sac 12, 10) *a. m.*, *c. s.* יְחִידָךְ (l. יְחִידָךְ) Gen 22, 2, *f. ind.* יְחִידָא Jud 11, 34 dass.

יְחִידָאָה *a. m.*, *ind.* יְחִידַי Gen 3, 22 1. allein; 2. einzeln.

יְחִידִי *h. m.*, *f.* יְחִידִית 1. einzeln; 2. einzig; 3. Bekenner des einzigen Gottes.

יחל *h.* (vgl. חול) *Pi.* treffen lassen. *Ho.* niedergelegt werden.

יחם *h. Pi.* 1. brünstig machen; 2. erhitzen (?). *Hitp.* brünstig werden.

יחם *a. Pa. inf. c. s.* יַחֲמוּתְהוֹן Gen 30, 41 brünstig machen. *Itpa. pt. pl. f.* מִתְיַחֲמָן Gen 30, 38 brünstig werden.

יַחֲמָא (Hb 2, 15, MS חֲמָא) l. חֲמָא v. חֲמְתָא *a. f.* Gift.

יַחְמוּר *h. m.* eine Antilopenart.

יַחְמוּרָא (Dt 14, 5) *a. m.* dass.

יחן s. חָנָה.

יַחֲנוּן *h. m.*, *pl.* יַחֲנוּנוֹת eine Pflanze.

יַחֲנוּנָא *a. m.* dass.

יחס *h. Pi.* 1. die Abstammung nachweisen, Stammbaum aufstellen; 2. zu den Vornehmen zählen, Vorrechte geben. *Hitp.* 1. sich herleiten von, sich seiner Abstammung rühmen; 2. in das Geschlechtsregister eingetragen werden.

יחס *a. Pa.* 1. zurückführen auf, herleiten von; 2. zu vornehmem Stande erheben. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתְיְחַסוּ Nu 1, 18 l. אִתְיַחַסוּ 1. seinen Stammbaum nachweisen, sich zählen unter; 2. in das Geschlechtsregister eingetragen werden.

יַחַס *h. m.* legitime Abstammung; 2. s. יוֹחַס.

יַחֲסוּתָא *a. f.* legitime Abstammung.

יחף *h. Hitp.* barfüßig sein.

יְחֵף *a.*, *pf.* 3 *pl.* יְחִיפוּ Dt 8, 4 barfuß, sohlenlos sein. *Pa.* dass.

יָחֵף *h. m.* barfuß.

יַחַף *h. m.* 1. Barfüßigkeit; 2. Fußschmerzen, Entzündung der Hufe (?).

יָחֵפָא *a. m., ind.* יָחֵיף 2S 15, 30 barfuß.
יטא (= אטא) l. אֲתָא.
יְטַב *a., ipf.* יִיטַב (ייטב) Gen 12, 13 gut, wohl sein. *Aph. pf.* אוֹטֵיב Gen 12, 16, 3 *f. pl.* אֵיטִיבָא Dt 29, 25 Ausg. Sab., MS אוֹטֵיבָא, *inf.* אֵיטָבָא Sac 12, 4 1. Gutes tun; 2. gut sein; 3. gut ausführen. *Ittaph. pt.* מִתּוֹטַב Jon 2, 9 Soc 59 wohlgetan werden.
יָטְבַת Ortsname. S. יוֹדְפַת.
יְטוּרָא *a. m.* 1. *ind.* יְטוּר Jud 20, 38 Rauchsäule; 2. Landschaft am Hermon.
יטסס (jSabb 6[a]) s. טְרִים.
יט״ת Permutation (את״בש) von מנא.
יְיָ, יְיָ֑ Abkürzung des Tetragramms.
יַי *a.* 1. o! 2. s. לְיי, כְּיי.
יֵיא *a.* 1. NuJI 21, 29 wehe! 2. (= יְהֵא) s. הֲוָא.
יֵיאוּשׁ *h. m.* 1. Verzweiflung; 2. Verzichtleistung.
יֵיאוּשָׁא *a. m.* dass.
יֵיבָא, יֵיבַהּ *a.* (= יְהֵי בַהּ) es verhält sich damit.
יידא s. לְיִידָא.
יֵיחוּדָא *a. m., c.* יֵיחוּד Thr 3, 28 Einheit.
יֵיחוּר s. יִחוּר.
יילעו (jKil 32[b]) l. יֵיעוֹל (so Ven.), s. עֲלַל.
יֵימָם (Nu 9, 21) *a.* bei Tage.
יֵימַר männl. Personenname.
יַיִן *h. m., pl.* יֵינוֹת Wein.
יָכוֹל *h.* können, vermögen.
יָכוֹל *h. m.* 1. möglich; 2. vielleicht. בְּיָכוֹל möglicherweise. כִּבְיָכוֹל gleichsam.
יכח *h. Hi.* הוֹכִיחַ 1. zurechtweisen; 2. beweisen; 3. zeigen. *Ni. Hitp.* rechten.
יכח *a. Aph.* אוֹכַח Gen 21, 25 zurechtweisen, urteilen. *pt. pass.* מוֹכְחָא מִלְּתָא es ist ausgemachte Sache. *Itpa. inf.* אִתְוַכָּחָא Koh 9, 3 (MS אִתּוֹכְחָא), *pt. pl.* מִתְוַכְּחִין 2S 19, 10, Koh 3, 18 (MS an beiden Stellen מִתּוֹכְחִין) 1. rechten; 2. gerechtfertigt werden. *Ittaph.* 2 *f. sg.* אִתּוֹכַחַתְּ Gen 20, 16 gerechtfertigt werden.
יְכֵיל (Ho 12, 5 Soc 59) *a., pf.* 3 *pl.* יְכִילוּ Gen 13, 6, *ipf.* 3 *m. sg.* יִכּוֹל Ex 10, 5, *pt.* יָכֵיל Nu 22, 37 1. können, vermögen; לֵית יָכֵיל דְּ es ist unmöglich, daß; 2. überwältigen.
יְכַל s. אֲכַל.
יוּכְלָא (Nu 14, 16) *a. m.* Vermögen, Macht.
יכוליני (EstR 1, 3) l. יוֹבִינֵי *lat. m. pl.* (*Joviani*) Ehrenlegion des Diokletian.
יְכַלְתָּא *a. f.* Vermögen, Macht.
בַּר י׳. יַכְנִי *a. m.* Name eines fabelhaften Vogels.
יכרותא (jSabb 14[d]) l. זַכְרוּתָא (so Ausg. Ven.).
יַלָּא (Lev 11, 30) *a. m.* Eidechsenart (?).
יָלַד *h.* gebären, erzeugen. יוֹלְדָיו seine Eltern. *Ni.* 1. geboren werden; 2. entstehen, zustande kommen. *pt.* נוֹלָד Entstehendes, was erst später eintritt; 3. neu werden (vom Monde). *Pi.* 1. Geburtshilfe leisten, entbinden; 2. erziehen. *Hi.* zeugen.
יְלֵד *a., pf.* 3 *f. sg.* יְלֵידַת Gen 16, 1, *ipf.* 3 *f. sg.* תְּלִיד Gen 17, 19 1. gebären; 2. hervorbringen. *Pa.* 1. Geburtshilfe leisten; 2. zur Welt bringen (werfen). *Aph. pf.* אוֹלֵיד Gen 5, 3 zeugen. *Itpe. pf.* 3 *f. sg.* אִתְיְלֵידַת Gen 24, 15 geboren werden, entstehen. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתְיַלַּדוּ Lv 25, 45 Kinder bekommen.
יֶלֶד *h. m.* Kind, Knabe.
יַלְדָּה *h. f.* 1. junges Mädchen; 2. Schößling.
יַלְדוּת *h. f.* Jugend, Jugendalter.
יַלְדוּתָא *a. f.* dass.
יַלָּדוּתָא *a. f., c. s.* יַלָּדוּתָךְ Gen 31, 13 Abstammung, Geburt.
יִלּוֹד *h. m.* Geborner.
יָלוֹלָא *a. m.* Klagender (Schakal).
יְלִידָא *a. m.* יְלִיד בֵּיתָא Gen 17, 12 im Hause geborner Sklave.

יְלֵידְתָּא (Lev 12, 7, Jes 13, 8) *a. f.* Gebärerin.

יַלִּיל *h. m.* Kundschafter.

יַלִּילָא *a. m.* dass.

ילין 1. s. אִלֵּין; 2. s. אַלֵּין.

ילך s. הָלַךְ.

ילל I *h. Pi.* auskundschaften.

ילל II *h. Pi.* jammern.

ילל I *a. Pa.* auskundschaften.

ילל II *Pa. pf.* 3 *f. sg.* יַלֵּלַת Est II 5, 1, *pt. pl.* מְיַלְּלִין Est II 1, 2 jammern, klagen. *Aph. imp.* אֵילִילוּ Jes 23, 14, *ipf.* 3 *pl.* יֵילְלוּן Jer 47, 2 dass. *Palp. pt. pl.* מְוַלְוְלִין Est II 1, 2 (Druck מְיַלְיְלִין) dass. (vom Schrei des Pfauen).

יְלָלָה *h. f.* Jammer, Klage.

יְלַלְתָּא *a. f., ind.* יְלָלָא Est II 5, 1 l. יְלָלָא, *c.* יְלָלַת Jer 25, 36 dass.

יְלַף *a., pt.* יָלֵיף Est II 1, 1 1. gewohnt sein, pflegen; 2. lernen. S. אֲלַף.

יִלְפָּא *a. m.* Schiff, Floß.

יִלְפָּנָא *a. m.* Lehre.

יַלְתָּא weibl. Personenname.

יָם *h. m., pl.* יַמִּים 1. Meer, See. הַיָּם הַגָּדוֹל das große Meer (Mittelmeer), יַם הַמֶּלַח das Salzmeer (Totes Meer); 2. Behälter (von Mehl, Wasser, Most); 3. Becken der Ölmühle.

יַמָּא (Gen 9, 2) *a. m., pl. d.* יַמַּיָּא Gen 49, 13 Meer.

ימא *a., ipf.* 2 *sg.* תֵּימֵי (viell. *Aph.*?) Dt 5, 11 schwören. *Aph.* 1. *pf.* אוֹמֵי Ex 13, 19 beschwören; 2. *ipf.* 3 *m. sg.* יוֹמֵי Ex 20, 7 schwören.

יוֹמְבְּרוֹס, יַמְבְּרֵים *gr.* männl. Personenname (Ἰαμβρῆς, *Mamre*).

יַמָּה *h. f.* Blutfluß.

יֵמִים (*bibl.*) *h. m. pl.* Maultiere.

יָמִיר männl. Personenname.

יָמִין *h. f.* rechte Hand, rechte Seite.

יַמִּינָא *a. f.* 1. Nu 20, 17 rechte Hand; 2. bei der Rechten! 3. männl. Personenname.

יֵימָם (Nu 9, 21) *a.* des Tages, bei Tage.

יְמָמָא (Gen 1, 5) *a. m., pl.* יְמָמִין Ex 29, 18 Tageszeit.

ימן *h. Pu. pt.* מְיֻמָּן 1. rechtsliegend: 2. geschickt. *Hi.* 1. das Rechte tun; 2. rechts stehen.

ימן s. אמן.

יְמַס s. מְסָא.

יַמְרֵים *gr.* männl. Personenname (Ἰαμβρῆς).

ינא *a. Aph. ipf.* 2 *pl.* תּוֹנוּן Nu 32, 7. תֵּינוּן Ex 20, 20 drücken, übervorteilen.

ינה *h. Hi.* הוֹנָה dass.

יינוּבְרִים *gr.* (Ἰανουάριος) 1. männl. Personenname; 2. Monatsname.

יִנּוֹן Name des Messias (vgl. Ps 72, 17).

יְנּוּן *a. pl.* sie, diese.

יָנוּקָא (Cant 8, 1), יַנּוּקָא (Thr 2, 11 Or 1377) *a. m.* 1. Kind; 2. Jüngling; 3. männl. Personenname.

יָנוּקְתָא *a. f.* Mädchen.

יַנַּי männl. Personenname (יוֹנָתָן).

יָאנִיבָא, יָנִיבָא *a. m.* eine Mottenart.

יַנֵּים (יוּנוֹס) *gr.* männl. Personenname (Ἰαννῆς).

יָנִיקָא *a. m.* Jüngling (Gelehrtenschüler), s. יָנְקָא.

יינוּמְלִין *gr. m.* (οἰνόμελι) Weinhonig.

יְנַם s. אֲנַם.

יינם l. יְוְנַם *gr. m.* (ἔβενος) Ebenholz.

יָנַק *h.* saugen. *Hi.* säugen, ernähren. *pt.* מינקה TosOhal. XIV 9 l. מְעֻקָּם.

יְנַק *a., pt. pl.* יָנְקִין Cant 8, 1 saugen. *Pa. Aph. ipf.* 3 *f. sg.* תּוֹנִיק Gen 21, 7. *pt. pl. f.* מֵינְקָן 1 S 6, 7, *d.* מֵינְקָתָא Gen 33, 13 säugen.

יָנְקָא (Dt 28, 50) *a. m., ind.* יָנִיק Jud 8, 20, יָנֵיק 1 S 15, 3, *pl. d.* יָנְקַיָּא Gen 33, 14, 1 K 12, 10 1. Säugling; 2. Jüngling; 3. Schößling.

יַנְקוּתָא *a. f., c. s.* יָנְקוּתִיךְ Jer 13, 27 Jugend.

יַנְקְנָא *a. m., pl. d.* יָנְקְנַיָּא Jes 3, 4 (MS יָנְקַיָּא) jugendlich, kindisch.

יִנְקְתָא (יַנְקְתָא) *a. f., ind.* יַנְקָא Jer 2, 23 (MS יַנְקָא) Kamelstute, s. אֲנָקָא.

יַם (ייסו, l. יַסֵּי) *ipf. Pa. v.* אֲסָא es heile! wohl bekomms!

יַסָּה, יַסָּא männl. Personenname (יוֹסֵף).

יָסַד *h.* 1. gründen; 2. anordnen. *Pi.* 1. gründen; 2. begründen, erweisen. *Hitp.* gegründet werden.

יְסַד *a.* gründen, anordnen. *Pa.* dass. *Itpa. Ittaph.* gegründet, angeordnet werden.

יְסוֹד *h. m., pl.* יְסוֹדוֹת Grundlage, Fundament.

יִסּוּד *h. m.* Anordnung.

יְסוֹדָא (Lv 9, 9) *a. m.* 1. Grundlage, Fundament; 2. s. אִסְּדָא.

יִסּוּפָא *a. m.* Aufhören, Schwinden.

יִסּוּר *h. m.* Züchtigung, Leiden.

יִסּוּרָא I *a. m., pl.* יִסּוּרִין Jes 53, 8 dass.

יִסּוּרָא II *a. m.* יִסּוּרִין Jes 42, 22 Bande, Kerker.

יוּסְטָא männl. Personenname (Ἰοῦστος).

יוּסְטִינָא, יוּסְטִינֵי *gr.* männl. Personenname (Ἰουστῖνος).

יְסִי. חלי י׳ (jPes 29[c]) Endivie (*Cichoria Jntybus*).

יַסֵּי, יַסִּין, יַאסִּין männl. Personenname (יוֹסֵף).

יסם *h. Hitp.* erblinden.

יַסְמִין *lat. m.* Jasmin (*Jasminum*).

יסף *h. Hi.* הוֹסִיף vermehren, hinzufügen. *Nitpo.* נִתּוֹסַף hinzugefügt, vermehrt werden.

יסף *a. Aph. pf.* אוֹסֵיף Gen 8, 10, *ipf.* 3 *pl.* יִיסְפוּן Jer 31, 11 Soc 59 1. vermehren, hinzufügen; 2. wiederum tun. *Ittaph. ipf.* 3 *f. sg.* תִּתּוֹסַף Nu 36, 3 vermehrt, hingefügt werden.

יסר *h. Pi.* züchtigen. *Hitp.* gezüchtigt werden.

יסר I *a. Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲיַיסַּר Est II 1, 3 (MS אֵיסַר) binden. S. אֲסַר.

יסר II *a. Itpa.* gezüchtigt werden.

יוסתיניא l. וַסְתְּנְיָא.

יְעָא (Nu 17, 23) *a.* hervorkommen. *Aph.* אוֹעֵי hervorkommen lassen.

יָעָא *a. m.* Schaufel.

יעד *h. Pi.* 1. bestimmen; 2. zum Weibe bestimmen. *Pu.* bestimmt werden.

יעד *a. Pa.* 1. zum Weibe bestimmen; 2. verwarnen. *Itpa.* verwarnt werden.

יַעֲדוּת Ortsname.

יִעוּד *h. m.* zum Weibe Bestimmen.

יעט *a. Pa.* raten. *Itpa.* sich beraten.

יְעִידָה I *h. f.* 1. zur Frau Bestimmen; 2. Zusammentreffen, Begegnung.

יְעִידָה II *h. f.* Bezeugung.

יעל *h. Hiph.* הוֹעִיל nützen. S. הוֹעִיל.

יָעֵל *h. m.* Steinbock (*Capra beden*).

יַעֲלָא (Dt 14, 5) *a. m.* 1. dass.; 2. יעלא (jNed 37[d], Ausg. Ven. עילא, jMaaser 52[a] פילא) l. פּוּלָא.

יְעֵלָה *h. f.* weiblicher Steinbock.

יַעַן *h.* (*bibl.*) weil.

יַעֲנָא *a. m.* habgierig.

בַּת י׳ .יַעֲנָה *h. f.* Vogel Strauß.

יעף *h. Pi.* ermüden.

יָעַץ *h.* raten, Rat erteilen. *Pi.* Rat pflegen. *Hitp.* sich beraten.

יְעַץ *a.* raten. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְיְעִיצוּ Jud 19, 30 sich beraten.

יעק *a. Itpa.* bedrängt werden.

יַעַר *h. m.* Wald.

יַעְרָא (Ex 2, 3) *a. m.* Dickicht, Gestrüpp.

יַעַרְתָּא, יְעַרְתָּא *a. f., c.* יַעֲרַת Cant 4, 11 Honigseim.

יפה *h. Pi.* 1. schön machen, schmücken; 2. verbessern. יְפָה כּוֹחַ Vorrecht verleihen. *Pu.* 1. geschmückt werden; 2. (mit כּוֹחַ) Vorrecht erhalten. *Hitp.* 1. verschönt werden; 2. verherrlicht werden.

יָפֶה *h. m.* 1. schön; 2. gut, recht; 3. freundlich; 4. wert; 5. häßlich. כּוֹחַ יָפֶה Vorrecht. עַיִן יָפָה Freigebigkeit. דַּעַת יָפָה, נֶפֶשׁ יָפָה schlechter Geschmack (dessen, der sich nicht ekelt). יָדַיִם יָפוֹת gierig zufahrende Hände. בְּיָפֶה teuer (gut im Sinne des Verkäufers).

יְפוּי *h. m.* Auszeichnung, Vorzug.
יָפֵחַ *h. m.* schnaubend.
יְפִיוּת *h. f.* Schönheit.
יְפֵיפָה (*bibl.*) *h.* sehr schön sein.
יְפֵיפוּת *h. f.* Schönheit.
יְפֵיפִיָּה *h.* 1. *f.* schön; 2. Engelname.
יפע *h. Hi.* הוֹפִיעַ 1. erscheinen; 2. erscheinen lassen.
יְפַע *a.* erscheinen. *Aph.* 1. dass.; 2. erscheinen lassen; 3. überschreiten.
יָצָא *h.* 1. heraus-, hervorgehen. כְּיוֹצֵא בְּ gleichwie. יוֹצֵאת הַחוּץ feile Dirne. 2. aufgehen (von Gestirnen); 3. weggehen; 4. ausgeschlossen sein; 5. überschreiten, abweichen; 6. der Pflicht genügen. יָצָא יְדֵי פ' gerechtfertigt sein vor; 7. aufgeführt werden; 8. sein Bedürfnis verrichten; 9. abziehen. *Hi.* 1. hervorbringen, herausgehen lassen, heraustragen; 2. wegnehmen; 3. entlassen; 4. von einer Pflicht entbinden; 5. ausschließen; überleben.
יצא s. שֵׁיצִי.
יצב *h. Ni.* נִצַּב stehen.
יצב *a. Pa.* befestigen, begründen.
יִצְהָר (*bibl.*) *h. m.* 1. Öl; 2. Personenname.
יָצוּל *h. m.* Deichsel am Pflug.
יָצוּעַ *h. m.* Polster, Lager.
יָצוּק *h. m.* Feststehender, Mächtiger.
יְצִיאָה *h. m.* 1. Herausgehen; 2. Aufgang (der Sonne); 3. Ausgabe; 4. Heraustragen; 5. Einkünfte; 6. Stuhlgang.
יַצִּיב *h. m.* feststehend, giltig, wahr.
יַצִּיבָא *a. m.* 1. *pl. d.* יַצִּיבַיָּא Ex 12, 19 Einheimischer; 2. *ind.* יַצִּיב Sac 14, 9 feststehend.
יְצִיבָה *h. f.* Stehen.
יָצִיעַ *h. m.* Anbau eines Hauses.
יְצִיקָה *h. f.* Gießen.
יָצִיר *h. m.* 1. Gebilde; 2. l. נְצִיר.
יְצִירָה *h. f.* 1. Erschaffung; 2. Töpferei.
יצע *h. Hi.* הִצִּיעַ 1. ausbreiten, ein Lager zurecht machen; 2. vortragen. *Ho.* ausgebreitet sein.
יצע *a. Pa. Aph.* dass.
יצף *h. Pi.* entmutigen.
יְצַף *a., pf.* 2 *sg.* יְצִיפְתְּ Jes 57, 11, *ipf.* 3 *sg.* יִיצַף 1S 9, 5, *pt. pl.* יָצְפִין Jer 42, 16 betrübt, bekümmert sein. *Pa. inf.* יַצָּפָא Jer 31, 11 (MS צַפָּא), *Itpa.* dass.
יָצָף männl. Personenname.
יִצְפָּא (1S 25, 31) *a. m.* Kummer. *ind.* יְצַף Wehe!
יָצַק *h.* gießen. *Hi.* הִצִּיק dass. *Ho.* הוּצַק gegossen werden. *pt.* מוּצָק fest.
יָצַר *h.* bilden, schaffen. *Ni.* geschaffen sein.
יְצַר (Am 4, 13) l. צָר (so MS), s. צוּר.
יֵצֶר *h. m.* Trieb, bes. böser (sinnlicher) Trieb. י' הַטּוֹב, י' הָרָע guter, böser Trieb.
יִצְרָא (Gen 8, 21) *a. m.* י' טָבָא, י' בִּישָׁא dass.
יָצָר s. יָצִיר.
יצת *h. Hi.* הִצִּית anzünden. *Ho.* הֻצַּת angezündet werden.
יַקָּא männl. Personenname.
יקב *h. Pi.* aushöhlen.
יֶקֶב *h. m.* 1. Kelterkufe; 2. Aushöhlung.
יָקַד *h.* brennen. *Ho.* verbrannt, angezündet werden. *Hittaph.* sengen.
יְקַד *a., pt.* יָקְדָא Lv 6, 6 brennen, anzünden. *Aph. pf.* 1 *m. sg.* אוֹקֵידִית Dt 9, 21 anzünden. *Itpa.* in Flammen stehen. *Ittaph. ipf.* 2 *m. s.* תִּתּוֹקַד Lv 6, 23 verbrannt werden.
יְקוֹד *h. m.* Brand, Verbrennung.
יְקוּם *h. m.* Wesen, Bestand, Lebendiges.
יְקוּמָא (Gen 7, 23) *a. m.* dass.
יְקֵידָה *h. f.* Brennen, Brand.
יְקֵידוּתָא *a. f., c.* יְקֵידוּת Jes 33, 14 Verbrennen.
יְקֵידְתָא (Lv 10, 6) *a. f., pl. d.* יְקֵידָיָא Nu 17, 2 Brennen, Brand.
יוֹקְיָנוֹס *gr. m.* (ὠκεανός) Mittelmeer.
יַקִּיר *h. m.* 1. schwer; 2. vornehm.
יַקִּירָא *a. m.* 1. *c.* יַקִּיר Ex 4, 10 schwer; 2. teuer; 3. *pl.* יַקִּירִין Nu 22, 15 geehrt, vornehm.

יַקִּירוּתָא *a. f.* Würde.
יקמין (Tos BabB III 4) l. קָמִין.
יְקוּמֵינֵי *gr. f.* (οἰκουμένη) bewohnte Erde.
יְקוֹנָא *gr. m.* (εἰκών) Bild.
יקינטון s. דִּיַּקִּנְטִין.
יָקַר *h.* schwer sein. *Pi.* ehren. *Pu.* geehrt werden. *Hi.* 1. ehren; 2. steigen im Preis, teuer werden. *Ho.* dass. wie *Hi.* 2.
יְקַר *a.* 1. *pf.* 3 *f. pl.* יְקָרָא Gen 48, 10 schwer sein; 2. *pf.* 3 *f. sg.* יְקָרַת 1S 26, 21 teuer sein; 3. in Ehren stehen. *Pa.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֲיַקַּר 1 S 2, 30, *inf.* יַקָּרָא Nu 24, 11 ehren; 2. *pf.* 1 *sg.* יַקִּרִית Ex 10, 1 schwer, hart machen, verstocken; 3. *pf.* 2 *sg.* יַקַּרְתָּא Jes 43, 23 schenken. *Aph.* אוֹקַר 1. ehren; 2. beschenken. *Itpa.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֶתְיַקַּר Ex 14, 17 sich verherrlichen; 2. *pf.* 3 *sg.* אִתְיַקַּר Ex 7, 14 (MS אִתַּקַף) schwer werden, sich verstocken; 3. teurer werden; 4. *pf.* 2 *sg.* אִתְיַקַּרְתָּא 43, 4 geehrt werden.
יָקָר *h. m.* 1. schwer; 2. teuer; 3. vornehm.
יְקָרָא *a. m.* 1. Schwere; 2. hoher Preis; 3. Beschwerde.
יְקָרָא (Ex 16, 7) *a. m.* 1. Ehre, Herrlichkeit; 2. Preis; 3. Ehrengeschenk.
יַקִּרוּת *h. f.* Würde.
יקש *h. Ni.* נוֹקַשׁ gefangen werden.
יקשן (Tos Bech V 9) l. קִישָׁן.
יָרֵא *h.* fürchten. *pt. pass.* יָראוּי gefürchtet. *Ni.* gefürchtet werden. *pt.* נוֹרָא furchtbar. *Hitp.* 1. sich fürchten; 2. gefürchtet werden.
יָרֵא *h. m.* fürchtend, יְרֵא שָׁמַיִם gottesfürchtig.
ירא *a. Aph. inf.* אוֹרָאָה Mi 6, 4 lehren.
יִרְאָה *h. f.* 1. Furcht, Ehrfurcht; 2. *pl.* יְרָאוֹת Gottheit, Götze.
יַרְבּוּז *h. m.* gemeiner Gänsefuß (*Chenopodium album*)?
יַרְבּוּזָא *a. m.* dass.
יָרַד *h.* 1. herabsteigen, herabfallen. יָרַד עִמּוֹ לְחַיָּיו jemanden bis aufs Blut peinigen. עוֹלֶה וְיוֹרֵד (v. Opfer) nach den Vermögensverhältnissen im Wert steigend und fallend; 2. sich entfernen. *pt. pass.* יָרוּד niedriggestellt (im Ansehen, Wert). *Hi.* 1. erniedrigen, herabbringen; 2. entfernen; 3. einsetzen. לֹא מַעֲלֶה וְלֹא מוֹרִיד er läßt unberücksichtigt; 4. fließen lassen, nässen.
יְרֵדָה *h. f.* Fluß.
יַרְדְּנָא (Dt 26, 17), יְרְדְּנָא *a. m.* Jordan.
ירדינון (SchemR 23) l. וַרְדִינוֹן(?).
יָרָה *h.* 1. hervorschießen; 2. werfen. *Hi.* 1. werfen, schießen; 2. lehren, unterweisen.
יָרוֹאָר *h. m.* ein Bitterkraut (*Ferula spec.*).
ירוד *h. m.* eine Augenkrankheit (Staar).
ירודא l. יָרוֹרָא.
יָרוֹק *h. m.* 1. gelb, grün; 2. blaß.
יָרוֹקָא *a. m.* 1. *ind.* יָרוֹק Lv 13, 49 gelb, grün; 2. *d.* יָרוֹקָא Nu 22, 4 Kraut, Laub.
יְרוֹקָה *h. f.* 1. Grünes. יְרוֹקָה שֶׁעַל פְּנֵי הַמַּיִם ein Wassergewächs. יְרוֹקַת חֲמוֹר Eselsgurke (*Ecbalium Elaterium*); 2. Gelbsucht.
יַרוֹקָנָא *a. m., pl.* יַרוֹקָנִין 2K 4, 39 (MS יַרְקוֹנִין) Kraut, Gemüse.
יָרוֹקְתָא *a. f.* gelblicher Edelstein.
יָרוֹר *h. m.* 1., *pl.* יְרוֹרִין, יְרוֹרוֹת Schakal.
יָרוֹרָא (Jer 2, 24) *a. m., pl.* יָרוֹרִין Jes 13, 22, Mi 1, 8, יָרוֹרָן Schakal.
יְרוּשָׁלַיִם Ortsname (Jerusalem).
יְרוּשְׁלֶם (Gen 14, 18, MS ohne Schewa), יְרְשְׁלֶם (Jes 51, 17; 52, 1. 2. 9 Soc 59) *a.* dass.
יְרוּשַׁלְמָאָה *a. m.* 1. jerusalemisch; 2. Jerusalemer.
יְרוּשַׁלְמִי *h. m.* dass.
יָרוֹתָא (2S 14, 7) *a. m.* Erbe.
יְרוּתְּתָא s. יְרֻתְּתָא.
יָרֵחַ *h. f.* Mond.
יֶרַח *h. m.* 1. Monat; 2. בֵּית י׳ Ortsname.

יַרְחָא *a. m.*, *ind.* יְרַח Dt 33, 14 1. *d.* יַרְחָא 1 S 20, 5 Neumond; 2. Monat. רֵישׁ יַרְחָא Nu 28, 14 Neumond. יַרְחָא דְעִבּוּרָא Koh 2, 7 Or 2377 Schaltmonat.

יַרְחִינָאָה *a. m.* Berechner des Mondlaufs.

יְרִי ein Zauberwort.

יָרִיד *h. m.* Jahrmarkt.

יְרִידָא *a. m.* dass.

יְרִידָה *h. f.* Herabfallen, Herabsteigen.

יְרִיָּה *h. f.* Wurf.

ירינון (jDem 22ᵇ, Ven. וורינון) l. וַרְדִּינוֹן.

יְרִיעָה *h. f.* 1. Vorhang; 2. Bogen, Blatt.

יְרִיעֲתָא (Ex 26, 2) *a. f.* Vorhang.

יָרֵךְ *h. f.*, *du.* יְרֵכַיִם, *pl.* יְרֵכוֹת 1. Oberschenkel. כַּף הַיָּרֵךְ Kopf des Oberschenkels; 2. Seite; 3. gerader Strich; 4. (euphemistisch) Zeugungsglied.

יִרְכָא (Ex 1, 5) *a. f.*, *ind.* יִירַךְ Nu 5, 22, *pl.* יִרְכָן Ex 28, 42, יִרְכִין, *c. s.* יִרְכֵיהוֹן Cant 7, 2, יִרְכּוֹנִין 1. Oberschenkel. פְּתֵי יִרְכָא Kopf des Oberschenkels; 2. Seite; 3. (bildl.) Geburtsfähigkeit.

יִרְכּוֹנִין s. יִרְכָא.

יורכין (DtJI 34, 6, MS וורכן oder וורמן) l. יָרְקָן, s. יָרַקְתָּא.

יַרְמוּךְ Flußname.

ירמטיא (Erach 5, 1, andere Lesarten רימטיא, ידמטיא, דמטייה) weibl. Personenname.

ירנקא l. יַרְקוֹנָא.

יִרְסָא *lat. m.* (*virus*) Gift.

ירע *h. Hi.* benachteiligen. *Ho.* benachteiligt werden.

ירע *a. Pa.* verzagt machen. *Itpe.* verzagen.

יַרְעֲנָה (יַרְעִינָה) *h. f.*, *pl.* יַרְעָנִין eine zum Waschen dienende Pflanze.

ירק *h. Hi.* הוֹרִיק 1. blaß sein, blaß werden; 2. blaß machen; 3. glänzen machen; 4. הוֹרִיק פָּנִים trotzig sein.

ירק I *a. Aph.* blaß werden.

יְרַק II *a.* ausspucken.

יֶרֶק *h. m.*, *pl.* יְרָקוֹת Kraut. יַרְקוֹת גִּנָּה Gartengemüse. יַרְקוֹת שָׂדֶה Feldgemüse. יַרְקוֹת חֲמוֹר s. יְרוֹקַת חֲמוֹר.

יַרְקָא (Dt 11, 10) *a. m.*, *pl.* יַרְקוֹנִין 2 K 4, 39 dass. יַרְקָא דְקַלְיָא *Salsola Kali?*.

יָרְקָא *a. m.*, *pl. f.* יָרְקָן Lv 14, 37 gelb, grün.

יֵרָקוֹן *h. m.* 1. Gelbsucht oder Blässe (Anämie); 2. Getreidekrankheit (Faulbrand).

יַרְקוֹנָא (Dt 28 22, MS יַרְקָנָא) *a. m.* 1. dass.; 2. Würzwein; 3. s. יַרְקָא.

יוּרְקְמִי (יורקמו) *m.* Name eines Engels.

יַרְקָנָא (Dt 28, 22), יָרְקָנָא *a. m.* 1. Gelbsucht; 2. Getreidekrankheit (Faulbrand).

יָרְקָנָא *a. m.*, *ind.* יָרְקָן Ex 28, 17 ein gelber Edelstein.

יְרַקְרֵקָא (Lv 11, 18) *a. m.* Name eines Vogels.

יְרַקְרַק *h. m.* 1. grün, gelb; 2. blaß.

יָרַקְתָּא *a. f.* ein Edelstein.

יָרַשׁ *h.* erben, in Besitz nehmen. *Hi.* 1. vererben, zum Besitz geben; 2. vertreiben.

יְרֻשָּׁה *h. f.* 1. Erbteil; 2. Besitznahme.

יְרֵית (Nu 24, 24) *a.*, *ipf.* 3 *m. sg.* יֵירַת Gen 21, 10 erben, in Besitz nehmen. *Aph.* vererben, zum Besitz geben.

יַרְתוּתָא *a. f.* Erbbesitz.

יְרֻתְּתָא *a. f.*, *ind.* יְרוּתְּתָא Nu 24, 18, *c. s.* יְרוּתְּתֵיהּ Dt 2, 12 dass.

יִשְׂרָאֵל *m.* 1. Israel; 2. Israelit.

יִשְׂרְאֵלִי *h. m.*, *f.* יִשְׂרְאֵלִית Israelit.

יָשַׁב *h.* 1. sich setzen, sitzen bleiben; 2. ruhig sein. *Pi.* 1. setzen, legen; 2. ordnen; 3. beruhigen; 4. bevölkern. *Ni.* bewohnt werden. *Pu.* 1. sitzen; 2. beruhigt sein. *pt.* מְיֻשָּׁב 1. sitzend; 2. Gelehrtenschüler. *Hi.* 1. setzen, sitzen lassen; 2. einsetzen. *Hitp.* 1. besetzt, bevölkert werden; 2. beruhigt werden (mit נֶפֶשׁ, דַּעַת); 3. gesättigt werden.

ישב *a. Itpa.* beruhigt werden.
יְשֵׁבָב männl. Personenname.
יִשַׁי männl. Personenname (יֵשׁוּעַ).
יִשּׁוּב *h. m.* 1. Besetzen, Bewohnen; 2. bewohnte Gegend; 3. ruhige Überlegung, Gesittung.
יְשָׁוִין(?) *h. m. pl.* Ballaststeine(?).
יֵשׁוּעַ 1. männl. Personenname; 2. absichtlicher Ersatz für פִּדְיוֹן.
יְשׁוּעָה *h. f.* Erlösung, Hilfe.
ישט *h. Hi.* 1. ausstrecken; 2. reichen.
ישט *a. Aph. pf.* אוֹשִׁיט Ex 22, 7 1. ausstrecken; 2. reichen. *Ittaph. pt. f.* מִתּוֹשְׁטָא Ez 2, 9 ausgestreckt werden.
יְשִׁיבָה *h. f.* 1. Sitzen, Sitz; 2. Wohnen; 3. Sitzung, Akademie.
ישווין s. יְשָׁוִין.
יְשִׁיטָא männl. Personenname.
יָשִׁישׁ *h. m.* alt, ehrwürdig.
יִשְׁמָעֵאל 1. männl. Personenname (Ismael); 2. das Arabervolk; 3. (später) Islam.
יִשְׁמְעֵאלִי *h. m.* Araber.
יָשֵׁן *h.* schlafen.
יָשֵׁן *h. m.* schlafend.
יָשָׁן *h. m.* alt.
ישן *h. Pi.* alt werden lassen, aufheben. *Pu.* aufgehoben werden. *Ni.* alt sein. *Hitp.* 1. alt werden; 2. dass. wie *Pu.*
ישע *h. Hi.* הוֹשִׁיעַ helfen. *Ni.* נוֹשַׁע Hülfe erhalten.
ישף *a. Aph.* anblasen, anfachen.
יָשְׁפֵה *h. f.* Jaspis.
ישר *h. Pi.* 1. fest, gerade machen. *Pu. pt.* מְיֻשָּׁר grade; 2. s. אָשַׁר.
ישר *a.* s. אֲשַׁר.
יָשָׁר *h. m.* 1. recht, gerade; 2. redlich, fromm. *f.* יְשָׁרָה freiwilliges Opfer.
יַשְׁרָא *a. m.* dass.
יַשְׁרוּת *h. f.* 1. Redlichkeit, rechtes Verhalten; 2. Freiwilligkeit.
יַשְׁרוּתָא *a. f.* sittliches Urteil.
יָת (Gen 1, 1) *a.* Zeichen des Akkusativs. *c. s.* יָתִי, יָתָךְ, יָתִיךְ Nu 5, 21 usw. mich, dich. יָתֵיהּ, *f.* יָתַהּ Dt 18, 8, *pl.* יָתְהוֹן jener.

יְתֵיב (Gen 19, 30) *a., ipf.* 3 *m. sg.* יְתִיב Lv 13, 46, *imp. sg.* תִּיב Gen 35, 1 1. sitzen, weilen, bleiben; 2. bewohnt sein. *Pa.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֲיַתֵּיב Jes 43, 20 besetzen, bewohnt werden lassen; 2. beruhigen. *Aph. pf.* אוֹתֵיב, אַיְתֵיב, 1 *sg.* אוֹתְבִית Lv 23, 43 setzen, wohnen lassen. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* אִתְיַתַּבַת Jer 6, 8, *ipf.* 2 *sg.* תִּתְיַתַּב Jes 62, 4 bewohnt werden; 2. beruhigt werden. *Ittaph.* 1. *pf.* אִתּוֹתַב Gen 20, 1 sich als Fremdling niederlassen; 2. *pf.* 3 *f. pl.* אִתּוֹתָבָא Ez 26, 19 (MS אִתְיַתָּבָא) bewohnt werden; 3. beruhigt werden.
יָתְבָא *a. m., pl. c.* יָתְבֵי Ex 23, 31 Bewohner.
יָתֵד *h. f., pl.* יְתֵדוֹת 1. Pflock; 2. Mächtiger; 3. *pl.* יְתֵידוֹת הַדְּרָכִים erhabene Stellen im Wege (Trittsteine?).
יָתוֹבָא *a. m.* Beisasse.
יְתּוּבָא *a. m.* Wohnstätte.
יַתּוּךְ *h. m.* ein Rühreisen(?).
יָתוֹם *h. m.* 1. Waise, vaterloses Kind; 2. Tier, dessen Mutter bei der Geburt verendete.
יְתוֹמָא *a. m.* dass.
יְתוֹמָה *h. f.* dass.
יִתּוּר *h. m.* Hinzufügung.
יִתּוּרָא *a. m.* 1. dass.; 2. Hinzugefügtes.
יַתּוּשׁ *h. m.* 1. Mücke; 2. ein anderes kleines Insekt.
יַתּוּשָׁא *a. m.* dass.
יָתֵיב *a. m., f. ind.* יַתְבָא (l. יָתְבָא) Lv 16, 22 B., *d.* יָתֵיבְתָּא Ex 16, 35, Jes 54, 1 bewohnt.
יַתִּיךְ s. יַתּוּךְ.
יָתֵיר s. יָתֵר.
יַתִּירָא *a. m.* 1. *ind.* יַתִּיר Ex 26, 12 überschüssig; 2. mehr. יַתִּיר מִן Ru 3, 12, Koh 12, 12 mehr als; 3. übermäßig; 4. sehr.
יתך s. נְתַךְ.
יתם *h. Pi.* zur Waise machen. *Hitp.* verwaist werden.

יַתְמָא *a. m., ind.* יִיתַם Dt 27,20, *pl.* יַתְמִין Ex 22,23 1. Waise; 2. Ortsname.

יַתְמְתָא, יְתִמְתָּא *a. f.* Waise.

יתיניא (GenJI 10, 2) l. וְיִתִינְיָא (so MS).

יתר *h. Pi.* hinzufügen. *Hi.* 1. übrig lassen; 2. hinzufügen. *Ni.* übrig bleiben. *Pu.* überschüssig sein. *Hittaph.* übrig gelassen werden. S. וְתַר.

יְתַר *a., pf.* 3 *f. sg.* יְתַרַת Ex 36, 7 übrig bleiben. *Pa.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* יַתַּרַת Ex 36, 7 B. dass.; 2. hinzufügen. *Aph. pf.* אותר Gen 21, 25, אַיְתַר übrig lassen, Überfluß haben lassen. *Itpa.* אִיַּתַּר 1. übrig bleiben; 2. hinzugefügt werden. *Ischtaph.* אִשְׁתּוֹתַר übriggelassen werden. S. וְתַר.

יָתֵר *h. m.* 1. Überschuß habend; 2. überzählig; 3. *plene* geschrieben.

יָתֵר (?) *a.* יָתֵר מִן Ru 3, 12 (MS יַתִּיר) mehr als.

יֶתֶר I *h. m.* Bogensehne.

יֶתֶר II *h.* mehr.

יְתַר *a.* dass.

יִתְרָא *a. m., ind. f.* יִתְרָא Ex 26, 12 B. übrig.

יַתְרָא *a. m.* 1. *pl.* יַתְרִין Jud 16, 7 Seil: 2. Bogensehne; 3. die flache Seite des Labmagens.

יִתְרוֹן *h. m.* 1. Vorzug, Unterschied; 2. Hinzufügung; 3. Überfluß.

יִתְרָנָא *a. m.* Nutzen, Gewinn.

כ

כ 1. der elfte Buchstabe des Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 20.

כְּ *h.* wie, gemäß. כְּמוֹת (auch mit Suff.) wie. כְּ — כָּךְ wie — so. כְּעֵין, כְּגוֹן nach Art von. כְּנֶגֶד entsprechend. כְּדֵי, כְּדֵי s. דֵּי. כְּלַפֵּי gegen hin, gegenüber. כַּמָּה 1. wie viel, wie lange, wie sehr?; 2. wie viel; 3. viel. כְּשֶׁ 1. während, so lange als; 2. als; 3. wann, wenn. מִכְּשֶׁ von dann ab, wann. לִכְשֶׁ dann, wann. כְּשֵׁם שֶׁ — כָּךְ, כֵּן wie — so. כְּדֶרֶךְ שֶׁ, כְּמוֹת שֶׁ, כְּמוֹ שֶׁ, כְּמָה שֶׁ wie. כְּדֶרֶךְ שֶׁ auf die Weise, wie. כְּלַפֵּי שֶׁ dem gegenüber, dass. כְּאִלּוּ als ob.

כְּ (Dt 23, 25) *a.* wie. כְּעֵין Dt 33, 28, כְּגוֹן nach Art von. כְּ — כֵּן s. הֵיךְ. הֵי כְ so — wie. כְּפוּם Lv 25, 52 gemäß. כָּל קֳבֵיל Rut 4, 4, כל קבל (richtiger כְּלָקֳבֵיל) gegenüber, entsprechend. כְּלַפֵּי Koh 7, 9 gegen hin, gegen. כַּמָּה 1. Gen 47, 8 (richtiger כְּמָה) wie viel? wie lange?; 2. Cant 4, 1 wie sehr; 3. viel. כַּד, כְּדְ, כַּד Ex 12, 9, כַּד Gen 39, 18 1. als, wenn; 2. wie das, was. כְּמָא דְ — כֵּן Ex 1, 12, כְּמָה דְ wie — so. כְּגוֹן דְ wie. כְּלָקֳבֵל דְ Koh 5, 15 (MS כָּל קֳבֵל דְ) dementsprechend dass.

כָּא (Dt 5, 3) *a.* hier. עַד כָּא Gen 22, 5 bis hier. מִכָּא Gen 37, 17 von hier. לְכָא וּלְכָא Ex 2, 12 hierhin und dorthin. מִכָּא — מִכָּא Ex 17, 12 von dieser, von jener Seite. אִכָּא es gibt, ist. לֵכָּא Est II 1, 9 es gibt, ist nicht.

כָּאֵב *h.* Schmerz empfinden, schmerzen. *Hi.* Schmerz verursachen.

כְּאֵב *a., pt.* כָּאֵיב 1S 22, 8, כָּיֵיב, *pl. d.* כְּאֵבַיָּא Ez 34, 4 Soc 59, l. כָּאֲבַיָּא dass. *Pa.* כַּיֵּיב Schmerzen bereiten.

כְּאֵב *h. m.* Schmerz. כְּאֵב לֵב 1. Herzeleid; 2. Magenleiden, Leibweh.

כְּאֵבָא *a. m., c.* כְּאֵב Jes 65, 14 1. dass. כְּאֵב מְעַיִן Leibweh; 2. Wunde. S. כֵּיבָא.

כָּאן *h.* hier. מִכָּאן von hier, von jetzt ab. מִכָּאן וּמִכָּאן von beiden Seiten. עַד כָּאן bis hier. לְאַחַר מִכָּאן nachher. S. auch כָּן.

כָּאן *a.* dass. מִכָּאן, מִכָּן Est II 1, 1; 5, 1 von hier. כָּאן — כָּאן hier — dort. S. auch כָּן.

כַּאר *pers. m.* Esel.

כָּאַר *h., pt. pass.* כָּאוּר häßlich.

כָּאתָא *a. f.* Schelten.

כבא *a. Pa.* כַּבִּי auslöschen.

כַּבָּא *a. m.* Excrement, Mistfladen.

כִּבָּא *a. m.* 1. Geröstetes; 2. Hautpustel.

כְּבָא I *a. m.* 1. *pl.* כְּבִין Gen 3, 18 Dornstrauch; 2. s. כִּבָּא; 3. s. קְבְתָא.

כְּבָא II *a. m.* Kufe, Kanne.

כְּבַאי s. כְּבְיָא.

כבב *a. Pa.* rösten.

כִּבְבָא *a. m.* s. כִּבָּא.

כבד *h. Pi.* 1. ehren; 2. ein Ehrengeschenk geben; 3. reinigen, fegen. *Pu.* geehrt werden. *Hi.* 1. beschwerlich sein; 2. schlimm werden; 3. schwer machen, verhärten; 4. ausfegen. *Hitp.* 1. geehrt werden; 2. sich erheben; 3. gefegt werden.

כבד I *a. Pa.* fegen. *Itpa.* gefegt werden.

כבד II *a. Aph.* erzürnen.

כֹּבֶד s. כּוֹבֶד.

כָּבֵד I *h. m.* 1. schwer; 2. Schwere.

כָּבֵד II *h. m. f.* Leber. אֶצְבַּע, יוֹתֶרֶת הַכ׳ Leberlappen (*Lobus caudatus*).

כַּבְדָא (Ex 29, 13) *a. f.* dass.

כָּבָה *h.* verlöschen. *Pi.* auslöschen.

כָּבוֹד *h. m.* 1. Ehre, Herrlichkeit; 2. Bezeichnung für Gott.

כִּבּוּד *h. m.* 1. Ehrung; 2. Ausfegen.

כִּבּוּי *h. m.* Löschen.

כבויי (bEr 29ᵇ) l. כַּבְיֵי, s. כַּבְיָא.

כָּבוּל I Ortsname.

כָּבוּל II *h. m.* ein Kopfputz der Frauen.

כִּבּוּס *h. m.* Waschen (von Kleidern).

כְּבוּסָה *h. f.,* s. כְּבִיסָה.

כִּבּוּשׁ *h. m.* 1. Unterwerfung; 2. Demütigung; 3. Aufstieg.

כִּבּוּשָׁא *a. m.* 1. Pressung; 2. *pl. c. s.* כִּבּוּשֵׁיהוֹן Ex 27, 10 Überzug, Belag.

כַּבְיָא *a. m.* Mistfladen.

כְּבֵינָה *h. f.* Überwurf der Frauen.

כְּבֵינְתָא *a. f., pl. d.* כְּבֵינָתָא Jes 3, 23 dass.

כְּבִיסָה *h. f.* 1. Waschen; 2. Waschwasser; 3. Waschmittel.

כַּבִּיר *h. m.* viel, groß. כ׳ יָמִים hochbetagt.

כְּבִישָׁה *h. f.* Betreten.

כְּבִישְׁתָא *a. f., ind.* כְּבִישָׁא 1 S 6, 12 (MS כִּבְשָׁא), *pl.* כְּבִישִׁין Jes 40, 3 (MS כִּבְשִׁין) gebahnter Weg.

כְּבִיתָא *a. f.* Rundung.

כַּבְכָּב *h. m.* Schale.

כָּבַל *h.* fesseln, binden. *Pu.* gebunden sein.

כְּבַל *a., pt. pass. pl. f.* כְּבִילָן Koh 12, 4 dass. *Pa. pt. pass.* מְכַבַּל gebunden. unfruchtbar.

כֶּבֶל *h. m.* Fessel, Knöchelring.

כִּבְלָא *a. m., pl.* כִּבְלִין Thr 3, 7 dass.

כָּבַן *h.* umhüllen. *Pi.* dass.

כְּבַן *a., pt. pass.* כְּבֵינָא Ez 27, 18, l. כְּבִינָא dass. Pa. dass.

כְּבֵנָה s. כְּבֵינָה.

כָּבַס *h., pt.* כּוֹבֵס Wäscher (von Kleidern). *Pi.* waschen. *Pu. Hitp.* gewaschen werden.

כֶּבֶס *h. m.* Waschung.

כִּבְסָא, כְּבָסָא *a. m.* 1. Datteltraube. 2. Hoden.

כֹּבַע s. כּוֹבַע.

כָּבַר *h.* sieben (mit dem Getreidesieb). *Ni.* gesiebt werden.

כבר *a. Pa.* schwefeln.

כְּבָר *h.* längst.

כְּבָר (Jer 38, 9, Koh 1, 10, Est II 5, 14) *a.* dass.

כְּבָרָה *h. f.* Getreidesieb, Schwinge.

כִּבְרִיתָא, כְּבְרִיתָא *a. f.* 1. Schwefel; 2. Ortsname; 3. l. כַּבָּרִיתָא.

כֶּבֶשׂ *h. m.* Schaf.

כִּבְשָׂה *h. f.* dass.

כָּבַשׁ *h.* 1. niederdrücken, pressen. *pt. pass.* כָּבוּשׁ (von der Vorhaut) ange-

drückt; 2. unterdrücken; 3. zurückhalten; 4. unterwerfen; 5. einlegen. *pt. pl.* כְּבוּשִׁין Eingemachtes; 6. ebnen, pflastern; 7. vergewaltigen. *Ni.* 1. niedergedrückt werden; 2. unterwürfig sein; 3. vergewaltigen. *Pi.* 1. niederdrücken, eben machen; 2. klar machen; 3. unterwerfen, erobern; 4. knacken (von Nüssen). *Hi.* einnehmen. *Hitp.* unterworfen werden.

כְּבַשׁ (Nu 32, 42), כְּבֵישׁ *a.* 1. *pf.* 2 *m. sg.* כְּבֵישְׁתְּ Ex 9, 17, *ipf.* יִכְבּוֹשׁ Mi 7, 19 niederdrücken, niedertreten, unterwerfen; 2. *imp. pl.* כְּבִישׁוּ Jes 40, 3 Soc 59, *pt. pass. f.* כְּבִישָׁא Nu 20, 19 ebnen, pflastern; 3. vergewaltigen; 4. *ipf.* 2 *m. sg.* תִּכְבּוֹשׁ Dt 22, 1, *inf.* מִכְבַּשׁ Lv 20, 4 zudrücken, niederdrücken, wegwenden (das Auge, den Blick), unberücksichtigt lassen; 5. verbergen; 6. zurückhalten. *Pa.* 1 *ipf.* יְכַבֵּישׁ Gen 49, 15 unterwerfen; 2. *pt. pass. m. pl.* מְכַבְּשִׁין Ex 27, 17 belegen, pflastern. *Itpe.* 1. *ipf.* 2 *f. sg.* תִּתְכְּבֵישׁ Nu 32, 22 unterworfen werden; 2. *pf.* 3 *m. pl.* אִתְכְּבִישׁוּ Gen 4, 5 sich senken (vom Blick).

כֶּבֶשׁ *h. m.* 1. Pressung; 2. Eingelegtes; 3. Landungssteg; 4. Aufstieg; 5. Mauerbrecher.

כִּבְשָׁא *a. m.* 1. Pressung, Preßgewicht; 2. *c.* כֵּיבֶשׁ Jes 66, 1 Soc 59 Fußschemel; 3. Schwängerung. בֵּי כִבְשָׁא nur durch den Regen bewässertes Feld; 4. *d.* כֵּיבְשָׁא 2 S 20, 12, *pl. ind.* כִּבְשִׁין Jes 40, 3, *d.* כִּבְשַׁיָּא Ri 20, 45 gebahnter Weg, Straße; 5. *d.* כִּבְשָׁא Ez 45, 4 geebneter Platz; 6. *ind.* כֵּבֶשׁ 1K 7, 30 (MS מְכַבַּשׁ) Überzug, Belag; 7. Eingelegtes; 8. Geheimnis.

כִּבְשׁוֹן *h. m.* Geheimnis.

כִּבְשָׁן *h. m., pl.* כִּבְשָׁנוֹת Ofen für Töpfer, Glasmacher, Kalkbrenner.

כִּבְשָׁנָא *a. m.* eine Taubenart.

כַּבֶּשֶׁת *h. f.* Eingelegtes.

כְּבִישְׁתָא s. כִּבְשְׁתָא.

כְּגוֹן s. גַּוְנָא, גְּוָן.

כגני (bBer 58[a]) l. בָּגְנֵי, s. בָּאגְנָא.

כַּד, כְּד *a.* 1. כַּד Ex 17, 11 als, wenn; 2. כִּיד Jes 9, 1, Jerem 13, 17, Am 9, 2 wie wenn; 3. כְּד Ex 12, 9 wie, als; 4. כְּד wie das, was.

כַּד *h. m.* 1. großer Krug; 2. bauchig.

כַּדָּא *a. m., pl. d.* כַּדַּיָּא Ri 7, 18 Krug.

כְּדָא *a.* so.

כְּדַב *a., pt. pl.* כָּדְבִין Hos 4, 2 l. mit MS כַּדְבִין, s. כַּדְבָא. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *pl.* תְּכַדְּבוּן Lv 19, 11 lügen; 2. *pf.* 3 *f. sg.* כַּדֵּיבַת Gen 18, 15 leugnen; 3. zum Lügner machen. *Itpa.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יִתְכַּדְּבוּן Dt 33, 29 heucheln; 2. *ipf.* 3 *sg.* יִתְכַּדַּב 2K 4, 16 Soc 59 sich als lügenhaft erweisen.

כַּדְבָא, כִּדְבָא *a. m., pl.* כַּדְבִין Ri 16, 10, Hos 7, 13 Lüge.

כַּדָּבָא *a. m., pl. d.* כַּדָּבַיָּא Jes 30, 9 lügnerisch.

כַּדְבוּבָא (?) *a. m.* Lüge.

כַּדָּבוּתָא *a. f.* dass.

כָּדַד *h.* bauchig sein.

כַּדָּד *h. m.* Krugmacher.

כדה (jJom 44[d]) l. כרה, s. כְּרָא.

כַּדוּ (Ri 5, 9) *a.* (= כְּדְהוּא) 1. jetzt. עַד כַּדוּ Thr 3, 50 (MS עַד דְּ) bis jetzt, מִן כַּדוּ von jetzt ab, כַּדוּ דְ Ri 5, 8 Soc 59 dann, wann, עַד כַּדוּ דְ bis dann, wann; 2. als er.

כָּדוֹם *h. m.* Gerät mit Haken (zum Herausziehen des in den Brunnen gefallenen Eimers).

כַּדוּן (Est II 8, 7 Or 2377; Or 2375 כְּדוּן) *a.* (= כְּדְהוּאן) jetzt. עַד כַּדוּן bis jetzt. מִן כַּדוּן von jetzt.

כַּדּוּר *h. m.* Ball, Kugel.

כַּדּוּרָא *a. m.* dass.

כַּדּוּרֶת, כַּדּוּרִית *h. f.* dass.

כְּדִי I *a.* (= כְּדְהִיא) 1. nur so, zwecklos. בִּכְדִי um nichts; 2. als, wenn sie.

כְּדִי II *a.* (= כְּ—דִי) als, wenn. מִכְּדִי da ja.

כְּדַאי, כְּדֵי *h.* 1. genügend; 2. würdig. כְּדֵי so viel nötig ist für. כְּדֵי לְ so viel nötig ist, um zu. כְּדֵי שֶׁ sodaß, damit. עַד כְּדֵי שֶׁ so lange als, bis.

כְּדַאי, כְּדִי *a.* würdig.

כַּדִּיבָא *a. m., pl. d.* כַּדִּיבַיָּא Jes 30, 9 (MS כַּדָּבַיָּא) Lügner.

כְּדִידִית (?) *h. f.* kleiner Krug.

כְּדֵין (Ex 12, 11) *a.* 1. so; 2. nun. בִּכְדֵין 1K 22, 20 auf diese Weise. מִכְּדֵין 2S 23, 4 von da ab.

כַּדִּית *h. f.* kleiner Krug.

כַּדְכֹּד *h. m.* ein Edelstein.

כדכור, כדכוי (beides Num JI 34, 8 Ven. 1591) l. כַּרְכוֹי, s. כַּרְכָא.

כדכייאות (Siphre Dt 204 Ven. 1545; Jalk. Sch. I 923 Salon. 1526 נדגיות) l. כֶּרְכְּדָאוֹת, s. כֶּרְכֹּד.

כדכרנא, כדכודין, כדכדיינון, l. כַּרְכְּדָנָא, כַּרְכְּדוֹנִין, s. dass.

כדמת s. כרמת.

כָּדַן *h.* anspannen. *Pu. pt.* unterjocht, dienstbar.

כִּדְנָא *a.* so.

כַּדָּנָא Est II 1, 2 (nicht MS) *a. m.* kleiner Krug.

כִּדְנַן (Gen 32, 4) *a.* so.

כידוס l. כִּירוֹס.

כדופסלה (jSabb 8[b]) l. כְּרוֹפְסֶלָּה, s. dass.

כדר *h.* 1. *Hitp.* geschleudert werden (v. Ball); 2. s. כָּדַד.

כָּה *a.* hier, s. כָּא.

כְּהָא *a., pf.* 3 *f. sg.* כְּהַת Dt 34, 7, 3 *f. pl.* כְּהָיָא Gen 27, 1 l. כְּהִיָּא 1. trübe werden; 2. traurig sein. *Pa.* 1. trübe machen, blenden; 2. *pf.* כְּהָא 1S 3, 13 n. d. Hebr., l. כְּהָא (so MS). *Aph. pf.* 2 *f. pl.* אַכְהִיתִין Ez 13, 22 trübe machen, traurig machen. *Itpa. pf.* אִתְכְּהִי Ez 13, 22 traurig gemacht werden.

כָּהָה *h.* 1. trübe werden; 2. mattfarbig sein. *Hi.* 1. trübe machen; 2. mattfarbig werden.

כֵּיהוֹן s. כְּהוֹן.

כְּהוּת *h. f.* Trübung (der Augen).

כָּהוּתָא *a. f.* Schelten.

כְּהִיוּתָא *a. f.* Trübung (der Augen).

כְּהַל *a., pt.* כָּהִיל Cant 7, 9 vermögen.

כהן *h. Hitp.* 1. Priesterdienst üben. 2. das Priestertum erhalten.

כֹּהֵן *h. m.* Priester. כֹּהֵן גָּדוֹל Hoherpriester. כֹּהֵן הֶדְיוֹט gewöhnlicher Priester. תּוֹרַת כֹּהֲנִים 1. Leviticus; 2. halachischer Midrasch dazu (Siphra).

כָּהֲנָא (Lv 1, 7) *a. m., ind.* כָּהִין Lv 20, 9 1. Priester; 2. männl. Personenname.

כהנבתא (NuJI 31, 23 Ausg. Ven.) l. כֶּרְנְבָא, s. כֶּרְנְבְתָא.

כְּהֻנָּה *h. f.* 1. Priestertum; 2. Priesterschaft.

כֹּהֶנֶת *h. f.* 1. Priestertochter; 2. Priesterfrau.

כָּהֲנְתָא *a. f.* Priestertochter.

כְּהֻנְּתָא (Ex 29, 9) *a. f.* Priestertum, Priesterdienst.

כְּוָא *a.* brennen, glühen. *Itpa.* versengt werden.

כַּוָּא s. כַּוְּתָא.

כְּוָאָה (Ex 21, 25) *a. m.* Brandmal, Brandwunde.

כּוֹב *h. m.* 1 *pl.* כְּבִין Dornstrauch; 2. Ortsbezeichnung.

כּוֹבֶד *h. m.* 1. Schwere. כּוֹבֶד רֹאשׁ Ernst; 2. Webebaum.

כוביא l. כּוּבְיָא.

כובלת s. כּוֹבֶלֶת.

כּוֹבֵס *h. m.* Wäscher.

כּוֹבַע *h. m.* 1. *pl.* כּוֹבָעִים hohe Kopfbedeckung; 2. Schildknorpel (am Halse); 3. *pl.* כּוֹבָעוֹת auf der Erde hochgeschichtete Getreidehaufen.

כּוֹבְעָא *a. m.* 1. *pl.* כּוֹבְעִין Lv 8, 13 (Ex 28, 40 קוֹבְעִין) Kopfbedeckung der Priester; 2. Schildknorpel.

כּוּדָא *a. m.* Blutverlust bei der Geburt.

כּוּדְנָא, כּוּדַנְיָא (Sach 14, 15) *x. m., pl.*

כּוֹדְנָן Jes 66, 20. כּוּדַנְיָן männl. Maultier, Maulesel.

כּוּדַנְתָּא (2 S 18, 9) *x. f.* weibl. Maultier, Maulesel.

כָּוָה *h.* brennen. *Ni.* 1. gebrannt werden; 2. sich verbrennen, verbrühen. *Pi. Hi.* brennen, ausbrennen.

כּוֹהֵן s. כֹּהֵן.

כִּוּוּן *h. m.* Richten, Lenken.

כּוּז *x. m.* kleiner Krug.

כּוּזָא (Est II 2, 21) *x. m.* dass.

כּוֹזְבָא, כּוֹזֵיבָא. בַּר כ׳ männl. Personenname. בֵּית כ׳ Ortsname.

כּוֹזְבִית *h. f.* von Kozeba herrührend.

כּוּזִית Beiname eines Mannes.

כּוּזַנְתָּא, כּוּזְתָא *x. f.* kleiner Krug.

כּוֹחַ s. כֹּחַ.

כּוֹחָא I *a. m., c.* כּוֹחַ Cant 1, 9 Kraft.

כּוֹחָא II (Lv 11, 30) *a. m.* eine Eidechsenart.

כּוֹחִילָנָא *a. m.* eine Vogelart.

כּוֹחֶל *h. m.* Augenschminke.

כּוֹחֲלָא s. כְּחָלָא.

כֹּחֶלֶת *h. f.* Schminkerin der Augenlider (auch als Beruf).

כּוֹי *h. m.* unbekannte Säugetierart.

כַּוִּי *h. f.* Fenster.

כּוּךְ *h. m., pl.* כּוּכִים 1. Höhlung; 2. Schiebegrab (stollenartig in den Felsen getriebene Grabhöhle).

כּוּכָא *a. m.* ein feineres Gebäck (in Ringform?).

כּוֹכָב *h. m.* 1. Stern; 2. Strahl.

כּוֹכְבָא *a. m.* 1. *pl. d.* כּוֹכְבַיָּא Gen 1, 16 Stern; 2. Planet Merkur. כּוֹכַב נָגְהָא Jes 14, 12 (MS כּוֹכָב) Planet Venus.

כּוֹכֶבֶת *h. f.* Planet Venus.

כּוֹכַבְתָּא *a. f., c.* כּוֹכְבַת Jer 7, 8 (MS כּוֹכְבָת) dass.

כּוּכְיָא *a. m.* Spinne; 2. Spinngewebe.

כוכיתא l. כְּכִיתָא.

כּוּכֶלֶת *h. f.* Riechkugel (von *Malabathrum*).

כּוּל *h.* messen. *Pilp.* כִּלְכֵּל 1. unterhalten, versorgen; 2. (vom Haar) pflegen, nicht abschneiden; 3. Haarwuchs bekommen. *Hitpalp.* versorgt werden.

כּוּל I *a., pf.* 3 *pl.* כָּלוּ Ex 16, 18 messen. *Aph. ipf.* 3 *pl.* יְכִילוּן Jes 27, 8 dass. *Itpe. pf.* אִתְּכַל Jes 40, 12, אִתְּכִיל, *pt.* מִתְּכַל Hos 2, 1 Soc 59 gemessen werden.

כּוּל II *a.* eine Regel aufstellen.

כּוּל III *a.* sich sehnen, hoffen. Vgl. כְּלָא.

כּוֹלָא s. כְּלָא.

כּוּלְיָה *h. f., pl.* כּוּלְיוֹת Niere.

כּוּלִיתָא *a. f.,* 1. *ind.* כּוּלְיָא, *pl.* כּוּלְיָן Lv 3, 4 dass.; 2. Hode.

כּוּמָז *h. m.* Schmucksache des Weibes.

כּוֹמֶר I *h. m.* künstlich überreif gemachte Masse von Früchten.

כּוֹמֶר II *h. m., pl.* כּוֹמָרִים (כְּמָרִים, bibl. כְּמָרִים) Götzenpriester.

כּוּן *h. Pi.* כִּוֵּן 1. grade machen; 2. genau machen; 3. bestimmen, angeben; 3. richten, beabsichtigen, כִּוֵּן לִבּוֹ 1. die Aufmerksamkeit richten; 2. andächtig sein. *Pu. pt.* מְכֻוָּן 1. grade; 2. genau; 3. übereinstimmend, entsprechend. *Hi.* הֵכִין zurechtstellen, bestimmen. *Ho. pt.* מוּכָן zurechtgestellt, bestimmt. *Hitp.* 1. grade gemacht werden; 2. sich bereiten; 3. beabsichtigen. *Pil.* כּוֹנֵן feststellen, begründen. *Pul. pt.* מְכוֹנָן zurechtgestellt.

כּוּן *a. Pa.* כַּוֵּן 1. grade machen; 2. *ipf.* 2 *m. pl.* תְּכָוְנוּן (Dalm. Gr. 329) Num 34, 3 zielen auf, hinlenken zu; 3. richten. כַּוֵּן דַּעְתֵּיהּ die Aufmerksamkeit richten; 4. beachten. *pt. pass.* מְכַוַּן, מְכַוֵּן, *pl.* מְכַוְּנִין Est II 1, 2 grade, genau entsprechend. *Aph.* 1. *pf.* 3 *pl. f.* אַכְוִינָא 1 S 6, 12 (MS אַכַּוִּינָא) grade zielen; 2. *pt. pass. pl.* מַכְוְנָן Ex 26, 5, Ez 1, 9 Soc 59 genau entsprechend. *Itpe.* zurechtgestellt sein. *Itpa.* 1. sich stellen; 2. beabsichtigen, sich anschicken.

כּוּנָא s. כְּנָא.

כְּוָנְגָר *pers. m.* Tafelmeister, Truchseß.
כַּוָּנָה *h. f.* 1. Absicht, Richtung der Aufmerksamkeit; 2. Andacht.
כַּוָּנוּתָא *a. f.* dass.
כּוֹנָן, כּוֹנָנִית (?) *h. m. f.* Stütze (?). S. כְּנוֹן.
כּוֹנֶם *h. m.* das breite Ende der Getreideschaufel.
כַּוַּנְתָּא *a. f.* Absicht.
כּוּנְתָּא *a. m., pl. d.* כּוּנָבַיָּא Ex 9, 32 nach I. Löw Emmerweizen (*Triticum dicoccum*). S. כְּנָתָא.
כּוֹם *h. m. f., pl.* כּוֹסוֹת 1. Becher; 2. Vertiefung. בֵּית הַכּוֹסוֹת zweiter Magen der Wiederkäuer (Netzmagen).
כּוֹם, *imp.* v. נְכַם, s. dass.
כּוּסְלְתָּא *a. f.* Lanzette zum Aderlassen.
כווסקין (Midr. Teh. 1, 6) l. מוּסִיקִין.
כּוּסְתָּא *a. f.* Becher.
כּוּף *a.* 1. beugen, unterdrücken; 2. sich beugen.
כּוּף *a. m.* s. כְּפָא.
כּוּפַח *h. m.* ein Kochherd (für nur einen Topf), auch als Backofen dienend.
כּוּפְיָא *a. m.* eine Fischart.
כופיח (jKeth 31[d]) l. כִּיפַּח, s. כִּפֵּחַ.
כּוּפִיתָא *a. f.* Mistfladen.
כופיתא (bBabM 73[b]) l. טְפִיָתָא, s. טְפִיתָא.
כּוֹפֶר I *h. m.* Sühngeld.
כּוֹפֶר II *h. m.* Cyperblume (*Lawsonia*).
כּוּפֵשׁ *h. m.* Gefäß zum Oliveneinweichen.
כּוֹפֶת *h. m., pl.* כּוֹפְתִין Block, in der Mauer befestigter Tragbalken des Baugerüstes.
כּוּפְתָא s. כּוּפִיתָא.
כְּוַץ *a.* zusammenschrumpfen. *Pa.* zusammenschrumpfen machen.
כּוֹר *h. m.* Getreidemaß (364, 4 l).
כור *a. Pa.* כַּוַּר fischen.
כּוּר *h. m.* Schmelzofen.
כּוּרָא *a. m.* 1. Dt 4, 20, 1K 8, 51 dass.; 2. weibliche Scham (?).
כּוֹרָא *a. m., c.* כּוֹר Lv 27, 16 Getreidemaß.
כְּוָרָא *a. m.* Fisch.
כּוֹרָה *h. f.* Stamm. S. קוֹרָה.
כּוֹרח s. כֹּרַח.
כּוֹרִיתָא *a. f.* ein Kor voll. S. כּוֹרָא.
כורך l. כּוֹרֵךְ.
כּוֹרֵם *h. m.* Wein- (Obst-)Gärtner.
כְּוָרְנַק *pers. m.* Speiseort.
כּוֹרֶת *h. f.* Stamm.
כַּוֶּרֶת *h. f.* 1. Bienenkorb; 2. Feigenkuchen in Gestalt eines solchen.
כַּוַּרְתָּא *a. f.* dass.
כּוֹרְתָא *a. f.* Stamm. S. קוֹרְתָא.
כּוּשׁ *h. m.* Spindel (mit Haken).
כּוּשׁ (Gen 10, 6) Äthiopien.
כושא l. כִּישָׁא, s. dass.
כּוּשָׁאָה *a. m., pl. d.* כּוּשָׁאֵי Zeph 2, 12 1. Äthiopier; 2. Neger.
כּוּשִׁי *h. m.* 1. Äthiopier; 2. Neger; 3. (vom Wein) dunkelfarbig.
כּוּשִׁים *h. f.* dass.
כּוּשָׁיְתָא *a. f.* dass.
כּוֹשֶׁר *h. m.* 1. rechter Zustand, Tauglichkeit; 2. angemessene Gesinnung.
כּוּשְׁתְּ s. כְּשְׁתְּ.
כְּוָת *a.* (nur mit Suff., ohne Suff. in jer. Targg.), *c. suff.* כְּוָתֵיהּ Ex 10, 14 wie, gemäß.
כּוּת Ortsname.
כַּוְּתָא *a. f.*, 1. *c.* כַּוַּת Gen 8, 6, *pl. ind.* כַּוִּין 1K 6, 4, *c.* כַּוֵּי Gen 7, 11, *d.* כַּוָּתָא Ct 2, 9 (MS כַּוַּאתָא!) Öffnung, Fenster; 2. l. בְּוָתָא.
כּוּתָאָה *a. m.* Samaritaner.
כּוֹתֵב *h. m.* das zum Schreiben dienende Ende des Griffels.
כּוֹתְתָן *h. m.* Schreiber.
כּוֹתֶבֶת *h. f., pl.* כּוֹתָבוֹת Dattel.
כּוּתִי *h. m., f.* כּוּתִית Samaritaner. Zuweilen ist כּוּתִי nur Censurlesart für גּוֹי.
כותירין (? Dt JI 4, 43) Ortsname.
כּוֹתֶל *h. m.* Wand.
כּוֹתֶרֶת *h. f.* Kapitäl.
כּוֹתַרְתָּא (Ez 41, 18) *a. f., pl.* כּוֹתְרָן Ez 41, 18 dass.
כּוֹתֵשׁ *h. m.* 1. Zerdrücken; 2. Gerät zum Zerdrücken.

כָּזַב *h.* 1. lügen, belügen; 2. (bildl.) versiegen. *Pi.* dass. *Pu. pt.* מְכֻזָּב (bildl.) versiegen gemacht (aus dem Leben genommen).

כזב *a. Pa.* dass.

כָּזָב *h. m.* Lüge.

כִּזְבָּא (?) *a. m.* ein Längenmaß.

כַּזְבָנָא *a. m.* Lügner.

כָּזַז *h.* sich scheuen, genieren.

כְּזַז *a.* dass.

כְּזִיב (Gen 38, 5) Ortsname.

כזר (?) *a. Itpe.* grausam sein.

כֹּחַ *h. m.* 1. Kraft, Stärke. כֹּחוֹ unmittelbare Wirkung. כֹּחַ כֹּחוֹ mittelbare Wirkung; 2. Recht.

כֹּחָא s. כּוֹחָא II.

כחד *h. Ni.* vertilgt werden. *Pi.* ableugnen. *Hi.* vertilgen.

כחד *a. Itpa.* vertilgt werden.

כַּחְדָא (Gen 13, 6) *a.* zusammen.

כְּחוֹל *h. m.* Augenschminke.

כָּחַח (כָּחָה?) *h.* sich räuspern, husten.

כְּחִישָׁא *a. m.* abgemagert.

כְּחִישׁוּתָא *a. f.* Abmagerung.

כָּחַל *h.* die Augenlider mit *Stibium* schminken. *pt. pass.* כָּחוּל (vom Auge) glänzend (wie infolge von Umränderung durch Schminke).

כְּחַל *a.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* כְּחַלַת 2K 9, 30 dass.; 2. blenden. *Itpe.* geschminkt werden.

כָּחָל *h. m.* Euter.

כַּחְלָא *a. m.* dass.

כֻּחְלָא (Est II 1, 3) *a. m.* 1. Augenschminke. גֻּבְתָּא דְכ׳ Augenschminkbüchse. 2. eine schwarze Steinart.

כָּחְלִי *h. m.* 1. von der Farbe der Augenschminke (schwarz); 2. Cant 5, 14 (Or. 1302 נוֹפֶךְ כּוּחְלִי) Edelstein von dieser Farbe.

כָּחְלִין *h. m. pl.* schwarze Steinart.

כָּחַשׁ I *h.* 1. abmagern. *pt. pass.* כָּחוּשׁ mager. *Hi.* 1. abmagern; 2. mager, dürftig machen.

כָּחַשׁ II *h.* täuschen. *Pi.* heucheln. *Hi.* 1. als Lügner (Lüge) erweisen; 2. widersprechen. *Ho.* als Lügner (Lüge) erwiesen werden. *Hitp.* sich widersprechen.

כְּחַשׁ I *a.* abmagern. *Aph.* mager, dürftig machen. *Itpe.* mager, dürftig werden.

כחשׁ II *a. Aph.* als Lügner erweisen, widersprechen. *Itpa.* als Lügner erwiesen werden.

כַּחְשָׁא *a. m.* Abmagerung, Verschlechterung.

כטספטיים (bAbZ 39[a], MS München כספטיים) l. כְּסְפִּיאָם, s. dass.

כִּי *h.* 1. dann, wann; 2. so; 3. denn; 4. וְכִי denn etwa?

כִּי *a.* 1. Rut 4, 6 wie, gemäß; 2. als, wenn; 3. so. כִּי נַן (= כֵּין נַן) so wir; 4. so daß; 5. denn? (Jes 14, 19 MS כְּיַחַט statt כִּי חָט, Jes 23, 3 MS דִּכַחְצַד statt דְּכִי חֲצַד).

כִּי *gr. tr.* (χῖ) der griechische Buchstabe Chi.

כִּי *a.* (= כְּהִיא, כְּהָי) wie jenes.

כֵּיאוּרָא *a. m.* Häßlichkeit.

כֵּיבָא *a. m., pl. c. suff.* כֵּיבֵיהוֹן Gen 34, 25 Schmerz, Leiden. S. כְּאֵבָא.

כייד l. כִּיַּר, s. כיר.

כִּידוֹן *h. m.* 1. Wurfspieß; 2. (bibl.) männl. Personenname.

כִּידוֹר männl. Personenname.

כֵּיהֶה *h. m.* 1. trübe, dunkel; 2. matt.

כֵּיהוּן *h. m.* Priesterornat.

כִּיּוּן (Am 5, 26) Name eines heidnischen Gottes.

כֵּיוָן *h.* sofort. כֵּיוָן שֶׁ 1. sobald als; 2. nachdem. מִכֵּיוָן שֶׁ da ja.

כֵּיוָן (Est II 3, 10) *a.* כֵּיוָן דְּ 1. als; 2. da ja. מִכֵּיוָן דְּ nachdem.

כֵּיוָנָא *a. m.* 1. *pl. f.* כֵּיוָנָן Ez 1, 7 grade; 2. *ind.* כֵּיוָן zuverlässig; 3. *pl. ind.* כֵּיוָנֵי Gn 42, 11 redlich.

כֵּיוָנָא *a. m.* Vernunft.

כֵּיוָנוּתָא *a. f.* Vernunft.

כֵּיוָנִיתָא (Mi 3, 9, MS כְּוָנִיתָא) *a. f.* Gradheit.

כִּיּוּר *h. m.* Stuckbekleidung der Wand(?).

כִּיּוּרָא, כִּיּוֹרָא *a. m., pl. c.* כִּיּוּרֵי 2S 7, 2 dass.

כִּיּוֹר *h. m.* Wasserbehälter des Heiligtums.

כִּיּוֹרָא (Ex 30, 18) *a. m.* dass.

כִּיחַ s. כָּחַח.

כִּיחַ *h. m.* ausgeworfener Schleim.

כַּיָּל *h. m.* Feldmesser.

כַּיְלָא *a. m.* Maß.

כֵּילָה s. כִּלָּה.

כֵּילוּף *x. m.* Beil.

כֵּילוּתָא *a. f.* Maß.

כִּימָה *h. f.* Siebengestirn.

כִּימְתָא *a. f., ind.* כִּימָא Am 5, 8 dass.

כֵּין *h.* s. כֵּן.

כֵּין *a.* s. כֵּן.

כֵּינִי *a.* (= כֵּין הִיא) 1. so ist es; 2. ist es so?

כִּיס *h. m., pl.* כִּיסִין 1. Beutel; 2. Hodensack.

כִּיסָא I *a. m.* 1. *c. suff.* כִּיסָךְ Dt 25, 13 dass.; 2. בֵּי כִיסֵי Netzmagen der Wiederkäuer; 3. s. כִּישָׁא.

כִּיסָא (?) II *a. m.* Dornkraut.

כֵּיסָא *a. m.* Holz. S. קֵיסָא.

כִּיסְתָא *a. f.* Beutel.

כֵּיעוּר *h. m.* Häßlichkeit.

כֵּיף s. כֵּף.

כַּיְפָא *a. m.* Demütigung.

כֵּיפָא I *a. m.* 1. Nu 20, 8 Felsen; 2. Stein (Edelstein).

כֵּיפָא II *a. m., c.* כֵּיף Ex 14, 30 Ufer.

כֵּיפָה *h. f.* Stein.

כֵּיפְתָא *a. f.* Ufer.

כֵּיצַד *a.* auf welche Weise?

כיר *h. Pi.* כִּיֵּר mit Stuck bekleiden(?).

כִּירָה *h. f.* Kauf.

כִּירָה *h. f., du.* (hebr.) כִּירַיִם Lv 11, 35 ein tragbarer Kochherd.

כֵּירָה I *h. f.* Graben.

כֵּירָה II *h. f.* Gastmahl.

כֵּירוּכָא *a. m.* Garbe.

כֵּירָוָן s. כַּרְוָא.

כירים s. עֲכִיר.

כִּישׁ *a.* כִּישׁ כִּישׁ Klingen der Münze im Krug.

כִּישָׁא *a. m.* 1. Gebund; 2. Bausch(?).

כָּךְ *h.* so. כָּךְ וְכָךְ 1. so und so; 2. so und so viel. בְּכָךְ dabei. לְכָךְ 1. dazu; 2. deshalb. לְפִיכָךְ daher. אַחַר כָּךְ nachher. שֶׁלְּכָךְ weshalb. הִלְכָּךְ deshalb.

כַּכָּא (Jud 15, 19, MS כְּכָא) *a. m., pl. c.* כָּכֵי(!) Koh 12, 3 1. Backenzahn; 2. Zahn. כַּכָּא דְאַקְלִידָא Schlüsselbart.

כֵּכָא *a. m., pl. d.* כּוּכַיָּא Cant 8, 5 (nicht MS) 1. Höhlung; 2. stollenartig in den Felsen getriebene Grabhöhle; 3. Hütte.

כַּכְּבָא *gr. m.* (κακκάβη) Topf.

ככדיתא l. כַּכְּרִיתָא.

כַּכֵּי(?) *m.* 1. Kern; 2. l. כְּבֵי.

כְּכְלָא *gr. m.* (κυκλάς) Purpurstreifen am Kleide.

כִּכְלָא *gr. f.* (κίχλη) Krammetsvogel.

כָּכְלִין *gr. m.* (κοχλίον) Schnecke, Spirale.

כּוּכְלְיָר *gr. m.* (κοχλιάριον) Löffel.

כָּכְלָן (Gen 25, 25 Sab., MS כִּגְלִים, JI כְּבִילָן, JII כִּבְלַן), s. כְּלָן.

כִּכָּר *h. m.* 1. Laib Brot; 2. Talent (Gewicht); 3. Jordanebene.

כַּכְּרָא (Ex 25, 39) *a. m., pl.* כַּכְּרִין Ex 38, 25 Talent (Gewicht).

כַּכְּרִיתָא *a. f.* Honigseim.

כל. וַכֵּל = וַאֲכַל, s. אֲכַל.

כֹּל *h. m.* 1. alles; 2. jeder; 3. ganz. כָּל שֶׁהוּא irgend etwas, von jeder Art. כָּל שֶׁכֵּן um so viel mehr. כָּל עִקָּר überhaupt. לֹא הַכֹּל מִמֶּנּוּ er ist nicht berechtigt.

כֹּלָּא, כּוּלָּא (Gen 16, 12) *a. m., c.* כֹּל Gn 7, 21, כָּל Gn 1, 12, *c. suff.* כָּלֵּיהּ Gn 25, 25 dass. כָּלֵּי הָאי alles dies. כָּל עַמָּא כָּלֵּי עָלְמָא Est II 1, 1, jedermann. כֹּל מִדַּעַם Dt 23, 11, כָּל מִדֵּי Est II 2, 9 irgend etwas, alles. כָּל אֵימַת דְּ so oft als. כָּל הֵיכָא דְּ überall,

wo. כָּל דְּהֵן דְּ überall, wohin. כָּל קֳבֵיל um so viel mehr. כָּל קֳבֵיל Ru 4, 4 vor, in Gegenwart. כָּל קֳבֵל דְּ Koh 5, 15 (MS קְבֵל) dementsprechend wie, s. כְּ.
כְּלָא I a. 1. pf. 3 pl. כְּלוֹ 1 S 6, 10, ipf. יִכְלֵי Gn 23, 6 B. zurückhalten; 2. verscheuchen. Aph. verscheuchen. Itpe. 1. pf. אִתְכְּלִי Gen 8, 2 zurückgehalten werden; 2. sich hindern lassen.
כלא II a. Aph. 1. pf. אַכְלִי 2 S 22, 14 lärmen, schreien, donnern; 2. pt. מַכְלֵי Jerem 1, 15 anschreien, herbeirufen.
כְּלָא III a. 1. zu Ende gehen; 2. zu Grunde gehen. Pa. zu Grunde richten.
כְּלָא IV a. vertrauen.
כְּלָאָה I a. f. ind. Vernichtung.
כְּלָאָה II a. m. Gewahrsam.
כִּלְאָב (bibl.) männl. Personenname.
כִּלְאַיִם h. m. du. 1. Mischung zweier Gattungen; 2. Name eines Mischnatraktats.
כלב h. Pi. Hi. heften, nicht kunstgemäß nähen.
כֶּלֶב h. m. Hund. כֶּלֶב הַמַּיִם Fischart (Hemichromis sacra?).
כַּלְבָּא (Ex 12, 7) a. m., ind. כְּלַב Jes 66, 3 Soc 59 Hund.
כלבא l. כַּלְבָא, s. dass.
כֻּלְבָּא a. m., c. suff. כֻּלְבֵּיהּ 1 S 13, 20, pl. d. כַּלְבַיָּא (!) Ri 9, 48 Praet. Axt.
כַּלְבָּה h. f. Hündin.
כלבודא (jEr 20d, Ausg. Ven. כלכודא) l. כַּלְכִּידָא.
כלבית l. בָּלְבִּית gr. f. (βολβῖτις) kleiner Tintenfisch.
כַּלְבּוּס I gr. m. (κάλπος) Krug, Urne.
כַּלְבּוּס (?) II x. m. 1. Zange; 2. zangenförmiger Nagel.
כלבוס 1. Tanch. Balak 13, l. כְּלִינוּס; 2. bBabK 100b, l. כַּלְבּוּס.
כלובסין s. כלופסין.
כִּלֶבֶת h. f. Haken (?).
כַּלְבְּתָא a. f. Hündin. שִׁנֵּי כ' besondere Art von Stichen.

כַּלְדָּאָה gr. m. (Χαλδαῖος) Magier.
כלידא s. כַּלִּידָא.
כַּלְדִּי gr. m. (Χαλδαῖος) Magier.
כִּילְדִין (jPes 29d) gr. m. pl. (χυλῶδες?) ausgekochter Saft.
כלידין (BerR 89) l. כְּלִידוֹן gr. m. (χλιδών) Schmuck.
כְּלִידָרִין gr. m. (χλιδάριον) Halsband.
כְּלָה s. אֶכְלָא.
כָּלָה I h. (= כְּלָא) zurückhalten, verscheuchen. pt. כֹּלֵה עוֹרֵב Krähenscheuche. pt. pass. כָּלוּי zurückgehalten, sich enthaltend.
כָּלָה II h. aufhören, zu Ende sein. Pi. 1. vollenden; 2. vertilgen. Pu. pt. vertilgt. Hitp. vertilgt werden.
כַּלָּה h. f., pl. כַּלּוֹת 1. Schwiegertochter; 2. Braut; 3. s. כַּלְּתָא.
כִּלָּה (כֵּלָה?) h. f. 1. mit Vorhängen umschlossenes Bett; 2. Vorhang.
כִּלּוּ h. (= כְּאִלּוּ) als ob.
כלו (DtJI 29, 37) l. כֻּלֵּי, s. כֻּלִּיתָא.
כְּלוּב h. m. Käfig.
כְּלוּב h. m. Axt.
כלוט (jSabb 11b) l. בַּלּוּט, s. בַּלּוּטָא.
כִּלּוּי h. m. 1. Vollendung; 2. Vertilgung.
כִּלּוּל h. m. 1. Vollendung; 2. Ganzheit.
כְּלוּם h. 1. irgend etwas; 2. etwa?
כְּלוּם (Koh 1, 9, MS כָּל) a. dass.
כְּלוֹמַר h. das will sagen.
כְּלִי h. m., pl. כֵּלִים 1. Gefäß; 2. Behälter; 3. Gerät; 4. pl. כְּלֵי חֶרֶס Thongeschirr; 5. Gewand. pl. כֵּלִים Name eines Mischnatraktats.
כִּילִי gr. tr. (χίλιοι) tausend.
כיליי סיליי .כיליי (BerR 51) ein Tier mit feinen Fühlhörnern.
כִּילְיָא, כִּלְיָא gr. f. (κοιλία) Ausbauchung.
כְּלִיבָה h. f. Korb, Korbgeflecht.
כַּלִּידָא (Gn 44, 2) gr. m. (χάλιξ) 1. Becher; 2. Blumenkelch (Blüte).
כִּילִיאָדוֹן gr. tr. (χιλιάδων) von tausenden.
כְּלָיָה h. f. Vertilgung.
כִּלְיָה s. כְּלָיוֹת, כּוּלְיָה.

כיליון (jBer 6[d]) l. בִּילוֹן, s. dass.
כיליונין (EchR I 4 Ar.) l. mit Ausg. Pes. בּוּלְיוֹטִין, s. בּוּלְוָטִים.
כיליות (BerR 28) l. בֵּילָיוֹת, s. בֵּילוֹן.
כְּלָיוֹת h. f. pl. Nieren.
כְּלְיוּתָא a. f. Vertrauen.
כליכה l. כְּלִיבָה, s. dass.
כָּלִיל h. m. (bibl.) Ganzopfer.
כְּלִילָא a. m. 1. Ex 29, 6, pl. כְּלִילִין, d. כְּלִילַיָּא Ri 8, 16, כְּלִילָן Kranz, Krone; 2. Kronenabgabe. כְּלִיל מַלְכָּא Honigklee.
כְּלִילָאָה a. m. Eintreiber der Kronensteuer. Vgl. neusyr. *kilkā*, Maclean 133. I. Löw.
כְּלִיסִין h. m. pl. Frucht der *Prosopis Stephaniana*.
כוליר 1. l. כּוֹכְלִיר, s. dass.; 2. l. כָּכְלִין, s. dass.
כְּלִירְכִין gr. m. pl. (χιλίαρχος) Chiliarch.
כל ירקין (JalkSch I 944) l. כְּלִירְכִין.
כְּלִיתָא gr. f. (χολή) Zorn.
כְּלִיתָא s. כּוֹלִיתָא.
כַּלֵּךְ h. (= כַּלֵּה לָךְ) wende dich doch endlich.
כֶּלֶךְ h. m. Seidenabfall (vgl. neusyr. *kilkā*). I. Löw.
כַּלְכָּא, כֶּלְכָּא a. m. dass.
כַּלְכָא x. m. Speicher.
כולכא l. כֶּלְכָּא, s. dass.
כַּלְכּוּל h. m. 1. Versorgung; 2. Haarwuchs.
כַּלְכִּיד gr. m. (χαλκίς) eine Art Häring.
כַּלְכִּידָא gr. m. dass.
כַּלְכִּית gr. f. (χαλκίς) Eidechsenart.
כִּלְכֵּל s. כּוּל.
כַּלְכָּלָה h. f. 1. Korb für Früchte; 2. Fruchternte.
כַּלְכּוּס gr. m. (χαλκοῦς?) ein Kupfergrün. Ob zu lesen כְּלוֹרוֹס χλωρός?
כָּלַל h. 1. vereinigen, zusammenfassen, einschließen; 2. eine Regel aufstellen. *Ni.* in einer Regel enthalten sein. *Pi.* bekränzen, krönen. *Pu. pt.* מְכֻלָּל mit eingeschlossen. *Ho. pt.* מֻכְלָל vollendet, vervollständigt.
כלל l. כָּלַל, s. dass.
כְּלַל a. vereinigen. *Pa.* 1. *imp. pl.* כַּלִּילוּ Cant 3, 11 krönen; 2. Hochzeit machen. *Aph.* krönen. *Itpa.* 1. gekrönt werden; 2. Hochzeit haben. *Schaph. ipf.* 2 *m. sg. c. suff.* תְּשַׁכְלְלִנַּהּ Gen 6, 16 vollenden. *Ischtaph. pf.* 3 *m. pl.* אִשְׁתַּכְלַלוּ Gen 2, 1 vollendet werden.
כְּלָל h. m., pl. כְּלָלוֹת, כְּלָלִים 1. Allgemeines. בִּכְלָל im allgemeinen; כְּלָל וּפְרָט Allgemeines und Besonderes (eine der Regeln zur Eruierung des Rechts aus dem geschriebenen Gesetz); 2. Prinzip, Regel; 3. Gesamtheit; 4. Summe.
כְּלָלָא a. m., pl. כְּלָלִין 1. Allgemeines; 2. Prinzip, Regel. מִכְּלָל daraus (aus dem ganzen Inhalt) folgt.
כלם h. *Ni.* beschämt sein. *Hi.* beschämen, tadeln. *Ho. pt.* beschämt.
כלם a. *Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תַּכְלֵים 1S 1, 16 beschämen. *pt. pass.* מַכְלַם beschämt. *Itpa. ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְכַּלַּם Nu 12, 14 beschämt werden, sich schämen.
כלמא l. בְּלָמָא.
כְּלִמָּה h. f. Schande.
כלמו (DtJI 29, 4) l. בְּלִיאוּ, s. בְּלָא.
כלמי l. בְּלָמֵי, s. בְּלָמָא.
כְּלָמוּס gr. m. (χλαμύς) Soldatenmantel.
כַּלְמְתָא (Ex 8, 12, MS קַלְמְתָא) a. f., pl. כַּלְמִין Laus.
כְּלַן gr. m. (χλαῖνα) Mantel.
כָּלָן gr. m. (καλόν) schön.
כילן l. בֵּילָן, s. בֵּילוֹן.
כִּילוֹן lat. m. (*cilo*) Mann mit oben spitzem Kopf.
כְּלִינִידָא, כְּלִינִידִין gr. m. (χλανίδιον) leichtes Obergewand.
כְּלָנִיתָא a. f. Anemone (I. Löw).
כְּלִינוֹס gr. m. (χαλινός) Zügel, Zaum.
כְּלוֹנַס, כְּלוֹנְסָא (1K 6, 4 Soc 59; Or 2210 כְּלֵינְסָא) gr. m. (κολόνα), pl. h. כְּלוֹנְסָאוֹת Pfahl, Stütze.

כילום (jSabb 10ᵇ) (?).
כילסא (bSabb 154ᵇ) l. בּוּלְסָא, s. בּוּלוּם.
כליסים (Tos. Kil. V 25) s. אַכְסְלִין.
כליסרקין (Siphre Dt. 317; Ven. 1545 כלים רקים; JalkSch I 944 כל ירקין) l. כִּילְיַרְכִין, s. dass.
כַּלְעֵם *a. pass.* sich ekeln.
כְּלַפֵּי *h.* 1. gegen hin, gegenüber; 2. in der Richtung auf. כְּלַפֵּי שֶׁ dem gegenüber, dass.
כְּלַפֵּי (Koh 7, 9) *a.* dass. כְּלַפֵּי לַיָּא nach welcher Richtung?
כילופום (PesR 23) l. פִּלַנְטְרוּפּוּס *gr. m.* (φιλάνθρωπος) menschenfreundlich.
כַּלְכִּיד s. כַּלְקִיד.
כְּלֶקְדִיקָה (SchirR 4, 8) *gr. f.* (λεκτίκιον) Sänfte.
כְּלְקְטוֹר *gr. m.* (λικτώρ) Liktor (Strafvollzieher).
כְּלַקְטֵירִין (falsch VajR 23 כל קטורין) *gr. m.* (χαρακτήριον) Bild.
כַּלְקֵי *gr. m. pl.* (χαλκός) Kessel.
כַּלְקִים (כולקים) *gr.* Ortsname (Χαλκίς).
כֲּלִיקוֹם *gr. m.* (χολικός für μελαγχολικός) trübsinnig.
כלרייה (TosBk 7) l. הַכֹּל דַּיָּה.
כַּלְּתָא *a. f.* 1. *c. suff.* כַּלְּתֵיהּ Gn 11, 31 Schwiegertochter; 2. *pl.* כַּלָּן Jer 7, 34, כַּלִּין Braut; 3. *ind.* כַּלָּה, *pl.* כַּלֵּי Bezeichnung der öffentlichen Rechtsbelehrungen vor dem Passah- und Hüttenfeste in Babylonien.
כִּלְּתָא (כִּלְתָּא?) *a. f.* 1. mit Vorhängen umschlossenes Bett; 2. Vorhang.
כְּמ. דִּיכְמ mit *Suff.* s. דִּיכְמָא.
כְּמָא *a.* כְּמָא דְ Gn 13, 16 wie. כְּמָא o wie, s. כַּמָּה.
כְּמָה *h.* כְּמָה שֶׁ wie.
כַּמָּה *h.* 1. wie viel? wie lang? 2. wie viel!; 3. viel. עַד כַּמָּה bis wann? עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה um wie viel mehr.
כַּמָּה (Gn 47, 8), richtiger כְּמָה *a.* dass. עַל חַד כַּמָּה וְכַמָּה um wie viel mehr.
כְּמָהִין *h. m. pl.* Trüffeln.
כַּמְהִין *a. m. pl.* dass.
כְּמוֹ, כְּמוֹת (auch mit Suff.) *h.* wie. כְּמוֹת שֶׁ wie das, was.
כַּמּוֹן *h. m.* Kümmel (*Cuminum cyminum*).
כַּמּוֹנָא (Jes 28, 25) *a. m.* dass.
כְּמָנָא s. כְּמוֹנָא.
כַּאמַי *gr. tr.* (χαμαί) zur Erde.
כָּמָךְ *pers. m.* säuerliche Zukost.
כָּמְכָא *pers. m.* säuerliche Zukost.
כַּמְלָנִית *h. f.* eine Tierart.
כַּמָּם *h. m.* Knebel.
כְּמָן *a.* wie viel?
כמן *h. Pi.* in Versteck legen. *Hi.* verborgen aufstellen, auflauern lassen.
כְּמַן (Ex 21, 13) *a.*, *ipf.* יִכְמוֹן Gn 49, 17 auflauern. *Pa. pt.* מְכָמֵן Thr 3, 10 dass. *Aph.* auflauern lassen. *Itpe. inf. c. suff.* אִתְכְּמוֹנֵיהוֹן Hos 7, 6 sich auf die Lauer legen.
כַּמָּן *h. m.* hinterlistig.
כֻּמְנָא (Jos 8, 2, Ri 9, 35) *a. m., c. s.* כָּמְנֵיהּ Jos 8, 13 Praet. 1. Auflauerung; 2. Hinterhalt.
כְּמָנָה *h. f.* dass.
כְּמָנוֹן *h. m.* dass.
כומני *gr. f.* (χαμεύνη?) Frauensattel (?).
כָּמַנְתָּא *a. f.*, *ind.* כְּמָנָא Nu 35, 20, *pl. c.* כָּמְנַת 1K 2,5 1. Auflauerung; 2. Hinterhalt.
כְּמַס *h.* verbergen.
כמס l. כַּמָּם.
כְּמָסָא *a. m.* Verborgenheit.
כֻּמְסָאוֹת *h. f. pl.* in Gruben verborgene Getreidehaufen (?).
כְּמִסַּת (Lv 25, 26) *a.* genug für. כְּמִסַּת דְּ Nu 35, 18 genug, dass.
כֻּמָּצָא (Jes 24, 17) *a. m.* Grube.
כָּמַר I *h.* warm machen, dünsten. *Pi.* dass. *Ni.* zusammenschrumpfen (nach innen einstürzen) (?).
כמר II *h. Pi. Hi.* das Netz auswerfen.
כמר III *h. Ni.* (v. רַחֲמִים) rege werden.
כְּמַר I *a.* 1. warm machen, dünsten; 2. zusammenschrumpfen.

כְּמַר II *a.* (v. רַחֲמִין) rege machen.
כְּמְרָא *a. m., pl. d.* כְּמְרַיָּא Gen 47, 21 Götzenpriester.
כַּמְרִיתָא *a. f.* gedünstete (warm gemachte) Masse.
כְּמְרָנָא *a. m.* dass.
כמרוסא (BemR 12) l. כַּמְרוּטָא *gr. m.* (καμαρωτός) mit gewölbter Decke versehener Wagen.
כְּמֶרֶת (?) *h. f.* gedünstete Masse (von Trauben) (?).
כָּמַשׁ *h.* welk werden. *pt. pass.* כָּמוּשׁ welk. *Ni.* dass.
כְּמַשׁ *a.* dass.
כמת. דיכמת s. דִּכְמָא.
כְּמְתָא *a. f.* niedrige spitze Kappe.
כָּן *h.* hier, da. מִכָּן von hier, von jetzt ab. עַד כָּן bis hier. S. כָּאן.
כָּן *a.* dass. מִכָּן Est II 1, 1; 5, 1. S. כָּאן.
כֵּן *h.* so. וְכֵן ebenso. כָּל שֶׁכֵּן um wie viel mehr. אֶלָּא אִם כֵּן es sei denn, dass. יָתֵר מִכֵּן mehr als dies. לְכֵן dazu. עַל כֵּן, לְכֵן, בְּכֵן deshalb. אַף עַל פִּי כֵן trotzdem.
כֵּן, כֵּין (Gn 1, 9) *a.* so. עַל כֵּן, עַל כֵּין Ex 20, 11, בְּכֵן, בְּכֵין Gn 30, 15, לְכֵן, לְכֵין (hebr.) Gn 4, 15, Est II 2, 10, 2 S 22, 47, מִטּוּל כֵּן, בְּגִין כֵּן, לְפוּם כֵּן, עַל יְדֵי כֵן deshalb. אַפִּלּוּ כֵן trotzdem. בְּכֵין Gn 13, 7 damals, Cant 1, 14 sodann, Thren 1, 2 so. מִבְּכֵין 1. 2 S 6, 22 Soc 59 mehr als dies; 2. 2 S 28, 14 von da ab. דְּלָא כֵן, דִּילָא כֵן, דִּי לָא כֵן, דִּלְכֵן wo nicht, sonst. עַל מְנָת כֵּן unter dieser Bedingung. כָּל דְּכֵן um wie viel mehr. מִן בָּתַר כֵּן בָּתַר כֵּין Gn 18, 5, später, nachher.
כֵּן *h. m.,* 1. *pl.* כַּנִּין Gestell; 2. Standort, Stellung; 3. Wagebalken (?).
כנא *a. Pa.* 1. benennen, einen Beinamen geben; 2. umschreiben. *Itpa. pf.* 3 *m. pl.* אִתְכַּנִּיוּ (!) Jes 1, 4, l. אִתְכַּנִּיוּ benannt werden, sich benennen.
כַּנָּא I *a. m.* Stellung, Platz.
כַּנָּא II, כַּנָּא *a. m.* eine hohle Hand voll.
כַּנְגַּר *x. m.* Saft der Artischoke (*Cynara scolymus*).
כַּנְדָּא I *gr. m.* (κάνδυς) Kleid mit weiten Ärmeln.
כַּנְדָּא II *x. m.* 1. Krug, Kanne; 2. Lungenblase.
כַּנְדּוּקָא *pers. m.* Vorratskasten (Beiname eines Mannes).
כנדי (bBer 40[b]) l. כִּנָּרֵי, s. כִּנָּרָא.
כִּנָּה *h. f., pl.* כִּנִּים 1. Laus; 2. Wurm, Made.
כַּנָּה *h. f.* Gestell, Untersatz.
כנה *h. Pi.* 1. benennen, einen Beinamen geben; 2. umschreiben, auf verhüllende Weise ausdrücken. *Pu. pt.* מְכֻנֶּה benannt.
כנהיהון (bKer 3[b] Ar.) l. כַּנְּתֵיהוֹן (?), s. כַּנְּתָא.
כִּנּוּי *h. m.* 1. Beiname; 2. umschreibende Benennung.
כִּנּוּיָא *a. m.* dass.
כָּנוּנָא *a. m.* schalenförmiger tragbarer Herd.
כנוני (jAbZ 39[c]) Name eines babylonischen Festes. (bAbZ 11[b] חנוני) (?).
כִּנּוּס *h. m.* 1. Hineintun; 2. Sammeln.
כִּנּוּפְיָא *a. m.* Gemeindeversammlung.
כִּנּוֹר *h. m., pl.* כִּנּוֹרוֹת ein Saiteninstrument.
כִּנּוֹרָא (Gn 4, 21, MS כִּנָּרָא) *a. m.* dass.
כָּנוֹשָׁאָה *a. m.* der Ausfegende.
כנוותה (jAbZ 39[c]) Name eines babylonischen Festes. (bAbZ 11[b] אקניתיה, אקנית').
כַּנְיָא. כ' פרווא (bChull 62[b] Ar.) Vogelname. S. בוניא.
כִּנִּים vgl. קִנִּים, s. קֵן.
כְּנִימָה *h. f., pl.* כְּנִימּוֹת Wurm.
כְּנִיסָה *h. f.* 1. Hineingehen; 2. Versammlung. יוֹם הַכְּנִיסָה Tag des Hereinkommens zur Stadt (Markttag), d. h. Montag oder Donnerstag.
כְּנִישָׁא *a. m.* Versammlung. כְּנִישׁ Dt 16, 8, viell. *imp.* v. כְּנַשׁ.
כְּנִישׁוּתָא *a. f.* Sammlung.

כְּנִישְׁתָּא, כְּנֵישְׁתָּא *a. f.* 1. *pl. c.* כְּנִישַׁת Gn 1, 10, כְּנֵישַׁת Lv 11, 36 Sammlung; 2. gottesdienstliche Versammlung. בֵּי כ׳, בֵּית, *pl. d.* בָּתֵּי כְנֵישָׁתָא Ri 5, 9 Versammlungshaus, Synagoge; 3. (ohne בֵּית) *pl. d.* כְּנֵישָׁתָא Mi 7, 11 Versammlungshaus, Synagoge; 4. Gemeinde; 5. Vertretung der Gemeinde (oberster Gerichtshof). S. auch כְּנִשְׁתָּא.

כנן *h. Pi.* winden. *Pu. pt.* gewunden.

כָּנַס *h.* 1. hineinbringen, sammeln; 2. heimführen (das Weib). *pt. pass. f.* כְּנוּסָה geehelicht; 3. eingehen, kleiner werden; 4. zurücktreten. כָּנוּס eingebogen. *Ni.* 1. eingehen, hineingehen; 2. heimgeführt werden; 3. eingebogen sein. *Pi.* sammeln, versammeln. *Pu.* aufgehängt sein. *Hi.* hineinbringen, einführen. *Hitpa.* 1. sich versammeln; 2. kleiner werden.

כְּנַס *a.* 1. versammeln; 2. heimführen; 3. eintreten. *Pa.* sammeln. *Itpa.* sich versammeln.

כְּנֵסִיָּה *h. f.* 1. Vereinigung; 2. Vereinigungsstätte.

כְּנֶסֶת *h. f., pl.* כְּנֵסִיּוֹת 1. Sammlung, Versammlung. בֵּית הַכְּנֶסֶת *a.* Versammlungshaus (Synagoge), *b.* Speicher; 2. Versammlungshaus (Synagoge); 3. Gemeinde. כְּנֶסֶת הַגְּדוֹלָה die große Versammlung (die Volksvertretung zur Zeit Esra's und Nehemia's).

כְּנִסְתָּא *a. f.* Versammlungshaus (Synagoge).

כְּנַע *a., pf. c. suff.* כַּנְעִינַנִי Thr 3, 16 beugen. *pt. pass.* כְּנִיעַ gebeugt. *Itpe. pf.* 2 *sg.* אִתְכְּנַעְתָּא 2 K 22, 19 sich demütigen.

כנעה (jNed 37[d]) l. נִנְעָא, s. dass.

כְּנַעַן Eigenname einer Person, eines Volkes und Landes.

כְּנַעֲנָאָה (Gn 12, 6) *a. m.* Kanaaniter, Phönizier.

כְּנַעֲנִי *h. m.* dass.

כנף *h. Ni.* sich verbergen.

כְּנַף *a.* 1. versammeln, sammeln; 2. sich versammeln. *Pa.* 1. sammeln; 2. falten. *Itpe.* 1. *pt. pl.* מִתְכַּנְפִין Cant 8, 7 (MS מִתְכַּנְשִׁין) sich versammeln; 2. zusammengedrückt werden.

כָּנָף *h. f. m., du.* כְּנָפַיִם 1. Flügel, Schwinge; 2. die beiden Flügel der Lunge; 3. Achsel, Schulter; 4. Arm, Hand; 5. die beiden Teile der Doppelflöte; 6. Zipfel, Ende; 7. Spitze, Ecke. קִבֵּל לִכְנָפַיִם aufnehmen (als Chaber) für Händewaschung. הִכְנִים תַּחַת כַּנְפֵי הַשְּׁכִינָה unter die Fittige Gottes bringen (ins Judentum einführen). גִּלָּה, רָאָה כְּנַף אָבִיו das vom Vater berührte Weib berühren.

כַּנְפָא *a. f.* 1. *du.* כַּנְפָא 1 K 6, 24, *pl. c. suff.* כַּנְפוֹהִי Lv 1, 17, כַּנְפָהָא Mal 3, 20 Flügel; 2. *pl. c.* כַּנְפֵי Dt 22, 12 Zipfel; 3. Arm; 4. Schoß. בַּת כַּנְפָא Dt 14, 13 eine Vogelart.

כִּנָּרָא I (Gn 4, 21) *a. m.* ein Saiteninstrument.

כִּנָּרָא II *a. m.* Jujubenbaum (*Zizyphus Spina Christi*).

כנש *h. Hitpa.* sich versammeln.

כְּנַשׁ *a.* 1. *ipf.* 2 *m. sg.* תִּכְנוֹשׁ Dt 28, 39 sammeln, versammeln; 2. wegfegen. *Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲכַנֵּישׁ Ez 11, 17 dass. *Aph. pf.* אַכְנֵישׁ Ex 35, 1 dass. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְכְּנֵישׁ Gn 25, 8 sich versammeln; 2. sterben. *Itpa. imp. pl. m.* אִתְכַּנַּשׁוּ Gn 49, 1 sich versammeln.

כְּנָשָׁא (Ex 34, 22) *a. m.* Einsammeln, Ernte.

כְּנִשְׁתָּא *a. f.* 1. *ind.* כִּנְשָׁא Jes 1, 4, *pl.* כִּנְשָׁן Gen 17, 16, *c.* כִּנְשַׁת Gen 35, 11; 48, 4 Haufe, Menge; 2. Versammlung. בֵּית כִּנִשְׁתָּא Synagoge; 3. Synagoge. 4. *d.* כִּנִשְׁתָּא Ex 16, 2 Gemeinde; 5. Volksvertretung. כִּנִשְׁתָּא רַבְּתָא Cant 6, 5 die Volksvertretung zur Zeit Esra's. S. כְּנִישְׁתָּא.

כְּנְשְׁרָא *x. m.* Nabel.

כַּנְתָּא *a. f.* 1. 1K 17, 31 Gestell; 2. Gekröse; 3. Mastdarm.

כִּנְתָּא *a. f.* Laus, Ungeziefer.

כֻּנָּתָא *a. m., pl. d.* כּוּנָתַיָּא (l. כֻּנָּתַיָּא) Ex 9, 32 Emmerweizen (*Triticum dicoccum*).

כַּנְתָּא *gr. f.* (κάνης) Rohrgeflecht.

כְּסָא I *a., pt. pass.* כְּסִי 1 S 3, 1; 21, 3, *d.* כַּסְיָא verborgen. *Pa.* 1. *pf.* 3 *f. sg.*, כַּסִּיאַת Gn 38, 15 verhüllen, bedecken, zudecken; 2. *ipf.* 1 *pl.* נְכַסֵּי Gn 47, 18 verbergen. *Itpa.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּתְכַּסֵּי Dt 22, 12 sich bedecken; 2. *ipf.* 3 *m. sg.* יִתְכַּסֵּא Gn 18, 14 verborgen sein, sich verbergen.

כְּסָא II *a.* zurechtweisen.

כָּסָא (Gn 40, 11) *a. m.* (im Targ. auch *f.*), *pl.* כָּסִין Becher. בֵּי כָסָא der zweite Magen der Wiederkäuer (?).

כֶּסֶה, כֵּסֶא *h. m.* abnehmender Mond.

כִּסֵּא *h. m., pl.* כִּסְאוֹת, כִּסְיוֹת 1. Stuhl. בֵּית הַכִּסֵּא Abtritt; 2. Untersatz.

כֻּסְבָּר *x. m.* Koriander (*Coriandrum sativum*).

כֻּסְבַּרְתָּא *x. f.* dass.

כְּסִיגָרוֹן *gr. m.* (ὀξύγαρον) saure Fischbrühe.

כַּסְדָּאָה *a. m.,* l. *pl. d.* כַּסְדָּאֵי Gn 11, 28 Babylonier. S. כַּשְׂדָּאָה.

כָּסָה *h., pt. pass.* כְּסוּי verhüllt. כְּסוּי עֵינַיִם blind. *Ni.* verborgen, verschwunden sein. *Pi.* 1. bedecken; 2. verhüllen; 3. verheimlichen. *Pu. pt.* מְכֻסֶּה verhüllt, verborgen. *Hitpa.* 1. verborgen sein; 2. sich verhüllen, kleiden.

כִּסּוּחַ *h. m.* Beschneiden, Verschneiden.

כִּסּוּי *h. m.* 1. Bedecken; 2. Bedeckung, Deckel.

כִּסּוּיָא *a. m.* 1. Bedeckung; 2. *d.* כִּסּוּיָא Est II 6, 10 (MS כְּסוּיָא) Gewand; 3. Verborgenes.

כִּסּוּפָא *a. m.* 1. Schande; 2. *pl. c. suff.* כִּסּוּפִיהוֹן (l. כִּסּוּפֵיהוֹן) Thr 3, 61 Beschämung, Beschimpfung; 3. Scham.

כְּסוּת *h. f., pl.* כְּסוּתוֹת Bekleidung. כְּסוּת הַלַּיְלָה Nachtkleid.

כְּסוּתָא (Ex 22, 25) *a. f.* 1. dass.; 2. *c.* כְּסוּת Gn 20, 16 Verhüllung.

כָּסַח *h.* 1. beschneiden, verschneiden; 2. abschneiden. *Pi.* dass.

כְּסַח *a., ipf.* 2 *m. sg.* תִּכְסַח Lv 23, 3 dass. *Pa.* dass.

כוסטרייגוס (SchirR 6, 11) l. כּוּסְטוּדְיָנוֹס *gr. m.* (κουστωδιανός) Wachtposten.

כְּסִי s. כְּסָא I.

כוסיא (Ex JI 22, 8) l. בּוּסְיָא, s. בַּסְיָא.

כסידא (Ex JI 9, 31) l. בַּכִּירָא, s. dass.

כְּסָיָה *h. f.* Verhüllung.

כְּסִיל *h. m.* 1. töricht; 2. Sternbild Orion.

כְּסִילָא *a. m.* 1. töricht; 2. *d.* כְּסִילָא Am 5, 8 (MS כְּסְלָא) Orion.

כְּסִיפָא Ortsname.

כְּסִיפוּתָא *a. f.* Scham, Sichschämen.

כְּסִיתָא I *a. f.* Bedeckung.

כְּסִיתָא II *a. f.* Koralle.

כסכס (?), כסך *x. m.* Band (?).

כִּסְכּוּס *h. m.* Abreiben, Ausreiben.

כִּסְכֵּס s. כָּסַס.

כַּסְכֵּס s. כְּסַס.

כַּסְכְּסָיָה (?) männl. Personenname (Zerreiber?).

כָּסַל *h., pt. pass.* כָּסוּל mit unregelmäßiger Lende.

כֶּסֶל *h. m., pl.* כְּסָלִים Lende.

כִּסְלָא I *a. m.* dass.

כְּסְלָא (Am 5, 8) II *a. m.* das Sternbild Orion. S. כְּסִילָא.

כִּסְלָא III *a. m.* gehäufelte Erde (zwischen den Ackerfurchen).

כִּסְלֵו (Sach 7, 1) Name des neunten Monats.

כַּסְלוּחָאָה *a. m., pl. d.* כַּסְלוּחָאֵי Gn 10, 14 ein Volksstamm.

כֻּסֶּמֶת *h. f., pl.* כֻּסְּמִין nach I. Löw Emmerweizen (*Triticum dicoccum*).

כסן *a. Pa. Aph.* zurechtweisen, züchtigen.

כִּסְנָא a. m. Lehm, Kot.
כיסנא (bSabb 138b) s. כסך.
כִּסָּנָיָא (sing. כֵּס. J. Löw.) a. m. pl. 1. ind. כִּסָּנִין 1 K 14, 3 (MS כֵּיסָנִין) geröstete Körner; 2. Jos 9, 5 (Ausg. Praet. כִּסָּנִין) vertrocknete Krumen.
כִּסָּנִין h. m. pl. dass.
כיסנית (jPes 37b Ausg. Krot.; Ausg. Ven. כיסני') l. כִּסָּנִין.
כָּסַס h. 1. mit den Vorderzähnen kauen; 2. (bibl.) zählen, rechnen. Pilp. 1. kauen; 2. reiben.
כְּסַס I a. dass. Aph. kauen lassen. Palp. reiben.
כסס II a. Aph. tadeln.
כְּסִיסְטָא gr. f. (ξέστης), pl. כְּסִיסְטָאוֹת (BerR 3 Ausg. Ven. 1545) Maß (Sextarius), etwa 1/2 Liter.
כְּסוֹסְטְרָא gr. f. (ἐξώστρα) Gesims, Ausbau, Balkon.
כסף h. Hi. 1. blaß werden, hell werden; 2. geringer werden; 3. beschämen.
כְּסַף a. sich schämen. Pa. Aph. Schande bereiten. Itpe. 1. sich schämen; 2. beschämt werden.
כסופ׳ם .כסף (Siphre Dt § 13) l. nach Siphre Num § 92 פְּסֵיפִים gr. m. (ψηφίστης) Rechner (?).
כֶּסֶף h. m. 1. Silber; 2. Silbermünze (Sekel); 3. Geld.
כַּסָּף h. m. Silberarbeiter.
כַּסְפָּא I (Gn 47, 8) a. m., ind. כְּסַף Dt 23, 20; 1. Silber; 2. Sekel; 3. Geld.
כַּסְפָּא a. m., nabat. für חַסְפָּא, s. dass.
כִּסְפָּא pers. m. Trester (von Datteln, Sesam).
כִּסְפִיאַס gr. m. (ξιφίας) Schwertfisch (Xiphias gladius).
כִּסְפָּן pers. m. Trester (von Datteln, Sesam).
כִּסְפִּתָּא a. f. Geldkasten.
כספתיאס (bChull 66b) l. כִּסְפִיאַס, s. dass.
כסרא (Hiob 18, 13) l. בִּסְרָא, s. dass.

כְּסוֹרְיָא gr. f. (ἐξορία) Verbannung.
כֶּסֶת h. f., pl. כְּסָתוֹת 1. Kissen, Polster; 2. Fleischpolster.
כִּסְּתָא (Gn 42, 27) a. f., pl. כִּסִּין Häcksel.
כעום (bSabb 62b) l. עֲכִים, s. dass.
כְּעִירוּת h. f. Häßlichkeit.
כַּעְכָּא a. m. ein feineres Gebäck.
כִּעְכֵּעַ h. ein Geräusch machen.
כַּעְכַּע a. dass.
כְּעַן a. 1. Nu 22, 4 jetzt. מִכְּעַן Jes 9, 6 von jetzt ab. עַד כְּעַן Gn 43, 28 bis jetzt; 2. Gn 38, 16 nun denn; 3. Gn 13, 9 doch.
כָּעַס h. zürnen, verdrossen sein. Hi. erzürnen.
כְּעַס a. zürnen. Aph. erzürnen.
כַּעַס h. m. Zorn, Ärger.
כַּעֲסָא a. m. dass.
כָּעַר h., pt. pass. כָּעוּר 1. häßlich; 2. unpassend. Pu. pt. מְכוֹעָר dass. Hitpa. häßlich erscheinen.
כער a. Pa. pt. מְכַעַר, f. מְכַעֲרָא Nah 3, 6 (MS Aph. מַכְעֲרָא) häßlich.
כַּף h. f. 1. du. כַּפַּיִם Handfläche. מְלֹא כַף eine Handvoll. נְשִׂיאַת כַּפַּיִם Erhebung der Hände (beim Priestersegen); 2. Handschuh; 3. Fußsohle; 4. Klaue, Tatze; 5. Stück; 6. kleiner Kuchen; 7. Palmzweig; 8. Schamhügel (Mons Veneris); 9. pl. כַּפִּין, כַּפּוֹת Löffel, Kelle, Schale; 10. Wagschale; 11. Buchstabe כ; 12. l. כֵּף.
כֵּף h. m. 1. Fels; 2. Ufer.
כֵּפָא s. כֵּיפָא.
כַּפָּא a. m., pl. כַּפִּין 1. Handfläche; 2. Gebund; 3. Schale. כַּפָּא דְמוֹחָא Hirnschale; 4. Schulter (?); 5. der griechische Buchstabe κάππα.
כִּפָּא a. m Schale, Deckel.
כְּפָא a. 1. pf. 3 f. sg. כְּפַת Ez 17, 7 krümmen, beugen, umstürzen, verrücken; 2. zwingen. Aph. dass. Itpe. umstürzen, einfallen.
כָּפָה h. dass. כְּפוּי טוֹבָה undankbar. Ni.

1. umgestürzt werden; 2. *pt.* נִכְפֶּה besessen (epileptisch).

כִּפָּה *h. f.*, *pl.* כִּפִּין 1. Palmzweig; 2. Bogen; 3. Gewölbe; 4. gewölbter Raum (Gefängniszelle); 5. Bogentor; 6. Kopfbedeckung der Frau; 7. Wellenberg. כִּפַּת הַיַּרְדֵּן eine Ingredienz des Räucherwerks; 8. (bSabb 67[a]) l. כִּבָּה, s. כִּבָּא.

כִּפּוּחַ *h. m.* Riese.

כְּפוֹר I *h. m.* Reif.

כְּפוֹר II *h. m.* Becher, Schale.

כפויי (bEr 29[b]) l. כַּפְּיֵי, s. כַּפְּיָא.

כִּפּוּר *h. m.*, meist *pl.* כִּפּוּרִים Sühne, Versöhnung. מְחֻסַּר כִּפּוּרִים ein Aussätziger, dessen Reinigung zwar begonnen hat, aber noch nicht (durch Darbringung der vorgeschriebenen Opfer) vollendet ist. יוֹם כִּפּוּר Versöhnungstag (am 10. Tischri).

כִּפּוּרָא *a. m.*, *pl. d.* כִּפּוּרַיָּא Ex 29, 36 dass. יוֹמָא דְכִפּוּרַיָּא Lv 23, 27 Versöhnungstag.

כְּפוֹרָא I *a. m.* Reif.

כְּפוֹרָא II *a. m.* Becher, Schale.

כְּפוֹרָא III *a. m.*, *pl.* כְּפוֹרִין Cant 4, 13 Cyperblume (*Lawsonia*).

כַּפּוּרֵי *a.* (*Inf. Pa.* v. כפר II) בֵּית כַּפּוּרֵי Lv 16, 2, 1 K 6, 5 Sühnestätte, das Allerheiligste im Heiligtum.

כַּפּוֹרֶת *h. f.* Deckel der Bundeslade. בֵּית הַכַּפּוֹרֶת das Allerheiligste.

כַּפּוּרְתָא (Ex 25, 17, MS כָּפּוּרְתָּא) *a. f.* dass.

כְּפוּת *h. m.* Fessel.

כְּפוּתָא (?) *a. f.* Mistfladen. S. כּוּפִיתָא.

כִּפֵּחַ *h. m.* Riese.

כַּפְּיָא *a. m.* Mistfladen.

כְּפִיָּה *h. f.* Umstürzen.

כָּפֵיל *h. m.*, *c.* כְּפֶל, *du.* כִּפְלַיִם das Doppelte.

כָּפֵילָא *a. m.* dass.

כְּפִילָה *h. f.* Verdoppelung (des Erbes).

כָּפֵילְתָּא (Gn 23, 19) *a. f.* Doppeltes (Bezeichnung des Grundstückes, welches Abraham als Erbbegräbnis erwarb).

כְּפִינָא s. כַּפְנָא.

כָּפִים *h. m.* 1. eine Art großer Ziegel (Binder?); 2. l. כַּפִּים, s. כַּף.

כְּפִיפָה I *h. f.* Bücken.

כְּפִיפָה II *h. f.* 1. Geflecht, Korb; 2. Gefängnis.

כְּפִיפְתָא *a. f.* dass.

כְּפִירָה *h. f.* Ableugnung.

כְּפִישָׁה *h. f.* Gefäß mit eingebogenem Rand.

כְּפִיתָה *h. f.* Binden.

כַּפְכַּף *h. m.* Schale.

כָּפַל I *h.* verdoppeln. *pt. pass.* כָּפוּל doppelt. *Ni.* verdoppelt werden. *Hi.* doppelt machen. *Ho.* mit Verdoppelungen versehen.

כָּפַל II *h.* kümmern. *Ho.* sich kümmern, sich mühen.

כְּפַל I *a.*, *pt. pass.* כְּפִיל Ex 28, 32 Ausg. Berl., Cant 8, 7 (MS כְּפוּל) doppelt. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *m. pl.* אִתְכְּפִילוּ Jes 38, 12 verdoppelt werden; 2. sich zusammentun.

כפל II *a.* *Itpe.* sich kümmern.

כֶּפֶל s. כָּפֵיל.

כִּפְלָא *a. m.* das Doppelte.

כַּפְלָא *a. m.* Lende.

כְּפֵלָה (Jes 40, 4) *a. m.* Unebenes.

כַּפְלָאוֹת ,כַּפְלִיּוֹת *h. f. pl.* unreife Datteltraube (?). S. כַּפְנִיּוֹת.

כפלון (BerR 59; Ausg. Konst. סילון) l. פִּילוֹן, s. dass.

כפליין (jNidd 50[a]) l. כְּפִלְיוֹן, s. פִּילְיוֹן.

כיפליסין (jPea 20[a]) l. קוּלְפְּסִין.

כָּפַן *h.*, *pt. pass.* כָּפוּן hungrig.

כְּפַן ,כְּפֵן I *a.*, *pf.* 3 *f. sg.* כְּפֵינַת Gn 41, 55, *impf.* יִכְפַּן hungern. *Aph. pf.* 3 *m. sg. c. suff.* אַכְפְּנָךְ Dt 8, 3 hungern lassen.

כְּפַן (?) II *a.* krümmen.

כַּפְנָא I (Gn 12, 10) *a. m.* Hunger, Hungersnot.

כַּפְנָא II (Jes 58, 7 Soc 59, Am 8, 11) *a. m., ind.* כְּפִין Am 8, 11 hungrig.

כַּפְנִיּוֹת *h. f. pl.* unreife Datteltraube.

כַּפְנִיתָא, כְּפְנִיתָא *a. f.* dass.

כפס *a., pt. pass. f. pl.* כְּפִיסָן Est II 1, 16, l. כְּפִיתָן, s. כְּפַת.

כפע *Hi. pt.* מַכְפִּיעַ BerR 28 Ar., l. מַפְקִיעַ, s. פְּקַע.

כָּפַף *h.* 1. beugen, krümmen. *pt. pass.* כָּפוּף gekrümmt, krumm; 2. krumm werden; 3. umstürzen; 4. zwingen. *Ni.* 1. gebeugt, gebogen werden; 2. umgebogen werden.

כְּפַף *a.* 1. *pf.* כַּף Est II 1, 6 (MS Or. 2377 כָּף), *pt. act.* כָּפֵיף Jes 58, 5, *pt. pass. f.* כְּפִיפָא Est II 5, 1 beugen, biegen; 2. umstürzen. *Pa. inf.* כַּפָּפָא Ez 17, 6 (MS כָּפְפָא) dass.

כְּפֵיפְתָא s. כְּפִיפְתָא.

כָּפַר I *h.* verleugnen, ableugnen. *pt.* כּוֹפֵר Gottesleugner. *Hi.* zum Leugner machen.

כפר II *Pi.* sühnen. *Hitpa.* gesühnt werden.

כְּפַר I *a.* 1. abwischen; 2. *pt. m. pl.* כָּפְרִין Jer 2, 27 leugnen, ableugnen. *Pa.* abwischen. *Itpa.* 1. *ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְכַּפַּר Est II 3, 8 weggetilgt werden.

כפר II *a. Pa. ipf.* יְכַפֵּר Lv 5, 18 sühnen. *Itpa. pf.* 3 *m. pl.* אִתְכַּפָּרוּ Ex 29, 33 gesühnt werden.

כָּפָר *h. m., pl.* כְּפָרִין Dorf.

כַּפְרָא I, כְּפְרָא *a. m.* 1. *pl. c. s.* כַּפְרָנֵיהוֹן Nu 32, 41 dass. 2. Ortsname.

כַּפְרָא II *a. m.* כ׳ דוּדֵי Kupfergrün(?).

כֻּפְרָא I *a. m.* Sühngeld.

כֻּפְרָא (Gn 6, 14) II *a. m.* Asphalt.

כֻּפְרָא III *a. m.* Blütenrispe der Palme.

כֻּפְרָאָה *a. m.* vom Dorfe, ländlich.

כַּפָּרָה *h. f.* Sühne.

כַּפְּרוֹסָאָה *gr. m.* (v. Κύπρος) Einwohner von Cypern.

כַּפְרָה, כִּפְרָא Ortsname.

כֻּפְרִי *h. m.* 1. vom Dorfe, Dörfler; 2. Cyprenser(?).

כַּפְרִי Ortsname.

כַּפְרָן *h. m.* Ableugner.

כַּפְרָנִין s. כַּפְרָא.

כַּפְרָנוּת *h. f.* Ableugnung.

כַּפּוּרְתָּא s. כַּפּוֹרְתָא.

כָּפַשׁ *h., pt. pass.* כָּפוּשׁ eingebogen. *Ho. pt.* מֻכְפָּשׁ niedergedrückt.

כִּפְשָׁנָא s. כִּבְשָׁנָא.

כָּפַת *h.* binden, fesseln. *Ni.* gebunden werden. *Pi.* zusammenbinden. *Pu. pt.* מְכֻפָּת gebunden.

כְּפַת I *a., pf. c. suff.* כַּפְתֵיהּ Cant 1, 13 dass. *Pa.* 1. *inf.* כַּפָּתָא Cant 7, 5 dass.; 2 *pf.* כַּפֵּית Nu 17, 23 reifen.

כפת(?) II *a. Itpe.* kümmern. S. אֲכַף II.

כֶּפֶת *h. m.* Band, Fessel, Kette.

כַּפְתָּא I, כִּפְתָא *a. m.* 1. dass.; 2. Fesselung.

כַּפְתָּא II *a. f.* Mistfladen.

כִּפְתָּא *a. f.* Korb, Schwinge.

כִּפְתָא *a. f.* 1. Gewölbe; 2. Jer 20, 2 (MS כַּפְתָּא), Jer 20, 3 (MS כִּיפְתָּא) Gefängniszelle; 3. Bogentor(?).

כְּפִתָּה *h. f.* Band, Verschnürung.

כַּפְתּוֹר *h. m.* Knauf.

כְּצוֹצְטְרָא, כְּצוֹצְרָא *gr. f.* (ἐζώστρα) Balkon, Empore, Erker; 2. l. כַּצְטְרָא.

כַּצְטְרָא *lat. f.* (*castra*) Kriegslager.

כַּר *h. m., pl.* כָּרִים Polster, Matratze.

כָּאר *pers. m.* Esel.

כָּרָא *a. m., pl.* כָּרִין Thr 2, 21 dass.

כְּרָא I *a., ipf.* יִכְרֵי Ex 21, 33 graben. *Itpe.* gegraben werden.

כְּרַב *a.* 1. pflügen; 2. l. כְּרַךְ.

כִּרְבָא *a. m.* Pflügen. בֵּי כִרְבָא gepflügtes Feld.

כְּרַבָּא, כְּרָבָא *gr. m.* (κράμβη) Kohl.

כרביתא (bBabK 85ª Ar.) l. כַּרְבִּיתָא, s. dass.

כַּרְבֵּל *lat.* (vgl. *cribrum*) sieben.

כֻּרַבְלָא, כּוֹרַבְלָא *gr. m.* (χοραύλης) Flötenbläser.

כַּרְבָּלָה *h. f.* Kamm des Hahns.

כַּרְבָּלְתָּא *a. f.* 1. dass.; 2. eine Art Mantel (?).

כַּרְבֵּק (?) *a.* schreien.

כְּרָגָא (Koh 2, 18) *a. m.* Kopfsteuer.

כַּרְדּוּ Ortsname.

כַּרְדּוֹטָא *gr. m.* (χειριδωτός), *ind.* כַּרְדּוֹט 1S 2, 18, *pl.* כַּרְדּוֹטִין Jer 7, 18 Ärmelkleid.

כרדכאות (Siphre Num § 158) l. כְּרַנְבָּאוֹת, s. כְּרַנְבָא.

כורדקי (bPes 40ᵇ) s. בורדקי.

כָּרָה I *h.* graben.

כָּרָה II *h.* häufen.

כרה III *h.* *Hi.* bewirten.

כְּרֵהּ *a.* krank sein. *Itpe.* Schmerz empfinden.

כָּרְהָא *a. m.* Krankheit.

כָּרְהָנָא *a. m.* dass.

כְּרוּב *gr. m.* (κράμβη) Weißkohl (*Brassica oleracea, var. capitata*).

כְּרוּב *h. m.* Kerub.

כְּרוּבָא *a. m., pl.* כְּרוּבִין Ex 25, 18 dass.

כְּרוּבָא *a. m., c.* כְּרוּב Gen 35, 16 Morgen (soviel ein Joch Ochsen an einem Tage pflügen kann).

כְּרוּבְתָּא *gr. f.* (κρωβύλος?), *pl. c.* כְּרוּבַת Sach 14, 20 (MS כְּרוּרַת) Federbusch.

כָּרוֹז *gr. m.* (κῆρυξ?) Ausrufer, Herold.

כָּרוֹזָא *gr. m., ind.* כָּרוֹז Ex 36, 6 dass.

כְּרַוְיָא *a. m.* eine Kümmelart (*Carum Carvi*).

כרויה (jPes 30ᵃ) im Text zu streichen.

כְּרוּכָא *a. m.* 1. Darm. כ׳ קַטִּינָא Dünndarm. כ׳ עַבְיָא Dickdarm; 2. Herumwandern; 3. s. כַּרְזְבָא.

כְּרוּפִיתָא (?) *a. f.* Händlerin.

כְּרוּשִׁיתָא *a. f.* eine Art Gebäck.

כָּרוּת *h. m.* Scheidung.

כָּרַז *gr.* (vgl. κηρύσσω?) öffentlich ausrufen. *Hi.* dass.

כְּרַז *gr.* (vgl. κηρύσσω?) dass. *Aph. pf.* 3 *sg.* אַכְרֵיז Jon 3, 7, 3 *pl.* אַכְרִיזוּ Gen 41, 43 B., *pt. pl.* מַכְרְיזִין Est II 6, 9 dass.

כְּרוֹז *gr. m.* (κρωσσός) Krug.

כְּרָזָא *a. m.* eine Art Heuschrecke (?).

כַּרְזְבָא (LevJI 11, 22; MS כרובא), כַּרְזוּבָא *a. m.* eine Heuschreckenart. Vgl. אַרְזְבוֹנִית.

כַּרְזִילָא *x. m., pl. c. suff.* כַּרְזִילָהָא Cant 1, 8 (MS כַּרְזִילַהָא) Viehhüter, Hirt.

כְּרָזִים Ortsname.

כַּרְזֵימִין, כַּרְזְמִין *gr. m. pl.* (γάρισμα) Fischbrühe mit Lupinen.

כרזניתא (bBabM 40ᵇ) l. בַּרְזָנִיתָא, s. dass.

כרח *h.* *Hi.* nötigen, zwingen.

כֹּרַח *h. m.,* mit *Suff.* z. B. עַל כָּרְחִי, בְּעַל כָּרְחִי trotz meiner, widerwillig, gezwungen.

כָּרְחָא *a. m.,* mit *Suff.* בְּעַל כָּרְחָךְ 2S 2, 16 dass.

כַּרְטִיסָא *gr. m.* (χάρτης) Dokument (Blatt).

כֵּירֵי *gr. tr.* (χαῖρε) Heil dir!

כִּירִי I *gr. m.* (χείριος) Sklave.

כִּירִי II *gr. m.* (κύριε) Herr (?).

כְּרִי *h. m., pl.* כְּרָיִם Körnerhaufe.

כַּרְיָא I *a. m., pl.* כְּרָיָן, כֵּירָוָן, כְּרָוָן dass.

כַּרְיָא II *a. m.* Brunnen.

כַּרְיָא III *a. m.* leidend, gering.

כַּרְיָא IV s. קַרְיָא.

כְּרִיָּה *h. f.* Graben (einer Grube).

כְּרִיהָא *a. m.* krank.

כְּרִיהוּתָא (bSabb 10ᵃ Ar) l. טְרִיחוּתָא, s. טַרְחוּתָא.

כַּרְיוּתָא *a. f.* Leiden.

כְּרִיחָא l. כְּרִיהָא, s. dass.

כָּרִיךְ *h. m.* Wirbel (im Wasser) (?).

כְּרִיכָא *a. m.* 1. Rolle, Bündel; 2. im Kreise herumgehend.

כְּרִיכָה *h. f.* 1. Umwinden, Umwickeln; 2. Gebund, Bündel.

כְּרִיכְתָּא *a. f.* Gebund.

כְּרֵיסָא *a. f., pl.* כַּרְסָן, כַּרְסָוָן, כְּרֵיסָן, *c. suff.* כְּרֵיסֵיהוֹן Thr 1, 16 Or 1377 Bauch, Leib. S. כַּרְסָא.

כריסית (Kel XX 1) l. כְּרִיתִית, s. dass.

כְּרִיעָה *h. f.* Knien.

כְּרֵישָׁא s. כַּרְשָׁא.

כְּרֵישָׁא, כְּרֵישָׁה h. m. f., pl. כְּרֵישִׁין Porree (*Allium porrum*).

כָּרֵית h. f. 1. dass. (?); 2. s. כָּרֵת.

כְּרִית (1S 30, 14) Ortsname.

כְּרִיתָה h. f. 1. Abschneiden; 2. Ausrottung; 3. Scheidung (einer Ehe); 4. Schließung (eines Bundes); 5. Entscheidung (?).

כְּרִיתוּת h. f. Ehescheidung.

כָּרֵיתִינוֹן s. כָּרְתִינוֹן.

כְּרִיתִית h. f. Ledertasche, Lederflasche.

כָּרַךְ h. 1. wickeln, zusammenwickeln, umwickeln; 2. umschlingen; 3. zusammenbinden, anhängen, vereinigen. *Ni.* 1. eingewickelt werden; 2. sich wickeln. *Pi. Hi.* 1. umwickeln; 2. vereinigen. *Pu. pt.* מְכוֹרָךְ vereinigt.

כְּרַךְ a. 1. umwickeln, umbinden; 2. zusammenwickeln. כְּרַךְ רִיפְתָא (eigentl. Brot wickeln) eine Mahlzeit halten; 3. *pt. pass. pl. m. d.* כְּרִיכַיָּא Dt 28, 52, *f. ind.* כְּרִיכָן Nu 13, 28 umringen, ummauern; 4. umkehren. כְּרוֹךְ וּתְנֵי kehre die Mischnasätze um. *Pa.* 1. *pf.* כָּרֵיךְ 1K 19, 13 verhüllen; 2. zusammenbinden; sich drehen. *Itpe.* 1. verhüllt sein, eingehüllt sein; 2. sich umgeben.

כֶּרֶךְ h. m., pl. כְּרָכִים 1. Buchrolle; 2. Bündel; 3. Umwickelung. בְּכֶרֶךְ אֶחָד auf einmal (ohne Unterbrechung).

כְּרַךְ h. m., pl. כְּרָכִין Stadt.

כַּרְכָא a. m., ind. כְּרַךְ l. כְּרַךְ Nu 24, 21, 2S 20, 19, *pl.* כַּרְכִין Nu 13, 19 dass.

כִּרְכֵּב h. mit Einfassung versehen.

כֶּרְכֵּד gr. m. (κερκίς) Webstab (zum Festschlagen des Gewebes).

כרכדיינון l. כַּרְכְּדוֹנִין.

כַּרְכְּדוֹן, כַּרְכְּדָנָא, כַּרְכְּדוֹנִין gr. m. (καρχηδών, καρχηδόνιος) Karfunkelstein.

כַּרְכֹּב h. m. Einfassung (um den Altar).

כַּרְכּוּז (?) Ortsname.

כַּרְכֹּם h. m. Safran (*Crocus*).

כִּרְכּוּר h. m. Tanz, Sprung.

כְּרְסוֹלְבָנוֹן l. (jKil 27ᵃ) כורכי לבנון .כורכי, s. dass.

כֻּרְכְּיָא (Jer 8, 7) a. m. Kranich.

כַּרְכִּיתָא (?) a. f. kreisrund.

כִּרְכֵּם I gr. (vgl. χάλκωμα) ehern machen.

כִּרְכֵּם II h. 1. gelb färben. *Pass.* gelb werden (im Gesicht) von Sonnenbrand oder Ärger.

כַּרְכּוֹם gr. m. (χαράκωμα) Palisadenwerk, Belagerungswall.

כַּרְכּוֹמָא I gr. m. (χαράκωμα), *pl.* כַּרְכּוֹמִין Dt 20, 20 (MS כַּרְקוֹמִין) dass.

כַּרְכּוֹמָא II gr. m. (χάλκωμα) Erzmasse.

כֻּרְכְּמָא a. m. Safran (*Crocus*).

כַּרְכִּימִישָׁא, כַּרְכְּמִישָׁא (?) x. m. Blei.

כֻּרְכְּמִית, כַּרְכְּמִית weibl. Personenname.

כרכם l. כִּרְכֵּם, s. כִּרְכֵּם.

כרכום l. כַּרְכּוֹם, s. dass.

כֶּרְכְּסָא, כֶּרְכְּסוֹן gr. m. (κέρκωψ, κερκωπίζων) verschmitzter Mensch.

כרוכסין (jBabM 8ᶜ) l. פְּרוּכְסִין (so Ausg. Ven.), s. dass.

כרכר l. כֶּרְכֵּד.

כִּרְכֵּר s. כָּרַר.

כִּרְכַּרְתָּא a. f., pl. כִּרְכְּרָן Jes 66, 20 (aus dem hebr. Text geflossene Glosse, fehlt MS Or. 2211, Soc 59) Tanz.

כַּרְכֵּשׁ a. 1. schütteln; 2. nicken.

כַּרְכְּשָׁא a. m. Mastdarm.

כַּרְכַּשְׁתָּא I a. f. dass.

כַּרְכַּשְׁתָּא II a. f. 1. Klapper, Schelle; 2. Franse.

כַּרְכֻּשְׁתָּא a. f. Wiesel.

כַּרְכִּתָא a. f. umfriedigtes Land.

כֻּרְכִּתָא a. f. Bündel.

כָּרַם h. 1. aufhäufen; 2. l. כָּמַר.

כְּרוֹם gr. m. (κορώνη) Seekrähe.

כֶּרֶם h. m. 1. Weinpflanzung; 2. Benennung der Rechtsschule von Jabne.

כַּרְמָא a. m. 1. *ind.* כְּרַם Ex 22, 4, *pl.* כַּרְמִין Dt 6, 11 dass.; 2. Ortsname.

כְּרוּמָא, כְּרוֹמָא gr. m. (χρῶμα). כְּרוּם יַמָּא Ex 28, 20 ein Edelstein.

כַּרְמִי Ortsname.

כֻּרְמֵיזָא (Ex 21, 18) *a. m.* Faust.

כַּרְמֶל Name eines Gebirges.

כַּרְמְלָא *a. m.* 1. Jes 29, 17 dass.; 2. 1S 27, 3 Ortsname.

כַּרְמְלִי *h. m.* vom Karmel.

כַּרְמְלִית *h. f.* eine Unterbrechung des öffentlichen Bereichs, welche nicht als Privatbereich (im Sinne des Sabbatgesetzes) anzusehen ist.

כִּירוֹמָנִיקָא *gr. m.* (χειρομάνικον) Handfessel.

כְּרֶמְשָׁא *x. m.* eine Baumart (Zizyphus?).

כרמת (TosMen IX 10) l. כְּמֶרֶת, s. dass.

כְּרַן *a.* בִּכְרַן יוֹמָא הָדֵין Lv 23, 28 an dem Tage selbst. יָת כְּרַן יוֹמָא Ez 24, 2 diesen Tag selbst.

כֶּרֶנְבָא *gr. m.* (χερνίβιον), *pl. h.* כֶּרֶנְבָאוֹת, *a.* כֶּרֶנְבָן Gefäß für Wasser.

כַּרְנְבוֹ (bBabB 91[a]) männl. Personenname.

כרנבי (EchR 3, 42) l. אֶנְדְּבֵי, s. הִנְדְּבָא.

כרם? (Hi 6, 5) s. בְּרַם.

כֶּרֶם *h. f., pl.* כְּרֵיסוֹת Bauch, Bauchwand. כְּ׳ הַפְּנִימִית der erste Magen der Wiederkäuer (Pansen), nach babylon. Erklärung Magenmund.

כַּרְסָא *a. f.* 1. *pl.* כַּרְסָן, כַּרְכָן dass., s. כְּרֵיסָא; 2. כרסא BerR 68 l. רַכְסָא (so Ausg. Konst.), s. dass.

כריסו ארגיראן (jBabK 3[c]) l. כְּרִיסוֹאַרְגִּירָאָה *gr. m.* (vgl. χρυσάργυρον) Erheber der Gewerbesteuer.

כֻּרְסְיָא (1K 10, 19) *a. f.* 1. *c.* כּוּרְסֵי Gen 41, 40, *pl. c. suff.* כּוּרְסָוָתְהוֹן Ez 26, 16 Stuhl; 2. Abtritt.

כורסנגיות (SchirR 2, 2) l. כְּרִיסַרְגְּרוֹת *gr. f. pl.* (χρυσάργυρον) Gewerbesteuer.

אולון כורסון l. אוֹלוֹכוּרְכוֹן, *gr. m.* (ὁλόχρυσον) ganz golden.

כְּרִסְטִיוֹנָא *gr. f.* (χαριστάων) Wage des Archimedes.

כרסין (Tos Neg. V 14) l. בִּרְסִין, s. dass.

כרסלא (bSanh 5[a]) l. בַּר סַלָּא.

כְּרִסוֹלַכְנוֹן *gr. m.* (χρυσολάχανον) Melde (*Atriplex*?).

כִּרְסָם(?) *h. m.* Zwerchfellentzündung. S. בַּרְסָם.

כורסינין (jSabb 7[b], Ausg. Ven. בורסינין) l. בורסינון, s. dass.

כַּרְסָנָא (כַּרְסְנָא?) männl. Personenname.

כְּרִסְפָּא *gr.* männl. Personenname (Κρίσπος).

כְּרֶסְפְּדָא *gr. m.* (κράσπεδον) *c.* כְּרוּסְפַּד Nu 15, 38, *pl.* כְּרוּסְפְּדִין Nu 15, 38 Quaste (Schaufaden).

כְּרֶסְפְּדֵי männl. Personenname (Κρισπίδης?)

כַּרְסֶפֶת *h. f.* eine Heuschreckenart.

כורוסתי בייה (jNed 38[a], Ausg. Ven. בורוסתי בייה) l. בְּרוֹס תִּימִיָּה *gr.* (πρὸς τίμια?) zur Auszeichnung. — Anders unter בְּרוֹסְתִּי und בַּיָּה 2.

כַּרְסְתָן *h. m.* dickbauchig.

כָּרַע *h.* sich beugen, niederknien. *Hi.* 1. niederbeugen, betrüben; 2. die Wagschale sinken machen; 3. den Ausschlag geben; 4. ausgleichen.

כְּרַע (Gen 24, 26) *a.* 1. sich beugen, niederknien; 2. niedersinken. *Aph.* 1. *inf.* אַכְרָעָא Jud 11, 35 niederbeugen, betrüben; 2. abwiegen; 3. entscheiden. *Itpe.* abgewogen werden.

כֶּרַע *h. f.* 1. *du.* כְּרָעַיִם Unterschenkel (mit Fuß); 2. *pl.* כְּרָעִים Beine (eines Tisches oder Lagers); 3. Stößel eines Mörsers.

כְּרָעָא *a. f.* 1. *pl. d.* כְּרָעַיָּא Lv 1, 13 Unterschenkel (mit Fuß); 2. Fuß; 3. *sg. d.* כַּרְעָא (!) Est II 1, 2, *pl.* כּוּרָעָן, כִּרָעָן Fuß (eines Tisches oder Lagers).

כרף *a. Itpe.* anschwellen (?).

כרפוונה (jKil 27[a], Ausg. Ven. סרפוונה), s. סרפוונה.

כַּרְפַּס (כַּרְפַּס) *x. m.* Sellerie (*Apium graveolens*).

כַּרַפְסָא *x. m.* dass.

כַּרְפְּסָא (Est II 8, 15, MS קַרְפְּסָא) *gr. m.* (κάρπασος) 1. feines Linnen; 2. eine Flachsart (?).

כְּרוּפְּסֶלָּה *gr. m.* (χειρόψελλον) Armband.
כִּרְצָא *a. m.* Spulwurm.
כְּרִצְטִיוֹנָה *gr. f.* (χαριστάων) Wage des Archimedes.
כַּרְקוֹם *gr. m.* (χαράκωμα) Palisadenwerk, Belagerungswall.
כַּרְקוֹמָא (1 S 26, 5) *gr. m., pl.* כַּרְקוֹמִין Dt 20, 20 dass.
כרקס (TosKil. I 1) l. כִּרְפַּס (?).
כרר I *h. Pilp.* כִּרְכֵּר sich hin- und herwenden, Umschweife machen.
כרר II (= קָרַר) *h. Pilp.* כִּרְכֵּר Lärm machen.
כַּרְשָׁא *gr. m.* (καρχαρίας) Hai (*Squalus carcharias*).
כַּרְשִׁינְתָא (?) *a. f., pl.* כַּרְשִׁינִין Erdklöße (?).
כַּרְשְׁנָא (כַּרְשְׁנָא ?) männl. Personenname.
כַּרְשִׁנָּה *h. f., pl.* כַּרְשִׁנִּין Linsenwicke (*Vicia Ervilia*).
כַּרְשְׁתָּנָה, כְּרֶשְׁתִּינָה *x. f.* ein Tier, dessen Blut zu Heilzwecken benützt wird (Fledermaus?).
כָּרַת *h.* 1. abschneiden, abtrennen. *pt. pass.* כְּרוּת שָׁפְכָה mit abgeschnittenem oder fistulösem Gliede; 2. scheiden (eine Ehe); 3. kurz machen; 4. ausrotten. כָּרַת בְּרִית eine feste Bestimmung treffen. *Ni.* 1. abgetrennt werden; 2. ausgerottet werden. *Inf.* הִכָּרֵת göttliche Bestrafung durch zeitigen Tod; 3. bestimmt werden. *Hi.* ausrotten.
כְּרַת *a.* scheiden, die Scheidung bewirken.
כָּרֵת *h. m.* 1. Ausrottung; 2. *pl.* כְּרֵתוֹת *a.* Sünden, welche die (göttliche) Strafe der Ausrottung nach sich ziehen; *b.* Name eines Mischnatraktats.
כְּרָתָא *a. m., pl.* כְּרָתִין, כָּרָתֵי Nu 11, 5 (MS כָּרָתֵי) Porree (*Allium porrum*).
כְּרֵתִי *h. m.* Kreter.
כָּרָתָן *h. m.* 1. Lauch; 2. lauchfarben.
כָּרָתָנָא *a. m.* lauchfarbener Edelstein.
כָּרָתִינוֹן *gr. m.* (vgl. πράσινος) lauchfarben.

כַּסְדָּאָה s. כַּשְׂדָּאָה.
כַּשְׂדִּי *h. m.* 1. Kaldäer; 2. kaldäisch.
כשש *h. Pilp.* כִּשְׁכֵּשׁ anstacheln.
כִּשּׁוּף *h. m.* Zauberei.
כְּשׁוּרָא (2 K 6, 2, MS שָׁרִי) *x. m., pl.* כְּשׁוּרִין, *c. suff.* כְּשׁוּרוֹהִי Cant 1, 17 (MS כְּשָׁרוֹהִי) Balken.
כָּשׁוּת *h. f.* Flaum.
כְּשׁוּת *h. f.* ein Schmarotzergewächs (*Cuscuta*).
כְּשׁוּתָא *a. f.* dass.
כשט *a. Aph. ipf.* 2 *m. sg.* תַּכְשֵׁיט Jos 1, 8 schön handeln.
כַּשִּׁיל *h. m.* das größere Beil.
כַּשִּׁילָא *a. m., pl.* כַּשִּׁילִין Jer 46, 22 (MS כְּשִׁילִין) dass.
כָּשֵׁר *h. m.,* כְּשֵׁרָה 1. (nach dem Gesetz) tauglich, gebrauchsfähig; 2. fähig; 3. tugendhaft.
כַּשִּׁירָא *a. m.* dass.
כַּשִּׁירוּתָא *a. f.* Geschicklichkeit.
כִּשְׁכּוּשׁ *h. m.* Schütteln.
כַּשְׁכָּר Ortsname.
כָּשַׁל *h.* 1. straucheln; 2. schwach, im Nachteil sein. *Ni.* 1. straucheln, zu Fall kommen; 2. Unglück haben; *Pi.* schwach machen. *Hi.* straucheln machen.
כשל *a. Aph.* straucheln machen.
כִּשָּׁלוֹן *h. m.* Straucheln.
כִּשְׁמָא s. גְּשָׁמָא.
כשף (bSabb 23ª MS) l. קֶטֶף, s. dass.
כשף *h. Pi.* zaubern.
כֶּשֶׁף *h. m., pl.* כְּשָׁפִים Zauberei.
כַּשָּׁף *h. m.* Zauberer.
כַּשְׁפָן *h. m., f.* כַּשְׁפָנִית dass.
כַּשְׁפְּתָא *a. f., pl.* כּוּשְׁפִּין Ez 27, 24 (MS כּוּשָׁפִין) Mantel.
כָּשֵׁר *h.* (nach dem Gesetz) tauglich, gebrauchsfähig sein. *Hi.* 1. tauglich, fähig machen; 2. für tauglich erklären; 3. veranlassen. *Ho.* 1. tauglich, fähig werden; 2. für tauglich erklärt werden. *Hitpa.* sich als tauglich zeigen.

כָּשַׁר (1S 18, 20) *a.* tauglich sein. *Aph.* 1. tauglich machen; 2. *pf.* 3 *m. pl.* אַכְשַׁרוּ 1S 17, 8 (fehlt MS) für tauglich halten, erklären. *Itpe.* tauglich werden, sein.

כָּשֵׁר s. כָּשִׁיר.

כָּשְׁרָא (*pt.* v. כְּשַׁר) *a. m.* 1. *ind.* כָּשַׁר Nu 20, 5, *pl.* כָּשְׁרִין Nah 3, 12 tauglich; 2. *ind.* כָּשַׁר Gen 34, 7 recht. S. auch כַּשִׁירָא.

כֻּשְׁרָא *a. m.* 1. Tauglichkeit, Eingewohntsein; 2. Emsigkeit.

כִּשְׁרָא *a. m.* Stück, Scheibe (?).

כַּשְׁרוּת *h. f.* 1. Tauglichkeit, Fähigkeit; 2. Geschicklichkeit.

כַּשְׁרוּתָא *a. f.* dass.

כְּשַׁרְתָּא *a. f.* ein wohlriechendes Gewächs (*Costus*).

כשש *h. Pilp.* כִּשְׁכֵּשׁ schütteln, klopfen.

כשש *a. Aph. Palp.* dass.

כשת *x. m.* s. כְּשַׁרְתָּא.

כַּת *h. f., pl.* כִּתּוֹת Abteilung, Gesellschaft.

כִּתָּא *a. f., pl.* כִּתִּין dass.

כָּתָא *a. m., pl. c.* כָּתֵי Lv 25, 5 Nachwuchs (Getreide, das aus den ausgefallenen Körnern des Vorjahres wächst).

כֻּתָּא *pers. m.* eine Zukost. S. כֻּתָּח.

כָּתַב *h.* 1. schreiben; 2. vorschreiben. *Ni.* geschrieben werden. *Hi.* 1. schreiben lassen; 2. ausheben. *Ho.* eingeschrieben, ausgehoben werden.

כְּתַב *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּכְתּוֹב Dt 27, 3 schreiben; 2. verzeichnen. *pt. pass.* כְּתִיב die Lesart des Bibeltextes, *pl.* כְּתִיבֵי Cant 5, 10 Hagiographen. *Itpe. pf.* אִתְכְּתֵיב (Est II 8, 9, MS אִתְכְּתַב) geschrieben werden.

כְּתָב *h. m., pl.* כְּתָבִין 1. Schrift (Schreibschrift); 2. geschriebener Wortlaut; 3. Schrift (Geschriebenes), Schreiben, Schriftstück, Buch. *pl.* כִּתְבֵי הַקֹּדֶשׁ (כְּתָבֵי) heilige Schriften; *b.* die Hagiographen; 4. Reskript, Edikt.

כְּתָבָא (Ex 32, 16) *a. m., pl. c.* כְּתָבֵי Jes 58, 6 dass.

כְּתֻבָּה *h. f.* 1. Eheverschreibung; 2. die darin ausgesetzte Geldsumme. *pl.* כְּתֻבּוֹת Name eines Mischnatraktats.

כְּתָבְנָא *a. m.* Schreiber.

כְּתֻבְּתָא *a. f.* Eheverschreibung.

כָּתוּב *h. m.* 1. Geschriebenes (in der Bibel). *pl.* כְּתוּבִים *a.* Schriftstelle; *b.* die Hagiographen (der dritte Teil des alttestamentlichen Kanon).

כְּתוּבָא *a. m.* dass.

כָּתוֹבָא *a. m.* Schreiber.

כְּתוּבָה s. כְּתֻבָּה.

כְּתוֹבֶת *h. f.* Schrift (Schreibweise).

כִּתּוּנָא (Gen 37, 3) *a. m.* Untergewand, Leibrock; 2. כ׳ דְּוַרְדָּא obere Haut der Lunge (*Pleura pulmonalis*).

כִּתּוּנִיתָא *a. f.* dass.

כֻּתּוֹנֶת *h. f.* dass.

כתושא (bBabM 38[b]) l. כְּתִישָׁא.

כֻּתָּח *pers. m.* eine Zukost (aus Quark, Salz und verschimmeltem Brot).

כֻּתְּחָא *pers. m.* dass.

כְּתִיבָה *h. f.* Schreiben, Schreibung.

כַּתִּינָא s. כִּתָּנָא.

כְּתִישָׁא *a. m.* Zerstoßenes, wunde Stelle.

כְּתִישָׁה *h. f.* Zerstoßen.

כָּתִית *h. m.* 1. Zerstoßenes; 2. wunde Stelle; 3. Lappen.

כְּתִיתָא *a. m.* wunde Stelle.

כָּתְכָּתָא *a. m., pl.* כָּתְכָּתִין 2K 19, 29 Nachwuchs. S. כָּתָא.

כָּתְלָא *a. m.* 1. *c.* כּוֹתֶל Lv 1, 15, *pl. c.* כָּתְלֵי Lv 14, 37 Wand; 2. Seite.

כְּתַם *a., pt. pass. pl.* כְּתִימִין Jes 1, 18 Soc 59 beflecken.

כֶּתֶם *h. m.* Fleck.

כִּתְמָא (Jer 2, 22) *a. m.* dass.

כִּתָּן *h. m.* 1. Flachs; 2. Linnen.

כַּתָּן *h. m.* Flachsarbeiter.

כִּתָּנָא *a. m.* 1. *ind.* כִּתָּן Dt 22, 11 Flachs; 2. Linnen.

כְּתָנָאָה *a. m.* Leinenhändler.

כותניין (jMaasSch 54[d], Ausg.Ven.בותניין) l. בּוּתְנַיִן, s. dass.

כותניאס l. בּוּתְנִיאָס.

כִּתָּנִיתָא *a. f.* Leibrock.

כָּתֵף *h. f.*, *pl.* כְּתֵפִים, כִּתְפוֹת Schulter.

כָּתַף *h.* belasten. *Pi.* aufladen, tragen.

כתף *a. Pa.* aufladen, tragen.

כַּתָּף *h. m.* Lastträger.

כַּתְּפָא *a. m.* dass.

כַּתְפָּא (Nu 7, 9) *a. f.*, *c.* כְּתַף Gen 9, 23, *pl.* כַּתְפִין Ex 28, 7 Schulter.

כַּתְפִּי Ortsname.

כתר *h. Hi.* krönen. *Ho. pt.* מֻכְתָּר gekrönt.

כתר *a. Pa. ipf.* 3 *m. pl.* יְכַתְּרוּן Jes 42, 4, *pt.* מְכַתַּר Mi 5, 6 harren.

כֶּתֶר *h. m.* Krone.

כִּתְרָא (Jer 48, 9) *a. m.* dass.

כָּתַשׁ *h.* 1. zerstoßen (insbes. vom Zerquetschen der Oliven); 2. klopfen. *Ni.* zerstoßen werden. *Pu. pt.* dass. *Hitp.* sich streiten.

כְּתַשׁ *a.* 1. *pt. pass.* כְּתִישָׁא Ex 27, 20 (MS כָּתִישָׁא) zerstoßen; 2. schlagen. *Pa.* streiten. *Itpe.* geschlagen werden. *Itpa.* sich streiten.

כתת *h. Pi.* stoßen, zerstoßen. *Pu. pt.* zerstoßen.

כתת *a. Pa.* dass. *Itpa.* zerstoßen werden.

ל

ל 1. zwölfter Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 30; 3. Kennzeichen der Prekativform des Verbs, z. B. לֵימָא er möge sagen.

לְ *h.* 1. zu, für; 2. gleich.

לְ *a.*, *c. s.* לָךְ Gn 37, 10 zu, für. מִלְּ 1. Dt 2, 10 B seit; 2. Gen 4, 26 zu (vor dem Infinitiv bei Verben, welche eine Negation enthalten).

לֹא *h.* 1. nicht; 2. nein. לֹא — וְלֹא weder — noch. בְּלֹא ohne.

לָא (Gn 19, 2) *a.* 1. nicht; 2. nein. וְלָא etwa nicht? לָא — לָא weder — noch. בְּלָא Nu 35, 22, דְּלָא Ex 21, 11 ohne. הֲלָא Gn 4, 7 nicht wahr?

לָא männl. Personenname (אֶלְיוֹעֵינַי).

לָאָה *h.* 1. sich mühen; 2. ermüden. *Ni.* ermüden.

לְאָה *a.* s. לְאֵי.

לָאו (2 K 2, 10), לַאו *a. h.* 1. nicht; 2. *pl.* לַאוִין Verbot.

לַאי (= לָא הִי) *a.* wahrhaftig.

לְאֵי (Jer 12, 5 W) *a.*, *pf.* 3 *pl.* לְאִיאוּ Gn 19, 11 1. sich mühen; 2. ermüden. *pt. pass.* לְאֵי Dt 25, 18 B. ermüdet. *Itpe.* ermüden.

לאכיסן (VajR 30) l. לָא תַכֵּיסַן, s. כְּסַס.

לאכסא (Thr 3, 34, nicht MS) verstellte Glosse, l. לְמַכָּכָא, s. מְכַךְ.

לֵב *h. m.*, *pl.* לִבּוֹת 1. Herz; 2. Magen; 3. Brust.

לִבָּא (Gn 8, 21) *a. m.*, *ind.* לֵב Dt 28, 66, *pl.* לִבִּין, לִבְבִין, *d.* לִבְבַיָּא 1K 8, 3 (MS לִבַּיָּא) 1. Herz. אַלִּבָּא דְ im Sinne von; 2. Magen. עַלִּבָּא רֵיקָנָא auf leeren Magen.

לִבָּא s. לַבְתָּא.

לבא (bPes 42[b]) l. לַבָּא.

לבאי (bMoK 11[a]) (?).

לֵבָב *h. m.*, *pl.* לְבָבוֹת Herz.

לָבַב *h.*, *pt. pass.* לָבוּב 1. umgebunden; 2. durchlöchert zur Herausnahme des Herzens. *Ni.* umgebunden sein. *Pi.* 1. umbinden; 2. erregen.

לִבְבָא *a. m.*, *ind.* לְבַב Hab 3, 1 Soc 59 Herz.

לֶבֶד *h. m.* 1. Filz; 2. Filzmantel.

לִבְדָּא *a. m.* 1. dass.; 2. wollige Seite des Stoffs.

לוּבְדְּקָא, לוּבְדִּקוֹס, לוּבְדְּקָס 1. לוּקוֹנִיקוֹס.
לבה *h. Pi.* anblasen, anfachen; 2. blasen. *Hitp.* angefacht werden.
לָבוּד *h. m.* eng verbunden.
לָבוּם *h. m.* Beunruhigung.
לִבּוּי *h. m.* Anfachung.
ליבון (bSanh 106ᵃ) 1. לִגְיוֹן(?).
לִבּוּן *h. m.* 1. Weißmachen, Reinigung. *pl.* לִבּוּנִים Reinigung (nach Menstruation); 2. Ziegelstreichen.
לִבּוּנָאָה *a. m.* ziegelsteinartig, viereckig. כְּתָב ל׳ Bezeichnung der samaritanischen Schrift.
לְבוֹנָה *h. f.* Weihrauch.
לְבוֹנְתָא (Ex 30, 34) *a. f.* dass.
לבוצין (TosfKil III 12) 1. חֲלַבְּצִין, s. חֲלַבִּיץ.
לְבוּשׁ *h. m.* Gewand, Kleid.
לְבוּשָׁא (2 K 5, 5 Soc 59) *a. m.* 1. *pl.* לְבוּשִׁין Gn 3, 21 dass.; 2. Behälter(?).
לבוזה (jSchebi 35ᵃ) 1. נִתְוָה.
לְבִזְבֵּז *gr. m.* (λαβίς?) Rand, Einfassung.
לָבַט *h.* beunruhigen. *Ni.* beunruhigt werden.
לֶבֶט *h. m.* Beunruhigung.
לָבִיא *h. m., pl.* לְבָאִים Löwe.
לְבִיאָה *h. f.* Löwin.
לְבִידָא *a. m.* Filz.
לְבֵינָה *h. f., pl.* לְבֵנִים Ziegel, Backstein.
לְבֵינְתָא (Gn 11, 3) *a. f., pl.* לִבְנִין Ex 5, 7, לִבְנָן dass.
לְבִישָׁא s. לְבוּשָׁא.
לְבִישָׁה *h. f.* Anziehen, Kleiden.
לְבַךְ *a.* ergreifen.
לִבְלֵב *h.* sprossen lassen.
לַבְלֵב I *a.* 1. dass.; 2. sprossen. *Pass.* sprossen.
לַבְלֵב II *a., ipf.* 1 *pl.* נלבלבה ExJI 14, 13 lärmen.
לַבְלְבָא *a. m., pl.* לַבְלְבִין Gn 40, 10 Sproß.
לבלבו (?) Ortsname. S. לכלב.
לַבְלוֹנִית (לַבְנוּנִית?) *h. f.* eine Art Trauben.
לבלין (Pesikt 110ᵇ) 1. לַבְלֵב, vgl. לַבְלֵב II (?).
לַבְלָר, לִבְלָר *lat. m.* (*libellarius*) Schreiber.

לִבְלָרָא *lat. m., pl. d.* לִבְלָרַיָּא Est II 9, 23 (nicht MS) dass.
לָבַן I *h.* Ziegel streichen. *Pi.* 1. dass.; 2. Ziegel brennen; 3. glühend machen. *Pu.* glühend gemacht werden.
לבן II *h. Pi.* reinigen. *Pu. pt.* gereinigt. *Hi.* 1. weiß werden; 2. weiß machen; 3. beschämen.
לבן *a. Pa.* 1. ziegelförmig, viereckig machen; 2. mit Lehm bestreichen.
לָבָן *h. m.* 1. weiß; 2. das Weiße im Auge. לְבָנִים weiße Gewänder; 3. baumlos. שָׂדֶה לָבָן ein Feld mit Getreide oder Hülsenfrüchten ohne Bäume; 4. (bei Feigen) grün.
לִבְנָא *a. m.* dass.
לִבְנָא *a. m., ind.* לְבַן Gn 30, 37 Weißpappel (*Populus alba*).
לְבֵנָה s. לְבֵינָה.
לְבָנָה *h. f.* Mond.
לְבָנוֹן 1. Libanon; 2. (bildl.) Tempel.
לַבְנוּנִית *h. f.* Weißes.
לַבְנוּת *h. f.* dass.
לִבְנָן (Dt 11, 24, Jes 29, 17) Libanon.
לִיבָנוֹס *gr.* (Λίβανος) Libanon.
לְבֵיסָא, לְבֵיס *gr. m.* (λέβης) Kessel, Becken.
לַבְקָן *gr. m.* (λευκόν) weiß.
לִיבְרָא *lat. f.* (*libra*) Pfund.
לברות 1. לִבְרְנָת, s. לִבוּרְנֵי(?) Flußname.
לַבַּרְכִּים *gr. m.* (ἀλαβάρχης) Haupt der Juden in Alexandria.
לִבּוּרְנֵי *gr. f.* (λιβυρνή), *pl.* לִבּוּרְנִין, לִבּוּרְנָן 1. eine Art Kriegsschiff; 2. Schiff.
לברנטין 1. לוּטְרִין.
לִבּוּרְנְקָא *gr. m.* (λιβυρνική), *pl. d.* לִבּוּרְנְקַיָּא Jes 3, 22 (MS לִבּוּרְנְסַיָּא) liburnisches Gewand.
לָבַשׁ *h.* anziehen, anlegen (vom Untergewand); 2. bekleiden. *Pu. pt.* bekleidet. *Hi.* anlegen, bekleiden.
לְבֵשׁ *a., pf.* 3 *f. sg.* לְבֵישַׁת Gn 38, 19, *ipf.* יִלְבַּשׁ Lv 6, 3 anziehen, bekleiden. *Aph.* 1. *pf. c. s.* אַלְבֵּישִׁנּוּן Gn 3, 21 bekleiden; 2. anziehen; 3. ergreifen.

לְבָשָׁא *a. m., c. s.* לְבָשֵׁיהּ Gn 39, 12, 2K 4, 42 Soc 59 Gewand.
לַבְּתָא *a. f.* Flamme.
לוֹגָא *gr.* männl. Personenname (Λόγος).
לֻגָא s. לוֹגָא.
לָגַז *h. m.* worfeln.
לְגָטוֹן, לֵיגָטוֹן *gr. m.* (ληγᾶτον) Legat.
לָגַאי *gr. m.* (λαγός) Hasenfell.
לְגִימָה *h. f.* 1. Verschlucken, Genießen; 2. Genuß.
לְגִימְתָא *a. f.* dass.
לְגִיוֹן *gr. m.* (λεγεών), *pl.* לְגִיוֹנִין, לְגִיוֹנוֹת 1. Legion, Truppe; 2. Soldat.
לִגְיוֹנָא *gr. m., pl.* לִגְיוֹנִין Ez 30, 9 dass.
לגין (jSanh 20[c]) l. טְגִין(?), s. טֶגָא.
לִגְלֵג *h.* 1. stottern; 2. spotten.
לַגְלֵג *a.* 1. stottern, stammeln; 2. spotten. *Pass.* verspottet werden.
לִגְלוּג *h. m.* Stammeln.
לַגְלוֹגָה *h. f., pl.* לַגְלוֹגִין Portulak (*Portulaca oleracea*). S. חֲלַגְלוּגָה.
לִגְמָא *a. m.* Verschlucken. *h.* מְלֹא לֻגְמָיו soviel der Mund faßt.
לוגמיא (BemR 2) l. זֵיטְמָא, s. זֵיטִימָא.
לָגִין *gr. m.* (λάγηνος) Krug.
לָגִינָא *gr. m., pl.* לָגִינִין Thr 4, 2 (nicht MS) dass.
לִגְנָא *gr. m.* (λινέα), *pl.* לִגְנִין Jes 28, 25 (MS לוּגְנִין) Furche.
לָגֵינְתָא *gr. f.* (λάγηνος) Krug.
לָגָם *gr.* männl. Personenname (Λόγος).
לוֹגִסְטוֹס *gr. m.* (λογιστής) Aufsichtsführer über Finanzen und Rechtswesen.
לֶגֶשׁ, לְגָשָׁא s. לֶבֶשׁ.
לוּדָאָה *lat. m.* (v. *ludi*) Gladiator.
לוּדִי *lat. m.* (v. *ludi*) dass.
לְדָנָא *a. m., c. s.* לְדָנַהּ 2S 20, 8 Scheide.
לוֹדָנָא *gr. m.* (λάδανον) Ladanum.
לָדִיקִי *h. m.* aus Laodicea.
לוּדְקִיָא *gr.* Ortsname (Λαοδίκεια).
לוּדָר *lat. m.* (*ludarius*) Gladiator.
לְהָא s. לְהִי.
להב *a. Schaph. pf.* שַׁלְהֵב verbrennen. *Ischtaph.* 1. *pt. f.* מִשְׁתַּלְהֲבָא Ex 9, 24 flammen, lodern; 2. verbrannt werden.
לַהַב *h. m.* Flamme.
לַהֲבָא *a. m.* dass.
לַהֲבָאָה *a. m., pl. d.* לַהֲבָאֵי Gn 10, 13 Lehabäer.
לֶהָבָה *h. f.* Flamme.
לַהֲבוּתָא *a. f.* dass.
לַהַג *h. m.* Studium.
להגיונהון (Thr 3, 62, nicht MS) l. הֶגְיוֹנְהוֹן, s. הֶגְיוֹנָא.
לְהוֹבָא *a. m., ind.* לְהוֹב Na 3, 3 Flamme.
לָהַט *h.* glühen, brennen. *pt. pass.* לָהוּט gierig. *Pi.* 1. glühen; 2. verbrennen.
לְהַט *a.* verbrennen.
לְהָטִים *h. m. pl.* Täuschung.
לְהִי *a., ipf.* יִלְהֵי Jes 42, 4 (MS יַהְלֵי) müde werden. *Aph. pf.* 2 *pl.* אַלְהֵיתוּן Mal 2, 17 (MS אַהְלֵיתוּן) müde machen. *Schaph. pf.* שַׁלְהִי müde machen. *pt. pass.* מְשַׁלְהֵי Gn 25, 29 ermüdet. *Ischtaph. pf.* אִשְׁתַּלְהִי Gn 47, 13 ermatten.
להם *h. Hitp. pt.* מִתְלַהֵם Ohrenbläser.
לָהֵן *a.* nur.
להת *a. Aph. pf.* אַלְהִית 2K 4, 34 Soc 59 hauchen, fauchen.
לְוָא *a., pf.* 3 *pl.* לְווֹ 2S 20, 2 sich anschließen, begleiten. *Pa.* begleiten. *Aph. pf.* 3 *pl.* אַלְוִיאוּ Gn 12, 20 dass.
לֵיוָאָה s. לֵוָאָה.
לוא טימיא l. לָאטוּמְיָא, s. לָטוּמְיָא.
לוּב Libyen.
לוּבָאָה *a. m., pl. d.* לוּבָאֵי Nah 3, 9 aus Libyen.
לוּבִי *h. m.* dass.
לוּבֶן *h. m.* 1. Weißes; 2. Ziegelmasse.
לוביר s. לופר.
לוֹג *h. m., pl.* לֻגִּים ein Flüssigkeitsmaß (0,505 Liter).
לוֹגָא (Lv 14, 10) *a. m.* dass.
לוֹד Ortsname (Lydda).
לוּד Lydien.
לוּדָא männl. Personenname.
לוּדָאָה *a. m., pl. d.* לוּדָאֵי Gn 10, 13 Lyder.

לוּדְאָה (?לֻדָּאָה) *a. m.* aus Lod (Lydda).
לוּדִי (?לֻדִּי) *h. m., f.* לוּדִית dass.
לוּדין ל׳ דקין (GnJII 32, 15) l. לְבִדְקִין, s. לוּבְדְקָא.
לָוָה I *h., pt. pass.* לָווּי begleiten. שֵׁם לָווּי Name mit näherer Bestimmung (Beiwort). *Pi.* 1. zugesellen; 2. geleiten. *Hi.* das Geleit geben. *Hitp.* 1. sich zugesellen; 2. sich geleiten lassen.
לָוָה II *h.* leihen (von jemand). *Hi.* (jemandem) leihen.
לוּז I *h. Ni.* verkehrt sein. *Hi.* verkehren.
לוּז II *h. Hi.* Übles reden.
לוּז Ortsname.
לוּז *h. m.* Mandelbaum, Mandel. לוּז שֶׁל שִׁדְרָה die „Mandel" der Wirbelsäule (Steißbein).
לוּזָא *a. m., ind.* לוּז Gn 30, 37 dass.
לוח *h. Pu. pt.* מְלֻוָּח als Tafel geformt(?).
לוּחַ *h. m., pl.* לוּחוֹת, לֻוחִים Tafel, Brett.
לוּחָא (Ex 26, 16) *a. m., pl.* לוּחִין, *c.* לוּחֵי Ex 31, 18, לֻוחִין dass.
לוּחָא s. לוּעָא.
לוּחַאְתָא (Hos 11, 4) s. לְחָיָא.
לוּט *h. m.* Mastix.
לוּט *h.* verfluchen.
לוּט *a., pf.* לָט Lv 20, 9, *c. s.* לָטַנִי(!) 1K 2, 8 (MS לָטַנִי), *imp.* לוּט Nu 22, 6 verfluchen. *Itpe. pt. pl.* מִתְלָטִין Mal 3, 9 verflucht werden. Vgl. לְטַט.
לְוָטָא (Nu 5, 21; Mal 3, 9, MS לוּטָא) *a. m.* Fluch.
לְוָטִין *h. m. pl.* geheime Künste, Zauberei.
לוֹטֶם *h. m.* ein Gewürz (*Ladanum?*).
לְוָטְתָא *a. f., c. s.* לְוָטְתֵיהּ 2S 16, 12 (MS לוּטְתֵיהּ) Fluch.
לְוַי (Gn 30, 34), לְוַי *a. h.* o daß doch!
לֵוִי *h. m.* 1. Levit, Mitglied des Stammes Levi; 2. männl. Personenname.
לְוָיָא *a. m., ind.* לְוָי GnJI 18, 8 (MS לווי), לְוָאי Dickmilch (nach dem Arab. Biestmilch).
לְוִיָּה I *h. f.* 1. Levitin; 2. Levitenschaft; 3. Levitenamt.
לְוָיָה II *h. f.* 1. Geleit, Begleitung; 2. Karawane.
לְוִיטַס *gr.* männl. Personenname (Λεϋίτης).
לִוְיָאנוֹס *lat.* männl. Personenname (*Livianus*).
לְוָיְתָא *a. f.* 1. Geleit; 2. Karawane.
לִוְיָתָן (Ct 8, 2) *h. m.* sagenhafter Fisch.
לוכיד s. לופר.
לול ein Zauberwort.
לוּל *h. m.* 1. kleine Öffnung, enger Raum; 2. Scheideneingang des Weibes; 3. Öffnung (im Hause); 4. Zwischenraum zwischen Altar und Altaraufgang. לוּל שֶׁלַּתַּרְנְגוֹלִים Hühnerstall.
לוּלָא *a. m.* dass.
לולא (Sifre Dt 51) l. אֻלָּם.
לוּלָאוֹת *h. f. pl.* Schleifen.
לוּלָב *h. m.* 1. Zweig, Sproß; 2. junger Palmzweig (für das Hüttenfest); 3. Schraube der Olivenpresse.
לוּלְבָא *a. m., pl.* לוּלַבִּין Lv 23, 40. 1. Zweig; 2. junger Palmzweig.
לוּלְבָא(?) männl. Personenname.
לולגין או ל׳ (Tos. Kel. B.K II 3) l. אַנְלְגִין.
לוּלֵו s. לַבְלֵב II.
לוליון לולין (bAbZ 18ᵇ) l. לוּדִין.
לוּן *h. Hi.* הֵלִין murren, sich auflehnen. *Hitpal.* הִתְלוֹנֵן dass.
לוֹעַ *h. m.* 1. Kiefer, Backenknochen; 2. Backen.
לוּעָא (Dt 18, 3) *a. m.* dass.
לוּף *h. m.* 1. ein Zwiebelgewächs; 2. לוּף הַשּׁוֹטֶה eine wilde Abart davon; 3. (TosKel. Bab. b. IV 8) l. לֵב.
לוּף *a.* verbinden.
לוּפֵי (Ex 26, 4) *a. m. pl. ind.* Verbindung.
לופיז l. לְפֵיז.
לופין (bBab 44ᵃ) l. לְפֵיז.
לוּפְתָא *a. f.* Verbindung.
לוּץ *h.* spotten. *Hi.* הֵלִיץ verspotten. *Hitpol.* הִתְלוֹצֵץ spotten.
לִיוְקָאָה *a. m.* (Λιβυκός) aus dem Nomos Libykos in Ägypten.

לֵוְקִיאנֵי, לֵוְקָנֵי *gr. m. pl.* (λευκόν) weiß.
לֶוְקָן *gr. m.* (λευκόν) weiß (v. weißen Hautflecken).
לוש *h.* kneten. *Ni.* geknetet werden.
לוש *a., pt. pass.* לִישׁ Nu 11, 8 dass. *Pa. pt. pass. f.* מְלַוְּשָׁא Jes 9, 4 hin und her gezogen, beschmutzt.
לְוָת (Gen 2, 19) *a.* zu, bei. מִלְּוָת Ex 11, 8 von.
לְזָא(?) *a.* weichen.
לְזְבֵּז s. לְבְזְבֵּז.
לְזוּת *h. f.* böse Nachrede.
לַח *h. m.* 1. feucht; 2. frisch.
לַחֲדָא (Gn 12, 14) *a.* sehr. עַד לַחֲדָא Gn 27, 34 gar sehr.
לְחָה *h. f.* Feuchtigkeit.
לְחוּד (Gn 18, 8) *a.* 1. besonders; 2. nur. *c. s.* בִּלְחוּדוֹהִי Lv 13, 46 er allein.
לְחוּשָׁא (GnJI 30, 32) *a. m.* schwärzlich(?).
לְחוּתָא (Hos 11, 4, MS לְחוּתָא) *a. f.* Backenseil (am Joch des Ochsen).
לְחִי *h. m., du.* לְחָיַיִם 1. Kiefer, Backenknochen. פֶּרֶק שֶׁל לְחִי Gelenkkopf des Unterkiefers; 2. Backe; 3. das Backenseil (am Joch des Ochsen); 4. das Backenstück am Helm; 5. Latte, Pfahl; 6. der Lenkgriff am Pflug.
לְחְיָא *a. m.* 1. *pl. d.* לְחְיָתָא Ho 11, 4 (MS לְחוּתָא) dass.; 2. Latte, Pfahl; 3. *pl.* לְחֵי ein Fanggerät.
לְחַיֵּי (Ru 3, 15) *a.* zum Wohlsein! wohlauf! S. חַיָּא.
לְחִיכָה *h. f.* Lecken.
לְחֵינָה *h. f.* Magd.
לְחֵינְתָא (Gn 35, 22) *a. f.* 1. dass.; 2. Kebsweib.
לְחִישָׁה *h. f.* 1. Flüstern; 2. Zischen; 3. üble Nachrede; 4. Besprechen (Zaubern).
לְחִישְׁתָא *a. f.* Flüstern.
לְחָיְתָא *a. f.* 1. Festung; 2. *c.* לְחָיַת Nu 21, 15, Dt 2, 9 Ortsname (bibl. Ar).
לְחַךְ *h.* lecken. *Pi.* lecken, verzehren.
לְחַךְ *a., pf.* 3 *sg. f.* לְחֵיכַת 1K 18, 38 (MS לַחֵיכַת, so auch Soc 59) 1. auflecken; 2. verzehren. *Pa. ipf.* 3 *sg.* יְלַחֵיךְ Mal 3, 19 Or. 1474 (Soc 59 יְלָחֵיךְ), *pl.* יְלַחֲכוּן (Dalm., Gr. 251) Jes 49, 23 Soc 59 1. ablecken, auflecken; 2. *pt.* מְלַחֵיךְ Nu 22, 4 verzehren.
לְחְלוּחַ *h. m.* Feuchtigkeit.
לְחְלוּחָא *a. m.* Saft.
לַחֲלוּחִית *h. f.* Frische, Jugendkraft.
לְחְלוּחְתָא *a. f.* Saft, Brühe.
לְחְלוּךְ *h. m.* Lecken.
לְחְלֵחַ *h. Pass.* feucht werden.
לַחְלַח *a.* feucht machen, fließen machen.
לחם *h. Ni.* kämpfen. *Hi.* zusammenfügen. *Hitpa.* streiten.
לֶחֶם *h. m.* 1. Brot; 2. Unterhalt; 3. Masse.
לַחְמָא (Gn 3, 19) *a. m., ind.* לְחֵים Ex 16, 29 1. Brot; 2. Speise.
לַחְמִי *h. m.* aus Bethlehem.
לַחְמָנִית *h. f.* eine Art Gebäck.
לָחַץ *h.* drücken.
לָחַשׁ *h.* 1. flüstern, zuflüstern; 2. knistern; 3. besprechen (durch Zauberformeln). *Ni.* durch Einflüsterung veranlaßt werden. *Pi.* 1. flüstern; 2. zischen; 3. üble Nachrede führen; 4. verleiten.
לְחַשׁ *a.* 1. flüstern; 2. besprechen (durch Zauberformeln). *Pa. pt. pl.* מְלַחֲשִׁין 2S 12, 19 dass. *Itpe.* durch Besprechung geheilt werden.
לְחָשָׁא *a. m., pl. c. s.* לְחָשֵׁיהוֹן Ex 7, 11 Besprechung, Zauberei.
לחת *h. Hi.* lechzen.
לחת *a. Aph.* dass.
לְחְתָּא *a. f.* Mitte der Fußsohle oder des Fußrückens.
לְטָא *a., pf. c. s.* לַטְיַהּ Gn 5, 29 (MS לָטָהּ), לַטְיַהּ Nu 23, 8 (MS לְטֵיהּ), *pt.* לְטֵי Koh 7, 22 (MS לָט) verfluchen.
לְטוּמָא *a. m., ind.* לְטוּם Gn 37, 25 ein Gewürz (*Ladanum?*).
לְטוּתָא *a. f.* Fluch.
לטט *a. Pa. pf.* 3 *pl.* לַטִּיטוּ (Dalm.,

Gr. 317, 327) Ri 9, 27 (MS לָטוּ), *pt. pass. pl. c. s.* מְלָֽטְטָךְ Gen 12, 3, *inf. c. s.* לְמָטוּתָךְ Dt 23, 5 verfluchen. *Itpa.* verflucht werden.

לָטִים *h. m. pl.* Geheimkünste.

לוּטְיָנוּס *gr.* männl. Personenname (Διοκλητιανός).

לְטִישָׁה *h. f.* Schärfen, Schleifen.

לָטוּמְיָא *gr. f.* (λατομία) Steinbruch.

לוטסאי, לטוסאי l. רָדוּסָאֵי, s. רָדוּסָאָה.

לֵיטוֹר (falsch לימיר) *gr. m.* (ῥήτωρ) Anwalt.

לִטְרָא *gr. f.* (λίτρα), *pl.* לִטְרָאוֹת, לִטְרִין Pfund.

לְטֻרְגְּיָה *gr. f.* (λειτουργία) Frone, Leistung für den Staat.

לוּטְרְיָא, לוּטֵרִין *gr. m.* (λουτήριον) Badewanne.

לִטְרְתָּא *gr. f.* (λίτρα) Pfund.

לָטַשׁ *h.* abschleifen, glatt machen.

לְטַשׁ *a.* dass.

לֵי. לֵי נָא l. לֵינָא. לֵי נַן l. לֵינַן. s. לֵית.

לֵי = לְהֵי, s. הֵי.

לַיָּא *a.* wohin.

לַיָּא männl. Personenname.

לֵיאוּתָא *a. f., c.* לֵיאוּת Gn 31, 42 1. Mühe; 2. Erarbeitetes; 3. Erzürnendes (Sünde).

ליבוי (jKil 31ᶜ) l. לוּבִים.

ליד s. יְלַד.

לַיְדָא (= לְהַיְדָא) s. הַיְדָא.

לֵידָה *h. f.* Geburt.

לֵיוָאָה (Ex 4, 14) *a. m.* Levit.

לִיוָה *h. f.* üble Nachrede.

לֵיחָה *h. f.* 1. Feuchtigkeit; 2. Eiter.

לַאִיטוֹר *gr. m.* (ῥήτωρ) Anwalt.

ליל (Tos. BabB I 4) l. לוּל.

לַיִל *h. m., pl.* לֵילוֹת, לֵילִין Nacht.

לֵילָא I *a. m.* dass.

לֵילָא II *a. m.* Wehklage.

לַיְלָה *h. m.* Nacht.

לילו, גְּמַרַת ל׳ l. גְּמַרַת לֵילֵי, s. גְּמַרְתָּא.

לֵילֵי (Nu 9, 21) *a.* nachts.

לֵילְיָא (Gn 1, 5) *a. m., pl.* לֵילָוָן Ex 24, 18 Nacht.

לִילִית *h. f., pl.* לִילִין Name eines weiblichen Dämons.

לִילִיתָא *a. f., pl.* לִילִין Jes 34, 14 dass.

לִין *h.* übernachten. *Hi.* 1. über Nacht behalten; 2. über Nacht stehen lassen. *Hitpol.* הִתְלוֹנֵן Zuflucht nehmen.

לֵינָא, לֵינָה s. לֵית.

לִינָה *h. f.* Übernachten. בֵּית לִינָה Schlafzimmer.

לְיוֹנְטִי *gr.* männl. Personenname (Λεόντιος).

לִיסְתָּא *a. f.* Mutterleib.

לֵיעוּתָא s. לֵיאוּתָא.

לִיעֶזֶר männl. Personenname (Elieser).

לֵיעֲנוּתָא *a. f.* Mühe, Arbeit.

לַיְצָן, לֵיצָן *h. m.* Spötter, Ausgelassener.

לֵיצָנָא *a. m.* dass.

לֵיצָנוּת *h. f.* Spott, Ausgelassenheit.

לֵיצָנוּתָא (Koh 7, 4, MS לִיצָנוּתָא) *a. f., c.* לֵיצָנוּת Koh 2, 2 (MS לִיצָנוּת) dass.

לַיִשׁ I *h. m.* Löwe.

לַיִשׁ II Ortsname.

לַיִשׁ III *h. m.* Teig.

לֵישָׁא (Ex 12, 39), לַיְשָׁא *a. m., c. s.* לֵישְׁהוֹן Ex 12, 34 dass.

לִישָׁה *h. f.* Kneten.

לִישְׁתָּא *a. f.* dass.

לֵית (Nu 5, 8), לַיִת (= לָא אִית) *a.* es gibt nicht, es ist nicht. *c. s.* לֵיתוֹהִי Nu 24, 17, לֵיתוֹהִי Gn 37. 30, לֵיתְנוּן Gn 31, 2. לֵינָה = לֵית אֲנָא, לֵינַן = לֵית אֲנַן.

לֵיתָא (Gn 49, 9, Ez 19, 2) *a. m.* Löwe.

לַכָּא *x. m.* Lack.

לְכָא (Ex 2, 12) *a.* hierher. S. כָּא.

לְכָא I *a. m.* Rühren.

לְכָא II (Est II 1, 9; 2, 8) *a.* (= לֵית כָּא) es gibt hier nicht, es ist hier nicht.

לכד *h. Ni.* eingenommen werden, gefangen werden.

לְכַד *a.* ergreifen. *pt. pass.* לְכִיד Est II 1, 8 fassend. *Itpe. pf.* אִתְלְכֵד Koh 7, 27 (MS אִתְלְכַד) ergriffen werden.

לכין (bSanh 106ᵃ Ar.)?

לְכָךְ *h.* deshalb. הַלְּכָךְ dass. S. כָּךְ.
לְכַךְ *a.* zusammenrühren.
לכלב s. לבלבו.
לִכְלוּךְ *h. m.* 1. Befeuchtung; 2. Befleckung.
לִכְלוּכִית *h. f.* 1. Feuchtigkeit, Frische; 2. Schmutz; 3. weibl. Personenname.
לִכְלֵךְ *h.* 1. anfeuchten; 2. beflecken. *Pass.* 1. befeuchtet werden; 2. befleckt werden.
לַכְלֵךְ *a., pt. pass.* מְלַכְלַךְ 1. verdickt; 2. gesättigt.
לכנון s. כְּרִסוֹלַכְנוֹן.
לְכִים, לְכִיסָא *gr. m.* (λεῦκος) eine Fischart.
לְכְסָה *gr.* männl. Personenname (Ἀλέξανδρος).
לְכְסָן, לוֹכְסָן *gr.* (λοξόν) schräg, in der Diagonale.
לֶבֶשׁ *h. m.* Kiefernadelwolle, sog. Holzwolle. I. Löw.
לַבְתָּא *a. f.* Bolzen(?).
לוּלְיָנִי *h. m.* (v. Ἰουλιανός) 1. julianisch. לוּלְיָנִית eine Art des Haarscheerens (treppenförmig); 2. Julian.
לוּלְיָנוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἰουλιανός).
לֶמָא *lat. m.* (*nummus*) Münze.
לְמָא (1S 12, 21, Jes 2, 22) *a. m.* nichts.
לַמְבַּרְנְיָא (NuJI 24, 24) *lat. f.* (*Liburnia*) Liburnien.
לָמֶד Buchstabenname.
לָמַד *h.* 1. lernen; 2. (aus dem Schrifttext) erschließen. *pt. pass.* לָמוּד gewöhnt. *Ni.* gelehrt werden. *Pi.* 1. lehren. לִמֵּד זְכוּת עַל zum Vorteile jemandes aussagen. לִמֵּד חוֹבָה עַל zum Nachteil jemandes aussagen; 2. aus einer Schriftstelle herleiten; 3. verbinden, zusammenlegen. *Pu. pt.* מְלֻמָּד erfahren. *Hitp.* sich üben.
לָמֵד *h. m.* 1. erschließend; 2. erschlossen; 3. gewöhnt.
לָמָּה s. מָה.
לָמָּה *h.* nichts.

לִמּוּד *h. m.* 1. Lernen; 2. Zensurlesart f. תַּלְמוּד; 3. Gewohnheit, Gewöhnliches; 4. *pl.* לִמּוּדִין Gestell, Einfassung.
לִמּוֹז *h. m.* schielend(?).
לְמִידָה *h. f.* Studium.
לִמְלֵם *h.* murmeln, murren.
לִימֵן, לִימֵין *gr. f.* (λιμήν) Hafen.
לוּמִּין *gr. m.* (νουμμίον) eine kleine Münze.
לָמוֹס *gr. m.* (λάμος?) Hund.
לַמְפָּד *gr. m.* (λαμπάς) Fackel.
לַמְפָּדִם *gr. m.* (vgl. λάμπαδος) dass.
לִימְצָא *x. m.* (provenc. *limaça*) Schnecke.
לונבא l. לוּנְבָא.
לֻנְטִין *lat. m.* (*lintio*) Gassenkehrer.
לְנְטִית s. אֲלוּנְטִית.
לִינְיָא (falsch לוניא) *gr. f.* (λινέα) Schnur.
לוּנְבָא, לוּנְבֵי *gr. f.* (λόγχη), *pl.* לוּנְבִיּוֹת Lanze.
לְסוּטָא *x. m.* ein Kleidungsstück.
לֵיסְטָאָה *gr. m.* (λῃστής) Räuber.
לְסוּטָה *x. f.* ein Kleidungsstück.
לֵיסְטוּת *gr. f.* Räuberei.
לֵיסְטְיָא *gr. f.* (λῃστεία) dass.
לֵיסְטָיוּת *gr. f.* dass.
ליסטטירין SchirR 6, 4 (?).
לסטם l. לִסְטֵם.
לֵיסְטִים *gr. m.* (λῃστής), *pl.* לִסְטִין Ri 5, 11 Räuber.
לִסְטֵם *gr.* rauben.
לוּסְטוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἰοῦστος).
ליסטרא, ליסטרון. ל׳ זומא s. זוּמַלְסְטְרָא, זוּמַלְסְטְרוֹן.
לֶסֶת *h. f., pl.* לְסָתוֹת 1. Kiefer, Backenknochen; 2. Backe.
לִסְתָּא (Mi 4, 14) *a. f.* 1. *c. s.* לִסְתֵּיהּ 1K 22, 24 (MS לִסְתָּא), *c.* לֵיסַת Jes 23, 28 dass.; 2. s. לִיסְתָּא.
לעב *h. Hi.* Mutwillen treiben, spotten.
לעב *a. Itpa. pt.* מִתְלָעַב Gn 27, 12 (Hab 1, 10 מִתְלָעֵב) dass.
לַעֲבָא *a. m., ind.* לְעֵיב Jer 20, 8, Ez 22, 4 (לְעוֹב Jer 20, 7) Gespött.
לָעַג *h.* spotten. *Hi.* dass.

לעג *a. Pa. pt. pl.* מְלַעֲגִין Jer 8, 18 dass. *Aph.* dass.
לַעַג *h. m.* Spott.
לַעֲגָא *a. m., ind.* לַעַג Jer 20, 8 Kimch. (MS לְעֵיב) dass.
לָעוֹז *h. m., pl.* לָעוֹזוֹת Fremdsprachiger (Grieche).
לָעוֹזָא *a. m.* dass.
לְעוּנִים *h. m. pl.* eine Meldenart (*Atriplex*).
לָעַז *h.* 1. eine fremde Sprache (bes. Griechisch) reden; 2. üble Nachrede führen. *Hi.* dass.
לַעַז *h. m.* 1. fremde Sprache (bes. Griechisch); 2. Sprache; 3. Nachrede.
לַעְזָר männl. Personenname (Eleasar).
לָעַט *h.* verschlucken. *Hi.* verschlucken lassen.
לְעֵי *a.* 1. sich mühen; 2. arbeiten, studieren; 3. *pf.* 1 *pl.* לְעֵינָא Thr 5, 5 (MS לְאֵינָא) ermüden. *Aph.* müde machen. S. לְאֵי.
לְעֵי (v. אֶלְעַי) männl. Personenname.
לְעִיטָה *h. f.* in den Mund Stecken.
לְעֵינִין s. לְעוּנִים.
לְעִיסָה *h. f.* Brei (Gekautes).
לְעִיסְתָא *a. f.* dass.
לַעֲנָה männl. Personenname.
לַעֲנָה *h. f.* 1. Wermut; 2. Bitterkeit.
לְעַנְתָּא *a. f.* dass.
לָעַס *h.* kauen.
לְעַס *a., inf.* מִלְעַס Koh 12, 3 dass.
לפא *a. Aph.* schichten.
לְפָדָא *gr. m.* (λοπάς) 1. Schüssel, Pfanne; 2. Gericht.
לפוד (Tos. Bech V 9) l. לְפֵיז.
לפופא *a. m.* Verbindung.
לֶפְטָא *gr.* (λεπτά) einzeln, s. קְטָלֶפְטָא.
לַפִּיד *h. m.* Fackel.
לַפִּידָא *a. m.* dass.
לְפֵיז(?) *h. m.* mit starken Augenbrauen.
לפיטטו (Tanch. Bub. Ber. 24) l. גְּלַקְטִינוֹן.
לְפִיכָךְ *h.* deshalb. S. כָּךְ.
לוּפְיָנִי *lat.* männl. Personenname (*Jovianus*).
לִפְלוּף *h. m.* Sekret des Auges.
לִפְלוּפָא *a. m.* Gewickeltes (vom Krautkopf).
לִיפַס *gr. m.* (λοιπάς) Steuer (eigentl. Steuerrückstand).
לְפִיס *gr. m.* (λεπίς) Schuppe.
לֶפָס *gr. m.* (λοπάς), *pl.* לֶפָסִין Pfanne, Tiegel.
לְפָסָא *gr. m.* dass.
לַפְסָן *gr. m.* (λαψάνη) Ackersenf (*Sinapis arvensis*).
לָפַף *h.* umschlingen. *Pi.* 1. dass.; 2. wickeln (vom Säugling). *Pu. pt.* umwickelt.
לפף *a. Pa.* 1. *pf.* לְפֵיף Ex 36, 10 verbinden; 2. *pf.* 1 *sg.* לְפֵיפִית Thr 2, 22 einwickeln, wickeln; 3. formen. *Itpa. ipf.* יִתְלַפַּף Ex 28, 7 1. verbunden werden; 2. eingewickelt werden.
לְפָצָא *gr. m.* (λοπάς) Schüssel, Pfanne.
לפקקה (LvJI 1, 16 Ar., MS זרוקפיה) s. זרוקפא.
לוֹפֵר, לוֹפִיר(?) *gr. m.* (ληπτήρ) Häscher.
ליפרוס s. מַקְרוֹלִפְרוֹס.
לָפַת *h.* 1. umschlingen; 2. verbinden. *Pi.* würzen.
לפת *a. Pa.* als Zugemüse verwenden. *Itpe.* als Würze verwendet werden.
לֶפֶת *a. f.* 1. Würze, Zugemüse; 2. *pl.* לְפָתוֹת Saatrübe (*Brassica rapa*).
לִפְתָּא (Ru 3, 8) *a. f.* Saatrübe.
לפתותא (Tanch. Ekeb 7) l. לְפִתּוּתָא (Dupl. zu לֶפֶת), s. פִּתּוּתָא.
לִפְתָּם, לִפְתָּן I *h. m.* Mann mit unten spitzem Kopf.
לִפְתָּן II *h. m.* Zugemüse.
לִפְתָּנָא *a. m.* dass.
לֵץ *h. m.* Spötter, Leichtsinniger.
ליצוי, לצוי (bBabB 75[b])?
לָצוֹת *h. f.* 1. Spötterei, Leichtsinn; 2. Belästigung.
לְקָא *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* לְקוֹ Ex 5, 14 geschlagen werden; 2. leiden. 1. *pt.* לְקֵי 2 K 5, 1 Soc 59 geschlagen; 2. *f. pl.*

לְקָן Gn 41, 6 kümmerlich. *Aph.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אַלְקֵי Lv 26, 21 schlagen; 2. *inf.* אַלְקָאָה Dt 25, 2 Prügelstrafe erteilen.

לוקיבוסת l. לוגולֶוֹטִים *gr. m.* (λογοκλέπτης) Plagiator.

לָקָה *h.* 1. geschlagen werden; 2. Prügelstrafe erhalten; 3. leiden. *pt. pass.* לָקוּי leidend, anomal. *Hi.* 1. schlagen; 2. Prügelstrafe erteilen; 3. leiden machen. *Ho. pt.* מֻלְקֶה geschlagen, leidend.

לָקוֹחַ *h. m., pl.* לָקוֹחוֹת Käufer.

לְקוּחַ *h. m.* 1. Kauf; 2. Heirat.

לָקוֹט *h. m., pl.* לָקוֹטוֹת Getreidesammler (bei der Nachlese).

לִקּוּט *h. m.* Sammlung. ל׳ עֲצָמוֹת Sammlung der Gebeine einer Toten, zur definitiven Bestattung.

לָקוֹטָא *a. m.* Getreidesammler (bei der Nachlese).

לָקוּתָא *a. f.* 1. *c. s.* לָקוּתְהוֹן Dt 32, 32 (MS רָבוּתְהוֹן) Geschlagenwerden, Züchtigung; 2. Anomalität.

לָקַח *h.* 1. empfangen; 2. nehmen; 3. kaufen; 4. heiraten. *Ni.* 1. genommen werden; 2. gekauft werden; 3. geheiratet werden. *Hitp.* eingeschlossen sein.

לקח *a. Itpe.* geheiratet werden.

לֶקַח *h. m.* 1. Lehre; 2. Kauf.

לָקַט *h.* 1. Nachlese halten; 2. zusammenfalten. *Ni.* 1. eingesammelt werden; 2. glatt gemacht werden. *Pi.* 1. sammeln, auflesen; 2. ablesen, pflücken; 3. Nachlese halten; 4. ausreißen (Haar). *Pu.* Nachlese gehalten werden. *Hi.* 1. (Futter) auflesen lassen; 2. Nachlese halten lassen; 3. (zu voller Entblößung der Eichel) die Reste der Vorhaut entfernen; 4. durch Stopfen Geflügel füttern. *Hitp.* 1. einzeln aufgelesen werden; 2. gesammelt sein.

לְקַט *a.* 1. sammeln; 2. *pt. pass.* לְקִיט 1K 7, 19 zusammenfalten; 3. *inf.* מִלְקַט Ex 16, 26 auflesen. *Pa.* 1. *pf.* לַקֵּיט Gn 47, 14, *ipf.* 2 *sg.* תְּלַקֵּט Lv 19, 9 einsammeln; 2. auflesen; 3. *pt. pl.* מְלַקְּטִין Est II 3, 8 genießen. *Aph.* (Futter) auflesen lassen.

לֶקֶט *h. m.* 1. Nachlese (von der Ernte nach Lv 19, 9); 2. Zusammenfalten.

לְקָטָא *a. m.* 1. Lv 19, 9 Nachlese; 2. Inhalt des Kropfes eines Vogels.

לוקטא (EchR 1, 1) l. לְכְּטָא.

לקטיא, לקיטיא. כְּפַר ל׳ Ortsname.

לָקוּטֵינֵנְטוּם *lat. m.* (*locotenens*) Stellvertreter.

לֶקְטִיקָא *lat. f.* (*lectica*) Sänfte.

לְקִיחָה *h. f.* 1. Nehmen, Ergreifen; 2. Hinwegnahme; 3. Kauf; 4. Heirat.

לָקִיט *h. m.* Sammler, Aufleser.

לְקִיטָא *a. m.* Getreidesammler (Armer).

לְקִיטָה *h. f.* Einsammeln.

לָקִישׁ *h. m.* 1. spät; 2. Spätsaat; 3. männl. Personenname.

לַקִּישָׁא (Ho 6, 3) *a. m.* 1. *ind.* לַקִּישׁ Dt 11, 14 Spätregen; 2. *pl. d.* לַקִּישַׁיָּא Gn 30, 42 Spätling.

לַקִּישׁוּתָא *a. f., c.* לַקִּישׁוּת Gn 30, 42 Spätwerfen (der Schafe).

לְקָן *gr. m.* (λευκόν) Name einer Münze.

לוקן s. לוּקוּס II.

לַקְנָא (Ri 6, 38, MS לְקְנָא), לְקוּנָא, לְקִינָא *gr. f.* (λεκάνη) Becken.

לַקְנִי (bChull 63ᵃ) *h. m.* eine Vogelart.

לְקוֹנְיָא *a. m.* aus Lykaonien (Λυκαονία).

לְקִינִיתָא, לַקְנִיתָא *gr. f.* (λεκάνη) Becken.

לְקוֹנִיקוֹס *gr. m.* (Λυκαονικός) lykaonischer Esel.

לוּקוֹס I *gr. m.* (λύκος) Wolf.

לוּקוֹס II, לוּקִים *gr.* männl. Personenname (Λούκιος, Λουκᾶς).

לָקַק *h.* lecken. *Pi. Hi.* dass.

לְקָרָה *gr.* männl. Personenname (Λοκρός).

לקשׁ *h. Hi.* 1. spät tun; 2. verzögern, verspäten.

לקשׁ *a. Pu.* spät werfen (Junge). *Aph.* verspäten.

לורטיא l. לוּטְרְיָא.
לְרַע (Ez 1, 27) *a.* unten, unterhalb. מִלְּרַע Gn 1, 7 dass. S. רַע.
לָשׁוֹן *h. c., pl.* לְשׁוֹנוֹת 1. Zunge; 2. Sprache; 3. Ausdruck, Redeweise. ל' נָקִי decente Redeweise (Euphemismus). ל' הָרָע üble Nachrede. ל' רַבִּים, ל' יָחִיד Singular, Plural. ל' נְקֵבָה, ל' זָכָר Masculinum, Femininum; 4. Streifen, Zapfen. לְשׁוֹן יָם Meerbusen.
לְשִׁישִׁית *h. f.* eine Pflanzenart.
לִשְׁכָּה *h. f., pl.* לְשָׁכוֹת 1. Kammer (im Heiligtum); 2. Schatzkammer, Schatz (des Tempels).
לִשְׁכְּתָא *a. f., c.* לִשְׁכַּת Jer 35, 4 dass.

לְשַׁלֶּשֶׁת *h. f.* Auswurf.
לְשַׁלְשְׁתָא *a. f.* Rotz, Schaum.
לשן *h. Hi.* üble Nachrede führen.
לשן *a. Aph.* dass.
לִשָּׁנָא *a. m., ind.* לִשָּׁן Ex 4, 10 1. Zunge; 2. Sprache; 3. Redeweise, Ausdruck. ל' קְלִילָא nachlässige Redeweise. ל' מְעַלְּיָא Euphemismus. ל' בִּישָׁא üble Nachrede. לִשָּׁן תְּלִיתַי Verleumdung.
לָתָא *a. m.* Schicksal (?).
לְתִיתָה *h. f.* Anfeuchten (des Getreides).
לֶתֶךְ *h. m.* ein Trockenmaß (ein halbes Kor).
לָתַת *h.* anfeuchten (Getreide).
לְתַת *a.* dass.

מ

מ 1. dreizehnter Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 40.
מִ, מֵ *h. a.* 1. s. מִן; 2. als μή gedeutet.
מָ, מַ s. מָה, מָא.
מָא (Ex 32, 21) *a* was? מָדֵין Lv 10, 17, מָא דָא Gn 3, 13 was denn? מָאִם Gn 18, 30 wie, wenn? vielleicht. לְמָא Gn 31, 27 warum? לְמָא דְנָן Gn 25, 32 warum denn? כַּמָּא Ct 4, 1 wie sehr? כְּמָא Gn 13, 16, כְּמָא דְ Gn 17, 23 wie. מָא דְ Ex 12, 16 das, was. מָא Gn 28, 17 o wie. S. auch מָה, מַאי, מַי.
מַאֲבְבָא *a. m.* Blühen, Treiben.
מְאֹד *h.* sehr. מְאֹד מְאֹד gar sehr.
מַאֲדִים *h. m.* der Planet Mars.
מֵאָה *h., pl.* מֵאוֹת hundert. מָאתַיִם zweihundert.
מְאָה (Lv 26, 7) *a., pl. d.* מְוָתָא Ex 18, 25 hundert. מָאתַן Nu 1, 35 (MS מָתַן) zweihundert. תְּלָת מְאָה Nu 1, 23, תְּלָת מָאוָן dreihundert.
מאום (jAbZ 44[d]) l. מאוס, s. אִמָּאוּס.
מְאוּן (מֵיאוּן) *h. m.* Eheweigerung eines unmündig verheirateten Mädchens.

מאון. מי מ' (TosBabB V 6) ein Mittel zur Verfälschung des Honigs.
מְאוּם *h. m.* Verächtlichkeit, Ekel.
מְאוּסָא *a. m.* dass.
מָאוֹר *h. m., pl.* מְאֹרוֹת 1. Licht; 2. Leuchtkörper; 3. Lichtöffnung. מְאוֹר עֵינַיִם 1. Augenlicht; 2. blind.
מְאוֹרָע *h. m.* Ereignis, Begebenheit.
מֹאזְנַיִם *h. m. du.* 1. Wage; 2. Sternbild dieses Namens.
מאזנן, מאזנין s. מוֹזַנְיָא.
מְאָהָא (Est II 1, 2), MS מוֹדָה, s. ידה.
מאים. מי מ' (KohR 9, 13), s. מאון.
מַאי s. מַי.
מָאיִן *a. m. pl. ind.* Wasser. S. מַיָא.
מְאִיסָה *h. f.* Verachten.
מְאִיסוּתָא *a. f.* Verächtlichkeit.
מֵאִיר männl. Personenname.
מְאֵירָה s. מְאֵרָה.
מְאֵירְתָא (Dt 28, 20) *a. f.* Verwünschung.
מְאַךְ (Ri 19, 11) *a.* sinken, niedrig werden. *Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּמָאֵיךְ Jes 25, 5 (MS תְּמְאֵיךְ) erniedrigen, beugen. *Hi. ipf.* 1 *sg.* אַמְאֵיךְ Jes 13, 11 (MS אַמְאִיךְ) dass.

מַאֲכוֹלֶת *h. f.* 1. Laus; 2. Holzwurm, Wurmfraß.
מַאֲכָל *h. m., pl.* מַאֲכָלוֹת Speise.
מַאֲכֶלֶת *h. f.* Schlachtmesser.
מְאַלְּלָא *a. m., pl. c.* מְאַלְלֵי Nu 14, 6 Kundschafter.
מָאִם (Gn 18, 30) *a.* wie wenn? vielleicht.
מאמל s. מָפָל.
מַאֲמָר *h. m., pl.* מַאֲמָרוֹת Wort, Rede.
מֵאמְרָא *a. m., c.* מֵאמַר Ct 5, 13 (MS מֵימַר) dass. S. מֵימְרָא.
מַאן s. מַן.
מאן *h. Pi.* מֵיאֵן sich weigern, insbes. die Ehe verweigern.
מָאנָא *a. m., pl. c.* מָאנֵי Dt 1, 41 (MS מָנֵי) Est II 9, 22 1. Gerät; 2. Gefäß; 3. Gewand.
מָאַס *h.* verachten. *pt. pass.* מָאוּס verächtlich, widerlich. *Ni.* verachtet, verächtlich werden.
מְאַס *a.* dass. *pt. pass.* מְאִיס widerlich. *Itpe.* verächtlich werden.
מַאַס *h m.* Verachtung.
מְאַסָּא *a. m.* Arzt.
מְאִסַיָּא (EchR 3, 45) *a. m. pl.* Verächtliche. S. מְאַס.
מַאֲפֶה *h. m.* Gebackenes.
מְאַפְיָא *a. m., c.* מַאֲפֵי Lv 2, 4 dass.
מַאֲפֵל *h. m.* Dunkelheit.
מַאֲפֵלְיָה *h. f.* dass.
מָארָא *a. m.,* s. מָרָא.
מְאֵרָה *h. f.* 1. Verwünschung, Fluch; 2. Verwünschtes, Schlechtes.
מַאֲרוּפָה *h. f.* Hacke.
מָארֵי s. מָרָא, מָרֵי.
מַאֲרִיסָא *a. m.* Pächter.
מְאָרְעָא *a. m.* 1. Zeit; 2. Treffpunkt, Ziel. S. מְעָרְעָא.
מְאֻשְׁכָּן *h. m.* mit großen Hoden versehen.
מַבְגַּי männl. Personenname:
מְבַהֲתָנָא *a. m.* Schande verursachend.
מְבוֹאָה *a. m.* Zugang, Gasse.
מַבּוּג männl. Personenname (= מַבְגַּי).
מָבוֹי *h. m., pl.* מְבוֹאוֹת 1. Zugang, Flur; 2. Sackgasse.
מַבּוּל *h. m.* Sintflut.
מַבּוּלָא (Hb 3, 6) *a. m.* dass.
מַבּוּעַ *h. m.* Quelle.
מַבּוּעָא *a. m., pl.* מַבּוּעִין Ex 15, 27, מַבּוּעָן dass.
מַבּוֹרָא *a. m.* Fährmann.
מִבְחָרָא *a. m., c.* מִבְחַר Ex 15, 4 Ausgewähltes.
מְבִינָא (Jes 14, 22) *a. m.* Kehrbesen.
מְבַלְבְּלִיתָא *a. f.* vermischt (in bezug auf die Farben).
מַבְלִיגָא (Ct 3, 9) *a. m.* ein immergrüner Baum.
מַבְלַעְתָּא *a. f.* das obere Ende des Schlunds.
מְבָאנָה, מְבָנָא *a. m.* Kehrbesen.
מבסימא (jMaasr 52[a]) l. מַבְסִימָא.
מְבַסְּרָנָא *a. m.* Verächter.
מַבְעֶה *h. m.* wer die Feldfrucht eines andern nimmt, selbst oder durch sein Vieh.
מַבְעוּרָא *a. m., ind.* מַבְעוּר Jes 30, 14 Feuerstätte.
מַבְעִיר *h. m.* wer das Feld des andern durch sein Vieh schädigt.
מַבָּרָא *a. m.* Fähre.
מַבָּרָא *a. m.* Fährmann.
מַבְרַחַת *h. f.* eine Frau, die ihren Gatten vom Erbe ausschließt.
מַבְרִי s. בְּרָא II.
מַבְרַכְתָּא *a. f.* 1. Karawane; 2. Ortsname (?).
מְבַשְׁקְרָנָא *a. m.* das Erkennen.
מֶבֶת s. מוּבָאת.
מְבָתָא *a. f.* 1. Übernachten; 2. בֵּית מְבָתָא Gn 42, 27 Nachtherberge.
מְבָתוּתָא (Jes 1, 8) *a. f.* dass.
מַגֹּב s. מַגּוֹב.
מַגְבָּה *h. f.* 1. Einforderung (einer Schuld); 2. Einsammlung (von Almosen).
מגבי l. מַבְגַּי.

מַגְבְּיָא *a. m.* Alaun.
מַגְבִּילָה männl. Personenname.
מַגְבִּית *h. f.* Einsammlung (von Almosen).
מַגְבִּיתָא (2K 23, 25) *a. f.* Eintreibung (von Steuern).
מָגָג *h. m.* eine Schilf- oder Binsenart.
מָגַג *h.* zerfließen machen, auflösen. *Hitpal.* הִתְמַגְמֵג zerfließen.
מָגָגָא *a. m.* Saft, Auflösung.
מֶגֶד *h. m.* gute Frucht.
מִגְדָּא *a. m., pl.* מִגְדָּנִין Dt 33, 14 1. dass.; 2. Kostbarkeit.
מְגִדּוֹנִי *h. m.* aus Megiddo.
מִגְדָּל *h. m.* 1. *pl.* מִגְדָּלִים, מִגְדָּלוֹת Turm; 2. Taubenturm; 3. Schrank; 4. Ortsname.
מִגְדְּלָא *a. m.* 1. Gn 11, 4 Turm; 2. Ortsname (auch מַגְדְּלָא).
מִגְדְּלָאָה *a. m.* aus Magdala.
מְגַדֶּלֶת *h. f.* Amme.
מִגְדָּנִין s. מִגְדָּא.
מִגַּדְתָּא *a. f., c.* מִגְּדַת Ho 11, 4 (MS מְגָדַת) Leitung.
מְגוּ s. גַּוָּא.
מַגּוֹב *h. m.* Getreidebesen (wohl mit Busch am Ende zur Scheidung von Körnern und groben Strohstücken).
מַגּוֹד *h. m.* Ausbreiter (Holzstange?).
מְגוּסָא *a. m., pl.* מְגוּסִין Ez 13, 19 (MS מְגוּסָן) Speise. S. מְגִיסָא.
מְגוּפָה *h. f.* 1. Verschluß, Deckel; 2. verschlossenes Gefäß (?).
מְגוּפְתָּא *a. f., c.* מְגוּפַת Nu 3, 15 dass.
מָגוֹר *h. m.* 1. Nachbarschaft; 2. Untersatz des Kochherdes.
מגורא l. מְגִירָא.
מְגוּרָה I *h. f.* Nachbarschaft.
מְגוּרָה II *h. f.* 1. Magazin; 2. Wasserbehälter; 3. Fach.
מְגוּרִי, כְּפַר מְ׳ Ortsname.
מְגוֹרֶת s. מְגוּרָה II.
מגורתא l. מְגִירְתָּא.
מָגוֹשׁ *x. m.* Magier.
מָגוֹשָׁא *x. m.* dass.

מְגַזּוּתָא(?) *a. f.* Messer zum Wollscheeren.
מְגִזְרָא *a. m., pl. c.* מִגְזְרֵי 2S 12, 31 Axt.
מְגָזְתָּא *a. f., c.* מְגָזַת Nu 21, 12, *pl. d.* מְגָזָתָא 1S 14, 4 Furt.
מַגִּיב s. מַגֹּב.
מְגִיגָה *h. f.* Zerfließenmachen.
מַגִּיד *h. m.* Prediger.
מגיזא s. מְזִיגָא.
מְגִיזְתָּא (מְגִזְתָּא?) *a. f., c.* מְגִיזַת Nu 21, 12 (MS מְגָזַת) 1. Furt; 2. Paß; 3. s. מְגִפְתָּא.
מְגִיסָא *a. m.* Speise.
מְגִיסְתָּא *a. f.* Überhebung.
מְגִירָא *a. m., pl. c. s.* מְגִירוֹהִי Dt 1, 7 Nachbar.
מְגִירוּתָא *a. f.* Nachbarschaft.
מְגִירְתָּא *a. f.* Nachbarin.
מַגָּל *h. m.* 1. Sichel; 2. krummes Messer.
מַגְּלָא (Dt 16, 9) *a. m.* Sichel.
מְגְלָא *a. m.* Sekret, Ausfluß.
מַגְלֵב *h. m., pl.* מַגְלְבִים 1. Peitsche; 2. Peitschenhieb.
מַגְלְבָא *a. m.* dass.
מְגִלָּה *h. f.* 1. Buchrolle; 2. Schrift; 3. das Estherbuch; 4. Name eines Mischnatraktates. מְגִלַּת תַּעֲנִית Verzeichnis der Tage, an welchen nicht zu fasten.
מְלוּגְנָאָה s. מַגְלוּגְאָה.
מַגְלְיָנָא *a. m.* der ins Exil führt.
מָגְלְסָא *gr. m.* (μοχλός), *pl. d.* מְגְלְסַיָּא 1K 7, 50 Riegel.
מְגִלְּתָא *a. f., c.* מְגִלַּת Jer 36, 2 Buchrolle.
מַגְמַג s. מָגַג.
מְגְמָר, מָגְמָר *h. m., pl.* מָגְמָרוֹת Räucherwerk.
דין מ׳. מוגמרין (jKeth 33[b]) l. דְּיאָטַגְמָתִין, s. דְּיאָטַגְמָא.
מַגָּן (Nu 11, 5, Est II 1, 1) *a.* umsonst. עַל מַגָּן dass. לְמַגָּנָא Ex 20, 7 zu Nichtigem.
מָגֵן *h. m., pl.* מָגִנִּים Schild. מָגֵן אַבְרָהָם Bezeichnung der ersten Benediktion des Achtzehngebets.

מְגִנָּא *a. m., pl.* מְגִנִּין 1 K 10, 17 (MS מָגִנִּין) dass.
מִגְנָא *a. m., pl. d.* מִגְנַיָּא Est II 1, 9 Lagerstatt.
מגני (bPes 107ᵃ) l. מְגָנֵי, s. מְגָנָא.
מְגַנְיָא *a. m.* häßlich. S. גְּנָא II.
מְגַנְיָה. בֵּית מ' Ortsname.
מגנימין s. במגנימין.
מַגָּנוֹן *gr. m.* (μάγγανον), *pl.* מַגָּנִיּוֹת (מאגניות) 1. Maschine, künstliche Vorrichtung; 2. Schriftzeichen.
מְגֵס, מָגִיס *gr. m.* (μαγίς) Schüssel.
מְגִסְטָא *gr. m.* (μέγιστος) Großer.
מְגִסְטֵר *gr. m.* (μαγιστρός) Haushofmeister.
מְגִסְטְרְיָנָא, מְגִסְטְרָנָא *gr. m.* (μαγιστριανός), *pl.* מְגִסְטְרָנֵי Est II 9, 3 (nicht MS) Vornehmer.
מְגִסְּת männl. Personenname.
מְגִסְּתָא (Nu 7, 85) *gr. f.* (μαγίς), *pl. d.* מְגִסַּיָּא Nu 4, 7 Schüssel.
מַגָּע *h. m, pl.* מַגָּעוֹת Berührung.
מַגְעוֹרִיתָא *a. f.* Drohen, Schreien.
מֵגֵף *h. m.* Verschließer.
מַגֵּפָה *h. f.* 1. Plage, Seuche; 2. Wunde.
מְגַפַּיִן, מְגַפַּיִם *h. m.* Beinschienen.
מַגֵּפְתָּא *a. f.* Plage.
מגר *a. Pa.* 1. *ipf.* יְמַגַּר Gn 49, 17 niederwerfen, stürzen; 2. vernichten. *Itpa.* vernichtet werden.
מוגראות (MidrTeh 12, 1) l. נִמְסָאוֹת, s. נִמְסָא.
מַגְרֶדֶת *h. f.* Instrument zum Abkratzen der Haut (Striegel).
מַגְרַדְתָּא *a. f.* dass.
מְגֵרָה *h. f.* kleine Säge.
מַגְרוֹפִית *h. f.* Gerät zum Zusammenscharren.
מַגְרוֹפִיתָא *a. f., pl. d.* מַגְרוֹפְיָתָא Nu 4, 14 dass.
מַגְרֵיף *h. m.* Gerät zum Zusammenscharren (Hacke mit breitem Eisen).
מַגְרֵיפָה *h. f.* 1. dass.; 2. eine Art Orgel.
מגריפין (PesK 34ᵇ) l. מַגְרִיפִין, s. מָגִירוֹס.

מְגֻרֶמֶת *h. f.* ein Tier, bei dessen Schlachtung das Messer „abgelenkt“ wurde.
מְגֻרְמְתָּא (falsch מַגְרְמְתָּא) *a. f.* dass.
מָגִירוֹס, מַגְרוֹס *gr. m.* (μάγειρος), *pl.* מַגְרוֹסִין, מַגְרִיסִין Koch.
מָגִירְיוֹן *gr. m.* (μαγειρεῖον) Küche.
מגרדת l. מַגְרֶדֶת.
מגררתא l. מַגְרַדְתָּא.
מִגְרָשׁ *h. m.* Weidebezirk einer Ortschaft.
מִדְּ (= מִן דְּ) *a.* 1. Dt 9, 28 da, weil; 2. Gn 48, 15 seit; 3. von dem Ausspruch des.
מַדָּא *a. m.* Ehrenkleid.
מָדָאָה *a. m.* Meder.
מַדַּאְתָּא *a. f.* Tribut.
מַדְבּוּרָא *a. m.* Leiter, Führer (?). מ' דְנוּרָא (bMkat 12ᵇ, zweifelhafter Text) Leuchte, vgl. מְדוּרָה.
מַדְבְּחָא (Ex 27, 1) *a. m.* Altar.
מִדְבָּךְ *h. m.* Steinschicht.
מַדְבְּקָא *a. m., c.* מַדְבַּק 1 K 7, 29, MS מְדַבַּק 1. Verband; 2. Fuge; 3. *pl. c.* מַדְבְּקֵי l. מרפקי Ez 13, 18 Gelenk.
מְדַבֵּר *h. m.* 1. Redner; 2. der vordere Teil der Zunge.
מִדְבָּר *h. m., pl.* מִדְבָּרוֹת Wüste, Triftland.
מַדְבְּרָא (Ex 3, 1) *a. m., pl.* מַדְבְּרִין, מַדְבְּרָן Ct 2, 14 (MS מַדְבְּרָא) dass.
מְדַבְּרָא *a. m., pl. c.* מְדַבְּרֵי Ct 1, 8 Leiter, Führer.
מִדְבָּרִי *h. m.* zur Wüste gehörig. *pl. f.* מִדְבָּרִיּוֹת *h. f. pl.* Vieh, das auf dem Triftland übernachtet.
מְדַבְּרָנָא (Est II 4, 1, MS מְדַבְּרָנָא) *a. m.* Leiter.
מְדַבְּרָנוּתָא *a. f.* Aufführung, Verhalten.
מְדַבֶּרֶת *h. f.* Ausspruch, Rede.
מְדַבַּרְתָּא *a. f.* dass.
מַדְבֶּשְׁתָּא Ortsname.
מָדַד *h.* messen. *Ni.* gemessen werden. *Pi.* ausstrecken.

מִדָּה *h. f.* 1. Maß; 2. Strafmaß; 3. Norm; 4. Schriftdeutungsart; 5. den Schriftdeutungsarten entsprechende Auslegung; 6. Art und Weise; 7. Eigenschaft. מִדַּת הַדִּין *a.* das strenge Recht; *b.* Zivilprozeß (in Geldangelegenheiten). מִדּוֹת Name eines Mischnatraktats.

מַדְוָא *a. m., c. s.* מַדְוַנָא Est II 6, 1 (MS מְדָוֹנְנָא) Schmerz, Kummer.

מַדְוֶה *h. m.* Monatsfluß (der Menstruierenden).

מָדוֹךְ *h. m.* Stößel.

מְדוֹכָא *a. m.* Mörser.

מְדוֹכָה *h. f.* 1. Mörser; 2. Sessel.

מְדוֹכְיָא *a. m.* dass.

מְדוֹכְתָא (Nu 11, 8) *a. f.* Mörser.

מְדוֹלָא *a. m.* Schöpfen.

מדוני (jPea 17[d]) l. מְרוֹנִי.

מָדוֹר *h. m., pl.* מְדוֹרִים, מְדוֹרוֹת Wohnung.

מְדוֹרָא *a. m., c.* מְדוֹר Dt 33, 27, *c. s.* מְדוֹרַהּ Jes 30, 33 dass.

מְדוּרָה *h. f.* Feuerung.

מדורי (bBech 44[b]) s. מִדְרָא.

מְדוּרְתָא *a. f.* Feuerung.

מַדְוַרְתָּא *a. f.* Peitsche.

מְדוּשָׁא *a. m.* Schuh.

מָדַי Medien.

מִדֵּי (Est II 2, 9) *a.* 1. etwas. כָּל מִדֵּי alles. לָא מִדֵּי nichts; 2. etwa?

מוֹדְיָא *gr. m.* (μόδιος), *pl.* מוֹדְיוֹת Modius (Getreidemaß).

מְדִידָה *h. f.* Messen.

מֵדִיחַ s. דוּחַ.

מָדַיִי *h. m.* Meder.

מָדֵין (Lv 10, 17) *a.* was denn? warum?

מִדְיָן *h. m.* Streit.

מִדְיָן Volksname (Midian).

מִדְיַנָּאָה (Nu 10, 29) *a. m., f. d.* מִדְיַנֵּיתָא Nu 25, 6 Midianiter.

מְדִינָה *h. f.* 1. Bezirk, Land; 2. Großstadt.

מִדְיָנִי *h. m.* Midianiter.

מְדִינְתָא (Gn 23, 16, MS מְדִינָה) *a. f.* 1. *ind.* מְדִינָא Jes 10, 13 Land; 2. Großstadt.

מְדֵירָא (Jes 30, 24, MS מַדְרְיָא) *a. m.* Wurfgabel.

מַדְכּוּתָא (Est II 3, 8, MS מְדוּרְתָא) *a. f.* Reinigung.

מְדְלָא, מֶדְלָא (= מָא-דְ-לְ) *a. m.* Besitztum.

מַדְלָא I *a. m.* Hütte des Feldhüters.

מַדְלָא II *a. m.* Absorbieren(?).

מודלה (jSchebi 33[c]) l. מוּדְלָעָה.

מֶדְלָעָה, מִדְלָעָה *h. f.* Kürbisfeld.

מְדֵם *a.* etwas.

מִדְמְכָא *a. m.* Schlafen.

מַדָּן *h. m.* Knoten.

מַדָּנָא *a. m.* Bündel.

מַדְנְחָא (Gn 13, 14), מִדְנְחָא *a. m.* Aufgang (der Sonne), Osten.

מַדָּע *h. m.* Erkenntnis.

מַדְּעָא I *a. m., ind.* מַדַּע Ex 31, 3, 1 S 25, 22 1. Erkenntnis; 2. Verstand.

מַדְּעָא II *a. m., pl. m.* מַדְּעָן (l. מַדְּעִין?) Dt 1, 13. 15 bekannt.

מִדְּעַם (Nu 22, 38) *a.* etwas. כָּל מִדְּעַם Dt 23, 10 irgendetwas. לָא—מִדַּעַם Gn 22, 12 nichts.

מַדָּף *h. m.* 1. Flugbrett(?) der Bienen; 2. Vogelfalle.

מִדְרָף *h. m., pl.* מִדְּפוֹת 1. eigentl. Duft (Verunreinigung ohne unmittelbare Berührung); 2. in diesem Grade der Unreinheit befindlicher Gegenstand.

מְדַק *h. m.* dünn.

מֶדֶר *h. m.* Erde, Lehm.

מדר *h. Hi.* abschüssig machen.

מִדְרָא *a. m.* Wohnung.

מִדְרָא *a. m.* 1. Abfluß; 2. bJom 23[a] l. מַרְדָּא (?).

מַדְרֵגָה *h. f.* 1. Stufe; 2. Terrassenland.

מַדְרוֹכִיתָא (1 S 14, 4) *a. f.* Name eines Felsabhangs.

מִדְרוֹן *h. m.* Abhang.

מַדְרוֹנָא *a. m., ind.* מַדְרוֹן Mi 1, 4 dass.

מַדְרְיָא (Jes 30, 24) *a. m.* Wurfgabel.

מִדְרְכָא *a. m., c.* מִדְרַךְ Dt 2, 5 B. Treten.
מִדְרָס *h. m., pl.* מִדְרָסוֹת 1. Druck (als verunreinigend); 2. durch Druck verunreinigter Gegenstand.
מדרקא l. מְרְדְּקָא.
מדרתא (jBer 6[a]) l. מָרְדְתָא, s. מָרְדָא.
מִדְרָשׁ *h. m., pl.* מִדְרָשׁוֹת 1. Schriftforschung (besonders juridische); 2. Schriftdeutung; 3. Vortrag von Schriftdeutung; 4. Sammlung von Schriftdeutungen. בֵּית הַמִּדְרָשׁ, *pl.* בָּתֵּי מִדְרָשׁוֹת Lehrhaus.
מַדְרְשָׁא (Ct 2, 4), מִדְרְשָׁא *a. m., c.* מִדְרַשׁ Koh 7, 5 dass.
מְדֻשָּׁה *h. f.* Gedroschenes.
מִדְּתָא *a. f., c.* מִדַּת Koh 10, 8 1. Art und Weise; 2. Eigenschaft.
מָה *h.* 1. was? בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים worauf bezieht sich dies? לָמָּה, מִשּׁוּם מָה weshalb? מָה נַפְשָׁךְ was ist deine Meinung? מָה — אַף was (bedeutet)? — auch; 2. wie; 3. etwas. מָה שֶׁ das, was.
מָה *a.* 1. was? מָה אֲנַן קָיְמִין wobei stehen wir? 2. wie? לְמָה weshalb? כְּמָא (Gn 47, 8, MS כַּמָּה) 1. wie viel? 2. viele; 3. wie. S. מָא.
מְהָא, מָהַה *h., pt.* מָהוּהַ abgenützt. *Ni.* abgenützt werden. *Pi.* auflösen.
מהא *a. Itpe.* aufgelöst, verdünnt werden.
מהגניות (jKeth 25[b]) l. טרגיניות trajanisch. I. Löw.
מַהֲדוּרָא *a. m.* Wiederholung.
מַהֲדוֹרָא *a. m.* Hausierer.
מַהוּ *h.* was ist es? wie?
מַהוּ (Est II 2, 7) *a.* 1. dass.; 2. einige.
מָהוֹלָא *a. m.* Beschneider.
מְהוּלְתָא I s. מְהֻלְּתָא.
מְהוּלְתָא II *a. f., pl.* מְהוּלִין, מְהוּלָן Mehlsieb.
מְהוּמָה *h. f.* Verwirrung.
מְהוּמְתָא *a. f.* dass.
מָהַט *h.* schneuzen (einen Docht).
מַהִי *a.* was ist?
מָהִיר Name einer Gegend.
מְהִירוּת *h. f.* Eile.
מָהַל *h.* beschneiden.
מְהַל *a.* 1. beschneiden; 2. (den Wein) verfälschen.
מַהֲלוּל Ortsname.
מַהֲלָךְ *h. m.* Weg, Reise.
מַהְלְכָא *a. m., c.* מַהֲלַךְ Gn 31, 23 dass.
מְהֻלְּתָא (Ex 4, 25, MS מְהוּלְתָּא; Ez 16, 16, MS מְהֻלְּתָא) 1. Beschneidung. בֵּי מְהֻלָּא Beschneidungsfest; 2. beschnittenes Glied.
מַהֲמוֹר *h. m., pl.* מַהֲמוֹרוֹת Tiefe, Grund.
מַהֲמוּרָא *a. m.* dass.
מֵהָן *a.* 1. von hier ab; 2. (jEr 23[a]) l. מַהוּ.
מַהְפֵּיכְתָא (Dt 29, 22, MS הֲפֵיכְתָא) *a. f.* Umkehrung (v. Sodom).
מַהְפְּכָנָא *a. m.* Verderbter.
מהר *h. Pi.* 1. eilig sein; 2. eilen lassen.
מַהֵר *h.* eilig.
מְהָרָא *a. m., pl. c.* מוּהֲרֵי Ex 22, 16 Brautpreis.
מְהֵרָה *h.* בִּמְ' eilig, bald.
מַהְרְקָא *pers. m.* Verzeichnis.
מוֹאָב Volksname.
מוֹאֲבָאָה *a. m., f. d.* מוֹאֲבָיְתָא Ru 4, 5 (MS מוֹאֲבִיתָא), *pl. d.* מוֹאֲבָאֵי Gn 19, 37 Moabiter.
מוֹאָבִי *h. m.* dass.
מוּבָאת *h. f.* hereingebracht, gleichgemacht (?).
מוֹבְדָנָא *a. m.* Untergang.
מוֹבְלָא *a. m.* Last.
מוֹבַלְתָּא *a. f.* dass.
מוֹג *h. m.* Weiches.
מוּג *a. Aph.* zerfließen machen. *Pal.* מוֹגֵג *Itpal.* zerfließen.
מוֹגְרָא *a. m.* מוֹגַר זָנְיָתָא Dirnenvermieter.
מוֹגֶרֶת *h. f.* Magazin.
מוּד (= עֲמַד) *a.* tauchen.
מוֹדִים Bezeichnung der vorletzten Benediktion im Achtzehngebet.
מוֹדִיעִית, מוֹדִיעִים Ortsname.
מוֹדְנָא *a. m., pl.* מוֹאדְנִין Koh 2, 8 (MS מוֹזְנָן), מוֹדְנָן Wagschale, Wage.

מוֹדַע *h. m.* Merkmal.
מוֹדָעָא *a. f. ind.* Protesterklärung.
מוֹדָעִי *h. m.* aus Modiim.
מוֹדַעַת *h. f.* Freund.
מוֹהֲבִיתָא *a. f.* Gabe.
מוֹהַבְתָּא *a. f.* dass.
מוֹהֵי absichtliche Veränderung von מוֹמֵי.
מוֹהֶל *h. m.* Ölschaum (*amurca*).
מוֹהַר *h. m., pl.* מוֹהֲרִיּוֹת Brautpreis.
מוֹהֲרָא *a. m.* dass. S. מֻהֲרָא.
מוהרין (?) *pers.* ein persisches Fest.
מוהרנקי l. מוּהַרְקָנֵי *pers. m.* persisches Sonnenfest am Herbstanfang.
מוּוֹל (= מוּבָל) s. יָבַל.
מוּזָא I *a. m.* Spreu.
מוּזָא II *a. m.* eine Hand voll.
מוֹזְלָא *a. m.* Garn.
מוֹזְנַיָּא *a. m., pl.* מוֹזְנָן Lv 19, 36, *d.* מוֹזַנַיָּא Jes 40, 12 Wagschale.
מוֹזָפוּתָא *a. f.* Schuld.
מוֹזְפָנָא *a. m.* Gläubiger.
מוֹחַ *h. m.* 1. Gehirn; 2. Knochenmark.
מוֹחָא *a. m., c. s.* מוֹחָךְ Dt 28, 35 dass.
מוֹחְיָא *a. m.* dass.
מוֹחֶל s. מוֹהֶל.
מוֹחֵק *h. m.* Radierer (das eine Ende des Schreibgriffels).
מוּט *h.* wanken. *Ni.* dass. *Hi.* wanken machen. *Hitp.* wanken, sinken. *Pilp.* מִטְמֵט dass.
מוּט *a., ipf.* 3 *sg. f.* תְּמוּט Lv 25, 35 wanken. *Aph.* sinken machen, wägen. *Itpe.* gewogen werden. *Itpal.* wanken, sinken.
מוֹט *h. m.* größere Tragstange.
מוּטָב *h. m.* 1. gut; 2. besser.
מוֹטָה *h. f.* kleinere Tragstange.
מוטניא (BerR 44) l. מַלְכְיָא.
מוֹי (Ct 8, 7, MS מְוֵי) *a. m.* Wasser. S. מַיָּא.
מוּךְ *h.* sinken. *Ni. pt.* נָמוּךְ niedrig. *Hi.* gering machen.
מוּךְ *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* מָכוּ (Ri 5, 4, MS מַכּוּ) sinken; 2. niederlegen. *Aph.* 1. niedrig machen; 2. unterbreiten. S. מְכַךְ.
מוֹךְ *h. m.* Werg, Fasern.
מוֹכֵס *h. m.* Zolleinnehmer.
מוֹכְסָא *a. m., pl.* מוֹכְסִין Ri 5, 11 dass.
מוּל *h.* gegenüber. מוּל פָּנִים gegenüber der Vorderseite.
מוּל *h.* 1. beschneiden. *pt.* מוּל beschnitten; 2. einen Saum machen. *Ni.* נִמּוֹל beschnitten werden.
מוּל *a. Itpal.* אִתְמוֹלַל abgeschnitten werden.
מוֹלָא *a. m.* Vermögen.
מוּלָא *h. f., pl.* מוּלָאוֹת, מוּלִים (?) Maultier.
מוּלָאָה *a. m.* maultierartig (?).
מולגיה (VajR 12) l. מַלְגְמָא.
מוֹלָד *h. m.* Geburt. מוֹלַד לְבָנָה Erscheinen des Jungmonds.
מוֹלְדָא *a. m.* 1. Erscheinen des Jungmonds; 2. männl. Personenname.
מוֹלַדְתָּא *a. f.* Hebamme.
מוּלָה *h. f., pl.* מוּלָאוֹת Maultier.
מוֹלִיד *h. m.* Erzeuger.
מוליי s. מְלְיָא (?).
מוּלִיתָא *a. f., pl.* מוּלְיָן, מוּלְוָן Maultier.
מוֹלֶךְ Name eines kanaanitischen Gottes.
מוּלְתָא s. מוּלִיתָא.
מוּם *h. f.* 1. Makel, Fehler; 2. etwas.
מוּם *h. Ho.* הוּמַם Makel bekommen.
מוּמָא (Lv 21, 17) *a. m.* Makel.
מוּמִיתָא *a. f.* Kopflaus(?).
מוּמָר *h. m.* Abtrünniger (Zensurlesart für מְשֻׁמָּד).
מוֹמָתָא (Nu 5, 21) *a. f., ind.* מוֹמֵי Nu 5, 21, *c. s.* מוֹמָתִיךְ Jos 2, 17 Pr. Eid.
מוֹן (Est II 7, 5, MS מַן) *a.* wer?
מוֹנִינֵי *a. m. pl.* Fischbrühe (?).
מוּסָף *h. m.* 1. Ansatz, Verengerung; 2. Zugabopfer der Sabbate und Feiertage; 3. das dem Zugabopfer entsprechende Gebet.
מוּסְפָא *a. m.* 1. Zugabopfer; 2. Zugabopfergebet.
מוּסָר *h. m.* Zucht.
מוֹסֵרָה *h. f.* Strick, Fessel.

מוּעָד *h. m.* bezeugt — ein als gefährlich bekanntes Haustier, für dessen Schaden voller Ersatz zu leisten ist.

מוֹעֵד *h. m., pl.* מוֹעֲדִים, מוֹעֲדוֹת 1. festgesetzte Zeit; 2. Fest. חוֹל הַמּוֹעֵד Wochentag des Festes. מוֹעֵד קָטָן 1. Halbfeiertag; 2. Name eines Talmudtraktats. סֵדֶר מוֹעֵד der die Festtage behandelnde Teil der Mischna.

מוֹעֲדָא *a. m., pl. d.* מוֹעֲדַיָּא Lv 23, 2 Fest. חֻלָּא דְמוֹעֲדָא Wochentag des Festes. בְּרֵיהּ דְּמוֹעֲדָא Tag nach dem Fest.

מוּעֲדָא *a. m.* wankend.

מוּעָט s. מְעָט.

מוֹפֵת *h. m.* Wunder.

מוֹפְתָא (Dt 13, 3) *a. m.* dass.

מוץ *a.* saugen.

מוֹץ *h. m.* Spreu.

מוֹצָא (Ho 13, 3) *a. m.* dass.

מוֹצָא *h. m.* Ausgang. מוֹצָאֵי שַׁבָּת Abend nach Vollendung des Sabbat.

מוֹצָא Ortsname.

מוּצָק *h. m.* Mittelpunkt.

מוק *a. Pa.* מַיֵּק verhöhnen. *Aph., pt. f.* מְמִיקָא 2 K 19, 21 (MS מְעִיקָא) dass.

מוק *pers. m.* Halbstiefel.

מוקא *pers. m., pl.* מוקין Est II 9, 15 dass.

מוֹקֵד *h. m.* Feuerherd. בֵּית הַמּוֹקֵד 1. Herdplatz; 2. Therme.

מוֹקְדָא *a. m.* 1. dass.; 2. l. מוֹקְרָא.

מוֹקְמָנָא *a. m.* Zustand.

מוֹקַמְתָּא *a. f.* 1. Standort; 2. Kampfplatz (?).

מוֹקְרָא I (Koh 12, 6) *a. m.* 1. Mark; 2. Gehirn; 3. Hirnschale.

מוֹקְרָא II *a. m.* Ehre.

מוֹקֵשׁ *h. m.* Fallstrick.

מור *h. Hi.* vertauschen. *Ho.* vertauscht werden.

מור *a. Aph.* dass.

מוֹר (= אֱמוֹר) s. אֲמַר.

מוֹר *h. m., pl.* מוֹרוֹת Myrrhe, Harz von *Balsamodendron Myrrha.*

מוֹרָא (Ex 30, 23, MS מֵירָא) *a. m.* dass.

מוֹרָא *h. m.* Furcht, Ehrfurcht.

מוֹרָאָה *a. m.* dass.

מוֹרַג, מוֹרֵג *h. m., pl.* מוֹרִגִּים Dreschschlitten.

מוֹרְגָא *a. m., ind.* מוֹרַג Jes 41, 15, *pl. c.* מוֹרְגֵי Jes 28, 27, *d.* מוֹרְגַיָּא 2 S 24, 22 dass.

מוֹרָד *h. m., pl.* מוֹרָדוֹת Senkung, Abhang.

מוֹרָה *h. f.* Rasiermesser.

מוֹרָט *h. m.* Kahlköpfiger.

מוֹרְיָא (?) *a. m.* ein Bestandteil von Räucherwerk.

מוֹרִיג *h. m.* Gaumen.

מוֹרִיגָא *a. m., c. s.* מוֹרִיגֵיהּ Thr 4, 4 (MS מוֹרְגֵיהּ) dass.

מוֹרָיוֹת *h. f.* Feigenpflücken.

מוֹרִיָּה Ortsname (Stätte des Tempels von Jerusalem).

מוֹרְיָנָא *a. m.* Gesetzlehrer.

מוריפת ein Zauberwort.

מוֹרִיקָא (Ct 4, 14) *a. m.* Saflor (*Carthamus tinctorius*).

מוריקא (bBabM 47[b]) l. מָרוּקָא.

מוֹרִיקָאָה *a. m.* Saflorpflanzer.

מוֹרָיְתָא *a. f.* Rechtslehre.

מוּרָם s. רום.

מוֹרָן (BabB I, 6) *h. m.* Speicher (runder Taubenschlag?).

מַוְרָן *gr. m.* (μαῦρος) der Schwarze (eine Fischart).

מוֹרָנָא I *a. m.* Made.

מוֹרָנָא II *a. m., pl.* מוֹרָנִין Jes 41, 19 Esche (*Fraxinus oxycarpa*).

מוֹרָנִית *h. f.* 1. Stab (aus Eschenholz); 2. Speer.

מוֹרָנִיתָא *a. f.* 1. *pl.* מוֹרָנְיָן Jes 60, 13 (MS מוֹרָנִין) Esche; 2. Stab davon; 3. 1 S 13, 22 Speer.

מורע (jJom 45[c]) l. כָּל רָע.

מוֹרְתָא *a. f.* Myrrhe.

מושׁ *h.* weichen. *Ni. pt. pl. f.* נְמוֹשׁוֹת Nachlesende.

מוש *a., pf. c. s.* מָשֵׁיה Gn 27, 22 betasten, fühlen. *Aph. imp. c. s.* אַמִּישַׁנִי Jo 16, 26 betasten lassen.
מוֹשָׁב *h. m., pl.* מוֹשָׁבוֹת Sitz.
מוֹשִׁיעַ *h. m.* Helfer.
מות *h.* 1. sterben; 2. erschlaffen (vom männl. Glied). *Hi.* töten. *Ho.* getötet werden.
מות *a.* s. מִית.
מָוֶת *h. m.* Tod.
מוֹתָא (Ex 9, 3) *a. m.* 1. dass.; 2. *ind.* מוֹת Ex 5, 3 B Seuche.
מוֹתְבָא *a. m., c.* מוֹתַב Ex 12, 40 1. *pl.* מוֹתְבָנִין Est II 1, 2, (MS מוֹתְבִין) Sitz; 2. Wohnen; 3. *pl. c. s.* מוֹתְבָנֵיהוֹן Ex 10, 23 Wohnort.
מוֹתְבוּתָא *a. f.* Lage.
מוֹתְבָן s. מוֹתְבָא.
מוֹתָן *h. m.* Seuche, Epidemie.
מוֹתָנָא (Nu 17, 15) *a. m.* dass.
מוֹתָר *h. m.* 1. *pl.* מוֹתָרוֹת Überrest; 2. überflüssig.
מוֹתְרָא *a. m.* 1. Ex 16, 23 dass.; 2. *ind.* מוֹתַר Koh 2, 13 Vorzug.
מִזְבֵּחַ *h. m., pl.* מִזְבְּחוֹת Altar.
מַזְבְּלָא *a. m.* Matte.
מְזַבְּנָא *a. m* Verkäufer.
מְזַבְּנָנָא (Jes 24, 2) *a. m.* dass.
מָזַג *h.* mischen. *Ni.* gemischt werden. *Pi.* mischen.
מְזַג *a., pt. pl.* מָזְגִין Est II 1, 7 mischen. *Pa. pt. pl.* מְמַזְגִין Jes 65, 11 dass. *Aph.* dass.
מְזָג Volksname.
מֶזֶג *h. m.* 1. Mischwein; 2. Temperament.
מִזְגָא *a. m.* 1. Mischwein; 2. Mischbecher.
מְזָגָא. בַּת מְזָגָא חַמְרָא eine Vogelart.
מְזָגָא Ortsname.
מַזֶּה *h.* was ist dies?
מַזֶּה *h. m.* Sprengender (Priester).
מַזּוּ *h.* was ist dies?
מָזוֹגָא (Est II 1, 8) *a. m.* Weinmischer, Mundschenk.

מִזְוָדָה *h. f.* Behältnis für Reisekost.
מְזוּזָה *h. f.* 1. Türpfoste; 2. Pfostenschrift (enthaltend Dt 6, 4—9 u. 11, 13—21). בֵּית הַמְּזוּזָה Kapsel der Pfostenschrift.
מְזוּזִיתָא *a. f.* Belebungsmittel.
מְזוּזִיתָא *a. f., ind.* מְזוּזִי 1 S 1, 9 (fehlt MS) Türpfoste.
מְזוּזְתָא (Ex 21, 6) *a. f.* 1. dass.; 2. Ct 8, 3 Pfostenschrift.
מָזוֹן *h. m., pl.* מְזוֹנוֹת Speise, Nahrung.
מְזוֹנָא *a. m., ind.* מְזוֹן Dt 24, 6 (MS מָזוֹן) dass.
מזוניתא (BerR 48) l. מְזוּזִיתָא.
מָזוֹפָא *a. m.* Gläubiger.
מְזוֹפִיתָא *a. f.* Darlehn.
מַזּוֹפִיתָא (Dt 28, 20) *a. f.* Drohung.
מָזוֹר *h. m.* Verband.
מְזוֹרָה *h. f.* Preßbalken. S. auch מִזְוָדָה.
מזז *h. Hitpalp.* הִתְמַזְמֵז erschüttert sein.
מזז *a. Itpalp.* אִתְמַזְמַז dass.
מַזְחִילָה *h. f.* Ablaufsrinne (f. d. Dachwasser an der Hauswand).
מְזִי Ortsname.
מַזְיָא *a. m.* Haar.
מְזִיגָא (?) Ortsname. S. מְגִיזָה.
מְזִיגָה *h. f.* Mischung.
מֵזִיד *h. m.* 1. aufwallend; 2. mutwillig.
מַזִּיק *h. m.* 1. schädigend; 2. böser Geist.
מַזִּיקָא *a. m., pl.* מַזִּיקֵי Koh 2, 5 böser Geist.
מְזִיקְתָא (1 K 18, 32, MS מְזִקְתָא) *a. f.* Graben.
מַזְיְעָא *a. m.* Dämon (eigentl. der zittern macht).
מַזָּל *h. m.* 1. *pl.* מַזָּלוֹת Sternbild, bes. des Tierkreises; 2. Planet; 3. Schicksal.
מַזָּלָא *a. m., pl. d.* מַזָּלַיָּא Koh 7, 15, מַזָּלָתָא 2 K 23, 5 dass.
מַזְלָא s. מַדְלָא II.
מְזָלָא *a. m.* Vermögen.
מַזְלֵג *h. m.* Gabel. S. מַלְגֵז.
מַזְמוּטִין *h. m. pl.* Belustigung.
מִזְמוֹר *h. m., pl.* מִזְמוֹרִים Psalm.

מְזְמוֹרָא *a. m.* Psalm.
מַזְמְנָא *a. m.* Zeit.
מְזַמְּנָא *a. m.* Einladender.
מזמסיא s. קלמזמסיא.
מְזַמְּרָא *a. m., pl. d.* מְזַמְּרַיָּא 1 K 7, 50 Lichtputze.
מְזִמְּתָא *a. f., pl. c. s.* מְזִמָּתְהוֹן Thr 3, 60 Anschlag.
מזנון (Kel XVI 1) l. מְזוֹן.
מְזָפוּתָא *a. f.* Darlehn.
מַזְקַפְּתָא *a. f.* Aufwärtsstellung (der Haare beim Striegeln gegen den Strich).
מָזַר I *h.* verdorben sein (v. Eiern).
מָזַר II *h.* spinnen. *Pi.* dass.
מַזָּר *h. m., pl.* מַזָּרוֹת Sternbild.
מִזְרֶה *h. m.* Wurfgabel.
מִזְרָח *h. m.* Osten.
מִזְרָחִי *h. m.* östlich.
מְזָרִים *h. m. pl.* Sternbild (?).
מִזְרָן s. מִיזְרָן.
מִזְרָק *h. m.* Schwenkschale.
מִזְרְקָא *a. m.* 1. *pl. d.* מִזְרְקַיָּא Ex 38, 3 Schwenkschale; 2. Arterie (Schlagader).
מְחָא I (Ex 7, 20) *a.* 1. schlagen; 2. Brei machen. *Pa. ipf.* יְמַחֵא בִידֵיהּ Koh 8, 4 (MS יְמַחֵא) verwehren, verhindern. *Itpe. ipf.* יִתְמְחֵי Ex 22, 1; 2 S 11, 15 geschlagen werden.
מְחָא II *a., inf.* מִמְחָא Ex 17, 14 wegwischen. *Pa.* als erprobt hinstellen. *Itpe.* 1. *pt. f.* מִתְמַחְיָא 2 K 21, 13 weggewischt werden; 2. erprobt, erfunden sein; 3. verdünnt werden.
מְחָא III *a., pt.* מָחֵי Ex 28, 32, *pl.* מָחַן Jes 19, 9 weben.
מְחָא (Jes 19, 10, MS מַהָא) l. מַהָא, s. מַיָּא.
מַחָאָה *h. f.* Einspruch.
מַחֲבֵא *h. m.* Schlupfwinkel.
מַחֲבָא (Pea VII 2) *h. m.* Verborgenes.
מַחֲבוֹאָה *h. f., pl.* מַחֲבוֹאֵי 1. Schlupfwinkel; 2. verborgene Sünde.
מַחְבּוֹטָא (Jes 28, 27), מַחְבָּטָא *a. m.* Stock.

מְחַבֵּל *h. m.* Verderber.
מְחַבְּלָנָא *a. m.* dass.
מְחַבֶּלְתָּא *a. f.* Gebärerin.
מַחֲבַת *h. f.* Platte (zum Backen der חֲבִתִּים im Tempel).
מַחֲגָר *h. m.* Halsseil (des Zugochsen)?
מְחַגְּרָא *a. m.* lahm (?).
מחה I *h. Pi.* מִחָה (auch mit בְּיַד) verwehren.
מָחָה II *h.* wegwischen, auflösen. *Ni.* aufgelöst werden. *Pi.* 1. ausreiben, abkratzen; 2. zerreiben, auflösen. *Hi.* 1. auflösen; 2. beauftragen, Auftrag geben. *Ho. pt.* מֻמְחֶה erprobt.
מָחוֹג *h. m.* Zeichengebung.
מָחוֹז *h. m.* 1. Stadt; 2. Ortsname.
מָחוֹזָא *a. m., pl. c. s.* מָחוֹזוֹהִי Nu 22, 39 1. Marktort; 2. Stadt; 3. Bezirk; 4. Ortsname.
מָחוֹזָאָה *a. m.* 1. *pl. d.* מָחוֹזָאֵי Est II 8, 13 Bezirkshaupt; 2. aus Machoza.
מָחוֹזִי *h. m.* dass.
מָחוֹזְנָאָה *a. m.* dass.
מִחוּי *h. m.* Abreiben.
מְחַוְיָא *a. m., ind.* מְחַוֵּי Ho 3, 4 Orakelmittel.
מחויאתא (bBabB 39[b]) l. מְחֲוִיתָא.
מָחוֹךְ *h. m.* 1. Ausgelassenheit; 2. lascive Putzsache.
מָחוֹכָא *a. m., ind.* מָחוֹךְ Nu 31, 50 dass.
מָחוֹל *h. m.* 1. Kreis; 2. Reigen.
מְחוֹלָה *h. f.* dass.
מְחַוְּנִיתָא *a. f.* Anzeigen. בַּר מ' Anzeiger der Feldgrenzen.
מְחוּסָא *a. m.* Huld.
מחוסי (GnJI 16, 5 Ar.) l. חֲמָסִי, s. חָמָס?
מָחוֹק *h. m.* Abstreicher.
מְחֻוָּר s. חָוַר.
מְחַוְּרָא *a. m., ind.* מְחַוַּר Lv 13, 3 Weißes.
מחורי s. מוהרנקי.
מְחַוַּרְתָּא s. חָוַר.
מָחוּשׁ *h. m.* 1. Leiden. מ' רֹאשׁ Kopfschmerz; 2. Leidender; 3. Zweifel.

מַחוּתִיתָא *a. f.* 1. *c.* מַחוּתִית Jes 15, 5 Abhang; 2. Niedergang.

מַחְזוֹרָא *a. m.* 1. Wiederholung; 2. Cyklus von Sonne und Mond; 3. (später) Gebetsritual für die Feste.

מַחְזוֹרִיתָא *a. f.* Rückkehr.

מִחְזְיָא *a. m., ind.* מִחְזֵי Lv 13, 32 Anblick.

מַחְזוֹרָא s. מַחְזוֹרָא.

מַחֲזִית *h. f.* Spiegel.

מִחְזְיִתָא *a. f., pl. c.* מִחְזְיַת Ex 38, 8 dass.

מְחַח *a.* einen Brei machen (?).

מָחַט I *h.* schneuzen (den Docht).

מָחַט II *h.* Fehlgeburt haben.

מַחַט *h. f., pl.* מְחָטִים Nadel.

מְחַטָּא *a. m., pl.* מְחַטִּין, *d.* מְחַטַּיָּא Jes 3, 22 (MS מְחַכַּיָּא) dass.

מַחֲטָבָה *h. f.* Fällen (von Bäumen).

מִחְטְפָא *a. m., pl.* מִחְטְפִין Est II 6, 11 eine Pferdezierat.

מַחְטְרָא *a. m.* Züchtigung mit dem Stock.

מְחֵי *gr. tr.* (μοίχα) buhle!

מָחְיָא *a. m., ind.* מָחֵי Ex 28, 32 Weber.

מְחִיָּה *h. f.* Vertilgung.

מִחְיָה *h. f.* 1. Unterhalt; 2. rohe Hautstelle; 3. מחית (BerR 7) l. מְחַיַּת, s. חַיָּה.

מְחַיְלָא(?) *a. m.* Bündel.

מְחִילָה *h. m.* Verzeihung.

מְחִיצָה *h. f.* 1. Scheidewand; 2. Abteilung.

מְחִיצוּתָא *a. f.* dass.

מְחִיצְתָא *a. f., pl. d.* מְחִיצַיָּא Ez 41, 6, *c.* מְחִיצַת Ez 41, 26 (MS מְחִיצַת) dass. S. מְחִצְתָא.

מְחִיקָה *h. f.* 1. Auswischen; 2. Abreiben.

מְחִיר *h. m.* Kaufpreis.

מְחִיתָא *a. f.* Gewebe.

מְחָיְתָא *a. f.* Einspruch.

מְחַךְ(?) *a.* lachen.

מַחֲכָא(?) *a. m., pl. d.* מַחֲכַיָּא Jes 3, 22 laszive Zierat. S. מְחַטָּא.

מָחַל *h.* 1. erlassen; 2. verzeihen. *Ni.* 1. erlassen werden; 2. verziehen werden.

מְחַל *a.* dass.

מַחֲלָה *h. f.* Krankheit.

מְחִלָּה *h. f., pl.* מְחִלּוֹת, מְחִלִּים Höhlung.

מַחֲלוֹקֶת *h. f., pl.* מַחֲלוֹקוֹת 1. Trennung; 2. Streit.

מַחֲלוֹקְתָא *a. f.* Abteilung.

מְחַלְיָתָא *a. f.* Süßigkeit.

מַחֲלָף *h. m., pl.* מַחֲלָפִים Messer.

מַחֲלָץ *h. m.* Griff zum Ziehen einer Walze.

מַחְלְצָא *a. m.* dass.

מַחֲלַת Name eines weibl. Dämons.

מְחִלְתָא *a. f., pl. c.* מְחִלֵּי Jes 2, 19. Höhlung.

מַחְמַדְתָּא *a. f.* Kostbarkeit.

מִחְמְיָא *a. m.* Anblick.

מַחְמְעָא (Ex 12, 19 B) *a. m.* Gesäuertes.

מַחְמְצָן *h. m.* Gärbassin des Walkers.

מְחֻמַּת s. חֵמַת.

מַחֲנֶה *h. m., pl.* מַחֲנוֹת Lager.

מְחָסָא *a. m., c. s.* מְחָסֵיהּ Jes 63, 9 Erbarmen.

מַחְסוֹמִית *h. f.* Schneide.

מַחְסוֹר *h. m.* 1. Bedarf; 2. Mangel.

מַחְסוֹרָא *a. m.* dass.

מַחְסוֹרִיתָא *a. f.* Mangelhaftigkeit.

מְחַסְיָא. מָתָא מ׳ Ortsname.

מַחְפּוֹרֶת *h. f.* 1. Grube; 2. Ausgegrabenes.

מַחְפּוֹרְתָא *a. f., pl.* מַחְפּוֹרִין Ze 2, 9 dass.

מַחְפְּרָנָא *a. m.* Schande bereitend.

מַחְפֶּרֶת *h. f.* (?).

מַחַץ *h. m.* Schöpfgefäß.

מָחַץ *h.* zerschmettern.

מַחְצָב *h. m.* Steinbruch.

מַחְצְבָא *a. m., pl. d.* מַחְצְבַיָּא Ri 3, 19 dass.

מֶחֱצָה *h. f.* Hälfte.

מַחֲצִית *h. f.* Hälfte.

מַחֲצֶלֶת *h. f., pl.* מַחֲצָלוֹת Matte.

מַחְצַלְתָּא *a. f.* dass.

מְחַצְּרָא *a. m.* Trompetenbläser.

מְחִצְתָא (1 K 6, 6) *a. f., c.* מְחִצַת 1 K 6, 15 Abteilung, Gemach. S. מְחִיצְתָא.

מָחַק *h.* 1. wegwischen, austilgen; 2. abstreichen, abschaben. *Ni.* abgerieben, weggetilgt werden. *Pi.* abreiben, abschaben.

מְחַק *a., ipf.* יִמְחוֹק Nu 5, 23 wegwischen. *Pa.* dass. *Itpe.* weggewischt, weggetilgt werden.

מֶחֶק *h. m., pl.* מְחָקִים radierte Stelle.

מָחָק *h. m.* Abstreicher.

מַחְקָא *a. m.* 1. radierte Stelle; 2. Abstreichung; 3. Papyrusschreibmaterial (?).

מָחָר *h. m.* morgen.

מַחְרָא *a. m., ind.* מְחַר Dt 6, 20, לִמְחַר morgen. מַחְרָא דִמְחַר übermorgen.

מַחֲרוּז *h. m., pl.* מַחֲרוּזוֹת Schnur zum Aufreihen.

מַחֲרוֹכָא *a. m.* Brandwunde.

מַחֲרֵישָׁה *h. f.* 1. Pflugschar; 2. Kamm (?).

מַחֲרֶשֶׁת Ortsname.

מָחֳרָת *h. f.* morgen. מָחֳרָתַיִם übermorgen.

מְחַרְתָּא Ortsname.

מַחֲשָׁבָה, מַחֲשֶׁבֶת *h. f., pl.* מַחֲשָׁבוֹת 1. Gedanke, Nachdenken; 2. Absicht. בַּעַל מַחֲשָׁבוֹת ränkevoll.

מַחְשַׁבְתָּא *a. f., pl. c.* מַחְשְׁבַת Gn 6, 5, *c. s.* מַחְשְׁבָתֵיהּ Jer 49, 20 dass.

מחתותיין (KohR 12, 5) l. מַחוֹתְיָין, s. מַחוֹתִיתָא.

מַחֲתָא I (?) *a. m.* Senkung.

מַחֲתָא II (Ct 4, 7) *a. f.* Fehlerhaftes.

מַחְתָא III *a. f., ind.* מַחָא Ex 8, 15, *c.* מַחַת Dt 28, 59, *pl.* מַחָן Dt 28, 59, מַחֲוָן, מַחֲתִין 1. Schlag, Plage; 2. Wunde.

מַחְתָּה *h. f.* Kohlenpfanne.

מַחְתִּיתָא (Nu 17, 11) *a. f., pl. d.* מַחְתְּיָתָא Nu 4, 14 dass.

מַחֲתָנָא (Jos 7, 5) *a. m.* Abhang.

מַחְתֶּרֶת *h. f.* 1. Einbruch, Durchbruch; 2. Öffnung.

מַחְתַּרְתָּא (Ex 22, 1) *a. f.* dass.

מְטָא *a., pt.* מָטֵי Nu 34, 8 1. gelangen, ankommen; 2. reichen, treffen; 3. eintreffen. *Aph. pf.* 3 *pl.* אַמְטִיאוּ Lv 9, 13 bringen, führen. *Itpe. ipf.* 1 *sg.* אֶתְמְטֵי Nu 23, 15 sich wohin begeben.

מְטַאטְאָה *a. m.* Besen.

מִטְבָּחִים *h. m. pl.* Schlachtungen. בֵּית הַמ׳ Schlachthof.

מַטְבְּחַיָּא *a. m. pl.* dass. בֵּית מ׳ Schlachthof.

מַטְבֵּעַ *h. m., pl.* מַטְבְּעוֹת 1. Münze; 2. Formel, Typus.

מַטְבְּעָא (Est II 3, 9, nicht MS) *a. m.* dass.

מטבריטי (PesR 121[a]) l. טַבְרֵיטִי.

מֶטָּה *h. f.* Knöchel am Flügelende.

מִטָּה *h. f.* 1. Lager, Bettstelle; 2. Bahre.

מַטָּה *h.* 1. unten לְמַטָּה, מִלְּמַטָּה dass.; 2. euphem. f. oben.

מַטֶּה *h. m.* 1. Stab; 2. Stamm.

מַטְהֶרֶת *h. f.* Becken mit Wasser für rituelle Reinigungen.

מַטְוְיָאתָא *a. f.* Spinne.

מְטוּטֶלֶת (מְטֻלְטֶלֶת) *h. f.* 1. Bleiwage; 2. Schuppe (?); 3. Stück Zeug.

מַטּוּל (Est II 1, 8) *a., c. s.* מַטּוּלְתֵיהּ, מַטּוּלְכוֹן wegen. מַטּוּל כֵּן (Est II 1, 7), מַטּוּל הָכֵי (Ct 4, 13) deswegen. מַטּוּל דְּ Est II 1, 7 weil, damit. מַטּוּל מָא Est II 3, 2 weshalb?

מַטּוּלָא *a. m.* 1. *ind.* מַטּוּל Nu 4, 15 Last; 2. *ind.* מַטּוּל Dt 10, 11 Zug.

מְטוּתָא *a. f.* Bitte. בְּמָטוּ, בְּמְטוּתָא bitte!

מִטְחָן *h. m.* Ölmühle.

מְטַחְתָּא *a. f.* Lende (?).

מֵיטַטְרוֹן, מְטָטְרוֹן, מֵיטַטוֹר *gr. m.* (μητάτωρ) 1. Abstecker des Lagers; 2. Gesandter; 2. Bezeichnung eines bestimmten Engels.

מְטַכְסָא, מֵיטַכְסָא *gr. m.* (μέταξα). *pl.* מְטַכְסִין 1. Rohseide; 2. rohseidenes Gewand; 3. l. טַכְסָא.

מַטְלָא *a. m., ind.* מַטַל 1S 17, 6 Stange.

מַטְלָא *a. m., c.* מַטַל Ma 1, 1 Soc 59, 2K 9, 25 Ausspruch.

מַטְלוּלָא *a. m.* Bedachung.

מַטְלוֹנִית *h. f.* 1. Lappen; 2. Streifen.
מַטְלוּתָא *a. f.* 1. Schwere; 2. Werfen.
מִטַּלְטְלִין *h. m. pl.* bewegliches Gut.
מְטַלְטְלִין *a. m. pl.* dass.
מטליא, מיטליא *x. m.* ein Kraut.
מַטְלִיָה *h. f.* 1. Lappen; 2. Streifen.
מַטְלִית *h. f.*, *pl.* מַטְלִיּוֹת, מַטְלָנִיּוֹת dass.
מַטַלַּלְתָּא *a. f.* 1. Bedachung; 2. Hütte, bes. Festhütte für das Hüttenfest.
מְטַלּוֹן *gr. m.* (μέταλλον) Bergwerk (als Strafort).
מַטְלָנָא *a. m.* 1. *pl. c.* מַטְלָנֵי Nu 33, 1 Zug, Reise; 2. Last.
מַטְלָנִיּוֹת s. מַטְלִית.
מַטְלַעְתָּא *a. f.* Hinken.
מְטֶלֶת *h. f.* Lappen.
מְטַלְּתָא *a. f.*, *c.* מְטַלַּת Lv 23, 43, *pl.* מְטַלָּן Gn 33, 17, *d.* מְטַלַּיָּא Lv 23, 42 1. Bedachung; 2. Hütte, bes. Festhütte für das Hüttenfest.
מִטְמוּט *h. m.* Gebrauch von מוט.
מַטְמוֹן *h. m.* 1. *pl.* מַטְמוֹנִים Schlupfwinkel, Bergungsort; 2. Schatz.
מַטְמוֹנֶת *h. f.*, *pl.* מַטְמוֹנִיּוֹת 1. dass.; 2. Schatz.
מַטְמוֹעַ *h. m.* Sonnenuntergang.
מַטְמוֹעָא *a. m.* dass.
מטמועיתא l. מַטְעֲמִיתָא.
מַטְמוֹרָא *a. m.*, *pl.* מַטְמוֹרִין Jer 41, 8 Schatz.
מַטְמוֹרִיתָא *a. f.*, *pl. d.* מַטְמוֹרָיָתָא 1 S 23, 23 Versteck.
מִטְמֵט s. מוט.
מַטְמְעָא *a. m.*, *pl.* מַטְמְעֵי שִׁמְשָׁא Sonnenuntergang.
מַטָּן *h.* unten.
מַטָּע *h. m.* Pflanzung.
מַטָּעָה *h. f.* dass.
מַטְעִיתָא *a. f.*, *ind.* מַטְעֲיָא Lv 21, 7 Verführerin, Hure.
מַטְעֲמָא I *a. m.* Speise.
מַטְעֲמָא II *a. m.*, *f.* מַטְעֲמָא Hb 1, 16 schmackhaft.
מַטְעֲמִיתָא *a. f.* Kosten.
מַטְעֶמֶת *h. f.* dass.
מִטְפַּחַת *h. f.* 1. Hülle, Tuch; 2. Handtuch.
מַטְפִּיתָא *a. f.* Tropfen.
מְטוּפְרָסָא(?) *x. m.* Vergeltung.
מְטַקְסָא s. מְטַכְסָא.
מָטָר *h. m.* Regen.
מטר *h. Hi.* regnen lassen.
מטר *a.*, *Aph. pf.* אַמְטַר Gn 19, 24 dass.
מִטְרָא (Gn 2, 5) *a. m.* Regen.
מַטְרְדָא *a. m.* Jagdspieß.
מַטְרְדוּתָא *a. f.* dass.
מטרדי (l. מוּסְרְדֵי, vgl. *pers. nusrad*, der erste Monat des Jahres. I. Löw). Lagarde, Semitica 1, 63.
מַטְרֵיד *h. m.* Jagdspieß.
מֵיטְרִין *gr. f.* (μήτρα) Gebärmutter.
מַטְרוֹנָא, מַטְרוֹנָה *lat. f.*, *pl.* מַטְרוֹנוֹת (*matrona*) vornehme Frau.
מַטְרוֹנִית *gr. f.*, *pl.* מַטְרוֹנִיּוֹת dass.
מַטְרוֹנִיתָא *gr. f.*, *pl.* מַטְרוֹנְיָן dass.
מטרנייאות (Siphr. Dt 204) l. טָרְמֶנְטָאוֹת, s. טָרְמֶנְטָא.
מטרסאות l. טָרְמֶנְטָאוֹת, s. טָרְמֶנְטָא.
מֶטְרֹפּלִין, מֶטְרוֹפּוֹלִין *gr. f.* (μητρόπολις) Hauptstadt.
מטרופסא, s. מְטוּפְרָסָא.
מַטְרְקָא *a. m.* Peitsche.
מֶטְרְתָא *gr. f.* (μετρητής) ein Maß.
מַטַּרְתָּא (Dt 18, 8) *a. f.* 1. Wache; 2. Wachtmannschaft; 3. Gewahrsam; 4. Nachtwache; 5. Beobachtung.
מִי *h.* 1. wer? 2. jemand. מִי שֶׁ der, welcher.
מִי *a.* denn?
מִי = מִ, s. מִן.
מַי, מַאי I (= מָא הִיא) *a.* was ist es?
מַי, מַאי II (= מָא דֵין) *a.* was? אַמַּאי weshalb? מַאי דְ das, was.
מַיָּא (Gn 16, 7) *a. m. pl.*, *ind.* מַיִן Dt 8, 7, *c. s.* מוֹהִי Nu 20, 8, מַהָא, מֵימֵיהוֹן Ex 7, 19, מֵיהוֹן Wasser. בְּנֵי דְמַיָּא Wasserwürmer.
מֵיאוּן s. מְאוּן.

מֵיאוּם s. מְאוּם.
מַיָּאשָׁא s. מַיְשָׁא.
מיבלא l. מוֹבְלָא.
מִיַּד h. sofort.
מִיַּד a. dass.
מֵידְבָא Ortsname.
מִיהָא, מִיהַת a. jedenfalls.
מִיהוּ a. allein, aber.
מיות gedeutet als מְאוֹת, s. מֵאָה.
מִיזְרָן h. m. Gurt.
מֵיחָא a. m. Mehlbrei (?).
מֵיחָם h. m. eine Art Kochkessel.
מַיִט h. m. Wanken.
מֵיטָב h. m. Bestes.
מֵיטְבָא a. m. dass.
מִיכָאֵל Engelname.
מִיכָה I h. f. Gebrauch von מוּךְ.
מִיכָה II männl. Personenname.
מיכיילן l. מְכִילָן, s. מְכִילְתָא.
מֵיכְלָא (Gn 40, 17) a. m. 1. Speise; 2. l. מְכִילָא, s. מְכִילְתָא.
מֵיכַלְתָּא, מִיכַלְתָּא, מֵיכְלוּתָא a. f. dass.
מֵילָא a. 'מִמּ von selbst.
מְיַלֶּדֶת h. f. Hebamme.
מִילָה h. f. 1. Beschneidung; 2. Beschneidungsglied.
מִילַת h. m. 1. Ohrläppchen; 2. Lippenwulst.
מִילְתָא I a. f. ein Gewächs, woraus man Besen macht.
מִילְתָא II a. f., ind. מִילָא Ct 3, 8 Beschneidung.
מַיִם h. m. pl. 1. Wasser; 2. Flüssigkeit, Saft. מַיִם רִאשׁוֹנִים, אֶמְצָעִים, אַחֲרוֹנִים das Händewaschen vor, während, nach der Mahlzeit. מֵי חָלָב Molken (oder Buttermilch). מֵי רַגְלַיִם Harn. בֵּית הַמַּיִם Abtritt. Aus dem Gehirn ins Auge tretendes Wasser soll den grauen Star veranlassen.
מַיוּמַס (מַיְמוּס) gr. (μαιουμᾶς) Fest von Majuma, Hafenstadt von Gaza.
מיימים (BerR 45 Ar) l. חֲמוּם.
מֵימְרָא (Gn 3, 8) a. m. 1. Wort, Rede; 2. Person; 3. מֵימְרָא דַיְיָ Nu 11, 23 B. Gott (als in der Welt redend oder handelnd). לְמֵימַר das will sagen.
מִין h. m., pl. מִינִין 1. Gattung, Art; 2. Häretiker. כְּמִין ähnlich wie.
מִינָא a. m. 1. pl. c. מִינֵי Koh 2, 5 Gattung; 2. Häretiker.
מִינָאָה a. m. Häretiker.
מינאי l. מִנָאֵי, s. מַנְיָא.
מַיְנוּקָא (מְיַנּוּקָא) a. m. Kind, Knabe.
מַיְנוּקְתָא (מְיַנּוּקְתָא) a. f. Mädchen.
מִינוּת h. f. Häresie.
מֵינִיקָה h. f. Säugamme.
מֵינִיקוּת h. f. Säugen.
מֵינִיקוּתָא a. f. dass.
מֵינִיקִית s. מֵינֶקֶת.
מֵינְסָא a. m., ind. מֵינַס Jes 10, 1 Bedrückung.
מְיַנְקָא (Est II 8, 15, MS מְיַיְנְקָא) l. מַנְיָקָא.
מֵינְקוּתָא a. f. Säugen.
מֵינֶקֶת h. f. 1. Sauger (zum Entnehmen von Flüssigkeiten aus Geräten); 2. Säugamme; 3. Schutzvorrichtung (am Türflügel).
מֵינִקְתָּא a. f., pl. d. מֵינְקָתָא Gn 33, 13 Säugende, Säugamme.
מיסן (jGitt 43[b]) l. חַמְסָן. I. Löw.
מֵיסְרָא a. m. Bündel.
מֵיסַרְתָּא a. f. dass.
מֵיעָלָא s. מֵעָלָא.
מֵיעָלָא a. m. Eingehen. מֵיעַל שִׁמְשָׁא Dt 23, 12 Sonnenuntergang.
מֵיקֵר h. m. 1. kühlend, abkühlend; 2. sich abkühlend.
מִיץ h. m. Saft.
מִיצָה h. f. Knoten (eines Stengels).
מֵירָא (Ex 30, 23) a. m. Myrrhe.
מֵירוּג h. m. teilweises Einheimsen der Gartenfrüchte.
מֵירוּחַ h. m. Abstreichen, Glattmachen.
מֵירוֹן Ortsname.
מֵירוּק h. m. 1. Abreibung, Politur; 2. Coitus.
מֵירוּר h. m. Bittermachen.

מֵירֵי 1. s. אֲרָא; 2. GnJI 12, 6, MS מיירי, *pt. Aph.* v. אֲרַר Fluch aussprechen.

מֵירְתָא *a. f., ind.* מֵירַת Jes 49, 26 (MS מְרִית) Most.

מֵיש *h. m.* 1. Zürgelbaum (*Celtis australis*); 2. die Frucht dieses Baums.

מֵישָׁא Ortsname.

מְיָשָׁא männl. Personenname (מִישָׁאֵל).

מֵישְׁדָא *a. m., c.* מֵישַׁד Lv 4, 12 (MS מֵישַׁר) Ausgießen.

מִישׁוֹר *h. m.* Ebene.

מֵישָׁן Ortsname.

מֵישָׁנִי *h. m.* aus Meschan.

מֵישָׁר *h. m.* 1. Ebene, Fläche; 2. Beet.

מֵישְׁרָא (Gn 35, 8) *a. m.* Ebene, Fläche. S. מִשְׁרְיָא.

מֵישָׁרָא *a. m.* Beet.

מִית (Gn 5, 20) *a., ipf.* יְמוּת Ex 21, 18, *pt.* מָאֵית Gn 50, 5, מָיֵית sterben. *Aph. ipf.* 2 *sg.* תְּמִית Gn 42, 37 töten.

מִיתָא (Dt 25, 5) *a. m.* Toter, Leiche.

מִיתָה *h. f.* Sterben, Tod. *pl.* מִיתוֹת Arten des Todes (der Todesstrafe). מִיתָה הָאֲמוּרָה בַתּוֹרָה der als göttliche Strafe im Gesetze genannte Tod.

מַיְתָבוּתָא *a. f.* Bewohnen.

מִיתוּתָא *a. f.* Tod.

מִיתָנָא *a. m.* Verstorbener.

מֵיתָר *h. m.* Seil.

מָךְ *h. m.* niedrig, gebeugt.

מְכָא *a., pt.* מָכֵי 1. niedrig; 2. abgenützt; 3. kraftlos. *Pa. Aph.* senken. *Itpe.* gebeugt werden.

מַכְבֵּד *h. m., pl.* מַכְבֵּדוֹת 1. Palmzweig; 2. Kehrbesen.

מַכְבֶּדֶת *h. f.* dass.

מַכְבַּנְתָּא *a. f.* Halsband.

מַכְבֵּר *h. m., pl.* מַכְבֵּרוֹת Sieb.

מַכְבָּר Ortsname.

מַכְבֵּשׁ *h. m.* Presse.

מִכְּדִי *a.* (= מִן כַּד הִיא) da.

מִכְּדַי *h.* mehr als genug.

מַכָּה *h. f.* 1. Schlag; 2. Plage; 3. Wunde; 4. Beule. *pl.* מַכּוֹת Name eines talmud. Traktats.

מִכְוָה *h. f.* Brandwunde.

מְכוֹלָא *a. m., pl.* מְכוֹלִין 2K 23, 7 Vorhang(?).

מְכַוֵּן(?) *h. m.* Instrument zum Geraderichten.

מָכוֹן *h. m.* 1. Wohnstätte; 2. Bezeichnung des sechsten Himmels.

מְכוֹנָה *h. f.* 1. dass.; 2. Behälter, Zwinger.

מְכוֹנְתָא *a. f, c.* מְכוֹנַת Ri 5, 11 Aufenthaltsort.

מַכְוֵר Ortsname.

מַכּוֹשׁ *h. m.* 1. Schlägel; 2. Klöppel; 3. Schlag.

מַכּוֹשָׁא *a. m.* dass.

מַכּוֹשָׁה *h. f.* Schlägel.

מָכוּת *h. f.* 1. Gebeugtsein; 2. Armut.

מָכוּתָא *a. f.* eine Art Boot.

מַכְחוֹל *h. m.* Augenschminkstift. בֵּית מ׳ Behälter dafür.

מַכְחָלָא *a. m.* dass.

מַכְחַלְתָּא *a. f.* dass.

מַכִּיכָא *a. m.* 1. *ind.* מַכִּיךְ Lv 13, 20 niedrig; 2. *pl.* מַכִּיכִין Jes 57, 15 gebeugt.

מַכִּיכוּתָא (Est II 2, 20; Koh 10, 6, MS מְכוּכְתָא) *a. f.* Gebeugtheit.

מְכִילְתָא *a. f.* 1. *ind.* מְכִילָא Dt 25, 14 Maß; 2. Schale, Becken; 3. Eigenschaft; 4. Auslegungsnorm; 5. normgemäße Gesetzesdeutung; 6. Name eines Midrasch zu Exodus.

מְכִירָה *h. f.* Verkaufen.

מכך *h. Hi.* הֵימֵךְ beugen. *Ni. Hitpal.* הִתְמַכְמֵךְ zerdrückt werden.

מְכַךְ *a.* 1. *pf.* 3 *pl. f.* מַכָּא Hb 3, 6 niedrig werden; 2. niedrig machen. *Pa. inf.* מַכָּכָא Ct 2, 6 niederdrücken. *Itpa.* niedergedrückt werden.

מַכְּבָא *a. m., pl.* מַכְּבִין Am 6, 7 (מְכָבִין 2S 17, 28) Polster.

מכל (Mech. Mischp. 13) l. מְכֹּל.
מְכַלֶּה h. m. 1. Verderber; 2. Name eines Engels.
מַכְלַלְתָּא Ortsname.
מִכְמוֹרֶת h. f. Fischernetz.
מִכְמָס Ortsname.
מִכְמָר h. m. Fischernetz.
מִכְמְרָא a. m. Warmmachen.
מוּכְנָה, מוּכְנֵי gr. f. (μηχανή), c. s. מוּכְנוֹי Est II 1, 2 (MS מְכוֹנֵי) Räderwerk.
מִכְנָס (מֶכְנָס?) h. m. 1. Einheimsen; 2. Eingeheimstes.
מִכְנְסָא a. m, pl. מִכְנְסִין Lv 6, 3 Beinkleider der Priester.
מִכְנָסַיִם h. m. du. dass.
מַכְנַשְׁתָּא a. f. Zusammenfegen.
מָכַס h. verzollen.
מֶכֶס h. m., pl. מִכְסָאוֹת Grenzzoll.
מִכְסָא a. m. dass.
מָכְסָא a. m. Zolleinnehmer.
מֻכְסִין gr. m. pl. (μύξα) Früchte vom Brustbeerbaum (*Cordia Myxa*).
מִכְסֶה h. m., pl. מִכְסָאוֹת Decke.
מכסיוטינוס l. טַכְסִיוֹטִינוֹס.
מַכְסִימָא lat. männl. Personenname (*Maximus*).
מַכְסַן a. Pass. אִתְמַכְסַן gezüchtigt werden. S. כְּסַן.
מַכְסָנָא a. m. Züchtiger.
מַכְסָנִיתָא, מַכְסָנוּתָא a. f. Züchtigung.
מוכססין l. מוּכְסִין, s. מֻכְסָא.
מכסירין (Jelamd. Nu 23, 10 Ar)?
מכפה (jSukk 53b) l. מִקְפָּה.
מַכְפְּלָה = מָה כְפְלָה, s. כָּפַל II.
מַכְפֵּלָה h. f. Doppelhöhle.
מָכַר h. verkaufen. Ni. verkauft werden.
מְכַר a. verloben. Itpa. verlobt werden.
מֶכֶר h. m. Verkauf. מ׳ טוֹב vorteilhafter Verkauf.
מַכָּר h. m. Bekannter.
מַכָּרָא a. m., c. s. מַכָּרֵיהּ 2K 12, 6 dass.
מכרין (jChall 58a)?
מָכֵירִין gr. m. (μαχαίριον) Messer.
מִכְשׁוֹל h. m. Anstoß.

מַכְשִׁירִין h. m. pl. 1. was tauglich macht; 2. was fähig macht; 3. Name eines talmudischen Traktats.
מְכַשֵּׁף h. m. Zauberer.
מַכְשֵׁף (?) a. m. Zauberei.
מְכַשֵּׁפָה h. f. Zauberin.
מִכְתָּב h. m. 1. Buchstabe; 2. Inschrift. Annonce.
מַכְתֵּב h. m. Griffel.
מַכְתְּבָא a. m. dass.
מִכְתָּבָא a. m. Schrift.
מכתוותא (bSabb 110b) s. בַּתְוָתָא(?).
מכתם (TosSabb XVII 8) l. מִכְתָּב.
מַכְתֵּשׁ h. m. 1. Mörser; 2. Mundhöhle; 3. ein Folterwerkzeug.
מַכְתָּשָׁא a. m., pl. c. מַכְתָּשֵׁי Dt 28, 61 Plage, Wunde.
מַכְתֶּשֶׁת h. f. 1. Mörser; 2. Vertiefung.
מָל h. m. zerreibbar.
מִיל gr. m. (μίλιον), pl. מִילִין 1. römische Meile (nahezu 1,5 Kilom.); 2. Meilenstein.
מִילָא gr. m dass.
מֵילָא gr. f. (μηλωτή) Wolle. S. מֵילַת.
מָלֵא h. voll sein. Pi. füllen. Hitp. voll werden.
מְלָא a., inf. מִלְאָה Ex 18, 18 füllen. Pa. 1. imp. מַלִּי Gn 44, 1 dass.; 2. ersetzen; 3. מ׳ עַל לֵב Gn 34, 3 trösten. Itpe. pf. 3 sg. f. אִתְמְלִיאַת Gn 6, 11 gefüllt, voll werden.
מָלֵא h. m. voll.
מְלֹא s. מְלוֹא.
מִילָא (מִילָה) gr. m. 1. (μίλιον) Kessel: 2. s. מֵילָא
מְלָאָה a. m., c. s. מְלָאֵהּ Dt 33, 16 Füllung, Fülle.
מְלֵאָה h. f. 1. Fülle; 2. Vollkommenheit; 3. Erstlingsgabe.
מְלָאי I h. m, pl. מְלָאִין Ware;
מְלָאי II h. m. Granne. S. מְלָעִין.
מַלְאָךְ h. m. Engel.
מַלְאֲכָא a. m., pl. d. מַלְאֲכַיָּא Gn 19, 1 Engel.

מְלָאכָה, מְלֶאכֶת *h. f.*, *pl.* מְלָאכוֹת Arbeit.
מַלְאָכוּת *h. f.* Engelsgestalt.
מִלְאֲתָא (Nu 18, 27) *a. f.* Erstlingsgabe vom Wein.
מַלְבּוּשׁ *h. m.* Kleid.
מַלְבֵּן *h. m.*, *pl.* מַלְבֵּנוֹת, מַלְבְּנִים 1. viereckige Form; 2. viereckiger Rahmen; 3. viereckiges Beet; 4. viereckiger Kuchen.
מַלְבְּנָא *a. m.* viereckiges Stück.
מלבינתא (NuJI 33, 20 MS) l. מִלְּבֵינְתָּא, s. לְבֵינְתָּא.
מלבניקי (jSabb 8[a]) l. מְלַבְנִיקֵי, s. מְלַבְנִיקָא.
מַלְבֶּשְׁתָּא (Nu 32, 3, MS דִּיבוֹן) Ortsname.
מָלַג *h. m.* abrupfen.
מְלַג *a. m.* dass.
מְלוּגָא *gr. m.* (μολγός?) Sack.
מולגייה l. מְלוּגְמָא.
מְלִינָאלָה *gr. f.* (μελίγαλα) ein Gebäck mit Honig und Milch.
מְלוּגְמָא *gr. f.* (μάλαγμα), *pl.* מְלוּגְמִיּוֹת 1. Wundpflaster; 2. Labung.
מַלְגֵּז *h. m.* Wurfgabel. S. מַזְלֵג.
מִלָּה *h. f.*, *pl.* מִלִּים Wort.
מֵילָה *gr. f.* (μελία), *pl.* מֵילִין Esche (*Fraxinus*). מֵי מֵילִין Saft der Eschenrinde.
מְלוֹא *h. m.* 1. Füllung, Inhalt; 2. Raum. מְלֹא עֵינַיִם soweit der Blick reicht.
מִלּוּא *h. m.* 1. dass.; 2. *pl.* מִלּוּאִים Füllung der Hände (Priesterweihe).
מְלוֹג *h. m.* 1. Abrupfung; 2. Nutznießung. נִכְסֵי מ׳ Heirats- oder Erbgut der Frau.
מְלוֹגְנָאָה *a. m.* aus Meloga(?).
מִלְוָה *h. f.* Darlehn, Schuld.
מַלְוֶה *h. m.* Gläubiger.
מַלּוּחַ *h. m.* eine Melde (*Atriplex Halimus*).
מַלּוּחָא *a. m.*, *pl.* מַלּוּחִין Ze 2, 9 (MS מְלוּחִין) dass.
מְלוּט *h. m.* Rettung.
מִלּוּי *h. m.* Füllen.
מַלְוִיתָא *a. f.* 1. Geleit; 2. Grabgeleit.

מלויתהון (VajR 21) l. מלייתהון, s. מַלְיְתָא.
מַלּוּךְ männl. Personenname.
מָלוֹכָא *a. m.* Berater.
מְלוּכָה *h. f.* Herrschaft.
מִלּוּלָא (Jes 6, 4) *a. m.*, *ind.* מִלּוּל Ex 4, 10 Rede.
מַלְוָן. בֵּית מ׳ Ortsname.
מָלוֹן *h. m.* Herberge.
מָלוּשׁ *h. m.* Kneten.
מלוזמא (bBer 53[b]) *gr. f.* (νόμισμα) Gepräge(?).
מָלַח *h.* salzen, einsalzen. *Pu. pt.* מְמֻלָּח scharfsinnig. *Ho.* gesalzt werden.
מְלַח I *a.*, *ipf.* 2 *sg.* תִּמְלַח Lv 2, 13 salzen. *Itpe. pf.* אִתְמְלַח Ez 16, 4 gesalzt werden.
מלח II *a. Pa.* ein Schiff führen.
מַלָּח *h. m.* Schiffer.
מֶלַח *h. m.* Salz.
מִלְחָא (Lv 2, 13) *a. m.* dass.
מַלָּחָא I *a. m.* Salzhändler.
מַלָּחָא II *a. m.* Schiffer.
מִלְחָא. מִגְדַּל מ׳ Ortsname.
מִלְחַיָּא Ortsname.
מִלְחָמָה *h. f.* Krieg.
מִלְחֶת *h. f.* Salzfaß.
מְלַחְתָּא *a. f.* Salzlache.
מלט *h. Pi.* retten. *Ni. Hitp.* gerettet werden, entkommen.
מלט *a. Itpe.* gerettet werden.
מלטוכים l. מַלְטוֹמִים, s. מֶלְטוֹמְיָא.
מלטטין (bBabK 67[a]) l. מְלַטְרִין, s. מְלַתְרָא.
מַלְטִיתָא *a. f.* Wurmfraß.
מֶלְטַמְיָא, מֶלְטוֹמְיָא *gr. f.* (μελίτωμα), *pl.* מֶלְטוֹמִין Honigkuchen.
מלטוסין, מלטסין l. מְלַטְרִין(?), s. מְלַתְרָא.
מלאי, מולאי s. מֶלְיָא.
מילי. מ׳ מילה s. מֵילִימֵילָה.
מַלַּי männl. Personenname (מַהֲלַלְאֵל).
מַלְיָא I *a. m.*, *ind.* מְלֵי Dt 23, 23 (MS מָלֵי), *pl. m.* מְלַן Dt 6, 11, *f.* מַלְיָן Gn 41, 22 voll.
מַלְיָא II, מֶלְיָא *a. m.*, *ind.* מְלֵי Ex 9, 8 1. Füllung; 2. Erhöhung.

מְלֵיאָה s. מְלֵאָה.
מָלִיחַ h. m. 1. eingesalzen; 2. Eingesalzenes (bes. Fisch).
מְלִילָה h. f. reife Getreideähre, deren Körner man ausreibt (Reibähre).
מְלִילְתָא a. f., pl. מְלִילָן Dt 23, 26 (MS דְּמַלְיָן) dass.
מולים s. מוּלָא.
מוליון l. לוּלְיוֹן od. מוּקְיוֹן.
מְלֵיסָא s. מְלְסָא.
מְלִיצָה h. f. Gleichnisrede.
מְלִיקָה h. f. Einkneipung (des Halses des Opfervogels).
מוּלְיָאר, מוּלְיָר, מְלְיָארוֹן gr. m. (μιλιάριον) Kochmaschine (ähnl. dem Samowar?).
מלישות (Tos. Neg. IV 10) l. תְּלִישׁוּת.
מְלֵיתָא (Nu 18, 27, MS מְלְאַתָא) a. f. 1. Füllung; 2. Erstlingsgabe vom Wein.
מַלְיְתָא (2S 5, 9, MS מְלֵיתָא), מְלְיְתָא a. f. 1. Füllung; 2. Füllort; 3. Wall.
מַלָּךְ h. was liegt dir daran? חֶשְׁבּוֹנוֹת שֶׁל מַלָּךְ Berechnungen von Gleichgültigem.
מָלַךְ I h. König sein, herrschen. Hi. zum König machen.
מלך II h. Ni. 1. sich beraten; 2. mit sich zu Rate gehen, den Sinn ändern.
מְלַךְ I a. inf. מִמְלַךְ Gn 37, 9 König sein, herrschen. Aph. pf. 2 sg. אַמְלֵיכְתָּא 1K 3, 7 zum König machen.
מְלַךְ II a. 1. pf. מְלַךְ Jes 14, 27 beschließen; 2. ipf. 1 sg. c. s. אֶמְלְכִנָּךְ Nu 24, 14 raten. Pa. beraten. Aph. pf. 3 sg. f. c. s. אַמְלַכְתֵּיהּ Jos 15, 18 (MS מְלַכְתֵּיהּ) beraten. Itpe. pf. אִתְמְלִיךְ 1K 12, 6, pt. pl. מִתְמַלְכִין Nu 23, 19 1. sich beraten; 2. mit sich zu Rate gehen.
מֶלֶךְ h. m. König. בַּת מ׳ Dämon einer Augenkrankheit.
מַלְכָּא (Ex 1, 8) a. m, ind. מֶלֶךְ Mi 2, 13, pl. מַלְכִין Ex 1, 8 König.
מַלְכָּא (2S 15, 12, MS מְלוֹכָא) a. m. Berater.

מְלַךְ, מַלְכָּא (Jer 49, 7) a. m., ind. מְלַךְ, מִלְכָּא Jes 14, 27, pl. מַלְכִין Jes 25, 1 Rat.
מַלְכָּה h. m. Königin.
מַלְכוּת h. f., pl. מַלְכֻיּוֹת 1. Herrschaft, Regierung, Reich. מ׳ שָׁמַיִם Gottesherrschaft. הַמַּלְכוּת die röm. Regierung; 2. Erwähnung der Gottesherrschaft; 3. Gebet mit Erwähnung der Gottesherrschaft.
מַלְכוּתָא (Gn 49, 10) a. f., pl. מַלְכְוָן Gn 25, 23 Herrschaft, Regierung, Reich.
מַלְכִּיו, מַלְכִּיָא männl. Personenname.
מְלַכְיָא gr. f. (μαλακία) Trübsinn, Krankheit.
מְלְכָנָא, מְלְכָנָא a. m. Rat.
מְלַכְנִיקֵי gr. f. (μολοχή) Corchorus (Jute)-stengel.
מַלְכְּתָא (1K 11, 19) a. f. Königin.
מִלְכְתָא a. f. Rat.
מלכתנותא (Spr 11, 14) l. מִלְכָּנוּתָא a. f. dass.
מָלַל I h. 1. zerreiben; 2. einrühren; 3. heften, säumen. Ni. gerieben werden.
מלל II h. Pi. reden.
מלל a., Pa. pf. מַלֵּיל Nu 12, 2 reden. Itpa. 1. pf. אִתְמַלַּל Gn 16, 13 geredet werden; 2. sich unterreden.
מֶלֶל h. m. Naht, Saum.
מַלְלָא I a. m. 1. Glühkohle, 2. s. מַמְלָא.
מִלְלָא II a. m., c. מְלַל Est II 7, 10 (nicht MS) Wort.
מַלָּלָא a. m. Kundschafter.
מַלָּלוּתָא a. f. Reden.
מַלְמָד h. m. Ochsenstecken.
מִלְמוּל h. m. Krume.
מִלְמוּלָא a. m. dass.
מְלְמֵל s. לְמְלֵם.
מֵילִימֵילָה gr. f. (μελίμηλα) Quitte (*Cydonia vulgaris*).
מַלְמְלָה x. m. Musselin.
מִילִין gr. m. (μίλιον) Kessel.
מֵילָן gr. m., pl. מְלָנִין (μέλαν) Schwärze, Tinte.
מֵילָנִי gr. m. (μέλαινα) schwarz, unglücklich.

מלניא l. מְלַכְיָא.
מְלַנְיָה gr. f. (μελάνη) Schwärze, Tinte.
מְלַסְּא, מְלֵיסָא (2 S 5, 9) x. m. Topf.
מְלָעִין h. m. pl. Grannen (der Ähre).
מַלְּפָא a. m., pl. מַלְּפִין Jes 50, 4 Lehrer.
מְלַפְפוֹן s. מֶלְפְּפוֹן.
מַלְּפָנָא a. m. Lehrer.
מִילְפְּפוֹן, מֶלְפְּפוֹן gr. m. (μηλοπέπων), pl. מֶלְפְּפוּנוֹת Zuckermelone (*Cucumis Melo*).
מִילְפְּפוֹנָא gr. m. dass.
מָלַק h. einkneipen (den Hals des Opfervogels). *Ni.* eingekneipt werden.
מְלַק a., ipf. יִמְלוֹק Lv 1, 15 dass.
מַלְקוֹט h. m. Behälter (der die Exkremente des dreschenden Ochsen aufnimmt).
מַלְקוֹשׁ h. m. Spätregen (Aprilregen).
מַלְקוֹשָׁא (Dt 32, 2) a. m. dass.
מַלְקוּת h. f., pl. מַלְקִיּוֹת Bestrafung (mit 40 weniger einem Geißelhieb).
מַלְקוּתָא a. f., c. מַלְקוּת 2 S 7, 14 dass.
מֶלְקָחָה h. f. Zange.
מֶלְקָחַיִם h. f. du. 1. dass.; 2. Lichtputze.
מַלְקֵט h. m. Kneipzange.
מַלְקְטָא a. m. Lichtputze.
מַלְקֶטֶת h. f. 1. Kneipzange; 2. pl. מַלְקְטָאוֹת Lichtputze.
מילרייא, מילרין lat. m., pl. (*milliarii* sc. *ludi?*) eine Art römischer Volksbelustigung.
מַלְשִׁין h. m. Verleumder.
מַלְשִׁינָא a. m. dass.
מַלְשִׁינוּתָא a. f. Verleumdung.
מִילְתְּ I gr. m. (μίλτος?) eine Mineralfarbe.
מֵילַת II gr. f. 1. (μηλωτή) Wolle; 2. Borsten im Pansen der Wiederkäuer; 3. s. מֵילָא.
מֵילְתָא gr. f. (μηλωτή), ind. מֵילָא Gn 49, 11, מֵילַת Thr 2, 21, pl. מֵילְתִין Wolle.
מִלְּתָא a. f. 1. pl. מִלִּין Nu 23, 19, Dt 22, 14 Wort; 2. Sache, Ding; 3. Aderlaß; מ׳ דְאָסוּתָא Heilmittel.

מֶלְתָּחָה (*bibl.*) Kleiderkammer.
מְלַתְלָא, מְלַתְרָה gr. f. (μέλαθρον), pl. מְלַתְרָאוֹת, מְלַתְרִיּוֹת Querbalken.
מֵם h. m., pl. מֵמִין Name des Buchstaben מ.
מָמוֹן h. m., pl. מָמוֹנוֹת Geld, Vermögen.
מָמוֹנָא a. m., ind. מָמוֹן Ex 21, 30 dass.
מְמוֹתָא a. m. Tod.
מְמֻזּוֹר h. m. Gesponnenes.
מַמְזֵירָא (Dt 23, 3), מַמְזְרָא a. m. aus verbotener Vermischung stammend.
מַמְזֵר h. m. dass.
מַמְזֵרוּת h. f. 1. Erzeugung von Kindern aus verbotener Vermischung; 2. Rechtsstellung von Menschen solcher Herkunft.
מַמְזֵרִי h. m. zu den Kindern verbotener Vermischung gehörend.
מַמְזֶרֶת h. f. weibliches Wesen aus verbotener Vermischung stammend.
מַמְזַרְתָּא a. f. dass.
מְמֻחֶה h. m. bewährt.
מומייקה (jSabb 8[b]) l. מוּנְיָקָה.
מְמַיְקְנָא a. m. spottend.
מְמַיְקְנוּתָא a. f. Spott.
מָמִיתָא a. f. Hornmohn (*Glaucium*).
מִמְכָּר h. m. Verkauf.
ממכתא l. מַכִּיכְתָא, s. מַכִּיכָא.
מַמָּל h. m. 1. Rollstein der Ölmühle; 2. männl. Eigenname.
מַמְלָא a. m. 1. Metallerz; 2. Ortsname.
מְמוּלָּאָה s. מוּלָּאָה.
מַמְלְלָא a. m., ind. מַמְלַל Ex 4, 10 Rede.
מְמֻנֶּה h. m. Vorgesetzter.
מוּמוֹס, מוּמָס gr. m. (μῖμος), pl. מוּמְסִין Geberdenkünstler, Possenreißer.
מִמְסָךְ h. m. Mischung.
מַמְצְיָא Ortsname.
מִמְקָק h. m. Wurmfraß.
מַמְרֵא h. m. 1. widerspenstig. זָקֵן מַמְרֵא ein der Majorität sich nicht unterwerfender Rechtslehrer; 2. männl. Personenname.
מַמְרוּ a. f. eine Heilmittelpflanze.

מימרם (SchirR 7, 9) l. מִימָדֶם *gr. f. pl.* (μιμάδες) Schauspielerinnen.

מַמָּשׁ *h. m.* 1. Wesentliches; 2. eigentlich; 3. wirklich.

מַמָּשָׁא *a. m.* dass.

מִמְשָׁל *h. m., pl.* מִמְשָׁלוֹת 1. Sprüchwort; 2. Fabel.

מֶמְשָׁלָה *h. f.* Herrschaft.

מְמַשְׁמְשָׁנִית *h. f.* alles betastend.

מְמָתָא *a. m*, *c.* מְמָת Ez 28, 8 Tod.

ממתום Zusammenstellung der Anfangsbuchstaben der Inschrift von Dan 5, 25 (mit Spaltung des letzten Wortes).

מַמְתַּקִּים *h. m. pl.* Süßigkeiten.

מִן *h., c. s.* מִמֶּנִּי, מִמְּךָ 1. von; 2. aus; 3. (nach Kompar.) als. מִנַּיִן woher? מִשּׁוּם, מִפְּנֵי, מֵחֲמַת wegen. מִלְּ (*c. inf.*) sodaß nicht. מִשֶּׁ 1. von da an, wo; 2. nachdem. מִכְּשֶׁ von dem Zeitpunkt an, wo. מִשּׁוּם שֶׁ, מִתּוֹךְ שֶׁ weil. מֵאַחַר שֶׁ 1. infolge davon, daß; 2. nachdem.

מִן *a., c. s.* מִנִּי, מִנָּךְ Ex 8, 7 dass. מִן קֳדָם מִן חוּרֵי Gn 27, 30 von vor. מִן אֲחוֹרֵי, von hinter. מִבָּתַר Nu 14, 43, מִן בָּתַר dass. מִבֵּין Nu 7, 89 von zwischen. מִקֳּבֵיל Lv 5, 8 gegenüber. מִן בְּגִין, מִן בִּגְלַל wegen. מֵעַל Gn 4, 14 von auf. מֵעִלָּוֵי לְ Ex 28, 27 oberhalb von. מִתְּחוֹת Ex 18, 10 von unter. מִלְּרַע לְ Gn 1, 7 unterhalb von. מְנָא, מְנָן (Gn 29, 4) von wo? מִן דְּ, מִדְּ Gn 48, 15 1. nachdem, als; 2. weil. מִן דּוּ nachdem er, als er. מִנֵּיהּ וּבֵיהּ von ihm selbst. מִדְּאִיתָךְ Nu 22, 30 von jeher (seit du existierst). מִכְּיוָן דְּ 1. nachdem; 2. weil. מִשּׁוּם דְּ, מִן גַּב דְּ, מִגּוֹ דְּ, מִן בְּגִין דְּ, מִן בִּגְלַל דְּ, מֵאַחַר דְּ weil. מִן בִּגְלַל דְּ damit.

מַן (Gn 3, 11), מַאן *a.* 1. wer? מַנִּי, מַנּוּ (= מַן הִיא, מַן הוּא) wer ist er, sie? 2. jemand. מַן דְּ Ex 24, 14 wer; der, welcher. כָּל מַן דְּ jeder, der. מַאן דְּהוּ wer es auch sei.

מָן (= מָא דֵין) *a.* was?

מָן *h. m.* 1. Portion; 2. Manna.

מַנָּא (Ex 16, 15) *a. m.* Manna.

מְנָא *a.* woher? מְנָלַן woher haben wir? מְנָהָנֵי woher diese?

מָנָא, מָאנָא *a. m., pl. c.* מָנֵי Dt 1, 41 1. Gerät; 2. Gefäß; 3. Gewand; 4. insbes. Pflug.

מְנָא, מַנָּא männl. Eigenname.

מְנָא s. מַנְיָא.

מְנָא (Nu 1, 44) *a.* zählen, berechnen. *Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּמַנֵּי Dt 17, 15 bestimmen, einsetzen. *Aph.* hinzuzählen. *Itpe. ipf.* 3 *pl.* יִתְמְנוּן Gn 13, 16 gezählt werden. *Itpa.* eingesetzt werden.

מְנָאִין s. מַנְיָא.

מְנָבָז *x.* männl. Personenname.

מְנַגְּדָנָא *a. m.* einer, der geißelt.

מַנְגָּנוֹן *gr. m.* (μάγγανον), *pl.* (*hebr.*) מַנְגָּנָאוֹת, מַנְגָּנִיּוֹת, (*aram.*) *d.* מַנְגְּנַיָּא Est II 1, 2 1. Maschine, künstliche Vorrichtung; 2. Schriftzeichen; 3. Wunder; 4. Zauberei. S. מַגְּנוֹן.

מונגנום (l. מוֹנֹגְנֵים) *gr. m.* (μονογενής) eingeboren.

מַנְגָּנִיקוֹן *gr. m.* (μαγγανικόν) Kunstwerk.

מִנְדָּה *a. f.* Steuer.

מִנְדּוּ. כְּפַר מ' Ortsname.

מַנְדְּעָא (Koh 1, 17) *a. m.* Wissen, Erkenntnis.

מַנְדְּעוּתָא *a. f., c. s.* מַנְדְּעוּתְהוֹן Koh 9, 11 (nicht MS) dass.

מַנְדַּעְתָּא *a. f.* dass.

מִנְהֲרוֹן *h. m.* Abhang.

מָנֶה *h. m., pl.* מָנִים Mine (Münzeinheit [= 100 Silberdenare], Gewicht).

מָנָה *h. f.* Portion, Anteil.

מָנָה *h.* zählen, berechnen. *Ni.* gezählt werden. *Pi.* einsetzen (bes. zum Rechtslehrer). *Pu. pt.* eingesetzt. *Hi.* Anteil geben. *Ho.* hinzugerechnet werden. *Hitp.* 1. eingesetzt werden; 2. zugeteilt erhalten.

מִנְהָג *h. m.* Brauch, Sitte.

מִנְהָגָא (Ru 4, 7) *a. m.* dass.

מַנְהוֹמִיתָא *a. f.* Brüllen.
מַנְהֲרָא *a. m.* Tageslicht.
מנהרותא (bNed 38ᵇ Ar.) l. מַנְהָרוּתָא.
מַנּוּ (= מַן הוּא) *a.* wer ist?
מנובבעי (Pesikta 191ᵇ) l. טֶבְרֵיטִי.
מְנוּבִיתָא *a. f.* Stellvertretung.
מָנוֹד *h. m.* Schütteln (des Kopfes).
מָנוֹחַ *h. m.* Ruhe.
מְנוּחָה *h. f.* dass.
מִנּוּי *h. m.* Ernennung (bes. zum Rechtslehrer).
מִנּוּיָא *a. m.* 1. dass.; 2. Beauftragung.
מְנַוְּלָא *a. m.* häßlich.
מנוולין (BerR 5) l. מַנְטִילִין.
מָנוֹן *h. m.* Herr, Befehlshaber(?).
מנונא (DtJII 8, 3) l. מְזוֹנָא.
מָנוֹס *h. m.* Flucht.
מְנוּסָה *h. f.* Zufluchtsort.
מְנוֹרָה *h. f.* Lampenträger, Leuchter.
מְנַזְּקְנָא absichtliche Veränderung von מְנַזְּרְנָא, s. נְזַר.
מְנָחָא *a. m.*, 1. *ind.* מְנָח Gn 8, 9 Ruheplatz; 2. Neigen (des Tags).
מִנְחָה *h. f.* 1. Speisopfer; 2. Nachmittagsopfer; 3. Zeit des Nachmittagsopfers.
מְנַחֵם männl. Personenname.
מַנְהָרוּתָא *a. f.* Tüchtigkeit.
מְנַחֵשׁ *h. m.* Zeichendeuter.
מְנַחְשָׁא *a. m.*, *ind.* מְנַחֵישׁ Dt 18, 10 dass.
מִנְחָתָא (Lv 2, 1) *a. f.* 1. *pl. c. s.* מִנְחָוָתְכוֹן Nu 29, 39 Speisopfer; 2. Nachmittagsopfer; 3. Zeit desselben.
מוֹנֵיטָא, מוֹנֵיטָה, מוֹנֵיטוֹן *lat. f.* (*moneta*) 1. Münze, Geld; 2. Münzstätte; 3. Prägung; 4. Ruf; 5. Macht.
מַנְטִילִין *gr. m.* (μαντίλιον) Handtuch.
מִנְטְרָא *a. m.* 1. Bewachung.
מַנְטְרָא *x. m.* Leibrock (des Hohenpriesters).
מנטרומין l. סֵימַנְטוּרִין, s. סֵימַנְטוֹר.
מַנִּי männl. Eigenname. S. מַנָּא.
מַנִּי (= מַן אִיהוּ) *a.* wer ist?
מַנְיָא I (Ez 45, 12) *a. m.*, *ind.* מְנֵי Ez 45, 12, *pl.* מְנָן 1K 10, 17, Jes 7, 23, Jer 32, 9 (MS מָנָן) Mine (Geldwert [= 100 Silberdenare], Gewicht).
מַנְיָא II *a. m.* Vorgesetzter.
מְנְיוֹמִי männl. Personenname.
מִנְיָמִין männl. Personenname.
מִנַּיִן *h.* 1. woher? 2. bes. aus welcher Schriftstelle? 3. woraus?
מִנְיָן *h. m.* 1. Zahl; 2. Zählung, Abstimmung.
מִנְיָנָא *a. m.*, *ind.* מִנְיַן Gn 34, 30 dass.
מֵנִיף *h. m.* Fächer.
מְנִיק, מְנְיָקָה *gr. m.* (μανιάκιον), *pl.* מְנְיָקִיּוֹת Halsband, Armband.
מֵנִיקָה s. מֵינִיקָה.
מְנְיָשָׁא männl. Personenname.
מִנִּית Ortsname.
מְנִיכָא (Gen 41, 42 B) *gr. m.* (μανιάκης) Halsband, Armband.
מַנְכָּיָה *h. f.* Abzug, Verminderung.
מְנָלַן (= מְנָא לַן) *a.* woher haben wir?
מְנוֹמָכוֹס *gr. m.* (μονομάχος) Gladiator.
מנמנמי (NuJI 26, 9 Ar., MS מערעי) l. מְזַמְּנֵי, s. זְמַן.
מְנָן (Gn 29, 4) *a.* woher? אֵי מְנָן Jos 2, 4 Praet. woher.
מְנַסְיָא männl. Personenname.
מנסקי. מ׳ פסקאות (SiphreNu 45) l. כְּמִין סְקִיפְסְטָאוֹת, s. סְקִיפְּסְטֵי.
מָנַע *h.* zurückhalten. *Ni.* sich abhalten lassen. *Hi.* auseinanderhalten.
מְנַע (Gn 30, 2) *a.* zurückhalten. *Itpe. ipf.* יִתְמְנַע Ex 5, 11 zurückgehalten werden.
מַנְעוּל *h. m.* Schloß, Verschluß. בֵּית הַמַּנְעוּל Loch für den Schloßriegel.
מִנְעָל *h. m.*, *pl.* מִנְעָלִים, מִנְעָלוֹת Schuh.
מְנָפָה *h. f.* Fächer.
מנפות (PesR 17) l. מֶנְפִּים.
מָנְפּוֹל *gr. m.* (μονοπώλης) privilegierter Händler oder Handwerker.
מֶנְפִּים *gr.* Ortsname (Μέμφις).
מנצפך die Finalbuchstaben im hebr. Alphabet.
מַנְקְדוּתָא *a. f.* Reinlichkeit.

מְנַקְטָא *a. m.* Halter (ein Schmuckband).

מְנַקִּיּוֹת *h. f. pl.* Röhren.

מנקרותא (bAbZ 30[a]) l. מְנַקְּרוּתָא.

מְנָרְתָא (Ex 25, 31) *a. f.* Lampenträger, Leuchter.

מְנַשֶּׁה männl. Personenname.

מְנַשְּׁיָא männl. Personenname.

מְנָת *h. f.* 1. Anteil; 2. Abgabe; 3. Bedingung. בִּמְנָת לְ שֶׁ, עַל מְנָת לְ שֶׁ, unter der Bedingung, dass. עַל מְנָת לְ um zu. בִּמְנָת כֵּן, עַל מְנָת כֵּן 1. unter dieser Bedingung; 2. trotzdem.

מְנָתָא *a. f.* 1. 2S 6, 19, *pl. c. s.* מְנָוָתְהָא Est II 2, 9 (MS מָנוּתָא) Anteil, Portion; 2. Abgabe; 3. Bedingung. בִּמְנָת דְּ, עַל מְנָת דְּ unter der Bedingung, dass. עַל מְנָת כֵּן unter dieser Bedingung.

מְנְתָּה, מְנְתָּא *gr. f.* (μίνθα) Minze (*Mentha sativa* oder *silvestris*).

מַס *h. m., pl.* מִסִּים Steuer, Tribut.

מִסָּא *a. m., pl.* מִסִּין Gn 49, 15 dass.

מְסָא *a., pt. pass. f.* מַסְיָא Nu 5, 21, *inf.* מִמְסָא 2S 17, 10 zerfließen, schwinden. *Pa. Aph. inf.* אַמְסָאָה Nu 5, 22 schwinden machen. *Itpe. ipf.* 3 *pl.* יִתְמְסוּן Lv 26, 39 erweicht werden, schwinden. *Ittaph.* אִתְּימְסִי dass.

מַסָּא *a. m.* Brodschieber (für den Backofen).

מִסָּא *gr. m.* (μίσσος) Gericht, Gang.

מְסָאֲבָא *a. m., ind.* מְסָאַב Lv 5, 2 verunreinigt, unrein. S. סְאַב.

מְסָאָה *a. m.* Zerfließen.

מְסָאנָא *a. m.* 1. Schuh, s. מְסָנָא; 2. jDem 21[d] l. מְסַנָּא, s. מְסַנְתָּא.

מַסָּאסָא s. מַסָּסָא.

מַסָּאתָא *a. f.* Wage.

מֵסַב *h. m.* Polster (beim Essen).

מִסְּבָא *a. m.* Nehmen. מִסַּב אַפִּין Bevorzugung. מִסַּב וּמִתַּן, *c. s.* מִסַּבְהוֹן וּמִתַּנְהוֹן Jes 9, 4 Nehmen und Geben (Handel).

מְסִבָּה *h. f.* 1. Tafelrunde, Mahl; 2. Wendelgang.

מְסֻבֶּה *h.* (auch *a.*) *m.* Tischgenoß, Gast.

מְסֻבִּיתָא *a. f.* Weinschenkerin.

מַסְבֵּךְ *h. m.* dichter Busch (von Gesträuch).

מִסְבְּלָא *a. m.* Last.

מסבסלה (jSabb 10[a]) l. מְסַבֵּס לָהּ, s. סְבַס.

מִסְבְּעָא *a. m., ind.* מִסְבַּע Lv 25, 19 Sättigung.

מְסִבְּתָא (Ez 41, 7) *a. f.* Wendelgang.

מִסְגְּיָא *a. m., ind.* מִסְגֵּי Gn 30, 30 (MS סְגֵי) Menge.

מִסְגְּנָא *a. m., c.* מִסְגַּן Jes 5, 24 (MS מִסְגֵּי) Größe.

מַסְגֵּר *h. m.* Verschluß, Schloß.

מַסְגְּרָא *a. m.* 1. dass.; 2. Kerker.

מִסְגֶּרֶת *h. f.* Rand.

מִסָּה *gr. m.* (μίσσος) Gericht, Gang.

מַסָּה *h. f.* Versuchung.

מִסָּה *gr.* (v. μέσον) halb sein.

מָסָה *h.* zerfließen. *Ni.* vergehen. *Pi.* vergehen machen. *Hi.* zerfließen machen.

מְסַהֲדָא *a. m.* Zeuge.

מְסוֹ *h. m.* Labmagen.

מסוגין (jBabB 13[b]) l. מַגְּלוּגִין *a. m. pl.* Geschwätz.

מַסְוָא *a. m., pl.* מַסְוִין Verhüllung, Schleier.

מַסְוֶה *h. m.* dass.

מַסּוֹי *h. m.* Last.

מְסוֹכְרָיָא *a. m.* Verschluß, Stöpsel.

מַסּוֹעָה *h. f.* Feuerbrand.

מְסוּפָּה s. מְסֵיפָס.

מַסּוֹקִיתָא *a. f., c.* מַסּוֹקִית Jer 48, 5 1. Aufstieg, Aufsteigen; 2. Stufe.

מַסּוֹקְתָא (?) *a. f.* dass.

מָסוֹר *h. m., pl.* מָסוֹרוֹת Auslieferer. Denunziant.

מָסוֹרֶת *h. f.* 1. Überlieferung, Tradition; 2. insbes. Überlieferung des Schrifttextes.

מָסוֹרְתָא *a. f.* dass.

מְסוּתָא *a. f.* 1. Bad. בֵּי מ׳ Badeanstalt; 2. מסותיה. מטו מ׳ (VajR 28) l. זוּנִיתֵיה s. זוּנִיתָא.

מְסָחָא *a. m., pl. d.* מְסָחַיָּא Est II 1, 3 (MS מַסְחֲרַיָּא). S. מַסְחֲרָא.

מַסְחוּתָא *a. f.* Badeanstalt.

מַסְחֵיט *h. m.* Ausquetscher.

מַסְחְפָא (1 S 17, 6) *a. m.* Visier (am Helm) (?).

מַסְחֲרָא *a. m., pl. d.* מַסְחֲרַיָּא Est II 1, 3 Veranstalter von Trauermahlzeiten.

מַסַּחְתָּא *a. f.* 1. Wage; 2. Fleischladen.

מַסְטוּבָא, מַסְטוּבִיתָא *x. f.* Estrade, Plattform, gemauerter Sitz.

מַסְטְוָה *x. f., pl.* מַסְטְוָאוֹת dass.

מסטונא (Jes 30, 11, MS אַסְטוּנָא), l. אַסְטוּנָא, s. סְטָא.

מִסְטוֹר *h. m.* Schlag.

מַסְטִיכֵי *gr. f.* (μαστίχη) Mastix.

מִסְטֵירִין (falsch מסטורין) *gr. m.* 1. (μυστήριον) Geheimnis; 2. BerR 50 l. מַסְטֵי דִין.

מסטרני l. מְגִסְטְרָנֵי, s. מְגִסְטְרָנָא.

מִסְטֵירִיקוֹן *gr. m.* (μυστηρικόν) geheim.

מוּסְיָא *gr. f.* Moesien (Μυσία).

מְסִיבוּתָא *a. f.* Alter.

מסייפא l. מְסַפְּיָא.

מְסִיָּה *h. f.* Verzagen.

מָסִיק *h. m.* Olivenlese (-abstreifen).

מַסִּיק *h. m.* Erheber von Steuern.

מַסִּיקָא *a. m.* dass.

מְסִיקָה *h. f.* Olivenlesen (-abstreifen).

מַסֵּיקִיתָא *a. f., c.* מַסֵּיקִית Jes 15, 5 Aufstieg.

מְסִירָה *h. f.* 1. Übergabe; 2. Aushebung.

מַסִּית *h. m.* Steinhauer.

מֵסִית *h. m.* Verlockender (zum Götzendienst). S. סוּת.

מָסַךְ I *h.* (Wein) mischen.

מָסַךְ II *h.* (Metall) gießen.

מֶסֶךְ *h. m.* Mischtrank.

מָסָךְ *h. m.* Vorhang.

מַסֵּכָה I *h. f.* Gußbild.

מַסֵּכָה II *h. f.* Gewebe.

מִסְכֵּינָא (Dt 15, 11) *a. m.* arm.

מִסְכֵּינוּתָא *a. f., ind.* מִסְכֵּינוּ Dt 8, 9 Armut.

מוּסְכּוֹן (מוּסְכִּין), מוּסְךְ *gr. m.* (μόσχος) Moschus.

מִסְכֵּן *h. m.* arm.

מִסְכֵּן *h.* arm machen. *Pass.* arm werden.

מַסְכֵּן *a., pt.* מְמַסְכֵּן 1 S 2, 7 arm machen. *Pass. pf.* 3 *pl.* אִתְמַסְכַּנוּ 1 S 2, 5, *ipf.* יִתְמַסְכַּן Lv 25, 47 arm werden.

מְסֻכָּן *h. m.* gefährlich erkrankt.

מְסֻכְסֶכֶת s. סָכַךְ.

מַסֶּכֶת *h. f.* 1. Gewebe; 2. Lehrsatz; 3. *pl.* מַסְכְתּוֹת Lehrabschnitt (Traktat).

מַסֶּכְתָּא *a. f.* Lehrabschnitt.

מסולייא, מסוליים, s. סוּלָם.

מְסַלְסְלָא *a. m.* (*arab.*) Kamm.

מְסָמָה *h. f.* אֶבֶן מ׳ Steinplatte (?).

מְסִימָם, מְסִמָס *gr. m.* 1. (σημίσσιον) ein halber Ass (der 48. Teil eines Silberdenars); 2. l. סֵיסַם.

מְסָמֵם s. מָסַס.

מַסְמֵם s. מָסַס.

מַסְמְסָה *h. f.* Erweichung, Fäulnis, Degeneration.

מַסְמַסְתָּא (Ez 43, 14, MS מְסָמְתָא) *a. f.* Absatz, Terrasse.

מִסְמָר, מַסְמָר *h. m., pl.* מַסְמְרוֹת ,מִסְמְרִים 1. Nagel; 2. eine (pilzförmige?) Geschwulst.

מְסֻמָּר *h. m.* benagelt.

מַסְמְרָא *a. m., pl.* מַסְמְרִין Jes 41, 7 Nagel.

מְסַמְּרָא *a. m.* benagelt.

מְסָמְתָא (Ez 43, 14) *a. f.* Absatz, Terrasse.

מֵיסוֹן (falsch מיסוון) *gr. m.* (μέσον) Mitte.

מְסָנָא (Gn 14, 23) *a. m.* Schuh.

מְסְנְנָא (Jes 13, 12), מְסַנְנָא *a. m.* geläutert.

מְסַנֶּנֶת *h. f.* 1. Seiher; 2. Sieb; 3. Geseihtes.

מְסַנְקָן *h. m.* gestopft (?).

מְסַנְתָּא *a. f.* Korb.

מסס I *h. Ni.* 1. zerfließen; 2. verzagen. *Hi.* zerfließen machen. *Pilp.* מִסְמֵס 1. *pt. pass.* מְמֻסְמָס f. מְמֻסְמָס zerflossen, verunstaltet. *Hitpalp.* zerfließen.

מסם II *h. Pilp.* stärken.
מסם I *a. Itpe.* verzagen. *Palp.* מַסְמֵם 1. zerfließen machen, Durchfall verursachen; 2. zerdrücken. *Itpalp.* 1. verzagen; 2. zerdrückt werden.
מסם II *a. Pilp.* stärken.
מַסָּסָא *a. m.* Ochsenstecken.
מְסוֹסָא *gr. m.* (ὄμασος) Magen.
מְסוֹסְטוּלָא *gr. m.* (μεσόστυλον) Raum zwischen zwei Säulen.
מַסָּע *h. m., pl.* מַסָּעוֹת 1. Wanderung, Reise; 2. Station.
מַסַּע s. נְסַע.
מַסָּעָה *h. f., pl.* מַסָּעִיּוֹת Feuersignal. S. מַשּׂוּאָה.
מִסְפֵּד *h. m.* Klage.
מִסְפְּדָא *a. m., ind.* מִסְפַּד Gn 50, 10 dass.
מַסְפּוֹרֶת s. מַסְפֶּרֶת.
מִסְפּוֹטַמְיָא *gr. f.* Mesopotamien (Μεσοποταμία).
מִסְפְּיָא *a. m.* Scheu.
מְסֵיפַס *lat. m.* (vgl. *sepes?*) Zaun.
מִסְפֵּק *h. m.* Zweifel, Verdacht.
מִסְפָּר *h. m.* 1. Zahl; 2. zählbar, wenig.
מַסְפְּרָא *a. m., ind.* מַסְפַּר Nu 8, 7 Schermesser.
מִסְפָּרַיִם *h. m. du.* Schere.
מִסְפֶּרֶת *h. f.* Schermesser. מ׳ שֶׁל פְּרָקִים (zweiteilige) Schere.
מָסַק *h.* abstreifen (Oliven).
מַסְקָא *a. m.* Anhöhe.
מוּסִיקִין *gr. m. pl.* (μουσικός) Sänger.
מוּסְקוֹן *gr. m.* (μόσχος) Moschus.
מַסְקְנָא (Nu 34, 4, MS מַסְקָנָא) *a. m.* 1. Aufstieg; 2. Anhöhe; 3. Treppe; 4. Ausgang, Ende.
מַסְקְתָא *a. f.* Hinaufsteigen.
מַסָּר *h. m.* Säge.
מָסַר *h.* 1. übergeben, überliefern. מָסַר אֶת נַפְשׁוֹ sich aufopfern; 2. lehren; 3. ausliefern. *Ni.* überliefert werden.
מְסַר I (Gn 39, 8) *a.* dass. *Itpe. pf.* אִתְמְסַר Ex 21, 13 überliefert werden.
מְסַר II *a., pt.* מָסַר Jes 44, 13 sägen, zersägen. *Pa. pt. pass. pl. f.* מְמַסְּרָן 1K 7, 9 (MS מְסָמְרָן) dass.
מַסָּרָא (Jes 10, 15) *a. m., pl.* מַסְּרִין 1K 7, 9, מְסָרִין 2S 12, 31 Säge.
מְסַרְפַּי Familienname.
מְסַרְבְּנָא (Jes 65, 2, MS סָרְבָנָא) *a. m.* widerspenstig.
מסרדי (bAbZ 11ᵇ) s. מוטרדי.
מְסַרְהֲבָא *a. m.* voreilig, verwegen.
מְסַרְהֲבָאִית *a.* voreilig.
מְסַרְהֲוָא *a. m.* voreilig, verwegen.
מַסְרוֹךְ *h. m.* Gurt (des Lasttiers).
מַסְרוּלָה *h. f.* Name eines Krauts.
מַסְרוֹק *h. m.* Kamm.
מַסְרוֹקָא *a. m.* dass.
מַסְרֵיתָא (Lv 2, 5) *a. f.* Pfanne.
מַסְרֵךְ *h. m.* Gurt (des Lasttiers).
מַסְרֵק *h. m., pl.* מַסְרֵקוֹת 1. Kamm; 2. gezähnter Ansatz, Krone.
מַסְרְקָא *a. m.* dass.
מַסְרֵת *h. f.* Pfanne.
מְסָרְתָּא (Jes 30, 11), מַסַּרְתָּא *a. f., c.* מְסָרַת Mi 6, 4 Überlieferung.
מִסַּת *h.* genug, so viel als.
מִסַּת (Ex 36, 5) *a.* genug. *c. s.* מִסַּתְהוֹן Jer 49, 9 (MS מִסְּתְהוֹן) genug für sie. כְּמִסַּת 1. Lv 12, 8 nach Maßgabe; 2. genug.
מַסְתּוּרִיתָא *a. f.* Garnwinde (Spule?).
מִסְתְּיָא *a. m.* 1. Genüge; 2. genug.
מִסְתְּיוֹסִים *gr. m.* (μίσθωσις) Verpachtung.
מוסתקי (bBez 33ᵇ) l. מְסַדְּקֵי *a. m. pl.* gespaltene (?).
מִסְתָּר *h. m.* Geheimnis.
מִסְתְּרָא *a. m.* dass.
מִסְתֵּירִין *gr. m.* (μυστήριον) Geheimnis.
מְעָא s. מְעֲתָא.
מְעָא *a. m., pl.* מְעִין Nu 5, 22, Jes 48, 8, מְעַיִן 1. Eingeweide; 2. Mutterschoß; 3. Leib.
מַעְבְּדָא *a. m.* 1. Handlung; 2. Bearbeitung.
מַעְבְּדְנוּתָא *a. f.* Erwerbung.

מְעֻבֶּה *h. m.* dichtgedrängt, dick.
מַעְבּוֹרֶת *h. f.* Fähre.
מַעְבֵּט *h. m.* Kelterkufe.
מעביות (EchR 4, 19) l. **מַחֲבִיּוֹת**, s. **מַחֲבָא** (?).
מַעְבֵּר *h. m.* Getreidegabel.
מַעְבְּרָא, **מַעֲבְרָא** *a. m.* 1. *c.* **מַעֲבַר** Gn 32, 23 Furt; 2. Fähre; 3. *c.* **מַעְבַּר** Jes 30, 32 Vorübergehen.
מַעְבָּרָה *h. f.* Furt.
מַעְבַּרְתָּא *a. f.* 1. Furt; 2. Teilung; 3. Durchgangsstelle.
מַעְגִּיל *h. m.* Walze.
מַעְגִּילָה *h. f.* dass.
מַעְגָּל *h. m.* Umringung.
מְעַדְיָא (Ex 21, 22) *a. f. ind.* schwanger. S. **עֲדָא**.
מַעֲדָן I *h. m., pl.* **מַעֲדַנִּים** Knoten.
מַעֲדָן II *h. m., pl.* **מַעֲדַנִּים** Leckerbissen.
מַעְדֵּר *h. m.* 1. Gäthacke; 2. Pflugschar.
מַעְדְּרָא *a. m., ind.* **מַעְדַּר** Jes 7, 25 dass.
מָעָה *h. m. f.* 1. Körnchen; 2. *pl.* **מָעִין** eine best. Münze (der 6. Teil eines Silberdenars, der 24. Teil eines Sela); 3. Münze, *pl.* **מָעוֹת** Geld; 4. ein Gewicht.
מֵעֶה *h. m., pl.* **מֵעִים**, **מֵעַיִם**, **מֵעַיִן** 1. Leib; 2. Inneres. **בְּנֵי מ׳** 1. Eingeweide; 2. Kerngehäuse.
מִעוּט *h. m.* 1. Ausschließung; 2. Minderheit; 3. Wenigstes, Minimum.
מִעוּטָא *a. m.* dass.
מעויין (l. **חמעויין** I. Löw) *h. m. pl.* ein Küchenkraut. S. **לְעוּנִים**.
מְעוֹכָא s. **מְחוּכָא**.
מָעוֹן *h. m.* 1. Wohnung, Aufenthaltsort, bes. Gotteswohnung, Tempel; 2. Name eines Himmels; 3. Ortsname.
מְעוֹנָאָה *a. m.* aus Maon.
מְעוֹנִי *h. m.* dass.
מְעוֹנְנָא s. **מְעָנְנָא**.
מְעַזְיָא (Ex 35, 26) *a. m., ind.* **מַעֲזֵי** Ex 25, 4 Ziegenhaar.
מַעֲזִיבָה *h. f.* Estrich (auf dem Dach und im Hause).
מַעֲזִילָא *a. m.* Spinner.
מֶעֱזָלָא *a. m.* Spindel.
מֶעֱזָלָא *a. m.* Gespinnst.
מָעַט *h. pt., p.* **מָעוּט** gering, klein. *Pi.* 1. wenig machen; 2. verringern; 3. ausschließen. *Pu. pt.* **מְמֻעָט** wenig. *Hi.* wenig machen. *Hitp.* 1. verringert werden; 2. ausgeschlossen werden.
מְעַט (= **מְמֻעָט**) *h. m.* wenig. **לְשׁוֹן מ׳** 1. verkleinernde Ausdrucksweise; 2. weniger umfassender Ausdruck.
מעט *a. Pa.* ausschließen. *Itpe.* verringert werden.
מְעַט *h.* wenig.
מַעֲטָן *h. m.* zum Mürbewerden aufgehäufter Olivenhaufe.
מַעֲטְנָא *a. m.* dass.
מַעֲטֶפֶת *h. f.* Mantel.
מְעַיָּא s. **מְעָא**.
מְעִיל *h. m.* Oberkleid des Hohenpriesters.
מְעִילָא *a. m., c.* **מְעִיל** Ex 28, 3 dass.
מְעִילָה *h. f.* 1. Veruntreuung; 2. Treulosigkeit; 3. Name eines Mischnatraktats.
מַעְיָן *h. m., pl.* **מַעְיָנוֹת** 1. Quell; 2. Ausfluß; 3. Zeugungskraft; 4. Geburtsorgan des Weibes; 5. männl. Personenname.
מַעְיָנָא *a. m.* 1. *ind.* **מַעְיַן** (l. **מַעֲיַן**) Lev 11, 36 B. Quell; 2. Stuhlgang.
מַעְיָנָא *a. m.* Leib, Inneres.
מְעִיסָה s. **מְעִסָּה**.
מְעִיקָא (Jes 51, 13, MS **מָעִיקָא**) *a. m., pl.* **מְעִיקֵי** Nu 10, 9 Bedränger.
מְעִיקָה *h. f.* Grube.
מְעִיקְתָא *a. f.* Bedrängnis.
מָעַךְ *h.* zerdrücken, erdrücken. *Pi.* 1. zerdrücken; 2. niederdrücken; 3. dämpfen (v. d. Stimme). *Hitp.* zerdrückt, gedrückt werden.
מְעַךְ *a.* dass. *Pa.* dass.
מָעַל *h.* 1. veruntreuen; 2. Heiliges bestimmungswidrig verwenden.
מְעַל *a.* dass.

מַעַל I *h. m.* Veruntreuung.
מַעַל II Schriftauslegung nach Paronomasie.
מֵעָלָא *a. m.* Eingang. מֵעָלֵי שִׁמְשָׁא Sonnenuntergang. מֵעָלֵי שַׁבְּתָא Rüsttag des Sabbats (Freitag).
מַעֲלֶה *h. m.* 1. מ׳ עָשָׁן den Rauch in die Höhe treibend, Name einer Pflanze; 2. מַעֲלֵה אֲדֻמִּים Aufstieg von Adummim (Name einer Straße).
מַעֲלָה *h. f.* 1. Stufe; 2. Stiege; 3. Terrasse; 4. Bevorzugung, höherer Grad.
מַעֲלָה *h.* oben. לְמַעְלָה, מִלְּמַעְלָה oben. וּלְמַעְלָה und weiterhin, und von da ab. שֶׁלְּמַעְלָה oberer (von Gott). כְּלַפֵּי מַעְלָה vor Gott.
מְעֻלֶּה *h. m.* vorzüglich.
מְעַלְּיָא *a. m., pl.* מְעַלְּיֵי Thr 4, 9 (MS מַעַלְיֵי) dass.
מְעַלְּיוּתָא *a. f.* Vorzüglichkeit, Verbesserung.
מַעֲלָל *h. m.* Tat.
מַעַלְלָא I *a. m.* dass.
מַעְלְלָא II *a. m.* Eingang.
מַעְלָן *h.* oben. לְמַעְלָן dass. כְּלַפֵּי מַעְלָן vor Gott.
מַעֲלָנָא (Nu 4, 26, MS מַעֲלַנָא) *a. m.* 1. Eingang; 2. *pl. c.* מַעֲלָנֵי Dt 11, 30 Untergang (der Sonne).
מַעֲלַת. מ׳ מָרָא Ortsname.
מְעֻמָּד *h. m.* stehend.
מַעֲמָד *h. m., pl.* מַעֲמָדוֹת 1. Aufstehen; 2. Anwesenheit; 3. אַנְשֵׁי מ׳ Standmannschaft im Tempel (bestellte Teilnehmer an der Opferhandlung).
מַעֲמִיד *h. m.* 1. Haupt, was hält, unterstützt; 2. Gestell, Stütze.
מַעֲמָק *h. m.* Tiefe.
מַעֲמַקָּא *a. m., pl. c.* מַעֲמַקֵּי Gn 49, 25 dass.
מַעֲנָה *h. f.* Pflügelänge, Abteilung im Felde für das Pflügen (s. Dalman, ZDPV 28, 27 ff.).
מַעֲנֶה *h. m.* Antwort.
מְעַנְנָא *a. m., ind.* מְעָנֵין Dt 18, 10, *pl.* מְעַנְנִין Ri 9, 37 Wolkendeuter.
מְעִסָּה *h. f.* Mehlbrei.
מַעְסְרָא (Dt 26, 12) *a. m.* Zehnter.
מַעֲפוֹרֶת *h. f., pl.* מַעֲפָרָאוֹת 1. Hülle; 2. Mantel.
מַעְפֵּר *h. m.* eine Art Getreidegabel.
מַעֲפְרָיָא *a. m.* der Mann des Mantels (?).
מַעֲפֶרֶת *h. f.* Hülle.
מַעֲפַרְתָּא *a. f., ind.* מַעֲפְּרָא 1K 20, 38 dass.
מַעֲצָד *h. m.* ein kleineres Beil.
מַעְצוֹר *h. m.* Hindernis.
מַעֲצַרְתָּא (Nu 18, 27) *a. f., pl. d.* מַעְצְרַיָּא Jes 16, 10 Kelter.
מַעֲקֶה *h. m.* Brustwehr, Geländer.
מַעֲקוּצִיתָא *a. f.* Stich.
מַעֲרָב *h. m.* Westen.
מַעְרְבָא (Gn 28, 14) *a. m.* 1. dass.; 2. (von Babylonien aus) Palästina.
מַעְרְבָאָה (Jes 23, 4; Dt 11, 24, MS מַעֲרָבָאָה) *a. m.* 1. westlich; 2. Westländer.
מַעֲרָבִי *h. m.* dass.
מְעַרְבְּלָא *a. m.* Strudel.
מְעָרָה *h. f.* 1. Höhle; 2. Kammer eines Felsengrabes.
מַעֲרוֹךְ *h. m.* Nudelholz, Wellholz.
מַעֲרוֹכָא *a. m.* dass.
מַעֲרוֹקָא *a. m.* Flüchtling.
מַעֲרָךְ *h. m.* Anordnung.
מַעֲרָכָה *h. f.* Holzstoß (zum Brennen).
מְעָרְעָא *a. m.,* 1. *ind.* מְעָרַע Ex 12, 16 bestimmte Zeit; 2. Zusammenkunftsort (?).
מְעָרְקָא *a. m., pl. d.* מְעָרְקַיָּא Jer 48, 19 Flüchtling.
מְעָרְתָּא (Gn 23, 20) *a. f.* Höhle.
מַעֲשֶׂה *h. m., pl.* מַעֲשִׂים 1. Handlung; 2. Praxis, Wirklichkeit; 3. Ereignis, es geschah, daß; 4. Erzählung.
מַעֲשֵׂר *h. m., pl.* מַעַשְׂרוֹת Zehnter. *pl.* מַעַשְׂרוֹת Name eines Mischnatraktats.

מַעֲשֵׂר שֵׁנִי 1. zweiter Zehnt; 2. Name eines Mischnatraktats.
מַעְשְׂרָא *a. m.* dass. S. מַעְסְרָא.
מַעְשְׁנָא *a. m.* Stärkung.
מָעֲתָא *a. f., ind.* מָעָא 1 S 2, 36 (MS מְעָא), *pl.* מָעִין Ex 30, 13, מָעָן 1. eine Münze (der 6. Teil eines Silberdenars, der 24. Teil eines Sela); 2. Geld.
מַפְגִּיעַ *h. m.* ein Insekt (?).
מְפַגְּרוּתָא *a. f., c. s.* מְפַגְּרוּתִיךְ Jes 49, 19 Verwüstung.
מַפָּה *gr. m.* (μάππα) 1. Tuch; 2. Handtuch; 3. Fahnentuch.
מַפּוּחַ *h. m.* Blasebalg.
מַפּוּחָא *a. m.* dass.
מַפּוֹלֶת *h. f.* 1. Einsturz; 2. Ruine; 3. Wurf.
מַפּוּקִים (KohR 8, 11) *h. m. pl.* Verstoßung (?).
מַפָּח *h. m.* Verhauchung. מַפַּח נֶפֶשׁ Verdruß, Verzweiflung.
מפח (TosBabB II 17) l. מְפֻיַּחַת, s. פּוּחַ.
מַפְּחָא *a. m.* 1. *c.* מַפַּח Thr 5, 10 Hauch; 2. מַפַּח נְפַשׁ Verhauchen der Seele, Verdruß.
מַפַּחְתָּא *a. f., c.* (נְפַשׁ) מַפְּחַת Dt 28, 66, Jes 17, 11 Verhauchen (der Seele).
מַפְטִיר *h. m.* 1. der die Gemeinde entläßt; 2. der die הַפְטָרָה im Gottesdienst vorträgt.
מִפְטְרָא *a. m.* Entlassung.
מְפַטַּרְתָּא *a. f.* Geschiedene.
מפכרתא (bBabB 67[b]) l. מַפְרַכְתָּא.
מֻפְלָא *h. m.* 1. wunderbar; 2. vorzüglich; 3. ein Minderjähriger, der ein Gelübde deutlich ausdrücken kann.
מַפָּלָה *h. f.* 1. Fall; 2. Sturz.
מַפֶּלֶת *h. f.* abnorme Geburt.
מַפַּלְתָּא *a. f., c.* מַפָּלַת Ez 31, 13 1. dass.; 2. Ruine; 3. Einsturz.
מִפְנְיָא *a. m., c.* (רַמְשָׁא) מִפְנֵי Dt 23, 12 Einbruch (des Abends).
מְפַנְּקוּתָא *a. f., ind.* מְפַנְּקוּ Dt 28, 56 Bequemlichkeit, Wohlleben.

מֹפֵּים (Jer 2, 16) *gr.* Memphis (Μέμφις).
מַפְסוּעִיתָא *a. f., c.* מַפְסוּעִית Jer 47, 3 Schreiten.
מַפְסֶלֶת, מַפְסְלִית *h. f.* Hobel; 2. Axt (?).
מַפְסַלְתָּא *a. f.* dass.
מַפָּץ *h. m., pl.* מַפָּצִים Matte.
מַפָּצָא *a. m.* dass.
מַפְּקָא *a. m.* Ausgang. מַפְּקָה דְשַׁתָּא Ex 34, 22 Jahresausgang. מַפְּקֵי שַׁבְּתָא Sabbatsausgang (nach Schluß des Sabbats).
מַפְּקָנָא *a. m.* 1. Ausgang; 2. *pl. c. s.* מַפְּקָנֵיהוֹן Nu 33, 2 Auszug; 3. Entleerung.
מַפְּקָנוּתָא *a. f.* 1. *c.* מַפְּקָנוּת Ex 21, 7 (MS מַפְּקָנַת) Ausgehen; 2. Hervorgehen; 3. Ausgabe.
מַפַּקְתָּא *a. f., c. s.* מַפַּקְתָּךְ Dt 23, 14 Exkrement. בֵּי מ' Öffnung des Mastdarms.
מַפְרוֹכָה *h. m.* Stein der Ölmühle.
מִפְרוֹנָא (?) *gr. m.* (φερνή), *pl. c.* מִפְרוֹנֵי ExJI 22, 16 (MS מיפרני) Brautpreis.
מַפְרְחִיתָא *a. f.* Quaste (?).
מַפְרֵיכָה s. מַפְרוֹכָה.
מַפְּרִים *gr. m.* (v. πόρος) listig.
מַפְרַכְתָּא *a. f.* Stein der Ölmühle.
מַפְרֵעַ *h.* לְמ' nach rückwärts.
מַפְרַעְתָּא *a. f.* Öffnung.
מִפְרָק *h. m.* Gelenk.
מַפְרֶקֶת *h. f.* Genick, Halswirbelsäule.
מַפְשׁוּטִיתָא *a. f.* Sichhinstrecken.
מִפְתָּח *h. m.* 1. Eingang (der Stadt); 2. Halsöffnung (des Gewandes).
מַפְתֵּחַ *h. m., pl.* מַפְתְּחוֹת Schlüssel.
מְפַתֵּחַ *h. m.* Graveur.
מִפְתְּחָא I *a. m., c.* מִפְתַּח Ez 29, 21 Öffnen.
מַפְתְּחָא II *a. m., c.* מַפְתַּח Jes 22, 22 Schlüssel.
מִפְתָּן *h. m., pl.* מִפְתָּנוֹת Schwelle.
מָצָא *h.* finden. *pt. pass.* מָצוּי 1. vorhanden; 2. häufig. *Ni.* 1. gefunden werden. *pt.* קֶבֶר הַנִּמְצָא Grab einer

gefundenen Leiche; 2. sich finden, sich ergeben. אִם תִּמָּצֵא לוֹמַר wenn du sagen willst. כְּשֶׁתִּמָּצֵא לוֹמַר so daß du sagen mußt. *Hi.* 1. treffen lassen; 2. zukommen lassen.

מְצָא I *a.* vermögen, können. *Itpe.* אִמְּצִי dass. *Aph.* finden lassen.

מְצָא II *a.* 1. auspressen; 2. saugen. *Pa.* säugen. *Itpe. ipf.* יִתְמְצֵי Lv 1, 15 ausgepreßt werden.

מַצָּב *h. m.* 1. Ort, Stelle; 2. Besatzung.

מִצְבָא *a. m., c.* מִצַּב Jes 5, 2 Pflanzen, Pflanzung.

מַצֵּבָה *h. f.* Standsäule, Malstein.

מַצָּבָה *h. f.* Aufstellung.

מְצָבִיתָא s. מְצוֹבִיתָא.

מַצַּבְתָּא *a. f., c.* מַצְּבַת Mi 1, 6 (MS נִצְּבַת) Pflanzung.

מְצָדָה *h. f.* Netz.

מְצָדְתָא (Ex 27, 4) *a. f.* 1. *pl.* מְצָדָן, מְצָדְתָן Jes 19, 8 (MS מְצָדָן), Koh 7, 26 Netz; 2. *c.* מְצָדַת 1 S 24, 1, *pl. c.* מְצָדֵי Ez 7, 7, *d.* מְצָדְתָא Jer 48, 41 Festung.

מָצָה *h.* auspressen. *Pi.* 1. dass.; 2. gründlich erörtern. *Hitp.* 1. ausgepreßt werden; 2. völlig zu Ende gebracht sein.

מַצָּה *h. f.* 1. ungesäuertes Brot (für das Pesachfest); 2. rohes Fell.

מִצְהַר *x. m.* Gesicht.

מַצּוּבָה (?) *h. f.* 1. Gestell, Aufstellung (?); 2. פִּי מ' Ortsname.

מַצּוֹבִיתָא *a. f.* 1. Stäbchen des Webkamms (?); 2. Rohrstab.

מַצּוֹגָא *a. m.* Ranke.

מְצוּדָה *h. f.* 1. Netz (für Säugetiere, Vögel, Fische); 2. Fangapparat; 3. Fang, Beute; 4. Warte.

מצודניות (Tos. Bech V 3) l. מְצוֹרָנִיּוֹת, s. מְצוֹרָן.

מְצוּדְתָא *a. f.* 1. *pl.* מְצוּדִין Koh 9, 14 (MS מְצָדְתָן) Netz; 2. *pl. d.* מְצוּדָתָא Ri 6, 2 (MS מְצָדָתָא) Festung.

מִצְוָה *h. f.* 1. Gebot; 2. Gebotsvollziehung.

מִצּוּי *h. m.* 1. Auspressen; 2. ganze Vollendung; 3. Ende; 4. Zurückgebliebenes.

מַצּוֹיָנָא *a. m.* Streitsüchtiger (?).

מְצוּלָה *h. f.* Tiefe.

מַצּוֹלֶת *h. f.* Abfall.

מְצוּלְתָא *a. f.* Tiefe.

מְצוּעָא *a. m.* Mitte.

מְצוּפָּה *h. f.* Warte (?).

מְצוֹצָא *a. m.* ein Tier (Sauger).

מָצוּק *h. m.* Säule (Bez. der Frommen).

מְצוֹרָן *h. m.* fließend, triefend.

מְצוֹרָע *h. m.* Aussätziger.

מְצוֹרְעָא *a. m.* dass.

מַצּוּת *h. f.* Streit.

מִצְוְתָא *a. f.* 1. Gebot; 2. Befehligung; 3. Gebotsvollziehung; 4. Almosen.

מַצּוּתָא *a. f.* 1. Gn 13, 7 Streit; 2. Ex 17, 7 Ortsname (Meriba).

מֵצַח *h. m.* Stirn.

מִצְחָא *a. m.* dass.

מוצטבא l. מְצְטְכָא.

מְצְטְכָא, מַצְטְכָא *gr. f.* (μαστίχη) Mastix.

מִצְטְרָא *gr. m.* (μυστρίον) Löffel, Kelle.

מַצָּיָא *a. m.* Streitsüchtiger.

מציא Zauberwort.

מְצִיאָה *h. f.* 1. Finden; 2. Fund.

מְצִיאֲתָא *a. f.* Fund.

מציבות (Tos. Kel. BabM I, 7) l. מְצְפִּית.

מְצִיָּה *h. f.* Auspressung.

מְצִיעָא *a. m.* 1. *ind.* מְצִיעַ Nu 35. 5 Mitte; 2. mittelster.

מְצִיעָאָה (Ex 26, 28) *a. m., f. d.* מְצִיעֵיתָא 1 K 6, 6 mittelster.

מְצִיעוּתָא *a. f.* Mitte.

מְצִיצָא *a. m.* blinzelnd (?).

מְצִיצָה *h. f.* Aussaugung der Beschneidungswunde.

מֵצִיק *h. m.* Bedrücker.

מְצִיקָא *a. m.* Gewaltiger.

מְצִלָּה *h. f.* Schelle.

מְצַלְצְלָא *a. m.* Kastagnette.

מְצִלְתָא *a. f., c.* מְצִלַּת 1 S 13, 21 Gabel.

מִצְמְחָא *a. m.* Erblühen, Aufgehen.

מִצְמֵץ s. מְצַץ.
מִצְנֶפֶת h. f. Kopfbedeckung des Hohenpriesters.
מִצְנַפְתָּא (Ex 28, 37) a. f. dass.
מַצָּע h. m., pl. מַצָּעוֹת Lagerstatt.
מצע h. Pi. 1. die Mitte nehmen; 2. in die Mitte stellen. Pu. in die Mitte gestellt werden. Hitp. sich in die Mitte stellen.
מְצַע a. in der Mitte sein. Pa. 1. halbieren; 2. in die Mitte stellen. pt. pass. מְמַצַּע in der Mitte befindlich.
מִצְעָא a. m. Mitte.
מַצָּעָא a. m. als Lager dienendes Polster.
מִצְעָאָה a. m. mittelster.
מצעד (Tos. Kel. BabB I 7) l. מַעֲצָד.
מִצְעָד h. m. Schritt.
מְצִעְיָא (Spr 29, 13) a. m. mittlerer (wohlhabend?).
מִצְעָר h. m. gering.
מִצְפֶּה Ortsname.
מַצְפְּיָא (Jos 11, 3) Ortsname.
מִצְפִּית h. f. metallnes Mundstück (eines Instruments).
מָצַץ h. 1. aussaugen; 2. einsaugen. Pilp. 1. aussaugen; 2. durchspähen.
מְצַץ a. saugen; 2. ausdrücken.
מָצַק (?) h. gießen.
מָצַר I h. spinnen.
מְצַר I a. dass.
מָצַר II h. als Grenze angeben.
מְצַר II a. dass. Itpe. sich recken(?).
מֵצַר I h. m., pl. מְצָרִים 1. Enge; 2. Grenze.
מֵצַר II h. m. 1. verdrießlich; 2. beschränkt.
מִצְרָא I a. m., pl. מִצְרָנִין Grenze. בַּר מ׳ Grenznachbar.
מִצְרָא II a. m. Seilbrücke.
מִצְרָאָה (Ex 2, 14) a. m. Ägypter, ägyptisch.
מִצְרִי I h. m. dass.
מִצְרִי II h. m. aus Reisern geflochten.
מִצְרָנִין s. מִצְרָא.
מִצְרָנָאָה a. m. an der Grenze wachsend.

מִצְתּוּתָא h. f. Vernehmen.
מֹק s. מוּק.
מַקָּבָא a. m., pl. מַקָּבִין Jer 10, 4 Hammer.
מַקְּבִי (Meg. Ant. Or. 2377) l. מַקָּבִי männl. Personenname.
מַקְבִּיל h. m. gewinnend (auf Tradition begründet?).
מְקַבְּלָנָא a. m. der für sich gewinnt.
מְקַבְּלָנוּתָא a. f. Gewinnen.
מַקָּבָן h. m. Mann mit hammerförmigem Kopf.
מַקֶּבֶת h. f. Hammer.
מַקֵּדָה s. מַקֵּידָה.
מַקְדֵּחַ h. m. Bohrer.
מַקְדּוֹן (Est II 1, 2, MS מַקְרוֹן), מְקְדּוֹן gr. m. (Μακεδών) 1. Macedonier; 2. macedonisch.
מְקְדּוֹנָא, מַקְדּוֹנָא gr. m., pl. מַקְדּוֹנִין Est II 8, 15 (MS מַקְרוֹנִין) dass.
מַקְדּוֹנָאָה gr. m., pl. d. מַקְדּוֹנָאֵי 1 S 2, 4 (MS יְוָנָאֵי) Macedonier.
מַקְדּוֹנְיָא gr. Macedonien (Μακεδονία).
מִקְדָּשׁ h. m. Heiligtum, Tempel in Jerusalem. בֵּית הַמִּקְדָּשׁ dass.
מְקְדְּשָׁא, מַקְדְּשָׁא a. m., ind. מַקְדַּשׁ Ex 25, 8 dass. בֵּית מַקְדְּשָׁא, c. s. בֵּית מַקְדְּשִׁי Lv 19, 30 B. dass.
מְקַדֶּשְׁתָּא (Gn 38, 21) a. f. Heiligtumsdirne.
מַקּוֹבָא a. m., pl. מַקּוֹבִין Jes 44, 12 Hammer.
מִקְוֶה h. m., pl. מִקְווֹת, מִקְוָאוֹת Wasserbassin, rituelles Bad. pl. מִקְוָאוֹת Name eines Mischnatraktats.
מִקְוְיָא a. m. 1. ind. מִקְוֵי 1 K 10, 28 Schar; 2. pl. d. מִקְוַיָּא Jes 22, 11 Wassersammlung, Teich.
מָקוֹם h. m. 1. Ort, Stelle; 2. bestimmter Ort (Heiligtum); 3. הַמָּקוֹם Bezeichnung für Gott; 4. אוֹתוֹ מָקוֹם die weibl. Scham. מָקוֹם שֶׁ 1. da, wo; 2. dann, wenn.
מקומא l. מְקִימָא, s. מְקִימְתָא.
מַקּוֹף h. m. Einfassung.
מָקוֹר h. m. Quelle.

מַקּוֹר *h. m.* Meißel (zum Schärfen des Mühlsteins).

מַקּוֹרָא *a. m.* Schnabel.

מַקּוֹשָׁא *a. m.* Klopfer (an eine Metallplatte zum Versammeln der Gemeinde?).

מקות. מ׳ פנסין (KohR 1, 10) l. קְסָלוֹפַּנְסִין, s. קְסִילוֹפָנוֹס.

מְקַוְּזָא, מְקֻוָּזָא *a. m.* Verschnittener.

מַקְזְנָא *a. m.* eine Baumart.

מַקְזְתָא *a. f.* Aderlaß.

מִקָּח *h. m.* 1. Nehmen; 2. Einkauf, Kauf.

מִקְטָא *a. m.* in der Hand Gehaltenes.

מַקְטְיָא (Jes 1, 8, MS מְקַטְיָא) *a. m.* Gurkenfeld. בַּר מ׳ männl. Personenname.

מִקְטוֹרָה, מִקְטוֹרִין *lat. m.* (*amictorium*) Brustbinde.

מַקֵּידָה *h. f.* Scherbe, zerbrochenes Tongefäß.

מוּקִּיוֹן *lat.* Name des röm. Possenreißers (*Maccus*).

מְקִימָא *a. m., c. s.* מְקִימָךְ Dt 6, 7 Aufstehen.

מְקִימְתָא *a. f.* Gegenstand.

מַקֵּל *h. f. m., pl.* מַקְלוֹת Stab.

מִקְלֶה *h. m.* 1. Brennen; 2. Herd. מִקְלָה Thr 2, 10 (MS מֻקְלֶה) dass.

מַקְלוֹט *h. m.* Behälter (zum Auffangen der Exkremente von Tieren). S. מַלְקוּט.

מקילופין (NuJI 6, 4), l. מִקְלוּפִּין, s. קְלוּפָּא.

מִקְלָט *h. m.* Zuflucht.

מַקְלֵיעֲתָא *a. f.* Zopf.

מָקֵלוֹן, מָקוּלִין (מקולים) *gr. m.* (μάκελλον) 1. Fleischladen; 2. Laden.

מַקְלַעַת *h. f.* Geflecht.

מִקְמָא *a. m., c.* מִקָּם 1 K 10, 5 Stand.

מִקְמְתָא *a. f.* 1. Besitz; 2. Sache; 3. Kampfplatz (?).

מקינגאי (Pes. 191[b]) l. קְנֵיגִי.

מִקְנֶה *h. m.* Viehbesitz.

מַקְנִיתָא *a. f.* Bündel von Rohr (?).

מוּקְסוֹס *gr. m.* (μωκός), *pl.* מוּקְסִין, מוּקְסוֹת Beinkleid.

מִקְסוֹטֵירָא *gr. f.* (μυξωτήρ), *pl.* מִקְסוֹטֵירָן Sach 4, 12 (MS אִסְקְרִיטָוָן) Ausgußrohr.

מֻקָּף *h. m.* Umringtes, Naheliegendes.

מִקְפָּה *h. f.* Brei.

מַקְפָּנָא *a. m., pl. c. s.* מַקְפָּנֵיכוֹן Nu 33, 55 Umringung.

מֻקְצֶה *h. m.* 1. gesonderter Raum, besonders Trockenplatz für Feigen und Feigenmenge auf diesem Platz; 2. Vorrat; 3. zu einem bestimmten Gebrauche Bestimmtes; 4. außer Gebrauch stehend; 5. l. מַקְצוֹעַ.

מַקְצוֹעַ *h. m., pl.* מַקְצוֹעוֹת 1. Feigenmesser; 2. Matte zum Feigentrocknen(?).

מִקְצוֹעַ *h. m.* 1. Ecke; 2. Eckstein; 3. abgesonderter Raum (Feigentrockenplatz); 4. Vorrat.

מִקְצָת *h. f.* 1. Teil; 2. einiges.

מִקְצָתָא *a. f., c.* מִקְצַת Gn 47, 2 Teil.

מקק *h. Ni.* faulen, verderben. *Hi.* faulen machen. *Hitpalp.* הִתְמַקְמֵק mürbe werden (durch Leiden).

מקק I *a. Itpalp.* אִתְמַקְמַק 1. verfaulen; 2. verschmachten.

מקק II *a. Itpa.* 1. *pf.* אִתְמַקַּק 1 K 17, 21, 2 K 4, 35 sich schütteln (?). *Itpalp.* אִתְמַקְמַק dass. (?).

מַקְקָא *a. m.* Bücherwurm (?).

מִקְקָא *a. m.* Schütteln.

מְקַר (Jes 25, 5) *a. m. ind.* kühlend.

מֻקְרָא *a. m.* Gehirn (?).

מִקְרָא *h. m., pl.* מִקְרָאוֹת 1. Ruf; 2. Lesung, Rezitation; 3. heilige Schrift; 4. Schriftstelle, Bibelvers; 5. Schriftstudium.

מִקְרֶה *h. m.* Zufall.

מְקֻרְזָל *h. m.* gerundet.

מַקְרְיָא *a. m.* Bibellehrer.

מַקְרִיל (?) *h. m.* auf die Bibel begründet (?).

מַקְרוֹלַפְרוֹם, מַקְרוֹאֶלַפְרוֹם *gr. m.* (μακροέλαφρος) schlank und schnell.

מַקְרִין *lat.* (*Macrinus*) Name eines röm. Kaisers.

מַקְרָן *h. m.* gehörnt.
מוקירום s. מַקְרִין.
מַקְרוּם *gr. m.* (μακρός) groß.
מַקְרַעְתָּא (?) *a. m.* Lappen, Fetzen.
מַקְרֶצֶת *h. f.* Teigstück.
מְקַרְקְעָא *a. f.* bodenfestes, unbewegliches Gut.
מְקַרְתָּא *a. f., c.* מְקֵרַת 1 K 7, 2 (MS מְקֵירַת) Kühlung.
מַקְשָׁאָה *a. m.* der Einwände zu machen liebt.
מִקְשָׁה, מִקְשָׁה *h. f., pl.* מִקְשָׁאוֹת, מִקְשָׁיוֹת, מִקְשָׁאִין Gurkenfeld.
מקשה s. קָשֶׁה.
מַקְשֶׁה *h. m.* Einwand machend.
מַקְשְׁיָא I (Jes 1, 8, MS מַקְטְיָא) *a. m.* Gurkenfeld.
מַקְשְׁיָא II *a. m.* Einwand machend. S. קְשָׁא.
מקשיצתהון (DtJII 29, 6) l. מַשְׁקֵיצָתְהוֹן, s. מַשְׁקֵיצְתָא.
מַר 1. s. אֲמַר; 2. s. מָרָא.
מַר *h. m.* 1. bitter; 2. ein bitteres Kraut.
מָר *a.* בְּמָר in Vertauschung, anstatt.
מְרָא *h.* s. מָרָה II.
מרא I *a. Aph.* zornig machen. *Itpe.* 1. widerspenstig werden; 2. zornig werden.
מרא II *a. Aph. pt. pl.* ממְרַן Sach 12, 10 bitter machen. S. מְרַר.
מָרָא I *a. m., ind.* מָר, *c.* מָרֵי Ex 15, 3, מָר מָרֵא, *c. s.* מָרֵיהּ, מָרוֹהִי Ex 21, 24, *pl.* [מָרַוָן] *c.* מָרֵי Gn 4, 20 Herr. מָרֵי חוֹבָא Gläubiger. מָרֵי בֵיתָא Hausherr. מָרֵי זְנוּ Ehebrecher.
מָרָא II *a. f., pl.* מָרִין Grabscheit.
מוֹרָא *gr. m.* (μωρός), *pl.* מוֹרִים töricht, dumm.
מֻרְאָה *h. f.* Kropf (des Vogels).
מַרְאֶה *h. m.* 1. Aussehen. *pl.* מַרְאוֹת Arten des Aussehens; 2. Betrachten.
מַרְאָה *h. f.* Spiegel.
מַרְאִית *h. f.* 1. Anblick; 2. Aussehen.

מְרָאנָא s. מוֹרָנָא.
מְרַאֲשׁוֹת *h. f. pl.* Kopfende.
מרבג l. מְדַבָּךְ.
מְרֻבֶּה *h. m.* 1. viel; 2. מ׳ בְּגָדִים der durch Anlegen der vier hohepriesterlichen Gewänder bestallte, nicht gesalbte Hohepriester; 3. reichlich.
מַרְבּוּעִיתָא *a. f., c. s.* מַרְבּוּעִתֵיהּ Lagerstatt.
מַרְבְּיָנָא *a. m.* 1. Zögling, Kind; 2. Sproß.
מְרַבְּיָנָא *a. m.* Erzieher.
מְרַבְּיָנִיתָא *a. f.* Erzieherin, Amme.
מְרְבִּית I, מֻרְבִּית *h. f., pl.* מַרְבִּיוֹת, מְרְבִּיּוֹת Zweig.
מַרְבִּית II *h. f.* Bewässerung.
מַרְבִּית III *h. f.* Schicht, Lage.
מַרְבִּיתָא *a. f.* Zweig.
מְרַבִּיתָא *a. f.* Erzieherin, Amme.
מרביצי (GnJII 14, 14) l. מַרְבְּיָנֵי, s. מַרְבְּיָנָא.
מרבך l. מְדַבָּךְ.
מַרְבָּעָה *h. f.* Bewässerung.
מַרְבָּעוּתָא *a. f., c. s.* מַרְבָּעוּתֵיהּ Est II 1, 3 (MS מַרְבַּעְתָּא) Lagerstatt.
מַרְבַּעְתָּא *a. f.* dass.
מְרַג *a., pf.* 3 *pl. c. s.* מַרְגוּהִי 2 S 6, 6 herabstoßen. *Itpe. ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְמְרֵיג Dt 19, 5 gestoßen werden.
מַרְגּוֹאָן Ortsname.
מַרְגּוֹעָא *a. m.* Ruhe.
מַרְגְּזָא *a. m., pl.* מַרְגְּזִין eine Art Messer.
מרגזאות s. מוגראות.
מַרְגְּזָנָא *a. m.* aufbrausend.
מַרְגְּלָא *gr. m.* (μαργέλλιον), *pl.* מַרְגְּלָן Thr 4, 1, מַרְגְּלִין Jes 54, 12 (MS מַרְגּוֹלִין) Edelstein.
מַרְגְּלָא *a. m.* Gewohnheitsspruch.
מַרְגְּלוֹת *h. f. pl.* Fußende.
מַרְגָּלִיטִים *gr. m.* (μαργαρῖτις) Edelstein.
מַרְגָּלִית *x. f.* (vgl. μαργέλλιον), *pl.* מַרְגָּלִיּוֹת 1. Perle; 2. Edelstein.
מַרְגְּלִיתָא, מַרְגּוֹלִיתָא *x. f., pl.* מַרְגַּלְיָן, מַרְגּוֹלְיָן Jes 54, 12, *c. s.* מַרְגַּלְיָתַהָא Ho 2, 15 dass.

מַרְגְּלָתָא a. f. pl. Fußende.
מָרַגְנָא gr. m. (μάραγνα), pl. מָרַגְנִין 1K 12, 11 (MS מוֹרַגְנִין) Peitsche.
מַרְגָּנִיתָא gr. f. (vgl. μαργαρῖτις) 1. Perle; 2. Köstliches.
מרגנין? (Tos. Ohal. XVIII 12) h. m. pl. eine Art Hütte.
מַרְגֵּשׁ h. m., pl. מַרְגֵּשׁוֹת Lärm.
מָרַד I h. widerspenstig sein, sich empören. Hi. widerspenstig machen.
מָרַד II h. fließen (vom Auge).
מְרַד I a. 1. pf. 3 pl. מְרַדוּ Gn 14, 4 widerspenstig sein, sich empören; 2. überdrüssig werden. Itpe. dass.
מֶרֶד h. m. Widerspenstigkeit, Empörung.
מִרְדָּא (2K 11, 14) a. m. dass.
מָרָדָא a. m., pl. מָרָדִין Ex 20, 5 widerspenstig, rebellisch.
מרדא (Jes 17, 6, MS מֻרְדָא) l. מְרַוָּא(?).
מַרְדָּא I a. m. Name eines Vogels.
מַרְדָּא(?) II a. m. Peitsche.
מַרְדֶּה h. m. Brotschieber.
מרדה l. מִדְרָה, s. מִדְרָא.
מַרְדּוּ Name eines Vogels.
מַרְדּוּת h. f. Züchtigung. מַכַּת מַרְדּוּת (im mosaischen Gesetze nicht angeordnete) Züchtigungsgeißelung.
מַרְדּוּתָא (1S 20, 30) a. f., c. מַרְדּוּת 2S 7, 14 dass.
מַרְדְּיָא a. m. Pflug.
מְרְדְּיָא a. m. Staken (zur Bewegung eines Boots).
מַרְדֵּין pers. m. Todesstrafe.
מְרְדִּיתָא a. f. Furche.
מָרְדְּכַי männl. Personenname.
מרדכיתיה (ExJI 21, 19, MS מורניתיה), l. מוֹרָנִיתֵיהּ, s. מוֹרָנִיתָא.
מַרְדֵּעַ h. m., pl. מַרְדְּעִים, מַרְדְּעוֹת Ochsenstecken (beim Pflügen).
מַרְדַּעַת h. f. Decke.
מַרְדַּעְתָּא a. f. dass.
מְרְדְּקָא pers. m. tot, abgestorben.
מוֹרָה gr. m. (μωρός) töricht.
מָרָה I h. f. 1. Bitterkeit; 2. Galle; 3. Gallenblase; 4. Gift; 5. Ortsname.
מָרָה II h. f. Widerspenstigkeit.
מָרָה I h. widerspenstig sein. Hi. 1. widerspenstig sein; 2. widerspenstig machen; 3. erzürnen, erregen.
מרה II h. Hi. mästen.
מַרְהַבְיָא a. m. Übermut.
מַרְוָא a. m. eine Art Majoran (Origanum Maru).
מְרַוָּא (Na 3, 14, MS מַרְוָא) a. m. Angefeuchtetes(?). S. מַרְוָתָא.
מָרוֹד h. m. rebellisch, Rebell.
מָרוֹדָא a. m. 1. ind. מָרוֹד Dt 21, 18, Jes 48, 8 dass.; 2. ind. מָרוֹד Gn 16, 12 Wildesel.
מְרוֹדָא a. m., ind. מְרוֹד Nu 14, 18, c. s. מְרוֹדְהָא Thr 1, 5 (MS מָרוֹדְהָא) Widerspenstigkeit.
מְרוֹדָן h. m. fließend, triefend.
מְרוֹחַ h. m. מְרוֹחַ אֶשֶׁךְ (Lv 21, 20) Mann mit einer oder keiner Hode (auch andere Deutungen).
מְרוּטָה h. m. Kahlkopf.
מְרַוְיָא (Jer 46, 16) a. m., ind. מְרַוֵּי Lv 10, 9 berauschend, Berauschendes.
מַרְוִיתָא s. מַרְבִּיתָא.
מָרוֹם h. m. 1. Höhe; 2. Himmel.
מְרוֹמָא (Mi 6, 6, Ct 2, 9) a. m. dass.
מרון. כבני מרון (RhS I 2) l. כִּבְנוּמְרוֹן, s. נוּמְרוֹן.
מֵרוֹן 1. Ortsname; 2. s. מַרְיוֹן.
מֵרוֹנָאָה a. m. Einwohner von Meron.
מֵרוֹנִי h. m. dass.
מְרוּעָא (Jes 47, 2, Ho 11, 7) a. m. Krankheit.
מְרוּצָה I h. f. Laufen.
מְרוּצָה II h. f. Unterdrückung.
מָרוֹקָא I a. m. Abreiber (aus Ton?).
מָרוֹקָא II a. m. safranfarben(?).
מָרוֹר h. m. 1. bitter; 2. eine bittere Lattichart; 3. eine Lattichart (viell. Lactuca saligna).

מְרוֹרָא *a. m.* 1. *c.* מְרוֹר 1 S 15, 32 (MS מָרִיר) Bitterkeit; 2. bitteres Kraut.
מְרוֹרָה *h. f.* 1. Bitteres; 2. Gift.
מְרוּשָׁא(?) *a. m.* Becken.
מָרוּת *h. f.* Herrschaft.
מַרְוְתָא (1 S 9, 17) *a. f., c.* מַרְוַת Ex 18, 10 dass.
מָרוּתָא *a. f.* dass.
מַרְזֵב *h. m.* 1. Ablaufsrinne am Dach; 2. eine Art, den Mantel zu tragen.
מַרְזְבָא *a. m.* Rinne.
מַרְזְבְלָא s. מַזְבְּלָא.
מַרְזְבָנָא *pers. m.* Präfekt.
מַרְזוֹב *h. m., pl.* מַרְזוּבוֹת Hammer.
מַרְזוֹחַ s. מַרְזֵיחַ.
מַרְזוֹפָא *a. m.* Hammer.
מַרְזְחָא *a. m.* 1. Gelage; 2. Jer 16, 5 Trauermahl; 3. Veranstalter von Trauermahlen (?).
מַרְזֵיבָא *a. m., pl.* מַרְזֵיבִין Koh 2, 8 Ablaufrinne.
מַרְזֵיחַ *h. m.* 1. Gelage; 2. Trauermahl.
מַרְזֵיחָא s. מַרְזְחָא.
מרזמא, מורזמא (?).
מַרְזַפְּתָּא *a. f.* Hammer.
מרח *h. Pi.* 1. reiben, zerreiben; 2. abreiben, glätten. *Ni.* 1. zerrieben werden; 2. geglättet werden. *Pu. Hitpa.* geglättet werden.
מרח *a. Pa.* glätten.
מְרַחֲמָא *a. m., pl. c. s.* מְרַחֲמוֹהִי Gn 26, 26 (MS מֶרְחֲמוֹהִי) Freund.
מְרַחֲמָנָא *a. m., pl.* מְרַחֲמָנֵי Est II 1, 3 barmherzig.
מֶרְחָץ *h. m., pl.* מֶרְחֲצָאוֹת 1. Baden; 2. (privates) Warmbad. בֵּית הַמֶּרְחָץ Badeanstalt.
מֶרְחָק *h. m.* Entfernung.
מְרַחֲקָא *a. m., ind.* מְרַחַק Dt 27, 15 verabscheut.
מַרְחֶשְׁוָן (Koh 11, 3, MS מְרַחְשְׁוָן) Name des achten jüdischen Monats.
מַרְחֶשֶׁת *h. f.* 1. Tiegel, Topf; 2. Ortsname.

מָרַט *h.* ausraufen. *Ni.* ausgerauft, kahl werden. *Pi.* ausraufen. *Pu. pt.* ausgerauft, kahl.
מְרַט *a.* 1. raufen; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִמְרְטוּן Lv 21, 5 kahl machen, enthaaren. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְמְרֵיט Ez 29, 18 kahl gemacht werden; 2. sich kahl machen. *Pal.* מַרְטֵט 1. ganz kahl machen; 2. ganz ablösen. *Itpalp.* kahl gemacht werden.
מַרְטָא *a. m., ind.* מְרַט Lv 21, 5, Jes 15, 2 Glatze.
מְרָטָא *a. m.* Ausgerupftes.
מַרְטוּטָא *a. m.* 1. Scharpie, Fetzen; 2. Mantel.
מִרְטוֹם *h. m.* gerupfter Vogel.
מַרְטִיסָה *x. f.* eingesalzener Fisch(?).
מוֹרְטָנִי *lat. m.* aus Mauretanien.
מוֹרְטַנְיָא *lat. f.* Mauretanien in Nordafrika (*Mauretania*).
מוֹרֵיטִינוֹס (GnJI 10. 7, MS מווריטינוס) *lat.* Stammvater der Mauretanier (*Mauretinus*).
מרטקא (bJom 77[a]) l. מַטְרְקָא.
מְרְטְקָא s. מְרְדְּקָא.
מָרֵי s. מָרָא.
מָרִי, מָרְיָא männl. Personenname.
מְרִיא *h. m.* Dämon.
מְרִיבַג (Ct 5, 14, Or 1302 שוהם, darüber בלור צחפי) Name eines Edelsteins.
מְרִיבָה *h. f.* Streit.
מְרִיגַז ein Zauberwort.
מרידא l. מָרוֹדָא.
מְרִידָה *h. f.* Widerspenstigkeit.
מָרִיהָא *h. m.* übermütig.
מַרְיוֹטָאָה *gr. m.* Einwohner von Mareotis (Μαρεῶτις).
מֶרְיוֹן *h. m.* Aufständischer.
מִרְיָם weibl. Personenname.
מְרֵימָה (?) *h. f.* Anhöhe.
מָרֵימָר (מָרֵי מָר) männl. Personenname.
מַרְיוֹן *gr.* männl. Personenname (Μαρίων).
מריינוס (Siphra zu Lv 22, 29) l. טְרָיָנוֹס.

מוּרְיֵיס, מוּרְיָסָא *lat. m.* (*muries*) Fischbrühe.
מְרִיעָא *a. m., pl. d.* מְרִיעַיָּא Ez 34, 4 krank.
מְרֵיעוּת *h. f.* Geselligkeit.
מְרִיצָה *h. f.* Grabeisen.
מְרִיקָה *h. f.* Abwaschung (Abreibung).
מְרֵיקָה *h. f.* eine Art Ton.
מָרִירָא *a. m., pl.* מָרִירִין Ex 15, 23 bitter.
מְרִירָא *a. m., ind.* מְרִיר Ez 3, 14 (MS מְרָר) Bitterkeit.
מְרִירָה *h. f.* 1. Bitterkeit; 2. Bitteres.
מְרִירוּת *h. f.* Bitteres.
מָרִירוּתָא *a. f., ind.* מָרִירוּ Nu 5, 24 Bitterkeit.
מְרִירִי Name eines Dämons.
מְרֵירְתָא *a. f.* 1. *c. s.* מְרֵירְתָךְ Koh 12, 6 (MS מְרָרְתָךְ) Galle; 2. Gift.
מָרִישׁ *h. m., pl.* מָרֵישׁוֹת Balken (in der Mauer).
מָרֵישָׁא (Hb 2, 11) *a. m.* dass.
מְרִיתָא *a. m., ind.* מְרִית Jes 49, 26, Am 9, 13, Jo 1, 5 Most.
מרך *h. Hitp.* zerfließen.
מרך *a. Itpe. ipf.* 3 *f. sg.* תִּתְמְרֵיךְ Dt 19, 5 (MS תִּתְמְרֵיג) gestoßen werden.
מֶרֶךְ *h. m.* Zerfließen.
מֶרְכָּב *h. m.* Sattel.
מַרְכְּבָא (Lv 15, 9) *a. m.* dass.
מֶרְכָּבָה *h. f.* 1. Wagen; 2. der Gotteswagen (in der Vision Ezechiels).
מַרְכָּבָה *h. f.* Pfropfen.
מַרְכְּבָנָא *a. m., c. s.* מַרְכְּבָנֵיהּ 1 K 22, 34 Wagenlenker.
מַרְכַּבְתָּא *a. f.* 1. *pl. c.* מַרְכְּבַת Hab 3, 8 Wagen; 2. Sattel.
מַרְכּוֹב s. מַרְכּוֹף.
מַרְכּוֹל *x. m.* Priesteroberer (ein Tempelbeamter).
מַרְכּוֹף *h. m.* Gestell (eines Instruments) (?).
מְרְכְּיָא *a. m., pl.* מְרְכְּוָן (?) 1. Tränktrog; 2. Trinkgefäß (?).
מַרְכָּל s. מַרְכּוֹל.

מרום 1. l. הֶמֵּרוֹם; 2. s. מְרוֹם.
מִרְמָה *h. f.* Trug.
מרמהון, מרמהין 1. מַרְמָהוּז *x. m.* Majoran (*Origanum Majorana*).
מָרְמוּטָא, מָרְמְטָא *gr. m.* (vgl. μορμωτός) Schrecken.
מִרְמָס *h. m.* Getretenes.
מרמוצי (KohR 6, 12)?
מְרַמְּצָתָא *a. f., pl. d.* מְרַמְּצָתָא Ex 28. 13 Fassung (von Edelsteinen).
מַרְמְרָא, מַרְמֵירָא *gr. m.* (μάρμαρος) *pl.* מַרְמְרִין Thr 3, 9 (nicht im MS) Marmorstein.
מרון s. מורן.
מָרִינָה s. מָרִינוֹס.
מורנוס (PesR 21) l. טוֹרְנוֹס.
מָרִינוֹס *gr.* männl. Personenname (Μαρῖνος).
מֵרוֹס *gr. m.* (ἥμερος) zahm.
מוֹרוֹס *gr. m.* (μωρός) töricht.
מרס *h. Pi.* 1. zerdrücken; 2. zerrühren.
מְרַס *a.* 1. *pt. pass.* מְרִיס Lv 21, 20 zerdrücken (von den Hoden); 2. zerrühren.
מָרְסָא *a. m.* Eiterbeule.
מֻרְסָן *h. m.* grobe Kleie.
מָרְסְתָא *a. f.* Unterdrückung.
מְרְסִינָטוֹן *gr. m.* (μυρσινᾶτον) Myrtenöl.
מְרַע (1 K 14, 1) *a.*, *pf.* 2 *sg.* מְרַעְתָּא Jes 14, 10 erkranken, krank sein. *Pa. pt. pass.* 1. krank gemacht; 2. *f.* מְמָרְעָא Jer 14, 17 bösartig. *Aph. pf.* אַמְרַע Dt 29, 21 krank machen. *Itpe. pf.* אִתְמְרַע 1 K 14, 1 (MS מְרַע) krank werden. *Itpa. pf.* אִתְמָרַע 2 S 13. 6 sich krank machen, sich krank stellen.
מְרַע *h. m.* שְׁכִיב מ' lebensgefährlich krank.
מַרְעָא I *a. m., pl.* מַרְעִין Ex 23, 25 Krankheit.
מַרְעָא II *a. m., ind.* מְרַע Gn 48, 1 krank.
מִרְעָא (?) *a. m.* Weideplatz.
מִרְעֶה *h. m.* Weide.
מַרְעוּתָא *a. f.* Krankheit.

מַרְעָיָא *a. m.* Mist.
מַרְעֵילָא s. מַרְעֲלָא.
מַרְעִית *h. f.* Weideplatz.
מַרְעִיתָא I *a. f., ind.* מַרְעִי Est II 4, 1 (MS מְרְעִי) dass.
מַרְעִיתָא II *a. f.* 1. Krankheit; 2. *c.* מַרְעִית Ct 2, 5 (MS מְרַעִית) krank; 3. Koh 5, 12 (MS מַרְעוּתָא) schlimm.
מַרְעֲלָא *a. m.* Satteltasche (zum Beladen des Esels).
מַרְעֶשֶׁת s. מַרְחֶשֶׁת.
מַרְפֵּא *h. m.* Heilung.
מְרַפֵּא *h. m.* Arzt.
מַרְפִּיד *x. m.* Wohnung.
מַרְפִּיתָא(?) *a. m.* eine Fruchtart.
מרפים l. מֶנְפִּים.
מִרְפָּס *h. m.* Getretenes.
מַרְפֶּסֶת *h. f.* Gang, Galerie.
מַרְפֵּק *h. m.* Ellbogen.
מַרְפְּקָא *a. m., pl. c.* מַרְפְּקֵי Ez 13, 18 (MS מַדְבְּקֵי) dass.
מרץ *h. Ni.* eilig sein.
מרצומי (Koh 6, 12)?
מַרְצֵעַ *h. m.* Pfriemen.
מַרְצְעָא *a. m.* (Ex 21, 6) 1. dass.; 2. Riemen.
מַרְצוּף *gr. m.* (μαρσύπιον) Sack.
מָרַק *h.* abreiben, abwaschen. *Ni.* gereinigt werden. *Pi.* 1. glätten; 2. tilgen, entfernen; 3. vollenden. *Ho.* entfernt werden.
מְרַק *a.* 1. *imp. pl.* מְרִיקוּ Jes 21, 5 abreiben; 2. tilgen. *Pa.* 1. glatt machen; 2. tilgen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִתְמְרֵיק Lv 6, 21 abgewaschen werden; 2. bestrichen werden. *Itpa. pt. f.* מִתְמָרְקָא Ct 3, 6 bestrichen werden.
מְרַקָּא *a. m.* verdünnt (?).
מָרֵקָה *h. f.* 1. eine Art Ton; 2. jBez 60ᵈ l. מְרַקַּח.
מַרְקוֹעָא *a. m.* 1. Fetzen; 2. eine Art Dünnbrot.
מרקוש s. תַּרְקוּשׁ.

מֶרְקָח *h. m.* Salbe, Parfüm. בֵּית הַמֶּרְקָחִים Parfümladen.
מֶרְקַחַת *h. f.* dass.
מַרְקַחְתָּא *a. f.* dass.
מֶרְקוּלִים *lat.* (*Mercurius*) Herme (in der Form eines Steinhaufens).
מַרְקְעָא s. מַרְקוֹעָא.
מרר *h. Pi. Hi.* bitter machen, Leiden bereiten. *Hitp.* bitter werden. *Hitpalp.* הִתְמַרְמַר sich erbittern.
מְרַר *a.* 1. *pf.* מַר Jes 38, 17 bitter sein; 2. *pf.* 3 *f. sg.* מָרַת 1 S 30, 6 betrübt sein. *Pa. ipf.* 2 *pl.* תְּמָרְרוּן Ru 1, 13 (nicht MS) betrüben. *Aph.* 1. *pf.* 3 *pl.* אַמְרַרוּ Ex 1, 14 (MS אַמַּרוּ) bitter machen; 2. betrüben, erbittern. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתְמָרַרוּ Gn 49, 23 sich erbittern, streiten. *Palp.* מַרְמֵר betrüben.
מֶרֶר *h. m.* Bitterkeit.
מְרָרָא (Jes 38, 17, Jer 2, 19) *a. m. ind.* מְרָר Nu 25, 24, Ez 3, 14 1. Bitterkeit; 2. Bitteres. *pl.* מְרָרִין Ex 12, 8 bittere Kräuter. בִּמְרָר Ez 21, 11 bitterlich.
מְרָרִיתָא *a. f.* bitteres Kraut.
מְרָרְתָא *a. f.* 1. *c. s.* מְרָרַתְהוֹן Dt 32, 32 (MS מְרָרוּתְהוֹן) Bitterkeit, Bosheit; 2. *c. s.* מְרָרְתָךְ Koh 12, 6 Galle.
מְרְשָׁא *a. m.* Kante.
מַרְשׁוּתָא *a. f.* Mörser.
מְרְשְׁיָא *a. m.* Name einer Bohnenart (?).
מֵרְתָא s. מֵירְתָא u. מְרִיתָא.
מָרְתָא *a. f.* 1. *c.* מָרַת 1 K 17, 17 Herrin; 2. weibl. Personenname.
מְרִתָּא *a. f., c.* מְרַּת Dt 32, 33 Galle.
מַרְתּוּקָא *a. m.* 1. Faustschlag; 2. Faust.
מַרְתְּחָא *a. m.* Topf, Tiegel.
מַרְתֵּיפָא *a. m.* Vorratsraum.
מָרְתְּכָא *pers. m.* Bleiglätte.
מַרְתֵּף *h. m.* Vorratsraum.
מַרְתֵּק *h. m.* Faustschlag.
מַשָּׂא *h. m., pl.* מַשָּׂאוֹת 1. Tragen; 2. Nehmen. מַשָּׂא וּמַתָּן Handel, Verkehr.

מַשּׂוֹא *h. m.* 1. Last; 2. Obliegenheit. מַשּׂוֹא פָנִים Bevorzugung.
מַשּׂוּאָה *h. f.* Feuersignal.
מַשּׁוּי *h. m.* Last.
מְשׂוּרָה *h. f.* ein Maß.
מִשְׁטָר *h. m.* Schlag.
מְשִׂימָה *h. f.* Einsetzung.
מְשֻׂכָּה *h. f.* Umzäunung.
מְשָׁא I *a.*, *pf. c. s.* מַשְׁיֵיהּ Gn 27, 22 (MS מָשֵׁיהּ) betasten. S. מוּשׁ, משׁשׁ.
מְשָׁא II *a.* abwaschen. *Aph.* auswaschen.
מֵשָׁא Ortsname.
מִשְׁאָלָה *h. f.* Bitte.
מִשְׁאָרָא *a. m.* Rest.
מִשְׁאֶרֶת I *h. f.* dass.
מִשְׁאֶרֶת II *h. f.* Backtrog.
מַשָּׁבָא *a. m.*, *c.* מַשַּׁב Jer 6, 29 Blasebalg.
מְשַׁבְקָא *a. m.* der Scheidung vollzogen hat.
מְשַׁבַּקְתָּא *a. f.* Geschiedene (Frau).
מַשְׁבֵּר *h. m.* Gebärstuhl.
מְשַׁבֶּשְׁתָּא *a. f.* verwirrter, fehlerhafter Lehrsatz.
משג. משיגא (jSchek 50[c]) l. מְשַׂגְּנָא, s. שְׂגַן.
מְשַׁדַּרְתָּא *a. f.* Senden.
מֹשֶׁה männl. Personenname.
מַשְׁהוּ *h.*, *pl.* מַשְׁהוּיִין ein wenig.
מְשׁוֹאָה *h. f.* Wüste.
משובן (bBech 44[b]) l. מְשֻׁעְבָּן.
מָשׁוֹחַ *h. m.*, *pl.* מְשׁוֹחוֹת Feldmesser.
מָשׁוֹחָאָה *a. m.* dass.
מָשׁוֹט *h. m.* Steuerruder.
מָשׁוֹטָא *a. m.*, *ind.* מָשׁוֹט Ez 27, 29 dass.
מָשׁוּךְ *h. m.* der durch Vorziehen des Vorhautsrestes das Abgeschnittene ersetzt hat.
מַשּׁוֹפִיתָא *a. f.* Blasen.
מְשַׁוְּרְתָּא *a. f.* Springen.
מָשׁוֹשׁ *h. m.*, *pl.* מְשׁוֹשׁוֹת tastend, langsam herbeikommend.
מָשַׁח I *h.* salben (von zeremonieller Salbung). *Ni.* gesalbt werden.
מְשַׁח I *a.*, *pf.* 2 *sg.* מְשַׁחְתָּא Gn 31. 13 dass. *Itpe. pt. pl.* מִתְמַשְׁחִין Am 6, 6 sich salben.
משח II *h. Hi.* ausmessen, zeichnen.
מְשַׁח II *a.*, *ipf.* 3 *pl.* יִמְשְׁחוּן Dt 21, 2 messen (von Längenmaß).
מִשְׁחָא I (Ex 29, 7) *a. m.*, *pl.* מִשְׁחָנִין Est II 6, 11 Öl.
מִשְׁחָא II *a. m.*, *ind.* מְשַׁח Mi 2, 5 Messen.
מְשַׁחֲבִיב (Jes 34, 4)?
מִשְׁחָה *h. f.* 1. dass.; 2. Öl. הַר הַמִּשְׁחָה der Ölberg.
מַשְׁחֶזֶת *h. f.* Gerät zum Schleifen.
מַשְׁחִית Name eines Engels.
מְשְׁחָן (jJeb 9[d]) Ortsname.
מַשְׁחָנָא *a. m.* 1. Kien; 2. s. מִשְׁחָא.
מִשְׁחֲתָא (Ex 26, 8) *a. f.*, *pl.* מִשְׁחָן Nu 13, 32 B. Maß, Länge.
מִשְׁטָח *h. m.* Platz zum Ausbreiten.
מַשְׁטְחָא *a. m.*, *pl.* מַשְׁטְחִין Nu 11. 32 dass.
מִשְׁטְחָא, מַשְׁטְחָא *a. m.* 1. *c.* מַשְׁטַח 2 K 18, 17, *pl.* מַשְׁטָחִין (l. מַשְׁטְחִין) Nu 11, 32 B. Ausbreitung.
מַשְׁטִיחַ *h. m.* Platz zum Ausbreiten.
מַשְׁטֵפָה *h. f.* Abspülung.
מְשֵׁיזְבָא (Gn 14, 14) *a. m.*, *ind.* מְשֵׁיזֵיב Dt 3, 3 Entronnener.
מְשֵׁיזָבְתָא (Ob 17, MS שֵׁיזָבָא) *a. f.* Rettung.
מָשִׁיחַ *h. m.* 1. gesalbt. כֹּהֵן מָשִׁיחַ Hoherpriester; 2. Messias.
מְשִׁיחָא *a. m.* 1. 1 S 24, 6 Gesalbter; 2. Gn 49, 10 Messias.
מְשִׁיחָה I *h. f.* Salbung.
מְשִׁיחָה II *h. f.* Seil, Schnur.
מְשִׁיחוּת *h. f.* Hohepriesterwürde.
מְשִׁיחְתָא *a. f.* Seil, Schnur.
מֵשִׁיט *h. m.* Griff.
מְשִׁיכָה *h. f.* 1. Ansichnehmen, Ergreifen; 2. Ziehen.
מִשְׁיְלָא *a. m.* Bitte.
מְשִׁיפָה *h. f.* Salbe.
מְשִׁיתָא Beiname einer Person.
מָשַׁךְ *h. m.* 1. ziehen. מָשַׁךְ לֵב erquicken.

pt. pass. מָשׁוּךְ einer, dessen Vorhaut — nach der Beschneidung — wieder vorgezogen wurde; 2. an sich ziehen, ergreifen; 3. wegziehen; 4. leiten (Wasser); 5. abgeleitet werden. *Ni.* 1. sich ziehen; 2. sich hinziehen; 3. abgeleitet werden. *Hi.* 1. leiten; 2. an sich ziehen; 3. langziehen.

מְשַׁךְ *a.* 1. ziehen; 2. sich hinziehen, sich ausdehnen; 3. an sich ziehen. *Itpe.* 1. sich ziehen lassen, angezogen werden; 2. sich entziehen.

מִשְׁכָּא (?) *a. m.* Ausdehnung.

מַשְׁכָּא (Lv 13, 22), מְשְׁכָּא *a. m., ind.* מְשַׁךְ Nu 31, 20 1. Haut; 2. Fell.

מִשְׁכָּב *h. m., pl.* מִשְׁכָּבוֹת 1. Lager; 2. Beischlaf.

מִשְׁכְּבָא (Lv 15, 4) *a. m.* dass. *pl.* מִשְׁכְּבִין, *c.* מִשְׁכְּבֵי Nu 31, 17 Beischlaf.

מַשְׁכּוֹכִית *h. f.* Leithammel.

מַשְׁכּוֹכִיתָא *a. f.* dass.

מַשְׁכּוֹן *h. m., pl.* מַשְׁכּוֹנוֹת Pfand.

מִשְׁכּוֹנָא (Ex 22, 25), מַשְׁכּוֹנָא *a. m.* dass.

מְשְׁכִּי. בְּרַךְ מ׳ Ortsname.

מַשְׁכִּלְתָּא *a. f.* Becken.

מִשְׁכֵּן *h.* pfänden. *Pass.* gepfändet werden.

מַשְׁכֵּן *a.* dass. *Pass.* gepfändet werden.

מִשְׁכָּן *h. m.* 1. Wohnung; 2. Stiftszelt.

מַשְׁכְּנָא (Ex 26, 1) *a. m., c.* מַשְׁכַּן Lv 1, 1 Wohnung; 2. Zelt; 3. Ortsname.

מַשְׁכָּנוּתָא *a. f.* Verpfändung.

מְשְׁכָּנִי Ortsname.

מַשְׁכַּנְתָּא *a. f.* 1. Verpfändung; 2. Verpfändungsurkunde.

מָשַׁל *h.* 1. vergleichen. מָשַׁל מָשָׁל ein Gleichnis anwenden; 2. herrschen. *Ni.* verglichen werden. *Hi.* zum Herrscher machen.

מָשָׁל *h. m.* 1. Gleichnis; 2. Sinnspruch; 3. allegorische Erklärung.

מִשְׁלַחַת *h. f.* 1. Sendung; 2. Loslassen.

מְשֻׁלַּחַת *h. f.* Geschiedene, geschieden Gewesene.

מַשְׁלְיָא (1 S 2, 13, MS מְשֵׁילְיָא, l. מִשְׁלְיָא) *a. m., pl.* מִשְׁלְיָן, מַשְׁלְיָן Gabel.

מַשְׁלִית *h. f.* mehrzinkiger Haken.

מְשֻׁמָּד *h. m.* Abtrünniger (vom Gesetz).

מְשַׁמְּדָא *a. m.* dass.

מְשֻׁמָּדוּת *h. f.* Abtrünnigkeit.

מְשְׁמָהִיג Ortsname.

מַשְׁמוֹטָא *a. m.* Räuber.

מִשְׁמוּשׁ *h. m.* Fühlbares.

מַשְׁמְטָא *a. m., c.* מַשְׁמַט Ze 2, 9 Schlupfwinkel.

מִשְׁמָע *h. m., pl.* מִשְׁמָעוֹת 1. Hören, Vernehmen; 2. Wortsinn; 3. Erweisung aus dem Wortlaut; 4. Gehorchen.

מִשְׁמְעָא *a. m.* 1. *c.* מִשְׁמַע Jes 11, 3 Hören; 2. Gehör, Ohr.

מִשְׁמַעְתָּא *a. f.* 1. *c. s.* מִשְׁמַעְתָּךְ 1S 22,14 Leibwache; 2. Rechtstradition.

מִשְׁמָר *h. m., pl.* מִשְׁמָרוֹת Wache, Dienstabteilung (im Tempel).

מִשְׁמֶרֶת *h. f., pl.* מִשְׁמָרוֹת 1. Nachtwache; 2. Vorbeugungsmaßregel.

מְשַׁמֶּרֶת *h. f.* Seiher.

מִשְׁמֵשׁ s. מָשַׁשׁ.

מַשְׁמֵשׁ s. מְשַׁשׁ.

מַשְׁמָשׁ *h. m.* Substanz, Wesen.

מְשַׁמְשָׁנָא *a. m., c. s.* מְשַׁמְשָׁנֵיהּ Nu 11, 28 Diener.

מַשְׁמְשָׁנִית *h. f.* alles betastend.

מַשְׁנָא *a. m.* Pflugdeichsel.

מִשְׁנָה (Ct 5, 10) *h. f.* 1. Studium (bez. Lehren) der Rechtstradition; 2. traditionelles Recht; 3. Sammlung der Rechtssätze; 4. der einzelne Rechtssatz.

מִשְׁנֶה *h. m.* 1. Wiederholung. מִשְׁנֵה תוֹרָה Deuteronomium; 2. Vizekönig.

מַשְׁנֶה *h. m.* Mischnalehrer.

מְשֻׁנֶּה *h. m.* 1. verändert; 2. unnatürlich.

מְשַׁנְּיוּתָא (falsch משנויתא) *a. f.* Verschiedensein der Augen (Schielen).

מְשֻׁנִּית *h. f.* Fels, Felswand.

מְשֻׁנִּיתָא *a. f.* dass.

מְשֻׁעֲבָז *h. m.* mit langen Hoden versehen.
מִשְׁעֶנֶת *h. f.* Stab.
מִשְׁפָּחָה *h. f.* Familie.
מִשְׁפָּט *h. m.* 1. Recht; 2. Bestrafung.
משפי (BerR 38) l. מִסְתְּיָא.
מַשְׁפֵּךְ *h. m., pl.* מַשְׁפְּכִים Trichter.
מַשְׁפְּכָא *a. m., c.* מַשְׁפַּךְ Dt 3, 17 Ergießung, Wasserablauf.
מַשְׁפֶּלֶת *h. f.* Korb.
מִשְׁפָּשׁ *h. m.* Öffnung.
מֶשֶׁק *x. m.* (vgl. μόσχος) Moschus.
מִשְׁקְדָא (?) *a. m.* Schale.
מַשְׁקֶה *h. m.* Getränk, Flüssigkeit.
מִשְׁקוֹל *h. m.* Gewicht.
מִשְׁקוֹלֶת *h. f.* Bleilot, Senkblei.
מַשְׁקוֹלְתָּא (Jes 44, 13) *a. f.* dass.
מַשְׁקוֹף *h. m.* Oberschwelle.
מַשְׁקוֹפִיתָא *a. f., ind.* מַשְׁקוֹפִי Ex 21, 25 Schlag.
מַשְׁקְיָא *a. m.* 1. Lv 11, 34 Getränk; 2. Est II 9, 22 Trinkgelage.
מַשְׁקֵיצְתָּא *a. f.* Greuel (Götze).
מִשְׁקָל *h. m., pl.* מִשְׁקָלוֹת Gewicht.
מוּשְׁקוֹן *gr. m.* (μόσχος) Moschus.
משקרא s. מִשְׁקְדָא.
מֵשָׁר s. מֵישָׁר.
מֵשָׁרָא s. מֵישָׁרָא.
מִשְׁרָה *h. f.* 1. Eintunken; 2. Waschteich.
מִשְׁרוּנְיָא Ortsname.
מַשְׁרוֹעִיתָא (1 S 14, 4) *a. f., pl.* מַשְׁרוֹעָן Jer 23, 12 steiler Abhang.
מִשְׁרְיָא *a. m., ind.* מִשְׁרֵי Dt 1, 33, *c. s.* מַשְׁרַנָא 2 K 6, 8 Aufenthaltsort. *c. s.* מֵישְׁרָךְ (l. מִשְׁרָךְ) בֵּית Nu 24, 4 B. Wohnort.
מַשְׁרִיתָא (Nu 11, 32), מִשְׁרְיָתָא *a. f., ind.* מַשְׁרִי Gn 32, 2, *pl.* מַשְׁרְיָן Gn 32, 10 1. Lager; 2. Trupp.
מְשַׁרְשְׁיָא männl. Personenname.
מַשֶּׁרֶת *h. f.* Mittel zum Ausreißen des Haars.
מְשָׁרֵת *h. m.* Diener.
משש *h. Pilp.* מִשְׁמֵשׁ 1. betasten; 2. massieren; 3. prüfen; 4. daherschreiten.

משש *a. Pa. pf.* 2 *sg.* מַשֵּׁישְׁתָּא Gn 31, 34 betasten. *Palp. ipf.* 1 *pl.* נְמַשְׁמֵשׁ Jes 59, 10 (MS נְמַשֵּׁישׁ) tasten, betasten.
מְשָׁשָׁא (Thr 2, 14, MS מְשַׁשָׁא) *a. m.* Wesentliches, Wirkliches.
משׁשתן (KohR 7, 19) l. מַשְׁתִּית (?) *h. f.* trinken machend. S. שָׁתָה.
מִשְׁתַּאֲלָא *a. m., ind.* מִשְׁתְּאֵיל Jes 3, 2 Orakelbefrager.
מִשְׁתֶּה *h. m.* 1. *pl.* מִשְׁתָּאוֹת Trinkgelage, Mahl; 2. Hochzeit.
מַשְׁתּוּיָא *a. m.* Grundfeste.
מַשְׁתּוּקָא *a. m.* Schweigen.
מִשְׁתּוּתָא *a. f.* Mahl, Hochzeitsmahl.
מַשְׁתּוּתָא s. מַשְׁתִּיתָא I.
מַשְׁתַּיי (EchR Peth) *a. m. pl.* sechs machend, zu sechsen (?).
מִשְׁתְּיָא (1 S 25, 36) *a. m.* 1. *c. s.* מִשְׁתְּיָךְ Ex 23, 25 Getränk; 2. *ind.* מִשְׁתֵּי Gn 26, 30 Trinkgelage, Mahl.
מַשְׁתִּית *h. f.* Fundament, Grundfeste.
מַשְׁתִּיתָא I *a. f.* dass.
מַשְׁתִּיתָא II (Ri 16, 13) *a. f.* Gewebe.
משתמיהה (jEr 26[d]) l. מַשְׁתֵּימָה *a. m.* Heber.
מֵת *h. m.* 1. tot, Toter; 2. (vom männl. Glied) schlaff. מ׳ מִצְוָה Toter, der irgendwo gefunden wurde, mit dessen Bestattung man sich befassen muß.
מָתָא *a. f., pl.* מָתְוָן Ortschaft, Stadt.
מַתְאִים *h. m.* Verzweigung.
מַתְאִימָה *h. f.* Doppelzahn, Backzahn (?).
מַתְבֵּן *h. m.* Aufbewahrungsort für Häcksel.
מַתְבְּרָא (Ex 1, 16) *a. m.* Geburtsstuhl.
מִתְבְּרָא *a. m.* Brandung.
מתג *h. Pi.* zäumen.
מֶתֶג *h. m.* Zaum.
מִתְגָּא *a. m.* dass.
מתגרא (KohR 3, 14, Ausg. Pes. המתגדר) l. mit MS D. חַמְתָא דְגָדֵר.
מְתוּבְתָּה *a. f., c.* מְתוּבַת Ri 5, 11 Aufenthalt.
מְתוּחַ *h. m.* Spannen, Ausspannen.
מִתְוָיָא (מִתַּוְיָא) *a. m., c. s.* מִתְוְיֵיהּ Ct 7, 11 (MS מִתְוֵיהּ) Sehnsucht.

מְתּוֹךְ *h.* מ׳ שֶׁ da, weil.
מתוכילתא s. מַתְכַּלְתָּא.
מָתוֹלָא *a. m.* Gleichnisdichter.
מָתוּן s. מָתַן.
מַתּוּן männl. u. weibl. Personenname.
מְתוּנָא *a. m.* feucht.
מָתוֹק *h. m.* 1. süß; 2. feuchter Boden.
מָתַח *h.* spannen, ausspannen. *Pi.* dass. *Ni.* 1. ausgespannt werden; 2. נִמְתַּח עַל הָעַמּוּד zur Geißelung an die Säule gestellt werden; 3. sich spannen. *Hitp.* sich spannen.
מְתַח (Thr 2, 4) *a., pt.* מָתַח Mi 2, 5 dass. *Pa. Aph.* dass. *Itpe.* ausgespannt werden.
מִתְחָא *a. m.* 1. Ausspannung; 2. Pflock; 3. Bogensehne.
מַתְחָלָא *a. m.* Blütenscheide der Dattel.
מְתַחְתָּא *a. f.* Ausdehnung, Länge.
מיתוי (jOrl 61[a]) l. מִיתוּן.
מָתַי *h.* wann? מִמָּתַי von wann?
מתייך (bSanh 14[a]) l. מֵיתְיָךְ s. אֲתָא.
מַתַּי, מַתְיָא, מַתְיָה männl. Personenname (מַתַּנְיָה).
מְתִיבְתָּא I *a. f., c. s.* מְתִיבְתִּיךְ Ct 7, 3 Rechtsschule.
מְתִיבְתָּא II *a. f.* Einwand.
מְתִינָה *h. f.* Überlegung.
מְתִינוּת *h. f.* Langsamkeit.
מְתִיקָא *a. m., pl. f.* מְתִיקָן Ct 2, 5 süß.
מְתִיקָה *h. f.* Süßigkeit.
מַתְּכָא (1K 7, 16) *a. m.* 1. Metallguß; 2. *ind.* מַתַּךְ 1K 7, 16 gegossenes Bild.
מַתְכּוֹנֶת *h. f.* Betrag, Maß.
מַתְּכוּת *h. f.* Guß.
מַתְּכוּתָא *a. f.* dass.
מתאכלי (bBabB 86[a]) l. מְסוּבְלֵי? *a. m. pl.* Bündel (?).
מְתְכַּלְתָּא, מַתְכַּלְתָּא *a. f.* 1. Becken; 2. Gericht.
מַתֶּכֶת *h. f.* Guß, Metall.
מַתַּכְתָּא *a. f:* 1. *ind.* מַתְּכָא Ex 32, 4 Metallguß; 2. *ind.* מַתְּכָא Dt 9, 12, Ri 17, 3 gegossenes Bild.

מְתַל *a.* 1. vergleichen. *pt. pass.* מְתִיל Koh 12, 2 ähnlich; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִמְתְּלוּן Ez 12, 23 Gleichnisrede führen. *Aph. pt.* מַמְתֵּיל Ez 21, 5 Gleichnisrede führen. *Itpe.* ähnlich werden, gleichen.
מַתְלָה *a. m., c. s.* מַתְלֵיהּ Nu 23, 7 Gleichnis, Sinnspruch.
מִתְלָא *a. m.* 1. *ind.* מְתַל Dt 28, 37 Spottrede; 2. Ausrede, Einwand.
מַתְּלָא *a. m., pl. d.* מַתְּלַיָּא Nu 21, 27 Gleichnisdichter.
מַתְלוּתָא *a. f.* Sinnspruch.
מָתַן I *h., pt. pass.* מָתוּן langsam, vorsichtig. *Hi.* 1. warten; 2. achten auf. vorsichtig sein.
מְתַן I *a.* 1. warten, erwarten; 2. vorsichtig sein. *pt. pass. pl.* מְתִינִין Ct 5, 12 vorsichtig. *Aph.* dass.
מָתַן II *h.* feucht werden, weich werden. *Hi.* dass.
מְתַן II *a.* feucht sein.
מִיתוֹן *gr. m.* (μίτος) Faden.
מַתָּן *h. m.* Geben.
מַתְּנָא *a. m.* 1. Gabe; 2. männl. Personenname.
מִתְנָא, מְתְנָא *a. m.* Strick.
מַתָּנָה *h. f.* 1. Gabe; 2. Abgabe.
מַתְנְיָא *a. m.* Mischnalehrer.
מָתְנַיָּא *a. m. pl.* Hüfte.
מַתַּנְיָה männl. Personenname.
מָתְנַיִם *h. m. du.* Hüfte.
מַתְנְיָנָא *a. m.* Mischnalehrer.
מַתְנִיתָא *a. f.* 1. traditionelles Recht; 2. Sammlung desselben.
מַתְנַן (Nu 21, 33) Ortsname (bibl. Basan).
מַתְּנְתָּא *a. f., pl. c. s.* מַתְּנָתְכוֹן Nu 18, 29 1. Gabe; 2. Abgabe.
מְתִיסְטִים *gr. m.* (μεθυστής) Trunkenbold.
מָתַק *h.* 1. süß werden, süß sein; 2. saugen, schlürfen. *Pi.* 1. süß machen; 2. beruhigen; 3. saugen. *Hi.* süß machen. *Hitp.* 1. süß werden; 2. beruhigt werden.
מְתַק *a.* saugen. *Itpe.* süß werden.

מַתְקוּלְתָא *a. f.* 1. *c.* מַתְקוֹלֶת 2K 21, 13 Gewicht; 2. Bleilot.
מַתְקְלָא *a. m., ind.* מַתְקַל Jes 8, 14 Anstoß.
מַתְקָלָא (Lv 19, 35) *a. m.* Gewicht.
מְתַקַּנְתָּא *a. f.* wohlgeordnete Tradition.
מֻתָּר *h. m.* erlaubt.
מַתְּרָא *a. m.* Schürholz.
מְתֻרְגְּמָן *h. m.* Dolmetscher.
מְתֻרְגְּמָנָא *a. m., ind.* מְתֻרְגְּמָן Gn 42, 23 dass.
מַתְּרוּתָא *a. f., c.* מַתְּרוּת Nu 6, 3 (MS מְתָרוּת) Einweichung (?).
מְתָרְכְתָּא *a. f., ind.* מְתָרְכָא Lv 21, 7 Verstoßene, Geschiedene.
מִתְרַמְרְמוּתָא (?) *a. f.* Verwerfung (?).
מְתוּרִין, מֵיתוּרִין *gr. m.* (μεθόριον) Grenzgebiet.
מְתָרַצְתָּא *a. f.* recht geordneter Lehrsatz.
מְתֻשָּׁע *h. m.* Zahl von neunen.

נ

נ 1. vierzehnter Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 50.
נָא (= אֲנָא) *a.* ich.
נָא *h.* ich bitte! doch.
נָא *h. m.* 1. halbgar; 2. halbgebrannt.
נאגא (EchR 4, 8) l. גָּאגָא *gr. m.* (γαγάτης) schwarzer Agtstein (?).
נָאגְנָא s. נָגְנָא.
נאד *h. m.* kleiner Schlauch.
נאה *h. Pi.* schmücken. *Hitp.* 1. sich schmücken; 2. sich vergnügen.
נָאֶה *h. m.* 1. schön; 2. geziemend.
נָאָה *h. f.* Vorzüglichkeit.
נָאוֶה *h. m.* schön.
נְאוֹסָה Ortsname.
נִאוּף *h. m.* Ehebruch.
נִאוּץ *h. m.* Schmähung.
נְאוּצָא s. נֵיאוּצָא.
נָאוֹת s. נָוֶה.
נָאטָאָה *a. m.* Bewohner des Nomos Neut in Ägypten.
נָאלָא s. נָלָא.
נֶאֱמָן *h. m.* zuverlässig, insbes. in bezug auf die Entrichtung von Hebe und Zehnten.
נָאנִי s. נָנִי.
נָאַף *h., pt.* נוֹאֵף Ehebrecher. *Pi.* ehebrechen. *Hi.* zum Ehebruch verhelfen.
נאף *a. Pa. pt. pl.* מְנָאֲפִין Thr 2, 15 ehebrechen.
נאפון (jSabb 11[d]) l. כאפון, s. אָפוּן.
נאץ *h. Pi.* schmähen. *Hitpa.* geschmäht werden.
נָאַק s. נְהַק.
נְאָקָה *h. f.* Stöhnen.
נָאקָה s. נָקָה.
נָאקְתָא s. נָקְתָא.
נאתה s. נַעְתָּא.
נבא s. אִנְבָּא.
נבא *h. Pi. Hitp.* weissagen.
נבא *a. Itpa. pt. pl.* מִתְנַבַּן Nu 11, 25 dass.
נְבַג *a.* hervorkommen.
נִבְגָּא *a. m.* Trieb, Zweig.
נַבְגָּא s. אַנְבַּג.
נוּבְדִּיקוֹס s. לוּבְדִּיקוֹס.
נבה *h. Pi.* aufflammen machen.
נְבוֹ 1. Name einer Gottheit; 1. Name eines Berges.
נְבוּאָה *h. f.* Weissagung, Prophetie.
נְבוּתָא, נְבוּאֲתָא *a. f., ind.* נְבוּאָה Gn 15, 1 dass.
נָבוּב *h. m.* hohl.
נְבוּז *x. m.* Herrschaft.
נִבּוּל *h. m.* 1. Häßlichmachen. נִבּוּל הַפֶּה häßliche Rede. נ׳ הַמֵּת Leichenschändung; 2. Kakophemie für Verehrung eines Götzen.

נְבוּלָא *a. m.* verworfener Mensch.
נְבוּרַיָא. כְּפַר נ׳ Ortsname.
נְבוּתָא *a. f.* Weissagung, Prophetie.
נִבְזָא *a. m.* Los.
נְבוּזְבַזְתַּאךְ *pers. m.* Diener der Oberherrschaft, Statthalter.
נְבִזְבְּתָא *x., f. pl.* נְבִזְבַּן Jer 40, 5 (MS מְנִיזְבַן), נִבְזְבְּיָן Geschenk.
נָבַח *h.* bellen.
נְבַח *a., inf.* מִבַּח Ex 11, 7, Jes 56, 10 dass. *Pa.* 1. dass.; 2. dumpf tönen.
נִבְחָן Name eines Götzen.
נְבָט (Jes 60, 7) Name einer Völkerschaft.
נבט *h. Pi.* einen Blick tun. *Hi.* 1. blicken; 2. sichtbar machen.
נְבַט *a.* emporkommen.
נְבָטִי *h. m.* Nabatäer.
נַבְטָיָא *a. m.* dass.
נָבִיא *h. m.* Prophet.
נְבִיָּא (Gn 20, 7) *a. m.* dass.
נְבִיאָה *h. m.* Prophetin.
נְבִיאוּת *h. f.* Prophetie.
נְבִיאוּתָא *a. f., c.* נְבִיאוּת Ex 14, 31 dass.
נְבִיאֲתָא (Ex 15, 20) *a. f.* Prophetin.
נְבִיָּה *h. f.* Laub.
נְבָיוֹת Ortsname.
נְבִיוּתָא *a. f.* Prophetie.
נְבֵילָה *h. f.* 1. Leichnam, Aas; 2. ein von selbst verendetes Tier; 3. ein Tier, dessen Schlachtung nicht rituell war.
נְבִילְתָא, נְבֵילְתָא *a. f., ind.* נְבִילָא Lv 7, 24, *c.* נְבֵלַת Lv 5, 2, *c. s.* נְבִילְתָךְ Dt 28, 26 Leichnam, Aas.
נְבִירוּ (?) Ortsname.
נָבַל I *h.* abfallen (von Laub und Früchten). *Pi.* abwerfen. *Hitp.* zur נְבֵלָה werden.
נבל II *h. Pi.* schänden. נִבֵּל פִּיו häßliche Reden führen. *Hitp.* sich verächtlich machen.
נְבַל *a.* verächtlich werden. *Pa. pt.* מְנַבֵּיל Am 6, 8 schänden, verächtlich machen.
נָבֵל *h. m.* welk.

נֶבֶל, נֵבֶל *h. m.* 1. Lederflasche; 2. Harfe.
נִבְלָא (Gn 4, 21) *a. m.* Harfe.
נַבְלָא *a. m.* Webstuhl.
נִבְלָה s. נְבֵילָה.
נְבָלָה I *h. f.* Häßliches, Obszönität.
נְבָלָה II *h. f.* Untergang.
נַבְלוּת *h. f.* Häßliches.
נִבְלָתָה Ortsname.
נִבְלְתָּא I *a. f.* Häßliches.
נִבְלְתָּא II *a. f., ind.* נִבְלָא Jes 34, 4 (MS נְבָלָא) abfallende Feige.
נָבַע *h.* sprudeln. *Hi.* 1. sprudeln lassen; 2. sprechen.
נְבַע *a.* 1., *pt. pl.* נָבְעִין Gen 26, 19 B. dass.; 2. aufbrausen; 3. sprechen. *Aph.* 1. sprudeln lassen; 2. sprechen.
נַבְעָה s. נַנְעָה.
נָבַר *h.* wühlen.
נְבַר s. גוֹבַר.
נִבְרָא *a. m.* Bast am Grunde der Palmzweige.
נַבְרְזָא s. נַפְרְזָא.
ניבריות (jErub 23[a]) l. עֵירוּבוּ (?).
ניבריא (Hi 18, 9) l. בִּיבַרְיָא.
נִבְרֶכֶת *h. f.* Teich.
ניבריקוס (jKil 31[c]) l. נוּבְדִיקוֹס.
נִבְרֶשֶׁת *h. f.* Leuchter.
נַבְרַשְׁתָּא (Ze 1, 12) *a. f.* dass.
נֶגֶב *h. m.* 1. trockner Boden; 2. Südland Palästinas.
נָגַב I *h.* trocken sein. *pt. pass.* נָגוּב trocken. *Pi.* 1. trocknen; 2. abreiben. *Hitp.* trocken werden.
נגב II *h. Hi.* nach Süden gehen.
נְגַב, נְגוּב, נְגִיב *a., pf.* 3 *pl.* נְגוּבוּ Gn 8, 13 trocken werden. *Pa. inf.* נַגָּבָא Ct 1, 9 trocken machen. *Itpe.* trocken werden.
נִגְבָּא *a. m.* Trockenheit.
נֶגֶד *h.* כְּנֶגֶד 1. gegenüber, an; 2. entsprechend.
נגד I *h. Pi.* geißeln.
נגד II *h. Hi.* הִגִּיד ansagen, bezeugen. *Ho.* bezeugt werden.

נְגַד *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* נְגַדוּ Gn 37, 28 ziehen, hinziehen, wegziehen; 2. wegraffen; 3. Gn 39, 21 ausbreiten; 4. *inf.* מִנְגַּד Ct 7, 5 geißeln; 5. *pt. pl.* נָגְדִין Dt 33, 22 fließen; 6. *pt. pl.* נָגְדִין Jes 30, 24 dahinwandern, gehen; 7. *pf.* 3 *pl.* נְגַדוּ Jer 6, 4 schwinden. *Pa.* geißeln. *Aph.* geißeln lassen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִתְנְגֵיד Jes 34, 11 gezogen werden; 2. *pf.* 3 *pl. f.* אִתְנְגִידוּ Jos 4, 19 sich herausziehen; 3. gegeißelt werden; 4. *pf.* אִתְנְגִיד Gn 35, 29 davonziehen, sterben; 5. *imp. pl.* אִתְנְגִידוּ Ex 12, 21 ausziehen; 6. weggerafft werden; 7. *pt. pl. m.* מִתְנַגְּדִין Jes 44, 3 sich ergießen.

נִגְדָּא I *a. m.* Geißelung.

נִגְדָּא II *a. m.* 1. *pl.* נִגְדִין Jes 41, 18 Steppe (?); 2. *pl.* נִגְדִין Jes 44, 4, נַגְדִין Jes 30, 25 Fluß; 3. Zug, Ziehen.

נִגְדָא l. נִגְרָא.

נְגֶדָא, נַגָּדָא *a. m.* 1. Zieher, Schlepper; 2. Führer; 3. Geißel; 4. männl. Personenname.

נַגַּדְתָּא *a. f.* Leithammel.

נגה *h. Hi.* הִגִּיהַּ 1. scheinen lassen; 2. korrigieren. *Ho. pt.* מֻגָּה korrigiert.

נְגַהּ *a.* dunkel werden.

נָגְהָא, נִגְהָא (Jes 14, 12) *a. m.* 1. Glanz; 2. Planet Venus; 3. *pl.* נָגְהֵי 1. Morgenlicht; 2. Anbruch des Kalendertags (Abend).

נְגָהֲקָא *pers. m.* Vorderseite.

נִגּוּב *h. m.* Trocknen.

נְגוּבָא *a. m.* trocken.

נָגוֹד *h. m.* Führer.

נָגוֹדָא *a. m., pl.* נָגוֹדִין Ri 2, 16 dass.

נְגוּדָא *a. m.* Zweigende.

נָגוֹטָא *a. m.* Becher.

נִגּוּן *h. m.* Melodie, Musik.

נִגּוּנָא *a. m., c.* נִגּוּן Ez 26, 13 dass.

נִגְוָתָא *a. f. pl., ind.* נִגְוָן Gn 25, 3 1. Inseln, Küstenländer; 2. Inselbewohner.

נָגַח *h.* stoßen. *Pi.* dass. *Hi.* stoßen machen. *Hitp.* einander stoßen.

נְגַח *a., ipf.* יִגַּח Ex 21, 28 dass. *Pa.* dass. *Aph.* s. גּוּחַ.

נַגְּחָא *a. m., ind.* נַגָּח Ex 21, 29 stößig.

נַגְחָן *h. m., f.* נַגְחָנִית stößig.

נִגְחָנָא, נַגְחָנָא *a. m.* dass.

נְגִיבָא *a. m.* trocken.

נָגִיד I *h. m.* hinfällig, sterbend.

נָגִיד II *h. m.* Fürst, Führer.

נְגִידָא *a. m.* 1. *ind.* נְגִיד Ex 25, 18 getrieben (von Metallarbeit); 2. Strömung; 3. *c.* נְגִיד Ru 1, 1 (MS נָגוֹדֵי!) Leitung; 4. *pl. d.* נְגִידַיָּא Ru 1, 1 (MS נָגוֹדַיָּא) Leiter; 5. l. נַגִּירָא.

נגידותא s. נְגִירוּתָא.

נְגִידְתָא *a. f.* Beschwörung.

נְגִיחָה *h. f.* Stoßen.

נְגִינָה *h. f.* 1. Musik; 2. (später) Akzent.

נְגִינְתָא *a. f.* Saiteninstrument.

נְגִיפָה *h. f.* Stoßen.

נְגִירָא *a. m.* lang.

נְגִירוּתָא *a. f.* Länge.

נְגִישָׁא *a. m.* stößig.

נְגִישָׁה *h. f.* 1. Nahen; 2. Gebrauch von נָגַשׁ.

נִיגְמֵי, פּוּגְנָן נִיגְמֵי (Est II 3, 13) s. בוגני.

נגן *h. Pi.* spielen (auf Saiten).

נגן *a. Pa. pt.* מְנַגֵּין 2 K 3, 15 dass.

נָגָנָא, נָגָאנָא *a. m.* Mulde, Vertiefung.

נִיגְנֵי s. בוגני.

נַגְנִיבָר Ortsname.

נָגַם *h.* essen.

נְגַם *a.* dass.

נְגַסְטְרֵי *gr. m.* (ὀνυχιστήριον) Nagelmesser. S. גְּנוּסְטְרָא.

נָגַע *h.* 1. berühren; 2. eintreffen; 3. נוֹגֵעַ בְּעֵדוּתוֹ er hat Interesse an seinem Zeugnis. *Pu. pt.* מְנֻגָּע aussätzig. *Hi.* 1. eintreffen, erreichen; 2. betreffen; 3. eintreffen. *Ho.* in Berührung kommen. *Hitpa.* behaftet sein.

מְנַגַּע a. berühren. *Pa. pt. pass.* נְגַע aussätzig. *Aph.* berühren machen. *Itpa. pf.* אִתְנַגַּע Jes 6, 1 aussätzig werden.

נֶגַע *h. m.* Hautkrankheit, Aussatz. *pl.* נְגָעִים 1. Arten des Aussatzes; 2. Name eines Mischnatraktates. שִׁיר שֶׁלַּנְּגָעִים Psalm 91.

נִגְעָה *h. f.* 1. Nachteil (?); 2. l. נַגְעָה.

נָגַף *h.* stoßen. *Ni.* gestoßen werden. *Pi.* stoßen machen. *Hitp.* sich stoßen.

נְגַף *a., ipf.* יִגּוֹף Ex 21, 35 dass. *Pa.* dass. *Itpa. ipf.* 3 *pl. f.* יִתְנַגְּפָן Jer 13, 16 sich stoßen.

נֶגֶף *h. m.* Plage, Seuche.

נגר *h. Pi.* sägen.

נְגַר I *a.* 1. lang sein; 2. *pt. pl.* נָגְרִין Jes 8, 6 (MS נָגְדִין) fließen.

נְגַר II *a., pt.* נָגֵיר Jes 10, 15 (MS נָגֵיד) sägen.

נגר III *a. Pa. pf.* 3 *sg. f.* נַגֶּרֶת Jon 2, 7 (MS נְגַדַת) verriegeln.

נֶגֶר *h. m.* Riegel. בֵּית הַנֶּגֶר Riegelloch.

נַגָּר *h. m.* 1. Tischler, Zimmermann; 2. (Est II 3, 1, MS נְגָר) männl. Personenname.

נֶגֶר *h. m.* Tierbehälter (?).

נַגְרָא *a. m.* Riegel.

נִגְרָא *a. m.* 1. Kanal; 2. Gang, Schritt.

נְגְרָא *a. m.* Länge.

נַגָּרָא *a. m.* 1. Jes 44, 13 *ind.* נַגָּר Ex 35, 35 Tischler, Zimmermann; 2. Meister, Künstler; 3. נַגָּר טוּרָא Lv 11, 19 Wiedehopf.

נַגָּרוּת *h. f.* Tischlerarbeit, Zimmerarbeit.

נַגָּרוּתָא *a. f., c.* נַגָּרוּת Ex 31, 5 Kunstfertigkeit.

נַגָּרִי männl. Personenname.

נָגַשׂ *h.* drängen. *pt.* נוֹגֵשׂ Aufseher.

נָגַשׁ *h.* nahen. *Ni.* dass. *Hi.* herbeibringen.

נַגְשָׁנָא *a. m.* stößig.

נְדָא I (2K 9, 33) *a.* 1. spritzen; 2. aussprengen, verbreiten. *Aph.* 1. *ipf.* 3 *sg.* יַדֵּי Lv 6, 20 sprengen; 2. werfen. *Ittaph. ipf.* יִתַּדֵּי Nu 31, 23 gesprengt werden.

נְדָא II *a.* 1. sich abtrennen; 2. verbannt sein. *Pa.* 1. *pf.* נַדֵּי Est II 6, 1, *f.* fernhalten; 2. in den Bann legen.

נָדַב *h.* 1. freiwillig tun; 2. einen bestimmten Gegenstand geloben. *Ni.* gelobt werden. *Hitp.* dass.

נדב *a. Pa. pt. pl.* מְנַדְּבִין Jes 13, 2 freiwillig tun. *Itpa.* einen bestimmten Gegenstand geloben.

נְדָבָה männl. Personenname.

נְדָבָה *h. f.* 1. freiwillige Gabe; 2. freiwilliges Opfer.

נִדְבוּתָא *a. f.* Freiwilligkeit.

נִדְבָּךְ *x. m., pl.* נִדְבָּכִין, נִדְבָּכוֹת 1. Steinlage, Schicht; 2. Steinplatte; 3. Mauer; 4. männl. Personenname.

נִדְבְּכָא *x. m., ind.* נִדְבָּךְ Hag 2, 15 dass.

נִדְבָּכָה *x. f.* Name eines heidn. Festes.

נְדַבְתָּא (Lv 7, 16) *a. f., c.* נִדְבַת Dt 16, 10 freiwillige Gabe (Opfer).

נָדַד *h.* 1. erschüttern; 2. lose sein; 3. fliehen. *Pi.* weichen machen. *Hitp.* erschüttert werden. *Pilp.* schütteln, schaukeln. *Hitpalp.* sich bewegen.

נְדַד *a., pf.* 3 *f. sg.* נַדַּת Est II 6, 1 weichen, sich entfernen. *Pa. Aph. pt.* מַנִּיד Dt 28, 26 verscheuchen. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִתְנַדְּדוּ Est II 6, 1 (nicht MS) sich bewegen; 2. sich entfernen.

נִדְדְתָא *a. f.* Weichen.

נדה *h. Pi.* in den Bann tun. *Pu. pt.* מְנֻדֶּה Gebannter. *Hitpa.* in den Bann getan werden.

נִדָּה *h. f.* 1. Menstruation (bez. Beobachtung derselben); 2. Menstruierende; 3. Name eines Mischnatraktats.

נִדּוּי *h. m.* 1. Absonderung; 2. Bann.

נִדּוּיָא *a. m.* 1. Bann.

נָדוֹנָא *a. m.* Heuschreckenart.

נְדוּנְיָא *a. m.* Aussteuer.

נדח *h. Hi.* verführen (zum Götzendienst). *Ni. Ho.* 1. verführt werden; 2. verstoßen werden.

נְדַח *a., inf. c. s.* מִדְּחָה 2 K 4, 27 Soc 59 wegstoßen. *Itpa.* weggestoßen werden.

נדידא s. נְדִירָא.

נַדְיָן *h. m.* 1. Walkerbassin; 2. Heuschreckenart.

נְדְיָן *h. m.* Olivenart.

נְדִירָא *a. m., pl. d.* נְדִירַיָּא (jSabb 7ᵃ)?

נַדָּל *h. m.* Tausendfuß.

נַדְּלָא *a. m.* dass.

נִדְמֶה *h. m.* ähnlich Gestaltetes (Mißgeburt, bei welcher ein Tier einer anderen Tiergattung ähnelt).

נָדָן *h. m.* Scheide.

נִדְנָא, נְדָנָא *a. m., c. s.* נִדְנַהּ 1 S 17, 51 (MS לְדָנַהּ) dass.

נִדְנֵד s. נָדַד.

נִדְנוּד *h. m.* 1. Umherirren; 2. Annäherung.

נָדַף *h.* duften.

נְדַף *a., pt.* נָדֵיף Ct 4, 10 dass. *Itpe.* wehen.

נדר I *h. Hi.* abschüssig machen.

נדר II *h.* geloben. *Ni.* gelobt werden. *Hi.* ein Gelübde auferlegen. *Ho.* durch ein Gelübde gebunden werden.

נדר I *a. Pa. pf.* נַדַּר Gn 29, 3 (MS גַּנְדַּר) herabwälzen. *Aph.* dass.

נְדַר II *a., ipf.* יִדַּר Nu 30, 3 geloben. *Aph.* ein Gelübde auferlegen.

נֶדֶר, נֵדֶר *h. m.* Gelübde, Gelübdeopfer. *pl.* נְדָרִים Name eines Mischnatraktats.

נִדְרָא (Lv 7, 16) *a. m.* dass.

נַדָּר, נַדְרָן *h. m., f.* נַדְרָנִית, נַדָּרִית im Übermaß Gelübde aussprechend.

נדרשיר l. נַרְדְּשִׁיר.

נִדְּתָא *a. f., c. s.* נִדְּתְהוֹן (l. נִדַּתְהוֹן) Est II 3, 8 1. Menstruation; 2. Menstruierende.

נָה *a.* wir.

נהא *a. Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְנְהִיאוּ 1 S 7, 2 sich sammeln, sich anschließen.

נָהַג *h.* 1. führen; 2. üben, als Brauch haben. *Hi.* 1. treiben; 2. leiten; 3. als Brauch einführen. *Hitp.* 1. geführt werden; 3. sich führen.

נְהַג *a.* 1. führen; 2. *pf.* 3 *pl.* נְהַגוּ Thr 1, 8 üben, als Brauch haben. *Itpa. pt. f.* מִתְנַהֲגָא Ru 7, 7 bräuchlich sein.

נהוג *h. m.* Leitung.

נְהוּמִיתָא *a. f.* 1. *ind.* נְהוּמִי Jes 5, 29 (MS נֵיהוּמֵי) Knurren; 2. Brausen.

נַהֲוַנְד Ortsname.

נְהוֹרָא (Gn 1, 16) *a. m.* 1. Licht; 2. Augenlicht. סַגִּיא (סַגִּי) נְהוֹרָא blind.

נְהוֹרַי männl. und weibl. Personenname.

נְהוֹרִיתָא *a. f.* 1. Blindheit; 2. weibl. Personenname.

נְהֵי *a.* (*ipf.* v. הֲוָה) es sei. נְהֵי דְ wenn auch.

נְהִי *h. m.* Klage.

נְהִילַי männl. Personenname.

נְהִימָה *h. f.* Stöhnen, Seufzen.

נְהִיקָא *a. m.* Schreien (des Esels).

נְהִירָא männl. Personenname.

נהל *h. Pi.* leiten.

נְהַל *a.* sieben.

נָהַם *h.* 1. knurren (v. Löwen); 2. girren (v. d. Taube). *Pi.* dass.

נְהַם *a.* 1. *ipf.* יִנְהוֹם Jes 5, 29 dass.; 2. girren; 3. stöhnen. *Pa. pf.* 1 *sg.* נַהֲמִית Jes 38, 13, *pt. pl.* מְנַהֲמִין Jes 8, 19 1. dass.; 2. murmeln. *Itpa. ipf.* 2 *pl.* תִּתְנַהֲמוּן Ez 24, 23 (MS תִּנַּהֲמוּן) stöhnen.

נַהֲמָא *a. m.* 1. Brot; 2. (bildl.) Beiwohnung.

נְהָמָה *h. f.* 1. Stöhnen; 2. Brausen.

נַהֲמוּתָא *a. f.* dass.

נְהָמְתָא *a. f., c. s.* נְהָמַתְהוֹן Sac 11, 3 (MS נֵיהוּמַתְהוֹן) dass.

נֶהְפְּכָנוּתָא *a. f.* Verkehrtheit.

נָהַק *h.* schreien (v. Esel).

נְהַק *a.* schreien. *Pa.* dass.
נהר *h. Hi.* erleuchten.
נְהַר I (Gn 44, 3) *a.* hell werden, leuchten. *pt. pass.* נְהִיר 1. leuchtend, heiter; 2. sich erinnernd. *Pa. pt. pl.* מְנַהֲרִין Ct 5, 12 leuchten, erleuchten. *Aph. ipf.* יַנְהַר Nu 6, 25 1. dass.; 2. heiter blicken; 3. sich erinnern. *Itpe. ipf.* 2 *f. sg.* תִּתְנַהֲרִין Jes 60, 5 hell werden, erleuchtet werden.
נהר II *a. Itpa.* als Strom fließen.
נָהָר *h. m., pl.* נְהָרִים, נְהָרוֹת Strom.
נַהְרָא (Gn 2, 13) *a. m., pl. d.* נַהֲרַיָּא Ex 8, 1 dass.
נְהָרָא *a. m.* Licht.
נְהַרְבֵּל Ortsname.
נְהַרְבְּלָאָה *a. m.* aus Neharbel.
נְהַרְדְּעָא Ortsname.
נְהַרְדְּעָאָה *a. m.* aus Nehardea.
נו. החן נו l. הָהֲנוּ dieses ist. הי די נו l. הַיְדֵינוּ welcher ist?
נוא Ortsname.
נוא, נוֹאִי *h. m.* Schönheit.
נוֹאיָא *a. m., ind.* נוֹאִי Thr 2, 15 (MS יָאוּת) dass.
נוֹב Ortsname.
נוב *h. Hi.* sich bewegen.
נוֹבָא *a. m., ind.* נוֹב Hos 8, 7 Frucht.
נוֹבֶלֶת *h. f.* 1. Fallfrucht; 2. unvollkommenes Gegenbild.
נוֹבַר *a.* wühlen.
נוֹגַהּ *h. m.* 1. Glanz; 2. Planet Venus.
נוד *h.* sich bewegen. *Ho.* weggenommen sein.
נוד *a.* 1. *pt.* נָאֵיד 1 K 14, 15 sich bewegen, schwanken; 2. bedauern (Kopf schütteln). *Aph.* 1. *pt.* מָנִיד Lv 26, 6 aufscheuchen; 2. *ipf.* יְנִיד Ze 2, 5 schütteln. *Itpe.* weggescheucht werden.
נוד *h. m., pl.* נוֹדוֹת kleiner Schlauch.
נוֹדָא (1 S 19, 13) *a. m.* dass.
נוה *h. Ni.* sich schmücken. *Pi. Hi.* 1. schmücken; 2. preisen. *Hitp.* sich schmücken, eitel sein.
נָוֶה I *h. m.* schön.
נָוֶה II *h. m.* 1. Wohnung; 2. *pl.* נְאוֹת Trift; 3. Ortsname.
נָוָה *h. f.* Wohnung.
נוֹהַג *h. m.* Brauch. בְּנוֹהַג in der Regel.
נִוּוּל *h. m.* Verunstaltung, Entstellung.
נְווּלָא *a. m., c.* נִוּוּל Thr 3, 51 (MS נִיזוּל) dass.
נוז *h.* zwirnen (?).
נוז *a.* dass.
נוּחַ *h.* 1. ruhen; 2. ruhig sein. *Ni. pf.* נִנּוֹחַ ruhig werden, sich erholen. *Hi.* 1. *pf.* הֵנִיחַ beruhigen; 2. *pf.* הִנִּיחַ 1. hinlegen; 2. lassen; 3. zurücklassen, verlassen. *Ho. pf.* הֻנַּח hingelegt werden.
נוּחַ *a.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* נָחַת Gn 8, 4 zur Ruhe kommen, sich niederlassen. נ׳ נַפְשֵׁיהּ sterben; 2. *pf.* נָח Gn 2, 2 ruhen. *Aph.* 1. *ipf.* יְנִיחַ Dt 25, 19 Ruhe verschaffen, beruhigen; 2. *ipf.* 1 *sg.* אֲנִיחַ Ez 24, 13 ruhen lassen; 3. *pf.* אַנַּח, *imp.* אַנַּח (!) Ex 32, 10 lassen. *Itpe. pf.* אִתְּנַח, אִנַּח 1. annehmbar sein. תִּנַּח es mag auf sich beruhen; 2. hingelegt werden. *Itpa.* beruhigt werden, sich erholen.
נוֹחַ *h. m.* 1. beruhigt. נוֹחַ נֶפֶשׁ gestorben; 2. sanft; 3. gut; 4. Ruhe.
נוט *a. Aph.* aufschrecken.
נַוְטָא *gr. m.* (ναύτης), *pl.* נַוְטִין Schiffer.
נַוְטָאָה *a. m.* Nabatäer.
נְוָטָאָה *a. m.* Bewohner des Nomos Neut in Ägypten.
נְוָטִי *h. m.* dass.
נוי *h. m.* Schönheit.
נְוָי Ortsname.
נְוִיָּה (Meïl. III 8) *h. f.* Schmuck, Schönheit. S. נְבִיָּה.
נוֹךְ *h. m.* Ohrknorpel?
נִוֵּל *h.* häßlich werden. *Pi.* verunstalten. *Pu. pt.* häßlich.
נְוַל I *a.* häßlich, unansehnlich werden. *Pa.* verunstalten. *Itpe.* häßlich werden.

נְוַל II *a.* weben.

נַוְלָא *a. m.* 1. *c.* נְוַל Jes 38, 12 (MS נְחַל) Gewebe; 2. Webstuhl.

נַוָּלָא *a. m.* 1. Weber; 2. männl. Personenname (?).

נוֹלָד *h. m.* 1. soeben Entstandenes; 2. erst später Kommendes.

נְוָלִיתָא *a. f., ind.* נְוָלִי Est II 8, 15 Misthaufen.

נום I *h.* sagen.

נום II *h. Hitpalp.* הִתְנַמְנֵם einschlummern.

נום *a.* schlummern. *Palp.* נַמְנֵם *Itpalp.* dass.

נוּמִיתָא *a. f.* Schlummer.

נוּן Buchstabe Nun.

נוּנָא *a. m., pl. c.* נוּנֵי Ex 7, 21 Fisch.

נוונא (bGitt 69[b]) l. נַוְנָא.

נַוְנָה *h. Pass.* הִתְנַוְנָה hinschwinden.

נַוְנִי *a. Itpa.* dass.

נוּס *h.* fliehen.

נָווֹס *gr. m.* (ναός) Tempel.

נוע *h. Pilp.* נִעְנֵעַ schütteln.

נוּעַ *a.* sich bewegen. *Palp.* נַעְנֵעַ schütteln.

נוּף *h. Hi.* הֵנִיף 1. schwingen; 2. wedeln (mit dem Fächer). *Pilp.* נִפְנֵף hin- und herbewegen. *Hitpalp.* hin- und herbewegt werden. *Hitpal.* הִתְנוֹפֵף 1. sich emporschwingen; 2. sich hin- und herbewegen.

נוּף *a.* sich hin- und herbewegen. *Aph. imp. pl.* אֲנִיפוּ Jes 13, 2 schwingen. *Itpal.* אִתְנוֹפֵף sich hin- und herbewegen.

נוֹף Ortsname (Memphis).

נוֹף *h. m.* Wipfel.

נוֹפָא *a. m., c. s.* נוֹפֵיה 2K 19, 30 dass.

נוֹפֶךְ *h. m.* ein Edelstein.

נוֹפֶת *h. f.* 1. Honigseim; 2. Mehlstaub.

נוּץ *h. Hi.* הֵנִיץ 1. blühen; 2. glänzen; 3. sprossen machen.

נוּץ *a.* blühen. *Aph.* 1. *pf.* אֲנֵיץ Nu 17, 23 blühen; 2. glänzen.

נוֹצָה *h. f.* 1. Gefieder; 2. Haar.

נוֹצָה *h. f.* Mist.

נוֹצִיצְיָא *a. m.* Schwungfeder.

נוֹצְרִי (נָצְרִי?) *h. m.* 1. Nazarener; 2. Christ.

נוֹקֵד *h. m.* 1. Hirt; 2. Lamm.

נוקל. ההן נ׳ (jJeb 11[a]) l. הָהָנוּ קַל.

נוּר s. נִיר.

נוּרָא (Lv 19, 6) *a. m.* Feuer. בֵּי נוּרָא Kultusstätte der Feueranbeter.

נוּרָה *h. f.* asiatischer Hahnenfuß (*Ranunculus asiaticus*).

נוּרִי männl. Personenname.

נוּרִיתָא *a. f.* asiatischer Hahnenfuß (*Ranunculus asiaticus*).

נְוָתִי *h. m.* Nabatäer.

נוֹתָר *h. m.* Übriggebliebenes, insbes. über die vorgeschriebene Zeit zurückgebliebenes Opferfleisch.

נזה *h. Hi.* הִזָּה sprengen. *Ho.* gesprengt werden.

נְזַה *a.* brüllen, anschreien.

נִזְהָא *a. m.* Anschreien.

נְזוּפָא *a. m., c.* נְזוּף Koh 7, 5 (MS טָב) Tadel.

נָזַז *h.* schwanken. *Ho.* dass. (?).

נָזַח *h.* wackeln. *Hi.* bewegen. *Ho.* wanken.

נַזְיֵי *a. m. pl.* Körner (einer Schote).

נָזִיד *h. m.* Gericht, Speise.

נְזִיהוּתָא *a. f.* Anschreien.

נזיוה (NuJI 5, 28, MS וזיוה) l. וְזִיוַהּ, s. זִיוָא.

נָזִיחַ Entstellung von נָזִיר.

נְזִיפָה *h. f.* Verweis.

נְזִיפוּתָא (Koh 10, 12) *a. f.* Verweis, Drohung.

נָזִיק Entstellung von נָזִיר.

נֶזֶק *h. m.* Beschädigung. *pl.* נְזִיקִין Name einer Mischnaordnung und des dieselbe beginnenden dreiteiligen Mischnatraktats.

נָזִיר *h. m.* 1. Nasiräer; 2. enthaltsam; 3. Name eines Mischnatraktats.

נְזִירָא (Nu 6, 13) *a. m.* 1. dass.; 2. männl. Personenname.

נְזִירָה *h. f.* Enthaltsamkeit.
נְזִירוּת *h. f.* 1. dass.; 2. Nasirat.
נְזִירוּתָא *a. f., ind.* נְזִירוּ Nu 6, 2 Nasirat.
נְזָיְתָא *a. f.* 1. Brauen; 2. Braubottich.
נָזַל *h.* fließen. *Pi. Hi.* fließen lassen.
נְזַל *a.* fließen.
נָזְלָא *a. m.* fließendes Wasser.
נֶזֶם *h. m.* Ohrring.
נְזַף I *h.* drohen, Verweis geben.
נְזַף I (Gn 37, 10) *a.* dass. *Itpe.* Verweis erhalten.
נזק II *h. Hi.* הִזִּיק beschädigen. *Ni. Ho.* beschädigt werden.
נְזַק II *a.* Schaden leiden. *Pa. pt. pl.* מְנַזְקִין Jer 12, 14 (MS מְנַזְקִין) schädigen. *Aph. ipf.* יַנְזִיק Gn 26, 11 dass. *Itpe. Ittaph.* beschädigt werden.
נֵזֶק, נֶזֶק *h. m.* Schaden, Beschädigung.
נִזְקָא (Ex 24, 11) *a. m.* dass.
נָזַר *h.* ein Nasirat geloben. *Ni.* 1. sich weihen; 2. entsagen. *Hi.* 1. sich absagen; 2. ein Nasirat auflegen, zum Nasiräer machen.
נְזַר *a.* 1. *ipf.* יִזַּר Nu 6, 3 sich enthalten; 2. *ipf.* יִזַּר Nu 6, 12 sich weihen. *Pa.* ein Nasirat geloben. *Itpe.* sich enthalten.
נֵזֶר *h. m.* 1. Nasirgelübde; 2. Haar des Nasir.
נִזְרָא *a. m., c. s.* נִזְרֵיהּ Nu 6, 4 1. Weihe des Nasir; 2. Haar des Nasir; 3. langes Haar.
נֹחַ männl. Personenname. בְּנֵי נ׳ die Noachiden, alle Menschen.
נַחְבִּי männl. Personenname.
נָחָה *h.* leiten.
נַחוּם männl. Personenname.
נִחוּם *h. m.* Tröstung.
נִחוּמָא *a. m.* 1. *pl.* נִחוּמִין Sach 1, 13 dass.; 2. männl. Personenname.
נְחוּמִי männl. Personenname.
נְחוּנְיָא, נְחוּנְיָה, נְחוּנְיוֹן männl. Personenname.
נִחוּשׁ *h. m.* Wahrsagen, Zaubern.
נְחוֹשֶׁת *h. f.* 1. Kupfer; 2. Boden, unterster Teil.
נָחוֹתָא *a. m.* Herabsteigender. נָחוֹת יַמָּא Seefahrer.
נָחִיל *h. m.* Schwarm, bes. Bienenschwarm.
נְחִילָא *a. m.* dass.
נְחִילָה (?) *h. f.* Erbteil.
נְחִיצָה *h. f.* Antreibung, Drängen.
נָחִיר *h. m.* Öffnung.
נְחִירָא *a. m.* Nasenloch, Nase, Nüster. טַרְפָּא דִנְחִירָא Nasenflügel.
נְחִירָה *h. f.* 1. Tötung durch Halsstich; 2. Bluterguß.
נְחִיתְתָא *a. f.* Herabkommen.
נָחַל *h.* in Besitz nehmen. *Hi.* zum Besitz geben.
נַחַל *h. m.* Bachtal, Talbach.
נַחְלָא (Nu 13, 23) *a. m.* dass.
נַחֲלָה *h. f.* 1. Erbschaft; 2. Erbe.
נחם *h. Pi.* trösten. *Ni. Hitp.* 1. sich trösten; 2. bereuen.
נחם *a. Pa. pf.* נַחֵים Gn 50, 21 dass. *Itpa. pf.* אִתְנַחַם Gn 24, 67, 2 S 13, 39 getröstet werden, sich trösten.
נֶחָמָה *h. f.* Tröstung.
נְחֶמְיָה männl. Personenname.
נַחְמָם *h. m.* Bader.
נַחֲמָן, נַחֲמָנִי männl. Personenname.
נֶחָמְתָּא *a. f., pl. d.* נֶחָמָתָא (l. נֶחָמָתָא) 2 S 23, 1 Tröstung.
נַחְנָא (Thr 5, 7, MS אֲנַחְנָא) *a.* wir.
נָחַר I *h.* 1. durchbohren, durch Halsstich töten; 2. aus einer Öffnung fließen lassen. *Pi.* durchbohren.
נחר II *h. Pi.* 1. schnauben, anschnauben; 2. sich schneuzen.
נְחַר I *a.* durch Halsstich töten.
נְחַר II *a.* schnauben, anschnauben.
נִחֲרְתָּא *a. f.* Schnauben, Wut.
נָחַשׁ *h., pt.* נוֹחֵשׁ Wahrsager. *Pi.* wahrsagen, als Omen betrachten.
נחשׁ I *a. Pa. ipf.* 2 *pl.* תְּנַחֲשׁוּן Lv 17, 26 1. wahrsagen; 2. beobachten.

נחש II *a. Aph.* verkupfern.

נָחָשׁ *h. m.* 1. Schlange. הַנָּחָשׁ הַקַּדְמוֹנִי die Schlange des Paradieses; 2. eine Augenkrankheit (Liddrüsenentzündung); 3. Stengelansatz einer Zwiebel.

נַחַשׁ *h. m.* 1. Wahrsagerei; 2. Omen, Vorbedeutung.

נַחְשָׁא I *a. m.* dass.

נַחְשָׁא II männl. Personenname.

נְחָשָׁא (Gn 4, 22) *a. m.* Kupfer, Erz.

נַחָשָׁא *a. m., pl. d.* נַחָשַׁיָּא Wahrsager, Zauberer.

נַחְשׁוֹל *h. m.* 1. Sturm; 2. stürmisches Meer.

נַחְשׁוֹלָא *a. m., ind.* נַחְשׁוֹל Jon 1, 4 dass.

נַחְשִׁירְכָּן (Gn 25, 27) *pers. m.* Jäger.

נְחֻשְׁתָּן (2 K 18, 4) Bezeichnung eines Schlangenidols im Tempel.

נְחַת (Gn 12, 10) *a.* herabsteigen. *Aph. pf.* אַחֵית Gn 2, 5 1. herabkommen lassen; 2. niederlegen, niedersetzen. *Itpe.* herabkommen. *Ittaph. pf.* אִתַּחַת Gn 39, 1 herabgebracht werden, herabgestürzt werden.

נַחַת *h. f.* 1. Sichniederlassen; 2. Gemächlichkeit, Sanftmut. בְּנַחַת 1. bequem; 2. ruhig. נַחַת רוּחַ Beruhigung, Behagen.

נַחְתּוֹם *h. m.* Bäcker.

נַחְתּוֹמָא (Gn 40, 1) *a. m.* dass.

נַחְתּוֹמְרָא *x. m.* Bäckerladen.

נַחְתְּתָא *a. f., c.* נַחְתַּת Ex 16, 13 (MS נְחֲתַת) Herabfallen.

נְטָא *a.* sich neigen. *Aph.* neigen machen, zuschreiben.

נָטָה *h.* 1. neigen, sich neigen. דַּעַת נוֹטָה die wahrscheinliche Annahme; 2. sich ausstrecken; 3. spannen; 4. vorziehen (vom Vorhang). *Hi.* 1. neigen machen, beugen; 2. entscheiden. *Ho. pt.* מֻטֶּה geneigt, gebeugt.

נְטוֹזָא männl. Personenname.

נְטוֹלָא s. נַטְלָא.

נְטוּף *h. m.* Überfluß.

נָטוֹף *h. m.* tropfend.

נְטוֹפָא (Ex 30, 34) *a. m.* wohlriechendes Harz.

נְטוֹפָה. בֵּית נ׳ Ortsname.

נְטוֹפְתָא, נְטוֹפִיתָא *a. f.* Tropfen.

נְטוֹפָתִי *h. m.* aus Netopha.

נָטוֹרָא *a. m.* 1. Wächter; 2. Beobachter.

נָטוּשׁ *h. m.* Fortgegangener, Flüchtling.

נוֹטִי *lat. m. pl.* (*notus*) bekannt.

נְטִיָּה *h. f.* Ausspannen.

נְטִילָא *a. m.* schwer.

נְטִילָה *h. f.* 1. Aufheben. נְטִילַת יָדַיִם das rituelle Abspülen der Hände; 2. Nehmen. נ׳ רְשׁוּת das Nehmen der Erlaubnis; 3. Abnehmen. נְטִילַת נְשָׁמָה Tötung.

נְטִילוּתָא *a. f.* rituelles Händewaschen.

נְטִיעָה *h. f.* 1. Pflanzen, Pflanzung; 2. Setzling; 3. Aufspannen.

נְטִירָא *a. m., ind.* נְטִיר Ex 12, 42 beobachtet, zu beobachten.

נְטִירָה *h. f.* Bewahren, Nachtragen.

נְטִירוּתָא *a. f.* Bewachung.

נְטִישָׁה *h. f.* Verlassen, Aufgeben.

נָטַל *h.* 1. aufheben; 2. die Hände rituell abspülen (eigentl. mit יָדָיו); 3. nehmen, wegnehmen; 4. das Haar (mit der Schere) kürzen. *Ni.* 1. abgespült werden (von den Händen). 2. genommen werden. *Hi.* 1. werfen, legen, gießen. הִטִּיל מַיִם Wasser lassen; 2. entwickeln; 3. versehen. הִטִּיל שָׁלוֹם Frieden stiften. *Ho. pt.* מֻטָּל 1. gelegt; 2. versehen.

נְטַל *a.* 1. *imp.* טוֹל Ex 14, 16 aufheben; 2. *pf.* נְטַל Nu 23, 7 erheben, anheben (einen Spruch); 3. *inf.* מִטַּל Ex 25, 14 tragen; 4. *ipf.* 1 *pl.* נִטּוֹל Gn 33, 12 ziehen; 5. *ipf.* 2 *pl.* תִּטְּלוּן Gn 45, 19 nehmen. *Pa.* 1. *pt. c. s.* מְנַטֵּילְהוֹן Ex 32, 11 tragen; 2. *pt. pass. d.* מְנַטְּלָא Jes 57, 15 erheben. *Aph.* 1. *pf.* אַטֵּיל Ex 15, 22 ziehen lassen; 2. legen; 3. werfen, schleudern; 4. wegnehmen. *Itpe.* 1. genommen werden; 2. *pf.*

אִתְנְטֵיל 2K 9, 25 erhoben (ausgesprochen) werden. *Itpa.* 1. *ipf.* יִתְנַטַּל Nu 24, 7 erhoben werden; 2. *ipf.* יִתְנַטַּל Nu 23, 24 sich erheben.

נַטְלָא I *a. m.* Schwere.

נַטְלָא II *gr. m.* (ἀντλίον) Becken. Vgl. אַנְטַל.

נִטְלֵיתָא (Hi 14, 30) l. מַלְטִיתָא.

נוֹטִימִי *lat. m.* (*notissimus*) das Bekannteste.

נָטַע *h.* 1. pflanzen; 2. einschlagen (von Zeltpflöcken), errichten (ein Zelt). *Ni.* bepflanzt werden.

נֶטַע *h. m.* Pflanzung. בֵּית נֶטַע dass.

נָטַף *h.* 1. tropfen. *pt. pl.* נוֹטְפִין Tropfwasser, Regenwasser; 2. tropfen lassen; 3. (von der Nase) herabhängen. *Ni.* 1. überfließen, ablaufen; 2. Überfluß erhalten. *Pi.* triefen. *Hi.* tropfen lassen.

נְטַף *a.* 1. tropfen; 2. senken(?). *Pa. Aph.* tropfen lassen.

נָטֵף *h. m.* herabhängend.

נָטְפָא *a. m.* Tropfendes.

נִטְפָא *a. m.* wohlriechendes Harz.

ניטפאות (MidrTeh 48) l. נִימְפָּאוֹת, s. נִמְפִּיוֹן.

נַטְפִּיק *pers. m.* Naphthasalbe.

נָטַר *h.* 1. bewachen; 2. nachtragen.

נְטַר *a.* 1. *pt. pl.* נָטְרִין Nu 3, 38 bewachen; 2. *pf.* נְטַר Gn 27, 41 bewahren, aufbewahren; 3. *pt.* נָטַר Gn 3, 15 nachtragen; 4. *pf. pl.* נְטַרוּ Dt 33, 9 beobachten, innehalten; 5. erwarten. *Pa.* bewachen. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְנְטַר Ho 12, 14 bewacht werden; 2. bewahrt werden; 3. *ipf.* 3 *pl.* יִתְנַטְרוּן Jer 3, 5 nachgetragen werden.

נָטְרָא (1 S 28, 2) *a. m.* Wächter.

נַטְרוֹנָא *a. m.* Beschützer.

נִטְרוֹן *gr. m.* (νίτρον) Natron.

נוֹטְרִין 1. *gr. m. pl.* (νοτάριος) Notar, Schreiber; 2. *lat. m.* (*notoria* sc. *epistola*) Anklageschrift.

נוֹטָרִיקוֹן *gr. m.* (νοταρικόν) Andeutung von Wörtern durch ihre Anfangsbuchstaben.

נָטַשׁ *h.* 1. ausstrecken; 2. verlassen. *Pi.* verlassen. *Ni. Pu.* gelöst sein.

נְטַשׁ *a.* 1. verlassen; 2. wegbringen; 3. s. נְשַׁט.

נִטְשָׁא *a. m.* Mist.

נִיא *h. m.* Schönheit, Aussehen (?).

ניאב (jNaz 51[c]) l. שָׁאוּב.

ניאוב (BemR 10) l. שָׁאוּב.

נֵיאוּף s. נְאוּף.

נִיב *h. m.* נִיב שְׂפָתַיִם Oberlippe.

נִיבָא *a. m.* 1. *pl. c. s.* נִיבוֹהִי Jo 1, 6 Beißzahn; 2. Sehne(?).

ניהו *a. m., f.* נִיהִי er ist. *pl.* נִינְהוּ sie sind.

נֵיהוּמִיתָא *a. f., ind.* נֵיהוּמִי Jes 5, 29 (MS נֵיהוּמֵי) Knurren.

נֵיהוֹרָא *a. m., ind.* נֵיהוֹר Gn 6, 16 1. Licht; 2. Lichtöffnung.

נִיהֲלִי *a.* mir. נִיהֲלָךְ, נִיהֲלֵיה, נִיהֲלַן, נִיהֲלַיְהוּ dir, ihm, uns, ihnen.

ניו s. נוי.

נִיוֹטָאָה *a. m.* Bewohner des ägyptischen Bezirks Neut.

נִיוְלִי männl. Personenname.

נָיוֹמָא *a. m.* Schläfer.

נִיוֹמְתָא *a. f.* Schlummer.

נִיאָקָא (?) Beiname eines Denars.

נִיחַ *h. m.* Ruhe.

נִיחָא (Est II 3, 8) *a. m.* 1. sanft, gelind; 2. angenehm, gut; 3. annehmbar; 4. Annehmlichkeit.

נְיָחָא (2 S 14, 17) *a. m.* 1. Ruhe; 2. Gemächlichkeit. בִּנְיָח Gn 33, 14 langsam; 3. Beruhigung; 4. gut.

נִיָּחָה *h. f.* 1. Ruhe; 2. Beruhigung.

נִיחוּתָא (Est II 8, 13) *a. f.* 1. Beruhigung; 2. Sanftmut.

נִימָא *a. m.* schlafend.

נימא (jNaz 51[c]) l. נוּמָה, s. נָמָה.

נִין *h. m.* Sprößling.

נִינְהוּ *a.* sie sind.

נִינְוֵה Ortsname (Ninive).
נייניו (Mech. Ex 15, 2 Ausg. Konst.) l. אַנְוּ, s. נָוָה (?).
נִיסָה h. f. Flucht.
נִיסָן Name des ersten jüdischen Monats (April).
נִיעַ h. m. Schleim.
נְיָעָא (נִיעָא) a. m. Brust.
נֵיעוֹר s. עוֹר.
נֵיעוֹר h. m. Ausschütteln.
נֵיץ s. נֵץ.
נִיצוֹץ h. m. 1. pl. נִיצוֹצוֹת Funke; 2. Tropfen.
נִיצוֹצָא a. m., c. נִיצוֹץ Jes 1, 31 Funke.
נִיצוֹר männl. Personenname.
נְיָר h. m., pl. נְיָרוֹת Papier.
נִיר h. urbar machen. Polal pt. מְנוֹנָר urbar gemacht.
נִיר I h. m. 1. Urbarmachen; 2. Neubruch.
נִיר II h. m. Webschaft.
נִיר a., inf. מְנַר 1S 8, 12 urbar machen.
נִירָא I a. m., c. s. נִירֵיהּ 1S 8, 12 Neubruch.
נִירָא II a. m. 1. Nu 19, 2 Joch; 2. Webschaft. בֵּית נִירָא Schaftvorrichtung am Webstuhl.
נֵירוֹק h. m. flüssig.
נכא a. Pa. abziehen. Aph. schädigen. Itpe. Schaden leiden.
נֶכֶד h. m. Nachkommenschaft.
נכה h. Pi. abziehen. Hi. schlagen. Ho. pt. מֻכֶּה geschlagen, behaftet.
נָכֶה h. m. נְכֵה רַגְלַיִם lahm.
נְכוֹלָא s. נְכִילָא.
נָכוֹן h. m. 1. fest; 2. bereit.
נָכוֹסָא a. m. Schlächter.
נִכּוּשׁ h. m. Jäten.
נַכְזְרָיָא a. m. grausam.
נַכְזְרָיוּתָא a. f. Grausamkeit.
נְכַי h. m. Abzug, Abgezogenes.
נכייה (jKidd 66[b]) l. זְכִיָּה h. f. Rechtfertigung (?).
נְכָיָה h. f. Abzug.

נַכְיָא a. m. dass.
נַכְיְתָא a. f. dass.
נְכֵיל a. hinterlistig sein. Pa. 1. pf. pl. נַכִּילוּ Nu 25, 18 arglistig planen; 2. hintergehen.
נְכִילָא a. m., ind. נְכִיל Jer 17, 9 hinterlistig.
נְכִילוּתָא a. f., ind. נְכִילוּ Ex 21, 14 Hinterlist.
נְכִיתָה h. f. Biß.
נִכְלָא a. m., ind. נְכַל Ma 1, 14, Hos 12, 8 Soc 59, pl. נִכְלִין Mi 6, 12, c. s. נִכְלֵיהוֹן Nu 25, 18 B. Hinterlist, Ränke.
נֶכְלָא a. m. hinterlistig.
נָכַס h. schlachten.
נְכַס a. m., ipf. 2 sg. תִּכּוֹס Dt 17, 1 schlachten. Pa. dass. Itpe. ipf. יִתְנְכֵיס Lv 19, 6 geschlachtet werden.
נֶכֶס h. m., pl. נְכָסִים Besitz, Güter.
נִכְסָא a. m., pl. d. נִכְסַיָּא Dt 8, 17 1. dass.; 2. Viehherden.
נִכְסְתָא (Gn 31, 54) a. f. 1. Schlachtung; 2. Schlachtvieh, Opfer. נִכְסַת קֻדְשַׁיָּא Lv 3, 1 Mahlopfer.
נִכְפֶּה h. m. epileptisch (besessen).
נכר I h. Hi. 1. kennen, erkennen; 2. bekannt machen; 3. beiwohnen. Ni. Ho. erkannt werden.
נכר II h. Pi. als fremd behandeln.
נכר I a. Aph. erkennen. Itpa. erkannt werden.
נכר II a. Pa. als fremd behandeln.
נֻכְרָאָה a. m., ind. נוּכְרַי Dt 17, 15, f. d. נוּכְרֵיתָא Lv 10, 1 fremd, nichtjüdisch.
נָכְרִי h. m., f. נָכְרִית dass.
נכש h. Pi. jäten. Hi. 1. schlagen; 2. beißen; 3. beißen lassen.
נכש a. Pa. 1. beißen; 2. jäten. Aph. schlagen.
נְכַת, נְכֵית a., pt. נָכֵית Nu 21, 9 beißen. Pa. pf. 3 pl. נַכִּיתוּ Nu 21, 6 dass. Aph. beißen lassen. Itpe. ipf. יִתְנְכֵית Nu 21, 8 gebissen werden.
נִכְתְּמָא a. m. Deckel.

נְכְתְּתָא *a. f.* Wucher.
נָאלָא, נָלָא *a. m.* Alpdrücken.
נִילוֹס (Sac 14, 16, MS נִינוֹם) *gr.* Nil (Νεῖλος).
נֵימָא *gr. f.* (νῆμα), *pl.* נֵימִין Koh 4, 12 (MS נִימִין) 1. Faden; 2. Saite, Sehne; 3. נ' שְׁלַמַּיִם Blutegel; 4. Haar.
נָמָה *h.* sprechen.
נָמוּךְ *h. m.* 1. niedrig; 2. gebeugt.
נימולין (jJeb 9[b]) l. נְמָלִין, s. נְמָלָה.
נְמוֹרָא *a. m., ind.* נְמוֹר Gn 30, 32 gesprenkelt.
נַמְטָא *a. m.* Filzdecke (I. Löw).
נַמִּי *a.* auch.
נָמֵי, נוֹמֵי *gr. f.* (νομή) Geschwür.
נְמִיגָה *h. f.* Zerfließen.
נְמִיָּה *h. f.* Marder.
נְמִיסָה *h. f.* Zerfließen, Mutloswerden.
נְמִירֵי Ortsname.
נמך *h. Hi.* beugen, erniedrigen.
נָמֵל *gr. m.* (λιμήν) Hafen.
נְמָלָה *h. f., pl.* נְמָלִין Ameise.
נִמְנוּמָא *a. m.* Schlummergerät.
נִמְנֵם s. נום II.
נִמְנֵם s. נוּם.
נִימוֹס I, נִימוֹסָא, נִמְסָא, נוֹמְסָא (1 S 2, 13) *gr. m.* (νόμος). *pl. c. s.* נִמוֹסֵיהוֹן Lv 18, 3 1. Gesetz, Befehl; 2. Art und Weise, Brauch; 3. Zeichen (?).
נִימוֹס II *gr. m.* (vgl. νομάς) Weidetier (?).
נִימוֹס III *gr.* männl. Personenname. S. אֶבְנִימוֹס.
נָמֵס *h. m.* verfault.
נִימוֹסוּת *gr. f.* (νόμος) Gesetz.
נמסיות l. דֵּימְסִיּוֹת, s. דֵּימוֹסְיָא.
נימסים (AbRNath 31) (?).
נִמְפֵּי *gr. f.* (νύμφη) Braut, junge Frau.
נִמְפְּיוֹן *gr. m.* (νυμφαῖον) öffentliche Brunnenanlage.
נֶמֶק *h. m., pl.* נְמָקִים Faulfleck.
נִימוּק *gr. m.* (νομικόν) Gesetzeskunde.
נָמֵר *h. m.* 1. Panther (*Felis pardus*); 2. (auch בֵּית נ') Ortsname.
נמר *h. Pi.* dem Pantherfell ähnlich, d. h. fleckig machen, etwas stellenweis tun. *Pu. pt.* מְנֻמָּר gesprenkelt.
נִמְרָא (Jes 11, 6) *a. m., pl.* נִמְרִין Ct 4, 8 (MS נְמוּרִים) Panther (*Felis pardus*).
נִמְרָה. בֵּית נ' Ortsname.
נִמְרִי *h. m.* aus Nimrin.
נִמְרִין Ortsname.
נִמְרִיר *h. m.* pantherartig.
נוּמֵירוֹן *gr. f.* (νούμερος) Soldatentrupp.
נוּמַרְקִין *pers. m. pl.* Kissen.
נימורת (jPes 31[b], MS Leyden נימורה) l. נוּמֵירוֹן.
נַן *a.* wir.
נינגי s. נִינְגֵי.
נַאנַאי, נַנַּי männl. Personenname.
נָאנַאי, נָנַי *pers. f.* Mutter.
נִינְיָא *gr. f.* (λινέα) Hanfseil.
נִינְיָא *a. m.* Fenchelmerke (*Ammi*).
נַנָּס, נַנּוּס *gr. m.* (νάννος), *f.* נַנֶּסֶת 1. Zwerg; 2. zwergförmig, klein; 3. männl. Personenname.
נַנָּסָא, נַנּוּסָא *gr. m.* dass.
נַנְעָה, נַנְעָא *a. m.* Minze (*Mentha sativa*).
נִינְפֵּי (Ct 4, 8) *gr. f.* 1. (νύμφη) Braut; 2. junge Frau; 3. Schwiegertochter.
ננקפי Zusammenstellung der mittleren Buchstaben der Inschrift von Dan 5, 25 (mit Spaltung des letzten Wortes).
נֵס *h. m., pl.* נִסִּין 1. Flagge; 2. Wunder.
נִסָּא *a. m., pl.* נִסִּין Ex 17, 15 1. Wunder; 2. Erhebung, Erhabenheit.
נַסָּא männl. Personenname (נִסָּאֵל).
נֵיסָא (Jes 20, 6, MS נִיסָא) *gr. m.* (νῆσος) Insel.
נסא I *h. Hi.* הִסָּא signalisieren.
נסא II *h. Ni.* sich verheiraten.
נְסָא I *a.* erheben. *Pa.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* נַסִּיאַת Dt 28, 56 erheben; 2. *pf.* 3 *pl.* נַסִּיאוּ Nu 14, 22 versuchen, prüfen. *Aph.* prüfen. *Itpa.* 1. erhoben werden; 2. *pf.* אִתְנַסִּי Est II 5, 1 (fehlt im MS) geprüft werden.
נְסָא II *a.* nehmen.
נְסַב, נְסֵיב (Gn 17, 36) *a.* 1. nehmen;

2. holen; 3. Gn 4, 19 heiraten; 4. *ipf.* יִסַּב אַפֵּי Gn 32,21 (MS אַפֵּי *paus.*) gnädig aufnehmen; 5. *ipf.* 2 *sg.* תִּסַּב אַפֵּי Lv 19, 15 B. bevorzugen; 6. נְסַב וִיהַב unterhandeln; 7. נְסַב נְפַשׁ sich erholen. *Aph.* 1. bringen; 2. *pf.* 3 *pl. c. s.* אַסְבּוּהִי Sach 3, 5 (MS אַסְבוּהִי) verheiraten; 3. versetzen. *Itpe.* 1. *pt.* מִתְנְסֵיב Nu 35,18 genommen werden; 2. אִתְנְסֵיב אַפִּין gnädig aufgenommen werden; 3. אִתְנְסֵיב נְפַשׁ sich erholen; 4. sich verheiraten; 5. verheiratet werden.

נִסְבָּא (Ez 17, 5) *a. m.* Setzling.

נִסְבְּתָא *a. f.* Gabe.

נסה *h. Pi.* 1. erheben; 2. prüfen. *Hitp.* geprüft werden.

נָסוֹחָא *a. m.* Vertreiber.

נִסּוּךְ *h. m.* Libation.

נִסּוּכָא (Nu 4, 7) *a. m.* dass.

נְסוֹרֶת *h. f.* Sägespäne.

נְסוֹרְתָא *a. f.* eine Pflanze.

נסח *h. Hi.* הִסִּיחַ entfernen. הִסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִן nicht denken an.

נְסַח *a., pf.* 3 *sg. c. s.* נַסְחֵיהּ Ri 14, 9 entfernen. *Pa. Aph.* dass. אַסַּח דַּעְתֵּיהּ מִן nicht denken an. *Itpe.* entfernt werden.

נסח *Pa. pt.* מנסח (Prov 29, 21) l. מְתַנַּח, s. אֲנַח.

נֻסְחָא *arab. f.* Exemplar, Kopie, Lesart.

נִסְחָנָא *a. m.* männliche Dattelblüte.

נְסִיָּא *a. m.* Fürst.

נְסִיבָא *a. m., c.* נְסִיב Nu 31, 41, *c. s.* נְסִיבְהוֹן Nu 31, 40 Abgabe.

נְסִיבְתָא *a. f.* Gabe.

נְסִיוּבָא *a. m., pl.* נְסִיוּבֵי דְחַלְבָא Quark.

נִסָּיוֹן *h. m., pl.* נִסְיוֹנוֹת Prüfung, Versuchung.

נִסְיוֹנָא *a. m., pl.* נִסְיוֹנִין Est II 5, 1 dass.

נְסִיוּתָא *a. f.* 1. Fürstenwürde; 2. Familie des Fürsten.

נַסְיוֹטָאָה *a. m.* (νησιώτης) Inselbewohner(?)

נָסִיךְ *h. m.* Fürst.

נְסִיכָה *h. f.* Spenden.

נָסִים *gr. m.* (νόσος) Betrübnis.

נְסִיסָא *gr. m.* (vgl. νόσος) 1. *pl.* נְסִיסִין Gn 40, 6 mißmutig; 2. *ind.* נְסִים Koh 5, 16 (MS נְכְסִין) Mißmut, Betrübnis; 3. Leid.

נְסִיעָה *h. f.* Fortziehen.

נִסֵּיתָא (Ex 17, 7) Ortsname (bibl. Massa).

נָסַךְ I *h.* schmelzen.

נסך II *h. Pi.* spenden, eine Libation machen. *Ni. Hitp.* gespendet werden.

נְסַךְ *a., pt. pl.* נָסְכִין Ct 4, 15 (MS מְנַסְּכִין) spenden. *Pa. pf.* נַסֵּיךְ Gn 35, 14 dass. *Itpa. pf.* אִתְנַסַּךְ Nu 28, 7 gespendet werden.

נֶסֶךְ *h. m.* Spende, bes. götzendienerische (Libation).

נִסְכָּא I *a. m., c. s.* נִסְכֵּיהּ Nu 28, 7 dass.

נִסְכָּא II *a. m.* Weben (?).

נִסְכָּא III *a. m.* gegossenes Metall (?), vgl. אֲנִסְכָּא.

ניסל 1. בִּיסֶל *lat. m.* (*bisellium*) Sessel.

נִסָּנָא *a. m.* männliche Dattelblüte.

נָסַס *gr.* (vgl. νόσος) mißmutig werden. *Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּנָסֵים (Dalm. Gr. 328f.) 2 K 4, 28 unruhig machen. *Itpa. ipf.* 2 *pl.* תִּתְנָסְסוּן Gn 45, 5 sich beunruhigen.

נָסַע *h.* fortziehen, ziehen. *Hi.* fortnehmen, entfernen. הִסִּיעַ דַּעְתּוֹ מִן nicht denken an. *Ho.* entfernt werden.

נְסַע *a.* dass. *Aph.* entfernen. אַסַּע דַּעְתֵּיהּ מִן nicht denken an.

נֶסַע *h. m.* Zug, Wanderung.

נסק *h. Hi.* 1. erheben, s. מַסִּיק; 2. zu einem Schluß kommen; 3. anzünden, heizen. *Ni. Ho.* geheizt werden.

נסק *a.* (für *pf.* s. סְלַק), *ipf.* 1 *sg.* אֶסַּק Ex 32, 30 hinaufsteigen, hinaufgehen. *Aph. pf.* אַסִּיק Gn 8, 20 1. hinaufsteigen lassen, hinaufbringen, darbringen; 2. aufbringen; 3. hervorbringen; 4. heilen; 5. heizen; 6. vollenden; 7. benennen; 8. zu fordern haben; 9. steigern. *Ittaph.* 1. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתַּסַּק Lv 6, 15 dargebracht werden; 2. verbrannt werden.

נְסַר *h.* sägen. *Pi.* dass. *Ni.* gesägt werden.
נְסַר *a.* dass. *Pa.* dass.
נֶסֶר *h. m.* 1. Brett; 2. Bohle.
נִסְרָא *a. m.* 1. *pl.* נִסְרִין 1 K 6, 15 dass.; 2. *pl. c. s.* נִסְרוֹי Est II 3, 8 (nicht MS)?
נְעָא (Nu 17, 23, MS יְעָא) *a.* Blüten treiben. *Aph ipf.* יַנְעֵי Nu 17, 20 dass.
נְעָא *a. m.* Brust.
נַעֲוָא *a. m., pl. c. s.* נַעֲווֹהִי Gn 49, 12 Keltertrog.
נַעֲוָה *h. f.* dass.
נְעוּרִים *h. m. pl.* Jugend.
נְעוֹרֶת *h. f.* 1. Werg; 2. Abfall.
נְעוֹרְתָא *a. f., c.* נְעוֹרֶת Jes 1, 31 (MS נְעוֹרֶת, Cod. Soc. 59 נְעוֹרֶת) dass.
נְעִילָה *h. f.* 1. Verschließen; 2. Schlußgebet am Versöhntag; 3. Anziehen (vom Schuh).
נָעִים *h. m.* 1. lieblich; 2. Ortsname.
נְעִימָא *a m.* dass.
נְעִימָה *h. f.* 1. Gesang, Ton; 2. Geschmack.
נְעִימְתָא *a. f.* 1. *c.* נְעִימַת Est II 1, 2 Lieblichkeit; 2. Gesang.
נְעִיץ *h. m.* Loch.
נָעַל *h.* 1. verschließen; 2. anziehen (vom Schuh). *Ni.* verschlossen werden. *Hi.* anziehen (vom Schuh).
נְעַל *a.* anziehen (vom Schuh). *Aph.* beschuhen.
נַעַל *h. m.* Schuh.
נַעֲלָא (Lv.JI 11, 22, MS נפולא) *a. m.* Heuschreckenart.
נעם *h. Hi.* 1. freundlich sein; 2. lieblich ertönen lassen, singen.
נַעֲמָה weibl. Personenname.
נַעֲמִית *h. f.* Vogel Strauß.
נַעֲמִיתָא *a. f.* בַּת נ׳ בְּנַת Lv 11, 16, *pl.* בְּנָת נַעֲמִין (l. נַעֲמָיָן) Jes 43, 20, *d.* נַעֲמִיוּתָא Thr 4, 3 l. נַעֲמִיָּתָא dass.
נַעֲמָן 1. männl. Personenname; 2. Name eines Planeten.

נַעֲנְנָא s. נַעֲנְעָא.
נִעֲנוּעַ *h. m.* Schütteln.
נַעֲנְעָא *a. m.* Minze (*Mentha sativa*).
נִעֲנֵעַ s. נוּעַ.
נָעַץ *h.* hineinstecken, stecken. *Ni.* hineingesteckt werden.
נְעַץ *a., pt. pass.* נְעִיץ Gn 28, 12 dass.
נַעֲצוּץ *h. m.* ein Dornstrauch (Saadja: *sidr = Zizyphus Spina Christi*).
נַעֲצוּצָא *a. m., pl. d.* נַעֲצוּצַיָּא Jes 7, 19 dass.
נָעַר I *h.* schreien (v. Esel).
נער II *h. Pi.* antreiben. *Ni.* 1. sich aufmachen; 2. munter werden. *Hi.* wach erhalten.
נָעַר III *h.* schütteln. *Pi.* 1. abschütteln, ausschütteln; 2. schwingen (v. Flachs); 3. umrühren. *Ni. Pu.* 1. ausgeschüttelt werden, ausgeleert werden; 2. geschwungen werden (v. Flachs). *Hitp.* sich entfernen.
נְעַר I *a.* wach sein.
נער II *a. Pa.* 1. schütteln; 2. ausleeren.
נַעַר *h. m.* 1. Knabe; 2. Diener.
נַעֲרָה *h. f.* Mädchen (v. 12 bis 12½ Jahren).
נַעֲרוּת *h. f.* 1. Jugend; 2. Alter des Mädchens v. 12—12½ Jahren.
נַעֲרוּתָא *a. f.* Schreien (des Esels).
נַעֲרָן Ortsname.
נַעֲתָא *a. f.* Geschwulst.
נפא *a. Pa.* Mehl sieben.
נפה *h. Pi.* dass. *Pu. pt.* מְנֻפֶּה gesiebt.
נָפָה *h. f.* Mehlsieb.
נִפּוּחַ *h. m.* Anfachen.
נִפּוּל *h. m.* 1. Abfallen; 2. Niederfallen; 3. Herabgefallenes; 4. eine Heuschreckenart.
נִפּוּלָא *a. m.* eine Heuschreckenart.
נָפַח *h.* 1. blasen; 2. aufblasen. *Ni.* anschwellen. *Pi.* 1. aufblasen; 2. wegblasen. *Pu.* angefacht werden.
נְפַח *a.* 1. Gn 2, 7 blasen; 2. *pt. pass. pl.* נְפִיחִין Nu 5, 21 aufblasen; 3. *pt.*

נָפַח Jes 54,16 Soc 59 anfachen; 4. *ipf.* 3 *pl.* יִפְּחוּן Nu 5,27 anschwellen; 5. verhauchen. *Pa.* 1. anblasen; 2. wegblasen; 3. anschwellen. *Aph.* 1. *inf.* אַפָּחָא Nu 5, 22 aufblasen; 2. *inf.* אַפָּחָא 1 S 2, 33 verhauchen machen; 2. anfachen (?). *Itpe.* 1. angefacht werden; 2. anschwellen. *Itpa. ipf.* 3 *pl.* יִתְנַפְּחוּן Koh 12,5 anschwellen. *Ittaph.* dass.

נֶפַח *h. m.* 1. Aufgeblasensein; 2. großer Umfang.

נַפָּח *h. m.* Schmied.

נַפָּחָא (Jes 54,16 Soc 59) *a. m., pl.* נַפָּחִין Jer 6, 29 dass.

נִפְחָא *a. m.* großer Umfang.

נפט *h. Pi.* schlagen (Baumwolle oder Wolle).

נֵפְטְ *x. m.* Naphta.

נִפְטָא, נַפְטָא (Est II 1, 3) *x. m.* dass.

נַפְטוֹיָא *a. m.* Naphtahändler.

נִפְטְיָם *gr.* männl. Personenname (Νεόφυτος ?).

נַפְיָא *a. m., pl.* נְפַן, נַפְוָן 1. Mehlsieb; 2. eine Fischart.

נִיפְיוֹרָא *x. m.* ein Hofbeamter.

נְפִיחָה *h. f.* 1. Blasen, Anblasen; 2. Atemzug.

נָפִיל *h. m.* Riese. בֶּן הַנְּפִילִים 1. Dämon; 2. Salamanderart (Skink).

נְפִילָא I *a. m.* 1. Riese; 2. *pl. c. s.* נְפִילֵיהוֹן Jes 13, 10 Orion.

נְפִילָא II *a. m.* Frühgeburt.

נְפִילָה *h. f.* 1. Fallen; 2. Aussaat, Saatkorn.

נְפִיצָה *h. f.* Zerschmettern.

נפיקא (VajR 26; Ausg. Konst., Ven. פניקא) l. פְּנִיקָא.

נְפִישָׁא *a. m., pl.* נְפִישִׁין Est II 6, 10 viel, groß.

נְפִיתָא *a. f.* Sieb.

נָפַל *h.* 1. fallen; 2. unterliegen (im Kampf); 3. anheimfallen; 4. sich ereignen. *Ni.* daneben fallen. *Hi.* 1. zu Fall bringen; 2. abortieren. *Hitp.* sich niederwerfen.

נְפַל *a., ipf.* יִפּוֹל Ex 21, 18 1. fallen, niederfallen; 2. einfallen. *Aph.* 1. *ipf.* יַפִּיל Ex 21,27 fallen machen, werfen; 2. abortieren. *Itpe.* einfallen.

נֵפֶל *h. m.* Frühgeburt.

נִפְלָא *a. m.* 1. dass.; 2. s. נְפִילָא.

נִפְלָאוֹת *h. f. pl.* Wunder.

נְפָלָה *h. f.* 1. Abfall; 2. Aussaat.

נְפְלֵי *gr. f.* (νεφέλη) Wolke (?).

נֵיפוֹלִין, נֵיפוֹלְיָה *gr.* Sichem, jetzt Nablus (Νεάπολις).

נִפְנֵף s. נוּף.

נפס *h. Pi.* schlagen (Baumwolle od. Wolle).

נפס *a. Pa.* dass.

נָפּוּס *lat. m.* (*napus*) eine Art Rettich (*Raphanus sativus*).

נַפָּסָא *a. m.* Wollschläger.

נָפַע *h.* einflößen. *Hi.* einhauchen.

נפע *a., Pa. pt.* מְנַפַּע Jer 23, 29 zerschmettern. *Itpa.* platzen.

נפף *h. Pi.* treiben lassen.

נפף *a. Pa.* schwingen.

נַפָּפְתָא, נְפָפִיתָא *a. f.* Schwinge.

נָפַץ *h.* auswerfen, ausleeren. *Pi.* schwingen (Flachs).

נְפַץ *a.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* נִפְצַת Gn 24, 20 ausleeren; 2. Ri 6, 38, *pt.* נָפֵיץ Jes 44, 13 abschütteln; 3. *pf.* 3 *pl.* נְפַצוּ Ri 7, 19 zerspringen. *Pa.* 1. *pt. pass. pl. f.* מְנַפְּצָן Jes 27, 9 zerschmettern; 2. ausschütteln; 3. schwingen (Flachs). *Aph.* losreißen. *Itpa. imp. sg. f.* אִתְנַפַּצִי Jes 52, 2 sich abschütteln.

נָפּוּץ *lat. m.* (*napus*) eine Art Rettich (*Raphanus sativus*).

נַפְצָא *a. m.* סַמָּא דְנ' Abortivmittel.

נַפָּצָא *a. m.* Flachsschwinger.

נָפַק *h.* ausgehen.

נְפַק (Gn 8, 7) *a., ipf.* יִפּוֹק Ex 21, 2 herausgehen, hervorgehen. נְפַק יְדֵי חוֹבָה seine Pflicht tun. נְפַק מִן בֵּין sich

unterscheiden. נְפַק מִן לְ angehen, Bedeutung haben für. *pt.* נָפֵיק 1S 23, 22 durchtrieben(?). נָפֵיק בְּ ähnlich. *Aph.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* אַפֵּיקַת Gn 1, 12 hervorgehen machen; 2. herausbringen, herausziehen; 3. hervorbringen. לְאַפּוּקֵי um auszuschließen. *Ittaph. ipf.* יִתַּפַּק Ex 22, 5 herausgeführt werden.

נְפָקָא *a. m.* 1. Ausgehender; 2. Angebot.

נִפְקָא *a. m.* 1. Exkrement; 2. Gesims, Vorsprung (?).

נַפְקוּתָא *a. f.* 1. Aufwand, Ausgabe; 2. Unterschied.

נִפְקְתָא *a. f., pl. d.* נַפְקָתָא 1K 6, 6 (MS נֶפְקָתָא) Gesims.

נָפְקְתָא *a. f.* נָפְקַת בָּרָא Gn 34, 31 Hure.

נֹפַר Ortsname.

ניפורא s. נִיפְיוֹרָא.

נַפְרְזָא *x. m.* Leopard (?).

נְפֵשׁ *a., pf.* 3 *pl.* נְפִישׁוּ Ex 1, 7 viel werden, viel sein. *Aph. pf.* אַפֵּישׁ Gn 17, 6 viel machen, vermehren.

נָפֵשׁ *h. m.* aufatmend, ruhend.

נֶפֶשׁ *h. f., pl.* נְפָשׁוֹת 1. Seele. בֵּית הַנֶּפֶשׁ Anfang des Verdauungskanals. נֶפֶשׁ רָעָה Mißgunst; 2. Leben. דִּינֵי נְפָשׁוֹת Kriminalprozesse; 3. Person; 4. Aufmerksamkeit, Gedanke. בַּעַל נֶפֶשׁ sorgsam; 5. Absicht. אִם נַפְשְׁךָ לוֹמַר wenn du zu sagen gedenkst; 6. Begierde; 7. Appetit; 8. Grabdenkmal. נ' אֲטוּמָה Kenotaph; 9. innerster od. wesentlicher Teil eines Dings.

נַפְשָׁא (Gn 1, 20) *a. f., c.* נְפַשׁ Dt 27, 25, *pl. c.* נַפְשָׁת Lv 21, 11 1. Seele. נְפַשׁ בִּישָׁא Mißgunst; 2. Leben; 3. Person. נַפְשִׁי, נַפְשָׁךְ, נַפְשֵׁיהּ Nu 31, 53 sich selbst; 4. Grabdenkmal; 5. Aufatmung, Erholung.

נִפְשָׁא *a. m.* leerer Raum, Leere.

נַפְתָּאָה *a. m.* Nabatäer.

נַפְתּוּחָאָה *a. m., pl. d.* נַפְתּוּחָאֵי Gn 10, 13 aus dem Norden Ägyptens (?).

נץ *h. m.* 1. Blüte; 2. Raubvogel. בֶּן נֵץ ein Engel. נֵץ הֶחָלָב Vogelmilch (*Ornithogalum*) (?).

ניץ s. הֵנֵץ.

נִצָּא *a. m., ind.* נֵיץ Gn 40, 10, *pl. d.* נִצָּנַיָּא 1K 6, 6 Blüte.

נִצָּא (Lv 11, 16) *a. m.* (auch בַּר נ') ein Raubvogel (Habicht).

נְצָא I *a., pt. pl. m.* נָצַן Gn 41, 23 mager sein.

נְצָא II (Gn 31, 36) *a.* zanken. *Pa. inf.* נַצָּאָה Koh 3, 7 (MS נְצָאָה) dass. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְנְצִיאוּ Lv 24, 10 sich zanken.

נְצָא *a. m.,* s. נִצְיָא.

נַצָּאָה *a. m.* Zänker.

נְצַב *a.* 1. Gn 9, 20 pflanzen; 2. einsetzen. *Pa. pt. pass. f.* מְנַצְּבָא Jer 2, 7 dass. *Aph. inf.* אַנְצָבָא 1S 13, 21 (MS אַנָּצָא) einsetzen. *Itpe.* eingesetzt sein.

נִצְבָא *a. m., c. s.* נִצְבֵּיהּ Ez 17, 5 Setzling.

נְצָבָא *a. m.* Pflanzen.

נִצְבְּתָא *a. f., ind.* נִצְבָא Gn 21, 33 Pflanzung.

נצה *h. Hitp.* sich zanken.

נִצּוּחַ *h. m.* Lobpreis.

נַצּוֹחַ *h. m.* Sieger.

נָצוֹחָא *a. m.* dass.

נִצּוּי *h. m.* Zanken.

נְצוֹלָה *h. f.* Abgefallenes.

נְצוֹלֶת *h. f.* Abfall.

נִצּוּק *h. m.* Strahl (einer Flüssigkeit).

נָצוֹרָא *a. m., pl.* נָצוֹרִין Jes 44, 13 Klammer (?).

נָצַח *h.* siegen. *Ni.* besiegt werden. *Pi.* 1. besiegen; 2. preisen.

נְצַח *a.* 1. *pt.* נָצַח Est II 1,3 aufschießen; 2. *pt. pl.* נָצְחִין Ex 32, 18 siegen. *Pa. pt. pl.* מְנַצְּחִין Ct 4, 4 besiegen. *Aph.* spielen (?). *Itpe.* 1. *pf.* אִתְנְצַח Ez 19, 11 sich hervortun; 2. besiegt werden.

נִצֵּחַ *h. m.* siegreich.

נֶצַח *h. m.* Dauer.

נִצָּחוֹן *h. m.* 1. Sieg; 2. Preis.
נַצְחָנָא *a. m.* siegreich.
נִצְחָנָא (Ri 7, 18) *a. m.*, *c.* נִצְחָן Dt 33,29 Sieg.
נִצְחָנָה Ortsname.
נִצְחָנוּתָא *a. f.* Siegen.
נִצְיָא *a. m.* 1. Blüte; 2. Sproß, Gewächs.
נְצָיָא *a. m.* Graben.
נְצִיב *h. m.* 1. Bürger; 2. Posten.
נְצִיבָא *a. m.* 1. Setzling; 2. Pflanzung.
נְצִיבִין (Ez 27, 23) Ortsname.
נִצְיָנָא *a. m.* Graben.
נָצִיר *h. m.* Rute.
נָצַל *h.* zergehen. *Ni.* entrinnen. *Pi.* berauben. *Hi.* 1. retten; 2. schützen (z. B. vor Unreinheit). *Ho.* gerettet werden.
נְצַל *a.* retten. *Aph. ipf.* יַצִּיל Jes 31, 5 (MS יְצִיל) dass. *Ittaph.* gerettet werden.
נֵצֶל *h. m.* Zerfließendes (bei der beginnenden Zersetzung der Leiche).
נצמין (Jes 44, 13) l. mit MS נָצוֹרִין, s. נְצוֹרָא.
נִצָּנִין s. נִצָּא.
נִצְנֵץ s. נָצַץ.
נַצְנֵץ s. נְצַץ.
נְצַע s. נְעַץ.
נְצֵף *a.*, *pf.* 1 *sg.* נְצִיפִית Jes 38, 14, *ipf.* 3 *pl. f.* יִנְצְפָן Jes 29, 4 zirpen. *Pa. pt.* מְנַצֵּיף Jes 38, 14 dass.
נִצְפָּה *h. f.* Kappernbusch (*Capparis spinosa*).
נָצַץ *h.* blühen. *Pilp.* נִצְנֵץ 1. glänzen, erglänzen; 2. sprossen, sich ausbreiten. S. נוץ.
נְצַץ *a.* blühen. *Palp. pt. pl. f.* מְנַצְנְצָן Ez 1, 7 glänzen. S. נוץ.
נִצְצָא *a. m.* בַּר נ׳ ein Raubvogel (Habicht).
נָצַר *h.* 1. bewahren; 1. beobachten.
נְצַר *a.* zirpen.
נֵצֶר I *h. m.* Grille.
נֵצֶר II *h. m.* 1. Rute; 2. männl. Eigenname.

נִצְרָא *a. m.* 1. Rute, Schoß; 2. Korb aus Ruten.
נצרפי. בֵּי נ׳ christliches (?) Versammlungshaus.
נָצְרַת Ortsname.
נְקָא s. נְקִי.
נָקַב *h.* 1. durchbohren; 2. durchdringen. *pt. pass.* נָקוּב durchlöchert; 3. lästern. *Ni.* durchbohrt werden. *Pi.* anbohren. *Pu.* angebohrt werden.
נְקַב (2 K 12, 10) *a.* durchbohren. *Pa.* dass. *Itpe.* durchbohrt werden.
נֶקֶב *h. m.* Loch. בֵּית הַנֶּקֶב hintere Öffnung am Beinkleid. צָרִיךְ לִנְקָבָיו er muß seine Notdurft verrichten.
נִקְבָא, נֶקְבָא *a. m.*, *pl.* נִקְבִין Ez 28, 13 dass.
נְקֵבָה *h. f.* 1. Weib, Weibchen; 2. weiblich.
נְקָבָה *h. f.*, *pl.* נְקָבִין 1. Durchlöcherung; 2. Öffnung, בֵּית נְקָבָה Gegend des Afters.
נְקֵבוּת *h. f.* Weiblichkeit, Weibliches.
נִקְבְּתָא *a. f.*, *pl.* נִקְבֵּי 1. dass.; 2. Höhlung.
נֻקְבְּתָא (Lv 27, 4) *a. f.* 1. Weib, Weibchen; 2. weiblich.
נָקַד I *h.* 1. stechen, beunruhigen; 2. Punkte machen. *Ni.* Punkte bekommen, gesprenkelt werden.
נָקַד II *h.* glänzen. *Pi. Hi.* reinigen.
נְקַד *a.* rein sein. *Itpe. Itpa. inf.* אִתְנַקָּדָא Ez 16, 4 gereinigt werden.
נְקֻדָּה *h. f.* Punkt.
נקדוד l. נַקְרוֹס.
נַקְדֵּימוֹן *gr.* männl. Personenname (Νικόδημος).
נָקָה *h. f.* Kamelweibchen.
נקה *h. Pi.* 1. rein machen; 2. unbestraft lassen. *Pu. pt.* מְנֻקֶּה rein.
נָקוֹד *h. m.* gesprenkelt.
נִקּוּד *h. m.* 1. Punkt; 2. kleine Gebäckart.
נְקוּטָאִין *a. m. pl.* Leute gemischter Herkunft.

נְקוּי *h. m.* Reinigung.
נְקוּסָא männl. Personenname.
נְקוּף *h. m.* 1. Olivennachlese (durch Abschlagen); 2. Verwundung.
נְקוּפָא *a. m.* dass.
נָקוֹר *h. m., pl.* נָקוֹרוֹת Schärfer (von Mühlsteinen).
נִקּוּר *h. m.* 1. Ausstechen; 2. Benagen; 3. Benagtes; 4. Ausgraben.
נִקּוּרָא *a. m.* 1. Benagen; 2. Benagtes.
נִקּוּשָׁא *a. m., c.* נִקּוּשׁ Jer 46, 22 Klopfen, Zusammenschlagen.
נקז *h. Hi.* zur Ader lassen.
נקז *a. Aph.* 1. dass.; 2. abziehen.
נקט I *h. Pi.* reichen.
נָקַט II *h.* 1. sich verdrießen, sich ekeln; 2. Verdruß erregen.
נְקַט *a.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* נִקְטַת Est II 6, 1 ergreifen; 2. halten. *Pa.* 1. reichen; 2. sammeln. *Aph.* 1. *pf.* 3 *pl.* אַנְקִיטוּ Est II 4, 16 (nicht MS) reichen; 2. auflesen, nehmen; 3. halten.
נִקִּיטָא *gr. m.* (νικητής) Sieger.
נִקְטְמוֹן *gr. m.* (ὄνος κατ᾽ ὦμον) Eselsfigur.
נַקַּי männl. Personenname.
נקי *a. Pa. pt. pl. m.* מְנַקַּן Jes 1, 25 reinigen. *Itpa.* gereinigt werden.
נָקִי I *h. m.* 1. rein; 2. klar; 3. hell; 4. leer. לָשׁוֹן נְקִיָּה Euphemismus. פַּת נְקִיָּה Weißbrot.
נָקִי II *h. m.* Lamm.
נַקְיָא *a. m.* 1. rein; 2. *ind.* נְקֵי 1 K 15, 22 ledig, frei.
נָקִיד Engelname.
נְקִידָא *a. m.* rein, klar.
נִיקְיוֹן s. נִיקוֹן.
נִקָּיוֹן *h. m.* Reinheit, Klarheit.
נְקִיּוּת *h. f.* 1. dass.; 2. Straflosigkeit.
נָקִיט *h. m.* sich ekelnd.
נְקִימָה *h. f.* 1. Rächen; 2. Bestrafung.
נִיקְלָוֹס, נִקְלְבָּס *gr. m.* (von Νικόλαος) eine Art Datteln.
ניקלוגוס 1. דִּיקְלוֹגוּס *gr. m.* (δικολόγος) Anwalt.

נָקִיק *h. m.* Felsenspalt.
נקירא s. נְקִידָא.
נְקִירָה *h. m.* Picken.
נְקִירְתָא *a. f.* Höhlung.
נַקְלָה, נַקְלִי *gr. f.* (ἀνάκωλος) Untergewand.
נַקְלִיטִין *gr. m. pl.* (ἀνάκλιτον) Lehne.
נָקַם *h.* sich rächen.
נְקַם *a., ipf.* 2 *sg.* תִּקּוֹם Lv 19, 18 dass. *Itpa.* Rache zu erfahren bekommen.
נְקָמָה *h. f.* Rache.
נִיקוֹמָכִי *gr.* männl. Personenname (Νικόμαχος).
נַקְמָן *h. m.* rachsüchtig.
נִקְמְתָא *a. f., pl. c. s.* נִקְמָתְהוֹן Thr 3, 60 Rache.
נִיקוֹן *gr. m.* (νίκων) Mauerbrecher.
נקוניא s. נוּקְנִיקָא.
נוּקְנִיקָא *gr. f.* (λουκάνικα) Fleischwurst.
נִיקָנוֹר *gr.* männl. Personenname (Νικάνωρ).
נְקִים männl. Personenname.
נֶקַע *h. m.* Vertiefung.
נָקַף I *h.* 1. stoßen, schlagen; 2. beunruhigen. *Pi.* 1. stoßen; 2. Oliven abschlagen (bei der Nachlese); 3. abhauen. *Hi.* 1. aneinanderstoßen lassen; 2. vergleichen. *Ho.* aneinandergebracht werden.
נקף II *h. Ni.* rund gemacht sein. *Hi.* 1. rundmachen; 2. rund gehen lassen; 3. umringen; 4. in Rechnung setzen (als Kredit). *Ho.* 1. rund gemacht sein; 2. ummauert sein.
נֶקֶף *h. m.* 1. Schlag; 2. Verwundung.
נְקַף I *a., pt. pass. f.* נְקִיפָא Dt 21, 6 stoßen, schlagen, erschlagen. *Pa.* dass. *Aph.* 1. dass.; 2. vergleichen. *Itpe. pt. f.* מִתְנַקְפָא Est II 4, 13 (nicht MS) sich stoßen.
נקף II *a. Aph.* 1. *pf.* 2 *pl.* אַקִּיפְתּוּן Dt 2, 3 umringen; 2. *ipf.* 2 *pl.* תַּקְּפוּן Lv 19, 27 rund machen; 3. unter Kredit verkaufen.

נְקְפִּי *h. m.* der liebt, sich Kredit geben zu lassen (für künftige Leistungen).
נִקְפְּתָא *a. f.* Talsenkung.
נִקְצָא *a. m.* Stück.
נָקַר *h.* ausstechen; 2. anpicken; 3. benagen; 4. schärfen (den Mühlstein). *Ni.* benagt werden. *Pi.* 1. picken; 2. nagen. S. נָקַד II.
נְקַר *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* נַקְרוּ Ri 16, 21 ausstechen; 2. durchstecken; 3. picken; 4. nagen. *Pa.* 1. nagen; 2. schärfen (den Mühlstein). S. נְקַד.
נֶקֶר *h. m.* 1. Picken; 2. Nagen.
נִקְרָא *a. m.* 1. Ausgepicktes; 2. Höhlung; 3. Fetzen.
נִקְרָה *h. f.* 1. Ausgemeißeltes; 2. Ausgepicktes.
נִקְרְתָא *a. f.* Höhlung.
נַקְרָן, נַקְרָן *h. m.* tadelsüchtig, Splitterrichter.
נַקְרָנָא *a. m.* dass.
נקרים (jBer 3[c]) l. נַקְרוֹם *gr. m.* (νεωκόρος, νακόρος) Tempeldiener.
נָקַשׁ *h.* schlagen, stoßen. *Hi.* 1. klopfen; 2. vergleichen. *Ho.* verglichen werden.
נְקַשׁ *a.*, *pf.* 3 *sg. f.* נְקָשַׁת Ri 4, 21, *pt. pl. f.* נָקְשָׁן Est II 6, 10 schlagen, klopfen. *Pa.* dass. *Aph.* 1. dass.; 2. vergleichen. *Itpe. ipf.* 3 *pl.* יִתְנַקְשׁוּן Koh 12, 3 aneinanderschlagen. *Ittaph.* verglichen werden.
נִקְשָׁא *a. m.* Klopfen.
נִקְשָׁה *h. f.* Verdorbenes.
נָקְתָא *a. f.* weibliches Kamel.
נֵר *h. m.*, *pl.* נֵרוֹת Lampe.
נָרָא *pers. m.* Saft vom Granatapfelbaum.
נַרְגָא *a. m.*, *pl.* נָרְגִין Est II 1, 3 (MS נָגְדִין) Beil.
נרגזין (Midr Teh 78) l. בַּר גַּזִּין, s. גַּזָּא.
נֵרְגַל Name eines Götzen.
נִרְגָּל *h. m.* Ohrenbläser.
נַרְגִילָא *x. m.* Kokosnuß.
נֵרְדְּ *x. m.* Narde (ein wohlriechendes Bastgras).
נַרְדָּא (Ct 1, 12) *x. m.* dass.
נַרְדִּינוֹן *gr. m.* (νάρδινον) Nardenöl.
נַרְדְּשִׁיר *pers. m.* Brettspiel (Triktrak).
נַרְוַד (?) Ortsname.
נַרְמַק *pers. m.* weicher Schuh.
נֵירוֹן *gr.* männl. Personenname (Νέρων).
נֵירוֹנִית *gr. f.* neronisch.
נָרוֹס *pers.* Name des pers. Neujahrsfestes.
נַרְקִים (Ct 2, 1, MS נַרְגֵּים), נַרְקוֹם (bBer 43[a] irrig נרקום) *gr. m.* (νάρκισσος) Tazette (*Narcissus Tazetta*).
נְרַשׁ Ortsname.
נַרְשָׁאָה *a. m.* aus Nerasch.
נַרְתֵּיק *gr. m.* (ναρθήκιον) 1. Büchse; 2. Scheide, Futteral.
נַרְתֵּיקָא, נַרְתְּקָא *gr. m.* 1. dass.; 2. *c.* נַרְתֵּיק Ru 4, 7 Handschuh.
נָשָׂא *h.* 1. heben, tragen. נ' כַּפַּיִם den Pristersegen sprechen. נ' פָּנִים Rücksicht nehmen, bevorzugen; 2. nehmen. נ' עָוֹן Sünde vergeben; 3. heiraten. *pt. pass.* נָשׂוּי verheiratet. *Ni.* 1. erhoben werden; 2. verheiratet werden. *Hi.* 1. wegnehmen, wegtragen; 2. signalisieren; 3. verheiraten; 4. bringen, hingeben; 5. lenken, führen. *Hitp.* sich erheben.
נְשָׂא s. נְסָא.
נִשּׂוּאִין *h. m. pl.* Heimführung der Braut, Heirat.
נִשּׂוּאִין *a. m. pl.* dass.
נָשִׂיא *h. m.* 1. Fürst, bes. das Haupt der palästinischen Juden nach der Zerstörung Jerusalems; 2. Gerichtspräsident.
נְשִׂיָא, נְשִׂיאָה *a. m.* dass.
נְשִׂיאָה *h. f.* 1. Erheben. נְשִׂיאַת ראש Kopfzählung. נ' כַּפַּיִם Sprechung des Priestersegens; 2. Aufladen.
נְשִׂיאוּת *h. f.* 1. Erhebung; 2. Würde; 3. Fürstenwürde; 4. Familie des Fürsten.
נְשִׂיוּתָא, נְשִׂיאוּתָא *a. f.* dass.
נִשְׁתְּרוּפִיתָא (?) *a. f.* Flüssigsein.
נָשָׁא *x. m.* Depilatorium.

נְשָׁא *a. m.* בַּר נְשָׁא, *pl.* בְּנֵי נְשָׁא Mensch. בַּר נָשׁ jemand.

נְשָׁא *a.* vergessen. *Itpe. ipf.* 2 *sg.* תִּתְנְשֵׁי Dt 9, 7 dass. *Aph.* 1. *pf. c. s.* אַנְשְׁיַנִי Gn 41, 51 in Vergessenheit geraten lassen, vergessen; 2. vergessen machen.

נְשָׁא *a. f.* (*sg.* gewöhnl. אִתְּתָא), *pl. d.* נְשַׁיָּא Frau. בֵּי נְשָׁא Haus der Eltern der Frau.

נָשַׁב *h.* wehen. *Pi. Hi.* 1. dass.; 2. wehen lassen.

נְשַׁב *a., pf.* 3 *sg. f.* נְשַׁבַת Jes 40, 7, *pt. pl.* נָשְׁבִין Dt 32, 2 dass. *Pa. pt. f.* מְנַשְּׁבָא Gn 1, 2 dass. *Aph.* wehen lassen.

נֶשֶׁב *h. m.* Schlinge zum Fangen (Netz?).

נִשְׁבָּא *a. m.* dass.

נִישָׁדוּר *pers. m.* Ammoniak.

נָשֶׁה *h. m.* גִּיד הַנ׳ Hüftnerv.

נָשָׁה *h.* 1. vergessen; 2. leihen. *Hi.* vergessen machen.

נְשׁוֹבֶת *h. f.* Spreu.

נֻשְׁוָרָה *a. m.* Krume.

נְשַׁט *a.* abziehen, enthäuten.

נַשְׁיָא *a. m.* גִּידָא דְנ׳ Gn 32, 32 der Hüftnerv.

נְשִׁיכָה *h. f.* Beißen.

נְשִׁילָה *h. f.* Abfallen.

נָשִׁים *h. f. pl.* 1. Frauen; 2. Name einer Abteilung der Mischna. S. אִשָּׁה.

נְשִׁימָה *h. f.* Atemzug.

נְשִׁיפָה *h. f.* Blasen.

נְשִׁיקָה *h. f.* 1. Küssen, Kuß; 2. geschlechtl. Berührung.

נְשִׁיקוּת *h. f.* Küssen, Anhänglichkeit.

נְשִׁיקְיָא Ortsname.

נְשִׁיקְתָא *a. f.* Kuß.

נְשִׁירָה *h. f.* Abfallen.

נָשַׁךְ *h.* 1. beißen; 2. ausleihen gegen Rückgabe mit Zuschuß; 3. aneinanderstoßen. *Pi.* beißen. *Pu.* gebissen werden. *Hi.* 1. beißen lassen; 2. aneinanderstoßen lassen; 3. Zins zahlen(?).

נֶשֶׁךְ *h. m.* 1. Zinsnahme; 2. Zins.

נַשְׁכָּן *h. m., f.* נַשְׁכָּנִית bissig.

נָשַׁל *h.* abfallen. *Ni.* dass. *Pi. Hi.* abfallen lassen, herabwerfen, abhauen.

נשל *a. Aph.* herauswerfen.

נָשַׁם *h.* atmen.

נשם *a. Pa.* aufatmen. *Itpe.* genesen. *Itpat.* אִנַּשְׁתַּם (?) atmen.

נֶשֶׁם *h. m.* Salbe, welche das Wachstum der Haare hindert.

נִשְׁמָא *a. m.* Atemzug.

נְשָׁמָה *h. f.* Lebenshauch, Seele.

נִשְׁמְתָא (Gn 2, 7) *a. f., pl.* נִשְׁמָן dass.

נָשַׁף I *h.* blasen.

נָשַׁף II *h.* gleiten.

נְשַׁף I *a.* blasen. *Itpe.* angeweht werden.

נְשַׁף II *a.* gleiten. *Itpat.* אִנַּשְׁתַּף dass.

נֶשֶׁף *h. m.* Dämmerung (morgens und abends).

נִשְׁפָּא *a. m.* dass.

נָשַׁק *h.* 1. küssen; 2. berühren. *Pi.* küssen. *Pu.* sich berühren. *Hi.* berühren lassen.

נְשַׁק, נְשֵׁיק (Gn 29, 11) *a.* 1. küssen; 2. berühren. *Pa. inf.* נַשָּׁקָא Gn 31, 28 küssen.

נֶשֶׁק *h. m.* Rüstung, Waffen.

נִשְׁקֵי (bGitt 43[b]) *a. m. pl.* eingebranntes Zeichen.

נֻשְׁקְתָא *a. f.* Kuß.

נָשַׁר *h.* abfallen, herausfallen. *Pi.* abreißen. *Hi.* fallen lassen, abwerfen.

נְשַׁר *a.* dass. *Aph.* fallen lassen.

נֶשֶׁר *h. m.* Herabfallendes.

נֶשֶׁר *h. m.* Geier, Adler.

נִשְׁרָא *a. m.* 1. Dt 14, 12 dass.; 2. Name einer Gottheit.

נֻשְׁרָא *a. m.* Abfallendes.

נַשְׁרִיתָא (MidrTeh 78, 45) *a. f.* eine Vogelart (?).

נִשְׁתְּוָן (Esr 4, 7) *pers. m.* Brief.

נשתות (jEr. 25[a]) l. עֲשָׁשִׁיּוֹת, s. עֲשָׁשִׁית(?).

נשתי. מנשתיה (bSabb 134[a]) l. מְנַשְּׁתַּם s. נָשַׁם.

נַשְׁתֵּיק *gr. m.* (ναρθήκιον) Behältnis.

נְתַב *a.* wehen. *Pa.* dass. *Aph.* wehen lassen.

נִתְבָּרָא (?) Name eines heidnischen Festes. S. נִדְבָּכָה.

נְתּוּחַ *h. m.* Zerlegen.

נתז *h. Ni.* 1. abspringen; 2. spritzen. *Pi.* 1. springen; 2. springen machen. *Hi.* 1. springen machen; 2. abschlagen; 3. deutlich aussprechen. *Ho.* abgeschlagen werden.

נְתַז *a., pt. pl. f.* נָתְזָן Dt 1, 44 abspringen. *Pa.* umherspringen machen. *Aph.* abschlagen.

נִתְּזָה männl. Personenname.

נִתְּזוֹאִי (?) männl. Personenname.

נתח *h. Pi.* zerlegen.

נתח *a. Pa.* wegreißen.

נֵתַח *h. m.* Stück.

נַתַּי männl. Personenname (נְתַנְיָה).

נָתִיב *h. m.* Pfad.

נְתִיבְתָא *a. f.* dass.

נָתִין *h. m.* Heiligtumssklave.

נְתִינָא *a. m.* 1. dass; 2. männl. Personenname.

נְתִינָאָה *a. m.* Heiligtumssklave.

נְתִינָה *h. f.* 1. Geben; 2. Anlegen.

נְתִינוּת *h. f.* Gebot betreffend die Heiligtumssklaven.

נְתִינִי *h. m.* Heiligtumssklave.

נְתִיצָה *h. f.* Niederreißen.

נְתִיקָה *h. f.* 1. Losreißen; 2. Aufreißen.

נתך *h. Hi.* 1. schmelzen; 2. gießen. *Ni. Ho.* sich auflösen, schmelzen.

נתך I *a. Pa. Aph. ipf.* 2 *sg. m.* תַּתֵּךְ Ex 25, 12 1. schmelzen; 2. gießen.

נְתַךְ II *a.* schaden.

נְתַל *a.* geben.

נָתַן *h.* 1. geben; 2. an die Hand geben, ergeben; 3. legen, anlegen; 4. richten. *Ni. Ho.* 1. gegeben werden; 2. gelegt werden.

נתן *a.*, nur *impf.* יִתֵּן Ex 21, 4 u. *inf.* מִתַּן Dt 15, 10 dass. S. יְהַב.

נָתָן, נְתַנְאֵל männl. Personenname.

נָתַץ *h.* niederreißen. *Ni. Ho.* niedergerissen werden.

נָתַק *h.* 1. losreißen, ausreißen; 2. von sich geben. *Ni.* 1. losgerissen werden; 2. sich lösen, sich wandeln; 3. haarkrank werden. *Pi.* 1. losreißen; 2. protestieren.

נתק *a. Pa.* 1. losreißen; 2. auflösen, verändern. *Aph. imp. c. s.* אַתֵּיקְנוּן Jer 12, 3 (MS אַתְקֵינִינּוּן) dass. *Itpa. pf.* אִתְנַתַּק Koh 4, 12 1. abgelöst werden, weggenommen werden; 2. verändert werden.

נֶתֶק *h. m.* Kopfflechte (Haarschwund).

נִתְקָא (Lv 13, 30) dass.

נתר *h. Hi.* 1. lösen, losmachen; 2. erlauben; 3. preisgeben; 4. wegwerfen, exilieren. *Ni. Ho.* 1. losgemacht werden; 2. erlaubt werden.

נְתַר *a.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יִתְּרוּן Dt 28, 40 (MS יִתְּרָן) abfallen; 2. *ipf.* יִתַּר Lv 13, 41 ausfallen. *Pa.* 1. *pt.* מְנַתַּר Jes 1, 30 (MS מְתַּר) fallen lassen, abwerfen; 2. fallen. *Aph. ipf.* 2 *pl.* תַּתֵּירוּן Ru 2, 16 (MS תְּיַתְּרוּן) fallen lassen, abwerfen.

נֶתֶר *h. m.* Natron (mineralisches Laugensalz).

נִתְרָא *a. m.* 1. Jer 2, 22 dass.; 2. Lv 19, 10 B. Abfall.

נתשׁ *h. Ni.* sich losreißen. *Hi.* 1. ausreißen; 2. schwächen.

נְתַשׁ *a.* ausreißen.

ס

ס der 15. Buchstabe des hebr. Alphabets. ס׳ als Zahlzeichen = 60.

סאב *h. Pu. pt.* מְסוֹאָב verunreinigt. *Hithp.* unrein werden.

סאב I *a. Pa. ipf.* יְסָאֵיב Lv 13, 3 1. unrein machen; 2. für unrein erklären; 3. *pf.* סָאֵיב Gn 31, 13 schänden. *pt. pass.* מְסָאַב Lv 13, 11 unrein. *Itpa.*

pf. אִסְתָּאַב Nu 6, 12 1. verunreinigt werden, sich verunreinigen; 2. für unrein erklärt werden.
סְאַב II s. סִיב.
סְאָה *h. f., pl.* סְאִין, סְאוֹת Maß (dritter Teil des Epha) für Trockenes und Flüssiges. בֵּית סְאָה Feld von einem Sea (Aussaat).
סְאוֹבָא *a. m.* Unreinheit.
סְאוֹר *h. m.* 1. Sauerteig; 2. schlechte Gesinnung.
סאט s. סוּט.
סֵאמָא *gr. m.* (ἄσημος) Silber.
סְאסָא *a. m.* Granne.
סָאתָא (Jes 27, 8) *a. f.* 1. *ind.* סְאָה 2K 7, 1, *pl.* כְּאִין Ex 16, 36, סָאוִן Gn 18, 6, סָוִין Maß für Trockenes und Flüssiges; 2. ein Gewicht.
סאתא (EchR 1, 15) l. סְחוּתָא.
סַב (= נְסַב) *a.* nehmen.
סָבָא (Gn 11, 20) *a. m.* 1. alt, Greis; 2. Gelehrter; 3. Großvater; 4. männl. Personenname; 5. כְּפַר ס׳ Ortsname.
סָבָא *h.* saufen.
סְבָא *a., pt.* סָבֵי Dt 21, 20 dass. *Pa.* ausschänken. *Aph.* zu kosten geben.
סב s. סֻבִּין.
סָבַב *h.* umhergehen. *Ni.* sich wenden. *Pi.* 1. umringen; 2. herumgehen; 3. herumtragen; 4. umringen lassen. *Hi.* הֵסֵב 1. zu Tische liegen; 2. zu Tische liegen lassen; 3. sich wenden. *Ho.* übertragen werden. *Po.* umringen. *Pu.* 1. ringsum gestellt sein; 2. zu Tische liegen.
סבב *a. Aph.* herumgehen.
סִבָּה *h. f.* 1. Gebrauch von סבב; 2. (später) Ursache.
סַבְהֲלוֹם (Ex 28, 18) *x. m.* ein Edelstein.
סָבוֹאֲתָא, סָבוֹיְתָא *a. f.* Schenkwirtin.
סִבּוּךְ *h. m.* Verflechten.
סָבוֹלָאָה *a. m.* Lastträger.
סִבּוּרָא I *a. m., c. s.* סִבּוּרֵהּ Ez 19, 5 Hoffnung.
סִבּוּרָא II *a. m.* Aderlaß.
סָבוֹרָא, סָבוֹרָאָה *a. m.* 1. einer, der Ansichten hat; 2. (später) Bezeichnung der letzten Generationen der Lehrer im Talmud.
סָבוּתָא *a. f.* Greisenalter.
סַבְטָא, סַבַּטְיָא *gr.* männl. Personenname (Σαββάτιος).
סַבַּטְיוֹן *gr.* Name eines Flusses (σαββατεῖον).
סָבִיב *h. m.* rings. *f. pl.* סְבִיבוֹת Umgebung.
סְבִיכָא *a. m.* Dickicht.
סְבִילָה *h. f.* Gebrauch des Stammes סבל.
סֻבִּין *h. m. pl.* feine Kleie.
סְבִיסְק *x. m.* Alraun.
סְבִיעָא *a. m.* satt.
סבך *h. Pi.* verflechten, verwickeln. *Ni. Pu. Ho. Hitp.* verflochten sein, sich verwickeln.
סְבַךְ *a.* verflechten. *Pa.* umgarnen.
סְבָךְ *h. m.* Netz.
סַבָּךְ *h. m.* Netzverfertiger.
סִבְכָא, סַבְכָא *a. m., pl. d.* סִבְכַיָּא Jes 3, 18 Haarnetz (Kopfbedeckung der Frauen).
סִבְכָא *a. m., pl. d.* סִבְכַיָּא Jes 7, 20 Gestrüpp, Zweig.
סְבָכָה *h. f.* 1. Netz; 2. eine Kopfbedeckung der Frauen.
סִבְכֵי, סַבְכֵי Name eines Sees (Semechonitis).
סְבַכְתָּא *a. f.* 1. Netz; 2. eine Kopfbedeckung der Frauen.
סָבַל *h.* tragen, ertragen. *Pu.* beladen sein.
סְבַל I *a., pt.* סָבֵיל Gn 4, 23 dass.
סבל II *gr.* (vgl. סִבְלוֹנוֹת) *Pa.* Ehepfand geben.
סַבָּל *h. m.* Lastträger.
סִבְלָה *h. f.* Last, Arbeit.
סִבְלוֹן *h. m.* Tragen.
סִבְלוֹנוֹת *gr. f. pl.* (σύμβολα) Ehepfand (bei der Verlobung der Braut übergeben).

סְבּוֹלֶת *gr. f.* (συμβολή) Beitrag zu einer gemeinsamen Mahlzeit.
סְבּוּלְתָּא (Ri 12, 6 Or 1471, Praet. כוּבַּלְתָּא) s. שִׁבַּלְתָּא.
סְבִינְתָא, סְבְנִיתָא, סַבְנִיתָא, סְבָנָא *gr. f.* (σάβανον) Leintuch.
סְבַנִּין *gr. m.* (σεβέννιον) Palmbast.
סבס *a. Pa.* aufhäufen.
סְבַסְטֵי *gr.* Ortsname (Samarien, Σεβαστή).
סְבַסְטוּס *gr. m.* (σεβαστός) Ehrwürdiger, Fürst (Beiname der röm. Kaiser).
סְבַע *a., ipf.* 2 *sg.* תִּסְבַּע Ex 15, 9 satt sein. *Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲסַבַּע Jer 31, 14, *Aph. ipf.* 3 *sg.* יַסְבַּע Jes 58, 11 (MS יְסַבַּע) satt machen, sättigen.
סַבְעָא *a. m., c.* סְבַע Dt 33, 23 satt.
סִבְעָא (Gn 41, 29), סָבְעָא *a. m.* Sättigung, Fülle.
סְבָק *lat. m.* (*sebacus*) Talglicht.
סָבַר *h.* 1. meinen. *pt. pass.* סָבוּר meinend; 2. vertrauen. *Hi.* 1. klar machen; 2. הִסְבִּיר פָּנִים freundlich sein.
סְבַר I *a.* 1. *pt.* סָבַר Lv 19, 32 verstehen; 2. *pf.* 1 *sg.* סְבָרִית Gn 48, 11 (MS סַבָּרִית) meinen. *pt. pass.* סְבִיר 1. Gn 37, 8 meinend; 2. gedenkend; 3. *pt. pl.* סָבְרִין Thr 3, 25 (MS מְסַבְּרִין) hoffen. *Pa.* 1. *pf.* 1 *sg.* סַבָּרִית Gn 49, 18 hoffen. *Aph.* 1. hoffen; 2. hoffen machen; 3. אַסְבַּר אַפִּין freundlich sein, sich jemd. zuwenden; 4. aufklären. *Itpa.* 1. hoffen; 2. einleuchten; 3. *pt.* מסתבר GnJII 49, 17, l. מִסְתַּחַר mit cod. Vat., s. סְחַר.
סבר II *a. Po.* 1. *pf. c. s.* סוֹבְרָךְ Dt 1, 31 aufladen, tragen; 2. *inf.* סוֹבָרָא Dt 1, 9 ertragen; 3. *inf. c. s.* סוֹבְרוּתָךְ 1 K 17, 4 verpflegen; 4. *pt.* מְסוֹבַר 2 S 23, 4 (MS מְסַבַּר) hoffen. *Itpo. pt. pl.* מִתְסוֹבְרִין Ez 39, 9 sich versorgen.
סבר III *a. Pa. Po.* zur Ader lassen.
סֵבֶר *h. m.* 1. Hoffnung; 2. בְּסֵבֶר פָּנִים יָפוֹת freundlich.
סִבְרָא, סָבְרָא *a. m.* 1. *ind.* סְבַר Ru 1, 12 (fehlt im MS) Hoffnung; 2. *c.* סְבַר Gn 31, 2, ס׳ אַפִּין Miene, Angesicht.
סַבָּרָא *a. m., ind.* סַבָּר Lv 19, 32 (MS סָבַר) Kundiger.
סְבָרָא *a. m.* 1. Ct 5, 11 (MS סְבַרָא) Verstand; 2. vernünftige Ansicht, Meinung; 3. Vernunftgrund.
סִבְרוֹן *h. m.* Hoffnung.
סַבְרוּתָא *a. f.* 1. 1 K 3, 11 Verstand; 2. Hoffnung.
סברוסי l. אַבְרוֹסִי.
סִבַּרְתָּא *a. f.* Hoffnung.
סְבֵירְיָנִית *lat. f.* severianisch (*Severianus*).
סֻבְרִיקִין *gr. m.* (σουβρικός) Obergewand.
סְגָא I *a.* gehen. *Aph. pt. pl.* מַסְגַּן Jer 8, 6, *Itpe.* dass.
סְגָא II s. סְגִי I.
סְגַד, סְגֵיד (Gn 24, 26) *a., ipf.* 2 *sg.* תִּסְגּוֹד Ex 20, 5 sich niederwerfen.
סִגְדָּא *a. m.* Götzenbild.
סִגְדּוּתָא *a. f.* dass.
סִגְדְּתָא *a. f., ind.* סִגְדָּא Lv 26, 1 Götzendienst.
סִגּוּדָא *a. m.* Verehrung.
סִגּוּיָא *a. m., pl. c. s.* סִגּוּיֵיהוֹן Jes 5, 13 Menge.
סגוינא l. סְגֻנְיָא.
סְגוֹלָא *a. m.* Traube.
סִגּוּף *h. m.* Pein, Elend.
סִגּוּפָא (Jes 41, 17) *a. m.* dass.
סְגוֹרָא *a. m.* Verschluß.
סְגוּתָא *a. f.* Menge.
סְגִי I (Lv 13, 39) *a.* 1. größer werden; 2. *pt. f.* סַגְיָא (l. סָגְיָא) Lv 13, 57 B. mehr werden, zunehmen; 3. viel sein; 4. genügen. *Pa. imp.* סַגִּי Nu 14, 17 groß machen. *Aph. pf.* אַסְגִּי Dt 1, 10 1. viel machen; 2. mehr machen; 3. groß machen; 4. viel haben. *Itpe.* sich vermehren.
סגי II *a., pf. c. s.* כגיתיה Est II 3, 3 (MS סְגִיר יָתֵיהּ) l. סְגַר יָתֵיהּ.
סַגִּי *a.* 1. (Nu 16, 3) genug; 2. sehr, viel. S. סַגִּיאָה.

סַגְיָא, כְּגְיָא I *a. m.* 1. *ind.* סַגֵּי Gn 32, 12 Menge. לְסַגֵּי Gn 30, 30 gar sehr; 2. Mehrzahl.
סְגְיָא II *a. m.* 1. Gang, Lauf; 2. Abhandlung.
סגיא (NuJII 22, 24) l. סִיָּגָא.
סַגִּיאָה *a. m., ind.* סַגִּיא, סַגֵּי Nu 32, 1, *pl.* סַגִּיאִין Nu 21, 15 1. viel; 2. groß.
סְגִיאוּתָא I *a. f., c.* סְגִיאוּת Lv 11, 42 (MS סַגְיוּת) Menge, Fülle.
סְגִיאוּתָא (?) II *a. f., c.* סְגִיאוּת Mi 7, 4 (MS סִיוּגַת) Umzäunung.
סְגִידוּתָא *a. f.* Verehrung.
סַגְיוּתָא *a. f., c.* סַגְיוּת Lv 11, 42 Menge, Fülle.
סְגִילָא s. סְגְלָא.
סַגִּין *a.* viel, sehr.
סְגְיְנָא (?) *a. m.* Zweig.
סַגִּיעָא s. סַגִּיאָה.
סְגִיעוּתָא s. סְגִיאוּתָא I.
סְגִירָא *a. m., ind.* סְגִיר Lv 13, 44 aussätzig.
סְגִירָה *h. f.* 1. Einschließung; 2. Gebrauch von סגר.
סְגִירוּתָא *a. f., ind.* סְגִירוּ Lv 13, 2 B. Aussatz.
סגל *h. Pi.* aufhäufen, zurücklegen. *Pu.* zu eigen sein.
סגל I *a. Pa.* dass.
סְגְלָא *a. m.* Knolle von Cyperus rotundus.
סגלגל. *pt.* מסגלגל (ExJI 26, 28) l. מִתְגַּלְגַּל, s. גְּלַל.
סְגַלְגָּל *h. m.* kugelrund.
סְגַלְגְּלָא *a. m., pl. f.* סְגַלְגְּלָן Ez 1, 7 dass.
סְגֻלָּה *h. f.* Besitztum.
סִגִלָּרְיָא *lat. m. pl.* (*sigillaria*) Bilderfest.
סְגוּלָרִין *lat. m. pl.* (*saeculares*) Säkularfeier.
סְגֻלְּתָא *a. f.* Besitztum.
סְגִלְתָּא *a. f., pl.* סְגְלֵי eine Binsenart.
סַגְמָטִין *gr. m. pl.* (σάγματα) Decken.
סגמוס l. סַגְמָטִין.
סָגְן (BerR 50) *gr. m.* (σάγιον) Soldatenmantel.
סָגָן *h. m.* Fürst. סְגַן הַכֹּהֲנִים Priesterhaupt (nach dem Hohenpriester).
סִגְנָא *a. m., c.* סְגַן Jer 52, 24 dass.
סְגָנָה. כְּפַר ס׳ Ortsname.
סוגנוי (GnJI 27, 28, MS סוגעי) l. סוּגְעֵי, s. סְגְעָא.
סְגָנָיָא *a. m.* aus Kephar Segana.
סְגָנִיּוֹת *x. f. pl.* Korb.
סִגְנוֹן, סִגְנוֹס *gr. m.* (σίγνον), *pl.* סִגְנִיּוֹם 1. Redeweise; 2. Losungswort; 3. Fahne.
סִגְנוֹרִים *lat. m. pl.* (*signarii*) Fahnenträger.
סָגוֹם *gr. m.* (σάγος) dicker Mantel.
סָגָם s. שְׂנַשׂ.
סגסין l. סֶגְסִין, s. כָּגוֹם.
סְגַע *a.* 1. viel sein; 2. sich mehren. *Aph.* 1. vermehren; 2. viel haben.
סֶגְעָא *a. m.* Menge.
סֶגְעֲתָא *a. f.* dass.
סָגַף *h., pt. pass.* סָגוּף gequält. *Pi.* quälen. *Hitp.* sich quälen.
סְגַף *a.* quälen. *Pa. inf.* סַגָּפָא Nu 30, 14 dass. *Itpa. inf.* אִסְתַּגָּפָא Koh 1, 13 gequält werden.
סָגַר *h.* schließen. *Ni.* geschlossen sein. *Hi.* ausliefern, verraten. *Ho. pt.* מֻסְגָּר eingeschlossen.
סְגַר *a., pt. pass. f.* סְגִירָא Ct 1, 9 umschließen. *Aph. ipf. c. s.* יַסְגְּרְנֵיהּ Lv 13, 5 1. zuschließen; 2. einschließen. *Itpe.* 1. *ipf.* 3 *f. sg.* תִּסְתְּגַר Nu 13, 14 eingeschlossen werden; 2. verschlossen werden; 3. aussätzig werden.
סָגָר *h. m.* Schloß.
סגרגר (Ps 1, 3) l. מְגַרְגַּר, s. גַּרְגֵּר.
סוגרון (BemR 8 Ausg. Konst.)?
סְגָרוֹן Engelname.
סגריות l. סַנְדִּיּוֹת.
סַגְרִיר *h. m.* Regenguß.
סַגְרִירָא *a. m.* dass.
סגרים (Tos. Bech V 12) l. זַגְדּוֹם.
סַד *h. m.* Block (zum Fesseln).
סַדָּא *a. m.* dass.
סַדָּאָה *a. m.* Verfertiger von Blöcken.
סְדָה *lat. f.* (*esseda*) Wagen.
סְדוֹם Ortsname.

סְדוֹמִי *h. m.* 1. Sodomit; 2. sodomisch.
סִדּוּק *h. m.* 1. Rissigsein; 2. Rissiges.
סִדּוּר *h. m.* 1. Ordnen; 2. Ordnung; 3. Reihenfolge; 4. Hinsetzen; 5. Portion; 6. Abschätzung; 7. ein Teil der Mühle; 8. (später) allgemeines Gebetsritual für Wochentage, Sabbath, Hauptgebete der Festtage, Kasualien.
סִדּוּרָא *a. m., ind.* סִדּוּר Nu 28, 2 1. Ordnen; 2. Ordnung; 3. Reihenfolge.
סַדְיָא *a. m.* בֵּי ס' 1. Kopfkissen; 2. zu Häupten.
סָדִין *x. m.* (vgl. σινδών) 1. leinenes Tuch; 2. leinenes Gewand.
סְדִינָא *x. m., pl.* סְדִינִין Thr 2, 20 dass.
סַדְיָנָא s. סַדָּנָא.
סודמין (jBabB 13ᶜ) l. סְדוֹמִין, s. סְדוֹמִי(?).
סַדָּן *x. m.* 1. Holzblock; 2. Sykomorenstumpf; 3. Ambos; 4. Töpferscheibe.
סַדָּנָא *x. m.* 1. Baumstumpf; 2. Mühlrad; 3. Jer 18, 3 (MS סְדָנָא) Töpferscheibe; 4. Masse; 5. (auch סְדָּנָא) Instrument bei der Verfertigung von Dattelwein(?).
סְדָנָא *lat. m.* (*esseda*) Wagen.
סודנים (Tos. Kel. BabB VII, 10) l. צִידֹנִים, s. צִידוֹנִי.
סדסים (Siphre Dt 234), l. בּוּרְסִין.
סָדַק *h.* spalten. *Ni.* 1. gespalten werden; 2. beschnitten werden. *Pi.* spalten, zerreißen.
סְדַק *a.* 1. *pt. pass.* סְדִיק Lv 11, 7 spalten. *Pa.* 1. dass.; 2. *pf. c. s.* סַדֵּיקְנוּן 2 K 2, 12 (MS סְדַקְנוּן) zerreißen.
סֶדֶק *h. m.* 1. Spalt; 2. Fetzen.
סִדְקָא *a. m., pl.* סִדְקִין 1 K 11, 30 Fetzen, Lappen.
סִידְקִי *gr. f.* (σιτικός) 1. Getreidemarkt (Getreidechan); 2. Getreidehändler. Nach I. Löw zu lesen סִירְקִי 1. sarazenischer Getreidehöker; 2. Platz, wo er feilbietet.
סִדְקִית *gr. f.* Getreidehändlerin. Nach I. Löw l. סִירְקִית sarazenische Getreidehökerin.

סִדְקִית *h. f.* spitzig.
סדקארים l. סְרְקָרִים.
סָדַר *h.* 1. ordnen; 2. aneinanderreihen. *Pi.* 1. ordnen; 2. eine Abschätzung vornehmen (behufs Belassung des zum Leben Nötigen). *Pu.* geordnet sein. *Hi.* 1. ordnen; 2. die Reihenfolge feststellen.
סְדַר *a.* ordnen. *Pa.* 1. *pf.* 1 *sg.* סַדָּרִית Nu 23, 4 dass.; 2. forträumen; 3. eine Abschätzung vornehmen. *Aph. ipf.* 2 *sg.* תַּסְדַּר Ex 21, 1 in Ordnung vorlegen. *Itpa.* geordnet werden.
סוּדָר *gr. m.* (σουδάριον) 1. Tuch; 2. Kopftuch.
סַדָּר (bJom 85ᵃ) l. סָרָד.
סֵדֶר *h. m.* 1. Ordnung; 2. Reihenfolge; 3. Lektionsabschnitt; 4. Erklärung eines Lektionsabschnitts; 5. Lehrstück.
סִדְרָא *a. m.* 1. Ordnung; 2. Ex 28, 17 Reihe; 3. Lektionsabschnitt; 4. Erklärung eines Lektionsabschnitts; 5. Lehrstück; 6. Lehrhaus.
סוּדָרָא (Ru 3, 15, MS סִדּוּרָא!), סוּדָרִין *gr. m.* (σουδάριον) 1. Tuch; 2. Kopftuch.
סדרונגיא l. סְרוֹנְגָיָא.
סדריטוון (SchemR 42) l. סוּרִיסְטִין.
סַדְרָן, סַדְּרָן *h. m.* Ordner (von Traditionen).
סַדְרָנָא *a. m.* dass.
סהד *h. Pi.* mit Zeugen versehen.
סהד *a. Pa. Aph. ipf.* 2 *sg.* תַּסְהִיד Dt 5, 18 1. Zeugnis ablegen; 2. zum Zeugen aufrufen; 3. bezeugen. *Ittaph. pf.* אִתַּסְהַד Ex 21, 29 bezeugt werden.
סָהֲדָא (Dt 19, 18) *a. m., ind.* סָהִיד Lv 5, 1 Zeuge.
סַהֲדָא (?) *a. m.* Zeugnis.
סָהֲדוּתָא (Ex 31, 18) *a. f.* 1. Zeugnis; 2. *pl. d.* סָהִידְוָתָא Dt 6, 20 Bezeugung; 3. Beweis.
סַהַר *h. m.* runde Einfriedigung (f. Tiere).
סַהֲרָא, סֵיהֲרָא (Gn 37, 9) *a. m.* Mond.

סַהֲרוֹן *h. m.* mondförmige Zierat(?).
סַהֲרוֹנָא *a. m., pl. d.* סַהֲרוֹנַיָּא Ri 8, 26 dass.
סַהֲרָנָא *a. m.* dass.
סוּא *h. m.* Korb.
סֹאֳבָא *a. m.* Unreinheit.
סוֹאֲבוּתָא *a. f.* dass.
סוֹאבְתָּא *a. f., c.* סוֹאֲבַת Lv 5, 3, *c. s.* סְאוֹבְתֵּהּ Lv 5, 3, *pl. c.* סוֹאֲבַת Koh 9, 8 1. Unreinheit; 2. Unreines.
סְוָאר s. סְוָר.
סוּב s. סוּף.
סוֹבֵב *h. m.* 1. Reifen; 2. Umgang des Brandopferaltars.
סוֹבְבָא (Ex 27, 5, MS סוֹבֵיבָא) *a. m.* dass.
סוֹבִין *h. m. pl.* Ränder(?).
סובין (Tos. Kel. BabM. V 6), s. סוֹפִין.
סוֹבְרָא I *a. m.* Last.
סוֹבְרָא II *a. m.* Hoffnung.
סוּג I *h.* umfriedigen, umzäunen. *Pi.* סַיֵּג dass. *Pu. pt.* eingefriedigt.
סוּג II *h. Hi.* הִסִּיג verrücken.
סִיג *a., pt. pl.* סָיְגִין Ho 2, 8 umzäunen. *Pa. pf.* 3 *pl.* סַיְּגוּ Ct 7, 3 (MS סָיְגַן) als Umzäunung ziehen.
סִיג *h. m.* Korb (Kasten?).
סוּגָא *a. m.* eine Vogelart.
סוּגָה *h. f.* Umfriedigung.
סוּגַר *h. m.* Halseisen, Kette.
סוּד *h.* 1. tünchen; 2. Kalk auflegen (zur Entfernung von Haaren). *Pi.* dass. *Pu.* getüncht werden.
סִיד *a., ipf.* 2 *sg* תְּסִיד Dt 27, 2 dass.
סוֹד I *h. m.* Fundament.
סוֹד II *h. m.* 1. Geheimnis; 2. Rat.
סוֹדְנִי *h. m.* Schwätzer(?).
סוּחַ *h.* sagen. *Hi.* 1. sprechen; 2. erzählen.
סִיחַ *a.* sagen, anreden.
סוּחָא, כְּוָחָא *a. m.* Geschwätz.
סוּחִיתָא (Jes 5, 25, MS כְּחָוּתָא) *a. f.* Unrat.
סַוְחִי *h. m.* Schwimmer.
סוֹחֵר *h. m.* 1. Händler; 2. Bettler.
סוּט *h. Hi.* הֵסִיט bewegen, erschüttern. *Ni.* bewegt werden.
סוּט I *a., pf.* סָט Thr 2, 8 bewegen. *Aph. pf.* אַסֵּיט dass. *Itpe.* scheu werden.
סוּט II *a., pf.* סָט Koh 2, 15 (MS כְּטָא) abtrünnig sein.
סוטדה s. סְטָדָה.
סוֹטָה *h. f.* 1. die des Ehebruchs Verdächtige; 2. Name eines Mischnatraktats.
סְוִי *a.* begehren. *Aph.* sich sehnsüchtig wenden.
סוּי *h. m.* Korb.
סוירא (Prov 23, 29, Bibl. R. Bomb. I סוודא) (?) 1. סְוָחָא *a. m.* Geschwätz.
סוּךְ I *h.* bestreichen, einölen, salben (profan), *pt. pass.* סוּךְ mit Öl bestrichen. *Ni.* נִסַּךְ gesalbt werden. *Hi. pt.* מֵסִיךְ 1. מֵנִיק, s. יָנַק.
סוּךְ II *h. Pilp.* סִכְסֵךְ 1. anstoßen; 2. ansengen.
סוּךְ *a., ipf* 2 *sg.* תְּסוּךְ Dt 28, 40 Ausg. Merx (Cod. Soc. 84 Lücke, B. תְּשׁוּף) bestreichen. *Itpe. ipf.* 3 *sg.* יִתְּסַךְ Ex 30, 32 gestrichen werden.
סוֹךְ *h. m.* Zweig.
סוֹכָא *a. m., c. s.* סוֹכֵיהּ Ez 31, 3 dass.
סוֹכָה *h. f.* Gezweig.
סוכו Ortsname.
סוֹכָיָא *a m.* aus Socho.
סוכר (כְּבָר). עַיִן ס׳ Ortsname.
סוֹכְתָא *a. f., ind.* סוֹכָא Jes 17, 6 Zweig.
סוֹל *h. m* Stachel, Gerte.
סוֹלָא *a. m., ind.* סוֹל NuJI 19, 2 dass.
סוֹלֶת *h. f., pl.* סְלָתוֹת 1. Weizengries; 2. Gebäck (Speise) davon.
סוֹלְתָא (Gn 18, 6, MS סוּלְתָּא) *a. f., ind.* סוֹלֶת Ex 29, 2 dass.
סוּם I *h. Pi.* סַיֵּם 1. kennzeichnen; 2. genau bezeichnen; 3. bestimmen; 4. endigen. *Hitp.* 1. genau bezeichnet werden; 2. beendigt werden.
סוּם II *h. Ni.* נִסּוֹם blind werden.

סום I *a., ipf.* 2 *sg.* תְּסִים Lv 19, 14 1. legen; 2. setzen; 3. anlegen. *Pa.* 1. anlegen; 2. anzeichnen, genau bemerken; 3. schließen. *Aph.* vorlegen. *Itpa.* 1. genau bezeichnet werden; 2. geschlossen werden.

סום II *a.* erblinden. *Pa. pf.* 3 *pl.* סַיִּמוּ Ct 5, 7 (MS סַמִּיו) blind machen.

סוּמֵא (tradit. Aussprache סוּמָא) *h. m., pl.* סוּמִין Blinder.

סוּמָא *a. m., pl.* סוּמַן Jes 29, 18 (MS סָמַן) dass.

סוּמָה *h. f.* Blinde.

סוּמֶךְ *h. m.* Ring oder Schlinge am Joch, worin die Pflugdeichsel hängt.

סוּמְתָא *a. f.* Mal.

סְוָנָא *a. m., c.* סְוָן Mi 7, 10 (MS סִין) Kot.

סוניתא l. סַנִיתָא, s. סַנְיָא.

סְוָס *h. m.* Name eines bitteren Krauts.

סוס. אסיסני (bPes 4[a]) s. אסיסנא.

סוס *h. m.* Pferd.

סוּסָא *a. m., pl. c. s.* סוּסוֹהִי 2 K 5, 9 Soc 59 dass.

סוּסְבֵל *h. m.* ein heuschreckenähnliches Insekt, viell. Gottesanbeterin (*Mantis religiosa*).

סוּסָה *h. f., pl.* סוּסִיוֹת Stute.

סְוַסְטֵי *gr.* Ortsname (Samaria, Σεβαστή).

סוּסְיָא I (Ex 15, 1) *a. m., pl.* סוּסָוָן Gn 49, 17, סוּסְוָתָן Pferd.

סוּסְיָא II (Jes 38, 14) *a. m.* Schwalbe(?).

סוּסִיתָה, סוּסִיתָא Ortsname (Hippos).

סוע *h.* s. סיע.

סוּעַ *a.* 1. *ipf.* יְסוּעַ Lv 14, 42 (MS יְשׁוּעַ), s. שׁוּעַ; 2. s. סיע.

סוּעֲרָנָא s. סְעָרְנָא.

סוף *h.* vernichten. *Pi.* dass. *Pu. pt. f.* מְסֻיָּפָה Spätfeige. *Hitp.* Spätreife erhalten. *Pal.* סוֹפֵף völlig vertilgen.

סוף *a.* 1. *ipf.* יְסוּף Lv 26, 20 ein Ende nehmen, schwinden; 2. vernichten; 3. *pf.* סָף Thr 4, 11 vollenden. *Pa.* 1. vernichten; 2. *pt. pl.* מְסַיְּפִין 1 K 14, 10 (MS מְסִיפִין) schwinden; 3. ein Ende machen. *Aph. ipf.* 1 *sg.* אַסֵּיף Dt 32, 22, אֲסֵיף Ze 1, 3 vernichten.

סוּף *h. m.* Schilf (nur in יַם סוּף Schilfmeer).

סוֹף *h. m.* Ende. לֹא סוֹף דָּבָר — אֶלָּא nicht nur — sondern auch. סוֹפֵי תְאֵנִים die letzten Feigen. סוֹפוֹ לְ zuletzt.

סוֹפָא (Gn 49, 9) *a. m.* dass. סוֹפֵי קַיְטָא Mi 7, 1 (MS סִיָפֵי ק׳) die letzten (Feigen) des Sommers. סוֹפֵיהּ *c. part.* zuletzt.

סוּפָא *a. m., ind.* סוּף Dt 1, 1 Schilf (nur in יַם סוּף).

סוֹפָה *h. f.* Ende.

סוֹפִין *h. m.* Schwert.

סוֹפִינָא *a. m., c. s.* סוֹפְנֵיהּ 2 S 21, 16 dass.

סוֹפַפְתָּא Ortsname.

סוֹפֵר *h. m.* 1. Schreiber; 2. Bibelschreiber; 3. Bibellehrer; 4. Gelehrter; 5. Gelehrter der Zeit Esras. *pl.* סוֹפְרִים Name eines nachtalmud. Traktats.

סְוָר *h. m.* geschichteter Haufe.

סָוַר *h.* aufhäufen.

סוּר *h.* 1. abweichen; 2. weichen. *Hi.* 1. entfernen; 2. abtrünnig machen. *Ho.* beseitigt werden.

סוּר *a.* untersuchen. *Pa.* סַיֵּר dass.

סוֹר *h. m.* 1. Sauerteig; 2. Gischt; 3. schlimme Natur; 4. Bösartiger.

סוּר Name eines Tempeltors.

סוּרָא Ortsname.

סוּרָאָה *a. m.* aus Sura.

סוּרֵג *h. m.* Gitter.

סוּרָה (?) *h. f.* Name eines Krauts.

סוּרִיאֵל Engelname.

סוּרֵיגָא *a. m.* Gitter.

סוּרֵם *h. m.* eine Pflanze (?).

סַוְרִיקִין s. סְבְרִקִין.

סוּרְתָא Ortsname.

סות *h. Hi.* הֵסִית verlocken, locken. *Ni.* verlockt werden.

סוּת *h. m.* Verlockung.

סוּת *h. m., pl.* סוּתוֹת Kleid.

סְחָא *a.* 1. *ipf.* יִסְחֵי Lv 14, 8 (MS יַסְחֵי) schwimmen; 2. baden. *Aph. imp. pl.* אַסְחוּ Gn 18, 4 baden, waschen.

סְחוּ *h. m.* Schwimmen.
סַחְוָא (Ez 47, 5) *a. m.* dass.
סְחוּי *h. m.* dass.
סְחוּס (irrig gekürzt aus תְּסְחוּס I Löw) *h. m.* Ohrknorpel.
סְחוּפָא *a. m.* Umstoßen.
סְחוֹר *a.* סְחוֹר סְחוֹר Lv 8, 15 rings herum.
סְחוֹרָה *h. f.* 1. Handel; 2. Ware; 3. männl. Personenname.
סְחוֹרְתָא (Gn 34, 10) *a. f.* 1. Handel; 2. Ware.
סָחוּתָא (Zeph 1, 17) *a. f.* Unrat.
סָחַט *h.* auspressen.
סְחַט *a.* dass.
סַחְיָא *a. m.* Schwimmer.
סְחִיטָה *h. f.* Auspressen.
סַחְיָנָא *a. m.* Schwimmer.
סָחִיתָא Ze 1, 17, MS סָחוּתָא) *a. f.* Unrat.
סחן *a. Aph.* umfassen.
סָחַף *h.* 1. niederwerfen, verheeren; 2. zerren. *Hitp.* verheert werden.
סְחַף *a.* 1. niederreißen; 2. stürzen; 3. antreiben. *Pa.* stürzen, umkehren. *Itpe.* 1. *pf.* אִסְתְּחַף Est II 6, 12 gestürzt werden; 2. verheert werden.
סָחַק *h.* 1. lachen, scherzen; 2. *pt.* סוֹחֵק reichlich. *Pi.* verlachen.
סָחַר *h.*, *pt.* סוֹחֵר Hausierer, herumziehender Händler.
סְחַר *a.* 1. *ipf.* יִסְחַר Nu 34, 4 (MS יַסְחַר) im Kreise herumgehen; 2. Handel treiben; 3. umringen. *Pa. pt. pl.* מְסַחְרִין Thr 1, 6 (MS מִסְתַּחְרִין) umhergehen. *Aph.* 1. *pf.* אַסְחַר Ex 13, 18 wenden lassen, führen; 2. *ipf.* 3 *sg. f.* תַּסְחַר Nu 36, 7 sich wenden, wandern; 3. *pf.* 3 *pl.* אַסְחַרוּ Gn 37, 25 sich zur Mahlzeit lagern; 4. *ipf.* 2 *pl.* תַּסְחֲרוּן Jos 6, 3 umringen. *Itpe.* 1. *pf.* אִסְתְּחַר Gn 42, 24 sich wenden; 2. *imp.* אִסְתְּחַר Gn 27, 19 sich zur Mahlzeit lagern.
סַחְרָן *h. m.* Händler.

סַחְרָנוּת (Ex 7, 24) *a.* um — herum.
סַחְרָנוּתָא *a. f.*, *c. s.* סַחְרָנוּתְהוֹן Ex 32, 22 (Druck סחרתהון) Umgebung.
סַחְרָנִין *a. m. pl.* 1. *c. s.* סַחְרָנֵיכוֹן Lv 25, 44 Umgebung; 2. Nachbarschaft.
סְחַרְתָּא Ortsname.
סֵט *h. m.* Biegung (zwischen Griff und Sichel).
סְטָא (Gn 30, 1) *a.* 1. abweichen; 2. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּסְטֵי Nu 5, 12 untreu werden. *Aph.* 1. *inf. c. s.* אַסְטָיוּתָהּ Nu 22, 23 ablenken; 2. *pt. pass.* מַסְטֵי Jes 58, 6 Soc 59 beugen (das Recht).
סְטִיבַם *gr. m.* (στιβάς) Ruhebett.
סְטָדָא weibl. Personenname.
סְטָדִין *gr. m.* (στάδιον) Rennbahn.
סָטָה *h.* 1. abweichen; 2. treulos sein.
סְטוּמְתָא *a. f.* Siegel.
סְטוּתָא *a. f.*, *c. s.* סְטוּתֵיהּ Koh 2, 15 Abweichung.
סְטַטְיוֹנָר *gr. m.* (στατιονάριος) Wachsoldat.
סַטְיָא, סְטָיָא (Dt 19, 16) *a. m.* Abfall.
סְטָיו (סְטִיו?) *gr. m.* (στοά, στοιά), *pl.* סְטָיוָן 1. Säulenhalle; 2. Fußboden.
סיטיון (Tos. Kel. BabM II 8) l. סְטָיוָן, s. סְטָיו.
סָטִיף *h. m.* mit rissiger Haut (?).
סָטִיתָא *a. f.* Treulose.
סְטַכְטוֹן *gr. m.* (στακτόν) Myrrhenöl.
סְטַכְתְּ *gr. m.* (στακτή) dass.
סטיכם l. סְטִיבַם.
סִטְלָא *gr. f.* (σίτλα) Wassereimer.
סְטַם *a.* siegeln.
שָׂטַן *h.* anfeinden. *Hi.* anfeinden, verklagen.
סְטַן *a.* dass. *Aph.* 1. *inf.* אַסְטָנָא Sac 3, 1 verklagen; 2. verführen.
סִיטוֹן *gr. m.* (σιτώνης), *pl.* סִיטוֹנוֹת Getreidehändler.
סָטָן *h. m.* Widersacher, Satan.
סָטָנָא (סַטְנָא) *a. m.*, *ind.* סָטָן Nu 22, 22 dass.

סוטִינָא *gr. m.* (σατίνη), *c. s.* סיטוגיהון Jes 21, 8 (MS סִיטוּעֲהוֹן), l. סוּטִינֵיהוֹן Streitwagen.

סִטְנָה (Gn 26, 21, MS שִׂטְנָה) biblischer Name eines Brunnens.

סיטני (Tanch Schoph. 2) l. שׁוֹטְרוֹ, s. שׁוֹטֵר.

סיטס l. טִיטָס.

סָטִים *gr. m.* (ἰσάτις) Waid (eine Farbpflanze).

סִיטוּסִימָה *gr. f.* (σιτισμός) Nahrung.

סטף *h. Ho. pt.* zerrissen, geplatzt (von überreifen Früchten).

סוטר l. סוֹסְרָטֵי.

סָטַר *h.* mit der flachen Hand schlagen. *Pi.* dass.

סְטַר I *a.* zerstören.

סטר II *a. Aph.* ausbreiten.

סִטְרָא *a. m., c.* סְטַר Ex 13, 20 1. Seite; 2. Rand.

סֶטְרָא *a. m.* Lohn.

סִטְרָאָה *a. m.* etwas Anderes.

סְטְרָטֵיגוֹס *gr. m.* (στρατηγός) Befehlshaber (*comes militum*).

סְטְרַטְיוֹט *gr. m.* (στρατιώτης) Soldat.

סטריות (Tanch Pikk. 3) l. סְטַדְיוֹת, s. סְטָדִין.

סטרמוסין (KohR 3, 9) l. mit Ausg. Pes. סְטְרוֹמָטִין.

סְטְרוֹמָטִין *gr. m. pl.* (στρώματα) Bettpolster.

סָטֶרְנַלְּיָא, סָטֶרְנַרְיָא *gr. f.* (Σατουρνάλια) römisches Fest.

סִיאָה I *h. f.* eine Thymianart.

סִיאָה II *h. f.* Versammlung.

סֵיאוֹר *h. m.* 1. Sauerteig; 2. böse Natur.

סֵיאוֹרָא *a. m.* dass.

סֵיאָר s. שְׂאֹר.

סִיב I (Gn 27, 1) *a., pf.* 1 *sg.* סֵיבִית Gn 18, 12 alt sein. *Itpe.* alt werden.

סיב קמלפי (Jalk. Ps. 90, 1) l. סִיבָךְ קָמוּי כִּי, s. סְבָךְ.

סיבת. סיב (BerR 78) l. סַיָּפְתְּ s. סוּף.

סִיב *h. m.* Faser, Bast.

סִיבָא I *a. m.* dass.

סִיבָא II *a. m., ind.* סִיב Gn 25, 8 1. alt; 2. Greis; 3. angesehener Mann; 4. Gelehrter.

סַיְבָא *a. m.* schmutzig.

סֵיבָא *a. m., c. s.* סֵיבֵיהּ 1 K 14, 4 Greisenalter.

סֵיבוּת *h. f.* graues Haar.

סֵיבוּתָא *a. f.* 1. *ind.* סֵיבוּ Gn 15, 15 Greisenalter; 2. graues Haupt.

סֵיבְתָא *a. f.* 1. *c. s.* סֵיבְתִי Gn 44, 29 graues Haupt; 2. graues Haar; 3. Greisenalter. *pl.* סֵיבְתִין Gn 44, 20 dass.; 3. Würde eines Gelehrten.

סִיג *h. m.* 1. Schlacke; 2. unedles Metall; 3. Blütenstaub (?).

סִיג *h.* s. סוּג.

סִיג *a.* s. סוּג.

סְיָג *h. m.* Einfriedigung, Umzäunung.

סְיָגָא *a. m., ind.* סְיָג Mi 7, 4 (MS סְיָג) dass.

סִינָא *a. m.* Zweig (?).

סִיד *h.* s. סוּד.

סִיד *a.* s. סוּד.

סִיד *h. m.* 1. Kalk; 2. ein Enthaarungsmittel.

סַיָּד *h. m.* 1. Kalkbrenner; 2. Kalkbewerfer.

סִידָא (Dt 27, 2) *a. m.* Kalk.

סֵיהֲרָא (Gen 37, 9) *a. m.* Mond.

סִיוָאָה (?) *a. m.* aus Siwa (?).

סִיוּגְתָא *a. m., c.* סִיוּגַת Mi 7, 4 Einfriedigung.

סִיּוּד *h. m.* Tünchen.

סִיוּטָא *a. m.* Erschütterung, Schrecken.

סִיּוּם *h. m.* Schluß.

סִיּוּמָא *a. m.* dass.

סִיוָן (Est II 8, 9) Name des 3. Monats (Juni).

סִיּוּעַ *h. m.* Hilfe.

סִיּוּעָא *a. m.* dass.

סִיּוּפָא *a m., pl. c.* סִיּוּפֵי Am 8, 2 Spätling, Spätfeigen.

סְיָח *h. m.* männl. Eselsfüllen.

סַיָּחָא *a. m.* Schwimmer.
סְיָחָה *h. f.* weibl. Eselsfüllen.
סִ חָה *h. f.* Rede.
סִיחוֹן männl. Personenname.
סִיט *h. m.* 1. ein Längenmaß (Entfernung der Spitze des Daumens und des Zeigefingers?); 2. s. סֶט.
סַיְטְנָא(?) *a. m.* der abzuweichen pflegt.
סיטנא. כסיטנא (Tos. Kel. BabM II 9) l. כְּפּוּי טְנָא.
סִיטוּסִימָה *gr. f.* (σιτισμός) Nahrung.
סִיכָה *h. f.* (profanes) Salben, Ölen.
סימא (ExJI 32, 20) l. סוּמָא, s. סוּמְתָא.
סִימָה *h. f.* Schatz.
סִימוּנָא *a. m.* eine Rohrart.
סִימָנָא *a. m.* Schatz.
סִימְתָא *a. f., pl.* סִימָן Gn 43, 23 dass.
סְיָנָא I *a. m., c.* סְיָן Jes 10, 6 Kot.
סְיָנָא II *a. m.* eine Kopfbedeckung.
סֵינָא *a. m., c. s.* סֵינֵיהּ Dt 25, 9 Schuh, Sandale.
סִינַי 1. Name des Berges der Gesetzgebung; 2. Bezeichnung eines kenntnisreichen Gesetzeskundigen.
סְיָנְקִי *h. m.* aus Sijan.
סִיס *h. m.* Faser.
סִיסָא *a m., pl. d.* סִיסַיָּא Nu.JI 15, 38 dass.
סִיסַי, סִיסִי männl. Personenname.
סִיסְיָא *a. m.* Unzufriedenheit.
סִיסִין I *a. m. pl.* Kamillentee (*Matricaria Chamomilla*).
סִיסִין II 1. Ortsname; 2. männl. Personenname.
סֵיסַם *x. m.* Teakholz (I. Low).
סִיסָנָא *a. m.* Dattelrispe.
סִיסְרָא männl. Personenname.
סיע *h. Pi.* helfen, unterstützen.
סיע *a. Pa. pf.* 3 *f. sg.* סְיָעָא (l. סַיְּעָא) Koh 2, 9 dass. *Itpa.* 1. *pt. pl.* מִסְתַּיְּעִין Mi 4, 14 sich zusammenscharen; 2. Hilfe erhalten, gelingen.
סִיעָא *a. m.* Gesellschaft.
סְיָעָא *a. m., c. s.* סְיָעֲנָא Thr 4, 17 (nicht im MS) Hilfe.
סִיעֲדָא (Lv 26, 37, MS תְּקוּמָה) *a. m.* Hilfe.
סִיעָה *h. f.* Schar, Gesellschaft, Genossenschaft.
סִיעֲתָא *a. f., pl.* סִיעָן Nu 24, 24 dass.
סַיַּעְתָּא *a. f.* Hilfe.
סַיִף *h. m.* Schwert.
סַיְפָא, סֵיפָא I *a. m., c. s.* סֵיפָךְ Gn 27, 3 dass.
סֵיפָא II *a. m.* Ende.
סִיפָא *x. m.* Apfel.
סְיָפָא *a. m.* 1. *pl. c.* סְיָפֵי Dt 4, 32 Ende; 2. *pl. c.* סְיָפֵי Mi 7, 1 Spätfrucht.
סַיָּפָא *a. m.* Schwertträger.
סְיָפוֹת *h. f.* Spätfrüchte (von Feigen, Datteln).
סיקא (ExJII 7, 19) l. קִיסַיָּא mit Cod. Vat., s. קִיסָא.
סִיר *h. m.* Topf.
סִירָא I *a. m.* Panzer.
סִירָא II männl. Personenname.
סַיָּרָא *a. m.* Untersucher, Spion.
סִירָא, סִירָה I *h. f., pl.* סִירְיוֹת Dornbusch.
סִירָה II *h. f.* 1. Einfriedigung; 2. Iris des Augapfels.
סֵירוּב *h. m.* Ablehnung.
סֵירוּג *h. m.* 1. Flechten; 2. Weise des Flechtens (mit Überspringung des Mittelgliedes).
סֵירוּחַ *h. m.* Übelriechendes.
סֵירוּי *h. m.* Entartung.
סֵירוּס *h. m.* 1. Kastrieren; 2. Umkehren (der Ordnung).
סֵירוּף *h. m.* Verbrennen.
סִירְתָא *a. f., pl.* סִירִין Jes 34, 13, סִירָן, סִירָוָן Dornbusch.
סִיתָא (Lv 22, 28) *a. f.* Mutterschaf.
סַךְ *gr. m.* (κάσις) Bruder.
סְכָא (später auch *h.* סַךְ) *a. m.* Summe, Zahl.
סְכָא I *a.* summieren.
סְכָא II *a.* 1. *pf.* 1 *sg. c. s.* סְכֵיתֵיהּ Nu 24, 17 schauen; 2. hoffen. *Pa. pt. c. pron* מְסַכֵּינָא Hb 2, 1 (MS מְסַכְּינָא), *pl.* מְסַכַּן Jes 17, 13 (MS מְסַכַּן) ausschauen,

erwarten. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִסְתַּכִּיאוּ Gn 18, 16 ausschauen; 2. hoffen, lauern.

סָכָה *h.* schauen.

סֻכָּה *h. f.* 1. Laubhütte; 2. Hütte des Hüttenfestes. *pl.* סֻכּוֹת, חַג הַס׳ 1. Hüttenfest (vom 15.—21. Tischri); 2. Name eines Mischnatraktats.

סַכְוָאָה (Jes 21, 6, MS סָכוּאָה) *a. m.* Späher, Wächter.

סִכּוּי *h. m.* Hoffnung.

סִכּוּיָא *a. m.* dass.

סִכּוּךְ *h. m.* 1. Bedecken; 2. Bedachung.

סְכוּכִית I *h. f.* Glas.

סְכוּכִית II *h. f.* überhängend, hervorragend.

סָכוּלָא *a. m.* 1. Verstand; 2. Verständiges.

סְכוּם *h. m.* 1. Zahl, Summe; 2. Zählung.

סְכוּמָא *a. m., c.* סְכוּם Ex 5, 8 B., סָכוּם Ex 5, 18 B. dass.

סִכּוּן *h. m.* Gefährdung.

סִכּוּף *h. m.* Qual, Elend.

סיכורא (bAbZ 29ᵃ) l. סִכּוּרָא.

סִכּוּת (Am 5, 26) Name einer Gottheit.

סֻכּוֹת. ס׳ בְּנוֹת (2 K 17, 30) dass.

סָכוּתָא *a. f.* 1. Nu 23, 14 Umschau; 2. Gn 31, 49 Warte; 3. Thr 4, 17 (nicht MS) Hoffnung; 4. Ortsname.

סָכֵי *h. m.* סְכֵי שֶׁמֶשׁ blinzelnd (eigentl. Sonne schauend).

סָכְיָא *a. m.* 1. Schauender; 2. KohR 9, 18 l. mit Ausg. Pes. סָבָא.

סִכְיוֹנָא *h. m.* Hoffnung.

סַכִּין *h. m.* Messer.

סַכִּינָא (Gn 22, 6) *a. m.* dass.

סכך I *h. Pi.* סִכֵּךְ, *Po.* סוֹכֵךְ 1. decken, bedecken; 2. eine Bedachung machen. *Pu.* bedacht sein. *Hi.* dass. הֵיסֵךְ רַגְלָיו seine Notdurft verrichten. *Hitp. Hitpo.* bedeckt werden.

סכך II *h. Hi.* flechten, weben. *Pilp.* סִכְסֵךְ umschnüren, in ein Netz stecken.

סְכַךְ *a.* flechten. *Pa.* dass. S. auch סְבַךְ.

סְכָךְ *h. m.* Bedeckung, Bedachung.

סְכָכָא *a. m.* dass.

סְכָכָה *h. f.* dass.

סכל *h. Hitp.* הִסְתַּכֵּל 1. betrachten; 2. nachdenken.

סכל I *a. Aph.* אַסְכֵּיל 1. belehren; 2. einsichtig sein. *Itpa. inf.* אִסְתַּכָּלָא Gn 3, 6 einsichtig werden; 2. *pt.* מִסְתַּכַּל Nu 21, 9 betrachten, beachten.

סכל II *a. Aph. pf.* 2 *sg.* אַסְכֵּילְתָּא Gn 31, 28 töricht handeln. *Itpa. pf.* 1 *sg.* אִסְתַּכֵּלִית 2 S 24, 10 töricht sein.

סַכְלָא *a. m.* töricht, Tor.

סָכְלָא *a. m.* Einsicht.

סַכְלָנוּתָא *a. f.* dass.

סְכוֹלַסְטִיקָא *gr. m.* (σχολαστικός) Advokat.

סָכְלְתָנָא *a. m., ind.* סָכְלְתָן Gn 41, 33 verständig.

סָכְלְתָנוּתָא *a. f., ind.* סָכְלְתָנוּ Ex 31, 3 Einsicht.

סָכַם *h.* summieren. *Hi.* 1. übereinstimmen; 2. meinen.

סְכַם *a.* 1. summieren; 2. zustimmen. *Aph. pt.* מַסְכִּים Ct 8, 13 zustimmen, übereinstimmen. *Itpe.* beschlossen werden.

סַכְמוּתָא *a. f.* Beschluß, Bestimmung.

סכן *h. Pi.* gefährden. *Pu. pt.* gefährdet. *Hitp.* in Gefahr geraten, gefährdet sein.

סְכַן *a.* in Gefahr geraten. *Pa. pt. pass. f.* מְסַכְּנָא 2 S 22, 5 gefährden. *Aph.* Gefahr verursachen. *Itpa.* in Gefahr geraten.

סָכְנָא Ortsname.

סַכָּנָה *h. f.* Gefahr. סַכָּנַת נְפָשׁוֹת Lebensgefahr.

סִכְנְיָא Ortsname.

סִכְנִין, סִכְנֵי Ortsname.

סכנין (BerR 19) l. סָבְנִין, s. סָבְנָא.

סכניתא l. סַבְנִיתָא.

סַכַּנְתָּא *a. f., c.* סַכַּנַת Thr 5, 9 (MS סַכָּנַת) Gefahr.

סכום s. סָגוֹם.

סַכְסָא *a. m.* dumm.

סַכְסִיתָא (?) *a. f.* Koralle.

סְכְסֵךְ I s. סוּךְ II.
סַכְסֵךְ II s. סָכַךְ II.
סַכְסָנָא a. m. dumm.
סָכַף h. quälen. *Pi. Hi.* dass.
סְכַף a. dass.
סכר I *Ni.* verstopft werden. *Hitp.* eingeengt werden (?).
סכר a. *Pa.* 1. verstopfen; 2. l. סְבַר. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִסְתְּכַרוּ Gn 8, 2 verstopft werden. *Itpa.* dass.
סַכָּר h. m. Verstopfer (von Wasserläufen für den Fischfang).
סִכְרָא, סֻכְרָא a. m. 1. Jes 19, 10, MS סִיכְרָא (סִכְּרָא?) Verstopfung, Damm; 2. Verschluß, Schloß.
סִכְרָא Ortsname.
סִכְּתָא a. f., *pl.* סִכִּין Dt 23, 14 1. Dorn; 2. Pflock; 3. Pflugschar; 4. Münzstempel.
סַל h. m. Korb.
סַלָּא (Gn 40, 17) a. m. dass.
סלא h. *Pi. Hi.* in die Höhe bringen.
סלא a. *Aph.* verachten, verwerfen.
סֶלָּא lat. f. (*sella*) Sessel.
סְלָא s. סַלְּתָא.
סַלְבּוֹנָא a. m. ein Teil der weibl. Kleidung.
סַלְגִּיתָא, סַלְגִּיתָא a. f. Korb.
סלגורין l. סְגַלְרִין.
סָלַד h. 1. zurückzucken; 2. (von der Nase) vorspringend, aufgestülpt. *Pi.* Unzucht treiben (zwischen Weibern).
סְלָו s. סְלָיו.
סִלְוָא a. m. 1. *pl. d.* סִלְוַיָּא Ct 2, 2 Dorn; 2. Verletzung durch Dornen.
סְלֶוְכְיָא s. סְלֶוְקְיָא.
סלולה (AbZ II 7) l. סְלִילָה.
סִלּוֹן h. m. Dorn.
סִילְוָנִי gr. männl. Personenname (Σιλουανός).
סִלּוּק h. m. 1. Entfernen; 2. Aufhören; 3. Tod.
סְלֶוְקְיָא gr. Ortsname (Σελεύκεια).
סְלוּתָא a. f. Unrat.
סָלַח h. verzeihen. *Ni.* verziehen werden.
סְלַח a., *pt.* סָלַח Ex 34, 7 dass. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *pl.* תְּסַלְּחוּן Nu 18, 1 Verzeihung erwirken; 2. *inf.* סַלָּחָא Jes 55, 7 verzeihen.
סלטא l. סַלְּתָא.
סיליי s. כיליי.
סְלָיו h. m. Wachtel.
סְלָיו (Ex 16, 13, MS סְלָו) a. m. dass.
סְלִיוֹן (jMaaser. 52ᵃ) l. עֶלְיוֹן.
סְלִיחָה h. f. 1. Verzeihung; 2. Sühnritus.
סְלִיחוּתָא a. f., c. סְלִיחוּת Jer 8, 15 Verzeihung.
סְלִיחְתָא a. f., c. סְלִיחַת Jer 14, 19 (MS סְלִיחוּת) dass.
סָלִיל h. m. 1. Spule (im Weberschiffchen); 2. dünnes Rohr.
סְלִילָה h. f. Körbchen.
סוּלְיָסָה, סוּלְיָם lat. m. pl. (*solea*) Sandale.
סוּלְיַם lat., *pt.* מְסוּלְיָם nur mit Sohle versehen.
סְלִיקָא a. m. Mangold (*Beta vulgaris*).
סוּלִיתָא s. סוּלְיַם.
סִלְיָתָא a. f. Nachgeburt.
סִלְכָּא (?) männl. Personenname.
סָלַל I h. springen. *Ni.* sich erheben. *Pi. Po.* Unzucht treiben (zwischen Weibern). *Pilp.* סִלְסֵל erheben. *pt. pass.* מְסֻלְסָל bevorzugt.
סלל II h. *Pilp.* סִלְסֵל kräuseln, Locken machen.
סֻלָּם h. m., *pl.* סֻלָּמוֹת 1. Leiter, Stiege. ס׳ מִצְרִי, ס׳ צוֹרִי ägyptische, tyrische Leiter (verschiedene Arten der Leiter). סֻלָּמָהּ שֶׁל צוֹר Tyrische Leiter (Küstenstraße südlich von Tyrus); 2. ein Kleidungsstück des Weibes; 3. Stufe.
סֻלְמָא (Gn 28, 12, MS סוּלְמָא) a. m. dass.
סַלְמַי männl. Personenname.
סַלְמַנְדְּרָא gr. f. (σαλαμάνδρα) Salamander.
סֻלְמְנְטוֹן gr. m. (vgl. ἕλμινθος) Kornwurm. תסלמנטון LvJI 26, 10 MS, l. מְסֻלְמְנְטוֹן vom Kornwurm gefressen.
סִילוֹן gr. m. (σωλήν), *pl.* סִילוֹנוֹת 1. Rinne, Rohr, Wasserleitung; 2. Strahl; 3. Harn.

סִילוֹן *gr. m.* (σελλίον) Sessel.
סָלָאנָא *a. m.* Schlacke.
סִילָנִי *gr.* männl. Personenname (Σιλανός).
סִלְסוּל I *h. m.* Vorzug, Auszeichnung.
סִלְסוּל II *h. m.* Kräuseln (des Haars).
סַלְסְלָא *a. m., pl.* סַלְסְלִין Jer 6, 9 hochhängender Zweig.
סַלְסָלָה *h. f.* feingewebter Stoff.
סַלְסִלָּה *h. f.* Korb.
סֶלַע *h. m.* 1. Fels, Stein; 2. ein Gewicht; 3. eine Münze (= 4 Denare). ס׳ צוֹרִי tyrischer Sela. ס׳ מְדִינָה Provinzialsela (1/8 des tyrischen Sela); 4. Geld; 5. Schuppe (?).
סִלְעָא *a. m., pl.* סַלְעִין Gn 20, 16 eine Münze (s. oben).
סָלְעָם *h. m.* Heuschreckenart.
סַלְעֵם *a., pt. pass. f.* מְסַלְעֲמָא Na 3, 11 verderben. *Pass. ipf.* 3 *pl.* יִסְתַּלְעֲמוּן Ob 16 Soc 59 vernichtet werden.
סַלְעֲמוּתָא *a. f.* Vernichtung.
סלף *h. Pi.* verdrehen.
סְלַף *a.* dass. *Itpe.* אִסְתְּלֵיף Est II 6, 10 (MS אִסְתְּלַף) sich verdrehen.
סַלְפִּיד, סַלְפִּידָם, סַלְפִּינְגַּס *gr. m.* (σάλπιγξ) Trompete.
סַלְפִּיתָא, סְלֶפְתָּא *gr. f.* (σάλπη) eine Fischart.
סְלִיק, סְלִיקָא *gr.* Ortsname (Σελεύκεια).
סָלַק *h.* beseitigen (?). *Pi.* 1. beseitigen, entfernen; 2. aufheben. *Pu.* entfernt sein, ausbleiben. *Hitp.* 1. sich entfernen; 2. sterben.
סְלַק I, סְלֵיק (Gn 19, 28) *a.* 1. *imp.* סַק Dt 32, 49, *ipf.* 1 *sg.* אֶסַּק Ex 32, 30 aufsteigen. סְלַק דַּעְתֵּיהּ meinen; 2. begegnen; 3. gelingen; 4. heilen. *Pa. pf.* 2 *sg.* 1. סַלֵּיקְתָּא Gn 49, 9 entfernen; 2. *imp.* סַלֵּיק Ri 3, 19 aufhören; 3. entlassen. *Aph. pf.* אַסֵּיק Lv 9, 17 aufsteigen lassen, darbringen. *Itpa. pf.* אִסְתַּלַּק Gn 12, 8 sich entfernen. S. נְסַק.
סְלַק II s. שְׁלַק.
סִלְקָא *a. m.* Mangold (*Beta vulgaris*).
סַלְקוּתָא *a. f.* Speisesack (?).
סלקטרין s. דלקטר.
סילקי. בס׳ jBabM 11ª l. בְּסִילְקֵי *gr. f.* (βασιλική sc. ὁδός) Landstraße.
סלקי 1. l. פִּילָקֵי; 2. l. כַּלְקֵי.
סְלִיקְיָא *gr.* Ortsname (Σελεύκεια).
סַלְקַנְדִּית, סלקנדוית l. שַׁלְקוֹנִית (I. Löw).
סְלִיקוּס 1. *gr.* männl. Personenname (Σέλευκος); 2. s. סְלִיקְיָא.
סְלִיקוּסְתָּא *x. f.* Bukett.
סְלִיקָרָאוּת *gr. f.* (vgl. σηρικάριος) Seidenweberei.
סְלִירָא *gr. m.* (σελλάριον) Sessel.
סְלָרִין *gr. m.* (σαλάριον) Lohn.
סוֹלֶת I *gr. f.* (ψίλωθρον) ein Mittel zum Haarvertilgen.
סֹלֶת II s. סוֹלֶת.
סלת *h. Pi.* Weizengries machen, aussieben. *Pa.* ausgesiebt sein.
סַלָּת *h. m.* Griesbereiter.
סְלַת *a.* Späne machen. *Pa.* dass.
סִלְתָּא I *a. f.* Dornrute.
סִלְתָּא II *a. m.* Span, Bast.
סַלְתָּא, סִלְתָּא *a. f.* Korb.
סִלְתָּא *a. f.* Kehricht (?).
סֻלְתָּא s. סוֹלְתָּא.
סַלְתָּנִית, סְלֶתְנִית *h. f.* eine eingesalzene Fischart (Ährenfisch, *Atherina*).
סַלְתָּנִיתָא *a. f.* dass.
סַם I *h. m., pl.* סַמִּים, סַמְמָנִים, סַמָּנִין 1. Pulver, Spezerei; 2. Farbstoff; 3. Medizin. *pl.* Reagentica zur Feststellung des Menstrualblutes. ס׳ חַיִּים Heilmittel; 4. ס׳ הַמָּוֶת Gift.
סַם II *gr. m.* (σμῆμα) Lampenruß.
סַמָּא *a. m., pl.* סַמְמָנִין Jer 46, 11 (MS סַמָּמְנִין) 1. Pulver; 2. Medizin. ס׳ דְשִׁנְתָּא Schlafmittel (*Narcoticum*); 3. ס׳ דְמִלְּתָא, ס׳ דְכֹלָּא Hauptsache; 4. Gift; 5. männl. Personenname.
סֵימָא I *gr. m.* (ἄσημον) Silber.
סֵימָא II *gr. m., pl.* סֵימָוָן (Jer 4, 21, MS סִימָוָן) (σημαῖα) 1. Feldzeichen; 2. Bildsäule.

סָמָא *h., pt.* סוֹמָא blind, *pt. pass.* סָמוּי 1. geblendet, blind; 2. unsichtbar gemacht. *Ni.* 1. erblinden; 2. geblendet werden. *Pi.* 1. blenden; 2. als blind ausgeben. *Hitp.* blind werden.

סְמָא *a., pt. pl.* סָמַן Ze 1, 17 (MS סָמַן) blind sein. *Pa.* 1. blind machen; 2. wegwischen, streichen. *Itpe. pf.* 3 *pl. f.* אִסְתַּמְיָן Est II 5, 1 erblinden.

סַמָּאֵל Name des Anklägerengels.

סְמָאלָא *a. m., c. s.* סְמָאלֵיהּ Jon 4, 11 (Soc 59 סְמָלֵיהּ) links. S. סְמָלָא.

סַמְבַּטְיוֹן *gr.* Name eines Flusses (Σαββάτιον).

סומבק l. סֶבָק *lat. m.* (*sebaceus*) Talglicht.

סְמִידָא *gr. m.* (σεμίδαλις) Weizengries.

סמדאה l. סַמְרָאָה.

סְמָדַר *h. m.* Blüte.

סְמָדְרָא *a. m., ind.* סְמָדַר Jes 18, 5 dass.

סמדרקום l. סְמַרְדְּקוֹס.

סְמִידְתָא *gr. f.* (σεμίδαλις) griesähnliches Präparat (?).

סמה (jKeth 31[d]) l. סֵינָה, s. סֵינָא.

סָמָה s. סָמָא.

סִמּוּי *h. m.* Blenden.

סָמוּךְ *h. m.* 1. nahe; 2. fest.

סָמוֹךְ *h. m., pl.* סְמוֹכוֹת Stütze. ס׳ הָרַגְלַיִם Lappenpolster amputierter Beine.

סְמוּכִין *h. m. pl.* benachbarte Stellen der Schrift, zur Auslegung der einen nach der anderen benützt.

סִמּוֹקָא (Gn 25, 30) *a. m.* rot.

סָמוֹקָא *a. m., ind.* סָמוֹק Gn 25, 25 dass.

סִמּוֹקַיְד männl. Personenname.

סִמּוֹקְרָא *a. m.* rot.

סָמוּתָא *a. f.* Blindheit.

סִמְטָא *a. m.* Geschwür (Furunkel?).

סֵימְטָא *lat. f.* (*semita*), *pl.* סֵימְטִיּוֹת 1. Pfad; 2. Gasse.

סִימַי *gr.* männl. Personenname (Σίμων).

סַמְיָא *a. m.* 1. *pl.* סָמַן Jes 42, 16 Soc 59 blind; 2. männl. Personenname.

סַמְיוּת *h. f.* Blindheit.

סַמְיוּתָא (Dt 28,28, MS סָמְיוּתָא) *a. f.* dass.

סְמִיכָה *h. f.* 1. Anlehnung; 2. Aneinanderrücken; 3. Handaufstemmung (beim Opfer, bei der Ordination); 4. Stütze.

סְמִיכוּתָא *a. f.* dass.

סִמְיוֹן *gr. m.* (σημεῖον) Zeichen.

סָמֶךְ Name des 15. Buchstabens im hebr. Alphabet.

סָמַךְ *h.* 1. stützen; 2. anlehnen; 3. dicht machen; 4. nach dem daneben Genannten auslegen; 5. die Hand aufstemmen (beim Opfer, bei der Ordination). *pt. pass.* סָמוּךְ 1. nahe; 2. stark, fest. *Ni.* 1. angelehnt werden; 2. ordiniert werden. *Pi.* stützen. *Hi.* festmachen. *Hitp.* sich lehnen.

סְמַךְ *a., ipf.* יִסְמוֹךְ Ex 29, 10 1. stützen; 2. sich stützen; 3. nahe bringen; 4. ordinieren. *pt. pass.* סְמִיךְ 1. *pl.* סְמִיכִין Nu 2, 12 nahe; 2. stark, fest. *Pa.* 1. fest machen; 2. Sicherung geben. *Aph.* 1. eine Stütze beibringen; 2. festmachen. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִסְתְּמִיכוּ Gn 18, 4 sich stützen.

סָמְכָא *a. m.* 1. Ex 38, 27 Unterlage; 2. Est II 1, 4 Lager.

סְמָכָא *a. m.* 1. *ind.* סְמָךְ Gn 2, 18 Stütze; 2. Zuverlässigkeit.

סֻמְכָּא *a. m., c. s.* סֻמְכֵּיהּ Jer 52, 21 Dicke.

סַמְכוּ Name eines Sees (*Semechonitis*).

סְמַכְוָתָא *gr. f. pl.* (συμμαχία?), *ind.* סְמַכְוָן Ez 17, 23 Hilfstruppen.

סְמַכְּנָא *a. m., c. s.* סְמַכְּנִי 2 S 22, 3 Stütze.

סְמָכוֹס *gr.* männl. Personenname (Σύμμαχος).

סָמָל *h. m., pl.* סְמָלִים abgetragene Kleider (?).

סֶמֶל *h. m.* Bild.

סְמָלָא (Nu 20, 17) *a. m.* linke Hand.

סִמְלוֹן *h. m.* Jochzapfen (?).

סְמַלְיוֹן männl. Personenname.

סמלק, viell. zu lesen סַמְבַּק *x. m.* arabischer Jasmin (*Jasminum sambac*).

סְמָמִית *h. f.* Eidechsenart (Gecko?).

סְמְמִיתָא *a. f.* Eidechsenart (Gecko?).

סַמְמָן(?) *h. m., pl.* סַמְמָנִיּוֹת, s. סַם.

סַמְמָנִין *a. m. pl.*, s. סַמָּא.

סִימוֹן *gr.* männl. Personenname (Σίμων).

סמן *gr.* (vgl. סִימָן) *Pi.* bezeichnen. *Pu. pt.* gezeichnet.

סמן *gr. Pa.* Zeichen (Omen) geben. *Itpa.* mit Zeichen versehen sein.

סִימָן *gr. m.* (σημεῖον?), *pl.* סִימָנִין 1. Zeichen; 2. Kennzeichen, insbes. der Geschlechtsreife; 3. Halsgefäße des zu schlachtenden Tieres (Luftröhre und Speiseröhre); 4. Vorzeichen; 5. Siegel; 6. *pl.* סִימָנִיּוֹת diakritisches Zeichen; 7. Marke.

סִימָנָא *gr. m., pl.* סִימָנִין dass.

סוּמָנָא *gr. m.* (σημεῖον), *pl.* סוּמָנִין Jes 28, 25 (MS סִימָנִין) Grenzzeichen.

סִימַנְטוֹר *gr. m.* (σημάντωρ) Anführer.

סִימַנְטֵירִין *gr. m.* (σημαντήριον) Siegel.

סִימוֹנְיָא *gr.* Ortsname (Σιμωνιάς).

סמניירא (jSabb 8[b]) l. סִמְלוֹנְיו, s. סִמְלוֹן.

סמנוס, סמנים l. אֲמָנוֹס.

סמס (jSchek 48[d]) l. מְמַסְמֵס, s. מְסַס.

סֵימִס *lat. m.* (*semis*) 1. ein halber As; 2. ein Halbwisser.

סִימִיסְרִיקוֹן *gr. m.* (σημισηρικόν) halbseiden.

סמפולייגא l. סַמְפִּירִינָא.

סִמְפּוֹן I *gr. m.* (συμφωνία) Doppelflöte.

סִמְפּוֹן II *gr. m.* (σύμφωνον), *pl.* סִמְפּוֹנוֹת 1. Vertrag; 2. Vertragsdokument; 3. Kodizill; 4. stillschweigende Voraussetzung.

סִמְפּוֹן III *gr. m.* (σίφων), *pl.* סִמְפּוֹנוֹת 1. Röhre; 2. Bronchie; 3. Bronchialverzweigung.

סִמְפּוֹנָא *gr. m.* (σίφων) 1. dass.; 2. Leberrohr (Gallenkanal).

סוּמְפּוֹנְיָא, סוּמְפּוֹנְיָה *gr. f.* (συμφωνία) Doppelflöte.

סמפניא (Midr. Teh. 12)?

סִמְפּוֹרָא *a. m., pl.* סַמְפּוֹרִין Jes 41, 15 (so MS Lond.; Soc 59 סִמְפּוֹרִין) Spitze.

סַמְפִּירִינָא, סַמְפּוֹרִינוֹן, סַמְפִּירִינוֹן *gr. m.* (σαπφείρινον) Saphir.

סְמַק *a.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יִסְמְקוּן Gn 49, 12 rot sein; 2. rot werden. *Pa.* 1. *pt. pass. pl.* מְסַמְּקֵי Ex 26, 14 rot machen; 2. beschämen; 3. *pf.* 3 *pl.* סַמִּיקוּ Thr 4, 7 rot werden. *Aph.* rot werden.

סֻמָּקָא (Gn 25, 30) *a. m.* rot.

סֻמָּקָא *a. m.* 1. *ind.* סֻמָּק Lv 13, 30 dass.; 2. (vom Wein) hellrot.

סַמְקִי Ortsname.

סֻמָּקִי männl. Personenname.

סומקינו (PesR 29) l. וּמַקְרִיבוֹ.

סֻמְקָנָא *a. m., ind.* סֻמְקָן Ex 28, 17 ein roter Edelstein.

סֻמְקְנוּתָא *a. f.* Röte.

סַמְקְרָיָא *a. m.* bräunlich, rötlich.

סמר *h. Pi.* 1. Nägel einschlagen; 2. annageln. *Pu. pt.* mit Nägeln beschlagen.

סמר I *a. Pa.* dass.

סמר II *a. Itpe. imp.* אִסְתְּמַר Ex 23, 21 sich hüten, sich in Acht nehmen.

סַמְרָאָה *a. m.* Bewohner eines ägyptischen Bezirks.

סַמַרְדְּקוֹס *gr. m.* (σαμάρδακος) Gaukler.

סְמַרְטוּט *h. m.* Lumpen.

סְמַרְטוּטָא *a. m.* dass.

סמרטי s. סַרְמָטִי.

סמרטיה l. סַרְמַטְיָא.

סְמָרְטִיקֵי *gr. f.* Samarien (Σαμαρειτική).

סמרמורת s. צְמַרְמוֹרֶת.

סֵמְרוֹן *gr. tr.* (σήμερον) heute.

סמרוסי l. אַבְרוֹסִי.

סַמְתֵּירָא, סַמְתּוֹרָא *a. m.* 1. blutstillendes Mittel; 2. Pflaster, Schminke.

סַמְתַּר *a.* ein blutstillendes Mittel auflegen.

סַמְתְּרָא s. סַמְתּוֹרָא.

סֵין s. סֵינִין.

סְנֶה *h. m.* Brombeerstrauch (*Rubus discolor*).

סְנָא *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* סְנוֹ Gn 37, 8 hassen; 2. häßlich sein. *Pa. pt.* מְסַנֵּא Hasser.

סְנָאָה männl. Personenname.

סְנָאָה *a. m.* Haß.

סָנְאָה *a. m., pl. c. s.* סָנְאוֹהִי Dt 7, 10 Hasser, Feind.

סִנְאֲתָא *a. f., ind.* סִנְאָה Nu 35, 20 Haß, Feindschaft.

סוּנְבָּא (?) *gr. f.* (συμβάν) Zufall.

סַנְבַּטְיוֹן *gr.* Flußname (Σαββάτιον).

סנביטין (l. סַרְבִּיטִין), s. סַרְבִּיט.

סְנְבּוֹל *gr. m.* (συμβολή) Beitrag zu gemeinsamer Mahlzeit.

סִנְבְּרַי Ortsname.

סִנְגְּלָרִין *gr. m. pl.* (σιγγουλάριοι) Gardereiter.

סְנֵיגוֹר *gr. m.* (συνήγορος) Anwalt, Verteidiger.

סְנֵיגוֹרָא *gr.* männl. Personenname (Συνήγορος).

סְנֵיגוֹרְיָא *gr. f.* (συνηγορία) Verteidigung.

סניגורים (jSanh 28[d]) l. סִנְגְּלָרִין.

סְנֵיגְרוֹן *gr. m.* 1. (συνήγορος) Verteidiger, Verteidigung; 2. l. כְּסִיגָרוֹן.

סְנֵיגוֹרִיתָא *gr. f.* Verteidigerin.

סְנֵיגוֹרֶת *gr. f.* dass.

סִינוֹדְיָא *gr. f.* (συνοδία) Begleitung.

סַנְדִּיוֹת *h. f. pl.* ein dem Portulak ähnliches Kraut.

סַנְדָּל *gr. m.* (σάνδαλον) 1. Sandale; 2. Fußbeschlag; 3. Unterlage; 4. Seezunge (*Solea vulgaris*); 5. eine Mißgeburt in Gestalt dieses Fisches (*Foetus compressus*).

סַנְדְּלָא *gr. m., pl.* סַנְדְּלִין Jes 11, 15 Sandale.

סנדלפון, סנדלבון l. סַנְדַּלְכּוֹן *gr. m.* (vgl. Σαρδονύχιον) ein Edelstein.

סַנְדֶּלְפוֹן *gr.* Engelname (Συνάδελφος).

סַנְדְּלָר *gr. m.* (σανδαλάριος) Sandalenverfertiger.

סַנְדִּיקוֹס, סַנְדִּיקְנוֹס *gr. m.* (σύντεκνος) Gevatter, der das Kind bei der Beschneidung auf den Knien hält.

סונדוקרוס l. סִינְקְתֶדְרוֹס.

סַנֶדְרִי *gr. f.* (συνέδριον), *pl. hebr.* סַנֶדְרִיּוֹת, סַנֶדְרָאוֹת, *aram.* סַנֶדְרִין Tribunal, Kollegium.

סַנְדְּרִיאוֹס *gr. m.* tapfer.

סַנְדְּרָנָא *gr. m.* (vgl. συνέδριον) Mitglied des Tribunals.

סְנֶה *h. m., pl.* סְנָאִין, סְנָיִין Brombeerstrauch (*Rubus discolor*).

סַנְהֶדְרִי, סַנְהֶדְרִין (Ct 4, 1) *gr. f.* (συνέδριον) 1. *pl. hebr.* סַנְהֶדְרִיּוֹת, *aram.* סַנְהֶדְרְוָן Tribunal; 2. Name eines Mischnatraktats.

סַנּוֹא *h. m.* Hasser.

סְנוּאֲתָא (Dt 21, 15) *a. f.* gehaßte (Frau).

סְנוּנִית *h. f.* Schwalbe.

סְנוּנִיתָא (Jer 8, 7) *a. f.* dass.

סְנוּקָא *a. m.* Mangel (?).

סְנוֹקֶרֶת *h. f.* Faustschlag.

סַנְוֵר *a.* blenden.

סַנְוֵרִים *h. m. pl.* Blindheit.

סַנְוַרְתָּא *a. f.* Helm.

סְנוּתָא, סְנְוָתָא *a. f.* Haß, Feindschaft.

סַנְוָתָאָה (?) *a. m.* Nabatäer.

סָנַט *h.* schmähen.

סַנְטֵיר *h. m.* Wächter.

סַנְטֵירָא *a. m.* dass.

סוּנְטְמָא *gr. f.* (σύνθημα) Einrichtung.

סִינְטוֹמוֹס *gr.* (συντόμως) kurzweg.

סַנְטֵר *h. m.* (vgl. סִטְרָא) Seite, Hüfte.

סַנְטֵר *h.* nachtragen.

סְנָטוֹר, סְנָטוֹרָא *gr. m.* (σενάτωρ) Ratsherr.

סַנְטָרוּתָא *a. f.* Besoldung des Wächters.

סְנָטוֹרְיָה *lat. m. pl.* (*senatoria*) Senatorenkleidung.

סַנְטַרְיוּתָא *a. f.* Wächteramt.

סנטרוק (Sed. Ol. R. 30) l. נִיקְטוֹר (?).

סַנְיָא I *a. m.* Brombeerstrauch (*Rubus discolor*).

סַנְיָא II *a. m.* 1. häßlich, schlecht; 2. Schlechtigkeit.

סַנְיָא III *a. m.* ein Darm.

סִנְיאֲתָא (Koh 9, 1, MS סִנְאֲתָא) *a. f.* Haß, Feindschaft.

סַנְיוּתָא *a. f.* dass.

סֵינִין (viell. = שְׁנִין) *h. m. pl.* Zapfen.

סָנִיף *h. m.* 1. Ansatz; 2. Stütze; 3. Keil oder Spannholz der Säge; 4. Ergänzung.

סְנִיפָא *a. m.* dass.
סִינְיָרָאָה *a. m.* aus Syene stammend.
סָנַן *h.* läutern. *Pi.* seihen. *Pu.* läutern. *Hitp.* geläutert werden.
סְנַן *a.* dass. *Pa.* dass.
סנסין l. סַנְסִין, s. סָגוֹס.
סַנְסַן *h. m.* 1. Dattelrispe; 2. männl. Personenname.
סַנְסְנָא *a. m.* dass.
סָנַף *h.* zusammennehmen.
סנף *a. Itpa.* zusammenkommen.
סִינְפּוֹן s. סִימְפּוֹן II.
סְנַפִּר *h. m.* Flosse, Floßfeder.
סַנְפִּירִינוֹן s. סַמְפִּירִינוֹן.
סְנַפְּתָא Ortsname.
סָנַק *h.* drücken. *Pi.* dass.
סנק *a. Pa.* erdrücken(?).
סונקטרין l. סוּנְקָתֶדְרוֹן.
סְנְקְלֵיטוֹס, סִנְקְלֵיטוֹן *gr. m.* (σύγκλητος) Ratsherr.
סִנְקְלֵיטִין *gr. m.* (vgl. σύγκλητος) Rat.
סִנְקְלֵיטִיקוֹס *gr. m.* (συγκλητικός) Ratsherr.
סנקלטורי l. סְקְלְטוֹרֵי, s. סְקְלְטוֹר.
סנקנירקים l. סִנְקְלֵיטְקִין, s. סִנְקְלֵיטִיקוֹס.
סַנְקָתֶדְרוֹס, סוּנְקָתֶדְרוֹן *gr. m.* (συγκάθεδρος) Beisitzer (eines Gerichtshofs).
סִנָּר *h. m.* Leibgurt.
סינרא l. סִבְּרָא.
סוּנֵיתָא *gr. f.* (συνήθεια) Gewohnheit. I. Löw vermutet סוּגִיתָא, s. כְּגְיָא II.
סָס *h. m.* Holzwurm.
סָסָא I *a. m.* 1. dass.; 2. Motte.
סָסָא II *a. m.* Granne.
סְסְגוֹנָא (Nu 4, 6) *x. m.* Rotgefärbtes.
ססגוניתא s. סוסכינתא.
סוסכינתא (bJeb 64[b]) l. סַבַּנְתָא?
סְסְמָא *gr. m. pl.* (σύσσημα) verabredete Zeichen.
סַסְמְגוּר *x. m.* eine Konifere?
סוֹסְרָטָא, סוֹסְרָטַי *gr.* männl. Personenname (Σώστρατος).
סִיסְרְנוֹן *gr. m.* (σίσυρνον) zottiger Rock.

סָעַד *h.* 1. stützen, helfen; 2. speisen. *Pi.* helfen.
סְעַד *a.* 1. *imp. pl.* סְעוּדוּ Gn 18, 5 stützen, stärken; 2. speisen. *Pa. imp. pl.* סָעִידוּ Ct 2, 5 (MS סְעוּדוּ) helfen. *Itpa. inf.* 3 *pl.* יִסְתַּעֲדוּן Jes 5, 6 gestützt werden.
סַעַד *h. m.* Zypergras (*Cyperus longus*).
סַעַד *h. m.* Stütze, Hilfe.
סַעֲדָא *a. m.* 1. *c.* סְעֵיד Lv 26, 26 dass. *c. s.* בְּסַעֲדִי Gen 31, 42 B. zu Hilfe; 2. *c. s.* סַעֲדִיךְ Ru 2, 14 (fehlt im MS) Speise.
סָעֲדָא *a. m., pl. c. s.* סָעֲדוֹהִי Lv 20, 5 Helfer.
סְעֻדָּה *h. f.* Mahlzeit.
סַעֲדָנָא *a. m., c.* סַעֲדַן Ri 5, 23 (MS סְעוּדַן) Hilfe.
סְעֻדְתָא (2S 11, 8, MS סְעוֹדְתָא) Mahlzeit.
סְעַדְתָּא *a. f.* Stütze, Stärkung.
סְעוּרָא (Nu 16, 29) *a. m.* Heimsuchung.
סְעוֹרִם männl. Personenname.
סְעוּרָנָא *a. m., c.* סְעוּרַן Mi 7, 4 (MS סְעוּרַן) Heimsuchung.
סְעוּתָא *a. f.* Unrat.
סַעַל (?) *h. m.* Medizin.
סָעַר I *h.* heimsuchen.
סָעַר II *h.* stürmen (vom Meer). *Pi. Hi.* wegwehen. *Pu.* weggeweht sein.
סְעַר I *a., inf.* מִסְעַר 1K 9, 12 (MS מִסְעַר!) nachsehen, untersuchen. *Aph. ipf.* 1 *sg.* אַסְעַר Lv 26, 16 heimsuchen. *Itpe. ipf.* 3 *sg.* יִסְתְּעַר Nu 16, 29 heimgesucht werden.
סער II *a. Itpe. pf.* אִסְתְּעַר 2K 6, 11 beunruhigt werden.
סַעֲרָא (Lv 13, 10) *a. m.* Haar.
סְעֲרָא (Nu 16, 29, MS סְעָרָא) *a. m.* Heimsuchung.
סְעָרָה *h. f.* Sturmwind.
סַעֲרָה *h. f.* Haar.
סְעֲרָנָא (Ho 9, 7) *a. m.* Heimsuchung.
סַעֲרָנָא *a. m., ind.* סַעֲרָן Gn 27, 11 behaart.

סְעָרְתָא *a. f., pl.* סְעָרִין Nu 5, 15 Gerste.
סַף *h. m.* 1. Schwelle; 2. Becken; 3. l. פַּס.
סִפָּא *a. m., pl. d.* סִפַּיָּא Ex 12, 7 1. Schwelle; 2. Pfoste.
סְפָא *a.* 1. *inf.* מִסְפֵּי Ex 27, 3 sammeln; 2. reichen; 3. zuerteilen; 4. umkommen. *Aph.* reichen. *Itpe.* sich fürchten.
סְפָא *a. m., pl.* סְפָיִין Steinlage.
סְפוֹג *gr. m.* (σπόγγος) 1. Schwamm; 2. Lappen; 3. lockeres Gebäck.
סָפַג *gr.* (vgl. σπόγγος) 1. einsaugen; 2. abtrocknen; 3. an sich ziehen, sich zuziehen. *Pi. Hi.* dass. *Hitp.* 1. abgetrocknet werden; 2. sich abtrocknen.
סֶפֶג *gr. m.* Abtrocknen.
סְפוֹגְנִין *gr. m. pl.* lockeres Backwerk.
סְפוֹגָנִית *gr. f.* locker gebacken.
סָפַד *h.* Totenklage anstellen. *Ni.* beklagt werden. *Hi.* Klagefeier abhalten.
סְפַד *a., pf.* 3 *pl.* סְפַדוּ Gn 50, 10 dass. *Aph. pf.* אַסְפֵּיד Thr 1, 18 (MS הַסְפִּידוּ) 1. Totenklage anstimmen; 2. Klagefeier abhalten; 3. an die Brust schlagen (als Ausdruck der Klage).
סִפְדָא (Est II 4, 3, fehlt im MS) *a. m.* Klage.
סַפְדָא *a. m., pl. d.* סָפְדַיָּא Koh 12, 5 Klagesänger.
סַפְדָן *h. m.* dass.
סַפְדָנָא *a. m.* dass.
סָפָה *h.* 1. zerteilen; 2. teilnehmen; 3. wegraffen. *Ni.* weggerafft werden.
סָפָה *h. f., pl.* סְפָיוֹת Rand.
סִפְוָא *a. f.* Lippe.
סִפּוּג *gr. m.* (vgl. σπόγγος) Abtrocknen.
סִפְּוָנִיּוֹת (?) *h. f. pl.* spät reifende Trauben.
סִפּוּף *h. m.* Spätfrucht (?).
סִפּוּק I *h. m.* 1. Vermögen, Kraft; 2. Vorrat.
סִפּוּק II *h. m.* 1. Zusammenschlagen der Hände; 2. Vereinigung.
סִפּוּקָא *a. m.* 1. c. סִפּוּק Jer 31, 1 (MS סוֹפֵּיק) Darreichung; 2. Überfluß.

סִפּוּר *h. m.* 1. Erzählung; 2. *pl.* סִפּוּרִין Aufzählung.
סִפּוּרָא *a. m.* Haarschneiden.
סְפוֹרָה *h. f.* Zahl.
סְפוּרְיָא Ortsname.
סְפוֹת l. סְפָיוֹת, s. סָפָה.
ספח *I h. Pi.* 1. sich vereinigen. *Hitp.* sich anschließen.
סְפַח II s. סְחַף.
סָפַח *h. m.* Nachwuchs (auf dem Brachfeld).
סַפַּחַת *h. f.* Schuppenflechte (bei Aussatz).
סִפְטָא *x. m.* Schachtel, Kasten.
סְפָטִין *gr. m.* (σπαθίον) ein kleines Schwert.
סיפי. ס' סיפנים l. אַפְּסִינְתִּין.
סַפְיָא *a. m.* Furcht.
סְפִידָא (Est II 6, 11, MS הֶסְפֵּדָא) Klage.
סְפִיחַ *h. m.* Nachwuchs (auf dem Brachfelde).
סְפִינָה *h. f.* Schiff.
סופינוס (jBer 13[a]) l. סְבֵירוֹס *gr.* männl. Personenname (Σεβῆρος).
סְפִינְתָא *a. f., pl.* סְפִינָן Dt 28, 68 Schiff.
סְפִיק s. סָפֵק.
סְפֵיקָא *a. m.* 1. Zweifelhaftes; 2. Zweifel.
סְפִיקָא *a. m.* Vermögen, Fähigkeit.
סְפִיקָה *h. f.* dass.
סַפִּיר *h. m.* Saphir.
סַפִּיר (Ct 5, 14 Or 1302) *a. m.* dass.
סָפִיר *h. m.* eine Wickenart (I. Löw: *Vicia Narbonensis*).
סְפִירָא *a. m.* Abgeschorenes (?).
סְפִירָה *h. f.* 1. Zählung; 2. Schreiben.
סְפִירוּת *h. f.* Schreiben.
סֵפֶל *h. m.* 1. Schale, Schüssel; 2. l. סַפְסַל.
סִפְלָא *a. m.* dass.
סְפָלָא *a. m.* Kern.
סְפְּלֵינִי *gr. m.* (σπλήνιον) Pflaster.
סְפָמָא *a. m., ind.* סְפָם Lv 13, 45 (MS שְׂפָם) Schnurrbart.
סָפַן *h.* achten.

סְפַן I *a.*, *pf.* 1 *sg.* סְפַנִית Est II 7, 10 (nicht MS) achten.
סְפַן II *a.* befruchtet werden(?).
ספן III *a.* *Itpe.* *ipf.* יִסְתְּפֵן LvJI 6, 21 gereinigt werden.
סַפָּן *h.* *m.* Schiffer.
סָפוֹן *gr.* *m.* (σάπων) Seife.
סַפְנָא(?) *a.* *m.* verborgener Ort.
סַפָּנָא *a.* *m.*, *pl.* *d.* סַפָּנַיָּא Jo 1, 5 Schiffer.
סופני (Tos. BabK VIII 18) l. סוּבְבֵי.
סְפוֹנְיָא s. סוּמְפּוֹנְיָא.
סְפְסוּף *h.* *m.* Spätfeige.
סְפְסוּפָה Ortsname(?).
סוּפְסְטָה, סוּפְסְטוּס *gr.* *m.* (σοφιστής) Gelehrter.
סַפְסִירָא *pers.* *m.* Makler.
סַפְסִירוּתָא *pers.* *f.* Makeln.
סַפְסַל *gr.* *m.* (συψέλλιον) Bank, Sessel.
סַפְסֶלָא *gr.* *m.* 1. dass.; 2. Gesäß.
סִפְסֵף 1. s. סוּף; 2. s. סָפַף.
סְפּוּסְקָא *pers.* *m.* Kleie mit Grobmehl.
סַפְסָר *pers.* *m.* Makler.
סַפְסֵירָא *gr.* *m.* (vgl. σαμψήρα) Schwert.
ספף *h.* *Pilp.* סִפְסֵף versengen.
ספק I *h.* *Pi.* 1. verabreichen, liefern; 2. verbinden. *Hi.* 1. liefern; 2. Raum geben; 3. genügende Zeit haben. *Hitpa.* 1. versehen werden; 2. sich versehen.
ספק II *h.* *Pi.* (die Hände) zusammenschlagen.
ספק III *h.* *Hitp.* in Zweifel sein.
סְפַק I *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* סְפִיקוּ Thr 2, 11 überfließen; 2. *pf.* 3 *pl.* סְפִיקוּ Gn 24, 22 genug tun, genug sein, hinreichen; 3. darreichen. *Pa.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יְסַפְּקוּן Gn 24, 19 genug haben; 2. genug geben, liefern. *Aph.* 1. genug geben, liefern; 2. *ipf.* יַסְפֵּיק Sac 10, 10 (MS יְסוֹפֵק) genügen. *Po.* *pf.* סוֹפֵיק Dt 2, 7 genug geben, liefern. *Itpa.* *inf.* אִסְתַּפָּקָא Koh 4, 16 l. mit MS אִסְתַּקְּפָא, s. סְקַף.
סְפַק II *a.*, *pf.* 3 *pl.* סְפַקוּ Thr 2, 15 (MS סְפִיקוּ!) (die Hände) zusammenschlagen.
ספק III *a.* *Pa.* 1. Zweifel veranlassen; 2. Zweifel erheben. *pt.* *pass.* *f.* מְסַפְּקָא Thr 5, 3 (nicht MS) zweifelhaft.
סֵפֶק *h.* *m.* Genüge.
סָפֵק *h.* *m.*, *pl.* סְפֵקוֹת 1. zweifelhaft; 2. Zweifelhaftes; 3. Zweifel.
סְפֵקָא *a.* *m.* dass.
סיפקא s. סְפּוּסְקָא.
סופקא l. פִּיתְקָא.
ספקטור l. סְקְפְּטוּר.
סְפִיקוּלָא, סְפֶקְלָא *gr.* *f.* (σπέκουλα) 1. Anhöhe, Warte; 2. Scharfrichterdienst; 3. Todesstrafe.
ספקלטור, סְפֵיקְלָטוֹרָא, סְפֶקְלָטוֹר *gr.* *m.* (σπεκουλάτωρ) Scharfrichter.
ספקלי (KohR 9, 18) l. סְפֵיקוּלָא(?).
ספיקליא (jBer 13c) l. סְפֶקְלַרְיָא(?).
סְפֶקְלַרְיָא *gr.* *f.* (σπεκλάριον) *pl.* סְפֶקְלַרְיָאוֹת Spiegel.
סְפָקְנָא *a.* *m.* Genüge.
ספיקריא s. ספיקליא.
סָפַר I *h.* 1. schreiben; 2. zählen. *Ni.* gezählt werden. *Pi.* erzählen.
ספר II *h.* *Pi.* scheren, abschneiden. *Hitp.* sich scheren lassen.
ספר *a.* *Pa.* *pf.* סַפַּר Gn 41, 14 scheren.
סֹפֵר s. סוֹפֵר.
סַפָּר *h.* *m.* Haarschneider, Barbier.
סְפָר *h.* *m.* Grenze.
סְפָר *h.* *m.* Zählen.
סֵפֶר *h.* *m.* 1. Schriftstück; 2. Buch. בֵּית הַסֵּפֶר Schule.
סִפְרָא (Ex 17, 4) *a.* *m.*, *ind.* סֵפֶר Gn 5, 1 1. dass.; 2. Name der tannaitischen Erklärung des Leviticus; 3. *pl.* סִפְרֵי Name der tannaitischen Erklärung von Num. und Deut.
סְפֵירָא *gr.* *f.* (σφαῖρα) Ball.
סְפִירָא *gr.* *f.* (σπεῖρα) Abteilung Soldaten.
סְפָרָא *a.* *m.*, *c.* סְפַר Gn 49, 13 (MS סְפַר) Ufer, Küste.

סְפְרָא (Dt 33,21) *a. m.* 1. Schreiber; 2. Bibellehrer; 3. Schriftgelehrter; 4. männl. Personenname.
סַפָּרָא (Est II 6, 11) *a. m.* Haarschneider, Barbier.
ספרגום l. סְפְרָגִים *gr. m.* (σφραγίς) Siegel.
סַפְּרוּתָא *a. f.* Amt des Kinderlehrers.
סַפְרְכִיתָא *a. f.* Verderben.
סַפְרְנָא *a. m.* Schreiber.
סַפִּירִינוֹן *gr. m.* (σαπφείρινος) Sapphir.
סַפְרְקִין s. סַבְרִיקִין.
סָפַת *h.* ein Stück nehmen, stückweise nehmen.
סִפְתָּא (Ex 26, 4) *a. f., pl.* סִפְּוָן Lv 5, 4, *c.* סִפְּתֵי Mal 2, 7 Soc 59 1. Lippe; 2. Rand.
סִפְתְּקָא *pers. m.* stark.
סיצִילִיא (Midr. Teh 9) l. סְלִיקְיָא.
סַק *h. m.* Gewand aus grobem Stoff.
סַקָּא I *a. m., c. s.* סַקֵּיהּ Gn 42, 35 1. Gewand aus grobem Stoff; 2. Sack.
סַקָּא II s. סַקִּי.
סַקָּאָה (Dt 28, 42) *a. m.* ein Insekt.
סקב *a. Pa.* drücken.
סָקְבָא *a. m.* Drücken, Gedränge.
סָקְבָא *a. m.* verwundet.
סקבטרין l. קְסִימֵרִין, s. אֶגְסִימֵירִין.
סַקְבֵּל s. קְבַל.
סָקְבָנָא *a. m.* verwundet.
סקבם l. סְטִיבַם.
סקד *a. Aph.* anstacheln. Vgl. זְקְתָא.
סקיווי. ס' פטריי (KohR 9, 18) l. סְקְרֵיטָרֵי.
סִקּוּלָא *a. m.* Ungemach.
סִקּוּרָא *a. m.* rote Farbe.
סקות. כמו ס' (Tanch. Misch.) l. בְּמוּפְסָקוֹת, s. נְסַק.
סְקוּטֶלָּא *gr. f.* (σκουτέλλα) Schüssel.
סקוטרק (Sophr XIII 6) l. קֶנְטְרָא.
סַקִּי *h. m.* 1. Sackarbeiter; 2. ein Insekt.
סְקִילָה *h. f.* Steinigung.
סִיקִירָא *lat. m.* (*siciarius*) Wurstmacher.
סְקִירָה *h. f* Schauen, Blick.
סָקַל *h.* steinigen. *Ni.* gesteinigt werden. *Pi.* entsteinen.
סְקַל *a.* dass.
סִקְלָא *a. m.* Ungemach.
סְקִילָא *gr. f.* (σκάλα) Leiter.
סִקְלָא *a. m., pl.* סִקְלֵי Polieren.
סֶקְלִיטִין *gr. m.* (σήκρητον) geheimes Gemach.
סקליטור s. סִנְקְלֵיטוֹר.
סַקְלוּנְקִית *x. f.* Faustschlag.
סקילום l. סְלִיקוֹם.
סְקִימְיוֹן *gr. m.* Gastgeschenk(?).
סְקוּנְדְּרָא *x. m.* Spielmarke(?).
סקנתודרין l. סִנְקְתֶדְרוֹן.
סִיקוֹם *gr. m.* Maß.
סיקום l. סֵיקוֹם *gr. m.* (σήκωμα) Maß.
סְקוּסִים (BerR 41) *gr. m. pl.* (I. Löw: vgl. σκόλιος) Gewundenheit, Tücke.
סַקַסְנָאָה *a. m.* aus Sakassana.
סְקִיסְתָּן Landschaft in Persien.
סקף *h. Hitp.* 1. zustoßen; 2. zustoßen lassen.
סְקַף *a., pf. c. s.* סְקַפִּנּוּן Nu 24,10 (MS שְׁקַפְּנוּן) zusammenschlagen. *Pa.* 1. dass.; 2. übertragen. *Itpa. inf.* אִסְתַּקָּפָא Gn 43, 17 1. herfallen über jmd.; 2. sich ereignen, zustoßen; 3. zustoßen lassen.
סקופוטי l. סְקִיפְּטֵי.
סקיפטי l. סְקִיפַסְטֵי.
סְקִיפְּטוֹר *gr. m.* (ἐσκέπτωρ) Protokollführer.
סְקִיפַנְטֵים *gr. m.* (συκοφάντης) falscher Ankläger.
סקיפס s. שְׁקִיפַס.
סְקִיפַסְטֵי *gr. f.* (σκεπαστή) Sänfte.
סְקֻפָּה *h. f.* Unterschwelle.
סְקוּפְתָא (1S 5, 4) *a. f., pl. d.* סְקוּפַיָּא 2K 18, 16 1. Oberschwelle; 2. Unterschwelle; 3. Pfosten.
סָקַר I *h.* rot färben. *Pi.* schminken.
סקר II *h. Ni.* angeschaut werden.
סקר III *h. Ni.* stürzen, springen.
סְקַר I *a.* schauen. *Itpe.* dass.
סקר II *a. Pa. pt.* מְסַקַּר DtJI 8, 5, l. מְסַקֵּד, s. סְקַד.

סִיקָר, סִיקָרָא *gr. m.* (σικάριος) 1. Bandit; 2. Geraubtes.

סִקְרָא *a. m.* rote Farbe (Schminke).

סֵיקוּרָא *lat. m.* (*securis*) Beil.

סֶקְרֵידוֹן *gr. m.* (σήκρητον) geheimer Beschluß.

סְקַרְדִּקִין *lat. m. pl.* (*scordisci*) eine Art Schuhe.

סְקָרְטְיָא *lat. f.* (*scortea*) Leder, Fell.

סֶקְרֵטָרֵי *gr. m. pl.* (σηκρητάριοι) Schreiber.

סַקְרָנִית *h. f.* umhergaffend.

סִיקְרִיקוֹן I *gr. m.* roter Farbstoff.

סִיקְרִיקוֹן II *gr. m.* (σικαρικόν) Räuberwesen, bes. das darauf bezügliche Gesetz.

סִקַרְתָּא *a. f.* eine rote Farbe.

סר. סר אפים s. סְרָאפִּים.

סָרָא *a. m.* Fürst.

סְרָא s. סְרִי.

סרב *h. Pi.* 1. sich weigern, ablehnen; 2. in jemd. dringen.

סרב I *a. Pa. pf.* סָרֵיב Nu 20, 21 1. sich weigern; 2. widerspenstig sein.

סְרַב II *a.* krümmen. *Pa. pf.* סָרֵיב Thr 3, 11 krumm machen.

סָרְבָא *a. m., pl.* סָרְבִין Jes 1, 6 Soc 59 widerspenstig.

סַרְבִּיט (סַרְבּוּט) *h. m.* ein Kopfputz der Frauen.

סוריבטין (bNed 42ª) l. סוּרִיסְטִין.

סִרְבֵּל *h. Pass. pt.* מְסֻרְבָּל eingehüllt, beleibt sein.

סַרְבֵּל *a., pt. pass. pl.* מְסַרְבְּלִין Na 2, 5 einhüllen, beleibt machen.

סַרְבָּל *h. m.* 1. dicker Mantel; 2. Beinkleid.

סַרְבָּלָא *a. m.* dass.

סַרְבְּלָא *gr. m.* (σύρβουλον) Schuhzeug.

סַרְבָן *h. m.* 1. widerspenstig; 2. zudringlich; 3. Widerspenstigkeit.

סֳרְבָנָא (Nu 17, 25) *a. m.* dass.

סֳרְבָנוּתָא *a. f., c. s.* סֳרְבָנוּתָךְ Dt 31, 27 Widerspenstigkeit.

סַרְבֵּק *a., pt. pl. f.* מְסַרְבְּקָן Jes 3, 16 zwinkern.

סרג *h. Pi.* 1. mit Flechtwerk versehen; 2. wie bei Flechtwerk verfahren (mit Abwechslung, Unterbrechung); 3. umflechten. *Pu.* beflochten sein. *Hitp.* überflochten sein.

סְרַג *a.* umflechten. *Pa.* satteln.

סָרָג *h. m.* Flechtarbeiter.

סִרְגּוּל *h. m.* Liniieren.

סַרְגִּיד *h. m.* Zapfen (am Türschloß).

סִרְגֵּל *h.* liniieren.

סַרְגֵּל *a.* 1. dass.; 2. genau abpassen.

סַרְגְּלָא *gr. f., pl.* סַרְגְּלִין (σαράγαρον) Wagen.

סָרָד *h. m.* Siebmacher.

סְרָדָא *a. m., pl.* סְרָדָן 1. Drahtgeflecht, Drahtsieb; 2. Ex 38, 4 Gitter.

סַרְדוּתָא *a. f.* Flechtwerk, Sieb.

סְרַדְיוֹט *gr. m.* (στρατιώτης), *pl.* סְרַדְיוֹטוֹת 1. Soldat; 2. Feldherr.

סָרָה *h. f.* Abweichen.

סרה *h. Hi.* verderben, unwirksam machen.

סַרְהֵב *h.* aufdringen.

סַרְהֵב *a.* 1. *imp.* סַרְהֵיב Est II 6, 10 beeilen; 2. drängen. *Pass.* sich beeilen.

סַרְהֲבָנָא *a. m.* widerspenstig.

סֳרְהֲבָנוּתָא *a. f.* Widerspenstigkeit.

סַרְהוֹבָא *a. m.* 1. eilig; 2. Eile.

סַרְהוֹבְיָא *a. m.* Eile.

סרוד l. סָרִיד.

סרודה l. סְרִידָה.

סְרוּתָא *a. m., c. s.* סְרוּתֵיהּ Jo 2, 20, l. mit MS סְרוּתֵיהּ, s. סְרוּתָא.

סַרְוַיָא *a. m.* aus Sarwa.

סְרוֹכָא *a. m., ind.* סְרוֹךְ Thr 3, 39 (MS סְרֵיךְ) Verdrehung.

סְרוּנְכִּי s. סְרַנְכִּי.

סָרוֹק *a. m.* Hechler, Kämmer.

סָרוֹקִיתָא *a. f.* Hecheln, Kämmen (?).

סְרוּתָא *a. f., c.* סְרוּת Am 4, 10 Gestank.

סָרַח I *h.* herabhängen. *pt. pass.* סָרוּחַ herabhängend.

סָרַח II *h.* 1. verletzen; 2. verderben; 3. stinken; 4. sündigen. *pt. pass.* סָרוּחַ 1. verwesend, verdorben; 2. stinkend. מַיִם סְרוּחִים Abwässer; 3. Übeltäter. *Ni.* stinkend werden, verwesen. *Hi.* 1. verletzen; 2. stinkend machen; 3. stinkend werden.

סְרַח I *a.*, *ipf.* 2 *sg.* תִּסְרַח Ex 26, 12 herabhängen. *Pa.* herabhängen lassen.

סְרַח II *a.* 1. verwesen; 2 *pf.* 1 *sg.* סַרְחִית 2 S 24, 17 sündigen. *Aph.* stinkend machen.

סֶרַח weibl. Personenname.

סִרְחָא (Ex 26, 12) *a. m.* Herabhängendes.

סִרְחָא *a. m.* übler Geruch.

סֵרָחוֹן *h. m.* 1. Verwesung; 2. Übeltat, Sünde.

סֵרְחָן *h. m.* Übeltat, Sünde.

סַרְחָן *h. m.* Sünder.

סֻרְחָנָא *a. m.*, *ind.* סֻרְחָן Gn 39, 23 Übeltat, Sünde.

סֻרְחָנוּתָא *a. f.* dass.

סֻרְחָנְתָא *a. f.* dass.

סָרַט *h.* einritzen. *Pi.* 1. zerkratzen; 2. tätowieren. *Ni. Hitp.* zerkratzt werden.

סרט *a. Pa. pt.* מְסָרֵיט 1 S 21, 14 kritzeln.

סֶרֶט *h. m.* Streifen.

סִרְטָא *a. m.* 1. Ritz; 2. Einschnitt.

סַרְטְבָא Ortsname.

סִרְטוּט *h. m.* Liniieren.

סְרַטְיָא *gr. f.* (στρᾶτα), *pl.* סְרַטְיוֹת, *aram.* סְרַטְיָן Straße.

סַרְטָן *h. m.* Krebs (das Sternbild).

סִרְטוֹן *gr. m.* (συρτόν) Schlämmung.

סרטנה (Jelammed. Ar.)?

סְרֵי *a.* zehn (in den Zahlwörtern von 11—19).

סְרִי *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* סְרִיאוּ Ex 8, 10 stinken; 2. schlecht werden, verderben. *Aph.* 1. stinkend machen; 2. *pf.* 3 *pl* אַסְרִיו Ct 1, 12 (MS אַסְרִיוּ) schlecht machen, verderben. *Itpe.* 1. verdorben werden; 2. Verderben anrichten.

סְרִי *h. m.* 1. Stinkendes; 2. Sünde.

סִרְיָא *a. m.* 1. stinkend; 2. schlecht.

סוּרְיָא *gr. f.* Syrien (Συρία).

סוריבטין l. סוּרְסְטִין.

סָרִיג *h. m.* Gitter.

סְרִיגָא *a. m.* Geflecht, Netz.

סְרִיגָה *h. f.* 1. Geflecht; 2. Gitter.

סְרִיגוּת *h. f.* Abwechslung.

סְרִיגְתָא *a. f.* 1. *pl. d.* סְרִיגָתָא Jer 48, 44 Geflecht, Netz; 2. Gitter.

סָרִיד *h. m.* Geflecht.

סְרִידָה *h. f.* dass.

סִרְיוֹן (Dt 3, 9) Name eines Berges (Hermon).

סְרִיוֹת *h. f. pl.* 1. Übelriechendes; 2. l. סִירָאוֹת, s. סִירָה.

סַרְיוּתָא *a. f.* 1. dass.

סְרִיטָה *h. f.* 1. Einritzen; 2. Ritz.

סְרִיכָא *a. m.* Anklammern.

סִרְיָנָא *a. m.*, *pl. d.* סִרְיָנַיָּא Jer 46, 4 Panzer.

סָרִיס *h. m.*, *pl.* סָרִיסִים Kastrat. ס׳ חַמָּה Kastrat von Geburt. ס׳ אָדָם ein künstlich Kastrierter.

סָרִיסָא (Jes 56, 3, MS סָרִיסָאָה) *a. m.* dass.

סָרִיק *h. m.* Gehaltloser, Taugenichts.

סְרִיקָא *a. m.* 1. *pl. c.* סְרִיקֵי Koh 12, 11 leer; 2. Taugenichts.

סֻרְיָקָא s. שֻׁרְיָקָא.

סְרִיקָה *h. f.* Hecheln, Kämmen.

סְרִיקוּתָא I *a. f.* Kamm.

סְרִיקוּתָא II *a. f.* Leerheit.

סְרִיקִין *h. m. pl.* ein Gebäck.

סְרִיקְתָא *a. f.* Leerheit.

סריתא l. סִירְיָתָא, s. סִירְתָא.

סְרַךְ I *a.* anhängen, haften. *Pa. Itpe.* 1. dass.; 2. ankleben.

סְרַךְ II (Thr 3, 9) *a.* verdrehen, verkehren. *Pa. inf.* סָרָכָא Thr 3, 35 (MS סָרָבָא) dass.

סֶרֶךְ *h. m.* 1. Anhang; 2. Nachahmung.

סִרְכָא I *a. m* 1. dass.; 2 Verwachsung; 3. Anhaftendes; 4. Nachahmung.

סִרְכָּא II *a. m., ind.* סְרֵיךְ Thr 3, 59 Verdrehung.
סרכא (SchirR 1, 1) l. סַדְנָא.
סֶרְכָא *a. m., pl. c. s.* סֶרְכוֹהִי Ex 5, 6 Befehlshaber, Fürst.
סַרְכּוּנָא *a. m.* Verdrehung.
סַרְכָּנָא *a. m.* Befehlshaber, Fürst.
סַרְמָטִי *gr. m.* (vgl. Σαρματία) Sarmat.
סַרְמַטְיָא *gr. f.* Name eines Landes (Σαρματία).
סרמיטין l. סֶמִיפִין, s. סֵימָם.
סרמיסין, סרימיסין l. טְרִימִיפִין, s. טְרִימְסָא.
סוּרְמָקִי männl. Personenname.
סֵירוֹן *gr. m.* (σάρον) Unrat.
סַרְנָא *a. m.* Achse.
סְרוּנְגָיָא *a. m.* aus Serungin.
סְרוּנְגִין Ortsname.
סַרְנוּקָא *a. m.* Ersticken.
סִירוֹנִית *gr. f.* (Σειρήν) mythische Seejungfrau.
סְרוּנְכִי (סְרוּנְכִּי?) *x. m.* Erstickung (Diphtherie, Krupp).
סַרְנֵק *a.* ersticken lassen.
סרס *h. Pi.* 1. kastrieren; 2. (einen Bibeltext) umstellen, verstellen. *Pu.* umgestellt werden. *Hitp.* 1. kastriert werden; 2. umgestellt werden; 3. zerstört werden.
סרס *a. Pa.* dass. *Itpa.* zum Beischlaf unfähig werden.
סַרְסוֹר *h. m.* Makler, Unterhändler.
סַרְסוֹרָא *a. m.* dass.
סוּרְסְטִין *gr.* (συριστί) auf syrisch.
סוּרְסִי *gr. m.* (σύρος) syrisch.
סוּרְסָיָא *gr. m.* dass.
סַרְסְיָא *a. m.* Hausbeamter (Braumeister).
סֶרְסִין *gr. m.* ein feines Gebäck.
סִרְסֵר *h.* makeln, Unterhändler sein.
סַרְסֵר *a.* dass.
סַרְסָרוּת *h. f.* Unterhandel, Vermittelung.
סָרָף *h. m.* Harz.
סרף *h. Pi.* mit Harz bestreichen.
סָרָפָא, סִרְפָּא *a. m., pl. d.* סִרְפַיָּא Ez 1, 8 Seraph.
סרפיגס l. סַלְפִּנְגַּס.

סַרְפַּוְנָה (?) *x. f.* Name einer Bohnenart.
סְרָאפִּס, סְרָפִּס *gr.* Name einer Gottheit (Σάραπις).
סָרָק *h. m.* rote Farbe, Schminke.
סרק. סרקון (jTaan 64[b]) l. סַקָּרִין, s. סִיקָר.
סרק I *h. Pi.* rot färben.
סָרַק II *h.* 1. kämmen; 2. hecheln.
סָרַק III *h., pt. pass.* סָרוּק 1. leer, unfruchtbar; 2. unnütz.
סְרַק I *a., pt. pass. pl.* סְרִיקִין Jes 19, 9 (MS סָרְקִין) 1. kämmen; 2. hecheln. *Pa.* dass.
סרק II *a.,* s. סְרִיקָא. *Pa.* ausleeren.
סרק l. סֶדֶק.
סְרָק *h. m.* Leerheit, Unfruchtbarkeit. אִילָן ס' Baum ohne eßbare Frucht.
סְרָקָא *a. m., ind.* סְרָק Ct 2, 3 dass.
סִרְקָאָה *x. m.* Sarazene.
סֵירִיקָא Ortsname.
סִירִיקִי *gr. f.* (σηρική) Seidenweberei.
סירקי l. סִידְקִי.
סַרְקִי *x. m.* Sarazene.
סרקי (EchR 1, 15) l. סֶלְתָּא.
סַרְקִיתָא *a. f.* Kamm.
סֵירִיקוֹן *gr. m.* (σηρικόν) seiden.
סְרָקָאֵי *gr.* Ortsname (Ὀστρακάνη).
סְרְקָרִים *gr. m.* (σηρικάριος) Seidenspinner.
סָרַר *h.* widerspenstig sein.
סְרָרוּת *h. f.* Würde, Amt.
סְרָרוּתָא *a. f., c. s.* סְרָרוּתְהוֹן Koh 11, 3 1. Herrschaft; 2. herrisches Wesen.
סֶרְתָא (= סְעָרְתָא) *a. f.* Gerste.
סָתָא (Jes 27, 8) *a. f.* Sea. S. סָאתָא.
סתי (EchR 1, 15) l. סְחוּתָא.
סתידראות (Ab. R. Nath. 31)?
סְתָו *h. m.* Winter.
סִתְוָא (Gn 8, 22) *a. m.* dass.
סִתּוּם *h. m.* Verschluß.
סְתוּמָה *h. f.* Bibelabschnitt ohne neuen Zeilenanfang (mit Lücke in der Zeile).
סְתָוְנִית *h. f.* Winterfrucht.
סָתוֹר *h. m.* Zerstörer.
סָתוֹרָא *a. m.* dass.
סְתוֹרִיתָא *a. f.* Zerstörung.

סִתּוּת *h. m.* 1. Behauen; 2. Hauschutt.
סְתִימָה *h. f.* Verschließen, Verstopfen.
סְתִימְתָּאָה *a. m.* Autor einer anonymen Tradition.
סְתִירָה I *h. f.* Verbergen.
סְתִירָה II *h. f.* Zerstören.
סתית l. סִתּוּת.
סָתַם *h.* 1. verschließen, verstopfen; 2. verbergen, unbestimmt lassen. *pt. pass.* סָתוּם ohne nähere Bezeichnung, anonym. *Pi.* dass. *Ni. Hitp.* verschlossen werden, verstopft werden.
סְתַם *a.* 1. *pt. pass. pl. f.* סְתִימָן Ez 41, 16 verschließen; 2. anonym mitteilen. *Pa.* 1. verstopfen; 2. verbergen. *Itpa.* 1. *pf.* אִסְתַּתְּים (l. אִסְתַּתַּם oder *Itpe.* אִסְתְּתִים) Thr 3, 8 verschlossen werden; 2. hinfällig werden.
סְתָם *h. m.* 1. verschließend; 2. unbekannt, unbestimmt; 3. anonym.
סְתָמָא *a. m.* 1. schlechtweg, ohne weitere Hinzufügung; 2. anonym.

סְתַק *a.* spalten.
סִתְקָתָא *a. f.* Spalt.
סתר I *h. Pi.* verbergen. *Hi.* dass. *Hitp.* sich verbergen.
סָתַר II *h.* 1. niederreißen, umstoßen; 2. auflösen; 3. widersprechen. *Hitp.* sich auflösen.
סתר I *a. Pa. pt. pl. f.* מְסַתְּרָן Jes 65, 16 verbergen. *Itpa. pt.* מִסְתַּתַּר Koh 7, 12 sich verbergen.
סְתַר II *a.*, *ipf.* 2 *pl.* תִּסְתְּרוּן Dt 7, 5 (MS תִּתְרְעוּן), *inf.* מִסְתַּר Jer 1, 19 zerstören, niederreißen. *Pa.* auflösen, verwirren. *Itpa.* niedergerissen werden.
סֵתֶר *h. m.* 1. Verborgenheit; 2. Geheimnis.
סִתְרָא (Dt 13, 7) *a. m.* dass.
סִתְרָה *h. f.* Verborgenes.
סִתְרִיאֵל männl. Personenname.
סתת *h. Pi.* (*Po.*) behauen. *Pa.* behauen werden.
סַתָּת *h. m.* Steinmetz.

ע

ע 1. der 16. Buchstabe des hebräischen Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 70.
עאל s. עַלַל.
עָאנָא s. עָנָא.
עָאתָא *a. f.* Unheil.
עָב I *h. m.* 1. dick; 2. dicht.
עָב II *h. m.* 1. Wolke; 2. Ledersack.
עֹב s. עוּב.
עִבָּא I *a. m.* Gezweig.
עֻבָּא II *a. m.* 1. Schoß; 2. Busen (auch des Gewandes).
עבב *h. Pi.* dicht machen.
עַבְבִית *h. f.* Fieber.
עַבְבִיתָא *a. f.* dass.
עָבַד *h.* 1. dienen, Dienst tun; 2. verehren (von einer Gottheit). *Ni.* 1. verehrt werden; 2. gegerbt werden; 3. ausgeführt werden. *Pi.* bearbeiten, bes. gerben. *Hi.* arbeiten lassen. *Hitp.* ausgeführt werden.
עֲבַד (Gn 1, 7) *a.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אַעֲבֵיד Ex 32, 10 tun, machen, verrichten; 2. *inf.* מֶעֱבַד Ex 31, 4 arbeiten, verarbeiten, zurichten; 3. *pt.* עָבֵיד Gn 1, 11 hervorbringen; 4. einsetzen; 5. sich befinden; 6. sich verhalten. *Pa.* 1. *pt. f.* מְעַבְּדָא Gn 49, 15 hervorbringen; 2. bearbeiten. *Itpe.* אִתְעֲבֵיד, אִיעֲבַד, *ipf.* יִתְעֲבֵיד Gn 29, 26 1. getan werden, gemacht werden; 2. werden; 3. *pf.* 3 *pl. f.* אִתְעֲבִידָא Dt 33, 17 geschehen. *Schaph.* s. שַׁעְבֵּד.
עֶבֶד *h. m.* Sklave, Knecht.

עַבְדָּא a. m., ind. עֶבֶד Gn 9,25 1. Sklave, Knecht; 2. Anbeter.

עֲבָדָא s. עוֹבָדָא.

עֲבֶדָּה h. f. der zur Entwickelung einer Pflanze nötige Raum.

עַבְדוּת h. f. Knechtschaft.

עַבְדוּתָא (Ex 13, 3) a. f. dass.

עַבְדָּן h. m. Gerber.

עַבְדַּקְנָא a. m. dickbärtiger.

עֲבֶדְתָא a. f., ind. עֲבוּדָה (l. עֲבֶדָּה) Gn 26, 14 B. erworbener Besitz.

עבה h. Ni. dick werden. Pi. dicht machen. Pu.pt. dicht gedrängt. Hi. dicht werden.

עִבּוּד h. m. Bearbeiten, Gerben.

עֲבוֹדָה h. f. 1. Dienst; 2. Feldarbeit; 3. Opferdienst, Tempeldienst. ע' זָרָה Götzendienst, Götze (Name eines Mischnatraktats); 4. Opferdiensteinkommen; 5. Bezeichnung einer Bitte im Achtzehngebet.

עבוז l. עֲכוּז.

עָבוּט s. עָבִיט.

עֲבוֹט h. m. Pfand.

עַבּוֹפָא a. m., ind. עָבוֹף Dt 12,2 dichtbelaubt.

עַבּוֹפְיָא a. m. dass.

עִבּוּר h. m. 1. Reise; 2. Schwängerung, Schwangerschaft; 3. Einschaltung, Interkalation. חֹדֶשׁ הָע' Schaltmonat; 4. Einverleibtes; 5. Schwinden; 6. Ergehen.

עֲבוּר I, עֲבוּר h. m. Getreide.

עֲבוּר II h. בַּע' wegen, um — willen.

עִבּוּרָא a. m. 1. Schwängerung. pl. עִבּוּרִין Schwangerschaft; 2. c. עִבּוּר 1S 20, 27 Einschaltung, Interkalation.

עֲבוּרָא (Gn 44, 1), עֲבוּרָא a. m., c. עֲבוּר Gn 27, 28, עֲבוּר Dt 23, 20 Getreide.

עֲבוּרָא a. m. 1. Reisender; 2. Übertragender.

עֲבֹת h. m., pl. עֲבוֹתוֹת 1. Zugseil; 2. Lenkseil.

עָבוֹת h. m. dichtbelaubt.

עבט a. Itpe. gepfändet werden.

עָבָט h. m. Traubenbehälter.

עֳבִי h. m. 1. Dicke; 2. dicke Stelle; 3. dick; 4. Ledersack.

עַבְיָא a. m. dick.

עֻבְיָא a. m. 1. c. עוֹבִי 1K 7, 46 Dichtheit, Dicke; 2. Bedeckung.

עֲבִידָה h. f. Handlung.

עֲבִידְתָא a. f. 1. Lv 11, 32 Arbeit, Geschäft; 2. Ware; 3. Dienst.

עָבִיט h. m. 1. Traubenbehälter; 2. Kamelsattel; 3. Nachtgeschirr.

עֲבִיטָא a. m. Kamelsattel.

עֲבִיצָא a. m. süße Mehlspeise.

עביר l. עָכִיר.

עֲבִירָה h. f. Durchgehen.

עֲבֵירָה h. f. 1. Übertretung, Sünde; 2. insbes. Buhlerei.

עֲבֵירְתָא a. f., c. עֲבֵירַת Dt 23, 15 dass.

עבוסטי l. סְבַסְטֵי.

עֲבַץ a. erblassen.

עֲבָצָא (Nu 31, 22, MS אֲבָצָא) a. m. Zinn.

עָבַר h. 1. vorübergehen. עוֹבְרִים וְשָׁבִים Passanten; 2. hingehen; 3. vergangen sein. לְשֶׁעָבַר in der Vergangenheit; 4. vorangehen; 5. übertreten. Ni. übertreten werden. Pi. 1. überschreiten; 2. trächtig, schwanger werden; 3. einverleiben; 4. einschalten, interkalieren; 5. ergehen lassen. Pu. 1. beseitigt werden; 2. pt. schwanger; 3. pt. interkaliert. שָׁנָה מְעֻבֶּרֶת Schaltjahr. Hi. 1. vorübergehen; 2. vorüberführen; 3. beseitigen, entfernen. Hitp. 1. geschwängert werden, schwanger sein; 2. interkaliert werden; 3. einverleibt werden.

עֲבַר (Gn 33, 3) a., ipf. יֶעְבַּר Dt 24, 5 1. vorübergehen; 2. einhergehen; 3. überschreiten, übersetzen; 4. überkommen, treffen; 5. übertreten. Pa. 1. übergehen; 2. hinüberführen; 3. beseitigen; 4. schwanger werden; 5. schwängern; 6. pt. pl. מְעַבְּרִין Ct 7, 5 interkalieren. שַׁתָּא מְעַבַּרְתָּא Schaltjahr.

Aph. pf. 3 *pl.* אַעֲבַּרוּ Ex 36, 6 1. vorüberführen, vorbeigehen lassen; 2. darbringen; 3. durchgehen lassen; 4. wandern lassen; 5. übertragen. *Itpe. inf.* אִתְעֲבָרָא Ez 47, 5 durchschritten werden. *Itpa.* 1. geschwängert werden; 2. besänftigt werden.

עֹבֶר s. עוֹבֵר.

עֵבֶר *h. m.* 1. Seite; 2. מֵעֵבֶר לְ jenseits. עֵבֶר הַיַּרְדֵּן Ostjordanland.

עִבְרָא (Ex 28, 26) *a. m.* 1. Seite, Gegend. מִתְּרֵין עִבְרֵיהוֹן Ex 32, 15 von beiden Seiten; 2. לְעֵיבֶר Dt 30, 13, מֵעִבְרָא לְ Nu 34, 5 jenseits.

עַבְרָא (Ex 26, 28) *a. m.* Riegel.

עִבְרָאָה I (Gn 14, 13) *a. m.* Hebräer.

עִבְרָאָה II *a. m., pl. d.* עִבְרָאֵי Nu 27, 12 jenseitige Gegend.

עֻבָּרָה *h. f.* Schwangere.

עֶבְרָה *h. f.* Zorn.

עֲבָרָה *h. f.* 1. Durchgehen; 2. Vorübergehen; 3. Aufhören.

עֲבֵרָה s. עֲבֵירָה.

עִבְרִי *h. m.* 1. Hebräer, Israelit; 2. hebräisch.

עֲבַרְיָן *h. m.* Übertreter.

עֲבַרְיָנָא *a. m.* dass.

עִבְרִית *h. f.* 1. hebräisch; 2. hebräische Sprache.

עֻבֶּרֶת *h. f.* Schwangere.

עֶבֶשׁ *h. m.* eine Apfelart(?).

עַגְבָאָה s. עֲגֵיבָאָה.

עֲגָבוֹת *h. f.* Hinterbacken.

עֻגָה s. עוּגָה.

עָגוּל s. עָגִיל.

עָגוֹל *h. m., f.* עֲגֻלָּה rund.

עִגּוּל *h. m.* 1. Kreis; 2. Laib, runde Masse; 3. Preßstein der Kelter.

עִגּוּלָא *a. m.* 1. Kreis; 2. Laib, runde Masse.

עִגּוּנָא *a. m.* Ehehindernis für eine Frau, weil der Tod des Gatten nicht bewiesen ist.

עֲגֵיבָאָה *a. m., pl. d.* עֲגֵיבָאֵי Ez 47, 16 eine Völkerschaft.

עָגִיל *h. m.* 1. Kreis; 2. männl. Personenname.

עֲגִילָא *a. m., pl.* עֲגִילִין Ez 23, 24 Schild.

עֲגִישָׁא *a. m.* stößig.

עָגַל *h.* einen Kreis ziehen. *Ni.* rund werden. *Pi.* 1. rollen; 2. walzen; 3. einen Kreis ziehen. *Hi.* abrunden. *Hitp.* 1. sich wälzen; 2. rund werden.

עֲגַל *a.* rund sein. *Pa.* 1. rund machen; 2. umwickeln. *Itpe.* rund sein.

עֵגֶל *h. m.* Kalb.

עֲגַל *a.* 'בַּע, בַּעֲגַלָא Est II 1, 1 alsbald, in Eile.

עִגְלָא (Ex 32, 24) *a. m., ind.* עֵגֶל Lv 9, 3 Kalb. עֵין עִגְלָא Ex 28, 19 ein Edelstein.

עֲגַלְגּוֹלֶת *h. f.* rund.

עֶגְלָה *h. f.* Kalbe.

עֶגְלָה Ortsname.

עֲגָלָה *h. f.* 1. Wagen; 2. ein Sternbild.

עֲגַלְתָּא I (Dt 21, 4) *a. f.* weibl. Kalb.

עֲגַלְתָּא II *a. f.* 1. *pl.* עִגְלָן Gn 45, 19 Wagen; 2. ein Sternbild; 3. Becken.

עָגַם *h., pt. pass.* עָגוּם 1. gelähmt; 2. betrübt.

עֲגַם *a., pt. pass. pl. f.* עֲגִימָן Ru 1, 13 (fehlt im MS) betrübt.

עַגְמָה *h. f.* Betrübnis.

עוֹגִין *gr. m.* (ὄγκινος) Anker.

עָגַן *h.* 1. einschließen, zurückhalten; 2. eine Frau verhindern, eine neue Ehe einzugehen.

עֲגַן *a., ipf.* 3 *pl.* יַעְגְּנוּן Jes 24, 22 (MS יִגוּנוּנוּן), *pt. pass. pl.* עֲגִינִין Jes 42, 7 einschließen, zurückhalten. *Pa.* einschließen (eine Frau verhindern, eine neue Ehe einzugehen). *Itpe.* eingeschlossen werden (an Eingehung einer neuen Ehe gehindert werden).

עֲגָנָא (Jes 24, 22, MS עִגְּנָא) *a. m., c. s.* עֲגָנְהוֹן Jes 42, 22 Einschließung. 'בֵּית ע Kerker.

עֶגֶם *h. m.* Birne (*Pirus communis*).

עִגְעֵג *h.* wälzen.

עֲנְעַג *a.* wälzen.
עֲגְרוֹן s. אַגְרוֹן.
עֲגְתָא s. עוּגְתָא.
עַד *h.* bis. עַד אֵימָתַי bis wann? עַד הֵיכָן bis wohin? עַד כָּאן bis hierher. עַד שֶׁ 1. als schon; 2. bis; 3. anstatt dass. עַד שֶׁלֹּא 1. als noch nicht; 2. bevor, ehe. עַד כְּדֵי שֶׁ bis. עַד כְּדֵי שֶׁלֹּא so lange noch nicht, ehe.
עַד (Lv 23, 16) *a.* bis. מִן — עַד Ex 22, 3 von — bis. עַד לָא Gn 2, 5 noch nicht. עַד כְּעַן Gn 43, 28, עַד הַשְׁתָּא, עַד כַּדּוּן, עַד הָאִדָּנָא bis jetzt. עַד אִמַּתַי Ex 10, 3 wie lange? עַד כָּא Gn 22, 5 hierher. עַד דְּ 1. Gn 29, 9 während; 2. Gn 29, 8 bis; 3. Nu 35, 12 ehe. עַד מָא Nu 24, 22 bis. עַד לָא Gn 45, 28, עַד דְּלָא ehe.
עַד *h. m.* Beute.
עֵד *h. m.* 1. Zeuge; 2. Tuch zur Feststellung der Menstruation (wohl mit absichtlichem Anklang an bibl. עִדִּים Menstruation).
עֲדָא (= הָדָא) *a. f.* diese, das.
עֲדָא (Gn 15, 17) *a.* 1. vorübergehen, hindurchgehen; 2. *ipf.* יֶעְדֵּי Gn 49, 10 sich entfernen, weichen; 3. *inf.* מֶעְדֵּי Jes 10, 6 wegnehmen, erbeuten, plündern. *Pa.* 1. *pf* 3 *sg. f.* עַדִּיאַת Gn 4, 1 schwanger werden; 2. entfernen; 3. erbeuten. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תַּעְדֵּי Gn 27, 40 wegnehmen, entfernen; 2. aufheben; 3. schwanger werden. *Ittaph.* אִתַּעְדָּא Lv 4, 31 entfernt werden.
עֲדָאָה (Nu 31, 11) *a. m., ind.* עֲדֵי Dt 20, 14, Jes 33, 23 Beute.
עַדְבָא (Lv 16, 8) *a. m.* 1. Los; 2. Anteil.
עֲדַר(?) *h.* zerreißen(?).
עדד s. עֲדַר.
עדה *h. Hi.* wegnehmen. *Ho.* weggenommen werden.
עֵדָה I *h. f.* 1. Versammlung; 2. Gemeinde.
עֵדָה II *h. f.* Zeugnis.
עַדְוָא *a. m., c. s.* עַדְוֵיהּ Ct 8, 11 Anteil. S. עַדְבָא.

עִדּוּי *h. m.* Empfängnis, Schwangerschaft.
עִדּוּיָא *a. m.*, auch *pl.* עִדּוּיִין, *c. s.* עִדּוּיַכִי Gn 3, 16 dass.
עִדּוּנִים *h. m. pl.* 1. Wohlleben; 2. Geschmeidigkeit.
עִדּוּר *h. m.* Behacken, Aushacken.
עֵדוּת *h. f.* 1. *pl.* עֵדְיוֹת Zeugnis; 2. *pl.* Name eines Mischnatraktats; 3. Zeichen der Jungfrauschaft.
עֲדִי männl. Personenname.
עֲדִי *h. m.* Schmuck.
עֲדֵי s. עֲדָאָה.
עֲדֵי (= הָדֵי) *a. m. pl.* (?) diese.
עֲדֵי *h. a.* מִבַּלְעֲדֵי ohne, außer.
עֲדַיִן *h.* noch immer. לֹא — עֲדַיִן noch nicht.
עֲדַיִן *a.* dass.
עדיין (GnJII 6, 6) l. nach JI עֲדַיִן = אִדַּיִן, s. דִּין.
עַדְיְנָא *a. m.* Deckel.
עֲדִיף *h. m.* freigebig(?) S. עֲדִיפָא.
עֲדִיפָא *a. m.* vorzüglicher, besser.
עֲדִירָה *h. f.* Umhacken.
עֲדִישָׁא weibl. Personenname.
עֲדִיתָא I *a. f., c.* עֲדִית Thr 2, 2 Schmuck.
עֲדִיתָא II *a. f.* Beute.
עֲדִיתָא (Lv 13, 6) *a. f., ind.* עֲדְיָא(!) Lv 13, 2 Schorf.
עֲדָל *h. m.* Gartenkresse (*Lepidium sativum*).
עַדְלָא *a. m.* dass.
עֲדֻלְּמָאָה (Gn 38, 20) *a. m.* aus Adullam.
עדילרין s. עַרְדְּלִין.
עדן *h. Pi.* 1. schmiegen, geschmeidig machen; 2. anmutig machen; 3. ergötzen. *Pu. pt.* wohlgepflegt. *Hi.* anmutig machen. *Hitp.* 1. geschmeidig werden; 2. sich ergötzen.
עֵדֶן *h.* Ortsname. גַּן עֵדֶן Paradies, Ort der Seligen.
עֵדֶן (Gn 2, 8) *a.* Ortsname. גִּנְּתָא דְעֵדֶן Jo 2, 3 Paradies, Ort der Seligen.
עִדָּן *h. m., pl.* עִדָּנִין Menstruation.
עִדָּנָא (Gn 38, 1) *a. m.* Zeit. עִדָּן בְּעִדָּן

Gn 24, 55 ein Jahr. כְּעֶדָּן Gn 18, 14 übers Jahr. הָעִדְּנָא jetzt.

עָדַף *h.* überschießen, mehr sein. *Hi.* mehr tun.

עֲדַף *a.*, *pt. pass.* עֲדִיף besser, vorzüglicher.

עֻדְפָּא *a. m.* 1. Mehrbetrag; 2. Vorzug.

עדק *a. Pa.* andrücken.

עֶדֶק *h. m.* Wulst.

עדקין (bSanh 11ª) l. דַּעֲדְקִין, s. דַּעֲדְקָא.

עַדְקִין (Ez 27, 19, MS viell. עַרְקִין) l. עַרְקִין, s. עַרְקָא.

עָדַר I *h.* 1. hacken; 2. aushacken, jäten. *Pi.* hacken, behacken. *Ni.* gehackt werden.

עדר II *h. Ni.* wegbleiben.

עֲדַר I *a.* aufhacken, picken. *Pa.* dass.

עֲדַר II *a.* helfen. *Itpe.* Hilfe erhalten.

עֵדֶר *h. m.*, *pl.* עֲדָרִים, עֲדָרוֹת 1. Schafherde; 2. (bibl.) Schar; 3. Hürde. מִגְדַּל עֵדֶר Ortsname.

עֶדְרָא (Gn 32, 16) *a. m.* dass.

עודרא l. עוּדְדָא.

עֲדְרִסְקָא *gr. f* (ὑδρίσκη) kleiner Krug.

עֲדָשָׁה *h. f.*, *pl.* עֲדָשִׁין 1. Linse (*Ervum Lens*); 2. flache runde Wärmflasche; 3. Wagschale; 4. das Becken der Ölmühle.

עֵדְתָא *a. f.* Gemeinde, Versammlung.

עוא I *a. Pa.* schreien, lärmen.

עֲוָא II *a.* abweichen. *Aph.* sich vergehen. *Itpe.* Unrecht erfahren.

עֲוָאָה *a. m.*, *pl. d.* עֲוָאֵי Dt 2, 23 Iwwiter.

עוב *h. m.*, *pl.* עֻבִּים Balken.

עובי 1. s. עֳבִי; 2. s. אֻבְיָא.

עוֹבָדָא (Ex 32, 16), עֻבָדָא *a. m.*, *ind.* עוֹבַד Ex 28, 6 1. Tat, Werk; 2. Ereignis.

עוֹבָדְתָא (Gn 33, 14 Sab., MS עֲבִידְתָא) *a. f.* Erarbeitetes.

עוֹבֵר *h. m.* Reisender.

עוּבָּר (עֻבָּר) *h. m.* Fötus, Embryo.

עוּבְּרָא (Ct 7, 3, MS עֻבְרָא) *a. m.* dass.

עוֹבַרְתָּא I (Nu 13, 23) *a. f.*, *pl.* עוֹבְרָן Ez 17, 6, *c. s.* עֻבְּרָתֵיהּ Ho 14, 6 Soc 59 Zweig.

עוֹבַרְתָּא II (Gn 33, 14 MS עֲבִידְתָא) *a. f.* Zug.

עוּבְרְתָּא *a. f.* Zorn.

עוג *h.* einen Kreis ziehen.

עוּגָה *h. f.* 1. Kreis; 2. *pl.* עֻגוֹת auf Kohlen gebackener Kuchen; 3. *pl.* עוּגִיּוֹת Bewässerungsgraben.

עוּגִיתָא *a. f.*, *c.* עוּגִית Ez 17, 7 Bewässerungsgraben.

עֻיגָל *h. m.* Becken.

עוּגְתָא *a. f.*, *pl.* עוּגִין auf Kohlen gebackener Kuchen.

עוד *h. Hi.* הֵעִיד 1. bezeugen; 2. als stößig erklären (vom Stier). *Ho. pt.* מוּעָד als stößig erklärt. *Pil.* aufrichten.

עוד *h.* noch. וְלֹא עוד אֶלָּא nicht nur, sondern auch. מִבְּעוֹד während.

עוד (Gn 7, 4) *a.* 1. noch. לָא — עוד Gn 17, 5 nicht mehr; 2. Gn 4, 25 wieder. בְּעוֹד דְּ während noch.

עוּדְדָא *a. m.* Flock Wolle.

עודה (jJeb 3ᶜ) l. עֵירָה, s. עָרָה.

עוּדָה *h. f.* Gurtband.

עוֹדֶף *h. m.* Überschuß.

עָוָה *h.* verkehrt handeln. *Pi.* verkehren, zerstören.

עִוּוּת *h. m.* Beugen, Krümmen.

עוז I *h. m.* Stärke.

עוז II *h. m.* eine Adlerart.

עֲוְיָא *a. m.* 1. Schlange; 2. männl. Personennamen.

עֲוָיָא *a. m.*, *pl.* עֲוָיָן Lv 22, 16 Vergehung.

עֲוִילָא *a. m.* Knabe (*arab.*).

עֲוִירָא *a. m.* 1. Ex 4, 11 blind; 2. einäugig; 3. Blindheit; 4. männl. Personenname.

עֲוִית *h. f.* Krampf.

עול *h. m.*, *pl.* עֻלִּין Joch.

עול (= עֲלַל) *a.*, *pt.* עָאֵיל Thr 1, 4, עָיֵיל 1. hereingehen; 2. eintreten. *Pa.* hineinbringen. *Itpa.* sich hineinbegeben. S. עֲלַל.

עול *h. Pi.* עִוֵּל unrecht handeln.
עָוֶל *h. m.* Unrecht.
עַוְלָא (Dt 32, 4) *a. m.* dass.
עַוָּלָא *a. m., pl. d.* עַוָּלַיָּא Ze 3, 5 (MS עוּלַיָּא) gottlos.
עוּלָא *a. m.* Säugling.
עוּלָה *h. f.* Mädchen.
עַוְלָה *h. f.* Unrecht, Übeltat.
עוֹלָה *h. f.* Ganzopfer.
עוֹלָל *h. m.* Kind.
עוֹלֵלָה, עוֹלֶלֶת *h. f.* Nachlese (im Weinberg).
עוֹלַלְתָּא *a. f., pl.* עוֹלְלָן Ob 5 dass.
עוֹלָם *h. m., pl.* עוֹלָמִים, עוֹלָמוֹת 1. Äon, Periode; 2. Weltzeit; 3. Welt; 4. Ewigkeit. לְעוֹלָם 1. stets, auf immer; 2. immerhin; מֵעוֹלָם jemals.
עוֹלָמִית *h.* auf ewig, für immer.
עַוְלְתָא *a. f.* Gottlosigkeit, Ungerechtigkeit.
עוֹמֶס *h. m.* Last.
עוֹמֶק *h. m.* Tiefe.
עוֹמֶר I *h. m.* 1. Garbe; 2. Erstlingsgarbe.
עוֹמֶר II *h. m.* ein Hohlmaß ($^1/_{10}$ Epha).
עָוֹן *h. m., pl.* עֲוֹנוֹת Sünde. עֲוֹן גִּלָּיוֹן Verdrehung von εὐαγγέλιον.
עוֹנֶג *h. m.* Ergötzen.
עוֹנָה I *h. f.* 1. der 24. Teil einer Stunde; 2. zwölf Stunden; 3. Zeit, bestimmte Zeit; 4. Zeit der ehelichen Pflicht; 5. l. עֵינָה.
עוֹנָה II *h. f.* Faden, Strick.
עוֹנִי (עֳנִי) *h. m.* Armut.
עֲוַנְיָא Ortsname.
עוֹנִיתָא s. אוֹנִיתָא.
עוֹנֶשׁ *h. m.* 1. Strafe; 2. Verbrechen.
עוֹנְתָא I *a. f.* 1. Zeit, Stunde; 2. *c. s.* עוֹנְתַהּ Ex 21, 10 (MS עֲנָתַהּ) Zeit der ehelichen Pflicht.
עוֹנְתָא II *a. f., pl. c. s.* עוֹנָתֵיהּ Ho 10, 10, l. עֵינָתֵיהּ, s. עֵינָא.
עוף I *h.* 1. fliegen; 2. flackern. *Pil.* עוֹפֵף flattern.

עוף II *h.* erschöpft sein.
עוף I *a., ipf.* 3 *sg.* תֵּיעוֹף Dt 4, 17 (nicht im MS) fliegen.
עוף II *a.* 1. doppelt sein; 2. *ipf.* 2 *sg.* תֵּיעוֹף (wie von עֲפַף) Ex 29, 9, *pt. pass.* עִיף Ex 28, 16 doppelt legen. *Pa.* doppelt legen, verdoppeln. S עֲפַף.
עוֹף *h. m.* 1. *pl.* עוֹפוֹת Vogel; 2. Geflügel.
עוֹפָא (Gn 1, 20) *a. m.* dass.
עופא (Ze 1, 10) l. mit MS עוּפְלָא.
עוֹפֶל ein Stadtteil von Jerusalem.
עוֹפֶר *h. m.* Jüngling.
עוֹפֶרֶת *h. f.* Blei.
עוץ *a., pf.* 3 *pl.* עָצוּ Est II 7, 9 raten.
עוק *a., pf.* 3 *sg.* עָקַת Gn 32, 7, 1 *sg.* עָקִית Gn 27, 46 1. eng sein; 2. bedrängt sein; 3. Angst haben. *Aph. pf.* 3 *pl.* אָעִיקוּ Gn 49, 23 1. bedrängen; 2. quälen; 3. Angst haben. *Itpe. Itpa.* bedrängt sein.
עוּקָה *h. f.* 1. Grube; 2. Schlund.
עֲוָקִין *h. m. pl.* Sprossen einer Leiter, Stufe.
עוֹקֶם *h. m.* Krümmung.
עוֹקֶץ *h. m.* 1. Spitze; 2. Stachel; 3. Stiel; 4. Spitze der Brustwarze; 5. Schwanzwirbel. *pl.* עֳקָצִין Name eines Mischnatraktats. עוֹקֶץ עַקְרָב eine Pflanze.
עור *h., pt.* עֵר wach, munter. *Ni.* 1. wachen, erwachen; 2. rege sein. *Hi.* reizen. *Ho.* gereizt werden. *Pil.* עוֹרֵר 1. wecken; 2. Totenklage anregen. *Hitpal.* erweckt werden. *Pilp.* עַרְעֵר 1. drängen; 2. Totenklage anregen. *Hitpalp.* 1. aufgeregt werden; 2. gelockert sein.
עור *a., pt. f.* עֵירָה Ct 5, 2 wecken. *pt.* עִיר wach. *Aph.* 1. *pf. c. s.* אַעֲרַנִי Sac 4, 1 Soc 59 wecken; 2. wach sein. *Pal.* (*Pāl.*) עוֹרֵר, *ipf.* יְעָרֵר Jes 9, 11 rege machen, wecken. *Itpe.* אִתְּעִיר אִתְּעַר 1. *pf.* אִתְּעַר Gn 41, 7 erwachen; 2. sich erregen. *Ittaph. pf.* 3 *pl.* אִתְּעָרוּ

Ct 7, 10 (MS אִתְעֲרוּ) erweckt werden. *Palp.* עַרְעֵר 1. hin- und herwerfen; 2. gelockert sein.
עור *h. Pi.* עִוֵּר blind machen.
עור *a. Pa. pt.* מְעַוֵּר Ex 23, 8 blind machen. *Itpa.* erblinden.
עִוֵּר *h. m.* blind.
עור *h. m., pl.* עורות 1. Haut. Bei der Lunge ע' הַפְּנִימִי Wand der Alveolen, ע' הַחִיצוֹן Pleura pulmonalis; 2. Fell. ע' הַלֵּב Brustlatz.
עוּרָא *a. m.* 1. Spreu; 2. Erwecken (?).
עוֹרֵב *h. m.* Rabe.
עוֹרְבָא (Gn 8, 7) *a. m.* dass.
עוֹרַבְתָּא *a. f.* Rabenweibchen.
עוֹרַבְתִּי. בֵּי ע' Familienname.
עִוָּרוֹן *h. m.* Blindheit.
עוֹרֶף *h. m.* 1. Nacken; 2. Rückseite.
עוֹשֶׁף *h. m.* breite Schneide der Zimmeraxt.
עוֹשֶׁק *h. m.* Erpressung, Übervorteilung.
עוֹשֶׁר *h. m.* Reichtum.
עֲוָת männl. Personenname.
עות *h. Ni.* נֶעוּת sich freuen (?).
עות *h. Pi.* עִוֵּת 1. verkrümmen; 2. verderben. *Hitp.* 1. gekrümmt werden; 2. verdorben werden.
עות *a. Pa.* עַוֵּת 1. krümmen, beugen; 2. *pt. pass. d.* מְעַוְּתָא Est 1, 1 (nicht MS) verderben.
עֲוָתָא *a. m.* 1. krümmen; 2. Verderbtes.
עַוְּתָא *a. m.* Verdorbener.
עֲוְתָנָא (?) *a. m.* dass.
עֲוָתָנִי. כְּפַר ע' Ortsname.
עַז *h. m.* stark, hart. עַז פָּנִים frech, schamlos.
עֵז *h. m., pl.* עִזִּים Ziege.
עִזָּא *a. m.* 1. *ind.* עֵז Lv 22, 7, *pl.* עִזִּין Gn 15, 19 dass.; 2. עִזָּא דְקַרְקְסָא Dreschschlitten; 3. עִזָּא דְיַמָּא ein gehörnter sagenhafter Fisch (Hornrochen?).
עַזָּא *a. m.* eine Adlerart.
עַזָּא, עַזָּאֵל Name eines gefallenen Engels.
עֲזָאזֵל (Lv 13, 8, Abänderung von עֲזָזְאֵל) dass.
עזב *h.* verlassen. *Pi.* verlassen machen. *Hi.* Entlassung bewirken. *Ni. Hitp.* verlassen werden.
עֲזַב *a.* dass.
עִזְגַּדָּא *pers. m.* Bote.
עִזָּה *h. f.* Ziege.
עֻזָּה, עֲזָה Name eines gefallenen Engels.
עֲזוּבָה weibl. Personenname.
עִזּוּז *h. m.* gewaltig.
עַזּוּת *h. f.* Härte, Hartes. ע' פָּנִים Frechheit, Schamlosigkeit.
עזז *h. Hi.* stark machen. הֵעֵז פָּנִים frech sein. *Hitp.* stark werden.
עזז *a. Itpa.* stark werden.
עֲזָזֵיל s. עֲזָאזֵל.
עֻזִּי männl. Personenname (= עֲזַרְיָה).
עִזְיָא (Lv 11, 13), עָזְיָא *a. m.* eine Adlerart.
עֻזִּיאֵל männl. Personenname.
עֲזִיבָה *h. f.* 1. Überlassen; 2. Verlassen.
עֲזִיבְתָא *a f.* Zuvermeidendes, Häßliches.
עֲזִיזָא *a. m, pl. c.* עֲזִיזֵי Jes 7, 18 stark.
עֲזִיזוּתָא *a. f.* Härte. עֲזִיזוּת לִבָּא Starrsinn.
עֲזִיזְתָא *a. f.* dass.
עֲזִילָא *a. m., ind.* עֲזִיל Ex 35, 25 Gespinnst.
עֲזִיקָה *h. f.* aufgebrochner Boden.
עֲזַל *a., pt. f.* עָזְלָא Ex 35, 25 spinnen.
עָזְלָא *a. m.* Gespinst.
עזם *a. Aph.* abkneipen.
עָזַק I *h.* aufbrechen, aufhacken.
עָזַק II *h.* festhalten.
עֶזֶק I *h. m.* Wulst.
עֶזֶק II *h. m.* aufgebrochener Boden (?).
עֲזָקָה *h. f.* dass. (?).
עִזְקְתָא *a. f.* 1. *pl.* עִזְקָן, *d.* עִזְקָתָא Ex 25, 24, עִזְקִין Ring; 2. Öffnung des Mastdarms (After); 3. *pl. d.* עִזְקַיָּא Jer 40, 1 Fessel.
עָזַר *h.* helfen.
עֵזֶר *h. m.* 1. Hilfe; 2. Gehilfe.

עֶזְרָא männl. Personenname.
עִזְרַד l. עֻזְרָר.
עֻזְרַד l. עֻזְרָר.
עֶזְרָה *h. f.* Hilfe.
עֲזָרָה *h. f.* der innere Hof des jerus. Tempels. עֶזְרַת הַנָּשִׁים der von den Frauen vorzugsweise benützte Tempelhof.
עֲזַרְיָה männl. Personenname.
עִזְרָר *h. m.* Weißdornart (*Crataegus Azarolus*).
עֻזְרָר *h. m.* eine Schilfart.
עֲזַרְתָּא *a. f., c.* עֲזָרַת (l. עֲזָרַת) 1S 3, 3, *pl. c. s.* עֲזָרָתַי Sac 3, 7 Soc 59 (Paus.) Heiligtumshof.
עֵטָא s. עֵיטָא.
עָטָה *h.* verhüllen, um sich hüllen.
עִטּוּף *h. m.* Verhüllen.
עִטּוּר I *h. m.* Bekränzen, Schmücken.
עִטּוּר II *h. m.* Entfernen, Trennen.
עִטּוּשׁ *h. m.* Niesen.
עֲטוּשְׁיָא *a. m.* aus Atuscha.
עֲטִי *h. m.* Verderben(?).
עַטְיָן männl. Personenname.
עָטִין *h. m.* zum Mürbewerden hingelegte Olive.
עָטִיף *h. m.* 1. Hülle, Umhüllung; 2. Gewand.
עֲטִיפָה I *h. f.* dass.
עֲטִיפָה II *h. f.* Verschmachten.
עֲטִירָא *a. m.* rauchend.
עֲטִישָׁה *h. f.* Niesen.
עטל (männl. Personenname) l. עֲגִיל(?).
עַטְלָא *a. m.* träge.
עַטְלוּתָא *a. f.* Trägheit.
עַטְלִיז *gr. m.* (κατάλυσις) Karawanserei.
עֲטַלֵּיפָא (Lv 11, 19) *a. m.* Fledermaus.
עֲטַלֵּף *h. m.* dass.
עִטְמָא, עֶטְמָא *a. m., c. s.* עִטְמֵיהּ Est II 1, 2 Schenkel, Lende.
עָטַן *h.* Oliven (zum mürbe werden) aufhäufen.
עטעמה (jSanh 20c) l. מַטְעֲמָא, s. טְעַם.
עָטַף I *h.* umnehmen, sich einhüllen. *Hitp.* sich einhüllen in, anlegen (vom Mantel).
עָטַף II *h.* matt werden, verschmachten. *Hitp.* dass.
עֲטַף *a., pt.* עָטֵיף 1S 28, 14 umhüllen, verhüllen. *Pa. pf. c. s.* עַטְּפַנִי Jes 61, 10 (MS עַטְפַנִי) verhüllen. *Itpa. ipf.* יִתְעַטַּף Lv 13, 45 sich einhüllen.
עֶטֶף *h. m.* Hülle, Umhüllung.
עִטְפָּא *a. m.* 1. *c. s.* עִטְפֵּיהּ Ex 4, 6 Busen des Gewandes; 2. *c.* עֲטַף Thr 2, 12 Busen des Menschen.
עָטַר *h.* umkränzen, schmücken. *Pi.* 1. dass.; 2. krönen. *Hitp.* 1. geschmückt werden; 2. sich krönen, schmücken.
עֲטַר I *a.* umringen. *Pa.* bekränzen, schmücken. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתְעַטַּרוּ Jo 2, 22 (MS אִתְעֲטַרוּ) geschmückt sein.
עֲטַר II *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* עֲטַרוּ 1S 9, 7 aufhören; 2. entlassen; 3. abweichen. *Pa.* entfernen.
עֲטַר III *a.* rauchen.
עִטְרָא *a. m.* Trennung.
עֲטָרָה *h. f.* 1. Kranz; 2. Krone; 3. Gesims; 4. Einfassung; 5. der wulstige hintere Rand der Eichel des männlichen Gliedes; 5. Ring um die Warze der weiblichen Brust.
עֲטָרוֹת. עַטְרוֹת דְּבוֹרָה (Ri 4, 5) Ortsname.
עִטְרָן *h. m.* Teer.
עִטְרָנָא *a. m.* dass.
עָטַשׁ *h.* 1. niesen; 2. Wind gehen lassen *Pi. Hitp.* dass.
עֲטַשׁ *a.* dass.
עִיא (= חִיָּא) männl. Personenname.
עֵיבָא (Ex 19, 9) *a. m.* 1. Dunkel; 2. dunkle Wolke.
עַיְבָא (= חַיְּבָא) *a. m.* schuldig.
עַיְבָא (= כֵּיבָא) *a. m.* Leiden.
עִיבֶּר s. עִבְרָא.
עִיד *h. m.* Fest.
עִידָא *h. m.* dass.

עֲדִית *h. f.* 1. normal, gut; 2. l. עִירִית.
עִיּוּן *h. m.* Beachten, Berechnung.
עִיּוֹן Ortsname.
עִיּוּקָא *a. m., ind.* עִיּוּק Jes 30, 6 (MS עָ֫ק) Bedrängnis.
עִים (Tos Kil V) l. פִּיף.
עַיִט *h. m.* Raubvogel.
עֵיטָא *a. m., ind.* עֵיט Jer 17, 1 Griffel.
עֵיטִיתָא *a. f.* Rat.
עֵיטָם Ortsname.
עֵיטְתָא *a. f., ind.* עֵיטָא Koh 11, 3 Rat.
עֵיל *a.* oben. לְעֵיל oben. דִּלְעֵיל oberer (von Gott). מֵעֵיל, מִלְּעֵיל von oben, oben. לְעֵיל מִן Gn 22, 9, לְעֵיל מִן oberhalb von. עֵיל מִן Dt 28, 43 höher als.
עֵילָא *a.* לְעֵילָא nach oben. דִּלְעֵילָא oberer (von Gott). לְעֵילָא לְעֵילָא Dt 28, 43 immer aufwärts. מִלְּעֵילָא Dt 5, 8 von oben. וּלְעֵילָא Nu 1, 3 und darüber. לְעֵילָא מִן oberhalb von.
עִילָא, עִילָא *a. m., ind.* עֵיל Sac 9, 9, *pl.* עִילֵי Gn 32, 15 (MS עִלֵּי) Eselsfüllen.
עִילְבּוּ Ortsname.
עִילִיתָא, עִילְתָא (für עֲלְיָתָא, עֲלְתָּא) *a. f.* Frevel. S. auch עֲלְתָא.
עֵילָם Volksname.
עֵילָמָאָה *a. m., pl. d.* עֵילָמָאֵי Jes 22, 6 aus Elam.
עֵילָמִי *h. m.* dass.
עֵילָמִית *h.* auf elamisch.
עים. עיימך (jJeb 6[c]) l. עִמָּךְ, s. עִם.
עיימא. אהן עיימא (jAbZ 40[d]) l. אָהֵן דְּעַיְנָא.
עֵימָה *h. f.* Wocken (des Spinners).
עַיִן *h. f. du.* עֵינַיִם 1. Auge. עַיִן בְּעַיִן grade gegenüber; 2. Blick. טוֹב עַיִן uneigennützig, wohlwollend. ע׳ טוֹבָה, ע׳ יָפָה Wohlwollen, Freigebigkeit. ע׳ רָעָה a. Geiz; b. (auch nur הָעַיִן) Neid. צַר עַיִן eigennützig, mißgünstig. ע׳ צָרָה Mißgunst; 3. Aussehen. בְּעֵינָן in ihrem ursprünglichen Zustand. מֵעֵין, כְּעֵין nach Art von; 4. runde Öffnung, Ring (an Geräten); 5. *pl.* עֲיָנוֹת Quelle; 6. *pl.* עֲיָנִין Name des 16. Buchstaben im hebr. Alphabet.
עין *h. Pi.* עַיֵּן 1. betrachten, nachdenken; 2. genau wiegen.
עין *a. Pa.* עַיֵּן betrachten, nachdenken.
עֵינָא (Ex 22, 2), עֵינָא *a. m., pl.* עֲיָנִין Dt 29, 3 1. Auge; 2. Blick. עֵינָא בִישָׁא (auch nur עֵינָא) neidischer Blick, Übelwollen. פָּרָשׁוּת עֵינַיִם Gn 38, 14 Wegscheide; 3. Aussehen, ursprünglicher Zustand. כְּעֵין Dt 33, 28 nach Art von; 4. *pl.* עֵינָן runde Öffnung (an Geräten). בַּת עֵינָא dass.; 5. *pl.* עֵינָן Dt 8, 7, עֵינָן Quelle; 6. *c. s.* בֵּית עֵינוֹהִי Ex 28, 38 B. Stirn.
עֵינְבּוּל Ortsname.
עֵינָה *h. f.* 1. Auge; 2. Quelle(?).
עֵינוּשׁ Ortsname.
עֵינוּתָא *a. f.* Quelle.
עינותא (Spr 7, 8) l. פִּנִּיתָא.
עַיְנֵי *a.* bewachen.
עֵינְנָא *a. m.* großäugig.
עֵיפָה s. עֵפָה.
עֵשֶׂק 1. Gn 26, 20 Name eines Brunnens; 2. s. עִסְקָא.
עָיֵף *h. m.* 1. ermüdet; 2. sich mühend.
עֵיפָא (Gn 24, 65) *a. m.* Schleier.
עֵיפָא männl. Personenname.
עֵיצְתָא (Est II 1, 15) *a. f., ind.* עֵיצָא Dt 32, 28 1. Rat; 2. Plan.
עָקָא *a. m., c.* עָקְ Ex 6, 9 Bedrängnis, Angst.
עַיְקָא *a. m.* Bedrücker.
עֵיקָא *a. m., f. c.* עֵיקַת Jes 54, 6 bedrängt.
עֵיקָה *h. f.* Bedrängnis.
עֵיקְתָא *a. f.* dass.
עֵר *h. m.* wach.
עִיר *h. f., pl.* עֲיָרוֹת Stadt.
עֵירָא *a. m.* wach.
עִירָא *a. m., ind.* עִיר Sac 9, 9 (MS עִיל) Eselsfüllen.

עֲירַבְרְבָא *a. m.*, *pl.* עֲירַבְרְבִין Nu 11, 4 Mischvolk.

עֵירָה *h. f.* Wollflocke.

עֵירוּב *h. m.* Vermengung. ע' פָּרָשִׁיּוֹת Vermengung von Schriftstellen. ע' תְּחוּמִין (ideelle) Vereinigung der Sabbatsgebiete. ע' חֲצֵרוֹת V. der Häuser eines Hofes. ע' תַּבְשִׁילִין V. der Speisenbereitung vom Feiertag für den Sabbat. *pl.* עֵירוּבִין Name eines Mischnatraktats.

עֵירוּבָא I *a. m.* 1. dass,; 2. *pl.* עֵירוּבִין Dt 22, 9 Mischgattung.

עֵירוּבָא II *a. m.*, *pl.* עֵירוּבֵי שִׁמְשָׁא Sonnenuntergang.

עֵירוּי *h. m.* Ausgießen.

עִירוֹנִי *h. m.* Kleinstädter.

עִירוֹנִית *h. f.* Kleinstädterin.

עֵירוּעָא *a. m.*, *ind.* עֵירוּעַ 1 S 6, 9 Zufall.

עֵירוּקָא *a. m.* Flucht.

עֵירוּר *h. m.* Erwähnung eines Toten in Verbindung mit anderen.

עִירִי Ortsname.

עִירִית *h. f.* ein zu Viehfutter verwandtes Kraut.

עִירָנִי *h. m.* Kleinstädter.

עירניה? (jBabB 16[d]) vgl. אוּדְיָנָא.

עִירָנִית *h. f.* Kleinstädterin.

עִירָנִיתָא *a. f.* Bast(?).

עיררה (jEr 26[d]) ein Gerät zum Befeuchten, Spritze(?).

עִיתְלוֹ, עֲיתַהֲלוֹ Ortsname.

עכב *h. Pi.* 1. verhindern; 2. die Wirkung einer gesetzlichen Handlung aufheben; 3. warten. *Hitp.* 1. verhindert werden; 2. verweilen.

עכב *a. Pa. pf.* 3 *sg. f.* עַכֵּיבַת Jes 34, 16 verhindern, aufhalten. *Itpa. pt.* מִתְעַכַּב Nu 11, 23 sich verweilen.

עַכָּבָה *h. f.* 1. Verhinderung; 2. Verbleiben; 3. Überbleibsel.

עַכָּבוֹנִית *h. f.* eine Distelart (*Gundelia Tournefortii*).

עַכָּבִית *h. f.* dass.

עַכָּבִיתָא *a. f.* 1. Spinne; 2. (jSabb 8[c]) l. עַכָּבִיתָא.

עַכָּבָנִיתָא *a. f.* eine Distelart (*Gundelia Tournefortii*).

עַכְבָּר *h. m.* Maus.

עַכְבְּרָא (Lev 11, 29 B.) *a. m.* 1. *pl. c.* עַכְבְּרֵי 1 S 6, 4 dass.; 2. Ortsname.

עַכְבְּרִין, עַכְבְּרַיָּא Ortsname.

עַכְבַּרְתָּא *a. f.* Maus.

עַכּוֹ Ortsname.

עִכּוּב *h. m.* 1. Verhinderung; 2. Aufhebung der Wirkung einer gesetzlichen Handlung; 3. notwendige Bedingung.

עִכּוּבָא *a. m.* 1. dass.; 2. Hinhaltung.

עַכּוּבִית *h. f.* eine Distelart (*Gundelia Tournefortii*).

עַכּוּבִיתָא I (Jer 17, 6) *a. f.* dass.

עַכּוּבִיתָא II (Jes 59, 5) *a, f.* Spinne.

עַכּוּז *h. m.* Hinterteil.

עִכּוּל *h. m.* 1. Angebranntes; 2. Verdauung.

עכור (BerR 71) l. כִּיעוּר.

עכו"ם Abbreviatur für 1. עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזָּלוֹת Gestirndienst; 2. עוֹבֵד כּוֹכָבִים וּמַזָּלוֹת Sterndiener — aus Zensurrücksichten in jüngeren Drucken besonders für עֲבוֹדָה זָרָה und גּוֹי, גּוֹיָה, גּוֹיִם.

עַכָּיָא *a. m.* aus Akko.

עָכִיר *h. m.* Gewicht der Ölpresse.

עֲכִירָה *h. f.* Aufrühren.

עכל *h. Pu. pt.* angebrannt. *Hitpa.* verzehrt werden, sich zersetzen.

עכל *a. Pa.* verzehren. *Itpa.* verzehrt werden.

עָכְלָא *a. m.* ein Hohlmaß ($^1/_{20}$ eines Kab).

עכליה (jAbZ 39[c]) l. פִּכְלֵיהּ s. פִּכְלָא.

עַכְמַי männl. Personenname.

עכן *gr.* (vgl. ἔχιδνα) *Pi.* umwinden(?).

עֶכְן, עֶכִין *gr. m.* (ἔχιδνα) Otter, Natter.

עֶכִינָא, עֶכְנָא *gr. m.* dass. עֶכֶן בַּיִת (ungiftige) Hausschlange.

עֲכִינַאי, עֲכְנַאי männl. Personenname.
עֲכֵס *gr. m.* (ἔχις) Otter, Natter.
עכסילו (BerR 98) l. כְּסִילוֹ, s. כְּסִיל.
עָכַר *h.* trüben. *pt. pass.* עָכוּר 1. trübe; 2. unglücklich. *Ni.* trübe werden.
עֲכַר *a.* 1. trüben; 2. *pf.* 2. *pl.* עֲכַרְתּוּן Gn 34, 30 betrüben. *pt. pass.* עֲכִיר 1. trübe; 2. unglücklich. *Itpe.* in's Unglück gestürzt werden.
עַכְשְׁבוּנִיתָא *a. f.* eine Mundkrankheit.
עַכְשׁוּב *h. m.* eine Spinnenart (?).
עַכְשָׁיו (= עַד כְּשֶׁהוּא, vgl. *a.* עַד כַּהוּן) *h.* jetzt.
עַכְשְׁמוּנִיתָא s. עַכְשְׁבוּנִיתָא.
עַל *h.* 1. auf, über. עָלֶיךָ es liegt dir ob; 2. gemäß. בְּעַל פֶּה mündlich. בְּעַל כָּרְחוֹ gezwungen; 3. gegen; 4. zu, für; 5. wegen. עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה um wie viel mehr. עַל גַּבֵּי, עַל גַּב 1. auf, über; 2. neben, bei; 3. vermittelst, durch; 4. wegen. עַל יַד, עַל יְדֵי 1. durch; 2. anstatt, für; 3. bei, mit. עַל שׁוּם wegen. עַל שֶׁ, עַל שׁוּם שֶׁ weil. עַל מְנָת שֶׁ unter der Bedingung, dass. אַף עַל פִּי שֶׁ obgleich.
עַל (Gn 18, 24) *a.* dass. עֲלָךְ Gn 20, 7, עֲלָנָא Gn 43, 18, עֲלֵינַן Est II 3, 8. עֲלַי es liegt mir ob 2S 18, 11. מֵעַל Gn 4, 14 von. מֵעַל לְ Gn 1, 7 oberhalb. עַל מָה Dt 29, 23 weshalb? עַל כֵּין Ex 20, 11 deshalb. עֲלֵיהוֹן Jer 8, 12 ihnen liegt es ob. עַל חַד תְּרֵין Ex 22, 3 doppelt; 2. עַל שׁוּם wegen. עַל עֵסֶק Ex 18, 8 um willen. עַל יְדֵי 1. wegen; 3. *c. s.* עַל יְדֵיכוֹן Ma 1, 11 durch; 3. für. עַל פּוּם gemäß. *c. s.* בְּעַל כָּרְחָךְ 1S 2, 16 trotz. עַל דְּ Dt 29, 22, עַל עֵסֶק דְּ, עַל יְדֵי דְ Dt 23, 5 weil. עַל פּוּם דְּ Lv 27, 8 nach Maßgabe dessen, dass. עַל מְנָת דְּ unter der Bedingung, dass. אַף עַל גַּב דְּ obgleich.
עֲלָא *a., pt. pl. c.* עוֹלֵי Koh 3, 11 (*hebr.*), s. עֲלָה. *Aph.* 1. abschätzen; 2. aufwiegen. *Itpa.* 1. erhaben sein; 2. erleichtert werden.
עֻלָּא männl. Personenname.
עִלָּאָה (Gn 14, 18) *a. m., ind.* עִלַּי Dt 28, 1 1. oberer, oberster; 2. hoch, höchster.
עָלַב *h.* bedrücken, schmähen. *pt. pass.* עָלוּב unglücklich. *Ni.* sich bedrücken lassen.
עֲלַב *a., pt. pass.* עֲלִיב bedrückt, unglücklich. *Itpe. ipf.* 2 *sg.* תִּתְעֲלֵיב 1K 12, 7 sich demütigen.
עֶלְבּוֹן, עֶלְבּוּן *h. m.* Bedrückung, Demütigung.
עֻלְבָּנָא *a. m., ind.* עוּלְבָּן Ze 3, 12, *c. s.* עוּלְבְּנִי Gn 29, 32 dass.
עָלָה *h.* 1. hinaufsteigen. ע׳ עַל דַּעַת in den Sinn kommen. עוֹלֶה וְיֹרֵד von verschiedener Höhe (bald hoch, bald tief); 2. angerechnet werden; 3. wachsen; 4. verschwinden. *Pi.* erhöhen, erheben. *Pu. pt.* vorzüglich. *Hi.* 1. hinaufbringen, erhöhen. לֹא מַעֲלִין וְלֹא מוֹרִידִין man beachtet nicht; 2 hervorbringen. הֶעֱלָה חֵמָה zornig werden. ה׳ חֵן wohlgefällig sein. ה׳ אֲרוּכָה verharschen, heil werden; 3. anrechnen, kreditieren; 4. aufheben, aufgehen lassen; 5. entfernen. *Hitp.* 1. erhoben werden; 2. gesteigert werden.
עָלֶה *h. m., pl.* עָלִין Blatt.
עִלָּה *h. f.* 1. Anlaß; 2. Vorwand; 3. Ränke.
עִלָּוַי *a., c. s.* עִלָּוָךְ Ex 18, 14 auf, über. מֵעִלָּוַי Nu 16, 26 von.
עַלְוַי *h. m.* Aloë (*Aloë vulgaris*).
עִלּוּי *h. m.* 1. Erhebung; 2. Abschätzung, Wert.
עִלּוּיָא *a. m.* 1. Erhebung, Verbesserung; 2. Wert.
עֲלוּלִיתָא *a. f.* Einrede.
עֲלוּמַיָּא *a. m. pl., ind.* עֲלוּמִין Jes 54, 6 Jugend.
עֲלוּקָה *h. f.* Blutegel.
עֲלוּקְתָא *a. f.* dass.
עֲלָטָה *h. f.* Finsternis.

עַלַּי männl. Personenname.

עֱלִי *h. m.* Stössel.

עַלְיָא *a. m.* Blatt.

עֲלִיָּה *h. f.* 1. Hinaufsteigen; 2. hohe Stellung; 3. Oberstock; 4. Vorzüglichstes; 5. Aufgehenlassen, Aufheben; 6. Vagina des Weibes.

עֶלְיוֹן *h. m.* 1. oberer; 2. höchster. דַּעַת עֶלְיוֹנָה das Wissen Gottes; 3. obenerwähnt; 4. erhaben, hoch; 5. das obere (Zeichen der Geschlechtsreife), die weibliche Brust.

עַלְיוּתָא *a. f.* Höhe.

עַלִּיז *h. m.* lärmend, übermütig.

עֲלִיזָה *h. f.* 1. Lärmen; 2. Frohlocken.

עֲלִיל *h. m.* augenscheinlich. בַּע' deutlich.

עֲלִילָה *h. f.* 1. Handeln; 2. falsche Beschuldigung.

עֲלִילוּת *h. f.* Wirklichkeit.

עֲלִילוּתָא *a. f.* 1. Handeln; 2. Ränke.

עַלִּימָא *a. m.* stark.

עֲלֵימָא (Nu 4, 27) *a. m.* 1. Jüngling; 2. Knecht.

עֲלֵימוּתָא *a. f., ind.* עֲלֵימוּ Gn 18, 12 1. Jugendkraft; 2. Jugendzeit.

עַלִּימוּתָא *a. f.* Stärke.

עֲלֵימְתָא *a. f.* 1. *c. s.* עֲלֵימְתֵיהּ Jo 1, 8 Jugend. *pl.* עֲלֵימִין Jes 54, 6 (MS עֲלוּמִין) dass.; 2. Gn 24, 16 Jungfrau, Magd.

עֲלִיסָה *h. f.* Frohlocken.

עֲלִיצָה *h. f.* dass.

עִלִּיתָא (Ri 3, 22) *a. f.* Oberstock.

עַלִּיתָא s. אֲלִיתָא II.

עָלַל I *h.* tätig sein. *pt. pass.* עָלוּל gewöhnt, pflegend, geeignet. *Hitp.* mißhandeln.

עָלַל II *h.* hineingehen.

עלל I *a. Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּעַלֵּל (Dalm. Gr. 328 f.) Dt 24, 21 Nachlese halten.

עֲלַל II *a., pf.* עַל Gn 7, 13, *f.* עַלַּת Gn 18, 21, *ipf.* 2 *sg.* תֵּיעוֹל Gn 6, 18 1. hineingehen, hineinkommen; 2. kommen; 3. Ex 17, 12 B. untergehen (v. d. Sonne); 4. beiwohnen. עַל לְקַרְיָא וּנְפַק לְקַרְיָא von Dorf zu Dorf gehen. *Pa.* s. עוּל. *Aph. pf.* אַעֵיל Ex 40, 21 1. hineinbringen; 2. bringen. *Ittaph. pf.* אִתָּעַל Lv 16, 27 1. hereingebracht werden; 2. gebracht werden.

עֲלַלָא (Jes 30, 23) *a. m.* Ernteertrag, Getreide.

עֲלַלְתָּא (Lv 25, 22) *a. f.* dass.

עָלַם *h.* verhüllen. *Hi.* verheimlichen. *Ni. Pu. Ho. Hitp.* 1. verborgen sein; 2. entschwinden.

עֲלַם *a., imp. sg.* עֲלַים Jos 1, 6 (MS עֵילַם) mannhaft sein. *Pa. imp. sg.* עַלֵּם Dt 31, 23 (MS אֵילַם) Mannhaftigkeit beweisen; 2. stark machen. *Itpa.* 1. stark werden; überwältigen.

עֶלֶם. בְּעֶלֶם (= בְּהֶעָלֵם) bei Verborgenbleiben.

עֶלֶם *h. m.* Jüngling.

עָלְמָא (Gn 9, 12) *a. m.* 1. *ind.* עָלַם Gn 9, 16 Ewigkeit. אֵילָהּ עָלְמָא (l. אֱלָהּ) Gn 21, 32 B. ewiger Gott. לְעָלַם Ex 21, 6, לְעָלְמֵי עָלְמַיָּא Ex 15, 18 B. auf immer. בְּעָלְמָא bloß. בֵּית עָלַם Grab, Friedhof; 2. Vorzeit; 3. Weltzeit; 4. Welt. רִבּוֹן עָלְמָא Ex 23, 17 B. Herr der Welt. כָּל עָלְמָא jedermann.

עַלְמָה *h. f.* Mädchen, Jungfrau.

עַלְמִין Ortsname.

עַלְמֶת (2 S 3, 16) Ortsname (bibl. Bachurim).

עִלְעָא (Gn 2, 22) *a. m.* Rippe.

עַלְעוֹל *h. m.* Sturm.

עַלְעוֹלָא (Jes 29, 6) *a. m.* dass.

עַלְעוֹלִיתָא *a. f.* dass.

עִלְעִיתָא (Est II 1, 16) l. mit MS עִלְּתָא.

עִלְעֵל *h.* 1. treiben, wegwehen; 2. flügge werden (?).

עַלְעֵל *a.* wegwehen.

עלף I *h. Pu.* verhüllt sein.

עלף II *h. Pu.* ohnmächtig werden. *Hitp.* הִתְעַלֵּף, הִתְעַלְּפָה 1. erschlaffen; 2. ohnmächtig werden.

עלף *a. Pa.* erschlaffen.
עָלַץ *h.* sich vergnügen.
עֲלָצָה *h. f.* Frohlocken.
עֲלוּקָה *h. f.* Blutegel.
עֲלַקְתָא *a. f.* dass.
עֻלְשִׁין *h. m. pl.* Cichorie (*Cichorium Intybus*).
עִלְשִׁין (Ct 2, 9) *a. m. pl.* dass.
עִלְתִין *a. m. pl.* dass.
עֲלְתָא *a f., ind.* עֲלַת Weinschöpfer (?).
עִלְּתָא (Est II 1, 16) *a. f.* 1. *ind.* עִלָּא Ru 4, 22 Ursache; 2. Vorwand.
עֲלָתָא (Lv 6, 2) *a. f., ind.* עֲלָא Jes 40, 16 Soc 59, *pl.* עֲלָוָן Gn 8, 20 Ganzopfer.
עִם *h.* mit, bei. מֵעִם von.
עִם (Dt 20, 9) *a.* dass. מִעַם, *c. s.* מִעִמָּךְ Ex 8, 25 von.
עַם *h. m.* 1. Volk; 2. Gemeinde (in der Synagoge). עַם הָאָרֶץ, *pl.* עַמֵּי הָאָרֶץ Ungelehrter.
עמא (EstR Peth)?
עַמָּא (Lv 13, 6) *a. m., pl. d.* עַמְמַיָּא Dt 32, 8 Volk. כָּל עַמָּא jedermann. עַמָּא דְאַרְעָא Ct 6, 5 die Ungelehrten. בַּר עַמְמִין Dt 29, 21 Nichtjude.
עֲמָא (Lv 13, 6) *a.* 1. dunkel sein, dunkel werden; 2. *pt.* עָמֵי Jes 42, 3 glimmen; 3. matt, schwach sein; 4. *pf.* 1 *pl.* עֲמֵינָא Jes 59, 11 betrübt sein.
עֶמָּאוּם *gr.* Ortsname (Ἐμμαοῦς).
עָמַד I *h.* 1. stehen. עָמַד עַל vor jmd. stehen, bedienen; 2. sich befinden. נָצוּד וְעוֹמֵד er ist im Zustande der Gefangenschaft; 3. auftreten; 4. stehen bleiben; 5. stumpf werden; 6. gerinnen; 7. עָמַד בְּ kosten. *Hi.* 1. hinstellen; 2. anhalten lassen; 3. aufstellen, erzeugen; 4. gerinnen lassen; 5. הֶעֱמִיד עַל עַצְמוֹ an sich halten. *Pu. pt.* מְעֻמָּד stehend.
עָמַד II *h.* schätzen, annehmen. S. אָמַד
עֹמֶד *h. m.* Abschätzung.
עֶמֶד *h. m.* (viell. Anspielung an *syr.* עֲמָדָא Taufe) s. עֲמִידָא.

עֲמִידָא *gr. m.* (ἀμίς) Nachtgeschirr.
עמדא (jSabb 11[d]) l. עֲמִילָא.
עֲמָדָה *h. f.* Stehen.
עֲמָדָה *h. f.* Hinstellen.
עֻמָּה *h., c.* לְעֻמַּת, *c. s.* לְעֻמָּתִי 1. neben; 2. entsprechend.
עָמָה *h.* schwach werden. *Hi.* schwächen.
עַמּוּד *h. m.* 1. Pfeiler, Säule; 2. Stab der Schriftrolle; 3. Mittelstück, Kern; 4. Strahl; 5. Stengel; 6. Pult; 7. ע' הַשַּׁחַר Morgengrauen.
עַמּוּדָא *a. m., pl. d.* עַמּוּדַיָּא Ex 27, 10 1. Pfeiler, Säule; 2. Strahl; 3. Schaft; 4. עַמּוּד קְרִיצְתָא Morgengrauen; 5. פַּנְדְּקָא דְעַמּוּדָא Ortsname.
עַמּוּם s. עַמְעוּם.
עַמּוֹנָאָה *a. m., pl. d.* עַמּוֹנָאֵי Dt 23, 4 Ammoniter.
עַמּוֹנִי *h. m.* 1. dass.; 2. ammonitisch.
עָמוֹק *h. m., f.* עֲמֻקָּה 1. tief; 2. hoch.
עִמּוּר I *h. m.* Arbeitenlassen.
עִמּוּר II *h. m.* Garbenbinden.
עֲמוֹרָאָה *a. m.* Wollhändler.
עֲמַטְתָא *a. f.* Finsternis.
עַמְיָא *a. m.* Dunkelheit.
עֲמִידָה *h. f.* 1. Stehen; 2. Aufstellen; 3. Bestand; 4. Bezeichnung des Achtzehngebets.
עֲמִילָא *a. m.* arbeitsam.
עֲמִיסָה *h. f.* Aufladen.
עֲמִיקָא *a. m.* 1. *ind.* עֲמִיק Lv 13, 3 tief, hoch; 2. *ind.* עֲמִיק Ex 4, 10 unverständlich.
עֲמִיקָא *a. m., c.* עֲמִיק Lv 13, 43 Tiefe, Höhe.
עֲמִיקִי. כְּפַר ע' Ortsname.
עָמִיר *h. m.* Grünfutter.
עֲמִירָא (Am 2, 13) *a. m.* dass.
עָמַל *h.* sich mühen, arbeiten. *Pi.* müde machen. *Hitp.* körperliche Übung machen.
עֲמַל *a. pf.* 2 *sg.* עֲמַלְתָּא Jon 4, 10 dass.
עָמָל *h. m.* 1. Bemühung, Arbeit; 2. Arbeitsertrag.

עָמֵל *h. m.* sich mühend, arbeitend.
עָמִיל *gr m.* (ἄμυλος) Stärkemehl.
עַמְלָא *a. m., ind.* עֲמַל Gn 3, 17 1. Mühe, Arbeit; 2. Mühsal; 3. Ertrag.
עֲמִילָה *gr. f.* (ἄμυλον) Stärkemehl.
עָמַם *h.* dunkel werden, glimmen. *Pi.* 1. dunkel werden; 2. verdunkeln. *Hitp.* verdunkeln, unterdrücken. *Pilp.* unentschieden lassen.
עמם *a. Itpe. ipf.* 3 *pl.* יִתְעַמְמוּן Koh 12, 2 dunkel werden. *Palp. pf.* עַמְעֵם Jes 6, 10 (MS טַמְטֵים) verdunkeln.
עַמְמָא *a. m.* Nichtjude. S. עַמָּא.
עַמְמִי *h. m.* Nichtjude.
עַמְמָאִיתָא (Est II 2, 9, fehlt im MS) *a. f.* nichtjüdisch.
עָמַס *h.* aufladen, belasten. *Pu. pt.* מְעֻמָּס belastet.
עֲמַס *a.* zusammendrücken.
עֶמָּסוֹנִי *gr. m.* aus Emmaus (s. עֶמָּאוּם)?
עֶמָּסוֹנָיָא *x. m.* dass.
עִמְעוּם *h. m.* Verdunkelung (Abweichung vom Recht).
עמעום l. עֶמָּעוּם.
עֶמָּעוּם *gr.* Ortsname (Ἐμμαοῦς).
עמץ *h. Pi.* zudrücken (die Augen des Toten). *Hitp.* sich schließen.
עֲמַץ *a.* dass.
עמק *h. Hi.* 1. tief machen; 2. tief werden.
עמק *a. Aph. inf.* אַעֲמָקָא Jes 30, 33 (MS עַמְקָא) tief machen.
עֵמֶק *h. m.* 1. Tiefland, Ebene; 2. Ortsname.
עַמְקָא (Jes 30, 33) *a. m.* Tiefe.
עֻמְקָא I *a. m.* 1. *pl. d.* עֻמְקַיָּא Ex 15, 5 dass.; 2. *c.* עוֹמֶק Lv 12, 28 Hautmal.
עִמְקָא II *a. m.* Verkehrtheit, Tücke.
עָמְקָא (Lv 13, 2) *a. m.* Mal, Hautfleck.
עַמְקָאָה *a. m.* Talbewohner.
עֲמָקוּתָא *a. f., c.* עֲמָקוּת Ho 7, 16 Verkehrtheit, Tücke.
עֲמָקִי *h. m.* aus Emek (Tiefländer).
עֲמַקְיָן (Am 6, 4, andere Lesart עימקוון), viell. *pl.* v. *a. f.* עִמְקוּתָא Tiefes (worein man tief sinkt).
עִמְקָן *h. m.* verkehrt, tückisch.
עִמְקָנָא *a. m.* dass.
עמר I *h. Pi.* Garben binden.
עמר II *h.* (*bibl.*) *Hitp.* jemand als Sklaven benützen.
עמר I *a. Pa.* Garben binden.
עֲמַר II *a.* wohnen.
עַמְרָא (Lv 13, 47) *a. m.* Wolle. עֲמַר גֻּפְנָא Baumwolle (*Gossypium vitifolium*).
עֻמְרָא I (Dt 24, 19) *a. m.* 1. Garbe; 2. Erstlingsgarbe.
עֻמְרָא II (Ex 16, 36) *a. m.* ein Hohlmaß (1/10 vom Epha).
עַמְרָנִיתָא *a. f.* Wolliges.
עַמְתוּ Ortsname.
עַמְתָן (= חַמְתָן) Ortsname.
עָנָא (Lv 1, 2) *a. m.*, auch *pl.* עָנִין Kleinvieh. בְּנֵי עָנָא Ex 12, 21 B. Lämmer.
עֲנָא I *a.* 1. *ipf.* 3 *f. sg. c. s.* תַּעֲנֵינָךְ Dt 20, 11 (MS תַּעֲנְנָךְ), 2 *sg. c. s.* תַּעֲנֵינוּן 1 K 12, 7 antworten, respondieren; 2. erhören. *Itpe.* 1. *pt.* מִתְעֲנֵי Ex 19, 19 geantwortet werden; 2. erhört werden.
ענא II *a. Pa. ipf.* 3 *pl.* יְעַנּוּן Gn 15, 13 1. *pt. pass. pl.* מְעַנַּן Jes 53, 4, מְעַנַּן Ez 16, 4516 quälen; 2. *pf. c. s.* עַנִּיהָ Gn 34, 2 notzüchtigen; 3. *ipf.* 2 *pl.* תְּעַנּוּן Lv 16, 31 kasteien. *Itpe.* verarmen. *Itpa.* 1. gequält werden; 2. genotzüchtigt werden; 3. *ipf.* יִתְעַנֵּי Lv 23, 29 sich kasteien, fasten; 4. *pt.* מתעני jSchebi 34ᶜ l. מִתְפַּנֵּי, s. פְּנָא.
ענא III *a. Pa. pt. f.* מְעַנְּיָא Ex 15, 21 (MS מְעַנְיָא) singen.
ענא IV *a. Pa.* säumen, verzögern. *Itpa.* sich versäumen, hinziehen.
עָנַב *h.* zusammenknüpfen, eine Schleife binden.
ענב *a.* dass. *Itpe.* geknüpft werden.
עֵנָב *h. m.* 1. *pl.* עֲנָבִים Weintraube;

2. eine Augenkrankheit (Pupillenschwellung(?).

עִנְבָא *a.m.,pl.*עִנְבִין Gn 40, 10 Weintraube.

עֲנָבָה *h. f., pl.* עֲנָבוֹת, עֲנָבִים 1. Beere; 2. Korn.

עֶנְבוֹל *gr. m.* (ἔμβολον) Klöppel.

עֲנַבְתָּא *a. f.* 1. Weinbeere; 2. eine Augenkrankheit, s. עֵנָב.

עֲנַבְּתָא *a. f., pl.* עֲנָבִּין Ex 26, 4 Schleife, Schlinge.

ענג *h. Pi.* 1. geschmeidig machen; 2. zum Vergnügen machen; 3. sich ergötzen. *Hitp.* 1. Vergnügen haben; 2. an Wohlleben gewöhnt sein.

ענג *a. Pa.* 1. zum Vergnügen machen; 2. sich ergötzen.

עָנַד *h.* umbinden.

עָנָה I *h.* antworten, respondieren. *Ni.* 1. erhört werden; 2. einen Ausspruch tun.

ענה II *h. Ni.* 1. gequält werden; 2. sich demütigen. *Pi.* 1. quälen; 2. notzüchtigen; 3. עִנָּה אֶת הַדִּין das Urteil (rechtswidrig) verschärfen. *Pu.* gequält werden. *Hi.* verarmen. *Hitp.* 1. leiden; 2. sich kasteien.

ענה III *h. Pi.* singen.

עָנָו *h. m.* sanft.

עֲנוּבְתָא s. עֲנַבְּתָא.

ענוג *h. m.* 1. Ergötzen; 2. Ergötzliches; 3. Melodie.

עֲנָוָה *h. f.* 1. Sanftmut; 2. Demut; 3. s. עֲנָבָה (?).

ענוי I *h. m.* 1. Quälerei; 2. Kasteiung.

ענוי II *h. m.* eine Art Totenklage.

ענוי III *h. m.* Verschärfung (des Urteils).

ענויא I *a. m., c.* ענוי Thr 3, 19 (MS עַנְיֵי) Elend.

ענויא II (Jer 9, 19, MS עָנוּיָא) *a. m.* Klagelied.

ענון *h. m.* Wolkendeuterei.

עַנְוְנָא *a. m.* 1. sanftmütig; 2. demütig.

ענונִיתָא *a. f.* ע׳ דְוַרְדָא der mittlere Lungenlappen.

ענוף l. עֲבוּף, s. עֲבוּפָא.

עינותא l. עוֹנִיתָא.

עַנְוְתָן *h. m.,* 1. sanftmütig; 2. demütig.

עַנְוְתָנָא *a. m., ind.* עַנְוְתָן Nu 12, 3 dass.

עַנְוְתָנוּת *h. f.* 1. Sanftmut; 2. Demut.

עַנְוְתָנוּתָא (Ze 2, 3) *a. f.* dass.

עָנִי *h. m.* 1. arm; 2. elend.

עַנְיָא (Dt 29, 14) *a. m., pl. ind.* עַנְיֵי Dt 16, 3 dass.

עַנְיָא *a. m., ind.* עוֹנִי Dt 16, 3 (MS עַנְיֵי) Armut.

עֲנִיבָא(?) *a. m.* ע׳ דְפִילָא eine Pflanze.

עֲנִיבָה *h. f.* Anschlingen.

עֲנִיָּה *h. f.* 1. Anstimmen; 2. Gebrauch des Wortes ענה.

עָנָיו s. עָנָו.

עֲנִיּוּת *h. f.* Armut.

עַנְיוּתָא *a. f.* dass.

עִנְיָן *h. m., pl.* עִנְיָנוֹת 1. Angelegenheit; 2. Inhalt; 3. Sache; 4. Art und Weise.

עִנְיָנָא *a. m., pl.* עִנְיָנִין Ct 1, 11 1. Angelegenheit; 2. Verabredung; 3. Wesen; 4. Art.

עֲנָיָנִי männl. Personenname.

עֲנִיץ *h. m.* Bündel.

עֲנִיתָא *a. f., c. s.* עֲנִיתֵיהּ Mi 2, 4 (MS עִינִיתֵיהּ) Klagelied.

ענייתיך (jSot 16[d]) l. עֲנָתִיךְ, s. עֲנָתָא.

עַנְמָאָה *a. m., pl. d.* עַנְמָאֵי Gn 10, 13 eine Völkerschaft.

עָנָן *h. m.* Wolke, Gewölk.

עָנָן männl. Personenname.

ענן *h. Pu. pt.* מְעֻנָּן bewölkt. *Po.* עוֹנֵן Wolken deuten.

ענן *a. Pa. inf. c. s.* עַנָּנוּתִי Gn 9, 14 (MS עֲנָנוּתִי) Wolken zusammenziehen. *Pā. pt.* מְעָנֵין (Dalm., Gr. 328f.) Dt 18, 10 Wolken deuten.

עֲנָנָא (Gn 9, 14) *a. m.* Wolke, Gewölk.

עַנְנָא *a. m., pl.* עַנְנִין Jes 2, 6 (Ausg. Ven. 1517 עֹנְנִין) Wolkendeuter.

עָנָף *h. m.* Zweig.

עֲנְפָא *a. m., ind.* עֲנַף Ez 17, 8 (MS עֲנַף!) Zweig.
עֲנַק *h.* bezwingen. *Hi.* aufladen, ausstatten.
עֲנֶק *h. m.* Aufladung, Ausstattung.
עֲנָק *h. m.* Halskette.
עֻנְקָא *a. m.* Hals.
עֻנְקָא, עֲנְקָא *a. m., pl. d.* עֲנְקַיָּא Jes 3, 19 Halskette.
עֲנְקוּקְלוֹת *h. f. pl.* unreife Weinbeeren.
עוּנְקְלָא *gr. m.* (ἀγκύλη), *pl.* עוּנְקְלִין Ez 40, 43 (MS אוּנְקְלִין) Haken.
עֶנְקְמוֹן *lat. m.* (*encómma*) Militärmaß.
עֲנְקְתָא *a. f.* Hals.
עֲנַשׁ *h.* strafen. *Ni.* bestraft werden.
עֲנַשׁ *a.* strafen. *Itpe.* bestraft werden.
עֲנְשָׁא *a. m.* Strafe.
עֲנָת Ortsname.
עֲנְתָא *a. f.* 1. Zeit; 2. *c. s.* עֲנְתַּהּ Ex 21, 10 Zeit der ehelichen Pflicht.
עֲנָּתָא *a. m.* Lasterhafter.
עוֹנִיתָא *gr. f.* (ὠνή) Kaufbrief.
ענתוניא l. עֲנְתֵּינָיָא *a. m.* aus En-Teena.
עֲנְתוּנְדְּרָיָא *a. m.* aus Antandros.
עֲנְתוֹתָיָא *a. m.* aus Anathot.
עֲנְתִּי *h. m.* Gote.
עֲנְתָנָיָא *a. m.* aus Anat(?).
עסא *a. Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* עַסִּיאוּ Thr 2, 16 zusammenpressen; 2. pressen, drücken.
עִסְבָּא (Gn 1, 29) *a. m.* Kraut.
עסה *h. Pi.* pressen, zwingen.
עִסָּה *h. f.* 1. Teig; 2. Gemenge, Mischfamilie.
עֶסְוָם *h. m.* Name eines bittern Krauts.
עסוק *h. m.* 1. Verfahren; 2. Ausführung.
עֲסוֹרִיתָא *a. f.* 1. *pl. d.* עֲסוֹרְיָתָא Ex 18, 21 Dekade; 2. Einteilung in Zehntel.
עֲסְיָא s. אַסְיָא.
עָסִיס *h. m.* Most.
עֲסִיסָא *a. m.* dass.
עֲסִיסִית s. עֲסָסִית.
עֲסִירָאָה (Nu 7, 66) *a. m.* zehnter.
עֲסְלָא s. אֲסֶלָא.

עֲסָסִיּוֹת Ortsname.
עֲסָסִית *h. f.* eine Art Körner(?).
עָסַק *h.* sich beschäftigen. *pt.* עָסִיק beschäftigt. *Hi.* beschäftigen. *Hitp.* 1. sich beschäftigen; 2. als tägliche Kost verwenden; 3. unabsichtlich sich mit etwas beschäftigen; 4. streiten.
עֲסַק *a.* 1. *inf.* מִעְסַק Koh 6, 8 sich beschäftigen. *pt. pass.* עֲסִיקָא Ct 1, 15 beschäftigt. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִתְעַסַּקוּ Dt 32, 14 dass.; 2. Gn 26, 20 streiten.
עסק. נעסק (Spr 7, 18) l. נֶעֱסַק, s. עֲסַק.
עֵסֶק *h. m.* 1. Geschäft; 2. Angelegenheit; 3. Streit.
עִסְקָא *a. m., ind.* עֵיסֶק Gn 21, 11 1. Geschäft, Beschäftigung; 2. Angelegenheit; 3. Habe; 4. Gegenstand; 5. עַל עֵיסֶק Gn 26, 7, Ex 18, 8 wegen. עַל עֵיסֶק דְּ Dt 23, 5 weil.
עַסְקָן *h. m.* 1. geschäftig; 2. sich beschäftigend.
עסר *a. Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּעַסַּר Dt 14, 22 verzehnten.
עֲסַר (Gn 5, 14) *a. m., f.* עַסְרָא (Ex 27, 12) zehn. חַד מִן עַסְרָא Gn 14, 20 ein Zehntel. *m.* תְּלַת עֲסַר, *f.* תְּלַת עַסְרֵי dreizehn. *pl.* עַסְרִין Nu 1, 22 zwanzig.
עֶסְרוֹנָא (Nu 28, 21) *a. m.* ein Getreidemaß (1/10 eines Epha).
עֲפָא I *a.* sich mühen.
עפא II *a. Pa. pt. pass.* מְעַפֵּי Ho 4, 13 eingehüllt, dicht.
עִפּוּי *h. m.* Ermüdung(?).
עִפּוּשָׁא *a. m.* Schimmeln.
עֲפְיָא *a. m., c. s.* עֲפְיַהּ Ct 1, 16 (MS עוּפְיַהּ), עֲפִיָהָא Ct 2, 2 Laub.
עֲפְיָן *gr. m.* (ἀφύη) eine Fischart.
עפיין (Spr 21, 25) l. עֲפָיִן, s. עֲפָא I.
עפל *h. Hi.* vermessen, leichtsinnig sein.
עִפְּלָא (Ze 1, 10) *a. m.* ein Stadtteil in Jerusalem.
עַפְעַפַּיִם *h. m. du.* Augenwimpern.

עָפַף *h.* umfliegen.
עפף *a. Pā.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יְעָפְפוּן Jes 2, 4 schmieden (?); 2. *pt. pass. f.* מְעָפְפָא 1 K 19, 8 doppelt zusammenlegen.
עֶפֶץ *h. m.* Gallapfel.
עַפְצָא *a. m.* dass.
עֲפַץ *a.* mit Gallapfel behandeln.
עֲפַק *a.* umarmen.
עפר *h. Hitp.* sich mit Staub bewerfen.
עָפָר *h. m., pl.* עֲפָרוֹת 1. Staub, Erde; 2. Tonerde.
עַפְרָא *a. m., c.* עֲפַר Lv 14, 15 dass.
עַפְרוּרִית *h. f.* Staub.
עַפְרוּתִין *a. f. pl.* Staub (?).
עֶפְרַיִם, עֲפָרַיָּא Ortsname.
עַפְרְנָא *a. m., ind.* וְעַפְרָן Ct 5, 14 (Or 1302 בַּרְקָן, darüber (ועפראן) l. וַעֲפְרָן, s. וַעְפַּרְנָא.
עפש *h. Pi.* schimmelig werden. *Hitp.* dass.
עפש *a. Itpe.* dass.
עֵץ *h. m.* 1. Baum; 2. Holz. *pl.* עֵצִים Holzstücke, Brennholz. בֵּית הָעֵצִים Holzschuppen. עֵץ שֶׁמֶן wohl ein harziger Baum (Kiefer?). עֵץ פָּרוּר Kochlöffel.
עֲצָא I *a.* 1. bedrücken; 2. erpressen, rechtswidrig vorenthalten.
עֲצָא II *a.* holzig sein.
עצב I *h. Pi.* strecken, einrenken.
עָצַב II *h.* traurig sein. *Hi.* betrüben. *Hitp.* betrübt werden.
עֲצַב *a., pt. pass.* עֲצִיב betrübt. *Itpe.* sich betrüben.
עָצֵב *h. m.* betrübt. טֶפַח עָצֵב knappe Handbreite.
עֶצֶב *h. m.* Betrübnis, Mühsal.
עִצְבָּא *a. m.* dass.
עֲצֵבָה *h. f.* knappe Handbreite.
עִצָּבָה *h. f.* lederne Satteldecke.
עִצָּבוֹן *h. m., pl.* עִצְבוֹנוֹת Mühsal, Schmerz.
עִיצבונית (BerR 63) l. עַכְבוּנִית (?).
עֲצַבִּים *h. m. pl.* Götzenbilder.
עִצְבְּתָא *a. f.* lederne Satteldecke.
עֵצָה I *h. f.* Rat, Plan.
עֵצָה II *h. f.* 1. Stroh von Hülsenfrüchten; 2. Stauden.
עָצָה *h. m.* Schwanzbein.
עָצוּם *h. m.* mächtig.
עִצּוּם *h. m.* 1. Macht; 2. Zusicherung (Hoffnungsvertrag); 3. עִצּוּמוֹ שֶׁלַּיּוֹם der Tag selbst.
עֲצוּמָה *h. f.* Besitz, Gut.
עצוצא l. עֲצִיצָא.
עִצּוּר *h. m.* Verschließen.
עִצּוּרָא *a. m.* 1. *ind.* עִצּוּר Jes 16, 10 Keltern; 2. *pl.* עִצּוּרִין Nu 6, 4 Trester.
עָצוּרָא *a. m.* 1. *ind.* עָצוּר (GnJI 49, 11), *pl.* עָצוּרִין Jes 16, 10 Kelterer; 2. Presser.
עֲצוּתָא *a. f.* Backtrog, Backschüssel.
עַצְיָא (LvJI 5, 23) *a. m.* Erpreßtes.
עָצְיָא *a. m.* Schwanzbein.
עֲצִיבָא *a. m.* betrübt.
עֲצִיבָה *h. f.* Betrübtsein.
עֲצִיבוּת *h. f.* Betrübnis.
עָצִיץ *h. m.* 1. Napf; 2. Blumentopf.
עֲצִיצָא *a. m.* dass.
עֲצִירָה *h. f.* Verschließen.
עצל *h. Hitp.* vernachlässigen, verabsäumen.
עצל *a. Itpe.* dass.
עָצֵל *h. m.* nachlässig, träge.
עַצְלוּת *h. f.* Nachlässigkeit, Trägheit.
עַצְלָן *h. m., f.* עַצְלָנִית träge.
עָצַם I *h.* stark werden. *Hitp.* 1. heftig streiten; 2. einen Vertrag schließen.
עָצַם II *h.* schließen (die Augen). *Hi.* dass. S. עָמַץ.
עֶצֶם *h. m., pl.* עֲצָמוֹת 1. Knochen, Gebein; 2. עַצְמִי ich selbst. לְעַצְמִי für mich allein; 3. Besitz, Gut.
עצמוני (Tanch teze) l. עַכְבוּנִית.
עָצַר *h.* 1. zurückhalten; 2. von Arbeit freihalten. *Ni.* 1. zurückgehalten werden; 2. sich versammeln. *Pi.* 1. zurückhalten; 2. sich versammeln.
עֲצַר *a., pf.* 1 *sg.* עֲצָרִית Gn 40, 11 1. pressen; 2. keltern; 3. zurückhalten.

עֲצָרָא *a. m.* Saft.
עֲצֶרֶת *h. f.* 1. Schlußtag eines Festes; 2. Pfingstfest.
עֲצַרְתָּא *a. f.* 1. *pl. c. s.* עֲצַרְתְּכוֹן Nu 28, 26 Pfingstfest; 2. *pl.* עֲצָרִין Kelter.
עצתא (Spr 16, 33) l. עֲנָתָא.
עֵצְתָא s. עֵיצְתָא.
עֲקָא (?) *a.* bedrängen.
עָקָא *a. m.* 1. *ind.* עָק Nu 22, 26 eng; 2. Bedrängnis.
עָקֵב *h.* 1. auf dem Fuße folgen; 2. an der Ferse fassen, die Geltung nehmen.
עֲקַב *a.* spät kommen. *Pa.* aufspüren.
עָקָב *h. m.* ein Zaubermittel, welches den Regen abhalten soll. S. עָקָב.
עָקֵב *h. m., pl.* עֲקֵיבַיִן 1. Ferse; 2. (euphem.) Hinterteil; 3. Fersenstück (an der Sandale); 4. Nachtrab.
עִקְבָא (Gn 25, 26) *a. m.* 1. Ferse; 2. *pl. c.* עִקְבֵי Jes 10, 32 (MS עֵיקְבֵי) Huf, Klaue; 3. Ende; 4. Folge.
עֲקִבָּא männl. Personenname (עֲקַבְיָה).
עֲקַבָּה *h. f.* Überbleibsel. S. עֲכַבָּה.
עִקְבוּתָא *a. f.* בְּעִקְבוּת unmittelbar vor dem Kommen jemandes.
עֲקַבְיָא männl. Personenname.
עֲקַבְתָּא *a. f.* Hinterteil.
עָקַד *h.* fesseln (durch Anbinden des Unterschenkels eines Tiers an den Oberschenkel beim Vorderfuß). *Ni.* gefesselt werden. *Pi. Hi.* gefesselt hinlegen.
עֲקַד *a.* 1. Gn 22, 9 fesseln (s. o.); 2. auf die Knie fallen. *Itpe. pf.* אִתְעֲקַד Mi 7, 20 Soc 59 gefesselt werden.
עָקָה *h. f.* Bedrängnis.
עָקוֹב *h. m.* 1. ein freier Platz; 2. s. עָקֵב.
עָקוֹד *h. m.* geringelt.
עָקוֹל s. עָקֵל.
עָקוֹלָא *a. m.* Krümmung, Bucht.
עָקוֹם *h. m.* krumm.
עִקּוּם *h. m.* Krümmung.
עִקּוּמָא *a. m.* Tücke.
עָקוֹן *gr. a.* (ἀγγεῖον) Behältnis.
עִקּוּר *h. m.* 1. Ausreißen; 2. Töten.
עִקֵּשׁ 1. s. עִקֵּשׁ; 2. gekrümmt; 3. männl. Personenname.
עָקִיב s. עָקֵב.
עֲקִיבָא *a. m.* Ferse.
עֲקִיבָא männl. Personenname (עֲקַבְיָה).
עֲקִידָה *h. f.* Fesselung.
עֲקִידוּתָא *a. f., c.* עֲקִידוּת Mi 7, 20 dass.
עֲקִידְתָא *a. f., c.* עֲקִידַת Ct 1, 13 Soc 59 dass.
עֲקִימָא *a. m.* krumm, verkehrt.
עֲקִימָה *h. f.* Krümmung.
עֲקִימוּתָא *a. f., c.* עֲקִימוּת Ho 7, 16 (MS עֲמָקוּת) Tücke, Verkehrtheit.
עֲקִיסָה s. עֲקִיצָה.
עֲקִיפִין *h. m. pl.* 1. Umwege; 2. Ränke.
עֲקִיצָה *h. f.* 1. Stich; 2. Abschneiden am Stiel.
עֲקִיקָא *a. m., ind.* עֲקִיק Ct 5, 14 (Or 1302 פּוּעָה, darüber ערק) Achat.
עֲקִירָא *a. m.* kastriert.
עֲקִירָה *h. f.* 1. Ausreißen; 2. Wegnehmen; 3. Ausrotten.
עקל *h. Pu. pt.* מְעֻקָּל gekrümmt.
עָקֵל *h. m.* krummbeinig.
עֶקֶל *h. m.* 1. Korb für Oliven beim Pressen; 2. der unterste Schiffsraum.
עִקְלָא *a. m.* Armring.
עֲקַלְגַס *lat. m.* (*caliga*) Halbstiefel.
עִקְלָן *h. m.* krummbeinig.
עֲקִילַס *gr.* männl Personenname (Ἀκύλας).
עֲקַלְקַלּוֹת *h. f. pl.* Tücke.
עֲקַלָּתוֹן *h. m.* gewunden, hinterlistig.
עקם *h.* krümmen. *pt. pass.* עָקוּם krumm. *Pi.* dass. *Pu. pt.* מְעֻקָּם gekrümmt. *Hitp.* sich winden, tückisch sein.
עֲקַם *a.* 1. sich krümmen; 2. tückisch sein. *Pa. pf.* 3 *pl.* עַקִּימוּ Jes 59, 8 krümmen.
עִקְמָא *a. m.* verkehrt, tückisch.
עַקְמוּמִית *h. f.* 1. Krümmung; 2. Tücke.
עַקְמוּמִיתָא *a. f.* 1. Krümmung; 2. *c.* עַקְמוּמִית Thr 2, 19 (nicht im MS) Tücke.
עִקְמוֹן *h. m.* Tücke.

עֲקְמוּתָא *a. f.* Verkrümmung.
עוקמין l. עֲנְקְמוֹן.
עֶקְמָן *h. m.* Tücke.
עַקְמָן *h. m.* tückisch.
עִקְמָנָא *a. m.* dass.
עַקְמָנוּת *h. f.* 1. Krümmung, Umweg; 2. Tücke.
עַקְמָנוּתָא *a. f.* Tücke.
עַקְמְתָא *a. f.* dass.
עָקַם s. עָקַץ.
עָקַף *h.* 1. umgehen; 2. hinterlistig sein.
עקף *a. Itpe.* überlisten.
עקיפים (Siphre Dt 26) l. קְמְפוֹן.
עָקַץ *h.* 1. stechen; 2. sticheln; 3. die Frucht am Stiel abschneiden. *Ni.* einen Stich fühlen.
עֲקַץ *a.* stechen.
עֹקֶץ s. עוֹקֶץ.
עֻקְצָא *a. m.* 1. Spitze; 2. Schwanzende; 3. Stachel; 4. Winkel.
עָקַר *h.* 1. ausreißen; 2. wegnehmen; *pass. pt.* verrückbar, beweglich; 3. unfruchtbar machen. *Ni.* 1. ausgerissen werden; 2. vernichtet werden; 3. unfruchtbar gemacht werden. *Pi.* 1. ausreißen, losreißen; 2. die Sehnen der Hinterfüße eines Tieres zerschneiden. *Hi.* unfruchtbar machen. *Hitp.* unfruchtbar werden.
עֲקַר *a., pf.* 3 *pl.* עֲקַרוּ 2 K 3, 25 1. ausreißen; 2. zu Grunde richten. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תְּעַקַּר Jos 11, 6 die Sehnen der Hinterfüße eines Tieres zerschneiden; 2. ausreißen; 3. wegnehmen. *Itpe. pf.* 3 *sg. f.* אִתְעֲקַרַת Ez 19, 12 1. losgerissen werden; 2. vernichtet werden; 3. unfruchtbar werden. *Itpa.* gelähmt werden (vom Pferde).
עָקָר *h. m.* unfruchtbar.
עִקָּר *h. m.* 1. Wurzel; 2. Fingerwurzel; 3. eine Medizin; 4. Hauptsache. לֹא — כָּל עִקָּר ganz und garnicht.
עִקָּרָא *a. m., pl. d.* עִקָּרַיָּא Mi 6, 2 (MS עִקָּרַיָּא) 1. Wurzel; 2. Grund; 3. Hauptsache. מֵעִקָּרָא anfänglich.
עַקְרָא *a. m., ind.* עֲקַר Dt 7, 14 unfruchtbar.
עַקְרָב *h. m.* 1. Skorpion; 2. ein Sternbild des Tierkreises; 3. ein (wohl das Gewicht haltendes) Eisen am Balken der Ölpresse; 4. ein Teil des Gebisses des Pferdes.
עַקְרַבָּא *a. m., pl.* עַקְרַבִּין Dt 8, 15 Skorpion. מַסְּקָנָא דְעַקְרַבִּין Nu 34, 4 Name einer Örtlichkeit (Skorpionensteige).
עַקְרַבָּה Ortsname.
עַקְרַבְּן, עַקְרַבְּל *h. m.* Schriftfarn (*Ceterach officinarum*).
עָקַשׁ *h.* verdrehen.
עֶקֶשׁ *h. m.* ein Zaubermittel zum Abhalten des Regens. S. עָקַב.
עִקֵּשׁ männl. Personenname.
עֲקַשְׁיָא männl. Personenname.
עַקְשָׁן *h. m.* mit verdrehten Händen(?).
עָקְתָא *a. f., c.* עָקַת Gn 42, 21, *pl.* עָקָן Lv 10, 14 (עָקָתִין) Bedrängnis, Drangsal.
עֵר *h. m.* wach.
עָר *h. m.* Dränger.
עָרָא I *a. m.* dass.
עָרָא II *a. m, pl.* עָרֵי, עָרַיֵּי Lorbeer (*Laurus nobilis*).
עָרָא III *a. m., ind.* עָר Lv 11, 13 ein Raubvogel.
ערא I *a. Aph. pt. pl.* מַעְרָן Koh 11, 3 (MS מְעָרַע) ausleeren.
ערא II *a. Itpe.* 1. sich anhängen; 2. hängen bleiben.
עֲרַאי s. עֲרַי.
עָרַב I *h.* sich verbürgen. *Pi.* 1. vermengen; 2. Sabbatsgebiete ideell vereinigen. *Pu. pt.* מְעוֹרָב 1. gemengt; 2. als Bürge genommen. *Hitp.* vermengt werden.
עָרֵב II *h.* angenehm sein. *Pi.* Vergnügen bereiten. *Pu. pt.* angenehm. *Hi.* angenehm machen.

ערב III *h. Pu. pt.* מְעוֹרָב. מ׳ שֶׁמֶשׁ ein Unreiner, der noch den Sonnenuntergang abzuwarten hat, um rein zu werden. *Hi.* 1. abends tun; 2. sich zum Abend neigen, untergehen (v. d. Sonne); 3. es Abend werden lassen.

עֲרַב I *a.* sich verbürgen. *Pa.* 1. *pf. c. s.* עֲרֵיבְנוּן Gn 30, 40 vermengen; 2. *pt. pass.* מְעָרַב Gn 44, 32 verbürgt, Bürge; 3. Sabbatsgebiete ideell vereinigen. *Itpa.* 1. *inf.* אִתְעָרָבָא Jos 23, 7 sich vermengen; 2. sich einlassen; 3. vermengt werden.

ערב II *a. Pa. pt. pass.* מְעָרַב Ct 2, 14 angenehm.

עֲרַב III *a.* sich zum Abend neigen, untergehen (v. d. Sonne). *Itpe.* dass.

עֵרֶב *h. m.* 1. Einschlag des Gewebes; 2. Breite. שְׁתִי וָעֵרֶב Kette und Einschlag, kreuz und quer.

עֶרֶב *h. m.* 1. *pl.* עֲרָבִין Abend. בֵּין הָעַרְבַּיִם am Spätnachmittag; 2. Rüsttag. ע׳ שַׁבָּת Freitag. ע׳ שְׁבִיעִית das Jahr vor dem Sabbatjahr.

עֲרָב 1. Jer 25, 24 Arabien; 2. Ortsname.

עָרֵב I *h. m.* Bürge.

עָרֵב II *h. m.* angenehm.

עָרֵב III *h. m.* gemengt.

שֶׁמֶן עָרֵב parfümiertes Öl.

עַרְבָּא (Lv 12, 48) *a. m.* Einschlag.

עָרְבָא *a. m.* Bürge.

עֻרְבָּא s. עוֹרְבָא.

עַרְבָאָה *a. m., ind.* עַרְבַי Jes 13, 20 Araber.

עַרְבָּאָה *a. m., pl.* עַרְבָּאִין Ct 1, 9 Mischling.

עִרְבֵּב *h.* verwirren, stören.

עַרְבֵּב *a.* 1. dass.; 2. vermischen. *Pass.* 1. verwirrt werden; 2. vermischt werden.

עֲרָבָה I *h. f.* 1. Weide; 2. Pappelweide *(Populus Euphratica.)*

עֲרָבָה II *h. f.* Wüste, Steppe.

עֲרֵבָה s. עֲרֵיבָה.

עַרְבּוּ Ortsname.

עִרְבּוּב *h. m.* Verwirrung, Unordnung.

עִרְבּוּבְיָא, עַרְבּוּבָא, עַרְבּוּבָא *a. m.* 1. dass.; 2. Gemisch.

עִרְבּוּבִיתָא *a. f.* Vernachlässigung.

עִרְבּוּלָא *a. m., c. s.* עִרְבּוּלְהוֹן Mi 7, 4 Verwirrung.

עֵרָבוֹן *h. m.* 1. Unterpfand; 2. Anhängsel.

עַרְבוֹנָא *a. m.* dass.

עֲרֵבוּת *h. f.* Bürgschaft.

עַרְבוּתָא *a. f.* dass.

עֲרָבוֹת *h. f. pl.* 1. Name des siebenten Himmels; 2. Ortsname.

עֲרָבִי *h. m., f.* עֲרָבִית Araber.

עֲרַבְיָא *gr. f.* Arabien (Ἀραβία).

עַרְבִּית *h. f.* 1. Abend; 2. abends.

עָרְבִּית *h. f.* rabenartig.

עַרְבֵּל *a., pt. pass. pl.* מְעַרְבְּלִין Ex 14, 3 verwirren, stören. *Pass. pt. pl. f.* מִתְעַרְבְּלָן Jo 1, 18 verwirrt werden, gestört werden.

עַרְבְּלָא (Am 9, 9) *lat. m.* (*cribrum*) Getreidesieb.

עַרְבְּלָאָה *a. m., pl.* עַרְבְּלָאִין Ct 1, 9 (MS עַרְבָּאִין) Mischling.

עַרְבָנוּתָא *a. f.* Bürgschaft.

עֵרַבְרַב s. עֵירַבְרַב.

עֲרַבְתָּא *a. f.* 1. *pl.* עַרְבִין Lv 23, 40 Pappelweide (*Populus Euphratica*); 2. (auch עֲרֵבְתָּא) Weidenfest (7. Tag des Hüttenfestes).

עֲרֻבְתָּא *a. f.* 1. Rüsttag; 2. Freitag.

עֲרֵבְתָּא *a. f.* Bürgschaft.

עָרַג *h.* schreien (v. Hirsch).

עַרְגֵּל *a.* wälzen.

עָרַד *h.* wegtreiben.

עֲרָדָא *a. m., ind.* עֲרָד Hos 8, 9 Wildesel.

ערדבלא l. עֲדְרַבְלָא, s. אַדְרַבְלָא.

עַרְדְּלָא *a. m.* Trüffel (*tuber*).

עַרְדְּלִין *gr. m. pl.* (ἀρτάριον) Strümpfe.

ערדסקא l. אַדְרִסְקָא.

עַרְדְּסְקוֹס Ortsname.

עֻרְדְּעָנָא *a. m., pl. d.* עֻרְדְּעָנַיָּא Ex 8, 1 Frosch.

ערה I *h. Pi.* ausleeren, gießen.

ערה II *h. Pi.* anschließen, auch von beginnender geschlechtlicher Berührung. *Pu. pt.* 1. angeschlossen; 2. anhangend. *Hi.* 1. anschließen; 2. verbinden. *Ho.* hängen bleiben. *Hitp.* sich anschließen.

עָרוֹב *h. m.* Gemenge.

עָרוֹבָא (Ex 8, 20) *a. m.* dass.

עֲרוּגָה *h. f.* 1. Beet; 2. Reihe (Flügel) der Lunge.

עֲרוּגִית *h. f.* Beet.

עַרְוָד *h. m.* eine Eidechsenart.

עָרוֹד *h. m., pl.* עָרוֹדוֹת Wildesel, *ind.* עָרוֹד Gn 16, 12 Reg.

עָרוֹדָא *a. m.* dass.

עָרוֹדְתָא *a. f., ind.* עָרוֹדָא Jer 2, 24 (MS עַרְדָּא) Wildeselin.

עֶרְוָה *h. f., pl.* עֲרָיוֹת 1. Blöße, Scham; 2. Incest. verbotene Verbindung; 3. zur Ehe verbotene Frau. בֵּית הָעֶרְוָה vorderer Hosenschlitz. שְׂעַר בֵּית הָעֶרְוָה Schamhaar.

עָרוּם *h. m.* 1. klug; 2. listig.

עָרוֹם *h. m., f.* עֲרֻמָּה nackt.

עָרוֹן *h. m.* Lorbeer (?).

עָרוֹקָא *a. m.* Flüchtling.

עֶרְוִילָא *a. m.* Gazelle.

עַרְטֵל *h.* entblößen. *Hitp.* sich entblößen.

עַרְטֵל *a.* dass. *Pass. imp.* אִתְעַרְטַל Hb 2, 16 entblößt werden.

עַרְטִלָּא *a. m.* nackt.

עַרְטִלָּאָה *a. m., ind.* עַרְטִלַּי Gn 3, 10 dass.

עַרְטִלָּיוּתָא (Dt 28, 48) *a. f.* Nacktheit.

עַרְטְלָיָנָא *a. m.* nackt.

עֲרַי *h. m.* 1. nebensächlich, gelegentlich; 2. *pl.* עֲרָיִין ein Ansatz der Pflugschar (Streichbretter?).

עֲרַי *a. m.* dass.

עַרְיָא *a. m.* eine Adlerart.

עֲרֵיבָה *h. f.* 1. Trog. עֲרֵיבַת הָרַגְלַיִם Fußwaschbecken; 2. Fährboot.

עֶרְיָה *h. f.* Blöße, Schamteile. S. עֶרְוָה.

עֲרָיָה *h. f.* Anschließen.

עֲרִיכָא *a. m.* Brotkuchen.

עֲרִיכָה *h. f.* 1. Ordnen; 2. Formen (des Brotkuchens vor dem Backen); 3. Holzstoß.

עֲרִיכוּת *h. f.* Ordnung, Wohlgesetztsein.

עֲרִימָא *a. m., ind.* עֲרִים Gn 3, 1 (MS חֲכִים), 1 S 23, 23 1. klug; 2. listig.

עֲרֵימָה *h. f.* 1. Getreidehaufen; 2. Haufen von Zwiebeln, Feigen u. s. w.

עֲרִימוּתָא *a. f., c. s.* עֲרִימוּתֵיהּ 1 K 2, 5 Schlauheit.

עֲרִימְתָא (Ru 3, 7) *a. f.* Getreidehaufen.

עָרִים I *h. m.* Weinstöcke mit Spalier.

עָרִים II *h. m.* Pächter. S. אָרִים.

עֲרִיסָא s. עַרְסָא.

עֲרִיסָה *h. f.* 1. Kinderbett; 2. Wiege; 3. Trog.

עֲרִיסוּת *h. f.* Pachten. S. אֲרִסוּת.

עֲרִיפָה *h. f.* Brechen des Genicks.

עָרִיץ *h. m.* Bedrücker.

עָרִיקָא *a. m., ind.* עָרִיק Jes 10, 18 flüchtig.

עֲרִירִי *h. m.* kinderlos.

עֶרְיְתָא (Lv 20, 20) *a. f.* Blöße, Scham.

עָרַךְ *h.* 1. zurechtmachen, ordnen. עוֹרֵךְ הַדַּיָּנִין Anwalt; 2. den Brotkuchen formen. *Hi.* abschätzen. *Ni.* abgeschätzt werden.

עֲרַךְ *a., pt.* עָרֵיךְ Jes 41, 25 herrichten, formen. *Itpe.* eingearbeitet werden (in einen Brotkuchen).

עֵרֶךְ *h. m.* 1. Ordnung; 2. Schätzung. *pl.* עֲרָכִין Name eines Mischnatraktats.

עַרְכָּאָה *gr. f.* (vgl. ἀρχή) Obrigkeit.

עַרְכֵּי *gr. f.* (ἀρχή, bez. ἀρχεῖον), *pl.* עַרְכָּאִין, עַרְכָּאוֹת 1. Regierungsgebäude, Archiv; 2. Regierungsamt.

ערכל. *Pass. pt. pl. f.* מתערכלות BerR 31

(Ausg. Konst. u. JalkSch. מתערטלות) l. מִתְעַרְקְלוֹת, s. עַרְקֵל.

עָרַל h. 1. mit einer Haut überziehen; 2. zur Vorhaut (für den Genuß verboten) machen.

ערל l. עָדַל.

עָרֵל h. m. unbeschnitten.

עַרְלָא a. m., ind. עֲרַל Gn 17, 14 dass.

עַרְלָאָה a. m. dass.

עָרְלָה h. f. 1. Vorhaut; 2. Nichtgenuß von Baumfrüchten während der ersten drei Jahre eines neugepflanzten Baumes; 3. ein Fruchtbaum während dieser Periode; 4. Frucht von solchen Bäumen; 5. Name eines Mischnatraktats.

עַרְלוּת h. f. 1. Nichtbeschneidung; 2. Unbeschnittensein.

עֻרְלְתָא a. f., c. עֻרְלַת Ex 4, 25 Vorhaut.

עָרַם I h. aufhäufen.

ערם II h. Hi. 1. verständigen; 2. listig verfahren.

ערם a. Aph. listig verfahren Itpe. 1. klug werden; 2. hinterlistig verfahren.

עָרְמָה h. f. Schlauheit, List.

עֲרֵמָה s. עֲרֵימָה.

עַרְמוּמִית h. f. Schlauheit.

עַרְמוֹן h. m. Platane (*Platanus orientalis*).

עַרְמוֹנָא a. m. eine Schlangenart.

עַרְמוּת h. f. Hinterlist, Schlauheit.

עַרְמוּתָא a. f., c. s. עַרְמוּתֵיהּ 1 K 2, 5 (MS עֲרִימוּתֵיהּ) dass.

עֳרְמְתָא a. f. Haufe.

עֶרְנִית *lat. f.* Beiname einer Art Schüssel (vgl. *hirnea* Krug).

ערס I h. Pi. zusammenrühren. Pu. pt. מְעוֹרָס eingerührt. Hitp. eingerührt sein.

ערס II h. Pi. auf Spalier ziehen.

ערס III h. Pi. pachten. S. אָרַס.

עֶרֶס h. m., pl. עֲרָסוֹת Lager, Bett.

עַרְסָא I a. m., pl. עַרְסָן, עַרְסִין Häuserreihe.

עַרְסָא II (Gn' 48, 2) a. m., pl. עַרְסָן, c. s. עַרְסָתָךְ Ex 7, 28, עַרְסִין 1. Bett, Lager; 2. Bahre.

ערסל. *Pass. pt. pl. f.* מתערסלות (BerR 31, Ausg. Ven. 1545), l. מִתְעַרְקְלוֹת, s. עַרְקֵל.

עַרְסְלָא (Jes 24, 20) a. m. Wächterhütte, Wächterplatz.

עַרְסָן h. m. Brei aus Gerstengrütze.

ערע a. Pa. 1. pf. 3 pl. עָרְעוּ Gn 32, 1 begegnen, treffen; 2. ipf. 2 pf. תְּעָרְעוּן Lv 23, 4 begehen; 3. inf. עָרָעָא Nu 10, 2 eintreffen lassen, sammeln. Itpa. inf. אִתְעָרָעָא 2 S 1, 6 sich einstellen, eintreffen.

עִרְעוּר h. m. Einspruch.

ערעין s. עָרֵי.

עַרְעִיתָא (Koh 9, 11) a. f. Zufall, Begegnis.

עָרְעִיתָא (Ex 23, 28) a. f. Wespe(?).

עַרְעֵר I s. עוּר.

עַרְעֵר II s. עָרַר.

עַרְעֵר III h. gurgeln.

עַרְעָר h. m. entblößt.

עַרְעָר h. m. Einspruch.

עַרְעָרָא a. m. dass.

ערערין s. עָרֵי.

עָרַף h. 1. das Genick brechen; 2. sich beugen; 3. von hinten beiwohnen; 4. wechseln. Ni. gebrochen werden (vom Genick).

עֲרַף a. dass.

עָרְפָּא a. m. Nacken.

עַרְפְּדָא (LvJI 11, 19; DtJI 14, 18) a. m. eine Art Fledermaus.

עַרְפִּילָא, עֲרְפִּילָא a. m. 1. עַרְפִּילָא 2 S 22, 12, Est II 3, 3 dunkle Wolke; 2. Sprühregen(?).

עֲרָפִּין Entstellung von עֲרָכִין.

עֲרָפֶל h. m. dunkle Wolke.

ערץ h. Hiph. als furchtbar preisen.

עַרְצוּבְיָא a. m. eine Heuschreckenart.

עֲרָצִין absichtliche Entstellung von עֲרָכִין.

עָרַק h. anziehen.

עֲרַק *a.*, *ipf.* 1 *pl.* נְעְרוֹק Ex 14, 25 fliehen. *Pa.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יְעָרְקוּן Dt 32, 30 in die Flucht schlagen. *pt. pass. pl. d.* מְעָרְקַיָּא Jer 48, 19 Flüchtling; 2. flüchten, in Sicherheit bringen. בֵּית עִירוֹקֵי Am 2, 14 Soc 59 Zufluchtsort. *Aph.* in die Flucht schlagen.

עֲרֶק *m.* Kasten.

עַרְקָא I *gr. m.* dass. S. עַדְקָא.

עַרְקָא II *a. m.* Buxbaum (*Buxus sempervirens*)?

עַרְקָאָה *h. m.*, *pl. d.* עַרְקָאֵי Gn 10, 17 ein Volksstamm.

עַרְקְבַל, עַקְרְבַן 1. ערקבן, ערקבל.

עַרְקוּב *h. m.* Kniekehle, Kniegelenk.

עַרְקוּמָא *h. m.* Kniekehle.

עֲרָקִין Entstellung von חֵרֶם.

עַרְקֵל *a.* verdrehen.

עֲרָקְמָא *a. m.* Bucht.

עַרְקַת. ע׳ לִבְנָה Ortsname.

עַרְקְתָא I *a. f.* 1. Blutegel; 2. Leberegel.

עַרְקְתָא II *a f.*, *c.* עַרְקַת Gn 14, 23 Riemen.

ערר I *h. Pilp.* עַרְעֵר entblößen. *Hitpalp.* entblößt werden.

ערר II *h. Pi.* Einwand erheben. *Pilp.* dass.

ערר I *a. Palp.* עַרְעֵר entblößen.

ערר II *a. Pa.* Einwand erheben.

עֲרָר *h. m.* 1. Einwand; 2. l. גְּרָר.

עֲרָרָא *a. m.*, *ind.* עֲרָר DtJI 22, 14 dass.

עֶרֶשׂ *h. m.* Lager, Bett.

עשא *a. Pa.* veranlassen, zwingen.

עֵשֶׂב *h. m.* 1. Kraut. עִשְׂבֵי הַשָּׂדֶה Feldkräuter; 2. Unkraut.

עִשְׂבָּא *a. m.* dass. S. עִסְבָּא.

עָשָׂה *h.* 1. tun, machen. *imp.* עֲשֵׂה Gebot, לֹא תַעֲשֶׂה Verbot des mos. Gesetzes; 2. berechnen; 3. verarbeiten. *Ni.* 1. gemacht werden, geschehen. נַעֲשָׂה כְּ es ist, als ob; 2. berechnet werden. *Pi.* zwingen. *Pu.* gezwungen werden. *Hi.* veranlassen.

עֵשָׂו 1. männl. Personenname; 2. Emblem für Edom oder Rom.

עִשּׂוּי *h. m.* Zwang.

עִשּׂוּר *h. m.* 1. Verzehnten; 2. Zehnt; 3. Zehntel.

עִשּׂוּרָא *a. m.* dass.

עִשּׂוּרִיתָא *a. f.* Dekade. S. עִסּוּרִיתָא.

עֲשִׂיָּה *h. f.* 1. Tun, Handlung; 2. Gebrauch von עשה.

עֲשִׂירָאָה *a. m.* zehnter.

עֶשֶׂר *h. m.*, *f.* עֲשָׂרָה, עֲשֶׂרֶת zehn. עֶשְׂרִים zwanzig. *pl.* עֲשָׂרִיּוֹת s. עֲשֶׂרֶת.

עֲשַׂר *a. m.*, *f.* עַשְׂרָה zehn. חַד לְעַשְׂרָה ein Zehntel. חַד עֲשַׂר, חֲדָא עֶשְׂרֵי elf. *pl.* עֶשְׂרִין zwanzig. S. עֲסַר.

עשׂר *h. Pi.* verzehnten. *Ni. Hitp.* verzehntet werden.

עשׂר *a. Pa.* verzehnten. S. עֲסַר.

עִשָּׂרוֹן *h. m.* ein Zehntel (vom Epha).

עֶשְׂרוֹנָא s. עֶסְרוֹנָא.

עֲשֶׂרֶת *h. f.*, *pl.* עֲשָׂרִיּוֹת Dekade.

עַשְׂרְתֵּי *a. f.* die zehn.

עָשׁ I *h. m.* Sternbild des großen Bären.

עָשׁ II *h. m.* Motte.

עָשָׁא (Jes 50, 9) *a. m.* dass.

עִשּׁוּן *h. m.* Räuchern.

עִשּׁוּנָא *a. m.* 1. Stärke; 2. Burg; 3. Vorrat.

עִשּׁוּנִית *h. f.* fester Grund.

עַשִּׁינָא *a. m.* mächtig.

עֲשִׁינִית s. עִשּׁוּנִית.

עֲשִׁיקָא *a. m.* 1. teuer; 2. verkehrt, tückisch (?).

עָשִׁיר *h. m.* reich.

עֲשִׁירוּת *h. f.* Reichtum.

עָשָׁן *h. m.* Rauch.

עשׁן *h. Pi.* beräuchern, räuchern. *Pu. pt.* מְעֻשָּׁן räucherig geworden, geräuchert. *Hitp.* räucherig werden.

עֲשֵׁן *a.* stark, mächtig sein. *Pa. Aph.* stark machen. *Itpa.* sich stark zeigen, stark werden.

עִשְׁנָא *a. m.* Macht.

עֻשְׁפָּא *a. m.*, *c. s.* עֻשְׁפֵּיה 1 S 13, 20 (MS עֻשָּׁפֵּיה) Zimmeraxt.

עֲשַׁק (Lv 5, 21) *a.* bedrücken, übervorteilen.
עֻשְׁקָא (Lv 5, 23) *a. m.* Bedrückung, Übervorteilung.
עשר *h. Pi.* reich machen. *Hi.* 1. dass.; 2. reich werden. *Hitp.* reich werden.
עשש *h. Itpe.* Kraftübungen machen.
עֲשָׁשִׁית *h. f.* 1. Barre, Klumpen; 2. Glasklumpen; 3. Glaslampe.
עֲשָׁשִׁיתָא (Ct 5, 14) *a. f.* Glaslampe.
עשת *a. Itpa. pf.* 2 *pl.* אִתְעַשְׁתּוּן Ho 10, 13 ersinnen.
עֶשֶׁת *h. m., pl.* עֲשָׁתוֹת Barre, Klumpen.
עֶשְׁתּוֹנִין (Jer 11, 19) *a. m. pl.* Gedanke, Sinnen.
עַשְׁתּוֹר männl. Personenname.
עַשְׁתְּרוֹת. ע׳ קַרְנַיִם Ortsname.
עֵת *h. f., pl.* עִתִּים Zeit. מֵעֵת לְעֵת 24 Stunden. עִתִּים zuweilen. עִתּוֹתֵי עֶרֶב Abendzeit.
עִתָּא (?) *a. m.* dass.
עַתָּא *a. f.* Ungerechtigkeit.
עתארותהון (Hi 3, 7) l. אִתְעָרוּתְהוֹן, s. עור.
עתד *h. Pu. pt.* bereitgestellt.
עתד *a. Pa.* 1. *pf. c. s.* עַתְּדַנִי Thr 3, 12, *pt. pass.* מְעַתַּד Gn 28, 13 hinstellen; aufstellen; 2. bereiten. *Itpa. pf.* אִתְעַתַּד Nu 22, 22 1. sich hinstellen; 2. hingestellt werden, bestimmt werden.
עַתָּה *h.* jetzt. מֵעַתָּה 1. von jetzt; 2. von hier, demnach.
עַתּוּד *h. m.* Ziegenbock.
עַתּוּר *h. m.* Reichtum.
עָתִיד *h. m.* 1. Zukunft. לֶעָתִיד לָבֹא in der messianischen Zukunft; 2. zukünftig. עָתִיד לְ er wird künftig.
עֲתִידָא *a. m., ind.* עֲתִיד Dt 32, 35 1. bereit, bestimmt; 2. zukünftig. עֲתִיד לְ Koh 9, 12 er wird künftig.
עַתִּיק *h. m.* alt.
עַתִּיקָא I, עֲתִיקָא *a. m., ind.* עַתִּיק Nu 6, 3 dass.
עַתִּיקָא II *x. m., pl. d.* עַתִּיקַיָּא Ez 41, 16 (MS אַתִּיקַיָּא) unbekannter Teil eines Bauwerks.
עַתִּירָא *a. m. ind.* עַתִּיר Gn 49, 14 B., *pl. c.* עַתִּירֵי Koh 10, 6 reich.
עֲתִירָה *h. f.* 1. Beten; 2. s. חֲתִירָה.
עַתִּירוּתָא *a. f.* Reichtum.
עֲתִירְתָא *a. f.* Durchbohren.
עתק *h. Hi.* 1. entfernen; 2. (*später*) abschreiben, übersetzen. *Ni. Ho.* versetzt werden.
עֲתַק (Thr 3, 4, MS עַתַּק) *a.* altern. *Itpa. ipf.* 2 *pl.* תִּתְעַתְּקוּן Dt 4, 25 lange verweilen, alt werden.
עֲתַר (Dt 32, 15) *a.* reich sein, reich werden. *Pa. pf.* 1 *sg.* עַתַּרִית Gn 14, 23, *Aph.* reich machen. *Itpa.* 1. reich werden; 2. reich sein.
עָתָר *h. m.* zweizinkige Getreidegabel.
עַתְרָא *a. m.* dass.
עֻתְרָא *a. m., ind.* עוּתַר Dt 32, 13 Reichtum.

פ

פ 1. der siebzehnte Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 80.
פִּיאָה s. פֵּאָה.
פָּאוּט s. פָּעוּט.
פַּאחָא s. פַּחָא.
פְּאֵר *h. m.* Kopfputz. *pl.* פְּאֵרוֹת Perlen (?).
פאר *h. Pi.* verherrlichen. *Hitp.* 1. verherrlicht werden; 2. sich als vornehm zeigen.
פְּאֵרָא *a. m.* Perle (?).
פָּאֲרֵי *a. m. pl.* Kleie.
פָּאתָא (Lv 19, 9, MS פָּתָא) *a. f.* 1. Rand; 2. Haarecke; 3. Ackerecke. S. פֵּאָה.
פָּאבִי *gr.* Beiname einer Person (Φαβί, *Fabius?*).
פִּבְלָא *gr. m.* (φίβλα) Agraffe, Schnalle.
פַּג *h. m.* Kinnlade. בֵּית הַפַּ׳ Zaum, Halfter.

פַּנָּא *a. m.* 1. dass.; 2. Gebiß.
פַּגָּה *h. f., pl.* פַּגִּים 1. reifende Frucht; 2. entwickelte, aber noch saftlose Feige; 3. reifende weibliche Brust. בֵּית (פָּאגֵי) פַּגֵּי Ortsname.
פָּגוֹז *h. m.* Wurfgeschoß.
פָּגוֹזָא *a. m., pl. c. s.* פָּגוֹזוֹהִי Ex 26, 9 dass.
פגוטיה s. פנוטיה.
פִּגּוּל *h. m.* Greuel, bes. über die vorgeschriebene Frist zum Genuß bestimmte Opfergabe.
פִּגּוּלָא *a. m.* 1. *ind.* פִּגּוּל Jes 65, 4. *c.* פִּגּוּל 1 S 17, 46 (MS פֶּגֶר) dass.
פָּגוּם *h. m.* 1. schartig; 2. Einbuchtung, Ausbuchtung; 3. schadhaft, mit Makel behaftet.
פִּגּוּרָא *a. m, c.* פִּגּוּר Lv 26, 30, Jes 24, 12, Ez 6, 13 Zerstörung, Niederreißung.
פָּגוּשׁ *h. m., pl.* פְּגוּשׁוֹת Wurfgeschoß. בֵּית הַפּ׳ Behälter dafür.
פָּגָז *h. m., pl.* פְּגָזוֹת Wurfgeschoß.
פְּגַח *a.* begegnen.
פגי (SchirR 3, 4) l. פָּרְגֵי.
פֵּיגֵי *gr. f.* (πήγη), *pl.* פֵּיגִין Quelle.
פֻּגְיוֹן *lat. m.* (*pugio*) Dolch.
פְּגִימָה *h. f.* 1. Scharte; 2. Verletzung, Schadhaftigkeit; 3. konkave Seite (eines Bogens).
פגיין (SchirR 1, 9) l. סַנְּיָן, s. סַנִּי.
פְּגִינְתָא, פְּגִינוּתָא *a. f.* Geschrei.
פְּגִיעָה *h. f.* 1. Begegnen; 2. Gebrauch von פגע.
פְּגִיעֲתָא *a. f.* Flehen.
פגל *h. Pi.* ein Opfer über die vorgeschriebene Frist hinaus zum Genuß bestimmen und dadurch verwerflich machen. *Hitp.* auf diese Weise verwerflich gemacht werden.
פגל *a. Pa.* dass. *Itpa.* verwerflich gemacht werden.
פֻּגְלָא *a. m.* Rettich (*Raphanus sativus*).
פִּגְלְגּוּלָה *h. f.* kleine Rettichart.

פֵּיגוֹם, פֵּיגָם *gr. m.* (πήγανον) Raute (*Ruta chalepensis*).
פָּגַם *h.* 1. schädigen, verletzen; 2. vermindern, verringern. *Ni.* verletzt werden.
פְּגַם *a.* dass. *Itpe.* verletzt werden, schartig werden.
פְּגָם *h. m.* 1. Verderbnis; 2. Verletzung, Makel; 3. Entschädigung für Verletzung.
פֵּיגְמָא, פֵּיגָם, פְּגָים *gr. m.* (πῆγμα) Gestell (des Lockvogels).
פְּגָמָא *a. m.* 1. Verletzung (der Ehre); 2. Abnahme (des Mondes).
פִּגְמָא *a. m.* 1. Einbuchtung, Scharte; 2. Verletzung.
פיגמטא l. פְּרַגְמָטָא.
פִּגְמְתָא *a. f., c.* פִּגְמַת 1 S 13, 21 Scharte.
פגן *h. Hi.* schreien.
פְּגַן (Koh 1, 12) *a.* dass. *Aph.* dass.
פָּגָן, פָּגָנָה, *gr. m.* (πάγανος) gewöhnlicher Bürger. Privatmann.
פֵּיגָנָא *gr. m.* (πήγανον) Raute (*Ruta chalepensis*).
פְּגָנוּת *h. f.* Flehen.
פּוּגְנֵי s. בוגני.
פָּגָנִיקָא *gr. m. pl.* (παγανικά) bürgerliche Kleidung.
פָּגַע *h.* 1. treffen. *pt. pass.* פָּגוּעַ besessen (wahnsinnig); 2. angehen. *Ni.* 1. betroffen werden; 2. besessen werden. *Hi.* 1. angehen, bitten; 2. leiden (?).
פְּגַע *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּפְגַּע Ex 23, 4 Merx (MS Soc. תְּעָרַע) dass.; 2. angehen, *Aph.* angehen. *Itpe.* treffen.
פֶּגַע *h. m.* 1. Begegnis, Unheil; 2. böser Dämon. שִׁיר שֶׁלַּפְּגָעִים Psalm 91.
פִּגְעָא *a. m., ind.* פְּגַע 1 K 5, 18 (MS פֶּגַע) Begegnis, Unheil.
פַּגְעָה *h. f., pl.* פַּגְעִין eine Frucht (Pflaume ?).
פגר *h. Pi.* zerstören, niederreißen.
פגר I *a. Pa.* 1. *inf.* פַּגָּרָא Ex 23, 24

zerstören, niederreißen; 2. stören. *Aph.* zerstören, verletzen. *Itpa. ipf.* 3 *pl. f.* יִתְפַּגְּרָן Am 9, 1 zerstört werden.

פגר II *a. Pa. Itpa.* müßig gehen.

פָּגָר *h. m.* Halfter, Gebiß.

פֶּגֶר *h. m.* Leichnam.

פִּגְרָא *a. m., pl. c. s.* פִּגְרֵיכוֹן Nu 14, 32 dass.

פַּגְרָא *a. m.* Schadenersatz.

פגשׁ *h. Ni. Hitp.* zusammentreffen, kämpfen.

פָּגָשׁ *h. m.* Wurfgeschoß. כְּפַר פ' Ortsname.

פַּגְּתָא *a. f., pl.* פַּגִּין entwickelte, aber noch saftlose Feige.

פַּדָּא 1. s. פַּנְדָּא; 2. männl. Personenname.

פְּדָגוֹג, פְּדָגוֹגָא *gr. m.* (παιδαγωγός) Erzieher.

פְּדָגוֹגְתָּא *gr. f.* Erzieherin.

פוֹדַגְרָא *gr. f.* (ποδάγρα) Podagra, Fußgicht, aber wohl auch andere Fußkrankheiten.

פּוֹדַגְרִיטוֹס, פְּדַגְרִיטָא *gr. m.* (vgl. ποδαγρός) dass.

פודגרים 1. פּוֹדַגְרוֹס *gr. m.* (ποδαγρός) gichtleidend.

פָּדָה *h.* 1. einlösen, loskaufen; 2. erlösen. *Ni.* eingelöst werden.

פְּדוֹעָא *a. m.* Beil.

פְּדוּת *h. f.* Erlösung.

פַּדַּחַת *h. f.* Stirn.

פַּדַּחְתָּא *a. f.* dass.

פְּדִיָא *gr. m. pl.* (παῖδες) Kinder.

פְּדִיָּה *h. f.* 1. Einlösung; 2. Gebrauch von פדה.

פְּדָיָה männl. Personenname.

פִּדְיוֹן *h. m.* Lösegeld.

פדאמא (b. Schabb. 66[b] Ar.) 1. פּוֹרְמָא.

פדמועה s. פַּרְמוּעָה.

פַּדָּנָא *a. m.* 1. Joch; 2. *c.* פַּדַּן 1 K 19, 21 Gespann; 3. Pflug.

פָּדַע *h.* verwunden.

פְּדַע *a., pf.* 3 *sg. c. s.* פַּדְעֵיהּ 1 K 20, 37 (MS פַּדְעֵיהּ) dass.

פִּדְעָא (Ex 21, 25) *a. m.* Verwundung.

פַּדַעְתָּא *a. f.* dass.

פְּדִיפְטִי s. קְקוֹ.

פְּדוּפְסֶלָה *gr. m.* (ποδόψελλον) Knöchelring.

פֶּדֶר *h. m.* Schmeer.

פִּדְרָא *a. m.* Mist.

פדרנית 1. פַּרְדָּנִית.

פֶּדֶת männl. Personenname.

פֶּה *h. m., c.* פִּי, *pl.* פִּיּוֹת, פִּיפִיּוֹת 1. Mund, Maul; 2. Schneide; 3. Seite; 4. Muttermund; 5. Öffnung; 6. Buchstabe Pe. בְּעַל פֶּה mündlich. לְפִי gemäß. לְפִי שֶׁ' weil. לְפִיכָךְ demgemäß. עַל פִּי wegen. עַל פִּי כֵן deshalb. אַף עַל פִּי שֶׁ' obgleich. אַף עַל פִּי כֵן trotzdem.

פָּה *a. m.* ein Insekt.

פְּהָא *a.* herumirren.

פְּהוּק *h. m.* Gähnen.

פְּהִי *h. m.* Umherlaufen.

פהק *h. Pi.* den Mund aufsperren, gähnen.

פּוּאָה *h. f.* Färberröte, Krapp (*Rubia tinctorum*).

פוג *h.* schwinden, sich verlieren. *Hi.* 1. dass.; 2. abschwächen, verlieren; 3. abkühlen.

פוג *a.* 1. *pt. pl. f.* פָּיְגָן Gn 45, 16 matt werden, wirkungslos sein; 2. erkalten. *Pa. inf.* פַּיָּגָה Thr 3, 4 matt, wirkungslos machen. *Aph. ipf.* 2 *sg. f.* תְּפִיגִין 1 S 1, 14 abkühlen. *Itpal.* sich erholen, sich ergötzen.

פוּגָא männl. Personenname.

פוגה s. פִּיגָה.

פוּחַ I *h.* blasen. פ' נֶפֶשׁ פ' jemds. Seele ausblasen, d. h. entmutigen. *Hi.* 1. Blähungen haben; 2. aufregen.

פוח II *h. Pi.* פִּיַּח mit schwarzer(?) Farbe anstreichen(?) *Pu.* schwarz(?) gefärbt werden.

פוּחַ *a.* 1. blasen, hauchen; 2. s. פּוּג.

פּוּחָא *a. m.* Hauch, Wind.
פּוֹחֵחַ *h. m.* Zerlumpter.
פּוֹחֵר *h. m.* Töpfer.
פּוֹחֵת *h. m.* ein Werkzeug.
פּוּחֲתָא *a. f.* Hauch.
פּוֹטִיפַר männl. Personenname (als φωτοφόρος gedeutet).
פּוּטִיתָא *a. f.* großer Fisch (Wels?).
פּוּךְ *h. m.* Augenschminke.
פוכיאיה (1 S 14, 16) l. mit Ausg. Ven. 1518 סְכְוָאֵיָא, s. סַכְוָאָה.
פּוּל(?) *h. m.* בַּעַל הַפּ׳ ein Tempelbeamter.
פּוֹל *h. m.* Saubohne (*Faba Vulgaris*). פּוֹל מִצְרִי nach I. Löw: chinesische Heilbohne (*Vigna sinensis*).
פּוּל I *a.*, *pt. pass.* פִּיל Lv 14, 21 übergießen.
פּוּל II *a. Pa.* spalten.
פּוּלָא (2S 17, 28, MS פּוּלְיָא) *a. m.* Saubohne.
פּוּלָא *x. m.* Bote.
פיוולא (BerR 36) l. פֵּינוּלָא, s. פֵּינַלְיָא.
פּוֹלֵחַ *h. m.* Diener.
הפ׳ .פולוסטות (jBez 62[d], Ausg. Ven. חפול סוטות) l. חֲפֵי לְסוּטוֹת.
פּוֹם (Ru 2, 7) wohl, etwa.
פּוּם *h. m.* Öffnung. לְפוּם gemäß. לְפוּם כֵּן deshalb.
פּוּם *a. m.*, s. פֻּמָּא.
פּוּמְבְּדִיתָא Ortsname.
פּוּמְבְּדִיתָאָה *a. m.* aus Pombedita.
פּוּמְבְּיָנָא *a. m. pl.* Naht(?) Viell. zu lesen פּוּרְבְּיָנֵי *gr. m. pl.* (παρυφή) angewebter Saum.
פּוֹן (Gn 26, 10) *a.* etwa, wohl.
פּוּנָה *h. f.* Wendung.
בפ׳ .פוניין (jSchebi 39[a]) l. כְּפְנַיִן, s. כַּפְנִיתָא.
פּוּס I *h. Hi.* הֵפִיס 1. bezahlen; 2. entscheiden; 3. losen.
פּוּס II *gr.* (vgl. πεῖσις) *Hi.* הֵפִים besänftigen. S. פִּיס.
פּוּס I *a.* 1. bezahlen; 2. *pf.* 3 *pl.* פָּסוּ Ho 4, 8 (MS פַּסּוּ) sich entweihen(?). *Aph. inf.* אֲפָסָא Ma 2, 10 Soc 59 אַפָּסָא, *pt. pl.* מַפְסִין Ze 3, 4 (MS מְפַסִּין) entweihen. S. פְּסַס.
פּוּס II s. פִּיס.
פוסרוס (jBer 13[c]) l. פְּרִיוֹדוֹס *gr. m.* (περίοδος) Kreisgang(?).
פּוּעַ *h. Hi.* einhauchen.
פּוּעַ *a.*, *pf.* 3 *sg. f.* פַּעַת Ri 5, 26 zerschlagen.
פּוּעִירָא männl. Personenname.
פֹּעַל *h. m.* Werk.
פּוֹעֵל *h. m.* Arbeiter.
פּוּעֲלָא I *a. m.* dass.
פּוּעֲלָא II *a. m.* 1. Arbeit; 2. Arbeitsertrag, Besitz.
פּוּעֲתָא *a. f.* Beule.
פופידתא (bErub 60[a]) wohl zu streichen.
פּוּץ *h.* sich ausbreiten. *Pal.* פּוֹצֵץ ausgehen. S. פְּצַץ.
פּוּק I *h. Hi.* herausgehen lassen.
פּוּק II *h. Pilp.* פִּקְפֵּק. 1. erschüttern, rütteln; 2. lose machen; 3. schwanken. *Pulp. pt.* schwankend. *Hitpalp.* erschüttert werden.
פּוּק *a. Palp.* פַּקְפֵּק rütteln. *Itpalp.* erschüttert werden. S. נְפַק.
פּוּק *h. m.* Stibium (als Heilmittel).
פּוּקֵי *a.* בַּפּ׳ (= בְּאַפּוּקֵי) am Ausgang. בַּפּ׳ שַׁבְּתָא an Sabbatausgang, d. h. am Abend nach Sabbat.
פּוֹקֶסֶת *h. f.* Schminkerin (als Beruf).
פּוּר *x. m.* Los. *pl.* פּוּרִים Losfest (am 14. und 15. Adar).
פּוּרָא *x. m.* dass. *pl. d.* פּוּרַיָּא Est II 9, 26 (MS פּוּרִים) Losfest.
פורא l. פִּירָא.
פורייתא (NuJII 19, 15) l. גּוּפִיתָא *a. f.* Deckel.
פּוּרְתָּא (2 K 4, 2, Soc 59 in marg. פּוּרְתָּא) *a. f.* ein wenig. פּוּרְתָּא פּוּרְתָּא allmählich.
פּוּרְתָא (Est II 9, 26) *a. f.* Unheil.
פּוּשׁ *h.* aufatmen.
פּוּשׁ I *a.* übrig bleiben.
פּוּשׁ II *a.*, *pf.* 3 *pl. f.* פָּשַׁן Ct 6, 11

(MS פָּשַׁן), *pt. pl.* פָּיְשִׁין Ct 1, 16 (MS פָּשְׁיָן) sich vermehren.

פות. הַפּ׳ (Tos. Kel BabM II, 12) l. סְפּוֹת.

פּוּתָא *h. f.* Färberröte, Krapp.

פּוּתֶה *h. m.* Weite.

פּוּתָה, פּוּתַת *h. f.* Türzapfenloch in der Schwelle.

פּוּתַח *h. m.* Öffnung.

פּוּתַחַת *h. f.* Schloßriegel.

פּוּתִי *h. m.* Weite.

פָּז *h. m.* gediegenes Gold.

פִּזָא *a. m.* dass.

פִּזּוּזָא *a. m.* aus gediegenem Gold.

פִּזּוּר *h. m.* Zerstreuung.

פָּזַז I *h.* 1. eilfertig sein; 2. klirren. *Pi.* dass.

פזז II *h. Ho. pt.* מוּפָּז gediegenes Gold.

פִּזִּי, פַּזַּי männl. Personenname.

פִּזְיָזָא *a. m.* übereilt.

פִּזְיזוּתָא *a. f.* Übereilung.

פָּזִיחַ absichtliche Entstellung von נָזִיר.

פָּזַל *h.* sich bewegen (?).

פָּזַם *gr.* (vgl. ψαλμός) psalmodieren.

פִּזְמָא *gr. f.* (vgl. ψήφισμα) Beschluß (?).

פִּזְמוֹן *gr. m.* (ψαλμός) Lobgesang.

פֻּזְמְקָא *turan. m.* eine Art Socken.

פומיקון, פומריקון (MidrTeh 18, 41) l. פַּטְרִיקוֹן.

פָּזַר *h.* zerstreuen. *Pi.* dass. *Ni. Hitp.* sich zerstreuen, zerstreut werden.

פזר *a. Pa.* dass.

פַּזְרָא *a. m.* Stock.

פַּחִין I *h. m. pl.* פַּחֵי נֶפֶשׁ Beschämung.

פַּח II *h. m.* Falle.

פַּחָא I *a. m., pl.* פַּחִין Geringheit. בַּר פּ geringer Mensch.

פַּחָא II *a. m.* Falle.

פְּחָא *a.* 1. schreien, gackern; 2. אפחין (jSanh 20[b]) l. אַפְּרְחוּן, s. פְּרַח.

פָּחַד *h.* sich fürchten. *Pi.* erschrecken. *Ni. Pu. Hitp.* sich ängstigen.

פְּחַד *a., pt.* פָּחֵיד Dt 28, 66 (MS תָּוֵהּ) sich fürchten. *Pa.* dass.

פַּחֲדָא *a. m.* Furcht.

פַּחְדָּה *h. f.* dass.

פַּחְדוּת *h. f.* dass.

פַּחְדִין (Lv 21, 20) *a. m. pl.* Hoden.

פֶּחָה *h. m.* Statthalter.

פֶּחָה *a. m., pl.* פַּחֲוָן, *d.* פַּחֲוָאתָא Meg. Ant. dass.

פָּחוּרָה männl. Personenname (Töpfer).

פָּחוּרְתָא *a. f.* Töpferei.

פָּחוּת *h. m.* 1. wenig, gering; 2. weniger; 3. s. פּוֹחַת.

פחותיה (Pes. 95[b]) l. סְחוּתֵיהּ, s. סְחוּתָא.

פָּחַז *h.* überschäumen, ausgelassen sein.

פְּחַז *a.* 1. dass.; 2. anschwellen.

פָּחָז *h. m.* Ausgelassener.

פַּחַז *h. m.* Ausgelassenheit.

פַּחֲזוּת *h. f.* dass.

פָּחַח *h., pt.* פּוֹחֵחַ zerlumpt gekleidet sein.

פַּחֲחָא *a. m., ind.* פְּחַח Jes 20, 2 zerlumpt.

פְּחִימָא (Est II, 3, 3 MS פְּהֵימָא) *a. m.* gleich.

פְּחִיתָא *a. m.* 1. weniger; 2. schadhaft; 3. gering.

פְּחִיתָה *h. f.* Aushöhlung.

פָּחַל Ortsname.

פַּחֲלָץ (פַּחְלָין?) *h. m.* weites Geflecht (für Kamellasten).

פחם *h. Pi.* schwärzen. *Pu. pt.* מְפֻחָם geschwärzt. *Ni. Hitp.* geschwärzt werden.

פֶּחָם *h. m.* 1. Holzkohle; 2. Ruß.

פְּחַם *a. m.* gleich sein.

פֶּחָמִי *h. m.* Kohlenbrenner, Schmied.

פָּחַס *h.* zusammenquetschen.

פְּחַס *a.* dass.

פֶּחָרָא (Jes 45, 9, MS פַּחַר *a. m.* 1. Ton; 2. Tonscherbe.

פַּחָרָא (Jes 29, 16) *a. m.* Töpfer.

פְּחַשׁ s. פְּחַס.

פָּחַת *h.* 1. aushöhlen; 2. verringern, verkürzen. *Ni.* 1. durchbrochen werden; 2. verringert, verkürzt werden. *Pi.* 1. verringern; 2. geringer

werden. *Hi.* 1. abnützen; 2. schadhaft werden.

פְּחַת *a.* verringern. *Pa.* dass. *Itpe.* 1. schadhaft werden; 2. weniger werden. S. פְּחִיתָא.

פַּחַת *h. m.* 1. Grube; 2. Loch; 3. Zerbrochenes.

פְּחָת *h. m.* Verringerung, Minderwert.

פְּחָתָא *a. m.* 1. Verringerung, Minderwert; 2. Niedrigkeit.

פַּחְתָּא *a. f.* 1. *pl.* פַּחְתִּין Lv 14, 37 Grube, Fanggrube; 2. *pl.* פַּחְתִּין Lv 21, 20 B., l. פַּחְדִין.

פטא. 1. פטית (GenJII 49, 22) l. mit MS Par פְּכַרְת, s. פְּכַר; 2. *Pa. pt. f.* מפטיא (bSabb 140[b]) passend sein (vgl. ἐπιτήδειος?).

פַּטָּא männl. Personenname.

פּוֹטָא *gr. m.* (φῶς), *pl.* פּוֹטִיּוֹת Licht.

פטגריטוס l. פּוֹדַגְרִיטוֹס.

פִּטְדָה *h. f.* ein Edelstein.

פְּטוֹטֶרֶת *h. m.* Stiel (einer Feigenart).

פִּטּוּם *h. m.* Bereitung von Spezereien.

פְּטוּמָא *a. m.* dass.

פְּטוּמָא *a. m.* 1. Spitze; 2. das männliche Glied.

פִּטּוֹמֶת *h. f.* Brustwarze.

פְּטוּר *h. m.* 1. Befreiung, Lösung; 2. Straflosigkeit.

פִּטּוּרָא *a. m.* 1. *pl.* פִּטּוּרִין Dt 24, 1 Entlassung. גֵּט פ׳ Scheidebrief; 2. *pl.* פִּטּוּרִין Auswurf (?).

פטט *h. Pilp.* 1. פִּטְפֵּט schnattern, schwatzen; 2. unterdrücken (?).

פטט *a. Palp.* dass. פַּטְפֵּט.

פַּטְּט *h. m.* schwatzhaft.

פַּטְּטָא *a. m.* dass.

פְּטָטַיָּא *a. m. pl.* Geschwätz.

פטטרכא (VajR 3, Ausg. Konst. פטריטבא) s. פַּטְרוֹכָא.

פַּטְיָא *gr. f.* (ὑπατεία) Ära.

פַּטִּיט *h. m.* Schwätzer.

פַּטִּים *h. m.* parfümiert.

פַּטִּימָא *a. m., pl. f.* פַּטִּימָן Gn 41, 2 fett, gemästet.

פַּטִּימָא weibl. Personenname.

פַּטִּירָא *a. m.* 1. Ex 12, 8 ungesäuert; 2. ungemischt; 3. erstgeboren.

פְּטִירָה *h. f.* 1. Entlassung; 2. Verscheiden, Sterben.

פַּטִּישׁ *h. m.* Hammer.

פַּטִּישָׁא (Jes 41, 7) *a. m.* dass.

פְּמִישָׁא *a. m.* Beinkleid.

פָּטֵל *gr. m.* (πάτελλα) Schüssel (?).

פְּטִלְיָה *gr. f.* (πάτελλα), *pl.* פְּטִלְיָאוֹת Korb.

פִּיטָלוֹן *gr. m.* (πέταλον) Goldplatte.

פְּטוֹלִין, פְּטִילוֹס (EchR 5, 18 פיטליילים) *gr.* Ortsname (Ποτίολοι).

פָּטְלִיק, פָּטְלִיקִי, פָּטְלְקִין *gr. m.* (vgl. πάτελλα) Schüssel.

פָּטַם *h., pt. pass.* gemästet. פְּטוּמוֹת gemästetes Geflügel. *Pi.* mästen, würzen. *Ni.* sich mästen; 2. Spezereien mengen. *Pu.* 1. mit Spezereien gemengt sein; 2. wohlschmeckend werden.

פטם *a. Pa.* 1. *pt. pass.* מְפַטַּם Jes 30, 24 mästen; 2. besänftigen. *Itpa.* 1. *pf.* אִתְפַּטַּם Ri 6, 25 gemästet werden; 2. aufschwellen.

פַּטָּם *h. m.* 1. Viehmäster; 2. Spezereikrämer.

פָּטָם *h. m.* Mastochs.

פִּטְמָא *a. m.* 1. Jer 5, 27 Mästung; 2. Fett; 3. fettes Tier.

פְּטוֹמָא *gr. m.* (πτῶμα) Leichnam.

פִּטְמָה *h. f.* Spitze, Krönchen (einer Frucht).

פַּטִּימְתָא *x. f., pl.* פַּטִּימָן Est II 3, 8 Ausg. Ven. 1592 Klafter (?).

פִּטְנַג *x. m.* eine Art Minze.

פּוֹטִינוֹס, פּוֹטִינָן *gr. m.* (φωτεινός) glänzend.

פִּיטוֹס, פִּיטָס *gr. m.* (πίθος), *pl.* פִּיטְסוֹת großer Tonkrug.

פִּטְפָּט, פִּטְפּוּט *h. m.* 1. Spitze (am Kochherd zum Daraufsetzen des Topfes); 2. Fuß (eines Podiums).

פִּטְפֵּט s. פָּטַט.

פַּטְפְּטָנִית h. f. geschwätzig.

פִּטְקָא gr. m. (πιττάκιον) 1. Tafel, Schreibtafel; 2. Los, Geschick.

פטיקלין l. פְּטִילְקִין.

פָּטַר h. 1. durchbrechen; 2. sich verabschieden; 3. entlassen; 4. befreien (von einer Pflicht). *pt. pass.* פָּטוּר 1. entbunden; 2. nicht straffällig. *Ni.* 1. sich verabschieden; 2. verscheiden, sterben; 3. befreit sein. *Hi.* 1. entlassen, verabschieden; 2. im Gottesdienst die Schlußlektion (aus den Propheten) lesen; 3. aufsperren.

פְּטַר *a.* 1. sich verabschieden; 2. *ipf.* 3 *sg.* יִפְטַר Gn 43, 13 entlassen, fortschicken; 3. freilassen. *Pa. ipf.* 3 sg. יְפַטֵּר Koh 7, 26 (MS יִפְטוֹר) entlassen. *Aph.* 1. dass.; 2. sich verabschieden; 3. eine Gedächtnisrede halten; 4. im Gottesdienst die Schlußlektion (aus den Propheten) lesen. *Itpe.* 1 *pf.* 3 *pl.* אִתְפְּטַרוּ Gn 44, 3 verabschiedet, entlassen werden; 2. verscheiden; 3. befreit sein.

פֶּטֶר *h. m.* Erstgeborener.

פִּטְרָא *gr. m.* (πέτρα) Stein, Fels.

פִּטְרָא *a. m., pl.* פִּטְרָיוֹת eine Art Pilze.

פִּיטִירַיָּה *a. m. pl.* (vgl. πικρίδια I. Löw) eine Feigenart.

פַּטְרוֹבוּלֵי *gr. f.* (πατροβουλή) Ortsmagistrat.

פַּטְרוֹבוּלֵי *gr. m. pl.* (πατρόβαυλοι) Ratsherren.

פטרגים l. פּוֹדַגְרוֹס.

פַּטְרוֹזָא *x. m.* mageres Lamm.

פַּטְרִיתָא *a. f.* Abschied.

פַּטְרוֹכָא *gr. m.* (πρωκτός) Mastdarm.

פיטרון (SchemR 15) l. תֵּיטְרוֹן.

דִּפְלוֹ פ׳ פּוֹטֵירִין. l. דִּפְלוֹפוֹטֵירִין *gr. m.* (διπλοποτήριον) Doppelbecher.

פַּטְרוֹן *gr. m.* (πάτρων) Patron, Beschützer.

פַּטְרוֹנָה *lat. f.* (*patrona*) Patronin, Beschützerin.

פֶּטְרוֹס, פֶּטְרָס *gr.* männl. Personenname (Πέτρος).

פֶּטְרוֹסְלִינוֹן *gr. m.* (πετροσέλινον) Petersilie.

פִּיטְרוֹפּוֹס *gr. m.* (ἐπίτροπος) Vormund.

פַּטְרִיקִי *gr.* männl. Personenname (Πατρίκιος).

פַּטְרִיקוֹן *gr. m.* (πατρικόν) väterliches Erbteil.

פטשין (Tanch. Tazriaʿ 9) l. פַּסְטִין.

פֵּי Buchstabe Pe.

פֵּי s. פֶּה.

פיאבי s. פָּאבֵי.

פֵּאָה *h. f.* 1. Rand, Ecke; 2. Ackerecke, die nach Lv 19, 9; 23, 22 den Armen zu überlassen ist (auch Name eines Mischnatraktates); 3. Schläfehaar; 4. Bartecke; 5. פ׳ נָכְרִית falsche Haarlocke; 6. Einfassung, Spalier.

פִּיגָה Flußname.

פִּיד *h. m.* 1. Picken; 2. Unglück.

פיה *h. Pu. pt.* מְפֻיָּה mit Krapp gefärbt.

פִּיהִי (EstII 3, 8) *a. m.* Umherlaufen.

פִּיּוֹט *h. m.* Unvernünftiger, Kind.

פִּיּוּט *gr. m.* (vgl. ποιητής) Dichtung.

פיילא l. פִּלָּא.

פִּיּוּס *gr. m.* (vgl. πεῖσις) Besänftigung.

פִּיּוּסָא *gr. m.* dass.

פִּיּוּתָא *a. f.* Schönheit.

פִּיחַ *h. m.* Ruß.

פִּיחָא *a. m., ind.* פִּיחַ Ex 9, 8 dass.

פִּיחָה *h. f.* 1. Blasen, Blähung; 2. Ermäßigung, Nachlaß; 3. Verhauchen, Elend.

פיט *gr.* (vgl. ποιητής) *Pi.* פִּיֵּט dichten.

פַּיְטָן, פַּיְטָנָא *gr. m.* (vgl. ποιητής) Dichter.

פִּיל *h. m.* 1. Elephant; 2. Elfenbein.

פִּילָא I *a. m., ind.* פִּיל 1 K 10, 22 dass.

פִּילָא II *a. m.*, s. פּוּל I.

פִּילָא III *a. m.* 1. Ritz, Spalte; 2. Hautschrunde.

פִּיָלָא, פִּיָלֵי (Jes 51, 17, MS פִּיַּלֵי) *gr. f.* (φιάλη), *pl.* פִּיָלִין, פִּיָלָן Am 6, 6 (MS פִּיָלוֹן) Trinkschale.

פ׳ פוטירין פיילי. (KohR 5, 8) l. דִּפְלוֹפוֹטֵירִין.

פִּילָרָא (KohR 3, 9, and. Lesart פִּלָנָא) *gr. m.* (vgl. φιάλη) Darbieter der Trinkschalen, Schenk.

פִּילְתָא *gr. f.* (φιάλη), *pl.* פִּילָן Trinkschale.

פין (KelXI 4) l. חַפִּין, s. חָף.

פינות (jBikk 65ª) l. mit Ausg. Ven. פּוּנוֹת, s. פּוּנָה.

פִּינְחָס männl. Personenname.

פיונטייה (jSanh. 30ᶜ) l. פּוֹנִיתֵיהּ von פּוֹנֵי *gr. f.* (ποινή) Strafe.

פיס *gr.* (vgl. πεῖσις) *Pi.* besänftigen, beruhigen, freundlich zureden. *Hitp.* 1. sich besänftigen lassen; 2. besänftigt werden, befriedigt sein.

פיס *gr. Pa.* 1. *pf.* פַּיֵּס 1 S 24, 8 besänftigen; 2. anflehen. *Itpa.* sich besänftigen lassen.

פַּיִס *h. m., pl.* פְּיָסוֹת 1. Los; 2. Scholle.

פַּיְסָא (Est II 3, 7, nicht MS) *a. m.* Los.

פַּיְסָא *gr. m.* (vgl. πεῖσις) Besänftigung, gütliche Beilegung.

פִּיסָא (פַּיְסָא?) *a. m.* Scholle.

פִּיסוֹן *h. m., pl.* פִּיסוֹנוֹת Handlanger.

פַּיְסוֹנָא *gr. m.* Bitte, Wunsch.

פֵּיעוּר *h. m.* Ausleerung.

פִּיקָא männl. Personenname.

פִּיקָה *h. f.* 1. *pl.* פִּיקִין Knorpel. פ׳ שֶׁלַּפִּרְקָה Knorpel des Nackenwirbels. פ׳ שֶׁלַּגַּרְגֶּרֶת Kehlkopf; 2. Wulst, Ballen. בַּעַל פִּיקָה, הַפִּיקִין ein Mensch mit starkem Gesäß; 3. Kniescheibe; 4. Pfropfen; 5. Wirtel der Spindel; 6. *pl.* פִּיקוֹת Knauf; 7. Wanken.

פִּיקוֹן (TosBech V 4) *h. m.* klumpig. Oder l. בַּעַל הַפִּיקִין für בְּעַל הַפִּיקוֹן, s. פִּיקָה.

פֵּיר *h. m.* Graben, Grube.

פֵּירָא I *a. m.* dass.

פֵּירָא II *a. m.,* bei Onkelos nur im Plural פֵּירִין Gn 1, 11 Frucht.

פֵּירָה *h. f.,* s. פְּרִי.

פֵּירוּג männl. Personenname.

פֵּירוּגָא *a. m.* Ersatz, Bezahlung.

פֵּירוּי *h. m.* Fruchtbarkeit.

פירוכין (GnJII 37, 7, MS. Paris. כרוכין). l. פֵּירוּכִין Garben. S. כְּרִיכָא.

פֵּירוּכִיתָא *a. f.* Grütze.

פֵּירוּכְתָא *a. f., pl.* פֵּירוּכָן Lv 2, 11 dass.

פֵּירוּעַ *h. m.* Entblößung.

פֵּירוּעָא *a. m.* 1. *c.* פֵּירוּעַ Nu 6, 5 Wachsenlassen des Haars; 2. freiwachsendes Haar.

פֵּירוּק *h. m.* Abbrechen.

פֵּירוּקָא *a. m.* Auflösung, Widerlegung.

פֵּירוּר *h. m.* 1. Zerbröckeln; 2. Zerbröckeltes, Brocken; 3. Mehlbrei. עֵץ הַפֵּירוּר Rührlöffel.

פֵּירוּרָא *a. m.* Mehlbrei, Kleister.

פֵּירוּשׁ *h. m.* 1. genaue Angabe. בְּפ׳ ausdrücklich, genau; 2. Erläuterung, Erklärung.

פֵּירוּשָׁא *h. m.* 1. *c.* פֵּירוּשׁ Nu 30, 9 deutliche Aussprache, Ausspruch; 2. genaue Angabe; 3. *c.* פֵּירוּשׁ Ct 5, 11 Erläuterung.

פֵּירָעוֹן *h. m.* 1. Zahlung; 2. Vergeltung, Strafe.

פִּישׁוֹן 1. männl. Personenname; 2. Gn 2, 11 Flußname.

פִּישֹׁנָא *a. m.* eine Bohnenart.

פישין (jMaasSch 55ᵇ) l. פִּי שִׁין.

פַּךְ *h. m., pl.* פַּכִּים Krüglein, Flasche.

פַּכָּא *a. m.* Pfoste.

פַּכּוֹרָא *a. m.* 1. Zerstörer; 2. männl. Personenname.

פכח *h. Pi.* schwinden machen.

פכח *h. Pa.* 1. dass.; 2. schwinden.

פַּכְחוּתָא *a. f.* etwas Schwaches, Dünnes.

פכך *h. Pilp.* פִּכְפֵּךְ rieseln.

פַּכְסָמָא *gr. m.* (παξαμᾶς) Zwieback.

פַּכְסַס männl. Personenname.

פִּכְפֵּךְ s. פָּכַךְ.

פכר *h. Pi.* niederreißen, zerstören.

פְּכַר I *a., pt. pass.* פְּכִיר zertrümmert. *Pa. inf.* פַּכּוֹרָא Koh 3, 3 (MS סַתָּרָא) niederreißen, zerstören. *Itpa.* niedergerissen werden.

פְּכַר II *a.* falten (von den Händen). *Itpe.* verstrickt werden.

פלא *h. Ni. pt.* נִפְלָא wunderbar. *Pi.* durchsuchen. *Hi.* 1. deutlich aussprechen; 2. untersuchen; 3. verspotten; 4. wunderbar, unverständlich sein. *Ho. pt.* מֻפְלָא 1. wunderbar; 2. vorzüglichster; 3. ein Minderjähriger, welcher ein Gelübde deutlich aussprechen kann. S. פָּלָה.

פְּלָא *a.* spalten, öffnen. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תְּפַלֵּי Dt 24, 20 durchsuchen; 2. *pf.* 1 *sg.* פַּלֵּיתִי wegräumen, entfernen. *Aph.* 1. Spalten haben; 2. verspotten, lächerlich machen; 3. *pt.* מַפְלִי Jes 9, 5 wunderbar machen.

פֶּלֶא *h. m., pl.* פְּלָאִים, פְּלָאוֹת Wunder.

פַּלְּא männl. Personenname.

פִּלָּא *gr. m.* (φύλλον) ein Gewürz (*Laurus Matabathrum*).

פְּלֵאָה *gr. f. sg.* (παλαιά) alt.

פִּלְאָה *a. m.* Wunder.

פְּלָאִי (פְּלִי) Name eines Engels (Ri 13, 18).

פִּלְאֲתָא *a. f.* Rätsel.

פִּלְבֵּל (?) *x.* blinzeln.

פלג *h. Hi.* 1. sich entfernen; 2. entfernen, ablenken; 3. unbeachtet lassen, achtlos sein; 4. überschreiten, übertreffen. *Ho. pt.* 1. entfernt; 2. hervorragend. *Hitp.* sich teilen.

פְּלַג *a.* 1. Nu 31, 42 teilen; 2. abweichend sein; 3. Teil erhalten. *pt. pass.* פְּלִיג 1. geteilt; 2. abweichend; 3. *pl.* פְּלִיגִין Ho 11, 7 zweifelhaft. *Pa.* 1. *pf.* פַּלֵּיג Gn 15, 10, *ipf.* 3 *pl.* יְפַלְּגוּן Ex 21, 35 teilen; 2. zerteilen, austeilen; 3. ablenken. *Aph.* 1. teilen; 2. ablenken. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְפְּלֵיג Gn 14, 15 sich teilen; 2. sich trennen; 3. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְפְּלֵיג Nu 26, 53 geteilt werden; 4. zugeteilt werden; 5. *pf.* אִתְפְּלֵיג Nu 16, 1 abweichender Meinung sein; 6. sich auszeichnen. *Itpa.* dass.

פֶּלֶג *h. m.* 1. Hälfte; 2. Zuteilung.

פַּלְגָּא (Ex 25, 10) *a. m., ind.* פִּילַג Gn 15, 10 1. Teil; 2. Hälfte, halb; 3. eine Krankheit.

פַּלְגָּאָה *a. m.* streitsüchtig.

פַּלְגוּגוֹן *gr. m. h.* (φιλολογῶν) sich unterhaltend.

פְּלַגָּה *h. f.* Teilung.

פְּלֻגָּה *h. f.* Abteilung.

פְּלֻגָּה *h. f.* Streit.

פַּלְגוּתָא (Nu 31, 36) *a. f.* 1. Hälfte; 2. Geteiltheit, Unschlüssigkeit; 3. *c. s.* פַּלְגוּתֵיהּ Gn 49, 23 Streit.

פְּלַגְלֵיסָא (Thr 3, 12) *x. m.* Zielscheibe. S. פַּלְגֵּיסָא.

פֵּילָגוֹס *gr. m.* (πέλαγος) Meer.

פלגס l. פְּלוֹנַס.

פַּלְגָּס *gr. m.* (πάλλαξ) halbreifer Widder.

פַּלְגִיסָא *x. m.* dass.

פַּלְגֵּיסָא (1 S 20, 20, MS פְּלַגְלֵיסָא) *x. m.* Zielscheibe.

פִּלֶגֶשׁ *x. f.* (vgl. πάλλαξ), *pl.* פִּלַגְשִׁים Kebsweib.

פַּלְגְּתָא *a. f.* 1. Abteilung; 2. Unterschied; 3. Nu 17, 14 Streit; 4. Meinungsverschiedenheit, abweichende Ansicht; 5. Ortsname.

פַּלְדִּיסָא, פַּלְדּוֹם *lat. m.* (*bardaicus?*), *pl.* פַּלְדִּיסִין Ri 14, 12 eine Art Mantel.

פָּלָה *h.* durchsuchen. *Pi.* dass. S. פָּלָא.

פַּלְהֶדְרִין *gr. m.* (πρόεδροι, πάρεδροι) Mitglieder eines Richterkollegs.

פִּלּוּג *h. m.* Teilung.

פְּלוּגָא *h. m., c.* פְּלוּג Gn 14, 7 1. Teilung; 2. Zuteilung.

פְּלוּגָא *a. m., ind.* פְּלוּג 2 S 6, 19 Teil, Portion.

פְּלוּגְתָא s. פַּלְגְּתָא.

פְּלֵוְטָא *gr. m.* (βουλευτής) Ratsherr.

פִּלּוּל *h. m.* Bezeichnung für Beten.

פְּלוֹנִי *h. m., f.* פְּלוֹנִית ein gewisser.

פָּלַח *h.* 1. bearbeiten; 2. dienen. *pt.* פּוֹלֵחַ 1. Diener; 2. Feldarbeiter.

פְּלַח *a.* 1. durchbrechen; 2. *ipf.* 2 *sg.*

תִּפְלַח Ex 20, 9 arbeiten; 3. *inf.* מִפְלַח Gn 3, 23 bearbeiten; 4. *imp.* פְּלַח Gn 17, 1 dienen; 5. *ipf.* יִפְלְחוּן בְּ Gn 15, 14 arbeiten lassen. *Pa.* (?) *Aph.* 1. *pf.* 3 *pl.* אַפְלְחוּ Ex 1, 13 arbeiten lassen; 2. *pt. pl. c.* מַפְלְחֵי Jes 32, 17 betreiben. *Itpe.* 1. durchbrechen; 2. *pf.* אִתְפְּלַח Dt 21, 3 gearbeitet werden; 3. *ipf.* יִתְפְּלַח Dt 21, 4 bearbeitet werden.

פֶּלַח *h. m.* 1. Stück; 2. Mühlstein.

פִּלְחָא *a. m.* 1. Teil, Portion; 2. Mühlstein.

פָּלְחָא *a. m.* 1. *ind.* פָּלַח Gn 4, 4 Arbeiter; 2. *pl. c. s.* פָּלְחֵיהוֹן Ze 1, 4 Diener.

פֻּלְחָן *h. m.* Gottesdienst.

פֻּלְחָנָא (Ex 1, 11) *a. m.* 1. Arbeit; 2. Dienst; 3. Gottesdienst; 4. Gn 22, 2 Ortsname (Moria).

פֻּלְחָנוּתָא *a. f.*, *c.* פֻּלְחָנוּת Koh 5, 8 Bearbeitung.

פָּלַט I *h.* auswerfen, ausspeien.

פָּלַט II *h.* entrinnen. *Ni.* dass. *Pi.* entfernen.

פְּלַט I (Jon 2, 1) *a.* ausspeien. *Pa.* hervorbringen.

פְּלַט II *a.*, *pf.* 3 *pl.* פְּלַטוּן Est II 6, 13 (nicht im MS) entkommen. *Pa.* entfernen.

פילטא l. פּוּלְיָטָא, s. פּוּלְיָטוֹן.

פַּלְטָא männl. Personenname.

פַּלְטוֹן männl. Personenname.

פַּלְטְיָא männl. Personenname.

פלט׳א (Tanch. Zaw 3) l. פְּלַנִיטָא.

פַּלַטְיָא *gr. f.* (πλατεῖα), *pl.* פַּלַטְיוֹת Platz, Straße.

פַּלְטִיוֹן männl. Personenname.

פְּלָטִיתָא, פְּלַטְיוּתָא *gr. f.* (πλατεῖα), *pl.* פְּלַטְיָן, פְּלַטִיוָן, *d.* פְּלִיטָאתָא (Ct 3, 2, MS פְּלִיטַאתָא) 1. dass.; 2. Ortsname; 3. große Menge.

פִּילוֹטִימְיָא *gr. f.* (φιλοτιμία) Freigebigkeit, öffentliche Schenkung.

פּוֹלִיטוֹמְנוֹן *gr. m.* (πολιτευόμενος) Stadtrat (decurio).

פלטין (Thr 4, 1, MS פַּלְטוֹרִין) l. בַּטְלוֹן.

פְּלַטְיוֹן, פְּלַטוֹן *gr.* männl. Personenname (Πλάτων).

פַּלְטִין (Est II 2, 16) *gr. f.* (παλάτιον) Palast.

פְּלַטְיָנֵי, פַּלְטִינֵי *gr. m. pl.* (παλατῖνοι) Palastbeamte.

פְּלָטָנוֹס *gr. m.* (πλάτανος) Platane (Bezeichnung des Heiligtums in Sichem).

פּוֹלִיטִיקִין *gr. m. pl.* (πολιτικοί) Städter.

פּוֹלֵיטוֹר *gr. m.* (πωλητήριον) Marktplatz.

פְּלָטֵר I, פְּלָטֵרָא *gr. m.* (πρατήρ) Brotverkäufer.

פְּלָטֵר II *gr. m.* (πρατήριον) Bäckerladen.

פְּלָטוֹר, פְּלָטוֹרָא, פְּלָטְרָה, פְּלָטוֹרִין *gr. m.* od. *f.* (πραιτώριον) Regierungsgebäude.

פַּלְטוֹרָא *gr. m.* (πρατήρ), *pl.* פַּלְטוֹרִין Händler.

פְּלֵיטוֹרִין, פְּלַטִירָה *gr. m.* (vgl. πρατήριον, πωλητήριον) Ware.

פּוֹלִיטְרִיכוֹן *gr. m.* (πολύτριχον) Frauenhaar (*Adiantum Capillus Veneris*).

פַּלְטְתָא Ortsname.

פַּלְטְתָא *a. f.* Auswurf.

פְּלִי *gr.* (πολύ) viel.

פִּילֵי *gr. f.* (πύλη), *pl.* פִּילִין, פִּילָן Tor.

פַּלְיָא *gr. f.* (παλαιά) alt.

פּוּלְיָא *gr. f.* (Ἀπουλία) Apulien.

פְּלָיָה männl. Personenname.

פְּלִיאָה *h. f.* Wunderbares.

פְּלִינָא *a. m.* טוּרָא פ׳ Jos 11, 17 Praet. Name eines Berges.

פְּלִיגָה *h. f.* Streit.

פָּלִיט *h. m.* entronnen, gerettet.

פְּלֵיטָה *h. f.* Überrest.

פּוּלְיָטוֹן *gr. m.* (φολιᾶτον) wohlriechendes Salböl (aus Nardenblättern).

פְּלֵיטִית weibl. Personenname.

פְּלֵיטְתָא *a. f.* Überrest.

פְּלִילָה *h. f.* Rechtssache.

פִּילְיוֹן I *gr. m.* (πυλεών) Portal, Torgebäude.

פִּילְיוֹן II *gr. m.* (πιλίον) Filzhut.

פַּלְיוֹן *gr. m.* (πάλλιον) Mantel.

פליוס l. פַּלְיוֹן.

פָּלְיָתָא *a. f.* Sucherin, Lauserin. פָּלְיַת חִוְיָא Schlangenaufsucherin (ein Käfer).

פֶּלֶךְ *h. m.* 1. Kreis, Bezirk; 2. Spindel.

פְּלַךְ *a.* spinnen.

פִּלְכָּא *a. m.* 1. c. פֶּלֶךְ Dt 4, 3 Bezirk; 2. Spindel.

פלכיה (jDem 24[a]) l. פַּבְלֵה, s. פַּבְלָא.

פִּלְכִּין *gr. m.* (πελεκύς) Beil.

פִּלַכְתָּא *a. f.* Spindel.

פלל I *h. Pi.* beten. *Hitp.* dass. *Pilp.* פִּלְפֵּל 1. suchen, untersuchen; 2. scharfsinnig erörtern, disputieren.

פלל II s. פִּלְפֵּל.

פלל I *a. Palp.* פַּלְפֵּל disputieren.

פלל II s. פִּלְפֵּל.

פְּלַלְגּוּלָה (jKil 27[a]) *a. m.* eine kleine Zwiebelart.

פלוליה (jNed 40[b]) ein Kraut.

פלוליניא (jPes 30[a]) eine säuernde Sache.

פלם *gr.* (vgl. πήλωμα) *Pu.* mit Schlamm bedeckt sein.

פלם *gr. Pa.* mit Schlamm bedecken.

פֵּילוֹמָא *gr. f.* (πήλωμα) Schlamm.

פְּלוּמָא *gr. f.* (πλουμίον) Flaum.

פְּלֵימוֹן *gr.* männl. Personenname (Παλαίμων).

פַּלְמוּדָא *gr. m.* (πηλαμύς) eine Art Thunfisch (Thynnus sarda).

פַּלְמֵיטוֹס *gr. m.* (ἐπιμελητής) Verwalter, Besorger.

פַּלְמָטוֹר *gr. m.* (διπλωματάριος) Sekretär. S. פַּלְמַנְטוֹר.

פְּלוֹמָטְרִין *gr. m.* (διπλωματάριον) Behältnis.

פלמיא l. פַּמַלְיָא.

פָּלְמַנְטוֹר *gr. m.* (φρουμεντάριος) Fourier.

פּוּלְמוּס, פּוּלְמוּסָא *gr. m.* (πόλεμος), *pl.* פּוּלְמוּסִיּוֹת, פּוּלְמוּסִין 1. Krieg; 2. Krieger.

פֵּילְמוּס s. פַּלְמוּדָא.

פלמוסטום l. פַּלְמֵיטוֹס.

פְּלוּמוֹפִּילוֹן *gr. m.* (πριμόπιλος) der erste Centurio einer Legion.

פְּלוּמִיקָא *gr. m. pl.* (πλουμάκια) Flaumkissen.

פּוֹלֵימַרְכּוֹס, פּוֹלֵימַרְכָּא *gr. m.* (πολέμαρχος), *pl.* פּוֹלֵימַרְכִּין (EstII 8, 7, MS פּוֹלֵי מַלְכִין) Feldherr.

פִּילוֹן *gr. m.* (πυλών) Portal, Torgebäude.

פְּלוֹן *gr. m.* (φύλλον) Parfüm von Laurus Malabathrum.

פְּלָנֵיטָא *gr. m.* (πλάνης) Planet.

פלנדרסין l. פְּרֶנְדִּיסִין.

פלני (Tanch. Zaw 3) l. פְּלָנִים.

פְּלָנְיָא *a. m., ind.* פְּלָן, פְּלָנִי, *f. d.* פְּלָנִיתָא ein gewisser.

פלניא (bNed 55[b]) l. פְּמַלְיָא.

פְּלוֹנֵס *gr. m.* (φαιλόνης) Mantel.

פְּלָנִים *gr. m.* (πλάνης) Planet.

פִּילוֹנִקְיָא *gr. f.* (φιλονεικία) Zank.

פלס *gr.* (vgl. πάλσις) *Pa.* wegschleudern (?).

פּוֹלָס s. אֱלְיוֹפּוֹלִיס.

פְּלָס (falsch פֵּילַס Ez 4, 10) *gr. m.* (φόλλις) 1. ein Gewicht; 2. eine Münze.

פִּילוֹס *gr.* männl. Personenname (Φίλος?).

פֻּלְסָא *gr. m.* (πάλσις, vgl. παλτόν πῦρ = Blitz) פ׳ דְּנוּרָא Feuerschwingung.

פִּלְסָא s. פְּלָס.

פְּלוּסָא I *gr.* Ortsname (Πηλούσιον).

פְּלוּסָא II *gr. m.* pelusischer Stoff.

פלסגר? (Tos. Ter. VII 16) Schrein (?).

פוליסוטית. הפ׳ (jBez. 62[d], Ausg. Ven. חפול סוטות) l. חֲפֵי לְסוּטוֹת.

פְּלַסְטוֹן *gr. m.* (πλαστόν) gefälscht, falsch.

פְּלַסְטִינֵי *gr. f.* (Παλαιστίνη) Palästina.

פַּלַסְטֵיר *gr. m.* (πλαστήρ) 1. Fälscher, Betrüger; 2. betrügerisch.

פְּלַסְטְרוֹן *gr. m.* (vgl. πλαστήρ) gefälscht, falsch.

פְּלוּסְלוֹס *gr. m.* (φασίολος) eine Bohnenart.

פלוסלים (?) männl. Personenname (oder l. פִּילוֹסוֹפוֹס?).

פְּלַסְמוֹן *gr. m.* (βάλσαμον) Balsam.

פִּילַסּוֹן *gr. m.* (φυλάσσων) Beschützer.

פְּלוּסִין *gr.* Ortsname (Πηλούσιον).

פִּילוֹסוֹפָא, פִּילוֹסוֹפוֹס *gr. m.* (φιλόσοφος) 1. Philosoph; 2. heidnischer Gelehrter; 3. Häretiker; 4. männl. Personenname.

פולוסיקא l. פְּלוֹמִיקָא.

פִּלְפּוּל *h. m.* Disputation, scharfsinnige Erörterung.

פִּלְפּוּלָא *a. m.* dass.

פִּילִפִּי *gr.* männl. Personenname (Φίλιππος).

פִּלְפֵּל I s. פָּלַל.

פִּלְפֵּל I s. פָּלַל.

פִּלְפֵּל II *h.* streuen.

פִּלְפֵּל II. *a., pt. pass.* מְפַלְפַּל EstII 4, 16 (fehlt im MS) bestreuen. *Pass. pf.* אִתְפַּלְפַּל EstII 4, 1 sich bestreuen.

פִּלְפֵּל *h. m., pl.* פִּלְפְּלִין Pfeffer.

פִּלְפְּלָא *a. m., pl.* פִּלְפְּלִין dass.

פִּלְפְּלָן *h. m.* der scharfsinnig erörtert.

פִּלְפֶּלֶת *h. f.* Pfeffer.

פִּלְפֶּלְתָּא *a. f.* dass.

פּוֹלִיפּוּס *gr. m.* (πολύπους) Gewächs in der Nase.

פלץ *h. Hitp.* erbeben.

פְּלַצּוֹר *gr. m.* (πρεσσόριον) Fangschlinge.

פְּלַק *gr.* (vgl. πελεκίζω) den Kopf abschlagen, köpfen.

פְּלְקָא *gr. m.* (vgl. πελεκύς) Beilhieb.

פלקטא, Variante zu אפקלטורין (EchR 1, 1) l. פְּקְלְטוֹן *gr. m.* (ποικιλτόν) buntes Gewand.

פִּילָקִי *gr. f.* (φυλακή), *pl.* פִּילָקִיּוֹת Wache, Gefängnis.

פִּילְקִין, פִּילְקִים *gr. m.* (πελεκύς) Beil.

פַּלְקְתָא *gr. m.* (πάλλαξ) Kebsweib.

פֻּלָר *gr. m.* (φολλάριον) eine Münze.

פלש *h. Pi.* 1. aufsuchen; 2. durchgraben; 3. öffnen. *Pu. pt.* 1. geöffnet; 2. durchgezogen. *Hitp.* sich wälzen.

פלש *a. Itpa. ipf.* 3 *pl.* יִתְפַּלְּשׁוּן Mi 1, 10 (nicht im MS) sich wälzen.

פְּלֶשֶׁת *h. f.* Philistäa.

פְּלִשְׁתָּאָה *a. m., pl. d.* פְּלִשְׁתָּאֵי Ex 13, 17 Philister.

פְּלִשְׁתִּי *h. m.* dass.

פֻּמָּא (Gn 29, 3 פּוּמָא) *a. m., c.* פּוּם Gn 42, 27, *pl.* פֻּמִּין 1. Mund; 2. Mündung, Öffnung, Eingang; 3. Schneide. כְּפוּם Lv 25, 52, לְפוּם Ex 16, 18, עַל פּוּם gemäß. עַל פּוּם דְּ Lv 23, 8, לְפוּם דְּ weil nach Maßgabe dessen, dass. לְפוּם כֵּן demgemäß, deshalb. פּוּם חִירָתָא Nu 33, 7 Ortsname. פּוּם נַהֲרָא Ortsname.

פּוּמְבֵּי *gr. f.* (πομπή) 1. öffentlicher Aufzug; 2. Öffentlichkeit.

פּוּמְבּוֹן *gr. m.* (πομπεῖον) dass.

פָּמוֹט *x. m., pl.* פָּמוֹטוֹת eine Art Leuchter.

פַּמְיָא, פַּמְיַס, פַּמְיָאס (Ct 5, 4) *gr.* Ortsname (Πανέας).

פַּמְלְיָא, פֵּימַלְיָא (Ct 1, 15) *lat f.* 1. (*familia*) Dienerschaft; 2. l. פֶּמְלַנְיָא.

פימיליום (Siphre Dt 355) l. פִּימְלֵיטִים *gr. m.* (ἐπιμελητής) Verwalter.

פֶּמְלַנְיָא *gr. m. pl.* (φεμινάλια) Beinkleider.

פּוּמְפֵּי *gr. f.* (πομπή) 1. öffentlicher Aufzug; 2. Öffentlichkeit.

פֶּן *h.* (*bibl.*) damit nicht.

פְּנָא *a.* 1. *pt. pass.* פְּנֵי Dt 29, 17 sich wenden; 2. weggehen. לְמִפְנֵי רַמְשָׁא Gn 24, 63 wenn der Abend sich neigt; 3. die Notdurft verrichten. *Pa.* 1. *ipf.* 1 *sg.* פַּנֵּיתִי Gn 24, 31, *pt. pass.* מְפוּנָּא Gn 14, 17 ausräumen, aufräumen; 2. wegschaffen, wegjagen; 3. befreien; 4. die Notdurft verrichten. *Aph.* 1. *inf.* אַפְנָאָה 2 S 3, 27 (MS אַפְנָיֵיהּ) wenden; 2. sich Zeit nehmen; 3. für die Erklärung freigeben. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְפְּנִי Ex 2, 12 sich wenden; 2. zu Ende sein. *Itpa.* Notdurft verrichten.

פַּנְגִּיּוֹת *gr. f.* (vgl. φέναξ) Täuschung.

פִּנְגּוֹס, פַּנְגַּס *gr. m.* (φέναξ) Betrüger (?).

פַּנְגָּר männl. Personenname.

פַּנְדָּא *a. m.* 1. Blatt, Eisen (eines Werkzeugs); 2. Hieb.

פַּנְדָּא männl. Personenname.

פֻּנְדָּה *lat. f.* (*funda*), *pl.* פֻּנְדָּיוֹת Geldgurt.

פֻּנְדְּיוֹן *lat. m.* (*dupondius*) eine Münze.

פֻּנְדָּק I *gr. m.* (ποντικόν sc. κάρυον), *pl.* פֻּנְדְּקָאוֹת, פֻּנְדָּקִין Haselnuß (Corylus Avellana).

פֻּנְדָּק II, פֻּנְדּוֹק, פֻּנְדְּקָא *gr. m.* (πανδόκιον), *pl.* פֻּנְדְּקָאוֹת, פֻּנְדָּקִין Herberge, Wirtshaus.

פֻּנְדְּקָאָה *gr. m.* (πάνδοκος) Gastwirt.

פֻּנְדָּקִי *gr. m.* dass.

פֻּנְדְּקִית *gr. f.* 1. Gastwirtin; 2. Kupplerin.

פֻּנְדְּקִיתָא (Jos 2, 1) *gr. f.* dass.

פֻּנְדְּקְרִין *gr. m. pl.* (πόντικον κάρυον) Haselnuß.

פַּנְדּוּר, פַּנְדּוּרָא *gr. f.* (πανδοῦρα) ein Saiteninstrument (Mandoline).

פַּנְדֵּירָא (Est II 7, 9, MS פֻּנְדּוּרָא, Or 2377 פַּנְדְּוָרָא), פַּנְדְּרָא *gr.* männl. Personenname (Πάνθηρ).

פָּנָה *h.* 1. sich wenden; 2. weggehen; 3. die Notdurft verrichten. *Ni.* 1. sich wenden; 2. verscheiden; 3. Muße haben; 4. Notdurft verrichten. *Pi.* 1. wenden; 2. forträumen; 3. befreien, loslassen. *Ho. pt.* מְפֻנֶּה 1. ledig, unverheiratet; 2. für die Erklärung offenstehend. *Hitp.* 1. entfernt werden; 2. befreit werden.

פִּנָּה *h. f.* 1. Ecke. אֶבֶן פִּנָּה Eckstein; 2. l. פּוּנָה.

פְּנוּטְיָה (jDem 22[c]) Personenname (Παντίας?).

פָּנוּי *h. m.* 1. leer; 2. ledig, unverheiratet.

פִּנּוּי *h. m.* Ausräumen, Reinigen.

פנויתא s. פַּנְיוּתָא.

פְּנוּכָא (Ri 5, 22) *a. m.* Jagen, Galoppieren.

פִּנּוּקָא *a. m.* Verzärtelung.

פֻּנְחְיָא *x. m.* Schutz.

פַּנְטִי I *gr.* männl. Personenname (Παντίας).

פַּנְטִי II *gr.* (vgl. ἀπάντησις) לְפ׳ (= לְאַפַּנְטִי) entgegen.

פֶּנְטִיגוֹן, פֶּנְטִיגוֹן *gr. m.* (πεντάγωνον) 1. fünfeckig; 2. fünffach.

פנטון. קוֹמִים פ׳ PesR 18, 1, l. קוֹמִים פָּלְטוֹן *gr. m.* (κόμης παλατίων) Palasthauptmann.

פַּנְטוֹס *gr.* (πάντως) jedenfalls. פ׳ דְּ es muß.

פּוֹנְטוֹס *gr.* kleinasiatische Landschaft (Πόντος).

פַּנְטְסָה *gr. m.* (ἀπάντησις) Erwiderung.

פֶּנְטַסְכִּינָאָה *gr. m.* Bewohner des Distrikts Πεντάσχοινος in Egypten.

פֶּנְטַפּוּלִיטָאָה *gr. m.* (vgl. Πενταπολῖται) Bewohner der Πεντάπολις in Nordafrika.

פֶּנְטְקָקָא *gr.* männl. Personenname (Πεντάκακος, Παντόκακος?).

פַּנְטֵירִי s. פַּנְתֵּירִי.

פְּנַי *h. m.* 1. Leere; 2. Muße; 3. Innerstes.

פַּנְיָא I *a. m.* 1. Gn 49, 27 Vesperzeit, Abend; 2. *ind.* פְּנַי Koh 2, 10 (MS פְּנָאי) Muße; 3. Flußname.

פַּנְיָא II *a. m., ind.* פְּנֵי Dt 24, 5 (MS פְּנִי) frei, ledig.

פֻּנְיָא *a. m.* Abtritt.

פְּנִיָּה *h. f.* Wendung.

פַּנְיוּתָא *a. f.* Muße.

פָּנִים *h. m. f. pl.* 1. Gesicht. פ׳ שֶׁל מַטָּה Scham. גִּלּוּי פ׳ Frechheit. גִּלָּה פ׳ בְּ frech behandeln; 2. Vorderseite; 3. Fläche; 4. Schein; 5. Person; 6. Sinn, Auslegungsweise. לְפָנִים 1. vorher; 2. zum Schein. לִפְנֵי vor. מִפְּנֵי wegen. מִפְּנֵי שֶׁ׳ weil. בִּפְנֵי 1. in Gegenwart von; 2. zur Zeit von.

פְּנִים *h. m.* Inneres, bes. Inneres des Tempels. בִּפְנִים drinnen. מִבִּפְנִים von innen. לִפְנִים nach innen, drinnen. לִפְנִים מִן im Allerinnersten. לִפְנֵי וְלִפְנִים innerhalb.

פְּנִימִי *h. m.* innerer.

פַּנְיָס *gr.* Ortsname (Πανέας).

פִּנִּיתָא *a. f.* Ecke.

פנך *a. Pa. pt.* מְפַנֵּיךְ Ri 5, 22 jagen, galoppieren.

פִּינַךְ. פִּינְכָא *gr. m.* (πίναξ) Schüssel.

פְּנַלְיָה *gr. f.* (φενόλιον) Mantel.

פְּנִימוֹן *gr.* männl. Personenname. S. פְּלֵימוֹ.

פִּינִּין *gr. m.* (πίννινον) Steckmuschelwolle.

פֵּינַס *gr. m.* (φαινόλης) Mantel.

פָּנָס *gr. m.* (φανός) Laterne.

פַּנְסָא *gr. m.* dass.

פינוסין (Midr. Till. 19, 2) l. פִּסְטִין.

פינסור (Tanch. Schopht.) l. קוּסְטוֹר *gr. m.* (κούστως) Wächter (?).

פנק *h. Pi.* verzärteln. *Pu. pt.* verweichlicht.

פנק *a. Pa. pt. pass.* מְפַנַּק Dt 28, 54 dass. *Itpa. ipf.* 3 *pl.* יִתְפַּנְּקוּן Dt 31, 20 sich gütlich tun.

פְּנִיקְטִין (?) *gr. m. pl.* (πάννυκτος) Nachtfest (?).

פִּנְקַי männl. Personenname.

פְּנִיקְיָא *gr. f.* Phönizien (Φοινίκη).

פּוּנְקְלִין *gr. m.* (πανούκλιον) Spulfaden.

פִּנְקָס *gr. f.* (πίναξ), *pl.* פִּינְקְסָיוֹת 1. Tafel; 2. Buch.

פִּנְקְסָא *gr. m., c.* פִּנְקַס Ez 9, 2 dass.

פנקריסין l. קַפְּרִיסִין (?).

פּוֹנֵרְיָה *gr. f.* (πονηρία) Bosheit.

פנרתא (EstII 1, 3, MS פֵּירָא) l. mit Cod. Kiss. (Ausg. M. David) פּוּרְטְתָא.

פַּנְתָּא *a. m.* Oberleder.

פַּנְתֵּירִי (Ex 28, 20) *gr. m.* (vgl. πάνθηρ) ein Edelstein.

פַּנְתֵּירִין *gr. m.* 1. (πάνθηρ) Panther; 2. s. פַּנְתֵּירִי.

פַּס männl. Personenname.

פַּס I *h. m., pl.* פַּסִּין, פַּסִּין, פִּסּוֹנוֹת 1. Stück; 2. Bruchstück; 3. Steuer.

פַּס II *h. m.* 1. Fläche von Hand und Fuß; 2. Platte, Brett; 3. Scheidewand, Barriere.

פִּסָּא I *a. m.* 1. Stück; 2. Bissen; 3. Los.

פַּסָּא II *a. m.* Grabscheit. S. פִּסְתָּא.

פּוּסָא *lat. f.* (*fossa*) Graben.

פְּסָא *a.* schreiten.

פסג *h. Pi.* 1. teilen, abreißen; 2. hindurchbrechen.

פְּסַג *a.* 1. teilen; 2. endigen; 3. hindurchbrechen; 4. entwischen. *Pa. Aph.* zerteilen.

פִּסְגָּא *a. m., pl.* פִּסְגִּין, פִּסְגָּן Stück.

פִּסְגָּה *h. f.* dass.

פָּסֵד *h.* verderben. *Ni.* Schaden haben, verlieren. *Hi.* 1. dass.; 2. beschädigen.

פְּסַד *a.* 1. verderben; 2. schädigen, zu Grunde richten. *Aph.* 1. Schaden haben; 2. schädigen.

פסדיות (Jelammed. Wajjeze) l. בֵּי סַדְיוֹת, s. סַדְיָא.

פָּסָה *h.* sich ausbreiten.

פִּסָּה *h. f.* 1. Handteller; 2. Fußsohle.

פְּסוּגָא *a. m.* Stück.

פָּסוּל *h. m.* 1. untauglich; 2. illegitim.

פְּסוּל *h. m.* 1. Untauglichkeit, Makel; 2. Untaugliches, Abfall.

פִּסּוּל *h. m.* 1. Aushauen, Abhauen; 2. Ausgehauenes.

פְּסוֹלָא *a. m.* 1. Jes 51, 1 Weggeworfenes, Schutt; 2. Jes 1, 22 (Soc 59 פְּסוֹלָא) Schlacke; 3. 2 S 22, 27 (Soc 59 פְּסוֹלָא) Auswurf.

פְּסוּלָא *a. m.* 1. makelhaft; 2. verworfen.

פִּסּוֹנוֹת s. פַּס I.

פְּסוֹלֶת *h. f.* 1. Abfall; 2. Auswurf, Verworfenes.

פָּסוּק *h. m.* 1. Bibelvers; 2. (später) Bibel.

פִּסּוּק *h. m.* 1. Abteilung; 2. Spreizung; 3. Unterbrechung; 4. Festsetzung.

פְּסוּקָא *a. m.* Bibelvers.

פְּסוּקָה s. פְּסָקָה.

פסוורוס s. פּווסרוס.

פָּסַח *h.* überspringen. *Ni.* lahm werden.

פִּסֵּחַ *h. m.* lahm (auf beiden Füßen?).

פֶּסַח *h. m.* 1. Pesachlamm; 2. Pesachfest. *pl.* פְּסָחִים Bez. eines Mischna-

traktats. פֶּסַח הדורות das Pesach aller Zeiten (im Unterschied von פ' מִצְרַיִם, dem ägyptischen Pesach). פ' רִאשׁוֹן erstes Pesach (am 14. Nisan). פ' שֵׁנִי Nachpesach (am 14. Ijjar). עֶרֶב פ' der Rüsttag des Pesach.

פִּסְחָא (Nu 9, 2) *a. m.* dass. פ' זְעִירָא Nachpesach.

פִּסְטְלְיוֹת *gr. f. pl.* (ἐπιστύλια) Architrav.

פַּסְטִילוֹס *gr. m.* (πάστιλος) Kügelchen.

פִּסְטְמָא *gr. f.* (πίστωμα) Beglaubigung.

פְּסָטוֹן *gr. m.* (φοσσᾶτον) 1. Graben; 2. Armee.

פִּסְטִים, פִּסְטִין *gr. f.* (πίστις) Treu und Glauben.

פִּסְטְקָא *gr. m.* (πιστάκια) Pistazie.

פסיטירין (KohR 2, 6) l. בְּמִסְטֵירִין, s. מִסְטֵירִין.

פסיא l. פַּיְסָאִית *gr.* (vgl. פַּיֵּס) besänftigend.

פְּסִיגָה *h. f., pl.* פְּסִיגִין 1. Zweiglein; 2. Blütenstiel.

פְּסִידָא *a. m.* Schaden.

פִּסְיוֹן *h. m.* Ausbreitung.

פְּסִיוֹנָא *a. m.* dass.

פְּסִיחָה *h. f.* Gebrauch von פסח.

פָּסִיל *h. m.* Götzenbild.

פְּסִילָא *a. m.* 1. dass.; 2. untauglich, verworfen.

פְּסִילָה I *h. f.* Meißel(?).

פְּסִילָה II *h. f.* Abfall.

פְּסִילְתָא *a. f., pl.* פְּסִילָן Ex 20, 22 Haustein.

פַּסִּים *h. m.* Pfoste.

פַּסְיוֹן *gr. m.* (φασιανός) Fasan.

פַּסְיָנָא *gr. m.* dass.

פְּסִיסָא männl. Personenname.

פְּסִיסָה, פְּסִיסִית *h. f.* Zaun, Scheidewand.

פְּסִיעָא *a. m.* hervorstehend.

פְּסִיעָה *h. f.* Schritt.

פְּסִיעֲתָא *a. f.* dass. S. פִּסְעֲתָא.

פְּסִיקָא *a. m.* 1. Teil; 2. Almosensammlung.

פְּסִיקָה *h. f.* 1. Graben; 2. Abgetrenntes.

פסיקוליה. כְּפ' (jPea 15c) l. כְּדִפְסָקוּ לֵיהּ.

פְּסִיקְיָא Ortsname.

פְּסִיקְתָא *a. f.* 1. Festsetzung; 2. Abschnitt; 3. Name von Sammlungen von haggadischen Auslegungen der Schriftabschnitte für die Festtage und einige Sabbate.

פסך *a. Pa. pt. pl.* מְפַסְּכִין Jes 33, 12 abschneiden.

פִּסְכְּתֵר *gr. f.* (ψυκτήρ) Kessel.

פְּסַכְתֵּירָא *gr. f., pl. d.* פְּסַכְתֵּירְוָתָא Ex 28, 3 dass.

פָּסַל *h.* 1. aushauen; 2. untauglich machen; 3. für untauglich erklären. *Ni.* 1. ausgehauen werden; 2. untauglich werden. *Pi.* behauen. *Hi.* verächtlich machen.

פְּסַל *a.* 1. Ex 34, 4 aushauen, behauen; 2. für untauglich erklären. *Pa.* behauen. *Aph.* untauglich machen. *Itpe.* 1. *pf.* 2 *pl.* אִתְפְּסִילְתּוּן Jes 51, 1 ausgehauen werden; 2. für untauglich erklärt werden, untauglich werden.

פְּסָל *h. m.* eine Art Hacke.

פֶּסֶל I *h. m.* Bild, Götzenbild.

פֶּסֶל II *x. m.* Krämpe.

פַּסָּל *gr. m.* (πάσσαλος) 1. Pflock; 2. Latte.

פַּסְלָא *gr. m.* dass.

פְּסָלוּת *h. f.* 1. (gesetzliche) Untauglichkeit; 2. Makelhaftigkeit.

פְּסִילְיָא *gr. m.* (φασίολος) eine Bohnenart (*Phaseolus vulgaris*, nach I. Löw unmöglich).

פסליון (Jalk Ps. 10, 5) l. פַּפְלִיוֹן(?).

פִּסְלָן Ortsname.

פְּסֵלוֹס, פְּסֵלוֹסָא *gr. m.* (ψελλός), pl. פְּסֵלִים Stammler.

פִּסְלְקָאוֹת(?) *x. f. pl.* eine Bohnenart.

פְּסִילְתָא *gr. f.* dass. S. פְּסִילְיָא.

פִּסְנָטוֹר *gr. m.* (ὀψωνάτωρ) Einkäufer für die Küche.

פְּסַנְתֵּרִין *gr. m.* (ψαλτήριον) Zither.

פִּסְנְטְתוֹן *gr. m.* (ἀψινθίτης) Wermutwein.

פָּסַס I *h.* 1. zerteilen; 2. schaufeln; 3. schwinden. *Ni.* zerteilt werden.

Hi. verteilen, auflösen. *Pilp.* 1. zerreißen; 2. trennen, auflösen; 3, zuteilen. S. פּוּס.

פסס II *h. Pilp.* פִּסְפֵּס sengen.

פסס I *a. Palp.* פַּסְפֵּס auflösen, auseinanderzupfen. S. פּוּס.

פסס II *a. Palp.* פַּסְפֵּס sengen.

פסים l. פִּסְטִם.

פָּסַע *h.* schreiten, überschreiten. *Pi. Hi.* 1. einherschreiten; 2. spreizen; 3. weite Stiche machen.

פְּסַע *a., pt.* פָּסַע 2 S 20, 8 schreiten. *Pa.* dass.

פִּסְעֲתָא, פַּסְעֲתָא *a. f., pl. c. s.* פַּסְעָתֵיהּ Jer 10, 22 Schritt.

פְּסֵיפוֹן s. פְּסֵיפַס.

פְּסֵיפַס (1 K 5, 31, MS פְּסִילָן) *gr. m.* (ψῆφος) 1. allseitig geglätteter Stein; 2. Stein im Brettspiel; 3. Mosaik; 4. Verhängnis, Beschluß; 5. l. פִּסְפַּס.

פִּסְפַּס I *h. m.* Luke, kleine Türe.

פִּסְפַּס II *h. m.* Pfosten, Barriere.

פסספס s. פִּסְפַּס.

פַּסְפַּס s. פִּסַס.

פְּסֵיפַס *gr. m.* (ψηφίστης) Rechner.

פיספסאי. פ׳ פיסיאו Pesikt. 131ᵃ (wohl *gr. tr.* ὅπως ἐποίησαν ἐποίησα) wie sie handelten, handelte ich.

פָּסַק *h.* 1. teilen; 2. aufhören; 3. bestimmen, festsetzen; 4. פָּסַק דְּבָרִים l. פָּתַק דְּבָרִים. *Ni.* geteilt sein, zerrissen sein, reißen. *Pi. Hi.* 1. trennen; 2. unterbrechen. *Hitp.* 1. getrennt sein; 2. schielen.

פְּסַק *a.* 1. *pt. pass.* פְּסִיק Dt 23, 2 abschneiden, spalten; 2. Nu 11, 33 aufhören; 3. bestimmen, festsetzen; 4. פ׳ סִדְרָא die Haphtara verlesen; 5. einen Bibelvers sagen; 6. (später) für rechtsgültig erklären. *Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲפַסֵּיק Hos 2, 6 trennen. *Aph.* 1. trennen; 2. *ipf.* 3 *sg.* יַפְסֵיק Jes 53, 3 aufhören lassen, ein Ende machen. *Itpe.* 1. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְפְּסֵיק Jes 5, 27 gespalten, zerrissen werden; 2. die Schlußmahlzeit halten (vor dem Versöhnungstag).

פֶּסֶק *h. m.* 1. Stück, Bruchteil, 2. Trennungsakzent.

פִּסְקָא *a. m.* 1. Stück, Teil; 2. Abschnitt; 3. Scheidung; 4. Kollekte.

פוסקא l. פִּתְקָא.

פְּסָקָא *a.m.* 1.Zerschneiden; 4.Festsetzung.

פַּסָּקָא Beiname eines Mannes.

פְּסָקָה *h. f.* Spaltung, Gespaltensein.

פִּסְקָה *h. f.* 1. Abteilung; 2. Kollekte.

פִּסְקוֹן *h. m., f.* פִּסְקוֹנִית 1. bestimmend, urteilend; 2. Beiname Gabriels.

פִּסְקְטֵר *gr. m.* (ψυκτήρ) Kessel.

פַּסְקִיָא, פְּסִיקְיָה *gr. m.* (φασκία), *pl. d.* פְּסִיקְיָא Jes 3, 24 Binde, Gürtel.

פִּסְקִית *h. f.* Abteilung.

פְּסְקְלָא (2 S 23, 8, MS פוּסְקְלָא) *gr. m.* (φάσκαλος) Bündel, Fasces.

פִּסְקָן (?) *h. m.* Abschnitt.

פִּסְקִין *gr. m.* (πισκίνη), *pl.* פִּסְקִינוֹס (= πισκίνας?), פִּסְקִינָיוֹת Fischteich.

פסקינין l. פִּקְסִינוֹן.

פִּסְקַת Ortsname.

פִּסְקְתָא *a. f.* Teil, Abteilung.

פַּסְקְתֵּר *gr. m.* (ψυκτήρ) Kessel.

פִּסְתָּא I, פַּסְתָּא *a. m.* 1. *c.* פַּסַּת 1 K 18, 44 Soc 59 1. Handteller; 2. Fußsohle. דְּפַסֵּי (l. פַּסֵּי) כִּתּוּנָא Gn 37, 3 B. fußlanges Untergewand.

פִּסְתָּא II *a. f.* 1. Bissen; 2. Brot; 3. Fülle(?).

פִּסְתָּא *x. f.* Seite (eines Buches).

פִּסְתְּיוֹן *gr. m.* (ψιάθιον) Matratze.

פסתיין l. פִּסְתְּיוֹן.

פִּסְתְּקָא *gr. m.* (πιστάκια) Pistazie.

פסתרא l. פִּסְכְתֵּרָא.

פְּעָא *a., pt. pl.* פָּעַיִן Est II 1, 2 (MS פָּעֲיִין) 1. blöken; 2. schreien.

פָּעָה *h.* schreien. *Hi.* blöken.

פָּעוֹט *h. m., pl.* פָּעוֹטוֹת Kind.

פְּעוֹר s. פֵּיעוּר.

פְּעוֹר (Nu 25, 3) moabitische Gottheit.

פְּעִיָּה *h. f.* Schrei.
פְּעִירָה *h. f.* Entleerung des Mastdarms.
פָּעִיתָא *a. f.* Schreierin.
פָּעַל *h.* arbeiten.
פְּעַל *a.* s. פָּעֲלָא, פּוֹעֲלָא.
פָּעֲלָא *a. m.* Arbeiter.
פְּעֻלָּה *h. f.* 1. Arbeit; 2. Lohn.
פַּעֲלוּתָא *a. f.* Arbeit.
פעליונם (BemR 4) l. פֶּפְלוֹנִים, s. פֶּפְלוֹן.
פְּעֻלְּתָא *a. f.* Arbeit.
פעם *h. Pi.* stoßen, stören. *Ni.* gestört werden.
פַּעַם *h. f., pl.* פְּעָמוֹת 1. Tritt; 2. Mal. פַּעַם שֶׁ zuweilen. פְּעָמִים dass.
פועמים (EchR 1, 16, Ausg. Pes. פומעום) l. פַּמַּיִם.
פעע *h. Pilp.* פְּעַפֵּעַ 1. zerschlagen, spalten; 2. eindringen, durchdringen.
פְּעַע I *a., pf.* 3 *sg. f.* פַּעַת Ri 5, 26 zerschlagen. *Palp.* dass.
פעע II *a. Palp.* פַּעְפַּע finster machen.
פַּעְפּוּעָא *a. m.* Dunkelheit.
פַּעְפּוּעִין *h. m. pl.* Cardamom (*Amomum Cardamomum*)?
פְּעַפֵּעַ s. פָּעַע.
פַּעְפַּע s. פְּעַע.
פָּעַר *h.* 1. aufsperren; 2. Entleerung haben. *Pi.* dass.
פְּעַר *a.* Entleerung haben. *Pa.* dass.
פִּיף, פִּיפָה *gr. f.* (παρυφή?) Saum.
פַּפָּא *gr. m.* 1. männl. Personenname (Πάππας, Πάππος); 2. Vater. נְהַר פַּפָּא Ortsname.
פַּפָּאָה *a. m.* aus Pappa.
פַּפִּי *gr.* männl. Personenname (Πάππας, Πάππος).
פַּפַּיִם *gr.* männl. Personenname (Παπίας).
פַּפְּיָר, פִּיפְּיָר, פִּיפְיָרָא *gr. m.* (πάπυρος) 1. Papyrosschiff; 2. Papyroskorb.
פִּיפְיוֹרָא *gr. m.* 1. (παπίας) kaiserl. Palasthüter; 2. (später) Papst (πάπας).
פִּיפְיָרוֹת *gr. f. pl.* (πάπυρος) 1. Papyruskorb; 2. Papyrusgeflecht, Papyrusspalier.

פַּפִּלְיוֹן *gr. m.* (παπιλεών), *pl.* פַּפִּלְיוֹנִין, פַּפִּלְיוֹנוֹת Zelt.
פֶּפְלוֹן *gr. m.* (πέπλον) Prachtmantel.
פְּפוּלְסָמוֹן *gr. m.* (ὀποβάλσαμον) Balsam.
פִּיפָנִי, פְּפוּנְיָא *gr.* Ortsname (Ἐπιφάνεια).
פְּפוּנָאָה, פְּפוּנָא *a. m.* aus Paphunia.
פַּפּוֹס *gr.* männl. Personenname (Πάππος).
פופסדם (jBer 13c) s. פווסרום?
פפוסיא (MidrSchem 5, 6) l. פִּסְפּוּסִים, s. פְּסֵיפָס (?).
פיפקין (RutR 1, 17) l. פַּפִּלְיוֹן.
פִּיפּוֹר *gr. m.* 1. (πάπυρος) Papyrosschiff; 2. *pl. d.* פיפורייא DtJI 26, 3, MS פיפייריא, s. פִּיפְיָר.
פיפורין (BerR 74) l. פוֹרְפוּרִין.
פְּצָא *a.* 1. retten; 2. öffnen; 3. offenstehen. *Pa.* befreien, retten. *Itpe.* gerettet werden.
פְּצוּלָא *a. m.* gespaltene Datteln.
פצח *a. Pa.* hell machen.
פַּצְחָא *a. m., pl. d.* פַּצְחַיָּא Lv 25, 36 offener Platz, Dorf.
פִּסְטַלְיוֹת s. פְּצְטַלְיוֹת.
פַּסְטִילוֹם s. פַּצְטְלִין.
פְּצִידָא *a. m.* 1. *pl.* פְּצִידִין 2 K 3, 16 Wasserlauf; 2. Fundort; 3. s. פַּרְצִידָא.
פְּצִיחַ (Dt 2, 23, MS רְפִיחַ) Ortsname.
פְּצִיחָא *a. m., pl. c. s.* פְּצִיחֵיהוֹן Jos 13, 23 (Praet. פַּצְחֵיהוֹן) 1. offen; 2. offener Platz, Dorf.
פִּצְחָה *h. f.* Jubel.
פַּצִּיחָא *a. m.* 1. *pl.* פַּצִּיחִין Gn 31, 10 hellfarbig; 2. heiter, klar.
פַּצִּיחָאָה *a. m.* Bewohner eines freien Platzes, Dörfler.
פַּצִּים *h. m.* 1. Pfoste, Pfeiler; 2. Türgewände.
פַּצִּימָא *a. m.* 1. dass.; 2. *pl. d.* פַּצִּימַיָּא Est II 6, 1 (nicht MS) Kolumne (im Buch).
פְּצִיעָה *h. f.* 1. Zerquetschung; 2. Verwundung.
פצל *h. Ni.* sich spalten. *Pi.* spalten. *Pu. pt.* gespalten. *Hi.* sich spalten.
פְּצַל *a.* spalten. *Itpe.* sich spalten.

פְּצַם *a.*, *pt.* פָּצֵים Jer 22, 14 ausbrechen.
פוצמו (RutR Peth.) l. mit MS D. תְּחוּמוֹ, s. תְּחוּם.
פָּצַע *h.* 1. quetschen, zerquetschen. *pt. pass.* פְּצוּעַ דַּכָּה mit zerquetschten Hoden; 2. spalten; 3. verwunden. *Ni.* gequetscht, zerquetscht werden. *Pi.* zerquetschen. *Hi.* 1. spalten; 2. sich verbreiten.
פְּצַע *a.*, *pf.* 3 *sg. f.* פְּצַעַת Ri 5, 26 (so Soc 59 in marg.; MS פַּעַת) 1. zerschlagen; 2. spalten. *Pa.* dass.
פֶּצַע *h. m.* 1. Wunde; 2. Übel.
פִּצְעָא *a. m.* dass.
פַּצְעִיל *h. m.* gespaltene Dattel.
פִּצְעִית (?) *h. f.* dass.
פצץ *h. Hitpo.* הִתְפּוֹצֵץ zerschmettert werden.
פְּצַר *a.*, *pt.* פָּצַר 1 S 15, 23 (MS בָּצַר) verringern (?).
פִּצְתָּא, פַּצְתָּא *a. f.*, *pl.* פִּצִּין 1. Los; 2. *pl.* פַּצִּין Jer 36, 23 Kolumne (eines Buches).
פַּקָּא Ortsname.
פָּקַד *h.* 1. verordnen; 2. aufsuchen; 3. mustern; 4. vermissen; 5. beiwohnen. *Ni.* aufgesucht werden, heimgesucht werden. *Pi.* befehlen. *Hi.* 1. in Verwahrung geben; 2. verwahren. *Hitp.* 1. beauftragt werden; 2. heimgesucht werden.
פְּקַד *a.* aufbewahren. *Pa.* 1. *pf.* פַּקֵּיד Gn 2, 16 anordnen, befehlen; 2. beauftragen. *Aph.* 1. anordnen; 2. in Verwahrung geben. *Itpe.* aufbewahrt werden. *Itpa.* 1. *pf.* אִתְפַּקַּד Nu 3, 16 angeordnet werden. *Ittaph. pf.* אִתְּפְקַד Lv 5, 23 (MS viell. אִתְפַּקַּד) in Verwahrung gegeben werden.
פְּקֻדָּה *h. f.* Aufbewahrung.
פִּקָּדוֹן *h. m.*, *pl.* פִּקְדוֹנוֹת aufbewahrtes Gut, Depositum. בַּעַל הַפִּקָּדוֹן der Aufbewahrer, Depositar.
פִּקְדוֹנָא (Lv 5, 21, MS פִּקְדְּנָא) *a. m.* aufbewahrtes Gut, Depositum.

פִּקְדְּנָא *a. m.* 1. Lv 5, 21 dass.; 2. Anordnung.
פִּקְדְתָּא *a. f.* Anordnung, letztwillige Verfügung.
פִּקּוּד *h. m.* 1. Beauftragung; 2. *pl.* פִּקּוּדִים Musterung. חוּמַשׁ הַפּ׳ das vierte Buch Mosis.
פִּקּוּדָא *a. m.* 1. *pl. d.* פִּקּוּדַיָּא Lv 27, 34 Gebot; 2. *pl.* פִּקּוּדִין Musterung.
פְּקוֹדָאָה *a. m.*, *pl. d.* פְּקוֹדָאֵי Ez 23, 23 eine Völkerschaft.
פִּקּוּחַ *h. m.* פּ׳ נֶפֶשׁ Lebensrettung. S. פָּקַח.
פָּקוֹלִי *h. m.* Flachshechler (?).
פְּקוּלִין s. פַּקְלִין.
פִּקּוּסָא *gr. m.* (vgl. πέκος) Entfernung des Flaums.
פַּקּוּעָא *a. m.* Koloquinte (*Citrullus Colocynthis*).
פְּקוּעָה *h. f.* 1. Spalt; 2. aufgeschnittenes Muttertier.
פַּקּוּעָה *h. f.* Koloquinte.
פְּקוּעֲתָא *a. f.* Knäuel.
פְּקוֹקֶלֶת *h. f.* Verzweigung.
פְּקוֹקַלְתָּא *a. f.* dass.
פְּקוֹקֶרֶת *h. f.* dass.
פְּקוּתָא *a. f.*, *c. s.* פְּקוּתֵיהּ 1 S 4, 18 der untere Teil des Halses.
פָּקַח *h.* öffnen. *Pi.* 1. dass.; 2. aufgraben; 3. Fürsorge treffen. *Ni. Hitpa.* geöffnet werden (von Ohr, Mund oder Auge).
פְּקַח *a.* 1. öffnen; 2. sehend machen. *Pa.* 1. *inf.* פַּקָּחָא Koh 3, 5 offen legen, aufgraben; 2. verständig machen. *Itpe.* nüchtern werden.
פִּקֵּחַ *h. m.*, *f.* פִּקַּחַת 1. sehend; 2. hörend; 3. klug.
פַּקְטֵז *gr.* (vgl. ἀποκοτταβισμός?) auswerfen.
פוּקְטֵי (?) *x. f.* Lampe (?).
פִּקְטַיָּא *gr. m. pl.* (πηκτός) Bodensatz, Hefe.
פִּקְטִים *gr. m. pl.* dass.

פקטן, *ipf.* יפקטן Hi 21, 10 Ausg. Ven. 1518, l. mit Ar. יִפְקְטֵז, s. פְּקְטֵז.

פיקטני (Tos. BabB 5, 3) l. טוּרְטָנֵי.

פקי. בְּפַקִי (= בְּאַפּוּקֵי) im Ausgang. S. נְפַק.

פָּקִיד *h. m.* Beamter, Fürst.

פְּקִידָה *h. f.* 1. Anordnung; 2. Untersuchung; 3. Gebrauch von פקד.

פְּקִיחָא (Ex 4, 11, MS פְּתִיחָא) *a. m.* sehend.

פִּיקִילְיָא *x. m.* (φακιόλιον) Kopfbinde.

פָּקִיעַ *h. m.* 1. Docht; 2. Geißel; בֵּית פָּקִיעַ das lose Ende der Schleuder; 3. Bündel.

פְּקִיעָא *a. m.* 1. bekannt, verbreitet; 2. kundig.

פְּקִיעָה *h. f., pl.* פְּקִיעוֹת 1. Knäuel, Kugel; 2. s. פָּקִיעַ.

פְּקִיעִין Ortsname.

פקל *h. Pi.* abschälen.

פְּקָלָא *a. m.* Samenkapsel vom Flachs.

פקלטורין (EchR 1, 1, Ausg. Pes. אפקלטודין) l. פְּקְלְטוֹן *gr. m.* (ποικιλτόν) buntes Gewand.

פְּקָלִין *h. m. pl.* 1. Samenkapseln vom Flachs; 2. s. פּוּקָרִית.

פָּקַם *h.* 1. Gebiß anlegen; 2. am Gebiß ziehen. *Pi.* dass.

פִּיקַם *gr. m.* (φῦκος) rote Schminke (für die Wangen).

פָּקַם I *gr.* (vgl. φῦκος) schminken.

פָּקַם II *gr.* (πέκω) kämmen.

פקם III *gr.* (vgl. πέκος) *Pi.* 1. den Flaum verlieren; 2. den Flaum entfernen.

פָּקַם IV *h.* aufsperren.

פָּקַם *gr.* (vgl. φῦκος) schminken.

פֵּיקַם, פֵּיקוֹם *gr. m.* (πέκος) feiner Flaum.

פְּקוֹם (Sac 14, 10) *gr.* Name eines Turms (Ἱππικός).

פקוסים (?) *h. m. pl.* Name einer ägyptischen Völkerschaft.

פְּקְסוּסָא *gr. m.* (πέκος) Flaum, Fäserchen.

פְּקְסִים s. פֵּיקַם.

פְּקִיסָנָא (?) *a. m.* Dungmasse (?).

פְּקְסִינוֹן, פְּקְסִינָא *gr. m.* (πύξινον) Buchsbaum.

פָּקַע *h.* 1. platzen, zerspringen; 2. abspringen; 3. spalten; 4. aufhören. *Pi.* spalten. *Hi.* 1. auftrennen; 2. zerschleißen; 3. brechen (den Marktpreis); 4. befreien (von einer Pflicht).

פְּקַע *a.* 1. sich spalten, platzen; 2. *pt. pl.* פָּקְעִין EstII 1, 2 knarren, krachen; 3. aufhören. *Pa. pt.* מְפַקַּע EstII 1, 2 (MS מְפַקַּע) knarren lassen. *Aph.* 1. auflösen; 2. wegnehmen; 3. bekannt machen. *Itpe. pf.* אִתְפְּקַע EstII 3, 7 (nicht MS) durchbrochen werden.

פֶּקַע *h. m.* 1. Riß, Spalt; 2. Platzen, Springen; 3. Abgesprungenes.

פִּקְעָא *a. m.* Geschwür an der Afterspalte.

פְּקַעַת, פְּקְעִית *h. f., pl.* פְּקָעִיוֹת Knäuel.

פַּקְעֲתָא *a. f., pl. c.* פַּקְעֵי 2 K 4, 39 (MS פַּקְעֵי) Koloquinte (*Citrullus Colocynthis*).

פְּקַעְתָּא *a. f.* Herumgehen, Müßiggang.

פִּקְפּוּקִין *h. m. pl.* Verstopfung.

פִּקְפּוּקְתָא *a. f.* Schwankendmachen, Erschütterung.

פִּקְפֵּק s. פוּק und פָּקַק I.

פַּקְפֵּק s. פוּק.

פָּקַק I *h.* verstopfen. *Pi. Pilp.* dass. *Hitp. Hitpalp.* verstopft werden.

פקק II *h. Hitp.* 1. erschüttert werden; 2. lose werden. *Pilp.* s. פוּק.

פְּקַק *a.* verstopfen. *Itpe.* verstopft werden.

פְּקָק *h. m.* 1. Verstopfung, Stöpsel; 2. Verschluß; 3. Knochen.

פָּקַר *h.* zügellos werden. *Pi.* sich preisgeben. *Hi.* 1. freigeben, als herrenlos erklären; 2. preisgeben. *Ho. pt.* freigegeben.

פְּקַר *a.* dass. *Aph.* 1. freigeben, als herrenlos erklären; 2. preisgeben.

Itpe. 1. sich respektlos benehmen; 2. sich preisgeben.

פְּקְרִין *a. m. pl.* בֵּי פ׳ After.

פִּקְרִין, פְּקְרִין *gr. m.* (φακιόλιον) Kopfbinde, Binde.

פּוּקְרִית *gr. f.* (ποκάριον) Wollflocke.

פקרוס s. פְּרָקְרוּס.

פַּקְרִיסִין, פַּקְרָם *gr. m.* (ἐπικάρσιον) ein Untergewand.

פְּקַרְסוּת *gr. f.* dass.

פַּקְתָּא *a. f.* Tal.

פקתא (EstR 1, 8) l. mit Ausg. Pes. אַנְפְּקָא.

פַּר *h. m.* zwei- bis fünfjähriger junger Stier.

פֶּרֶא *h. m.* Wildesel.

פְּרָא I *a.* sprossen, treiben.

פְּרָא II *a.* laufen.

פרא (?) *a. m.* Name eines Fisches.

פְּרָא I *gr.* (πέρα) 1. über, darüber hinaus; 2. weniger.

פְּרָא II *gr.* (παρά) 1. nach; 2. für, neben.

פַּרְאֶדְרוֹן *gr. m.* (πάρεδρος) Tischgenosse.

פראירתין (jJom 38ᶜ) l. פַּלְהֶדְרִין.

פרוביגרון (BerR 64) l. כְּרִיסַרְגְּרוֹן.

פרביטא (BerR 63) l. mit Ausg. Konst. פַּרְכִּיטָא.

פְּרִיבָטָה *lat. m.* (*privata*), *pl.* פְּרִיבָטִין, פְּרִיבָטִיּוֹת Privatbad.

פְּרְבִּי *gr. f.* (φορβειά) Halfter.

פְּרוֹבַטְיָא *gr. m. f.* (πρόβατα) Schafe.

פַּרְבָּר *pers. m.* Name eines Hofes am Tempel.

פרג *h. Hi.* schießen (v. Kraut)?

פְּרַג I *a.* tauschen, bezahlen. *Pa.* dass.

פרג II *a. Itpe.* sich ergötzen.

פַּרְגּוֹד, פַּרְגּוֹדָא, פַּרְגְּדָא *gr. m.* (vgl. παραγαύδιον) 1. *pl.* פַּרְגְּדְיוֹת verbrämter Mantel; 2. Vorhang; 3. Verhüllung der göttlichen Thronstätte.

פראגד (Tos. Ter III 16) l. פֶּרֶד.

פרגזיות l. פַּרְגְּדְיוֹת, s. פַּרְגּוֹד.

פרגזתא l. פַּרְגַּדְתָּא, s. פַּרְגּוֹד?

פְּרַגְיָא (?) *h. m.* Schießen (von Kraut).

פְּרָגִים *h. m. pl.* Hirse (*Panicum miliaceum*).

פַּרְגִּית *h. f.* Hühnchen.

פַּרְגִּיתָא *a. f.* dass.

פְּרוּגִיתָא *gr. f.* Phrygien (Φρυγία) (?).

פֶּרְגֵּל, פֶּרְגּוֹל *pers. m.* Zirkel.

פְּרַגֵּל, פְּרְגּוֹל, פְּרָגֶלִין *gr. m.* (φραγέλλιον) Geißel, Prügel.

פְּרַגְמַטְוְטָא, פְּרַגְמָטֶוְטֵים *gr. m.* (πραγματευτής) Geschäftsmann.

פְּרַגְמַטְיָא (Koh 5, 9) *gr. f.* (πραγματεία) 1. Geschäft, Handel; 2. Ware.

פְּרַגְמָטִיתָא *gr. f.* Händlerin.

פראגון (Midr. Teh. 12, 5) l. פְּרָגֶלִין.

פרוגינון (EstR Auf.) l. כְּרִיסַרְגִּירוֹן.

פְּרוּגְנַן s. פַּרְנְגָן.

פִּרְגּוֹס *gr. m.* (πύργος) Turm.

פראגר (Tos. Ter. III 16) l. פֶּרֶד.

פַּרְגָּרָא *pers. m.* Anhängsel an Zwiebeln (Samenzwiebeln).

פְּרֵיגוֹרִי *gr.* männl. Personenname (Παρήγορος).

פרגריטא (DebR 2) l. פְּדַגְרִיטָא.

פָּרַד *h.* 1. trennen, sondern. *pt. pass.* פָּרוּד einzeln; 2. zerteilen. *Ni.* sich trennen. *Pi.* 1. trennen, bes. getrocknete Feigen; 2. die Körner (einer Frucht) sondern. *Hi.* 1. trennen; 2. abhauen. *Hitp.* 1. sich zerstreuen; 2. gesondert sein (v. d. Körnern).

פְּרַד *a.* dass. *Pa. imp. pl.* פָּרַדוּ Jes 58, 6 zerstreuen, in die Flucht treiben. *Aph. pt. pass.* מַפְרַד Jes 13, 14 (MS מַפְרִיד) in die Flucht treiben. *Itpe.* 1. getrennt sein, sich trennen; 2. fliehen; 3. verderben.

פְּרָד *h. m.* einzeln.

פֶּרֶד I *h. m.* gesonderte Granatapfelkerne.

פֶּרֶד II *h. m.* Maultier.

פַּרְדִיגְמָטָא *gr. m. pl.* (παραδείγματα) Exempel, abschreckendes Beispiel.

פִּרְדָּה *h. f.* weibliches Maultier.

פַּרְדוֹכְסוֹס *gr.* (παραδόξως) auffallend, übermäßig.

פרדכשא s. פרדשכא.

פַּרְדְּכְתָּא *pers. m.* Müßiggänger.

פַּרְדְּלֵם *gr. m.* (πάρδαλις) Pardel.

פרדימס (VajR 19)?

פַּרְדָּן *h. m., f.* פַּרְדָּנִית Herumläufer.

פַּרְדֵּס *x. m., pl.* פַּרְדֵּסוֹת Baumgarten.

פַּרְדֵּיסָא *x. m., pl.* פַּרְדֵּיסִין Ri 4, 5, Koh 2, 5 (MS פַּרְדּוֹסִין) dass.

פִּרְדִּסְקָא, פִּרְדִּסְקְיָא, פַּרְדִּסְקִין *gr. m.* (πυργίσκος, doch s. auch pers. פִּרְסְדְּקָא), *pl.* פִּרְדִּסְקָאוֹת, פַּרְדִּסְקִין 1. Wandschrank, Nische; 2. Schrank; s. עֲדְרִסְקָא.

פרדיסקי (BerR 94, Ausg. Konst. כרדיסקי) l. פִּרְסְדְּקֵי, s. פִּרְסִתְּקָא.

פראדורן (SchemR 33) l. פַּרְאֶדְרוֹן.

פרדשכא l. פַּרְשְׁדְּכָא *pers. m.* vornehm.

פַּרְדָּשְׁנָא *pers. m.* Geschenk.

פְּרוּדְתְקָא *pers. f., pl.* פְּרוּדְתַקְיָן Est II 6, 10 (MS פְּרוּדַתְקְיָן) Erlaß.

פָּרָה *h. f.* 1. junge, zwei- bis fünfjährige Kuh, bes. die rote Kuh (zur Herstellung der reinigenden Asche); 2. Name eines Mischnatraktats.

פָּרָה *h.* fruchtbar sein. *Hi.* 1. fruchtbar machen; 2. Zuschuß versprechen.

פורה (jBabK 3[a]) l. פּוּרְנָה.

פַּרְהֲבָא *pers. m.* dichte Wolle.

פרהגבנא, פרהגונא, פרהגנא *x. m.* ein Regierungsbeamter.

פרהדיא l. פַּרְהַסְיָא *pers. m.* Mühle.

פַּרְהֶדְרִין *gr. m.* (προέδριον) Gerichtskolleg.

פַּרְהֵז *pers. m.* vorsichtig sein.

פרהגנ s. פרהגנא.

פַּרְהֶסְיָא *gr. f.* (παῤῥησία) Öffentlichkeit. בְּפ׳ öffentlich.

פרוא *gr. f., pl.* פְּרָוָן Jes 49, 22 (Soc 59 פְּרָוָן), wohl Plural zu פּוֹרְיָא.

פַּרְוָא *a. m.* Name eines Vogels.

פַּרְוָאָה *a. m.* aus Parwa(?).

פרוובטה l. פְּרִיבָטָה.

פַּרְוָה männl. Personenname.

פָּרוּז *h. m.* Bewohner eines offnen Ortes.

פָּרוּחָא *a. m.* 1. fliegende Heuschrecke; 2. flatterndes Haar.

פְּרוּטָה *h. f.* 1. eine kleine Kupfermünze; 2. Geld.

פרוטטה l. פְּרוּטָה.

פְּרוּטִית *h. f.* eine Art Maultier.

פְּרוּטְרוּט *h. m.* 1. einzeln; 2. genaue Zahl.

פרוויטות (BerR 37) ägyptische Völkerschaft.

פַּרְוִילָא *x. m.* Stadtbezirk.

פַּרְוַיִם Name eines Landes.

פרוכי (BerR 45) l. פְּרְבֵי.

פָּרוֹכֶת s. פָּרֹכֶת.

פָּרוּכְתָּא s. פָּרֻכְתָּא.

פרומא s. פַּרְזוּמָא.

פָּרוֹמָאָה *a. m.* Einbrecher.

פַּרְוָנְקָא *pers. m.* Briefbote.

פְּרוּס *h. m.* 1. Stück; 2. Hälfte; 3. Hälfte der Vorbereitungszeit für ein Fest. פ׳ הַפֶּסַח 15 Tage vor Pesach; 4. Stück Brot.

פְּרוּסָה *h. f.* 1. Stück; 2. Stück Brot; 3. Brot.

פָּרוֹקָא *a. m.* 1. Ru 4, 3 Einlöser; 2. Erlöser.

פָּרוּר s. פֵּירוּר.

פַּרְוָר *pers. m.* 1. Vorstadt; 2. Vorhof; 3. Bezirk.

פַּרְוָרָא *pers. m., pl. d.* פַּרְוָרַיָּא Ez 27, 28 (MS פְּרֹוַיָּא) dass.

פָּרוּשׁ *h. m.* 1. abgesondert; 2. Pharisäer.

פַּרְוָתָא *x. f.* Bezirk(?).

פָּרַז *h., pt. pass.* פָּרוּז Bewohner eines offnen Ortes. *Hi.* 1. die Grenze überschreiten; 2. ausstrecken(?).

פֵּירוּז *x. m.* 1. פ׳ אנגדרפתא Name eines Vogels; 2. männl. Personenname.

פְּרוֹזְבֶּוְטִי *gr. m.* (vgl. πρεσβευτής) für die Gesandten bestimmt.

פְּרוֹזְבֶּוְטֵים *gr. m.* (πρεσβευτής), *pl.* פְּרָוְבְטִין 1. Gesandter; 2. Propraetor.

פְּרוּזְבֶּוְטִי s. פְּרוֹזְבַטְיָא.

פְּרוֹזְבִּיוֹן (SchirR 1, 2, vgl. πρεσβεῖον) *gr. m.* Gesandter.

פְּרוֹזְבּוֹל *gr. m.* (προσβολή) protokollarische Erklärung in bezug auf die Einziehung von Schulden im Sabbathjahr.

פְּרוֹזְבוּלָא *gr. m.* dass.

פְּרוֹזְבוּלֵי *gr. f.* (προσβολή für προβολή) Anklage.

פְּרוֹזְבִּין *gr. m.* (πρεσβεῖον) Gesandtschaft.

פְּרוּזג (Ct 5, 14, MS שְׁבוּ, Or 1302 תרשיש, darüber אזרק) *x. m.* Türkis.

פְּרוֹזְדָאוֹת *lat. f. pl.* (*praesidia*) Besatzung.

פְּרוֹזְדוֹד *gr. m.* (προστάς) 1. Vorzimmer; 2. Vulva des Weibes.

פְּרָזְדָּן (Ru 4, 20) *lat. f. pl.* (*praesidia*) Besatzung.

פְּרוֹזְדַגְמָא *gr. f.* (πρόσταγμα) Anordnung, Edikt.

פְּרוֹזְדַק, פְּרוֹזְדִיקִי *gr.* männl. Personenname (Προσδόκιος).

פרוזדור l. פְּרוֹזְדוֹד.

פַּרְזֵל *a. pass.* rasen.

פַּרְזְלָא *a. m.* Eisen. טוּר פ׳ (טוּר) Name eines Berges.

פַּרְזֵם (?) *x.* auspressen (?).

פַּרְזוֹמָא I (?) *x. m.* eine Art Bier.

פַּרְזוֹמָא II *gr. f.* (περίζωμα), *pl.* פַּרְזוֹמָאוֹת, פְּרִיזוֹמָטָא 1. Gurt; 2. Schürze; 3. Verband.

פַּרְזַק männl. Personenname.

פָּרַח I *h.* 1. fliegen; 2. davonfliegen. *Hi.* 1. fliegen lassen; 2. fliegen.

פָּרַח II *h.* 1. blühen; 2. ausbrechen (von Geschwüren). *Hi.* 1. blühen lassen; 2. aufblühen; 3. vorragen lassen.

פְּרַח I *a.* 1. *pt.* פָּרַח Gn 1, 21 fliegen; 2. davonfliegen; 3. laufen. *Pa. Aph.* 1. *pf.* אַפְרַח Nu 11, 31 fliegen lassen; 2. wegjagen.

פְּרַח II *a.* blühen. *Aph. pf.* 3 *f. sg.* אַפְרַחַת Gn 40, 10 dass.

פֶּרַח *h. m.* 1. Blüte. פ׳ לָבָן eine aromatische Pflanze; 2. Säulenkapitäl; 3. kelchförmiges oberes Ende von Leuchtern; 4. Jüngling; 5. junger Vogel.

פָּרְחָא *a. m.* 1. Jo 4, 1 (MS פַּרְחָא) die geflügelte Heuschrecke; 2. Durchreisender.

פַּרְחָא *a. m.* 1. Blüte; 2. junger Vogel; 3. Kaperstrauch (*Capparis spinosa*); 4. Kaperknospe.

פִּרְחָא *a. m.* פ׳ דְלִבָּא Herzklopfen.

פרחבילא s. פֶּרַח לָבָן.

פְּרַחְיָה männl. Personenname.

פַּרְחִיתָא *a. f.* fliegender Vogel.

פָּרַחְתָּא *a. f.* Vogel.

פָּרַט *h.* 1. aufsperren; 2. spalten; 3. absondern, einzeln nehmen; 4. besonders hervorheben; 5. wechseln (von Geld). *Ni.* 1. sich zerstreuen; 2. einzeln aufgezählt werden. *Pu. pt.* abgetrennt.

פְּרַט *a.* 1. *pt. pl.* פָּרְטִין Est II 3, 8 durchbrechen, trennen; 2. einzeln aufzählen; 3. verspotten.

פֶּרֶט *h. m.* Abfall (im Weingarten nach Lv 19, 10).

פְּרָט *h. m.* 1. Einzelnes, Spezielles; 2. פ׳ לְ mit Ausschließung von.

פְּרָטָא *a. m.* dass.

פִּרְטָא *a. m.* Einzelnes (abgefallene Weinbeeren).

פִּירָטָא *gr. m.* (πειρατής) Seeräuber.

פַּרְטָא männl. Personenname.

פְּרוֹטְגַמְיָא *gr. f.* (vgl. πρὸ τοῦ γάμου) Vorfeier der Hochzeit.

פְּרוֹטָאטָא *gr. m.* (πρώτατος) Vornehmer.

פְּרוֹטִי *gr. m.* (πρῶτος) erster.

פְּרוֹטֵי *gr. f.* (πρώτη) erste.

פְּרוֹטוֹמֵי *gr. f.* (προτομή) Büste.

פרטום (Siphre Dt 353 Ausg. Ven.), l. פִּרְטָם, s. פְּרָט.

פְּרוֹטוֹמָכוֹס *gr. m.* (πρωτόμαχος) Kämpfer in der vordersten Reihe.

פרטסקא l. עֲדִרְסְקָא.

פְּרָטַעֲנָה *h. f.* Floh.

פרוטיקאטור (SchemR 37 Ausg. Konst.) l. פְּרוֹטִקְטוֹר *gr. m.* (προτίκτωρ) Leibgardist.

פְּרָטֵירָא *gr. m.* (πρατήριον) Bäckerladen.

פַּרְטְוָתָא *a. f.* Körnchen (des Granatapfels).

פורטיתא (bSanh 96ᵇ) l. פַּטְרִיתָא.

פּוֹרְטְתָא (EstII 1, 3 MS Kiss.) *lat. f.* (*porta*) Tür.

פְּרִי *h. m., pl.* פֵּירוֹת 1. Frucht; 2. Gemüse; 3. Brut; 4. Zinsen.

פָּאֲרֵי *a. m. pl.* Kleie.

פָּרְיָא *a. m.* Läufer (kleines Kind)?

פּוֹרְיָא I *gr. f.* (φορεῖον), *pl.* פּוֹרְיָן Lager, Bettstelle.

פּוֹרְיָא II *gr. f.* (ὀπώρη) Baumfrucht, Obst.

פָּרִיגָא *a. m., pl.* פָּרִיגִין Hühnchen.

פְּרִידָא *a. m.* 1. *pl. c. s.* פְּרִידוֹהִי Jes 48, 19 Stein, Kiesel; 2. Brustbeere; 3. männl. Personenname.

פְּרִידָה *h. f.* 1. Stückchen; 2. Beere, Körnchen; 3. einzelne Taube.

פְּרִידִי männl. Personenname.

פָּרִידְתָא *a. f.* Herumläuferin.

פִּרְיָה *h. f.* Fruchtbarkeit.

פוריה (RutR 5, 12) 1. l. פּוֹרְיָה von פּוֹרִי *gr. f.* (φορά) Ertrag, oder l. פֵּירֵיהָ, s. פֵּירָא II; 2. l. פְּרָיָה weniger als es, s. פְּרָא I.

פְּרִיוֹנָא *a. m.* Garten.

פְּרִיחָה I *h. f.* Fliegen.

פְּרִיחָה II *h. f.* Ausbrechen (von Geschwüren).

פְּרִיטָא *a. m.* Münze, Kleingeld.

פְּרִיטָה *h. f., pl.* פְּרִיטוֹת dass.

פְּרִיכָה *h. f.* Zermalmen.

פְּרִימָא *a. m.* Zerstücktes.

פְּרִימָה *h. f.* Zerreißen, Spalten.

פְּרִיוֹם *gr. m.* (φόρημα) Sänfte.

פּוֹרְיוֹמָא *gr. m.* dass.

פּוֹרְיוֹן *gr. m.* (φορεῖον) dass.

פְּרְיָנָא (Ct 1, 16, MS פְּרְיַאנָא), פּוֹרְיָנָא *gr. m.* dass.

פְּרִיסָא *a. m.* Vorhang.

פְּרִיסוּתָא *a. f.* Decke.

פְּרִיעַ *a.* בִּפְ׳ Dt 7, 22 eilig, rasch.

פְּרִיעָא *a. m.* Zahlung.

פְּרִיעָה I *h. f.* 1. Entblößen (des Haupts); 2. insbes. Entblößen der Eichel bei der Beschneidung (durch Aufreißen und Zurückschlagen des inneren Vorhautblattes nach dem Abschneiden des äußeren); 3. Gebrauch von פרע.

פְּרִיעָה II *h. f.* Bezahlung.

פְּרְיָפְרִין *gr. m. pl.* (φορειαφόροι) Sänftenträger.

פָּרִיץ *h. m.* 1. zügellos; 2. entartet (auch von Früchten); 3. gewalttätig.

פְּרִיצָא *a. m.* 1. *pl.* פְּרִיצִין Est II 3, 8 (Ausg. Dav. חֲצוּפִין) Riß, Loch; 2. ausgelassen.

פְּרִיצוּתָא *a. f.* Ausgelassenheit.

פָּרִיקָא *a. m., ind.* פָּרִיק Ex 15, 2, *c. s.* פָּרִיקֵיהּ Lv 25, 25 1. Auslöser; 2. *c. s.* פָּרִיקִי Est II 6, 11 Erlöser.

פְּרִיקָה *h. f.* 1. Ablösen; 2. Abladen.

פְּרִיקְתָא *a. f., c.* פְּרִיקַת Dt 33, 29 (MS פִּרְקַת) Genick.

פרירי l. פְּרִידִי.

פְּרִישְׁתָא *a. f.* Ausbreitung.

פָּרִישׁ *h. m.* Quitte (*Cydonia vulgaris*). [Nach I. Löw Mispel (*Mespilus germanica L*), dagegen חַבּוּשׁ Quitte].

פָּרֵישׁ (Dt 27, 8) *a.* deutlich.

פְּרִישָׁא *a. m.* 1. abgesondert; 2. Gn 49, 26 hervorragend; 3. *pl. f.* פְּרִישָׁן Ex 33, 16 Wundertat; 4. männl. Personenname.

פְּרִישָׁה *h. f.* Absonderung.

פְּרִישׁוּת *h. f.* 1. dass.; 2. Abschied.

פְּרִישׁוּתָא *a. f.* Wundertat.

פּוֹרְיְתָא *gr. f.* (φορεῖον) Bettstelle.

פָּרַךְ *h.* zerreiben. *Ni.* 1. abgekratzt werden; 2. zerbröckeln. *Pi.* 1. zermalmen; 2. abreiben. *Hi.* zerbrechen. *Hitp.* zermalmt werden.

פְּרַךְ I *a.* 1. zerbröckeln, zermalmen; 2. *pt. pass.* פְּרִיךְ Thr 4, 8 (MS נְגִיב)

vertrocknen; 3. widerlegen. *Pa.* 1. zerbröckeln, zerreiben; 2. *inf.* פָּרָכָא Koh 3, 3 (MS סַתָּרָא) zerstören; 3. widerlegen. *Itpe.* 1. zerbröckelt werden; 2. *pf.* 3 *pl.* אִתְפְּרִיכוּ Jes 24, 7 verdorren; 3. widerlegt werden. *Itpa.* zerstört werden (?).

פרך II *a. Pa. pt. pl.* מפרכין GnJII 37, 7, l. mit MS Paris. מְכָרְכִין, s. כְּרַךְ. *Itpa. ipf.* 3 *pl. f.* יתפרכן jChag. 77^c^, l. יִתְכָּרְכָן, s. כְּרַךְ.

פֶּרֶךְ *h. m.* 1. Zerbrechlichkeit; 2. Gewalt, Mißhandlung.

פָּרָךְ *h. m.* Eisenstab im Kochapparat.

פִּרְכָּא *a. m.* Widerlegung.

פְּרַכָּא *a. m.* Götzenaltar.

פַּרְכָּא (jBabK 3^c^) *gr. m.* (πάροχος) Quartiermacher. S. אַכְסְנַי.

פרכדינמא (Par I 3) l. פַּרְכָרַגְמָא.

פַּרְכְּוָאָה *a. m., pl. d.* פַּרְכְּוָאֵי Thr 4, 21 (nicht MS) aus פַּרְכְּוִי stammend.

פַּרְכְּוִי? (GnJII 10, 3) Name eines Landes (Βαρκή?).

פִּרְכּוּם I *gr. m.* (vgl. φῦκος) Aufputzen, Schminken.

פִּרְכּוּם II *gr. m.* (vgl. φρίξις) Zucken, Zappeln.

פִּרְכּוּסָא *gr. m.* dass.

פַּרְכִיטָא *gr. m.* (παραχύτης) Übergießer (Badediener).

פרכוטם (EchR 3, 6, MS Vat. מְגִירוּס) l. כַּרְכֶּוְטֵּם *gr. m.* (καρυκευτής) Kunstkoch.

פרכייא (jAbZ 44^b^) l. פַּרְוָר.

פַּרְכִּיר, פַּרְכִּיל *h. m.* Rebe.

פרוכימטוט (Ar Jelammd.) l. פְּרוֹטוֹמָכוֹס.

פרכונס (KohR 1, 8, MS D. מְתַבֵּל) s. פרכוטם.

פִּרְכֵּם I *gr.* (vgl. φῦκος) herausputzen, schminken.

פִּרְכֵּם II *gr.* (vgl. φρίξις) zappeln, zucken, ausschlagen.

פַּרְכֵּם *gr.* dass.

פְּרוֹכְּסִין *gr. m.* (πρᾶξις) Geschäftsführung.

פַּרְכַרַגְמָא *gr. m.* (παραχάραγμα) außer Kurs gesetzte Münze.

פְּרִיכוֹרִין, פְּרָאכוֹרִין *gr. m.* (περίχωρος) Gebiet.

פָּרֹכֶת *h. f., pl.* פָּרֹכוֹת, פָּרֹכִיּוֹת Vorhang.

פָּרָכְתָּא (Ex 26, 31) *a. f.* dass.

פורכתי (GnJI 37, 7) l. כּוּרְכְּתִי von כּוּרְכְּתָא, s. כְּרִיכְתָא.

פֵּירוּלִּין (falsch פראלוקין) *gr. m.* (βηρύλλιον) ein Edelstein.

פָּרַם *h.* spalten, aufschlitzen. *Ni.* gespalten, aufgeschlitzt sein. *Pu. pt.* aufgerissen, geschlitzt.

פְּרַם *a.* 1. spalten; 2. zerstückeln. *Itpe.* zerstückelt werden.

פִּרְמָא *a. m.* Kleingeschnittenes.

פוּרְמָא (falsch פראמא) *lat. m.* (*forma*) Larve.

פַּרְמָא *gr. f.* (πάρμη) Schild.

פְּרוּמְבְיָא *gr. f.* (φορβειά) Halfter.

פַּרְמוּטִין *lat. m. pl.* (*parmatus*) Beschildete.

פרמועה (jKil 27^a^) *x. f.* eine Bohnenart (?).

פרמותה s. פרמועה.

פרומלוכום l. פּוֹלֵימַרְכוֹס.

פַּרְמוּסְקָא (l. פַּרְמוּדְקָא?) *pers. m.* Beamter.

פַּרְמָקוֹס *gr. m.* (φαρμακός) Zauberer.

פַּרְמַשְׁתָּא (Est II 3, 1) männl. Personenname.

פַּרְמֶשְׁתַּק *pers. m.* (ausgedehnt) männliches Glied.

פָּרָן, פָּרוֹן *gr. m.* (φάρος) Leuchtturm (?).

פִּירָן Ortsname.

פרן *gr.* (vgl. φερνή) *Hi.* 1. Mitgift geben; 2. Kosten aufwenden (?).

פרן *gr. Aph.* dass.

פֶּרֶן, פּוֹרֶן *gr. m.* (φερνή) 1. Mitgift; 2. Brautgabe des Mannes.

פֶּרְנָא, פְּרְנָא I *gr. m.* dass.

פֻּרְנָא II *gr. m.* (φοῦρνος) Backofen.

פָּרְנָא, פָּרְנָה *gr. f.* (πόρνη) 1. Hure; 2. Schloßriegel (mit Löchern für die Stifte des Schlosses).

פַּרְנְגָן (Est II 5, 1, MS פְּרוּנְגַן) *pers. m.* Brokat.
פַּרְנְדָא *x. m.* ungemusterter Seidenstoff.
פְּרֶנְדִּיסִין *gr.* Ortsname (Βρεντέσιον, Brindisium).
פַּרְנוּסָא *gr. m.* (vgl. πρόνοος), *a.* פַּרְנוּס 1 K 5, 25 Ernährung, Unterhalt.
פִּרְנוּק *h. m.* Ergötzen.
פַּרְנוּקָא *a. m.* dass.
פרניטוס (Est II 1, 3, MS פַּרְסְטְנוּס) *gr.* männl. Personenname (vgl. πορνικός?).
פְּרֶנִי *gr. f.* (φερνή) 1. Mitgift; 2. Brautgabe des Mannes; 3. Dokument darüber.
פָּרְנִי *gr. f.* (πόρνη), s. פָּרְנָא.
פֻּרְנִי *gr. f.* (φοῦρνος) Backofen.
פורנים (Siphre Dt 320) l. פַּרְדְּנִים, s. פַּרְדָּן.
פַּרְנִיק *h. m.* Ergötzlichkeit.
פֻּרְנִיתָא *gr. f.* (φοῦρνος) Backofen.
פַּרְנָךְ männl. Personenname.
פירנס (BerR 68 Ausg. Konst.; JalkSch I 119 פורנס) l. טוּרוּס(?) *lat. m.* (*torus*) Polster.
פִּרְנֵס *gr.* (vgl. πρόνοος) 1. ernähren, versorgen; 2. beschaffen; 3. bearbeiten. *Pass.* ernährt werden.
פַּרְנֵס *gr., inf.* פַּרְנָסָא 2 S 7, 7 dass. *Pass. ipf.* יִתְפַּרְנֵס 2 S 9, 10 ernährt, verpflegt werden.
פַּרְנָס *gr. m.* Versorger, Vorsteher.
פַּרְנָסָא *gr. m., ind.* פַּרְנָס Ez 34, 5 dass.
פַּרְנָסָה *gr. f.* 1. Ernährung, Unterhalt; 2. Bedarf.
פַּרְנָסוּת *gr. f.* Gemeindeamt.
פַּרְנָסוּתָא *gr. f., c. s.* פַּרְנָסוּתָךְ Koh 11, 1 Unterhalt, Versorgung.
פַּרְנָסְתָא *gr. f., ind.* פַּרְנָסָא Gn 15, 2 dass.
פִּרְנֵק *h. Pass.* sich ergötzen.
פַּרְנֵק *a.* ergötzen. *Pass.* sich ergötzen.
פרינקא, (DtJI 28, 56) l. פַּרְנוּקָא.
פִּרְנְקָא, פַּרְנְקָא *a. m.* Lappen.
פָּרַס I *h.* 1. teilen, trennen; 2. brechen (das Brot mit der dazu gehörenden Benediktion). *Ni.* geteilt werden. *Hi.* den Huf gespalten haben. *Hitp.* geteilt werden.
פָּרַס II *h.* 1. ausbreiten; 2. vorziehen (den Vorhang); 3. die zum Schema gehörenden Benediktionen rezitieren. *Pi.* Menstruation haben. *Hi.* ausstrecken.
פְּרַס I *a.* 1. 2 K 4, 39, *pt. pl.* פָּרְסִין EstII 3, 8 (MS פָּרְטִין) teilen, spalten; 2. *pt.* פָּרֵים 1 S 9, 13 das Brod brechen (unter der dazu gehörenden Benediktion); 3. *ipf.* יִפְרוֹס Lv 27, 9 abschätzen.
פְּרַס II *a.* 1. Ex 40, 19, *pt. pass. pl. f.* פְּרִיסָן Ex 17, 12 B. ausbreiten, ausspannen; 2. Gn 13, 12 zelten. *Pa. inf.* פָּרָסָא Ex 26, 7 B. *pt. f.* מְפָרְסָא Thr 1, 17 (MS פָּרְשָׂא) dass. *Aph.* 1. *pt.* מַפְרֵים Jes 25, 11 (MS מְפָרֵיש) dass.; 2. ausstrecken.
פְּרַס III *gr.* (vgl. παῤῥησία), *pt. pass.* פְּרִים Est II 4, 8 bekannt machen. *Itpe. pf.* 3 *sg. f.* אִתְפְּרַסַת EstII 8, 14 bekannt gemacht werden, bekannt werden.
פְּרַס *h. m.* 1. Hälfte; 2. halbe Mine; 3. Hälfte der Vorbereitungszeit für ein Fest. פְּרַס הַפֶּסַח 15 Tage vor Pesach; 4. Stück Brot; 5. Portion, Zuteilung (in Geld oder Naturalien). בֵּית הַפְּ' Grabort, (Feld, das ein zerstörtes Grab enthält).
פָּרָס *h. m.* 1. Vorhang; 2. Netz.
פְּרוּס (EstII 3, 1) männl. Personenname (*Varus?*).
פָּרַס 1. Persien; 2. Zensurlesart für רוֹמִי, אֱדוֹם usw.
פּוּרְסָא *gr. m.* (ἔφορος) Aufseher.
פְּרָסָא I *a. m.* 1. Nu 3, 25 Vorhang; 2. Netz.
פְּרָסָא II *a. m., ind.* פְּרָס 2 S 8, 2 Portion (in Geld oder Naturalien).

פִּרְסָא *a. m.* Entziehung. פ׳ דִּדְמָא Aderlaß.

פַּרְסָא *gr. m.* (vgl. παῤῥησία) Bekanntmachung.

פַּרְסָא *pers. m., pl.* פַּרְסִין Jes 10, 32 Parasange (persische Meile).

פַּרְסָאָה *a. m., pl. d.* פַּרְסָאֵי Ez 27, 10; 38, 5) Perser.

פְּרוֹסְבְּוֹטֵי *gr. f.* (vgl. πρεσβεύτης) Botschaft.

פְּרוֹסְבְּוֹטִים s. פְּרוֹזְבְּוֹטִים.

פְּרוֹסְבוּל s. פְּרוֹזְבוּל.

פְּרוֹסְבוּלָא s. פְּרוֹזְבוּלָא.

פְּרוֹסְבוּלֵי *gr. f.* (προσβολή für προβολή) Anklage.

פְּרוֹסְדָא 1 K 7, 7 (MS פַּרְדֵּיסָא!) *gr. m.* (προστάς) Vorhalle.

פְּרוֹסְדָאוֹת s. פְּרוֹזְדָאוֹת.

פְּרוֹסְדַגְמָא s. פְּרוֹזְדַגְמָא.

פְּרוֹסְדוֹד *gr. m.* (vgl. προστάς, προστάδος) Vulva des Weibes.

פְּרִסְדְּקָא *gr. m.* Gestell.

פרוסדור, פרסדיר l. פְּרוֹסְדוֹד, s. פְּרוֹסְדוֹד.

פַּרְסָה *h. f.* gespaltene Klaue.

פַּרְסָה *pers. f., pl.* פַּרְסָאוֹת Parasange (persische Meile = 5 1/2 km).

פַּרְסוּם *gr. m.* (vgl. παῤῥησία) Öffentlichkeit.

פַּרְסוּמֵי (*inf.* v. פַּרְסֵם) *gr. f.* (vgl. παῤῥησία) 1. Bekanntmachen; 2. Aufdecken.

פְּרְיוֹסְטַגְמָא s. פְּרוֹזְדַגְמָא.

פְּרוֹסְטָיָה *gr. f.* (προστατεία) Patronat.

פַּרְסְטְנוּס (EstII 1, 3, Or. 2377 פְּרַכְמְנִים) *gr.* männl. Personenname (Περισθένης).

פרסטקא l. פַּרְדִּסְקָא.

פרסטקולין, פרוסטוקטולין (jSabb 7^d Ar., Ausg. Ven. פרוש טוק טקלין)?

פרוסטקוסרין (MidrTeh 17 Anf.) l. פְּרוֹקֶסְטוֹרִין *lat. m. pl.* (*pro quaestore*) Steuereinnehmer.

פַּרְסִי *gr.* (vgl. παῤῥησία) bekannt machen.

פַּרְסִי *h. m.* Perser.

פַּרְסְכָנָא *a. m.* ausgebreitet(?).

פִּרְסֵם *gr.* (vgl. παῤῥησία) 1. bekannt machen; 2. preisgeben. *Pass.* 1. bekannt sein; 2. preisgegeben werden.

פַּרְסֵם *gr., inf.* פַּרְסָמָא Koh 12, 14 bekannt machen, offenbar machen. *Pass. inf.* אִתְפַּרְסָמָא Koh 12, 13 offenbar werden.

פִּרְסֵן I *a.Pass.* besteuert werden, taxiert werden.

פַּרְסֵן II *gr.* (vgl. παῤῥησία) *Pass.* bekannt werden.

פֻּרְסָנָא *a. m., c.* פֻּרְסַן Lv 27, 2 (MS פּוּרְסַן) 1. Abschätzung; 2. Wert.

פַּרְסָנִית *h. f.* Herumläuferin.

פַּרְסוֹף *lat. m.* (*praesopus*) Vorgesetzter.

פרספא, פראסיפא. דיפראסיפא (BerR 65) s. דִּיפְרוֹסְפָא?

פְּרוֹסְפָא *gr. m.* (πρόσωπον) Gesicht.

פַּרְסֵק *gr. m.* (περσικά) 1. Pfirsich; 2. Pfirsichbaum (*Amygdalus persica*).

פַּרְסִיקָא *gr. m.* dass.

פְּרְסַקֵי *x. m. pl.* Fangnetz.

פַּרְסִישַׁנְמַג *pers. m.* Untersuchungsakten.

פְּרִסְתָּא *pers. f., pl. c. s.* פְּרִסְתְּוָתְהָא Ri 5, 29 (MS פְּרִסְתְּוָיָתְהָא) Dienerin.

פַּרְסְתָא *a. f.* 1. Lv 11, 4 gespaltene Klaue; 2. *c.* פַּרְסַת Dt 28, 35 Fußsohle.

פַּרְסְתָן *h. m.* großklauig.

פְּרִסְתְּקָא *pers. m.* 1. Gesandter; 2. *pl.* פרסתקי (bChull 141^b) s. פְּרְסַקֵי.

פָּרַע I *h.* 1. entblößen; 2. die Eichel entblößen (bei der Beschneidung, s. פְּרִיעָה); 3. sich entblößen (zur Verrichtung der Notdurft); *Ni.* sich entblößen. *Pi.* entblößen. *Pu. pt.* entblößt.

פָּרַע II *h.* das Haar frei wachsen lassen.

פָּרַע III *h.* 1. bezahlen; 2. einfordern. *Ni.* 1. sich bezahlen lassen; 2. נִפְרַע מִן einfordern. *Hitp.* sich bezahlt machen.

פְּרַע I *a. ipf.* יִפְרַע Nu 5, 18 entblößen.

פְּרַע II *a.*, *pt. pass.* פְּרִיעַ Lv 13, 45 das Haar frei wachsen lassen. *Aph.* aufblühen lassen.

פְּרַע III *a.* bezahlen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִתְפְּרַע מִן Gn 4, 15 vergolten werden; 2 *ipf.* 3 *pl.* יִתְפַּרְעוּן מִן Lv 26, 25 sich bezahlt machen von, einfordern.

פֶּרַע *h. m.* 1. langes Haar; 2. Dickicht.

פְּרָעָה *h. f.* 1. Hervorstehendes; 2. Vergeltung.

פַּרְעוֹשׁ *h. m.* Floh.

פֻּרְעָנָא *a. m.* 1. Bezahlung; 2. *pl.* פֻּרְעָנִין Dt 16, 18 Züchtiger, Büttel.

פֻּרְעָנוּת *h. f.* 1. Vergeltung, Bestrafung; 2. Unglücksfall.

פֻּרְעָנוּתָא (Lv 26, 25), פּוּרְעָנוּתָא (Dt 32, 41) *a. f.* 1. Vergeltung, Strafe; 2. Bezahlung.

פְּרַף *gr.* (vgl. πόρπη) befestigen. anhefteln.

פּוּרְפָּא *gr. m.* (πόρπη), *pl.* פּוּרְפִּין Ex 26, 6 Haken, Spange.

פִּרְפּוּר *h. m.* Todeszuckung.

פַּרְפְּחִינָא *a. m.* Portulak (*Portulaca oleracea*).

פַּרְפִּיסָא *a. m.* mit Erde gefüllter Korb.

פַּרְפֶּנְדָּא *lat. f.* (vgl. *funda*) Nebenbeutel (?).

פְּרוּפְסִיטוֹס *gr. m.* (πραιπόσιτος) Befehlshaber.

פרופסלה (jSchabb 8[b]) l. פְּרוּפְסֶלָּה.

פִּרְפֵּר s. פָּרַר.

פַּרְפֵּר s. פּוּר.

פָּרְפּוּרָא *gr. f.* (πορφύρα) 1. Purpurkleid; 2. Purpurtinte.

פָּרְפּוּרְיָא *gr. f.* (πορφύρειον) dass.

פָּרְפּוּרְיוֹן *gr. m.* dass.

פַּרְפְּרַיָּן *a. f. pl.* Zukost (Gemüse).

פְּרָאפּוּרְנוֹן, פְּרָפּוּרְנוֹן *gr. m.* (παράφερνα) 1. Zugabe zur Mitgift; 2. Zugabe zur Brautgabe.

פַּרְפֶּרֶת *h. f.*, *pl.* פַּרְפְּרָאוֹת 1. Zukost; 2. Nebensache.

פָּרַץ *h.* 1. durchbrechen; 2. zunehmen; 3. ausarten. *Ni.* 1. durchbrochen werden; 2. zunehmen; 3. ausarten. *Hi.* bitten. *Hitp.* ausarten.

פְּרַץ (2K 14, 13, MS פְּרַט) *a.* 1. *pt. pl.* פָּרְצִין Est II 3, 8 (MS פָּרְטִין) durchbrechen; 2. ausarten.

פִּרְצָא *a. m.* Riß, Loch, Lücke, Öffnung.

פִּרְצָה *h. f.* 1. dass.; 2. Unglücksfall; 3. Zunahme; 4. Ausgelassenheit.

פִּרְצְמַקָא s. פִּרְסְתְּקָא.

פַּרְצִידָא I *a. m.* Wasserlauf.

פַּרְצִידָא II *a. m.* Kern.

פִּרְצֵם s. פִּרְסֵם.

פֻּרְצְמָא *a. m.* Wein aus Trestern.

פֻּרְצְנְתָּא *a. f.*, *pl.* פֻּרְצְנִין Nu 6, 4 Traubenkern (Trester).

פַּרְצוּף *gr. m.* (πρόσωπον), *pl.* פַּרְצוּפִים, פַּרְצוּפוֹת 1. Gesicht; 2. Gestalt; 3. Bild.

פַּרְצוּפָא *gr. m.*, *pl.* פַּרְצוּפֵיהוֹן Thr 4, 7 (in marg.) dass.

פָּרַק *h.* 1. lösen, abladen; 2. entfernen; 3. zurückziehen (vom Vorhang). *Ni.* 1. entfernt werden; 2. sich verrenken. *Pi.* 1. ablösen, entfernen; 2. auseinandernehmen. *Pu. pt.* 1. abgeladen; 2. abgebrochen. *Hitp.* 1. gelöst werden; 2. auseinandergenommen werden; 3. lose sein; 4. nachlassen.

פְּרַק *a.* 1. *ipf.* יִפְרוֹק Lv 25, 25 einlösen; 2. *pf.* 2 *sg.* פְּרַקְתָּא Ex 15, 13 erlösen; 3. ablösen; 4. sich lösen. *Pa.* 1. *imp. pl.* פָּרִיקוּ Ex 32, 2 abnehmen; 2. *ipf.* יְפָרֵיק Lv 1, 17 zerreißen, trennen; 3. widerlegen; 4. einlösen. *Aph.* abfallen machen. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* אִתְפְּרֵיקַת Lv 19, 20 eingelöst werden; 2. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְפְּרֵיק Jes 1, 27 erlöst werden; 3. wanken, einstürzen. *Itpa.* 1. *ipf.* יִתְפָּרַק Ex 28, 28 B. getrennt werden; 2. *pt.* מִתְפָּרַק Nu 10, 17 B. abgebrochen werden; 3. *ipf.* 3 *pl. f.* יִתְפָּרְקָן Jes 54, 10 Soc 59 wanken; 4. sich bewegen.

פֶּרֶק *h. m.* 1. Gelenk; 2. Wirbel; 3. Glied, Stück; 4. Abschnitt; 5. Zeitabschnitt, bestimmte Zeit; 6. Fest; 7. Reifealter; 8. Ladung; 9. פרק אונסין l. פְּרְקוֹנְסִין.

פִּרְקָא *a. m.* 1. Gelenk; 2. Abschnitt; 3. Lehrvortrag; 4. Zeitabschnitt; 5. Reifealter.

פַּרְקֵד *a. Pass.* אִתְפַּרְקֵיד 1. auf den Rücken fallen; 2. sich rückwärts wenden.

פְּרְקְדָלָא *a. m.* Schlag auf den Rücken.

פַּרְקְדָן *h. m.* auf dem Rücken liegend.

פְּרְקְדָן *h. m.* Platterbsenart, Kicherling (*Lathyrus sativus*).

פְּרְקְדוֹם *x. m.* Kuchenbäcker.

פְּרַקְדִים *gr. m.* Kuchen.

פִּרְקוֹן *h. m.* Auslösung.

פִּרְקוֹנָא *a. m.* dass.

פִּרְקוּס *gr. m.* (vgl. φῦκος) Ausputz.

פרוקטו (jAbZ 39[c]) l. טְרוֹפְּקֵי *gr. m.* (τροπική) Tag der Sonnenwende.

פְּרַקְטוֹנָא *gr. m.* (vgl. φρακτής) Kanal, Graben.

פרקטלין (Tanch. zu Dt 12, 29) l. פְּרֹטְרְקְלִין (προτρικλίνιον) *gr. m.* Vorsaal(?).

פַּרְקְטָנָא *x. m., pl.* פַּרְקְטָנִין Ct 7,5; Koh 2, 6 (MS פַּרְקְטְמִין) Kanal, Graben.

פְּרוֹקְלָא *gr. m.* männl. Personenname (Πρόκλος).

פרקולא l. סְפֵיקוּלָא.

פְּרַקְלֵיט *gr. m.* (παράκλητος) Anwalt, Fürsprecher.

פְּרַקְלִיטָא *gr. m.* dass.

פְּרְקְלֵימִין *gr. m. pl.* (περικνήμιον) 1. Gamasche; 2. Handschuh des Falkoniers.

פרקלינין l. פְּרְקְלֵימִין.

פְּרוֹקְלוֹס *gr.* männl. Personenname (Πρόκλος).

פְּרַקְמַטְיָא s. פְּרַגְמַטְיָא.

פְּרַקְמָטִיתָא s. פְּרַגְמָטִיתָא.

פרקמוס l. פַּרְמָקוֹס.

פֻּרְקָנָא *a. m.* 1. *c.* פֻּרְקַן Ex 21, 30 (MS פֻּרְקַן) Auslösung; 2. *c. s.* פֻּרְקָנָךְ Gn 49, 18 Erlösung.

פֻּרְקָנוּתָא *a. f.* Erlösung.

פרקונים s. פרכונים.

פְּרְקוֹנְסִין *gr.* Name einer Insel (Προκόννησος).

פִּרְקֵם *gr.* (vgl. φῦκος) herausputzen.

פרקס, פרקסין s. פַּקְרַס.

פרקסים (jAbZ 39[d]) l. פִּרְקוּס.

פְּרוֹקְפֵּי, פְּרוֹקוֹפֵּי *gr. f.* (προκοπή), *pl.* פְּרוֹקוֹפָּאוֹת Auszeichnung.

פִּרְקְתָא *a f., c.* פִּרְקַת Dt 33, 29 Genick, Halswirbelsäule.

פרר I *h. Pi.* zerbröckeln. *Hi.* 1. brechen; 2. für ungültig erklären; 3. treulos sein. *Ho. pt.* ungültig. *Pilp.* פִּרְפֵּר 1. zerbröckeln; 2. zerrühren.

פרר II *h. Pilp.* פִּרְפֵּר zucken, sich hin- und herbewegen, sich wälzen.

פרר I *a. Aph.* ungültig machen. *Itpa.* zerrühren. *Itpalp.* zerbröckelt werden.

פרר II *a. Palp.* פַּרְפֵּר 1. zucken, sich hin- und herbewegen, sich wälzen. 2. im Todeskampf liegen, *pt.* מְפַרְפַּר GnJI 42, 21 Ar. (MS מְפַיֵּם).

פָּרַשׂ *h.* 1. ausbreiten; 2. die Benediktionen vor und nach dem Schema vortragen. *Pi.* ausbreiten. S. פָּרַס.

פְּרַשׂ *a., pf.* 3 *pl.* פְּרַשׂוּ Ri 8, 25 (פְּרַסוּ Praet.), *pt. f.* פָּרְשָׂא Thr 1, 17 ausbreiten. *Pa. pt.* מְפָרֵישׂ Jes 25, 11 dass.

פָּרַשׁ *h.* 1. sich absondern; 2. sich entfernen; 3. bestimmt aussprechen. *Pi.* 1. dass.; 2. sich einschiffen; 3. genau angeben; 4. deutlich aussprechen, erklären. *Ni.* getrennt werden. *Pu. pt.* מְפוֹרָשׁ 1. genau (ausdrücklich) angegeben; 2. erklärt, deutlich; 3. wunderbar. *Hi.* 1. absondern; 2. trennen. *Ho. pt.* מֻפְרָשׁ wunderbar. *Hitp.* ausdrücklich genannt werden, ausgesprochen werden.

פְּרַשׁ *a.* 1. absondern; 2. *pt.* פָּרֵישׁ Jer 23, 28 scheiden; 3. sich absondern.

S. פְּרִישָׁא. *Pa.* 1. *pt. pass.* מְפָרַשׁ Ri 13, 18, *pt. pass. f.* מְפָרְשָׁא Dt 30, 11 absondern, trennen; 2. unterscheiden; 3. sich trennen; 4. sich einschiffen; 5. *inf.* פָּרְשָׁא Lv 22, 21, *ipf.* יְפָרֵישׁ Lv 27, 2 deutlich, genau angeben; 6. *pf.* פָּרֵישׁ Dt 1, 7 erklären. *Aph.* 1. *pf.* אַפְרֵישׁ Gn 30, 40 absondern, fernhalten, scheiden; 2. *ipf.* יַפְרֵישׁ Dt 28, 59 ausgezeichnet machen. *Itpa.* 1. *ipf.* יִתְפָּרַשׁ Dt 17, 8 abgesondert sein, sich trennen; 2. *pf.* 3 *pl.* אִתְפָּרַשׁוּ Nu 1, 17 ausdrücklich genannt werden; 3. erklärt werden; 4. klar sein. *Ittaph. pf.* אִתַּפְרַשׁ Ex 29, 27 abgesondert werden.

פָּרָשׁ *h. m.* Reiter.

פָּרָשָׁא *a. m., pl. c. s.* פָּרָשׁוֹהִי Ex 14, 17 dass.

פְּרָשָׁא *a. m., c.* פְּרָשׁ Ri 3, 31, *c. s.* פְּרָשֵׁיהּ 1 S 13, 20 (MS פָּרָשֵׁיהּ) Ochsenstachel.

פִּרְשָׁא *a. m.* Ausscheidung.

פַּרְשֶׁגְנָא *pers. m., c.* פַּרְשֶׁגֶן Jos 8, 32 Praet., Dt 17, 18 (MS פַּתְשְׁגֶן) Abschrift.

פָּרָשָׁה *h. f., pl.* פָּרָשִׁיּוֹת 1. Abschnitt; 2. wöchentliche Gesetzeslektion; 3. Verzweigung. פָּרָשַׁת דְּרָכִים Kreuzweg.

פַּרְשׁוּנְיָא Ortsname.

פָּרְשׁוּתָא *a. m., c.* פָּרְשׁוּת Gn 38, 14 Trennung. פ׳ עֵינַיִם Gn 38, 14 Ortsname. פ׳ אוֹרְחָא Ri 5, 16 (Soc 59 als Korrektur) Kreuzweg.

פִּרְשָׁע(?) *h. m.* Buchsbaum. S. אֶשְׁכְּרוֹעַ.

פָּרַשְׁתָּא *a. f.* 1. פָּרְשַׁת אוֹרְחָא Koh 10, 8 Scheideweg (MS פָּרָשַׁת אֹרְחָא); 2. *pl.* פָּרַשְׁיָן Abschnitt, bes. wöchentliche Gesetzeslektion.

פַּרְשַׁתְבִּינָא männl. Personenname(?).

פרת *h. Pi.* durchhecheln, schmähen.

פרת I *a. Pa.* durchhecheln, schmähen.

פרת II *a. Pa. pt.* מְפָרֵית Jes 14, 29 (MS מַפְרֵית) verwunden, beißen. *Itpe.* getrennt werden.

פְּרָת 1. Gn 2, 14 Euphrat; 2. Ortsname.

פַּרְתָּא *a. m.* Exkrement, Mist.

פְּרָתָא *a. m., c. s.* פְּרָתֵיהּ Ct 7, 3 (MS פְּרָתֵּיהּ) Nabel.

פָּרְתָּא *a. f.* junge Kuh.

פּוּרְתָּא *gr. f.* (πήρη) Reisesack.

פְּרוֹתִיזְמְיָא *gr. f.* (προθεσμία) vorher bestimmter Tag.

פַּרְתְּיָאָה *x. m., pl.* פַּרְתְּיָאִין Est I 8, 15 (Est II MS פַּרְתָּאִין) parthisch.

פַּרְתּוֹנָאָה *x. m., pl. d.* פַּרְתּוֹנָאֵי Est II 6, 9 Vornehmer.

פְּשַׂג s. פְּסַג.

פִּשְׁיוֹן s. פִּסְיוֹן.

פָּשׁוּט *h. m.* 1. gerade; 2. einfach; 3. flach; 4. mit einfachem Erbrecht (nicht erstgeboren).

פִּשּׁוּט *h. m.* Ausstrecken.

פְּשׁוּט *h. m.* einfacher Sinn.

פְּשׁוּטָא *a. m.* 1. einfacher Sinn, Wortsinn; 2. Mischnarepetition; 3. flaches Blech.

פְּשׁוּרָא *a. m.* lau.

פָּשׁוּרָא *a. m.* Unebenheit(?).

פָּשׁוּשָׁא *a. m.* eine Art Vogel.

פָּשַׁח *h.* abreißen. *Ni.* 1. abgerissen werden; 2. sich spalten.

פְּשַׁח *a.* dass. *Pa.* 1. *pt. pl.* מְפַשְּׁחִין Est II 3, 8 (MS מְפַשְׁחִין!) dass.; 2. *pf.* פַּשַּׁח 1 S 15, 33 zerreißen *Itpe.* 1. abgerissen werden; 2. sich spalten.

פָּשַׁט *h.* 1. ausstrecken; 2. grade werden; 3. ausziehen; 4. sich verbreiten; 5. einfach rezitieren (Psalmen, Mischna). *Pi.* 1. ausstrecken; 2. abnehmen. *Pu. pt.* ausgestreckt. *Hitp.* sich ausstrecken, sich dehnen.

פְּשַׁט *a.* 1. *pt. pass. f.* פְּשִׁיטָא Est II 5, 1 strecken, ausstrecken; 2. hinstrecken, 3. sich ausstrecken; 4. grade machen; 5. erklären; 6. einfach rezitieren.

פִּשְׁטָא *a. m.* einfacher Wortsinn.

פִּשְׁטִינָא *a. m.* ein Kraut.

פְּשִׁיחָא *a. m.* abgerissener Zweig(?).
פְּשִׁיטָא I *a. m.* 1. Est II 1, 5 grade; 2. einfach, klar.
פְּשִׁיטָה II *a. m.* eine kleine Münze.
פְּשִׁיטָה *h. f.* 1. Ausstrecken; 2. Ausziehen.
פְּשִׁיטוּת *h. f.* das (einfache) Erbrecht des nachgeborenen Sohnes.
פְּשִׁיטוּתָא *a. f.* dass.
פְּשִׁיעָה *h. f.* Verschuldung, Fahrlässigkeit.
פְּשִׁיעוּתָא *a. f.* dass.
פשיש (EchR 1, 1 Ausg. Pes.; MS D. פשיטא) l. mit Ausg. Ven. פְּטִישׁ, s. פְּטִישָׁא.
פְּשִׁישְׁנָא s. פִּשְׁטִינָא.
פֻּשְׁכָּא (Ex 25, 25) *a. m.* Handbreite.
פשל *h. Hi.* 1. knoten; 2. zusammenfalten, zusammendrehen; 3. wenden, drehen; 4. zurückwerfen. *Ho. pt.* zurückgeworfen.
פָּשַׁע *h.* 1. freveln, sich vergehen; 2. treulos handeln; 3. fahrlässig sein. *Hi.* sündigen machen.
פְּשַׁע *a.* dass.
פֶּשַׁע *h. m.* Vergehung.
פִּשְׁפּוּשָׁא *h. m.* 1. Untersuchung; 2. Schlupfwinkel.
פשיפס s. פְּסֵיפַס.
פִּשְׁפֵּשׁ s. פשש.
פִּשְׁפֵּשׁ s. פשש.
פִּשְׁפָּשׁ I *h. m.* 1. Öffnung zum Durchschlüpfen; 2. Luke, kleine Türe; 3. Nische; 4. Wanze.
פִּשְׁפָּשׁ II *h. m.* Schmelzen.
פשפש s. פִּסְפָּס.
פִּשְׁפָּשָׁה männl. Personenname.
פִּשְׁקָא s. פֻּשְׁכָּא.
פִּשְׁקַנְצָא, פִּשְׁקָצָא *x. m.* Rabe.
פָּשַׁר *h.* 1. schmelzen; 2. *pt.* פּוֹשֵׁר, פָּשׁוּר lau; 2. einen Vergleich eingehen. *Pi.* 1. losmachen; 2. lau machen, mildern; 3. einen Vergleich herstellen. *Ni.* 1. lau werden; 2. sich auflösen, zerfallen. *Hi.* 1. lau machen; 2. sich vergleichen. *Hitp.* sich vergleichen.
פְּשַׁר *a.* 1. *pt.* פָּשַׁר Ex 16, 21 sich auflösen, schmelzen; 2. lösen (einen Zauber); 3. *pt.* פָּשַׁר Gn 41, 15 deuten; 4. *pt.* פָּשַׁר Lv 11, 7 wiederkäuen; 5. *pt.* פָּשַׁר Ex 16, 21 sich auflösen. *Pa.* 1. losmachen; 2. bezahlen; 3. *pt.* מְפַשַּׁר Gn 41, 15 deuten. *Itpa.* bezahlen.
פִּשְׁרָא *a. m.* 1. Lv 11, 7 Wiederkäuen; 2. *pl.* פִּשְׁרֵי Est II 3, 8, פּוּשְׁרֵי Koh 2, 8 laues Wasser; *c. s.* פִּשְׁרֵיהּ Ri 7, 15 Deutung.
פָּשְׁרָא *a. m., ind.* פָּשַׁר Gn 40,8 Traumdeuter.
פְּשָׁרָה *h. f.* Vergleich, Kompromiß.
פשרוניא s. פַּרְשׁוּנְיָא.
פַּשְׁרוּתָא *a. f.* Vergleich.
פֻּשְׁרָנָא *a. m., c.* פֻּשְׁרָן Gn 40, 8 (MS פֻּשְׁרַן) Deutung.
פשש I *h. Pilp.* פִּשְׁפֵּשׁ schmelzen.
פשׁשׁ II *h. Pilp.* פִּשְׁפֵּשׁ untersuchen, durchsuchen.
פשש *a. Palp.* פַּשְׁפֵּשׁ dass.
פִּשְׁתִּים *h. f. pl.* Flachs, Leinen.
פִּשְׁתִּבְנָא s. פַּרְשַׁתְבִּינָא.
פִּשְׁתָּן *h. m.* Flachs.
פִּשְׁתָּנִי *h. m.* Flachsarbeiter.
פַּת *h. m.* 1. Brot; 2. Stück.
פִּתָּא (Gn 18, 5) *a. m.* 1. Stück Brot, Laib Brot; 2. Brot.
פְּתָא *a., ipf.* יִפְתֵּי Jes 60, 5 (Soc 59 יַפְתֵּי) weit sein. *Pa.* verführen. *Aph. pf.* אַפְתֵּי Gn 26, 22 weit machen, erweitern.
פִּתָא (Lv 19, 9) *a. m.* äußerstes Ende, Rand. S. פָּאתָא.
פְּתָאָה *a. m.* 1. *c. s.* פְּתָאַהּ Dt 13, 17, *pl. c.* פְּתָיֵי Est II 6, 9, פְּתָון Ct 3, 2 (MS סְתָון) offener Platz; 2. Weite.
פִּתְאוֹם *h.* plötzlich.
פִּתְאוּתָא *a. f.* offener Platz.
פִּתְנָא *x. m.* Gewand.
פִּתְגָמָא (Gn 18, 15) *x. m.* 1. Wort; 2. Sache; 3. *ind.* פִּתְגָם Dt 24, 5 etwas; 4. לְפִתְגָם דְּחָרֶב Dt 13, 16 nach Kriegsrecht(?).

פְּתֻגְתָּא Ortsname.
פָּתָה h. 1. zahm sein; 2. überreden. *Pi.* 1. überreden, verlocken; 2. täuschen. *Pu.* verlockt werden. *Hitp.* 1. weit werden; 2. sich überreden lassen; 3. verlockt werden; 4. anlocken.
פִּתּוּחַ h. m. Gravur.
פִּתּוּחָא a. m., c. פִּתּוּחַ Ze 2, 14 (MS פִּיתוּחַ!) dass.
פְּתוּחָה h. f. Abschnitt, der mit einer neuen Zeile beginnt.
פָּתוּי h. m. breit, flach.
פִּתּוּי h. m. 1. Überredung; 2. Verführung; 3. Recht bezüglich der Verführung einer Jungfrau.
פִּתּוּלָא a. m. List.
פתוור (Est II 3, 3) l. mit MS פַּכְרֵיהּ, s. פְּכַר.
פָּתוֹרָא a. m. Traumdeuter.
פָּתוּרָא (Ex 23, 23) a. m. Tisch.
פָּתוּרָאָה a. m. Geldwechsler.
פָּתוּרְתָא a. f. Tischchen.
פִּתּוּתָא s. פִּתְּתָא.
פָּתַח h. 1. öffnen; 2. beginnen; 3. die Möglichkeit geben; 4. einen Ausweg verschaffen. *Ni.* 1. geöffnet sein; 2. sehend werden. *Pi.* 1. öffnen; 2. eingraben; 3. zum ersten Mal pflügen. *Hitp.* 1. sich öffnen; 2. graviert werden; 3. sehend werden.
פְּתַח a. 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּפְתַּח Dt 15, 11 öffnen; 2. beginnen, einleiten; 3. einen Ausweg ergreifen; 4. einen Ausweg verschaffen. *Pa.* 1. *inf.* פַּתָּחָא Jes 42, 7 öffnen; 2. *pt. pass.* מְפַתַּח *a.* sehend; *b.* blind. *Aph.* öffnen. *Itpe. pf.* 3 *pl. f.* אִתְפְּתַחָא Gn 7, 11 geöffnet werden. *Itpa. ipf.* 3 *pl. f.* יִתְפַּתְּחָן Gn 3, 5 sehend werden.
פֶּתַח h. m. 1. Öffnung; 2. Tür; 3. Ausweg; 4. Ausgangspunkt.
פִּתֵּחַ h. m. sehend.
פַּתָּח h. m. Steinmetz.
פִּתְחָא a. m. 1. c. s. פִּתְחֵהּ Ez 40, 38 (MS פִּתִיחָא) Öffnung, Tür; 2. Einleitung.
פִּתְחוֹן h. m. פִּתְחוֹן פֶּה 1. Gelegenheit zum Reden, Entschuldigungsgrund; 2. Redefreiheit.
פַּתְיָא I a. m., ind. f. פַּתְיָא Ex 3, 8 weit.
פַּתְיָא II a. m. 1. Weite. פְּתֵי רַמְשָׁא gegen Abend; 2. פְּתֵי יַרְכָא Gn 32, 33 Hüftgelenk; 3. Topf(?).
פַּתְיָא III a. m. Kind.
פְּתָיָא (Ex 26, 2) a. m. Breite.
פַּתְיוּתָא a. f. 1. c. פַּתְיוּת Gn 34, 21 Weite; 2. freier Platz.
פְּתִיחַ h. m. das erste Pflügen.
פְּתִיחָא a. m. 1. offen; 2. Ex 4, 11 sehend; 3. Eröffnung des Gerichtsverfahrens (Vorladung?).
פְּתִיחָה h. f. 1. Öffnen; 2. Einleitung; 3. Verschaffung eines Auswegs; 4. Gebrauch von פתח.
פְּתִיחְתָא a. f. Einleitung.
פָּתִיל h. m. 1. gewundene Schnur; 2. Umschnürung.
פְּתִילָה h. f. 1. Docht; 2. Metallmischung(?).
פְּתִילְתָא a. f. Docht.
פָּתִין h. m. ein bautechnischer Ausdruck (Riegel in der Mauer).
פָּתִית h. m. Stück.
פְּתִיתָה h. f. Zerbrocken.
פָּתַךְ h. vermischen, zusammenrühren.
פְּתַךְ a. dass.
פִּתְכָּא a. m. Mischung.
פַּתְכִּיתָא a. f. Gemischtes.
פַּתְכְּמְרִין (Ez 13, 18, MS פַּת כּוּמְרִין) vgl. syr. פתכא bunter Stoff(?).
פַּתַכְרָא x. m., c. s. פְּתַכְרֵיהּ Jes 8, 21 Götzenbild.
פָּתַל h. 1. umwickeln; 2. verdrehen, verderben. *Pi.* umwickeln. *Pu. pt.* verdorben.
פתל a. *Pa.* verdrehen, verderben.
פְּתַלְתֹּל h. m. verdreht, verkehrt.
פַּתְלָנָא a. m. dass.

פְּתַלְתּוֹל *h. m.* dass.
פִּיתוֹם *gr. m.* (πύθων) Bauchredner.
פתמנאי (DtJII 32, 33) l. mit MS Lips. פִּתְנַיָּא, s. פִּתְנָא.
פתן (TosKelBabB IV 8) l. כַּתָּן.
פֶּתֶן *h. m.* Otter.
פִּתְנָא (Gn 49, 17) *a. m.* dass.
פַּתּוֹנָאָה *x. m., pl. d.* פַּתּוֹנָאֵי Est II 6, 9 (MS פַּרְתּוֹנָאֵי) Vornehmer.
פוּתְנַק *x. m.* eine Art Minze.
פִּיתָם, פִּיתוֹם *gr. m.* (πίθος) großer Tonkrug.
פֶּתַע *h.* plötzlich.
פְּתִפּוּת *h. m.* Zerbrochenes.
פְּתְפֵּת s. פָּתַת.
פָּתַק *h.* aufbrechen, loslassen. *Pi.* dass. *Ni.* losgelassen werden.
פְּתַק *a.* schleudern, werfen.
פִּתַּק *gr. m.* (πιττάκιον) 1. Schreibtafel; 2. Los, Geschick.
פִּתְקָא *gr. m.* dass.
פִּתְקָא (Est II 1, 8) *pers. m.* Bowle, Krug.
פתקא (bChull 31[a]) l. פַּקְתָּא.
פָּתַר *h.* deuten. *Ni.* gedeutet werden.
פְּתַר *a.* 1. dass.; 2. erklären; 3. *pt. pass. pl.* פְּתִירֵי Abgetragenes, Lumpen. *Pa.* auflösen, erweichen.
פִּתְרָא *a. m.* 1. Deutung; 2. Erklärung.
פִּיתָרָא *gr. m.* (πιθάριον) großer Krug.
פִּתְרוֹן *h. m.* Deutung.
פִּתְרוֹנָא *a. m.* dass.
פַּתְרוֹן *lat. m.* (*patera*) Schale(?).
פַּתְרָנָא *a. m.* mager.
פַּתְרָנוּתָא *a. f.* Magerkeit.
פַּתְרוֹס (Jes 11. 11) Name eines Landes.
פַּתְרוּסָאָה *a. m., pl. d.* פַּתְרוּסָאֵי Gn 10, 14 Bewohner von Pathros.
פַּתְשַׁגְנָא *pers. m., c.* פַּתְשֶׁגֶן Dt 17, 18 Abschrift.
פַּתְשַׁגַר (Est II 7, 10, MS תִּנְיָן) *pers. m.* Zweiter (nächst dem König).
פָּתַת *h.* zerbrocken. *Pilp.* פִּתְפֵּת zerschlagen. *Hitpalp.* sich zerschlagen.
פִּתְּתָא, פְּתִתָא *a. m.* 1. Stück Brot; 2. Brot.

צ

צ 1. der achtzehnte Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlenwert = 90.
צָאָה *a. m.* schmutzig.
צאה *h. Pi.* als Schmutz behandeln.
צֵאָה *h. f.* Schmutz.
צאן *h. f.* Kleinvieh. צ׳ בַּרְזֶל eisernes Gut, für dessen vollen Wert der Inhaber demjenigen, der es ihm übergeben hat, haftbar bleibt.
צֶאֱצָאִים *h. m. pl.* Sprößlinge.
צָאתָא *a. f.* Schmutz, Schlechtigkeit.
צָב I *h. m.* eine Eidechsenart (bes. *Monitor niloticus*).
צָב II *h. m.* עֶגְלַת צָב gedeckter Wagen.
צַבָּא (Lv 11, 29) *a. m.* Eidechsenart.
צַבָּא *a. m., pl.* צַבִּין Jes 49, 22 gedeckter Wagen.
צָבָא *h. m.* 1. Heerschar. *pl.* צְבָאוֹת als Bestandteil des Gottesnamens, auch im Targum, z. B. Jer 5, 14; 2. Dienst.
צְבָא, צְבִי (Ex 2, 21) *a., ipf.* יִצְבֵּי Ex 22, 17, *pt.* צָבֵי Ru 3, 12 wollen, wünschen.
צָבָה *h.* anschwellen. *Ni.* dass. *Pi.* anschwellen machen.
צָבוּעַ *h. m.* Hyäne.
צְבוֹעִים Ortsname.
צִבּוּר *h. m.* 1. Haufen; 2. Gesamtheit. שְׁלִיחַ צ׳ der Abgeordnete der Gesamtheit (der Vorbeter); 3. Gemeinde.
צִבּוּרָא *a. m.* 1. Gesamtheit; 2. Gemeinde.

צְבוּרָא *a. m., pl. c.* צְבוּרֵי Koh 1, 7 Behälter.
צְבוּתָא *a. f.* Wille.
צְבְחַד a. *m.* ein wenig. S. צִיבְחַד.
צבחר (Jes 10, 25) l. צְבְחַד.
צָבַט *h.* anfassen.
צְבִי I *h. m.* Pracht, Schmuck.
צְבִי II *h. m., pl.* צְבָאִים, צְבָיִים Gazelle.
צְבִיָּה *h. f.* Gazellenweibchen.
צִבְיוֹן *h. m.* Wille, Verlangen.
צִבְיוֹנָא *a. m., c. s.* צִבְיוֹנֵיהּ Est II 3, 3 dass.
צְבִיטָה *h. f.* Anfassen. בֵּית הַצ׳ Henkel.
צִבְיָנָא *h. m.* Wille.
צְבִיעָה I *h. f.* Färben.
צְבִיעָה II *h. f.* Anfassen. בֵּית הַצ׳ Henkel.
צְבִירָה *h. f.* Aufhäufung.
צְבִיתָא *a. f.* Schmuckgegenstand.
צְבִיתָה *h. f.* Zange.
צָבַע I *h.* färben. *pt. pass.* צָבוּעַ 1. farbig; 2. scheinheilig.
צָבַע II *h.* anfassen. *Hi.* die Finger vorstrecken.
צְבַע I *a.* 1. eintauchen; 2. färben; 3. benetzen. *Pa. ipf.* יְצַבַּע Lv 13, 6 eintauchen. *Itpa. ipf.* יִצְטַבַּע Lv 13, 58 eingetaucht werden.
צְבַע II *a. Pa. pf.* צַבַּע Est II 2, 7 ziehen (vom Los).
צֶבַע *h. m., pl.* צִבְעוֹנִין 1. Farbe; 2. Farbiges.
צַבָּע *h. m.* Färber.
צַבָּעָא *a. m.* dass. מִגְדַּל צַבָּעַיָּא Ortsname.
צִבְעָא I *a. m., pl.* צִבְעוֹנִין Ri 5, 30 (MS צִבְעָנִין), צִבְעָנִין Gn 49, 11 1. Farbe. צְבַע זְהוֹרִי Ex 25, 4 Karmesinfarbe; 2. Farbiges.
צִבְעָא II *a. f.* 1. Finger; 2. Zehe.
צִבְעוֹנִין s. צֶבַע, צִבְעָא.
צָבַר *h.* 1. aufhäufen, sammeln; 2. schütten. *Ni. Ho.* gesammelt werden.
צְבַר *a., pf.* 3 *pl.* צְבַרוּ 2 S 20, 15 aufhäufen, aufschütten.
צֶבֶר *h. m.* Haufe.
ציבריא (Pes. Rabb. 16) l. בַּרְבָּרְיָא.

צָבַת *h.* verbinden, sich gesellen.
צְבַת *a.* sich gesellen. *Pa.* 1. darreichen; 2. bereiten. *Itpa.* sich gesellen.
צֶבֶת I *h. m.* 1. Schwade; 2. Gebund, Bündel.
צֶבֶת II *h. f.* Zange.
צִבְתָּא I *a. m.* Verbindung, Gesellschaft.
צִבְתָּא II (צִבְּתָא?) *a. f., pl. c. s.* צִיבְתַהָא Ex 37, 23 Zange.
צִבְתָּא III *a. f.* Schmücken.
צִבְתָּא IV s. צִיבְתָא.
צַד *h. m.* 1. *pl.* צִדִּים, צְדָדִין Seite. מִן הַצַּד *a.* vom Geringsten; *b.* indirekt; 2. Art. כֵּיצַד, כְּאֵי זֶה צַד auf welche Weise? לִצְדָדִין auf die eine oder die andere Weise; 3. Umstand.
צְדָא I s. צְדִי.
צְדָא II *a.* 1. lauern; 2. fangen. *Itpe.* gefangen werden.
צדא III *a. Aph. Itpa.* spotten.
צדד *h. Pi.* nach der Seite richten. *Ni.* entfernt werden. *Pu. pt.* seitwärts gewandt.
צדד I *a. Pa.* sich nach der Seite richten. *Aph.* dass.
צְדַד II *a.* den Blick heften.
צִדְדָא *a. m.* Seite.
צְדָדִין s. צַד.
צָדָה I *h.* auflauern. *Pi.* dass.
צָדָה II *h.* 1. zerstören; 2. bange sein.
צדודי (bSabb 102[b]) l. צְרוֹרֵי, s. צְרוֹרָא.
צָדוֹק männl. Personenname.
צִדּוּק *h. m.* Anerkennung als gerecht.
צְדוּקָא Ortsname.
צַדּוּקָה *h. f.* Sadduzäerin.
צַדּוּקִי *h. m., f.* צַדּוּקִית Sadduzäer.
צְדוּתָא *a. f.,* 1. *ind.* צְדוּ Jer 9, 10 Soc 59 Verödung, Verheerung; 2. *ind.* צְדוּ Dt 28, 37 Entsetzen; 3. Besorgnis.
צֵידוּתָא s. צְדוּתָא.
צָדֵי Buchstabenname.
צְדִי *a.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* צְדִיאַת Lv 26, 34

verödet, verheert sein; 2. *ipf.* 3 *pl.* יְצַדּוֹן Lv 26, 32 sich entsetzen; 3. bange sein. *Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* צַדִּיאוּ Nu 21, 30 verheeren; 2. in Schrecken setzen. *Aph.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אַצְדֵּי Lv 26, 31 (MS אֲצַדֵּי) verheeren; 2 *ipf.* 1 *sg.* *c. s.* אַצְדֵּינָךְ Mi 6, 13 (Merx) in Schrecken setzen. *Itpe.* 1. *inf.* אִצְטְדָאָה Jer 2, 12 verheert werden, zerstört werden; 2. sich entsetzen.

צָדְיָא *a. m.* 1. *f.* צָדְיָא Gn 1, 2 öde; 2. eine Vogelart; 3. eine Heuschreckenart.

צדיא (GnJII 10, 9) l. mit MS Paris. צֵידָא.

צְדִידָא (2 K 9, 30) *a. m.* Augenschminke.

צְדִיָּה *h. f.* Gebrauch von צדה.

צַדְיוּתָא, צְדִיוּתָא (Jer 48, 18) *a. f.*, *c. s.* צַדְיוּתֵיהּ Jes 49, 19 Verheerung.

צַדִּיק *h. m.*, *f.* צַדֶּקֶת 1. gerecht; 2. fromm.

צַדִּיקָא *a. m.*, *pl. d.* צַדִּיקַיָּא Gn 49, 11, Ct 7, 13 dass.

צֶדַע *h. m.* 1. Schläfe; 2. Schläfehaar.

צִדְעָא *a. m.*, *c. s.* צִדְעֵיהּ Ri 4, 21 dass. בַּת צִדְעָא der untere Teil der Schläfe(?).

צָדַק *h.* gerecht sein, als gerecht erklärt werden. *Pi.* 1. für gerecht erklären, als gerecht anerkennen, freisprechen; 2. milde handeln (nicht nach strengem Recht). *Pu.* gerecht sein. *Hi.* 1. für gerecht erklären; 2. gerecht machen; 3. milde behandeln. *Ho.* mit Recht bestimmt sein. *Hitp.* sich rechtfertigen

צְדַק *a.* 1. gerecht sein; 2 *inf.* מִצְדַּק Koh 7, 22 Ausg. Ven. 1525 als gerecht anerkennen. *Aph.* Recht verschaffen.

צֶדֶק *h. m.* 1. Gerechtigkeit; 2. Recht; 3. der Planet Jupiter.

צִדְקָא *a. m.* Gerechtigkeit, Frömmigkeit.

צְדָקָה *h. f.* 1. Milde, Barmherzigkeit; 2. Mildtätigkeit, Almosen.

צִדְקוּתָא *a. f.*, *ind.* צִדְקוּ Koh 2, 21 Gerechtigkeit, Frömmigkeit.

צַדְקָן *h. m.*, *f.* צַדְקָנִית fromm, mildtätig.

צִדְקְתָא *a. f.* 1. *ind.* צִדְקָא Jer 23, 5 Gerechtigkeit, Frömmigkeit; 2. *d.* צִדְקְתָא Gn 18, 19, Koh 5, 9 Mildtätigkeit, Almosen.

צִדְרָא *x. m.* ein Gewand von grobem Gewebe.

צְדָרָה *h. f.* Schwindel, Benommenheit des Kopfes.

צַדְרוֹיָא *a. m.* Verkäufer von grobem Stoff.

צַדְרִיתָא *a. f.* ein Stück groben Stoffes.

צְהָא s. צְהִי.

צָהַב *h.* 1. glänzen; 2. rot sein; 3. zornig sein; 4. zanken. *Hi.* 1. glänzen; 2. sich erzürnen, heftig klagen. *Ho.* *pt.* glänzend.

צְהַב *a.*, *pt. pass.* צְהִיב zankend. *Aph.* 1. *pt.* *f.* מַצְהֲבָא 1 S 1, 6 erzürnen; 2. zanken.

צָהוֹב *h. m.* 1. glänzend; 2. hellrot; 3. zänkisch.

צִהוּב *h. m.* 1. Glänzen; 2. Röte.

צַהֲוָנָא (Dt 32, 10) *a. m.* Durst, Dürre. בֵּית צ׳ Dt 8, 15 B. Wüste.

צְהוֹרָא(?) *a. m.* Glanz.

צְהוּתָא (Dt 28, 48) *a. f.* Durst, Dürre.

צְהִי (Ex 17, 3) *a.* dürsten. *Aph.* dürsten lassen.

צַהְיָא *a. m.* 1. Durst; 2. Dürre.

צְהִיבָה *h. f.* Zorn.

צהל I *h. Hi.* 1. glänzen; 2. erleuchten.

צהל II *h. Pi.* wiehern.

צְהַל I *a.* glänzen.

צְהַל II *a.* jauchzen.

צָהֳלָה *h. f.* 1. Jauchzen; 2. Wiehern.

צהר *h. Hi.* glänzend machen.

צְהַר *a.* klar sein.

צַהֲרָא *a. m.* heller Fleck.

צִהֲרָא *a. m.* Öl (?).

צָהֳרַיִם *h. m. du.* Mittag.

צְוָא I *a.* verdorren. *Pa.* dürr machen.

צוא II *a. Pa.* schreien.

צוֹאָה *h. f.* 1. Schmutz; 2. Kot; 3. Sekret der Nase; 4. Ohrenschmalz.

צְוָאָה (Ez 39, 15 de Lag.) *a. m.* Denkmal.

צַוָּאָה *h. f.* 1. Anordnung; 2. (später) Testament.

צוֹאִי *h. m.* schmutzig.

צַוָּאר *h. m.* Hals.

צַוְארָא *a. m., ind.* צַוָּאר Jes 10, 32 Soc 59 Hals. S. צַוְּרָא.

צובה (jEr 22[c]) l. חֲצוּבָה.

צוֹבַע *h. m.* Farbe.

צוּד *h.* 1. jagen; 2. fangen. *Ni.* gefangen werden.

צוּד *a.* 1. *pf.* צָד Gn 27, 33, *ipf.* יְצוּד Lv 17, 13 jagen; 2. fischen; 3. nachstellen; 4. ergreifen. *Pa.* dass. *Itpe.* אִתְּצַד, אִתְּצִיד 1. gefangen werden, ergriffen werden. 2. *pf.* 3 *f.* אִתְּצָדַת Jer 50, 24 (MS אִיתְּצָדַתְ) nachgestellt werden.

צודנייתא (bMoK 20[b]) l. צוּרְנִיָּתָא.

צוה *h. Pi.* צִוָּה 1. anordnen, befehlen; 2. beauftragen. *Pu. pt.* einer, dem befohlen ist. *Hitp.* anbefohlen werden.

צִוּוּי *h. m.* 1. Befehl; 2. Gebrauch von צוה.

צָוַח *h.* 1. schreien; 2. sich beschweren. *Pi.* dass. *Hi.* schreien lassen.

צְוַח *a.* 1. Gn 27, 34 dass.; 2. einladen; 3. nennen. *Pa. pt. pl.* מְצַוְּחִין Ex 5, 8 (MS מַצְוְחִין) dass. *Aph.* 1. *pt. f.* מַצְוְחָא 2 K 4, 1 dass.; 2. schreien machen.

צְוָחָה *h. f.* Schrei, Ruf.

צְוַחְתָּא (Ex 12, 30) *a. f., ind.* צְוָחָא Gn 27, 34 Geschrei.

צוֹי (= צוֹאִי) *h. m.* schmutzig.

צוּם *h.* fasten.

צוּם *a., pf.* צָם 2 S 12, 16 dass. *Pa.* dass.

צוֹם *h. m., pl.* צוֹמוֹת Fasten, Fasttag.

צוֹמָא (Jo 2, 12) *a. m., pl.* צוֹמִין, צוֹמָן dass. צ׳ רַבָּא Versöhnungstag.

צומות (jPea 16[a]) l. צְמוּת, s. צְמוּתָא.

צומם l. צָמֵּים.

צומע l. צָמִיעַ.

צוֹמֶת *h. m.* צ׳ הַגִּידִין ein Sehnenbündel am Sprunggelenk.

צוֹנֵן *h. m.* kalt.

צוֹנְנָא *a. m.* dass.

צוֹעַ *h. m., pl.* צוֹעוֹת Polster.

צוֹעֵר *h. m.* Knabe.

צוּף *h.* 1. obenauf fließen; 2. zerfließen; 3. schwimmen. *Hi.* darüberhinfließen lassen; 2. überschwemmen; 3. fortschwemmen.

צוּף *a. Itpa. pt. f.* מִצְטַיְּפָא NuJII 21, 20 l. mit MS Paris. מִצְטַפְיָא, s. צְפָא.

צוֹפֶה *h. m.* Seher.

צוֹפָה *h. f., pl.* צוֹפִים Flocke (?).

צוֹפִים 1. Ortsname; 2. s. צָפָה I.

צוץ I *h. Pi.* mit Quasten (Schaufäden) versehen. *Pu.* mit Quasten versehen sein. *Hi.* 1. erblühen; 2. aufblühen lassen. *Ho.* hervorgebracht werden.

צוץ II *h. Hi.* הֵצִיץ blicken, schauen. *Ho.* gesehen werden.

צוץ III *h. Pi.* צִיֵּץ piepen.

צוץ I *a. Aph.* 1. sprossen; 2. *ipf.* 3 *sg. f.* תְּצִיץ Koh 12, 5 (MS תֵּיצִיץ) hervorragen.

צוץ II *a. Aph.* schauen.

צוץ III *a. Pa.* צַיֵּץ 1. piepen; 2. zischen.

צִוְצִי *h.* piepen.

צַוְצִי *a.* dass.

צוֹצְיָנָא *a. m.* mit Haarschopf versehen.

צוֹצִיתָא *a. f.* 1. Strahl; 2. Haarlocke; 3. Schwanz.

צוֹצֶלֶת *h. f., pl.* צוֹצְלִין Ringeltaube.

צוֹצַלְתָּא *a. f.* dass.

צוֹצְרִיָא Ortsname.

צוק I *h.* gießen.

צוק II *h. Hi.* ängstigen.

צוק *a.* sich ängstigen. *Aph.* dass.

צוק *h. m.* 1. Schlucht, Abgrund; 2. Name einer Örtlichkeit.

צוֹקְתָא *a. f.* Drangsal.

צוּר I *h. m.* 1. Felsen; 2. Bezeichnung Gottes.
צוּר II *h. m.* Palmbast (?).
צוּר I *h.* wickeln, einwickeln.
צוּר II *h.* 1. bilden, formen; 2. malen, sticken. *Pa.* sticken. *Pu.* gestickt werden.
צוּר I *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תְּצוּר Dt 14, 25 einwickeln, zusammenwickeln; 2. *ipf.* 2 *sg.* תְּצוּר Dt 2, 19 belagern. *Pa.* falten.
צוּר II *a.* 1. *pf.* צָר Ex 32, 4 formen, bilden; 2. malen. *Pa.* 1. *pt. pass. pl.* מְצָיְרִין Ex 25, 38 mit Bildwerk versehen, sticken; 2. malen. *Itpe. Itpa.* geformt werden.
צוֹר Stadtname (Tyrus).
צוּרָא *a. m.* Palmbast (?).
צַוְּרָא (Gn 45, 14), צַוְּרָא *a. m.* Hals.
צוֹרָאָה *a. m., ind.* צוֹרִי 1 K 7, 14 (Soc 59 צוֹרִי) aus Tyrus.
צוּרְבָא *a. m.* Gebrannter? (Beiname gewandter Rechtsgelehrter).
צוּרָה *h. f.* 1. Form, Aussehen; 2. צוּרַת הַפֶּתַח Türrahmen; 3. Gestalt; 4. Bild; 5. Ansehen; 6. Anstand.
צוֹרִי *h. m.* aus Tyrus.
צוֹרֶךְ *h. m.* 1. Bedürfnis צָרְכֵי הָרַבִּים öffentliche Angelegenheit; 2. Notdurft; 3. Nötiges; 4. Beischlaf. *c. s.* כָּל צָרְכּוֹ 1. gänzlich; 2. nach seinem vollen Bedarf.
צוֹרָן Ortsname.
צַוְרָנִין *a. m. pl.* Haufen.
צוֹרְנְיָתָא (bSabb 136[a]) *a. f. pl. d.* Trauerspeisen.
צוֹרֵף *h. m.* Löter.
צוּרְתָא *a. f.* 1. *c.* צוּרַת Ex 26, 1 Form, Gestalt; 2. Bild; 3. Figur.
צָוַת *h.* sich verbinden. *Hitp.* verbunden sein. S. צָבַת.
צות *h. Hi.* hören. *Pal.* herumhören (?).
צות *a., pt. pl.* צָיְתִין Ct 8, 13 1. hören; 2. gehorchen. *Pa.* gehorchen machen (?).
Aph. 1. *pf.* אַצֵּית Dt 1, 45 hören; 2. *pf.* אַצֵּית Nu 13, 30 hören machen.
צַוְתָא *a. m.* Gesellschaft. S. צִבְתָּא.
צַוְתָנִית *h. f.* Horcherin.
צַח *h. m.* 1. hell; 2. Klarheit.
צְחָא s. צְחִי.
צַחְוָנָא (Dt 8, 15) *a. m.* Dürre.
צְחוֹק *h. m.* Lachen.
צָחוֹר *h. m.* weiß, hell.
צְחוּתָא (Ex 17, 3, MS צְהוּתָא) *a. f.* Durst, Dürre.
צחח I *h. Pilp.* צִחְצֵחַ 1. glätten; 2. polieren; 3. hell sein; 4. klar reden. *Pass. pt.* מְצֻחְצָח poliert, gescheuert.
צחח II *h. Pilp.* צִחְצֵחַ zerschneiden.
צְחַח *a., pt. pass. pl.* צְחִיחִין Ct 5, 14 glänzen. *Palp. imp. pl.* צַחְצַחוּ Jer 46, 4 polieren.
צְחִי (Ex 17, 3, Ri 15, 18, MS stets צְהִי) dürsten. *Aph. ipf.* 1 *sg. c. s.* אַצְחֵינוּן Jes 48, 21 (MS אַצְהֵינוּן) dürsten lassen.
צַחְיָא (Jer 48, 18, MS צַדְיוּתָא) *a. m.* Dürre.
צַחְיוּתָא *a. f.* Durst.
צַחֲנָה *h. f.* 1. Stinkendes; 2. eine Fischpaste.
צַחֲנְתָּא *a. f.* 1. *c. s.* צְהַנְתְּהוֹן Ez 23, 20 dass.
צִחְצוּחַ *h. m.* 1. Glanz; 2. Glänzendes; 3. Tropfen.
צִחְצוּחָא *a. m.* 1. *c.* צִחְצוּחַ Na 3, 3 Glanz; 2. glänzend.
צִחְצוּחִית *h. f.* Tropfen.
צִחְצֵחַ s. צָחַח.
צַחְצְחָא *a. m., pl. f.* צַחְצְחָן Jes 32, 4 deutlich, klar.
צחק *h. Pi.* scherzen, heiter sein.
צְחַק *a.* dass.
צְטָמָא *gr. m.* (στόμωμα) Stahl.
צִטְרָא *a. m.* Seite. S. סִטְרָא.
צִיאָתָא *a. f.* Schmutz.
צִיב *h. m.* Faser.

צִיבָא *a. m.* 1. dass.; 2. Ästchen, Zweig.

צִיבְחַד (Ru 2, 7, MS צִיב חַד) *a. m.* ein wenig. צִיבְחַד צִיבְחַד 1. allmählich; 2. wenig aufs mal.

ציבחר l. צִיבְחַד.

צִיבְתָא *a. f.* Zweig, Ästchen.

צַיִד *h. m.* Unterhalt.

צֵיד *a.* bei. לְצֵיד Ex 19, 15 zu, bei.

צַיָּד *h. m.* 1. Jäger; 2. Fischer; 3. Vogelsteller.

צַיָּדָא *a. m., pl.* צַיָּדִין Jes 33, 21 dass.

צֵידָא *a. m.* 1. *c. s.* צֵידֵיהּ Gn 27, 30 Jagd; 2. Gn 27, 3 Jagdbeute, Wildbret; 3. Nachstellen.

צידא. צידיהון (LvJI 11, 11) l. m. MS צִירֵיהוֹן, s. צִירָא I.

צֵידָה I *h. f.* Jagen, Fangen.

צֵידָה II *h. f.* Reisekost.

צִידוֹן Ortsname (Sidon).

צִידוֹנָאָה *a. m., pl. d.* צִידוֹנָאֵי Dt 3, 9 aus Sidon.

צִידוֹנִי *h. m.* dass.

צֵידוּתָא *a. f.* Speise.

צַיְדָן Ortsname.

צַיְדָנָאָה *a. m.* aus Zajdan.

צֵידָנִי *h. m.* Fänger, Schmeichler.

צַיְדְתָא Ortsname.

צִיּוּן *h. m.* 1. Kenntlichmachen (der Grabstätten); 2. Grabmal; 3. Merkmal.

צִיּוּנָא (2 K 23, 17) *a. m.* dass.

צִיּוּר *h. m.* Bildwerk.

צִיּוּרָא *a. m.* 1. Malerei, Bildwerk; 2. *ind.* צִיּוּר Ex 27, 16 (MS צַיָּר) Stickerei; 3. *pl.* צִיּוּרִין Ri 5, 10 mit Stickerei verzierter Stoff.

ציח. כצ׳ (Jes 18, 4 Ar., MS פְּצִיחַ), l. פְּצִיחַ.

צִיחִין *h. m.* Gericht aus kleinen Fischen (?), vgl. צַחֲנָה.

צִיל *a.* klar sein. *Itpe.* klar werden.

צִילָא *a. m.* klar.

צִילוּתָא *a. f.* Klarheit.

צַיְמָנִית *h. f.* Fasterin.

צין *h. Pi.* צִיֵּן 1. kenntlich machen; 2. auszeichnen. *Pu. pt.* 1. kenntlich gemacht; 2. ausgezeichnet. *Hitp.* sich auszeichnen.

צין *a. Pa.* צַיֵּן kenntlich machen.

צִינוֹק *h. m.* Gebund.

צִינוֹקָא (Jer 29, 26) *a. m.* Halseisen.

צִיפָּה s. צוּפָּה.

צִיץ *h. m.* 1. Blume; 2. Stirnblech des Hohenpriesters; 3. Troddel; 4. Faser.

צִיצָא I *a. m.* 1. Ex 28, 36 Stirnblech des Hohenpriesters; 2. Platte; 3. Est II 1, 2 (nicht MS) ein Edelstein; 4. *pl.* צִיצִין Lv 11, 9 Flosse; 5. Flügel (?); 6. *pl.* צִיצִין NuJI 24, 24 (MS ציען), l. סִיעָן, s. סִיעֲתָא.

צִיצָא (Lv 11, 16) II *a. m.* eine Raubvogelart.

צִיצָה *h. f.* 1. Blüte; 2. Schaufädenquaste.

צִיצִי *a. m.* Piepen.

צִיצִית *h. f., pl.* צִיצִיּוֹת 1. Haarlocke; 2. Schaufädenquaste.

צִיצִיתָא *a. f.* 1. *c.* צִיצִית Ct 5, 2 (MS צִיצַת) dass.

צִיקִין *h. m. pl.* Zutat (zu Speisen).

צַיְקָן *h. m.* geizig.

צַיָּר Ortsname.

צִיר I *h. m.* 1. Saft; 2. Lake, Fischlake.

צִיר II *h. m.* 1. Türzapfen; 2. *pl.* Wehen (der Gebärenden).

צִיר III *h. m.* Bote.

צַיָּר *h. m.* 1. Künstler; 2. Maler; 3. Sticker.

צַיָּרָא *a. m., ind.* צַיָּר Ex 26, 36 Sticker.

צִירָא I *a. m.* Lake.

צִירָא II *a. m.* 1. *pl. c. s.* צִירוֹהִי Ex 26, 19 Zapfen; 2. Türzapfen.

צְיָרָא *a. m.* 1. Dt 28, 52 Bedrängnis; 2. Dt 20, 19 Einengung, Belagerung.

ציירא (LvJI 11, 17) l. צַדְיָא?

צֵירוּף *h. m.* 1. Vereinen; 2. Läuterung.

צִירְיָא *a. m.* Iris des Augapfels.

צִירָן *h. m., f.* צִירָנִית triefäugig.
צִירָנָא *a. m.* dass.
צִירְתָא I *a. f.* Angst.
צִירְתָא II *a. f.* Türzapfen.
צֵית *a.* לְצֵית Ex 9, 8, עַל צֵית Ex 9, 22 gegen hin. עַד צֵית Gn 11, 4 bis zu.
צַיְתָא *a. m.* Hören.
צַיְתָנִית *h. f.* Horcherin.
צֵיתוֹרָא (EchR 1, 5 MS) *gr. m.* (σαθρός) hinfällig.
צֵל *h. m.* Schatten.
צִלָּא *a. m.* dass.
צְלָא I *a.* 1. neigen; 2. abweichen; 3. *pt. pl.* צָלַן Ho 9,8 auslegen (von Schlingen). *Pa. imp.* צַלִּי Nu 21, 7 beten. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תַּצְלֵי Dt 24, 17 neigen, beugen; 2. entfernen. *Itpe. ipf.* יִצְטְלֵי Jes 40, 20 wanken.
צְלָא II *a.* rösten.
צַלָּא *a. m.* Fell.
צַלָּאָה *a. m., pl. d.* צוּלָאֵי Mi 1, 5 (MS צוּלַאי) l. צַלָּאֵי(?) Lederhändler.
צָלַב *h.* henken, kreuzigen. *Ni.* gehenkt werden.
צְלַב, צְלֵיב *a., pf.* 1 *pl.* צְלֵיבְנַן Est II 8, 13, *ipf.* יִצְלוֹב Gn 40, 19 dass. *Itpe. pf.* אִצְטְלִיב Dt 21, 24 gehenkt werden.
צְלֶבְתָא *a. m.* Seeaal.
צִלָּה *h. f.* Schatten.
צָלָה *h.* rösten, braten, *pt. pass.* צָלוּי (auch von Eiern). *Ni.* geröstet werden.
צִלְהֵב *h., pt. pass.* מְצֻלְהָב glänzend.
צַלְהֵב *a.* 1. glühen; 2. erglühen machen, anzünden. *pt. pass.* מְצַלְהַב Ez 1, 7 glühend, feuerrot.
צַלְהוֹבָא *a. m., c.* צַלְהוֹב Na 3, 3 Flamme.
צְלוּב *h. m.* Pfahl, Kreuz.
צלובא l. צְלִיבָא, s. dass.
צְלוּחָא *a. m.* Stück.
צְלוֹחִית *h. f.* Fläschchen.
צְלוֹחִיתָא *a. f., ind.* צְלוֹחִית Ex 16, 33 dass.
צָלוּל *h. m.* klar.
צְלוֹלִיבָא *a. m.* Ricinus.

צִילוּתָא s. צְלוֹתָא.
צְלוֹתָא *a. f., pl.* צַלְוָן (צְלוֹתִין) 1. *ind.* צְלוֹ Gn 18, 22, *c. s.* צְלוֹתִי Dt 10, 10 Gebet; 2. *ind.* צְלוֹ Gn 14,22 Schwur; 3. Gelübde.
צָלַח *h.* Erfolg haben. *Hi.* 1. dass.; 2. gelingen; 3. gelingen lassen. *Ho.* gedeihen.
צְלַח *a.* 1. spalten; 2. *ipf.* יִצְלַח Jos 1, 7, Jer 23, 5 (MS an beiden Stellen יַצְלַח) Erfolg haben. *Pa. pf.* צַלַּח Gn 22, 3 spalten. *Aph.* 1. *pt.* מַצְלַח Gn 39, 2 Erfolg haben; 2. gelingen, gedeihen; 3. *pf.* אַצְלַח Gn 24, 21 gelingen lassen.
צַלְחָא *a. m.* Stück.
צִלְחֲתָא *a. f.* einseitiger Kopfschmerz, Migräne.
צָלִי *h. m.* geröstetes Fleisch.
צְלִיבָא *a. m.* 1. Dt 21, 23 Schandpfahl; 2. Kreuz; 3. Gehenkter.
צְלִיבָה *h. f.* Henken, Kreuzigen.
צְלִיבְתָא *a. f., c.* צְלִיבַת Thr 5, 13 (MS צְלֵיבַת) dass.
צְלִיָּה *h. f.* Rösten.
צָלִיל *h. m.* leer.
צְלִילָא *a. m.* 1. klar; 2. leer.
צַלְוָן *a. f. pl.* 1. eine Art Datteln; 2. Est II 5, 1 Ausg. Dav., l. צַלְוָן, s. צְלוֹתָא.
צַלְיָנִית (צַלָּנִית) *h. f.* Beterin.
צָלַל I *h.* versinken. *Hitp.* dass.
צָלַל II *h.* 1. klar sein; 2. sich klären. *pt. pass.* צָלוּל klar. *Ni.* 1. klar werden; 2. leer werden. *Pi.* 1. klar machen, klären; 2. klar werden.
צלל III *h. Hi.* Schatten werfen.
צָלַל IV *h. Pilp.* צִלְצֵל klirren, klatschen.
צְלַל I *a.* klar werden.
צְלַל II *a.* 1. *ipf.* 3 *pl. f.* יֵיצְלָן 1 S 3, 11 gellen; 2. *pf.* 3 *pl. f.* צְלָּא Hb 3, 16 Soc 59 zusammenschlagen. *Palp.* dass.
צְלַלְפּוֹנִית weiblicher Personenname (vgl. צְלַלְפּוֹנִי).
צלם *a. Pa.* mit Bildwerk versehen.

צֶלֶם *h. m.* 1. Ebenbild; 2. Statue; 3. Götzenbild.

צַלְמָא *a. m.* 1. *c.* צֶלֶם Gn 1, 27, צֵילֶם Dt 4, 25, *pl. c. s.* צַלְמֵיהוֹן Dt 7, 5, *pl. d.* צַלְמָנַיָּא Gn 31, 19 dass.; 2. jKil 30d l. צִנְמָא.

צַלְמוֹנָה, צַלְמוֹן Ortsname.

צַלְמוֹנִית *h. f.* ein Einzelner (eigentl. Figürchen).

צַלְמָוֶת *h. f.* 1. Finsternis; 2. Hölle.

צַלְמִין Ortsname.

צַלְמָנִין s. צַלְמָא.

צָלַע *h.* hinken, straucheln. *pt.* צוֹלֵעַ Hinkender. *Pi.* dass.

צֶלַע *h. m.* Straucheln, Fall.

צֶלַע I, צַלְעָה *h. f., pl.* צְלָעוֹת 1. Rippe; 2. Seitengemach.

צֶלַע II (Jos 18, 28, MS צֶלַע) Ortsname.

צַלְעָה *a. m.* Lederhändler.

צלף *h. Hi.* zum Schlag ausholen.

צלף *a. Aph.* dass.

צָלָף *h. m.* Kaperstrauch (*Capparis spinosa*).

צַלְפּוֹנִי Ortsname.

צִלְפְּחָא s. צִלְבְּחָא.

צִלְצוֹל *h. m.* 1. Binde, Band; 2. schmaler Gürtel.

צִלְצוֹלָא *a. m.* dass.

צִלְצַל *h. m.* metallnes Becken, Zymbel.

צִלְצַל s. צִלְצוֹל.

צַלְצְלָא *a. m.* 1. *pl.* צַלְצְלִין 1 S 10, 5, צַלְצְלָן dass.; 2. s. צוּצֶלְתָּא.

צְלַק *a.* spalten. *Itpe.* gespalten werden.

צַלֶּקֶת *h. f.* 1. Verschorfung; 2. verschorfte Wunde, Narbe.

צִלְקְתָא *a. f.* dass.

צַלְתָּא (bBech 21b) Ortsname (?).

צָמֵא *h.* dürsten. *Hi.* verdürsten lassen.

צְמָא I *a.* abschneiden. *Pa.* dass.

צמא II *a. Pa.* erhören.

צָמֵא *h. m.* durstig.

צָמָא *h. m.* Durst.

צִמְאָה *h. f.* dass.

צִמָּאוֹן *h. m.* dass.

צָמַד *h.* 1. anschirren; 2. anordnen. *Ni.* verbunden werden.

צְמַד *a.* 1. zusammenhalten; 2. *pf.* 2 *pl.* צַמַּדְתּוּן Ez 34, 4 Soc 59 verbinden; 3. *pt. pass. pl.* צְמִידִין 1 K 19, 19 anschirren; 4. ordnen; 5. gewöhnen. *Itpe.* wiederhergestellt werden.

צֶמֶד *h. m.* 1. Joch; 2. Gespann.

צִמְדָא *a. m.* dass.

צִמּוּחָא *a. m.* 1. *c.* צִמּוּחַ Am 7, 1 Sprossen; 2. *ind.* צִמּוּחַ Jes 40, 31 Sproß.

צִמּוּק *h. m.* 1. Rosine; 2. getrocknete Olive.

צִמּוּקָא *a. m., pl.* צִמּוּקִין Na 3, 12 dass.

צִמּוּתָא *a. m.* 1. Einberufung; 2. Versammlung.

צָמַח *h.* sprossen. *Ni. Pi.* dass. *Hi.* 1. dass.; 2. sprossen lassen, hervorbringen.

צְמַח (Gn 2, 5) *a.* dass. *Pa.* 1. *inf.* צַמָּחָא Ri 16, 22 dass.; 2. *ipf* 3 *sg. f.* תְּצַמַּח Dt 29, 22 sprossen lassen. *Aph.* 1. *pf.* אַצְמַח Ex 10, 5 sprossen; 2. *pf.* אַצְמַח Gn 2, 9 sprossen lassen.

צָמֵחַ *h. m.* mit kleinen Ohren versehen (?).

צֶמַח *h. m., pl.* צְמָחִין, צִמְחוֹנִין, צִמְחוֹנוֹת, צִמְחוֹנִיּוֹת 1. Sproß; 2. Gewächs (am Körper), Pustel; 3. Name des Messias; 4. כְּפַר צ׳ Ortsname.

צִמְחָא *a. m.* 1. *c. s.* צִמְחַהּ Gn 19, 25, *pl.* צִמְחוֹנִין Sproß; 2. Gewächs, Pustel; 3. *pl.* צִמְחָן Samenzwiebeln.

צִמְחוֹנִין s. צֶמַח, צִמְחָא.

צַמְיָא *a. m.* צ׳ קַיְטָא Bezeichnung einer frühreifen Fruchtart.

צָמִיד *h. m.* 1. Zubindung (eines Gefäßes), Deckel; 2. Schar; 3. gewöhnt; 4. Armband.

צְמִידָא *a. m.* gewöhnt.

צָמִיל *h. m.* volle Reife.

צְמִירְתָא *a. f.* 1. Strangurie (durch Blasenstein); 2. hitzig.

צָמִית *h. m.* Verfall.

צְמִיתָא *a. f.* Hören.
צֶמֶל *h. m.* volle Reife.
צמם *h. Hi.* zusammenbinden. *Pilp.* צִמְצֵם 1. drängen, drücken; 2. genau bestimmen, treffen; 3. knapp bemessen.
צמם I *a. Palp.* צַמְצֵם drängen. *Itpalp.* אִצְטַמְצֵם (falsch אצטמטם) knapp haben.
צמם II *a. Palp.* צַמְצֵם verschleiern. *Itpalp.* verschleiert sein.
צָמֵם, צָמֻם *h. m.* mit schwammgleichen Ohren behaftet.
צָמֵעַ *h. m.* mit herabhängenden Ohren behaftet.
צִמְצְמַי weibl. Personenname.
צָמַק *h.* zusammenschrumpfen. *Pi.* 1. zusammenschrumpfen lassen; 2. einkochen. *Pu. Hitp.* zusammenschrumpfen.
צְמַק *a.* zusammenschrumpfen. *Pa.* einkochen.
צֶמֶר *h. m.* Wolle. צ׳ גֶּפֶן Baumwolle.
צַמָּר *h. m.* Wollhändler.
צמר *a. Pa.* erhitzen. *Pealal* צְמַרְמַר Schauer empfinden.
צִמְרָא *a. m.* Hitze, Entzündung.
צְמָרָאָה *a. m., pl. d.* צְמָרָאֵי Gn 10, 18 Zamräer.
צְמָרִי *h. m.* dass.
צַמַּרְמוֹרָא *a. m.* (Blasenstein?)
צַמַּרְמוֹרֶת *h. f.* dass.
צַמַּרְתָּא s. צְמִירְתָּא.
צָמַת *h.* 1. zusammenziehen; 2. sich zusammenziehen, gequetscht sein. *Pi.* sammeln, versammeln. *Pu. pt.* 1. zurückhaltend, züchtig; 2. verbündet, versammelt.
צְמַת *a.* zusammenziehen. *Po.* versammeln. *Itpa.* sich versammeln.
צִנָּא I *a. m.* Korb.
צִנָּא II (1 S 14, 4, MS שִׁנָּא) *a. m.* Fels.
צִנַּבְרָאָה *a. m.* aus Zinnabraj.
צִנַּבְרַי Ortsname (Sennabris).
צִנָּה I *h. f.* 1. Fels; 2. *pl.* צִנִּים eine Baumart mit hartem Holz (Steinpalme?).

צִנָּה II *h. f.* 1. Kälte. יְמוֹת הַצִּנָּה Winter; 2. *pl.* צִנִּים Eisscholle.
צִנָּה III *h. f.* Schild.
צְנוֹן *h. m., pl.* צְנוֹנוֹת Rettich (*Raphanus sativus*).
צָנוּעַ *h. m.* züchtig, fromm.
צִנּוֹר I *h. m., pl.* צִנּוֹרוֹת 1. Rinne, Rohr; 2. Zapfenloch (in der Türschwelle); 3. weibl. Scham; 4. Wasserstrahl, Speichel.
צִנּוֹר II *h. m.* 1. Haken; 2. Feuerhaken.
צִנּוֹרָא I *a. m.* 1. *pl. c.* צִנּוֹרֵי Koh 1, 7 (MS צִבּוּרֵי) Rinne, Rohr; 2. Zapfenloch der Tür; 3. Speichel.
צִנּוֹרָא II *a. m.* Haken.
צִנּוֹרָה *h. f.* dass.
צִנּוֹרִית *h. f.* dass.
צִנּוֹרִיתָא *a. f.* Gabel.
צִנּוֹרְתָּא *a. f., pl. d.* צִנּוֹרְיָתָא Nu 4, 14 dass.
צְנִינָא *a. m.* 1. unfruchtbar; 2. kalt.
צְנִיעָא *a. m., ind.* צְנִיעַ Mi 6, 8 züchtig, demütig, fromm.
צְנִיעוּת *h. f.* 1. Züchtigkeit; 2. Bescheidenheit; 3. Verborgenes.
צְנִיעוּתָא *a. f.* 1. Züchtigkeit; 2. Verbergung.
צְנִיפָא (Est II 1, 3, MS צְנוֹפָא) *a. m.* 1. Schrei (eines Vogels); 2. wiehernd.
צִנִּית I *h. f.* Korb.
צִנִּית II *h. f.* Verhärtung an der Fußsohle.
צִנִּיתָא *a. f.* eine Baumart mit hartem Holz (Steinpalme?).
צָנַם *h., pt. pass.* צָנוּם hart.
צָנָם *h. m.* Fels.
צַנְמָא *a. m.* dass.
צָנַן *h.* 1. kalt werden, kalt sein; 2. geschlechtliche Erregung verlieren. *pt.* צוֹנֵן kalt. *pl.* צוֹנְין kaltes Wasser. *Ni.* geschlechtliche Erregung verlieren. *Pi.* 1. kalt machen, abkühlen; 2. den Geschlechtstrieb nehmen. *Pu. Hitp.* abgekühlt werden, kalt werden.

צָנַן *a.* dass. *Itpe.* kalt sein.
צננא (bNaz 22ᵇ). l. צַנְפָּא.
צָנַע *h.* verwahren. *Pi.* zurückhalten. *Hi.* 1. dass.; 2. verborgen halten. *Ho. pt.* wohlverwahrt, sauber.
צְנַע *a., pt. pass.* צְנִיעָא 1. verwahrt; 2. *pl. f.* צְנִיעָן Ru 4, 1 züchtig, demütig; 3. heimlich. *Pa.* sich verbergen heißen. *Aph. ipf.* 2 *sg. c. s.* תַּצְנְעִנּוּן Nu 17, 19 verwahren. *Itpe. pf.* אִצְטְנַע Ct 8, 2 (MS אִצְטַבַּע) 1. verwahrt werden; 2. sich verbergen.
צִנְעָא *a. m.* Verborgenheit. בְּצִנְעָא Koh 12, 13 heimlich.
צִנְעָה *h. f.* dass. בְּצ׳ heimlich.
צָנַף *h.* wiehern.
צְנַף *a.* 1. dass.; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִצְנְפוּן Jes 13, 22 (MS יְנַצְּפוּן) schreien (von verschiedenen Tieren).
צַנְפָּא *a. m.* 1. (Jes 17, 6, MS צַנְפָּא) Wipfel; 2. *pl.* צַנְפָּן Zipfel.
צִנְתָא I *a f.* Kälte.
צִנְתָא II *a. f.* Baumart mit hartem Holz (Steinpalme?).
צַנְתְּרָא *a. m., pl.* צַנְתְּרִין Est II 1, 2 Röhre.
צָעָא *a. f., pl.* צָעִין Schüssel.
צעא. *pt. pl.* צעי (Spr 3, 20) l. רַסּוּ, s. רְסַס.
צָעַד *h.* schreiten. *Hi.* schreiten lassen.
צְעִידָה *h. f.* Schritt.
צָעִיר *h. m.* 1. gering; 2. jung.
צַעֲצוּעִים *h. m. pl.* (*bibl.*) Bildwerk.
צָעַק *h.* schreien, klagen. *pt.* צוֹעֵק Ankläger. *Ni.* angeklagt werden. *pt.* נִצְעָק Angeklagter.
צְעַק, צְעִיק *a., pf.* 3 *pl.* צְעִיקוּ Ri 4, 3 schreien.
צְעָקָה *h. f.* Anklage.
צָעַר I *h., pt.* צוֹעֵר klein, gering. *Hi.* als gering betrachten. *Ho.* als gering betrachtet werden.
צער II *h. Pi.* quälen. *Hitp.* 1. sich grämen; 2. sich quälen.
צער I *a. Pa.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תְּצַעַר Est II 2, 5 geringschätzen, beschimpfen.
צער II *a. Pa. pt.* מְצַעַר Koh 7, 19 Ausg. Ven. 1525 quälen. *Itpa* 1. *ipf.* יִצְטַעַר Koh 10, 9 sich grämen, sich betrüben; 2. gequält werden.
צַעַר *h m.* 1. Schmerz; 2. צ׳ בַּעֲלֵי חַיִּים Tierquälerei; 3. Mühsal; 4. Schmerzensgeld.
צַעֲרָא *a. m.* 1. *ind.* צְעַר Gn 3, 16 Schmerz; 2. Schande.
צַעֲרוּתָא *a. f.* Betrübnis.
צפא *a. Itp.* ausschauen.
צַפָּא *a. m.* Reihe.
צִפָּא *a. m.* Überzug.
צָפַד *h.* zusammenziehen.
צַפְדִּינָא, צַפְדְּנָא *a. m.* eine Krankheit des Zahnfleisches (Skorbut?).
צָפָה I *h.* 1. ausschauen, schauen. *pt.* צוֹפֶה Späher, Seher; 2. voraussehen. *Pi.* hoffen, erwarten.
צפה II *h. Pi.* überziehen. *Pu. pt.* überzogen.
צִפָּה *h. f.* dünne Platte, Blech(?).
צִפּוּחָא *a. m., c.* צִפּוּחַ Ez 25, 6 Übermut.
צִפּוּי *h. m.* Überzug.
צָפוֹן *h. m.* Norden.
בַּעַל צ׳. צְפוֹן (Nu 33, 7) Ortsname.
צִפּוּנָא (Ex 26, 20) *a. m.* Norden.
צְפוֹנִי *h. m.* nördlich.
צִפּוֹר *h. m.* und *f.* 1. Vogel; 2. s. צִפָּר.
צִפּוֹרָא s. צִפְּרָא.
צִפּוֹרָאָה *a. m.* aus Zippori.
צִפּוֹרִי I, צִפּוֹרִין Ortsname (Sepphoris).
צִפּוֹרִי II *h. m.* aus Zippori.
צפורי (bBer 8ᵃ), vgl. פִּטּוּרֵי.
צִפּוֹרֶן *h. m. f.* 1. Fingernagel; 2. Brecheisen, Spitzhaue; 3. eine Spezerei (Teufelsklaue).
צִפּוֹרְנִי *h. m.* aus Zippori.
צִפּוֹרֶת *h. f.* צ׳ כְּרָמִים Mannazikade (Tettigia orni)(?).
צִפּוֹרְתָא *a. f.* Kolibri(?).

צְפַחַת *h. f.* ein Mittel zur Verfälschung des Honigs.
צְפִיָא *a. m.* Berghöhe. S. צְפִיָּה.
צפידנא s. צַפְדְּנָא.
צַפִּיחִית s. צַפַּחַת.
צְפִיָּה *h. f.* Abfließen (?).
צְפִירָא (Lv 16, 9) I *a. m.* Ziegenbock.
צְפִירָא II *a. m.* Geflecht (s. aber סְפִירָא).
צְפִירָה *h. f.* 1. Rundung, geflochtener Rand; 2. Umweg (?).
צְפִירְתָא *a. f., c.* צְפִירַת Lv 4, 28 B. Ziege.
צְפִיתָא *a. f.* Leuchter.
צָפוֹן *gr. m.* (σάπων) Seife.
צָפַן *h.* verbergen. *Hi.* offenbaren (?).
צפן *gr.* (vgl. σάπων) *Hi.* einseifen.
צְפֹנַת weibl. Personenname.
צִפְעוֹן *h. m.* giftige Schlange.
צָפַף I *h.*, *pt. pass.* צָפוּף gedrängt. *Pilp.* צִפְצֵף sich drängen. *Hitpalp.* dass.
צפף II *h. Pilp.* צִפְצֵף zwitschern.
צפף I *a. Palp. pt. pass.* מְצַפְצַף selten. *Itpalp.* 1. sich drängen; 2. knapp haben.
צפף II *a. Palp.* צַפְצֵף zwitschern.
צַפְצָפָה *h. f.* eine Weidenart.
צְפַר I *a.* pfeifen.
צְפַר II *a.* flechten.
צֹפֶר *h. m.* צ׳ נֶפֶשׁ Schwertfortsatz des Brustbeins in der Herzgrube (?).
צַפְרָא (Gn 19, 27) *a. m.* Morgen.
צְפָרָא I *a. m.* Pfiff.
צְפָרָא II *a. m.* 1. Geflecht; 2. Rundung.
צִפְּרָא *a. m., ind.* צִפַּר Dt 4, 17 Vogel.
צְפַרְדֵּעַ *h. m.* Frosch.
צַפְרִירָא *a. m.* 1. Morgenzeit; 2. *pl.* צַפְרִירֵי Ct 4, 6 (MS נַפְּרִירֵי) Morgendämon.
צִפַּרְתָּא *a. f.* 1. kleiner Vogel; 2. Kolibri (?).
צְפַת Ortsname (Safed).
צִפְּתָא *a. f., ind.* צְפָא Jer 31, 11 Kummer.
צִפְּתָא *a. f.* Decke, Matte.
צוֹצְרָא s. כְּצוֹצְרָא.
צַר I *h. m.* Feind.
צַר II *h. m.* 1. eng. צ׳ עַיִן mißgünstig; 2. Angst.

צְרָא *a. m.* Zweig.
צְרָא (EstII 4, 1, MS עֲדָא) *a.* 1. zerreißen; 2. spalten. *Pa.* dass. *Itpe.* zerrissen werden, zerrissen sein.
צְרַב I *a.* verbinden. *Pa.* dass.
צרב II *a Pa. inf.* צָרָבָא Jes 6, 13 anbrennen, versengen.
צְרָבָה *h. f.* Verbindung.
צָרֶבֶת *h. f.* Verheilung.
צַרְדָא *a. m.* 1. eine Vogelart; 2. l. צִדְרָא.
צְרָדָה *h. f.* 1. Schnipsen (mit den Fingern), אֶצְבַּע צְרָדָה Mittelfinger; 2. l. צְדָדָה.
צָרוֹב *h. m.* Goldschmied.
צָרָה I *h. f.* Nebenfrau.
צָרָה II *h. f.* Not, Leiden.
צְרוֹךְ s. צָרְכָא.
צְרוֹר *h. m.* 1. Knoten; 2. Beutel; 3. *pl.* צְרוֹרוֹת Kiesel.
צרורא *a. m.* Kiesel.
צְרוּרְיָה Ortsname.
צָרַח *h.* schreien.
צְרַח *a.* dass. *Itpa. ipf.* 3 *pl. f.* יִצְטָרְחָן Nu 24, 24 l. יִסְתַּתְּרָן (?), s. סְתַר.
צִרְחָא *a. m.* Unruhe.
צֳרִי *h. m.* ein wohlriechendes Harz.
צִרְיָא *a. m.* Spalt.
צָרִיד *h. m.* ungemischt, trocken.
צְרִידָא *a. m.* 1. dass.; 2. l. צְדִידָא.
צְרֵידָה Ortsname.
צְרִיחָא *a. m., c.* צְרִיחַ Ri 9, 46 Saal.
צָרִיךְ *h. m.* 1. nötig, erforderlich; 2. benötigt, erfordernd.
צְרִיכָא *a. m.* 1. *ind.* צְרִיךְ Gn 16, 12 dass.; 2. fraglich (der Klarstellung bedürftig).
צְרִיכוּתָא *a. f.* Mangel.
צָרִיף I *h. m.* Alaun.
צָרִיף II *h. m.* zeltartige Hütte. גַּנּוֹת צְרִיפִין (andere Lesart גַּלּוֹת צ׳) Ortsname.
צְרִיפָא *a m.* 1. dass.; 2. Ortsname.
צְרִיפְתָא (Jer 2, 22, MS בּוֹרִיתָא) *a. f.* Alaun.

צְרִירָא *a. m.* 1. Bündel; 2. 2 K 9, 30 l. mit MS צְדִידָא.

צָרַךְ *h.* 1. nötig haben; 2. genötigt sein. *Ni.* dass. *Hi.* für benötigt erklären, verpflichten. *Ho.* 1. genötigt sein, bedürfen; 2. als nötig befunden werden.

צְרַךְ *a.* 1. nötig haben, bedürfen; 2. genötigt sein, müssen. *Aph.* für benötigt erklären, verpflichten. *Itpe. ipf.* 2 *sg. f.* תִּצְטָרְכִין Jes 60, 19 1. genötigt sein; 2. nötig haben.

צָרְכָּא *a. m.* 1. *c.* צוֹרֶךְ Koh 2, 5, *pl. c. s.* צָרְכָךְ Dt 2, 7 Bedürfnis. כָּל צָרְכֵּיהּ so viel er bedarf, nach Bedarf; 2. Notdurft; 3. Notwendiges, Nötiges; 4. *ind.* צְרוֹךְ Dt 32, 17 Wert, Nutzen.

צָרַם *h.* 1. abreißen; 2. reißen.

צרע *h. Hitp.* aussätzig werden.

צרע *a. Itpe.* dass.

צִרְעָה *h. f., pl.* צְרָעִים, צִרְעִיּוֹת Horniß.

צָרַעַת *h. f.* Aussatz.

צִרְעֲתָא, צַרַעְתָּא *a. f.* dass.

צָרַף *h.* 1. läutern; 2. löten. *Pi.* 1. läutern; 2. vereinigen; 3. festigen; 4. Kleingeld in Großgeld wechseln. *Hitp.* vereinigt werden, verbunden werden.

צְרַף *a.* 1. *pt.* צָרִיף Jer 9, 6 läutern; 2. vereinigen. *Pa.* 1. *pt.* מְצָרֵיף Ma 3, 3 läutern; 2. vereinigen. *Itpa.* 1. vereinigt werden; sich verbinden.

צָרְפָּא *a. m.* Schmelztiegel.

צָרְפָּא Name eines Gottes (Σεράπις).

צָרְפִית *h. f.* aus Zarphat.

צָרְפַת (Ob 20) Ortsname. Später: Frankreich.

צִרְצוּר *h. m.* 1. Krug, Flasche; 2. Grille; 3. männl. Personenname.

צַרְצוּרָא *a. m.* eine Vogelart, welche sich mit fremden Federn schmückt.

צַרְצְרָא *a. m.* 1. dass.; 2. Grille.

צָרַר *h.* 1. einwickeln; 2. zusammenwickeln; 3. binden, zusammenbinden. *Ni.* zusammengepreßt sein.

צְרַר *a.* 1. *pt. pass.* צְרִיר Ex 12, 34 einwickeln; 2. *pf.* צַר Ex 32, 4 pressen. *Pa. pt. pass. pl.* מְצָרְרִין Jos 9, 4 zusammenbinden.

צְרָרָא *a. m.* 1. *c.* צְרָר Gn 42, 35 Bündel, Beutel; 2. Geld; 3. Kiesel, Stein.

צְרָרָה *h. f.* Kiesel, Stein.

צְרֵרָיָה Ortsname.

צרְתָא *a. f.* Nebenfrau.

צָתְרָא *gr. m.* (σαθρός) hinfällig.

צירתא (DtJI 28, 22) l. mit MS צִירְתָא.

צַתְרָה, צַתְרִיתָא *a. f.* Saturei.

צתת *a. Pa.* anzünden (?).

ק

ק 1. der neunzehnte Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen 100; 3. als Präfix (= קָא). קָתָנֵי er lehrt. קָאָמַר er sagt.

קָא (EstII 5, 1, nicht im MS) = קָאֵים, s. קוּם.

קָאֵי (EstII 8, 15, MS קָאֵיי) = קָאֵים, s. קוּם.

קאיהי. נכיח ק' (bBabB 68ᵇ) l. נִגְהֲקָיְהוּ, s. נִגְהֲקָא.

קָאַת *h. f.* Pelikan.

קָאתָא (Lv 11, 18, MS קָתָא) *a. f.* dass.

קַב *h. m.* 1. ein Hohlmaß (2,020 l.). *du* קַבַּיִם Doppelkab; 2. Holzkappe für ein amputiertes Bein.

קַבָּא (2 K 6, 25) *a. m.* dass.

קַבָּאָה(?) *a. m.* dass.

קֵיבָה s. קֵבָה.

קֻבָּה *h. f.* 1. Wölbung, Kuppel; 2. Bordell; 3. Zelt.

קבה *h. Pi.* mit Holzkappe versehen (ein amputiertes Bein).

קִבּוּל *h. m.* 1. Annehmen, Aufnehmen; 2. Auffangen. בֵּית קִבּוּל Behälter. בֵּית קִבּוּל הַקֶּלַע die Pfanne der Schleuder.

קִבּוּלָא *a. m.* dass.

קִבּוּלֶת *h. f.* Übernahme.

קְבוּסֵי s. קְפוּסֵי.

קִבּוּץ *h. m.* 1. Versammeln; 2. Angesammeltes.

קִבּוּרָא *a. m.* 1. Knäuel; 2. Blütenknäuel der Palme; 3. s. קִיבָּר.

קְבוּרָה *h. f.* Begräbnis.

קָבוֹרָאָה *a. m.* Totengräber.

קִבּוֹרֶת *h. f.* Erhöhung am Oberarm (Biceps).

קְבוּרְתָא (Gn 35, 20) *a. f.* Begräbnis.

קוּבְטִיּוֹת *gr. f. pl.* (κοπτή) gewürzte Klöße.

קוּבִיטוֹן, קוּבִיטִין *gr. m.* (ἀκκούβιτον) Sopha.

קְבוּטִין *gr. m.* (κιβώτιον) Kasten.

קְבוּטַל, קְבוּטַר männl. Personenname (*Capitolius*?).

קוּבְטָרָא *gr. m.* (κιβωτάριος) Kistenmacher.

קוּבְטֵירָה *x. f.* Geflecht, Seil.

קַבְיָא *a. m.* ein Hohlgefäß.

קוּבְיָא *gr. f.* (κυβεία) Würfelspiel.

קוביה (jSabb 10b) ein ungewöhnliches Webegerät.

קֳבֵיל (Gn 28, 17) *a.* vor, gegenüber. לָקֳבֵיל Ex 28, 27, *c. s.* לְקִבְלָךְ Gn 33, 12, כָּל קֳבֵיל (l. כִּלְקֳבֵיל), עַל קֳבֵיל Ex 25, 37 B., מִקֳּבֵיל Lv 5, 8 dass. *c. s.* כְּקִבְלֵיהּ Gn 2, 18 entsprechend. כָּל קֳבֵיל דְּ dementsprechend, wie.

קְבִילְתָא *a. f., c. s.* קְבִילְתֵיהּ Ex 22, 22 Klage, Anklage.

קוּבְיוּסְטוֹס *gr. m.* (κυβευτής) Würfelspieler.

קוּבְיוּסְטֵיסָא *gr. m.* dass.

קְבִיעָא *a. m.* Bestimmung, Festsetzung.

קְבִיעוּתָא *a. f.* dass.

קְבִיצָה *h. f.* Sammeln.

קבל I *h. Pi.* 1. empfangen, erhalten; 2. aufnehmen, annehmen; 3. auf sich nehmen. *Pu. pt.* beliebt. *Hi.* (auch mit פָּנִים) Höflichkeit erweisen, besuchen. *Hitp.* 1. angenommen werden; 2. aufgefangen werden; 3. empfangen.

קָבַל II *h.* klagen, anklagen.

קְבַל I *a.* (mit אַפִּין) höflich behandeln, besuchen. *Pa.* 1. *ipf.* יְקַבֵּיל Lv 20, 17 erhalten, empfangen; 2. aufnehmen; 3. *pf.* קַבֵּיל Gn 16, 11 annehmen, erhören; 4. *pf.* 2 *sg.* קַבֵּילְתָּא Gn 3, 17 gehorchen; 5. übernehmen. *Itpa. pf.* אִתְקַבַּל Dt 33, 21 aufgenommen werden, angenommen werden. *Istaf.* entgegenkommen.

קְבַל II *a., ipf.* יִקְבַּל Ex 22, 22 klagen, sich beklagen. *Pa.* dass.

קְבַל III *a., ipf.* יִקְבַּל Jes 13, 10 finster werden. *Aph. pt.* מַקְבֵּיל Am 5, 8 (MS מַקְבִּיל) verfinstern.

קֳבֵל *h.* gegenüber, widerspenstig.

קֳבֵל *a.* s. קֳבֵיל.

קַבְלָא (Gn 15, 17) *a. m., ind.* קְבַל Ex 10, 22 Dunkelheit, Finsternis.

קִבְלָא *a. m.* 1. *ind.* קְבַל Koh 5, 15 Auffassen; 2. Gegenmittel.

קַבָּלָה *h. f.* 1. Auffangen; 2. Empfangen; 3. Empfangenes, Überlieferung; 4. Propheten und Hagiographen; 5. (später) Geheimlehre, Mystik.

קַבָּלוּתָא *a. f.* Annahme.

קבלי l. קִבְלֵי.

קבולין, קבילין l. קִבְלִין.

קובליים (jJom 39d) l. קוּבְלְיָם.

קַבְּלָן *h. m.* 1. Übernehmer (einer Verpflichtung, eines Baus); 2. verpflichteter Wächter; 3. Hehler.

קַבְּלָנָא *a. m.* 1. Übernehmer (von Gütern); 2. Überlieferer.

קֳבְלָנָא *a. m.* Entgegennahme (Beantwortung).

קַבְּלָנוּת *h. f.* 1. Übernahme (einer Verpflichtung); 2. Annahme (einer Arbeit).

קַבֶּלֶת s. קַבּוֹלֶת.

קַבַּלְתָּא *a. f.*, *c.* קַבָּלַת Koh 5, 15 (MS קְבַל) Aufnehmen, Fassen.

קֶבְנָאָה *a. m.* Umwallung(?). Vgl. אֲקוּנְבָּאָה.

קבם *gr.* (vgl. κοτταβίζω) *Pa.* Erbrechen erregen.

קבסי l. קְפּוּסֵי.

קוּבֵּיסִין? (jTaan 68[a]) männl. Personenname.

קיבוסת. לו ק' (jSanh 30[b]) = לוקיבוסת l. לוגוקְלֶוְטֵס *gr. m.* (λογοκλέπτης) Plagiator.

קָבַע I *h.* festsetzen. *pt. pass.* קָבוּעַ 1. feststehend; 2. fest bestimmt; 3. am Ort haftend, bodenfest. *Ni.* 1. bestimmt werden; 2. festgesetzt werden. *Pi.* befestigen. *Pu. pt.* besetzt.

קָבַע II *h.* berauben.

קְבַע I *a.* 1. *ipf.* 2 *m. sg. c. s.* תִּבְקְעִנּוּן Dt 6, 9 befestigen; 2. festsetzen. *Pa. pt. pass. pl.* מְקַבְּעִין EstII 8, 15 besetzen. *Itpe.* eingesetzt werden.

קְבַע II *a.* berauben.

קֶבַע *h. m.* 1. Festsetzung; 2. Festgesetztes.

קִבְעָא s. קוּבְעָא.

קִבְעָא *a. m.* 1. Festsetzung; 2. Stellung, Platz.

קְבַעְתָּא *a. f.* dass.

קבץ *h. Pi.* sammeln. *Ni. Hitp.* versammelt sein.

קֶבֶץ *h. m.* Zusammenfügung.

קִיבָּר *gr. m.* (κιβαρός) 1. grobes Mehl; 2. daraus gebackenes Brot; 3. die schlechteste Qualität der Butter.

קָבַר *h.* 1. begraben; 2. verwahren. *Ni.* begraben werden. *Pi.* begraben.

קְבַר I *a.* 1. *pt. pass.* קְבִיר Dt 33, 21 begraben. *Pa.* 1. *pt. pl.* מְקַבְּרִין Nu 33, 4 begraben. *Itpe. pf.* 3 *sg. f.* אִתְקְבַרַת Gn 35, 8 begraben werden.

קְבַר II *a.* anschwellen.

קֶבֶר *h. m.*, *pl.* קְבָרִים, קְבָרוֹת 1. Grab, בֵּית הַקְּבָרוֹת Gräberplatz; 2. Uterus des Weibes.

קִבְרָא (Nu 19, 18) *a. m.* dass. בַּת קַבְרַיָא ein Vogel.

קַבְרִיאֵל, קַבְרְיָא Flußname.

קַבְרִין *h. m.* Name eines Vogels(?).

קֶבֶרְנֵיט 1. *gr. m.* (κυβερνήτης) Steuermann; 2. bSot 13[a] l. פַּלְטוּרִין(?).

קֶבֶרְנִיטָא *gr. m.* dass.

קֻבְּתָא (Nu 25, 8) *a. f.*, *pl.* קֻבֵּי 1. Gewölbe; 2. Bordell; 3. Zelt.

קְבוּתִין s. קְבוּטִין.

קָדַד *h.* schneiden, ausschneiden. *Pi.* 1. durchschneiden; 2. eindringen. *Ni.* ausgeschnitten sein.

קְדַד *a.* dass.

קִדָּה (Ex 27, 19) *h. f.* 1. Mutterzimt (*Laurus Cassia*); 2. ק' לְבָנָה Dornklee (*Calycotome villosa* Lmk) I. Löw.

קַדּוֹחָא *a. m.* Durchlöcherer (von Perlen).

קִדּוּמָא *a. m.* 1. Gn 25, 6 Osten; 2. *ind.* קִדּוּם Gn 41, 6 Ostwind; 3. Morgen.

קָדוֹשׁ (EstII 5, 1) *h. m.* heilig. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא Gottesbezeichnung.

קִדּוּשׁ *h. m.* 1. Heiligung. ק' הַשֵּׁם Heiligung Gottes durch Handlungen, die ihn ehren; 2. Benediktion zur Weihe eines Tages; 3. *pl.* קִדּוּשִׁין Trauung und davon Name eines Mischna-Traktats; 4. Ankündigung (von Neumond oder Jobeljahr); 5. priesterliche Waschung von Händen und Füßen; 6. Bereitung des Reinigungswassers (durch Einschütten der Asche von der roten Kuh).

קִדּוּשָׁא *a. m.* 1. Benediktion zur Weihe eines Tages; 2. Trauung; 2. *ind.* קִדּוּשׁ Ex 40, 30 priesterliche Waschung von Händen und Füßen; 4. Recitieren von Bibelstellen mit קדש.

קְדוּשָׁה s. קְדֻשָּׁה.

קָדַח I *h.* 1. sich entzünden. *Hi.* 1. anbrennen lassen; 2. הִקְדִּיחַ תַּבְשִׁילוֹ

(seine Speise anbrennen lassen) spöttischer Ausdruck für heidnisches Opfer; 3. verderben.

קָדַח II *h.* bohren, durchbohren. *Hi.* durchlöchern.

קְדַח I *a.* 1. sich entzünden; 2. aufsprossen.

קְדַח II *a.* bohren, durchbohren, durchlöchern. *Aph.* durchgraben.

קֶדַח *h. m.* Entzündung.

קִדְחָא *a. m.* dass.

קַדַּחְתָּא (Dt 28, 22) *a. f.* Fieber.

קְדְיָא (Lv 11, 17) *a. m.* eine Vogelart.

קְדִידָה *h. f.* Ausschneiden.

קְדִיחוּתָא, קְדִיחְתָּא *a. f.* Entzündung.

קָדִים *h. m.* Ostwind.

קְדִימָה *h. f.* Vorangehendes.

קודייקוס l. קִינִיקוֹס.

קְדֵירָה *h. f.* 1. Kochtopf; 2. Schädel.

קְדֵירְתָא s. קִדְרָא.

קַדִּישׁ *h. m.* (später) Name eines Gebets.

קַדִּישָׁא *a. m., ind.* קַדִּישׁ Lv 11, 44 heilig.

קְדָלָא *a. m., ind.* קְדָל Ex 23, 27 Nacken.

קְדָלָה *h. f.* dass.

קָדַם *h.* 1. vorangehen; 2. früher tun. *Pi.* zuvorkommen. *Hi.* 1. dass.; 2. im voraus tun. *Ho. pt.* 1. früher; 2. frühzeitig.

קְדַם *a.* (mit אַפִּין) besuchen. *Pa.* 1. *pf.* 3 *pl. c. s.* קַדְּמוּנִי 2 S 22, 6 (Soc 59 קְדְמוּנִי) entgegentreten. *inf. c.* לְקַדָּמוּת Ex 19, 17 entgegen; 2. vorangehen; 3. *ipf.* 2 *pl.* תְּקַדְּמוּן Gn 19, 2 (MS תַּקְדְּמוּן) früh tun. *Aph.* 1. *pf.* 3 *pl.* אַקְדִּימוּ Gn 26, 31 früh tun; 2. zuvorkommen; 3. aufsuchen.

קֶדֶם *h. m.* Vorzeit.

קודם (SchirR 6, 4) l. קְירוֹם.

קֳדָם (Gn 29, 26) *a.* 1. *c. s.* קֳדָמַי Gn 30, 30 vor; 2. Gn 3, 5 bei (wenn von Gott die Rede). מִן קֳדָם Gn 27, 30 von vor. לְקֳדָם Ex 24, 2 vor hin. קֳדָם דְּ Gn 13, 10 (MS קֳדָם *c. inf.*), מִן קֳדָם דְּ ehe. מִן קֳדָם דְּ Ex 19, 18 dementsprechend, dass.

קַדְמָא *a. m.* 1. *ind.* קְדָם Jes 23, 7 Vorzeit; 2. *pl.* קַדְמִין *a.* Gn 1, 1 Anfang, Vorzeit. מִלְּקַדְמִין Gn 3, 15 ehedem.; *b.* vorhergehende Zeit. מֵאֶתְמָלֵי וּמִדְּקַדְמוֹהִי Gn 31, 2 (MS קַמּוֹהִי) gestern und vorgestern; *c.* Ostseite. מִלְּקַדְמִין Gn 3, 24 östlich, später: Akzentzeichen.

קַדְמָאָה *a. m.* 1. Gn 25, 25, *ind.* קַדְמַאי Ex 12, 2 erster. *f. d.* בְּקַדְמֵיתָא Nu 10, 13 zuerst; 2. vorderer. *f. d.* בְּקַדְמֵיתָא Gn 11, 2 östlich; 3. *pl. d.* קַדְמָאֵי Lv 26, 45 (MS ohne Vokalisation) früherer. *f. d.* בְּקַדְמֵיתָא Gn 13, 4 ehemals.

קַדְמוֹנָאָה *a. m.* alt. *pl. d.* קַדְמוֹנָאֵי Gn 15, 19 eine Völkerschaft.

קַדְמוֹנִי *h. m.* 1. uranfänglich, vorzeitlich; 2. alt.

קַדְמוּת s. קְדָם.

קַדְמוּת (Gn 33, 2, Lv 5, 8) *a.* zuerst.

קַדְמוּתָא *a. f.* 1. erstes Mal; 2. früherer Zustand.

קַדְמְתָא *a. f.* 1. Morgen; 2. מִן קַדְמַת דְּנָא Koh 1, 9, מִלְּקַדְמַת דְּנָא Ez 38, 17 Soc 59 ehedem.

קִדָּן s. קִדָּה.

קדיקה l. לְקְדִיקָה, s. לֶקְטִיקָא.

קָדְקֹד *h. m.* 1. Scheitel (Oberteil des behaarten Kopfes); 2. höchste Stelle.

קָדְקְדָא *a. m.* dass.

קדר I *h. Hi.* sich verfinstern.

קָדַר II *h.* s. קָדַד.

קְדַר I *a.* finster werden. *pt. pass.* geschwärzt. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתְקַדַּרוּ Ct 1, 5 schwarz werden.

קְדַר II *a.* s. קְדַד.

קְדֵר *h. m.* 1. Kochtopf; 2. Unterleib.

קַדָּר *h. m.* Topfhändler.

קִדְרָא (Nu 11, 8) *a. m.* Kochtopf.

קְדֵרָה *h. f.* 1. Kochtopf; 2. Schädel.

קדריה. ק׳ פרסקיה (jKil 28ª) l. קְרִיוֹפֶּרְסְקָה.

קַדְרְיוּנְטַס *gr. m.* (κοδράντης) eine Münze (= 2 λεπτά).

קֵדָרִי *h. m.* Kedarener, Beduine.

קֶדְרִינוֹן *gr. m.* (κέδρινον) aus Zedernholz.

קֶדְרוֹס (Gn 6, 15) *gr. m.* (κέδρος) Zeder (Konifere).

קַדְרִיתָא (Ct 1, 6, MS קַדְרִתָא) *a. f.* schwarz.

קָדַשׁ *h.* heilig sein. *Pi.* 1. heiligen, weihen; 2. den Monat ankündigen; 3. trauen; 4. verheiraten; 5. verboten machen; 6. Hände und Füße waschen (v. d. Priestern); 7. das Reinigungswasser bereiten. *Pu. pt.* 1. getraut; 2. geweiht. *Hi.* weihen. *Ho. pt.* geweiht. *Hitp.* 1. geheiligt werden; 2. verboten werden.

קדש *a. Pa.* 1. *pf. c. s.* קַדְּשֵׁיהּ Ex 20, 11 heiligen, für heilig erklären, heilig halten; 2. trauen, eine Frau nehmen; 3. *pt. pl.* מְקַדְּשִׁין Ex 40, 30 Hände und Füße waschen (v. d. Priestern); 4. die Weihebenediktion sprechen; 5. den Monat ankündigen. *Aph. ipf.* יַקְדֵּישׁ Lv 27, 14 weihen. *Itpa.* 1. *ipf.* יִתְקַדַּשׁ Ex 29, 21 geheiligt werden; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִתְקַדְּשׁוּן Ex 19, 22 sich heiligen; 3. sich trauen lassen.

קָדֵשׁ *h. m.* 1. Unzüchtiger, Hierodule; 2. der Israelite, der eine Sklavin heiratet.

קְדֵשָׁה *h. f.* 1. Hure, Hierodule; 2. die Israelitin, die einen Sklaven heiratet.

קֹדֶשׁ *h. m.* 1. Heiligkeit. כְּתָבֵי הַקֹּדֶשׁ Hagiographen. לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ die hebräische Sprache; 2. Heiliges; 3. die Richtung des Tempels (in der Synagoge). קָדָשִׁים קַלִּים Heiliges niederen Grades. קֹדֶשׁ קָדָשִׁים Hochheiliges.

קֻדְשָׁא *a. m.* 1. Heiligkeit. לְבוּשֵׁי קֻדְשָׁא Ex 28, 2 heilige Kleider; 2. Heiligtum. קוֹדֶשׁ קֻדְשַׁיָּא Ex 26, 33 Allerheiligstes; 3. קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא Est II 5, 1 Gottesbezeichnung.

קְדָשָׁא *a. m.* 1. Gn 24, 22 Ohrring; 2. Name eines Fisches.

קְדֻשָּׁה *h. f.* 1. Heiligkeit; 2. Heiligung; 3. Name der dritten Benediktion des Achtzehngebets; 4. Weihebenediktion.

קֶדְשִׁין Ortsname.

קְדֻשְׁתָּא *a. f., c.* קְדוּשַׁת Lv 21, 9 Heiligkeit.

קְהָא I *a.* 1. *pf.* 3 *pl. f.* קְהָאָה 1 K 14, 4 (MS קַמָּה) stumpf werden; 2. erschlaffen; 3. Menstruum haben; 4. herb sein.

קהא (?) II *a. Aph.* versammeln.

קָהָה I *h.* 1. stumpf werden; 2. sich ekeln. *Pi.* verwerfen. *Hi.* stumpf machen. *Hitp.* stumpf werden.

קהה (?) II *h. Hitp.* sich vereinigen.

קֵהֶה *h. m.* 1. erschlafft; 2. dunkel.

קְהִיתָא (?) *a. f.* Versammlung.

קהל *h. Hi.* versammeln. *Hitp.* sich versammeln.

קָהָל *h. m.* Gemeinde.

קְהָלָא (Nu 20, 4) *a. m.* dass.

קְהִלָּה *h. f.* 1. dass.; 2. Versammlung.

קַהְרְמָנָא *pers. m.* Vorgesetzter.

קו (= קוּם). *ipf.* 3 *sg. f.* תֵּיקוּ (תִּקוּ) es bleibt stehen. 1 *pl.* נֵיקוּ (נִקוּ) wir stehen.

קַו *h. m.* Zone, Schicht.

קַוָּא, קוּנָא *a. m., pl.* קוּיִן Jes 59, 5 Faden.

קוא s. קיא.

קוא *a.* 1. *Aph.* versammeln; 2. s. קְהָא.

קַוָּאָה *a. m.* Fadenmacher, Spinner.

קוּבִיסִין s. unter קב׳.

קוֹבְעָא *a. m., pl.* כּוּבְעִין Ex 28, 40 Kopfbedeckung der Priester. S. כּוּבְעָא.

קוֹבְעַיָּא Ortsname.

קוֹבַעְתָּא *a. f.* Befestigung (?).

קוּד *h. m.* eine Holzschüssel.

קוּדָא *a. m.* dass.

קוֹדֶם *h.* ק׳ לְ vor. ק׳ שֶׁ ehe.

קוֹדֶשׁ s. קֹדֶשׁ.

קָוָה I *h.* sammeln. *Hi.* 1. dass.; 2. als Tauchbad benützen.

קוה II *h. Pi.* hoffen.

קוהא s. קִיוּהָא.

קִוּוּי I *h. m.* Ansammlung.

קִוּוּי II *h. m.* Hoffnung.

קווית männl. Personenname.
קְוְתָא *a. m., pl.* קְוְתִין Sac 1, 8 (MS קְחְתִין) eine Farbe von Pferden.
קְוְטָא *a. m.* Herde.
קוטב s. קֶטֶבִי.
קוטית *h. f.* ein Maß.
קוֹטֶן *h. m.* 1. Kindheit; 2. der Kleinste.
קול I *h. m., pl.* קולות 1. Stimme; 2. Schall. בַּת קול 1. Widerhall; 2. Gottesstimme.
קול II *h. m., pl.* קֳלִין Erleichterung.
קולן *h. m.* 1. lärmend; 2. Sänger.
קוֹלָא (Am 3, 5) *a. m.* Falle, Klappnetz.
קוֹלָב *h. m.* 1. Axt; 2. Haken.
קום *h.* aufstehen. *Pi.* קִיֵּם 1. bestätigen; 2. erfüllen. *Hitp.* 1. erhalten bleiben; 2. bestehen; 3. bestätigt werden, stehen; 4. sich erfüllen.
קום *a., pf.* קָם Ex 20, 18 stehen. *pt. pass.* קִים *a.* feststehend, gewiß; *b.* zukommend. מָה אֲנַן קָיְמִין wo stehen wir (was ist unser Fall)? אֶלָּא כִי נַן קָיְמִין sondern so stehen wir (dies ist unser Fall). 2. *pf.* קָם Gn 22, 3 aufstehen; 3. *ipf.* 3 *pl.* יְקוּמוּן Nu 30, 12 bestehen bleiben; 4. abgestanden werden. *Pa.* 1. *pf.* קַיֵּים Nu 30, 15 bestätigen; 2. Dt 32, 8 feststellen; 3. *inf.* קַיָּמָא Dt 8, 18 erfüllen; 4. *inf.* קַיָּמָא Gn 6, 19 erhalten; 5. *ipf.* 2 *sg.* תְּקַיֵּים Dt 6, 13 schwören; 6. *pf.* קַיֵּים Gn 50, 5 schwören lassen; 7. Gn 28, 30 geloben. *Aph.* 1. *pf.* אֲקֵים Ex 40, 18, אוקים aufstellen, hinstellen; 2. *ipf.* 1 *sg.* אֲקִים Dt 18, 18 einsetzen; 3. aufrechterhalten. *Pal. ipf.* 3 *pl.* יְקוֹמְמוּן Jes 61, 4 (MS יְקָמְמוּן) aufrichten. *Itpa.* 1. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְקַיַּם Gn 19, 20 erhalten bleiben, leben bleiben; 2. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְקַיַּם Gn 26, 28 bestätigt werden; 3. *pt.* מִתְקַיַּם Nu 23, 19 sich erfüllen. *Ittaph. pf.* אִתָּקַם Ex 40, 17, אִתּוּקַם aufgestellt werden.
קום *h. m.* Quark.
קוּמָא *a. m.* dass.
קוֹמָה *h. f.* 1. Statur; 2. Manneslänge.
קוֹמֶט *h. m.* 1. Falte, Runzel; 2. Pupille.
קוֹמָנִיתָא *a. f.* geschimmelter, eingetrockneter Gerstenbrei.
קוֹמֶץ *h. m.* 1. eine Hand voll; 2. was die an den Handteller gedrückten Mittelfinger erfassen.
קוֹמְתָא (Est II 1, 3) *a. f., ind.* קוֹמָא Jes 10, 33 Statur.
קוֹנָח, קוֹנָם, קוֹנֵס Entstellungen von קָרְבָּן.
קוֹנִיתָא *a. f.* ein Kraut.
קוֹנָמָא Entstellung von קָרְבָּן.
קוֹנֵן *h.* Totenklage anstimmen. *pt. f. pl.* מְקוֹנְנוֹת Klageweiber.
קוֹנְעָה *h. f.* Bezeichnung der Gattin (eigentl. ein Kleidungsstück der Frauen?).
קוֹס *h. m.* Becher.
קוֹסָא s. קַסְטָא.
קְוֵיסְטוֹר *gr. m.* (κυαίστωρ) Quaestor.
קוּסִי. ק׳ פרפיראן (EchR 2, 22) l. קוּפִיטְרַפִּיזִין.
קוֹסֵם *h. m.* Wahrsager.
קְוָסָרָא *gr. m.* (καυσάριος) gebrechlich.
קוֹמֶת *h. f.* Wölbung (?).
קוֹעָא *a. m.* Kehle.
קוֹעָאָה *a. m., pl. d.* קוֹעָאֵי Ez 23, 23 eine Völkerschaft.
קועד. *ipf.* 3 *pl.* נקועדון (Spr 10, 30) l. נֶעֶמְרוּן, s. עֲמַר.
קוף I Buchstabenname.
קוף II *h. m.* 1. Affe; 2. Beiname einer Person. S. קַיָּף.
קוֹפָא *a. m., pl.* קוֹפִין 1 K 10, 22 dass.
קוֹפָא I *a. m.* 1. Stange; 2. Weinstock (auf Stangen?); 3. s. כִּפָּה.
קוֹפָא *a. m.* Nadelöhr.
קוֹפָאָה *a. m.* Weinstock. בֵּית קוֹפָאֵי 1. Ortsname; 2. Familienname.
קוֹפָה I (קִפָּה?) *h. f.* Bodensatz, Geronnenes.
קוֹפָּה II s. קֻפָּה.
קוֹפִיא (bBabB 73[a]) s. אֲקַנְבָּאוֹת.
קוֹפְתָא s. קִפְתָא.

קוּפִּינָא *a. m.* die Stielöffnung des Hackeneisens.

קוץ *h.* abschneiden.

קוץ I *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* קָצוּ Nu 13, 23 abschneiden; 2. bestimmen. *Pa.* abziehen.

קוץ II *a.*, *ipf.* 2 *pl.* תְּקוּצוּן Lv 26, 15 Überdruß haben.

קוץ *h. m.* 1. Dorn; 2. Fadenende; 3. Stückchen; 4. Häkchen.

קָוַץ *h.*, *pt. pass.* קָווּץ stachlig. *Pi.* קִוֵּץ Dornen entfernen. *Hitp.* von Dornen gereinigt werden.

קַוָּץ *h. m.* vollhaarig.

קוֹצָה I *h. f.* Häkchen.

קוֹצָה II *h. f.* eine Saflorart (I. Löw).

קְוֻצּוֹת *h. f. pl.* Locken.

קוֹצָם s. קוֹצָה II.

קוּק *h. m.* Pelikan.

קוּקוּ Quaken.

קוּקְיָא *a. m.* eine Vogelart (Kuckuck?).

קֻוקְיָא *a. m.* Blöker, Schaf.

קַוְקִין *gr. m.* (καυκίον) Schale, Pfanne.

קוּקְיָנָא *a. m.* Wurm.

קוּקִיתָא *a. f.* eine Vogelart (dem Kuckuck verwandt).

קוּקֶלְתָּא s. קִיקֶלְתָּא.

קוּקְנָא *a. m.* Wurm.

קוּקְנִיתָא *a. f.* Flasche, Krug.

קוּר *a.* kühlen.

קוֹר I *h. m.* Palmkohl (Gipfeltrieb der Palme).

קוֹר II *h. m.* Kälte.

קוֹרָא I *a. m.* Palmkohl.

קוֹרָא II (Gn 8, 22) *a. m.* Kälte.

קוֹרֵא *h. m.* 1. Steinhuhn; 2. Türklopfer (?).

קוֹרְאָה (1 S 26, 20, MS קוֹרָאָה) *a. m.* Steinhuhn.

קוֹרָה I *h. f.* Abkühlung. קוֹרַת רוּחַ Erquickung.

קוֹרָה II *h. f.* 1. Balken, Gebälk; 2. Preßbalken; 3. קוֹרַת הַחִצִּים Zielscheibe.

קוֹרֶט *h. m.* 1. Tropfenförmiges; 2. Stückchen.

קוֹרְיָה *h. f.* Balken.

קוֹרִין (jPes 33[a]) *h. m. pl.* Preßbalken(?).

קוֹרָנִית *h. f.* Thymian (*Thymus capitatus*).

קוֹרָנִיתָא *a. f.* dass.

קוֹשְׁטְ *h. m.* Kostwurz (*Costus speciosus*).

קוֹשִׁי *h. m.* 1. Anstrengung, Mühe; 2. Verhärtung.

קָזָא *a. m.* Baumwollenkern.

קְזִדוֹר *gr. m.* (κυαίστωρ) Quaestor.

קזז *a. Pa.* abrechnen.

קְזָזָה *h. m.* Krume, Stückchen.

קַזַּי *h. m.* Abrechner.

קוֹזְמִין *gr. m.* (κόσμιον) Schmucksache.

קוֹזְמִיקוֹן *gr. m.* (κοσμικόν) die Welt betreffend.

קוֹזְמוֹקְרָטוֹר *gr. m.* (κοσμοκράτωρ) Weltherrscher.

קוֹזְמָרִין *gr. m.* (κοσμάριον) Schmuck.

קְזַקְזְתָּא *a. f.* Schröpfkopf.

קַחְתָא *a. m.*, *pl.* קַחְתִּין Sac 1, 9 eine Farbe von Pferden. S. קְוָתָא.

קַטָּא I *a. m.* Katze (?).

קַטָּא II *a. m.* Stück.

קְטָא I *a.* gewinnen.

קְטָא II *a.* abreißen.

קֶטֶב Name eines Dämons (Verderben).

קִטְבָּא dass.

קַטָאבָא *gr. tr.* (κατάβα) steige hinab.

קְטְבִּי *h. m.* eine Art Olivenpresse.

קָטַבְלֵיטוֹן *gr. m.* (καταβλητόν) Schuldzahlung.

קָטָבוֹלָא, קָטָבוּלְיָא *gr. f.* (καταβολή) Polster.

קָטֵיגוֹר *gr. m.* (κατήγωρ) Ankläger.

קָטֵיגוֹרָא *gr. m.* dass.

קָטֵיגוֹרְיָא *gr. f.* (κατηγορία) Anklage.

קָטָדִיקִי *gr. f.* (καταδίκη) Verurteilung, Bestrafung.

קָטָאדִיקוֹס *gr. m.* (κατάδικος) 1. Verurteilter; 2. (BemR 9) 1. קָטָלִיקוֹס, s. קָתָלִיקוֹס.

קָטָה *h.* abhacken.

קִיטָה *gr. f.* (κοίτη), *pl.* קָטִיּוֹת 1. Lager; 2. Teppich.

קִטָּה *h. f.* Spalt.

קְטוֹלָא *a. m., ind.* קְטוֹל Jes 22, 5 Töten.
קָטוֹלָא (Nu 35, 16) *a. m.* Mörder.
קְטוֹלָא *a. m.* 1. *ind.* קְטוֹל Gn 49, 6 Mord; 2. Tötung, Tod.
קְטוּנְתָּא Beiname eines Mannes.
קָטוֹעָא *a. m.* Holzhacker.
קִטּוּף *h. m.* 1. Abpflücken; 2. Abreißen.
קְטוּפָא *a. m., c.* קְטוּף Ct 2, 12 Wegraffung.
קָטוֹפָא *a. m., pl.* קָטוֹפִין Ob 5 Winzer.
קְטוּפָא *a. m.* abgepflückte Traube.
קְטוֹר (Est II 1, 3) Ortsname.
קְטוֹרָא *a. m.* 1. Knoten; 2. Gurt.
קְטוּרָה weibl. Personenname.
קַטּוּתָא s. קַטִּיתָא.
קְטִיזְמָה *gr. m.* (κτίσμα) Werk.
קוֹטִיזְמֵי *gr. f.* (καταζημία) Schaden.
קטט *h. Pilp.* קִטְקֵט dünnschlagen.
קְטַט I *a.* zanken. *Itpo. pf.* 3 *pl.* אִתְקוֹטַטוּ Thr 4, 15 (MS נְצוֹ) dass.
קטט II *a. Pa.* kleinmachen.
קְטָטָה *h. f.* Zank, Streit.
קִיטֵּי s. קִיטָּה.
קַטְיָא *a. m. pl.* Gurke (*Cucumis Chate, C. sativus*).
קְטִילְתָּא *a. f., c.* קְטִילַת Ru 1, 17 (Lücke im MS) Tötung.
קַטִּינָא *a. m.* 1. klein, kurz; 2. mager; 3. männl. Personenname.
קְטִינוּתָא *a. f.* Jugendzeit.
קְטִיפָא *a. m.* abgepflückte Traube.
קְטִיפָה *h. f.* 1. Abpflücken; 2. Überwurf.
קַטִּיתָא *a. f.* Kloben.
קְטַל *a.* 1. *inf.* מִקְטַל Nu 35, 30 töten; 2. abhauen. *Pa. inf.* קַטָּלָא Ex 17, 3 töten, morden. *Itpe. inf.* אִתְקְטָלָא Ex 21, 15 getötet werden.
קִטְלָא (Lv 20, 9) *a. m.* Tötung, Todesstrafe.
קָטֶלָה, קָטֶלָא *gr. f.* (κατέλλα) Halskette.
קָטָלִיזָא *gr. m.* (κατάλυσις) Herberge, Chan.
קָטָלִזוֹן *gr. m.* (κατάλυσις) Einzelverkauf.
קטליאקי (Tos Kel Bm VIII 3) *gr. f.* (λεκτίκιον?) Sofa (?).

קָטָלִית *gr. f.* (κοτύλη) Hüftgelenk.
קָטָלֶפְטָא *gr.* (κατὰ λεπτά) im Détail.
קָטָלִיקוֹס s. קָתָלִיקוֹס.
קָטַם I *h.* abrupfen. *Ni.* abgerupft werden.
קָטַם II *h.* mit Asche verdecken.
קְטַם I *a.* abrupfen.
קְטַם II *a.* zu Asche werden.
קִטְמָא *a. m.* 1. Lv 1, 16 Asche; 2. *pl.* קטמי DtJII 25, 11 l. קִטְנוֹי, s. קִטְנָא.
קִטְמָיוֹת *h. f. pl.* Asche.
קטמום (jTaan 69[a]) l. הטמום, s. טִימוּס.
קִטְמָנָא *a. m., pl.* קִטְמָנִין Sac 6, 3 aschfarben.
קטן *h. Pi.* klein machen; *Hi.* 1. dass.; 2. klein werden.
קָטָן *h. m., f.* קְטַנָּה, *pl.* קְטַנִּים 1. klein; 2. Kind; 3. unmündig (vor der Pubertät) (Knabe bis nach vollendetem 13. Jahr, Mädchen bis nach vollend. 12. Jahr); 4. *pl.* קְטַנִּים das kleine Bedürfnis (Harnlassen); 5. der Ort desselben.
קִיטוֹן *gr. m.* (κοιτών), *pl.* קִיטוֹנִיוֹת 1. Schlafzimmer; 2. Kammer.
קְטוּנָא (Ct 3, 4) *gr. m., ind.* קִיטוֹן Est II 2, 8 dass.
קִטְנָא *a. m.* 1. das schwächere Ende; 2. Schweif; 3. בֵּית קִטְנִין Schamglied.
קַטְנוּת *h. f.* 1. Kleinheit; 2. Jugend; 3. Kleingläubigkeit.
קַטְנוּתָא *a. f.* Jugend.
קְטַנְטִין *gr. m.* (κτάντης) Mörder.
קִטְנִים *h. m. pl.* eine Art Hülsenfrucht.
קִטְנִין *a. m. pl.* Hülsenfrüchte.
קִטְנִית *h. f., pl.* קִטְנִיּוֹת Hülsenfrucht.
קְטִיסִין l. פְּטִיסִין *gr. m. pl.* (πότης) Säufer.
קְטִסְפָאָה *a. m.* aus Ktesiphon.
קְטִסְפוֹן *gr.* Ortsname (Κτησιφῶν).
קָטַע *h.* abhauen. *Pu. pt.* verstümmelt, verkürzt.
קְטַע (Thr 1, 10 Ven. 1517) *a.* 1. dass.; 2. verkürzen. *Itpe. ipf.* 3 *pl.* יִתְקַטְעוּן Koh 8, 13 (Ven. 1517 אִתְקְטַעִין) verkürzt werden.

קְטֵעַ *h. m.* Verstümmelter (ohne Fuß oder Hand).

קֶטַע *h. m.* 1. Stück; 2. Abteilung.

קִטְעָא *a. m.* Schnitt.

קַטָּעָא *a. m.* Holzhacker.

קָטַף *h. pt., pass.* kurz abgerissen. *Ni.* 1. kurz abgerissen werden; 2. zucken (von der Flamme). *Pi.* 1. pflücken; 2. abreißen; 3. um sich greifen (v. Feuer). *Pu. pt.* seiner Fähigkeit beraubt.

קְטַף *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּקְטוֹף Lv 25, 5 pflücken; 2. hinwegreißen. *pt. pass.* seiner Fähigkeit beraubt. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* אִתְקְטִיפַת Jer 48, 25 hinweggerafft werden; 2. hinweggerissen werden.

קָטָף *h. m.* 1. Balsam; 2. Balsambaum.

קַטְפָא *a. m., ind.* קְטַף Gn 37, 25 dass.

קִטָּפָא (Lv 26, 5) *a. m.* Weinlese.

קַטַפְרֵים *gr. m.* (καταφερής) abschüssig.

קַטַפְרָס *gr. f. pl.* (καταφοράς) Schläge.

קַטַפְרַקְטוֹס *gr. m.* (καταφρακτός) bepanzert.

קְטֵיקְטוֹן (VajR 15) *gr. m.* (κτηκτιό) Schwindsucht.

קָטַר *h.* 1. dampfen, duften; 2. *pt. pass.* קָטוּר dampfend (von unbedachtem Raum). *Pi. Hi.* räuchern.

קטר I *a. Aph. ipf.* יַקְטַר Ex 30, 7 als Dampf aufsteigen lassen.

קְטַר II *a., pf.* 3 *sg. f.* קְטַרַת Gn 38, 28 binden, knüpfen. *Pa.* 1. *pt. pl. f.* מְקַטְּרָן Ez 46, 22 verbinden; 2. *pt. pass.* מְקַטַּר geronnen (von gesäuerter Milch).

קִטְרָא I *a. m.* 1. Rauch; 2. Nebel.

קִטְרָא II *a. m.* 1. *pl. c.* קִטְרֵי Jes 7, 18, Verband; 2. *pl. c.* קִטְרֵי Est II 6, 10 Gelenk; 3. Verknüpfung, Verknotung; 4. Knoten.

קַטְרֵב *h. m.* Riemen oder Holz zum Verschluß der Jochhaken.

קַטְרְבָא *a. m.* dass.

קִטְרֵג *gr.* (κατηγορέω) anklagen. *Pass.* angeklagt werden.

קַטְרֵג *gr.* dass.

קטריגון (Midr. Teh 17, 3) l. קַטָּדִיקִי.

קִטְרוֹן I Ortsname.

קִטְרוֹן II *h. m.* eine Art Walnuß.

קטריטון s. קְטֵיקְטוֹן.

קִטְרָטוֹן *gr. m.* (κιτρᾶτον) ein Ethrogpräparat.

קִטְרוֹן *gr. m.* (κεντυρίων) Hauptmann.

קטורין. l. כל ק׳ l. כַּלְּקְטוֹרִין.

קַטָרַקְטוֹן *gr. m.* (καταῤῥάκτης) Falltüre.

קטריקי l. קַטָּדִיקִי.

קְטֻרְתָּא (Lv 16, 13, MS קְטוֹרְתָּא) *a. f.*, *c.* קְטוֹרֶת Ex 30, 1 Räucherwerk.

קיא *h. Hi.* הֵקִיא speien.

קֵיבָה *h. f.* 1. der Labmagen der Wiederkäuer; 2. Stück davon zur Käsung der Milch; 3. der Magen des Menschen.

קֵיבְתָא (Dt 18, 3) *a. f.* dass.

קֵידָא (Am 6, 10) l. mit MS יְקֵידָא.

קִידָה *h. f.* Prosternation.

קִיהָה *h. f.* Schleife.

קיוהא *a. m.* Sauergewordenes. ק׳ דְּחַמְרָא Weinkahm.

קִיּוּם *h. m.* 1. Erhaltung; 2. Bestätigung.

קִיּוּמָא *a. m.* 1. Erhaltung; 2. Bestätigung; 3. *ind.* קְיוּם Nu 30, 11 Gelübde; 4. *ind.* קְיוּם Lv 5, 4 Eid.

קְיוּמְתָא *a. f.* 1. *c.* קְיוּמַת Nu 30, 14 Schwur.

קִיחָה *h. f.* 1. Gebrauch von קח; 2. s. קִיהָה.

קֵיטָא (Gn 8, 22), קַיְטָא *a. m.* Sommer.

קייטא 1. Tos Sanh V 1 l. קְטָא, s. קְטָא II; 2. jTaan 69ª l. קְטָא, s. קְטָא I (?); 3. Neg XI 7 l. קִיטָא, s. קִיטָה.

קַיָּטָא *a. m.* Feigenpflücker.

קִילָא *a. m.* leicht.

קִילוֹנִי *h. m.* Rufer.

קַיָּם *h. m.* 1. beständig; 2. lebend; 3. gültig.

קַיָּמָא *a. m., ind.* קַיָּם Dt 32, 40 1. bestehend, beständig; 2. *pl.* קַיָּמִין Dt 9, 4

lebend. קַיָּם אֲנָא Nu 14, 28 so wahr ich lebe.

קְיָמָא *a. m.* 1. *ind.* קְיָם Gn 9, 13 Abkommen, Vertrag; 2. *ind.* קְיָם Nu 30, 3 Eid; 3. *ind.* קְיָם Gn 28, 20 Gelübde; 4. *pl. d.* קְיָמַיָּא Ex 18, 16 Satzung; 5. *pl. c. s.* קְיָמוֹהִי Dt 28, 54 Bund; 6. normale Zeit. בֶּן קְיָמָא (in hebr. Zusammenhang) völlig ausgetragenes (nach 9 Monaten) geborenes Kind.

קִימָה *h. f.* 1. Aufstehen; 2. Aufstellen.

קין s. קוֹנֵן.

קיין (bBech 44[b]) l. קִיק.

קֵינָאָה (Ri 17, 4) *a. m.* Metallarbeiter, Schmied.

קִינָה *h. f.* Klagelied.

קֵינִי Ortsname.

קֵינִי s. קֵינָאָה.

קיינך (jSanh 27[b]) absichtliche Veränderung v. קְנָיָךְ, s. קְנָיָא.

קֵיסָא *a. m., pl.* קֵיסִין Koh 12, 9 Ven. 1517 1. Holz; 2. Baum; 3. Holzstück.

קייסטור l. קְוִיסְטוֹר.

קֵיסִינָאָה *a. m.* hölzern.

קֵיסָם *h. m.* 1. Splitter, Span; 2. Ortsname.

קֵיסָמָא *a. m.* Span.

קֵיסָמִית *h. f.* dass.

קֵיףְ Beiname einer Person (Wahrsager?).

קִיפָּה (קִפָּה) *h. f.* Bodensatz. S. קוּפָּה.

קיץ *h. Pi.* 1. den Sommer zubringen lassen; 2. als Nachkost (für den Altar) verwenden. *Hi.* wecken.

קַיִץ *h. m.* 1. Sommer; 2. Sommerfruchtlese; 3. Sommerfrucht; 4. Nachkost für den Altar (Opfer in der Zeit, in welcher Pflichtopfer fehlen).

קַיָּץ *h. m.* Feigenpflücker.

קְיָצָא *h. f.* mit Sommerfrucht versehen.

קִיצָה s. קְצָה.

קֵיצוֹן *h. m.* sommerlich.

קיצותא s. קְצוּתָא.

קִיק I *h. m.* Pelikan.

קִיק II *h. m.* mit langen Hoden.

קִיק III *h. m.* Ricinus (*Ricinus communis*).

קִיקָיוֹן (Jon 4, 6) *h. m.* dass.

קִיקַלְתָּא (Jer 19, 7, MS קִלְקַלְתָּא) *a. f.* Mist, Kot.

קִיר *h. m.* Rand.

קַיָּרָא *a. m.* Pechhändler.

קֵירוּב *h. m.* 1. Nähe; 2. Berührung; 3. Freundlichkeit.

קֵירוּד *h. m.* Striegeln.

קֵירוּי *h. m.* Gebälk, Bedachung.

קִישׁ (קַשׁ, schallnachahmend) vom Klirren einer Münze.

קִישָׁן (קַשָּׁן?) mit zusammenschlagenden Knöcheln oder Knien.

קִכְלֵי *gr. f.* (κίχλη) Drossel.

קַל *h. m.* 1. leicht. *f.* קַלָּה der leichtere Fall. קַל וָחוֹמֶר Schluß *a minori ad majus*; 2. verdaulich; 3. gering; 4. nachlässig behandelt; 5. rasch.

קַלָא *a. m.* Erdscholle.

קָלָא *a. m., c.* קָל Gn 3, 8 1. Stimme; 2. Schall. בְּרַת קָלָא Hall (göttliche Stimme); 3. neueste Nachricht (was man redet).

קְלָא *a. m.* Erleichterung.

קולא 1. VajR 15 l. קוּרָא; 2. VajR 37 l. קוֹלָב.

קילא, קֶלָא (קֶלָּא) *gr. f.* (κέλλα), *pl.* קֶלִּין Zelle.

קֹלָא *gr. m.* (κόλλα) Leim.

קלא. ק׳ פנדר (BerR 50) l. קְלָאפַּנְדַּר.

קְלָא I *a., pt. pl.* קָלַן Nu 21, 6 sengen, verbrennen.

קְלָא II *a., ipf.* יִקְלֵי Dt 25, 3 (MS יֵיקַל) verächtlich werden. *Aph. ipf.* יַקְלֵי Dt 27, 16 verächtlich machen.

קַלָּא *h. m.* Röster (von Ähren).

קַלְאִילָן *x. m.* Indigo (I. Löw).

קוֹלָב *gr. m.* (κολόβιον) eine Art Unterkleid.

קַלְבָּא *a. m.* Axt. S. כַּלְבָּא.

קַלְבָּא *a. m.* eine Art Harz.

קוֹלְבוֹן *gr. m.* (κόλλυβον), *pl.* קוֹלְבוֹנוֹת Aufgeld, Agio.

קוֹלְבוֹן, קוֹלְבָן *gr. m.* (κολοβός) verstümmelt.

קְלַבִּנְטָרִין *gr. m.* (κραββατάριον) Ruhepolster.

קְלָבוֹס (?) *gr. m.* (κολόβιον) eine Art Unterkleid. S. קוֹלָב.

קלבסים (PethEch Ar.) l. קְלֵרְסִים, s. קְלֵירוֹס.

קְלֵיבוֹסֶת *gr. f.* (κωλήπιον ὀστέον) Hüftbein (Beckenschaufel).

קְלֵיבְסְתָּא *gr. f.* dass.

קְלוּבְקָרִין *gr. m.* (κερβικάριον) Polster.

קְלַבְרִיָּא *gr.* Name einer Landschaft (Καλαβρία).

קַלְגַּם *gr. m.* (καλιγᾶτος) gemeiner Soldat.

קְלַגְרִיפוֹן *gr. m.* (κρεαγρεῖφνα, vgl. κρέαγρα) ein Eisen mit Löffel an dem einen Ende, mit Gabel am anderen (zum Gebrauch am Backofen).

קלד *gr. Itpa.* (vgl. κλείς) eingeschlossen werden.

קלידיקוס (Mech Ex 17, 14) l. קְלֵיַרְכּוֹס, s. כְּלֵיַרְכִּין.

קָלָה I *h.* sich verunreinigen. *Pi.* dass.

קָלָה II *h.* verbrennen.

קַלָּה männl. Personenname.

קַלָּה *h. f.* leicht.

קְלֵוֹון *gr. tr.* (κελεύων) befehlend.

קִלּוּחַ *h. m.* 1. Ausströmung; 2. Strahl.

קִלּוּחָא *a. m.* dass.

קוֹלְוַיָּא (Ez 27, 17) l. קוֹלְוָיָא *gr. m.* (κόλβια, κόλλυβα) Näschereien.

קְלוּמִית l. קְרוּמִית.

קָלוֹן *h. m.* 1. Schande; 2. Unzucht; 3. Bordell.

קְלוֹנִית *h. f.* Bordell.

קִלּוֹס *gr. m.* (vgl. καλῶς) 1. Loben, Preisen; 2. Tanzen.

קִלּוּסָא *gr. m.* dass.

קְלֶוְסִים *gr. f.* (κέλευσις) Befehl.

קְלוּעַ (1 K 14, 3) l. mit MS זְלוּעַ, s. זְלוּעָא.

קִלּוּף *h. m.* Abgeschältes, Rinde.

קִלּוּפָא *a. m., c.* קִלּוּף Gn 30, 37 Abschälen.

קַלּוּת *h. f.* ק׳ ראש Leichtsinn.

קְלוּתָא *a. f.* Geringschätzung.

קלותא l. קַלְהָא.

קָלַח *h.* 1. sich ergießen; 2. gießen. *Pi.* 1. gießen, ergießen; 2. sich ergießen, herbeiströmen.

קלח *a. Pa.* abwerfen.

קֶלַח *h. m.* 1. Strahl; 2. *pl.* קְלָחִים, קְלָחוֹת Stengel (eines Krauts).

קַלְחָא *a. m.* Stengel (eines Krauts).

קאלוחסין (SchemR 43) l. קָאלִפְרָסִין *gr.* (καλὴ πρᾶσις) Verkauf unter Garantie.

קַלַּחַת *h. f.* Kessel.

קָלַט *h.* 1. aufnehmen, einziehen. *pt. pass.* קָלוּט *a.* ungespalten (von Klauen, Händen). *b.* zeugungsunfähig; 2. auffangen; 3. (einen Mörder) in die Freistatt aufnehmen; 4. angehen, anwachsen (vom Pfropfreis). *Pu.* aufgefangen werden.

קְלַט *a.* 1. aufnehmen; 2. einziehen; 3. in die Freistatt aufnehmen. *Itpe.* eingesaugt werden.

קִלְטָא *a. m.* Annahme.

קְלֵיטִים, קולוטוס *gr. m.* (κηλήτης) mit Hodenbruch behaftet.

קלטור s. קַרְטוֹר.

קְלֵטִירָה (jMeg 73[d]) *gr. m.* (κλιντήρ) Lehnsitz.

קַלֵּי *a.* 1. ein wenig; 2. קַלֵּי קַלֵּי langsam.

קָלִי *h. m.* 1. Rösten; 2. *pl.* קְלָיוֹת geröstete Getreidekörner.

קַלְיָא I (2 S 17, 28) *a. m., c.* קָלִי Lv 23, 14 geröstete Getreidekörner.

קַלְיָא, קְלָיָא II *a. m.* 1. vegetabilisches Laugensalz (Alkali); 2. Salzpflanze.

קַלְיָא III (Nu 21, 8) *a. m.* giftige Otter.

קְלֵיאוֹפַּטְרָא *gr.* weibl. Personenname (Κλεοπάτρα).

קְלִיט *h. m.* Eingesogenes, Verschlungenes.

קְלִיל *a.* 1. ein wenig; 2. Jo 4, 4 in kurzer Zeit. קְלִיל קְלִיל allmählich.

קְלִילָא *a. m.* 1. leicht; 2. *ind. f.* קְלִילָא Jer 2, 23 rasch; 3. *ind.* קְלִיל Nu 21, 5 gering.

קְלִילוּתָא *a. f.* 1. Wenigkeit; 2. *ind.* קְלִילוּ Sac 5, 7 Leichtigkeit, Schnelligkeit.

קְלִין *x. m.* Schildkrötenschale (?).

קוֹלְיָס I *gr. m.* (κολιός) Grünspecht.

קוֹלְיָס II *gr. m.* (κολίας) Netzmakrele (*Scomber colias*).

קְלִיעָה *h. f.* Geflecht.

קְלִיעֲתָא *a. f.* 1. dass.; 2. *pl.* קְלִיעָן 1K 6, 29 (Ausg. Ven. 1517 קְלִיעָן) Verzierung (Skulptur).

קְלִיפָא *a. m.* 1. Schale; 2. Grind, Schorf.

קְלִיפָה *h. f.* 1. Abschälen; 2. *pl.* קְלִיפִין Schale, Haut; 3. Schuppe.

קְלִית *h. f.* Krug.

קוֹלִית *gr. f.* (κωλῆ) Oberschenkelknochen.

קָלַל *h.* קַלֵּנִי, קְלֵינִי? es ist mir leicht (euphemist. für: es ist mir schwer). *Pi.* fluchen. *Hi.* 1. leicht machen; 2. הֵיקַל ראשו leichtfertig sein. *Hitp.* verflucht werden. *Pilp.* קִלְקֵל verderben. *Hitpalp.* 1. verdorben werden; 2. sich verunreinigen.

קְלַל *a.* 1. *pf.* 1 *sg.* קַלִּית Gn 16, 5, *ipf.* יֵיקַל Dt 25, 3 gering sein; 2. *pf.* 3 *pl.* קַלּוֹ Gn 8, 8 abnehmen. *Pa.* 1. erleichtern; 2. eilen. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תַּקִּיל Ex 22, 27 (MS תְּקִיל) geringschätzen, schmähen; 2. *ipf.* 3 *pl.* יֵיקְלוּן Ex 18, 22 erleichtern. *Itpe. pf.* אִתְּקַל Thr 1, 14 (MS אִתַּקְלִי *Ittaph.* v. קְלָא) verringert werden. *Palp.* 1. *pt.* מְקַלְקֵיל Ex 23, 8 verderben; 2. verunreinigen. *Itpalp. pf.* 3 *sg. f.* אִתְקַלְקַלַת Jer 49, 7 verdorben werden.

קולל l. קוֹלָר.

קְלָל *h. m.* Krug.

קְלָלָא *a. m.* dass.

קְלָלָה *h. f.* Fluch.

קְלַם *a.* abschneiden.

קולום l. קוֹלוֹם.

קולמוז s. קוּלְמוֹס.

קוּלְמַוְמְסַיָא (Jes 3, 20) *gr. m. pl.* (καλαμίς?) eine Putzsache der Frauen.

קַלְמִין *gr. m.* (καλάμιον) Rohr.

קאלמין (BerR 50) l. קְלָמִין *gr. m.* (χλαμύδιον) Amtsmantel.

קַלַמַנְמָרִין *gr. m.* (κραββατάριον) Ruhebett.

קוּלְמוֹס *gr. m.* (κάλαμος) 1. Rohr; 2. Schreibrohr, Feder.

קוּלְמוֹסָא *gr. m., ind.* קַלְמַס Ri 5, 14 dass.

קַלְמָרִין *gr. m.* (καλαμάριον) Schreibzeug.

קַלְמְתָא (Ex 8, 12) *a. f., pl.* קַלְמִין Läuse.

קָלוֹן *gr. m.* (καλόν) schön.

קולון. אַבָּא ק׳ männl. Personenname.

קִילוֹן *gr. m.* (κήλων) eine Schöpfvorrichtung.

קְלָנָא *a. m.* 1. Dt 22, 1 Schändlichkeit, Schande; 2. *c. s.* קְלָנַהּ Lv 20, 18 Scham, Blöße.

קְלַנְבוֹ Ortsname.

קְלֶנְדָא, קְלֶנְדָּס *gr. m.* (Καλάνδαι) Kalenden.

קְלָנְיָא *gr. f.* (κολωνία) 1. Kolonie; 2. frei (?).

קְלָנִין, קְלָאנִין *gr. m. pl.* 1. (vgl. κολωνία) Scharen, Haufen(?); 2. s. קוֹלָן.

קְלָנִיתָא *a. f.* eine Vogelart.

קְלוֹנִימוֹס *gr.* männl. Personenname (Καλώνυμος).

קַלֵּינִנְפֵּי (falsch קלונינפי) *gr. f.* (καλὴ νύμφη) schöne Braut.

קְלָנְתְיָא (falsch קלוניתא) *gr. f.* (Κορίνθιος) korinthisch.

קָאלוֹס *gr.* (καλῶς) schön.

קלס *gr.* (vgl. καλῶς) *Pi.* 1. loben, preisen; 2. tanzen. *Hitp.* gelobt werden.

קלס *gr. Pa.* 1. *pt.* מְקַלֵּס Ct 4, 7 Ven. 1525 preisen; 2. tanzen.

קוֹלַס *gr. m.* (κόρυς), *pl.* קוֹלְסִין, קוֹלְסוֹת 1. Helm; 2. helmartige Kopfbedeckung.

קלס *gr.* (vgl. κοιλός) *Pu. pt.* מְקֻלָּס gebraten (vom Passahlamm) mit Hineinlegung der inneren Teile.

קִילוֹס männl. Personenname.
קוֹלוֹס *gr. m.* (vgl. κωλική) Kolik (?).
קוֹלָס *gr. m.* (καυλός) Stengel, Strunk.
קוּלְסָא I *gr. m.* dass.
קוּלְסָא II *gr. m.* (κορύς) 1. *ind.* קוֹלָס 1 S 17, 5 Ven. 1517, *pl.* קוּלְסִין Ez 38, 5 Soc 59 Helm; 2. helmartige Kopfbedeckung.
קְלִסְטְנָרִי, קְלִסְטְנָרָא *lat. m.* (*quaestionarius*) Scharfrichter.
קלסטר s. קַרְסְטַל.
קְלַסְטֵיר *gr. m.* (χαρακτήρ) Gesichtszüge, Antlitz.
קְלוּסְטְרָא *gr. m.* (*claustrum*, κλεῖστρον) eine Art Verschluß.
קְלַסְטְרָא s. קְלִסְטְנָרָא.
קְלִיסְיָא Ortsname.
קלסים (EchR Peth) l. קְלֵירְסִים, s. קְלֵירוֹס.
קוּלְסִיתָא *gr. f.* (vgl. κόρυς) helmartige Kopfbedeckung.
קלוסנטר s. קוּסְטְנָר.
קְלוּסְקִין, קְלוּסְקָא *gr. f.* (κόλλιξ) 1. eine Art Brot; 2. Olivenmasse.
קְלוֹסְקוֹם *gr. m.* (γλωσσόκομον) Kasten.
קלסריקין l. קוּסְטְנָר.
קָלַע *h.* flechten. *Pi.* 1. dass.; 2. schleudern.
קְלַע *a.* flechten. *Aph. pf. c. s.* אַקְלְעָא (l. אַקְלְעָהּ) 1 S 17, 49 Ven. 1517 schleudern. *Itpe.* eintreffen.
קֶלַע *h. m.* 1. Segel; 2. Netz; 3. Vorhang; 4. ideelle Grenze des heiligen Bezirks im Tempel. לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים innerhalb des heiligen Bezirks; 5. Schleuder; 6. Zelle.
קִלְעָא *a. m.* 1. *ind.* קְלַע Jes 33, 23 Segel; 2. *d.* קִלְעָא Ri 20, 16, 1 S 17, 50 Schleuder; 3. Zelle, Gemach.
קַלָּעָא *a. m., pl. d.* קַלָּעַיָּא 2 K 3, 25 Schleuderer.
קַלְעִילִין(?) *h. m. pl.* eine Hülsenfrucht.
קָלַף *h.* 1. abschälen; 2. ablösen. *Pi.* dass. *Ni.* 1. abgeschält werden; 2. abgelöst werden.

קְלַף *a.* dass. *Pa. pf.* קַלֵּיף Gn 30, 37 *pt. pass.* מְקַלַּף Ex 16, 14 B., מְקַלַּף Jo 1, 7 dass. *Itpe.* abgezogen werden.
קְלָף *h. m.* eine Art Pergament (die Haarseite des gespaltenen Leders).
קְלִפָּא, קְלָפָּא *a. m.* 1. *pl.* קְלָפִין Gn 30, 37 Schale; 2. *pl.* קַלְפִין Lv 11, 9 Schuppe; 3. Schorf.
קְלָפָא *a. m.* Pergamentblatt.
קוּלְפָא *gr. m.* (vgl. κόλαφος) 1. Werkzeug zum Schlagen; 2. Schlag.
קְלוֹפַטְרָא *gr.* weibl. Personenname (Κλεοπάτρα).
קַלְפֵּי *gr. f.* (κάλπη), *pl.* קַלְפִּיּוֹת Urne.
קַלְפִּיתָא *a. f.* Grind, Schorf.
קַלְפּוֹנָא *gr. m.* (καλλίφωνον) ein Instrument.
קְלָאפְּנְדַּר, קְלָפְּנְדַּר *gr.* männl. Personenname (σκολοπένδρα, Tausendfuß).
קְלוּפְסִין *gr. m. pl.* (κολυμβάς) Speiseoliven.
קְלַצְטוֹנִירִי s. קְלִסְטְנָרִי.
קְלַק *a.* werfen. *Pa.* dass.
קִלְקָאָה *gr. m.* (vgl. Κιλικία) Cilicier.
קִלְקוּל *h. m.* 1. Verderbnis; 2. Verdorbenes.
קִלְקוּלָא *a. m.* 1. Verderbnis; 2. Verdorbenheit; 3. Verdorbenes; 4. Dunghaufen.
קִלְקִי I *gr. m.* 1. (vgl. Κιλικία) Cilicier; 2. (κιλίκιον) Ziegenhaarstoff.
קִלְקִים II *gr. m. pl.* (κίκινος, *cincinnus*) zusammengerollte Haare.
קִילִיקְיָא *gr. f.* Cilicien (Κιλικία).
קִלְקֵל s. קָלַל.
קַלְקֵל s. קָלַל.
קלקלא s. קַנְקְלָא.
קַלְקָלָה *h. f.* 1. Verderbnis, Sünde; 2. Niedergang; 3. Notzüchtigung.
קְלוּקְלִין s. קַנְקְלִין.
קִלְקַלְתָּא *a. f.* 1. Jer 19, 2 Mist; 2. MidrTeh 75, 4 l. קַנְקַנְתָּא.
קַלְקַנְתּוֹס *gr. m.* (χάλκανθος) Kupfervitriolwasser.

קוֹלְקָס *gr. m.* (κολοκασία) eine eßbare Aracee (*Colocasia antiquorum*).
קִלְוְקָרוֹן *gr. m.* (κερβικάριον) Polster.
קוֹלָר, קוֹלָרִין (Ez 19, 9, MS קוֹלָּרִין) *gr. m.* (κολλάριον) 1. Halseisen, Kette; 2. Trupp.
קִלּוּר, קִלּוּרִין *gr. m.* (κολλύριον) 1. Augensalbe; 2. eine Art Brot.
קִלָּרִין, קִלּוּרִין *gr. m.* (κελλάριον) Vorratskammer.
קַלִּרָה *gr.* Ortsname (Καλλιῤῥόη).
קִלּוּרִית *gr. f.* (κολλύριον) 1. Augensalbe; 2. eine Art Brot.
קִלּוּרִיתָא *gr. f.* Augensalbe.
קְלֵירוֹס *gr. m.* (κλῆρος)) Los.
קלש *h. Pi. pt. pass.* מְקֻלָּשׁ dürftig (Jalk. Schim. Gen. 49. § 161).
קְלַשׁ *a. pt. pass.* קְלִישׁ 1. dünn; 2. schwach, dürftig. *Pa. Aph.* 1. dünn machen; 2. schwächen. *Itpe.* dürftig werden.
קַלְשָׁא *a. m.* Dünnes.
קִלְשׁוֹנָא *a. m., pl.* קִלְשׁוֹנִין Koh 12, 11 zugespitztes Eisen.
קַלַּת *gr. m.* (κάλαθος, Löw: *catillus*) der konkave Stein der Eselmühle, der wie ein umgekehrter Korb den kegelförmigen Unterstein umgibt.
קִלְּתָא *a. f.* Leichtes.
קֻלְּתָא *a. f., c. s.* קוּלְּתַהּ Gn 24, 45, *pl.* קוּלִּין 2 K 12, 14, קוּלְּן 2 S 17, 28 Krug.
קַלְתָּה *gr. f.* (κάλαθος) Korb.
קַלְתּוּת *gr. f.* (κάλαθος) Untersatz des Kochherdes.
קַמָּא. מָאי דְּקָ׳ was liegt da vor? S. קַמֵּי.
קוּמָא *gr. m.* (κόμμι) Gummi.
קוּמָא *gr. m.* (κόμης) ein hoher Beamter.
קַמָּאָה *a. m., f. d.* קַמָּיְתָא Est II 1, 8 (MS קַמַּיְתָא) erster.
קְמָאָה *a. m.* ein wenig.
קְמוּאֵל Name eines Engels.
קִמּוֹם *h. m.* eine Pflanze.
קַמּוֹרָא *a. m.* Gürtel.
קמז I *h. Ni.* 1. sich zusammenziehen, sich verkürzen. *pt.* נִקְמָז verkürzt; 2. eingesenkt sein.
קֶמַח *h. m.* 1. gewöhnliches Mehl; 2. Weinkahm.
קְמַח *a.* mit Mehl bestreichen. *Aph.* zu Mehl machen.
קִמְחָא (Gn 18, 6) *a. m., c.* קְמַח Nu 5, 15 Mehl.
קַמְחוּנְיָא Ortsname.
קִמְחִית weibl. Personenname.
קָמַט *h.* 1. zusammenlegen; 2. fesseln. *Pu.* 1. sich drängen; 1. zusammengelegt sein.
קְמַט *a.* 1. zusammenziehen, zurückhalten. *pt. pass.* קְמִיט *a.* hartleibig, *b.* (vom Blut) leicht zurücktretend; 2. fesseln. *Pa.* zusammenziehen.
קֶמֶט *h. m.* Falte, Runzel.
קִמְטוֹן *gr. m.* (κόμης) ein hoher Beamter.
קוֹמִיטָטוֹן *gr. m.* (κομιτᾶτον) Hofstaat.
קומטומרוסין l. קוֹמֶנְטָרִיסִין.
קִמְטְרָא *gr. m.* (κάμπτρα), *pl. d.* קִמְטְרַיָּא 2 K 10, 22 (MS קְמַטְרַיָּא) Truhe, Kiste.
קַמְטְרָיָא *gr. m.* Kistenverfertiger.
קַמֵּי, קֳמֵי *a.* vor. לְקַמֵּי dass. מֵאֶתְמָלִי וּמִדְּקַמּוֹהִי Gn 31, 2 gestern und vorgestern.
קוֹמֵי *gr. f.* (κόμη) Haupthaar. סִפֵּר ק׳ das Haar kurzgeschoren tragen.
קוֹמְיָאטוֹן *gr. m.* (κομμεᾶτον) Beurlaubung.
קָמֵיעַ *h. m.* Amulett.
קְמִיעָא *a. m.* dass.
קְמִיצָה *h. f.* 1. Nehmen mit den gegen den Handteller gedrückten drei Mittelfingern; 2. der vierte Finger.
קִימוֹלְיָא *gr. f.* (κιμωλία) eine weiße alkalireiche Tonerde.
קִימֶלְיָא *gr. m. pl.* (κειμήλια) Kleinodien.
קמן *Ni. pt.* נקמן (jKil 30c) l. נִקְמָז, s. קמז.
קָמִין *gr. m.* (κάμινος) Ofen. בֵּית הַקָּמִין Heizraum.
קוֹמֶנְטָרֵיסִין *gr. m. pl.* (κομενταρήσιος) Archivar.

קוֹמֶנְטָרִיסִין *gr. m. pl.* (κομεντάριος) Anklageprotokoll.

קִימוֹנְיָא s. קִימוֹלְיָא.

קִימוֹנְיָא *lat. f.* (*Gemoniae*, sc. *scalae*) Örtlichkeit in Rom, wohin die Leichen Hingerichteter geschleift wurden.

קוֹמֵים *gr. m.* (κόμης) ein hoher Beamter.

קוֹמוֹס *gr. m.* (κόμμι) Gummi.

קָמַע *h.* anbinden.

קְמָעָא *a.* ein wenig. קְמָעָא קְמָעָא 1. allmählich, nach und nach; 2. langsam.

קַמְפּוֹן, קְמְפּוֹן *gr. m.* (κάμπος) 1. Spielplatz, Ringplatz; 2. öffentlicher Platz.

קוֹמְפְּרוֹמִסִּין *lat. m. pl.* (*compromissa*) Verabredung.

קָמַץ *h.* mit den gegen den Handteller gedrückten Mittelfingern abnehmen. *Hi.* dass. *Ni.* (auf diese Weise) abgenommen werden. *Pi.* 1. abnehmen; 2. aufklauben; 3. zusammenscharren.

קְמַץ *a.* 1. *ipf.* יִקְמוֹץ Lv 2, 2 dass.; 2. schließen (vom Auge).

קֻמְצָא *a. m.* 1. *c. s.* קֻמְצֵיהּ Lv 2, 2 eine Handvoll.

קֻמְּצָא (2S 18, 17, MS כּוּמְצָא) *a. m.* Grube.

קַמְצָא, קִמְצָא *a. m.* 1. *pl.* קַמְצִין Nu 13, 34 Heuschrecke; 2. männl. Personenname.

קָמְצוּץ *h. m.* zusammengekauert.

קַמְצָן *h. m.* habgierig.

קַמְצָר männl. Personenname.

קֻמְקוּם, קֻמְקְמוֹס *gr. m.* (κουκκούμιον) Kochkessel (Kanne?).

קֻמְקְמָא, קֻמְקְמוֹסָא *gr. m., pl.* קֻמְקְמֵי EstII 1, 2 (MS מְקוּקָם) dass.

קַמְקְמָא *a. m.* eine Schlangenart.

קָמַר *gr.* (vgl. καμάριον) wölben.

קמר *a. Pa. pf.* 3 *pl.* קַמַּרוּ Thr 2, 10 (nicht MS) gürten.

קְמָרוֹטוֹן, קְמָרוֹטָא (falsch קמרסטא) *gr. m.* (καμαρωτόν) Gewölbtes.

קְמָרוֹן *gr. m.* (καμάριον) Wölbung.

קַמְתָא *a. f.* 1. *ind.* קָמָא Ex 22, 5 stehendes Getreide; 2. *ind.* קָמָא Gn 28, 18 Standsäule; 2. männl. Glied.

קֵן *h. m.* 1. Nest; 2. Taubenpaar. *pl.* קִנִּים Name eines Mischnatraktates; 3. Kammer.

קוֹנָא *gr. f.* (κῶνος) Kegel.

קִנָּא I *a. m.* Geräusch.

קִנָּא II *a. m. c. s.* קִנֵּיהּ Dt 32, 11 Nest.

קנא *h. Pi.* 1. eifersüchtig machen; 2. Eifersucht zeigen. *Hitp.* eifersüchtig sein, beneiden.

קְנָא I *a., pt.* קָנְאָה EstII 2, 19 (nicht MS) eifersüchtig sein. *Pa.* 1. *ipf.* יְקַנֵּי Nu 5, 14 dass.; 2. *pf.* קַנִּי Nu 25, 11 eifern. *Aph. pf.* 3 *pl.* אַקְנִיאוּ Dt 32, 16 Eifersucht erregen. *Itpa.* eifersüchtig werden.

קְנָא II (Gn 47, 22) *a.* erwerben, kaufen. *Aph.* 1. in Besitz geben; 2. *pf. c. s.* אַקְנְיַנִי Sac 13, 5 als Sklaven erwerben.

קַנָּא *h. m.* 1. eifervoll; 2. Eiferer (Zelot).

קַנָּאָה *a. m., ind.* קַנָּא Dt 4, 24, קַנֵּי dass.

קִנְאָה *h. f.* Eifersucht, Neid.

קַנְאָנָא *a. m.* eifervoll.

קִנְאֲתָא (Nu 5, 15) *a. f.* 1. Eifersucht; 2. Eifer.

קִנְאֵיתָא (NuJI Bas. Nu 5, 15) l. קִנְאֲתָא.

קנב *h. Pi.* abreißen, abkneipen.

קנב *a. Pa.* dass.

קַנְבָּא *a. m.* Abkneipen.

קנביטון l. קוּבִיטוֹן.

קונבי l. קוֹנְבֵי.

קַנְבּוֹס, קַנָּבֹס *gr. m.* (κάνναβις) Hanf.

קָנוּבְקָאוֹת *gr. f. pl.* (κανωβικά) ein Gebäck.

קִינֵיגִי *gr. m.* (κυνηγός) Jäger, Tierkämpfer.

קִינֵיגְיָא (EstII 1, 2, nicht MS) *gr. f.* (κυνηγία) Jagd, Tierkampf.

קִינֵיגִין *gr. m.* (κυνήγιον) dass.

קוֹנְדָּא *gr. m.* (κονδός) kurz.

קוֹנְדִּיטוֹן *gr. m.* (κονδῖτον) Würzwein.

קַנְדִּי Zauberwort.

קַנְדֵּילָא *gr. m.* (κανδῆλα) Kerze.
קוֹנְדִּילִין *gr. m.* (κονδίλιον) Griffel, Pinsel.
קוֹנְדֵּס *gr. m.* (κοντός) Stange.
קנדקי (EstII 1, 14, MS הַנְדְּקֵי) l. הִנְדְּקֵי.
קנדים (Ber.R. 20) l. קְנָרִם.
קונדיריקין l. קוֹרְדִּיקִין.
קָנָה *h.* 1. erwerben, kaufen; 2. verpflichten. *Ni.* erworben werden, gekauft werden. *Hi.* in Besitz geben.
קָנֶה I *h. m.* 1. Rohr. קָנֶה הַכָּרוּב *Cymbopogon.* I. Löw. 2. Röhre; 3. Stengel; 4. Stange, Schaft; 5. Vorderarm; 6. Luftröhre; 7. Geschling (Luftröhre und Lunge); 8. Saum; 9. ק׳ הַלֵּב Aorta (Körperschlagader); 10. ein Maß von sechs Ellen.
קְנְוָא *a. m.* absichtl. Veränderung von קַנְיָא.
קְנוּבְתָא *a. f.* Abgeschnittenes.
קִנּוּחַ *h. m.* Nachtisch.
קִנּוּי *h. m.* Kundgebung von Eifersucht.
קְנוּמָא *a. m.* (für קְיוּמָא) 1. Schwur; 2. Gelübde.
קְנוּמְתָא *a. f.* dass.
קְנוֹקֶנֶת *h. f.* 1. Ader; 2. Ranke.
קְנִזָּאָה *a. m., pl. d.* קְנִזָּאֵי Gn 15, 19 eine Völkerschaft.
קנח *h. Pi.* abwischen. *Hitp.* abgewischt werden.
קנח *a. Pa.* dass.
קנט *h. Hi.* kränken.
קְנַט *a.* 1. Ekel empfinden; 2. kränken. *Aph. imp. sg. f.* תַּקְנִיטִי Ru 1, 16 (Lücke im MS) kränken.
קונטא. אונדיי ק׳ l. אוּנְדּוֹיָקוֹנְטָא.
קוֹנְטַבְּרָא *lat. f.* (*cantabrum*) Name eines Feldzeichens.
קִנְטוּרִין *gr. m. pl.* (vgl. κεντρόω) Vorwurf, Kränkung.
קוֹנְטִיטוֹן *gr. m.* (κονδῖτον) Würzwein.
קֶנְטֵינָר I *r. m.* (κεντηνάριος) Zentner.
קֶנְטֵינָר II *gr. m.* Hof (?).
קוֹנְטוֹס *gr. m.* (κοντός) Stange.

קַנְטֵר *gr.* (κεντρόω) sticheln, kränken.
קַנְטֵר *gr.* dass.
קֶנְטֵיר I s. קֶנְטֵינָר II.
קֶנְטֵר II, קֶנְטְרָא *gr. m.* (κέντρον) Brechstange.
קוֹנְטָרִיּוֹת *gr. f. pl.* (κοντάριον) kleiner Spieß.
קֶנְטֵירָא *gr. m.* (κεντηνάριος) Zentner.
קִנְטַוְרִין *gr. m. pl.* (Κένταυροι) Zentauren.
קֶנְטְרוֹן, קוּנְטְרָן *gr. m.* (κεντυρίων) Hauptmann.
קַנְטְרָן *gr. m.* 1. streitsüchtig; 2. s. קִטְרוֹן.
קוּנְטְרָן (jSabb 10ᶜ) *x. f. pl.* eine Art Geflecht. Vgl. קוּבְטֵירָה.
קונטרונין (Tos BabB V 12) l. קַדְרְיוּנְטִיין, s. קַדְרְיוּנְטַס.
קונטרונק, קונטרנק (bKidd 12ᵃ) l. קַדְרְיוּנְטַס.
קונטרֹים l. s. קַדְרְיוּנְטַס; 2. bei Tosaphot = Komm. v. Raschi.
קוֹנְטְרִיסִין *gr. m. pl.* (κομενταριος) Anklageprotokoll.
קַנְטְרוֹפּוֹס *gr. m.* (κυνάνθρωπος) von Hundswut befallen.
קונטריקוס l. אַנְטוֹנִינוֹס (?).
קַנַּי *h. m.* Eiferer.
קַנְיָא I Ortsname.
קַנְיָא (Gn 41, 5) II *a. m.* 1. Schilfrohr; 2. Stengel; 3. Meßrohr; 4. *pl.* קָנִין Ex 25, 32 Leuchterarm; 5. Röhre.
קָנְיָא *a. m.* 1. Besitzer; 2. Schöpfer.
קוֹנְיָא *gr. f.* (κονία) Kalkstaub (zum Glasieren). מָאנֵי דְקוֹנְיָא glasierte Gefäße.
קְנִיבָה *h. f.* 1. Abputzen; 2. Abgeschnittenes.
קְנִיבְתָא *a. f.* Abgeschnittenes.
קִנְיָן *h. m.* 1. Erwerbung; 2. Besitz, Besitzrecht; 3. Besitzergreifung.
קִנְיָנָא *a. m.* 1. *c.* קִנְיַן Lv 22, 11 (MS קִנְיַן) Erwerb; 2. *c. s.* קִנְיָנֵיהּ Gn 14, 19 Besitz.
קוֹנְכֵי *gr. f.* (κόγχη) Muschel, Schale.
קוֹנְכִיתָא *gr. f.* dass.
קַנְכֵירִי (Ex 28, 19), קַנְכֵירִין *gr. m.* (κεγχρίτης) ein Edelstein.

קנבתירין l. קַלְבְּטִירִין, s. כְּלַקְטֵירִין.
קנם *a. Pa.* die Formel קוֹנָם anwenden.
קִנָּמָא *a. m.* Zimt.
קִנָּמוֹן *h. m.* dass.
קִנְמָנָא *a. m., c.* קִנְמָן Ex 30, 23 dass.
קנן *h. Pi.* nisten.
קנן *a. Pa. ipf.* 3 *sg. f.* תְּקַנֵּין Jes 34, 15 dass.
קָנוּן *gr. m.* (κανοῦν) Rohrkorb.
קִינוֹנְיָא *gr. f.* (κοινωνία) Übereinkommen.
קָנַס *gr.* (vgl. κῆνσος) Strafe verhängen.
קַנֵּס *gr.* dass. *Pa.* dass. *Itpa.* zu Strafe verurteilt werden.
קְנָס *gr. m.* (κῆνσος) 1. Strafe; 2. Geldstrafe.
קְנָסָא *gr. m.* dass.
קִנְסָא *gr. m.* (κῆνσος) Verzeichnis.
קִנְסָא *a. m.* Holz, Span.
קאנוסין (Vajk 33) l. פֶּאטֵיסִין *gr. m. pl.* (πότης) Säufer.
קנסין (EstR 1, 1) l. קֶנְסִין, s. קִנְסָא.
קֵינְסוֹר *gr. m.* (κήνσωρ) Zensor.
קַנְסוּרָם *gr. m.* (κόθορνος) Stiefel.
קִינוֹף *gr. m.* (κωνωπεῖον) Bett mit Fliegennetz.
קָנוֹפָא *gr. m., pl.* קָנוֹפִין 2 S 16, 22 dass.
קַנְפּוֹן s. קַמְפּוֹן.
קִנְצְטְרָא *gr. f.* (κινστέρνα) Zisterne.
קַנְקָל, קַנְקוֹל *gr. m.* (κιγκλίς, κάγκελλον) 1. Gitter, Schranke; 2. Gitterfenster; 3. gitterförmiges Gerät; 4. s. קֶלָא.
קַנְקֶלָא *gr. m.* dass.
קַנְקֶלְטוֹן *gr. m.* (καγκελλωτόν) Gitterwerk.
קַנְקַן *h. m.* 1. Krug, Flasche; 2. Pflugschar.
קַנְקְנָא *a. m.* dass.
קַנְקַנִּיתָא *a. f.* ein Musikinstrument.
קַנְקַנְתָּא *a. f.* Flasche.
קַנְקַנְתּוֹם s. קַלְקַנְתּוֹם.
קִינִיקוֹס *gr. m.* (κυνικός) von der Hundswut befallen.
קִינָרַס *gr. m.* (κινάρα) zahme Artischocke (*Cynara scolymus*), auch wilde Artischocke (*Cynara syriaca*).

קוֹנְשׂוֹבְרִינִין *lat. m. pl.* (*consobrinus*) Vettern.
קִנְשְׁקַנִּין *x. m.* ein Gefäß, aus dem zwei trinken können.
קֶנֶת *h. f.* Griff, Stiel.
קַנְתָּא *a. f.* dass.
קנתור (Tos. Kel. BabM IV 5) s. קֶנְטְרָא.
קַנְתֵּל *gr. m.* (κανθήλια) Saumsattel.
קֶנְתָּן *h. m., f.* קַנְתָּנִית eifersüchtig.
קֶנְתֵּינָר *x. m.* Hof.
קנתר l. קֶנְתֵּינָר.
קִנְתֵּר *gr.* (κεντρόω) sticheln, kränken. *Pass.* gekränkt werden.
קַנְתֵּר *gr.* dass.
קִנְתְּרִין *gr. m. pl.* (vgl. κεντρόω) Sticheleien, Kränkungen.
קַנְתְּרָן *gr. m.* streitsüchtig.
קַסְגַּלְגַּס *gr.* männl. Personenname (Γάϊος Καλιγούλας).
קַסִּיד, קַסִּדָא, קַסִּידָא *gr. m.* (κασσίς) Helm.
קַסְדּוֹר, קֶסְדּוֹר *gr. m.* (κυαίστωρ), *pl.* קֶסְדְּרִיוֹת Quaestor.
קַסְוָה *h. f.* Schale.
קָסוֹמָא *a. m.* Zauberer.
קְסוּתָא *a. f., pl. d.* קְסָוָתָא Ex 37, 16 Schale.
קַסְט, קִסְטָא, קִסְטָא *gr. m.* (ξέστης) 1. ein Maß; 2. Krug.
קִסְטוֹת *gr. f. pl.* (κίστη) Proviantkasten.
קֶסְטָא(?) *gr. m.* Ort.
קֶסְטוֹדְיָא *gr. f.* (κουστωδία) Wache.
קֶסְטוֹדְיָנוֹס *gr. m.* (κουστωδιανός) Wächter.
קַסְטִיטֵירִיוֹן *gr. m.* (κασσίτερος) Zinn.
קַסְטְיָא s. קַסְדָא.
קַסְטֶלִּין *gr. m.* (καστέλλιον) 1. Kastell; 2. Wasserturm.
קוּסְטַנְטִינָא *gr.* Konstantinopel (Κωνσταντινούπολις).
קוֹסְטַנְטִינוֹס *gr.* männl. Personenname (Κωνσταντινός).
קוּסְטֵינָר *gr. m.* (κυαιστιωνάριος) Scharfrichter.
קוּסְטוֹר *gr. m.* (κυαίστωρ) Quaestor.
קַסְטְרָא *gr. m.* (κάστρα) 1. *pl.* קַסְטְרָאוֹת Lager, Festung; 2. Ortsname.

קסטוריא l. קָסְטוֹדְיָא.

קַסְטְרוֹן s. קַסְטְרָא.

קַסְטְרִיוֹת s. קַסְדּוֹר.

קסטורינוס l. קָסְטוֹדְיָנוֹס.

קוֹסִיטְרַפֵּיזִין *gr. m. pl.* (κοσσοτράπεζοι) Schmarotzer.

קַסְיָה *h. f.* 1. Handschuh; 2. Decke.

קסיוהא (Midr Teh 75, 4) l. mit Buber קִיוְהָא.

קוסום (Ohal VIII 1) l. קיסום, s. קִסּוֹם.

קיסים (BerR 99) l. קְסִּידִים, s. קַסִּיד.

קסילופנוס l. בְּקְסִילוֹפָנוֹס (?) *gr. m.* (βηξιλλόφανος) hochgetragene Leuchte.

קָסַם *h., pt.* קוֹסֵם Zauberer, Wahrsager. *Pi.* zaubern, wahrsagen.

קְסַם *a., pt.* קָסֵים Dt 18, 10 zaubern, wahrsagen.

קִסְמָא I *a. m.* 1. *pl.* קִסְמִין Dt 18, 10 Zauberei; 2. Ausspruch.

קִסְמָא (קִיסְמָא?) II männl. Personenname.

קַסָּמָא *a. m., pl. d.* קַסָּמַיָּא Dt 18, 14 Zauberer, Wahrsager.

קִסּוּמָא (Hb 3, 17) *gr. m.* (κήνσωμα) Steuer.

קסנטור l. קַסְטֵנָר.

קָסַס *h.* säuern. *pt.* קוֹסֵס säuernder Wein.

קִסּוֹס *gr. m.* (κισσός) Epheu (Hedira Helix).

קִסּוּסָא *gr. m.* dass.

קְסָסָה *h. f.* Erdscholle.

קסוסטבן (jBabM 10ᶜ) l. קְסִיסְטָוֹן, s. קְסִיסְטָא.

קסוסנין (jKeth 26ᶜ) Ortsname.

קַסְקַס *h. m.* Steinchen (?).

קֵיסַר *gr. m.* (Καῖσαρ) Cäsar, Kaiser.

קֵיסָרִי *gr.* männl. Personenname (Καισαρίων).

קֵיסָרִי *gr. m.* aus Caesarea (Καισάρεια).

קֵיסָרָיָא *gr. m.* dass.

קֵיסָרְיוֹן *gr.* Ortsname (Καισάρεια sc. Φιλίππου).

קֵיסָרִי, קֵיסָרִין *gr.* Ortsname (Καισάρεια).

קֵיסָרְנָא *gr. m.* aus Cäsarea.

קַסְרְקִיטוֹן *gr. m.* (ἐξέρκιτος) Kriegsheer.

קסתות s. קַסְטוֹת.

קְעִילָה 1. Ortsname; 2. s. קִלְעָא.

קְעִילִי *h. m.* aus Keʿila.

קַעֲקַע I *h.* lärmen.

קַעֲקַע II *h.* 1. tätowieren; 2. niederreißen, ausrotten. *Pass.* ausgerottet werden.

קַעֲקַע *h. m.* Tätowierung.

קְעָרָה *h. f.* Schüssel.

קָפָא *h.* 1. *pt. pass.* קָפוּי obenauf schwimmend; 2. dick werden, Satz bilden. *Pi.* oben abnehmen. *Hi.* gerinnen machen.

קְפָא *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* קְפוֹ Ex 15, 8 aufsteigen. *Aph.* aufsteigen machen. *Itpe.* aufsteigen.

קַפָּא 1. Name des 10. Buchstaben im griech. Alphabet (κάππα); 2. Zahlwert = 20.

קְפָא *a. m.* Aufstoßen (vom Magen).

קפד *h. Hi.* 1. genau nehmen; 2. ärgerlich werden.

קְפַד *a.* genau nehmen. *pt. pass.* קְפִיד genau nehmend. *Aph.* erzürnen. *Itpe.* 1. *pf.* אִתְקְפַד Mi 2, 7 Merx, zusammenschrumpfen; 2. ärgerlich werden.

קוּפָּד *gr. m.* (κοπάδιον) 1. Stück Fleisch; 2. Fleisch.

קִפֹּד *h. m.* Igel.

קְפְּדָא (Jes 34, 15), קְפָּדָא *a. m.* dass.

קוּפָּדָא *gr. m.* (κοπάδιον) 1. Stück Fleisch; 2. Fleisch.

קְפָדָא. בְּקִ׳ NuJII 25, 8 genau (?).

קַפְּדָן, קַפְדָן *h. m.* aufbrausend.

קַפְדָּנָא *a. m.* dass.

קַפְּדָנוּת *h. f.* Aufbrausen.

קַפּוּדְקְיָא *gr. f.* Kappadozien (Καππαδοκία).

קַפּוּדְקְיָא *a. m.* aus Kappadozien.

קֻפָּה *h. f.* weicher Korb.

קְפָה s. קְפָא.

קִפּוּדָא *a. m., pl.* קִפּוּדִין Jes 34, 11 Ven 1517 Igel.

קְפוּי *h. m.* Bodensatz (Schaum?).
קִפּוּל *h. m.* Zusammenfalten.
קִפּוּלָא *a. m.* Abkratzen.
קַפּוֹלָאָה *a. m.* Grabender.
קְפוּנִית *gr. f.* (cf. κέφαλος) ein Seefisch (Mugil cephalos).
קְפוּסַי männl. Personenname.
קִפּוּף *h. m.* 1. Eule; 2. Meerkatze(?).
קִפּוּפָא (Lv 11, 17) *a. m.* Eule.
קִפּוּץ *h. m.* Springen.
קְפוּצַי männl. Personenname.
קָפַז *h.* springen, hüpfen.
קְפַז (Ct 2, 8, MS מְטָא) *a.* dass.
קְפִיזָא *x. m.* ein kleines Maß.
קָפַח *h.* 1. schlagen; 2. unterdrücken. *Pi.* 1. dass.; 2. vergewaltigen, beeinträchtigen; 3. verstümmeln. *Pu. pt.* vergewaltigt, verstümmelt.
קְפַח *a., pt. pl.* קָפְחִין Ho 7, 1 schlagen, rauben, verwunden. *Pa.* 1. dass.; 2. überwinden.
קִפֵּחַ *h. m.* schmächtig.
קַפְטָאוֹת *gr. f. pl.* (κοπτή) gewürzte Klöße.
קַפִּיטוֹלִין *gr. m.* (Καπετώλιον) in Rom.
קַפּוּטְקָאָה *a. m., pl. d.* קַפּוּטְקָאֵי Gn 10, 14 Kappadozier (für bibl. Kaphtoräer).
קַפּוּטְקִיָא (Dt 2, 23 B.) l. קַפּוּטְקַיָא *gr. f.* Kappadozien (Καππαδοκία).
קפיטורין l. פְּטוּרִין.
קְפָיָא, קְפָיָא *a. m.* 1. Haufen, Menge; 2. Zubehör.
קְפִידָא *a. m.* Genaunehmen.
קְפִידוּתָא *a. f., c.* קְפִידוּת Jes 59, 1 Schlaffwerden.
קְפִיפָה *h. f.* Korb.
קְפִיץ *h. m.* Sprung.
קְפִיצָא *a. m.* dass.
קְפִיצָה *h. f.* 1. Zusammenziehung; 2. Überspringung.
קָפַל I *h.* 1. zusammenfalten; 2. zurückziehen(den Vorhang). *Pi. Hi.* dass. *Pu. Ho. pt.* zusammengefaltet. *Hitp.* zusammengefaltet werden.
קפל II *h. Pi.* abkratzen.
קפל I *a. Pa.* zusammenfalten. *Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתְקַפַּלוּ Jes 38, 12 zusammengefaltet werden.
קְפַל II *a.* scharren. *Itpe.* abgelöst werden.
קֵפֶל *m. h.* Falte(?)
קיפל, קיפלא s. קְכְלֵי.
קְפָלָה *h. f., pl.* קְפָלְיוֹת, קְפָלָאוֹת Vorhängeschloß.
קְפָלָא *gr. f.* (κεφαλίς), *pl.* קְפָלְיוֹת Kapital.
קַפֵּילָא *gr. m.* (κάπηλος) Gastwirt.
קפלאות s. כְּפָלָא.
קְפָלוֹט, קְפָלוֹטָא *gr. f.* (κεφαλωτόν) Kopflauch (*Allium sphaerocephalum?*).
קְפָלְטִין, קְפִילִיטָא *gr. m.* (κεφαλίς) eine Kopfbedeckung (Kopfbinde?).
קַפֵּילִין, קַפֵּילְיָא *gr. m.* (καπήλιον) Wirtshaus.
קִיפְלוֹס *gr. m.* (κεφαλίς) Kapitäl.
קַפְלוֹרְיָא, קַפְלַרְיָא Ortsname.
קיפלורוסים s. קִיפְלוֹס.
קוֹפָנָא *gr. m.* (κόπανον) Schlägel.
קְפֶנְדַּרְיָא *lat. f.* (*compendiaria*) Abschneideweg.
קִיפּוֹנוֹס *gr.* männl. Personenname (Κωπώνιος).
קָפַס *h.* springen.
קוֹפִּים *gr. m.* (κοπίς) Hackmesser.
קַפְּסָא, קוֹפְסָא *gr f.* (κάψα) Kasten.
קפיסולין (Mech. Beschall. 24[b]) l. קַפִּיטוֹלִין s. dass.
קָפַץ *h.* 1. zusammenziehen, schließen; 2. springen; 3. überfallen; 4. überspringen. *Pi.* springen, hüpfen. *Hi.* springen lassen.
קְפַץ *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּקְפּוּץ Dt 15, 7 zusammenziehen, schließen; 2. springen. *Pa. inf.* קַפָּצָא Lv 11, 21 springen. *Itpe.* springen.
קֶפֶץ *h. m.* Zusammenschluß.
קַפְּצָה s. קַפְּסָא.
קפיקלטור l. סְפֶּקְלָטוֹר.
קַפָּר, קַפָּרָא Beiname einer Person.

קפראות (TosKelBabK III 1 1) l. קַרְפָּדוֹת, s. קַרְפְּדָא(?).

קַפָּרִים, קַפָּרַס gr. m. (κάππαρις) 1. Kapernblüte; 2. Kapernfrucht (*Capparis spinosa*).

קִיפְּרוֹס gr. Name einer Insel (Κύπρος).

קַפְרִיסִין gr. m. pl. (nach Löw κρηπίς, vgl. syr. כפריסא) künstliche Schlagsahne (aus Absud von Seifenwurzel und Zucker).

קָפַשׁ h. wegschnappen.

קֶפֶשׁ(?) h. m. ein Kleidungsstück.

קְפִתָא a. f., pl. קְפִין Behältnis, Korb.

קֵץ h. m., pl. קִצִּין Ende, Endzeit.

קִצָּא (Gn 6, 13) a. m. dass.

קְצָא a. abbrechen, zerteilen (vom Brot). *Itpe.* 1. getrennt sein; 2. abgesondert sein.

קָצַב h., pt. pass. קָצוּב bestimmt. *Pi.* hacken.

קַצָּב h. m. Fleischer.

קֶצֶב h. m. Festsetzung.

קִצְבָּה h. f. 1. bestimmtes Maß; 2. Taxe.

קַצְדּוֹר s. קַסְדּוֹר.

קָצָה h. abtrennen. *Ho.* abgesondert sein.

קִצָּה h. f., pl. קִצִּין bestimmte Zeit.

קְצוּעַ h. m. Abschneider.

קִצּוּעַ h. m. Abschneiden.

קְצוּפָּה h. f. Trauer.

קְצוּצָא a. m. Eunuch(?).

קְצוֹצָא a. m. Eidechsenart(?).

קְצוּצָה h. m. abgeschnittenes Stück.

קְצוּצִין h. m. pl. Schoten, Hülsen.

קְצוֹצִיתָא a. f. abgeschnittenes Stück.

קְצוּרָא a. m קְצוּר עַרְסָא bettlägerig.

קְצָוְתָא a. f. Festsetzung.

קְצוּתָא a. f. 1. bestimmte Zeit; 2. bestimmte Summe.

קֶצַח h. m. Schwarzkümmel (*Nigella sativa*).

קַצְחָא (Jes 28, 25) a. m. dass.

קַצְטְרָא s. קַסְטְרָא.

קַצְיָא a. m. 1. Stück; 2. männl. Personenname (viell. besser Ländername קַצְפִּיָא = Κασπία).

קַצְיוֹן Ortsname.

קָצִין h. m. Fürst.

קְצִיעָה h. f. 1. Abschneiden des Stielendes von Feigen; 2. so behandelte Feigen; 3. Abteilung; 4. Cassia (*Laurus Cassia*); 5. pl. קציעות jNed 38ª l. קְצוּעוֹת, s. קְצוּעַ.

קְצִיעֲתָא (Ex 30, 24) a. f. Cassia (*Laurus Cassia*).

קְצִיפָה h. f. Zürnen.

קְצִיצָה h. f. 1. Abschneiden, Abhauen; 2. stiellose Preßfeigen; 3. Abteilung; 4. Absonderung (vom Besitz) 5. Festsetzung, Versprechen.

קְצִיצְתָא a. f., ind. קְצִיצָא Est II 1,3 Maß.

קָצִיר h. m. Ernte.

קְצִירָא a. m. krank.

קְצִירָה h. f. Ernten.

קַצְוְתָא a. f. Stück.

קָצַע h. 1. abnehmen; 2. Feigen entstielen. *Pi.* abtrennen.

קצף h. *Hi.* zürnen machen.

קֶצֶף Name eines Engels (Zorn).

קִצְפּוֹן h. m. Zürnen.

קָצַץ h. 1. abschneiden, abhauen; 2. Feigen entstielen; 3. festsetzen, versprechen. *Ni.* 1. abgeschnitten werden; 2. festgesetzt werden. *Pi.* abschneiden, abhauen.

קְצַץ a. 1. inf. מִקַּץ Dt 19, 5 abschneiden, abhauen; 2. festsetzen. *Pa. pf.* 3 pl. קַצִּיצוּ Ex 39, 3, ipf. 2 pl. תְּקַצְּצוּן Ex 34, 13 abschneiden, abhauen. *Itpe. pf.* 3 pl. אִתְקְצִיצוּ Jes 46, 2 abgehauen werden.

קַצָּץ h. m. Abschneider.

קֶצֶץ h. m. 1. abgeschnittenes Stück; 2. Schote, Hülse.

קִצָּצָא a. m. dass.

קְצָצָה h. f. 1. Holzschlag; 2. Abschneidung (vom Besitz durch eine besondere Handlung); 3. Schnitt.

קְצַצְתָּא *a. f.* abgeschnittenes Stück.
קָצַר I *h.* ernten.
קָצַר II *h. Pi.* kurz machen. *Hitp.* verkürzt werden.
קצר *a. Pa.* kurz machen. *Itpe. pf.* אִתְקְצַר 2 K 19, 26 verkürzt werden.
קַצָּר *h. m.* Walker.
קָצֵר *h. m.* 1. kurz; 2. gering. קְצַר לֵב ungastlich, geizig.
קְצָרָא (Est II 7, 9) *a. m.* dass.
קַצָּרָא, קְצָרָא (1 K 1, 9 Soc 59) *a. m., pl.* קַצָּרַיָּא 1 S 13, 21 Walker.
קַצְרָה *gr. f.* (κάστρα) Kastell, Burg.
קַצָּרִין Ortsname.
קַצְרִית *h. f.* Melancholie(?).
קַצְרָן *h. m.* Kürzer.
קְצַרְקִיטוֹן s. קְסַרְקִיטוֹן.
קְצָתָא *a. m., ind.* קְצַת Nu 22, 41 Teil.
קָקָא *a. m.* 1. Pelikan; 2. l. קוֹעָא.
קַקָּבָטוֹן *gr. m.* (vgl. κακκάβη) im Kochtopf bereitet.
קאקגריסין l. קַקְפְּרָסִין *gr.* (κακή πρᾶσις) Verkauf ohne Garantie.
קְקוּזִיתָא, קְקוּזְתָא weibl. Personenname.
קָקוּלָא *a. m.* Cardamom (*Amomum Cardamomum*).
קוקלא, קיקלא l. קִיקְלָא, s. קִיקְלְתָּא.
קקים (SchirR 3, 4) l. קָתִים *gr. tr.* (κάθιζε) setze dich.
קַקוֹפְּדִיפְטִי *gr. m. pl.* (κακοπαιδευτοί) schlecht erzogen.
קוּקְרָא *gr. m.* (κοῦκουρον) Behälter.
קַר *h. m.* 1. kalt; 2. Quellwasser.
קֵיר, קֵירָא *gr. f.* (κηρός) 1. Wachs; 2. Pech.
קָרָא *a. m.* Flaschenkürbis (*Lagenaria vulgaris*).
קָרָא *h.* 1. lesen, rezitieren; 2. krähen. *Hi.* 1. dass.; 2. lesen lassen.
קְרָא I *a.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֶקְרֵי Ex 2, 7 rufen; 2. *pf.* קְרָא Gn 2, 20 nennen; 3. *pt.* קָרֵי Dt 17, 19 lesen, rezitieren; 4. krähen (v. Hahn). *Itpe.* 1. *ipf.* יִתְקְרֵי Gn 17, 5 genannt werden; 2. gerufen werden. *Aph.* lesen lassen. *pt.* מַקְרֵי Bibellehrer.
קרא II *a. Itpe.* zufällig tun.
קָרָא *h. m.* 1. Bibelkundiger; 2. Bibellehrer.
קְרָא *h. m.* 1. Bibelvers; 2. Bibel.
קְרָאָה *a. m.* dass. S. קְרָיָה.
קָרָאָה *a. m.* Bibelkundiger.
קֵירָאָה *gr. m.* (vgl. κηρός) 1. Wachshändler; 2. Pechhändler.
קָרֵב *h.* 1. nahen; 2. dargebracht werden, geopfert werden; 3. anrücken. *Pi.* 1. nahebringen; 2. darbringen, opfern; 3. vorbeten; 4. sich nähern. *Hi.* aufnehmen. *Hitp.* dargebracht werden.
קְרֵב, קְרֵיב (Gn 12, 11) *a.* 1. nahen; 2. *ipf.* יִקְרַב Nu 19, 11 berühren. *Pa.* 1. *pf.* קָרֵיב Gn 48, 10 nahebringen; 2. versöhnen; 3. *ipf.* יְקָרֵיב Lv 1, 14 darbringen, opfern; 4. vorbeten. *Aph. ipf. c. s.* יַקְרְבִנַּהּ Lv 2, 8 B., *pt.* מַקְרֵיב Ma 2, 12 (MS מְקָרֵיב) darbringen, opfern. *Itpa.* 1 *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְקָרַב Dt 25, 9 sich nähern, herantreten; 2. freundlich sein; 3. verwandt sein.
קֶרֶב *h. m., du.* קְרָבַּיִם Eingeweide.
קְרָב *h. m.* Krieg.
קְרָבָא (Dt 20, 2) *a. m.* dass.
קִרְבָּא *a. m., pl.* קִרְבִין Eingeweide.
קָרְבָא *a. m.* Annäherung.
קִרְבָה *h. f.* 1. dass.; 2. Nähe.
קְרַבִּיטִין *gr. m. pl.* (κράββατος) Ruhebett.
קרבן (Tos Kel BabB V, 17) eine Art Verband (?).
קָרְבָּן *h. m., pl.* קָרְבָּנוֹת Opfer.
קֻרְבָּנָא *a. m.* 1. Lv 21, 1 dass.; 2. Hos 12, 2 Soc 59 Geschenk.
קַרְפַּס *gr. m.* (κάρπασος) Baumwolle.
קְרָבְתָא *a. f.* Krieg.
קרד *h. Pi.* striegeln.
קְרַד (קְרַר?) *a.* sich festsetzen (?).
קַרְדָא, קְרָדָא *a. m.* Zecke.
קַרְדּוּ (Gn 8, 4, MS קַרְדּוּ) Ortsname (für bibl. Ararat, vgl. Γορδυήνη).

קַרְדּוּיֵי *h. m.* aus Kardu.
קַרְדּוֹם *h. m., pl.* קַרְדֻּמּוֹת 1. Rodehacke; 2. Beil.
קִירְדֵי eine Frucht. S. קדריה.
קוּרְדֵּימָא (?) ein am Sabbat verbotener Ort.
קַרְדְּיָנָא *lat. m.* (vgl. *Gordianus*) gordianisch.
קרדיונטס l. קַדְרְיוּנְטַס.
קַרְדְּיָקוֹס *gr. m.* (καρδιακός) 1. krankhaft aufgeregt; 2. krankhafte Aufregung.
קִרְדֵּם *h.* behauen.
קרדן (EchR 1, 16) l. mit Ausg. Pes. קֶרֶן.
קַרְדּוּנְיָא *lat. f.* Name einer Landschaft (*Cardunia*).
קַרְדּוּנָיָא קַרְדְּנָיָא *lat. m.* aus Cardunia.
קַרְדֵּים (falsch קַרְדּוֹם) *gr. m.* (χάρτης) Schriftstück, Blatt.
קִרְדֵּם *gr.* (vgl. κρήτη) mit Kreide abreiben (?).
קַרְדְּקִיּוֹת, קַרְדְּקַיִם, קַרְדְּקִין *lat. f. pl.* (*corticea*) Rindenschuhe.
קַרְדִּיקָיָנִי *lat. m.* (vgl. *Gordianus*) gordianisch.
קרה I *h. Hitp.* Pollution haben.
קרה II *h. Pi.* bälken, bedachen. *Pu.* bedacht sein.
קִרְוָא (Ho 11, 9, Soc 59 קִרְיָא) *a. f. ind., pl.* קִרְוִין Dt 9, 1 Ortschaft. S. קַרְתָּא, קִרְיְתָא.
קַרְוָא *a. m.* Flaschenkürbis (*Lagenaria vulgaris*)?
קָרוֹב *h. m.* 1. nahe; 2. verwandt.
קָרוֹבָא *a. m.* Vorbeter.
קְרוּחָא *a. m.* 1. kahlköpfig; 2. fleckig.
קְרוּחִים (?) Ortsname.
קָרוֹיָא *a. m.* Bibellehrer.
קַרְוְיָה *h. f.* Flaschenkürbis (?).
קְרוּיָה, קְרוּיוֹת s. קִרְיָה.
קְרוּם *h. m.* 1. Kruste, Haut; 2. (bei der Milz) Fettkapsel.
קְרוּמִים *h. m. pl.,* s. קוּרְמָא.

קְרוּמִית *h. f.* ק׳ שֶׁלַּקָּנֶה ein Stück von der Schale des Rohrs.
קָרוֹצָא *a. m.* Kneifender.
קְרוּקְתָא, קְרוּקִיתָא *a. f.* Frosch.
קְרוּשָׁא *a. m.* Frost.
קְרוּשִׁיתָא *a. m.* ein Gebäck.
קֵירוּתָא *gr. f.* (κηρός) Wachs.
קְרוֹז *gr. m.* (κρωσσός) Krug.
קרזל *h., pt. pass.* מְקֻרְזָל abgerundet.
קרח *h. Hi.* kahl werden. *Ho.* kahl sein.
קְרַח *a.* kahl werden.
קֵרֵחַ *h. m.* kahlköpfig.
קָרְחָא *a. m.* 1. *ind.* קָרֵיחַ Lv 13, 40 (MS קְרִיחַ) dass.; 2. Weber (?).
קַרְחָא *a. m.* Eis.
קָרְחָה *h. f.* 1. Glatze; 2. kahle Stelle.
קַרְחוּתָא *a. f., c. s.* קַרְחוּתֵיהּ Lv 13, 42 dass.
קָרְחַיִם (?) Ortsname.
קַרְחִינָא Ortsname.
קַרְחִינָאָה *a. m.* aus Karchina.
קָרְחָן *h. m.* kahlköpfig.
קָרַחַת *h. f.* Glatze am Hinterkopf.
קָרַחְתָּא *a. f.* dass.
קרט *gr.* (ἀκρατίζομαι) *Aph.* frühstücken.
קָרְטָא *a. m.* 1. Stückchen; 2. klein.
קַרְטָא *a. m.* eine kleine Münze.
קַרְטוֹב, קָרְטוֹב *x. m.* ein kleines Maß ($^1/_{64}$ eines Log).
קַרְטַבְּלָא *gr. m.* (καταβολή) Unterlage, Polster.
קַרְטָגֵנִי *gr.* Karthago, Stadtname (Καρτάγενα).
קִרְטוּם *h. m.* Abzupfen.
קַרְטֵט *a.* in kleine Stückchen teilen.
קַרְטַל, קַרְטַלָּא *gr. m.* (κάρταλλος) Zweigkorb.
קַרְטַלִּיתָא *gr. f.* dass.
קִרְטֵם *h.* abzupfen.
קֻרְטְמָא *a. m.* Saflor (Samen von *Carthamus tinctorius*).
קֻרְטְמָנָא *a. m.* Kluger.
קַרְטוֹן *gr. m.* 1. (κόρτις) Kohorte, Trupp; 2. l. קִטְרוֹן.

קְרְטֵס *gr.* (vg. κρήτη) mit Kreide abreiben(?).
קְרִטֵים *gr. m.* (κριτής) Richter.
קַרְטֵים, קַרְטִסָא *gr. m.* (χάρτης) Schriftstück, Blatt.
קַרְטִסָא *gr. m., pl. d.* קַרְטֵסַיָּא Jes 3, 23 wohl zu lesen קַרְפְּסַיָּא, s. קַרְפְּסָא.
קְרָטֵיסִים, קְרָטֵיסִין *gr. m. pl.* (vgl. κράτησις) 1. Verordnung; 2. Fest der Erlangung der Herrschaft.
קִרְטֵע *h.* springen, hüpfen.
קַרְטַע *a.* dass.
קַרְטוּפְנִין *a. m. pl.* 1. Sprünge, Ritze; 2. Strichelung (als Verzierung).
קְרֵטִיקוֹן *gr. m.* (κρητικόν) Kreide.
קוּרְטוּרָא *x. m.* Schatz.
קֻרָטוֹר *gr. m.* קוֹמֵים ק׳ (κόμης κουράτωρ) Oberbeamter der Finanzverwaltung.
קְרִי *h. m.* 1. Zufall; 2. Pollution. בַּעַל קְרִי der Pollution gehabt hat. רָאָה קְרִי Pollution haben.
קִירִי *gr. tr.* (κύριε) Herr.
קֵירִי *gr. m.* (καίριος) auf bestimmte Zeit(?).
קַרְיָא I *a. m.* 1. Zufall; 2. *c.* קְרֵי (לֵילְיָא) Dt 23, 11 Pollution.
קַרְיָא II, קוּרְיָא *gr. m.* (κύριος) 1. Herr; 2. männl. Personenname.
קַרְיָא III *x. m.* Wurm(?).
קִרְיָא *a. m., ind.* קְרֵי Gn 47, 21 Ortschaft.
קֶרְיָא (קוּרְיָא?) *a. m.* Balken, Gerüst.
קָרְיָא I *a. m.* Dörfler.
קָרְיָא II *a. m.* 1. Bibelvers; 2. Bibel.
קָרְיָא *a. m.* Bibelkundiger.
קְרִיאָה *h. f.* 1. Rufen. קְרִיאַת הַגֶּבֶר der Hahnenschrei; 2. Lesen, Rezitieren קְרִיאַת שְׁמַע die Rezitation des Schema.
קָרִיבָא *a. m.* 1. *f.* קְרִיבָא Gn 19, 20 nahe; 2. *pl.* קָרִיבִין Dt 13, 8 verwandt.
קְרִיבָה *h. f.* Nahen.
קְרִיבוּת *h. f.* 1. Annäherung; 2. Verwandtschaft.
קְרִיבוּתָא *a. f.* Gebrauch von קרב.
קְרִיָּה *h. f.* 1. Rufen; 2. Lesen, Rezitieren; 3. *pl.* קְרוּיוֹת Abteilungen von Gelesenem.
קָרְיָה *h. m., pl.* קָרְיוֹת Dörfler, Dummkopf. S. קָרְיָא I.
קָרְיוֹת *gr. f. pl.,* s. קָרוֹן.
קִרְיוּתָא *a. f., c.* קִרְיוּת Dt 23, 11 (MS קְרֵי) Pollution.
קְרִיחָא *a. m., ind.* קְרִיחַ Lv 13, 40 kahlköpfig.
קוּרְיוֹטֵי, קוּרְיוֹטָה *gr. f.* (καρυωτός) 1. eine Dattelart; 2. Dattelhonig.
קְרִימָה *h. f.* Krustenbildung.
קוריים (BerR 49) l. קוּרַיִם.
קֵרִין *gr. m.* (κηρίον) Wachskerze.
קַרְיָנָא *a. m.* 1. bibelkundig; 2. Leser.
קְרָיָנוֹס. כְּפַר ק׳ Ortsname (vgl. Κυρήνιος).
קוּרַיִם *gr. m.* (καῖρος) Litze (am Webstuhl).
קוּרְיוֹס *gr.* männl. Personenname (Κύριος).
קוּרְיוֹסִי *gr. m. pl.* (κουριῶσοι) Späher.
קְרִיעָה *h. f.* 1. Spalten; 2. Zerreißen (des Kleides in der Trauer).
קַרְיוֹפֶּרְסִיקָה *gr. m.* (καρυοπέρσικα) Nektarinenpfirsiche. I. Löw.
קְרִיצָא *a. m.* Morgendämmerung.
קְרִיצָה *h. f.* Zusammenkneifen.
קְרִיצְתָא (Ru 3, 14, Ven 1525 קְרִיצָתָא) *a. f.* Morgendämmerung.
קָרִירָא *a. m.* 1. *ind.* קָרִיר Na 3, 17 (MS קְרִיר) kalt; 2. Abkühlung, Enttäuschung(?).
קְרִירוּתָא *a. f.* Kälte.
קָרִית *h. f.* Balken.
קָרִיתָא *a. f.* dass.
קְרִיתָא *gr. f.* s. קָרוֹן(?).
קִרְיְתָא *a. f., ind.* קִרְיָא Ho 11, 9 Soc 59, *c.* קִרְיַת Nu 24, 19, *pl.* קִרְוָן Ortschaft. S. קַרְתָּא, קִרְוָא.
קָרוּכִין *gr. m.* (καῤῥούχιον) Wagen.
קוּרַלִּין *gr. m.* (κοράλλιον) Koralle.
קָרַם *h.* überziehen, eine Haut bilden. *Hi.* Haut bilden.
קְרַם (Ez 37, 8 Soc 59) *a., ipf.* 1 *sg.* אֶקְרוֹם Ez 37, 6 dass.

קירום (EstR 1, 13) l. mit Ausg. Pes. קִירוֹס.
קְרָמָא *a. m.* 1. Haut, Kruste; 2. Teppich, Tapete.
קירומא (jSabb 14[a]) l. קִירוֹסָה.
קְרָמָא *a. m.* eine Pflanze (*Hygophyllum simplex?*)
קְרָמִיד *gr. m.* (κεραμίς) Dachziegel.
קְרָמוּלִין *h. m. pl.* ein Gewächs.
קְרוֹמָטְסִין (SchemR 38) *gr. m.* (vgl. χρῶμα, χρώματος) ein Edelstein.
קַרְמִיוֹן Flußname.
קְרָמִית *h. f.* Schwaden (Glyceria fluitans (L.) R. Br. OLZ 1916, 300. I. Löw). Diese Art ist Palästina fremd. D.
קַרְמָנָאָה *a. m.* aus Karman stammend.
קֶרֶן *h. f., du.* קַרְנַיִם, *pl.* קְרָנוֹת 1. Horn; 2. Ecke, Spitze; 3. Winkel; 4. Strahl; 5. Kapital; 6. Stärke.
קרן *h. Hi.* ein Horn hervorbringen.
קרן (jKidd 64[a]) l. קְרֵין.
קרון (BemR 20) l. קְרוֹז.
קָרוֹן *gr. m.* (κάῤῥον), *pl.* קְרוֹנִין, קְרוֹנוֹת Wagen.
קַרְנָא *a. m.* 1. *c.* קֶרֶן Jos 6, 5, *pl. c. s.* קַרְנוֹהִי Ex 38, 2 Horn; 2. Schröpfkopf (ein Horn, an dem man saugte); 3. *pl. c. s.* קַרְנָתֵיהּ Ex 27, 2 Ecke; 4. *c.* קֶרֶן Lv 23, 28 (MS כְּרַן) Macht; 5. Kapital.
קָרִינָא *gr. m.* (κάροινον) süßer Wein (aus gekochtem Most).
קרונה l. קְרֵינָה *gr. f.* (κρήνη) Quelle.
קַרְנְזוֹלָא *a. m.* Diagonale.
קרינטון (jKil 30[a]) l. קְרִינוֹן.
קִירֵינֵי (Am 1, 5, MS קִירִינֵי) *gr. f.* Name eines Landes (Κυρήνη).
קְרָנִית s. קוֹרָנִית.
קְרִינוֹן *gr. m.* (κρίνον) Lilie.
קֻרְנוֹס *gr. m.* (vgl. κορύνη) 1. Hammer; 2. Hammerschlag.
קֻרְנָסָא (Jes 41, 7) *gr. m.* 1. dass.; 2. Fühlhorn.
קורניסין (BerR 72 Ven. 1545) l. קִירוֹסִין, s. קִירוֹס.

קרנסין (BerR 58 Ven 1545; Konst. 1512 קנסרין) l. קְלֵירְסִין, s. קְלִירוֹס.
קרנת (GnJII 21, 15) l. קַרְנָא.
קְרוֹנְתָּא (1 K 7, 16) *gr. f.* (κορωνίς). *pl.* קְרוֹנְתָּן 1 K 7, 16 Soc 59 Kapitäl.
קִירַס *gr. m.* (καιρός), *pl.* קִירְסִין (falsch קורסין) rechte Zeit
קִירִיס *gr. m.* (κύριος) Herr.
קִירוֹס I *gr. m.* (καίριος) tödliche Wunde(?).
קִירוֹס II *gr. m.* (καῖρος) Litze (am Webstuhl).
קרס *h. Hi.* 1. hart werden; 2. sauer werden.
קְרַס *a., pt. pass.* קְרִיס hart geworden. *Aph.* sauer werden.
קַרְסוֹל *h. m., du.* קַרְסֻלַּיִם, *pl.* קַרְסֻלּוֹת Sprunggelenk des Fußes.
קִרְסוּם *h. m.* das Entfernen trockener Reiser vom Baume.
קרסטל l. קַרְטַל *gr. m.* (κάρταλλος) Zweigkorb.
קְרוּסְטַלִּינוֹן *gr. m.* (κρυστάλλινον) Kristall.
קְרוּסְטְמִיל *lat. m.* (*crustuminum*) eine Art Birne.
קריסטור l. קֻוֶסְטוֹר.
קַרְסְיָא *a. m.* Saueres.
קורסיות, קורסין l. קוּרְיוֹסִי.
קַרְסֻלָּא I *a. m.* 1. *pl.* קַרְסֻלִּין Lv 11, 21, Ez 47, 3 (Ven. 1517 קַרְסוּלִין) Sprunggelenk des Fußes; 2. *pl. c.* קַרְסוּלֵי Ri 1, 6 Praet. Daumen, große Zehe.
קַרְסֻלָּא II *a. m., pl.* קַרְסֻלִּין Ho 9, 6 Dornstrauch.
קַרְסוּלַכְנוֹן *gr. m.* (χρυσολάχανον) Gartenmelde (*Atriplex hortensis*).
קִרְסֵם *h.* 1. trockene Reiser entfernen; 2. abfressen. *Pass.* abgeschnitten werden. Vgl. bibl. כִּרְסֵם.
קַרְסֵם *a.* s. כַּרְסֵם.
קֻרְסָמָא *a. m.* Hieb.
קַרְצֵף s. קַרְצֵף.
קְרִסְפָּא, קְרִסְפְּדַי, קְרִסְפְּדָא *gr.* männl. Personenname (vgl. Κρίσπος).

קָרַע *h.* zerreißen. *Pi.* 1. ritzen; 2. vernichten. *Ni. Hitp.* aufgerissen werden.

קרע *a. Pa.* dass.

קֶרַע *h. m.* 1. Zerreißen; 2. Riß; 3. Fetzen.

קְרָעָא *a. m.* dass.

קורפיות (Kel IV 3) l. קוּרְפָּדוֹת, s. קְרְפְּדָא (?).

קְרְפְּדָא *gr. m.* (κάλπις) ein Weingefäß.

קְרְפַּדִי *x. m.* Maulwurf(?).

קְרְפִּיטָא *gr. m.* (κράβατος) Ruhesitz.

קורפסא l. קְרְפְּתָא.

קַרְפָּסָא (EstII 8, 15) *gr. m.* (κάρπασος) feines Linnen.

קַרְפְּסִינוֹן *gr. m.* (καρπάσινον) aus feinem Linnen.

קַרְפָּף, קַרְפִּיף *x. m., pl.* קַרְפִּיפוֹת 1. Bereich; 2. Weichbild.

קַרְפִּיפָא *x. m.* dass.

קְרְפְּתָא *a. f.* Lampe.

קָרַץ *h.* 1. abschneiden, abkneifen; 2. zusammenkneifen. *Pi.* zusammenkneifen. *Ni.* abgeschnitten werden.

קְרַץ I *a.* kneifen.

קְרַץ II *a.* morgens tun, früh aufstehn.

קֶרֶץ *h. m.* 1. Teigstück; 2. Stück.

קְרְצָא *a. m.* Stück. אֲכַל קְרְצִין, אֲכַל קְרְצָא Lv 19, 16 verleumden.

קַרְצְבָא (?) *a. m.* Dornstrauch.

קַרְצוֹל *h. m.* Sprunggelenk des Fußes. S. קַרְסוֹל.

קְרְצוֹם (?) Ortsname. S. קְרְיָנוֹם.

קֵרְצוּף *h. m.* Striegeln.

קְרְצְטְיוֹנָא *gr. m.* (χαριστίων) Wage.

קַרְצְטַל s. קַרְסְטַל.

קרציון l. קַצְיוֹן.

קְרְצִין *h. m. pl.* Locken.

קַרְצִית *h. f.* ein Insekt.

קַרְצְלָא s. קַרְסְלָא.

קֵרְצֵף *h.* kratzen, striegeln.

קַרְצֵף *a.* dass.

קְרָק (EstII 6, 10, MS קַרְיָן) Ortsname (Χάραξ).

קורקא l. קוּרְדְּקָא.

קֻרְקְבָן *h. m.* 1. Magen des Vogels; 2. Magen des Menschen.

קֻרְקְבָנָא *a. m.* dass.

קַרְקוּזָאָה *a. m.* aus Karkuza.

קרקומא s. כַּרְקוּמָא.

קִרְקוּר *h. m.* Quaken.

קְרְקוּרָא *a. m.* Krächzer.

קרקומניקא l. כִּירוֹמָנִיקָא.

קרוקין l. קָרוּכִין.

קְרְקְנִין *a. m. pl.* Tanz.

קוּרְקְנוֹת *gr. f. pl.* (vgl. κηρύκιον) Heroldsstab.

קַרְקוּנְיָא Ortsname.

קִירְקַס I *gr. m.* (κρίκος) Ring.

קוּרְקַס II *gr. m.* (κώρυκος) Ledersack.

קַרְקַס, קְרִיקַס *gr. m.* (κολοκασία) eßbare Aracee. (Wurzel von Nelumbo nucifera Gärtn. I. Löw).

קְרְקַס, קְרְקְסָא, קַרְקְסָא *gr. m.* (κίρκος), *pl. h.* קִרְקְסָאוֹת, *a.* קִרְקְסָן, קִרְקְסָן Zirkus.

קוּרְקְסָא *gr. m.* (κρίκος), *pl.* קוּרְקְסָן 1. Scheibe am Dreschschlitten; 2. Dreschschlitten.

קרקסיאות l. קרקסאות, s. קִרְקַס.

קִרְקְסְיוֹן *gr.* Ortsname (Κιρκήσιον).

קַרְקַע *a., pt. pass.* מְקַרְקַע bodenfest, unbeweglich.

קַרְקַע *h. m.* 1. Erdboden; 2. *pl.* קַרְקָעוֹת Grundeigentum, Grundstück; 3. Fußboden; 4. קַרְקַע בְּתוּלָה unaufgebrochener Boden.

קַרְקְעָא *a. m.* dass.

קַרְקָעִית *h. f.* Boden.

קַרְקְפָא *a. m.* 1. Schädel, Kopf; 2. Kopfzahl.

קַרְקֶפֶל *a. m.* (vgl. קַרְקְפָא und κέφαλος) Schädel.

קַרְקַפְּתָא *a. f.* dass.

קִרְקֵר I *h.* gackern, schreien.

קַרְקֵר II *h.* 1. niederreißen; 2. zerren.

קַרְקֵר *a., pt. pl.* מְקַרְקְרִין EstII 1, 2 krähen, brüllen.

קַרְקָרָה, קַרְקֶרֶת *h. f.* 1. Boden (eines Gefäßes, eines Netzes); 2. eine Art Schuh.

קַרְקָרוּת *h. f.* dass.
קַרְקְשָׂא s. קַרְקָסָא.
קַרְקֵשׁ *h.* 1. schütteln; 2. klingeln, klappern.
קַרְקֵשׁ *a.* dass.
קַרְקָשׁ *h. m.* Klingel, Klapper.
קַרְקַשְׁתָּא *a. f., pl.* קַרְקְשִׁין dass.
קרר *h. Hi.* 1. abkühlen; 2. kalt sein. *Hitp.* sich beruhigen.
קְרַר *a.* kalt sein. *Pa. pt. pass.* מְקוּרַר kalt. *Aph.* 1. *pt.* מַקַּר Jes 32, 2 kühlen; 2 kalt sein. *Itpa.* sich abkühlen.
קָרָר *lat. m.* (*carrarius*) Wagenlenker, Fuhrmann.
קְרִירְטוֹן (jSabb 14^c) *gr. m.* (ἀκορίτης) Kalmuswein (?).
קָרַשׁ *h.* 1. gerinnen; 2. sich zusammenziehen. *Hi.* gerinnen lassen.
קְרַשׁ *a.* 1. gerinnen; 2. fest werden; 3. gerinnen machen. *Aph. Itpe.* gerinnen.
קֶרֶשׁ I *h. m.* Einhorn (Antilopenart).
קֶרֶשׁ II *h. m.* Brett, Bohle.
קַרְשָׁא *a. m.* dass.
קַרְשַׁי männl. Personenname.
קַרְשִׁינְתָא *a. f., pl.* קַרְשִׁינִין Erdkloß.
קַרְתָּא (Gn 34, 25) *a. f., pl. d.* קִרְוַיָּא Nu 13, 28 Stadt, Kleinstadt.
קַרְתָּגֵינָה *gr.* Karthago (Καρτάγενα).
קַרְתִּיגְנָאָה *gr. m.* aus Karthago.
קַרְתּוּיָא *a. m.* aus Kartu (?).
קַרְתּוּיִי *h. m.* dass.
קַרְתָּנִי *h. m.* Kleinstädter.
קַרְתִּיסָיָא *a. m.* Beiname eines Mannes.
קַשְׂוָה s. קַסְוָה.
קַשְׂוָתָא s. קַסְוָתָא.
קוּשְׁטַנְטִינָא (Thr 4, 2, nicht MS), קוּשְׁטַנְטִינֵי *gr.* Konstantinopel (Κωνσταντινούπολις).
קְשִׂיטָה *h. f.* 1. eine Münze; 2. ein Gewicht; 3. Lamm.
קַשְׂקֶשֶׂת *h. f., pl.* קַשְׂקַשִּׂים Schuppe.
קַשׁ *h. m.* 1. Stroh, dürre Halme; 2. Borste; 3. Härchen.

קַשָּׁא (Ex 15, 7) I *a. m.* Stroh, dürre Halme.
קַשָּׁא II *a. m.* Ältester, Vornehmer.
קְשָׁא, קְשִׁי *a., ipf.* יִקְשֵׁי Dt 15, 18 schwer sein. *Pa.* 1. schwer machen, Einwände erheben; 2. *pf.* 3 *sg. f.* קַשִּׁיאַת Gn 35, 16 schwer haben. *Aph. ipf.* 1 *sg.* אַקְשֵׁי Ex 7, 3 hart machen, verstocken; 2. *pf.* אַקְשִׁי Ex 13, 15 Schwierigkeiten machen; 3. אַקְשִׁי אַפִּין sich verstocken; 4. Einwände erheben. *Itpa.* 1. schwer sein; 2. Einwände erheben; 3. Einwände erhoben werden.
קַשְׁבָּא *a. m.* 1. Dattel; 2. Dattelpalme.
קשה *h. Pi.* schwer haben. *Hi.* hart machen, Erektion veranlassen. *Hitp.* 1. schwer haben; 2. sich hart machen.
קָשֶׁה *h. m.* hart, schwer.
קַשָּׁה *h. f.* Borste.
קִשּׁוּאִים s. קִשּׁוּת I.
קִשּׁוּט *h. m.* Putz.
קִשּׁוּטָא *a. m., c.* קִשּׁוּט Jes 49, 18 dass.
קִשּׁוּי *h. m.* Geburtsnot.
קִשּׁוּיָא *a. m.* Einwand.
קִשּׁוּר *h. m.* 1. Zusammenbinden; 2. Vereinigen.
קִשּׁוּרָא *a. m.* dass.
קִשּׁוֹשֶׁת *h. f.* Strohhalm.
קִשּׁוּת I *h. f., pl.* קִשּׁוּאִים Gurkenart (*Cucumis chate*).
קִשּׁוּת II *h. f.* Ähnlichkeit.
קָשַׁט I *h.* schießen.
קשט II *h. Pi.* putzen. *Hi.* herrichten. *Hitp.* sich putzen.
קשט I *a. Itpe.* geschossen werden.
קשט II *a. Pa.* 1. *pt. pass.* מְקַשַּׁט Ho 6, 3 putzen; 2. geraderichten. *Itpa. pt. f.* מִתְקַשְּׁטָא Jes 61, 10 sich putzen.
קַשָּׁט *h. m.* Bogenschütze.
קֻשְׁטָא I (Dt 1, 16) *a. m., ind.* קְשׁוֹט Gn 24, 48 Wahrheit, Gradheit,

Recht. בְּקֻשְׁטָא, מִן קֻשְׁטָא Gn 42, 21 fürwahr, wahrlich, Gn 20, 12 in Wahrheit.

קֻשְׁטָא II (Est II 1, 3, MS קַשִּׁיטִין) *a. m.* Bogen.

קֻשְׁטָא III (Ps 61, 4) l. קֻשְׁקָא.

קַשְׁטָנִית *h. f.* Bohrer, der durch einen Bogen bewegt wird.

קַשְׁיָא (Ex 1, 14) *a. m.* 1. *ind.* קְשֵׁי Ex 6, 9, *pl. f.* קַשְׁיָן Gn 42, 7 hart, schwer, schwierig.

קֻשְׁיָא *a. m.* Einwand.

קַשְׁיוּת *h. f.* 1. Härte; 2. Starrsinn; 3. Erektion.

קַשְׁיוּתָא *a. f., ind.* קַשְׁיוּ Ex 1, 13 dass.

קַשִּׁיטָא *a. m., ind.* קַשִּׁיט Dt 32, 4 redlich, wahrhaft, gerecht.

קַשִּׁיטוּתָא *a. f., c.* קַשִּׁיטוּת Gn 20, 5 Redlichkeit, Gradheit.

קְשִׁירָה *h. f.* Zusammenbinden.

קַשִּׁישׁ *h. m.* Strohhalm.

קַשִּׁישָׁא *a. m.* 1. *ind.* קַשִּׁישׁ 1 K 2, 22 alt; 2. Greis; 3. Ältester, Vornehmer.

קַשִּׁישׁוּתָא *a. f.* Greisenalter.

קַשִּׁיתָא, קַשְׁיְתָא *a. f.* 1. Hartes; 2. Kern; 3. Einwand.

קוּשְׁקָא *pers. m.* Ausbau.

קִשְׁקוּשׁ *h. m.* Behacken.

קִשְׁקוּשָׁא *a. m.* dass.

קִשְׁקָר männl. Personenname.

קִשְׁקֵשׁ *h.* 1. klingeln; 2. rauschen; 3. schütteln; 4. behacken. *Pass.* sich schütteln.

קַשְׁקֵשׁ *a.* 1. schütteln; 2. behacken.

קַשְׁקַשִּׁין *h. m. pl.* Streu.

קָשַׁר *h.* 1. knüpfen, verknüpfen; 2. beschließen. *Pi.* zusammenbinden. *Pu.* *Ho.* zusammengebunden werden. *Ni.* *Hitp.* 1. sich zusammenziehen; 2. sich anhängen.

קֶשֶׁר *h. m.* 1. Knoten; 2. Gelenk; 3. Zusammenziehung, Kruste; 4. Ordnung, Verband.

קַשַּׁרְתָּא *a. f.* Gürtel.

קשׁשׁ *h. Po.* קוֹשֵׁשׁ dürre Kräuter sammeln.

קשׁשׁ I *a. Po.* 1. dass. *Hitpo.* bei sich dürres Kraut sammeln.

קְשַׁשׁ II *a., pf.* 1 *sg.* קַשִּׁית 1 S 12, 2 altern. *Pa.* dass.

קֶשֶׁת *h. f.* 1. Bogen; 2. Regenbogen; 3. männl. Glied.

קְשַׁת (Ez 21, 26 Ven. 1517) *a.* schießen. *Aph. ipf.* יַקְשֵׁית 2 K 19, 32 dass.

קַשָּׁת *h. m.* 1. Bogenschütze; 2. ein Sternbild des Tierkreises.

קַשָּׁתָא (Gn 21, 20) *a. m.* dass.

קַשְׁתָּא *a. f.* 1. Gn 21, 16, *pl.* קַשְׁתָּן, *c.* קַשְׁתַּת 1 S 2, 4 Soc 59, קַשְׁוָן Bogen; 2. Gn 9, 13 Regenbogen; 3. die Bogenseite des Labmagens; 4. Ortsname.

קַשְׁתְּיָא *a. m.* dass.

קַשְׁתָּנִית *h. f.* Bohrer, der durch einen Bogen bewegt wird.

קָתָא (Lv 11, 18) *a. f.* Pelikan.

קַתָּא *a. f.* Stiel, Griff.

קותבי l. קוּטְבִי.

קָתֶדְרָא *gr f.* (καθέδρα), *pl.* קָתֶדְרָאוֹת Lehnstuhl.

קָתֶדְרִין *gr. m.* (καθέδριον) dass.

קַתְלָא *a. m.* Kloß (?).

קָתָלִיקוֹס, קָתָלִיקָא, קָתָלִיכוֹס *gr. m.* (καθολικός) Oberbeamter.

קִיתוֹן *gr. m.* (κώθων), *pl.* קִיתוֹנִיּוֹת ein Trinkgeschirr.

קִיתוֹנָא *gr. m.* dass.

קַתְרָא *a. m.* Fels.

קַתְרוֹס *gr.* männl. Personenname (vgl. Κανθηρᾶς).

קֶתְרוֹס *gr. m.* (κέδρος) Zeder, Kiefer.

קִתְרוֹס (Jes 5, 12, MS קַתְרוֹס) *gr. m.* (κίθαρις) Zither.

ר

ר 1. der zwanzigste Buchstabe im hebr. Alphabet; 2. Zahlwert = 200.
ריאגיסו. הר׳ (Midr. Teh. 34) l. mit Ausg. Konst. אגיסו, s. אֲגִים.
רְאַגְתָּא *a. f.* Liebkosung.
רָאָה *h.* 1. sehen. רָאָה קֶרִי Pollution haben. רָאֲתָה דָם (נִדָּה) Menstruation haben; 2. billigen. *pt. pass.* רָאוּי 1. geeignet; 2. zu erwarten. *Ni.* 1. gesehen werden; 2. einleuchten. *Hi.* 1. zeigen, anzeigen. הֶרְאָה פָנִים besuchen. *Ho.* הָרְאָה פָנִים Besuch erhalten.
רְאִי (רְאִי) I *h. m.* 1. Ansehen; 2. Eigentümlichkeit, Merkmal.
רְאִי II *h. m.* Exkrement. בֵּית הָרְאִי Kropf.
רְאִיָּה *h. f.* 1. Sehen; 2. Erscheinen im Tempel; 3. das dabei darzubringende Opfer; 4. Pollution; 5. Menstruation.
רְאָיָה I *h. f.* Beweis.
רְאָיָה II männl. Personenname.
רֵאָיוֹן *h. m.* 1. Erscheinen im Tempel; 2. das dabei darzubringende Opfer.
רְאַם *a., ipf.* יִרְאַם Jes 52, 13 erhaben sein. S. רום.
רְאֵם *h. m.* Wildochse.
רְאֵמָא *a. m.* dass.
רְאוּמָטִיקוֹס *gr. m.* (ῥευματικός) rheumatisch.
רְאֵמְנָא *a. m.* Wildochse.
ראני. שבראני (Tos. Ab.z. VII 8) l. שֶׁבָּרֹאשׁ, s. Dalman, Orte und Wege Jesu [2]100. I. Löw vermutet eine Ortschaft ראני oder ארני im Karmel. Aber Sykaminon an der Küste ist gemeint.
רְאָעֲתָא? (EstII 9, 31, MS תַּעֲנִיתָא) *a. f.* Schreien.
ראשׁ *h. m., pl.* רָאשִׁים 1. Kopf. ראשׁ תּוֹר Ausläufer eines Feldes, einem Ochsenkopf ähnlich; 2. Oberhaupt; 3. Anfang. ראשׁ הַשָּׁנָה *a.* Neujahr; *b.* Name eines Mischnatraktats; 4. Kapitel; 5. Höhe. ראשׁ הַגַּג Dachterrasse. בַּת ראשׁ (aus בָּתַר ר׳ I. Löw) rücklings.
רֵאשָׁא *a. m.* Kopf.
רִאשׁוֹן *h. m.* 1. erster. רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן einer nach dem andern. בָּרִאשׁוֹנָה am Anfang. *pl.* מַיִם רִאשׁוֹנִים das Händewaschen vor der Mahlzeit; 2. der Anfangszeit angehörig.
רֵאשִׁית *h. f.* 1. Anfang; 2. Würde.
רֵאשִׁיתָא s. רֵישִׁיתָא.
רַב *h. m.* 1. groß; 2. Herr; 3. *pl.* רַבּוֹת Lehrer; 4. viel. הָרַבִּים die Allgemeinheit. בּוֹר הָרַבִּים eine Zisterne im öffentlichen Besitz. רַבִּי. *a.* palästin. Bezeichnung des Gelehrten; *b.* Bezeichnung des Nasi Jehuda I. רַב *a.* babylon. Bezeichnung des Gelehrten; *b.* Bezeichnung von Abba Arika.
רַבָּא (רְבָא) *a. m.* 1. *f. d.* רַבְּתָא Gn 10, 12, רַבְּתִי, *pl.* רַבְרְבִין Gn 12, 17, *pl. c. s.* רַבְרְבָנוֹהִי Gn 40, 2, רַבְרְבָנַהָא Thr 2, 9 groß; 2. Gn 25, 23 der ältere; 3. Gn 37, 36, Ex 18, 1, *ind.* רַב Ex 7, 1 Berl. Vorgesetzter, Oberer; 4. *c. s.* רִבְּהוֹן Gn 4, 20, *pl.* רַבְּנָן Meister, Lehrer.
רָבָא (n. d. übl. Aussprache) (= רַב אַבָּא) Bezeichnung von Abba, Sohn v. Josef bar Chama.
רְבָא *a. m.* Mehrheit.
רְבָא I *a.* 1. Gn 21, 8, *pl.* רְבִיאוּ Gn 25, 27 groß werden, wachsen; 2. Gn 26, 13 vornehm werden. *Pa.* 1. *ipf.* יְרַבֵּי Nu 6, 5 wachsen lassen, hervorbringen; 2. *pf.* רַבִּי Jes 49, 21 Soc 59 großziehen; 3. *ipf.* 1 *sg.* אֲרַבֵּי Gn 12, 2 groß machen; 4. *pf.* רַבִּי Lv 8, 10 in eine Würde einsetzen; 5. *ipf.* 2 *sg.* תְּרַבֵּי Dt 23, 20 Zins geben. *Itpa.* 1. großgezogen werden; 2. *ipf.* יִתְרַבָּא Lv 21, 10 groß gemacht werden;

3. *pf.* 3 *pl.* אִתְרַבִּיאוּ Nu 3, 3 eingesetzt werden; 4. *pt.* מִתְרַבֵּי Dt 23, 20 als Zins gezahlt werden.

רְבָא II *a.*, *pt.* רָבֵי Gn 21, 20 schießen.

רְבָא III s. אֲרַב.

רָבַב *h.* verdichten(?). *Pi. pt. f.* מרבבת Jalk. II 988 (Ct 4, 16), Ausg. Salon. מרככת?

רְבַב *a.* groß sein. *Itpalp. pf.* אִתְרַבְרַב, אִתְרָרַב 1. *pt. pl.* מִתְרַבְרְבִין Nu 16, 3, *inf.* אִתְרַבְרָבָא Ez 5, 15; *pt.* מִתְרָרַב 1 K 1, 5 Soc 59, *c. pron.* מִתְרָרַבְתְּ Nu 16, 13, *ipf.* 1 *pl.* נִתְרוֹרַב Est II 8, 13 (MS מִתְרָרַב) groß tun; 2. *pf.* אִתְרָרַב Ho 12, 4 sich groß beweisen (zur Form vgl. Dalman, Gramm. S. 329).

רֶבֶב *h. m.* 1. Fett (Talg?); 2. Fettfleck.

רַבַּבָּהוּ = רַב אַבָּהוּ.

רְבַבְתָּא *a. f.*, *c.* רִבְבַת Ez 16, 7 (MS רִבְוָת) Myriade. S. רִבּוֹתָא.

רָבַג *h.* schichten (?).

רֶבֶד *h. m.* Ritz, Stich.

רִבְדָּא *a. m.* dass. (von der Wunde, welche die Aderlaßlanzette verursacht).

רַבָּה (= רַב אַבָּא) männl. Personenname, Bezeichnung von Abba bar Nachmani.

רָבָה *h.* viel werden. *Pi.* vermehren, hinzufügen. *Pu. pt.* 1. größer, vermehrt. מְרֻבֶּה בְגָדִים der mit mehr Gewändern Versehene (der Hohepriester); 2. häufiger. *Hi.* viel machen, vermehren. *Hitp.* geweiht werden.

רִבּוֹא *h. m.* Myriade.

רִבּוֹא *a. f.* s. רִבּוֹתָא.

רְבוּבָה I (?) *h. f.* Höhlung, Loch.

רְבוּבָה II (viell. הַדַּרְבּוּבָּה) *h. f.* Topftrommel (mit nur einem Trommelfell).

רִבּוּי *h. m.* 1. Vermehrung; 2. Vielmachen der Gewänder (zur Weihe des Hohenpriesters); 3. Hinzufügung.

רִבּוּיָא *a. m.* Hinzufügung.

רִבּוֹן *h. m.* Herr.

רִבּוֹנָא *a. m.*, *c.* רִבּוֹן Ex 23, 17 dass.

רִבּוֹנְתָא *a. f.*, *c. s.* רִבּוֹנְתִי Gn 16, 8 Herrin.

רִבּוּעַ *h. m.* Viereck, Quadrat.

רִבּוּעָא *a. m.* dass.

רְבוּתָא I *a. f.* 1. Dt 32, 3 Herrlichkeit; 2. *c.* רְבוּת Ex 30, 25 Würde; 3. *ind.* רְבוּ Nu 18, 8 Auszeichnung.

רְבוּתָא II s. רְבִיתָא.

רַבְוָתָא, רַבּוּתָא s. רַבְיוּתָא.

רִבּוֹתָא (Lv 26, 8) *a. f.*, *pl. ind.* רִבְּוָן Gn 24, 60 Myriade.

רָבְיָא (Gn 21, 8) *a. m.*, *ind.* רָבֵי Gn 37, 1 Knabe.

רֶבְיָא *a. m.* eine Abart der Vigna sinensis. I. Löw.

רָבִיד *h. m.* Steinplatte.

רְבִיָּה *h. f.* 1. Mehrung; 2. Größe.

רַבְיוּתָא *a. f.*, *c. s.* רַבְיוּתֵיהּ Gn 43, 32 Jugend.

רְבִיכָה *h. f.* Eingerührtes.

רְבִיכְתָא *a. f.*, *ind.* רְבִיכָא Lv 6, 14 dass.

רַבִּין = רַב אָבִין. רַבִּינָא = רַב אֲבִינָא.

רְבִיעַ I *h. m.* Balken.

רְבִיעַ II *h. m.* Viertel.

רְבִיעָא *a. m.* dass.

רְבִיעָאָה (Nu 7, 30) *a. m.*, *f. d.* רְבִיעֵיתָא Lv 19, 24 vierter.

רְבִיעָה *h. f.* 1. Begattung (der Tiere); 2. Frühregen (Herbstregen).

רְבִיעוּתָא *a. f.* Lagern.

רְבִיעִי *h. m.* vierter.

רְבִיעִין (2 S 6, 5) *a. m. pl.* ein Musikinstrument.

רְבִיעִית I *h. f.* Lager, Schar.

רְבִיעִית II *h. f.* 1. vierte; 2. Viertel eines Log; 3. Mittwoch; 4. ein Musikinstrument.

רְבִיעֲתָא *a. f.* Frühregen (Herbstregen).

רְבִיצָה *h. f.* Lagern, Liegen.

רִבִּית *h. f.*, *pl.* רִבִּיּוֹת Zins.

רִבִּיתָא (Lv 25, 36) *a. f.* dass.

רִבְיְתָא (Ru 2, 5, MS רֶבְיְתָא), רְבִיתָא I *a. f.* Mädchen.

רְבִיתָא II *a. f.* Aneinanderliegen.

רְבִיתָא III Flußname.
רבל *a. Itpe.* gesiebt werden.
רַבַּמִּי = רַב אַמִּי.
רַבָּן *h. m.* Meister, Lehrer.
רַבָּנָא *a. m.* 1. *pl. c.* רַבָּנֵי Gn 47, 6 Oberer; 2. Lehrer. רַבָּנַן unsre Lehrer.
רַבָּנוּת *h. f.* 1. Herrschaft, Hoheit; 2. herrisches Wesen.
רַבָּנוּתָא (Koh 6, 3) *a. f.* dass.
רַבָּנַי männl. Personenname.
רַבַּסִּי, רַבַּסָּא = רַב אַסִּי, רַב אַסָּא.
רָבַע I *h.* 1. begatten; 2. befruchten. *Ni.* begattet werden. *Pi.* befruchten.
רבע II *h. Pi.* viereckig machen. *Pu. pt.* 1. viereckig; 2. auf vier Seiten behauen.
רְבַע I *a.* 1. *pf.* 3 *f. sg.* רְבַעַת Nu 22, 27 sich lagern; 2. begatten; 3. sich niederwerfen; 4. einfallen (von einem Hause). *Aph.* 1. lagern lassen, sich hinlegen lassen; 2. begatten lassen, paaren.
רבע II *a. Pa.* in vier Teile teilen. *pt. pass.* מְרַבַּע Ex 27, 1 viereckig.
רֶבַע s. רוֹבַע.
רֶבְעָא (EstII 4, 1, MS רְבִיעִיתָא) *a. m.* Viertel.
רִבְעָא *a. m.* Viertel.
רִבְעָה *h. f., du.* רִבְעָתַיִם vierfach.
רַבְעוּתָא I *a. f.* Lagern.
רַבְעוּתָא II *a. f., c.* רַבְעוּת Ex 29, 40 Viertel.
רִבְעִי *h. m.* vom vierten Jahre.
רִבְעֲתָא I *a. f.* Lager.
רִבְעֲתָא II *a. f., c.* רִבְעַת 2 K 6, 25 Ven. 1517 Viertel.
רָבַץ I *h.* lagern. *Pi. Hi.* lagern lassen.
רבץ II *h. Pi. Hi.* besprengen. *Hitp.* besprengt werden.
רבץ *a. Pa.* besprengen.
רִבְצָל *h. m.* Gewürzbeutel.
רַבְצָן *h. m.* der liebt, sich hinzulegen.
רִבְקָא (Jer 50, 11) *a. m.* Mästung.
רִבְקָה *h. f.* Koppelung (von Rindern für das Dreschen).

רְבַב s. רַבְרֵב.
רַבְרְבוּתָא *a. f.* Großtun.
רַבְרְבִין s. רַבָּא.
רַבְרְבָנִין s. רַבָּא.
רַבְרְבָנוּתָא *a. f.* Großtun.
רַבְּתָא *a. f.* Amme.
רַבְתָנָא (2K 18, 19) *a. m.* großmächtig.
רֶגֶב Ortsname.
רִגְבָּא *a. m.* Erdscholle.
רְגַג *a., ipf.* 2 *sg.* תֵּירוֹג Dt 5, 20 (MS תֵּירוֹג) gelüsten, begehren. *Pa.* dass. *pt. pass.* מְרַגַּג Gn 2, 9 begehrenswert. *Itpa. Palp. Itpalp.* dass.
רְגָגָא (Ez 24, 16, MS רַגָּגָא) *a. m.* 1. Begehren, Lust; 2. Begehrtes.
רְגוּגָא *a. m.* 1. Begehren; 2. *pl.* רְגוּגִין Koh 12, 11, *c. s.* רְגוּגַיהָא Thr 1, 10 Begehrtes.
רְגוֹלָא *a. m., ind.* רְגוֹל Gn 30, 42 am Fuß gefleckt.
רָגוֹמָא *a. m., pl. d.* רָגוֹמַיָּא Thr 1, 18 Schütze.
רְגוֹמָנָא(?) *a. m.* Steinigung.
רְגוֹעִיתָא weibl. Personenname (vgl. *bibl.* הִרְגִּיעַ ruhen).
רְגוֹשָׁא *a. m.* Lärm, Geräusch.
רְגוּשְׁתָּא *a. m., ind.* רְגוּשׁ Jes 22, 5 Unruhe.
רגז *h. Hi.* erzürnen.
רְגַז, רְגֵז *a.* 1. *pf.* רְגֵיז Gn 40, 2 zürnen; 2. zittern. *Aph.* 1. *pf.* אַרְגֵּיז Lv 24, 11 zürnen; 2. *inf.* אַרְגָּזָא Dt 4, 25 erzürnen; 3. zittern machen. *Itpe.* erzittern.
רֻגְזָא (Dt 9, 19) *a. m., ind.* רְגַז Dt 9, 20, רְגֵיז Koh 7, 3 (MS רְגוֹז), רְגוֹז Zorn.
רַגְזָן *h. m.* jähzornig, aufbrausend.
רַגְזָנָא *a. m.* dass.
רַגְזָנוּת *h. f.* Zorn, Jähzorn.
רֻגְזְתָא, רְגֻזְתָּא, רְגִזְתָּא *a. f.* Zorn.
רַגְיָא *a. m.* 1. Münze oder Gewicht, die ein vorgeschriebenes Maß nur eben überschreiten.

רְגִינָא *a. m., ind.* רְגִיג Jer 51, 7 begehrenswert, köstlich.
רְגִינְתָא *a. f.* Begehren.
רִגְיוֹן Name eines mythischen Feuerstroms.
רָגִיל *h. m.* 1. behend; 2. geübt, gewöhnt.
רְגִילָא *a. m., pl.* רְגִילִין Thr 2, 21 geübt, gewöhnt.
רְגִילָה *h. f.* Portulak (*Portulaca oleracea*).
רְגִימְתָא *a. f., c.* רְגִימַת Ru 1, 17 (Lücke im MS) Steinigung.
רְנִיעָה *h. f.* Vertrag.
רְגִישְׁתָא *a. f.* Empfinden, Merken.
רָגַל *h., pt. pass.* רָגוּל gefesselt (durch Zusammenbinden des Unterbeins und Schenkels). *Hi.* 1. gewöhnen; 2. Samenerguß herbeiführen (durch Beiwohnung); 3. das Fell eines Tiers von den Füßen her abziehen. *Hitp.* sich gewöhnen.
רגל *a. Aph.* 1. gewöhnen, verleiten; 2. nach unten beugen. *Itpa.* sich gewöhnen.
רֶגֶל *h. f.* 1. Fuß, Bein. רַגְלֵי פ׳ das Kommen jemandes. מֵי רַגְלַיִם Harn. רַגְלַיִם לַדָּבָר die Sache hat einen Anhaltspunkt; 2. Wallfahrtsfest.
רִגְלָא *a. f.* 1. Dt 19, 21, *ind.* רְגַל Dt 2, 5, רְגֶל Gn 33, 14, *pl.* רַגְלִין Lv 11, 23 Fuß, Bein; 2. Unterbein. בְּרִגְלֵיהּ, רִגְלֵיהּ um — willen; 3. Stößel eines Mörsers(?); 4. *pl.* רִגְלָאִין(!) Koh 3, 11 Ven. 1517 Wallfahrtsfest; 5. s. דִּגְלָא.
רגלא (bAbZ 22[b]) 1. דִּגְלָא.
רִגְלָאָה (Ex 12, 37) *a. m.* Fußsoldat.
רִגְלוּתָיָא *a. m.* niedrig gestellt.
רַגְלִית *h. f.* auf der Erde kriechender Weinstock. S. רוֹגְלִית.
רָגַם *h. m.* steinigen.
רְגַם *a.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יִרְגְּמוּן Lv 24, 16 steinigen; 2. schießen. *Pa. pt.* מְרַגֵּים 2 S 16, 6 werfen.
רִגְמָא *a. m.* Wurfstein.
רגן *h. Pi.* murren.
רגן *a. Itpa.* verleumden.
רגע *h. Hi.* sich hinundherbewegen, sich rühren.
רֶגַע *h. m.* Augenblick.
רִגְעָא (Koh 9, 12, nicht MS) *a. m.* dass.
רגף *a. Itpe. pf.* 3 *sg. f.* אִתְרְגִיפַת Jes 1, 2 erschüttert werden.
רגשׁ *h. Hi.* fühlen, merken. *Ho. pt.* wahrgenommen. *Hitpa.* herbeiströmen.
רְגַשׁ *a.* 1. unruhig sein; 2. rauschen; 3. merken. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תַּרְגֵּישׁ Jos 7, 3 beunruhigen; 2. bewegen; 3. spüren, merken. *Itpe. pf.* אִתְרְגֵישׁ Ri 5, 5 Soc 59 in marg., 3 *sg. f.* אִתְרְגוֹשַׁת (!) 2 S 22, 8 beunruhigt werden, erschüttert werden.
רִגְשָׁא *a. m.* Lärm.
רִגְּתָא *a. f.* Verlangen.
רְדָא I *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּרְדֵּי Dt 22, 7 pflügen; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִרְדּוֹן Lv 26, 17 herrschen; 3. *inf.* מִרְדֵּי Lv 26, 18 züchtigen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִתְרְדֵי Am 6, 2 gepflügt werden; 2. *ipf.* 2 *pl.* תִּתְרְדוֹן Lv 26, 23, *imp. sg. f.* אִתְרְדָא Jer 6, 8 gezüchtigt werden.
רְדָא III *a.* fließen.
רדא II *a. Pa.* Brot vom Backofen abnehmen.
רָדָא *a. m.* frisch(?).
רדאה s. הדראה.
רדד *h. Pi.* plattschlagen, breiten. *Pu. pt.* 1. plattgeschlagen; 2. ausgebreitet.
רְדַד *a.* 1. *pt. pass. pl.* רְדִידִין Nu 17, 3 (MS רַדִּידִין) plattschlagen; 2. ausbreiten. *Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* רַדִּידוּ Ex 29, 3 plattschlagen; 2. hinstrecken. *Itpa.* plattgedrückt sein.
רֶדֶד *h. m.* Tuch.
רַדְדָא *a. m.* glatte Seite eines Stoffs.
רָדָה I *h.* 1. mächtig werden; 2. züchtigen. *Pi.* züchtigen.
רָדָה II *h.* 1. Brot von dem Backofen

abnehmen; 2. Honig aus dem Bienenkorb nehmen.

רדה III *h. Pi.* ausbreiten.

רְדוּפָא *a. m.* Ranke (?).

רְדוּפִין *h. m. pl.* Sehnsucht.

רְדְוָתָא *lat. f.* (*rheda*) Wagen.

רְדְיָא *a. m.* 1. Pflügen; 2. Name eines Engels.

רַדְיָא *a. m.* Pflüger.

רָדִיד *h. m.* dünnes Obergewand.

רְדִיָּה I *h. f.* Herrschaft.

רְדִיָּה II *h. f.* Abnehmen des Brots von dem Ofen.

רְדִיוֹנֵי (bNidd 67[a]) *a. m. pl.* Gang (?).

רדים l. רוֹדִים *h. m. pl.* Pflüger.

רְדִינִין (EstII 6, 10, MS דְּרֵינִין) l. רְדִידִין *a. m. pl.* dünne Obergewänder (?).

רַדְיָנִית *h. f.* zum Pflügen tauglich.

רְדִיפָא männl. Personenname.

רְדִיפָה *h. f.* Verfolgung.

רָדַם *h., pt. pass.* betäubt. *Ni.* im Betäubungsschlaf liegen.

רְדַם *a., pt. pass. pl.* רְדִימִין Jes 15, 1 dass.

רֶדוּמִילוֹן *gr. m.* (ῥοδόμηλον) mit Rosen angemachte Quittenmarmelade.

רֶדְמִילוֹן *gr. m.* (ῥοδόμυρον) Medikament aus Rosen und Myrrhe.

רְדָנִיקוֹס *gr. m.* (ῥαδινός) schmächtig, lang.

רוֹדוֹס *gr.* Ortsname (Ἄραδος).

רְדוֹסָאָה *gr. m.* aus Arados.

רדוסה l. הָרְדָּם.

רָדַף *h.* 1. verfolgen; 2. vertreiben; 3. rasch fließen; 4. antreiben. *Ni.* verfolgt werden. *Pi.* erstreben.

רְדַף *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּרְדּוֹף Dt 16, 20 verfolgen; 2. erstreben. *Itpe. ipf.* יִתְרְדֵיף Jes 17, 13 (Ven. 1525 יִתְיְרַדֵּיף, s. Dalm., Gr. 253) gejagt werden.

רֶדְתָא (Lv 2, 7) *a. f.* Pfanne.

רהב *h. Hi.* stolz machen. *Siph.* s. סַרְהֵב.

רְהֵיב *a.* sich überheben, stolz tun. *Saph.* s. סַרְהֵב.

רַהֲבָא *a. m.* Übermut.

רָהֲבָה = רַב אַהֲבָה.

רְהוֹטָא *a. m.* Läufer.

רהט *h. Hi.* den Hauptbalken legen.

רְהַט *a., pf.* 3 *sg. f.* רְהַטַת Gn 24, 20, *pt.* רָהֵיט Jer 51, 31 laufen. *Aph. pf.* 3 *pl. c. s.* אַרְהֲטוּהִי Gn 41, 14 laufen lassen.

רַהֲטָא *a. m., pl. d.* רַהֲטַיָּא Ri 5, 28 Praet. Läufer.

רְהָטָא, רַהְטָא *a. m.* 1. *d.* רַהְטָא 2S 18, 27 Laufen; 2. ein Brei.

רַהֲטוֹן (?) *x. m.* Soldatenabteilung.

רַהֲטוֹנָא *a. m.* Läufer.

רָהֲטַיָּא (Gn 30, 38, MS רָטַיָּא) *a. m. pl.* Tränkrinnen.

רְהָטִים *h. m. pl.* dass.

רָהִיט *h. m.* Hauptbalken des Hauses.

רְהִיטָנִי *x. f.* 1. Klammer; 2. Kneipzange für das Haar (oder Hobel?).

רהן *h. Hi.* verpfänden. *Ho.* verpfändet werden.

רהון s. הַרְהוֹן.

רְוָא, רְוִי (Gn 9, 21) *a.* sich satt trinken, sich berauschen. *Pa.* 1. *pt.* מְרַוֵּי Jes 55, 10 reichlich tränken; 2. *pt.* מְרַוֵּי Lv 10, 9 berauschen. *Aph. pf. c. s.* אַרְוְיַנִי Thr 3, 15 reichlich tränken. *Itpe. inf.* אִתְרְוָאָה Jes 5, 22 sich berauschen.

רֵוָא s. רֵיוָא.

רוֹב *h. m.* Mehrheit.

רובא (1 K 14, 18) l. mit MS דּוּבָא.

רוֹבֶד *h. m.* Terrasse, Plattform.

רוֹבְדָא *a. m.* dass.

רוֹבֶה *h. m.* Jüngling.

רוֹבָה *h. f.* 1. Hinzufügung; 2. ein süßer Brei.

רוֹבְיָא *a. m., pl.* רוֹבִין Thr 5, 12 (MS רַבְרְבָנִין) Jüngling.

רוֹבַע *h. m.* Viertel, insbes. ein Viertel Kab.

רוֹגְלִית *h. f.* 1. am Boden kriechender Weinstock; 2. Gang, Lauf.

רוֹגְנַג Flußname.

רוֹדֶה *h. m.* Instrument zum Abnehmen des Brots von dem Backofen.

רוה *h. Pi.* reichlich tränken. *Hitp.* getränkt werden.

רְוַז *a.* frohlocken.

רוֹזֵן *h. m.* Vornehmer.

רָוַח *h.* sich ausweiten, sich verbreiten. *Pu. pt.* weitläufig. *Hi.* הִרְוִיחַ sich erleichtert fühlen; 2. Gewinn haben.

רְוַח *a.* 1. sich erweitern; 2. sinken (vom Preise); 3. *imp.* רְוַח Jes 49, 20 Platz machen; 4. sich erleichtert fühlen. *Pa.* 1. *pt. pl.* מְרַוְּחִין Jer 22, 14 weit machen; 2. aufschwellen. *Aph.* 1. *inf.* אַרְוָחוּתַנִי Thr 3, 56 (MS רַוְחָתִי) weit machen; 2. *pt. pass.* מַרְוַח 1 S 20, 25 Soc 59 leer; 3. gewinnen; 4. gewinnen lassen. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְרְוַחוּ Gn 20, 17 genesen.

רוח *h. Hi.* הֵרִיחַ riechen.

רוח *a. Aph. pf.* אֲרַח Gn 27, 27, אָרִיחַ dass.

רָוֵחַ *h. m.* geräumig, weit.

רֶוַח *h. m.* 1. weiter Raum; 2. Zeitraum; 3. Verlängerung.

רוּחַ *h. f., pl.* רוּחוֹת 1. Wind; 2. Windei; 3. Luft; 4. Windrichtung, Richtung; 5. Geist, Gemüt; 6. Dämon.

רוּחָא *a. m. f.* 1. Gn 8, 1 Wind; 2. *pl.* רוּחִין, רוּחָן Windrichtung; 3. *pl. d.* רוּחַיָּא Nu 16, 22, רוּחָתָא Geist; 4. Dämon.

רַוְחָא *a. m.* 1. Gn 32, 16 Raum, Platz; 2. *pl. c.* רַוְחֵי Nu 35, 4 freier Raum; 3. *ind.* רְוַח Ex 9, 28 Befreiung; 4. Gewinn.

רְוָחָה *h. f.* 1. Weite; 2. Wohlbefinden.

רְוַחְתָּא (Ex 8, 11 B.) *a. f.* Weite, weiter Raum.

רוֹטֶב *h. m.* 1. frische Dattel; 2. Brühe.

רוֹטְנָן *h. m.* murrend.

רוֹטְנָנִית *h. f.* Murren.

רְוָיָא (Jer 19, 14, Jo 1, 5), רַוְיָא *a. m.* trunken, Betrunkener.

רְוָיָה *h. f.* Berauschung.

רַוְיוּתָא *a. f., ind.* רַוְיוּ Mi 2, 11 Rauschtrank.

רַוְיָתָא *a. f.* 1. Rausch; 2. Ho 4, 11 (MS רְוַיְתָא) Rauschtrank.

רוֹכֵל *h. m.* Hausierer.

רוֹכְלָא *a. m.* dass.

רוֹכְלָה *h. f.* Umherziehen.

רום *h.* sich erheben. *Pal.* רוֹמֵם erheben, erhöhen.

רום *a., ipf.* יֵירַם Dt 8, 14 dass., s. רְאַם. *Aph.* 1. *pf.* אֲרֵים Ex 7, 20, *ipf.* יְרִים Lv 23, 11 erheben, aufheben; 2. abhauen. *Itpe.* 1. *inf.* אִתְּרָמָא Ez 1, 19 Soc 59 sich erheben; 2. *pf.* אִתְּרִים abgehauen werden. *Ittaph. pf.* 3 *f. sg.* אִתְּרָמַת Gn 7, 17 erhoben werden, sich erheben. *Pal. pf* רוֹמֵם, רָמֵים, *pt. pass.* מְרָמַם (Dalm. Gr. 317. 327) Dt 26, 8 erheben. *Itpal.* erhoben werden, sich erheben. *Palp.* רוֹרֵם, רָרֵם erheben. *Itpalp.* sich erheben.

רוּמָא (Dt 33, 17) *a. m.* 1. Höhe. רוּם אֻדְנָא Ohrhöhe, Ohrknorpel; 2. Hoheit.

רוּמָה Ortsname.

רֶאוּמָטִיקוֹם *gr. m.* (ῥευματικός) rheumatisch.

רוֹמֵמוּת *h. f.* Hoheit, Erhabenheit.

רוֹמְמוּתָא *a. f.* dass.

רוֹנָנִית I *h. f.* mürrisch.

רוֹנָנִית II *h. f.* Zanksucht.

רוּס *h. m.* Längenmaß (Stadium).

רוע *h. Hi.* הֵרִיעַ Lärm blasen.

רוֹעֶה *h. m.* Hirt.

רוֹפֵא *h. m.* 1. Arzt; 2. Beschneider.

רוץ *h.* laufen.

רוֹצֵחַ *h. m.* Mörder.

רוק I *h. Hi.* הֵרִיק 1. ausleeren; 2. bewaffnen (?)

רוק II *h.* ausspeien. S. רָקַק.

רוק I *a. Aph.* 1. *pf.* אֲרֵיק Gn 35, 14 ausleeren; 2. ausgießen. *Ittaph. ipf.* יִתְּרַק Lv 21, 10 ausgegossen werden.

רוק II s. רָקַק.
רוק *h. m.* 1. Speichel; 2. TosBech IV 2 l. הוק.
רַוָּק *h. m.* Junggesell, Unverheirateter.
רַוָּקָא *a. m., pl.* רַוָּקֵי Jes 40, 30 dass.
רוּקָא *a. m.* Speichel.
רָוְקָא *a. m.* 1. Seihtuch; 2. Wasser zum Weinseihen.
רוֹקֵן *h.* übertragen. *Pass.* 1. ausgeleert werden; 2. übertragen werden.
רוֹקֵן *a., pf.* 3 *pl.* רוֹקִינוּ Ex 12, 36 1. ausleeren; 2. hinauswerfen; 3. entziehen. *Pass. pf.* 3 *f. sg.* אִתְרוֹקֵינַת Thr 1, 1 ausgeleert werden.
רוֹקַעְיְתָא weibl. Personenname.
רוֹר Ortsname.
רוֹשֶׁם *h. m.* Zeichen, Merkmal.
רָזָא *x. m., c. s.* רָזְהוֹן Gn 49, 6 Geheimnis. בְּרָז Ri 9, 31 Praet. insgeheim.
רוּזָא *x. m.* ein kleines Maß.
רזא *a. Aph.* 1. schlimm machen; 2. heftig sein.
רַזְבּוֹנִית s. אַרְזְבּוֹנִית.
רוֹזְגָר *pers. m.* Tagelöhner.
רזח *h. Pu. pt.* leidtragend.
רַזְיָא *a. m.* heftig.
רָזִיאֵל (Koh 10, 12) Name eines Engels.
רָזִיתַ absichtl. Veränderung v. נָזִיר.
רזים (jMoK 80[c]) l. אֲרָזִים, vgl. אַרְזָא II.
רוֹזִינְקָא *pers. m.* Tagesbedarf.
רָזַק s. רָסַק.
רחב *h. Hi.* 1. sich erweitern; 2. erheitern. *Hitp.* sich erweitern.
רָחָב *h. m.* 1. freigebig; 2. habgierig.
רַחְבָא *a. m.* habgierig.
רְחָבָה *h. f.* offener Platz.
רחבה l. רַהֲבָה.
רְחוֹב *h. m.* offener Platz.
רְחוֹבָא (Gn 19, 2) *a. m.* dass.
רַחְוִינָה(?) *h. f.* ein Hausgerät (Sessel?).
רָחוּם *h. m.* Liebling.
רְחוּמִי männl. Personenname.
רְחוּמְתָא (Dt 21, 16) *a. f.* Geliebte.

רחוץ (jSabb 11[d]) l. רהון.
רָחוֹק *h. m.* entfernt, weit.
רִחוּק *h. m.* 1. Entfernung; 2. etwas, wovon man sich fernhält, Greuel.
רִחוּקָא *a. m.* 1. *c.* רִחוּק Lv 12, 2 Absonderung (einer Menstruierenden); 2. *ind.* רִחוּק Jes 1, 14 Greuel.
רִחוּשׁ *h. m.* Bewegung.
רָחוּשׁ *h. m.* Kochtopf.
רִחוּשָׁא *a. m., ind.* רִחוּשׁ (Ez 27, 17, MS דִּיחוּשׁ) Balsamöl(?).
רֵחְיָא (Ex 11, 5) *a. m., pl.* רֵחְיָן Mühle.
רְחֵילָא 1. s. רַחְלָא; 2. *pl.* רְחֵילָן Jes 66, 20 Or 2211 Reitkamel.
רֵחַיִם *h. m. du.* 1. Mühle; 2. Olivenmühle. ר׳ שֶׁלַּיָּד Handmühle. ר׳ שֶׁלַּחֲמוֹר Eselmühle.
רְחִימָא (Dt 32, 12) *a. m.* Geliebter, Freund.
רְחִימְתָא (Koh 9, 1; Ven. 1517 רְחִימְתָּא) *a. f.* Liebe.
רחיף s. סְפִיתַ.
רְחִיצָה *h. f.* 1. Waschen; 2. Baden.
רַחִיקָא *a. m., f. ind.* רַחִיקָא Nu 9, 10 fern, weit. מֵרַחִיק Gn 22, 4 von fern.
רְחִישָׁה I *h. f.* Bewegung.
רְחִישָׁה II *h. f.* Gezweig.
רְחִישׁוּתָא *a. f.* dass.
רָחֵל *h. f., pl.* רְחֵלוֹת Mutterschaf.
רַחְלָא *a f., pl.* רַחְלִין Dt 14, 4 dass.
רחם *h. Pi.* 1. sich erbarmen; 2. lieben machen.
רְחֵם, רְחֵים (Gn 25, 28) *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּרְחַם Dt 6, 5 lieben; 2. sich erbarmen. *Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּרַחֵם Dt 7, 2; 13, 9 sich erbarmen; 2. Gn 24, 67; 29, 32 Dt 7, 13 (versch. Formen, aber MS Soc überall Peal) lieben. *Itpa. ipf.* יִתְרַחַם Gn 43, 28 Erbarmen erzeigt werden.
רָחָם *h. m.* Geier (*Vultur percnopterus*)?
רֶחֶם *h. m.* 1. Mutterleib. בֵּית הָרֶחֶם die weibl. Genitalien; 2. Scheide; 3. *pl.* רַחֲמִים Barmherzigkeit, Erbarmen.

רַחְמָא *a. m.* 1. Mutterleib; 2. *ind.* רַחֵים Ct 7, 7 Liebe. *pl.* רַחֲמִין Gn 6, 8 Barmherzigkeit.

רָחֲמָא *a. m., pl. c. s.* רָחֲמוֹהִי Gn 26, 26 Freund.

רַחֲמוּתָא *a. f., ind.* רַחֲמוּ Ez 23, 17 Liebe.

רַחֲמָן *h. m.* barmherzig.

רַחְמָנָא (Ex 34, 6) *a. m.* 1. dass.; 2. Bezeichnung Gottes.

רַחֲמָנוּת *h. f.* Barmherzigkeit.

רַחֲמָנִיּוּת *h. f.* dass.

רַחֲמָנִית *h. f.* barmherzig.

רַחְמְתָא *a. f., ind.* רַחֲמָא Ho 11, 4, *c.* רַחֲמַת Ho 11, 8 Soc 59 Liebe.

רָחַץ *h.* waschen. *Pi.* dass. *Pu. pt.* gewaschen.

רְחַץ, רְחֵיץ *a.* vertrauen. *pt. pass. pl.* רְחִיצִין Dt 32, 37 vertrauend. *Aph. ipf.* יַרְחֵיץ 2K 18, 30 vertrauen machen. *Itpe. ipf.* יִתְרְחֵיץ Jer 17, 5 vertrauen.

רְחְצָנָא *a. m.* 1. *ind.* רְחְצָן Gn 34, 25 Sicherheit; 2. Zufluchtsort.

רָחַק *h.* sich entfernen, fern sein. *Pi. Hi.* entfernen.

רְחַק *a.* dass. *Pa.* 1. *ipf.* 2 *pl.* תְּרַחֲקוּן Ex 8, 24 entfernen; 2. *pt. pass.* מְרַחַק Dt 7, 25 verabscheuen, verwerfen. *Aph.* 1. *pf.* אַרְחֵיק Ex 33, 7 entfernen. 2. sich entfernen. *Itpa.* 1. *ipf.* יִתְרַחַק Dt 12, 21 entfernt sein; 2. *imp. sg. f.* אִתְרַחַקִי Jes 54, 4 Soc 59 sich entfernen; 3. *pf.* 3 *sg. f.* אִתְרַחַקַת Jes 62, 12 Soc 59 verworfen werden.

רְחְקָא *a. m.* Ferne.

רָחַשׁ *h.* sich bewegen. *Pi.* dass. *Hi.* 1. bewegen; 2. Würmer hervorbringen.

רְחַשׁ *a., ipf.* 3 *pl.* יִרְחֲשׁוּן Gn 1, 20 sich bewegen, wimmeln. *Aph.* 1. *ipf.* 3 *sg. f.* תַּרְחֵישׁ Lv 20, 25 wimmeln lassen; 2. entstehen lassen. *Itpe. pf.* אִתְרְחִישׁ Koh 4, 13 sich ereignen.

רָחָשׁ *h. m.* Kriechtier, Gewürm.

רְחְשָׁא (Gn 1, 26) *a. m., ind.* רְחֵישׁ Lv 5, 2 dass.

רַחְשׁוּשָׁא (?) *a. m.* Bewegung.

רְחְשִׁיתָא weibl. Personenname.

רַחַת *h. f.* Holzschaufel (zum Worfeln).

רחתת (jBer 14b) l. דַּאֲתַת, s. אֲתָא.

רָטַב *h., pt. pass.* saftig. *Hi.* 1. saftig werden, ergrünen; 2. grünen lassen.

רטב *a. Aph.* 1. feucht werden; 2. befeuchten.

רֶטֶב *h. m.* frische Dattel.

רְטְבָא *a. m.* 1. Flüssigkeit; 2. *c.* רְטַב Jes 65, 4 (MS רְטַף) Saft, Brühe; 3. Fett.

רָטָה *h.* auswinden.

רָטוּב *h. m.* Gerät für den Vogelfang.

רָטוֹנָא *a. m., pl. c.* רָטוֹנֵי Dt 18, 11 (MS רָטֵין) Murmler (von Zaubersprüchen).

רָטוּשׁ *h. m.* Ausgewanderter.

רטט *h. Pi.* hüpfen.

רטט *a. Pa.* zittern machen. *Itpa. pf.* 3 *sg. f.* אִתְרַטְטָא Est II 5, 4 (nicht im MS) zittern.

רָטַיָּא (Gn 30, 38) *a. m. pl.* Tränkrinnen.

רַטִּיבָא *a. m.* 1. *pl.* רַטִּיבִין Nu 6, 3 feucht, saftig; 2. frisch; 3. junges Gras.

רְטִיבִי männl. Personenname.

רְטִיָּה *h. f.* Verband, Pflaster.

רֶטֶל *gr. m.* (λίτρα) Pfund.

רָטָן *h. m.* Läufer.

רְטַן *a., pt.* רָטֵין Dt 18, 11 murmeln (Zauberformeln).

רַטְנָא *a. m., ind.* רְטַן Dt 18, 11 Murmeln (von Zauberformeln).

רטע *h. Hi.* zittern.

רַטְפָּא *a. m., c.* רְטַף Jes 65, 4 Brühe. S. רְטְבָא.

רְטַשׁ *a.* 1. *ipf.* 1 *sg. c. s.* אֶרְטוֹשְׁנוּן Lv 26, 44 verstoßen; 2. verlassen; 3. ausbreiten. *Pa. pf. c. s.* רַטְּשָׁנָא Ri 6, 13 (MS *Pe.* רַטְשַׁנָא), *ipf.* 1 *sg.*

c. s. אֲרַטְשִׁנָּךְ Ez 29, 5 (Soc 59 *Pe.* אֶרְטְשִׁנָּךְ) verstoßen. *Aph. ipf.* 2 *sg. c. s.* תַּרְטְשִׁנָּהּ Ex 23, 11 (MS *Pe.* תִּרְטְשִׁנָּהּ) verlassen, liegen lassen. *Itpe.* 1. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְרְטֵישׁ Lv 26, 43 verlassen werden; 2. hingeworfen, verstoßen werden; 3. sich zerstreuen.

רֵיאָה *h. f.* Lunge.

רִיב *h. m., pl.* רִיבוֹת Streit.

רִיבָה *h. f.* Mädchen.

רִיבְתָא *a. f.* dass.

רִידָא *a. m.* Herrschaft.

רִידָה *h. f.* Hinabsinken.

רֵיוָא (Gn 29, 17) *a. m., ind.* רֵיו Dt 21, 11 Aussehen.

רִיחַ *h.* riechen. S. רוּחַ.

רֵיחַ *h. m., pl.* רֵיחוֹת Geruch. רֵיחַ עֶרְוָה etwas einer unerlaubten Verbindung Ähnliches.

רֵיחָא *a. m.* 1. Gn 27, 27 dass.; 2. *pl.* רֵיחָנִין Spezerei; 3. bMeg 27ᵇ l. רִתָּא.

רֵיחוּתָא *a. f.* Mühle.

רֵיחַיִם s. רֵחַיִם.

רֵיחָנִין s. רֵיחָא.

רֵיחְתָנָא *a. m.* wohlriechend.

ריכאות (KidrTill. 48, 4) l. בִּיבָאוֹת, s. בִּיב (?).

רִים *a.* erheben. S. רוּם.

רֵימָא (Dt 14, 5) *a. m.* Wildochse.

רֵימִין *h. m. pl.* Frucht des Zizyphus.

רֵימָנִין s. רֵימָא.

רֵים *h. m.* 1. ein Längenmaß (Stadium); 2. Rennbahn.

רִים *h. m.* 1. רִים עַיִן Augenwimper; 2. Augenlid.

רִיסָא *a. m., pl. c.* רִיסֵי Koh 12, 2 (MS רֵיסֵי) dass.

רֵיסָא *a. m.* בֵּית ר׳ Gn 14, 17 Rennbahn.

רִיעַ *h.* sich gesellen.

רֵיעַ *h. m.* Freund, Genosse.

ריע 1. (EchR 1, 1) l. mit MS Lond. רָעֲיָא, s. רָעָא; 2. l. רְעִיעַ, s. רְעַע.

רֵיעוּת *h. f.* Freundschaft.

רֵיעוּתָא *a. f.* Schadhaftigkeit.

רֵיעֲיָא *a. m.* Unrat.

ריפין s. רְפָפוֹת.

רִיפַע Ortsname.

רִיפְתָא *a. f., pl.* רִיפִין, רִיפָן Brot.

רִיצָה *h. f.* Lauf.

רֵיקָא *a. m.* leer, Dummkopf.

רֵיקָן *h. m., f.* רֵיקָנִית leer.

רֵיקָנָא *a. m., ind.* רֵיקָן Gn 37, 24 dass.

רֵיקָנוּת *h. f.* Leerheit, Nichtigkeit.

רֵיקָנוּתָא *a. f., ind.* רֵיקָנוּ Lv 26, 20, Jes 30, 7 dass.

רִיר *h. m.* 1. Speichel; 2. Flüssigkeit.

רִיר (Lv 15, 3) *a.* Schleim absondern.

רִירָא *a. m.* 1. *c. s.* רִירֵיהּ 1 S 21, 14 Speichel; 2. Flüssigkeit.

רֵישׁ Name des Buchstaben ר.

רֵישָׁא I *a. m.* 1. *c. s.* רֵישִׁי Gn 40, 16 Kopf; 2. *pl.* רֵישִׁין Dt 1, 13 Oberhaupt; 3. *c. s.* רֵישַׁהּ Dt 11, 12 Anfang.

רֵישָׁא II *a. m., c.* רֵישׁ Dt 32, 33 Gift.

רֵישְׁבָא (= רֵישׁ בֵּית אַבָּא) *a. m.* Familienhaupt (?). S. רִשְׁבָּא.

רֵישִׁיתָא *a. f., c. s.* רֵישִׁיתְהוֹן Nu 18, 12 Erstling.

רֵישָׁנָא *a. m.* Machthaber.

רַךְ *h. m.* 1. sanft; 2. fein, dünn, zart.

רַכָּא, רֵיכָא *altpers. m.* (*aryaka*) König.

רָכַב *h.* reiten. *Hi.* 1. reiten lassen; 2. pfropfen; 3. befruchten. *Ho. pt.* 1. reitend; 2. gepfropft; 3. zusammengesetzt.

רְכַב, רְכֵיב *a.* 1. *pf.* 2 *sg.* רְכֵיבְתְּ Nu 22, 30 reiten; 2. *ipf.* יִרְכּוֹב Lv 15, 9 fahren; 3. sitzen. *Aph. pf.* אַרְכֵּיב Gn 41, 43 1. reiten lassen, fahren lassen; 2. *ipf.* 2 *sg.* תַּרְכֵּיב Lv 19, 19 begatten lassen; 3. pfropfen.

רֶכֶב *h. m.* 1. der obere Mühlstein; 2. zum Wurzelschlagen auf die Erde gelegter Stamm (?).

רִכְבָּא (Dt 24, 6; MS *c. s.* רָכְבַּהּ) *a. m.* 1. der obere Mühlstein; 2. zum Wurzelschlagen auf die Erde gelegter Stamm (?).

רַכָּבָא (2 K 9, 17) *a. m.* Reiter.
רְכַבְּנָא *a. m., pl.* רְכַבָּנִין Ct 6, 8 (Or. 1302) Reiter.
רְכוּבָא I *a. m., pl.* רְכוּבִין Dt 28, 35, רְכוּבָן Knie.
רְכוּבָא II *a. m., c. s.* רְכוּבֵּהּ EstII 1, 3 (MS רְכוּבֵּהּ) Wagen.
רְכוּבָה *h. f., pf.* רְכוּבִין 1. Knie; 2. knieförmige Biegung; 3. Stoß mit dem Knie.
רְכּוּכָא *a. m.* Zartheit, Sanftmut.
רְכּוּכִין *h. m. pl.* leichte Speisen.
רְכּוּן *h. m.* Niederbeugen.
רְכּוּנָא *a. m.* dass.
רַכִּיכָא *a. m.* 1. *pl.* רַכִּיכִין Gn 33, 13 zart, weich; 2. *pf. f.* רַכִּיכָן Lv 2, 14 dünn, fein.
רַכִּיכוּתָא *a. f., ind.* רַכִּיכוּ Dt 28, 56 Zartheit.
רְכִילוּת *h. f.* Verleumdung.
רְכֵים Flußname.
רכך *a. Pa.* weich machen. *Itpe. Itpa. pf.* אִתְרַכִּיךְ(!) Ru 3, 8 weich werden.
רכן *h. Pi.* niederbeugen. *Hi.* 1. dass.; 2. neigen, beugen.
רְכַן *a.* neigen, sich neigen. *Pa.* niederdrücken. *Aph.* 1. dass.; 2. *pf.* אַרְכִּין 2 S 22, 10 Soc 59, *imp. sg. f.* אַרְכִּינִי Gn 24, 14 neigen. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* אִתְרְכֵינַת Gn 24, 64 sich neigen; 2. verstoßen werden.
רָכַס *h.* befestigen. *Pi.* 1. stampfen; 2. stampfen lassen.
רכס *Itpe.* verloren gehen.
רֶכֶס *h. m.* Steinschutt, Estrich.
רַכְסָא, רִכְסָא *a. m.* 1. dass.; 2. s. רִכְשָׁא.
רִכְפָּה (רִכְפָּא) *h. f.* eine Farbpflanze (Wau, Reseda luteola, I. Löw).
רִכְפְּתָא *a. f.* 1. *c.* רִכְפַּת Jer 51, 16 Zusammenfügung; 2. Masse, Menge.
רִכְשָׁא (Mi 1, 13) *a. m.* eine Pferdeart.
רָם *h. m.* hoch, erhaben.
רָמָא *a. m., pl. d.* רָמַיָּא Dt 12, 2 dass.
רְמָא I *a.* 1. Ex 15, 1 werfen, schleudern; 2. sich werfen; 3. Einwand erheben. *Pa. Aph.* 1. *pt. pl.* מַרְמַן Ri 20, 16 (MS מְרַמַּן, auch Praet.) dass.; 2. fallen machen. *Itpe.* 1. *ipf.* 3 *sg. f.* תִּתְרְמֵי Gn 49, 17, *pl.* יִתְרְמוּן Jer 50, 30 geworfen werden, fallen; 2. eintreffen, sich ereignen.
רמא II *a. Pa.* betrügen.
רוֹמָא *gr.* Rom (Ῥώμη).
רוֹמָאָה *gr. m., pl. d.* רוֹמָאֵי Nu 24, 24 (bibl. Chittim), Hb 3, 17 Soc 59 Römer, römisch.
רַמָּאָה *a. m.* Betrüger.
רַמָּאוּת *h. f.* Betrug.
רִמָּה *h. f.* Made.
רמה *h. Pi.* betrügen. *Pu. pt.* trügerisch.
רִמּוֹן *h. m.* 1. Granatapfel; 2. Granatapfelbaum (*Punica Granatum*).
רִמּוֹנָא *a. m., pl. c.* רִמּוֹנֵי Ex 28, 33 dass.
רִמּוּצָא *a. m.* Einfassung.
רָמוּתָא *a. f., c.* רָמוּת Jer 48, 29 Hochmut.
רָמַז *h.* 1. Zeichen geben; 2. andeuten. *Pi.* deuten. *Ni.* Zeichen gegeben werden.
רְמַז *a., inf.* מִרְמַז Jes 58, 10 (MS מֵירְמַז, auch Soc 59) dass. *Pa.* dass.
רֶמֶז *h. m.* Zeichen, Andeutung.
רֻמְחָא (Nu 25, 7) *a. m.* Lanze.
רוֹמִי (Mi 7, 8, EstII 1, 1) *gr.* Rom (Ῥώμη).
רוֹמִי *gr. m.* Römer, römisch.
רַמִּי (= רַב אַמִּי) männl. Personenname.
רַמַּי *h. m.* Betrüger.
רַמָּיָא *a. m.* dass.
רֻמְיָא *a. m.* Einwand.
רַמְיָא *a. m.* verwerflich.
רַמָּיוּת *h. f.* Betrug.
רַמָּיוּתָא *a. f.* dass.
רְמִיזָה *h. f.* Zeichengeben.
רַמָּךְ *x. m.* eine Art Maultier (das dem Pferde ähnliche?).
רַמָּכָא *x. m., pl. d.* רַמָּכַיָּא EstII 8, 10 dass.

רַמְכָּא *x. m.* Herde(?).
רוֹמוּלוֹס *gr.* männl. Personenname (Ῥωμύλος).
רָמַם *h., pt.* רָמֵם hoch. *Pi.* erhöhen. S. רוּם.
רִמָּנָא (Ct 7, 13, MS hebraisiernd רִמּוֹנָא) *a. m.* 1. Granatapfel; 2. Granatapfelbaum; 3. Wange.
רוֹמַנְיָא *gr.* Ortsname (Ῥωμανία).
רוֹמָנוֹס *gr.* männl. Personenname (Ῥωμανός).
רימונקי l. דִּימוֹנִיקִי.
רָמַס *h.* treten, niedertreten. *Pi.* dass.
רְמַס *a.* dass.
רוֹמוֹס *gr.* männl. Personenname (Ῥῶμος).
רֶמֶשׂ *h. m.* Kriechtier.
רֶמֶץ *h. m.* glühende Asche.
רָמַץ *h.* in glühende Asche legen.
רמץ I *a. Pa.* Zeichen geben.
רמץ II *a. Pa.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תְּרַמֵּיץ Ex 28, 39 gemustert weben(?); 2. *pt. pass. pl. f.* מְרַמְּצָן Ex 28, 4 einfassen.
רַמְצָא I *a. m.* glühende Asche(?).
רַמְצָא II *a. m.* Haken(?).
רמשׁ *a. Pa. pt. pl.* מְרַמְּשִׁין Jes 5, 11 (Ven. 1525 מְרַמְשִׁין) den Abend verbringen.
רַמְשָׁא (Lv 23, 32), רִמְשָׁא *a. m., ind.* רְמַשׁ Gn 1, 8 Abend. רַמְשָׁא Gn 19, 34 gestern abend.
רַמְשִׁית, רִמְשִׁית *a.* abends, gestern abend.
רָמְתָא *a. f.* 1. Ex 17, 9 Höhe, Anhöhe, Hügel; 2. Nu 23, 14. 28 Ortsname (Pisga, Peor).
רְנָא *a.* 1. meinen; 2. Sorge tragen.
רונגר l. רוֹזְגָּר.
רִנָּה *h. f.* 1. Jubel; 2. Gebrauch von רנן.
רִנּוּן *h. m.* Gesang.
רִנּוּנָא *a. m.* Meinung, Gesinnung.
רנן *h. Pi.* murren.
רְנַן I *a., pt. pl.* רָנְנִין 1 S 2, 24 (MS רָדְנִין) sinnen. *Pa.* dass.
רנן II *a. Pa.* 1. jubeln; 2. murren.
רְנָנָה I *h. f.* üble Nachrede.
רְנָנָה II *h. f.* Jubel, Gesang.
רְנַנְתָּא I *a. f.* 1. *c.* רַנְנַת Ez 36, 3 (MS רְדָנַת) Sinnen; 2. üble Nachrede.
רְנַנְתָּא II *a. f.* Gesang, Spiel.
רונקי (Kel II 5) *x. m.* gebrühtes Gemüse?
רִים s. אֶרֶם.
רְסָא I *a. m.* Spalt.
רְסָא II *a. m.* Tropfen.
רְסוּסִין *h. m. pl.* Zerstückeltes.
רְסוּקָא *a. m.* 1. Brocken; 2. Fetzen.
רְסְטְקָאוֹת *gr. f. pl.* (vgl. ῥίσκος) Fach(?).
רְסִיסָא I *a. m., pl. c.* רְסִיסֵי Dt 32, 2 Tropfen.
רְסִיסָא II *a. m.* 1. Spalt; 2. ein musikalisches Instrument.
רְסִיסִין *h. m. pl.* Grütze (aus Linsen).
רִסְנָא *a. m., c. s.* רִסְנֵיהּ EstII 6, 1 (nicht MS) Zaum.
רָסַס *h., pt. pass.* zerstoßen. *Pi.* zerstoßen, zerschlagen. *Pu. Hitp.* zerschlagen werden.
רְסַס I *a., pt. pass.* רְסִיס Lv 22, 24 dass. (an den Hoden). *Itpe.* zerstoßen werden.
רְסַס II *a.* träufeln, besprengen. *Pa. pt. f.* מְרַסְסָא Jes 1, 6 triefen, eitern.
רספק s. דִּסְפַּק.
רסק *h. Pi.* zerstückeln.
רסק *a. Pa.* dass.
רִסְקָא *a. m.* 1. Fetzen; 2. EstII 6, 10 l. רִסְתְּקָא.
ריסקום, ריסיקום l. דְּיוּסְקוֹס.
רסתנא s. דִּסְתָּנָא.
רִסְתָּק männl. Personenname.
רִסְתְּקָא (EstII 6, 10, MS רִסְתְּקָא) *x. m.* Landbezirk.
רַע, רָע *h. m.* 1. böse; 2. betrübt. עַיִן רָעָה Geiz.
רַע *a.* לְרַע Ez 1, 27 unten, unterhalb. מִלְּרַע Gn 1, 7 dass. לְרַע מִן unter.
רְעָא I *a. pt.* רָעֵי Gn 37, 2 weiden,

hüten; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִרְעוֹן Ex 34, 3 abweiden.

רְעָא II *a., pt. pl.* רָעַן Nu 23, 23 gern haben, begehren, wollen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִתְרְעֵי Lv 1, 4 wohlgefällig aufgenommen werden; 2. *pf.* 3 *sg. f.* אִתְרְעִיאַת Gn 34, 3 Wohlgefallen finden. *Aph. ipf. sg. f.* תַּרְעֵי Lo 26, 34 B., *pl.* יַרְעוֹן Lv 26, 41 B. abtragen, bezahlen.

רעא III *a. Itpe.* schadhaft werden.

רעב *h. Hi.* hungern lassen.

רְעָבוֹן *h. m.* Hunger.

רְעַבְתָּן *h. m.* heißhungrig, gefräßig.

רְעַבְתָּנוּתָא *a. f.* Gefräßigkeit.

רעד *h. Hi.* schütteln.

רְעַד *a.* zittern. *Pa.* 1. zittern machen; 2. *ipf.* 3 *pl. c. s.* יְרָעֲדוּנוּן Na 3, 12 (MS יְדַעֲדוּנוּנוּן) schütteln. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְרְעַדוּ EstII 1, 2 zittern.

רְעָדָה *h. f.* 1. Zittern; 2. *pl.* רְעָדוֹת Par XI 2 (?), s. רְעָלָה.

רועדיהון (LvJI 11, 11) l. mit MS רוּטְבֵיהוֹן. s. רְטְבָא.

רָעָה *h.* weiden.

רַעֲוָא (Gn 24, 42) *a. m.* Wohlgefallen, Wille. רַעֲוָא קֳדָם er (Gott) will.

רֵעוּת *h. f.* Freundschaft.

רְעוּתָא I *a. f., c.* רְעוּת Dt 12, 15 Wohlgefallen, Begehren.

רְעוּתָא II *a. f., c. s.* רְעוּתַהּ EstII 1, 19 (MS חֲבִירְתָּא) Freundin, Genossin.

רֵעוּתָא s. רֵיעוּתָא.

רְעִי I *h. m.* Unrat, Stuhlgang. בֵּית הָרְעִי Nachtgeschirr.

רְעִי II *h. m.* Weidevieh.

רָעְיָא (Jes 40, 11) *a. m., c.* רָעֵי Gn 4, 2, *pl. d.* רָעַיָּא Ex 2, 17, רָעֲוָתָא, *c. s.* רָעֲוָתִי Gn 13, 8 Hirte.

רְעִיָא (Gn 47, 4) *a. m.* 1. Weide, Futter; 2. Hütung; 3. s. רֵיעָיָא.

רְעִיָּה *h. f.* Weiden.

רַעְיָנָא, רַעְיוֹנָא *a. m.* Gesinnung, Gedanke.

רָעִיתָא (Gn 29, 9) *a. f.* Hirtin.

רָעַל *h., pt. pass.* verschleiert.

רְעַל *a., pt. pl. f.* רָעֲלָן Jes 35, 3 beben.

רְעָלָה *h. f.* 1. lose Latte; 2. Schleier.

רעם *h. Hi.* lärmen, donnern. *Hitp.* murren.

רְעַם I, רְעֵים *a.* lärmen. *Aph. pf.* 3 *pl.* אַרְעִימוּ Nu 14, 36 unzufrieden machen. *Itpa. pf.* אִתְרָעַם Nu 21, 5 murren.

רעם II *a. Aph.* erheben. *Itpa.* großtun. S. רְאַם.

רַעֲמָא *a. m., c.* רְעַם Jes 29, 6 Donner.

רָעַע I *h., pt. pass.* רָעוּעַ schadhaft, zerbrochen. *Pu. pt.* schadhaft. *Pilp. pf.* רְעַרַע schütteln. *Hitpo. Hitpalp.* 1. erschüttert werden; 2. schadhaft werden.

רעע II *h. Hi.* Böses zufügen.

רְעַע *a., pf.* 3 *sg. f.* רַעַת Ri 9, 53, *pt. pass.* רְעִיעַ Dt 28, 33, Jes 42, 3 Soc 59 zerschmettern, zerbrechen. *Pa.* dass. *Itpe.* erschüttert sein.

רְעָפִים *h. m. pl.* Glühsteine.

רְעַץ s. דְּעַץ.

רַעַץ s. דַּעַץ.

רעש *h. Hi.* erschüttern, schütteln.

רְעַשׁ, רְעִישׁ (! EstII 3, 3) toben, stürmen.

רפא *h. Pi.* heilen. *Hitp.* geheilt werden.

רְפָא *a.* schwach sein, schwankend sein. *pt.* רָפֵי (vom Blut) leicht fließend. *Aph.* 1. lassen; 2. lose machen. *Itpe. Itpa.* 1. *imp. pl.* אִתְרַפּוּ Hb 1, 5 geduldig sein; 2. nachlässig sein.

רפאות l. דִּפְרְיוֹת.

רָפָה *h.* 1. nachlassen; 2. lose sein. *Pi.* 1. losmachen; 2. schwankend machen. *Pu. pt.* schwankend.

רְפוּאָה *h. f.* Heilung.

רִפּוּי *h. m.* 1. dass.; 2. Heilungskosten.

רָפוֹקָא *a. m.* Hackender.

רְפַח *a.* angeschwollen sein.

רפט *h. Pu. pt.* lose sitzend. *Hitp.* beben, wackeln.

רפט *a. Itpe.* lose werden, entzwei gehen.

רוֹפֵיטוֹן *gr. m.* (ῥοφητόν) schlürfbar, weich.

רִפְיוֹן *h. m.* 1. Erschlaffung; 2. Vernachlässigung; 3. Schwebe.

רְפִיחַ (Dt 2, 23), רְפִיעַ Ortsname (bibl. Chazerim).

רוּפִילָא *lat. m.* (*rufilus*), *pl.* רוּפִילִין Ru 1, 2 Militärtribun?

רָפַס *h.* 1. treten; 2. weich sein. *Ni.* 1. getreten werden; 2. getrübt werden; 3. s. טְרַפֵּס.

רְפַס *a., pf.* 2 *sg.* רְפַסְתָּא Ez 25, 6 treten, stampfen. *Itpa. ipf.* 3 *pl. f.* יִתְרַפְסָן Koh 12, 4 (MS יִתְרַפְּסוּן) sich niedersenken.

רוּפוּס *gr.* männl. Personenname (Ῥοῦφος).

רפוסא s. רוּפִילָא.

רַפְסָא *a. m.* Erschütterung.

רפסודות (Tanch. Beresch. 3) l. אַפּוּפוֹדִין.

רִפְסְתָא *a. f.* 1. *c.* רִפְסַת Ez 26, 10 Stampfen; 2. Erschütterung.

רפף *h.* schwanken, sich bewegen. *Pi. Po.* dass. *Pilp.* רִפְרֵף 1. zwinkern; 2. flattern. *Hitpalp.* 1. lose werden; 2. hin und her schwanken.

רפף *a. Pa.* erschüttern. *Itpa.* erschüttert werden.

רְפָפוֹת *h. f. pl.* eine Art Luke.

רפק *h. Hitp.* 1. zerschlagen werden; 2. s. פִּרְקֵד.

רְפַק *a.* umgraben.

רִפְקָא *a. m.* Umgraben.

רָפַשׂ *h.* treten. *Hi.* unterwerfen.

רְפַשׂ *a.* dass. *Pa.* dass.

רֶפֶשׂ *h. m.* Tritt.

רִפְשָׂא *a. m.* dass.

רֶפֶשׁ *h. m.* Schlamm, Kot.

רֶפֶת *h. f.* Stall.

רִפְתָּא s. רִיפְתָּא.

רצא I *a. Pa.* begütigen. *Aph.* sich freundlich verhalten. *Itpa.* besänftigt werden. 1. aufzählen; 2. vortragen.

רצא II *a. Aph.*

רְצַד *a.* belauern.

רָצָה I *h.* wollen. *Pi.* begütigen, versöhnen. *Ho.* gesühnt sein. *Hitp.* 1. besänftigt sein; 2. einwilligen.

רצה II *h. Hi.* 1. aufzählen; 2. vortragen.

רִצּוּי *h. m.* Besänftigung, Sühnung.

רָצוֹן *a. m.* 1. Wohlgefallen; 2. Wille, Absicht.

רְצוּעָה *h. f.* 1. Band; 2. Riemen; 3. Streifen (Landes).

רְצוּעֲתָא *a. f.* dass.

רָצוֹצָא (l. וַרְצִיצָא) *a. m.* Küchlein.

רָצַח *h.* morden.

רצח *a. Pa.* dass.

רַצְחָן *h. m.* Mörder.

רְצִיחָה *h. f.* 1. Morden; 2. Hinrichtung.

רְצִינְתָא *a. f.* Fäulnis.

רְצִיעָה *h. f.* Durchbohrung.

רָצַם *h.* zerdrücken. *Ni.* gedrückt werden. S. רָצַף.

רָצַע *h.* 1. durchbohren; 2. mit Riemen schlagen.

רצע *a. Aph. ipf.* יַרְצַע Ex 21, 6 Jer dass.

רַצְעָן *h. m.* 1. Schuhmacher; 2. Geißler.

רְצְעָנָא *a. m.* dass.

רָצַף *h.* 1. zerdrücken; 2. eng aneinanderreihen; 3. pflastern. *Pi.* pflastern.

רְצַף *a.* 1. festdrücken; 2. eng aneinanderreihen; 3. sich auf das Pflaster werfen.

רִצְפָּה *h. f.* Pflaster.

רִצְפִּית, רְצְפוּת *h. f.* eine Pflanze(?).

רִצְפְּתָא *a. f., c.* רִצְפַּת 2 K 16, 17 (MS רִצְפַּת) Pflaster.

רָצַץ *h.* 1. erdrücken, zerdrücken; 2. niederdrücken; 3. erdrückend voll sein. *Pi. Hi.* dass.

רצץ *a. Pa. pf.* רַצֵּץ Thr 3, 16 dass.

רַק 1. *h.* nur; 2. *h. m.* rohes, ungebeiztes Fell; 3. s. רֵיק.

רְקָא *a. m., ind.* רוֹק Jes 50, 6 Speichel.

רָקַב *h.* faulen, verderben, verschimmeln. *Hi.* 1. dass.; 2. verderben machen.

רָקָב *h. m.* Verwestes, Moder (von der vollständig zersetzten Leiche), Leichnam.

רִקְבָּא *a. m.* 1. Jes 40, 20 Wurmfraß; 2. Jes 51, 8 Mottenfraß.

רַקְּבָא (Ho 5, 12, MS רִקְבָּא) *a. m.* Wurmfraß.

רֶקְבָּא (Gn 21, 14) *a. m.* Schlauch.
רֶקְבָּה *h. f., pl.* רֶקְבָּאוֹת dass.
רַקְבּוּבִיתָא *a. f.* 1. Morschheit; 2. Motte.
רִקָּבוֹן *h. m.* Fäulnis. *pl.* רִקְבּוֹנוֹת Faules.
רַקְבּיבִית *h. f.* dass.
רקד *h. Pi.* tanzen. *Hi.* Mehl sieben.
רקד *a. Pa. pt.* מְרַקֵּיד 2 S 6, 16 tanzen.
רֶקְדָא *a. m.* Tänzer.
רַקְדָּנָא *a. m., pl.* רַקְדָּנִין 2 K 11, 13 (MS רָדְנִין) tanzend.
רִקּוּד *h. m.* Tanz.
רִקּוּם *h. m.* Formung, Ausbildung.
רִקּוּעַ *h. m.* Platte, Blech.
רְקוֹעָא *a. m., ind.* רְקוֹעַ Gn 30, 32 großfleckig.
רָקִיעַ *h. m.* 1. Himmelsgewölbe; 2. Bezeichnung des zweiten Himmels.
רְקִיעָא *a. m.* 1. Gn 1, 6 Himmelsgewölbe; 2. *pl. c.* רְקִיעֵי Ez 13, 18 Decke.
רָקִיק *h. m.* dünner Brotkuchen.
רְקִיקָה *h. f.* Ausspeien.
רָקַם *h.* sticken. *Pi.* 1. ausbilden, formen; 2. sich formen. *Pu.* 1. gestickt werden; 2. geformt werden.
רֶקֶם *h. m.* 1. Kunstarbeit; 2. Ortsname.
רְקַם (Dt 1, 19). ר׳ גֵּיאָה Ortsname (Kades Barnea).
רְקָמָא (רִקְמָא) *a. m., ind.* רְקַם Ez 27, 16 Ven. 1517 bunter Stoff.
רִקְמְתָא *a. f., pl. c. s.* רִקְמָתֵיהּ Jer 13, 22 bunter Fleck.
רוּקָנֵי *gr. f.* (ῥυκάνη) Hobel.
רקע *h. Hi.* ausbreiten.
רְקַע *a., pt. pass.* berühmt. *Pa. pt. pass. pl.* מְרַקְּעִין Jos 9, 5 flicken. *Aph.* ausspannen.
רָקַק *h.* speien.
רְקַק *a., ipf.* יְרוֹק Lv 15, 8 dass.
רֶקֶק *h. m.* 1. seichte Stelle, Untiefe; 2. Pfütze, Sumpf.
רְקָקָא *a. m.* dass.
רַקַּת Ortsname.
רֶקְּתָא *a. f.* (Hebraismus) Schläfe.

רַקְּתָא *a. f.* 1. Ufer; 2. s. דִּקְתָּא.
רֶקְתָּא (= רִקְעֲתָא?) *a. f.* Stück Zeug.
רָרַב s. רְבַב.
רָשׁ *h. m.* arm.
רְשָׁא *a.* 1. Erlaubnis haben; 2. *pt.* רָשֵׁי Dt 24, 11 ausleihen. *Aph.* 1. *pt. pass. pl.* מֻרְשַׁן Ex 19, 13 erlauben; 2. *ipf.* 2 *sg.* תַּרְשֵׁי Dt 24, 10 ausleihen; 3. *ipf.* יַרְשֵׁי 1 K 8, 31 (MS יִרְשֵׁי) auferlegen.
רָשָׁא (Jes 24, 2 Ven. 1517) *a. m.* Schuldner.
רַשָּׁאָה *a. m., ind.* רַשַּׁי Ru 4, 4 (Ven. 1525 רַשָּׁאֵי!) berechtigt, mit Erlaubnis versehen.
רִשְׁבָּא *a. m.* Vogelsteller(?).
רשה *h. Hi.* 1. erlauben; 2. bevollmächtigen. *Ho.* erlaubt sein.
רָשׁוּם s. רָשַׁם.
רִשּׁוּם *h. m.* Zeichen, Mal.
רִשּׁוּמָא *a. m., pl.* רִשּׁוּמִין Jes 10, 1 (Ven. 1517 רִשְׁמִין) Aufzeichnung, Schrift.
רְשׁוּמָה *h. f.* Andeutung (der Deutung bedürftige Bibelstelle).
רָשׁוֹן *h. m.* eine Heuschreckenart.
רָשׁוֹנָא (Lv 11, 22) *a. m.* dass.
רָשׁוֹשׁ *h. m., pl.* רְשׁוֹשׁוֹת 1. Grützner; 2. Drescher.
רָשׁוֹשָׁא *a. m.* dass.
רְשׁוּשִׁין *h. m. pl.* Schollen.
רְשׁוּת *h. f.* 1. Erlaubnis; 2. erlaubte Handlung; 3. Bevollmächtigung; 4. Gewalt; 5. Bezirk, Gebiet.
רָשׁוּת (wohl = רְשׁוּת) *h. f.* 1. Obrigkeit; 2. höchste Gewalt.
רְשׁוּתָא *a. f.* 1. *ind.* רְשׁוּ Dt 12, 17 Erlaubnis; 2. Bevollmächtigung; 3. *ind.* רְשׁוּ Ex 21, 8 B. Gewalt, Macht; 4. *ind.* רְשׁוּ Dt 15, 2 Darlehen. מָרֵי רְשׁוּ *a.* Gläubiger; *b.* Schuldner; 5. Bezirk, Gebiet.
רֶשְׁחֲתָא *a. f.* eine natürliche Krankheit. S. שְׁחִיתָא.

רַשַּׁי *h. m.* 1. berechtigt, mit Erlaubnis versehen; 2. verpflichtet.

רָשְׁיָא (Ex 22, 24, 2 K 4, 1) *a. m.* Gläubiger.

רַשִּׁיעָא (Est II 6, 1) *a. m.* Gottloser.

רשל *h. Pi.* schwächen. *Pu.* herabhängen. *Hitp.* erschlaffen.

רְשַׁל *a., pt. pl. f.* רָשְׁלָן Jes 35, 3 erschlaffen. *Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּרַשֵּׁיל Jos 10, 6 (MS *Aph.* תַּרְשֵׁיל) erschlaffen lassen. *Itpa. pf.* 3 *pl. f.* אִתְרַשַּׁלָא 2 S 4, 1 untätig sein, nachlässig werden.

רָשַׁם *h.* 1. vorzeichnen; 2. Zeichen machen; 3. andeuten; 4. aufzeichnen.

רְשַׁם *a., ipf.* 2 *sg.* תִּרְשׁוּם Ez 9, 4 ein Zeichen machen; 2. aufzeichnen. *Pa. pt.* מְרַשְּׁמִין Ri 5, 14 dass. *Itpe. pf.* 3 *pl.* אִתְרְשִׁימוּ Ez 27, 35 bezeichnet werden.

רָשְׁמָא *a. m.* 1. *c.* רוֹשֶׁם Lv 13, 23 Mal, Zeichen; 2. Kennzeichen, Spur; 3. Gepräge.

רשן *a. Pa. ipf.* 1 *sg.* אירשין(?) ExJI 34, 26 Ven. 1591 vernichten.

רשע. *h. Hi.* als schuldig erklären.

רשע *a. Aph. ipf.* יַרְשַׁע Dt 18, 20 gottlos handeln. *Itpe. ipf.* 2 *pl.* תִּתְרַשְׁעוּן Jes 28, 22 gottlos sein.

רָשָׁע *h. m.* Frevler, Bösewicht.

רִשְׁעָא (Dt 13, 14 B.) *a. m.*, Bosheit, Frevel. בְּרִשַׁע (Dt 18, 22) aus Bosheit.

רְשָׁעָה *h. f., pl.* רְשָׁעִיּוֹת Frevlerin.

רִשְׁעָה *h. f., pl.* רִשְׁעִיּוֹת dass.

רִשְׁעוּתָא *a. f.* dass.

רֶשֶׁף *h. m.* (*bibl.*) Flamme.

רִשְׁפָּא *a. m.* dass.

רִשְׁקָא *a. m.* 1. כֻּרְכְּמָא רִשְׁקָא Haarsafran (die fertige Droge). I. Löw; 2. רְשַׁק Ct 4, 14 irrige Übersetzung von Narde (I. Löw).

רָשַׁשׁ *h.* zerstampfen.

רְשָׁשׁוּתָא *a. f.* Mörser.

רְשָׁשִׁין s. רִשׁוּשִׁין.

רֶשֶׁת *h. f., pl.* רְשָׁתוֹת 1. Fischernetz; 2. Jägernetz.

רַתָּא *a. m.* Knoten(?).

רָתָה *h., pt. pass.* רָתוּי nachsichtig, gut, (von Sachen) gütig. *Pi.* milde verfahren.

רַתּוּת *h. m.* Zittern.

רָתַח *h., pt.* רוֹתֵחַ 1. siedend; 2. heiß. *Pu. pt.* dass. *Hi.* 1. heiß machen; 2. schäumen machen; 3. heiß werden.

רְתַח *a.* 1. sieden, heiß werden; 2. *inf.* מִרְתַּח Koh 7, 9 erglühen, aufbrausen. *Pa. Aph.* 1. brodeln machen; 2. erhitzen; 3. *pt.* מַרְתַּח Koh 7, 9 (Ven. 1525 מִרְתַּח) aufbrausen.

רַתְחִין *a. m. pl.* siedendes Wasser.

רִתְחָא *a. m.* 1. Ho 10, 7 Schäumen; 2. Aufbrausen, Zorn.

רַתְחָן *h. m.* 1. aufbrausend; 2. brodelnd.

רַתְחָנָא *a. m.* dass.

רִתְיוֹן *h. m.* Milde.

רְתִיחָה *h. f.* Schaum.

רְתֵיתָא (Ex 15, 15) *a. m.* Zittern.

רתך *h. Pi.* gießen (von Metall).

רִתְכָּא (Gn 41, 43) *a. m., ind.* רְתַךְ Jes 21, 7 Ven. 1517, *pl.* רְתִכִּין Ex 14, 7 Wagen.

רתכאות l. דִּרְכָּאוֹת.

ריתיכום l. דִּיתִיכוֹם.

רֹתֶם *h. m., pl.* רְתָמִים Ginster (*Retama Roetam*).

רַתְמָא (1 K 19, 4), רִתְמָא *a. m.* dass.

רָאתָן *gr. m.* (vgl. ῥυάς) Triefkrankheit(?).

רתע *h. Ni. Hi.* zittern, beben.

רְתַע *a., pf.* 1 *sg.* רְתַעִית Ct 2, 5 Ven. 1525 dass. *Aph.* 1. *pf.* אַרְתַּע Thr 2, 3 (MS אַתֵּיב) zurückbeben machen; 2. erbeben. *Itpe. pt.* מִרְתַּע Est II 1, 3 (MS מִתְרְתֵיעַ) wallen.

רתף *h. Pi.* aufspeichern.

רָתַק *h.* anklopfen. *Hi.* dass.

רִתְקָא *a. m.* Umzäunung.

רָתַת *h.* zittern, sich fürchten. *Pi.* dass.

רְתַת *a.* dass. *Pa.* zittern machen. *Aph.* zittern.

רֶתֶת *h. m.* Zittern.

שׂ

שׂ s. שׁ.
שְׂאוֹר *h. m.* 1. Sauerteig; 2. Gährungssaft; 3. böser Trieb. בֵּית שְׂאוֹר Behälter für Sauerteig.
שְׂאֵת *h. f.* stumpfweißer Hautfleck (bei Aussatz).
שְׂבִיעָה *h. f.* Sättigung.
שְׂבָכָה *h. f.* Haarnetz.
שָׂבַע *h.* satt sein. *Hi.* sättigen. *Pu. pt.* gesättigt.
שׂבע *a. Pa.* dass. S. סְבַע.
שַׂבְעָא s. סַבְעָא.
שְׂבְעָא *a. m.* Sättigung.
שְׂבָם (Nu 32, 3, MS סְבָם) Ortsname.
שׂגב *a. Pa.* stark machen.
שׂדד *a. Pa.* pflügen (zum 2ten, 3ten u. s. w. Mal).
שָׂדֶה *h.. m. f.* 1. Feld. שְׂדֵה תְאֵנִים Feigenland. שְׂדֵה יֶרֶק Gemüseland. שְׂדֵה אִילָן Baumland. 2. Wildnis (als Beiname wildwachsender Pflanzen).
שדרגנין (SchemR 38 Ausg. Konst.) l. שַׂרְדַּנְגִין *gr. m.* (σαρδονύχιον) ein Edelstein.
שֶׂה *h. m.* 1. Lamm; 2. (gedeutet) *gr.* σέ dich.
שְׂהַד *a.* zeugen. *Aph.* dass. S. סְהַד.
שָׂהֲדָא *a. m.* Zeuge.
שָׂהֲדוּתָא *a. f.* Zeugnis.
שַׂהַר *h. m.* 1. Rundung; 2. Korb.
שׂוּחַ s. שִׂיחַ.
שׂוֹךְ *h. m.* Zweig.
שׂוֹכָא *a. m.* dass.
שׂוֹכָה *h. f.* dass.
שׂוּם *a.* legen, setzen. *Itpe. ipf.* יִתְּשָׂם Hg 2, 15 (MS יִתְּסָם) gelegt werden. S. סוּם.
שׂוּמָה *h. f.* Gebrauch von שׂוּם.
שׂוֹנֵא *h. m.* Feind. שׂוֹנְאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל euphem. für Israel.
שְׂחוֹק *h. m.* Lachen, Scherzen.
שַׂחְיָנָא *a. m.* Schwimmer.
שְׂחִיקָה *h. f.* Gebrauch von שׂחק.
שָׂחַק *h.* lachen. טֶפַח שׂוֹחֵק Handbreite mit gespreizten Fingern. *Pi.* 1. dass. 2. spielen. *Hi.* ausgelassen machen.
שְׂטָא *a.* irren.
שׂטם *h. Ni.* befeindet werden.
שְׂטַם *a.* befeinden.
שְׂטַן s. סְטַן.
שָׂטָן *h. m.* Satan.
שִׂטְנָא, שָׂטָנָא *a. m.* dass. S. סָטָנָא.
שִׂטְנָה (Gn 26, 21) symbol. Name eines Brunnens.
שְׂיָא *a. m.* Schaf.
שֵׂיאוֹר *h. m.* Sauerteig.
שֵׂיבָה *h. f.* Greisenalter.
שִׂיחַ *h.* reden, sprechen.
שִׂיחַ *a.* dass.
שִׂיחַ *h. m.* Gewächs.
שִׂיחָה *h. f.* Gespräch.
שִׂימָה I *h. f.* Legen.
שִׂימָה II *h. f.* Schatz.
שֵׂיעָר *h. m.* Haar.
שֵׂירוּף *h. m.* Verbrennung.
שִׂישָׂה *h. f.* 1. Sichfreuen; 2. Gebrauch von שׂוּשׂ.
שִׂיתָא (Lv 22, 28, MS סִיתָא) *a. f.* weibliches Schaf.
שֶׂכְוִי *h. m.* Hahn.
שֶׂכְוִיָּה *h. f.* Henne.
שִׂכְוִין (?) *h. m. pl.* Decken.
שִׂכּוּלָא *a. m.* Verständiges.
שָׂכִיר *h. m.* Tagelöhner.
שְׂכִירוּת *h. f.* Miete.
שׂכל *a. Aph.* 1. verständig sein; 2. verständig machen. S. סְכַל.
שֶׂכְלָא *a. m.* Einsicht, Verstand.
שֶׂכְלְתָנָא *a. m.* verständig.
שָׂכָר *h. m.* 1. Lohn; 2. Gewinn.
שָׂכַר *h.* mieten. *pt.* שׂוֹכֵר Mieter. *Ni.* belohnt werden. *Hi.* 1. vermieten. *pt.* מַשְׂכִּיר

Vermieter; 2. Gewinn zukommen lassen. *Hitp.* gewinnen.

שָׁלַט *h.* zurückzucken.

שְׂלָיו *h. m.* Wachtel.

שְׂמֹאל *h. m.* Linke.

שׂמאל *h. Hi.* 1. links setzen, beiseite setzen, sich zur Linken wenden; 2. Ungünstiges reden.

שְׂמָאלָא *a. m.* Linke. S. סְמָאלָא.

שְׂמָאלִיתָא *a. f.* dass.

שָׂמַח *h.* fröhlich sein.

שָׂמֵחַ *h. m.* fröhlich.

שִׂמְחָה *h. f.* 1. Freude; 2. Hochzeit. *pl.* שְׂמָחוֹת Name eines talmud. Traktats (für אֵבֶל רַבְּתִי).

שִׂמְלָה *h. f.* Mantel.

שַׂמְלַי männl. Personenname.

שְׂמָמִיתָא *a. f.* Eidechsenart (Gecko).

שְׂמֵירוֹן *gr.* (σήμερον) heute.

שָׂנֵא *h.* hassen.

שְׂנָא s. סְנָא.

שָׂנְאָה *a. m.* Feind. S. סָנְאָה.

שִׂנְאָה *h. f.* Feindschaft, Haß.

שִׂנְאוּתָא *a. f.* dass.

שְׂנֵיגוֹר s. סְנֵיגוֹר.

שָׂאסָא s. סָאסָא.

שְׂעֹרָה *h. f.* 1. *pl.* שְׂעוֹרִים Gerste; 2. Ähre.

שְׂעוֹרְתָא *a. f.* dass.

שָׂעִיר *h. m.* 1. Ziegenbock; 2. eine Art Dämonen.

שֵׂעִיר 1. Landesname (Edom); 2. verhüllte Bezeichnung von Rom.

שֵׂעָר *h. m.* 1. Haar; 2. Geäst.

שׂער *h. Hi.* haarig sein, haarig werden.

שַׂעֲרָא *a. m.* Haar. S. סַעֲרָא.

שַׂעֲרָה *h. f.* 1. das einzelne Haar; 2. Halm.

שַׂעֲרָנָא s. סַעֲרָנָא.

שְׂעָרְתָא s. סְעָרְתָא.

שָׂפָה *h. f.* 1. *du.* שְׂפָתַיִם, *pl.* שְׂפִיּוֹת, שְׂפָתוֹת Lippe; 2. Rand; 3. Labis der weibl. Scham.

שְׂפָמָא *a. m., ind.* שְׂפָם Lv 13, 45 Lippenbart (Schnurrbart?).

שְׂפַק s. סְפַק II.

שִׂפְתָא s. סִפְתָא.

שַׂק *h. m.* 1. Ziegenhaarstoff; 2. Sack.

שַׂקָּא *a. m., pl.* שַׂקִּין Est II 5, 1 dass. S. סַקָּא.

שׂקר *h. Pi.* schminken.

שִׂקְרָא *a. m.* rote Farbe.

שַׂר *h. m.* Fürst.

שָׂרָא *a. m.* dass.

שְׂרַג I *a.* ordnen.

שׂרג II *a. Itpa.* sich verstricken. S. סְרַת.

שַׂרְגָא *a. m.* Reihe, Schicht.

שרגיון s. סוגרון.

שׂרד *h. Pi.* übriglassen.

שׂרדגנין (Schem R 20. Ausg. Konst. שדרגנין) 1. סַרְדַּנְגִין *gr. m.* (σαρδονύχιον) ein Edelstein.

שָׂרַט *h.* kritzeln, einkratzen. *Pi.* zerkratzen.

שִׂרְטוּט *h. m.* Liniieren.

שִׂרְטֵט *h.* liniieren.

שִׂרְטוֹן *gr. m.* (σύρτις) Sandbank.

שָׂרִיד *h. m.* Übriggebliebener.

שְׂרִידָא *a. m.* dass.

שְׂרִיטָה *h. f.* 1. Kritzelei; 2. Kratzung.

שְׂרֵיפָה *h. f.* Verbrennung.

שְׂרְכָא (שַׂרְכָּא) *a. m.* Verflechtung, üppiger Wuchs.

שָׂרַע *h., pt. pass.* שָׂרוּעַ mit einem abnorm entwickelten Körpergliede behaftet.

שְׂרַע *a., pt. pass.* שְׂרִיעַ Lv 21, 18 (MS סְרִיעַ) dass.

שָׂרַף I *h.* 1. verbrennen; 2. ein Ehrenfeuer anzünden. *Ni.* verbrannt werden.

שָׂרַף II *h.* schlürfen.

שְׂרַף I *a., ipf. 1 pl. c. s.* נִשְׂרוֹפִנּוּן Gn 11, 3 B. (MS נוֹקִידִנּוּן) brennen.

שְׂרַף II *a.* schlürfen. *Itpe.* flüssig werden.

שָׂרָף I *h. m.* Seraph (eine Engelart).

שָׂרָף II *h. m.* Saft.

שָׂרָפָא *a. m.* 1. *pl. d.* שָׂרָפַיָּא Sac 3, 7 (MS סְרָפַיָּא) Seraph; 2. brennend.

שִׂרְפָא *a. m.* Balsam.

שִׂרְפָה *h. f.* Blutfluß.

שָׂרָק *h. m.* Schminke, rote Farbe.

שְׂרַק *a.* schminken.

שְׂרָרָה *h. f.* Herrschaft.

ש

ש 1. der einundzwanzigste Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 300.

שֶׁ *h.* 1. welcher; 2. daß.; 3. damit; 4. weil. כָּל שֶׁהוּא irgend etwas, von jeder Art. S. שֶׁל.

שָׁאַב *h.* 1. schöpfen. *pt. pass. pl.* שְׁאוּבִין (מַיִם) Schöpfwasser; 2. anziehen, einziehen; 3. empfangen. אֶבֶן שׁוֹאֶבֶת Magnet.

שְׁאַב *a.* anziehen. אַבְנָא שָׁאִיבְתָא Magnet.

שְׁאֵב Ortsname.

שְׁאֶבְתָּא *a. f.* Schöpfen.

שָׁאוּב *h. m.* Schöpfgerät.

שָׁאוּל männl. Personenname.

שְׁאוֹל *h. f.* Unterwelt, Totenreich.

שְׁאוֹלָא *a. m., ind.* שְׁאוֹל Nu 16, 30 dass.

שְׁאִיבָה *h. f.* Schöpfen.

שְׁאֵילָה *h. f.* 1. Frage. שְׁאֵילַת שָׁלוֹם Gruß; 2. Nachfrage wegen Auflösung eines Gelübdes; 3. Entleihen.

שְׁאֵילְתָא *a. f.* 1. Frage; 2. Bitte; 3. Nu 11, 4 Verlangen.

שָׁאַל *h.* 1. fragen. ש׳ בִּשְׁלוֹם begrüßen; 2. begehren, bitten; 3. entleihen. *Ni.* 1. gefragt werden; 2. sich erbitten. נִשְׁאַל עַל נֶדֶר die Auflösung eines Gelübdes nachsuchen. *Hi.* ausleihen (von Gegenständen).

שְׁאַל *a.* 1. *pf.* שְׁאֵיל Gn 32, 29 fragen; 2. *pf.* 2 *sg.* שְׁאֵילְתָּא Dt 18, 16 begehren, bitten; 3. *ipf.* 3 *pl.* יִשְׁאֲלוּן Ex 11, 2 verlangen. *Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* שַׁאִילוּ Nu 11, 34, *pt. pl.* מְשַׁאֲלֵי Nu 11, 34 B. begehren. *Aph. pf.* 3 *pl. c. s.* אַשְׁאִילוּנוּן Ex 12, 36 ausleihen. *Itpe.* 1. *pt.* מִשְׁתְּאֵיל Jes 3, 2 befragt werden; 2. sich erkundigen; 3. *inf.* אִשְׁתְּאָלָא 1S 20, 6 sich ausbitten; 4. *inf.* אִשְׁתְּאָלָא Ex 14, 2 (MS מִשְׁתְּאָלָא) sich erbitten lassen. S. שְׁיַל.

שְׁאֵלָה s. שְׁאֵילָה.

שַׁאֲמֵם s. שַׁעֲמֵם.

שְׁאַף I *a.* schnappen, lechzen.

שְׁאַף II *a.* 1. schöpfen; 2. entziehen.

שאר *h. Pi. pf.* שִׁיֵּר übriglassen, zurücklassen. *Pu. pt.* מְשׁוּאָר übriggelassen. *Hitp.* הִשְׁתַּיֵּר zurückbleiben.

שאר I *a. Pa. pf.* שַׁיַּר übriglassen. *Pali.* dass. *Aph. ipf.* יַשְׁאַר Dt 28, 54 dass. *Itpe.* 1. *pf.* אִשְׁתְּאַר Gn 7, 23 übrigbleiben; 2. *pf.* 3 *pl.* אִשְׁתְּאַרוּ Nu 11, 26 zurückbleiben. *Itpa. pf.* אִשְׁתַּיַּר übrigbleiben.

שאר II *a. Pa.* Beete machen.

שְׁאָר *h. m.* Rest.

שְׁאָרָא (Gn 45, 7) *a. m.* dass.

שְׁאָרוּתָא *a. f., c.* שְׁאָרוּת Koh 3, 19 (MS שְׁאָר) Vorzug.

שֵׁב *h.* (*imp.* v. יָשַׁב) bleibe untätig, unterlasse.

שַׁב, שֶׁב *a.* sieben.

שַׁבָּא I, שְׁבָא *a. m.* 1. Sabbat; 2. Woche. חַד בְּשַׁבָּא EstII 3, 7 Ven. 1592 Sonntag. S. שַׁבְּתָא.

שַׁבָּא II *a. m., pl.* שַׁבְּבִין Ex 35, 22, Nu 31, 50 (MS שַׁבִּין) Ring.

שְׁבָא *a. m.* Span.

שְׁבָא (Nu 21, 1) *a.* gefangen führen. *Itpe. pf.* אִשְׁתְּבִי Gn 14, 14 gefangen geführt werden.

שבב *h. Pi.* behauen.

שְׁבַדָּא Ortsname.

שָׁבָה *h.* gefangen führen. *Ni.* gefangen weggeführt werden.

שַׁבְהוֹרָא *a. m.* 1. Glanz; 2. Ruhm.

שַׁבְהַר *a.* glänzend machen. *Pass.* 1. glänzen; 2. sich rühmen.

שְׁבוּחָא *a. m.* Lobpreis.

שְׁבוּטָא *a. m.* eine Art Fisch.

שִׁבֹּלֶת *h. f.* 1. Ähre. שׁ' שׁוּעָל nach I. Löw Kolbenhirse, (*Panicum italicum*), nach den Rabbinen Hafer. שׁ' נֵרְדְּ Narde; 2. Strömung.

שָׁבוּעַ *h. m., pl.* שָׁבוּעוֹת 1. Woche. שְׁבוּעַ הַבֵּן Festwoche einer Beschneidung; 2. Jahrsiebent.

שְׁבוּעָה *h. f.* Eid, Schwur.

שְׁבוּעֲתָא (Ri 21, 5) *a. f., ind.* שְׁבוּעָה Ex 17, 16 B. dass.

שְׁבוּעֲתָא (Lv 23, 16) *a. f., pl.* שָׁבוּעָן Lv 23, 15, שָׁבוּעִין Dt 16, 9 Woche. חַגָּא דְשָׁבוּעַיָּא Dt 16, 10 Wochenfest, Pfingsten.

שְׁבוּקָא *a. m.* Erlaß, Nachlaß.

שְׁבוּקָא *a. m.* Erlaß, Verzeihung.

שְׁבוּקָה absichtl. Veränderung v. שְׁבוּעָה.

שִׁבּוּקִין *h. m. pl.* Entlassung.

שִׁבּוּר *h. m.* Zerbrechen.

שִׁבּוּשׁ *h. m.* Verwirrung.

שְׁבוּת *h. m.* Feiern, Feiertagsruhe, rabbinisches Verbot.

שְׁבוּתָה absichtl. Veränderung v. שְׁבוּעָה.

שַׁבְזָא *a. m., ind.* שְׁבַז Jes 5, 24 Moder.

שַׁבְזִיז (Ex 28, 18) *x. m.* ein Edelstein (bibl. Saphir).

שָׁבַח *h.* sich verbessern. *Pi.* rühmen, preisen. *Pu. pt.* vorzüglich. *Hi.* 1. verbessern; 2. besser werden. *Hitp.* besser werden, gepriesen werden.

שבח *a. Pa. pf.* שַׁבַּח Ex 15, 1 rühmen, preisen. *Aph.* dass. *Itpa.* 1. gerühmt werden; 2. *pt. f.* מִשְׁתַּבְּחָא Jer 49, 4 sich rühmen.

שֶׁבַח *h. m.* 1. Verbesserung; 2. Lobpreis.

שִׁבְחָא *a. m.* 1. EstII 8, 15 (MS שְׁבָחָא) dass.; 2. *c.* שְׁבַח Ex 39, 28 B. Schmuck.

שְׁבַחְתָּא *a. f.* Lobpreis.

שְׁבָט (Sac 1, 7) Name des elften Monats.

שָׁבַט *h.* schlagen.

שְׁבַט I *a.* dass.

שְׁבַט II *a.* schwimmen, fliegen. כּוֹכְבָא דְשָׁבֵיט Meteor, Komet.

שֵׁבֶט *h. m.* 1. Stab; 2. Volksstamm.

שִׁבְטָא, שִׁבְטָא *a. m.* 1. Stab; 2. *d.* שִׁבְטָא Nu 18, 2, *c.* שֵׁיבֶט Dt 29, 7 Volksstamm.

שְׁבִי *h. m.* Gefangenschaft, Gefangene.

שַׁבַּי männl. Personenname (שַׁבְּתַי).

שַׁבָּיָא *a. m.* Gefangenführender.

שִׁבְיָא I *a. m.* 1. Dt 28, 41 Gefangenschaft; 2. Dt 21, 11, *ind.* שְׁבֵי Dt 30, 3 (MS שְׁבֵי, fehlt in Ausg. Sab.) Gefangenenschar.

שִׁבְיָא II *a. m., f. pl. c.* שִׁבְיַת Gn 31, 26 Gefangener.

שְׁבִיבָא *a. m.* Flamme.

שִׁבְיוֹן männl. Personenname.

שָׁבִיט s. שְׁבַט II.

שְׁבִיל *h. m.* 1. Pfad; 2. בִּשְׁבִיל um — willen, wegen. בִּשְׁבִיל שֶׁ *a.* damit; *b.* weil.

שְׁבִילָא *a. m.* 1. Gn 49, 17 Pfad; 2. בִּשְׁבִיל לְ um zu.

שָׁבִים *h. m.* ein Kopfputz der Frauen.

שְׁבִיסָא *a. m., pl. d.* שְׁבִיסַיָּא Jes 3, 18 (MS שְׁבִיסַיָּא) dass.

שְׁבִיעָאָה (Nu 7, 48) *a. m., f. d.* שְׁבִיעֵיתָא Lv 25, 4 siebenter.

שְׁבִיעִי *h. m.* dass.

שְׁבִיעִית Name eines Mischnatraktats.

שָׁבִיץ s. שָׁבִים.

שְׁבִיקוּתָא *a. f.* Verzeihung.

שְׁבִירָה *h. f.* Zerbrechen.

שִׁבְיְתָא (Thr 1, 5 Ven 1517) *a. f.* Gefangenschaft.

שְׁבִיתָה *h. f.* 1. Sabbatsruhe; 2. Verordnungen über dieselbe.

שַׁבְּלוּל *h. m.* Schnecke.

שַׁבְּלוּלָא, שַׁבְּלוּלְיָא *a. m.* dass.

שַׁבְּלוּלִיתָא, שַׁבְּלִילְתָא *a. f.* Fönugrec (*Trigonella Foenum graecum*).

שִׁבֲּלְתָּא, שׁוּבַלְתָּא *a. f.* 1. *pl. d.* שֻׁבְלַיָּא Gn 41, 24 Ähre; 2. *pl.* שֻׁבְלִין Zweig; 3. *d.* שׁוּבַלְתָּא Ri 12, 6 (Praet. שִׁבֲּלְתָּא) Strom(?).

שבן *a., pf.* 1 *sg.* שבנית jAbZ 39[d] (Ausg. Ven. שכנית) l. תַּקְּנִית, s. תְּקַן(?).

שַׁבְסַר *a. m., f.* שַׁבְסְרֵי siebzehn.
שַׁבְסְרָאָה *a. m.* siebzehnter.
שֶׁבַע *h. m., f.* שִׁבְעָה sieben. בְּנוֹת שֶׁבַע eine grüne Feigenart.
שְׁבַע (Gn 47, 28) *a. m., f.* שִׁבְעָה Nu 23, 1, שָׁבְעָה sieben. שְׁבַע עֲסַרֵי Gn 37, 2; שְׁבְעַת עֲסְרָא Gn 7, 11 siebzehn. *pl.* שִׁבְעִין Gn 5, 31, שָׁבְעִין siebzig.
שׁבע *h. Ni.* schwören. *Hi.* schwören lassen, beschwören. *Ho. pt.* beschworen.
שׁבע *a. Itpe. pf.* אִשְׁתְּבַע Lv 5, 22 schwören. *Aph. pf.* 1 *sg.* אַשְׁבַּעִית Ct 2, 7 (MS אַשְׁבְּעִית), *pt.* מַשְׁבַּע Ct 8, 4 beschwören.
שָׁבְעָא *a. m.* 1. Siebent; 2. eine grüne Feigenart.
שׁבץ *h. Pi.* polieren.
שְׁבַק *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּשְׁבּוּק Ex 23, 5 fahren lassen; 2. *ipf.* 3 *sg. c. s.* יִשְׁבְּקִנָּךְ Dt 4, 31 verlassen; 3. *pf. c. s.* שַׁבְקֵיהּ Ri 15, 1 Praet., *pf.* 2 *pl. f.* שְׁבַקְתִּין Ex 2, 20 zulassen; 4. *imp.* שְׁבוֹק Nu 14, 19 erlassen, verzeihen; 5. übriglassen, hinterlassen. *Pa.* entlassen, scheiden (die Gattin). *Itpe.* 1. gelassen werden; 2. verlassen werden; 3. *ipf.* יִשְׁתְּבֵיק Lv 4, 20 erlassen werden, verziehen werden.
שִׁבְקָא *a. m., pl. c. s.* שִׁבְקָךְ Lv 25, 5 Weinranke.
שָׁבַר *h.* 1. zerbrechen. שׁוֹבֵר Quittung *pt. pass.* שָׁבוּר mit gebrochenen Gliedmaßen; 2. quittieren; 3. widerlegen. *Ni.* annulliert werden. *Hitp.* sich zerbrechen (abschätziger Ausdruck für: sich wälzen).
שֶׁבֶר *h. m.* 1. Zerbrechen; 2. Knochenbruch. ש׳ רֶגֶל Beinbruch; 3. Zerbrochenes, Bruchstück; 4. Zerknirschung; 5. *pl.* שְׁבָרִים gebrochener Ton (Staccato).
שָׁבוּר 1. Name eines persischen Königs; 2. Bezeichnung des Gesetzeslehrers Samuel.

שַׁבְרָא *a. m.* einfältiger.
שַׁבָּרָא *a. m.* syrische Raute (*Peganum Harmala*).
שִׁבָּרוֹן *h. m.* Getreidepreis.
שַׁבְרוּתָא *a. f.* Einfalt.
שַׁבְרִירֵי *a. m. pl.* 1. Glanz; 2. *d.* שַׁבְרִירַיָּא Gn 19, 11 (MS שַׁבְרָרַיָּא) Blindheit.
שַׁבְרִירִי *h. m.* 1. ein Seetier; 2. Name des Dämons der Blindheit.
שׁבשׁ *h. Pu. pt.* verwirrt, in Unordnung gebracht, fehlerhaft.
שׁבשׁ I *a. Pa.* 1. verwickeln; 2. *pf.* 2 *sg. c. s.* שַׁבֵּישְׁתַּנִי Jer 20, 7 überreden, berücken. *Itpa.* 1. *pf.* 1 *sg.* אִשְׁתַּבַּשִׁית Jer 20, 7 berückt werden; 2. *pf.* 3 *pl.* אִשְׁתַּבַּשׁוּ Thr 1, 14 verwickelt werden; 3. sich irren.
שׁבשׁ II *a. Pa.* Rankentreiben.
שִׁבְשָׁא *a. m., pl.* שִׁבְשִׁין Gn 40, 10, Thr 1, 14 Ranke.
שַׁבָּשָׁא *a. m.* der Ranken abschneidet (Winzer).
שִׁבְשֵׁב *h.* Zweige nehmen.
שַׁבְשֵׁב *a.* 1. dass.; 2. Zweige treiben.
שַׁבְשֶׁבֶת *h. f.* 1. Zweig; 2. Leimrute.
שַׁבְשׁוּשִׁין *h. m. pl.* Ranken.
שִׁבֶּשְׁתָּא *a. f.* 1. Ez 15, 2 (MS שְׁבֵישְׁתָּא) Ranke, Zweig; 2. Strahl.
שַׁבֶּשְׁתָּא *a. f.* Irrtum.
שָׁבַת *h.* 1. Sabbatruhe halten; 2. den Sabbat feiern; 3. den Sabbatvortrag halten.
שְׁבַת *a., pf.* 3 *pl.* שְׁבַתוּ Ex 16, 30 dass.
שֶׁבֶת I *h. f.* Dill (*Anethum graveolens*).
שֶׁבֶת II *h. f.* 1. Versäumnis; 2. Entschädigung für Versäumnis.
שַׁבָּת *h. f.* 1. Sabbat; 2. Woche. עֶרֶב שַׁבָּת Freitag. מוֹצָאֵי שַׁבָּת Sonnabendabend. אֶחָד בַּשַּׁבָּת, אַחַר הַשַּׁבָּת Sonntag.
שַׁבְּתָא (Ex 16, 23) *a. f., ind.* שַׁבָּא Ex 31, 15, *pl. d.* שַׁבַּיָּא Ex 31, 12, *c. s.* שַׁבַּהָא Ho 2, 13 Soc 59 dass.
שִׁבְתָּא *a. m.* Versäumniskosten.

שְׁבָתָא (Ex 31, 15, MS שַׁבָּתָא) *a. m.* Feiern.

שִׁבְּתָא *a. f.* Name des Dämons einer Krankheit (viell. Genickstarre).

שַׁבְּתַי 1. männl. Personenname; 2. Name des Planeten Saturn.

שָׁגָא, שָׁאגָא *a. m., pl.* שָׁאגֵי Ct 1, 17 (MS שַׁאגֵי) (Teakbaum, *Tectonia grandis.* I. Löw).

שְׁגָא I *a.* erschrecken.

שְׁגָא II *a.* 1. Nu 31, 49 fehlen; 2. irren. *Aph.* 1. *pt. pl.* מַשְׁגַּן Ri 20, 16 (MS מַשְׁגַן; *Praet.* מְשַׁגַּן) verfehlen; 2. irreführen.

שְׁגָגָה *h. f.* Irrtum.

שְׁגַגְתָּא *a. f.* dass.

שִׁגְדָּא *a. m., pl.* שִׁגְדִין Nu 17, 23 1. Mandel; 2. Mandelbaum (*Amygdalus communis*).

שגדונא (bGitt 69[b]) l. שִׁגְרוֹנָא.

שִׁגּוּשָׁא *a. m., ind.* שִׁגּוּשׁ Dt 7, 23 Verwirrung, Tumult.

שָׁגוֹשָׁא *a. m.* Aufrührer.

שִׁגּוּשְׁיָא (Dt 28, 20) *a. m.* Verwirrung, Tumult.

שִׁגּוּשְׁתָּא *a. f.* (EstII 6, 1, nicht MS) dass.

שגח *h. Hi.* beachten, sich um etwas kümmern.

שגח *a. Aph.* 1. *pf.* אַשְׁגַּח Ct 2, 9 schauen; 2. sich um etw. kümmern, Rücksicht nehmen.

שְׁגִישְׁתָּא *a. f.* Verwirrung, Tumult.

שִׁגְלוֹן *h. f., pl.* שִׁגְלוֹנוֹת Beischläferin.

שגם *h. Pi.* verbinden, zusammenfügen.

שְׁגָמִין *h. m. pl.* Zapfen(?).

שִׁגְמִין *a. m. pl.* dass.

שָׁגַר *h.* laufen. *Pi.* senden. *Hi.* überspringen.

שְׁגַר I *a., ipf.* 3 *sg. f.* תִּשְׁגַּר Jer 13, 17 (MS תְּשַׁגַּר) vergießen. *Pa.* 1. *pt. pass. f.* מְשַׁגְּרָא Dt 28, 26 hinwerfen, werfen; 2. senden. *Aph.* 1. werfen; 2. überspringen.

שְׁגַר II *a., pt. pl.* שָׁגְרִין Ez 39, 9 heizen, Feuer anlegen. *Aph.* dass.

שֶׁגֶר *h. m.* Ausflug.

שְׁגָר (EstII 3, 1) männl. Personenname.

שִׁגְרָא *a. m.* Trester.

שִׁגְרוֹנָא *a. m.* 1. Ausläufer; 2. Hüftweh (Ischias, Hexenschuß).

שַׁגְרִיר(?) *x. m.* Sekretär.

שָׁגַשׁ *h.* wühlen.

שגשׁ *a. Pa. ipf.* 1 *sg.* אֲשַׁגֵּישׁ Ex 23, 27 verwirren. *Itpe. pf.* אִשְׁתְּגֵשׁ EstII 6, 10 verwirrt werden. *Itpa.* 1. dass.; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִשְׁתַּגְּשׁוּן Jer 25, 16 rasen.

שַׁגְשֵׁג *a., ipf.* 3 *pl.* יִשְׁתַּגְשְׁגוּן Jer 25, 16 (MS יִשְׁתַּגְּשׁוּן) rasen.

שֵׁד *h. m.* Dämon.

שְׁדָא I *a.* 1. *pt.* שָׁדֵי 1S 20, 20 Soc 59 werfen, schießen; 2. *inf.* מֵישַׁד Lv 4, 12 (MS ursprüngl. מֵישַׁר) ausgießen; 3. ablegen; 4. *pt.* שָׁדֵי Jes 10, 14 (MS שָׁדֵי) wegwerfen. *Pa. pf.* שַׁדִּי Ex 15, 1 (MS רְמָא) werfen. *Aph.* 1. *pt.* מַשְׁדֵי 2S 16, 13 bewerfen; 2. vergießen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִשְׁתְּדֵי Ex 19, 13 geworfen werden, geschleudert werden; 2. vergossen werden; 3. *pt.* מִשְׁתְּדֵי Dt 28, 49 rasch fliegen.

שְׁדָא II *a., pt. pass.* שַׁדְיָא Ez 27, 19 Ar. (MS שְׁיָרָן) spinnen.

שִׁדָּא *a. m.* 1. Lv 1, 11 Seite; 2. *c. s.* שִׁדַּהּ Ex 37, 17 Schaft (des Leuchters).

שדד *h. Ni.* vergewaltigt werden.

שְׁדָא (= שְׁחָדָא) *a. m.* Begünstigung.

שִׁדָּה *h. f.* Kiste.

שָׁדוֹכָא *a. m.* ruhig.

שְׁדוֹכְיָא (Ez 16, 49) *a. m.* Ruhe.

שִׁדּוּכִים *h. m. pl.* Anhalten (wegen Heirat).

שִׁדּוּכִין *a. m. pl.* dass.

שַׁדַּי (Gn 17, 1) Gottesbezeichnung.

שַׁדְיָא *a. m.* Ostwind.

שְׁדִיכָא *a. m.* ruhig.

שֵׁדָן *h. m.* dämonisch.

שדך *h. Pi.* wegen Heirat anhalten.

שְׁדַךְ, שְׁדוֹךְ *a.*, *pf.* 3 *sg. f.* שְׁדוֹכַת Jes 14, 7 ruhig sein, beruhigt sein. *Pa.* 1. beruhigen; 2. wegen Heirat anhalten. *Aph.* beruhigen. *Itpe.* sich beruhigen.

שַׁדְכָא *a. m.* 1. müßig; 2. unfruchtbar.

שדכא s. שַׁדְכָא.

שדל *h. Pi.* zureden, überreden. *Hitp.* 1. sich bestreben; 2. überredet werden.

שדל *a. Pa. ipf.* יְשַׁדֵּיל Ex 22, 15 überreden. *Itpa.* 1. *pf.* אִשְׁתַּדַּל Gn 32, 24 sich bemühen; sich zu verschaffen wissen.

שדף *h. Ni. Hitp.* von Brand betroffen werden (Getreide).

שדף I *a. Itpe.* dass.

שדף II *a. Itpe. pf.* אִשְׁתְּדֵיף 1 K 18, 27 verfolgt werden.

שִׁדָּפוֹן *h. m.* Brand des Getreides.

שִׁדְפוֹנָא, שַׁדְפָּנָא (Dt 28, 22), שֶׁדְפָּנָא *a. m.* dass.

שדר *h. Hitp.* sich anstrengen.

שדר I *a. Pa.* ringen. *Itpa. inf.* אִשְׁתַּדּוּר Ct 6, 1 widersetzlich sein.

שדר II *a. Pa. pf.* שַׁדַּר Gn 38, 20 senden. *Itpa.* gesandt werden.

שִׁדְרָא, שֶׁדְרָא *a. m.* Garn.

שִׁדְרָה *h. f.* 1. Spindel (in der Ähre, im Palmzweig); 2. Rückgrat, Wirbelsäule.

שִׁדַּרְתָּא *a. f.*, *pl.* שִׁדְרִין 1. Rückgrat; 2. hohe Stelle.

שִׁדְּתָא *a. f.* Kasten.

שְׁהָא *a.* 1. *pt.* שָׁהֵי Gn 24, 21, *imp. pl.* שְׁהוֹ Hb 1, 5 starren, erstarrt sein; 2. verweilen. *Aph.* hinhalten. *Itpe.* sich verweilen.

שָׁהָה *h.* 1. verweilen, bleiben; 2. innehalten. *Hi.* 1. zurückhalten; 2. zögern. *Hitp.* sich verweilen, säumen.

שָׁהוּת *h. f.* geraume Zeit.

שָׁהוּתָא *a. f.* dass.

שַׁהֲוָתָא *a. f. pl.* Wüstenei.

שְׁהָיָא *a. m.* 1. *ind.* שְׁהֵי (Est II 3, 8, MS שְׁיְהֵי) Verweilen; 2. Mal.

שְׁהִיָּה *h. f.* 1. Verweilen; 2. Innehalten.

שְׁהַר *a.* wach sein.

שָׁוְא *h. m.* Lügenhaftigkeit.

שְׁוָא s. שְׁבָא II.

שוא I *a. Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* שַׁוִּיאוּ Gn 43, 32 *imp. sg.* שַׁו Nu 21, 8 legen, setzen; 2. *pf.* שַׁוִּי Ex 4, 11 B. machen; 3. billig kaufen. *Aph.* vergleichen. *Itpa.* 1. *pt.* מִשְׁתַּוֵּי (Ez 1, 15, MS מִשְׁתְּוֵי) gesetzt werden; 2. gleichgemacht werden, gleich sein.

שוא II *a. Itpe. pt.* מִשְׁתְּוֵי Jes 66, 2 unruhig sein.

שׁוֹאֵבָה *h. f.* Schöpfen. בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה Bezeichnung der Nachtfeier im Tempel am Hüttenfest.

שׁוּב *h.* 1. umkehren; 2. Buße tun. *Hi.* 1. zurückbringen; 2. erquicken; 3. widerlegen.

שׁוּב *h.* 1. ferner; 2. noch.

שׁוֹבְבִית *h. f.* Herumtreiberin.

שׁוֹבֵךְ *h. m.*, *pl.* שׁוֹבָכוֹת 1. (viereckiger) Taubenschlag; 2. Hühnerhaus; 3. männl. Personenname.

שׁוֹבְכָא *a. m.*, *c. s.* שׁוֹבְכֵּהּ Ho 11, 11, *pl. c. s.* שׁוֹבְכֵּיהוֹן Jes 60, 8 Taubenschlag.

שׁוֹבַע *h. m.* Siebent.

שׁוֹבֵר *h. m.* Quittung.

שודא s. שְׁדָא.

שׁוֹדְנִי *h. m.* der zu schießen liebt(?).

שָׁוֶה *h. m.* 1. gleich; 2. wert.

שוה *h. Hi.* gleichmachen, gleichstellen.

שְׁוָה *a.*, *imp. pl.* שְׁוַהוּ Hb 1, 5 (MS שְׁהוֹ) erstarren.

שְׁוִויָא *a. m.*, *c. s.* שְׁוִויִי Gn 49, 4 (MS שְׁוָיַי) Lager, Polster.

שׁוּזָה *h. f.* zum Bespringen bereites weibliches Tier (läufig).

שׁוּחַ *h.* sich bücken.

שׁוּחַ I *a.* dass.

שׁוּחַ II *a.* zerfließen, verschwinden.

שׁוּחַ. בְּנוֹת שׁ׳ (= בְּנוֹת שֶׁבַע) eine grüne Feigenart.

שְׂוַח I *a.* grünen, treiben.
שְׂוַח II *a.* vernichten.
שׁוּחָא, שְׂוָחָא *a. m.* Grube.
שַׂוְחֲתָא *a. f.* Vernichtung.
שׁוּט *h.* 1. umherschweifen; 2. schwimmen; 3. abreiben, bestreichen.
שׁוּט I *a.*, *pt. pl.* שָׁיְטִין Nu 11, 8 umherschweifen; 2. *pt. pl.* שָׁיְטִין Jon 1, 13 Soc 59 schwimmen, rudern; 3. bestreichen. *Pal.* umherstreifen.
שׁוּט II *a.*, *pf.* שָׁט Gn 25, 34 verachten. *Aph. pf.* 2 *m. sg.* אֲשֵׁיטְתָּנִי 2 S 12, 10 dass. *Itpe. ipf.* 3 *pl.* יִתְשָׁטוּן 1 S 2, 30 verachtet werden.
שׁוֹט *h. m.* Geißel.
שׁוֹטָא *a. m.* dass.
שׁוֹטֶה *h. m.* 1. Tor; 2. irrsinnig; 3. wild (Beiname von Pflanzen); 4. toll (von Hunden).
שׁוּטִיתָא (Ri 6, 21) *a. f.* 1. Stab; 2. Reis.
שְׁוִי *h. m.* Wert.
שְׁוְיָא I *a. m.*, *ind.* שְׁוֵי Jes 16, 6 (MS שַׁוִי), *f.* שְׁוְיָא Gn 23, 15 Sab. (im MS nicht vokalisiert) 1. gleich, entsprechend; 2. wert; 3. preiswert, billig. שְׁוֵי קִרְיָתַיִם (Gn 14, 5 B.) Ortsname (bibl. Schawe Kirjathajim).
שְׁוְיָא II *a. m.* 1. *ind.* שְׁוֵי Gn 15, 10 Gleicheit, Mitte; 2. *ind.* שְׁוֵי Est II 3, 8 (MS שַׁוִי) Wert.
שִׁוְיָא (1 S 20, 25) *a. m., c. s.* שִׁוְיֵי Gn 49, 4, *pl.* שִׁוְיַין Am 2, 8 (MS שְׁוָיַין) Lager, Polster.
שַׁוְיוּתָא I *a. f.*, *ind.* שַׁוְיוּ Est II 3, 8 (MS שַׁוִי) Wert.
שַׁוְיוּתָא II *a. f.* Wahnsinn.
שְׁוִירִי Ortsname.
שׁוּךְ *a.* 1. verwandt sein; 2. angängig sein; 3. gehörig sein; 4. sich wenden.
שׁוּכְתָא *a. f.* Dorn.
שְׁוּלְיָא *m.* Lehrling.
שׁוּלַיִם *h. m. pl.* Boden (eines Gefäßes).
שׁוּלְלָיָא (Mi 1, 8) 1. mit MS שֵׁישְׁלָא, s. שֵׁישְׁלְתָּא.

שְׁוָאלָאנִי, שְׁוּלָנִי weibl. Personenname.
שׁוּם *h.* abschätzen. *Ni.* abgeschätzt werden.
שׁוּם *a.* dass.
שׁוּם *h. m.* 1. Name; 2. מִשּׁוּם wegen. מִשּׁוּם שֶׁ weil.
שׁוּם *a. m.* s. שְׁמָא.
שׁוּם. 'ש טַמְיָא Ortsname.
שׁוּם I *h. m.* Knoblauch (*Allium sativum*).
שׁוּם II *h. m.* 1. Abschätzung; 2. Abgeschätztes.
שׁוּמָא *a. m.* dass.
שׁוּמָה *h. f.* Mal (am Körper), Muttermal.
שׁוּמֵירָה *h. f.* 1. Wächterhütte; 2. Fingerring.
שׁוּמֶן *h. m.* 1. das zum Essen erlaubte tierische Fett; 2. Saft, Kraft von Früchten und Getreide.
שׁוּמָנִית *h. f.* eine Knoblauchart.
שׁוֹמֵר *h. m.* 1. Hüter, Wächter. שׁוֹמֵר הַפֶּתַח Türhüter; 2. Aufbewahrer.
שׁוֹמְרָה s. שׁוּמֵירָה.
שׁוֹמְרוֹן (2 K 7, 1) Ortsname (Samaria).
שׁוֹמְרוֹנָאָה *a. m.*, *pl. d.* שׁוֹמְרוֹנָאֵי 2 K 17, 27 (Ven. 1517 שְׁמְרוֹנָאֵי) Samaritaner.
שׁוּמְתָא *a. f.* 1. Mal, Fleck; 2. Ende.
שׁוּנִית *h. f.* Klippe, Strand.
שׁוּנִיתָא *a. f.* dass.
שׁוּנַמִּיתָא (2 K 4, 25 Soc 59) *a. f.* Sunamitin.
שְׁוּסְקֵאל Spottname für יְחֶזְקֵאל.
שְׁוּסְקֵי *x. m. pl.* Spießbraten.
שׁוּעַ *h.* glätten.
שׁוּעַ *a.* 1. dass.; 2. *ipf.* יְשׁוּעַ Lv 14, 42 tünchen; 3. verpichen. *Pa.* 1. glätten; 2. verputzen; 3. glatt werden. *Itpe. pf.* אִתְּשַׁע Lv 14, 43 getüncht werden.
שׁוּעָא *a. m.* Fels.
שׁוּעָא *a. m.* glücklich.
שׁוּעִיתָא *a. f.* 1. *c.* שׁוּעִית Ri 7, 15 Praet., Rede, Erzählung; 2. *ind.* שׁוּעֵי Dt 28, 37 Spottrede.

(?-Šamallu (Akkadian loan word = "merchant's apprentice", which goes back in turn to šaman-la-(Sumerian dialect-word) =

שׁוּר *h. m., pl.* שְׁוָרִים Stier. שׁוּר בָּר Wildochs.
שׁוּר *h. m.* Mauer.
שׁוּרָא *a. m., c.* שׁוּר Gn 49, 6 dass.
שׁוּרָא *a. m., c. s.* שׁוּרֵיהּ Ez 16, 4 (MS שׁוּרֵיהּ) Nabel.
שַׁוָּרָא *a. m.* Springer.
שׁוּרָה *h. f.* 1. Reihe, Linie; 2. Recht. שׁוּרַת הַדִּין das strikte Recht.
שׁוּרֶשׁ *h. m.* Wurzel.
שׁוּרְתָא *a. f.* Reihe, Linie.
שׁוּשׁ Ortsname.
שׁוּשָׁא *a. m.* Süßholz (*Glycyrrhiza glabra*).
שׁוּשְׁבִין *h. m.* Hochzeitsbeistand.
שׁוּשְׁבִינָא *a. m., c. s.* שׁוּשְׁבִינֵיהּ Ri 14, 20 dass.
שׁוּשְׁבִינוּת *h. f.* Hochzeitsbeistandschaft.
שׁוּשְׁבִינוּתָא *a. f.* dass.
שׁוּשֶׁבְתָּא *a. f.* Zweig.
שׁוּשְׁטָא *a. m.* Führer (eines Bären).
שׁוּשִׁיבָא *a. m.* eine Heuschreckenart.
שׁוּשִׁיפָא s. שׁוּשְׁפָא.
שׁוּשְׁלְתָּא *a. f., pl.* שׁוּשְׁלָן, שׁוּשְׁלִין 1. Kette; 2. Familie. S. שִׁישְׁלְתָּא.
שׁוּשְׁמָא *a. m.* Sesam (*Sesamum orientale*).
שׁוּשְׁמָנָא *a. m.* Ameise.
שׁוּשַׁן Ortsname (Susa).
שׁוּשַׁנָּא *a. m., ind.* שׁוּשָׁן Ex 37, 19 B., *c. s.* שׁוּשַׁנַּהּ Nu 8, 4, *pl. c. s.* שׁוּשַׁנַּהָא Ex 25, 31 lilien(kelch)förmige Zierat.
שׁוּשַׁנָּה *h. f., pl.* שׁוּשַׁנִּים 1. kelchförmige Blüte; 2. Rose; 3. Kopf eines Nagels.
שׁוּשַׁנְתָּא (1 K 7, 26 Soc 59) *a. f.* dass.
שׁוּשְׁפָא *x. m., c. s.* שׁוּשְׁפָּךְ Gn 38, 18, *pl. d.* שׁוּשְׁפַּיָּא Jes 3, 22 Mantel.
שׁוּשְׁתְּרֵי Ortsname.
שׁוּתָא I *a. f.* Rede, Gespräch.
שׁוּתָא II *a. f.* Netz.
שׁוּתָא III *a. f.* Polster.
שׁוּתָא IV *a. f.* Trieb (von Gewächsen).
שותיו (jTer 47[d]) l. שׁוּתָיו, s. שָׁתָה.
שׁוּתַּר *a. Pass.* übrigbleiben. S. יתר.
שֵׁוֵב s. שֵׁיזֵב.

שׁוּעָל *h. m.* Schakal, Fuchs. שִׁבּוֹלֶת שׁוּעָל s. שִׁבּוֹלֶת.
שׁוֹעֵר *h. m.* Torhüter, Pförtner.
שׁוּף *h.* 1. reiben, abreiben; 2. polieren; 3. zerreiben. *Ni.* zerrieben werden.
שׁוּף I *a.* 1. *pf.* 1 *sg.* שָׁפִית Dt 9, 21 zerreiben; 2. abreiben; 3. *ipf.* 2 *sg.* תְּשׁוּף Dt 28, 40 B einreiben, salben (profan); 4. weichen. *Pa.* einreiben.
שׁוּף II *a., pt.* שָׁאֵיף Koh 1, 5 wehen. *Pa.* anfachen.
שׁוּף *h. m.* glatt.
שׁוּפָה *h. f.* Hüfte(?).
שׁוֹפֵט *h. m.* Richter.
שׁוּפִי *h. m.* 1. Leichtigkeit; 2. Ruhe.
שׁוּפִין *h. m.* Feile.
שׁוּפִינָא (Dt 9, 21) *a. m.* dass.
שׁוּפַע *h. m.* Überfluß.
שׁוֹפָר *h. m., pl.* שׁוֹפָרוֹת 1. Horn (zum Blasen); 2. Opferstock.
שׁוֹפָרָא (Ex 19, 19) *a. m.* dass.
שׁוּפְתָא *a. f.* Zerriebenes.
שְׁוָצְרָא *a. m.* Beifuß (*Artemisia*).
שׁוּק *h. Hitpal.* gelüsten, begehren.
שׁוּק *a., inf.* מְשְׁוַק Ps 74, 3 Ven. 1517, l. מְשְׁוַח, s. שְׁוַח II.
שׁוֹק *h. m.* 1. Schenkel; 2. Unterschenkel.
שׁוּק I *h. m., pl.* שׁוּקִיּוֹת Begehren.
שׁוּק II *h. m., pl.* שְׁוָקִים 1. Marktstraße; 2. Markt(Bazar).
שׁוּקָא I *a. m.* Begierde.
שׁוּקָא II (Gn 9, 22) *a. m., pl.* שׁוּקִין 2 S 22, 43, שׁוּקָאִין 1. Straße; 2. Markt.
שׁוֹקָא (Ex 29, 22, MS שָׁקָא) *a. m.* Schenkel.
שׁוֹקֶה *h. m.* Trinkgeschirr.
שׁוּקִי *h. m.* Berieselung.
שׁוּקְמָזִי Ortsname.
שֹׁקֶת *h. f.* Tränktrog.
שְׁוַר *a., ipf.* יִשְׁוַר Am 3, 5 hüpfen. *Pa.* 1. *pf.* שַׁוַּר Ct 2, 8 Ven. 1525 springen; 2. springen machen.
שׁוּר s. שְׁרָא.

שָׁוַג *a.* waschen. *Pa.* dass. *Itpe.* gewaschen werden.

שְׁווּגָא *a. m.* 1. Waschen; 2. Waschwasser.

שְׁזוֹרִי *h. m.* aus Schesar. S. שֵׁיזָרִי.

שְׁזִירָא *a. m.* Faden.

שָׁזַף *h.* verbrennen, bräunen.

שַׁזְפָּר männl. Personenname.

שָׁזַר *h.* zwirnen. *Pi.* mehrfach (aus mehreren Fäden) zwirnen.

שְׁזַר *a., pt. pass.* שְׁזִיר Ex 26, 1 dass.

שִׁזְרָא *a. m.* Faden.

שִׁזְרָה *h. f.* 1. Rückgrat; 2. Spindel (vom Palmzweig).

שְׁזַרְתָּא, שַׁזַּרְתָּא (Lv 3, 9) *a. f.* Rückgrat.

שְׁחָא, שְׁחִי *a.* sich beugen.

שַׁחְבֵּב *a., pt.* מְשַׁחְבֵּב Jes 34, 4 (MS מְשַׁחֲבִיב) zerfließen.

שְׁחַד *a., pf.* 2 *sg.* שְׁחֵידְתְּ Ez 16, 33 bestechen.

שֻׁחְדָּא *a. m.* 1. Ex 23, 8 Bestechung; 2. Begünstigung.

שָׁחָה *h.* sich bücken.

שַׁחְוָא *a. m.* Grube.

שְׁחוֹלֶת, שְׁחוֹלִית *h. f.* Abfall.

שְׁחוּמָא *a. m., ind.* שְׁחוּם Gn 30, 32 schwärzlich.

שַׁחוּץ *h. m.* stolz, eitel.

שָׁחוֹר I *h. m.* eine Art Schere.

שָׁחוֹר II *h. m.* 1. schwarz. *pl.* שְׁחוֹרִים schwarze Gewänder. שְׁחוֹרֵי הָרֹאשׁ Schwarzköpfige (= Menschen); 2. das Schwarze im Auge; 3. (bei Feigen) blau; 4. (bei Wein) rot.

שְׁחוֹר *h. m.* Ruß.

שְׁחוּרָא *a. m.* Schwärze. בִּשְׁחוּר אַפִּין beschämt.

שַׁחְוָר s. שַׁחְרָנָא

שָׁחַז *h., pt. pass.* mit aufgebundenem Schweif. *Hi.* wetzen, schleifen.

שְׁחַז *a.* schleifen.

שָׁחַח *h.* sich bücken.

שָׁחַט *h.* 1. (durch Halsschnitt) schlachten; 2. töten. *Ni.* geschlachtet werden. *Hi.* schlachten lassen.

שְׁחַט *a.* dass. *Itpe.* geschlachtet werden.

שֶׁחִי *h. m.* Achselhöhle. בֵּית הַשֶּׁחִי 1. dass.; 2. Ärmel.

שִׁחְיָא *a. m.* 1. dass. בֵּי שִׁחְיָא dass.; 2. Bücken.

שְׁחִיָּה *h. f.* Bücken.

שְׁחִיטָה *h. f.* Schlachten.

שְׁחִילָא *a. m.* Eimer.

שְׁחִימָא *a. m.* schwärzlich.

שְׁחִין *h. m.* Ausschlag.

שְׁחִינָא *a. m.* 1. *ind.* שְׁחִין Ex 9, 9 dass.; 2. Hitze. S. שִׁחְנָא.

שְׁחִיקָה *h. f.* 1. Zerreibung; 2. Zerriebenes.

שְׁחִיקוּתָא *a. f., c. s.* שְׁחִיקוּתֵיהּ Lv 13, 55 Abgenütztes.

שחיתא s. רוּשְׁחֲתָא.

שְׁחִיתָה *h. f.* Grube.

שְׁחִיתְתָא *a. f., ind.* שְׁחִיתָא Ru 4, 22 Verderbtes, Schlechtes.

שָׁחַל *h., pt. pass.* שָׁחוּל 1. herabhängend; 2. mit herabhängenden Gliedmaßen. *Pu. pt.* lang herabhängend. *Hi.* 1. herabgleiten lassen; 2. hindurchgleiten lassen, einfädeln. *Ho.* seine Herkunft haben.

שְׁחַל *a.* 1. *pf.* 1 *sg. c. s.* שְׁחַלְתֵּיהּ Ex 2, 10 herausziehen; 2. sich herausziehen.

שַׁחְלָא *a. m.* 1. Eierstock; 2. Trächtigkeit; 3. eine Ohrenkrankheit.

שַׁחֲלָא *a. m.* Löwe.

שַׁחֲלִים *h. m. pl.* Gartenkresse (*Lepidium sativum*). כְּפַר ש' Ortsname.

שַׁחֲלִין s. תַּחְלֵי.

שַׁחֲלָנִית *h. f.* eine Heuschreckenart.

שְׁחֵלֶת *h. f.* Räucherklaue (*Unguis odoratus*).

שְׁחַם *a.* schwärzen.

שַׁחֲמָא *a. m.* schwärzlich.

שִׁחְמָא *a. m.* dunkler Fleck.

שְׁחַמְתִּית *h. f.* schwärzlich, dunkel.

שָׁחַן *h.* mit Wärme versehen. *Pi.* erhitzen.

שְׁחַן, שְׁחֵין *a.* 1. *pt.* שָׁחֵין 1 K 1, 1 Soc 59, Koh 4, 11 warm werden; 2. heizen. *Pa.* 1. erwärmen; 2. *pt.* מְשַׁחֵין Jer 17, 11 (MS *Aph.* מַשְׁחֵין) brüten. *Itpa.* sich erwärmen.

שִׁחְנָא *a. m.* 1. Lv 13, 18 Ausschlag; 2. Erhitzung.

שִׁחְנָא *x. m.* Stadthaupt (?).

שָׁחַף *h., pt. pass.* שָׁחוּף 1. geschwächt; 2. impotent. *Ni.* schwindsüchtig sein.

שְׁחַף *a.* schleichen. *pt.* שָׁחֵיף Koh 1, 5, l. mit MS שָׁאֵיף. *Pa.* 1. fließen lassen; 2. bewegen, drücken.

שַׁחְפָּא *a. m.* 1. Lv 11, 16 Seemöve; 2. dürres Rohr (?).

שַׁחֶפֶת *h. f.* Auszehrung.

שַׁחֲפוּתָא, שַׁחַפְתָּא (Lv 26, 16) *a. f.* dass.

שחץ *h. Pi.* stolzieren. *Hitp.* sich überheben.

שָׁחָץ *h. m.* 1. stolz, eitel; 2. eingebildeter Tropf.

שַׁחַץ *h. m.* Stolz, Eingebildetheit.

שַׁחְצָא *a. m.* Löwe.

שַׁחְצִית *h. f.* Prahlerei.

שַׁחְצָן *h. m.* stolz, eitel.

שָׁחַק *h.* zerreiben. *Pu. pt.* abgenützt.

שְׁחַק *a., ipf.* 2 *sg.* תִּשְׁחוֹק Ex 30, 36 zerreiben, zermalmen. *Aph.* Zermalmung anwünschen.

שַׁחַק *h. m.* 1. *pl.* שְׁחָקִים Bezeichnung des dritten Himmels; 2. *pl.* שְׁחָקִים abgenützte Kleider.

שַׁחְקָא *a. m.* 1. Himmel; 2. Mühsal.

שַׁחְקְתָא *a. f., pl. ind.* שַׁחְקָן Jer 38, 11 abgenützte Kleider.

שחר I *h. Hi.* herabfallen lassen.

שחר II *h. Hi.* schwarz werden.

שְׁחַר I *a., pt.* שָׁחַר Jes 8, 20 suchen. *Pa. pt. pl.* מְשַׁחֲרִין Jes 29, 20 Ven. 1517 morgens tun.

שחר II *a. Aph.* schwarz werden.

שחר III *x. Pa. pf.* 1 *sg.* שַׁחֲרִית Nu 16, 15 fronen lassen.

שַׁחַר *h. m.* Morgengrauen, früher Morgen.

שַׁחְרָא *a. m.* dass.

שִׁחְרוּר *h. m.* Freilassung (eines Sklaven).

שִׁחְרוּרָא I *a. m.* dass.

שִׁחְרוּרָא II *a. m.* geschwärzt.

שַׁחֲרוּרִית *h. f.* Schwärze.

שַׁחֲרוּרִיתָא *a. f.* dass.

שַׁחֲרוּת *h. f.* dass.

שְׁחַרְחֹרוּת *h. f.* Schwärze, Häßlichkeit.

שַׁחֲרִית *h. f.* Morgenzeit.

שַׁחְרָנָא *x. m.* Fronvogt.

שַׁחְרֵר *h.* freilassen (einen Sklaven). *Pass.* freigelassen werden.

שַׁחְרַר *a.* dass. *Pass.* freigelassen werden.

שחת *h. Hi.* 1. verderben; 2. verderbt handeln.

שְׁחַת *a.* verstümmeln.

שַׁחַת *h. m.* Grünfutter.

שַׁחֲתָא *a. m.* Grube.

שִׁחֲתָא (Am 7, 1, MS שִׁיחֲתָא) *a. m.* Grünfutter.

שִׁחָאתָא *a. f.* Achselhöhle.

שט. *c. s.* שטן (jBabM 11[d]) l. שְׁטָפָן, s. שְׁטַף.

שטא *a. Itpa. pt.* מִשְׁתַּטֵּי Dt 28, 34 irrsinnig werden, unsinnig handeln.

שטה *h. Ni.* irrsinnig werden. *Pi.* zum Narren haben. *Hitp.* irrsinnig werden.

שִׁטָּה I *h. f.* 1. echte Akazie (*Acacia tortilis u. Seyal*); 2. Ortsname.

שִׁטָּה II *h. f.* 1. *pl.* שִׁטִּין Reihe, Zeile; 2. Deutung.

שִׁטּוּף *h. m.* Abspülen.

שָׁטוֹפָא *a. m., ind.* שָׁטוֹף Jer 12, 5 strömend.

שְׁטוּת *h. f.* 1. Irrsinn, Wahnsinn; 2. Torheit.

שְׁטוּתָא (Koh 2, 13), שִׁטוּתָא *a. f.* dass.

שָׁטוּתָא *a. f.* Verachtung.

שָׁטַח *h.* ausbreiten. *Hitp.* sich breiten, sich strecken.

שְׁטַח *a., pf.* 3 *pl.* שְׁטַחוּ Nu 11, 32 ausbreiten. *Aph.* dass. *Itpa. pf.* 1 *sg.*

אִשְׁתַּטַּחִית Dt 9, 18 sich ausstrecken, sich hinwerfen.
שֶׁטַח männl. Personenname.
שָׁטְיָא a. m., ind. שָׁטֵי 1 S 21, 15 1. wahnsinnig; 2. töricht; 3. wild.
שַׁטְיוּתָא I a. f. Torheit.
שַׁטְיוּתָא II a. f. Verachtung.
שָׁטִיחַ h. m. 1. Unterlage; 2. Decke.
שְׁטִיחָא a. m., pl. שְׁטִיחִין Nu 11, 32 (MS מַשְׁטְחִין) Schicht.
שְׁטִיפָה h. f. Abspülen.
שָׁטַף h. 1. überschwemmen; 2. wegschwemmen; 3. abspülen; 4. übermäßig sein. *Hi.* abspülen, wegschwemmen. *Ni. Ho.* weggeschwemmt werden. *Hitp.* 1. weggeschwemmt werden; 2. sich übergießen.
שְׁטַף a. 1. *pt. pl.* שָׁטְפִין Jes 33, 21 schwemmen, überschwemmen; 2. *pf.* שְׁטֵיף Lv 15, 11 abspülen; 3. überhäufen. *Itpe. ipf.* יִשְׁתְּטֵיף Lv 6, 21 abgespült werden.
שֶׁטֶף h. m. 1. Guß; 2. Abspülung.
שֶׁטֶף h. m. abgezogene Haut, Fell.
שִׁטְפָא I a. m. 1. Strömung; 2. Menge; 3. Übermut.
שִׁטְפָא II a. m. Haar.
שְׁטַר a. 1. bestreichen; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִשְׁטְרוּן Jes 38, 21 auflegen.
שְׁטָר a. m. 1. *pl.* שְׁטָרִין, שְׁטָרוֹת Schriftstück; 2. Verzeichnis. (später) לִשְׁטָרוֹת Ära der Dokumente (seleucid. Ära).
שְׁטָרָא (Jer 32, 10) a. m. dass.
שִׁטְרָא a. m. Bahn (eines Gestirns).
שִׁטְּתָא I a. f., pl. שִׁטִּין Ex 25, 10 echte Akazie (*Acacia tortilis u. Seyal*).
שִׁטְּתָא II a. f. 1. *pl.* שִׁטִּין Jes 30, 8, Ct 1, 11 Reihe; 2. Seitenleiste eines Ruhebetts.
שייא (bSabb 67ᵃ) = שַׁיַע, s. שׁוּעַ.
שֵׁיבָבָא a. m., c. s. שֵׁיבָבֵיהּ Ex 12, 4 Nachbar.
שֵׁיבָבוּתָא a. f. Nachbarschaft.
שֵׁיבָבְתָא a. f., c. s. שֵׁיבָבְתַהּ Ex 3, 22 Nachbarin.

שִׁיבָה h. f. Zurückkehren.
שֵׁיד h. m. Dämon.
שֵׁידָא a. m., pl. שֵׁידִין Dt 32, 17 dass.
שֵׁידָה h. f. Dämonin.
שֵׁידְתָא a. f. dass.
שְׁיוּטָא a. m. Schwimmen.
שְׁיוֹלָא a. f. Unterwelt.
שִׁיּוּר h. m. Rest.
שִׁיּוּרָא a. m. dass.
שֵׁיזֵב, שֵׁיזִיב a. 1. *ipf.* 1 *sg.* אֲשֵׁיזֵיב Ex 6, 6 entrinnen lassen; 2. *inf.* שֵׁיזָבָא Nu 35, 12, *pt.* מְשֵׁיזֵיב Dt 3, 3 entrinnen. *Pass. ipf.* יִשְׁתֵּיזַב Dt 23, 16 gerettet werden, entrinnen.
שֵׁיזָבוּתָא (Nu 35, 6) a. f. Rettung.
שֵׁיזָבִי männl. Personenname.
שֵׁיזָבְתָא a. f. 1. *ind.* שֵׁיזָבָא Gn 45, 7 gerettete Schar; 2. *ind.* שֵׁיזָבָא Ob 20 Soc 59 Rettung.
שֵׁיזָפִין h. m. pl. Judendorn (*Zizyphus vulgaris*).
שֵׁיזָרִי h. m. aus Schesar.
שִׁיחַ h. m. Grube, Zisterne.
שֵׁיחָא, שַׁיְחָא a. m., pl. c. שֵׁיחֵי Sac 14, 10 (MS שִׁיחֵי) dass.
שִׁיחוֹר h. m. ausgeglühte (schwarze) Kohle.
שִׁיחוֹרָא a. m., pl. שִׁיחוֹרִין Jes 44, 12 dass.
שִׁיחִין Ortsname.
שַׁיָּט h. m. Schwimmer.
שַׁיָּטָא (Jes 25, 11) dass.
שְׁיָטָא a. m. Umhergehen, Wanderung.
שַׁיֵּיךְ s. שׁוּךְ.
שַׁיְכָא a. m. Spalt(?).
שִׁיל (=שאל) a. *Pa.* 1. verlangen; 2. fragen; 3. entleihen; 4. ausleihen. *Aph.* ausleihen. *Itpe.* sich ausbitten (Auflösung eines Gelübdes nachsuchen).
שֵׁילָא, שֵׁילָה männl. Personenname.
שִׁילוֹחַ Name einer Quelle.
שִׁילוֹחָא a. m., ind. שִׁילוֹחַ Koh 2, 5 dass.
שִׁילִי Ortsname.

שִׁילִין *h. m. pl.*, s. שֵׁיר.

שִׁימַי männl. Personenname (שִׁמְעוֹן).

שִׁיָן männl. Personenname (אַשְׁיָן).

שִׁין Name des 21. Buchstabens.

שֵׁינָא *a. m.* Urinieren.

שֵׁינָה *h. f.* Schlaf.

שִׁינְתָא (Gn 2, 21) *a. f.* dass.

שְׁיָעָא *a. m.* 1. *ind.* שְׁיָע Nu 19, 15 Mörtel; 2. Spund.

שיעלון (jMaasr 51[b]) l. שׁוּעֲלוֹן, s. שֻׁעֲלָא.

שִׁיעֲתָא *a. f.* Rede.

שִׁיף *h. m.* geglättet, glatt.

שְׁיָפָא *a. m.* abgenützt.

שְׁיָפָא *a. m.* (Hb 2, 11) 1. Brett; 2. Verreibung.

שִׁיפָא *a. m.* ein Gefäß.

שִׁיפָה *h. f.* 1. Bast; 2. *pl.* שִׁיפוֹת Bastdecke, Flechtwerk.

שְׁיוּפְגַד? (TosBech V 4) s. שׁוּפְנָר.

שִׁיפוֹן *h. m.* Hafer (*Avena sativa;* aber vielleicht eher die wilde *Avena barbata*).

שִׁיץ *h. m.* schlechte kernlose Dattel.

שִׁיצָא I *a. m.* dass.

שִׁיצָא II *a. m.* Flosse.

שֵׁיצָאָה (Jes 10, 23) *a. f. ind.* Vertilgung. S. שֵׁיצָיוּתָא.

שֵׁיצִי *a.* 1. Gn 2, 2 vollenden; 2. Nu 7, 1 zu Ende bringen; 3. *c. s.* שֵׁיצְיֵיהּ Dt 4, 3 vertilgen; 4. zu Ende gehen; 5. untergehen. *Pass.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֶשְׁתֵּיצֵי Gn 34, 30 vertilgt werden; 2. beendigt werden, enden.

שֵׁיצָיָא *a. m.* Untergang.

שֵׁיצָיוּתָא (2K 13, 19) *a. f.* dass.

שֵׁיצָנִיתָא *a. f.* Schwaden, (Glyceria fluitans), s. קרמית. I. Löw.

שְׁיַר s. שְׁאַר.

שיר. *pt.* משוייר (TosOhol XIV 9) l. שַׁיַּר s. שאר. מְיֻשָּׁר s. יָשַׁר.

שִׁיר *h. m.* Gesang.

שִׁיר *a.* singen.

שַׁיָּר *h. m.* Reisender.

שֵׁיר *h. m.* 1. Ring; 2. Armring; 3. Halsband, Kette.

שֵׁירָא *a. m., pl.* שֵׁירִין Gn 24, 22, *c.* שֵׁירֵי Jes 3, 19 Armring, Knöchelring.

שְׁיָרָא *a. m.* Rest.

שִׁירָא *a. m., pl.* שִׁירִין Ct 1, 1 Lied.

שֵׁירָא *x. m., ind.* שֵׁיר EstII 8, 15 (MS שְׁיָר) Seide.

שֵׁירָאָה (EstII 6, 10) *x. m., pl.* שֵׁירָאִין Ex 27, 19 (MS שְׁיָרָן) 1. Seide; 2. seidener Stoff; 3. seidenes Kleid.

שִׁירָה *h. f.* Lied.

שְׁיָרָה *h. f.* Karawane.

שֵׁירוּיָא *a. m.* 1. *c.* שֵׁירוּי Thr 2, 19 Ven. 1517 Anfang; 2. Erstling.

שֵׁירוּת *h. m.* Dienst.

שֵׁירוּתָא I *a. m., c.* שֵׁירוּת EstII 1, 2 Ven. 1592 dass.

שֵׁירוּתָא II *a. f., ind.* שֵׁירוּ Jer 2, 3 Anfang.

שֵׁירוּתָא III (Gn 43, 25) *a. f., pl.* שֵׁירְוָן Mi 5, 3 (Mx שֵׁירָוָן) Mahl, Mahlzeit.

שֵׁירָיוּתָא *a. f., c.* שֵׁירָיוּת Dt 16, 9 Anfangen.

שֵׁירַיִם *h. m. du.* Rest.

שירן (NuJI 32, 3 Ven. 1591) l. שְׂבָם.

שִׁירְתָא (Ct 1, 1) *a. f.* Lied.

שְׁיָרְתָא *a. f., c.* שְׁיָרַת Gn 37, 25 Karawane.

שַׁיִשׁ *h. m.* Alabaster.

שַׁיְשָׁא, שֵׁישָׁא (EstII 1, 2) *a. m.* dass.

שִׁישָׁא *a. m.* Glasgefäß.

שִׁישָׁא männl. Personenname.

שִׁישׁוּרָא *a. m.* Strick(?).

שֵׁישַׁכָּיָא weibl. Personenname (von שֵׁשַׁךְ = בָּבֶל).

שֵׁישַׁלְתָּא *a. f., ind.* שֵׁישְׁלָא Mi 1, 8, *pl.* שֵׁישְׁלָן Jes 40, 19 Kette.

שִׁית *h. m.* späteste Feige.

שִׁית *h. m.* 1. Fundament; 2. ein Abzugskanal am Altar.

שִׁית (Ex 21, 2) *a. m., f.* שִׁתָּא Ex 26, 22 sechs. שִׁית עֲסַרֵי Gn 46, 18, שִׁתַּת עֲסַר Nu 31, 46 sechzehn. *pl.* שִׁתִּין Gn 5, 15 sechzig.

שֵׁיתִיסַר *a. m., f.* שֵׁיתְסְרֵי sechzehn.

שֵׁיתַסְרָאָה *a. m.* sechzehnter.
שָׁכַב *h.* 1. liegen; 2. schlafen; 3. beschlafen. *Ni.* beschlafen werden. *Hi.* beschlafen lassen.
שְׁכֵב, שְׁכִיב *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* שְׁכִיבוּ Gn 19, 4 sich legen; 2. *ipf.* יִשְׁכּוּב Ex 23, 26 liegen, schlafen; 3. *pf.* שְׁכֵיב Gn 26, 10 beschlafen. *Aph. pf. c. s.* אַשְׁכְּבֵיהּ 1 K 17, 19 legen. *Itpe. ipf.* 3 *pl. f.* יִשְׁתַּכְבָן Sac 14, 2 beschlafen werden.
שֶׁכֶב *h. m.* der untere Mühlstein.
שְׁכְבָא *a. m.* 1. Schlafender; 2. Verstorbener.
שִׁכְבָה *h. f.* שִׁכְבַת זֶרַע Samenerguß.
שַׁכְבָּנָא *a. m.* mit liegenden Augenbrauen.
שְׁכָבְתָּא *a. f., c. s.* שְׁכָבְתָּךְ Lv 18, 20 Beilager.
שִׁכְבְתָא *a. f., c.* שִׁכְבַת Lv 15, 16 Erguß (von Samen).
שכון l. שֶׁכֶן, s. כֵּן.
שְׁכוּנָא *a. m., pl.* שְׁכוּנִין Gn 25, 3, Ri 8, 11 Wohnstätte, Niederlassung.
שְׁכוּנָה *h. f.* 1. Niederlassung; 2. Nachbarschaft.
שְׁכוּנְתָא *a. f.* dass.
שכוין (jBabB 14[c]) l. שִׁיחִין, s. שִׁיחַ.
שִׁכּוֹר *h. m.* berauscht.
שָׁכַח *h.* vergessen. *Pi.* vergessen machen. *Hitp.* vergessen werden.
שְׁכַח *a., inf.* מִשְׁכַּח Koh 1, 17, *ipf.* 3 *pl. c. s.* יִשְׁכְּחוּנָךְ Dt 4, 50 finden. *pt. pass.* שְׁכִיחַ 1. antreffbar, sich befindend; 2. vorhanden; 3. gewöhnlich. *Aph. pf.* אַשְׁכַּח Gn 2, 20 finden. *Itpe. ipf.* יִשְׁתְּכַח Dt 17, 2 gefunden werden.
שִׁכְחָה *h. f.* 1. Vergessen; 2. Vergessenes (eine Armenabgabe, s. Dt 24, 19 ff.).
שַׁכְחָן *h. m.* vergeßlich.
שַׁכְחַת männl. Personenname.
שָׁכֵיב *h. m.* שְׁכֵיב מְרַע schwer krank.
שְׁכִיבָא *a. m.* 1. *ind.* שְׁכִיב EstII 6, 1 liegend; 2. שְׁכִיב מְרַע schwer krank; 3. Koh 3, 4 entschlafen.
שְׁכִיבָה *h. f.* Liegen.
שְׁכִיחָה *h. f.* Vergessen.
שְׁכִיכָה *h. f.* Beruhigung.
שכינא, *pl. c. s.* שְׁכִינַיְכִי 2 K 4, 3, l. mit MS שֵׁיבָבַכִי, s. שֵׁיבָבָא.
שְׁכִינָה *h. f.* die irdische Gegenwart (das Wohnen) Gottes.
שְׁכִינְתָא *a. f.* 1. Wohnen; 2. שְׁכִינְתָא דַיְיָ Ex 17, 7 das (irdische) Wohnen Gottes. *c. s.* שְׁכִנְתִּי (l. שְׁכִינְתִּי) בֵּית Wohnung.
שכך *h. Pi.* befriedigen, beruhigen.
שכל *h. Pi.* gleiten lassen (?).
שִׁכְלוּל *h. m.* Vollendung.
שַׁכְלוּלָא *a. m.* 1. dass.; 2. *pl. c.* שַׁכְלוּלֵי 2 S 22, 8 Grundfeste.
שִׁכְלִי *h. m.* eine Vogelart (?).
שִׁכְלֵל *h.* vollenden. *Pass.* vollendet werden.
שַׁכְלֵל *a., ipf.* 2 *sg. c. s.* תְּשַׁכְלְלִנַּהּ Gn 6, 16 dass. *Pass. pf.* 3 *pl.* אִשְׁתַּכְלַלוּ Gn 2, 1 vollendet werden.
שכם *h. Hi.* früh tun.
שִׁכְמִי *h. m.* 1. nach dem Nacken benannt; 2. nach Sichem benannt.
שָׁכַן *h.* 1. sich niederlassen; 2. sich gesellen. *Hi.* wohnen lassen.
שָׁכֵן *h. m., f.* שְׁכֵנָה Nachbar.
שְׁכֵין *a.* 1. *pf.* שְׁכֵין Ct 3, 10 (MS *Pa.* שַׁכֵּין) sich niederlassen; 2. sich setzen.
שכינא, שבנא l. שכנא = גְּבִינָא *a. m.* Augenbraue, Stirnrand über den Augen.
שכניא l. שְׁכְנָיָא *a. m.* mit überhängender Stirnhaut.
שְׁכַנְיָה männl. Personenname.
שַׁכַּנְצִיב Ortsname.
שַׁכָּף *h. m.* Lederarbeiter.
שַׁכָּפָא *a. m.* Lederarbeiter.
שכר *h. Pi.* berauschen. *Hitp.* sich berauschen.
שֵׁכָר *h. m.* Rauschtrank.
שִׁכְרָא *a. m.* dass.
שְׁכָרְבָּזִי *pers. m.* Falkenjagd.

שִׁכְרוּת *h. f.* Trunkenheit.
שִׁכְשֵׁךְ *h.* schütteln, schwenken.
שַׁכְשֵׁךְ *a.* dass.
שִׁכְתָּא *a. f.* Hautreiz (?).
שֶׁל *h.* (= שֶׁ לְ, zur Umschreibung des Genetivs benützt und ursprünglich mit dem folgenden Wort verbunden) von. שֶׁלִּי, שֶׁלְּךָ mein, dein.
שְׁלָא I *a., pt.* שָׁלֵי, cf. שָׁלֵינוּנָא Dt 14, 17 herausziehen.
שְׁלָא II, שְׁלִי *a.* 1. *pt. pl.* שָׁלַן Am 6, 1 sorglos sein; 2. vergessen; 3. irren. *Aph.* 1. *pf.* אַשְׁלִי Thr 2, 7 (MS שְׁבַק) verwerfen; 2. vergessen; 3. irre führen. *Itpe.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יִשְׁתְּלוּן Lv 4, 13 sich irren, fehlen; 2. vergessen; 3. vergessen werden.
שלאהותא. *c. s.* שַׁלְאֲהוּתָךְ Thr 3, 65 l. mit MS שַׁלְהָאוּתָךְ, s. שַׁלְהָאוּתָא.
שלב *h. Pu.* zusammengeheftet sein.
שלב *a. Pa. pt. pass. pl.* מְשַׁלְּבִין Ex 26, 17 zusammengelegt sein, eingefaßt sein.
שְׁלָבָא *a. m.* Schnauze (eines Gefäßes).
שְׁלַבִּין, שְׁלַבִּיּוֹת *h. f. pl.* Leitersprossen.
שַׁלְבּוּקָא *a. m.* Blase.
שִׁלְבֵּק *h.* Blasen erzeugen.
שליברות (jSot 18[a]) l. שֶׁל בְּרוֹת.
שַׁלְבֵּשׁ *a.* durchlaufen.
שֶׁלֶג *h. m.* Schnee.
שַׁלְגָּא *a. m.* ein Reinigungsmittel (Wurzel von *Leontice Leontopetalum?*).
שֶׁלֶד *h. m., pl.* שְׁלָדוֹת Gerippe.
שִׁלְדָּא (שְׁלַדָּא I. Löw) *a. m.* 1. dass.; 2. Körper, Masse.
שלה. *ipf.* יִשְׁלֶה Jes 10, 32, l. יַשְׁלֵים (MS in marg. יְשַׁלֵּים), s. שְׁלַם.
שָׁלָה *h.* 1. herausziehen; 2. fischen. *Pi.* entfernen.
שַׁלְהָאוּתָא *a. f., c. s.* שַׁלְהָאוּתָךְ Thr 3, 65 Müdemachen.
שִׁלְהֵב *h., pt. pass.* מְשֻׁלְהָב brennend.
שַׁלְהֵב *a.* verbrennen. *Pass.* 1. *pt. f.* מִשְׁתַּלְהֲבָא Ex 9, 24 brennen; 2. verbrannt werden.

שַׁלְהָבִיתָא (Nu 21, 28) *a. f.* Flamme, Glut.
שַׁלְהֶבֶת *h. f.* dass.
שַׁלְהוֹבָא *a. m.* dass.
שַׁלְהוֹבִיתָא *a. f., c.* שַׁלְהוֹבִית Ex 3, 2 dass.
שַׁלְהֲוָא *a. m., pl. c.* שַׁלְהֲוֵי Jes 8, 23 (MS יִשְׁתַּלְהֵי) Verschmachten.
שַׁלְהִי *a., pt. pass.* מְשַׁלְהֵי Gn 25, 29 müde machen, verschmachten lassen. *Pass. pf.* אִשְׁתַּלְהִי Gn 47, 13 verschmachten, ermüden.
שַׁלְהֲיָא I *a. m.* müde.
שַׁלְהֲיָא II *a. m.* Ruhe, Sicherheit.
שִׁלְהִין *a. m. pl.* Ende.
שָׁלוּחַ *h. m.* weichgewordene, leichtentkernte Olive.
שִׁלּוּחַ *h. m.* 1. Entlassung; 2. Fortschickung. שׁ' הַקֵּן die Entlassung (der Vogelmutter) vom Nest (Dt 22, 6 f.).
שְׁלוּחָא *a. m.* Gesandter.
שִׁלּוּט *h. m.* Anfassen.
שַׁלְוִיתָא *a. f.* Ruhe.
שְׁלוֹלָא *a. m.* Embryo.
שְׁלוֹלִית *h. f.* Katarakt.
שָׁלוֹם *h. m.* 1. Wohlbefinden, Heil; 2. Friede; 3. weibl. Personenname.
שְׁלוֹמִי Ortsname.
שְׁלוֹנַי weibl. Personenname.
שְׁלוּקִים *h. m. pl.* Gekochtes.
שַׁלְוֵשׁ s. שַׁלְבֵּשׁ.
שַׁלְוְתָא *a. f., ind.* שַׁלְוָא Thr 1, 5 Ruhe.
שָׁלוּתָא (Dt 29, 18) *a. f., pl. d.* שָׁלְוָתָא Hb 3, 1 Soc 59 Versehen, Irrtum. בְּשָׁלוּ Lv 4, 20 versehentlich. בִּתְקֵיף שָׁלוּ Nu 6, 9 unversehens, plötzlich.
שָׁלַח *h.* senden. *Pi.* fortschicken. *Hitp.* fortgeschickt werden.
שְׁלַח *a.* 1. *pf.* 1 *sg. c. s.* שְׁלַחְתָּךְ Ex 3, 12 senden. שְׁלַח בָּתַר holen lassen; 2. ablegen, ausziehen; 3. enthäuten; 4. sich ausstrecken. *Pa. pf.* שַׁלַּח Nu 22, 40 fortschicken, entlassen. *Aph.* 1. *pt.* מַשְׁלַח Ex 8, 17 loslassen;

2. *pf.* אַשְׁלַח Nu 20, 28 ausziehen; 3. *ipf.* יַשְׁלַח Lv 1, 6 abziehen, enthäuten. *Itpe. pf.* 1 *sg.* אִשְׁתְּלַחִית Ri 5, 7, *inf. c. s.* אִשְׁתְּלוּחֵיהוֹן Ez 1, 14 Soc 59 gesandt werden; 2. ausgezogen werden.

שֶׁלַח *h. m.* 1. abgezogenes Fell; 2. weichgewordene, leicht entkernte Olive; 3. Breite (einer Stufe); 4. *pl.* שְׁלָחִין Bewässerungsrinnen. בֵּית הַשְּׁלָחִין Bewässerungsland.

שִׁלְחָא *a. m.* 1. Fell; 2. Waffe.

שַׁלְחָא *a. m.* Fellzubereiter.

שַׁלְחוּפָא *a. m.* 1. Ersatz; 2. Vergeltung.

שֻׁלְחָן *h. m.* Tisch.

שֻׁלְחָנִי *h. m.* Geldwechsler.

שַׁלְחֵף *a.* 1. wechseln; 2. vertauschen. *Pass.* vertauscht werden.

שָׁלַט I *h.* 1. Macht haben; 2. Gewalt ausüben; 3. herrschen. *Pi.* beherrschen. *Hitp.* Vollmacht erhalten.

שָׁלַט II s. שֶׁלֶט.

שְׁלַט *a.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תִּשְׁלוֹט Dt 15, 6 herrschen; 2. *inf.* מִשְׁלַט Lv 20, 16 vergewaltigen, beschlafen. *Aph. pf.* 3 *pl. c. s.* אַשְׁלְטוּנָא Am 4, 1 Gewalt verleihen. *Itpa.* sich zum Herrscher machen.

שִׁלְטָא *a. m.* 1. *pl. d.* שִׁלְטַיָּא Jer 51, 11 Schild; 2. Flecken.

שִׁלְטוֹן I *h. m.* gewaltiger Machthaber, Herrscher.

שִׁלְטוֹן II *h. m.* Schildchen.

שִׁלְטוֹנָא I *a. m. ind.* שִׁלְטוֹן Gn 49, 9 Herrscher.

שִׁלְטוֹנָא II *a. m.* Schildchen (ein Kopfputz der Frauen).

שִׁלְטוֹנָה *h. f.* Gewaltige.

שׁוּלְטִיתָא (Ri 6, 21, MS שׁוּטִיתָא) Stab.

שָׁלְטָן *h. m.* Herrschaft, Gewalt.

שֻׁלְטָנָא *a. m.* 1. *ind.* שֻׁלְטָן Gn 37, 8 Herrschaft; 2. *ind.* שֻׁלְטָן Ex 21, 20 Gewalt; 3. Machthaber.

שֻׁלְטָנוּת *h. f.* Herrschaft, Macht.

שֻׁלְטָנוּתָא (Koh 6, 3) *a. f.* dass.

שְׁלַטְתָּא (l. שִׁטְּתָא?) *a. f.* Bein (eines Ruhebetts).

שְׁלָיָא I *a. m.* 1. 2 S 3, 27 Ruhe; 2. מִן שְׁלָיָא plötzlich, unverhofft; 3. plötzliches Verderben.

שְׁלָיָא II *a. m.* Bodensatz.

שְׁלָיָאִית *a.* ohne Arglist.

שְׁלִיבָא (שְׁלִבָּא?) *a. m.*, *pl. d.* שְׁלִיבַיָּא 1 K 7, 28 (MS שְׁלִיבַיָּא) Sprosse (einer Leiter), Stufe.

שְׁלִיבָה (שְׁלִבָּה?) *h. f.*, *pl.* שְׁלִיבִין, שְׁלִיבוֹת dass.

שִׁלְיָה *h. f.* Nachgeburt.

שְׁלֵיוָא *a. m.*, *ind. f.* שְׁלֵיוָא Jer 22, 21 ruhig.

שְׁלֵיוְתָא *a. f.*, *ind.* שְׁלֵיוָא Ez 16, 49 Ruhe.

שַׁלְוּתָא *a. f.* dass.

שָׁלִיחַ *h. m.*, *pl.* שְׁלוּחִים Bevollmächtigter. שְׁלִיחַ צִבּוּר Vorbeter.

שְׁלִיחוּת *h. f.* 1. Sendung, Botschaft; 2. Bevollmächtigung.

שְׁלִיחוּתָא (Est II 5, 8, nicht im MS) *a. f.* dass.

שַׁלִּיטָא (Koh 8, 4 Ven. 1517) *a. m.*, *ind.* שַׁלִּיט Gn 24, 2 B., *c. s.* שַׁלִּטָנֵיהוֹן Est II 1, 3 (Ausg. Dav. שֻׁלְטָנֵיהוֹן) mächtig, Machthaber.

שַׁלִּיטְיָא (Est II 1, 3, Ausg. Dav. שַׁלִּיטָא) *a. f.* Herrscherin.

שַׁלִּיטָנִין s. שַׁלִּיטָא.

שְׁלִיטְתָא (Est II 1, 3, nicht im MS) *a. f.* Herrschaft, Reich.

שָׁלִיל *h. m.* Embryo.

שְׁלִילָא (Koh 6, 3) *a. m.* dass.

שְׁלֵים s. שְׁלֵם.

שְׁלִימָא s. שַׁלְמָא.

שְׁלִימוּתָא *a. f.* 1. Fülle, Vollzahl; 2. Vollkommenheit.

שָׁלֵינוּנָא (Lv 11, 17) *a. m.* Reiher.

שָׁלִיף *h. m.* Doppelsack für den Transport zu Esel.

שְׁלִיפָה *h. f.* Ausziehen.

שְׁלִיקָה *h. f.* Sieden.

שְׁלִיקְתָא *a. f.* Gesottenes.
שְׁלִישׁ *h. m.* 1. Drittel; 2. Vertrauensmann.
שְׁלִישִׁי *h. m.* 1. Dritter; 2. Dienstag.
שְׁלְיָת Ortsname.
שְׁלְיְתָא I *a. f.* Nachgeburt.
שְׁלְיְתָא II *a. f.* plötzlicher Untergang.
שלך *h. Hi.* werfen. *Ho.* geworfen werden.
שָׁלָךְ *h. m.* Reiher.
שלכא l. שְׁלְבָא.
שלוכתי (bEr 53b)?
שָׁלַל *h.* 1. zusammenheften; 2. vereinigen; 3. sich sammeln. *Pilp.* s. שִׁלְשֵׁל.
שלל II *h. Hitp.* beraubt sein.
שָׁלָל *h. m.* 1. geheftete Stelle (am Kleide); 2. 'ש שֶׁלַבֵּיצִים Eierstock.
שְׁלָלָא *a. m.* Beute.
שָׁלַם *h.* endigen. *Pi.* vergelten. *Hi.* 1. übergeben; 2. vollenden.
שְׁלֵם, שְׁלֵים *a.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* שְׁלֵימַת Ex 39, 32 vollendet sein, endigen; 2. *pt. pl.* שָׁלְמִין Gn 34, 21 (MS שְׁלָמִנוּן) Sab. שְׁלָם אִינוּן, l. שְׁלָמִנוּן) friedlich leben. *Pa.* 1. *pt. pl.* מְשַׁלְמִין Ex 20, 5 (MS *Aph.* מַשְׁלְמִין) vervollständigen; 2. *inf.* שַׁלָּמָא Ez 21, 36 vergelten, ersetzen. *Aph.* 1. *ipf.* 2 *sg.* תַּשְׁלֵים Ex 28, 17 füllen, erfüllen; 2. *pf. c. s.* אַשְׁלֵימִנּוּן Dt 32, 30 ausliefern; 3. *ipf.* 3 *sg. f.* תַּשְׁלֵים Dt 20, 12 Frieden schließen; 4. unversehrt bleiben. *Itpa. ipf.* 3 *pl.* יִשְׁתַּלְמוּן Jes 3, 10 vergolten werden, bezahlt werden, bestraft werden.
שָׁלֵם *h. m.* 1. ganz, unversehrt; 2. vollkommen.
שַׁלְמָא *a. m., ind.* שְׁלִים Gn 6, 9, *f.* שַׁלְמָא Lv 4, 28, *pl.* שַׁלְמִין Dt 25, 15 vollkommen, vollständig.
שְׁלָמָא *a. m.* 1. *ind.* שְׁלָם Gn 43, 23 Wohlbefinden, Heil; 2. *ind.* שְׁלָם Dt 20, 10 Friede; 3. Übereinstimmung. בִּשְׁלָמָא zugegeben!
שַׁלְמָאָה *a. m., pl. d.* שַׁלְמָאֵי Gn 15, 19 eine Völkerschaft (Keniter).

שַׁלְמוּתָא *a. f.* Vollkommenheit.
שלמיני (jSabb 8b, Ausg. Ven. של מיני)?
שַׁלְמָן männl. Personenname.
שַׁלְמָנָא *a. m.* vollkommen.
שְׁלָמְצָה, שְׁלָמְצוֹ (für שְׁלָמְצִיּוֹן) weibl. Personenname.
שַׁלְמְתָא *a. f.* Vollkommenheit.
שלמתו l. שְׁלָמְצוֹ.
שַׁלָּנָא (Ri 5, 27, fehlt im MS u. bei Praet.) *a. m.* Plünderer (?).
שְׁלַנְיָא Ortsname.
שלעטוט (jAbZ 39c)?
שָׁלַף *h.* ausziehen, abziehen.
שְׁלַף *a.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֶשְׁלוֹף Ex 15, 9 ziehen, herausziehen, abziehen; 2. *pt. pass.* שְׁלִיף Lv 22, 24 B. kastriert (durch Lösung der Hoden). *Pa. pf.* 3 *pl.* שַׁלִּיפוּ Lv 14, 43 losmachen, ablösen. *Itpe.* 1. *ipf.* יִשְׁתְּלֵיף Dt 19, 5 sich herausziehen, sich lösen; 2. gezogen werden.
שֶׁלֶף *h. m.* 1. ungepflügtes Feld; 2. *pl.* Ende.
שַׁלְפּוּחָא *a. m.* Blase, Pustel.
שַׁלְפּוּחִית *h. f.* 1. Muttermund (Uterus); 2. Kropf; 3. (später) Harnblase.
שַׁלְפּוּפָא *a. m.* unreife Dattel.
שַׁלְפּוּקָא *a. m.* Blase, Pustel.
שֶׁלְצִיּוֹן Ortsname (?).
שָׁלַק I *h.* den Flaum verlieren.
שָׁלַק II *h.* brühen, sieden. *pt. pass.* שָׁלוּק gesotten (auch von Eiern). *Ni.* gebrüht werden.
שְׁלַק *a.* 1. dass.; 2. *ipf.* יִשְׁלוֹק 2K 19, 26 (MS שְׁלוּק) verbrennen.
שֶׁלֶק *h. m.* 1. Sieden, Brühen; 2. *pl.* שְׁלָקוֹת Gesottenes; 3. בֶּן שְׁלָקוֹת männl. Personenname.
שַׁלְקוֹנִית (irrig שלקונתית) *h. f.* Sudsalz (I. Löw).
שַׁלְקוּקָא *a. m.* Härchen, Flaum.
שִׁלֵּשׁ *h. Pi.* in drei Teile teilen. *Pu. pt.* 1. dreifach; 2. gedrittelt; 3. dreijährig. *Hi.* einem Vertrauensmann übergeben.

שִׁלְשׁוּל *h. m.* 1. Herablassen; 2. Herabhängen; 3. Regenwurm; 4. (später) Durchfall.

שַׁלְשׁוּשִׁית *h. f.* die Wolfsmilchart Crozophora tinctoria, nach I. Löw. S. לְשִׁישִׁית.

שִׁלְשֵׁל *h.* 1. herablassen; 2. herabziehen; 3. herabhangen. *Pass.* 1. herabgelassen werden; 2. verkettet sein.

שַׁלְשֵׁל *a., pf.* 3 *sg. f. c. s.* שַׁלְשֵׁילַתְנוּן Jos 2, 15 herablassen. *Pass.* in Ketten gelegt sein.

שַׁלְשֶׁלֶת *h. f.* 1. Kette; 2. Stammbaum.

שִׁלְשֶׁלְתָּא *a. f., pl.* שִׁלְשְׁלָן Ri 16, 21 (Praet. שֵׁישְׁלָן), שִׁלְשְׁלִין Jes 40, 19 (MS שֵׁישְׁלָן), שִׁלְשְׁנָן! EstII 1, 1 (MS שִׁלְשׁוּלִין), שַׁלְשְׁלִין EstII 1, 3 dass.

שֵׁם *h. m., pl.* שֵׁמוֹת 1. Name; 2. Rechtstitel. לְשֵׁם mit Rücksicht auf, im Gedanken an, für. לִשְׁמָהּ um der Sache willen (ohne selbstische Absicht); 3. Grund; 4. Bezeichnung für Gott; 5. das Tetragramm; 6. Art. כְּשֵׁם שֶׁ wie; 7. männl. Personenname (Sem).

שְׁמָא (Gn 16, 13) *a. m.* 1. *c.* שׁוּם Nu 25, 15, *c. s.* שְׁמָךְ Gn 17, 5, שׁוּמְהוֹן Gn 5, 2, *pl.* שְׁמָהָן Gn 2, 20 Name. 2. Ruf. שׁוּם בִּישׁ Nu 14, 36 B. übler Ruf. מִשּׁוּם, עַל שׁוּם Est II 1, 2 wegen. מִשּׁוּם דְּ 1. im Namen von; 2. Est II 1, 2 weil.

שֶׁמָּא (= שֶׁלְּמָא) *h.* vielleicht.

שְׁמָאָה *a. m.* schadhaft.

שַׁמְגַּז ein Zauberwort.

שמד *h. Pi.* zum Abfall (vom Gesetz) zwingen. *Pu. pt.* מְשֻׁמָּד Abtrünniger. *Hitp.* abtrünnig werden.

שמד *a.* dass. *Itpa. ipf.* יִשְׁתַּמַּד Ex 12, 43 abtrünnig werden.

שְׁמָד *h. m.* Religionsverfolgung.

שְׁמָדָא, שֱׁמָדָא *a. m.* dass.

שַׁמְדּוֹן (שְׁמַדּוֹן) Name eines Dämons.

שְׁמוּאֵל männl. Personenname.

שְׁמוֹדַע s. אִשְׁתְּמוֹדַע.

שִׁמּוּט *h. m.* Ziehen.

שָׁמוּט *h. m.* langgezogen.

שְׁמוּטָא *a. m.* dass.

שָׁמוֹטָא (Jo 1, 4) *a. m.* Name einer Heuschreckenart.

שְׁמוֹטְתָא *a. f., ind.* שְׁמוֹטָא Ez 23, 20 (MS שַׁמְּשָׁא) Buhlerin.

שמון (jOrl 61[a]) l. דְּאָמְרִין.

שְׁמוּעַ *h. m.* 1. Wortsinn; 2. tradierte Lehre; 3. männl. Personenname.

שִׁמּוּעַ *h. m.* Verkündigen.

שְׁמוֹעָא *a. m.* 1. hörend; 2. *pl. d.* שְׁמוֹעַיָּא 2 K 25, 11 (MS שְׁמִיעַיָּא) Höriger, Diener.

שְׁמוּעָה *h. f.* 1. Nachricht, Kunde; 2. tradierte Lehre, Tradition.

שמועין (Ct 5, 10, MS שְׁמַעְתָּן) l. שְׁמוּעֲתָן, s. שְׁמוּעֲתָא.

שְׁמוּעֲתָא *a. f.* 1. 1 S 2, 24 Nachricht; 2. Hören; 3. tradierte Lehre, Tradition.

שִׁמּוּר I *h. m.* 1. Beaufsichtigung; 2. Beobachtung.

שִׁמּוּר II *h. m.* Entfernen von Hefe (vom Wein).

שִׁמּוּשׁ *h. m.* Bedienung

שִׁמּוּשָׁא *a. m., c. s.* שִׁמּוּשָׁךְ Gn 40, 13 Dienst.

שַׁמּוֹתִי *h. m.* Anhänger Schammaj's (?).

שֶׁמְחַזַי Name eines gefallenen Engels.

שָׁמַט *h.* 1. losmachen, ablösen; 2. entschlüpfen lassen; 3. entschlüpfen. *Ni.* entgleiten, gleiten. *pt.* נִשְׁמָט gelöst. *Pi.* 1. locker, weit machen; 2. erlassen (von Schuld); 2. brach liegen lassen. *Hi.* auslassen.

שְׁמַט *a.* 1. losmachen; 2. entgleiten; 3. *pf.* 3 *f. sg.* שְׁמַטַת Lv 26, 35 unbenützt bleiben. *Aph.* 1. *c. s.* תַּשְׁמְטִנַּהּ Ex 23, 10 (MS תַּשְׁמְטִנַּהּ) unbenützt lassen; 2. *ipf.* 3 *sg. f.* תַּשְׁמֵיט Lv 26, 34 unbenützt bleiben; 3. *ipf.* יַשְׁמֵיט Dt 15, 2 erlassen (v. Schuld). *Itpe.* 1. lose werden; 2. sich entziehen.

שְׁמִטָּה *h. f.* Erlaßjahr.

שַׁמְטוּטִין *h. m. pl.* Weinranken.

שְׁמִטְּתָא (Dt 15, 1) *a. f., pl. c. s.* שְׁמִטַּהָא Lv 26, 43 Erlaß, Erlaßjahr.

שַׁמַּי 1. männl. Personenname.

שְׁמַיָּא *a. m. pl.* (nie *ind.*) 1. Gn 1, 1 Himmel; 2. Bezeichnung für Gott; 3. *c.* שְׁמֵי 1 K 6, 15 Ven. 1517 Höhe.

שְׁמִיטָא *a. m.* langgezogen.

שָׁמַיִם *h. m. pl.* 1. Himmel. שְׁמֵי קוֹרָה Decke (im Hause); 2. Bezeichnung für Gott. בִּידֵי שָׁמַיִם durch Gottes Hand (auf natürliche Weise, nicht durch Menschen).

שְׁמִין *h. m.* 1. eine Münze; 2. s. שָׁמֵן.

שַׁמִּינָא *a. m., pl. c. s.* שַׁמִּינֵיהוֹן Gn 4, 4 fett.

שְׁמִינִי *h. m.* achter. שְׁמִינִי עֲצֶרֶת der achte Tag des Hüttenfestes.

שְׁמִיעָא (שְׁמִיעָא?) *a. m., pl. d.* שְׁמִיעַיָּא 2 K 25, 11 Höriger.

שְׁמִיעָה *h. f.* Hören.

שְׁמִיעֲתָא *a. f.* dass.

שָׁמִיר *h. m.* 1. Diamant; 2. ein wunderbarer Wurm zum Schneiden der Steine.

שָׁמִירָא *a. m.* 1. Ez 3, 9 Diamant; 2. wunderbarer Wurm zum Steinschneiden.

שְׁמִירָה *h. f.* 1. Beaufsichtigung; 2. Beobachtung; 3. Aufbewahrung; 4. Spättraube.

שְׁמִירַת, שְׁמִירָמִית, שְׁמִירָמוֹת, שְׁמִירָה weibl. Personenname.

שְׁמִירַעַם dass.

שַׁמְכָּא *a. m.* Zwiebel (*Allium Cepa*).

שָׁמֵם *h.* 1. verheert werden, öde werden; 2. starr sein. *Hi.* verheeren. *Ho.* vertilgt werden. *Hitpo.* staunen.

שמם *a. Itpo.* 1. *pf.* אִשְׁתְּמַם 1 S 21, 14 geistesabwesend sein.

שָׁמֵם *h. m.* geistesabwesend.

שְׁמָמָה *h. f.* Verödung, Öde.

שמן I *h. Pi.* abschätzen.

שמן II *h. Hi.* fett werden. *Hitp.* fest werden.

שמן, שמין *a. Itpe.* fett werden.

שָׁמֵן *h. m.* fett.

שַׁמָּן männl. Personenname.

שְׁמָן *h. m.* Name.

שֶׁמֶן *h. m.* Öl. *Pl.* שְׁמָנִים Ölarten, Salben. שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה (heiliges) Salböl. שֶׁמֶן דָּגִים Fischtran. שֶׁמֶן וֶרֶד durch Rosenblätter parfümiertes Öl. שֶׁמֶן מְזֻקָּק gereinigtes Öl. שֶׁמֶן עָרֵב Würzöl. שֶׁמֶן שָׁלוּק Öl aus gesottenen Preßrückständen. *Pl.* שְׁמָנִים, שְׁמָנִין Ölarten. שֶׁמֶן שָׁרוּי Öl aus aufgeweichten Oliven. שֶׁמֶן שֶׁלַּשְּׁמָרִים ungereinigtes Öl.

שְׁמְנָא (Ri 3, 22) *a. m.* Fett.

שַׁמְנָא *a. m., ind.* שַׁמַּן Gn 18, 8, 2 S 17, 29 Butter.

שְׁמֹנֶה *h. m, f.* שְׁמֹנָה acht. שְׁמֹנָה עָשָׂר, שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה achtzehn. שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה Achtzehngebet.

שַׁמְנוּנִיתָא *a. f.* Fettigkeit.

שְׁמְנוּנִיתָא *a. f.* Fett.

שַׁמְנִינָא *a. m., pl. c. s.* שַׁמְנִינֵיהוֹן Gn 4, 4 (MS שַׁמִּינֵיהוֹן) fett.

שָׁמַע *h.* 1. hören. שׁ׳ לְ, בְּקוֹל gehorchen; 2. verstehen. שׁוֹמְעֵנִי soll ich etwa (das Schriftwort) verstehen? *Ni.* willfahren. *Pi.* verkünden. *Hi.* 1. dass.; 2. tönen lassen.

שְׁמַע *a., ipf.* 2 *sg.* תִּשְׁמַע Dt 32, 1 hören. שׁ׳ לְ gehorchen; 2. bedienen; 3. entnehmen. *Pa. pt. pl.* מְשַׁמְּעִין 1 S 29, 5 ertönen lassen. *Aph.* 1. *pf. c. s.* אַשְׁמְעָךְ Dt 4, 36 verkünden; 2. ertönen lassen. *Itpe.* 1. *pf.* אִשְׁתְּמַע 45, 16 gehört werden; 2. *ipf.* 3 *pl.* יִשְׁתַּמְעוּן Gn 49, 10 sich unterwerfen, gehorchen.

שְׁמַע (*imp.* v. שָׁמַע). קְרִיאַת שׁ׳ die tägliche Rezitation gewisser Gesetzesstücke (Dt 6, 4—9; 11, 13—21; Nu 15, 37—41).

שִׁמְעָא *a. m.* 1. *c.* שֵׁימַע Gn 29, 13 Ruf; 2. *c.* שֵׁמַע 2 S 22, 45 Soc 59 Hören.

שְׁמָעָא *a. m., c. s.* שְׁמָעֵיה Jos 6, 27 Praet., Ruf.
שַׁמָּעָא *a. m.* Diener.
שִׁמְעוֹן männl. Personenname.
שִׁמְעִי dass.
שְׁמַעְיָה dass.
שְׁמְעָנָא *a. m.* Ruf.
שְׁמַעְתְּתָא *a. f., pl.* שְׁמַעְתָּן (Cant 5, 10. MS שְׁמַעְתַּן) traditionelle Lehre, Lehrtradition.
שומפוזין (SchemR 38 Ausg. Konst.) l. טוֹמְפָּזִין *gr. m.* (τοπάζιον) Topas.
שֶׁמֶץ *h. m.* Nachrede, übler Ruf.
שִׁמְצָא *a. m.* 1. übler Ruf; 2. Makel.
שָׁמַר I *h.* 1. beobachten; 2. erwarten. *Pi.* 1. beaufsichtigen; 2. verhüten. *Hitp.* verwahrt sein.
שמר II *h. Pi.* die Hefen beseitigen (vom Wein).
שמר *a. Itpa.* אִשְׁתַּמַּר Jes 7, 4, l. mit MS אִסְתְּמַר, s. סמר II.
שֶׁמֶר *h. m.* Fenchel (*Foeniculum vulgare Mill*).
שְׁמָרָא *a. m.* dass.
שִׁמְרָא *a. m., c. s.* שִׁמְרֵיה Jer 48 11 Hefe.
שָׁמְרָאָה *a. m.* Samaritaner.
שְׁמָרִים *h. m. pl.* Hefe (bei Wein, Öl).
שַׁמַּרְקָע *x. m.* Trüffel.
שמש *h. Pi.* 1. dienen, Dienst tun; 2. bedienen; 3. (auch mit מִטָּה) Beischlaf ausüben, beschlafen. *Hitp.* sich bedienen, benützen.
שמש *a. Pa.* 1. *inf.* שַׁמָּשָׁא Ex 28, 1 dienen, Dienst tun; 2. *pf.* שַׁמֵּישׁ Gn 40, 4 bedienen; 3. Beischlaf ausüben, beschlafen. *Itpa.* sich bedienen.
שַׁמָּשׁ *h. m.* 1. Diener; 2. männl. Glied.
שֶׁמֶשׁ *h. m. f.* Sonne. בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת nachmittags רוֹאֵה שֶׁמֶשׁ blind.
שִׁמְשָׁא *a. m.* 1. Dt 4, 19 dass. בֵּי שִׁמְשֵׁי Freitag abends. בֵּין שִׁמְשַׁיָּא Lv 23, 5, בֵּין שִׁמְשְׁתָא nachmittags; 2. Fieberhitze.

שַׁמָּשָׁא *a. m., pl.* שַׁמָּשִׁין Jes 6, 2 Diener.
שִׁמְשׁוּךְ, שִׁמְשׁוּץ, שִׁמְשׁוּר absichtliche Veränderungen von שִׁמְשׁוֹן.
שֻׁמְשׁוּם *h. m., pl.* שֻׁמְשְׁמִין Sesam (*Sesamum orientale*).
שִׁמְשַׁי, שַׁמְשַׁי (EstII 3, 7; 6, 1, nicht MS) männl. Personenname.
שֻׁמְשׁוּק *h. m.* Majoran (*Origanum majorana*).
שֻׁמְשְׁמָא *a. m.* Sesam (*Sesamum orientale*).
שַׁמְשְׁמִין *a. m. pl.* Röte (der Augen).
שֻׁמְשְׁמָנָא *a. m.* Ameise.
שַׁמָּשְׁתָא *a. f., pl.* שַׁמָּשָׁן 1 S 8, 13 Dienerin.
שְׁמַת *a., pt. pass.* in den Bann getan. *Pa.* in den Bann tun.
שַׁמַּתָּא *a. f.* 1. Ct 2, 16 (MS שְׁמָתָא, Ausg. Ven. 1525 שַׁמַּתָּא) Bann; 2. Gebanntes.
שַׁמָּתִי *h. m.* Anhänger Schammaj's(?).
שַׁמְתִּית *h. f.* schwärzlich.
שֵׁן *h. f.* 1. Zahn. *du.* שִׁנַּיִם; 2. Zahnziehen; 3. *du.* die Labien der weibl. Scheide; 4. *du.* die Befestigungen des Mastdarms; 5. Zacke; 6. *pl.* שְׁנָנִים Felsen.
שִׁנָּא *a. m.* 1. Ex 21, 24, *c.* שֵׁן Dt 32, 24 Zahn. שֵׁן דְּפִיל Elfenbein. שֵׁן דַּחֲלַב Milchzahn; 2. Schneidezahn; 3. *pl.* die Befestigungen des Mastdarms; 4. *pl. c.* שִׁנֵּי Ob 3 Zacke, Spitze.
שְׁנָא *a. f.* s. שַׁתָּא.
שְׁנָא *a.* 1. Dt 34, 7 sich ändern; 2. לָא שָׁנֵא es ist kein Unterschied. מָאי שָׁנֵא was ist für ein Unterschied? 3. ungewöhnlich sein. *Pa.* 1. *pf.* שַׁנִּי Gn 41, 14 ändern, wechseln; 2. einen Unterschied aufzeigen (zur Auflösung eines scheinbaren Widerspruches). *pt. pass.* מְשַׁנֵּי Ex 33, 16 verschieden; 3. *pt. pl.* מְשַׁנַּן Ri 20, 16 (MS מַשְׁנַן) l. מַשְׁנַן, s. שְׁנָא. *Aph. pf.* אַשְׁנִי Dt 32, 5 verändern. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִשְׁתַּנִּיו Dt 32, 5 (MS אִשְׁתַּנִּיו) sich verändern; 2. sich verstellen.

שְׁנָא *a. m.* s. בַּרְשָׁן.
שְׁנְדְפִּין (= שֵׁן דְּפִיל) *a. m.* Elfenbein.
שָׁנָה I *h.* 1. wiederholen; 2. Mischna rezitieren. *Ni.* 1. wiederholt werden; 2. gelehrt werden. *Pi.* wiederholen. *Hi.* Mischna rezitieren lassen.
שנה II *h. Pi.* ändern. *Pu. pt.* מְשֻׁנֶּה 1. geändert; 2. unnatürlich. *Hitp.* sich ändern.
שָׁנָה *h. f., pl.* שָׁנִים Jahr.
שִׁנּוּי *h. m.* 1. Veränderung; 2. Außergewöhnliches.
שְׁנוּיָא I *a. m.* Antwort.
שְׁנוּיָא II *a. m., c.* שְׁנוּי Jes 28, 11 Änderung, Veränderung.
שִׁנּוּן *h. m.* Einschärfung.
שְׁנוֹנִית *h. f.* 1. Fels, Klippe; 2. ein Gewürz (Sison Amomum L. I. Löw).
שְׁנוּקָא *a. m.* 1. Erwürgen; 2. Beängstigung.
שְׁנוּתָא *a. f.* 1. *ind.* שְׁנוּ Ho 6, 10 (MS. שְׁנוֹ) Umgekehrtes; 2. Ungewöhnliches, Entsetzliches.
שְׁנוּתָא s. שׁוֹנִיתָא.
שֵׁנִי *h. m., f.* שֵׁנִיָּה 1. zweiter; 2. zweiter Grad; 3. Montag.
שָׁנְיָא *a. m., ind.* שָׁנֵי, שָׁאנֵי, *pl.* שָׁנַיִן EstII 3, 8 (MS שָׁנְיִין) Anderes. לָא שָׁנְיָא es ist kein Unterschied.
שְׁנַן *a., pt. pass.* geschärft. *Pa. imp. pl.* שַׁנִּינוּ Jer 51, 11 schärfen. *Itpe. pf.* 3 *sg. f.* אִשְׁתְּנִינַת Ex 21, 15 geschärft werden.
שְׁנָנָא (Ri 3, 22, Praet. שַׁנְנָא) *a. m., c.* שְׁנָן Gn 3, 24 (MS שְׁנַן) Klinge.
שִׁנְּנָא *a. m.* mit großen Zähnen versehen.
שְׁנָנָא (אַדְלָא) *a. m.* vegetabilisches Alkali.
שְׁנָנִים *h. m. pl.* Felsen.
שְׁנַץ, שְׁנֵיץ *a.* zusammengezogen sein. *pt. pass.* zusammengezogen. *Pa.* zusammenziehen.
שְׁנֶץ *h. m., pl.* שְׁנָצִים, שְׁנָצוֹת Zugschnur (zum Zusammenziehen).
שִׁנְצָא *a. m.* dass.
שנק *h. Pi.* erwürgen.
שנק *a. Pa.* 1. *pf.* שַׁנֵּיק Ex 14, 27, *inf. c. s.* שַׁנָּקוּתְהוֹן Ct 1, 9 dass.; 2. *pf.* 2 *pl.* שַׁנֵּיקְתּוּן Ma 1, 13 quälen. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִשְׁתַּנַּקוּ Ct 1, 9 erwürgt werden; 2. ersticken.
שֻׁנָּרָא (EstII 1, 2, MS שֻׁנָּארָא) *a. m.* Katze.
שִׁנְּתָא s. שִׁינְתָא.
שְׁנָתוֹת *h. f. pl.* Zeichen, Kerben.
שסה *h. Pi.* hetzen.
שִׁסּוּעַ *h. m.* 1. Zerreißen, Einreißen; 2. Zerrissenes (an den Klauen).
שסע *h. Pu. pt.* zerrissen.
שסע *a. Pa. pf. c. s.* שַׁסְּעָנִי Thr 3, 11 zerreißen.
שִׁסְקָא *x. m.* Mispel.
שִׁסְתַּג *x. m.* Lappen.
ש״ע, שע״ז, שע״ט s. Lex. d. Abbrev. s. v. שעטנז.
שעא I *a. Pa.* glatt machen.
שעא II *a. Itpa. pf.* אִשְׁתַּעֵי Gn 24, 66, Ex 24, 3 erzählen.
שִׁעְבֵּד *h., pt. pass.* מְשֻׁעְבָּד 1. unterworfen; 2. mit Hypothek belastet. *Pass.* unterworfen sein.
שַׁעְבֵּד *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* שַׁעְבִּידוּ Gn 12, 5 unterwerfen; 2. verpflichten. *Pass. ipf.* יִשְׁתַּעְבַּד Gn 25, 23 unterworfen werden, sich unterwerfen.
שִׁעְבּוּד *h. m.* 1. Unterjochung, Dienst; 2. Belastung mit Hypothek.
שִׁעְבּוּדָא *a. m.* 1. *c. s.* שִׁעְבּוּדְהוֹן Ex 4, 31 Unterjochung, Dienst; 2. Verpflichtung.
שעבז *h. Pu. pt.* מְשֻׁעְבָּז mit langen Hoden.
שַׁעְבְּזָא *a. m.* Hode.
שָׁעָה *h. f.* 1. Zeit; 2. Stunde. בְּשֵׁשׁ שָׁעוֹת um sechs Uhr (mittags). אֶבֶן הַשָּׁעוֹת Sonnenuhr.
שַׁעֲוָה *h. f.* Wachs.
שְׁעוֹלָא *a. m.* 1. Jes 40, 12 hohle Hand; 2. Fußsohle.

שְׁעוֹעִים *h. m. pl.* Platterbsenart (*Lathyrus Cicera*).

שְׁעוּר *h. m.* Maß.

שְׁעוּרָא *a. m.* dass.

שְׁעוּתָא (Mi 1, 4, Merx שְׁעֻוְתָא) *a. f.* Wachs.

שַׁעַטְנֵיזָא (Lv 19, 19, Dt 22, 11) *x. m.* verbotenes Mischgewebe.

שְׁעִיעָא *a. m., ind.* שְׁעִיעַ Gn 27, 11 glatt.

שְׁעִיעוּתָא *a. f., c.* שְׁעִיעוּת Gn 27, 16 Glätte.

שְׁעִיתָא (Mi 1, 4, Merx שְׁעֻוְתָא) *a. f.* Wachs.

שֹׁעַל *h. m.* Tiefe(?).

שְׁעָלָא *a. m.* hohle Hand. S. שְׁעוּלָא.

שַׁעַם *h. m.* Kork.

שִׁעְמוּם *h. m.* 1. Wahnsinn; 2. Wahnsinniger.

שִׁעְמוּמָא *a. m.* Wahnsinn.

שַׁעֲמוּמִיתָא *a. f.* dass.

שִׁעְמֵם *h., pt. pass.* מְשֻׁעְמָם verwirrt, wahnsinnig. *Pass.* verwirrt werden.

שַׁעֲמֵם *a., pt. pl.* מְשַׁעְמְמִין Ho 9, 7 verwirren. *Pass. ipf.* 3 *pl.* יִשְׁתַּעַמְמוּן Jer 4, 9 verwirrt werden.

שִׁעְמְמוּתָא *a. f., c.* שִׁעְמְמוּת Dt 28, 28 Irrsinn, Wahnsinn.

שען *a. Aph. ipf.* 3 *pl.* יַשְׁעֲנוּן Jes 55, 12 klopfen(?).

שעע *h. Pilp.* שַׁעֲשֵׁעַ ergötzen. *Hitpalp.* sich ergötzen.

שְׁעַע *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* שְׁעַעוּ Thr 4, 7 glatt sein; 2. *pf.* שְׁעַע Ez 13, 10 Ven. 1517 bestreichen; 3. überziehen; 4. schmeicheln. *Itpe. pf.* אִתְּשַׁע Lv 14, 43 bestrichen werden. S. שׁוּעַ.

שַׁעֲפָא *a. m., ind.* שְׁעַף Gn 37, 25, שְׁעֵיף Jer 46, 11 Balsam.

שער I *h. Pi.* Pförtnerdienst leisten.

שער II *h. Pi.* 1. abschätzen, berechnen; 2. annehmen.

שער *a. Pa. pf.* 3 *pl. c. s.* שַׁעֲרוּהִי Gn 26, 11 abschätzen, berechnen.

שַׁעַר I *h. m.* Tor. בֵּית שַׁעַר Torbau (Türwächterraum).

שַׁעַר II *h. m.* Marktpreis. בַּעַל שַׁעַר Ansetzer des Marktpreises.

שַׁעֲרָא *a. m.* 1. dass.; 2. *pl.* Zinsen.

שַׁעֲשׁוּעִים *h. m. pl.* Vergnügen, Zerstreuung.

שעשועית (jKil 27[a]) l. שְׁעוּעִית, s. שְׁעוּעִים.

שְׁעַשַׁע s. שְׁעַע.

שעשיעת (GnJII 33, 4) l. שְׁעִיעוּת, s. שְׁעִיעוּתָא.

שַׁעְתָּא (Ct 1, 14) *a. f., ind.* שָׁעָה Ex 33, 5, EstII 3, 3, *pl.* שָׁעִין, שָׁעָן 1. kurze Zeit; 2. Zeit; 3. Stunde. בְּשֵׁית שָׁעִין um sechs Uhr (mittags).

שף. ש' ויתיב l. שְׁפִיתִיב Ortsname.

שְׁפָא *a. m.* s. שִׁפְיָא.

שְׁפָא I *a.* zermalmen. *Pa.* dass.

שְׁפָא II *a.* 1. glätten; 2. abziehen, abgießen. *Pa.* 1. glätten; 2. beruhigen.

שְׁפָא II *a.* abschüssig machen.

שַׁפָּאָה *a. m.* Weinküfer.

שָׁפַד *h.* aufspießen.

שְׁפַד *a., pt. pass.* spitz. *Pa.* aufspießen.

שָׁפָה *h.* 1. *pt. pass.* שָׁפוּי glatt; 2. ruhig sein. *pt. pass.* ruhig; 3. abgießen. *Pi.* glätten, abhobeln. *Pu.* geglättet werden. *Hitp.* beruhigt werden, vernünftig werden (von Wahnsinnigen).

שַׁפּוּד *h. m.* Bratspieß.

שַׁפּוּדָא *a. m.* dass.

שִׁפּוּט I *h. m.* Beurteilung.

שִׁפּוּט II *h. m.* Albernheit.

שָׁפוּי s. שָׁפָה.

שִׁפּוּי I *h. m.* Abgehauenes, Abfall.

שִׁפּוּי II *h. m.* Abschüssiges. ש' כּוֹבַע Abfall des Schildknorpels.

שיפויין (ExJII 16, 31) l. אֲשִׁישְׁיָן, s. אֲשִׁישִׁיתָא.

שָׁפוֹכָא *a. m., c.* שָׁפוֹךְ Nu 21, 15 (MS שְׁפֵיךְ) Erguß.

שָׁפוֹכָאָה *a. m.* Weinküfer.

שִׁפּוּלָא *a. m.,* gewöhnl. *pl.* 1. *c. s.* שִׁפּוּלוֹהִי Ex 28, 33 Saum; 2. *c.* שִׁפּוּלֵי Ex 19, 17 Fuß (eines Berges).

שְׁפּוּלִין *h. m. pl.* 1. Saum; 2. שִׁפּוּלֵי מֵעַיִם Labien der weiblichen Scham.

שִׁפּוּעַ *h. m.* 1. abschüssiger Teil; 2. Herabhängendes.

שִׁפּוּעָא *a. m.* 1. Schleppe; 2. Fuß (eines Berges).

שיפוף (jMoK 81[b]) s. שִׁפּוּי I.

שְׁפוֹפֶרֶת *h. f.* 1. Röhre; 2. Rohr des Glasbläsers; 3. Fernrohr; 4. Büchse; 5. Höhlung, Spalt; 6. Eierschale.

שִׁפּוּצָא *a. m.* Ausbesserung.

שִׁפּוּרָא *a. m.* 1. Horn (zum Blasen); 2. Behältnis für Geld.

שְׁפוּתָה absichtliche Veränderung von שְׁבוּעָה.

שִׁפְחָה *h. f.* Magd.

שִׁפְחוּת *h. f.* Magdstellung.

שָׁפַט *h.* richten.

שִׁפְטָא s. שִׁבְטָא.

שִׁפְטָנָא *a. m.* albern.

שַׁפָּיָא s. שַׁפָּאָה.

שָׁאפְיָא *a. m.* leer.

שְׁפָיָא *a. m.* Abgenütztes, Geringes.

שִׁפְיָא I *a. m.* ruhig.

שִׁפְיָא II, שְׁפְיָא *a. m.* Ruhe, Beruhigung.

שַׁפִּיוּת *h. f.* Vergleich.

שַׁפִּיוּתָא *a. f.* dass.

שְׁפִיחֲלָא männl. Personenname.

שְׁפִיטָה *h. f.* Richten.

שְׁפִיכָה *h. f.* Ausgießen.

שְׁפִיכוּת *h. f.* 1. Vergießen; 2. Weggießen.

שְׁפִיכוּתָא *a. f.* 1. Vergießen; 2. Guß (von starkem Regen).

שְׁפֵילְתָא (Dt 1, 7) *a. f.* Niederung.

שְׁפִיפוֹנָא *a. m.* eine Schlangenart.

שַׁפִּיר *a.* trefflich.

שָׁפִיר *h. m.* Hautblase (des Embryo), das Abortivei. Vgl. שָׁלִיל.

שְׁפִירָא *a. m.* dass.

שַׁפִּירָא *a. m., f. ind.* שַׁפִּירָא Gn 12, 14 schön.

שְׁפִירוּתָא *a. f., c.* שְׁפִירוּת Dt 28, 47 Fröhlichkeit.

שְׁפִיתָה *h. f.* Ansetzen von Töpfen auf das Feuer. בֵּית שׁ׳ Topfstelle.

שָׁפַךְ *h.* ausgießen. *pt.* שׁוֹפְכִין Ausgußwasser. *Ni.* ausgegossen werden. *Pu. pt.* weggeschüttet.

שְׁפַךְ *a.* 1. *pf.* 1 *sg. c. s.* שְׁפַכְתֵּיהּ Ez 24, 7 vergießen, ausgießen; 2. wegschütten. *Itpe.* 1. *ipf.* יִשְׁתְּפֵיךְ Dt 19, 10 vergossen werden; 2. *ipf.* יִשְׁתְּפֵיךְ Dt 12, 27 ausgegossen werden; 3. *pt.* מִשְׁתְּפֵיךְ 1 K 13, 3 weggeschüttet werden.

שַׁפְכָא *a. m.* 1. Ausgußrohr; 2. *ind.* שְׁפֵיךְ Nu 21, 15 Ausfluß.

שַׁפְכּוֹנִי *h. m.* Olivenart.

שפל *h. Hi.* erniedrigen. *Ho.* erniedrigt werden. *Hitp.* vernachlässigen, unterlassen.

שְׁפַל, שְׁפֵיל *a.* 1. sich neigen; 2. bis ans Ende verfolgen. *Aph. pt.* מַשְׁפִּיל 1 S 2, 7 erniedrigen, niederdrücken. *Itpe. inf.* אִשְׁתְּפָלָא 1 S 2, 36 sich beugen.

שָׁפָל *h. m.* 1. gebeugt; 2. demütig; 3. nachlässig.

שַׁפְלָא *a. m.* dass.

שְׁפֵלָה *h. f.* Niederung.

שִׁפְלוּת *h. f.* 1. Erniedrigung; 2. Demut.

שַׁפְלוּתָא (Jer 49, 24) *a. f.* Erniedrigung.

שְׁפָן ein Zauberwort.

שַׁפְנִינָא (Lv 12, 6) *a. m.* Turteltaube.

שְׁפַנְר(?) *h. m.* mit dünnem Gesäß.

שָׁפַע *h.* 1. reichlich fließen, strömen; 2. reichlich sein; 3. herabhängen. *Pu. pt.* 1. luxuriös; 2. schräg, schief. *Hi.* 1. reichlich, im Überfluß geben; 2. überschießen lassen, schräg machen. *Hitp. pt.* schräg, schief.

שְׁפַע *a.* reichlich fließen, strömen. *Pa. pt. pass.* herabhängend. *Aph.* 1. reichlich geben; 2. herabhängen lassen.

שֶׁפַע *h. m.* Strom.

שִׁפְעָא *a. m., c.* שְׁפַע Jes 48, 18 dass.

שִׁפְעָה, שְׁפְעָה *h. f.* 1. Menge; 2. Mächtigkeit, Stärke.

שְׁפַף h., pt. pass. niedergebeugt. *Pilp.* שִׁפְשֵׁף 1. abreiben, glatt machen; 2. streicheln.

שְׁפַף a., pf. שָׁף Ex 32, 20 zerreiben, zermalmen. *Pa.* zermalmen. *Itpa.* zermalmt werden.

שפץ a. *Pa.* ausbessern.

שִׁפְצָא a. m. Ausbesserung.

שפר h. *Pi.* 1. schön machen; 2. putzen.

שְׁפַר (Lv 10, 20) a. gefallen. *Pa. inf. c. s.* שַׁפְּרוּתֵיה Ex 30, 7 (MS אַתְקָנוּתֵיה) putzen. *Aph.* schön machen, putzen. *Itpe. pt. f.* מִשְׁתַּפְרָא Jer 2, 33 schön tun.

שֶׁפֶר h. m. Liebliches.

שֻׁפְרָא a. m. 1. EstII 1, 3 Schönheit; 2. c. שְׁפַר Ex 22, 4, c. s. שֻׁפְרֵיה Nu 18, 29 das Beste.

שִׁפְרְגַז (EstII 6, 10, MS שִׁיפַרְגַּן, Or 2377 שִׁפָּרְגַן) x. Name eines Pferdes.

שׁוּפְרָזָא x. m. eine Art Trinkgefäß.

שְׁפַרְנוּנָא a. m. eine Fischart.

שְׁפַרְפָּרָא (Thr 2, 19) a. m. Morgengrauen.

שפש h. *Pu. pt.* verwickelt (? s. פְּשְׁפָּש).

שִׁפְשֵׁף s. שְׁפַף.

שַׁפְשָׁף h. m. Rute (Leimrute).

שַׁפְשֶׁפֶת h. f. dass.

שָׁפַת h. auf den Herd setzen, kochen.

שֻׁפְתָּא a. m. Griff.

שצף h. *Pi.* abtrennen.

שֶׁצֶת Ortsname.

שָׁקָא (Ex 29, 22) a. m. 1. Schenkel; 2. Bein, Fuß.

שְׁקָא I a., pt. d. שָׁקְיָא Gn 40, 5 Mundschenk. *Aph. pf.* אַשְׁקִי Gn 29, 10 tränken, zu trinken geben.

שְׁקָא II a. hinfallen.

שָׁקַד h. eifrig sein.

שְׁקַד a. wachen. *Itpe.* sich bestreben.

שָׁקֵד h. m. 1. Mandel; 2. Mandelbaum.

שַׁקְדָן h. m. eifrig, strebsam.

שקה h. *Hi.* tränken, zu trinken geben.

שָׁקוּד h. m. strebsam, eifrig.

שִׁקּוּיָא a. m. Getränk.

שִׁקּוּל h. m. Abschätzung.

שָׁקוֹלָא a. m. Lastträger.

שִׁקּוּעַ h. m. 1. Vertiefung; 2. Einsenkung.

שִׁקּוּעָא a. m. Verdeckung.

שְׁקוּעָה absichtl. Veränderung v. שְׁבוּעָה.

שָׁקוּף h. m. Oberschwelle.

שָׁקוּפָא a. m. dass.

שִׁקּוּצָא a. m. 1. pl. c. s. שִׁקּוּצָךְ Jer 4, 1 Greuel; 2. pl. c. s. שִׁקּוּצֵיהוֹן Dt 29, 16 (im MS beschädigt) Götze (Scheusal).

שִׁקּוּר h. m. Ableugnen.

שִׁקּוּר h. m. eine Art Krug.

שְׁקוּרָה absichtl. Veränderung v. שְׁבוּעָה.

שָׁקוּתָא a. f. 1. Trinken; 2. c. s. שָׁקוּתֵיה 1 K 10, 5 (MS שַׁקְיוּתֵיה) Getränk.

שְׁקְוְמִי x. f. eine Speise.

שָׁקַט h., pt. pass. gesenkt.

שְׁקַט a., ipf. יִשְׁקוֹט Ex 23, 12 ruhen. *Aph. ipf.* 1 sg. אַשְׁקִיט Jes 62, 1 ruhen lassen.

שֶׁקֶט h. m. Ruhe.

שֻׁקְטָא a. m., ind. f. שָׁקְטָא Sac 1, 11 ruhig.

שָׁקְיָא (Gn 40, 5) a. m. Mundschenk.

שַׁקְיָא a. m. 1. Tränken. בֵּית שִׁקְיָא Gn 24, 20 Tränke; 2. Bewässerung. בֵּית שִׁקְיָא Gn 13, 10 bewässertes Feld; 3. pl. d. שַׁקְיָא Jes 32, 20 (MS שִׁקְיָא) Bewässerungskanal; 4. pl. שִׁקְיָנִין Getränke, Drogen.

שְׁקִידָה h. f. Eifer, Fleiß.

שַׁקְיוּתָא a. f. 1. Getränk; 2. Bewässerung; 3. c. s. שַׁקְיוּתֵיה Gn 40, 21 Amt des Mundschenken.

שְׁקִיטָנָא a. m. eine Vogelart.

שִׁקְיָנִין s. שִׁקְיָא.

שְׁקִיעָה h. f. 1. Einsinken; 2. Untergang (der Sonne).

שְׁקִיעֲתָא a f. 1. Vertiefung; 2. pl. שְׁקִיעִין hypothekarische Eintragung.

שְׁקִיף h. m. Felsvorsprung, Halbgrotte.

שְׁקִיפָא *a. m., c.* שְׁקִיף Ri 7, 25 (Praet. שְׁקֵיף), Jes 10, 26 (MS שְׁקֵיף) dass.

שְׁקִיפַס *h. m.* ein Mann mit Kopf ohne Hinterhaupt.

שְׁקִיקוּת *h. f.* Begehrlichkeit.

שְׁקֶיתָא *a. f.* Tränktrog.

שְׁקִיתָא *a. f., pl.* שְׁקְיָן Koh 2, 5 Bewässerungsrinne (?).

שָׁקַל *h.* 1. wägen; 2. anrechnen, berechnen; 3. die Sekelsteuer entrichten. *pt. pass.* שָׁקוּל gleichgeschätzt. *Pi.* ins Gleichgewicht bringen. *Hi.* abwägen.

שְׁקַל I *a.* schätzen.

שְׁקַל II *a.* 1. *inf.* מִשְׁקַל Ex 23, 5 (MS מִשְׁבַּק) nehmen, abnehmen. ש׳ טֻפְרָן Nägel abschneiden; 2. bringen; 3. heiraten; 4. שְׁקַל וּטְרָא, *pt. pl.* שָׁקְלִין וְטָרַן (Ven. 1525 שַׁקְלָן וְטָארָן) verhandeln. *Itpe.* genommen werden.

שֶׁקֶל *h. m.* 1. ein Gewicht; 2. eine Münze; 3. die Halbsekelsteuer für den Tempel. *pl.* Name eines Mischnatraktats.

שִׁקְמָא *a. m., pl. d.* שִׁקְמַיָּא 1 K 10, 27, שִׁקְמָן Maulbeerfeigenbaum (*Ficus Sycomorus*).

שִׁקְמָה *h. f.* 1. *pl.* שִׁקְמִים dass. בְּתוּלַת שִׁקְמָה noch nie abgehauene Sykomore. סַדַּן ש׳ Sykomorenstumpf. בְּנוֹת שִׁקְמָה Sykomorenfrucht; 2. Ortsname.

שִׁקְמוֹנָה Ortsname.

שִׁקְמוֹנִי *h. m.* aus Schikmona.

שָׁקַע *h.* 1. versinken; 2. sich einbiegen; 3. untergehen (v. d. Sonne). *Pi.* versenken. *Pu. pt.* 1. eingesenkt; 2. tiefliegend; 3. vermischt. *Hi.* untergehen lassen. *Hitp.* 1. tief hineinsinken; 2. sich vermischen; 3. in Vergessenheit geraten.

שְׁקַע *a.* 1. versinken; 2. *pt. pass.* tiefliegend; 3. herunterkommen. *Pa.* 1. einsenken; 2. *inf.* שַׁקָּעָא Ex 25, 7 einsetzen; 3. besetzen, bedecken. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִשְׁתְּקַעוּ Ex 15, 10 versinken; 2. überschwemmt werden.

שָׁקַף I *h.* schlagen. *Hi.* dass.

שקף II *h. Ni.* hinausschauen. *Hi.* 1. schauen, betrachten; 2. aufsteigen; 3. wölben.

שְׁקַף *a.* 1. *pf. c. s.* שְׁקַפִנּוּן Nu 24, 10 schlagen; 2. *pt.* שָׁקֵיף Lv 26, 36 rauschen; 3. *pt. pass. pl. f.* שְׁקִיפָן Gn 41, 6 treffen. *Pa. Aph.* 1. *ipf.* יַשְׁקֵיף 1 S 2, 10 schlagen; 2. zuschlagen, schließen.

שְׁקָפָא *a. m.* Felsvorsprung. S. שְׁקִיפָא.

שֶׁקְפָא (Ex 12, 7) l. שַׁקְפָא *a. m.* Schwelle.

שקץ *h. Pu. pt.* abscheulich.

שקץ *a. Pa.* 1. *inf.* שַׁקָּצָא Dt 7, 26 verabscheuen; 2. *ipf.* 2 *pl.* תְּשַׁקְּצוּן Lv 11, 43 abscheulich machen, verunreinigen.

שֶׁקֶץ *h. m.* Reptil (Greuel).

שִׁקְצָא (Lv 11, 10) *a. m., ind.* שְׁקַץ Lv 7, 21 B. Greuel.

שְׁקָק *h. m.* Straße.

שְׁקָקָא *a. m.* dass.

שקר *h. Pi.* betrügen, lügen. *Hitp.* der Lüge überführt werden.

שקר *a. Pa. pf.* שַׁקַּר Jos 22, 19 Praet., *ipf.* 2 *sg.* תְּשַׁקַּר Gn 21, 23, 1 *pl.* נְשַׁקַּר Ma 2, 10 betrügen, lügen, treulos handeln.

שַׁקָּר *h. m.* Lügner.

שֶׁקֶר *h. m.* Lüge.

שִׁקְרָא (Ex 20, 7) *a. m., ind.* שְׁקַר 1 S 12, 3 dass.

שַׁקְּרָא *a. m., pl.* שַׁקְּרִין Ze 3, 4 (MS שָׁקְרִין) Lügner.

שַׁקְרָאָה *a. m.* Lügner.

שַׁקְרוּרָאָה *a. m.* dass.

שַׁקְרָן *h. m.* dass.

שַׁקְרָנָא *a. m.* dass.

שִׁקְשֵׁק *h.* 1. befeuchten; 2. l. קִשְׁקֵשׁ.

שְׁקָקְתָא *a. f.* Straße.

שְׁרָא I *a.* 1. Gn 24, 32 lösen; 2. erlassen, erlauben; 3. verzeihen; 4. (Trg. MS

stets *Pa.*) einwilligen. *Pa.* 1. lösen; 2. *pf.* 3 *pl.* שְׁרִיאוּ Gn 6, 1 anfangen; 3. *pf.* שְׁרִי Jos 17, 12, Ri 1, 27. 35, 1 *pl.* שְׁרֵינָא Jos 7, 7, *imp.* שְׁרִי Ri 19, 6 (alles bei Praet.) einwilligen. *Itpe.* 1. gelöst werden; 2. *ipf.* יִשְׁתְּרֵי Jes 5, 27 sich lösen; 3. erlaubt werden. *Itpa.* beginnen.

שְׁרָא II (Ex 10, 14) *a.*, *pt.* שָׁרֵי Gn 14, 13, Ex 18, 5 (MS שְׁרֵי), *pt. pl.* שָׁרַן Nu 2, 17 lagern, wohnen. *Aph. pf. c. s.* אַשְׁרְיֵיהּ Gn 2, 15 lagern lassen, wohnen lassen.

שרב *h. Hitp.* verbrannt werden.

שְׁרַב *a.* brennen. *Aph.* dass.

שָׁרָב *h. m.* Sonnenglut, Hitze.

שַׁרְבָא (Gn 31, 40), שְׁרְבָא *a. m.* dass.

שִׁרְבֵּב *h.* herabhängen lassen. *Pass.* herabhängen.

שַׁרְבֵּב *a.* 1. dass.; 2. *pf.* 3 *pl.* שַׁרְבִּיבוּ Jer 38, 6 herablassen. *Pass.* 1. herabkommen; 2. herabhängen.

שִׁרְבֵּט I *h.* geißeln(?).

שִׁרְבֵּט II *h.* in Blasen aufgehen lassen.

שַׁרְבֵּט *a.* steif machen.

שַׁרְבִיט *h. m.* 1. Stab; 2. Zepter; 3. Stiel.

שַׁרְבִיטָא *a. m.* 1. *pl.* שַׁרְבִיטִין 1 K 12, 11 Stab; 2. Ranke.

שְׁרְבִּינָא *a. m.*, *pl.* שְׁרְבִּינֵי Ct 3, 9 Zypresse oder Wacholder (*Juniperus excelsa*).

שְׁרַבְרוּבִיתָא *a. f.* Hitze (Trockenheit).

שְׁרַג *a.* 1. hüpfen; 2. gleiten; 3. s. שְׂרַג.

שְׁרָגָא *x. m.* Lampe.

שַׁרְגֵּג *a.* überreden, verleiten. *Pass.* überredet werden.

שַׁרְגּוּשָׁא *x. m.* Löffel.

שַׁרְגִּיגָא *a. m.* leicht verführbar.

שָׁרָה I *h.* 1. einweichen; 2. auflösen; 3. erlauben. *Ni.* aufgelöst werden.

שָׁרָה II *h.* lagern, wohnen. *pt. pass.* שָׁרוּי wohnend, wohnhaft. *Hi.* wohnen lassen.

שָׁרוּבָא (Jes 35, 7, MS שַׁרְבָא) *a. m.* Dürres.

שְׁרְוָל *x. m.* Überärmel.

שָׁרוֹן Landschaftsname.

שְׁרוֹנָא (Jes 33, 9 Ven. 1517) *a. m.* dass. (die Saronsebene).

שְׁרוֹנִי *h. m.* aus Saron.

שְׁרַט *a.*, *ipf.* 3 *pl.* יִשְׁרְטוּן Jes 38, 21, l. m. MS u. Ausg. Ven. 1517 יִשְׁטְרוּן, s. שְׁטַר.

שָׁרְיָא *a. m.* Erlaubender.

שְׁרֵיבָא *a. m.* heiß.

שְׁרְוּיתָא(?) *a. f.*, *c.* שֵׁרְוּית Dt 16, 9, Ho 1, 2 (MS שֵׁרָיוּת), *c. s.* שַׁרְיוּתָךְ 1 S 15, 17 (Soc 59 שֵׁירָיוּתָךְ) Anfang.

שְׁרִיחָא *a. m.*, *f. d.* שְׁרִיחַתָּא Ho 7, 11 (MS שְׁרִיהֲתָא) ausgelassen.

שִׁרְיוֹנָא, שִׁרְיָנָא *a. m.*, *ind.* שִׁרְיָן Ex 28, 32 Panzer.

שְׁרָיְקָא *a. m.* Streifen.

שְׁרִיקָא *a. m.* Abfluß.

שָׁרִירָא *a. m.* 1. fest; 2. feststehend.

שְׁרִירָאִית *a.* sicher.

שְׁרִירוּתָא *a. f.* Wahrheit.

שְׁרֵישׁ s. שְׁרְשָׁא.

שָׁרִיתָא *a. f.*, *c. s.* שָׁרִיתִי Gn 17, 8, *pl.* שָׁרְוָן, שָׁרְיָן Balken.

שַׁרְכָּא *a. m.* (Est II 9, 16, MS סָרְכַיָּא) Rest.

שַׁרְכָּפָא *a. m.* Nest.

שַׁרְכַּפְתָּא *a. f.* dass.

שַׁרְנוּקָא s. שְׁנוּקָא.

שַׁרְנֵק s. שְׁנַק.

שְׁרְנָקָא *a. m.* eine Vogelart.

שְׁרַע *a.* 1. herabhängen, herabfallen; 2. niederlegen; 3. ablassen; 4. s. שְׂרַע.

שְׁרַעְתָּא *a. f.* Abhang, Böschung.

שְׁרַפְרָף *h. m.* Fußschemel.

שִׁרְפָּה *h. f.* Blutfluß.

שרץ *h. Hi.* Reptile hervorbringen.

שֶׁרֶץ *h. m.* Reptil.

שִׁרְצָא *a. m.* dass.

שְׁרְצִיפָא *a. m.* eine Fußbekleidung.

שָׁרַק *h.* pfeifen, zischen.

שְׁרַק I *a.*, *pf.* 3 *pl.* שְׁרַקוּ Thr 2, 15 dass.

שְׁרַק II *a.* 1. abgleiten; 2. bestreichen; 3. s. שְׂרַק. *Itpe.* ausgleiten.
שרק s. שָׂרַק.
שִׁרְקָא *a. m.* Abfluß.
שַׁרְקוֹקִיתָא *a. f.* Pfeife.
שְׁרַקְרָק *h. m.* Bienenfresser (*Merops apiaster*).
שְׁרַקְרְקָא *a. m.* dass.
שְׁרַר, שְׁרוֹר *a.* festgeschlossen sein. *Pa.* festmachen. *Itpe.* fest werden.
שֹׁרֶר *h. m.* Nabel.
שרשׁ *h. Pi.* entwurzeln, ausrotten. *Hi.* Wurzel schlagen. *Hitpa.* Wurzel schlagen, eingewurzelt werden.
שרשׁ *a. Pa.* 1. *inf.* שָׁרָשָׁא Koh 3, 2 entwurzeln; 2. Wurzel schlagen. *Aph.* Wurzel schlagen. *Itpe.* Gewinn bringen.
שִׁרְשָׁא, שֶׁרְשָׁא *a. m., pl. c. s.* שֶׁרְשׁוֹהִי Jes 53, 2 Wurzel.
שַׁרְשׁוּרָא *a. m.* Strick.
שַׁרְשִׁיפָּא *a. m.* Schemel.
שַׁרְשֶׁרֶת s. שַׁלְשֶׁלֶת.
שָׁרֵת *h. m.* Dienen, Dienst.
שַׁרְתּוּעַ *h. m.* Spieß, Spitze.
שֵׁשׁ I *h. m.* Leinenstoff aus mehrfachem Faden. שֵׁשׁ מָשְׁזָר Stoff aus besonders starkem (sechs- bis zwölffachem) Faden.
שֵׁשׁ II *h. m., f.* שִׁשָּׁה sechs. *pl.* שִׁשִּׁים sechzig.
שָׁשִׁיתָא I *a. f.* Laterne.
שָׁשִׁיתָא II *a. f.* Kuchen.
שֵׁשַׁךְ männl. Personenname.
שֵׁשֶׁת dass.
שַׁתָּא (Lv 25, 50) *a. f., ind.* שְׁנָא Lv 25, 53, *pl. d.* שְׁנַיָּא Lv 25, 50 Jahr. בַּר שַׁתֵּיהּ Lv 12, 6 B. einjährig.
שְׁתָא I, שְׁתִי (Gn 9, 21), אִשְׁתִּי (Ex 34, 28, MS שְׁתִי) *a., pf.* 1 *sg.* שְׁתֵיתִי Dt 9, 9, *imp. sg.* אֶשְׁתְּ trinken. *Itpe. ipf.* יִשְׁתְּתֵי Lv 11, 34 getrunken werden.
שְׁתָא II *a., pt.* שָׁתֵי Jes 19, 10 Soc 59, *ipf.* 2 *sg. f.* תִּשְׁתַּן Ri 16, 13 weben. *Pa.* spulen, Kette machen. *Aph.* 1. dass.; 2. befestigen.
שַׁתָּאָה *a. m.* Trinker.
שָׁתָה I *h.* trinken. *pt. pass.* שָׁתוּי angetrunken.
שתה II *h. Ni. Ho.* gegründet werden.
שְׁתוָיָא *a. m.* Trinker.
שְׁתּוּמָא *a. m.* Öffnung, Durchbohrung.
שִׁתּוּף *h. m.* Vereinigung, Verbindung.
שָׁתוּק *h. m.* schweigsam.
שְׁתוּקָא *a. m.* 1. dass.; 2. Schweigen.
שְׁתוּקִי *h. m., f.* שְׁתוּקִית Kind mit unbekanntem Vater.
שְׁתּוּתָא *a. m.* Sechstel.
שתותיים (Midr. Teh. 109 Ausg. Konst. 1512) l. גּוּנְתַּיִם, s. גּוּנְתִּי.
שְׁתִי *h. m.* Aufzug (des Gewebes).
שְׁתְיָא (Lv 13, 48) *a. m.* dass.
שְׁתְיָא (Koh 3, 11) *a. m.* Grund, Unterlage.
שְׁתִיָּה I *h. f.* Trinken.
שְׁתִיָּה II *h. f.* Grund, Unterlage. אֶבֶן שְׁתִיָּה Stein im Allerheiligsten des Tempels.
שְׁתִילָא *a. m., pl.* שְׁתִילִין Jer 31, 5 (Soc 59 wohl שְׁתְלִין) Steckling.
שְׁתַּיִם *h. f. du.* zwei.
שְׁתִימָה *h. f.* Öffnen.
שְׁתִיקָה *h. f.* Schweigen.
שְׁתִיקוּת *h. f.* dass.
שְׁתִיקוּתָא *a. f.* dass.
שַׁתִּיתָא (= שַׁחְתִּיתָא) *a. f.* Speise aus Mehl von halbreifem Weizen oder von Linsenmehl.
שְׁתִיתָאָה (Nu 7, 42) *a. m., f. d.* שְׁתִיתֵיתָא Ex 26, 9 sechster.
שתךְ *h. Pu.* sich mit Rost überziehen.
שְׁתַךְ *a.* rostig werden. *Pa.* 1. dass.; 2. beschädigen (?).
שָׁתַל *h.* einsetzen, pflanzen. *Ni. Ho.* gepflanzt werden.
שְׁתַל *a., pt. pass. f.* שְׁתִילָא Ez 17, 8 pflanzen.
שְׁתֶל *a. m.* Setzling.
שַׁתָּלָא *a. m.* Gärtner.

שָׁתַם *h.* öffnen.
שְׁתַם *a.* dass.
שתן *h.* *Hi.* Harn lassen.
שתן *a.* *Aph.* dass.
שֶׁתֶן *h.* *m.* Harn.
שְׁתַם *a.* feststellen. *Itpe.* festgestellt werden.
שִׁתְּסָא *a.* *m.* Grund, Grundpfeiler.
שתף *h.* *Pi.* verbinden, zusammengesellen. *Hitp.* sich vereinigen, sich beteiligen.
שְׁתַף *a.* zugesellen. *Pa.* *pt.* *pl.* מְשַׁתְּפִין Ct 1, 7 (MS מְשַׁתַּתְּפִין) zugesellen. *Itpa.* 1. sich vereinigen; 2. sich beteiligen. *Itpo.* *pf.* אִשְׁתּוֹתַף Est II 3, 14 (nicht MS) sich vereinigen.
שֻׁתָּף *h.* *m.* Genosse.

שֻׁתָּפָא *a.* *m.*, *pl.* שֻׁתָּפִין Jes 1, 23 Soc 59 dass.
שֻׁתָּפוּת *h.* *f.* 1. Genossenschaft; 2. Gemeinschaftlichkeit.
שֻׁתָּפוּתָא *a.* *f.*, *c.* שֻׁתָּפוּת Lv 5, 21 Gemeinschaftlichkeit.
שֻׁתָּפְתָּא *a.* *f.*, *c.* *s.* שֻׁתָּפְתָּךְ Ma 2, 14 Genossin.
שָׁתַק *h.* schweigen. *Pi.* schweigen lassen. *Hitp.* verstummen.
שְׁתַק, שְׁתֵיק (Lv 10, 3) *a.* schweigen, verstummen. *Pa.* 1. schweigen lassen. 2. *pt.* *pl.* *f.* מְשַׁתְּקָן Ez 1, 24 ruhen lassen. *Itpa.* verstummen.
שַׁתְקָאָה *a.* *m.* schweigend.
שַׁתַּר *a.* *Pass.* אִשְׁתַּתַּר zurückbleiben.
שָׁתַת I *h.* langsam fließen.
שָׁתַת II *h.*, s. שָׁתָה II.

ת

ת 1. der zweiundzwanzigste Buchstabe des hebr. Alphabets; 2. als Zahlzeichen = 400.
תָּא *h.* *m.* Gemach.
תָּא *a.*, *f.* תָּאִי, *pl.* תּוֹ, s. אֲתָא.
תָּאַב *h.* begehren. *Hi.* 1. dass.; 2. begehren lassen.
תֵּיאֻבְתָּא *a.* *f.*, *c.* *s.* תֵּיאֻבְתִּיךְ Gn 3, 16 (MS תֵּיוּבְתִּיךְ) Begehren.
תֵּיאוֹדוֹרוֹס *gr.* männl. Personenname (Θεόδωρος).
תְּאוֹ *h.* *m.* Wildochse (?).
תַּאֲוָה *h.* *f.* Verlangen.
תְּאוֹמָה *h.* *f.* 1. Zwillingsschwester; 2. *pl.* Backzähne.
תְּאוֹמִים *h.* *m.* *pl.* 1. Zwillinge; 2. ein Sternbild des Tierkreises.
תְּאוֹמְנִי männl. Personenname.
תְּאַטְרוֹן *gr.* *m.* (θέατρον) Theater.
תְּאֵיב I *a.* zurückkehren. S. תּוּב.
תְּאֵיב II *a.*, *pt.* *pl.* תָּאֵיבִין Ho 13, 5 (MS צְרִיכִין) begehren.

תְּאִיבָא *a.* *m.*, *ind.* *f.* תְּאִיבָא Nu 11, 6 sich ekelnd.
תְּאֵינָה *h.* *f.*, s. תְּאֵנָה.
תְּאֵינְתָא *a.* *f.*, s. תֵּינְתָא.
תאם *h.* *Hi.* doppelt sein, sich entsprechen. *Pu.* dass. *Ho.* dazwischen gestellt werden.
תְּאֵנָה *h.* *f.*; *pl.* תְּאֵנִים 1. Feige; 2. Feigenbaum (*Ficus carica*). ת' חֲלָקָה wilder Feigenbaum (?).
תִּבָּא *a.* *m.* Rumpf.
תבב *a.* *Pa.* 1. *pf.* 2 *sg.* תַּבֵּיבְתָּא Ez 35, 5 überliefern; 2. hinziehen.
תְּבוּאָה *h.* *f.* Getreide.
תְּבוּסָה *h.* *f.* Vermischung.
תְּבוּרָא *a.* *m.*, *c.* תְּבוּר Jes 30, 14 (MS תְּבָרָה) Zerbrechen.
תְּבִיעָה *h.* *f.* 1. Aufforderung; 2. Mahnung.
תְּבִירָא *a.* *m.* 1. Bruch; 2. *c.* *s.* תְּבִירֵיה Am 6, 6 (MS תְּבָרֵיה), תְּבִירְהוֹן Ob 12, 13 (Soc 59 תְּבָרְהוֹן) Verderben, Unglück.

תְּבִירוּתָא *a. f., c.* תְּבִירוּת Thr 3, 65 Zermalmung.

תֵּבֵל (1 S 2, 8) *h. f.* Welt.

תֶּבֶל *h. m.* 1. Würze, Gewürz. בֵּית תְּבָלִין Gewürzkasten; 2. Lieblichkeit.

תבל *h. Pi.* würzen. *Pu. pt.* gewürzt.

תֶּבְלָא (Lv 20, 12) *a. m.* Schändlichkeit.

תַּבְלָא *a. m.* Gewürz.

תַּבְלוּל *h. m.* Vermischung.

תְּבַלּוּל *h. m.* mit Hornhautfleck, der sich in die Pupille erstreckt.

תיבלטרין 1. פִּיבַלְטְרִין *gr. m.* (φιβουλατώριον) Kleid mit Fransen (?).

תְּבַלְיָא *a. m.* Strick.

תִּבְלָלָא *a. m.* Schnecke.

תְּבַלְתָּא *a. f., pl.* תְּבָלִין Ähre.

תֶּבֶן *h. m.* Stroh, Häcksel. בֵּית הַתֶּבֶן Häckselschuppen.

תבן *h. Ni.* als Stroh verwandt werden.

תבן *a. Itpe.* mit Stroh bestreut werden.

תִּבְנָא (Ex 5, 7) *a. m., ind.* תְּבַן Ez 13, 10 Stroh, Häcksel.

תַּבְנִית *h. f.* Form, Modell.

תָּבַע *h.* 1. auffordern (zur Ehe); 2. einfordern. *Ni.* aufgefordert werden.

תְּבַע *a.* 1. *ipf.* 1 *sg.* אֶתְבַּע Gn 9, 5 fordern; 2. mahnen; 3. auffordern (zur Ehe); 4. *inf.* מִתְבַּע Gn 25, 22 erbitten, nachsuchen; 5. *pf. c. s.* תַּבְעֵיהּ Lv 10, 16 suchen; 6. *ipf.* 2 *pl.* תִּתְבְּעוּן Dt 12, 5 aufsuchen, besuchen. *Pa.* fordern. *Itpe.* untersucht werden.

תבקין 1. תֵּבַיְקוֹן *gr. m.* (θηβαϊκόν) von Theben.

תְּבַר *a.* 1. *inf.* מִתְבַּר Gn 19, 9 zerbrechen; 2. abbrechen; 3. *pt. pass.* תְּבִיר Lv 22, 22 verletzen; 4. *pt. f.* תְּבִירָא Lv 13, 55 B. bösartig. *Pa. pf.* תַּבַּר Ex 9, 25 zerschmettern. *Itpe.* 1. *inf.* אִתְּבָרָא Jon 1, 4 Soc 59 zerbrochen werden; 2. *pf.* אִתְּבַר Ex 22, 9 verletzt werden; 2. *ipf.* 2 *pl.* תִּתַּבְרוּן Dt 20, 3 zusammenbrechen, sich ängsten. *Itpa. pt. pl.* מִתַּבְּרִין Ex 32, 18 zerschmettert werden.

תְּבָרָא *a. m.* 1. Lv 24, 20 Bruch, Zerbrechen; 2. Jes 51, 20 Soc 59 Verderben, Unglück; 3. Widerspruch.

תַּבָּרָא *a. m.* Zerschmetterer (ein Gerät).

תְּבְרָנִי s. טְבְרָנִי.

תִּבְרוֹשׁ *lat.* Flußname (*Tiberis*).

תְּבַרְתָּא *a. f.* 1. Widerlegung; 2. Quittung.

תַּבְשִׁיל *h. m.* gekochte Speise; Gericht.

תַּבְשִׁילָא (Gn 25, 29) *a. m.* dass.

תָּגָא *a. m.* 1. EstII 2, 17 (MS תַּגָּא) Krone; 2. Verzierung auf Buchstaben.

תְּגְאַלְתָּא *a. f., ind.* תְּגְאֲלָה Jes 4, 4 Besudelung.

תִּגְדָא *a. m.* 1. Stab; 2. Zepter.

תַּגְלָא männl. Personenname.

תִּגְלַחַת *h. f.* Scheren, Abschneiden.

תגר *h. Pi.* in Sold nehmen, dingen.

תגר *a. Itpa. ipf.* 2 *sg.* תִּתַּגַּר Dt 21, 14 Handel treiben.

תִּגָּר *h. m.* Streit.

תַּגָּר *h. m.* Kaufmann, Händler.

תַּגָּרָא *a. m., ind.* תַּגָּר Gn 38, 2 dass.

תִּגָּרָא (Sac 14, 21, MS תִּגְרָא) *a. m.* Handel.

תִּגְרָא *a. m.* Streit.

תִּגָּרוּתָא *a. f.* Handel.

תִּגְרָנָא *a. m.* streitsüchtig.

תִּגְרְתָא *a. f.* Streit.

תּוֹדָא *gr.* männl. Personenname (Θεόδωρος).

תַּדַּי *gr.* männl. Personenname (Θεόδωρος).

תַּדַּיָא *a. m. pl., ind.* תַּדִּין Ho 9, 14 Brüste (des Weibes).

תדיוטום (Midr. Teh 9, 16)?

תָּדִיר *h. m.* beständig, dauernd.

תְּדִירָא *a. m., f.* תְּדִירָא Nu 4, 16 dass.

תְּדִירָא (Ex 28, 30) *a.* (auch בַּת) immer, beständig.

תַּדְמוֹר (1 K 9, 18) Ortsname (Palmyra).

תַּדְמוֹרָאָה *a. m.* Einwohner von Tadmor.

תַּדְמוֹרִי *h. m.* dass.

תודורוס, תּוֹדְרוֹס *gr.* männl. Personenname (Θεόδωρος).

תְּהָא I *a.* erstarrt sein, staunen.
תְּהָא II *a., pf.* 3 *f. sg.* תְּהַת Thr 1, 9 (Ven. 1517 תְּהַת) bereuen.
תְּהָא III *a.* riechen.
תָּהָה I *h.* erstarrt sein.
תָּהָה II *h.* bereuen.
תְּהוֹם *h. m. f.* Tiefe, Abgrund.
תְּהוֹמָא (Gn 1, 2) *a. m.* dass.
תְּהוּת *h. f.* Reue.
תְּהוּתָא *a. f.* dass.
תְּהִלִּים *h. m. pl.* Bezeichnung des Psalmbuchs.
תַּהְפּוּכְתָא *a. f.* Verkehrtheit.
תַּהְפְּכָנָא *a. m.* verkehrt.
תַּהְפְּכָנוּתָא *a. f.* 1. Verkehrtheit; 2. Umkehrung.
תּוּ (= תּוּב) *a.* ferner, weiter.
תו s. אֲתָא.
תָּו, תָּאו *h. m.* Zeichen, Mal.
תַּוָּא I (Ez 9, 4) *a. m.* dass.
תַּוָּא II (Ez 40, 7) *a. m.* Zimmer.
תְּוָא *a.* bereuen.
תּוֹאֲנָה *h. f.* Anlaß (zu Schlimmem).
תּוֹאַר *h. m.* 1. Gestalt; 2. Schönheit.
תּוּב *a.* 1. *pf.* תָּב Gn 18, 33, *pt. pass.* תְּאִיב (s. תְּאִיבָא) zurückkehren; 2. *pf.* 3 *f. sg.* תָּבַת Ex 4, 7 wieder werden; 3. *ipf.* 1 *sg.* אֲתוּב Gn 30, 31 wieder tun. *Pa.* erwidern. *Aph.* 1. *pf.* אֲתֵיב Nu 25, 11, הֲתֵיב, אוֹתֵיב umkehren machen, wenden; 2. *ipf.* יְתִיב Nu 5, 7 vergelten; 3. *pf.* 3 *pl.* אָתִיבוּ Nu 13, 26 erwidern; 4. Einwendung erheben. *Ittaph.* 1. *pf.* אִתָּתַב Gn 42, 28, אִתּוֹתַב zurückgegeben werden, zurückgebracht werden; 2. wiederhergestellt werden; 3. vergolten werden; 4. *pt.* מִתָּתַב Jes 53, 7 Antwort erhalten; 5. widerlegt werden.
תּוּב (Est II 1, 7) *a.* ferner, wieder.
תּוּב *h. m.* männliche wilde Feige.
תּוּבָא *a. m., c. s.* תּוּבֵיהּ Jes 19, 14 Auswurf.
תּוּבָא Ortsname.
תּוּבְיָה Flußname.
תּוּבָן *a.* ferner, wieder.
תּוּבְרוֹת *h. f. pl.* Zugschnur (?).
תּוֹדָה männl. Personenname (s. תַּדַּי).
תֶּוֹדָס *gr.* männl. Personenname (Θευδᾶς).
תּוֹדְתָא (Nu 7, 12) *a. f.* Dankopfer.
תוה *h. Pi.* Zeichen machen.
תְּוַהּ (Gn 27, 33) *a.* 1. erschrecken, sich entsetzen; 2. unruhig sein.
תְּוַהּ *h. m.* Angst, Entsetzen.
תְּוְהָא I (Gn 27, 33) *a. m.* dass.
תְּוְהָא II *a. m.* Reue.
תַּוְהָא Flußname.
תּוֹהוּ *h. m.* Erstarrung, Öde.
תַּוְהוּת *h. f.* Reue.
תַּוְהוּתָא *a. f., c.* תַּוְהוּת Dt 28, 67 (MS תְּוְהַת) Entsetzen.
תּוֹחֶלֶת *h. f.* Hoffnung.
תְּוַי Flußname.
תויכמידא l. תּוּכְבָּרָא *a. m.* Braten eines Tiers mit Hinzufügung der inneren Teile.
תַּוֶּךְ Ortsname.
תָּוֶךְ *h. m.* Mitte.
תּוֹךְ *h. m.* 1. Innenseite, Inneres. תּוֹךְ בָּהּ Braten eines Tiers mit Hinzufügung seiner inneren Teile. תּוֹךְ תּוֹךְ Braten eines Tiers mit Hineinlegen seiner inneren Teile; 2. תּוֹךְ, בְּתוֹךְ in, während. לְתוֹךְ in. תּוֹךְ כְּדֵי innerhalb der Dauer von; 3. מִתּוֹךְ infolge. מִתּוֹךְ שֶׁ da ja. מִתּוֹךְ כָּךְ deshalb.
תוך *h. Pi.* תַּוֵּךְ die Mitte bilden.
תּוּךְ schallnachahmendes Wort für das Geräusch von kochendem Gemüse.
תוך s. תּוּב.
תּוּךְ *a.* verletzen. *Itpe.* beschädigt werden.
תּוּכְבָּר *h. m.* Braten mit Hinzufügung der inneren Teile.
תּוּכָא *a. m.* Schaden.
תּוֹכֵחָה *h. f.* Zurechtweisung.
תּוֹכֵיחַתָא *a. f., ind.* תּוֹכֵיחָא Mi 6, 2 dass.
תּוֹלָדָה *h. f.* 1. Erzeugnis; 2. Unterart.

תּוֹלְדוּתָא *a. f., c. s.* תּוֹלְדוּתֵיהּ Est II 3, 3 (MS תּוֹלָדְתֵיהּ) Geburt.

תּוֹלַדְתָּא *a. f.* 1. *pl. c.* תּוֹלְדַת Gn 5, 1 Entstehung; 2. Geschlecht.

תּוֹלְעָנָא, תּוֹלְנָא *a. m.* kermesfarben, purpurn.

תּוֹלַעַת *h. f.* 1. Made, Wurm; 2. Wurmfraß.

תּוֹלַעְתָּא (Dt 28, 39) *a. f.* dass.

תּוּם *h. m.* Knoblauch (*Allium sativum*).

תּוּמָא *a. m., pl.* תּוּמֵי Nu 11, 5 dass.

תּוֹמֶן *h. m.* Achtelmaß.

תּוּמַנְתָּא *a. f.* dass.

תּוּמַרְתָּא s. תְּמַרְתָּא.

תּוּן *a.* ihr (= אַתּוּן).

תַּוְנָא *a. m., pl. d.* תַּוְנַיָּא Dt 32, 25 Gemach, Kammer.

תּוֹסְפָאָה *a. m.* aus Thosphia(?).

תּוֹסֶפֶת, תּוֹסָפָה *h. f.* 1. Hinzufügung; 2. Hinzugefügtes; 3. Zusatztradition zur Mischna.

תּוֹסֶפְתָּא *a. f.* dass.

תּוֹעֵבָה *h. f.* Abscheu, Greuel.

תּוֹעֵיבְתָא *a. f., ind.* תּוֹעֵיבָא Lv 18, 22 dass.

תּוֹעֶלֶת *h. f.* Nutzen.

תּוֹף *h. m., pl.* תֻּפִּים Pauke.

תּוּפִינִין *a. m. pl., c.* תּוּפִינֵי Lv 6, 14 B. eine Art Kuchen.

תּוֹפֶת Örtlichkeit bei Jerusalem.

תּוֹצָאוֹת *h. f. pl.* Unterarten.

תּוֹקֶף *h. m.* 1. Macht; 2. Stärke.

תּוּר *h.* durchspähen.

תּוּר *a. Pa.* תַּיַּר wecken.

תּוֹר I *h. m.* Stier, Ochs. ראש תור Ausläufer eines Grundstücks.

תּוֹר II *h. m.* Turteltaube.

תּוֹר III *h. m.* 1. Reihe; 2. Schnur, Seil.

תּוֹרָא *a. m.* 1. *ind.* תּוֹר Lv 4, 3 Stier, Ochs; 2. 2 K 12, 10 l. mit MS חוֹרָא. תּוֹרָא דְיַמָּא eine unreine Fischart (Rochen?).

תּוּרָא *a. m.* 1. Ex 28, 32 Schnur; 2. Rand.

תַּוָּרָא *a. m.* Ochsentreiber.

תּוֹרְבָּלָא (Dt 14, 5) *a. m.* Wildochs.

תּוֹרָה *h. f.* 1. Gesetz; 2. Gesetzrolle; 3. heilige Schrift.

תּוֹרִיתָא *a. f.* Gestalt, Form.

תּוֹרֶן *h. m.* Mastbaum.

תּוֹרְנִיתָא *a. f.* Cypresse.

תּוֹרֶף I *h. m.* weibl. Scham.

תּוֹרֶף II *h. m.* das Wesentliche eines Dokuments (die Ausfüllung des Formulars).

תּוֹרְתָא *a. f.* 1. Lv 22, 28 Kuh; 2. Personenname; 3. בֵּי תּוֹרְתָא Ortsname.

תּוֹרְתָיָא *a. m.* aus Be Torta.

תּוֹשָׁב *h. m* 1. festsitzend; 2. גֵּר תּוֹשָׁב Beisaß, auf israelitischem Gebiet wohnhafter Nichtisraelit.

תּוּת *a.* 1. *c. s.* תּוּתֵיהּ Est II 1, 2 (MS תּוּתֵיהּ) unter; 2. anstatt.

תּוּת *h. m.* 1. Maulbeere; 2. Maulbeerbaum (*Morus*).

תּוּתָא *a. m.* dass.

תּוֹתָב *h. m.* eingesetzt. שֵׁן תּוֹתֶבֶת falscher Zahn.

תּוֹתָבָא *a. m.* 1. festsitzend; 2. *c. s.* תּוֹתָבֵיהּ Ex 22, 26 (MS תּוּתְבֵיהּ), *pl. c. s.* תּוֹתָבַנָא Jos 9, 13 Praet., Gewand; 3. *d.* תּוֹתָבָא Ex 12, 45 Beisasse.

תּוֹתָבוּתָא *a. f., c.* תּוֹתָבוּת Gn 37, 1 Fremdlingsaufenthalt.

תּוֹתָבְתָא I *a. f., c. s.* תּוֹתָבַתְכוֹן Ez 16, 3 (MS תּוֹתָבוּתְכוֹן) dass.

תּוֹתַבְתָּא II *a. f.* 1. Buße; 2. Widerlegung.

תּוּתֵי *a.* 1. unter; 2. anstatt.

תּוֹתָרָא *a. m.* 1. Fessel; 2. besudelte Schafwolle.

תּוֹתְרָנִית *h. f.* ohne Geruchsfähigkeit.

תְּזָזִית *h. f.* Verwirrung, Wutanfall.

תזקיטא (KohR 7, 26, Ausg. Pes.) l. תַּזְקִיפָא *a. m.* Hinterhalt.

תָּחַב *h.* stecken, hineinstecken.

תַּחְבּוּלוֹת *h. f. pl.* ausgesonnener Scherz (Scheinkampf).

תְּחוּב *h. m.* männliche wilde Feige.
תְּחוּם *h. m.* 1. Grenze; 2. Gebiet.
תְּחוּמָא (Nu 34, 4) *a. m.* dass.
תְּחוֹת *a.* 1. *c. s.* תְּחוֹתוֹהִי Lv 15, 10 unter. מִתְּחוֹת Gn 1, 9 von unter; 2. *c. s.* תְּחוֹתַהּ Gn 2, 21 anstatt.
תַּחְוְתָא *a. f.* eine Vogelart.
תְּחוֹתֵי *a.* 1. unter; 2. anstatt. S. תְּחוֹת.
תָּחַח *h., pt.* תּוֹחֵחַ locker.
תְּחִיָּה *h. f.* Auferstehung.
תְּחִיּוּתָא, תְּחִיְּתָא *a. f.* dass.
תחל *h.* (v. תְּחִלָּה) *Hi.* הִתְחִיל anfangen.
תחל *a. Aph.* dass.
תַּחְלָא *a. m.* unreife Dattel.
תַּחֲלוּאִים *h. m. pl.* Krankheit.
תַּחֲלוּסָא Deminutiv von תַּחְלֵי.
תַּחְלֵי *a. m. pl.* Gartenkresse (*Lepidium sativum*).
תַּחֲלִיפָא männl. Personenname.
תחם *h. Pi.* begrenzen, die Grenzen bezeichnen.
תחם *a. Pa.* 1. *ipf.* 2 *m. sg.* תְּתַחֵים Ex 19, 12 dass.; 2. *pt. pass. pl. f.* מְתַחְמָן Ex 28, 14 an den Enden anbringen.
תַּחְמַדְתָּא (Est II 1, 1, MS חֲמִידְתָּא) *a. f.* Wohlgefallen.
תַּחְמוּדָא *a. m., pl. c.* תַּחְמוּדֵי Mi 7, 3 Gelüst.
תַּחְמוּדְתָּא *a. f.* dass.
תַּחֲנָה männl. Personenname.
תַּחֲנוּנִין (Est II 5, 1, MS תַּחֲנוּנִים) *a. m. pl.* Flehen.
תָּחַף s. תָּחַב.
תַּחְפַּנְחֵס (Jes 30, 4) Ortsname.
תַּחֲרוּת *h. f.* Streit.
תַּחֲרוּתָא (Hb 1, 3) *a. f.* dass.
תַּחַשׁ *h. m.* eine biblische, den Rabbinen unbekannte Tierart.
תַּחַת *h.* unter.
תַּחְתָּא *a.* לְתַחְתָּא Dt 28, 13 unten, herunter.
תַּחְתָּאָה (Jos 15, 19) *a. m.* unterer.
תַּחְתּוֹן *h. m.* 1. dass.; 2. das untere Zeichen der Geschlechtsreife, die Scham. זְקַן הַתּ' Schamhaar; 2. niedrig.
תַּחְתּוֹנִיּוֹת *h. f. pl.* Hämorrhoiden.
תַּחְתִּית *h. f.* Untersatz.
תּוֹטִינִי männl. Personenname.
תְּהִי (= תְּהֵי) s. הֲוָה.
תְּיָא. וְתְיָא (= וְאַתְיָא) s. אֲתָא.
תֵּיאָבוֹן *h. m.* Begierde, Appetit.
תְּיָאָה, תְּיָה *h. f.* Wurzel vom Giftigen Hahnenfuß (*Ranunculus sceleratus*).
תֵּיבָה *h. f.* 1. Kasten, Lade; 2. Arche; 3. der Schrein für die Gesetzesrollen in der Synagoge; 4. Wort.
תֵּיבוּתָא *a. f.* 1. Ex 2, 3 (MS תֵּיבְתָא) Kasten; 2. Gn 6, 14 (MS תֵּובְתָא) Arche; 3. der Schrein für die Gesetzesrollen in der Synagoge. עֲבַר קֳמֵי ת' (zum Vorbeten) vor die Lade treten.
תֵּיבְתָא *a. f.,* s. תֵּיבוּתָא.
תֵּיהָא *a. m.* בַּת תֵּיהָא Saugrohr (?).
תָּיו Name des 22. Buchstaben im hebr. Alphabet.
תְּיוּבָא *a. m.* Auswurf.
תְּיוּבְתָא *a. f.* 1. Ct 5, 5 Umkehr, Buße; 2. Jer 12, 5 Ven. 1517 Antwort; 3. Widerlegung; 4. *pl. c. s.* תְּיוּבָתְהוֹן Jer 5, 6 (Ven. 1517 תְּיוּבְתְּהוֹן) Entartung.
תְּיוּבְתָּא *a. f., c. s.* תְּיוּבְתִּיךְ Gn 3, 16 Begehren.
תְּיוֹם *h. m.* Zwilling.
תְּיוֹמָא *a. m., pl.* תְּיוֹמִין Gn 25, 14 dass.
תְּיוֹמֶת *h. f.* Zwilling.
תְּיוֹמְתָא *a. f.* dass.
תֵּיַטְרוֹן *gr. m.* (θέατρον) Theater.
תֵּיל s. תִּלָּא.
תִּינוֹק *h. m.* Knabe, Kind.
תִּינוֹקֶת *h. f.* Mädchen.
תֵּינָח 1. תִּנָּח, s. נוּחַ.
תִּינַחְתָּא (Ez 2, 10) *a. f.* Seufzen.
תֵּינְתָא (Ri 9, 10 Praet.) *a. f., pl.* תֵּינִין Dt 8, 8 1. Feige; 2. Feigenbaum (*Ficus carica*).
תֵּיקוּ (תִּקּוּ = תִּקוּם, *ipf.* 3 *f. sg.* v. קוּם) *a.* 1. es bleibt; 2. es bleibt unbeantwortet.

תְּיָקָא I (Dt 22, 8) *a. m.* Geländer.
תְּיָקָא II s. תֵּיקָא.
תִּיר *h. m.* wach.
תַּיָּר *h. m.* Späher, Kundschafter.
תַּיָּרָא *a. m.* dass.
תְּיָרָא *a. m.* Paar (Joch Ochsen).
תֵּירוּכִין (Thr 1, 1, nicht MS) *a. m. pl.* Verstoßung.
תֵּירוּסָא *gr. m.* Widerspenstigkeit.
תֵּירוּצָא *a. m.* Gradheit, Gerechtigkeit.
תִּירוֹשׁ *h. m.* Most.
תַּיִשׁ *h. m.* Ziegenbock.
תֵּישָׁא *a. m., pl. d.* תֵּישַׁיָּא Gn 30, 34 dass.
תַּיְשָׁה *h. f.* Ziege.
תְּיָשָׁה *h. f.* Schwäche.
תַּכָּא *a. m.* Tisch.
תִּכְבּוֹסֶת *h. f.* Waschung.
תַּכְבְּרָא (1 S 25, 18) *a. m.* Braten eines Tiers mit Hinzufügung der inneren Teile. S. תּוֹךְ.
תְּכָּה *h. f., pl.* תְּכִּין Stich.
תְּכֵיל, תְּכוֹל *a., pf. 1 sg.* תְּכוֹלִית Gn 43, 14 (MS תְּכֵילִית), *pt. f.* תְּכָלָא Ex 23, 26 kinderlos werden, kinderlos sein. *Pa. pt. f.* מְתַכְּלָא 2 K 2, 19 kinderlos machen, töten. *Aph. ipf.* 2 *sg. m.* תַּתְכֵּיל Dt 32, 25 dass.; 2. *pf.* 3 *pl.* אַתְכִּילוּ Gn 31, 38 Fehlgeburt haben.
תְּכִילְתָּא (Ex 28, 28) *a. f., ind.* תַּכְלָא Ex 25, 4 1. purpurblaue Farbe; 2. purpurblauer Stoff.
תְּכֵיף *a.* בַּת' Nu 6, 9 1. plötzlich; 2. unversehens.
תְּכִיפָה *h. f.* 1. unmittelbare Aufeinanderfolge; 2. Verbindung.
תַּכָּכָא *a. m.* Zernager (Motte).
תְּכַל *a.* vertrauen.
תַּכְלָא (תְּכָלָא) *a. m.* Kinderlosigkeit.
תִּכְלָא I *a. m.* 1. Motte; 2. Verderbnis; 3. Schmerz.
תִּכְלָא II s. תבלטירין.
תְּכְלָא III *a. m.* Vertrauen, Sicherheit.
תַּכְלוּתָא *a. f., ind.* תַּכְלוּ Jes 47, 8 Kinderlosigkeit.
תַּכְלִית *h. f.* 1. Ende; 2. Endzweck.
תֻּכְלָנָא *a. m.* Hoffnung.
תְּכֵלֶת *h. f.* 1. purpurblaue Farbe; 2. purpurblauer Stoff.
תוּכְמִידָא? (PesR 23) eine Sabbatspeise.
תכן *a. Pa.* bereiten. *Aph. pf.* 3 *pl. c. s.* אַתְכִּינוּנוּן Jes 48, 5 (MS אַתֵּיכוּנוּן) dass.
תְּכַם *a.* stampfen.
תַּכְסִים s. טַכְסִים.
תַּכְסִיתָא *a. f.* Hülle.
תכספית(?) *x. f.* Schar.
תָּכַף *h.* 1. einander anschließen; 2. nacheinander treffen. *Hi.* anschließen.
תְּכַף *a.* dass.
תֶּכֶף *h. m.* תּ' לְ unmittelbar nach.
תַּכְרִיךְ *h. m.* 1. Bündel; 2. *pl.* Sterbekleid.
תַּכְרִיכָא *a. m.* 1. *pl.* תַּכְרִיכִין Ez 27, 16 Gewand; 2. *pl.* Sterbekleid.
תַּכְשִׁיט *h. m.* 1. Putz, Schmuck; 2. schönes Gewand.
תַּכְשִׁיטָא *a. m., pl.* תַּכְשִׁיטִין Ru 3, 3 dass.
תִּכְּתָא *a. f., pl. d.* תִּכַּיָּא Ex 28, 14 Kette.
תֵּל *h. m., pl.* תִּלִּים 1. Haufen; 2. Steinhaufen.
תִּלָּא *a. m.* 1. *ind.* תֵּיל Dt 13, 17 dass. 2. תֵּל אַרְזָא Ortsname.
תָּאלָא *a. m.* eine Palmenart.
תְּלָא *a.* 1. *pt. pass. pl.* תְּלַן Dt 28, 66 hängen, aufhängen; 2. sich stützen; 3. erheben, (das Auge) aufheben; 4. zwingen. *Aph.* אַתְלִי נוּרָא Feuer anzünden. *Itpe.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִתְּלִיוּן Est II 2, 23 gehenkt werden; 2. hingehalten werden; 3. sich erheben.
תִּלָּא. תּ' אִילָן *h. m.* Frettchen(?).
תַּלְבּוּשׁ (תַּלְבִּישׁ) Ortsname.
תַּלְגָּא (Ex 4, 6 B.) *a. m.* 1. Schnee. טוּר תַּלְגָּא Dt 3, 9 B. Hermon; 2. Erkältung.

תָּלָה *h.* 1. hängen, aufhängen; 2. anhängen, abhängig machen; 3. haften; 4. in der Schwebe halten. אָשָׁם תָּלוּי Schuldopfer wegen zweifelhafter Vergehung; 5. erheben. *Ni.* 1. gehenkt werden; 2. abhängig gemacht werden; 3. sich an jemand hängen.
תְּלַהּ s. תְּלַח.
תִּלְהָא s. תִּלְחָא.
תְּלוּי *h. m.* Aufhänger.
תִּלּוּי *h. m.* Erhebung.
תְּלוּי *h. m.* Darübergeschriebenes.
תְּלוֹל *h. m.* Warze.
תְּלוּלָה *h. f.* Haufen, Erdhügel.
תְּלוּלַיָּא. ת' דִּפְלִסְטִינֵי Ortsname (Gath).
תְּלוּלִית *h. f.* dass.
תְּלוּת *h. f.* Darübergeschriebenes.
תְּלוּתָא *a. f.* Drängen.
תְּלַח *a.* sich spalten. *Itpe.* dass.
תִּלְחָא *a. m.* Stück.
תְּלִי *h. m.* Aufhänger (Haken).
תַּלְיָא *a. m.* dass.
תְּלִיָּה *h. f.* 1. Aufhängen; 2. Zweifel.
תְּלִים *h. m. pl.* Psalmbuch.
תְּלֵיסַר *a. m., f.* תְּלֵיסְרֵי dreizehn.
תְּלִישָׁה *h. f.* Abreißen.
תְּלִיתָאָה (Gn 2, 14) *a. m., f. d.* בִּתְלִיתֵתָא Nu 2, 24 an dritter Stelle.
תְּלַל *a., pt. pass.* תְּלִיל erhaben.
תלם *h. Hi.* Furchen ziehen.
תֶּלֶם *h. m.* Furche.
תַּלְמָא *a. m.* dass.
תַּלְמָא *gr. m.* (τολμηρός) verwegen(?).
תַּלְמוּד *h. m.* 1. Belehrung. תַּלְמוּד לוֹמַר die Belehrung (der Schrift) lautet; 2. Gesetzeslehre; 3. Gesetzesstudium; 4. Gesetzeskunde; 5. Erörterung der Mischna; 6. (später) Bezeichnung von Schriftwerken, welche diese Erörterung mitteilen.
תַּלְמוּדָא (Ct 1, 2) *a. m.* dass.
תַּלְמַי männl. Personenname.
תַּלְמִיד *h. m.* Schüler. ת' חָכָם Gelehrter.

תַּלְמִידָא *a. m., pl. c.* תַּלְמִידֵי Nu 32, 14 B., 2 K 2, 15 Schüler.
תַּלְמְיוֹן männl. Personenname.
תַּלְמְיוּתָא *a. m.* Furchenziehen(?).
תַּלְמִית(?) *h. f.* Furche.
תַּלְמוּסָא *gr. m.* (τόλμησις) Kühnheit.
תּוּלַסִּין *gr. m. pl.* (θάλασσαι) Meerpurpur(?).
תַּלַסִּים *gr. m.* (θαλάσσιος) Seemann.
תְּלַשַּׂר (Jes 37, 12) Ortsname.
תלע *h. Hi.* 1. wurmfräßig sein; 2. Würmer ablesen. *Ho.* wurmfräßig sein.
תלע I *a. Aph.* dass.
תְּלַע II s. תְּלַח.
תְּלְעֲבָא (Jes 28, 11, MS תּוּלַעְבָּא) *a. m.* Spott.
תָּלַשׁ *h.* ausreißen, abreißen. *Ni.* losgerissen werden.
תְּלַשׁ *a., pt. pass.* תְּלִישׁ Ex 22, 31 dass. *Pa.* dass. *Itpe. ipf.* יִתְּלַשׁ (l. יִתְּלֵשׁ) Sac 14, 4 losgerissen werden.
תְּלָת (Gn 11, 15) *a. m., f.* תְּלָתָא drei. תְּלָתֵי die drei. תְּלָתִין Ex 26, 8 dreißig. תְּלָתָא dritter Wochentag (Dienstag).
תלת *a. Pa.* 1. *ipf.* 2 *sg. m.* תְּתַלֵּית Dt 19, 3 in drei Teile teilen; 2. *inf. c.* תַּלָּתוּת Gn 38, 24 zum dritten Male wiederholen.
תַּלְתָּא, תִּלְתָּא, תְּלָתָא, תִּלְתָּא *a. m.* 1. *d.* 2 K 11, 5 Drittel; 2. dreitägig; 3. dreijährig.
תְּלְתּוֹל *h. m.* Warze.
תַּלְתוּתָא *a. f.* 1. *c.* תַּלְתוּת Nu 15, 6 Drittel; 2. Dreijährigkeit.
תַּלָּתוּתָא *a. f., c.* תַּלָּתוּת 1 S 20, 19 Verdreifachung. S. תְּלַת.
תְּלָתֵיסַר *a. m.* dreizehn.
תלתכים (jMeg 74ᵃ, Ausg. Ven. תלתסים) l. תְּלַסִּים.
תַּלְתַּלִּים *h. m. pl.* Hügel.
תִּלְתָּן *h. m.* Bockshornklee (*Trigonella Foenum graecum*).
תַּלְתְּסַר Ortsname.

תָּם *h. m.* 1. unschädlich (nicht als stößig bekanntes Tier); 2. unversehrt.

תַּם *a.* dort.

תֻּמָּא *a. m.* 1. *pl. c. s.* תֻּמֵּיהוֹן 2 S 15, 11 (Ven. 1517 תוּמֵּיהוֹן) Unschuld; 2. *pl. d.* תֻּמַּיָּא Ex 28, 30 Bestandteil des hohepriesterl. Loses.

תִּמָּא *a. m.* eine Vogelart.

תֶּמֶד *lat. m.* (*temetum*) Tresterwein.

תמד *lat. Pi.* 1. Tresterwein aufgießen; 2. mischen. *Ni.* gemischt werden.

תָּמַהּ *h.* sich wundern, staunen. *Hi.* Staunen erregen.

תְּמַהּ I *a., pf.* 3 *pl.* תְּמַהוּ Gen 43, 33 B., Hb 3, 10, *ipf.* 3 *pl.* יִתְמְהוּן Ez 32, 10 Ven. 1517 dass. *Aph.* 1. *pt.* מַתְמַהּ Jer 12, 5 Ven. 1517 dass.; 2. als Frage hinstellen.

תְּמַהּ II *a. Pa.* verdünnen.

תִּמְהָא I *a. m., ind.* תְּמַהּ Est II 10, 1 Steuer (?).

תִּמְהָא II *a. m.* 1. *ind.* תֵּימַהּ Jer 5, 30 Staunen, Verwunderung; 2. Wunder.

תִּמָּהוֹן *h. m.* Staunen.

תִּמְהַתָּא *a. f.* 1. Staunenerregendes; 2. s. תַּמְחַתָּא.

תִּמּוּז (TosBechV 9) *h. m.* mit ausgefallenen Wimpern. S. תִּמֵּיר.

תַּמּוּז (Ct 1, 7) Name des vierten Monats.

תַּמּוּזָא *a. m.* 1. Ez 8, 14 Ven. 1517 Name eines Abgotts; 2. männl. Personenname.

תֶּמְוָן (Jes 13, 21) *a. f. pl.* eine Tierart.

תְּמוּפָה, תְּמוּקָה absichtl. Veränderungen v. תְּמוּרָה.

תִּמּוּר *h. m.* Emporsteigen.

תִּמּוּרָא *a. m.* 1. Wimper; 2. Augenlid.

תְּמוּרָה *h. f.* 1. Vertauschung; 2. Name eines mischn. Traktats.

תִּמּוּרְתָּא *a. f.* 1. Wimper; 2. Augenlid.

תַּמּוּת *h. f.* 1. Unschädlichkeit; 2. Unversehrtheit.

תְּמוּתָה *h. f.* sterbend.

תַּמְחוּי *h. m.* 1. Schüssel; 2. Sammelstelle für Naturalgaben an Arme; 3. *pl.* תַּמְחוּיוֹת Vertiefung am Joch für den Nacken der Ochsen.

תַּמְחַתָּא *a. f.* Abfall (von Bast).

תימיטינוס l. דְּמִיטְיָנוּס.

תָּמִיד *h. m.* 1. das tägliche Opfer im Tempel; 2. Name eines Mischnatraktats.

תְּמִידָא (Koh 10, 17) *a. m.* dass.

תָּמִיהַּ *h. m.* staunend.

תְּמִיהָא *a. m., f.* תְּמִיהָא Est II 1, 3 (MS תְּמֵיהָא) dass.

תָּמִים *h. m.* makellos.

תְּמִימָא *a. m.* redlich.

תְּמִימוּת *h. f.* Redlichkeit.

תְּמִימוּתָא (Est II 8, 13) *a. f.* dass.

תְּמִינָאָה (Lv 9, 1) *a. m., f. d.* תְּמִינֵיתָא Lv 25, 22 achter.

תִּמֵּיר *h. m.* mit ausgefallenen Wimpern. S. תִּמּוּז.

תְּמִירָה *h. f.* Verzweigung.

תָּמַךְ *h.* festhalten.

תמך *a. Pa.* festhalten.

תַּמְכָּה *h. f.* Kresse (?).

תַּמְכְּתָא *a. f., ind.* תַּמְכָּה (Ct 2, 9, MS תַּמָּכָה) dass.

תְּמָלִי (2 S 3, 17) *a.* gestern.

תמליון s. תְּלַמְיוֹן.

תֵּימֶלְיוֹס *gr. m.* (θεμέλιος) Grundstein.

תימליוסים l. תֵּימֶלְיוֹסִים *gr. m.* (θεμελίωσις) Fundament.

תמם *h. Pi.* 1. vollkommen machen; 2. redlich verfahren.

תַּמָּן (Gn 2, 8) *a.* dort.

תַּמְנֵי (Gn 5, 4), תְּמָנֵי *a. m., f.* תְּמָנְיָא Nu 29, 19 acht. *d.* תּוּמַנְתֵּי die acht. תְּמָנַת עֲסַר Gn 14, 14 achtzehn. *pl.* תְּמָנַן Gn 35, 28 achtzig.

תַּמְנֵיסַר *a. m.* achtzehn.

תַּמְנֵיסְרָאָה *a. m.* achtzehnter.

תְּמָנְתָּא s. תּוּמַנְתָּא.

תִּמְנָת Ortsname.

תַּמְצִית *h. f.* Zurückgebliebenes, Rest.

תמר *h. Pi.* emporsteigen.

תְּמַר *h. m.* Dattelpalme (*Phoenix dactylifera*).

תַּמְרָא *a. m., ind.* תְּמַר Ct 2, 12 (MS תָּמָר) dass.

תַּמְרָה *h. f.* 1. dass.; 2. palmenartiger Schoß (Knospe?).

תִּמָּרָה (תִּמְרָה) *h. f.* Rauchsäule.

תַּמְרוּקָא *a. m.* Salben.

תַּמְרוּרִים *h. m. pl.* Bitterkeit.

תְּמַרְתָּא *a. f.* 1. Dattel; 2. Dattelpalme.

תְּנָא I *a.* 1. *pf.* תְּנָא 2 S 20, 10 (MS תְּנֵא) wiederholen, zum zweiten Mal tun; 2. als Rechtstradition mitteilen, lehren. תָּנֵי er lehrt; תְּנוּ רַבָּנַן unsere Lehrer lehrten; תַּנְיָא es ist gelehrt worden (Ausdrücke zur Einführung von Traditionen außerhalb der Mischna). תְּנַן, תְּנֵינַן wir haben gelehrt (zur Einführung eines Mischnasatzes). *Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּתַנֵּינוּן Dt 6, 7 erzählen, verkündigen. *Aph.* lehren. *Itpe. pf.* אִתְּנִי Gn 41, 32 (MS *Itpa.* אִתַּנִּי) wiederholt werden. *Itpa.* erzählt werden.

תנא II *a. Pa.* verändern.

תנא III *a. Aph.* verabreden.

תַּנָּא *h. m.* Traditionskundiger.

תַּנָּאָה *a. m.* dass.

תְּנָאָה *a. m.* 1. Bedingung; 2. Verabredung.

תְּנַאי s. תְּנַי.

תְּנִבְּא *a. m.* Erschöpfung, Schwäche.

תנה *h. Hi.* verabreden.

תְּנוֹיָא *a. m.* Traditionskundiger.

תְּנוּיָא *a. m.* 1. Traditionskunde; 2. Gespräch; 3. Spottrede.

תְּנוּךְ *h. m.* Ohrknorpel.

תַּנּוּר *h. m.* zylinderförmiger Backofen.

תַּנּוּרָא *a. m., ind.* תַּנּוּר Gn 15, 17 dass.

תנח. אִתְּנַח s. אֲנַח.

תַּנְחוּם *h. m.* 1. *pl.* תַּנְחוּמִין Tröstung; 2. männl. Personenname.

תַּנְחוּמָא *a. m.* 1. *pl.* תַּנְחוּמִין Gn 50, 21 Tröstung; 2. männl. Personenname.

תַּנְחוּמְתָא *a. f., pl. c. s.* תַּנְחוּמָתְהָא Jes 66, 11 (MS תַּנְחוּמַהָא) Tröstung.

תְּנַי *h. m.* Bedingung.

תַּנְיָא s. תְּנָא I.

תַּנָּיָא s. תַּנָּאָה.

תַּנִּין *h. m.* Drache.

תַּנִּינָא *a. m.* 1. Ex 7, 9 dass.; 2. *pl. d.* תַּנִּינַיָּא Gn 1, 21 dass.

תִּנְיָנָא (Gn 2, 13) *a. m., f. d.* תִּנְיֵיתָא Ex 1, 15 zweiter. בִּתְנְיֵיתָא Nu 2, 16 zuzweit.

תִּנְיָנוּת (Nu 10, 6) *a.* zum zweiten Mal.

תִּנְיָנוּתָא *a. f.* Wiederholung, zweites Mal.

תִּנְיָנִיתָא (Jes 43, 2, MS תִּנְיֵיתָא) *a. f.* ein zweites Mal.

תיניתא (jMaasSch 55[b]) l. שָׁרִיתָא.

תנן *a. Pa. pt. m. pl. d.* מְתַנְּנַיָּא Jes 7, 4 rauchen.

תְּנָנָא, תַּנְנָא (Ex 19, 18), viell. תַּנְּנָא *a. m., ind.* תְּנַן! Gn 15, 17, Ri 20, 38 Praet., *c. s.* תַּנְנֵיהּ Ex 19, 18 Rauch.

תנופולין (EchR 1, 5) l. מֶטְרוֹפּוֹלִין (Dittographie).

תֵּיסַבְרָא, תֵּיסַוְרָא *gr. m.* (θησαυρός), *pl. h.* תֵּיסַבְרָן, תֵּיסַבְרִין, *a.* תֵּיסַבְרִיּוֹת, תֵּיסַבְרִין Schatz.

תְּסִיל *h. m.* eine Taubenart.

תְּסִילָא *a. m.* dass.

תְּסִיסָה *h. f.* Gähren.

תָּסַס *h.* 1. gähren; 2. sprudeln.

תְּסַס *a.* dass.

תִּסְפּוֹרֶת *h. f.* Scheren.

תִּסְפַּרְתָּא *a. f.* dass.

תַּסְקוּפָא *a. m.* 1. *pl. c.* תַּסְקוּפֵי Dt 22, 14 Ränke; 2. Schickung.

תְּסְקְפְּתָא *a. f., ind.* תְּסְקְפָא Ri 14, 4 Schickung, Geschick.

תְּעָא *a.* irren. *Aph.* irre führen.

תָּעַב I *h.* abscheulich sein. *Pi.* 1. verabscheuen; 2. für abscheulich erklären. *Pu.* verabscheut werden.

תָּעַב II s. תָּאַב.

תעב *a. Aph. pf.* 2 *sg.* אַתְעֵיבְתְּ Ez 16, 52 abscheulich handeln.

תַּעֲבוּרָא *a. m., ind.* תַּעֲבוּר Jes 9, 18 Grimm.

תָּעָה *h.* irren.

תַּעֲלָא *a. m., pl.* תַּעֲלִין Thr 5, 18 Schakal, Fuchs.

תַּעֲלֻמָה *h.* Sternname.

תַּעֲנוּג *h. m.* Vergnügen.

תַּעֲנִית *h. f.* 1. Fasten; 2. Name eines Mischnatraktats.

תַּעֲנִיתָא (Jes 58, 6 Soc 59) *a. f., ind.* תַּעֲנִי Jo 1, 14 (MS תַּעֲנֵי), *pl.* תַּעֲנְיָן Jes 58, 4 Soc 59 Fasten.

תַּעַר *h. m.* Rasiermesser.

תַּעֲרוֹבֶת *h. f.* 1. Vermischung; 2. Verwechselung.

תְּפָא *a., imp.* תְּפִי 2K 4, 38 auf den Herd setzen.

תֻּפָּא (Ex 15, 20) *a. m.* Tamburin.

תַּפְדִּי männl. Personenname.

תַּפּוּחַ *h. m.* 1. Apfel; 2. Zapfen (der Zypresse); 3. runder Haufen; 4. erhabene Stelle.

תַּפּוּחָא *a. m.* 1. *pl. c.* תַּפּוּחֵי Ct 2, 5 Apfel.

תְּפוּס *h. m.* Sattelbügel.

תְּפוּסָה s. תְּפִיסָה.

תָּפַח *h.* schwellen, auftreiben. *pt. pass.* תָּפוּחַ aufgetrieben (von einer Art der Wassersucht). *Ni.* anschwellen.

תְּפַח *a.* dass. *Itpe.* genesen.

תְּפִי *h. m.* Kanne.

תְּפָיָא, תְּפָיָא *a. m.* Kochherd.

תֻּפִינִים *h. m. pl.* (*bibl.*) eine Art Kuchen.

תְּפִינִין s. תּוּפִינָא.

תְּפִיסָה *h. f.* 1. Ergreifen, Angreifen; 2. Besitztum; 3. Greifweite (innerhalb 4 Ellen).

תְּפִירְתָא *a. f.* Naht.

תְּפִישָׂה s. תְּפִיסָה.

תָּפַל I *h.* albern reden.

תָּפַל II s. טָפַל.

תפל *a. Itpa. pf.* 3 *pl.* אִתַּפַּלוּ Dt 1, 1 albern reden.

תָּפֵל I *h. m.* 1. ungesalzen; 2. רוק תָּפֵל der Speichel eines, der seit vorigem Abend nichts gegessen hat.

תָּפֵל II s. טָפֵל.

תַּפְלָא s. טַבְלָא.

תִּפְלָה *h. f.* 1. Albernheit; 2. Albernes.

תְּפִלָּה *h. f.* 1. Gebet; 2. *pl.* תְּפִלִּין beim Gebet anzulegende Kapseln mit Gesetzesabschnitten.

תַּפְלֻגְתָּא *a. f.* Streit, Meinungsverschiedenheit.

תַּפְלוּת *h. f.* Albernheit.

תְּפִלְּתָא *a. f., pl.* תְּפִלִּין Ex 13, 16, Ct 8, 3 Gebetskapsel.

תַּפְנוּק *h. m.* Vergnügung.

תַּפְנוּקָא *a. m.* 1. dass.; 2. *pl. c.* תַּפְנוּקֵי Gn 49, 20 Leckerbissen.

תַּפְנִים Ortsname.

תָּפַס *h.* 1. ergreifen; 2. in Besitz nehmen; 3. tadeln; 4. an etw. haften. *Ni.* ergriffen werden. *Hi.* haften lassen.

תְּפַס *a., inf.* מִתְפּוֹס Est II 3, 8 (MS מַתְפּוֹס) ergreifen. *Itpe. pt.* מִתְּפֵס (Koh 11, 4, MS מִתְּפָס) ergriffen werden.

תְּפַף *a.* ausspeien.

תַּפְקִיד *h. m.* 1. Heimsuchung, Begattung; 2. Befehl.

תַּפְקִידָא *a. m.* Deposit, in Verwahrung Gegebenes.

תַּפְקֵידְתָּא (Dt 6, 1) *a. f.* Befehl.

תַּפְקָן männl. Personenname.

תָּפַר *h.* zusammennähen.

תְּפַר *a.* dass.

תֶּפֶר *h. m.* Naht.

תָּפַשׂ s. תָּפַס.

תַּפְשִׁיחָא *a. m.* Abspalten.

תַּפְשִׁיטָא *a. m.* Bestimmtheit.

תָּפֵית *gr. m.* (τάπης) Teppich.

תוצינוש l. תִּיצִינוּשׁ *lat.* Name eines Flusses (*Ticinus*).

תֵּיק *gr. m.* (θήκη) 1. Scheide; 2. Behältnis.

תֵּיקָא *gr. m.* dass.

תַּקֵּי? (Ct 8, 3) *x.* Oberschwelle.

תַּפְתִּיחָא *a. m.* rissiges Feld(?).

תִּקְוָה *h. f.* Maß.

תִּקּוּלָא (Koh 9, 12, MS תַּקְלָא) *a. m.* Falle, Fallstrick.

תִּקּוּלְתָא *a. f.* Verderben.

תְּקוּמָה *h. f.* Bestand. אֶבֶן ת' Stein zur Verhütung des Abortierens.

תְּקוּמְתָא *a. f., ind.* תְּקוּמָה Lv 26, 37 dass.

תִּקּוּן *h. m.* 1. Verordnung, Einrichtung; 2. Verbesserung; 3. Ordnung.

תִּקּוּנָא *a. m.* 1. *c. s.* תִּקּוּנֵיהּ Ex 28, 8 Befestigung; 2. *c.* תִּקּוּן Ex 33, 6 Rüstung; 3. *pl. c.* תִּקּוּנֵי Dt 22, 5 Putz, Schmuck.

תְּקוֹעַ Ortsname.

תְּקוּפָה *h. f.* Sonnenwende.

תְּקוּפְתָא *a. f., c.* תְּקוּפַת Ct 1, 7 dass.

תָּקֵין (Gn 1, 31) *a.* recht.

תְּקִיעָה *h. f.* langanhaltender Stoß ins Horn.

תְּקִיעוּתָא *a. f.* Hornblasen.

תְּקִיעֲתָא *a. f.* 1. Benediktion mit Erwähnung des Hornblasens; 2. Tag des Hornblasens (Neujahr).

תַּקִּיפָא *a. m.* 1. *ind.* תַּקִּיף Dt 1, 28 mächtig, stark. *pl. d.* תַּקִּיפַיָּא Gn 14, 5 B. Volksname (bibl. Zuzim); 2. *c.* תַּקִּיף Dt 28, 50 hart.

תקל *h. Ni.* straucheln.

תְּקַל I *a., ipf.* יִתְקַל Jes 31, 3 (MS *Itpe.* יִתְּקִיל) dass. *Pa.* dass. *Aph. pf.* 2 *pl.* אַתְקֵילְתּוּן Ma 2, 8 zu Fall bringen. *Itpe. ipf.* 2 *sg.* תִּתְּקִיל Dt 7, 25 straucheln. *Itpa. ipf.* 2 *sg.* תִּתַּקַּל Dt 12, 30 (MS *Itpe.* תִּתְּקִיל) zu Fall gebracht werden.

תְּקַל II *a., ipf.* יִתְקוּל Ex 22, 16 wägen, zuwägen. *Pa.* dass. *Itpe.* gewogen werden.

תַּקְלָא I *a. m.* 1. *d.* תַּקְלָא Ex 10, 7, Lv 19, 14 Anstoß, Fallstrick; 2. Falle; 3. Verderben.

תִּקְלָא (Ex 38, 26) II *a. m.* Sekel (Gewicht u. Münze).

תַּקָּלָה *h. f.* Anstoß, Verleitung zur Sünde.

תַּקְלְתָא *a. f., pl. c.* תַּקְלַת Jes 57, 14 Soc 59 Verderben.

תַּקְלוּתָא *a. f., c. s.* תַּקְלוּתְכוֹן Jes 50, 11 (Soc 59 תַּקְלָתְכוֹן) dass.

תקן *h. Pi.* 1. anordnen, verordnen; 2. ausbessern, zurechtstellen; 3. den Zehnten abscheiden. *Hi.* 1. verordnen; 2. rüsten; 3. ordnen.

תקן *a. Pa.* 1. *ipf.* 3 *pl.* יְתַקְּנוּן Ex 16, 5, *pt. pass.* מְתַקַּן Dt 23, 13 zubereiten, herstellen; 2. *ipf.* 3 *sg.* יְתַקֵּין Dt 22, 5 (MS יְתַקַּן) ordnen, schmücken; 3. *pt. pass.* מְתַקַּן Ri 16, 26 Praet., befestigen; 4. den Zehnten abscheiden. *Aph.* 1. *imp. sg.* אַתְקֵין Gn 43, 16 zubereiten, ordnen; 2. *inf.* אַתְקָנָא Nu 10, 33 bereiten, hinstellen; 3. anordnen. *Itpa.* 1. bereitet sein; 2. *pf.* 3 *sg. f.* אִתַּקְּנַת 1 K 2, 12, *ipf.* יִתַּקַּן Jes 16, 5 befestigt sein; 3. *ipf.* יִתַּקַּן Dt 22, 5 sich schmücken; 4. sich bessern.

תִּקֵּן *h. m.* richtige Ordnung.

תַּקְּנָא *a. m.* 1. *ind.* תַּקֵּין Ex 18, 17, *pl.* תַּקְּנִין Gn 24, 67, *d.* תַּקְּנַיָּא Jos 21, 43 Praet. recht; 2. *ind.* תַּקֵּין Gn 41, 32 fest.

תַּקָּנָה *h. f.* 1. Verordnung, Bestimmung; 2. Vorteil; 3. Ausbesserung, Besserung.

תַּקַּנְתָּא *a. f.* dass.

תָּקַע *h.* 1. stoßen; 2. auf dem Horn blasen; 3. hineinblasen; 4. hineinstecken; 5. (Zelt) aufschlagen. *Ni.* 1. hineingesteckt werden; 2. in eine Lage gebracht werden. *Hi.* auf dem Horn blasen lassen.

תְּקַע *a.* 1. *ipf.* 2 *pl.* תִּתְקְעוּן Nu 10, 5 ins Horn stoßen; 2. schlagen. *Itpe. ipf.* יִתְּקַע Am 3, 6 Soc 59 geblasen werden.

תָּקַף *h.* sich bemächtigen.

תְּקֵף *a.* 1. *pf.* 3 *pl.* תְּקִיפוּ Gn 7, 19, *ipf.* יִתְקַף Gn 44, 18 stark werden; 2. *imp. sg.* תְּקַף Dt 12, 23 stark sein; 3. *pf.* תְּקֵיף Gn 47, 20 schwer sein; 4. *pf.* תְּקֵיף Gn 4, 5 zornig

werden; 5. sauer werden. *Pa.* 1. *imp.* תַּקֵּיף Dt 1, 38 stark machen, stärken; 2. befestigen; 3. anstrengen; 4. festhalten. *Aph.* 1. *imp. sg.* אַתְקֵיף Ex 4, 4 ergreifen, festhalten; 2. fest anpacken; 3. stark machen; 4. hart machen. *Itpa.* 1. *pf.* אִתַּקַּף Gn 48, 2 sich stark machen, sich anstrengen; 2. *pf.* אִתַּקַּף Ex 7, 13 hart werden.

תְּקְפָּא (Nu 24, 8) *a. m.* 1. *ind.* תְּקוֹף Nu 24, 9 Macht, Stärke, Heftigkeit; 2. *pl. c.* תְּקְפֵי Dt 32, 13 fester Ort.

תִּקְרֻבְתָּא, תְּקְרֻבְתָּא (Gn 32, 20) *a. f., ind.* תְּקְרֻבָא Jer 51, 59 Geschenk.

תִּקְרָה *h. f.* 1. Gebälk; 2. Balken.

תַּקְרוֹבֶת *h. f.* Geschenk.

תקרקים? (Siphre Dt 234) ein Kleidungsstück.

תַּקְשִׁיט s. תַּכְשִׁיט.

תְּרָא s. תּוֹרָא.

תרא I *a. Aph.* verwarnen.

תְּרָא II *a.* einweichen, wässern. *Itpe.* eingeweicht werden.

תַּרְבָּא (Lv 3, 16) *a. m., c.* תְּרַב Lv 4, 8 Fett.

תרבוכות (EchR 1, 2 Ar.) l. תַּרְבּוּסוֹת, s. תּוֹרִיבוֹס.

תַּרְבּוּ. בֵּי ת' Ortsname.

תַּרְבּוּת *h. f.* 1. Zucht; 2. Zähmung; 3. Art.

תַּרְבּוּתָא *a. f.* dass.

תְּרְבְּיָנָא (Nu 11, 12) *a. m.* Erzieher.

תְּרְבְּיָנְתָּא *a. f., c. s.* תְּרְבְּיָנְתֵיהּ (Ru 4, 16, MS תְּרְבְּיָנוּתֵיהּ) Erzieherin.

תַּרְבִּיצָא *a. m.* 1. Hof; 2. Akademie.

תַּרְבִּיצָאָה *a. m.* eine Art von Gelehrtenschülern.

תרבוס (Kel XXIV 5) l. תַּרְבּוּס.

תַּרְבִּית *h. f.* Zins (Differenzgeschäft).

תּוֹרִיבוֹס *gr. m.* (θόρυβος) Lärm.

תַּרְבֵּץ *h. m.* 1. Hof; 2. ת הַוֶּשֶׁט oberer Teil des Schlundes.

תַּרְבֵּץ *a.* den Hof in Ordnung bringen.

תַּרְבְּקָנָה Ortsname.

תרובתור (כְּרוּב טוּר?) *h. m.* eine Kohlart.

תרג *h. Hi.* 1. zitronenfarbig machen; 2. mit Zitronen füttern.

תַּרְגּוּם *h. m.* Übersetzung, insbes. die aram. Übersetzung bibl. Bücher.

תַּרְגּוּמָא *a. m.* dass.

תִּרְגֵּם *h.* übersetzen, bes. im Gottesdienst. *Pass.* übersetzt werden.

תַּרְגֵּם *a.* 1. *pt. pl.* מְתַרְגְּמִין Est II 3, 8 dass.; 2. erklären.

תְּרְגֵימָא s. טְרָגֵימָא.

תְּרְגְּמִינָא s. תְּרְגְּמָנָא.

תְּרְגְּמָן *h. m.* Übersetzer, Dolmetscher.

תְּרְגְּמָנָא *a. m.* 1. Est II 7, 5 dass.; 2. Übersetzung.

תְּרְגְּסָא *x. m., pl.* תְּרְגְּסִין 1 K 5, 23 Floß.

תַּרְדָּא *a. m.* Verrückter (s. תַּרְדִין?).

תַּרְדָּה männl. Personenname (vgl. *Tiridates*).

תרדיון l. תְּדְרְיוֹן *gr.* männl. Personenname (Θεοδωρίων).

תְּרָדִין *h. m. pl.* Mangold (*Beta vulgaris*).

תַּרְדִין *a. m. pl.* dass.

תַּרְדֵּמָה *h. f.* tiefer Schlaf.

תרה *h. Hi.* warnen.

תְּרוּנָא (תְּרֻגָּא) *pers. m.* Zitronatzitrone (*Citrus medica cedra*). S. אֶתְרוֹג.

תַּרְוָד *h. m.* Löffel.

תְּרוּט s. טָרוּט.

תַּרְוֵי s. תְּרֵי.

תְּרוּמָה *h. f.* 1. Entfernung; 2. Priesterabgabe (vom Getreide); 3. *pl.* תְּרוּמוֹת Name eines Mischnatraktats.

תְּרוּעָה *h. f.* 1. Lärmblasen (mit dem Horn); 2. als technischer Ausdruck Tremolo.

תְּרוֹעָיָא *a. m.* Durchbrecher.

תרז *h. Hi.* Ausleerung haben. *Ni.* entsetzt sein.

תְּרְזָא *a. m., ind.* תְּרַז Jes 44, 14 (MS תּוֹרֶז) eine Baumart.

תרח *a.* 1. *Itpa.* אִתְּאָרַח (= אִתְאַחַר) warten; 2. *pt.* מתריח jBabM 10[d], l. mit Ausg. Ven. מְסָרִית, s. מְסַר.

תִּרְחָא männl. Personenname.

תְּרִיטָא *gr. f.* (τρίτη) Drittel (ein Gewicht).

תרטאת l. טְאַטְרִיּוֹת, s. תְּאַטְרוֹן.

תרטימר s. טַרְטֵימַר.

תְּרֵי *a. m., f.* תַּרְתֵּי zwei. S. תְּרֵין.

תְּרַיָּא *a. m.* 1. die zwei; 2. der zweite Wochentag.

תריד (j.Kil. 32[a]) l. תְּרַד?

תְּרִיכוּתָא *a. f.* Vertreibung.

תְּרֵין (Ex 26, 38) *a. m., f.* תַּרְתֵּין Gn 32, 22 zwei. עַל חַד תְּרֵין Ex 22, 3 doppelt. *c. s.* תַּרְוֵיהוֹן Gn 2, 35, *f.* תַּרְתֵּיהֵין Ez 23, 13 (Ven. 1517 תַּרְתְּהֶן). תְּרֵי עֲסַר Ex 15, 27, *f.* תַּרְתָּא עֲסְרֵי Gn 5, 8 zwölf.

תְּרֵיסְקֵי *x.* ein medisches Fest.

תְּרֵיסַר *a. m., f.* תְּרֵיסְרֵי zwölf.

תְּרֵיסְרָאָה *a. m.* zwölfter.

תְּרִיעֲתָא s. תְּרָעֲתָא.

תְּרִיצָא *a. m., pl.* תְּרִיצִין Ex 23, 8 grade, redlich.

תְּרִיצָאִית *a.* grade.

תְּרִיצוּת *a.* dass.

תְּרִיצוּתָא *a. f., c.* תְּרִיצוּת 1 K 3, 6 Redlichkeit, Gerechtigkeit.

תְּרִיצְתָא *a. f.* dass.

תֵּירְיָקָא, תֵּירְיָקֵי *gr. f.* (θηριακή) ein Heilmittel.

תרך *a. Pa. pf.* תָּרֵיךְ Gn 3, 24 vertreiben; 2. *imp.* תָּרֵיךְ Nu 23, 7 vertilgen. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *pl.* אִתְּתָרַכוּ Ex 12, 39 vertrieben werden; 2. vertilgt werden.

תְּרָכוֹנָא (Dt 3, 13) Landesname.

תרכונתא s. טַרְכָּנוּתָא.

תְּרְכּוּס *lat. m.* (*tergus?*) Lederkasten.

תאריכום l. תּוֹרִיבוּס?

תְּרַם *h.* 1. die Priesterhebe entrichten; 2. entfernen.

תֵּירוֹמָא *gr. m.* (θύρωμα), *pl.* תֵּירוֹמֵי Ez 27, 6 Türgewände.

תרמוד l. תַּדְמוֹר.

תרמודאה l. תַּדְמוֹרָאָה.

תְּרְמָיוֹת *gr. f. pl.* (τούρμα) Reiterabteilung.

תַּרְמִיל, תְּרְמִיל *h. m.* Lederschlauch (als Ranzen dienend).

תַּרְמִילָא *a. m.* 1. *c. s.* תַּרְמִילֵיהּ 1 S 17, 40 (MS תְּרְמָלֵיהּ) dass.; 2. s. אַרְמִילוּס.

תְּרְמַל *h. m.* dass.

תְּרְמֵל *h.* Schoten bekommen.

תְּרְמוֹס *gr. m.* (θέρμος) Lupine (*Lupinus termis*).

תְּרְמוֹסָא *gr. m.* dass.

תְּרְמְסָר *gr. m.* (*thermasarius*) Bademeister.

תְּרְמְסָרָא *gr. m.* dass.

תרמצא l. טָרְמָנָא, s. טָרְמֶנְטָא.

תְּרְנָא *a. m., c. s.* תְּרְנְהוֹן Jes 33, 23 Mastbaum.

תְּרוּנְגָא *pers. m.* Zitronatzitrone (*Citrus medica cedra*).

תַּרְנְגוֹל *x. m.* Hahn.

תַּרְנְגוֹלָא, תְּרְנְגוֹלָא *x. m., c.* תְּרְנְגוֹל Est II 1, 3, *pl.* תְּרְנְגוֹלִין Est II 1, 3 dass. תַּרְנְגוֹל בָּרָא (Frankolin, I. Löw.).

תַּרְנְגוֹלֶת *x. f.* Henne.

תְּרְנְגוֹלְתָא *x. f.* dass.

תְּרוֹנוֹס *gr. m.* (θρόνος) Stuhl.

תְּרוּנְתֵּק *gr. m.* (τορνοθήκη?) chirurgisches Besteck.

תְּרִיס I *gr. m.* (θυρεός) Schild.

תְּרִיס II *gr. m.* (θυρίς) Schalter, Klappe (zum Verschluß des Kaufladens).

תרס *gr. Hi.* Schild erheben, streiten.

תרס *gr. Aph.* 1. streiten; 2. rüsten.

תְּרִיסָא I (1 S 17, 7) *gr. m.* (θυρεός) Schild.

תְּרִיסָא II *gr. m.* (θυρίς) Fenster.

תַּרְסִי s. טַרְסִי.

תְּרִיסִית, תְּרְסִית *gr. f.* ein schildförmiger Teil(?) der Sandale.

תרע *h. Hi.* Lärm blasen (in Tremolo).

תְּרַע *a.* 1. Ri 6, 30 (MS *Pa.* תָּרַע)

niederreißen; 2. verderben. *Pa.* 1. *pf.* 3 *pl.* תָּרַעוּ Gn 49, 6 niederreißen; 2. zerschlagen; 3. verderben. *Itpa.* 1. *pf.* 3 *sg. f.* אִתְּרַעַת Jer 39, 2 niedergerissen werden; 2. verderbt werden; 3. *ipf.* 3 *pl.* יִתַּרְעוּן (l. יִתְּרְעוּן) Lv 11, 34 B. zerschlagen werden.

תַּרְעָא I *a. m., ind.* תְּרַע Ex 22, 39 Tür, Tor.

תַּרְעָא II *a. m.* Marktpreis.

תָּרָעָא *a. m., pl. d.* תָּרָעַיָּא 2 K 24, 14 (MS תַּרָעַיָּא) Türhüter.

תַּרְעוֹמֶת *h. f.* Murren, Einrede.

תַּרְעִיתָא *a. f.* 1. Denken, Sinnen; 2. Ränke.

תֻּרְעֲמוּתָא *a. f., c. s.* תֻּרְעֲמוּתְהוֹן Nu 17, 25 (MS תֻּרְעֲמָתְהוֹן) Murren.

תֻּרְעֲמָנָא *a. m.* mürrisch.

תֻּרְעַמְתָּא *a. f., pl. c.* תֻּרְעֲמָת Ex 16, 12 dass.

תִּרְעֲתָא (1 K 11, 27) *a. f.* Riß, Einsturz.

תרף *h. Hi.* verderben.

תְּרַף *a. Aph.* schändlich handeln.

תֻּרְפָּא *a. m.* Scham.

תֻּרְפָּה *h. f.* 1. dass. בֵּית ת׳ weibl. Scham; 2. Verderben.

תַּרְפּוּת *h. f.* 1. Schande; 2. Bezeichnung des heidn. Jahrmarkts.

תַּרְפּוּתָא *a. f.* Verachtung.

תְּרַפְיָה *gr. f.* (θεραπεία) Heilung.

תְּרַפְיוֹן *gr. m.* dass.

תְּרַץ *a.* grade machen, grade richten. *Pa.* 1. sich aufrichten; 2. anordnen; 3. zurechtstellen.

תְּרִיצָא s. תְּרִיסָא.

תְּרָקָא s. תְּרָקֵי.

תְּרְקַב *gr. m.* (τρίς קַב) Maß von drei Kab.

תְּרַקְבָּא *gr. m.* dass.

תְּרָקֵי *gr.* Thracien (Θράκη).

תְּרַקְיָא s. טְרַקְיָא.

תֵּירָקִין *gr. m. pl.* (θώραξ) Harnische.

תּוּרְקִין (Spr 7, 6) *gr. m.* (θρίγκιον) Gitter(?).

תורקלינא s. טְרַקְלִינָא.

תַּרְקוּשׁ s. תַּרְכּוּס.

תרכא s. תַּרְדָּא.

תַּרְשִׁישׁ Ortsname.

תַּרְתֵּין s. תְּרֵין.

תַּרְתֵּיסְרֵי s. תְּרֵיסְרֵי.

תַּרְתֵּר *a.* werfen.

תֻּשְׁבַּחְתָּא *a. f.* 1. Ruhm; 2. Dt 31, 19 Lobgesang.

תִּשְׁוּב (2 K 1, 8) Ortsname.

תְּשׁוּבָה *h. f.* 1. Buße, Reue. עָשָׂה ת׳ bereuen; 2. Entgegnung.

תַּשְׁוִיתָא *a. f.* 1. Ez 43, 13 Estrich; 2. Teppich, Polster.

תְּשׁוּעַ *h. m.* Neuntel.

תְּשׁוּקָה *h. f.* Begierde.

תַּשׁוּת *h. f.* Schwäche, Schadhaftigkeit.

תַּשׁוּתָא *a. f., c.* תַּשׁוּת Thr 1, 6 dass.

תִּשְׁחוֹרֶת *h. f.* Frohndienstbehörde (Lokalregierung).

תַּשְׁיָה *h. f.* schwächlich.

תַּשְׁיוּתָא *a. f.* Schwäche.

תְּשִׁיעָאָה (Nu 7, 60) *a. m., f. d.* תְּשִׁיעִיתָא Lv 25, 22 neunter.

תַּשִּׁישׁ *h. m.* schwach.

תַּשִּׁישָׁא *a. m.* dass.

תַּשִּׁישׁוּת *h. f.* Schwäche.

תַּשְׁלוּם *h. m.* Ersatz.

תַּשְׁלוּמָא *a. m.* 1. Bezahlung; 2. Vergeltung.

תַּשְׁלוּמְתָּא (2 S 19, 3) *a. f.* Belohnung.

תֻּשְׁלַחְתָּא *a. f., c. s.* תֻּשְׁלַחְתֵּיהּ Ri 5, 15 (MS תֻּשְׁלְחָתֵיהּ) Sendung.

תֻּשְׁלְמִי *h. m.* eine Vogelart.

תֻּשְׁלַמְתָּא *a. f.* 1. *pl. c.* תֻּשְׁלְמָת Dt 32, 32 Vergeltung, Bestrafung; 2. Bezahlung.

תַּשְׁמִישׁ *h. m.* 1. Benützung; 2. (auch mit מִטָּה) Beiwohnung; 3. Gebrauchsgegenstand. כְּלֵי תַשְׁמִישׁ dass.

תַּשְׁמִישָׁא *a. m.* dass.

תַּשְׁמִישְׁתָּא *a. f.* dass.

תַּשְׁנִיק, תַּשְׁנוּק *h. m.* Erstickung.

תְּשַׁסְרָאָה *a. m.* neunzehnter.

תֵּשַׁע *h. m., f.* תִּשְׁעָה neun. *pl.* תִּשְׁעִין neunzig.

תְּשַׁע (Gn 11, 24) *a. m., f.* תִּשְׁעָה Nu 34, 31 dass. תְּשַׁע עֶסְרֵי Gn 11, 25 neunzehn. *pl.* תִּשְׁעִין Gn 5, 9 neunzig.

תִּשְׁרִי Name des siebenten Monats.

תָּשַׁשׁ *h.* schwach werden. *Hi.* schwach machen.

תְּשַׁשׁ *a.* dass. *Po.* schwächen. *Itpe.* 1. schwach werden; 2. erkranken.

תַּתָּא *a. m.* unten.

תתא (?) *a. Pa.* heruntersetzen. *Itpa.* erniedrigt werden.

תַּתָּאָה *a. m.* unterer. *pl. d.* תַּתָּאֵי die Scham.

תְּתוּבְתָא *a. f.* 1. Buße; 2. Widerlegung.

תְּתוּרָא *a. m.* Brücke.

תּוֹתַי männl. Personenname.

Ergänzungen und Berichtigungen.

1a אאפיקון l. אֶפִּיקִין.

2a L.: אַבּוּב *h. m.* 1. Rohr; 2. Flöte, Schalmei.

5b L.: אֶגֶּן, אַגָּן.

7a Füge hinzu: אדיוט (Mech. de R. Sim. 23) s. דְּיֵיטָא.

7b Unter אָרַק str.: 2. festhalten.

U. אִדְּרָא 1. füge hinzu: בֵּית אִדְּרֵי Gn 50, 10 Tennenplatz.

8a U. אַדְרִיאַם l.: das Mittelmeer.

U. אידרימירון l.: Quittenwasser.

10a U. אוּר l.: 4. Vorabend, Vornacht (eines Tages).

10b אוּרְיָן viell. *Pi.* v. אוּרְיְתָא, also zu lesen אוּרָיַן.

11a Für אוּרְתָא ff. l.: אוּרְתָא *a. f.* Abend, Nacht (nach einem Tage).

12b L.: אַחְדְּבוּי.

U. אֶחָד füge hinzu: אֶחָד בַּשַּׁבָּת Sonntag.

13b U. אחר füge hinzu: *pt. pl.* אָחֲרִין Jer 5, 8, l. nach Ausg. Ven. 1517 אָחֲדִין. *Pa.* 2. *pt. pl.* מְאַחֲרִין Nu 14, 33, Jes 5, 11.

15a U. אֵידָא l.: (Jes 50, 1 Or. 1474).

16a F. h.: אֵימָתַי שֶׁ dann, wann.

19b U. אִלֵּין füge hinzu: 2. gewisse, irgendwelche.

21b F. h.: מִן לְאַלְתַּר, מֵאַלְתַּר.

25b F. h.: אַנְטִיפַּטְרוֹס *gr.* männl. Personenname (Ἀντίπατρος).

26b L.: אֶנַּן.

U. אוּנְסָא l.: (Jes 5, 8).

27a F. h.: אנפרריטין l. אִיפְּרֵיטִין *gr. m.* (ὑπηρέτης) Diener.

27b L.: אַנְתָּא (= syr. חנתא) *a. m.* verdorbenes Öl.

31b L.: איסקונדרא 1. Spielmarke; 2. l. אִסְקְרִינָרָא *gr. m.* (σκρινάριος) Archivar.

L.: אסקרא, l. אִסְקְרָא.

41b F. h.: ארכסא (bMen 43[a]) l. אַרְסָנָא, s. עַרְסָן.

43b L.: אֲשׁוּחָא *a. m.* cilicische Tanne (*Abies cilicica*, arab. *schūḥ*).

44a F. h. bei אֲשֵׁירְתָא: *pl. c. s.* אֲשֵׁירֵיהוֹן Dt 7, 5.

47a L.: בָּבוּאָה *h. f.* 1. Spiegelbild; 2. Umriß.

47b L.: בַּגְרוּת *h. f.* Mannbarkeit des Mädchens.

48a L.: בדד *a. Pa. ipf.* 2 *sg.* תְּבַדֵּיד Mi 6, 15 Cod. Reuchl., Mx תַּבְדֵּיר.

49b U. בַּהַרְתָּא l.: Lv 13, 23. 38.

U. בּוּבְיָא l.: Spiegelbild.

52a L. כַּטִּי für בַּטִּי.

57b U. בלקטיר 1. l. *gr. m.* (πρακτήρ) Büttel.

58b U. בְּנְיָא l.: ein Vogel. S. כַּנְיָא.

60a U. בְּעָא *Itpe.* l.: 4. begehren.

64a L.: ברדלה l. בַּר דְּלָיָה.

L.: ברדליה l. בַּר דְּלָיָה.

64b L.: ברוילה l. בַּר דְּלָיָה.

66b U. בַּרְקַי l.: 1. Morgengrauen.

78b U. גְּלְגֵּל *Pass.* füge hinzu: 8. gerinnen.

79b L.: גְּלוּשָׁא.

80b U. גְּלוֹסְקָא l.: κολλίσκιον.
82a U. גמר II l.: *Ho. pt.*
83a U. גַּנְדַּר l.: יְגַנְדְּרוּן als *ipf. Peal.*
86b U. גַּרְדּוּמָא II füge hinzu: γωρδούμιον.
87a U. גְּרִיזְמְתָא l.: γαργάλισμα.
92a L.: דּוּהֲנִיתָא.
94b U. דְּחִילוּתָא l.: l. m. Or. 2211 רְחֵילָן, s. רְחֵילָא.
95a U. דִּי II füge hinzu: Jes 13, 1; 36, 3.
U. דִּי l. כַּנְּדוֹן.
96a U. דְּיוֹקְנָא l. εἰκών.
99b L.: דַּלְמָטִיקוֹן.
L.: דלפקי.
101b U. דְּנָא füge hinzu: (Jer 12,5 W).
104a F. h.: דִּיקַשְׁטָא *gr. m.* (δικαστής) Richter.
105a F. h.: דּוֹרֵי männl. Personenname (Δῶρος).
105b U. דְּרַם statt: mit den Klauen ergreifen, l.: würgen.
108b U. הֲדָרֵי l.: Est II 1, 1. 7 (MS לַהֲדָדֵי).
U. הֲדֵי l. füge hinzu: bei.
110a U. הַהוּא füge hinzu: 3. irgendein.
110b U. הֲוָה l.: s. הֲוָא, הֲיָה.
U. הֲוָלַד füge hinzu: l. חַוְלָן Gau Südarabiens.
112b U. הך füge hinzu: kein *pf.*
113a U. הָכֵי füge hinzu: לְהָכֵי dazu.
114a U. הֲלְכָא str.: Jud 18, 3.
117a L.: הַפְּטִיקוֹס, הַפְּמַקִי.
119a F. h.: הֲרֵי (Jes 7, 24 Ausg. Warschau; Ausg. Ven. 1517. 1525 אֲרֵי) *a.* siehe.
124b U. זו l.: dieses ist dasselbe wie jenes.
U. זוג *Hitp.* 1. füge hinzu: sich begatten.
126a F. h.: זַוָּא männl. Personenname.
127b U. זיף *a.* l.: Jer 8, 5.
128a U. זְכָא l.: זְכָא (l. זַכָּא, s. זַכָּאָה).

136b U. חֲבַשׁ l.: S. חַבּוּשׁ.
138a U. חֶדֶק l.: ein stachliges Kraut.
139a U. חִוְיָא statt Ex 7, 5 l.: Gn 49, 17. St. Dt 32, 32 l.: Dt 32, 33.
143a חֲטָאָה str.: *pl.* Lies vor חֲטָאֵיהוֹן: *pl. c. s.*
144a U. חִידָה l.: l. חוֹדָא *pers. m.* Helm.
150a U. חֲלָק 1. füge hinzu:? s. חִלְקָא.
151a U. חֲמוּדְתָא füge hinzu: Pr. חֲמוּדָא (v. חֲמֶדְתָא), *pl. d.* חֲמוּדַיָּא DtJI 5, 21.
151b U. חֲמִישִׁי l.: 1. dass.; 2. Donnerstag.
154a U. חֲנַן l.: חָנִינוּן (so MS).
157b U. חָצָב füge hinzu: 5. Kraut mit tiefgehenden Wurzeln (Urginea maritima „Meerzwiebel“).
U. חֲצוּבָא l.: 2. Urginea maritima „Meerzwiebel.“
158a L.: חֲצוֹת.
160a U. חֲרֵי l.: (חוֹרֵי)
161b U. חֲרָפָא füge hinzu: 2. *f.* frühträchtig.
162a U. חֵרָרָה l.: 2. unterste Lage eines Garbenhaufens.
164b U. חֲתַם füge hinzu: *pt. pass. pl.* מְחַתְּמִין Ez 27, 24 Slb.
170a U. טְלוֹפְחָא l.: 2. Schraubenmutter der Ölpresse.
175a L.: טַרְבֶּנֶת.
U. טַרְוַיָּא l.: טרוויא. נְחַל ט׳ (DtJI 2, 14), l. נְחַל עֲרְוַוְיָא = נְחַל עֲרַבַיָּא Pappelweidenbach.
179a U. יַבְחוּשׁ l.: Mückenlarve (rotes Würmchen im Wasser).
180a U. יַד l.: עַל יַד עַל יָד.
U. יְדָא füge hinzu; מִיְדֵי דְ weil.
186a U. יְפַע l.: *Aph.* הוֹפַע Ez 7, 9 Slb.
189a Füge hinzu: יְשִׁימוֹן (Nu 21, 20) Ortsname.
194a oben str.: Maulesel.
195a U. כּוּפַח füge hinzu: (כְּפַח?)
195b L.: כַּוַּרְתָּא.
197b U. כָּכָא l.: Zahn des Schlüssels.
200b U. כְּמְסָאוֹת l.: niedrige Garbenhaufen.

U. כָּמַר I und כְּמַר I l.: mürbe machen.

201a U. כַּמְרִיתָא l.: (warm gemachte).

204b U. כְּעַן l.: Gn 13, 8.

208a F. h.: כֶּרְכְּדָא *gr. m.* dass.

212a U. לְ füge hinzu: nach.

212b U. לְבָּא l.: 1 K 8, 39.

213a U. לְבוּשׁ füge hinzu: 2. Spelze des Weizenkorns.

214a U. לְגְנָא l. statt λινέα: λέγνον, statt Furche: Saatstreifen.

F. h.: לְגְנָה *gr. f.* dass.

L.: לוּדְנָא f. לוֹדָנָא, λήδανον für λάδανον.

214b F. h.: לוּגֶם s. לְגְמָא.

215a U. לְוָטְתָא füge hinzu: *c.* לְוָטַת Ri 9, 57 Pr.

215b U. לוּל l.: Hühnerluke.

216a U. לְחִי l.: 3. die Seitenteile am Gebiß des Pferdes; 6. die Streichbretter am Pflug.

217b F. h.: לָכֵין (Gn 4, 15) *a.* deshalb.

221a U. מָא füge hinzu: כַּמָּא Gn 47, 8 wieviel?

225a F. h.: בְּנֵי הַמְּדִינָה Einwohner.

226a Für מְהוּלְתָא II l.: מַהוּלְתָא (v. נהל).

226b U. מְהֻלְּתָא l.: Ez 16, 6, MS מְהוּלְתָא.

227a U. מוּזְנַיָא l.: מוּזְנַיָא (wohl sg., l. מוּזְנְיָא).

229a F. h.: מוּתַנְתָּא (Lv 26, 16 JI) *a. f.* Hüfte (= מְתַנְתָּא).

U. מְזַבְנָנָא füge hinzu: Ez 7, 12 Slb מְזַבְנַנָא.

F. h.: מַזְהֲרָנָא (Ez 33, 6, MS Slb מַזְהֲרַנָא) *a. m.* Mahner.

229b U. מַזְחִילָה l.: überhängender Sims (zur Ableitung des Dachwassers von der Hauswand).

230b L.: מְחוּכָא.

232a U. מַחְתַּנָא l.: Pr. מַחֲתַנָא.

232b F. h.: מָטוֹ *h. m.* Verzeihung. בִּקֵּשׁ מָטוֹ abbitten.

233a U. מְטַלְּתָא füge hinzu: Jes 1, 7 Jm.

234b U. מִיץ l.: Gestoßenes.

235a U. מֵישַׁר 2. füge hinzu: S. מְשַׁר.

U. מֵישָׁרָא füge hinzu: S. מְשָׁרָא.

U. מִית füge hinzu: *Po. pt. pl. f.* מְמַתְתָן Ez 13, 15 Slb tötend.

237a U. מֵילָה füge hinzu: Viell. מִלָּה, *pl.* מִלִּין Galläpfeleiche (*Quercus lusitanica*). מֵי מִלִּין Galläpfelwasser, Tinte.

238b L.: מְלָנֵי.

239a U. מַלְקוּט str. die Klammern.

U. מִלְּתָא str.: Nu 23, 19.

241a U. מַנְיָא l.: מְנָן (l. מְנַן).

243a U. מַסֵּיקִיתָא füge hinzu: S. מַסּוּקִיתָא.

244b U. מִסַּת l.: כְּמִסַּת Lv 12, 8 genug für.

U. מְעָא l.: מְעַיִן Jes 48, 8.

245b L.: מַעֲיְנָא.

246a L.: מַעְמְקָא.

247a U. מַפַּחְתָא füge hinzu: *pl.* מַפְּחָן Lv 26, 16.

248b U. מְצִיעוּתָא füge hinzu: בִּמְצִיעוּת Gn 1, 6.

249a U. מַצְפְּיָא füge hinzu: מִצְפְּיָא Ri 11, 29 Pr.

251b Zu מַרְבּוֹעִיתֵיהּ füge hinzu: Am 3, 4.

253a U. מַרְזֵב füge hinzu: Wasserspeier.

254a U. מְרִירְתָא füge hinzu: 3. Bitterkraut.

256b U. מְשַׁחֲבִיב füge hinzu: S. שַׁחְבֵּיב.

U. מִשְׁחָה l.: 1. Salbung; 2. הַר הַמִּשְׁחָה der Ölberg.

F. h.: מָשְׁחָה *h. f.* Salbung.

258a Str. מִשְׁקְדָא.

F. h.: מְשַׁקְרָא *a. m.* Muschelschale.

F. מֵשַׁר ff. l.: מָשָׁר *h. m.* Beet.

F. מֵשָׁרָא l.: מְשָׁרָא *a. m.* dass.

259b F. h.: מְתַנְתָּא s. מוּתַנְתָּא.

260a U. מַתְקְלָא füge hinzu: *c.* מַתְקַל (l. מַתְקַל) Ri 8, 26 Pr.

262a U. נָגְהָא l.: נָגְהֵי Vornacht eines Tages.
262b F. h.: נְגִיסָה *h. f.* Speise.
265a U. נְהַר l.: מַנְהֲרִין (*Pael* zweifelhaft).
U. נַהְרָא füge hinzu: נַהֲרָוָתָא Nah 1, 4 Or 2211.
265a F. h.: נוֹדְיָן *h. m.* Olivenart.
266a F. h.: נְוְתָּאָה *x. m.* Bewohner des ägypt. Bezirkes Neut.
267b U. נחש I l.: Lv 19, 26.
269b F. נְיוֹטָאָה ff. l.: ניותאה l. נְוְתָּאָה.
271a L. נַמִּי füge hinzu: (2 K 4, 1 Jerus. Dr.) = אֲנַן אַף אָמֵי.
277b U. נִקִּים füge hinzu: (Νικίας).
281a F. h.: סבּ s. סְבִין.
281b U. סִבְכָּא füge hinzu: יַמָּה שֶׁלַּסֶבְכֵי (סִבְכֵי) See des Dickichts (Name des Chēṭ-Sees).
Str.: סְבְכֵי ff.
282a L. סוּבַלְתָּא, שְׁבַלְתָּא.
284a U. סַדְנָא füge hinzu: ס׳ דְאַרְעָא Erdscheibe.
285a U. סוּגַר füge hinzu: (Maulkorb?).
289a U. סִיר l.: Köpfchen, Knäulchen.
U. סִיסִין l.: מֵי סִיסִין.
289b U. סַיִף l.: *h. f.*
U. סֵיפָא II l.: 2. Schlußsatz.
U. סֵירוּג füge hinzu: 3. Abkürzung eines Bibeltextes durch Mitteilung des ersten Wortes und nur je eines Buchstabens der übrigen Wörter.
F. h.: סֵירוֹן *h. m.* Unrat.
293b L. סָמְכוּ. F. h.: S. סִבְכָּא.
U. סִמְלוֹן (סְמָלוֹן?) l.: Jochhaken.
294a U. סִימָן füge hinzu: 8. Zusammenfassung einzelner Buchstaben mehrerer Wörter zu einem Merkwort.
F. סמניירא l. סמנייריו.
296b U. סוּעֲרָא l.: MS סְעוּרָא.
F. h.: סֵעִיר (Gn 36, 30). Name eines Landes.

299a U. סַקָּא l.: 1. *ind.* סָק(?) Lv 11, 32; 2. *c. s.* סַקֵּיהּ Gn 42, 35 Sack.
302a Str.: סֵירוֹן ff.
304a L.: עבופא l. עֲנוּפָא.
L.: עבופיא l. עֲנוּפְיָא.
305a U. עִבְרָא l.: Nu 34, 15.
308a F. h.: עוּמַרְתָּא *a. f.* Wohnung.
311a U. עֵילָא füge hinzu: לְעֵילָא Dt 28, 13 oben.
U. עֵילָא, עֵילָא füge hinzu: *pl.* עֵלִין Jud 10, 4 Pr.
312b U. עכליה l. פִּבְלֵיהּ.
313b F. h.: עִלָּא s. עֵילָא, עֵילָא.
F. h.: עֲלִיבָא *a. m.* unglücklich.
314a L.: עֲלִיָּה.
L.: עֲלֵימָא, עֲלֵימוּתָא, עֲלֵימְתָא.
315b U. עֲמִיר l.: als Trockenfutter verwandtes Futterkraut, in Bündel gebunden.
316a U. עֲמַם l.: *Itpā. ipf.* 3 *pl.* יִתְעַמְמוּן.
317b St. ענוף ff. l.: עֲנוּפָא *a. m., ind.* עֲבוֹף (l. עֲנוֹף) Dt 12, 2 dichtbelaubt. עֲנוּפְיָא *a. m.* dass.
U. עַנְיָא l.: *pl. d.* עַנְיֵי Lv 19, 10.
318a F. h.: עֲסוּרָא *a. m., ind.* עֲסוּר 2 K 4, 7 (Jerus. Dr.) Zehnter.
321a F. h. עֲקוֹן s. אֲקוֹן.
U. עֲקַר füge hinzu: 4. aufbrechen (v. d. Mahlzeit).
321b U. עֲקָרַב l.: 4. der in den Mund gelegte Teil der Kandare.
322b U. עַרְבְּלָא l.: *cribellum.*
323a F. h.: עֲרָוְתָּא s. עֲרַבְתָּא.
U. עֲרַן 2. l.: (vielleicht Seitenhölzer zur Festigung der Verbindungen am Pfluge).
324b U. עַרְפִילָא l.: 2. feuchter Nebel.
326a F. h.: עֲתוּקָא *a. m., ind.* עֲתוּק Lv 26, 10 Sab. (Jerus. Dr. עֲתִיק und עֲתוּק) alt.
328a Str.: פָּגָר l.: פגר (TosBabM IV 7) l. פְּרוּמְבְיָא.

329a F. h.: קל פ׳ .פונין (Hi 4, 16) l. קַלְפּוּנִין s. קְלִיפוּנָא.

331a U. פַּחְתָּא l. פַּחְתִּין.

333a U. פִּיס l.: vgl. ἔπεισα v. πείθω.

334b U. פְּלוּגָא füge hinzu: (פַּלְגָּא).

335b U. פַּלְטוֹרָא l.: פַּלְטוֹרִין Ez 23, 40.

339a Zu פְּנִיקְטִין füge hinzu: (φοινικίδες) Purpurgewänder (?).

Zu פִּסָּא I füge hinzu: 4. *pl. ind.* פַּסֵּי Gn 37, 3 gemustert, vgl. JI II מצוייר.

345b פְּרֵיגוֹרִי l.: Παρηγόριος.

349b U. פַּרְמַשְׁתֵּק l.: männliches Glied (in Erektion).

351b L.: פרסוף l. פרפוס, s. פְּרוֹפְּסִיטוֹס.

352a U. פַּרְפִּיסָא l.: Blumentopf (?).

Zu פְּרוֹפְּסִיטוֹס füge hinzu: Profoß.

353a Zu פַּרְקֵד f. h.: vgl. πρωκτόν.

355a Zu פָּשַׁר *Pi.* f. h.: schmelzen.

355b Zu פַּת füge hinzu: 3. פת חלה (jDem 22ᶜ) l. פַּתְחָלָה *h. f.* eine Hülsenfrucht.

356a F. h.: פְּתוּכֵי (Gn 18, 6 JI) *a. m. pl.* Mischung (?).

357b F. h.: פִּתְקוּנָא *gr. m.* (πιττάκιον) Tafel.

358b U. צֶבֶת II und צִבְתָּא II l. *m.* für *f.*

359b U. צְהִי *Aph.* füge hinzu: *c. s.* אַצְהֵינוּן Jes 48, 21.

362a U. צֵיד l.: לְצַיד Ex 19, 15 (sic MS), לְצֵיד Ez 2, 9.

365a U. צְמַם füge hinzu: (oder eng zusammengeschlossenen).

365b U. צִנּוֹרִיתָא l.: dass., str.: Gabel.

366a U. צָעַק füge hinzu: (bei Hunden) heulen.

368a U. צָרְכָא l. צוּרְכָיו.

371b U. קַדְמוּתָא l. füge hinzu: Gn 38, 28.

372a U. קוֹבְעָא l. קוֹבְעִין.

373a U. קוּם *a.* füge hinzu: 5. gerinnen.

376b F. h.: קִיטוֹרָא *a. m., ind.* קִיטוֹר Est II 1, 3 Rauch (?).

378b U. קְלָיָא III füge hinzu: *pl.* קְלָן Nu 21, 6 (MS קְלַן).

379a U. קְלַל füge hinzu: *Itpo.* wenig werden.

383a U. קְנָה füge hinzu: *pt.* קוֹנֶה (von Gott) Schöpfer.

384a L. u. קַנְקַן: Krug, Gerät.

384b U. קוּסְטֵינָר füge hinzu: (קְוֶסְטֵינָר).

U. קוּסְטוֹר füge hinzu: (קְוֶסְטוֹר).

386a U. קְפַח l.: 2. entfernen; 3. berauben, unterdrücken.

U. קְפַח l.: berauben, str.: verwunden.

388a U. קְצָרָא füge hinzu: קַצְּרָא.

F. קַצְרִין l.: קַצְּרִין Ortsname (κάστριον).

F. h.: קַצְרָן *gr. m.* (κάστρον) Burg.

U. קַקְבָּטוֹן l.: im Tiegel bereitetes Brot.

390a F. קוּרְטוֹרָא ff. l.: קוּרְטוֹרָא *gr. m.* (κουρατώριος) der öffentliche Fiscus.

U. קְרִיבָא füge hinzu: מְקָרִיב Dt 32, 17 Jerus. Dr. neuerdings.

393a F. h.: קֶרֶת *h. f.* Stadt.

394b F. h.: *c.* קֶשֶׁת 2 S 22, 35 Mx.

396a F. h.: רְבוּכָה *h. f.* Kuchen aus in heißem Wasser eingerührtem Teige. S. רְבִיכָה.

396b Zu רְבִיעַי f. h.: 2. Mittwoch.

398a Zu רְגַל füge hinzu: *Ni.* gewöhnt sein.

Zu רְגַם füge hinzu: *Itpe. ipf.* יִתְרְגִים Ex 19, 13 Jerus. Dr. gesteinigt werden.

398b Zu רגן *h.* füge hinzu: *Ni.*

399b L.: רַהֲטַיָּא.

400a U. רְוַח l. מְרַוְּחָן.

401b U. רַחְיָא füge hinzu: *ind.* רְחֵי Jud 9, 53 Pr.

403b F. h.: רְחֵילָא II *a. m., pl.* רְחֵילָן Jes 66, 20 Or 2211 Reitkamel.

F. ריפע ff. l.: ריפע l. דִּיפוֹ, s. יָפוֹ.

F. h.: רֵיק *h. m.* Dummkopf.

Zu רִכְבָּא füge hinzu: *c.* רְכַב Jud 9, 53 Pr.

404a U. רְכוּבָה l.: *pl.*
407b F. h.: רצע *a.* *Aph.* *ipf.* יַרְצַע Ex 21, 6 Jerus. Dr. durchbohren.
U. רַק füge hinzu: 3. s. רֵיק
F. h.: רקא s. רֵיקָא.
410b F. h.: שְׂלָיו *h. m.* Wachtel.
L.: שְׂכְוִיָּה.
412a U. שְׁאַל l.: Dt 18, 16.
415a U. שִׁבְּתָא l.: Name des Dämons einer Krankheit (vielleicht Genickstarre).

416a L.: שַׁרְפָּנָא für שִׁרְפָּנָא.
416b L.: 2. billig kaufen.
L.: שׁוּבַךְ.
Str.: שׁוּבְכָא.
417b U. שׁוּנִית l.: Klippe, hoher Strand.
418a U. שׁוּפָרָא l.: Ex 19, 19.
433a Zu שְׁפַף füge hinzu: Vgl. שׁוּף.
437b U. תבב l.: Pā.
442b U. תכן l.: (MS אַתְּיכוּנִנּוּן v. נתך).
448b U. תרדיון füge hinzu: (Θεοδωρίων?).

BENÜTZTE HANDSCHRIFTEN UND DRUCKE.

a) Handschriften.

1. Onkelostargum: Cod. Soc. 84 (16. Jahrh.?).
   Br. Mus. Orient 1467.
2. Jonathantargum zum Pentateuch: Br. Mus. Cod. 27031 (16. Jahrh.).
3. Prophetentargum, a) vordere Propheten:
   Br. Mus. Orient. 2210 (1469).
   Br. Mus. Orient. 1471 (17. Jahrh.).
   b) hintere Propheten:
   Br. Mus. Orient. 2211 (1475).
   Br. Mus. Orient. 1474 (17. Jahrh.).
   c) Haphtaren:
   Cod. Soc. 59 (17. Jahrh.?).
4. Megillothtargum: Br. Mus. Orient. 2375, die fünf Megilloth (15. Jahrh.?).
   Br. Mus. Orient. 2377, Klagelieder. Prediger, Ester (14. Jahrh.).
   Br. Mus. Orient. 1302, Ruth, Hoheslied, Prediger (14. Jahrh.).
   Br. Mus. Orient. 1476, Hoheslied, Klagelieder, Ester (16. Jahrh.).
5. Megillath Antiochos: Br. Mus. Orient. 2377 (s. o.).

b) Drucke.

1. Onkelostargum: Pentateuch, Sabbioneta 1557 (im Original), Jerusalem 190— (jemanitischer Druck).
2. Jonathantargum zum Pentateuch: Pentateuch, Venedig 1591.
3. Propheten- und Megillothtargume: Biblia Rabbinica I, Venedig 1517, II, Venedig 1525.
4. Mischna: Riva di Trento 1559, Cambridge 1883.
5. Tosephta: Sabbioneta 1554/55, Pasewalk 1881.
6. Talmud babli: Wien 1840—47 und Rabbinovicz, Variae Lectiones (1867—86). 20 Traktate in Ausg. Venedig I od. II. 2 Traktate Ausg. Konstantinopel. 1 Traktat Ausg. Pesaro.
7. Talmud jeruschalmi: Venedig 1524(?).
8. Midrasch: Mechilta, Konstantinopel 1515, Wien 1865, Wien 1870.
   Siphra, Venedig 1545, Wien 1862.
   Siphre, Venedig 1545, Wien 1864.
   Midrasch rabba, Konstantinopel 1512, Venedig 1545.
   Midrasch chamesch Megilloth, Pesaro 1519, Venedig 1545.
   Midrasch Tanchuma, Venedig 1545, Mantua 1563, Wilna 1885.
   Midrasch Tehillim, Konstantinopel 1512 (Saloniki 1515), Venedig 1546, Wilna 1891.
   Midrasch Schemuel, Konstantinopel 1517, Venedig 1546, Krakau 1893.
   Midrasch Mischle, Venedig 1546, Wilna 1893.
   Pesikta, Lyck 1868.
   Pesikta rabbati, Wien 1880.
   Tanna de-Bē Elijjahu, Venedig 1598.
   Pirke Rabbi Eliezer, Venedig 1544.
   Jalkut Schimoni, Saloniki 1526—21.
9. Aruch: Pesaro 1517.

ABKÜRZUNGEN.

1. Targum.

Onkelostargum — Schriftstelle ohne nähere Bezeichnung. B. Ausgabe Berliner.

Jonathantargum zum Pentateuch — JI, der Bezeichnung des Buches angehängt, z. B. GenJI 1, 3.

Fragmententargum zum Pentateuch — JII.

Prophetentargum und Hagiographentargume — Schriftstelle ohne nähere Bezeichnung.

MS (ohne nähere Bezeichnung) — die für ein Targum zunächst in Frage kommende Handschrift (s. S. V).

Gen	1. B. Mose.
Ex	2. B. Mose.
Lv, Lev	3. B. Mose.
Nu	4. B. Mose.
Dt	5. B. Mose.
Jos	Josua.
Jud, Jd	Richter.
S	Samuel.
K	Könige.
Jes	Jesaja.
Jer	Jeremia.
Ez	Ezechiel.
Ho	Hosea.
Jo	Joel.
Am	Amos.
Ob	Obadja.
Jon	Jona.
Mi	Micha.
Na	Nahum.
Hb	Habakkuk.
Ze	Zephanja.
Ha	Haggai.
Sa, Sac	Sacharja.
Ma	Maleachi.
Ps	Psalmen.
Prov	Sprüche.
Hi	Hiob.
Cant	Hoheslied.
Ru	Ruth.
Thr	Klagelieder.
Koh	Prediger.
Est I	Ester (erstes Targum).
Est II	Ester (zweites Targum).
Chr	Chronik.

2. Talmud.

Talmud babli — b der Bezeichnung des Traktates vorausgeschickt, z. B. bSabb. 14b.

Talmud jeruschalmi — j, z. B. jSabb 14b.

MaasSch	Maaser scheni.
MoK	Moed katon.
RhS	Rosch ha-Schana.
BK, BabK	Baba kamma.
BM, BabM	Baba mezia.
BB, BabB	Baba bathra.
AbZ	Aboda zara.

Mischnazitate sind durch das Fehlen von j und b vor den Namen der Traktate erkennbar. Den Tosephtazitaten ist Tos. vorangesetzt.

3. Midrasch.

BerR	Bereschith Rabba.
SchemR	Schemoth Rabba.
VajR	Vajjikra Rabba.
BemR	Bemidbar Rabba.
DebR	Debarim Rabba.
SchirR	Midr. Schir ha-Schirim.
RutR	Midr. Ruth.
EchR	Midr. Echa.
KohR	Midr. Koheleth.
EstR	Midr. Ester.
Pes	Pesikta de-Rab Kahana.
PesR	Pesikta Rabbati.
MidrTill	Midrasch Tehillim.
MidrSchem	Midrasch Schemuel.

a. aramäisch. *h.* hebräisch. *gr.* Fremdwort aus dem Griechischen. *c.* communis generis. *lat.* Fremdwort aus dem Lateinischen. *pers.* Fremdwort aus dem Persischen. *x.* Fremdwörter anderer Herkunft. *tr.* transskribiert (bloße Transskription eines fremdsprachlichen Wortes). Gramm. — meine Grammatik des jüdisch-palästinischen Aramäisch, 2. Auflage.

שבעת ימים	Joma 1, Para 3
שואל אדם	Schabbath 23
שום היתומין	Arachin 6
שור שנגח	Baba Kamma 4. 5
שיעור כלי חרם	Kelim 3
שלוח הקן	Chullin 12
שלש ארצות	Schebiith 6
שלש על שלש	Kelim 28
שלשה מינים	Nasir 6
שלשה עשר דברים	Teharoth 1
שלשה עשר שופרות	Schekalim 6
שלשה שאכלו	Berachoth 7
שלשה הריסין	Kelim 24
שלשים ושש	Kerithoth 1
שמאי אומר	Edujoth 1, Nidda 1
שמונה שרצים	Schabbat 14
שני דייני גזירות	Kethuboth 13
שני נזירים	Nasir 8
שני שעירי	Joma 6
שנים אוחזין	Baba Mezia 1
שנים טמאים	Ohaloth 1
שק שהוא מלא	Machschirin 3
שש מעלות	Mikwaoth 1
שתי הלחם	Menachoth 11
שתי מדות	Menachoth 9
שתי נשים	Challa 4

ת

ר"א אומר .s תולין

תינוקת	Nidda 10
תמיד נשחט	Pesachim 5
תנור שהוא	Ohaloth 5
תנור תחילתו	Kelim 5
תפלת השחר	Berachoth 4

Druck von M. Lehrberger & Co., Frankfurt a. Main

מי שטבל	Machschirin 5
מי שמת	Baba Bathra 9
מי שמתו	Berachoth 3
מי שקינא	Sota 6
מלבנות התבואה	Pea 3
מעות	Schekalim 7
מעין	Mikwaoth 5
מעשר בהמה	Bechoroth 9
מעשר שני	Maaser Scheni 1. 2
מפנין	Schabbat 18
מצות חליצה	Jebamoth 12
מציאת האשה	Kethuboth 6
מצרפין	Schekalim 2
מקום שהיה	Teharoth 6
מקום שנהגו	Pesachim 4
מראות נגעים	Negaim 1
מרובה	Baba Kamma 7
משה קבל	Aboth 1
משוח מלחמה	Sota 8
משילין פירות	Beza 5
משקה טבול יום	Tebul Jom 2
משקין	Moed Katan 1
נ	
נגמר הדין	Sanhedrin 6
נומי הסרין	Kelim 29
נושאין על האנוסה	Jebamoth 11
נטל ידו	Jadajim 2
נסר	Ohaloth 12
נערה המאורסה	Nedarim 10
נערה שנתפתתה	Kethuboth 4
ס	
סאה	Teruma 5
סגות	Ohaloth 15
סדר תעניות	Taanith 2. 3
סוכה	Sukka 1
סנדל	Kelim 26
ספק אכל	Kerithoth 4
ע	
עגלה ערופה	Sota 9
עד אימתי	Schebiith 1. 2
עד כמה	Bechoroth 4
עושין פסין	Erubin 2
על א"ו מומין	Bechoroth 6
עקביה	Aboth 3
ערבי פסחים	Pesachim 10
ערוגה	Kil'ajim 3
עשרה בתים	Negaim 13
עשרה יוחסין	Kidduschin 4
פ	
פירות חוץ לארץ	Challa 2
פרת חטאת	Para 4,
	Sebachim 14
פתחו של ההיכל	Middoth 4
צ	
צלוחית שהניחה	Para 11
צלוחית שנפל	Para 9
ק	
קדשי המזבח	Meïla 4
קדשי קדשים	Sebachim 6,
	Meïla 1
קונם יין	Nedarim 8
קן סתומה	Kinnim 2
קרחת הכרם	Kil'ajim 4
ר	
ראוהו אחיו	Tamid 2
ראוהו ב"ד	Rosch Haschana 3
ראשית הגז	Chullin 11
רבי אומר	Aboth 2
ר"א אומר	Para 1. 2,
	Nedarim 9,
	Schabbat 13. 19. 20
רבי חנינא	Edujoth 2
רבי יהושע	Sabim 4
רבי יוסי	Mikwaoth 3
רבי ישמעאל	Menachoth 10,
	Aboda Sara 4
רבן גמליאל	Jebamoth 5
ש	
שבועות שתים	Schebuoth 1. 3
שבועת הדיינין	Schebuoth 6
שבועת העדות	Schebuoth 4
שבועת הפקדון	Schebuoth 5
שביעית משתמטת	Schebiith 10

כיצד אשת אחיו Jebamoth 8
כיצד בוצרין Ohaloth 18
כיצד העדים Makkoth 1
כיצד הרגל Baba Kamma 2
כיצד מברכין Berachoth 6
כיצד ממהרין Negaim 14
כיצד מעברין Erubin 5
כיצד מערימין Temura 5
כיצד מפרישין Bikkurim 3
כיצד משתתפין Erubin 8
כיצד צולין Pesachim 7
כירה Schabbath 3
כל גגות Erubin 9
כל גט Gittin 3
כל האסורין Temura 6
כל הבגדים Negaim 11
כל הבשר Chullin 8
כל הבתים Negaim 12
כל הזבחים Sebachim 1. 2. 8
כל היד Nidda 2
כל הכלים Schabbath 17, Kelim 25
כל המטלטלין Ohaloth 16
כל המטמאים Edujoth 3 Ohaloth 3
כל המנחות Menachoth 1. 5
כל המעורב Mikwaoth 6
כל הנשבעין Schebuoth 7
כל העזרה Middoth 5
כל הפסולין Sebachim 3
כל הצלמים Aboda Sara 3
כל הראוי Para 10
כל הרוקין Schekalim 8
כל התדיר Sebachim 10
כל ידות האוכלין Tebul Jom 3
כל ידות הכלים Mikwaoth 10
כל ישראל Sanhedrin 10
כל כלי ב"ב Kelim 17
כל כלי עץ Kelim 16
כל כנויי נדרים Nedarim 1
כל כנויי נזירות Nasir 1
כל כתבי Schabbat 16
כל משקה Machschirin 1
כל סאה Kil'ajim 2
כל ספק Negaim 5
כל פסולי Bechoroth 5
כל קרבנות Menachoth 8
כל שהוא יד Ukzin 1
כל שעה Pesachim 2
כלאי הכרם Kilajim 8
כלי זכוכית Kelim 30
כלי עץ Kelim 2. 15
כלי מתכות Kelim 11. 14
כלל גדול Schebiith 7. 8, Maasroth 1, Schabbath 7
כסוי הדם Chullin 6
כרם רבעי Maaser Scheni 5
כרם שחרב Kilajim 5
כשם שהמים Sota 5

ל

לא יאמר Maaser Scheni 3
לא היו כופתין Tamid 4
לא יחפור Baba Bathra 2
לולב הגזול Sukka 3
לולב וערבה Sukka 4
לפני אידיהן Aboda Sara 1

מ

מאימתי כל אדם Pea 8
מאימתי מוציאין Schebiith 3
מאימתי מזכירין Taanith 1
מאימתי קורין Berachoth 1
מאכילין Dammaj 3
מבוי Erubin 1
מגדל Ohaloth 4
מגילה Megilla 1
מומין אלו Bechoroth 7
מחט Kelim 9
מי רביעית Jadajim 1
מי שאחזו Gittin 7
מי שאמר Nasir 3. 4
מי שהוציאוהו Erubin 4
מי שהחשיך Schabbath 24
מי שהיה טמא Pesachim 9
מי שהיה נשוי Kethuboth 10
מי שהפך Moed Katan 2

הרואה כתם	Nidda 8
הרואה מקום	Berachoth 9
הרואה ראיה	Sabim 1
הרוטב	Teharoth 3
הריני נזיר	Nasir 2
הרי עלי	Menachoth 13
השג יד	Arachin 4
השואל	Baba Mezia 8
השוחה	Machschirin 4
השוחט	Chullin 2, Sebachim 13
השוכר	Baba Mezia 6. 7. Aboda Sara 5
השולח	Gittin 4
השותפין	Baba Bathra 1, Nedarim 5
השתין	Negaim 9
השידה	Kelim 18
השלחן	Kelim 22
השליח	Meïla 6
השרץ	Teharoth 5
התודה	Menachoth 7
התורם	Terumoth 3
התייר	Kelim 8
התכלת	Menachoth 4
התנור	Kelim 8
התרומה	Orla 2, Bikkurim 2, Schekalim 4.

ו

ואלו דברים	Dammaj 2
ואלו הן הלוקין	Makkoth 3
ואלו הן הנשרפין	Sanhedrin 9
ואלו מגלחין	Moed Katan 3
ואלו מותרים	Nedarim 2
ואלו מפסיקין	Pea 2
ואלו נדרים	Nedarim 11
ולד חטאת	Temura 4, Meïla 3

ז

זה בורר s. דיני ממונות	
זיעת בתים	Machschirin 2
זיתים מאימתי	Teharoth 9
זיתים שכבשן	Ukzin 2

ח

חבית	Schabbat 22
חומר בקדש	Chagiga 3
חזקת הבתים	Baba Bathra 3
חטאת העוף	Sebachim 7, Meïla 2, Kinnim 1
חלון	Erubin 7
חלק s. כל ישראל	
חמש עשרה נשים	Jebamoth 1
חמשה דברים	Challa 1
חמשה לא יתרומו	Terumoth 1
חמשה שמלאו	Para 7
חרש שנשא	Jebamoth 14

ט

טבול יום	Sebachim 12
טבעת אדם	Kelim 12
טרף בקלפי	Joma 4

י

ידיעות הטומאה	Schebuoth 2
יום הכפורים	Joma 8
יום טוב שחל	Beza 2
יום טוב של ר"ה	Rosch Haschana 4
יוצא דופן	Nidda 5
יציאות השבת	Schabbath 1
יש בכור	Bechoroth 8
יש בערכין	Arachin 3
יש בקדשי מזבח	Temura 7
יש בקרבנות	Temura 2
יש בשער לבן	Negaim 4
יש מביאין	Ohaloth 8
יש מותרות	Jebamoth 9
יש מעלין	Mikwaoth 7
יש נוחלין	Baba Bathra 8
יש צריכין	Ukzin 3

כ

כהן גדול	Nasir 7, Sanhedrin 2
כהן משיח	Horajoth 3
כורת	Ohaloth 9

החמים	Kilajim 1
החלו עולים	Tamid 6
החליל	Sukka 5
החרס	Kelim 4
הטמא	Mikwaoth 2
הטומאה	Ohaloth 7
היה מביא	Sota 2
היה נוטל	Sota 3
היה עובר	Maasroth 2
היה קורא	Berachoth 2
היו בודקין	Sanhedrin 5
הישן	Sukka 2
הכדור	Kelim 23
הכוכש	Maasroth 4
הכונס	Baba Kamma 6
הכותב	Kethuboth 9
הכל חייבין	Chagiga 1
הכל מיטמאין בזיבה	Sabim 2
הכל מיטמאין בנגעים	Negaim 3
הכל ממירין	Temura 1
הכל מעריכין	Arachin 1
הכל שוחטין	Chullin 1
הכרים	Kelim 20
הלוקח בהמה	Bechoroth 3
הלוקח מן הנחתום	Dammaj 5
הלוקח עובר חמורו	Bechoroth 1
הלוקח עובר פרתו	Bechoroth 2
הלוקח פירות	Dammaj 4
המביא אשם	Kerithoth 6
המביא גט	Gittin 1, 2
המביא כדי יין	Beza 4
המביא כלי חרס	Para 5
המבריך את הגפן	Kil'ajim 7
המגרש	Gittin 9
המדיר	Kethuboth 7
המוכר	Baba Bathra 4. 5. 6.
	Arachin 9
המוליך פירות	Maaser Scheni 4
המוצא תפלין	Erubin 10
המוציא יין	Schabbath 8
המזבח	Sebachim 9,
	Middoth 3
המזמן	Dammaj 7
המכנים	Jadajim 3
המכנס	Tebul Jom 1
המנחות	Menachoth 12
המניח את הכד	Baba Kamma 3
המניח כלים	Mikwaoth 4
המעביר	Maasroth 3
המעלה	Machschirin 6
המפלת	Nidda 3
המפקיד	Baba Mezia 3
המפריש	Terumoth 4
המפרק	Kelim 19
המצניע	Schabbath 10
המקבל	Baba Mezia 9,
	Dammaj 6
המקריש	Arachin 8
המקדש	Para 6
המקנא	Sota 1
הנהנה	Meïla 5
הנוגע	Kelim 21,
	Sabim 5
הנודר	Nedarim 6. 7
הנוטע	Orla 1
הנועל	Teharoth 10
הנושא	Kethuboth 12
הנזקין	Gittin 5
ואלו הן s. הנשרפין	
הנתקים	Negaim 10
הסיף	Kelim 13
העוקר	Maasroth 5
העור והרוטב	Chullin 9
העושה מאור	Ohaloth 13
העושה שלשה	Kelim 6
העיר	Edujoth 7. 8
העכו"ם	Nasir 9
הערל	Jebamoth 8
הפאה	Pea 4
הפורח	Negaim 8
הפינם	Schebiith 9
הקדר	Teharoth 7
הקומץ	Menachoth 2. 3
הקורא למפרע	Megilla 2
הקורא עומד	Megilla 4
הקלים	Dammaj 1
הקלתות	Kelim 7
הר הבית	Middoth 2

ב

באחד באדר	Schekalim 2
בא לו	Joma 7
בא סימן	Nidda 6
בגד שצבעו	Orla 3
בהמה המקשה	Chullin 4
בהרת	Negaim 2
בו ביום	Jadajim 4
בזמן שכ"ג	Tamid 7
ביצה שנולדה	Beza 1
האומר s. בית כור	
בכל מערבין	Erubin 3
במה אשה	Schabbath 6
במה בהמה	Schabbath 5
במה טומנין	Schabbath 4
במה מדליקין	Schabbath 2
בנות כותים	Nidda 4
בנות שוח	Schebiith 5
בן זומא	Aboth 4
בני העיר	Megilla 3
בן סורר	Sanhedrin 8
בעשרה מאמרות	Aboth 5
בצל	Terumoth 10
בראשונה	Joma 2, Schebiith 4
בשלשה מקומות	Tamid 1
בשלשה פרקים	Schekalim 3, Taanith 4
ב"ש אומרים	Sebachim 4, Jebamoth 13, Nasir 5, Pea 7
בתולה נשאת	Kethuboth 1

ג

גדיש	Pea 5
גופה של בהרת	Negaim 6
גט פשוט	Baba Bathra 10
גיד הנשה	Chullin 7

ד

דיני ממונות	Sanhedrin 1, 3
דם הנדה	Nidda 7
דם חטאת	Sebachim 11
דם שחיטה	Kerithoth 5

ה

האוכל תרומה מזיד	Terumoth 7
האוכל תרומה שוגג	Terumoth 6
האומר התקבל	Gittin 6
האומר לחברו	Baba Bathra 7, Kidduschin 3
האומר משקלי	Arachin 5
ר"א אומר s. האורג	
האזוב	Para 12
האיש מקדש	Kidduschin 2
האשה בזמן שהיא	Pesachim 8
האשה נקנית	Kidduschin 1
האשה שהיא עושה	Nidda 9
האשה שהיתה אוכלת	Terumoth 8
האשה שהיתה כובשת	Teharoth 2
האשה שהלך בעלה	Jebamoth 10, 16
האשה שהלכה	Jebamoth 15
האשה שנפלו	Ketuboth 8
האשה שנתארמלה	Ketuboth 2
הבא על יבמתו	Jebamoth 6
הבגד מטמא	Kelim 27
הבונה	Schabbath 12
הבית והעליה	Baba Mezia 10
הבית שנסדק	Ohaloth 11
הגוזל ומאכיל	Baba Kamma 10
הגוזל עצים	Baba Kamma 9
הגוים אין להם	Nasir 9
הדר עם הנכרי	Erubin 6
הדר עם ע"ה	Teharoth 8
הוציאו לו	Joma 5
הורה כהן	Horajoth 2
הורו ב"ד	Horajoth 1
הזב והמהור	Sabim 3
הזהב	Baba Mezia 4
הזורע	Terumoth 9
הזורק גט	Gittin 8
הזורק טומאה	Teharoth 4
הזורק מרה"י	Schabbath 11
הזיז	Ohaloth 14
הזרוע	Chullin 10
החובל	Baba Kamma 8
החולץ	Jebamoth 4
החורש	Ohaloth 17

Verzeichnis der Anfänge der Mischna-Abschnitte.

Von Prof. Dr. J. KAHAN, Znaim.

Vorbemerkung.

Bei der Transskription habe ich den Weg der Einfachheit dem jetzt oft üblichen gekünstelten vorgezogen. So ist ז = s, nicht z, bei dem man nicht weiß, ob es deutsch oder französisch gemeint ist. — ח = כ = ch, wie es die Juden, auch Sephardim, aussprechen. ע = א, צ = z, ש = sch.

א

אבות הטומאה	Kelim 1
אדם וכלים	Ohaloth 6
אוכלין עראי	Challa 3
אוכל מעשר	Tebul Jom 4
אור לי״ד	Pesachim 1
אותו ואת בנו	Chullin 5
אחד דיני ממונות	Sanhedrin 4
איזהו מקומן	Sebachim 5
איזהו נשך	Baba Mezia 5
איזהו ערים	Kil'ajim 6
אין אסור	Kil'ajim 9
אין בין המודר	Nedarim 4
אין בערכין	Arachin 2
אין דורשין	Chagiga 2
אין מעמידין	Aboda Sara 2
אין מקדישין	Arachin 7
אין נותנין	Terumoth 11
אין עומדין להתפלל	Berachoth 5
אין צדין	Beza 3
אין תורמין	Terumoth 2
אלו בהרות	Negaim 7
אלו דברים	Berachoth 8,
	Edujoth 2,
	Pea 1, Pesachim 6
אלו הן הגולין	Makkoth 2
אלו (ואלו) הן הלוקין	Makkoth 3
אלו הן הממונין	Schekalim 5
אלו הן הנחנקין	Sanhedrin 11
אלו חוצצין	Mikwaoth 9
אלו טריפות	Chullin 3
אלו כלים	Kelim 10
אלו מטמאין	Ohaloth 2
אלו מנחות	Menachoth 6
אלו מציאות	Baba Mezia 2
אלו נאמרין	Sota 7
אלו נערות	Kethuboth 3
אלו עוברין	Pesachim 3
אלו קדשים	Temura 3
אלו קשרים	Schabbath 15
אלמנה לכ״ג	Jebamoth 7
אלמנה נזונת	Kethuboth 11
אם אינן מכירין	Rosch Haschana 2
אמרו לו	Kerithoth 3
אמר להם	Joma 3, Tamid 3, 5
אמר ר״ע	Schabbath 9
אנדרונינוס	Bikkurim 4
אף על פי	Kethuboth 5
ארבע מיתות	Sanhedrin 7
ארבעה אבות	Baba Kamma 1
ארבעה אחים	Jebamoth 3
ארבעה מחוסרי כפרה	Kerithoth 2
ארבעה נדרים	Nedarim 3
ארבעה ראשי שנים	Rosch Haschana 1
ארבעה שומרים	Schebuoth 8
ארובה	Ohaloth 10
ארוסה ושומרת יבם	Sota 4
ארץ ישראל	Mikwaoth 8

תשר״ת תקיעה שברים תרועה תקיעה.
תש״ש תמיד של שחר, תשובה שלימה, תקון שמירת שבת (ס׳).
תש״ת תרגום של תורה, תקיעה שברים תקיעה.
ת״ת תלמוד תורה, תלמיד תורה, תנא תונא, תקון תורה, תפארת (ק׳), תקון תשובה (ס׳).
תתבל״ת תלא תניא בלא תניא (בדלא תניא).
ת״ת ויהכ״מ תשובה תולה ויום הכפורים מכפר.
ת״ת בקמ״ש תלמוד תורה בקרית מאה שערים.
תתו״צ תשובה תפלה וצדקה.
תתו״ש תלמוד תורה ושאילת שלום (יעב״ץ).
תתכ״כ תלמוד תורה כנגד כולם.
תתעד״א תלמוד תורה עם דרך ארץ.
תתק״ל תכון תפלתי קטורת לפניך.
תתר״ך שו״ת אלף ועשרים שאלות ותשובוה (מהר״ם ראטענבורג).
תתש״ה תלי תלין של הלכות.
תתשכ״כ תלמוד תורה שקול כנגד כולם

תנ״ע תפלת נעילה.
תנצב״ה תהי נפשו צרורה בצרור החיים.
ת״ס תקון סופרים, תרגום סורי.
תס״ח תשובת סם חיים (ס׳).
ת״ע תפלת ערבית, תפלת עלינו, תמורת עולה, תורת עולה (ס׳), תפתה ערוך (ס׳), תרגום ע׳ (זקנים), תרי עשר, תני עלה, תקנת עיבור (תק״ע), ת׳ עלמין (ק׳).
תע״ב תבא עליו ברכה, תשובת עדות ביהוסף (ס׳).
תעב״י תעודה בישראל (ס׳) (תב״י).
תע״ד תפלת עוברי דרך.
תע״ח תעלומות חכמה (ת״ח).
תע״ל תפלת עלינו לשבח.
תע״ע תמה על עצמך.
תעש״ח תפלת ערבית של חול.
תעש״ש תפלת ערבית של שבת.
ת״פ ד׳ מאות פרסא.
תפדא״י ד׳ מאות פרסאות דארץ ישראל.
תפה״א ח״ש תשובת פרי הארץ חלק שני (ס׳) (תפה״א ח״ב).
תפה״ד (תה״ד).
תפה״ש תפלת השחר.
תפ״מ תשובת פני משה (ס׳).
תפ״ע (ת״ע).
תפעת״פ (דמפעדמ״פ) (ארבע מאות פרסא על ארבע מאות פרסא).
תפ״ש תפלת שחרית.
ת״צ תענית צבור, תאמי צביה (ס׳).
תצל״מ תורה צוה לנו משה.
ת״ק תפלה קצרה, תנועה קטנה, — (קלה) (ד׳), תלישא קטנה (ד׳), תנא קמא, תנאו קיים.
תקב״ל תשובת קול בן לוי (ס׳).
תקדר״א תקופת דרב אדא (תדר״א).
תקונפ״ל (תוגפ״ל).
תק״ט תקופת טבת.
תק״ל תנאי קודם למעשה.
תק״נ תקופת ניסן.
תק״ס תנא קמא סבר.
תק״ע תקון עיבור, תקנת עיבור.
תקר״א תקופת ר׳ אדא.
תק״ש תקוני שבת (ת״ש), תקיעת שופר, תיקון קריאת שמע.
תק״ת תקופת תשרי, — תמוז.

ת״ר תנו רבנן, תהום רבה (ק׳), תרגום רומי, תיפה רוחן (תי״ר), תועפות ראם (ס׳).
תר״א (תקר״א), תוכו רצוף אהבה (ס׳).
תרב״א תשובת ר׳ ברוך אנגיל (ס׳).
תר״ג תקנת רבנו גרשון.
תר״ג מ״ה תקנת רבנו גרשון מאור הגולה.
תר״ו תיפח רוחן ונשמתן.
תרו״ק תרומה וקדשים.
תר״י תלמידי רבנו יונה.
תרי״ג מ׳ תרי״ג מצות (גרת״י).
תר״ל תרתי לריעותא, — לגריעותא, תוספות ראשון לציון (ס׳).
תר״ת תקיעה תרועה תקיעה.
ת״ש תא שמע, תפלת שחרית (תפ״ש), תפלת שוא, תחום שבת (תח״ש), תקוני שבת (תק״ש), תכנת שבת (ת׳), תשובה שלימה (תש״ש), תקון שמרות, תענית שעות, תמורת שלמים, תוך שלשים (ת״ל), תבואת שור (תב״ש) (ס׳), תולעת שני (ס׳), תולדות שמשון (ס׳), תקון שובבים (ס׳), תקיעת שופר (תק״ש), תיקון שלמה (ס׳), תקופת שמואל.
תשבה״ע תמיד של בין הערבים.
תשב״י תשובת בית יהודה (ס׳).
תשב״כ תשובת בתי כהונה (ס׳), תורה שבכתב (תושב״כ).
תשבע״פ תורה שבעל פה (תושבע״פ).
תשב״ץ תשובת שמעון בר צמח (ס׳), תשובת שמשון בר צדוק, תשובות שאלות במשפטיך צדק (?).
תשב״ר תינוקות של בית רבן.
תשדו״ה תשלומי ד׳ וה׳ (ארבעה וחמשה).
תש״ה תשמיש המטה (ת״ה).
תשה״ד תשלום הדנש (ד׳).
תשהע״מ העל שכבת הטל על מלונו.
תש״ו תכלה שנה וקללותיה (וקלקלותיה).
תשוב״ה תענית שק ואפר בכיה הספד.
תש״י תפילין של יד, התשובת שב יעקב (ס׳).
תשיכ״ע תשועת י״י כהרף עין.
תש״ל תקוני שלמה לוריא.
תש״מ תקון שלש משמרות.
תשמ״ג תשובת מגן גבורים (ס׳) (תמ״ג).
תשמ״ש תשובת מגן שאול (ס׳).
תש״ע תנור של עכנאי, תפלת שמונה עשרה.
תש״ר תפילין של ראש.
תשר״ק (אותיות א״ב בסדר הפוך).

תחי' תחיה (ת').
תח"ל תקון חצות לילה.
תחצ"ל תענית חלום צריך למיסב (יעב"ץ).
תח"ש תחום שבת (תחו"ש).
תחשמע"כ תלמיד חכם שמחל על כבודו.
תט"ה תורת טעמי המקרא (ס').
ת"י תרגום יונתן, — ירושלמי, תלמוד ירושלמי, תחת יד, — ידי, תענית יחיד, תפארת ישראל (ס'), תפלת ישרים (ס'), תקוני ישנים, תפיסת יד, תומת ישרים (ס'), תוספת ישנים (תוס"י), תולדות יצחק (ס'), תפארת יעקב (ס'), תולדות ישו (ס').
תי' תחיה (תחי').
תי"א תפיסת יד אמת (ס'), תוספת יד אמת (?).
תיא"צ תענית יאהרצייט (תי"צ).
תיב"ח תוך י"ב חורש.
תיובת"א תשבי יבא ויגיד בפיו תירוץ אמת.
תי"ח תפלת שמונה עשרה.
תי"ל תשעה ירחי לידה, תיפוק ליה (ת"ל).
תי"צ תענית יאהרצייט (תיא"צ).
תיק"ו תשבי יתרץ קשיות ובעיות.
תי"ר תיפח רוחן.
תירו"ש תהי ראש, תהי רש.
תי"ש תריסר ירחי שתא.
תי"ת תומת ישרים תנחם. (וסב"י וסלף בונדים ישדם).
תי"ת מ"נ תורת י"י תמימה משיבת נפש.
ת"כ תורת כהנים, תקיעת כף, תניא כוותיה, תנאי כפול, תוספות כתובה, תקפו כהן (ס'), תשלומי כפל.
תכ"א תכנת כל אלה (ת').
תכ"ד תוך כדי דבור, תניא כוותיה ד' —.
תכ"ד ה"ד תוך כדי דבור היכי דמי.
תכ"ד כד"ד תוך כדי דבור כדבור דמי.
תכ"ד לכד"ד תוך כדי דבור לאו כדבור דמי.
תכ"ה תחת כנפי השכינה, תכונות השמים (ס') (תכה"ש).
תכ"ע תשובת כהונת עולם (ס').
ת"ל תלמוד לומר, תהלה לאל, תיפוק ליה (תי"ל), תאוה לעינים (ס') (תא"ל), תרצה לידע, תרי לישני, תרע לך, תוך שלשים (ה"ש), תימה לי.
תל"א תפוס לשון אחרון.
תלדת"ר תנינא להא דתנו רבנן.
תל"ה תורת לשון הקודש (ס').
תלה"ר תקון ליל הושענא רבא (ס').
תל"ח תרצה לחשוב, תפלה (תהלה) לאל חי.
תל"ט תרתי למיבותא.
תל"ל תרתי למה לי.
תל"ע תלמוד לשון עברי (ס').
תלע"נ תפלה לעצירת גשמים.
תל"ר תפוס לשון ראשון, תלמיד לפני רבו, תרתי לריעותא.
תל"ש תקון ליל שבועות (ס').
תל"ת תענית לתעניתא, תקנתא לתקנתא (ס'), תבוא לפניך תפלתם (ת').
ת"מ תבורך מנשים, תפלת מוסף, תורת משה (תו"מ), תפלת מנחה, תוכחת מוסר (ס'), תוכחת מגולה (ס'), תביעת ממון.
תמ"א תשובת מטה אשר (ס').
תמ"ב תבורך מנשים באהל (מב"ת).
תמב"י תולדות מנשה בן ישראל (ס').
תמבע"א תהי מנוחתו בעדן אמן.
תמ"ג תשובת מגן גבורים (ס').
תמג"ת תענית מגילת תענית (יעב"ץ).
תמ"ד תאומים מאזנים דלי (ל').
תמ"כ תהי מנוחתו כבוד.
תמ"כ עוכ"י תהי מיתתו כפרה עליו ועל כל ישראל.
תמ"ל תניא מסייע ליה.
תמל"ת תפסת מרובה לא תפסת.
תמ"מ תשובת מניר מראשית (ס'), — משאת משה (ס').
תמ"נ תוציא מצרה נפשי.
תמ"ע תפלת מעריב.
תמ"צ תענית מיתת צדיקים.
תמ"ש תפלת מוצאי שבת, תשובת מגן שאול (ס').
ת"נ תענית נדחה, תנוח נפשי, תיבת נח, תפלת נעילה (תנ"ע).
תנאצב"ה תהי נפש אדוני צרורה בצרור החיים.
תנב"ה תהי נפשו בצרור החיים.
תנב"כ תשובת נחפה בכסף (ס').
תנבע"א תנוח נפשו בעדן אמן.
תנ"ה תניא נמי הכי.
תנח' תנחומא.
תני' תניא.
תנ"כ תניא כוותיה.
תנ"ך תורה נביאים כתובים.
תנ"ל תשובת נחלה ליהושע (ס').

ת״ד תשלום דנש (ד׳), תמים דעים (ס׳), תומר דבורה (ס׳), תקוני דיקנא (ק׳).
תד״א תנא דבי אליהו, תהלים דפוס א׳, תוך ד׳ אמות.
תדאש״ת תוך ד׳ אמות של תפלה.
תדב״א (תד״א).
תדמ״ל תנא דמסייע ליה.
תדר״א תקופת דר׳ אדא (תקדר״א).
תדר״י תנא דבי ר׳ ישמעאל, (דרי״ת דבי ר׳ ישמעאל תני).
ת״ה תחיית המתים, תפלת הדרך (תה״ד), תחת השם (תה״ש) (ד׳), תואר השם (ד׳), תשמיש המטה (תה״מ), תפלת השחר (תה״ש), תבנית המשכן (תה״מ) (ס׳), תרומת הדשן (ס׳), תא הרצים (ס׳), תורת האדם (ס׳), תקון הנפש (ס׳), תורת הבית (ס׳), תוכן הדברים (תה״ד), תורף השטר (תה״ש).
תה״א תורת האדם (ס׳), תולדת הארץ (ס׳).
תה״ב תורת הבית (ס׳).
תה״ג תשובות הגאונים (תשה״ג).
תה״ד תפלת הדרך (ת״ה), תרומת הדשן (ס׳) (ת״ה), תוכן הדברים.
תה״ה תואר הארם המעלה (ס׳).
תהו״פ תנא הוא ופליג.
תה״ז תקוני הזוהר (ס׳), תואר הזמן (ס׳).
תה״ל תרומת הלשכה (ס׳).
תה״מ תבנית המשכן (ס׳) (ת״ה).
תה״ע תורת העולה (ס׳).
תהע״מ תעל הטל על מלונס.
תה״פ תואר הפעל (ד׳).
תה״ק תורת הקנאות (ס׳), תנא הכא קאי.
תה״ש תפלת השחר (ת״ה), תורף השטר (ת״ה), תולדות השמים (ס׳) (תו״ש).
תהש״ז תואר השם זכר (ד׳).
תהש״נ תור השם נקיבה (ד׳).
ת״ו תם ונשלם, (תחלה וסוף?), תבנה ותכונן (תו״ת).
תו׳ תוספות (תום׳).
תו״ב תפלות ובקשות.
תוב״ב תבנה ותכונן במהרה בימינו.
תובי״ל תם ונשלם ברוך י״י לעולם.
תוגב״א תורה וגדולה במקום אחד (תונבמ״א).
תוגפ״ל תקופות וגמטריות פרפראות לחכמה.
תוה״מ תנא והדר מפרש.

תוה״ע תורת העולה.
תוה״ק תורתנו הקדושה (תה״ק).
תוהר״י תוספות הרב רבנו יונה.
תוה״ש תואר השם (ד׳) (תה״ש), תולדות השמים (ס׳) (תה״ש).
תוהש״ז, תוהש״נ (תהש״ז, תהש״נ).
תו״ז תוך זמנו.
תו״י תם וישר (תוי״ש).
תוי״ט תוספות יום טוב (ס׳).
תו״כ תנור וכירים.
תולה״ש תולדות השמים (ס׳) (תוה״ש).
תולהש״ל תולדות השלמים(?).
תולע״י תולעת יעקב (ס׳).
תו״מ תרומות ומעשרות, תפארת ומלכות (ק׳), תורה ומצות, תזריע ומצורע, תורת משה (ת״מ), תיכף ומיד.
תומ״ט תורה ומעשים טובים.
תוס׳ רי״ד תוספות ר׳ ישעיה דטראני.
תו״ע תופת ועדן (ס׳).
תו״ש תנא ושייר, תולדות שמים (תוה״ש) (ס׳), תוך שלשים (ת״ש), תוספת שבת.
תושאנ״ץ תוספות שאנץ (שמשון בן אלעזר שאנץ).
תושא״ת ת״ק תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם.
תושב״כ תורה שבכתב.
תושבע״פ תורה שבעל פה.
תושלב״ע תם ונשלם שבח לאל בורא עולם.
תושלמ״ע תם ונשלם שבח לאל מלך עולם.
תו״ת תוספות ותשובות.
ת״ז תקוני זוהר (ס׳), תרי זמני, תקוני זבח, תפוחי זהב (ס׳).
תז״א תשובת זקן אהרן (ס׳), תשובת זרע אברהם (ס׳).
תז״ח תקוני זוהר חדש (ס׳).
ת״ח תלמיד חכם, תלמידי חכמים, תקון חצות (תק״ח), תא חזי, תפלת חובה, תענית חלום, תורת חטאת (ס׳), תשואות חן (ס׳), תוצאות חיים (ס׳), תורת חיים (ס׳), — חטאת, תעלומות חכמה (ס׳) (תע״ח), תקנת חכמים, תני חדא, תוספות חדשים, תורת חטאת (ס׳), תורת חכם (ס׳), תקונים חדשים (ס׳), תקלין חדתין (ס׳).
תח׳ תחנון, תחילה (תחי׳).
תח״ה תיקון חיבוט הקבר (תחה״ק) (ס׳).
תחה״ש תקות חוט השני (תחוה״ש) (ס׳).

ששהא״ב שמונה שרצים האמורים בתורה.
ששה״ד שור של הדיוט.
ששה״ק שור של הקדש.
ששהקב״ה שמו של הקדוש ברוך הוא.
ששו״ע של שם ועבר.
ששוה״ש שומר שכר והשוכר.
ששוש״ש שלי שלי ושלך שלך.
שש״י שיר של יום.
ששכב״א שם של כ״ב אותיות (שבכב״א).
שש״ל שם שמים לבטלה, שיעור של לולב, שדרו של לולב, שומר שמסר לשומר (ששמ״ל).
שש״מ שמחה של מצוה, שבת של מי.
ששמב״א שם של מ״ב אותיות.
ששמ״ל שומר שמסר לשומר (שש״ל).
שש״ע שכינה שורה עליו.
ששעב״א שם של ע״ב אותיות.
ששע״י שם שמים על ידו.
שש״ש שינה של שחרית, שר של שכחה, שחרית של שבת.
שששויש״צ מאהמה״ע שינה של שחרית ויין של צהרים מוציאין את האדם מן העולם.

ששש״ח שבת שני של חנוכה.
שש״ת שיעור של תפילין.
ש״ת שערי תפלה (ס׳), שערי תשובה (ס׳), — תורה (ס׳), שור תם, שמא תאמר, שמחת תורה, שעת תפלה, שומע תפלה (ת׳), שלמא תנינא, שאול תחתיה, שירי תפארת (ס׳) (שת״פ), שני תנינא, שאלות תשובות (שו״ת), שיעור תקיעה, שבעה תמרים (ס׳).
שת׳ שתחיה.
שת״א שתרגם אונקלוס.
שתא״ר שתקות אנוש רמה.
שת״ה שתחיית המתים, שתי הלחם (שתה״ל).
שתו״מ שידה תיבה ומגדול.
שת״ז שם תואר זכר (ד׳).
שת״ח שימש תלמידי חכמים.
שת״י שתרגם יונתן, — ירושלמי.
שת״נ שם תואר נקיבה (ד׳).
שתע״ז שנגת תלמוד עולה זדון.
שת״ק . . של תקופת, שתק״ת — תשרי, תמוז, שתק״ט — טבת, שתק״נ — ניסן.

ת

ת׳ תרגום, תלמוד, תקיעה, תמורה, תמורת, תורה, תורת, תימא, תענית, תשובות, תחת, תקון, תקוני, תולדות, תוספות, תוספי, תחינות, תפלות, ארבע מאות.
ת״א תרגום אונקלוס, — אחר, — אשכנז, — ארמי, תירוץ אחר, תניא אידך, תורת אדם (ס׳), תולדות אהרון (ס׳), — אדם (ס׳), תענית אסתר, — אבל, תמניא אפי, תורת אמת (ס׳).
תא׳ תאמר.
תא״ה תורת אמונת הנוצרים.
תאב״ח תולדות אברהם בר חייא (ס׳).
תאה״ש תואר השם (ד׳) (תה״ש).
תא״ו תולדות אדם וחוה (ס׳), תורת אדם והוה.
תאוק״מ תענית אסתר וקריאת מגילה.
תא״י תשובת אוהל יוסף (ס׳), תוצאות ארץ ישראל (ס׳).
תא״ל תהן אמת ליעקב (ס׳), תאוה לעינים (ס׳) (ת״ל).
תא״מ תהלים איוב משלי, תיבות אלו מיותרות, — מוקפות.

תא״ר תקות אנוש רמה.
ת״ב תלמוד בבלי, תשעה באב, תעודה בישראל (תע״ב) (ס׳), תנאו בטל.
תב״ג תקע בשופר גדול (ת׳).
תב״ד תנאי בית דין.
תבה״ב תענית שני וחמשי ושני.
תב״י תשובת בית יהודה (תשב״י) (ס׳).
תב״כ כגב״נ תפלה בלי כונה כגוף בלא נשמה.
[תבס״ל תעלא בעידנא סגיד ליה (תעבס״ל)].
תבפוסב״א תחילתו בפשיעה וסופו באונס.
תב״צ תירוצו בצדו (תרב״צ).
תב״ש תבואת שור (ס׳) (ת״ש).
תב״ר תנף באבן רגלך.
ת״ג תקיעה גדולה, תנועה גדולה (ד׳), תלישא גדולה (ד׳), תרומה גדולה, תרי גווני.
תגו״פ תוספות גמרא ופוסקים (תג״פ), תוספות גמרא ופירוש.
תג״י תולדות גדולי ישראל (ס׳).

שעמשהתנ״ב שלוש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן (ינ״מ).

שע״ב שם עצם נקבה (ד׳), שעשה נסים.

שענ״ל שעשה נסים לאבותינו.

שעע״ה שעלה עמוד השחר, שעבר עליו הפסח (שעעה״פ).

שעעה״פ שעבר עליו הפסח.

שע״פ שם עצם פרטי (ד׳).

שעפא״ח שעל פיהן אנו חיין (עפא״ח).

שע״צ שערי ציון (ס׳), שערי צדק (ש״צ) (ס׳).

שע״ק שערי קדושה (ס׳).

שע״ר שעת רחמים.

שערוע״ר שעת רחמים ועת רצון.

שערש״ק שעושין רצונו של קונם, שערב שבת קדש.

שע״ש שערי שמים (ס׳), שלחן עצי שטים (ס׳).

שע״ת שערי תשובה (ש״ת) (ס׳), — תורה (ש״ת).

שע״ת לר״י שערי תשובה לרבנו יונה.

ש״פ שושן פורים, שוה פרוטה, של פסח, של פורים, שאר פוסקים, שמץ פסול, שנה פשוטה, שמונה פרקים (להרמב״ם), שמחת פורים.

שפ״א שפת אמת, שפת אשכנז.

שפ״ד שתין פולסי דנורא (שפד״נ) (ספד״נ).

שפה״ח שבת פרשת החדש.

שפ״ז שבת פרשת זכור.

שפ״ח שפתי חכמים (ס׳).

שפ״י שומר פתאים י״י.

שפי׳ שפירש, שפירושו.

שפ״ל שפירשתי לעיל, — לקמן.

שפ״נ שפרסה נדה.

שפ״ע שפת עבר.

שפ״פ שבת פרשת פרה.

ש״צ שליח צבור, של צדקה, של צבור, שערי צדק (ס׳), שטר צוואה, שבתי צבי, שמש צדקה (ס׳), שמרהו צורו, שערי ציון (ס׳), שפתי צדיק (ס׳), שיבת ציון, שירי ציון.

שצ״ו שמרהו צורו וגואלו.

שצ״ל שצריך לומר, — להוסיף, — להיות, — להתענות, — לעשות, — לתרץ.

שצל״ח שצריך לחזור.

שצלע״ל של צדיקים לעתיד לבא.

ש״צ מ״צ שליח צבור מורה צדק.

שצ״מחנכ״ל שבתי צדק מאדים חמה נוגה כוכב לבנה.

ש״ק שבת קודש, של קודש, שמע קולנו (ת׳), שינת קבע, שתי קדושות, שבועה קמייתא, שממת קרקע, שם קבוץ (ד׳), שבעה קרואים, שלשלת קבלה (שה״ק), שנוי קונה.

שקה״ה שקיעת החמה.

שקו״ט שקלא וטריא (ש״ו).

שקור״מ שקצים ורמשים.

שק״ז שם קבוץ זכר (ד׳).

שק״ל שפיר קשיא ליה.

שקעא״ה שקיבל עליו את הדין.

שק״ת שהרי קתני (קא תני).

ש״ר שמות רבה (ס׳), שלום רב, שם רע, של ראש, שלש רגלים, שפע רב, שימושא רבא (ס׳), ששים רבוא, שפתי רעננות (ס׳), שיר רבה (שהש״ר) (ס׳), שערי רחמים (ס׳), שמן רוקח (ס׳).

שר״א שלום רב אקרא, שערי ר׳ אלפס.

שרוג״ר שוטה רשע וגס רוח.

ש״ר וע״ר שעת רחמים ועת רצון.

שר״ח שבת ראש חודש.

שר״י שם רשעים ירקב.

שר״ל שיש ראיה לדבר, — לדבריו, שיש רגלים לדבר, שנתן רשות למשחית, שרצונו לומר.

שרצ״ל שרצונו לומר (שר״ל).

שרר״ל שרה רבקה רחל לאה (שררו״ל).

שרש״ה שבת ראשון של חנוכה.

שר״ת שראשי תיבות.

שר״ת י״ס שראשי תיבות עשר ספירות (יעב״ץ).

ש״ש שם שמים, שבת שובה, שים שלום (ת׳), של שבת, — שחרית, שכינה שורה, שם שדי, שומר שכר, שכר שכיר, שאילת שלום, של שמים, שמואל שולם, שש שעות, שם של . . ., שתי שערות, שמונה שרצים, שנוי שם (שה״ש), של שחר, שיעור שחיטה, שמן ששון (ס׳), של שבועות, שטר שיחרור, שבולת שועל, שבועת שוא, — שקר, שטיינשניידער, שיעור שופר, שערי שמים (שע״ש), שום שכל (ס׳), שב שמעתתא, שלחן שלמה (ס׳).

שש״א ששם אמר, — אמרו.

ששא״כ שלוחו של אדם כמותו.

ששא״ר שחיטה שאינה ראויה.

ששא״ר לש״ש שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה.

שש״ב שכינה שרויה ביניהם.

ששגתע״ז ששגגת תלמוד עולה זדון.

שמלדבכ״כ שמע מניה לדברים ככתבן (יעב״ץ).
שמ״מ שמכל מקום.
שמ״נ שם מפשט נקיבה (ר׳), שמסרו נפשם.
שמ״נ עק״ה שמסרו נפשם על קדושת השם.
שמס״ה שאלות מספר הנפש.
שמ״ע שמונה עשרה, שחרית מנחה ערבית, שמצות עשה, של מנין עולם, שאו מרום עיניכם, שדי מלך עולם, — עליון, שמיני עצרת (ש״ע), שנה מעוברת (ש״מ).
שמ״ע מה״ת שמצות עשה מן התורה.
שמ״פ (ש״פ).
שמצה״ד שמצד הדין (מצה״ד).
שמ״ק שמן משחת קודש.
שמק״ט שהוא מקבל טומאה.
שמש״א שתי מתנות שהן ארבע (במשה״ר).
שמש״ב שמתן שכרה בצידה (שמשב״צ).
שמ״ת שמתן תורה, שמוש תהלים (שמו״ת).
ש״נ שיתיה נצח, שבת נחמו, שמות נרדפים (ר׳), שוא נח (שנ״ח) (ר׳), שוא נע (שנ״ע) (ר׳).
שנ׳ שנאמר.
שנא׳ שנאמר.
שנא״ן שור נשר אריה אנוש (?).
שנ״ב שהכל נהיה בדברו (שהנ״ב), שנעשה בסים, שנכתב בצדה.
שנבכ״ט שנכפל בו כי טוב.
שנ״ה שבע נתיבות התורה.
שנ״ח שוא נח (ר׳).
שני״מ שומר נפשו ירחק מהם.
שנ״כ שנושאין כפיהם.
שנ״ל שנזכר לעיל, שנאמר לעיל, — למעלה, שניות לעריות (שנל״ע, ש״ל).
שנ״ל בנ״צ שנזכה לראות בנחמת ציון.
שנומ״א שחיטה נדה ומאכלות אסורות.
שנל״ע שנסתלק לעולמו, שניות לעריות (שנ״ל).
שנ״ע שוא נע (ר׳).
שנר״ל שנתן רשות למשחית.
שנתי״ם שמאל נר תדליק ימין מזוזה.
ש״ס ששה סדרים (סדרי משנה), של סוכות, של סופרים, שלוש סעודות, שטת סופרים, שטה סתומה (?), שושן סודות (ס׳), שני סימנים (ב״ס).
ש״ס דב״ר שאר ספרי דבי רב (שסד״ר).
שסד״ך שלמה סנחריב דריוש כורש (מגיל׳ י״א).
שס״ה ל״ת 365 לא תעשה.

ש״ע שלחן ערוך, שמחה עצומה, שלום עליכם, של עולם, שמיני עצרת (שמ״ע), שמונה עשרה, שבילי עולם (שב״ע) (ס׳), שם עצם (שה״ע) (ר׳), שלוש עשרה (י״ג), שינת עראי, שחרורי עבדים, שבועת עדות, שוכן עד (ת׳), שושן עדות (ס׳).
שע״א שער עבודת אלהים (ס׳), שערי אורה (ס׳).
ש״ע או״ח שלחן ערוך אורח חיים.
שעא״ע שלחן ערוך אבן עזר.
שעב״א שם ע״ב אותיות (ששעב״א) (ק׳).
שע״ג שעל גבי.
שעג״מ שעל גבי מזבח.
שע״ד שערי דורא (ש״ד) (ס׳), שערי דמעה (ס׳).
שע״ה שלמה עליו השלום, שעם הארץ, שעמי הארץ, שער עבודת האלהים.
שעה״ג שער הגלגולים (ס׳).
שעה״כ שעת הכושר (ש״ה).
שעה״מ שעל המטה.
שעה״נ של עיר הנדחת.
שעה״ת שעת התפלה.
שע״ז שם עצם זכר (ר׳).
שע״ח שיר על חנוכה.
שעח״מ שולחן ערוך חושן משפט (שעחו״מ).
שע״ט שערי טבילה.
שעטנ״ז שוע טווי ונוז (נדה ס״א ב׳).
שעטנ״ז ג״ץ (אותיות שיש תגין עליהן).
שע״י שעל ידי, — ידיו, — ידם, שלום על ישראל.
שעי״ד שעל ידי (שע״י), שלחן ערוך יורה דעה (שעיו״ד).
שעי״ז שעל ידי זה.
שעי״כ שעל ידי כן.
שע״כ שם עצם כללי (ר׳), שעובדי כוכבים, שעל כרחך.
שעכו״ם שעובדי כוכבים ומזלות.
שעכ״ז שעם כל זה, שעל כל זה, שם עצם כללי זכר (ר׳).
שעכ״פ שעל כל פנים.
שע״ל שחור על לבן.
שע״ל ז״ל שחור על לבן זכר לחרבן.
שעלכ״צ שעשה לי כל צרכי (שלכ״צ).
שע״מ שעת מיתה, שעל מנת.
שעמו(ק)״ש שוכן עד מרום וקדוש שמו (ת׳).

שכה״כ שכינה הכתוב.
ש״כ המ״כ זא״ז שני כתובים המכחישין זה את זה.
שכה״ת שכל התורה.
שכו״ג מ״ע שכחו וגבורתו מלא עולם (ת׳).
שכ״כ שכן כתבתי, — כתב, שקול כנגד כולם.
שכ״ל שבעה כוכבי לכת (זכ״ל).
שכ״מ שכיב מרע (ש״מ), שכן משמע.
שכ״נ שכן נהגו, שכן נראה.
שכ״פ שכן פירש, — פירושו, — פסק.
ש״ל שמחת לב, שברי לב, שייך לעיל, — לקמן, שבח לאל, של לולב, שיר למעלות (ש״ה), שחטאנו לפניך, שבילי לקט (ס׳), שלמה לוריא (מהרש״ל), שברי לוחות (ס׳), שניות לעריות (שנ״ל), שי למורא (ס׳), שמן למאור (ס׳), שומרים לבוקר (ס׳), שושני לקט (ס׳).
של״א שלא אמר, — אמרו, שברי לוחות אבן.
שלא״ש שחל להיות אחר שבת.
של״ב שלא באחריות (שלב״א), שלא בפניו (שלב״פ).
שלב״א שלא באחריות.
שלב״כ שלא בכונה.
שלבב״ד שלא בפני בעל דין.
שלב״ל שלא בא לעולם.
שלב״מ שלא בשעת מלאכה, שיר לברית מילה.
שלב״ע שבח לאל בורא עולם.
שלב״פ שלא בפניו.
שלד״מ שליח לדבר מצוה.
שלד״ע שליח לדבר עבירה.
של״ה שני לוחות הברית (ס׳), שילוח הקן (שה״ק), שיר ליום השבת, שלמה המלך, שליח להולכה, — להבאה.
שלה״ג שלטי הגבורים (ס׳).
שלה״ק שלוח הקן (שילה״ק).
שלוא״ל שתים לפניה ואחת לאחריה (ת׳).
של״ח שבק לן חיים.
שלח״ע שלא חל עליו, — עליהם.
שלטט״ח שלא טעם טעם חטא.
שלי״ו (שילאי״ו).
שליט״א שיחיה לאורך ימים טובים אמן.
שליט(א)״ס שיחיה לארך ימים טובים סלה.
שלכ״ד שלא כדרכה.
של״ל שלא לצורך.
של״מ שארי ליה מריה, שלא מדעת, שלוחי מצוה, שליח מצוה, שליח מיוחד.
שלמ״ה שבח לאל מלך העולם.
של״נ שלא נהגו, שלא נוצרת (ת׳), שלא נאמר, — נכתב, שלבו נוקפו.
של״פ שלא פירש, — פסק.
שלפ״ז שלפי זה.
שלש״ש שלא לשם שמים.
של״ר שלש רגלים (ש״ר), של ראש.
של״ש שלא לשמה, שלום לך שלום, שבת לפני שבועות, הירש מענדיל פינעלעש.
שלשא״כ שלוחו של אדם כמותו (ששא״כ).
של״ת שלא תאמר.
ש״מ שמע מניה, שליח מצוה, שלוחי מצוה, שמענא מנא, שם מפורש (שה״מ), שלחן מלכים (ס׳), שם משמעון, — משמואל (ס׳), שכיב מרע, שור מועד (שה״מ), שנוי מקום, שם משותף (ד׳), שנה מעוברת, שכר מצוה (שכ״מ), של מצוה, שבט מוסר (ס׳), שם מקרה (שה״מ) (ד׳), שם מופשט (ד׳), שבור מלכא, של מעלה, שטה מקובצת (שט״מ) (ס׳), שמן משחה (ס׳), שולמאן.
שמא״נ שלוחי מצוה אינן נזוקין.
שמב״כ של מה בכך.
שמב״נ שבע מצות בני נח.
שמב״ע שכר מצוה בהאי עלמא.
שמ״נ שבעה מדורי גיהנם.
שמדה״ד שמדת הדין.
שמדה״ר שמדת הרחמים.
שמד״ת שמדין תורה.
שמ״ה שני מאורות הגדולים (ס׳).
שמה״ד שמן הדין, שמדת הדין (שמרה״ד).
שמהדמ״מ שמדת הדין מכל מקום (יעב״ץ).
שמה״מ שמן המשחה.
שמה״ס שמן הסתם.
שמה״צ שחיטה מן הצואר.
שמה״ש שמלאכי השרת.
שמויו״ב שמטות ויובלות (שו״י).
שמו״ע (שמ״ע).
שמוע״נ שדרך מישך ועבד נגו.
שמו״ת שנים מקרא ואחד תרגום, שמוש תהלים.
שמ״ז שם מפשט זכר (ד׳), של מים זכים.
שמ״י שגיאות מי יבין.
שמ״כ שמיטת כספים.
שמ״ל שיר מזמור לדוד.

שתשת״ח שיחת חולין של תלמידי חכמים.
ש״ט שם טוב, שוחר טוב (ס׳) שמונה טריפות, שכר טוב, שכל טוב (ס׳).
שטב״ז שטוף בזמה.
שט״ה שטר הרשאה, שטר הולכה.
שט״ז שטר זה.
שט״ח שטר חוב (ש״ח).
שטח״ז שטר חוב זה.
שטט״ג שטען טענת גנב.
שט״כ שטר כתובה.
שט״מ שטר מוקדם, שטה מקובצת (ש״מ) (שטמ״ק) (ס׳).
שט״ס שטעות סופר.
שט״צ שטר צוואה.
ש״י של יד, שונאי ישראל, שיר ידידות, של ישראל, שית יצחק (ס׳), שבות יעקב (ס׳), שם יעקב (ס׳), שומר ישראל (ת׳), שארית ישראל (ס׳), שפת ישר (ס׳), שארית יוסף (ס׳), שפתי ישנים (ס׳), שתי ידות (ס׳), שמע ישראל (ת׳), שבט יהודה (ס׳) (שב״י), שבחי ירושלים (ס׳), שבטי ישורון, שפת יהודית, שאר ישוב (ס׳), שלש מאות ועשר (עולמות).
ש״י שיתיה.
שי״א שיש אומרים.
שי״ב ששת ימי בראשית, שיש בו.
שיב״ה שתיקה יפה בשעת התפלה.
שיבח״א שיש בו חשש איסור.
שיבמנ״ט שיש בו משום נותן טעם.
שיב״ס שיש בה סכנה.
שיבק״ע שיש בה קום עשה.
שיבר״ח שיש בהם רוח חיים.
שיב״ש שני יוסף בן שמעון.
שיגל״ת שיסמך גאולה לתפלה.
שיה״ב ששת ימי הבריאה.
שיה״ג שלשת ימי הגבלה.
שיה״ד שירי הדם.
שיה״י פיה״י (שה״י פה״י).
שיה״מ ששת ימי המעשה, שבעת ימי המשתה, שמונת ימי המילה (חיה״מ).
שיה״ש שאר ימות השנה.
שי״ח שיש חולקין, שיר חדש (ש״ח).
שיחל״א שיחיה לנצח אמן.
שיט״א שיום טוב אחרון.
שיאי״א שמע ישראל י״י אלהינו י״י אחד.

שיכה״ג שירי כנסת הגדולה.
שי״ל שיש לו, שיש לומר, — לברך, — להקשות, שיש לפרש, — לתרץ, — ליזהר, — לקיים.
שיל״א שיש לכל אחד.
שילאי״ו (שילי״ו) שיחיה לאורך ימים ושנים.
שילה״ק שילות הקן (שלה״ק).
שילי״א שיחיה לאורך ימים אמן.
שילי״ע שארית ישראל לא יעשו עולה.
שיל״ל שיכול לומר לו.
שילנ״ע שם יפת למך נח עבר.
שיל״ס שמא יבא לידי סכנה, שיש להם סוף.
שיל״ע שיש לומר עוד, — להקשות עוד, — לקיים עוד, — לתרץ עוד.
שיל״פ שיש לפרש.
שיל״ר שלמה יהודה ליב ראפאפארט (שי״ר).
שיל״ת שיש לתרץ, שויתי י״י לנגדי תמיד.
שי״מ שעשר מכות (שע״מ), שיעבוד מלכיות.
שימד״נ שפתים ישק משיב דברים נכוחים.
שי״נ שיחיה נצח, שלומו יהי נצח.
שי״ע ש״י עולמות, שאילת יעב״ץ.
שיע״ע שיש עליו עדים.
שי״ף שמואל יוסף פין.
שי״ק שעל ידי קדושין (יבמות נ״ה א׳), שאו ידיכם קודש.
שי״ק ובא״י שאו ידיכם קודש וברכו את י״י.
שיק״י שמע י״י קול יהודה.
שיקל״ו שמא יקדים קנה לושט.
שי״ר שלמה יהודה ראפאפארט.
שירא״י שובה י״י רבבות אלפי ישראל.
ש״כ שקול כנגד, שפתי כהן (ס׳), שלום כהן, של כסף, של כל, שפחה כנענית, שבירת כלים (ק׳), שברי כלי (ק׳).
שכ״א שכל אחד, — איש, שכן אמרו, שכך אמרו, שכך אומרים, שאר כל אדם.
שכאו״א שכל אחד ואחד, שכל איש ואיש.
שכ״ג שכהן גדול (שכה״ג).
שכ״ד שכן דעת, שתיקה כהוראה דמיא (שכה״ד).
שכדע״ע שבשתא כיון דעל על.
שכ״ה שכן הוא, שכך היה.
שכה״א שכן הוא אומר.
שכה״ג שירי כנסת הגדולה (ס׳).
שכה״ד (שכ״ד).
שכהי״ט שכל הימים טובים (יעב״ץ).
ש״כ הב״א שני כתובים הבאין כאחד.

שה"מ שיר המעלות (ש"ה), שמן המשחה (ס'), שער המזרח, שם המפורש (שמ"פ), שמן המור (ס'), שם המספר (ד'), שלמה המלך, שור המועד (ש"מ), שם המקרה (ד').
שה"מ וק"ל שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא.
שה"נ שור הנסקל (שהנ"ס), שמחת הנפש (ס'), שמות הגרדפים (שמה"נ) (ד').
שהנ"ב שהכל נהיה בדברו (ת'), שהתורה נדרשת בהן (שהתנ"ב).
שהסמ"ג (סמ"ג).
שה"ע שער העבודה, שם העצם (ד') (ש"ע), שנת העיבור (ל'), שבועת העדות, שרשרות העבותות (ס').
שהע"ה שלמה המלך עליו השלום.
שה"פ שער הפרישות, שר הפנים, שולחן —, שעת הפנאי, שער הפנה (ס'), שבועת הפקדון.
שה"צ שמעון הצדיק.
שה"ק שער הקדושה, שמואל הקטן, שם הקודש, שלשלת הקבלה (ש"ה), של הקרש, שלוח הקן (של"ה).
שהק' שהקשה.
שהקב"ה (הקב"ה).
שה"ש שיר השירים, שנוי השם.
שהש"צ (ש"צ).
שהש"ר שיר השירים רבה.
שה"ת שער התשובה, שם התואר (ד'), שעת התפלה (שעה"ת).
שה"ת מל"מ שהתלמוד מביא לידי מעשה.
שהתנ"ב שהתורה נדרשת בהן.
ש"ו שתי וערב, שקלא וטריא (שו"ט), שריר וקיים (שו"ק), שמים וארץ (שו"א), שמטות ויובלות (שו"י).
שוא"ת שב ואל תעשה.
שו"ב שוחט ובודק, שחיטה ובדיקה, שומים ובצלים.
שובבי"ם ת"ת שמות וארא בא בשלח יתרו משפטים תרומה תצוה.
שוה"מ שור המועד.
שו"ז שם וזכר.
שו"ט שוחר טוב (ס').
שוי"ט שבת ויום טוב, שבתות וימים טובים.
שו"מ שומר ומציל, שם ומלכות, שפּייער וואָרמס מיינץ, שחרית ומוסף.
שו"ע שכר ועונש, שתי וערב (ש"ו), שן ועין, שם ועבר, שולחן ערוך.
שו"פ שריד ופליט, שמנים ופתילות, שוה פרוטה.
שופ"ר שטן ופגע רע, שטן ואין פגע רע (שואפ"ר).
שו"ק שריר וקיים (ש"ו).
שוק"ר שחוק וקלות ראש.
שו"ש ששון ושמחה, שמחה וששון, שלום ושלוה.
שוש"ב שוטה —, שוטים שבעולם (שושב"ע).
שושר"ש שלים ולא שלימו רחמי שמיא.
שו"ת שאלות ותשובות, שירות ותשבחות.
שו"ת הב"ח שאלות ותשובות הבית חדש.
שו"ת ח"ס שאלות ותשובות חתם סופר.
שו"ת מהרש"ך שאלות ותשובות מהר' שלמה כהן.
ש"ז שם זכר (ד'), שכבת זרע, שניאור זאכס (זאקס), שמן זית.
שז"ה שלמה זלמן הענא (רשז"ה).
שזח"ה שלמה זלמן חיים האלבערשטאם.
שז"ל שכבת זרע לבטלה.
שזס"ה שזה סור הכתוב.
שזפ"ה שזה פירוש הכתוב, — הפסוק.
שז"ש שזה שאמר.
ש"ח שפוך חמתך (ת'), שומר חנם, של חול, שנאת חנם, שבת חנוכה (שב"ח), שטר חוב (שט"ח), שיחת חולין (ס'), שיעור חלה, שפתי חכמים (ס'), שטה חדשה (ס'), שיר חדש (ס'), שמלה חדשה (ס'), שלמה חדשה (ס'), שבועה תמורה, שבת חזון, שאלת חכם, שחוטי חוץ, שערי חכמה (ס').
שח"ה שער חשבון הנפש (שחה"נ).
שחה"מ שבת חול המועד (שחוה"מ), שלשלת חכמי המשנה.
שחה"נ שער חשבון הנפש (שח"ה).
שחו"מ שעורין חציצין ומחיצין (הל"מ) הלכה למשה מסיני.
שח"ט שחיק טמיא, שוחר טוב (ס').
שחי"ל שנות חיים יוסיפו לך.
שח"ל שחל להיות, שמירה חיוב למירה.
שחלב"ש שחל להיות בשבת.
שחל"ח שבק חיים לכל חי.
שח"ק שבא חולם קטן (ד').
שחש"נ שירה חדשה שבחו גאולים (ת').
שחשו"ק שור חרש שוטה וקטן.

שב"ם שבעל ספר.
שבס' שבספר.
שבסה"י שבסדר היום.
שב"ע שמעון בן עזאי, שבילי עולם (ס'), שתי בלי ערב.
שבע' שבעולם.
שבעב"א שם בן ע"ב אותיות.
שבע"ה שהוא בן עולם הבא (שבעו"ה).
שבעו"ה שבעונותינו הרבים (שבעונ'ה).
שבעו"ה א"א שבעונותינו הרבים אי אפשר (יעב"ץ).
שבע"פ שבעל פה.
שב"פ שגור בפיו (ש"ב).
שב"צ שירי בת ציון (ס').
שב"ץ שבתי צבי (השב"ץ).
שבק"ש שבקריאת שמע.
שב"ר שער בת רבים (ס').
שב"ש שמעון בן שטח, שובו בנים שובבים.
ש"ב ש"ב וש"ב (שב"ת שב"מ ושב"ג) שליש בתורה שליש במשנה ושליש בגמרא.
שבשה"ע שבשנה העברה (שבשש"ע).
שבש"ח שבת שני של חנוכה.
שבש"מ שבשעת מלאכה.
שבשש"ע שבשנה שעברה (שבשה"ע).
שב"ת שינה בשבת תענוג, שבת בשבת תגמור, שבת בו תתעלה, שבן תורה, שטריימל במקום תפילין.
שבת' שבתורה.
שבת"כ שבהורת כהנים.
שב"ת שב"ג ושבמו"מ שליש בתורה שליש בגמרא ושליש במשא ומתן.
ש"ג של גוי, — גוים, של גלות, — גליות, של גיהנם, של נריסין, שלטי גבורים (ס'), שרשרות גבלות (ס').
שגב"פ שגור בפיו.
שגה"(כ) שתי גולת הכותרת (ס').
שג"ע של גן עדן, שני גוזרי עצים, שער גן עדן (ס')..
ש"ד שאר דברים (שא"ד), שם דבר, שרש דבר, שפיכות דם, שופך דם, שפיר דמי, שערי דמעות (ס'), שום דבר, שפתי דעת (ס'), שערי דורא (ס') (שע"ד), שערי דעה (ס').
שד"א שבועה דאוריתא, שנוי דאוריתא.
שדב"ג שבעה דברים בגולם.
שד"ג שני דייני גזירות.
שד"ד שודא דדיינא.
שד"ה שערי דקדוק הלשון (ס').
שד"י שומר דלי יתידיו (?), שלמה דוד ישי, שומר דלתי ישראל.
שד"ח הגו"ע שהייה דרסה חלדה הגרמה ועיקור (דיני שחיטה).
שד"ל שמואל דוד לוצאטו.
שדלו"ל שררכן לילך ולהזיק.
שד"ת שם ד' תיבות (ששר"ת).
ש"ה שם המפורש (שה"מ), שיר היחוד, שבת הגדול (שה"ג), שלשלת הקבלה (שה"ק) (ס'), שיר המעלות (ת'), שמן המשחה (ס'), שירת הים, שיר השירים (שה"ש), שלשלת היוחסין (שהי"ח), שר הפנים (שה"פ), שתי הלחם (שה"ל), שונה הלכות, שונה —, שולחן הפנים (שה"פ), שם הגדולים (שה"ג) (ס'), שרביט הזהב (שה"ז) (ס'), שמות הנרדפים (שה"נ), שרשרות העבותות (ס'), שרשי הדת (שה"ד) (ס'), שרשי התורה (שה"ת) (ס').
שה"א שהרי אמרו.
שהא"ח שהרי אמרו חכמים.
שה"ב שער הבטחון (שהב"ט), שור הבר.
שהב"א שני הפכים בנושא אחד (שהבנ"א) (הגיון).
שה"ג שבת הגדול (ש"ה), שלטי הגבורים (ס'), שם הגדולים (ס'), שהזמן גרמה (שהז"ג), שם הגוף (ד'), שלימות הגוף.
שהגל"פ שהגיעה לפרקה.
שהג"ש שהגזירה שוה.
שה"ד שולי הרף, שורת הדין, שהמיר דתו, שרשי הדת.
שה"ה שהוא הדין.
שהה"ז שיפוע —, שפולי הר הזיתים (שה"ז).
שה"ו שיעור הדס וערבה (שהו"ע).
שה"ז שרביט הזהב (ס').
שהז"ג שהזמן גרמא.
שה"ח שבת החודש.
שה"י שיר היחוד (ש"ה), שער היחוד, שלשלת היוחסין.
שה"י פה"י שבת היום פסח היום (שיה"י פיה"י) (מגילה י"ג).
שה"כ שעת הכושר (שעה"כ).
שה"ל שהיה לו, שבלי הלקט (ס').

שאי״ל שאינו יודע לשאול.
שא״כ שאם כן.
שאכה״ל שאם כן היה לו.
שאכמ״ל שאם כן מה לו.
שא״ל שאין לומר, — לברך, — להקשות, — לתרץ, — להתענות (שאלה״ת), שאין לו, — להם, שאירע לו, — להם.
שאל״א שאין להם אחריות (שאב״א).
שאל״ד שאין לך דבר.
שאלחל״ה שאין לו (להם) חלק לעולם הבא (שלחלעוה״ב).
שאל״כ שאם לא כן.
שאל״ר שקר אין לו רגלים.
שאל״ש שאין להם שיעור.
שא״מ שאין מברכין, — מתענין, שאתה מוצא, שאינה מהוגנת (שאמ״ה).
שאמ״ה שאינה מהוגנת.
שאמו״ע שאינו מצוה ועושה.
שאמ״ט שאין מקבל טומאה (שאמק״ט).
שאמ״ק שאין מקבלין, שאין מקיפין.
שאמק״ט שאינו מקבל טומאה (שאמ״ט).
שאנ״כ שאין נושאין כפיהם.
שאנע״פ שאין נופלין על פניהם (ת׳).
שאעמ״ל שאין עדים מצוים לקיימו.
שאע״פ שאף על פי, שאינו עושה פירות.
שאעפ״ז שאף על פי זה.
שאעפ״כ שאף על פי כן, — כך.
שאע״ק שאין עולם קיים.
שא״ע רש״מ שאין עושין רצונו של מקום.
שאעב״י שלום אקרא עד בלי ירח.
שא״פ שבת אחר פסח.
שא״צ שאין צריך, — צריכין, שוב אין צריך.
שאצ״ב שאין צריך ברכה, שוב אין צריך ברכה.
שאצ״ה שאין צריכין התראה.
שאצ״ל שאין צריך לומר.
שאצל״ב שאין צריך לברך.
שא״ק שנוי אינו קונה.
שא״ש שבת אחר שבועות, שאילת שלום.
שאש״מ שאין שיירות מצויות.
שא״ת שאמרה תורה, שהרי אמרה תורה.
שאת״כ שאין תוכו כברו.
שאת״ל שאם תמצא לומר (את״ל), שפת אמת תכון לעד.
ש״ב שואל בשלומו, — בשלום, שבועת בטוי, שאר בשרי, שבע ברכות, שפה ברורה (ס׳), שבת בראשית (שב״ר), שבוע בתרייתא, שטוף בזמה (שט״ב), שדי בוכים (ס׳), שמות בנימין (ס׳), שירי בחינה, שערי בינה (ס׳), שיורי ברכה.
שב״א של בני אדם, שבני אדם, שני בני אהרן.
שבא״א שם בן ארבע אותיות (שבר״א).
שבא״ד שבתי בן אברהם דונגולו.
שבא״י שבארץ ישראל.
שבא״ל שבין אדם לחבירו (שבאל״ח).
שבאל״מ שבין אדם למקום.
שבב״י שבבית יוסף.
שבב״ש שבברוך שאמר (יעב״ץ).
שבג״ע שבגן עדן.
שב״ד שליח בית דין, של בית דוד, שבן דוד.
שבד״א שם בן ד׳ אותיות (שבא״א).
שב״ה שמחת בית השואבה (שבה״ש), שמשון בלאך הלוי, שבית המקדש.
שבה״ג שבת הגדול (שה״ג).
שבה״ע של בין הערבים.
שב״ו שלמה בן ווירנא (רשו״ו).
שבו״מ שבור מלכא.
שב״ז שמעון בן זומא.
שב״ח שתיקה בדיקה חשיקה.
שבחוה״מ שבחול המועד.
שבחוהמש״ס שבחול המועד של סוכות.
שבחוהמש״פ שבחול המועד של פסח.
שבחו״ל (שבח״ל).
שבח״ל שבחוץ לארץ (שבחו״ל).
שבי״ח שבשמונה עשרה (ת׳).
שביכל״ס שבין יום כפור לסוכות.
שבכב״א שם בן כ״ב אותיות (ששכב״א).
שבכ״מ שבכל מקום.
שבכת׳ שבכתב.
שב״מ שבט מוסר (ס׳) (ש״מ).
שבמ״א ואתת״א שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמך.
שבמב״א שם בן מ״ב אותיות.
שבמיו״כ שבמוצאי יום כפור.
שבמ״ע שבמצות עשה.
שבמ״ש שבמוצאי שבת.
שבמ״ת שבמשנה תורה, שבמתן תורה.
שב״נ שום בר נש.
שב״ג שב״ק ושבמו״מ שליש בנכסים שליש בקרקע ושליש במשא ומתן.

רש״ד ר׳ שלמה דובנא, ר׳ שבתי דונולו.
רשד״ל ר׳ שמואל דוד לוצאטו (שד״ל).
רשד״ם ר׳ שמואל די מודינא.
רשה״ס רשימת הספרים.
רשה״ש ר׳ שמעון השזורי.
רש״ו ר׳ שלמה ווירגא (רש״ם).
רשז״ה ר׳ שלמה זלמן הענא.
רש״ח ר׳ שבתי חיים.
רש״ט ר׳ שם טוב.
רש״י ר׳ שלמה יצחקי, ראש שבטי ישראל.
רש״כ ר׳ שלום כהן, ר׳ שלמה כהן (מהרש״ד).
רשכב״ה רבן של כל בני הגולה (רב״ש כבה״ג).
רש״ל ר׳ שלמה לוריא (מהרש״ל).
רשל״ע (רש״ע) רבונו של עולם.
רש״מ ר׳ שלמה מלכו.
רשמ״ש רבינו שמשון משאנץ (בעל התוספות).
רש״ס רוב שני סימנים (רב״ס).
רשעב״י רוב שלום עד בלי ירח.
רש״ץ ר׳ שמואל [צרפתי].
רשר״ו ר׳ שלמה רופא ווירנא (רש״ו).
רש״ש ר׳ שמואל שטראשון.
רשש״ך ר׳ שמואל שאטטען כהן.
רש״ת רצועה של תפילין.
ר״ת רבנו תם (ר׳ יעקב בן מאיר), ראשי תיבות, רזי תורה.
רת״ו רב תנא ופליג (רתו״פ).

ש

ש׳ שם, שמא, שורה, שעה, שנה, שער, שמואל, שלש מאות.
ש״א שמואל א׳, שטה אחרונה, שומר אמונים (ס׳), שום אתתא, שאגת אריה (ס׳), שלום אמת (ס׳), שולחן ארבע (ס׳), שפת אמת (ס׳), שבילי אמונה (ס׳), שערי אורה (ס׳), שערי אפרים (ס׳), שבת אחים (ס׳), שאר אחרונים, שם אשה, שלום אקרא.
שא׳ שאלה, שאלות, שאפשר (שאפ׳), שאמר.
שא״א שאי אפשר, שאין אומרין, — אוכלין, שיר אלף אלפין (ס׳).
שאא״א שאי אתה אומר.
שאאא״א שאין אומרים אל ארך אפים (ת׳).
שאא״ב שאין אומרים בו.
שאא״י שאין אתה יכול, — יודע.
שאאי״ל שאין אתה יכול לומר.
שאא״ל שאי אפשר לומר, — לתרץ וכו׳.
שאאלב״מ בכ״א שאי אפשר לב׳ מלכים בכתר אחד (יעב״ץ).
שאא״ע שאיסורם איסור עולם.
שאאר״ב שאי אתה רואה בו.
שאא״ת שאין אומרים תחנון (ת׳).
שא״ב שאין בו.
שאב״א שאין בהם אחריות.
שאב״ב שאינו בן ברית.
שאבח״א שאין בו חשש איסור.
שאבח״כ שאין בו חסרון כיס.
שאב״י שאין בה ידיעה.
שאב״ל שאין בקיאין לשמה.
שאב״מ שאין בו מעשה, — ממש.
שאבמנ״ט שאין בו משום נותן טעם.
שאב״ס שאין בה סכנה.
שאבק״ע שאין בה קום עשה.
שאבר״ח שאין בהם רוח חיים.
שאב״ת שאינו בן תורה, שאינם בני תורה.
שא״ד שאר דברים (ש״ד), — דרכים, שאין דרך.
שאדב״א שאין דרך בני אדם.
שאדה״ר שאדם הראשון.
שאדשב״א שאין דרכן של בני אדם (אדשב״א).
שא״ה שאינו הגון.
שאו״ד שאור ודבש.
שאוק״ש שאגת אריה וקול שחל (ס׳).
שא״ח שאמרו חכמים.
שאחז״ל שאמרו חכמינו זכרם לברכה.
שא״ט שאינו טעון.
שאט״ב שאינו טעון ברכה, שאחר תשעה באב.
שאט״ט שאינו טעון טבילה.
שא״י שלומי אמוני ישראל (ת׳), שארית יוסף (ס׳), שער אהבת י״י.
שאי״ה שאר ימות השנה.
שאילי״ע (שילי״ע) שארית ישראל לא יעשו עולה.

רמ״ק ר׳ משה קמחי.
רמ״ש ר׳ משה שטיינשניידר (רמש״ש), ר׳ מתתיהו שטראשון.
רמש״ג ר׳ מרדכי שמואל גיראנדי.
רמ״ת ראיה מחמת תשמיש.
ר״ן ר׳ נסים.
ר״נ ר׳ נחמיה, ר׳ נהוראי, ריחה נודף, רפואת נשמה (ס׳).
רנב״א אכ״ה ר׳ נחוניה בן אלנתן איש כפר הבבלי.
רנב״ג ר׳ נחוניה בן נודנדא.
רנבה״ע ר׳ נתן בעל הערוך.
רנבהע״מ ר׳ נתן בעל הערוך מרומי.
רנבה״ק ר׳ נחוניה בן הקנה.
רנב״י ר׳ נחמן בר יצחק, ר׳ נחמיה בן יוסף.
רנב״ר ר׳ נתן בן ראובן, ר׳ נסים בן ראובן.
רנ״ק ר׳ נפתלי קעללער, ר׳ נחמן קראכמאל.
ר״ס רבנן סבוראי, ר׳ ספרא, ריש סימן, ריש סדרא, רבנו סעדיה, רשימת ספרים (ס׳).
רס״ג ר׳ סעדיה גאון.
ר״ע ר׳ עקיבה, ר׳ עמרם, ר׳ עזריה, ר׳ עולא, רני עקרה, רע עין, רישא עילאי, רבי עמנואל (מחברת עמנואל), רוכב ערבות (ס׳).
רע״א ר׳ עקיבא איינער, — אומר.
רע״ב ר׳ עובדיה ברטנורא (רעמ״ב).
רעב״י ר׳ עקיבא בן יוסף.
רעב״מ ר׳ עזריה בן מנחם.
רע״ה רבי עליו השלום (יהודה הנשיא), רבה עוקר הרים.
רע״ט שמא״צ רע ערלה טמא שונא מכשול אבן צפוני (שמות השטן).
רע״ם ר׳ עובדיה מברטנורא (רעמ״ב), ר׳ עזריה מפאנו (?).
רעמ״א ר׳ עזריה מן ארומים.
רעמ״ב ר׳ עובדיה מברטנורא (רע״ב).
רע״ס ר׳ עקיבא סבר.
רע״פ ר׳ עזריה פינו.
רעק״א ר׳ עקיבא איינער.
רע״ר רעות רוח.
ר״פ ראש פרק, ראשי פרקים, ראש פסוק, ר׳ פרץ, רב פנינים (ס׳), ר׳ פלוני, רב פעלים (ס׳), ראש פנה (ס׳).
רפב״י ר׳ פנחס בן יאיר.
רפ״כ ר׳ פאלק כהן.
רפ״ק ריש פרק קמא.
רפ״ש רפואה שלימה (ר״ש).
ר״צ רודף צדקה.
רצ״ו ונז״י רודף צדקה וחסד ונעים זמירות ישראל (על מצבה).
רצו״מ רצה ומודים (ת׳).
ר״ק רצון קונו, — קונס, רואה קרי, ריבית קצוצה, רוח קנאה (ס׳).
רקב״ש רועים קייצים בורגנין שומרי פירות (סוכה ח׳ ב׳).
ר״ר רוח רעה (רו״ר), ריח רע.
רר״ק ראשון ראשון קודם.
ר״ש ר׳ שמעון, ר׳ שמשון (משאנץ) (רש״מ), רב שלום, רפואה שלימה, ר׳ שלמה, רודף שלום, רמת שמואל (ס׳).
רש״א ר׳ שמואל אליעזר, רב שלום אקרא.
רשא״ח רשות או חובה.
רשא״מ רוח שאינה מצויה.
רש״א עב״י רב שלום אקרא עד בלי ירח.
רשב״א ר׳ שמעון בן אלעזר, ר׳ שבתי בן אברהם, ר׳ שלמה בן אדרת, ר׳ שמשון בר אברהם.
רשבא״י רבותינו שבארץ ישראל.
רשב״ב רבותינו שבבבל, ר׳ שמעון בן בתירה.
רשב״ג ר׳ שמעון בן גמליאל, ר׳ שלמה בן גבירול.
רשב״ג ה״נ רבן שמעון בן גמליאל הנהרג.
רשבה״ת ר׳ שמשון (משאנץ) בעל התוספות.
רשב״ה ר׳ שמעון בן הלל.
רשב״ז ר׳ שמעון בן זומא.
רשב״ט ר׳ שמעון בר טוביה.
רשב״י ר׳ שמעון בן יוחאי.
רשבי״ם ר׳ שלמה בן יהושע מיימון.
רשב״ל ר׳ שמעון בן לוי, — בן לקיש.
רשב״ם ר׳ שמואל בר מאיר, ר׳ שלמה בן מלך.
רשב״ן ר׳ שמואל בר נחמני.
רשב״ע ר׳ שמעון בר עלאי, — בן עזאי.
רשב״פ ר׳ שמעון בן פזי.
רשב״ץ ר׳ שמעון בר צמח (תשב״ץ), — בר צדוק.
רשב״ש ר׳ שמעון בן שטח, ר׳ שלמה בן שמעון (בן צמח).
רשב״ת ר׳ שמואל אבן תיבון.
רש״ג ר׳ שרירא גאון.

רי״ח ר׳ יהודה חסיד, ר׳ יהודה חייט (התייט), — חיוג, ר׳ יחזקאל.
ריח״ב ר׳ יאיר חיים בכרך.
רי״ט ר׳ יוסף טראני.
ריטב״א ר׳ יום טוב בן אברהם.
ריטבמ״צ ר׳ יום טוב בן משה צהלון.
ריטבע״צ ר׳ יום טוב בן עקיבא צהלון.
ריט״ע ר׳ יוסף טוב עלם.
ריט״ץ (ריו״ט) ר׳ יום טוב צהלון.
ריכ״ג ר׳ ישמעאל כהן גדול (ריכה״ג).
רי״ל ר׳ יצחק לוריא (האריז״ל), ר׳ יעקב לוי (מהרי״ל).
רימ״ז ר׳ יחיאל מיכל זאכס.
רימ״ל ר׳ יהודה מעסיר ליאן.
רימ״ק ר׳ יעקב מקורביל (Corbeil).
רי״נ ר׳ יעקב נקדן, ר׳ יהודה נשיאה.
רי״ס ר׳ ייבא סבא, ר׳ יימר סבא (כתו׳ נ״ג).
רי״ע ר׳ יעקב עמדין (יעב״ץ).
רי״ף ר׳ יצחק אלפסי (בן יעקב), ר׳ יאשיה פנשו.
ריצב״א ר׳ יצחק בן אברהם.
ריצב״ח ר׳ יעקב צמח בן חיים.
ריצב״ט ר׳ יצחק בן טודרוס.
ריצ״ג (רי״ע גאות) (ריב״ג).
רי״ק ר׳ יוסף קארו, ר׳ יוסף קולון, ר׳ יוסף קמחי.
ריק״ם ר׳ יוסף קמחי.
רי״ת ר׳ יונה תאומים, רוח י״י תניחנו.
רי״ש רגל ישרה (ס׳).
ריתב״ע רוח י״י תניחנו בגן עדן.
ר״כ ריש כלה, רישי כלה, ראשי כלות.
רכה״ע רבון כל העולמים.
ר״ל רצונו לומר, רצה לומר, ראוי לברכה, ראוי לחופה (רל״ח), ראוי לתקן, ריש לקיש, ר׳ לוי, ראשון לציון (רל״צ), רחמנא לצלן, רחמנא לשיזבון, ראשית למורים (ס׳), רגלים לדבר (רג״ל), רמז לדבר, ראיה לדבר (רל״ד), רוב לילה, ריח לבנון (רי״ל) (ס׳), ראויה להתכבד, רצה לישב, רעיוני לילה (ס׳).
רל״ב רחמנא לבא בעי.
רלב״ב ר׳ לוי בן בצלאל.
רלב״ג ר׳ לוי בן גרשון.
רלב״ח ר׳ לוי בן חביב.
רלב״ק ר׳ ליב בעל קבלה.
רלב״ש ר׳ לוי בר שלמה.
רל״ד רמיזה לדבר, רמז לדבר (ר״ל), ר׳ ליב רוקעס.

רלמ״ד רחמנא לצלן מהאי דעתא.
רלמ״פ ר׳ לוי מפראג (מהר״ל).
ר״מ ריש מתיבתא, ר׳ משה (מקוצי) (רמ״מ), רעיא מהימנא, רוב מקומות, ריש מתא, ר׳ מאיר, רופא מומחא — מופלא, ראש משפחה, רות מצויה, רצון מלכים (ס׳).
רמ״א ר׳ משה איסרלס, ר׳ מאיר אומר, ר׳ משה אלשקר, ר׳ משה אלשיך.
רמב״א ועיה״ת רבות מחשבות בלב איש ועצת י״י היא תקום.
רמבה״נ ר׳ מאיר בעל הנס (רמבע״נ).
רמב״ח ר׳ מתיא בן חרש, ר׳ משה בן חסרא.
רמב״ט ר׳ מאיר בן טודרוס.
רמב״י ר׳ מנשה בן ישראל.
רמבי״ת ר׳ מאיר בן יוסף תאומים.
רמב״ם ר׳ משה בן מיימון (מיימוני).
רמבמ״ן ר׳ משה בן מנחם מענדעלזאהן מדעסוי.
רמב״ן ר׳ משה בר נחמן.
רמב״ס ר׳ מנחם בן סרוק.
רמב״ע ר׳ משה בן עזרא.
רמבע״נ ר׳ מאיר בעל נס (בה״נ).
רמ״ג רצה מזה גובה, ר׳ משה גלנטי.
רמ״ד ר׳ משה דעסוי (מענדעלזאהן), ראש מר דרור (ס׳).
רמד״ב ר׳ מרדכי די ביטון.
רמד״ל ר׳ משה די ליאן.
רמ״ה ר׳ משה הנקדן (רמה״נ), — הדרשן, (רמה״ד), ר׳ מאיר הלוי אבולאפיא.
רמור״מ ריש מתא וריש מתיבתא.
רמ״ז ר׳ מרדכי זאב, ר׳ משה זכות.
רמ״ח ר׳ משה חון, ר׳ משה חגיז, שתי מאות ארבעים ושמונה.
רמח״ל ר׳ משה חיים לוצאטו.
רמח״ע רמ״ח עשין.
רמ״ט ר׳ משה טראני.
רמ״י ר׳ מרדכי יפה.
רמ״כ ר׳ משה כהן, ר׳ מאיר כהן.
רמ״ל ר׳ מאיר לובלין (מהר״ם).
רמ״מ ר׳ משה מקוצי.
רמ״נ ר׳ משה נרבוני.
רמנ״ז ר׳ מרדכי נאטאנזאן.
רמ״ס ר׳ משה סופר, ר׳ מאיר סבר.
רמ״ע ר׳ מנחם עזריה (מפאנו).
רמ״פ (ף) ר׳ משה פראבינציאלי.

רחב״נ ר׳ חנינא בן גמליאל.
רחב״ד ר׳ חנינא בן דוסא.
רחב״ח ר׳ חנינא בן חכינאי.
רחב״ח ב״ג ר׳ חנניה בן חזקיה בן גריון.
רחב״ע ר׳ חנניה בן עקשיה, עקביה, — עקיבא.
רחב״פ ר׳ חנינא בר פפא.
רחב״ת ר׳ חנניא בן תרדיון.
רח״ה רחב הזונה, ראשית חכמה הקצר (ס׳).
רח״ו ר׳ חיים וויטאל.
רחווי״ל רק חיים ושלום יוסיפו לך (רחושי״ל).
רחול״י רק חיים ושלום לך יאריך.
רחור״נ רבנו חננאל ורבנו נסים.
רחור״ע ר׳ חייא ורב אושעיא.
רח״י רגלי הסידיו ישמור.
רחי״א ראשית חכמה יראת י״י.
רח״מ ר׳ חיים מיכל.
רחסה״כ ר׳ חנינא (חנניה) סגן הכהנים.
רח״ק ר׳ חסדאי קרשקש.
רח״ש ר׳ חיים שבתאי, רב חזן שמש.
ר״ט ר׳ טרפון, רייכסטהאלער.
רט״א ר׳ טרפון אומר.
רטב״א ר׳ טוביה בן אליעזר.
רטב״ל ר׳ טודרוס בן לוי.
רטור״ע ר׳ טרפון ור׳ עקיבא.
רטל״י רב טוב לבית ישראל.
רטק״ש רייכסטהאלער קייזערליך.
ר״י ר׳ יצחק, ר׳ יוסי, ר׳ יוסף, ר׳ יעקב, ר׳ יהודה, ר׳ ירוחם, ר׳ יונה, ר׳ ישמעאל, ריש ירחא, רבנו יונה, רגל ישרה (רי״ש), רוב יום.
רי״א ר׳ יצחק אבוהב, ר׳ יוסף אלבו, ר׳ ישראל איסרליין, ר׳ ישעיה אחרון (ריא״ח).
ריא״ז ר׳ יצחק אור זרוע (מווינא) (ריבא״ז), ר׳ ישעיה אחרון ז״ל.
ריא״ח ר׳ יהודה אבן חיוג.
ריאכ״ע ר׳ יעקב איש כפר עכו.
ריא״ל ר׳ יצחק אבן לטיף.
רי״ב ר׳ ישעיה ברלין.
ריב״א ר׳ יצחק בן אשר, ר׳ יעקב בן אליעזר, ר׳ יהודה בן אלעאי, ר׳ ישמעאל בן אלישע (כה״ג).
ריב״א בה״(ט) ר׳ יעקב בן אשר בעל הטורים.
ריבא״ז ר׳ יצחק בעל אור זרוע.
ריב״ב ר׳ יהודה בן בתירא, — בן בבא.
ריבב״א ר׳ יהודה בן בתירא אומר, — יצחק בר ברוך אומר.

ריב״ג ר׳ יונה בן גנאח, ר׳ יוסף בן גריון, ר׳ יצחק בן גיאות (רי״ץ גאות).
ריב״ד ר׳ יהודה בן דוד (חיוג).
ריב״ה ר׳ יעקב (בן אשר) בעל הטורים.
ריבה״ד ר׳ יצחק בן הר׳ דוברל.
ריב״ז ר׳ יוחנן בן זכאי, ר׳ יצחק בן זכריה.
ריב״ח ר׳ יוסי בן חלפתא, ר׳ יהושע בן חנניה.
ריב״ט ר׳ יוסף ברבי טובים, ר׳ יוסף בן טוביה, ר׳ יעקב בן טודרוס.
ריב״י ר׳ יצחק בן ישראל (יסוד עולם).
ריב״י א״י ר׳ יוסי בן יוחנן איש ירושלים.
ריב״י אכ״ה ר׳ יוסי בן יהודה איש כפר הבבלי.
ריב״י א״צ ר׳ יוסי בן יועזר איש צרדה.
ריבי״ץ ר׳ יעקב בן ישראל צהלון.
ריב״ל ר׳ יהושע בן לוי, ר׳ יצחק בער לעווינזאהן, ר׳ יוסף בן ליב.
ריב״מ ר׳ יוסף אבן מיגאש, ר׳ יצחק בן משה, ר׳ יוסף בן משולם.
ריב״נ ר׳ יצחק בר נתן, ר׳ יהודה בר נתן, ר׳ יהודה בן נחמן, ר׳ יוחנן בן נורי.
ריב״ס ר׳ יצחק בן סוה.
ריב״ע ר׳ יצחק בן עראמה (עקידת יצחק).
ריב״פ ר׳ ישמעאל בן פאבי, ר׳ יהושע בן פרחיה.
ריב״ץ ר׳ יחיאל בן צבי (הירש).
ריב״ק ר׳ יהושע בן קרחה.
ריבק״א ר׳ יהושע בן קרחה אומר.
ריב״ש ר׳ יצחק בן ששת, ר׳ ישראל בעל שם.
רי״ב שר״י ב״ב ר׳ ישמעאל בנו של ר׳ יוחנן בן ברוקא.
ריב״ת ר׳ יהודה בן תימא, ר׳ יהודה אבן תבון.
רי״ג ר׳ יוסף גיקטליא.
רי״ד ר׳ ישעיה דטראני.
ריד״ה ר׳ ידעיה הפניני (בדרשי).
ריד״מ ר׳ יהודה די מודינא.
רי״ה ר׳ יהודה הלוי (ריה״ל), ר׳ יהודה הנשיא (ריה״נ).
ריה״ח ר׳ יהודה החייט (רי״ח).
ריה״כ ר׳ יוסי הכהן, — יונתן הכהן.
ריה״נ ר׳ יהודה הנשיא.
ריה״ס ר׳ יוחנן הסנדלר.
רי״ו ר׳ יעקב ווייל, ר׳ יוסף וואזין (Voisin).
ריו״פ רכב ישראל ופרשיו.

רא"ר רבוי אחר רבוי.
רא"ש רבנו אשר (בן יחיאל) (אשר"י, ראב"י), ר' אהרון ששון, ר' אברהם שלום.
ראשא"ת ראשי אברים שאינן חוזרין.
ר"ב ר' ברוך, רב' בעל, רבנו ברטנורא, ראשית בכורים (ס'), רפדוני בתפוחים (רב"ת) (ס').
רב"א רוב בני אדם.
רבב"ב ר' בבא בן בוטא.
רבב"ח רבה בר בר חנה.
רב"ג (רב"ח) רחמנים ביישנים גומלי חסדים.
רב"ד ראש בית דין.
ר"ב ט"ב ר' בעריש טראכענבערג.
רבי"ם רומיים בבלים יונים מדיים (רבי"ם קמים עלי, כי ברבי"ם היה עמדי).
ר"ב מ"ג ר' ברוך מגרמייזה.
רב"נ רבה בר נחמני.
רב"ס רוב ב' סימנים (רש"ס).
רבצ"א ר' בצלאל אשכנזי.
רב"ק ראשית בכורי קציר.
רבש"כ בה"ג רבן של כל בני הגולה (רשכבב"ה).
רבש"ע רבונו של עולם.
ר"ג ריש גלותא, רבן גמליאל, ריש גמרא, רשע גמור.
רגבשרי"ה ר' גמליאל בנו של ר' יהודה הנשיא.
רגה"ז רבן גמליאל הזקן.
רג"ל רגלים לדבר.
רגמ"ה רבנו גרשון מאור הגולה (ר"ג מאוה"ג).
ר"ד ראשית דבר, רבוניה דעלמא, ראשית דעת (ס'), רנת דודים (ס').
רד"א ר' דוד אבודרהם, — אפפנהיים, ר' דוסי אומר.
רדאכ"י ר' דוסתאי איש כפר יתמה.
רדב"ה ר' דוסא בן הרכינס.
רדבה"א ר' דוסא בן הרכינס אומר.
רדב"ז ר' דוד בן זמרא, — בן זכאי.
רדבר"י ר' דוסתאי ברבי ינאי.
רד"ג ר' דוד גאנז (צמח דוד).
רדוי"א ראשית דעת ויראת אלהים (ס').
רדי"א ר' דון יצחק אברבנאל.
רד"ך רבוניה דעלמא כולא.
רדכ"ע רבוניה דכולי עלמא.
רדע"כ רבוניה דעלמא כולא.
רד"פ ר' דוד פרידלענדער.
רד"ק ר' דוד קמחי, ר' דוד קאססעל.

רד"ש רודף שלום.
ר"ה ראש השנה, ראש הקהל, רבינו הקדוש, רשות הרבים (רה"ר), רבון העולמים (רה"ע), רחובות הנהר (רה"נ) (ס') רביד הזהב (רה"ז), ריח השדה (רה"ש) (ס'), רסיסי המליצה (רסה"מ) (ס').
רה"ב רודפיהם השלכת במצולות (שר של מצרים).
רהב"א ר' הונא בר אילעא.
רה"ג ר' האי גאון, רפואת הגוף (רפה"ג), ראש הגויה, ראשית הגז (ס').
רה"ד רשעי הדור.
רהוב"ד ר' הלל ובית דינו.
רה"ט רוח הטומאה.
רה"י רשות היחיד.
רה"מ רות המואביה, ראש המעמד.
רה"מ ונה"ע רות המואביה ונעמה העמונית.
רה"מ נ"ה רוח המקום נוחה הימנו.
רה"נ ורה"ג רפואת הנפש ורפואת הגוף.
רה"ס ר' המנונא סבא.
רה"ק ראש הקהל (ר"ה), רבינו הקדוש (ר"ה), רוח הקודש (רוה"ק), רובע הקב.
רה"ר רשות הרבים.
רו"ד רב ודיין.
רוה"ט (רה"ט).
רוה"ק רוח הקודש.
רוה"ק ש"ע רוח הקודש שורה עליו.
רוו"ה ר' וואלף היידענהיים.
רוו"ק ר' וואלף קויפמאן.
רו"י רנה וישועה (ס').
רו"מ רום מעלתו, רצה ומודים (ת').
רו"ס רישא וסיפא, רחיצה וסיכה.
רו"פ רוסלאנד ופולין, רוסי ופולאני.
רו"ר רוח רעה.
רו"ש רב ושמואל.
רו"ת רגזו ואל תחטאו, רמה ותולעה, רחמים ותחנונים.
רז"ה ר' זרחיה הלוי.
רז"ל רבותינו זכרונם לברכה.
ר"ח ראש חודש, ראשית חכמה (ס'), ר' חסדא, רבנו חננאל, ר' חנינא, ר' חנניה, ר' חיים, ר' חייא, רב חסר, רוח חיים (ס'), רוח חרשה (ס').
רחאכ"ח ר' חלפתא איש כפר חנניה.
רחב"א ר' חנינא בן אנטיגנוס, — חייא בר אבא.

קונה שביתה, קנאת שנאה, קול שחל (ס׳), קול שמחה (ס׳), — ששון.
קש״ב קופה של בשר.
קשב״ל קרבן שיר ברכה לינה (יומא ג׳ תוס׳).
קש״ה קרא שנה הלכה.
קשו״ש ת״ח קרא שנה ושימש תלמידי חכמים.
קש״ז קרבן שעבר זמנו.
קש״י קונטרס שיח יצחק (ס׳).
קש״ע קשוט עצמך, קיצור שולחן ערוך (ס׳).
קשע״ה קריאת שמע על המטה (ת׳).
קש״ע ואח״כ קש״א קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים.
קש״צ קופה של צדקה.
קש״ק קבלת שבת קודש, תקיעה שברים תקיעה.
קש״ש קופה של שרצים.
קששעה״מ קריאת שמע שעל המטה (ת׳).
קש״ת קשר של תפילין, תקיעה שברים תרועה, קופה של תבן.
ק״ת קרבן תמיד, — תודה, קשר תפילין (קש״ת), קול תרועה (ס׳), קרבן תענית.
קתכ״פ קונטרס תפלת כל פה (ס׳).
קת״נ קודם תפלת נעילה.
קת״ע קודם תפלת ערבית.
קת״ש קודם תפלת שחרית.

ר

ר׳ רב, רבי, רבן, רבנו, רבותינו, ראש, מאתים, ראיה, ראיות, ריש.
ר״א רבי אומר, — אמר, רב אמר, רוצה אני, ראשי אברים, ר׳ אליעזר, ר׳ אלעזר, ר׳ אלעי, ר׳ אשי וכו׳, ראשית אונים (ס׳), ראש אמנה (ס׳), ראשי אבות (ס׳), רוממות אל (ס׳), רצוף אהבה (ס׳), רשפי אש (ס׳), רכב אליהו (ס׳), רבבות אפרים (ס׳).
רא״א ר׳ אליעזר אומר.
ראאב״ד ר׳ אבא אלעזר בן דולעאי.
ראב״א ר׳ אידי בר אבין.
ראב״ד ר׳ אברהם בן דוד, — דיאור, ראש — רב אב בית דין, ר׳ אלעזר בן דנלאי.
ראב״ה ר׳ אליעזר בן הורקנוס.
ראב״ח ר׳ אליהו בן חיים, ר׳ אלעזר בן חסמא, ר׳ אליעזר בן חרסום.
ראב״י ר׳ אליעזר ברבי ינאי (ראבר״י), ר׳ אליעזר בן יהודה, — ברבי יעקב, ר׳ אשר בר יחיאל (אשר״י) (רא״ש).
ראביא״ב ר׳ אלעזר בן יהודה איש ברתותא.
ראבי״ה ר׳ אליעזר בן יוסי הגלילי, ר׳ אליעזר בן יואל הלוי, ר׳ אליהו בר יואל הלוי.
ראב״מ ר׳ אלעזר בן מתיא.
ראבמ״ו ר׳ אליהו בן משה וידאש.
ראבמ״פ ר׳ אברהם בן מרדכי פריצול.
ראב״ן ר׳ אליעזר בר נתן, ר׳ אליהו בר נתן.
ראב״ע ר׳ אלעזר בן ערך (ראבע״ר), ר׳ אלעזר בן עזריה, ר׳ אליעזר בן עקיבא, ר׳ אברהם בן עזרא.
ראבע״ר ר׳ אלעזר בן ערך.
ראב״פ ר׳ אלעזר בן פרת.
ראב״צ ר׳ אלעזר בן צדוק.
ראבצ״א ר׳ אלעזר בן צדוק אומר.
ראבר״ש ר׳ אלעזר ברבי שמעון (ראב״ש).
ראברש״א ר׳ אלעזר ברבי שמעון אומר.
ראב״ש ר׳ אלעזר בן שמוע, ר׳ אליהו בעל שם.
ראב״ש ריה״ג ר׳ אליעזר בנו של ר׳ יוסי הגלילי.
רא״ג ר׳ אברהם גיינער, ר׳ אברהם גדליה.
ראד״מ ר׳ אריה די מודינא (ריד״ם).
רא״ה ר׳ אהרון הלוי, ר׳ אייזיק הירש.
ראה״ח רואה את החדש.
ראה״כ רודף אחר הכבוד.
ראה״מ ר׳ אלעזר המודעי.
ראה״ק ר׳ אלעזר הקפר, — הקליר.
רא״ו ר׳ אליהו וידאש.
רא״ל רחמנא אידכר לן (ת׳).
רא״ם ר׳ אליהו מזרחי, ר׳ אליעזר מגרמייזא (בעל הרוקח), ר׳ אליעזר ממיץ.
ראמ״ת ר׳ אליהו מנחם חלפון.
רא״ס ר׳ אייזק סאטאנאוו (רי״ס), ר׳ אלעזר ספרא.
רא״ע רחמה אללה עליה (בל׳ ערב).
רא״פ ר׳ אברהם פריצול.

ק״ו קידוש ידים ורגלים (קיו״ר).
קיוק״צ קרבן יחיד וקרבן צבור.
קיי״ל קיימא לן (קי״ל) (ק״ל).
קי״ל קדוש יאמר לו.
קינ״ה קידוש יין נר הבדלה (פס׳ ק״ב ב).
קי״ס קריעת ים סוף (קרי״ס).
קי״פ קונטרס יציב פתגם (יעב״ץ).
ק״כ קבוצת כסף (ס׳), קערת כסף (ס׳).
קכ״ד קודם כל דבר.
קכהרא״ש קיצור כללי הרא״ש (אשר״י).
ק״ל קשה לי, קל להבין, קיימא לן (קיי״ל), קודם לכן, קודם לדבר.
קלבה״ש קרוב לבין השמשות.
קלב״מ (קלבד״מ) קים ליה בדרבה מיניה.
קלג״ד קורעין לו גזר דינו.
קל״ח קלעים לחצר (ס׳).
קלט״ב (קלת״ב).
קל״כ קודם לכן, — לכך (ק״ל).
קל״מ קרוב למלכות.
קל״שולקל״ל קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד לבא.
קלת״ב קינות לתשעה באב (ת׳).
ק״מ קרבן מנחה, — מוסף, קדשי מזבח, קטב מרירי, קבלה מעשיית (קב״מ), קרית מלך, קול מבשר.
קמ״ו קול מראה ורית.
קמוק״מ קרח מכאן וקרח מכאן.
קמו״ר (קומו״ר).
קמ״י קיצור מעבר יבק (ת׳).
קמ״ל קא משמע לן, קמשמע לן, קא מבעיא ליה, קמבעיא ליה, קונטרס מה לך (ס׳).
קמל״כ קריאת מגילה לבני כפרים (יעב״ץ).
קמ״מ קבורת מת מצוה, קונטרס מלחמת מצוה (ס׳).
קממד״ש קבורת מת מצוה דוחה שבת.
קממ״ו קול מבשר מבשר ואומר (ת׳).
קמ״ע קונטרס מנחת ערב (ס׳).
קמ״ר קרית מלך רב (ס׳).
קמ״ש קבלת מלכות שמים, קרית מאה שערים.
קמ״ת קודם מתן תורה.
ק״נ קרבן נתנאל (ס׳), קשת נחושה (ס׳).
קנד״ג יחזקאל שנים עשר דניאל מגלת אסתר.
קנ״ח קנה חכמה (ס׳).
קני״ה קידוש נר יין הבדלה.
קנ״ס קטנה נגינה סוף (סימני שוא נח) (ד׳), קינוח סעודה, קנין סודר.

ק״ס קרית ספר (ס׳), קנאת סופרים, קא סבר.
קס׳ קסבר, קא סברי.
קס״ד קא סלקא דעתך.
קס״ע קרבן סדר עבודה.
קסת״ה קנאת סופרים תרבה הכמה.
ק״ע קרבן עולה, קום עשה, קשה עורף, קרית עוז (ס׳), קבלה עיונית (קב״ע), קורי עכביש, קול ענות (ס׳).
קע״ג קיצור עמודי גולה (ס׳).
קע״ו קרבן עולה ויורד.
קע״י קיצור עקידת יצחק (ס׳), קהל עדת ישורון.
קעכמדא״ר קונטר על כל מלתא דאמר רחמנא.
קעמ״ש קבלת עול מלכות שמים.
קע״ע קונטרס עקיצת עקרב.
קע״ש קיצור ענין שחיטה.
ק״פ קרבן פסח, קרני פרה (ר׳).
קפ״א קפיצת ארץ (ק״א).
קפ״ד קראים פייטנים דרשנים.
קפ״ת קריאת פרשת תוכחה.
ק״צ קרבן צבור, קן צפור, קופת צדקה.
קצ״ח קצות חושן (ס׳) (קצה״ח).
קצנ״צ קיצור ציצית נובל צבי.
קצ״ע קצת צריך עיון.
ק״ק קהלה קדושה, קצת קשה, קרן קיימת, קול קורא (ס׳), קדשי קדשים, קדשים קלים, קרא קדרש (קא דרש), קולי קולות.
קק״א קהלה קדושה אשכנזית, קורע קרע אחד.
קק״ד קרא קא דרש.
קק״ס קבול קנין סודר.
קק״ק קדוש קדוש קדוש.
ק״ר קלות ראש, קשר רשעים, קרבן ראשית (ס׳), קורת רוח.
קרוב״ץ קול רנה וישועה באהלי צדיקים (ת׳).
קרוי״ש קול רנה וישועה.
קר״ח קיצור ראשית הכמה (ס׳).
קר״ע שט״ן קולי שמעת אל תעלם אזנך לרוחתי לשועתי.
ראש דברך אמת ולעולם כל משפט צדקך.
ערוב עבדך לטוב אל יעשקוני זדים.
שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב.
טוב טעם ודעת למדני כי במצותיך האמנתי.
נדבות פי רצה נא י״י ומשפטיך למדני.
ק״ש קריאת שמע, קבלת שבת, קרבן שבת, קרבן שלמים, קהלת שלמה, (קה״ש) (ס׳), קדיש שלם,

קא״ר קיצור אבן רש״ר, קאמר ר׳.

קא״ת (קאש״ת) קרבן אשם תלוי.

ק״ב מאה ברכות, קופת בשמים, קנה בינה (ס׳), קאצינעלענבאגען, קעניגסבערג, קול בוכים (ס׳), קול ברמה (ס׳).

קב״ה (קוב״ה) קודשא בריך הוא, קדשי בדק הבית (קבה״ב).

קבה״מ קודם ביאת המשיח.

קב״ו קדשנו במצותיו וצונו, קבלה והולכה (קבו״ה).

קבו״ה קבלה והולכה (קב״ו).

קב״ל קול בן לוי (ס׳).

קב״מ קבלה מעשיית (ק״מ).

קב״נ קול ברמה נשמע, קריאה בלי נקודות.

קב״ע קבלה עיונית (ק״ע).

ק״ג קבוץ גליות, קנין גמור, קהלה גדולה.

קגא״ם קנין גמור אגב סודר.

קג״ה קא גרים הכי.

קג״ם (יע״ל קג״ם).

ק״ד קדיש דרבנן (קד״ר), קפיצת דם.

קד״ה קידוש השם, קודם החופה (ק״ה).

קדו״א קרח דתן ואבירם (קודו״א).

קדמש״ע קיצור דינים משלחן ערוך.

ק״ה קריאת הגבר (קה״ג), קריאת ההלל (ת׳), קידוש היום (קה״י), קידוש הלבנה (קה״ל) (ת׳), קידוש החודש (קה״ה), קידוש השם (קה״ש), קריאת המגילה (קה״מ), קריאת התורה (קה״ת), קריאת הפרשה (קה״פ), קורא הדורות (ס׳), קודש הילולים, קץ הפלאות (קה״פ) (ס׳).

קה״א קהילות אשכנז.

קה״ג קריאת הגבר, קנין הגוף (ק״ה).

קה״ז (ק״ז) קיצור הזוהר (ס׳).

קה״ח קידוש החודש, קודם החופה, קצות החשן (ס׳), קול המון חוגג (ס׳).

קה״י קידוש היום, קהלת יעקב.

קה״ל קידוש הלבנה (ק״ה).

קה״מ קריאת המגילה (ק״ה), קהלות מזרח.

קהמ״ש קבל האמת ממי שאמרו.

קה״ס קהלות ספרד, קסת הסופר (ס׳).

קה״ע קורות העתים.

קה״פ קריאת הפרשה, קהלות פולין, קודם הפסח.

קה״צ קרבן הצבור, קהלות צרפת.

קה״ר קופת הרוכלים.

קה״ש קידוש השם, קהלת שלמה (ס׳), — השבת (ק״ש), קודם השבת.

קה״ת קריאת התורה, — התרנגול, קרבן התמיד.

ק״ו קל וחומר, קולא וחומרא (קו״ח), קב ונקי, קינה והגה.

קו׳ קושיא, קושיות.

קו״ב קדיש וברכו (ת׳).

ק״ו ב״ב שק״ו קל וחומר בן בנו של קל וחומר.

קוב״ה קודשא בריך הוא (קב״ה).

קו״ב שק״ו קל וחומר בנו של קל וחומר.

קוה״י קורות הימים.

קו״ח קל וחומר (ק״ו), קרן וחומש.

קו״כ קרי וכתיב.

קו״מ קל וחומר מפורש, קשת ומגן (ס׳).

קומו״ר קול ומראה וריח (קמו״ר).

קו״נ קב ונקי (ק״ו).

קו״ס קל וחומר כתום.

קו״ע קרח ועדתו.

קו״ף קרבן, מ״ם מעשר, דל״ת דמוע, ט״ת טבל, ת״ו תרומה, (יבמות קט״ו ב׳).

קו״ר קרן ורבית.

קו״ש קרחה ושריטה, קורא ושונה, קרא ושנה, (ושת״ח ושימש תלמידי חכמים).

קושט׳ קונסטאנטינאפל.

ק״ז קיצור זוהר (קה״ז) (ס׳).

ק״ח קרבן חטאת, קללת חנם, קמץ חטף (ד׳), קודם חצות, קודם חופה, קצות חשן (קה״ח) (ס׳), קנה חכמה (ס׳), קרית חנה (ס׳), קבלת חכם, קונה חזקה.

קחבה״מ קודם חרבן בית המקדש.

קחב״ר קודם חרבן בית ראשון.

קחב״ש קודם חרבן בית שני.

קח״ד קרית חנה דוד.

קחה״ב קודם חרבן הבית.

קחוק״כ קול חתן וקול כלה.

קחמ״י קנקן חדש מלא ישן.

קח״ש קטינא חריך שקי (ר׳ זעירא).

ק״ט קורע טפח, קן טהור.

ק״י קול יעקב (ס׳), קול יהודה (ס׳), קדיש יתוב (ת׳), קרבן יתיד, קפיצת יד, קופץ ידו, קבלת יסורין, קסת יונתן (ס׳).

קי״ב קול י״י בכח (ס׳).

קיה״ח (קה״ח).

קיו״א קומה י״י ויפוצו אויביך.

צו"ג צורך גדול (צ"ג).
צו"ח צא וחשוב.
צו"ל צא ולמד, צדיק וקדוש לברכה.
צו"מ צורת מטבע.
צו"צ צדקתך וצדקתך, (צדקתך צדק).
צו"ר צא וראה, צאינה וראינה (צאו"ר) (ס'), צדיק ורשע (ס').
צור"מ צורבא מרבנן (צומ"ר).
צח"מ צומח חי מדבר.
צ"ט צפרא טבא.
צי"ב צדיקים יבאו בו, — ילכו בם.
ציב"ד ותב"מ צדיק י"י בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו.
צי"ב ופי"ב צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם.
צי"ל צמח י"י לצבי (ס').
ציס"ע צדיק יסוד עולם.
צ"י קבע"י צור ישראל קומה בעזרת ישראל.
צ"ל צריך לומר, — לפרש, — לתקן, — להיות, לאכול, — לברך, — להוסיף, — ליזהר, — להמתין, — לחלק, — להשכים, — להתחיל, להנדה, צפון לדרום, צידה לדרך (ס'), צדיק לברכה, צבי לצדיק (ס'), — לצבי (צל"צ).
צלא"ע צריך לוֹמר אתם עדי.
צלבה"ד צריך להפריד בין הדבקים (ק') (יעב"ץ).
צלה"א צריך להאריך.
צלה"ת צריך להתענות.
צל"ח ציון לנפש חיה (ס').
צל"י צריך ליטול ידיו, צדק לפניו יהלך.
צל"י וילר"פ צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו.
צל"ב צריך לכוין.
צלכ"כ צריך להתענות כל כך.
צלל"ש צריך להעלות לו שכר.
צל"ע צריך לי עיון, צריך להתפלל ערבית, צריך להמתין עד.
צלע"י צריך לעשות על ידי.
צלעכ"פ צריך לאכול על כל פנים (יעב"ץ).
צל"צ צבי לצדיק (ס').
צל"ת צדק לעולם תעמוד, צריך להיות תחתיו.
צ"מ צא מהן, צורת מטבע (צו"מ).
צמ"א צור משלו אכלנו (ת').
צמ"ז צפונית מזרחית.
צמ"נ צדיק מצרה נחלץ.
צמ"ע צפונית מערבית.
צמ"ר צורבא מרבנן (צומ"ר).
צנ"ה ציץ נזר הקודש (ס').
צנ"י צריך נטילת ידים.
צנ"צ ציצת נובל צבי (ס').
צ"ע צריך עיון, צדק עולמים (ס').
צעב"ח צער בעלי חיים.
צע"ג צריך עיון גדול.
צ"ע מ"ט צריך עיון מאי טעמא (יעב"ץ).
צ"פ צפירת פאר (ס').
צפו"ד צפונית ודרומית, צפון ודרום.
צפנ"ת פענ"ח צדיק פטפט נפש תאוה, פוטיפר ענה נפשו חנם.
צפ"ע צמר פשתים עור (של"ה).
צפ"ר צפוני רקנטי.
צפ"ת צבי פאר תפארתו.
צ"צ צדקתך צדק (צו"ץ), צמח צדק (ס'), צמח צדיק.
צצ"מ צירת צבי מורח (ס').
צ"ק צאן קדשים (ס').
צ"ש צפורן שמיר (ס'), צירופי שמות.

ק

ק' קרי, קרא, קשה, קמא, קבין, קרבן, קדיש, קידוש, קיצר, קצוות, מאה, קונטרס, קבלה.
ק"א קרבן אשם, — אהרן (ס'), קבר אבות, קפיצת ארץ, קרית ארבע (ס'), קונטרס אהרון, קול אלהים (ס').
קא"א קושט אמרי אמת.
קא"ב קרא אסמכתא בעלמא, קיצור אבן בוחן (ס').
קא"ה קרוב אל השכל (קאה"ש).
קאו"ו קרבן אשם ודאי ותלוי.
קא"י קוה אל י"י.
קא"ל קאמר ליה, קא אמר ליה.
קא"ק קול אומר קרא (ס').

פ״צ פרי צדק (ס׳), פרי צדיק (ס׳), פרחי צפון (ס׳).
פצע״ח פרי צדיק עץ חיים (ס׳).
פ״ק פרק קמא, פירוש קנגטרס, פורים קטן, פה קהלתנו, פרחי קדם (ס׳), פרט קטן, פסח קטן, פת קיבר.
פק״ה פרי קודש הלולים (ס׳).
פקו״נ פקוח נפש (פ״נ) (פק״נ).
פק״ל פרצה קוראה לגנב.
פק״נ פקוח נפש (פקו״נ).
פקנד״ש (פנר״ש).
פר׳ פרק, פרשה.
פ״ר פגע רע, פניעתן רעה, פענח רזא (ס׳), פרדס רמונים (ס׳), פרשת רות, פסיקתא רבתא.
פר״א (פדר״א) פרקי ר׳ אליעזר.
פראב״ע פירוש ר׳ אברהם בן עזרא.
פרא״מ פירוש ר׳ אליהו מזרחי.
פרד״ס פשט רמז דרוש סוד.
פרד״ק פירוש רבי דוד קמחי (פירד״ק).
פר״ה פרי הארץ (ס׳), פסקי ריקאנטי האחרונים (ס׳).
פר״ח פרי חדש (ס׳), פירוש רבנו חננאל (פיר״ח).
פר״י פרפראות רבי יעקב.
פר״מ פאר רום מעלתו.
פרנ״ס פת רחמן נאמן סבלן.
פר״ס פירש ר׳ סעדיה.
פרס״ג פירוש ר׳ סעדיה גאון.
פרע״ב פירוש ר׳ עובדיה ברטינורא.
פר״צ (פ״צ).
פרשד״ם פסקי ר׳ שמעון די מודינא.
פרש״ז פירש שדי זיו שכינתו (סוכה ה׳ א׳).
פרש״י פירוש ר׳ שלמה יצחקי.
פר״ת פירוש רבנו תם.
פ״ש פסח שני, פרק שירה, פרשת שקלים, פי שנים, פת שחרית, פעולת שכיר, פרק שלום, פרצוף שלם (ק׳), פריון שבוים, פני שלמה (ס׳), פרח שושנים (ס׳) ,פרח שושן (ס׳), פני שכינה (פה״ש) פתחי שערים (ס׳).
פשג״נ פת של גוים נקיה.
פש״ד פשטא דקרא.
פש״מ פסל של מיכה.
פש״צ פתחו שערי צדק (ס׳).
פ״ת פסקי תוספות, פתח תקוה (ס׳), פתחי תשובה (ס׳), פתיל תכלת (ס׳).
פ״ת ונ״צ פתחי תשובה ונחלת צבי (ס׳).
פת״ל פן תמצא לומר.
פת״ק פתח תמורת קמץ (ד׳).

צ

צ׳ תשעים.
צא״ה צדיקי אומות העולם (צא״ע).
צא״ו צעיר אנכי ונבזה.
צאו״ר צאנה וראנה (צו״ר) (ס׳).
צא״ל צריך אתה לדעת, — לידע, — לפרש, — להבין.
צ״ב צריך ביאור, — בריקה, צאן ברזל.
צב״א צריך ברדיקה אחריו.
צב״ה צורת בית המקדש (ס׳), צבי בארץ החיים (צבא״ה) (ס׳).
צב״ח צער בעלי חיים (צבע״ח).
צב״י צדיק באמונתו יחיה.
צב״ש (צ״ש) צבי שבור.
צ״ג צום גדליה (צו״ג), צדיק גמור, צורך גדול (צו״ג).
צ״ד צמח דוד (ס׳), צוף דבש (ס׳).
צ״ה צדוק הדין (צה״ד), (ת׳) צאת הככבים (צה״כ), צרור החיים (ס), צורת הפרצוף (צה״פ), צוהר התבה (ס׳) (צה״ת), צנצנת המן (ס׳), צורת הבית, צרור המור (ס׳), צורת הפתח, צל העולם (צה״ע) (ס׳).
צה״ד צדוק הדין (צ״ה) (ת׳).
[צהה״ב ציני הר הברזל].
צה״כ צאת הככבים (צ״ה).
צה״מ צנצנת המן (צ״ה) (ס׳), צרור המור (ס׳), צל המעלות (ס׳).
צה״ע צל העולם (ס׳).
צה״ש צר השוה, צר השלילה.
צה״ת צוהר התבה (צ״ה) (ס׳), ציון הלא תשאלי (ת׳).
צובו״ה (צב״ה).
צובו״מ צום ובכי ומספר.

פז"ר קש"ב פייס, זמן, רגל, קרבן, שיר, ברכה (יומא ג', סוכה מ"ח).

פ"ח פתח חרטה, פוק חזי, פעל חוזר (ד'), פנים חרשות (פנ"ח), פרי חדש (ס'), פתרון חלומות (ס'), פלפלא חריפתא (ס'), פרישת חלה.

פחה"מ פתיחת חבור המשנה.

פ"ח מעד"ב פוק חזי מאי עמא דבר.

פח"נ פירוש חזון נחום.

פט"א פטירת אהרן.

פט"ב פעטערסבורג.

פט"מ פטירת משה.

פט"ר פטר רחם.

פ"י פושעי ישראל, פני יהושע (ס'), פחד יצחק (ס'), פעל יוצא (ד'), פנת יקרת (ס'), פני יצחק (ס'), פנים יפות (ס'), פורת יוסף (ס').

פי' בקו' פירש בקונטרס.

פי"ל פעל יוצא לשלישי (ד').

פילב"פ פעל יוצא לשני פעולים (ד').

פירד"ק פירוש ר' דוד קמחי.

פיר"ח פירש רבנו חננאל (פר"ח).

פ"כ פת כותים, פרחי כהונה.

פ"כ ש"מ נ"א י"נ פותח כתב שלא מדעת נכתב אליו ישכנו נחש.

פ"ל פת לחם, פסת לעתיד, פסול לעדות (פס"ל), פרפראות לחכמה (ס') (פל"ח).

פל"א הפל"א: פותח לאגרת אחרים האדם פתן לנשוך אותו (?).

פלוכ"ה פלוני וכהן הוא.

פלש"פ פחות לשוה פרוטה.

פלש"צ פתחו לי שערי צדק.

פ"מ פסח מצרים, פרי מגדים (ס'), פני משה (ס'), פטירת משה (פט"מ), פועל ממש, פה מלא, פרקי משה (ס'), פנים מאירות (ס').

פמב"ע פטומי מילי בעלמא.

פמג"ט פחות מג' טפחים.

פמ"ה פטור מן המצות (פמה"מ).

פמה"מ (פמ"ה).

פמה"ס פטור מן הסוכה.

פמה"צ פורש מן הצבור.

פמו"מ פסח מצה ומרור.

פמ"י פירוש מנחת יעקב.

פמכ"ז פחות מכזית.

פמ"ש פירוש מה שכתב.

פמש"מ פמליא של מעלה.

פמש"פ פחות משוה פרוטה.

פ"נ פלגא נזקא, פה נקבר, — נטמן, פתחי נדה (ס'), פקוח נפש (פק"נ), פרוש נקפי, פירסה נדה.

פנד"ש פקוח נפש דוחה שבת.

פנ"מ פלגא נזקא ממונא.

פנ"ק פלגא נזקא קנסא.

פ"ס פרשה סתומה, פה ספון (פ"נ).

פס' (פסי') פסיקתא.

פס"ג פסיעה גסה (פ"ג).

פס"ד פסק דין (פ"ד).

פסדר"כ פסיקתא דר' כהנא.

פס"ה פסק הלכה.

פסהמ"ק פסולי המוקדשין.

פס"י פירוש, פתיחת ספר יצירה.

פסי"ם פוטיפר סותרים ישמעאלים מדינים.

פסל"ע פסול לעדות (פ"ע).

פ"ס מש"ק פרוש ספרי משלי שיר השירים קהלת.

פ"ע פעל עומד, — עובר (ד'), פסול עדות, פורק עול, פתח עינים (ס'), פקיחת עין, פוקח עורים (עברים) (ס'), פי עוללים (ס'), פרק עליון.

פע"ה פרי עץ הדר.

פעהש"פ פירוש על הגדה של פסח.

פע"ו (פעו"י).

פעו"י פעל עומד ויוצא (ד') (פע"ו).

פע"ח פרי עץ חיים (ס').

פעי"ה פה עיר הקודש.

פעשה"ש פירוש על שיר השירים.

פע"ת פורק עול תורה, פירוש על תורה.

פעת"א פירוש על תמניא אפי.

פעת"י ות"י פירוש על תרגום יונתן ותרגום ירושלמי.

פ"פ פראנקפורט, פתחון פה, פרשה פתוחה, פרשת פרה, פ"א פעל (ד').

פפ"א פרשת פרה אדומה.

פפד"א פראנקפורט דאדר.

פפד"מ פראנקפורט דמיין.

פפ"ח פדיון פטר חמור.

פפ"כ פתו פת כותי.

פפלע"א פתחון פה לעם ארץ (יעב"ץ).

פפלע"ע פתחון פה לעוברי עבירה.

פפ"מ פתח פתות מצאתי.

פפ"ש פירוש פרק שירה.

תבשילין, עיין תשובת, עפרות תבל (ס׳), עלי תרופה (ס׳), ענלא תילתא, עשה תשובה, עשרה תקנות.

עתאמהרז״ל עיין תשובת אבי מורי הרב זכרונו לברכה.

עת״ב עירוב תבשילין, ערב תשעה באב.

עת״ה עסקי תשמיש המטה.

עת״ח עירוב תחומין (עית״ח).

עת״י עיין תפלת ישרים (ס׳), — תומת ישרים (ס׳).

עתי״ט עיין תוספת יום טוב (עתי״ט).

עת״ע עין תחת עין.

פ

פ׳ פרק, פרשה, פסוק, פתוחה, פלוני, פעם, פעמים, פשוטה (פש׳), פוסקים, פסקי, שמונים, פרצוף, פאה, פיוט, פירוש, פירש, פרקי, פתיחה.

פ״א פעם אחת, פרק א׳, פירוש אחר, פה אחד, פרה אדומה, פרוטה אחרונה, פרקי אליהו, פרקי אבות, פי אריה (ס׳), פרא אדם, פרצוף אחר, פטירת אהרן (ס׳).

פא״א פירש ארוני אבי.

פא״ב פעם אחת ביובל (פאב״י).

פאדר״נ פירש אבות דר׳ נתן (אבדר״נ).

פאה״ד פאר הדור.

פאה״ש פאת השולחן (ס׳) (פה״ש).

פא״מ פרק איזהו מקומן, פתח אוהל מועד (ס׳).

פא״פ פה אל פה, פנים אל פנים, פעם אחר פעם.

פב״א פנים באחור (ק׳).

פב״ג פלגש בגבעה (פלב״ג).

פב״ד פסק בית דין.

פבד״א וחב״ש פטור בדיני אדם וחייב בדיני שמים.

פב״ה פרוד בין הדבקים (ק׳) (פבה״ד).

פב״י פליטת בית יהודה (ס׳), פנחס בן יאיר.

פב״ע פרצוף בפני עצמו (ק׳).

פב״פ פנים בפנים (ק׳), פלוני בן פלוני, פלונית בת פלונית.

פ״ג פתח גנובה (ד׳), פלוגתא גדולה, פסיעה גסה (פס״ג), פורץ גדר, פת גוים.

פג״ח פורץ גדר חכמים.

פגי״ן פורץ גדר ישכנו נחש.

פג״ע פתחי גן עדן.

פ״ד פתחא דספרא, פסק דין (פס״ד), פסח דורות, פסקא דספרא, פצוע דכה, פתח דברי (ס׳), פשר דבר (ס׳).

פד״ה פריון הבן.

פד״ו פחד דרך ועון.

פד״ז פסוקי דזמרה (פסד״ז) (ת׳).

פ״ה פרשת החורש, פרנס החודש (פ״ח), פסוק הוא, פירוש הקונטרס,—הפסוק,—הכתוב, פרשת המן, פטיש החזק (פטה״ח), פיטום הקטורת, פרקי הלכות (ס׳), פסקי הלכות (ס׳), פאת השלחן (ס׳) פלח הרמון (ס׳) (פה״ר), פאר הדור (פה״ד), פריון הבכורים (פה״ב), פתשגן הכתב (פה״כ).

פה״א פותחין הארון.

פהא״ל פנחס הלוי איש הורוויטץ.

פה״ב פי הבאר (ס׳), פריון הבכור — הבן.

פה״ד פאר הדור (פ״ה).

פה״ח פתרון החלומות (פ״ח).

פה״כ (פהי״ב) פרקי היכלות.

פהל״י פיגול הוא לא ירצה.

פה״מ עה״צ פרנס המתנאה על הצבור.

פהמ״ש פירוש המשניות (להרמב״ם).

פהע״ק פרשת העקידה.

פה״פ פא הפעל (ד׳).

פה״ר פריעת הראש, פלח הרמון (ס׳).

פהרמ״ר פסקי הלכות רבנו מנחם מרקנטי.

פה״ש פרק השלום, פאת השלחן (ס׳) (פ״ה), פני השכינה.

פ״ו פריה ורביה (פו״ר).

פו״א פנים ואחור.

פו״י פורה ומציל ישראל.

פו״כ פרט וכלל.

פוכו״פ פרט וכלל ופרט.

פו״מ פרנס ומנהיג, פורה ומציל.

פו״ס פתוחות וסתומות.

פו״ר פריה ורביה, פרו ורבו, (פרייא ורבייא).

פ״ז פרשת זכור, פסיקתא זוטרתא, פטור זה (?).

עפש"ע על פי שני עדים.
ע"צ על צר, עין צרה, עינו צרה, עובדי צלמים, עטרת צבי (ס'), עשה צרכיו, עיט צבוע (ס').
עצב"ע עושה צדקה בכל עת.
עצב"(ש) עינו צרה בשלו.
עצבש"א עינו צרה בשל אחרים.
עצ"ג עצירת גשמים (ע"ג).
עצה"ד על צד הדין.
עצה"ח על צד החיוב.
עצה"י על צד היושר.
עצהיו"ט על צד היותר טוב.
עצה"ל על צד הלצה.
עצה"מ על צד המליצה.
עצה"ס על צד הסוד.
עצה"ע על צד העתיד.
עצה"פ על צד הפלגה.
עצה"ר על צד הרמז.
עצה"ש על צד השאלה, — השלילה.
עצ"צ עיין צמח צדיק, — צמח צדק.
עצ"ש עצת שלום (ס').
ע"ק עם קדוש, עתיקא קדישא (ק'), עשרה קבין, עוד קשה (עו"ק), ערב קבלן, עיין קונטרס, עיבור קצוב (ס'), עשר קדושות.
ע"ק בב"ה עיין קונטרס בנין בית הבחירה (יעב"ץ).
עק"ה על קידוש השם (עקדה"ש), על קדושת השם (עקד"ה), עוקר הרים, עד קריאת הגבר (עקה"ג), עקרי האמונה (ס').
עקה"ג עד קריאת הגבר.
עקה"צ על קרן הצבי.
עק"י עיין קול יהודה, — יעקב, עקדת יצחק.
עקי"פ עיין קונטרס יציב פתגם (יעב"ץ).
עק"ל עוד קשה לי.
עק"ע עם קשה עורף.
עק"ק עלית קיר קטנה (ס').
עקש"צ עיין קונטרס שמש צדקה (יעב"ץ).
ע"ר עת רצון, ערב רב, עולי רגלים, עולה רגל, עושה רושם, עמק רפאים (ס') (עמ"ר), עין רוגל (ס'), עסים רמונים (ס').
ער' ערך, ערוך (ס').
ער"ה ערב ראש השנה.
ערו' ערוך.
ער"ח ערב ראש חודש.
ער"ק עושים רצון קונם.
ער"ר על ראשון ראשון.
ערש"מ עושין רצונו של מקום.
ע"ש ערב שבת, עניני שבת, ערב שבועות, עיין שם, עוד שם, על שם, עדות שקר, עד שקר, עיקר שכחתי, עם שלום, עד שאתה, עשר שמות, עונג שבת (ענ"ש), עיקר שהוא, על שולחן, עליו שלום, עמודי שש (ס'), עצת שלום (ס'), עלי שיח (ס'), עמודי שלמה (ס'), עמודי שש (ס).
עש"א עד שיבוא אליהו (עשי"א), עד שאתה (ע"ש), על שולחן אחד.
עש"ב עושה שלום במרומיו, עיין שם באריכות (עיש"ב).
עשב"א עיין שם באריכות (עש"ב).
עשבא"ג עיין שם באריכות גדול.
עשבאל"ח עבירות שבין אדם לחבירו.
עשבאל"מ עבירות שבין אדם למקום.
עשבב"י עיין שם בבית יוסף.
[עשב"י עיין שם בית יוסף].
עש"ג ערכאות של גוים, על שם גוזמא.
עש"ה על שם הכתוב, — הפסוק.
עשה"ד עשרת הדברות (ע"ה).
עש"ו עושה שמים וארץ.
עש"ח עשה שבתך חול.
עש"ח ואת"ל עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות.
עש"י עיין שאילת יעב"ץ.
עשי"א עד שיבא אליהו.
עשי"ג עד שיגמור.
עשיגב"ב עד שיגמור ב' ברכות.
עשיה"ת עשרת ימי התשובה (עי"ת).
עשיח"ב עד שיעלה חמור בסולם.
עשי"מ עד שידו מגעת.
עשי"נ עד שיצאה נשמתו.
עשי"ר עין שן יד רגל.
עש"כ עוד שם כתוב.
עשל"י עד שקרים לא ינקה.
עש"מ על שום מה, ערבית שחרית מנחה.
עש"נ (עטש"נ).
עש"נ עולם שנה נפש, עוד שם נאמר, עד שתצא נפשו (עשת"נ), עד שיצאה נשמתו (עשי"נ), עד שלא נוצרתי.
ע"ש ס"ל ערב שבת סמוך לחשיכה.
עשע"ח ערב שבת עם חשיכה.
עש"ק ערב שבת קדש.
עשת"נ עד שתצא נפשו.
ע"ת על תנאי, עירובי תחומין (עת"ח), עירוב

עמק סוכות, (ס׳), על ערר, עניה סוערה, עם סגולה.

עסב״מ עשר ספירות בלימה (עסבל״מ).

עס״ד על סוף דעתו.

עס״ה עיין ספר הזוהר (עסה״ז), עיין סדר העבודה, עד סוף הפרשה, — הפסוק, — הפרק, המאמר, — הענין, עיין ספר המצות (עסה״מ), עד סוף העולם, עד סוף הענין.

עסה״ע עד סוף הענין, — העולם, עיין סדר העבודה.

עסה״ק עד סוף הקונטרס.

עסה״ש עד סוף השנה.

עסו״מ עני סומא ומצורע (חשוב כמת).

עסכ״ה עד סוף כל הדורות.

עס״ע עיין סדר עבודה (עסה״ע).

עסע״ז עיין סדר עולם זוטא.

עסע״ר עיין סדר עולם רבא, עיין ספר עסים רמונים.

עס״ק עד סוף קונטרס (עסה״ק).

ע״ע עבד עברי, על ענין, — עסק, — עסקי, עד עולם, על עצמו, עוברי עבירה, עד עתה, עיין עוד, עד עפר, ערן ערוך (ס׳), עמוד עבודה (ס׳), עלת עלתא, עידי עידיות, עד עכשיו, עמוד ענן (ע״ה), על עשה, עקיצת עקרב (ס׳), עצי ערן (ס׳).

עע״א עובדי עבודת אלילים.

עעאו״ש על עסקי אכילה ושתיה.

עע״ג עבר עבירה גדולה, על עצירת גשמים (עעצ״ג), עובדי עבודת גלולים, עולה על גביהן, עומד על גביו.

עע״ד עומד על דעתו, עובר על דעת, — דעתו.

עעד״ח עובר על דברי חכמים.

עעד״ס עובר על דברי סופרים.

עעד״ת עובר על דברי תורה.

עעה״פ עבר עליו הפסח.

עעוע״א על עצים ועל אבנים.

עעועל״ת על עשה ועל לא תעשה.

עע״ז עובדי עבודה זרה.

עע״י עיין עשר ידות.

עע״ל עיין עוד לקמן, — לעיל, — להלן.

עעל״ת עובר על לא תעשה.

עעמ״ש עיין עוד מה שאמר, — מה שכתבתי.

עעמש״ל עיין עוד מה שאמר למעלה.

עע״ע ענף עץ עבות.

עע״פ על עסקי פרנסה.

עע״צ על עסקי צבור.

עעצ״ג על עצירת גשמים (עע״ג).

ע״פ על פי (עפ״י), על פירוש, עשר פעמים, על פני, — פניהם, ערב פסח (ער״פ), עזות פנים, עזי פנים, עקשות פה, על פיו, — פיהם, עיין פרק, — פירוש, עון פלילי, עירוב פרשיות (עי״פ).

עפ״א על פי אונס, על פי אחד, — אחרים, על פי אונקלוס, עד פרוטה אחרונה.

עפאא״כ על פניו אלא אם כן (יעב״ץ).

עפא״ח על פיהם אנו חיין.

ע״פ אש״ש ערב פסח אחר שש שעות.

עפב״ד על פי בית דין.

עפב״ע על פי שני עדים.

עפ״ג על פי גוזמא.

עפ״ד על פי דקדוק, על פי דרך, — דרכו.

עפדה״ס על פי דרך הסוד.

עפדה״ס והמ״י על פי דרך הסוד והמשכיל יבין.

עפד״ס על פי דרך סוד.

עפ״ה על פי הגבורה (עפה״ג), על פי הדבור (פה״ד), על פי הרמיון (עפה״ר), על פי הקבלה (עפה״ק), על פי הרין, על פי הרוב, על פריון הבן (עפ״ה).

עפה״מ על פני המים (עפ״מ).

עפ״ז על פי זה, על פירוש זה.

עפ״ח על פי חכמים.

עפ״י על פי, על פי ישרים.

עפ״ל עז פנים לגיהנם (עפל״ג), שבעים פנים לתורה (עפל״ת).

עפ״מ על פי משל, — מומחה, על פני מים (עפה״מ).

עפמ״א על פי מנהג אשכנז.

עפמ״ה על פי מדרש הנעלם.

עפמ״ס על פי מנהג ספרד, — מסכת סופרים.

עפמ״ש על פי מה שכתבתי, — שכתב.

עפמשכ״ל על פי מה שכתבתי, — שכתב למעלה (עפמש״ל).

עפ״ג על פי נס.

עפ״ס על פי סוד.

עס״ה על פי ספר הזוהר (עפסה״ז).

עפ״ע על פי ערים, על פי עצמו.

עפע״א על פי עד אחד.

עפ״ק עץ פרי קודש.

לעיל, — לקמן (עיי״ל), עולה לתורה, — לדוכן, עת לעשות, שבעים לשונות, עדות לישראל (על״י) (ס׳).

על״א עלייהו אתמר.

עלא״ה עתיד ליתן את הדין.

על״ד עולה לדוכן (ע״ל).

עלדו״ח עתיד ליתן דין וחשבון.

על״ה עובר לפני התבה.

עלהד״א עיין לעיל הלכות דרך ארץ (יעב״ץ).

עלו״ל עיניו למטה ולבו למעלה (של״ה).

על״י עומד לפני י״י, עדות לישראל (ס׳).

על״כ עלייהו כתיב.

עללי״י עת לעשות לי״י.

עלל״מ עבד לוה לאיש מלוה.

על״מ עליון לנו מלך, עדו לעד מקוים (?).

על״נ ערוך לנר (ס׳).

על״ס עובר לסוחר (ע״ל).

על״ר א״ז עין לא ראתה אלהים זולתך.

על״ש עלינו לשבח (ע״ל) (ת׳), עתיד לקבל שכר (עלק״ש), עלתה לו שנתו.

על״ת עולה לתורה (עול״ת), על לא תעשה.

ע״מ על מנת, על משקל (ד׳), על מחצה, על משפט, עדי מכירה, על מרת, על מה, עול משוקץ, עשר מכות, עבודת המקדש (עמ״ק, עהמ״ק), עברי מלוג, ערך מילין (ס׳), עונש ממון, — מלקות, על מלונם, ערי מקלם, עשרה מאמרות (ס׳), על מנין, עין משפט (ס׳), עתים מזומנים.

עמ״א על משקל אחד, — אחר (ד׳), עיין מגן אברהם.

עמ״ב עושה מעשה בראשית, עמק ברכה (ס׳).

עמב״ת עובר משום בל תלין, — בל תאחר.

עמד״א על מאי דאתמר, — דאמר (יעב״ץ).

עמ״ה עיין מהדורת עוג מלך הבשן (עמה״ב), עוקר מן השורש (עמה״ש), עמוד הענן (עהע״נ (ע״ה).

עמה״ב עמק הברכה (ס׳), עמק הבכא (ס׳).

עמו״ק עיין מור וקציעה.

עמ״ז עיין מטת זהב.

עמ״ז ומשב״פ עושה מעשי זמרי ומבקש שכר כפנחס.

עמ״י עזרי מעם י״י, עיין מדרש ילקוט, על משכבו ינוח.

עמיב״ש על משכבו ינוח בשלום.

עמיל״ל עאש״ב על מי יש לנו להשען על אבינו שבשמים.

עמ״י עש״ו עזרי מעם י״י עושה שמים וארץ.

עמי״ש על משכבו ינוח שלום.

ע״ם יש״ו על משכבו יבוא שלום וינוח.

ע״ם יש״י על משכבו יבוא שלום ינוח.

עמ״כ עשר מכות (ע״מ), על מנת כן.

עמ״ל על מנת ללמוד.

עמלה״ח על מנת להחזיר.

עמל״פ על מנת לקבל פרס (ע״מ לק״פ).

עמל״ק על מנת לקבל, ערב מלוה לוקח קבלן.

עמלק״פ על מנת לקבל פרס.

עמל״ש עיין מהדורות לחם שמים (יעב״ץ).

עמל״ת כ״מ עובר משום לא תעשה כל מלאכה.

עמ״מ על מקרא מגילה, עושה משפט ממעונו.

עמ״נ על מה נחלקו.

עמ״ע על מצות עירוב, על מצות עשה.

עמ״צ על מצות ציצית.

עמ״ר עמק רפאים (ס׳).

עמר״א עפר מים רוח אש (אמר״ע).

עמ״ש עיין מה שכתב, — שכתבתי, — שכתבו (עמש״כ), עיין מה שמחלקין, על מה שכתב, — שכתבתי, עול מלכות שמים (עומ״ש), על משקל (ד׳).

עמ״ש ב״ד עיין מה שכתבתי בסייעתא דשמיא.

עמש״י על משכבו ינוח (עמי״ש).

עמש״ל עיין מה שכתבתי לעיל, — למעלה.

עמש״ע עיין מה שכתבתי עוד, — שאכתוב עוד.

עמ״ת על מצות תפילין.

ע״נ עשרה נסים, — נסיונות, עגמת נפש, עולת נרבה, עזרת נשים, ערבי נחל, עוללות נפתלי (ס׳), עונש נפשות, עינוי נפש.

ענ״ב על נהרות בבל (ת׳).

ענ״ג ערן נהר נן.

ענ״ד ענין נדכר דנא.

ענה״מ ענין המחייב.

ענה״ש ענין השולל, — השלילה.

ענט״י על נטילת ידים (ענ״י).

ענט״ל על נטילת לולב (ענ״ל).

ענ״י (ענט״י).

ענ״ל ענין נאמר למעלה, — נזכר למעלה, על נטילת לולב (ענט״ל).

ענ״צ עניני צדקה.

ענ״ש עניני שבת.

ע״ס עד סוף, עד סופו, על סוד, עם סופר (ס׳), עיטור סופרים (ס׳), עשר ספירות, ערב סוכות,

עח"א עיין חידושי אגדות.
עח"ג עיין חידושי גמרא.
עח"י עולם חסד יבנה.
עח"מ עדים חתומים מטה, עיין חשן משפט (עיח"מ).
ע"ט עוף טהור, עופות טהורים, על טעם, עין טובה, עצה טובה, עדיף טפי, עברי טייטש.
עטה"ט עטיפת הטלית.
עט"ז עטרת זקנים (ס'), עטרת זהב (ס'), עיין טורי זהב (עיט"ז).
עטי"ד עיין טור יורה דעה.
עט"מ עופות טמאים.
עטקמ"ל עצה טובה קא משמע לן.
עט"ר עטרת ראשנו.
עטש"נ עטיו של נחש (עש"נ).
ע"י עין יעקב (ס'), עקידת יצחק (ס'), עתיק יומין (ק'), עתיק יומיא (ק'), עדת ישורון, — ישראל, על ידי, עדים ישרים, עשר ימים, — ידות, עין יפה, עשרה יוחסין, עזרת ישראל, עדי ישראל, עיון יעקב (ס'), עולת יצחק (ס').
עי"א על ידי אחרים, — אחר, — אחד.
עיב' עיבור.
עי"ג עיר גבורים (ע"ג) (ס'), על ידי גוי.
עי"ד עיין יורה דעה (עיו"ד), על ידי (ע"י).
עיה"כ ערב יום הכפורים (עיוה"כ).
עיה"צ עיר הצדק.
עיה"ק עיר הקודש (עה"ק).
עיה"ת עשרת ימי התשובה (עי"ת).
עיו"ח עם יוצאי חלציו, — חלציה.
עיו"ט ערב יום טוב (עי"ט).
עיוע"י על יד ועל יד.
עי"כ על ידי כך, ערב יום כפור (עיה"כ).
עי"ל עוד יש לומר, עיין לעיל, — להלן, — לקמן, עוד יש לבאר, — לפרש, — להקשות.
עיל"ד עוד יש לדקדק.
עיל"ת עוד יש לתרץ.
עי"מ על ידי מוקדם, — מיוחד, עד יום מותו, עיר מלוכה, עין משפט (ס').
עי"נ על ידי נאמנים.
עי"ע על ידי עדים, על ידי ערב.
עיע"א על ידי עובדי אלילים.
עיעכו"ם על ידי עובדי כוכבים ומזלות.
עי"פ עירוב פרשיות (ע"פ).
עי"צ (ע"צ).

עי"ק ת"ו עיר קדשנו תבנה ותכונן.
עי"ר עיין ילקוט ראובני (ס').
עי"ש על ידי שליח, עיין שם (עיי"ש), עיין ילקוט שמעוני (ס').
עיש"ב עיין שם באריכות (עש"ב) (עייש"ב).
עיש"מ על ידי שליח מיוחד.
עיש"צ על ידי שליח צבור.
עיש"ש עיסה של שבלת (עש"ש).
עי"ת עשרת ימי תשובה (עיה"ת), עיון תפלה.
ע"כ על כן, עד כאן, עבודת כוכבים, ערלת כרמים, על כרחו, — כרחך, עבד כנעני, על כסא, עצי כהנים (ס'), עד כמה, ענוש כרת, עזרת כהנים, עד כותי.
עכ"א על כן אמרו, — אמר.
עכאו"א על כל אחד ואחד, — אחת ואחת, — איש ואיש.
עכ"ג עבודת כהן גדול.
עכ"ד עד כאן דבריו, על כולא דא.
עכ"ה על כל הארץ, — העולם, עד כאן הגהה, עד כסא הכבוד (עכה"כ), (עכה"ה).
עכ"ה וסכה"ם עלת כל העלות וסבת כל הסבות.
עכה"כ עד כסא הכבוד (עכ"ה).
עכה"ע עלת כל העלות.
עכו"ם עובדי כוכבים ומזלות (עכומ"ז).
עכומ"ז (עכו"ם).
עכומב"ד על כהיתות ומיתת בית דין.
ע"כ וק"כ ר"כ וג"כ עז כנמר וקל כנשר רץ כצבי וגבור כארי.
עכ"ז על כל זה, עם כל זה.
עכ"ח עיני כל חי (ס').
עכי"ח עם כל יוצאי חלציו, — חלציה.
עכ"ל עד כאן לשונו.
עכל"ה עד כאן לשון המחבר.
עכלה"ז עד כאן לשון הזוהר.
עכל"פ עד כאן לא פליגי.
עכמ"נ עולם כמנהגו נוהג (עכ"נ).
עכמ"ה עד כאן מקום הספר.
עכנ"כ עם כל נושאי כליו.
עכס"ה עד כאן ספר הזוהר.
עכ"ע על כל עונות, — עונותיו.
עכ"פ על כל פנים.
עכצא"ל על כרחך צריך אתה לומר.
עכת"ה עד כאן תוכן הדבר.
ע"ל עלינו לשבח (ת'), עובר לסוחר (על"ם), עיין

(ת׳), — הנר, עמי הארץ, עמוד העולם, עמנו הייתם, עץ הרעת, עם האותיות.
עה״א על האחרונים, — האתרונים.
עה״ב עולם הבא (עוה״ב), על הבשמים, ערונת הבושם (ס׳), עמק הבכא (ע״ה) (ס׳), עמק הברכה (ס׳).
עה״ג על —, עצירת הנשמים, על הנפן, עולם הגלגלים (עוה״ג), עבורת הנרשוני (ס׳).
עה״ג ועפ״ה על הנפן ועל פרי הגפן.
עה״ד על הדרך, עץ הדעת (ס׳), עשרת הדברות (ע״ה), ענוי הדין, עוות הדין, עון הדור.
עה״ה על ההדס.
עהדט״ו (עהט״ו).
ע״ה וע״ה על התורה ועל העבודה.
עהו״ס עזרא הסופר וסייעתו.
עה״ח עץ החיים, על התתום.
עהח״מ עדים החתומים מטה.
עהט״ו עץ הדעת טוב ורע.
עה״כ על הכוס, עם הכולל (ע״ה).
עהכ״א עד היכן כבוד אב, עליו הכתוב אומר.
עה״ל עם הלכותיה.
עה״מ עשרה הרוני מלכות, עיר המלוכה, — המקלט, על המחיה, ענין המחייב (ענה״מ).
עה״מ ועה״כ על המחיה ועל הכלכלה.
עהמ״ק עבודת המקדש.
עה״נ על הנסים (ע״ה), עיר הנדחת (ע״ה), עולם הנפשות (ע״ה).
עה״ס עזרא הסופר (ע״ה) (עזה״ס).
עה״ע על העבודה, עולם העליון, עמוד הענן (ע״ה).
עה״פ על הפסוק, על הפתה, עולם הפוך.
עה״צ על הצבור, על הצריקים (ת׳).
עה״ק עיר הקודש, עין הקורא (ס׳) (ע״ה), עבורת הקודש (ע״ה), עולם הקטן (עוה״ק).
עה״ר עין הרע.
עה״ש עמוד השחר (ע״ה), עלות השחר (ע״ה), עשרת השבטים, עולם השפל (עוה״ש), עליו השלום (ע״ה), עליכם השלום, עמר השכחה (ס׳).
עהשי״מ עד היכן שירו מגעת.
עהש״ל עמי הארץ שאין להם (יעב״ץ).
עה״ת על התורה, עולם התחתין (עוה״ת), עולת התמיד.
עה״ת ועה״ע (עהוה״ע).
ע״ו עולם ועד.
עו״א עשרים וארבע, עובדי אלילים (ע״א).

עו״ב ערב ובוקר, עוסק בתורה, עבר ובטל.
עו״ב מה״ע עבר ובטל מן העולם.
עו״ג עובר, עוברי גלולים.
עוה״ב עולם הבא.
עוה״ג עולם הגלגלים (עה״ג).
עוה״ז עולם הזה.
עוה״ש עולם השפל.
עוה״ת עולם התחתון.
עו״ט (ע״ט) עיקר וטפל.
עו״י עולה ויורד, עזי וזמרת יה.
עו״י ויל״ל עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה.
עול״ת עשה ולא תעשה.
עו״מ עול מלכות, ערמה ומרמה, עמון ומואב, עוברות ומניקות, עובד מאהבה (עומ״א).
עו״מ ועד״א עול מלכות ועול דרך ארץ.
עומ״י עובד מיראה.
עומ״ש עול מלכות שמים (עמ״ש).
עונ״ג עונש גדול.
עונ״ק עונש קטן.
עו״ס עזרא וסייעתו (עזו״ס)׳
עוע״ב עד ועד בכלל (עועב״ב).
עוע״צ עלי ועל צוארי.
עו״ש עבר ושנה.
עו״ת עול תורה.
ע״ז עבודה זרה, על זה, עם זה, עבר זמנו, עד זומם, עיין זוהר, עדים זוממין, עטרת זקנים (עמ״ז) (ס׳), עין זיתים.
עז״א על זה אמר, — אומר.
עזב״ק עבר זמנו בטל קרבנו.
עז״ג עזרת גוים (ע״ג).
ע״ז ג״ע ש״ד עבודה זרה גלוי עריות שפיכת רמים.
עז״ה על זה האופן, — הדרך, הדבר.
עזה״א על זה הוא אומר.
עזה״ד על זה הדרך, — הדבר.
עזו״ע עזא ועזא(ז)ל.
ע״ז וע״ז על זה ועל זה.
עז״ח עיין זוהר חדש.
עז״ח שה״ש עיין זוהר חדש שיר השירים (יעב״ץ).
עז״נ על זה נאמר, — נכתב, עוד זה נקרא.
עז״ק עבר זמן קריאת שמע (עבז״ק).
עז״ת עבר זמן תפלה (עבז״ת).
ע״ח על חטא (ת׳), עץ חיים (ס׳), ערובי חצירות, עולת חובה, עם חשיכה, עבירה חמורה.

עב"ל עוסק בתורה לשמה (עבל"ש).
עבל"י (עבאל"י) עובר באם לא יגיד.
עבל"ת עובר בלא תעשה.
עבל"ת כ"ת עובר בלא תאכל כל תועבה.
עב"מ (עקב"מ) עקביה בן מהללאל.
עבמ"ע עבר במקום עתיד (ד').
עבכ"פ (עב"פ).
עבע"מ עיין בעל עשרה מאמרות (יעב"ץ).
עב"פ עיין בספרי פוסקים (עבס"פ).
עבר' עברונות (סימני השנים).
בח"ג פ' ב' ר"ה חסירה ג' פסח פשוטה.
בח"ה מ' ב' „ חסירה ה' „ מעוברת.
בש"ה פ' ב' „ שלימה ה' „ פשוטה.
בש"ז מ' ב' „ שלימה ז' „ מעוברת.
גכ"ה פ' ג' „ כסדרה ה' „ פשוטה.
גכ"ז מ' ג' „ בסדרה ז' „ מעוברת.
הכ"ז פ' ה' „ כסדרה ז' „ פשוטה.
הכ"א מ' ה' „ כסדרה א' „ מעוברת.
הש"א פ' ה' „ שלימה א' „ פשוטה.
הש"ג מ' ה' „ שלימה ג' „ מעוברת.
זח"א פ' ז' „ חסירה א' „ פשוטה.
זח"ג מ' ז' „ חסירה ג' „ מעוברת.
זש"ג פ' ז' „ שלימה ג' „ פשוטה.
זש"ה מ' ז' „ שלימה ה' „ מעוברת.
עב"ר עיין בראשית רבא (ס').
עבשל"ש עוסק בתורה שלא לשמה.
עב"ת עיין בית תפלה (ס').
ע"ג על גב, — גבי, עמודי גולה (ס'), עבודה גדולה, עדות גוים, עמרם גאון, עיר גבורים (ס'), עזרת גוים, עד גוי, עצירת גשמים (עצ"ג).
עג"א עיין ג' אלפים (?), עדן גן אלהים (ס').
עג"ד על ג' דברים.
עגה"ק על גבי הקרקע.
עג"ל עבודה זרה גזל לשון הרע.
עג"מ על גבי מזבח.
עג"ע עבירה גוררת עבירה, עגלה ערופה (ע"ע).
עגע"ה עיר גבורים עלה חכם.
עג"ק (עגה"ק).
עג"ת עבודה גמילות חסדים תורה.
ע"ד עשרה דברים, על דבר, — דברי, — דרך, — דבריו, על דא, עניות דעתי, על דעת, — דעתך, עוברי דרך, — דרכים, עמא דבר, ערות דבר, ענין דגא, עלילת דם, עדת דבורים (ס'), עיר דוד (ס').

עד"א על דרך אחד, — אחר, — אמת, על דא אסמך, על ד' אותיות, עול דרך ארץ.
עד"ג על דרך גוזמא.
עד"ד על ד' דרכים.
עד"ה על דרך האמת, — האמור — המדרש, על דעת השאלה (עדה"ש), — הפוסקים, — הסוד (עדה"ס), — הקבלה (עדה"ק), הסוברים (עדה"ס).
עדה"י על דרך היושר, — הישר.
עדה"ס על דרך הסוד, — הסוברים.
עדה"פ על דרך, — על דעת הפוסקים, על דרך הפלגה.
עדה"צ על דרך הצווי.
עדה"ק על דרך הקבלה.
עדה"ש על דרך השאלה, — השלילה.
עד"ז על דרך זה.
עד"ט עקרי דינים מראני.
עדל"ת עשה דוחה לא תעשה.
עד"מ על דרך משל, על דבר מה, עדות ממון.
עדמ"א עיין דרוש מכתב אלהים (יעב"ץ).
עד"נ עדות נפשות.
עד"ס על דרך סוד, — סגולה, — סברא (עדה"ס), עיין דברי סופרים.
עד"ע על דעת עצמו, ערבא דערבא, עתיקא דעתיקין (ק').
עד"ק על דעת קונו.
עד"ר על דרך רמז.
עד"ש על דרך שאמר, — שכתב.
עדש"ה על דרך שאמר הכתוב (עדשאה"כ).
עדשו"ת על דרך שאלות ותשובות.
עד"ת על דברי תורה.
ע"ה עליו השלום, ענין הזה, עם הארץ, עמוד השחר, עלות השחר, עשרת הדברות, עמוד הענן, — האש, עמוד הימיני, עבודת הקודש (עה"ק), עיר הקודש, עבודת הבורא, עבודת השם (עה"ש), עד היכן, על הכל, עבדים היינו, עוקר הרים, עזרא הסופר (עה"ס), עיר הנדחת, עולם הפוך, עולם הנפשות (עה"נ), עמק המלך (ס'), עולם הזה (עוה"ז), עולם הבא (עוה"ב), עין הקורא (ס'), עם הכולל (עה"כ), עון הדור (עה"ד), עמוד הגולה, על החתום (עה"ח), עבדך הלוי, עד האידנא, עד היכא, ערוך הקצר (עה"ק) (ס'), עמק הברכה (ס'), עמק הבכא (ס'), עולת הבוקר (ס'), עולת התמיד, ערוגת הבושם (ס'), על התורה (עה"ת), על הפסוק (עה"פ), על הנסים (עה"נ)

סר״ע סידור ר׳ עמרם.

סרע״ג סידור ר׳ עמרם גאון.

ס״ש סכין שחיטה.

סש״א ספר שפת אמת, — שאגת אריה, — שערי אורה.

סשאמ״ל (סשמ״ל).

סשג״ע סידור שני גזרי עצים.

סשהו״ת סקילה שריפה הרג וחנק (סקשהו״ח).

סש״ט ספר שוחר טוב, — שוחד טוב.

סש״י ספר שם יעקב, — שארית ישראל, — שבט יהודה.

סש״ל סעודה של לויתן (סעש״ל), סליחות שומרים לבקר.

סש״מ ספר שבט מוסר.

סשמ״ל סעודה שאינה מספקת לבעליה (סשאמ״ל).

סש״ס ספר שושן סודות.

סש״צ ספר שערי צדק.

סש״ת ספר שערי תשובה.

ס״ת ספר תורה, ספרי תורה, סופי תיבות, סרכא תלויה, סתרי תורה, סוף תיבה, ספר תרומה, סדר תשליך (סרת״ש), סידור תפלות.

סת״ב סדר תשעה באב.

סת״ד ספר תומר דבורה.

סת״ה ספר תרומת הדשן (סתה״ד).

סתה״ג ספר תרומות הגדול.

סתו״מ ספרים תפילין ומזוזות.

סתזא״ז (סזא״ז).

סת״י סתם יינם, ספר תפארת ישראל.

סת״ר סוף, תוך, ראש.

סת״ש סדר תקון שבת, סידור תקון שבת.

סתתו״מ ספרי תורה תפילין ומזוזות.

ע

ע׳ עמוד, ענין, עבירה, ערך, עולם, עולמות, עיין, שבעים, עַד, עַר.

ע״א עמוד א׳, ענין אחד, — אחר, עד אחד, על אודות, עבודת, — עובדי אלילים (עו״א), עוללות אפרים (ס׳), ע׳ אומות (עא״ו), עקרי אמונה (ס׳), עלית אליהו (ס׳), עטרת אליהו (ס׳), עבותות אהבה (ס׳).

עא״א על איזה אופן, עכשיו אני אומר, על אשת איש.

עאא״א על אלה אני אבכה (ת׳).

עאב״צ עד אנה בכיה בציון (ת׳).

עאד״ל עביד איניש דינא לנפשיה.

עאה״ח עד אחר החג.

עאה״פ עד אחר הפסח.

עאח״ז עד אחר זמנו.

עאכו״כ על אחת כמה וכמה.

עא״מ על אכילת מצה, — מרור.

ע״ב עמוד ב׳, עשרה בטלנין (עב״ט) (יב״ט), עינא בישא, עיניו בראשו, עמק ברכה (עה״ב) (ס׳), עט ברזל (ס׳), עדות ביעקב (ס׳) (עב״י), — ביהוסף (ס׳), — בישראל (ס׳).

עב׳ עברונות.

עב״א עיין ב׳ אלפים (?).

עבאל״י עובר באם לא יגיד (עבל״י).

עבב״י עיין בבית יוסף.

עבב״י ובי״ עובר בבל יראה ובל ימצא.

עבב״ת עובר בבל תאחר, — בבל תלין.

עבב״ת פ״ש עובר בבל תלין פעולת שכיר.

עב״ד עד בלי די.

עבד״ת עוסק בדברי תורה.

עב״ה עבודת הבורא, — השם (עבה״ש).

עבה״ג עד ביאת הגואל.

עבהג״א עד ביאת הגואל אמן.

עבה״מ עד ביאת המשיח.

עבה״ק עבודת הקודש.

עב״ז שבעים ושנים זקנים, עבר זמנו (ע״ז).

עבז״ק (עז״ק) עבר זמן קריאת שמע.

עבז״ת עבר זמן תפלה.

עב״ח על ביעור חמץ (ת׳).

עבח״ש עוסקין בחיי שעה.

עב״ט עשרה בטבת.

עבט״ז עיין בטורי זהב.

עב״י עזרי בשם י״י, עזרנו בשם י״י, ענני במרחב יה.

עב״י וע״י כנ״ב על בית ישראל ועל עם י״י כי נפלו בחרב (ת׳).

עבי״ן טווי״ן ע״ב יתרונות מט״ו לט״ו (ק׳).

סמ״ה סימנא מלתא היא, סעודת מלוה המלכה.
סמה״ט ספר משפטי הטעמים.
סמו״ט סור מרע ועשה טוב (אטלי״ס).
סמ״י סדר מלכי ישראל, סוף מלכות ישמעאל(?), ספר מלחמות י״י.
סמ״ל ספר מצרף לחכמה.
סמלשקה״ח סמוך לשקיעת החמה (סלשק״ה).
סמ״מ ספר מגיד מישרים.
סמ״נ ספר מורה נבוכים.
סמ״ע ספר מגדל עוז, — מאירת עינים, סדר מעמדות, ספר מגלה עמוקות.
סמע״א סתם מקשן עם ארץ.
סמע״צ ספר מעין צדקה.
סמ״ק ספר מצות קטן.
ס״נ סימני נערות, סכנת נפשות (סכ״נ), — נפש, ספק נפשות, סימן נקיבה (ד׳), סדר נזיקין, — נשים, ספק נדה.
סנ״ג סנהדריה גדולה.
סנד״ש סכנת נפשות דוחה שבת.
סנ״ו ספר נגיד ומצוה (יעב״ץ).
סנז״ה ספר נזר הקודש (סנזה״ק).
סנ״ח ספר נובלות חכמה.
סנ״י סדר נטילת ידים.
סנ״מ ספר נועם מגדים.
סנ״ע ספר נתיבות עולם.
סנ״ק סנהדריה קטנה.
סנ״ת ספר נר תמיד.
ס״ס סוף ספר, סוף סוף, ספק ספיקא, סוף סימן, ספרי ספרד, סתרי סתרים, סתם ספרא, ספק סכנה.
סס״נ ספק סכנת נפשות.
סס״ק סוף סוף קשיא.
סס״ת ספר סתרי תורה.
ס״ע סדר עולם, סוד עמוק, סליחות עונות, סובל עונות, ספירת עומר (סה״ע), סמוך עניים, ספק עבירה, סעודת עראי.
סע״א סוף עמוד א׳, ספר עוללות אפרים.
סע״ב סוף עמוד ב׳, סידור עבודת בורא (סעה״ב) (ס׳), ספר עברונות.
סעג״ס סוכה על גבי סוכה.
סע״ד סעודה דלעתיד, סרטן עקרב דגים (ל׳).
סע״ה ספר עולת הבוקר (סעה״ב).
סעה״ת ספר עולת התמיד.
סע״ז סדר עולם זוטא.
סע״ל סעודת לויתן, ספר עלים לתרופה.
סע״מ סעודת מצוה, ספר עשרה מאמרות.
סע״פ סעודת פורים.
סע״ר סדר עולם רבא (ס׳), ספר עסיס רמונים.
סע״ש סמוך על שולחנו.
סעש״ל סוכת עור של לויתן.
סעתה״ש סדר עבודת תמיד השחר.
ס״פ סוף פרק, — פסוק, — פרשה, — פרשת, סופי פסוקים, סעודת פורים (סע״פ).
ספ״א סוף פרק א׳, — פרשה א׳.
ספ״ב סוף פרק ב׳, — בתרא.
ספד״א ספיקא דאורייתא.
ספדא״ל ספיקא דאורייתא לחומרא.
ספד״נ (שפד״נ).
ספ״ה סדר פדיון הבן (ספה״ב).
ספה״ק ספרי הקבלה.
ספ״י סבר פנים יפות.
ספ״מ סבר פנים מסבירות (ספמ״ס), ספר פני משה.
ספ״נ ספק פיקוח נפש.
ספס״ת סוף פרק סדר תענית (יעב״ץ).
ספ״צ ספר צחות (ס״צ).
ספ״ק סוף פרק קמא.
ספ״ר ספר רזיאל (ס״ר), ספר רוקח.
ס״צ ספר צחות.
ס״ק סעיף קטן, סדר קריאה, סעודת קבע, סדר קדשים.
סק״ה ספר קורא הדורות, ספר קיצור העברונות.
סק״י סידור קול יעקב.
ס״ק לחוה״מ סדר קריאה לחול המועד.
סק״מ סידור קרבן מנחה.
סק״פ סדר קרבן פסח.
סק״ש סדר קריאת שמע.
סקשע״ה ס׳ קריאת שמע על המטה.
ס״ר ספר רזיאל (ספ״ר), סבה ראשונה, ספר רוקח (ספ״ר), ששים רבוא (ש״ר), ספרא רבא, סימן רע, סברי רבנן.
סר״ה ספר רזיאל הגדול.
סר״ח ספר ראשית חכמה.
סר״י ספר רגל ישרה.
סרכי״ב סמיכות רבוי כנוי ידיעה בנין (ד׳).
סר״ל סביר רבי למימר, סימן רע לו.
סרנ״כ סמיכות רבוי נקבה כינוי (ד׳).
סר״ס סידור רבנו סעדיה (סשרס״ג).

סה״ד סדר הדורות (ס׳), סוף הדבור.
סה״ה ספר ההרכבה (סהה״ר).
סה״ז ספר הזוהר (ס״ה), ספר הזכרונות, — הזכות.
סה״ח סדר הטבת חלום, ספר החנוך.
סה״י ספר הישר.
סה״כ ספר הכוזרי, ספר הכונות, סך הכל.
סה״מ סעודה המפסקת (ס״ה), סידורים —, ספרים המרויקים, ספר המצות.
סהמה״ק ספר המאור הקטן.
סהמ״ו פרס המקרא ודרשהו (סהמו״ר).
סה״נ ספר הנקוד, סדר התרת נדרים (סהת״נ), ספר הנצחון.
סהנ״צ ספר הנצחון (סה״נ).
סה״ס ספר הסוד.
סה״ע סדר העבודה, ספר העקרים, — הערוך, — העיטור, — העברונות (סהע״ב), ספירת העומר.
סהע״ב ספר העברונות, — העיבור.
סה״ע ליו״כ סדר העבודה ליום כפור.
סהע״ק ספר העקרים (סה״ע).
סה״פ ספר הפרחון, — הפרדס.
סה״צ ספר הצבא.
סה״ק ספרי הקודש, (ספר הקנה), — הקבלה, ספרים הקדושים, סדר הקריאה.
סה״ר ספר הרקמה, — הרוקח.
סה״ש ספר השוהם.
סהש״ס סוגית הש״ס.
סהש״פ סדר הגדה של פסח.
סה״ת ספרי התורה, ספר התגין, סוגיות התלמוד, ספר התחיה.
סו״ח סופר וחזן.
סו״ט סוד וסימן טוב (סוס״ט).
סו״ע סדום ועמורה (סדו״ע).
סו״פ סוף פרק, — פסוק.
סו״ש סוכת שלום (ס״ש) (ס׳).
ס״ז ספרי זוטא (ספ״ז), סמיכת זקנים, סדר זרעים, ספר זכרונות (סה״ז), ספר זכרון.
סזא״ז סותרין זה את זה (סתז״או).
ס״ז וע״ע סמיכת זקנים ועגלה ערופה (בשלשה).
סזלב״י ספר זכרון לבני ישראל.
ס״ח ספרים הצונים, ספר חסידים, סליחת חטאים, סכינא חריפא, סם חיים, סעודת חתנים, ספר חרדים, ספר חזקוני, סעודת חובה, סמיכת חכמים.
סח״ל ספר חסד לאברהם.

סח״ק ספר חזות קשה.
ס״ט סופו טוב, ספק טומאה, ספק טריפה, סדר טהרות, סימן טוב, סימני טריפות.
סט״א סטרא אחרא (ק׳).
סט״ה ספר טעמי המצות.
ס״ט ומ״ט סימן טוב ומזל טוב.
סט״מ סופו טוב מאוד.
ס״ט פ״ב סאנקט פעטערסבורג.
ס״י ספר יצירה (סי״צ), ספר ישן, סימן יפה, סמיכת ידים, סתם ייגם (סת״י), ספר יוחסין (סי״ח), סוד ישרים (ס׳), ספורי ישראל (ס׳), ספרי יראים, ספר יוסיפון.
סי״ל ספר יין לבנון, סוד י״י ליראיו, סימן יפה לבנים, סיג לחכמה, סיג לתורה (סיל״ת), סימן יפה לו.
סיל״ש סיג לחכמה שתיקה.
סיל״ת סיג לתורה.
סי״ג ספר ישן גושן.
סי״ע ספר יסוד עולם.
סי״צ ספר יצירה (ס״י).
סי״ק ספורי ימי קדם (ס׳).
ס״כ סדר כפרות, ספר כריתות.
סכה״ס סיבת כל הסיבות.
סכה״ק (כה״ק).
סכ״י ספר כלי יקר.
ס״ל סבירא ליה, סמיכא ליה, סח לי, סמוך למיתה, — לחשיכה (סל״ח), סמך לדבר.
סל״א ספר לוח ארז, — ארש.
סלבה״ש סמוך לבין השמשות.
סלב״ת סליחות לב׳ תנינא.
סל״ח ספר לחם חמודות, סמוך לחשיכה (ס״ל).
סליב״ט סליחות לעשרה בטבת.
סליו״כ סליחות ליום כפור.
סל״פ סמוך לפרקן.
סל״ש סדר ליל שמורים, ספר לבושי שרד.
סלשק״ה סמוך לשקיעת החמה (סמלשקה״ח).
ס״מ סעודת מצוה, ספר מאזנים (ספ״מ), סור מרע (ס׳), סדר מועד, סתם משנה, סעודה מפסקת (סה״מ), סדר מעמדות (סמ״ע), ספק משקין, סגולת מלכים (ס׳).
סמ״ג ספר מצות גדול.
סמג״ל — לאוין.
סמג״ע — עשין.
סמ״ד ספר מאה דפין, סדר מעמדות (ס״מ).

ס

ס' סימן, ספר, סדר, סדרא, סבה, סגנון, סוד, סעיף, ספירה, ספירות, סמיכה, סומכות, סוף, סופי, סברה, סעודה, סוגיא, סונית.

ס"א ספרים אחרים, ספר אחד, — אחר, סברה אחרת, סבה אחרת, סעודה א', סטרא אחרא (ק'), סדרי אותיות, ספר אֵלים, סגנון אחר, סעודת אירוסין, סומכוס אומר, סופג ארבעים, ספק איסור, סוגיא אחרינא, סדר אליהו (ס').

סא"א ספרים אחרים אינו, סופג את ארבעים, ספק אשת איש, ספר אגודת אזוב.

סא"ב ספר אבן בוחן.

סא"ה ספר אלה הדברים (סאה"ד), ספר אור החיים.

סאו"ז (סא"ז)·

סאו"נ סעודת אירוסין ונשואין.

סאו"ת ספר אורים ותומים.

סא"ז ספר אור זרוע (סאו"ז), סדר אליהו זוטא (ס').

סא"ח ספר אורחות חיים.

סא"כ ספר ארבע כוסות.

סא"ל סוף אין לאחדותו, סוד אלהים ליראיו.

סא"ל סב"ל סג"ל סוף אדם למות, סוף בהמה לשחיטה, סוף גנב לתליה.

סא"מ ספר אימת מפגיע.

סא"נ ספר ארי נוהם.

סא"ע ספר ארחות עולם.

סא"ר סדר אליהו רבא.

סארו"ז סדר אליהו רבא וזוטא (ס').

סא"ש ספר אלה שמות.

סא"ת ספר ארבע תעניות.

ס"ב ספר בראשית, סימן ברכה, ספק ברכה, סדר ברכות, סתרי בראשית, סולת בלולה (ס').

סב"א סרח בת אשר, סדר ברכות אחרונות.

סבאו"נ סדר ברכת אירוסין ונשואין.

סבא"י סמיכה בארץ ישראל.

סבג"ע סדור ב' גוזרי עצים.

סבד"ה ספר בדק הבית (סב"ה).

סב"כ סדר ברכת כהנים.

סב"ל ספק ברכה לבטלה.

סבל"ר ספר באר לחי רואי.

סב"מ סדר ברית מילה.

סב"ע ספר בעל עקידה (?).

ס"ג סימן גאולה, סוף גמרא, סוד גדול, סנהדרי גדולה, סעודה שלישית, סדר גאונים, סידור גדולים (?), סעדיה גאון.

סג"א ספר גור אריה.

סג"ב ספר גבול בנימין.

סגה"כ סגן הכהנים.

סגו"ח סדר גיטין וחליצה.

סג"ל סגן לויה.

סג"מ סגולת מלכים (ס"מ) (ס').

סג"נ סגי נהור (ס"נ).

סג"ר ספר גליא רזא.

ס"ד סלקא דעתך, סוף דבר, — דבור, סוף דף, — דרוש, סיעתא דשמיא, ספרא דצניעתא (סד"צ), סוכת דוד (ס'), סרכא דבוקה.

סד"א סלקא דעתך אמינא.

סדאל"ח ספיקא דאוריתא לחומרא.

סד"ה סוף דבור המתחיל, סידור דרך החיים.

סדה"ח סידור דרך החיים.

סדה"י סדר היום (סה"י).

סדה"נ סוכת דוד הנופלת.

סדה"נ אא"י סוף דבר הכל נשמע את אלהים ירא.

סדו"ע סדום ועמורה.

סד"י ספר דרך ישרה.

סדכ"ס סתימא דכל סתימין (ק').

סדל"ע סעודה דלעתיד.

סד"ס סבי דסורא.

סד"פ סבי דפומבדיתא, סיומא דפסקתא.

סד"צ ספרא דצניעתא (ס').

סדק"פ סדר קרבן פסח (סק"פ).

סדרע"ג סידור ר' עמרם גאון.

סדת"ש סדר תשליך (ס"ת) (ת').

ס"ה סך הכל, סכום הכל, סימן המין, סם המות, סונית הש"ס (סה"ש), סימן המשקל (ד'), ספר הזוהר (סה"ז), סעודה המפסקת (סה"מ), סדר היום (סדה"י), ספירת העומר (סה"ע), סלע המחלקות (ס') (סה"מ).

סהאוה"ד ספר האמונות והדעות.

סה"ב ספר הבהיר, ספר הבחור, סימן הבנין (ד'), סעודת הבראה.

סה"ג ספר הגלגולים.

נבוכד נצר, נעשה גבילה, נח נפשיה, נח נפש, נוחי נפש (?), נחש נחושת, נטעי נעמנים (ס').
נגב"כ נכרים נשים בהמה כותים.
נג"ו נהרא נהרא ופשטיה (ננו"פ).
נג"ס נח נסתר (ר').
נג"ר נח נראה (ר').
נס"ו נצח סלה ועד.
נסס"ל נזירא סחור סחור לכרמא.
נסת' נסתלק.
נ"ע נוהו עדן (נו"ע), נשמתו עדן, נר עליון, נאמן ערה, נתיבות עולם (ס'), נחל ערגים (ס').
נע"ד נעילת דלת.
נעה"ת גוף עץ החיים (ס').
נע"ו נחי עי"ן וו"ו (ד').
נע"ז נחלת עין זיתים.
נע"ח גוף עץ חיים (ס').
נע"פ נופלין על פניהן.
נע"ר נפלה עטרת ראשנו.
נ"ע ש' מ"ה י"ה נחש עקלתון, שטן, מלאך המות, יצר הרע.
נ"פ נושא פנים, נשוא פנים, נבול פה, נכתב פה.
נפ' נפטר.
נפ"א נחי פ"א אל"ף (ד').
נפ"י נחי פ"א יו"ד (ד').
נפ"ש נוטל פי שנים.
נפתל"י נתקבלה פה תפלתי לפני י"י.
נ"צ נחלת צבי (ס'), נופת צופים (ס'), נשים צדקניות, נטילת צפרנים, נחמת ציון.
נצ"ב נכסי צאן ברזל.
נצב"ה נפשו צרורה בצרור החיים.
נצבח"א נפשו צרורה בצרור חיים אמן.
נצ"ו נצבים וילך.
נצטד"ק נבונים אנחנו, צדיקים אנחנו, טהורים אנחנו, דכים אנחנו, קדושים אנחנו.
נצ"ל נוח צדיק לברכה, נצטרך לבריות.
נצע"ה נפשו צרורה עם הצדיקים.
נצ"ר שו"ב נזק צער רפוי שבת ובושת.
נ"ק נחל קדומים (ס') (נח"ק), נחל קדרון (ס'), נקיות קטנות, נטל קבלה (נט"ק).
נק' נקיות, נקרא.
נק"ה נקודות הכסף (נקה"כ) (ס').
נק"ח נקיטת חפץ.
נקי"ה נר קידוש יין הבדלה.
נ"ר נחת רוח, נתינת רשות, נביאים ראשונים.
נר"ו נטריה רחמנא ופרקיה.
נרו"ת נרו תמיד (יאיר).
נר"ח נשמת רוח חיים.
נר ישרא"ל נר יפה של רבי אברהם לוי.
נר"ל נראה לי (נ"ל), נתן רשות למשחית.
נר"נ נפש רוח נשמה.
נרנח"י נפש רוח נשמה חיה יחידה (נרני"ח).
נר"נ י"ח נפש רוח נשמה יחידה חיה.
נ"ש נוה שלום (ס'), נוה שאנן (ס'), נחלת שבעה (נח"ש), נזכר שם (נז"ש), נזק שלם (נז"ש), נמוקי שמואל (ס'), נקלסבורג, נתינת שלום, נחלת שמעוני (ס'), ניב שפתים (ס'), נר שבת, נושא שכר, נטע שעשועים (ס').
נש' נשמת, נשמה.
נש"א נשיא אלהים, (נ"א) נשמת אדם (נ"א) (ס').
נשא"ז נדה שפחה אשת איש זונה.
נשאל"א(ח) נכסים שאין להם אחריות.
נשא"ש נגר שמיה אבד שמיה.
נש"ב חמשים שערי בינה.
נשנ"ז נדה שפחה נויה זונה.
נשיב"א נכסים שיש בהם אחריות.
נש"מ נברך שאכלנו משלו.
נ"ש מ"ב נחלת שבעה מהדורא בתרא (ס').
נשמ"ר נבחר שם מעושר רב.
נש"ע נרו של עולם.
נש"ר נפתלי שבע רצון.
נש"ש נר של שבת, נטיעה של שמחה.
נת' נתיב (נתי').
נ"ת נתינת תורה, נר תמיד, נורא תהלות (ס'), נר תורה (ס').
נת"א נקודות תגין אותיות.
נת"ב ג"ע נפשו תנוח בגן עדן.
נתבגע"ת נפשו תנוח בגן עדן תמיד.
נתבמ"ד נתבקש במתיבתא דרקיע.
נתבש"מ (נבש"מ).
נת"ע (נ"ע) נתיבות עולם (ס').
נתצב"ה נפשו תהי צרורה בצרור החיים (תנצב"ה).

נושו״ר נבילות וטריפות שקצים ורמשים.

נו״כ נביאים וכתובים.

נו״נ נעשה ונשמע, נע ונד, נדרים ונדבות, נעריצך ונקדישך (נעו״נ) (ת׳), נוקם ונוטר.

נו״ע נחש ועקרב, נחשים ועקרבים.

נ״ז נאמר זה, נחל זרד (נח״ז) (ס׳), נעים זמירות.

נז״ה נזר הקודש (ס׳) (נה״ק).

נז״י נעים זמירות ישראל.

נז״ל נזכר למעלה, — לעיל.

נז״ש נזכר שם, נזק שלם (נ״ש).

נ״ח נר חנוכה, נשמת חיים (ס׳), נובלות חכמה (ס׳), נקיטת חפץ (נק״ח), נתיבות חכמה (ס׳).

נח״א (נ״א).

נח״ה נרה הלה הדלקה (הנ״ה), נחש הקדמוני (נחה״ק).

נחי״ת נסים עשית עמהם, חיים נתת להם, ים קרעת להם, תורה נתת להם.

נפלאות עשית להם, חירות נתת להם, ימינך הושיע אותם, תלוי ראש נתת להם.

נביאים העמדת מהם, חסידים העמדת מהם, ישרים העמדת מהם, תמימים העמדת מהם.

נוראות עשית בשונאיהם, חרון אף שלחת בהם, ידך הולחמה אתם, תהומות כסית עליהם.

(מדרש רבא פ׳ מסעי).

נח״ל נחזור לענינגו, נוצר חסד לאלפים, נוצר חסד ליראיו.

נח״צ נחלת צבי (ס׳).

נח״ר נחת רוח (נ״ר).

נח״ש נדוי חרם שמתא, נחלת שבעה (ס׳).

נ״ט נותן טעם (נו״ט).

נ״ט בבשנ״ט נותן טעם בן בנו של נותן טעם.

נ״ט בנ״ט נותן טעם בר נותן טעם.

נט״י נטילת ידים (נ״י).

נט״י דבה״כ נטילת ידים דבית הכסא.

נט״ל נותן טעם לדבר, — לדבריו.

נטל״פ נותן טעם לפגם.

נטל״ש נותן טעם לשבח.

נ״י נרו יאיר, נר ישראל, נשמה יתירה (ק׳), נצח ישראל (ס׳), נימוקי יוסף (ס׳), נחלת יעקב (ס׳), נפוצות יהודה (ס׳), נשים יקרות, נדחי —, נפוצי ישראל, נטילת ידים (נט״י), נצח ישראל (נצ״י) (ס׳).

ני״י נדחי ישראל יכנס.

ניב״א נר י״י נשמת אדם.

נ״י פ״ה ע״ה נר ישראל, פטיש החזק, עמוד הימיני (נ״י ע״ה פ״ה).

נ״כ נשיאת כפים, נושא כתבים, נביאים כתובים, נאמר כאן, נוהג כבוד, נושאי כליו.

(נ״כ — ונ״ל) (נאמר כאן — ונאמר להלן).

נכ״ח נשמת כל חי (ת׳).

נכל״ש צמ״ח (שצ״מ הנכ״ל).

נ״ל נראה לי, נפקא לן, נזכר — נאמר למעלה, — להלן, נכתב למעלה, — לעיל, נוכל לומר, נראה לדרש, נראה לפרש, נשמט להם, נכון לדעת, — לדעתי, נבאר לקמן, — להלן, — למטה, נתבאר למעלה, ניהא ליה, נסתלק לעולמו (נסתל״ע), נחזור לענינגו (נח״ל), נפשי לשלמא, נחלה ליהושע (ס׳), נוח לו (נו״ל).

נל״א נחי ל״א (ד׳).

נלב״א נודה לשמך בתוך אמוני (ת׳).

נלבב״י נכון לבו בטוח בי״י.

נלב״ע נפטר לבית עולמו, נסתלק לבית עולמו.

נל״ד נראה לדעת, — לדעתי, — לפי דעת, — דעתי.

נל״ה נחי ל״ה (ד׳).

נלהעה״ב נשמתו לחיי העולם הבא.

נל״ז נעשה לזכרוני, — לזכרון.

נל״כ נסתר למעלה כבודו.

נלכ״פ נתבאר למעלה כמה פעמים.

נל״ל נראה לי לסמוך.

נל״ע נשמתו לחיי עולם, נחזור לענינגו (נ״ל).

נלע״ד נראה לעניות דעתי, — לפי עניות דעתי.

נלע״ה נשמתו לחיי עולם הבא.

נל״פ נראה לי פירושו.

נלפ״ע נראה לפי ענינו.

נל״ק נוהגין לקרות (נהל׳ ק).

נל״ש נלקח לשמים.

נלשל״נ נוח לו שלא נברא.

נלש״מ נתבקש לישיבה של מעלה.

נ״מ נפקא מינה, — מניה, נכסי מלוג, נתיבות משפט (ס׳), נר מצוה (נמ״צ).

נ״מ ות״א נר מצוה ותורה אור.

נמ״ל נפקא מנה לדינא, נכסי מלוג (נ״מ).

נמ״ק נערץ מכל קרושיו.

נ׳מ׳ר׳צ׳ת נואף הוא, מואבי הוא, רוצח הוא, צורר הוא, תועבה הוא (שבת ק״ב).

נ״נ נח נסתר (נג״ס), נח נראה (נג״ר) (ד׳),

נ

נ' נוסח, נוסחא, נתיב, ן' (אבן), נקודות, נאפאלי, חמשים.

נ"א נוסחא אחרינא, נוסח אחר, נר אלהים (ס'), נפילת אפים (ת'), נשמת אדם (ס'), נחל ארנון, — אשכול (ס') (נח"א), נסוג אחור (ד'), נא אדני, נתיב א', נביאים אחרונים, נחל איתן (ס') (נח"א), נשא אשה, נחלת אבות (ס'), נשיא אלהים, נועם אלימלך (ס').

נא"ב נאדר בקודש (ס').

נא"ה נביאי אומות העולם.

נא"כ נאמר כאן.

נא"ש נפתלי אילה שלוחה.

נאש"מ נברך אלהינו שאכלנו משלו.

נ"ב נשמתו בעדן, נכתב בצדה, — בגליון, נשמט בגליון, נוגע בעדות (נב"ע), נודע ביהודה (נוד"ב) (ס'), נודע בשערים, נחפה בכסף (נב"כ), נאדר בקודש (נא"ב) (ס').

נב"א נחוניא בן אלנתן.

נב"א אכ"ה נחוניא בן אלנתן איש כפר הבבלי.

נב"א וח"ל נוהג בארץ וחוץ לארץ.

נב"ג נפשו בגן עדן (נבג"ע), נקדימון בן גוריון.

נבגא"ת נפשו בגן אלהים תלין, — תתלונן (נבא"ת).

נבג"ע נשמתו בגן עדן.

נב"ד נצח בינה דעת (ק').

נב"ה נפשו בצרור החיים (נבצ"ה), נכנס בעובי הקורה.

נב"ו נשב בדד ונבכה (ת').

נב"ו עאא"א נשב בדד ונבכה על אלה אני אבכה (ת').

נב"ט נפטר בשם טוב (נבש"ט).

נבט"ת נפשו בטוב תלין (נב"ת).

נב"י נפשו בחייו יברך.

נבי"א נפשו בנן י"י אמן, נפשו בטוב יירש ארץ (?).

נב"כ נוהג בו כבוד, נחפה בכסף (נ"ב) (ס').

(נב"מ נחלה בלי מצרים).

נבמ"ב נודע ביהודה מהדורא תניינא.

נב"נ נביא בן נביא, נס בתוך נס.

נב"ס נעשה בסים.

נב"ע נתנו בדרך עולם, נשמתו בעדן, נשמתו בגן עדן.

נבע"ת נפשו בעדן תלין, — תנוח, — תתלונן.

נב"ק נערץ בסוד קדושים.

נבש"ט (נב"ט) נפטר בשם טוב.

נבש"מ נתבקש בישיבה של מעלה.

נבש"ת נתן בן שמואל תיבון, נפשו בצל שדי תתלונן.

נב"ת נפשו בטוב תלין (נבט"ת).

נב"ת וזי"א נפשו בטוב תלין וזרעו יירש ארץ.

נג"ד נגמר דינו (ג"ד).

נגה"ד נגמר הדין.

נגה"ט נגר הטבע.

נג"ע ר"ע נפילים, גבורים, ענקים, רפאים, עמלקים.

נ"ד נראה דעת, נגמר דינו (נג"ד), נצוצא דנורא, נפש דוד (ס').

נד"ה נאלמתי דומיה החשיתי.

נדו"א נדב ואביהוא.

נד"ח נגינה, דגש, חיריק (ד').

נד"ל כ"פ נתבאר דינו לעיל כמה פעמים.

(נדנ"א נחות דרגא נסוב אתתא).

נד"ק נשים דעתן קלות.

נדק"ע נשים דעתן קלה עליהן.

נ"ה נמי הכי, נר הבדלה, נשמה הטהורה, נגמר הדין (נגה"ד), נעילת הסנדל (נעה"ס), נחום המדי, נצח הוד (ק'), נסוך המים, — היין, נערה המאורשה (נעה"מ), נתאי הארבלי.

נה"ב נחל הבשור (ס').

נה"ו נפתלי הירץ וויזל.

נה"ח נץ החמה.

נה"י נצח הוד יסוד (ק').

נהי"ק נר הבדלה יין קידוש.

נה"ל נחום הלבלר.

נה"נ נחש הנחושת.

נה"ע נאמן העדה (נ"ע).

נה"ק נזר הקודש (נז"ה) (ס'), נחמן הכהן קראכמאל.

נה"ש נהורא השלם (ס').

נ"ו נגיד ומצוה (נו"מ) (ס').

נו' נוכח, נומער.

נוד"ב נודע ביהודה (נ"ב נו"ב) (ס').

נו"ה נצבים, וילך, האזינו.

נו"ט נבילה וטריפה (נבו"ט), נותן טעם (נ"ט).

נוט' נוטריקון.

משי"ח מורי שיחיה.
משיל"ס מים שיש להם סוף (אשתו מותרת).
מש"כ מה שכתוב כאן.
משכ"ל משכחת ליה (מ"ל) — לה, מה שכתבתי לעיל.
מש"ך תור"א קד"ש בכספ"א פס"ל במדבר"א של"ח בוכר"א (פס' ק"ד) משכו, שור, קדש, אם כסף, פסל (ראה אתה אומר), וידבר (במדבר), ויהי בשלח, כל הבכור (סימן הפרשיות לפסח).
משכ"ן מטה שולחן כסא נר.
מש"ל מה שנהגו לומר, — ליתן, מה שכתבתי לעיל, — לקמן (משכ"ל), מוציא שם לבטלה.
משל"ב מחאה שלא בפניו.
משל"ב ה"מ מחאה שלא בפניו הוה מחאה (משבה"מ).
משל"ב לה"מ מחאה שלא בפניו לא הוה מחאה.
משלה"ל מה שטענו לא הורה לו.
משלי"ה מזמור שיר ליום השבת (משל"ה).
משל"ל משום לועג לרש.
משללב"ל מתוך שלא לשמה בא לשמה (מתשל"ל ב"ל).
משל"ר מי שלא ראה.
משל"ש משבת לשבת, מחלוקת שהיא לשם שמים.
מש"מ משנה מקום, מתנת שכיב מרע, משום שלום מלכות.
מש"מ מ"מ משנה מקום משנה מזל.
מש"נ מקום שנהגו, משובב נתיבות (ס') (מ"נ), מי שעשה נסים (משע"נ) (ת').
מש"ס משום סכנה.
מש"ע מלחמה של עמלק.
משע"ה משעלה עמוד השחר.
משע"כ (משאע"כ).
משע"נ (מש"נ).
משע"ע מה שעשוי עשוי.
מש"פ משום פנים.
מש"צ מיכאל שליח צבור (ס').
מש"ק מוצאי שבת קודש, מחלוקת של קרח.
משקו"ח משלם קרן וחומש (מקו"ח).
משקוחו"א משלם קרן וחומש ואשם (מקוחו"א).
מש"ר מוציא שם רע, משום ראיה.
מש"ר ומש"ס מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא.

משרבע"ה (מרע"ה).
משרז"ל מה שאמרו רבותינו ז"ל.
משרמ"ה מדרש של ר' משה הדרשן (מדשרמ"ה)
משש"ל מוציא שם שמים לבטלה (מש"ל).
משש"צ מתן שכרן של צדיקים.
משש"צ ל"ל מתן שכרן של צדיקים לעתיד לבוא.
משש"ק מערכה שניה של קטורת.
מש"ת מדבר שקר תרחק (מדש"ת), מולד של תוהו (ל'), מוצא שפתיך תשמור, משל תורה, מחברת שערי תפלה.
מ"ת מתן תורה, משנה תורה, מלמדי תינוקות (מל"ת), מעלת תפארתו, — תורתו, מאי תקנתיה, מגילת תענית (מג"ת) (ס'), מכחישי תורה, מדרש תנחומא (מדר"ת), מרביץ תורה.
מת"א מתיר אסורים.
מת"ב(ר) מרביץ תורה ברבים, מקדיח תבשילו ברבים (מקתב"ר).
מתב"ו מתנת בשר ודם (מב"ו).
מת"ד מאמר תמים דעות (ס').
מתד"ה מתוך דבר הלכה.
מתדו"ה משלם תשלומי ד' וה'.
מת"ה מאמר תחית המתים (מתה"מ).
מתוע"ס מתחילה ועד סוף (מתו"ס).
מת"ח מתנת חנם, ממזר תלמיד חכם, מאמר תא חזי (ס').
מת"ח קלכ"ג ע"א ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם ארץ.
מת"י מתחת יד, — ידי.
מת"כ משלם תשלומי כפל, מתורת כהנים.
מת"ל מה תלמוד לומר, מאן תנא להא.
מת"ל דת"ר מאן תנא להא דתנו רבנן.
מתנו"כ מקרא תורה נביאים וכתובים.
מתני' מתניתא.
מת"ע מפני תקון עולם.
מתע"מ מתרעם על מדותיו (מתרע"מ).
מת"ר מי תהום רבה.
מת"ש מתן שכר, מתן שכרם (מ"ש).
מתשא"א מתלמידיו של אברהם אבינו.
מתש"ב מתן שכרה בצדה.
מתשל"ל (משל"ל).
מתשללב"ל (משללב"ל).

מק״ש מקבל שבת, מצות קריאת שמע, מקפח שכר, מקבל שכר (מ״ש).
מק״ש למ״ד מקריאת שמע למאן דאמר (יעב״ץ).
מקת״מ משה קבל תורה-מסיני.
מ״ר מלאכי רחמים, מים ראשונים, מורת רוח, מושכל ראשון, מדרש רבות (מדר״ר) — רות, מי רגלים, מים רותחין, מדת רחמים (מה״ר), מעשר ראשון, מעשה רוקח (ס׳).
מר׳ מרבנו.
מר״א מדרש ר׳ אליעזר (מדר״א), משנת ר׳ אושעיא (משר״א).
מראב״י משנת ר׳ אליעזר בן יעקב.
מר״ב מסעות ר׳ בנימין (ס׳).
מרדכ״י מר דכי.
מר״ה מראש השנה, מרשות הרבים (מרה״ר).
מרה״י מרשות היחיד.
מרה״י לרה״ר מרשות היחיד לרשות הרבים.
מרה״ר לרה״י מרשות הרבים לרשות היחיד.
מרז״ל מאמר, — מפרשים רבותינו זכרונם לברכה.
מר״ח משנת ר׳ חייא, מראש חדש.
מר״ל מה רצונו לומר, מה רצה לומר.
מר״מ מה ראית מסתברא.
מרמ״י מה רבו מעשיך י״י.
מרמ״ע מלאכי רחמים משרתי עליון (ת׳).
מרע״ה משה רבנו עליו השלום.
מר״ר מרוות רווח.
מר״ת מראשי תיבות, מרבנו שם.
מ״ש מלכות שמים, מורא שמים, מי שברך, מה שנא, מאי שאני, מה שנוי, מנחת שי (ס׳), מה שאמר, — שכתב, — שכתבו, מה שנאמר, (מש״נ), משלי שועלים (ס׳), מגן שאול (ס׳), מרה שחורה, מצה שמורה, מוצאי שבת, מעשר שני (מע״ש), מאיר שפירא, מגיני שלמה (מג״ש) (ס׳), מוכה — מוכת שחין, מי שענה (ת׳), מכתב שלמה (ס׳), מה שנה, מסכת שמחות (אבל רבתי), מתן שכר, מולד שעבר (מש״ע) (ל׳), מלכות שאול, מלכת שבא, משפטי שמואל (ס׳), מקבל שכר (מק״ש).
מש׳ משרש.
מ״א משיטה אחרונה, מה שאפשר.
משא״א מה שאי אפשר.
משאב״ל מפני שאין בקיאין לשמה.
משאיל״מ מתוך שאינו יכול לישבע משלם.
משא״כ מה שאם כן, מה שאין כן, — שאינו כאן, מה שאמרו כאן, מה שכתב אחר כך.
משא״כ לא״כ מה שאמר כאן לא אמר כאן.
משא״כ ע״ה מה שאם כן עם הארץ (יעב״ץ).
משאל״ס מים שאין להם סוף (אשתו אסורה).
משאמ״ו מי שאינו מצווה ועושה.
משאע״כ מי שאינו עושה כן.
מש״ב מי שברך (ת׳) (מ״ש), משום שיש בו (מש״ב), מרבין שלום בעולם, מתן שכרה בצדה.
מש״ב ה״מ מחאה שלא בפניו הוה מחאה (מטל״ב).
משבס״ד מה שכתבתי בסייעתא דשמיא.
משבס״ה מה שכתוב בספר הזוהר.
משב״ע מה שכתוב בערוך.
משבע״ש י״ב(ש) מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת.
משב״צ מתן שכרה בצדה (מש״ב).
מש״ג משלם גמול.
משדו״ה משלם ד׳ וה׳ (מדו״ה).
משד״ל מה שדומה לו.
משד״ש מאי שייר דהאי שייר.
מש״ה משום הכי, משאמר הכתוב, מה שאמר —, מטטרון שר הפנים (ממש״ה), מהלך שבילי הדעת (ס׳), מדרש שיר השירים (מרשה״ש), משורת הדין (משה״ד).
משה״ב משנה הבריות.
מש״ה ברלי״ב מי שקורא הכתב בלא רשות לא יבא בקהל.
משה״ד משורת הדין (מש״ה).
משה וכלב איתן (ד׳) (איתן משה וכלב).
משהז״ג מצוה שהזמן גרמא.
משה״ח משנית החברה.
משה״ט משפטי הטעמים (ס׳).
משו״מ משכב ומושב (מו״מ).
משו״פ משום פנים.
מש״ז משבצות זהב (ס׳) (מ״ז), משום זונות, מי שזכה.
משז״ל מוציא שכבת זרע לבטלה (מז״ל).
מש״ז לש״ז מי ששנה זו לא שנה זו.
מש״ח מיתה של חיבה.
מש״ח ב״ה משחרב בית המקדש.
משת״ה מזמור שיר חנוכת הבית.
משחה״ל מזמור שיר חנוכת הבית לדוד.
מש״ט מדרש שוחר טוב, — שוחר טוב (ס׳), (מדרש״ט).
מש״י מהולל שם י״י.

מע"פ מערב פסח, מעל פניו, מלוה על פה.
מע"צ מעל צוארו, מעט צרי (מ"צ) (ס'), מעגלי צדק (מ"צ) (ס').
מע"ק מעתיקא קדישא (ק').
מעקמ"ם (מעמ"ם).
מע"ר מעשה רוקח (ס').
מערו"ת מקום עפר רימה ותולעה.
מע"ש מערב שבת, מעשה שהיה.
מעשהז"ג מצות עשה שהזמן גרמה (מעשז"ג).
מעש"י ביצ"ו מגדול עוז שם י"י בו ירוץ צדיק ונשגב.
מע"ש לע"ש מערב שבת לערב שבת.
מעש"ק מערב שבת קודש, מצות עשה של קריאת (שמע).
מע"ת מתנה על תנאי.
מ"פ מנהג פולין, מצא פסוק, מי פירות, משא פנים, מלכות פרס, מים פושרין (מגמת פניו).
מפ"א מפי אחרים, מפעם אחת, — ראשונה.
מפ"ב מגלה פנים בתורה.
מפבשל"כ מגלה פנים בתורה שלא כהלכה.
מפה"ג מפי הגבורה, מפתח הגמרא.
מפה"מ מפלג המנחה (יעב"ץ).
מפהמ"ת מפי המתרגמן.
מפ"ו מצות פריה ורביה (מפו"ר).
מפומק"ש משוי פנים ומקח שוחר (מפומ"ש).
מפ"ל מפורש לעיל.
מפח"ב מלבין פני חברו ברבים.
מפלכ"פ מפורש לעיל כמה פעמים (יעב"ץ).
מפלש"פ מפחות לשוה פרוטה.
מפ"ע מפי עצמו.
מפ"פ משום פתחון פה.
מפר"א מפרקי ר' אליעזר.
מפר"ת מפרש רבנו תם.
מפש"ג מפתו של גוי.
מפש"כ מפתו של כותי.
מפת"ח מטר פרנסה תחיה היה.
מ"צ מורה צדק, משיח צדק, מצות ציצית, מצודת ציון (ס') (מצ"צ), מיתת צדיקים, מוכה צרעת, מאזני צדק (ס') (מא"צ), משום צער.
מצ"ד מצודת דוד (ס') (מ"ד).
מצ"ה מצד היושר (מצה"י).
מצה"ד מצד הדין.
מצהש"י מציאת השם יתעלה.
מצ"ו מצוה ועושה (מצו"ע).

מצו"ת מילה ציצית ותפילין.
מצ"ח מצות חליצה.
מצ"י מעוז צור ישועתי (ת').
מצ"ל מצרף לחכמה (ס'), מצות לא תעשה (מל"ת).
מצ"ע מצות עשה (מ"ע).
מצפ"ץ יהו"ה (בא"ת ב"ש).
מצש"ת מוצא שפתיך תשמר (מש"ת).
מ"ק מדרש קהלת (מד"ק) (מדר"ק), מועד קטן, מחזור קטן, מר קשישא, מספר קטן, מקרא קודש, מסורה קטנה, מנחה קטנה, מדבר קדימות (ס'), מקום קבורת, — קבר, מאי קאמר, מאמר קדישין (ס').
מק"א מקום אחר, מאי קאמר (מ"ק), מאי קא אמר.
מק"ב מנין מאה ברכות.
מקב"ש מקולי בית שמאי.
מקב"ש ומחב"ה מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל.
מק"ה מקור הדין.
מקה"ג מקריאת הגבר.
מק"ה ובה"מ מקידוש היום וברכת המזון (יעב"ץ).
מקה"ש (מק"ה) מקדש השבת.
מק"ו מקל וחומר (מקו"ח).
מק"ו וגז"ש מקל וחומר וגזירה שוה (מק"ו וג"ש).
מקו"ם גד"ד מתג, קלה, ו' אותיות (בג"ד כפ"ת), משרת, נסוג אחור, דומות, דגש (סימני שוא נע) (ר').
מקו"ם ג"ת נד"ד משרת, קלה, ו' אותיות, מתג, גדולה, תחלה, נסוג אחור, דומות, דגש (ד').
מק"ח מקור חיים.
מק"ט מקבל טומאה.
מקט"א מקטני אמונה.
מקי"א משומדים קראים יונים אפיקורסים.
מקי"ו מקדש ידיו ורגליו.
מק"ל מוציא קרי לבטלה.
מקל"ה(ר) מקבל לשון הרע.
מק"מ מאי קא מיירי, מקדש מלך (ס') (מ"מ).
מקמ"ל מאי קמשמע לן, — קא משמע לן, מאי קא מבעיא ליה, — לן.
מקמל"ת מאי קמשמע לן תנינא.
מק"ס מאי קא סבר, — קסבר, מקום סכנה (מ"ס).
מק"ע מאי קא עביד, — קעביד.
מקק"ל מאי קא קשיא ליה, — לך (הקק"ל).
מק"ר עב"כ מקרני ראמים עד ביצי כנים.

מגילת סתרים (ס׳), ממתיק סוד, מדברי סופרים, מ׳ סאה.
מס׳ מסכת (מ׳), מספר, מסטרא.
מס״א מספרים אחרים, מספר אחד, מסטרא אחרא (ק׳).
מסא״י מסכת ארץ ישראל (מא״י).
מס״ג מסורה גדולה (מסה״ג).
מסד״א מסכת דרך ארץ (מר״א), מסלקא דעתך אמינא.
מס״ה מספר הזוהר (מסה״ז), מספר הקדושים (מסה״ק), מסורה הגדולה (מסה״ג), מסילת הלימוד (מסה״ל) (ס׳), מספר המורה, מסך הכל.
מסה״ג מסורה הגדולה.
מסה״מ מסורת המסורה (ס׳).
מסה״ע וע״ס מסוף העולם ועד סופו.
מס״ו מלאך סמאל ולילית (מסו״ל).
מסו״מ מסית ומדיח (מו״מ).
מסו״ע מלחמת סיחון ועוג.
מס״י מסילת ישרים (ס׳).
מס״ל מסורת סיג לתורה (מסל״ת), מאי סביר למימר, מסייע ליה (מ״ל).
מסל״ת מסורת סיג לתורה (מס״ל), מסית לפי תומו.
מס״ק מסורה קטנה.
מס״ר מששים רבוא.
מס״ת מוציאין ספר תורה (מוס״ת), מסתרי תורה, מסופי תבות.
מסתו״מ מוכר ספרים תפילין ומזוזות.
מ״ע מנוחתו עדן, מצות עשה (מע״ש), מעשר עני, מכתב עתי (מב״ע), מראית עין, מתנות עניים, מנחת ערב, מוטל עליו, מוכת עץ, מגלה עמוקות (ס׳), מלך עליון, ממה עוז (ס׳), מגדול עוז (ס׳), מנהג עולם, מאור עינים (ס׳), מאירת עינים (ס׳), מחמת עצמו (מח״ע), מה ענין, מצות עירוב.
מע״א מעיר אחר, מענין אחר, מעבודת אלילים.
מעא״ק מעונה אלהי קדם (ת׳).
מע״ב מעשה בראשית (מ״ב), מעניש בראיה (מ״ב), משם ע״ב (ק׳).
מעבול״מ מעלין בקודש ולא מורידין (מבו״מ).
מע״ג מעל גבו, מעלה, — מעלי גרה, מעין גנים (ס׳).
מע״ד מעביר על דעת.
מעדי״ט מעדני יום טוב (ס׳).
מעדש״מ מעין דוגמא של מעלה.
מע״ה משה עליו השלום, מודה על האמת, מעלה עליו הכתוב, מעץ הדעת (מעה״ד), מראה עיני הכהן (ס׳).
מעה״ב מעין הברכה, מעין עולם הבא.
מעה״מ (מבעה״מ).
מעה״ס מעביר הסדרא.
מעהעה״ב מעין העולם הבא (מעה״ב).
מעה״פ מחזיר על הפתחים.
מעה״ק מעיר הקודש.
מעו׳ מעוברת.
מעומל״ת מצות עשה ומצות לא תעשה.
מעו״ע מעתה ועד עולם.
מעוע״ה מעתה ועד עולם הללויה.
מע״ז מעבודה זו, — זאת, — זרה.
מע״ח מאיר עיני חכמים (ס׳), מעין חתום (ס׳).
מע״ט מעשים טובים.
מע״י מעבר יבק (ס׳), מעשי ידי, מאיר עיני ישראל, מעגלי יצחק (ס׳).
מעי״א מעשה ידי אדם.
מעי״ח מעין שמונה עשרה.
מעי״ט מערב יום טוב.
מעי״כ מערב יום כפור.
מעי״ש מעיני ישועה (ס׳).
מע״כ מעלת כבוד, — כבודו, מחל על כבודו.
מעכ״ת מעלת כבוד תורתו — תפארתו (מכ״ת).
מע״ל מעת לעת (מעל״ע), מעבר לדף (מעל״ד), מעידן לעידן, מעשה לסתור, משה עלה למרום, מאבד עצמו לדעת (מאע״ל), מענה לשון (מ״ל) (ס׳), מעבר לים.
מעלי״ל מעות לא יוכל לתקן.
מעל״ע מעת לעת (מע״ל), מעבר לעבר, מעיר לעיר.
מע״מ מעביר על מדותיו, מעמיד על מעותיו, מחצה על מחצה, מעדני מלך (ס׳) (מ״מ), מעשה מרכבה (מ״מ), מתרעם על מדותיו (מתע״מ).
מעמה״ת מצות עשה מן התורה (מעמ״ה).
מעמ״ל מתנה על מנת להחזיר.
מעמ״ס מעיקרא מאי סבר (מעקמ״ס).
מעמק״ס מעיקרא מאי קסבר.
מעמש״ב מתנה על מה שכתוב בתורה.
מע״נ מרכבות עמי נדיב (ס׳).
מע״ס מערב סוכות.
מעע״ה (מעהע״הב).
מעע״ז מעין עבודה זרה.

מלמ"ח מלאכת מחשבת (ס').
מל"ע משום לפני עור, מלביש ערומים.
מלעי' מלעיל (ד').
מלר' מלרע (ד').
מל"ש בע"ה מובטח לו שהוא בן עולם הבא.
מל"ש לל"ש מליל שבת לליל שבת.
מל"ת מזמור לתודה (מ"ל) (ת'), מצות לא תעשה (מצ"ל), מומר לתיאבון.
מל"ת כ"ת מלא תאכל כל תועבה (יעב"ץ).
מ"מ מכל מקום (מכ"מ), מקרא מלא, מראה מקום, מפני מה, מאי משמע, מעשה מרכבה, מת מצוה, מאמר מרדכי (ס'), מלאכת מחשבת (ס'), מקדש מלך (ס'), משאת משה (מש"מ), מגיד מראשית, מסירת מודעה, מיתה משונה, מכת מרדות, מתי מדבר, מי מנוחות (ס'), מחמת מוקצה, מגיד משנה (ס'), מגיד מישרים (ס'), מלה מורכבת (ד'), מעשה משוגע, מלוה מלכה, משרת משה (ס'), משוח מלחמה, מקום מנוחתו, ממה משה (ממ"מ) (ס'), מקרא מגילה (ממ"ג).
ממ"א ממין אחד, — אחר, ממקום אחד, — אחר, מגיד מראשית אחרית, ממלא מקום אבותיו, ממקרא אחד, — אחר.
ממא"ה מפני מה אמר הכתוב.
ממא"מ מצא מין את מינו.
ממא"ת מפני מה אמרה תורה.
ממ"ג מקרא מגילה.
ממ"ד ממאן דאמר.
ממד"ה ממדינת הים.
ממדל"מ ממדינה למדינה.
ממד"ש מצות מילה דוחה שבת.
ממ"ה(מ) מלך מלכי המלכים.
ממ"ה הקב"ה מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.
ממה"ל מראה מקום הוא לו.
ממה"ש ממלאכי השרת, ממחיצת השכינה.
ממו"ג הו"א מקרא משנה וגמרא הלכות ואגדות.
ממומ"ב מעשה מרכבה ומעשה בראשית.
ממ"ח מלח ממון חסר (חסר).
ממח"א ארבעים מלאכות חסר אחת.
ממ"כ ארבעים מכות.
ממכאה"פ מוציא מכח אל הפועל.
ממל"מ ממקום למקום.
ממ"מ ממלא מקומו, מתה מחמת מלאכה, מוקצה מחמת מצוה, — מיאוס, מקום מבועי מים, מחזה מול מחזה, מושב מבועי מים, מערכה מול מערכה.
ממ"נ ממה נפשך.
ממ"ע מקרא מגילה עדיף, מפני מראית עין, ממצות עשה, מוקצה מחמת עצמו.
ממע"ד מזבח מוריד עליו דמעות.
ממעשז"ג (מעשהז"ג).
ממפ"ו (מפ"ו).
ממ"ק וממ"י מחץ מתנים קמיו ומשנאיו מן יקומון.
ממ"ש ממה שנאמר (ממש"נ), — שאמר, ממשמע שנאמר (ממש"נ), ממה שכתוב, — שכתב, — שכתבתי (ממש"כ), משום מעשה שהיה, מכל מקום שהוא.
ממש"נ ממשמע שנאמר, ממה שנאמר.
מ"נ מוסר נפש, מסירת נפש, מה נפשך, מאי ניהו, מגילה נקראת, משיבת נפש (ס'), מאן נימא, מאיר נתיב (ס'), מורה נבוכים (ס'), מהררי נמרים (ס'), משובב נתיבות (מש"נ) (ס'), מעשי נסים (ס'), משיב נפש (ס'), מיין נוקבין (ק').
מנ"א מנחם אבל, — אבלים, — אב, מנהג אשכנז (מ"א).
מנ"ד מלך נוצר דלים (?), מחנה נורא דירתו (?).
מנה"ז מורה נבוכי הזמן (ס').
מנה"מ מנא הני מילי, מנורת המאור (מה"מ) (ס').
מנו"א מנשה ואפרים.
מנו"ב מניה וביה.
מנוה"מ (מנה"מ).
מנומ"נ מה נאמר ומה נדבר.
מנ"ז מנורת זהב (ס'), מיתת נזיפה.
מנ"ח מדליקין נר חנוכה.
מנ"ט מנותן טעם.
מנ"י מקבץ נדחי ישראל.
מנ"ל מנא לן, מגלן, — ליה, מאי נפקא לן, — ליה, מנא נפקא לן.
מנ"מ מאי נפקא מנה, — מניה.
מנ"ס מנהג ספרד.
מנ"פ מנהג פולין.
מנ"ק מה נורא קדושתו.
מנ"ש משלם נזק שלם.
מ"ס מר סביר, מוכר ספרים, משה סופר, מנהג ספרדים, — ספרד, מצות סוכה, מאי סברי, מסכת סופרים — סוכה, מלח סדומית, מרת סדום (מר"ס),

מ״י ומ״י מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקוך.
מיחכ״ר מיחזי כריבית.
מי״ט מלבושי יום טוב (ס׳), מר יהיב טעמא.
מיימ׳ מיימוני (רמב״ם).
מי״כ מי יעמוד כנגדו.
מיל״ה מוהל יורד לפני התיבה, מלאך יושב לפני הארון, מי יעלה לנו השמימה, משתה יעשה לכל הקרואים.
מיל״י מיד ליד.
מילע״מ מי יקום לי עם מרעים.
מימ״ל מהר יצא מצרה לרוחה.
מי״ן מאמיני ישוע נוצרי.
מי״ס מים סוף.
מיע״מ מי יגלה עפר מעיניך (מינע״מ).
מי״פ מישעיה פיק.
מי״ק מיושבי קרנות.
מי״ש מיום שחרב (מיש״ח) (מיו״ש).
(מיש״ח) בה״מ מיום שחרב בית המקדש (מישב״ה).
מ״כ מנוחתו כבוד, מעלת כבודו, — כבוד, מצאתי כתוב, מי כתיב, מי כמוך (ת׳), מרכא כפולה (ד׳), מחשבה כמעשה (מח״כ) (מכ״מ), מתנות כהונה (ס׳), מסכת כלה (ס׳), מנחת כהן (ס׳), ממלכת כהנים (ס׳), משכיות כסף (ס׳), מראה כהן (ס׳).
מכ׳ מכת.
מכ״א מכתב אליהו (מ״א) (ס׳), מכתוב אחד, מכל אחד.
מכא״ה מי כמוך אב הרחמים (ת׳).
מכאו״א מכל אחד ואחד.
מכאה״פ מכת אל הפועל.
מכא״ח מכאן אמרו חכמים.
מכב״י מי כמוך באלים י״י.
מכ״ד מעשה כל דהו (מכד״ה).
מכ״ה מעלת כבודו הרמה, מאי כולי האי.
מכה״ד מצות כסוי הדם.
מכה״כ מלא כל הארץ כבודו (ת׳) (מכהא״כ).
מכה״ע מכתבי העתים.
מכו״א מכאן ואילך (מכוא״ל).
מכו״כ מכל וכל.
מכולה״ג מכאן ולהבא הוא גובה.
מכ״ז (מוכ״ז).
מכ״ט מכמה טעמים.
מכ״י מכירת יוסף (מ״י), מכלל יופי (ס׳) (מ״י).
מכי׳ מכילתא.

מכל׳ מכלול (ס׳).
מכלאש״ה מכלל לאו אתה שומע הין.
מכלע״ו מנוחתו כבוד לעולם ועד (מכל״ו).
מכ״מ מכל מקום, מחשבה כמעשה, מדה כנגד מדה, מכת מרדות.
מכמ״ע משאת כפי מנחת ערב (ת׳).
מכ״ע מכתב עתי, סוציא כתב עתי.
מכ״פ מבואר כמה פעמים.
מכ״צ מוכה, — מוכת צרעת.
מכ״ש מכל שכן, מכל שהוא, מכח שכל.
מכש״ת מעלת כבוד שם תפארתו.
מכ״ת מעלת כבוד תורתו (תפארתו) (מעכ״ת).
מ״ל מנא לן, מה לי, — לו, — לכם, מי לימא, מה להלן (אף כאן), משל למלך, מושב לצים, מתקיף ליה, מבעי ליה, מסייע ליה, מותר לך, מיעוט לילה, מובא לעיל, מזמור לתודה (ת׳), מרפא לשון (ס׳), משכחת ליה, מענה לשון (ס׳), מסור לעיל.
מל׳ מלכות.
מל״א מלכים א׳.
מלאש״ה (מכלאש״ה).
מל״ב מלוה בריבית (מ״ב), מנה לי בידך.
מלבב״כ מבואר לעיל בברכת כהנים (יעב״ץ).
מלב״ו משל למלך בשר ודם (מלבו״ד).
מלבי״ם מאיר ליבוש בן יחיאל מיכל.
מלב״ק מאי לאו בהא קמיפלגי.
מל״ה מלכות הרשעה, מלת הקריאה (ד׳), מלכותו לעולמי העולמים (מלה״ע), משפט לשון הקודש (ס׳).
מלה״ד משל למה הדבר דומה.
מלה״כ מלשון הכתוב, מומר להכעיס (מול״ה).
מלה״פ מלשון הפסוק.
מלה״ק מלשון הקודש, מלאכת הקדש, מלת הקריאה (מל״ה) (ד׳).
מלה״ש מלאכת השם, מלאכי השרת, מה לצד השוה שבהן (מלהש״ש).
מלה״ת מומר לכל התורה.
מלח״מ מלחמת מצוה.
מליב״ס מברכין לישב בסוכה.
מלכ״פ מבואר למעלה כמה פעמים.
מל״ל מאן לימא לן, מה לי לשקר (מלל״ש).
מלל״מ מהאי ליכא למשמע מיניה.
מלל״נ מצוות לאו ליהנות נתנו.
מל״מ משנה למלך (ס׳).

מזאה״ר מזכה את הרבים (מזא״ה).
מזב״ח מחילה זכות ברכה חיים, מילה זמנה ביום ח׳.
מז״ג מזלו גרם, — גורם (מ״ג).
מז״ה מורי זקני הרב, מזיו השכינה, מזרע המלוכה, — המלכות.
מזה״ש מזג השוה.
מזו״ב מזל וברכה.
מזו״ח (מז״ח).
מזו״ת מזור ותרופה (ס׳).
מז״ח מזוהר חדש.
מז״ט מזל טוב.
מז״ל משכילינו זכרונם לברכה (משז״ל), מוציא זרע לבטלה.
מזלע״ה מזומן לחיי עולם הבא.
מז״מ מזבחי מתים.
מזעה״ג מזכירין על הגשמים.
מז״ק מזרע קרושים.
מזר״ח מצד זה רוח חיים.
מז״ש מלכיות זכרונות שופרות (ת׳).
מ״ח מעשה חייא (ס׳), מים חיים, מים חמים, מי חטאת, מה חזית, מלאכי חבלה, מלא חפניו, מגדל חננאל (ס׳), משותפי חמה (?), מצות חליצה, מצות חובה, מצות חופה, מלא חפנים (ס׳), מקור חיים (ס׳), מיכאל חזן, משנת חכמים, — הסידים.
מח׳ מחמת.
מח״א מחזירין אותו, מ׳ חסר אחת, מחמת אונס.
מח״ג מוריים חולתית גבינה.
מח״ה מלתא חדא היא, מחוט הסקרא (מחה״ס), מהצית השקל (מחה״ש).
מחה״ש מחצית השקל, מחוט השדרא.
מחו״ד מחשבה ודבור.
מחו״ל מחוץ לארץ (מח״ל), מחוץ למחנה, — לעיר.
מחי״ע מנוחתו חיי עד (מח״ע).
מח״כ משום חסרון כיס.
מחכ״מ מחשבה כמעשה (מכ״מ).
מח״ל משוך חסדך ליודעיך, מחנה לויה, מחזיר למוטב, מחצר לחצר, משה חיים לוצאטו.
מחמו״ע מהנניה מישאל ועזריה.
מ״ח מיב״נ מוקפין חומה מימות יהושע בן נון.
מחמ״ע מחמת מעשה.
מחמ״ש מחמת מעשה שהיה.
מח״נ משלם חצי נזק (משח״נ).

מח״ס מחבר ספר.
מח״ע מנוחתו חיי עד (מחי״ע), מחמת עצמו.
מחע״ה מצוה חובה על הצבור.
מח״ש (מחה״ש).
מ״ט מאי טעמא, מה טעם, מה טיבו, מה טובו (ת׳), משמע טעמיה (טעמא), מקח טעות, מעשים טובים (מע״ט), מגלה טמירין (ס׳), מעשה טוביה (ס׳), מקבל טומאה (מק״ט), מרגליות טובות (ס׳).
מט״א מטעם אחד, מטמא טומאת אוכלין.
מטא״ה מאי טעמא אמרינן ההם, מטמא את הידים.
מטב״א מטמא באוהל.
מט״ה מאי טעמא התם, מפני טורח הדרך.
מטה״מ מטעם המלך — הממשלה (מטעה״מ).
מט״ז מטעם זה, מטורי זהב (ס׳), מטות זהב (ס׳).
מט״ח מה טוב חלקנו.
מטח״ו מדרש טעמי חסרות ויתירות.
מט״ט מטטרון, מט״ט ש״ה(פ) מטטרון שר הפנים.
מטל״א מאי טעמא לא אמרינן.
מט״מ מטה משה (ס׳).
מט״ס מטיפה סרוחה.
מטעה״מ (מטה״מ).
מט״צ מפני טורח צבור (מט״ה).
מטשע״ז מה טיבו של עובר זה.
מ״י מנא ידעינן (מנ״י), מדרש ילקוט (זה ילקוט שמעוני) (מד״י), מתנת יד (ס׳), מלחמות י״י (ס׳), מעגלי יצחק (ס׳), מכלל יופי (ס׳) (מכ״י), מעבר יבק (ס׳), מליץ יושר, מלך ישראל, — יהורה, מעשה ידי, מה יפית (ת׳), מה ידידות (ת׳), מעשה יד, מיעוט יום (ק׳), מסלת ישרים (ס׳), מכירת יוסף, מעיני ישועה (ס׳), מלכות יון, — ישמעאל, מצות יבום, מי יתן, מדבר יהורה (ס׳), מפעלות י״י (ס׳), מטה יוסף (ס׳), מליצת ישורון (ס׳), מתנת יד, מקוה ישראל (ס׳), מרכבת יחזקאל (ס׳).
מי״א מעשה ידי ארם (מעי״א).
מיב״ל מיבעיא ליה.
מיבמ״ע מצות י״י ברה מאירת עינים.
מיב״נ מימות יהושע בן נון.
מיגע״מ (מיע״מ).
מיד״כ מעלי יומא דכפורי.
מי״ה מאמר יקוו המים (ס׳).
מיה״ר מלכות יון הרשעה.
מיו״כ מיום כפור.

מהרח"ו — — חיים ויטאל.
מהרח"ש — — חיים שבתי.
מהר"י — — יצחק, יוסף, ישראל, יעקב, יהודה וכו'.
מהרי"א — — יצחק אייזק (מזידיטשוב), יצחק אבוהב.
מהריב"ה, מהר"י בה"ט (מהריב"ט) — — יעקב בעל הטורים.
מהריב"ל — — יוסף בן לוי — בן ליב.
מהריב"ש — — יצחק בן ששת.
מהרי"ו — — יעקב ווייל.
מהרי"ח — — יעקב חגיז, יהודה חסיד.
מהריח"ל — — יחזקאל לאנדוי.
מהרי"ט — — יוסף טראני.
מהריט"ץ — — יום טוב צהלון, — צונץ.
מהרי"ל — — יצחק למפרנטי (פחד יצחק), יצחק לוריא, יעקב לוי (מולין).
מהרי"ם — — יעקב מאיר.
מהרי"ס — — יואל סירקיש (הבית חדש).
מהריעב"ץ — — יעקב בן צבי (יעב"ץ).
מהרי"ף — — יצחק אלפסי, יעקב פאלק, — פאלואק, יחזקאל פייוועל.
מהרי"ק — — יוסף קולין, יוסף קארו.
מהריק"א — — יוסף קארו.
מהריק"ש — — יעקב קאשטרו.
מהריש"ף — — ישעיה פיק.
מהר"ל — — ליפמאן (בעל הנצחון).
מהרלב"ח — — לוי בן חביב.
מהר"ל מפ' — — לוי (בן בצלאל) מפראג.
מהר"ם — — מאיר (ב"ב בר ברוך).
מהרמ"א — — משה איסרלס, משה אברהם.
מהרמא"ש — — משה אייזענשטאדט.
מהרמ"ט — — משה טראני.
מהרמ"ק — — משה קורדוארו, מענדל קלויזנער.
מהר"ן — — נחמן, נתן, נסים, נחמיה.
מהרפ"כ — — פאלק כהן.
מהרפ"ש — — פרץ שיחיה.
מהר"ץ — — צבי.
מהר"ר — — מורנו הרב רבי.
מהר"ש — — שלמה, שמעון וכו'.
מהרש"א — — שמואל איידלש.
מהרשד"ם — — שמואל די מודינא.
מהרש"כ — — שלום כהן.
מהרש"ל — — שלמה לוריא.

מה"ש מחלל השבת (מחה"ש), מלחמות השם (ס'), מזג השוה, מוסף השבת (מוסה"ש), מפעלות השם (ס'), מחצית השקל.
מהש"ד מהשאר דברים.
מה"ת מן התורה, מהיכא תיתא, מהלכות תשובה, מבוא התלמוד.
מהתב"א מצות התלויות בארץ.
מהתוה"מ מאמר התורה והמצוה (ס').
מ"ו מורי ורבי, (מו"ר) מורינו ורבינו, משה וישראל, מחזור ויטרי (מו"ו).
מו"א מרדכי ואסתר.
מוא"מ מדה ואינה מדה.
מוב"ה ממזר ובן הנדה.
מוד"ה מודר הנאה.
מוהרי"י מורנו ורבנו הרב רבי יואל יפה.
מוהרי"ל (מהרי"ל).
מוהרי"ק (מהריק"א).
מוהר"נ — — נחמן מברסלוי.
מוהרשזח"ה — — שלמה זלמן חיים האלבערשטאם.
מו"ח מניני ובו חסיתי, מורי ורבי חמי, מרדכי ווייסמאן חיות.
מוח"ב מורה חטאים בדרך.
מוי"ט מוצאי יום טוב.
מוי"כ מוצאי יום כפור.
מוכ"ז מוציא כתב זה.
מו"ל מוציא לאור, מוסמך למורנו (מוס"ל).
מו"מ משא ומתן, מקח וממכר, מגע ומשא, משכב ומושב, מסית ומדיח, מושך ומגהיג, מוקדם ומאוחר (מומ"א), מטות ומסעי (מ"מ), משל ומליצה.
מומ"מ מלך וממליך מלכים.
מוסל"מ (מו"ל).
מוס"ת מוציאין ספר תורה (מס"ת).
מו"ע מעתה ועד עולם.
מועוא"ע מושך עצמו ואחר עמו.
מו"צ מנן וצנה (ס'), מורה צדק (מ"ץ).
מוצי"ט מוצאי יום טוב.
מוצ"ש מוצאי שבת.
מוצש"ק מוצאי שבת קודש.
מו"ק מור וקציעה (ס').
מורמ"א מורנו ורבנו ר' משה איסרלס.
מות' מותר.
מ"ז מולד זקן (ל'), מר זוטרא, מים זכים, משכב זכר, מנחת זכרון (ס'), משבצות זהב (ס'), מתק זה, מושב זקנים.

מדשה״ש מדרש שיר השירים.
מדש״ל ונ״ל מדבר שבא ללמד ונמצא למד.
מדשרמ״ה מדרש של ר׳ משה הדרשן (משרמ״ה).
מדש״ת מדבר שקר תרחק.
מד״ת מדברי תורה, מדין תורה, מדרש תנחומא (ס׳).
מדת״ל לת״ל מאן דתני להא לא תני להא (מד״ל לת״ל).
מ״ה מלך העולם, מלאך המות (מה״מ), מאור הגולה, מן התורה (מה״ת), מעשי י״י (ס׳), מתג האמה (ס׳), מלכי האומות, מלאכי השרת (מה״ש), מעשי השם, מן הסתם (מה״ס), משמרת הבית (ס׳), מפי הגבורה (מפ״ה), מן ההכרת, מן המובחר (מה״מ), מדינת הים, משום הכי, מדת הדין (מה״ד), מדת העולם (מה״ע), מדת הרחמים (מה״ר), מקדש השבת (מקה״ש), מלך המשיח (מהמ״ש), מן הדין (מה״ד), מן השמים (מה״ש), מן השוק (מה״ש), מחיה המתים, מה העדות, מן הסברה, מחצית השקל (מה״ש), מבחר הפנינים (ס׳), מה העבודה, מן השכל, מן העולם (מה״ע), משיב הרוח (משה״ר) (ת׳), מורר הנאה (מה״נ), מורינו הרב, מסורת הברית (ס׳), מסגרת השולחן (ס׳), מאמר השכל (ס׳).
מה״א מתג האמה (מתה״א) (ס׳).
מה״ב מצות התלויות בארץ (מהב״א), מהדורא בתרא (ס׳).
מהב״ע מצוה הבאה בעבירה.
מהב״ח ממון המוטל בספק חולקין.
מהגר״א מורנו הגאון ר׳ אליהו (מווילנא).
מה״ד מהו דתימא, מתחיל הדבור, משה הדרשן, מדת הדין (מ״ה), מזה הדבור (מזה״ד).
מהד״ב מהדורא בתרא.
מהד״ק מהדורא קמא.
מ׳ה ומ״ה מן הרקם ומן התגר, משיב הרוח ומוריד הגשם (ת׳).
מהו״ם (מסהעו״ס).
מה״ז מורר הר הזתים, מעלה —, (מעה״ז), מזבח הזהב, מנורת הזהב (ס׳).
מה״ח מלת החבור (ד׳).
מה״ט מהאי טעמא.
מהטנ״ל מהאי טעמא ניחא ליה.
מהיה״ד משום היסח הדעת.
מהי״ח מלת היחס (ד׳).
מהיש״ר מורנו הרב יוסף שלמה רופא (יש״ר קאנדיא).

מה״כ מאמר הכתוב, מראה הכהן, מן הכלל, מעט הכמות (מעה״כ).
מה״כ ורה״א מעט הכמות ורב האיכות.
מה״ל מאיר הלוי לעטערים.
מהל״ח מן הסתם לא תיישינן.
מהלי״צ מקיש הויה ליציאה.
מהל״ל מאי הוה ליה למימר, מה היה לו לומר.
מה״מ מנא הני מילי, מלך המשיח (מ״ה), מלאך המות, מן המובחר (מ״ה), מחיה המתים (מתה״מ), מן ה׳ מינים, משום הפסד ממון (מהפ״מ), מרכבת המשנה (ס׳), מנורת המאור (מנה״מ) (ס׳), מלאך המליץ, מערת המכפלה (מעהמכ״פ).
מהמ״ב ממון המוטל בספק (מה״ב).
מה״מ דת״ר מנא הני מילי דתנו רבנן.
מה״נ מדרש הנעלם (מ״ה), מן הנמנע, מורר הנאה, מזבת הנחושת.
מהנ״ב מצוה הנוהגת בארץ.
מהנה״ח ע״ס מהנץ החמה עד סופו (יעב״ץ).
מהנ״ע מדרש הנעלם (מה״נ, מ״ה).
מה״ס מן הסוכה, מן הספק, מן הסתם (מהס״ת), מהפכין הסדר, מהר סיני.
מה״ע מאי הוי עלה, מוסף הערוך (ס׳), מן העולם (מ״ה), מן העלייה, מכתבי העתים (מכה״ע).
מה״ע ועה״א מן העולם ועד העולם אמן.
מה״פ מהר פארן (ס׳), מבחר הפנינים (ס׳), מלשון המפסיק (?).
מהפ״ב מגדל הפורח באויר.
מה״צ מרדכי הצדיק, מראות הצובאות (ס׳), מן הצד.
מה״ק מזבח הקטרת, משל הקדמוני (ס׳), מנחת הקנאות (ס׳), מלת הקריאה (ד׳), מסורת הקבלה.
מהר״א מורנו הרב ר׳ אברהם, אליהו, אליעזר, אלעזר וגו׳.
מהרא״ז — — אברהם זכות.
מהרא״ט — — אייזק טירנא.
מהרא״י — — (מהרי״א?) ישראל איסרל.
מהרא״ל — — אפרים לוצאטו, אריה ליב.
מהרא״ם — — אליהו מזרחי.
מהראנ״ח — — אליהו ן׳ חיים.
מהרא״ק — — אהרן קלויזנער.
מהרב״י — — בית יוסף.
מהרדב״ז — — דוד בן זמרא.
מהרד״כ — — דוד כהן (מקארפו).
מהרז״ו — — זאב וואלף.

מבקה״ק מבית קדשי הקדשים.
מבקו״מ מעלין בקודש ולא מורידין.
מב״ר מודיע ברבים, מעניש בראיה, מבעי רחמי.
מבר״א מר בר רב אשי.
מב״ש מיתה בידי שמים (מבי״ש), מלכות בית שאול.
מבש״כ מורה בתורה שלא כהלכה.
מבש״ל מוריקא בשרא שחור לבן.
מבש״ת מבשמחת תורה.
מב״ת מנשים באוהל תבורך, משום בל תלין (משב״ת).
מ״ג מחזור גדול, מספר גדול, מסורה גדולה, מעלה גרה (מע״ג), מסיג גבול, מזלו גרם, משלם גמול (מש״ג), מחמיר גדול, מעין גנים (ס׳), מקראות גדולות (מק״ג), מגן גבורים (ס׳).
מג״א מגן אברהם (מ״א) (ס׳), מגלת אסתר.
מג״ד מגן דוד (מ״ד).
מגו״מ מלחמות גוג ומגוג.
מגז״ש מגזירה שוה.
מג״ח לג״ח מג׳ חדשים לג׳ חדשים.
מג״י מג׳ ימים, מגד גרש ירחים (ס׳).
מג״ל מביא גאולה לעולם.
מג״מ מצוה גוררת מצוה.
מג״נ מגעולי נכרים (מגע״נ).
מג״ע מגדל עוז (ס׳), מגילה עפה (ס׳), מגלה עמוקות (מ״ע) (ס׳), מנוחתו גן עדן.
מג״ש מגיני שלמה (ס׳), מגזירה שוה.
מ״ד מאן דאמר, מאי דאיתמר, מאן דתני, מי דמי, מאי דכתיב, מהו דתימא, מלין דרבנן (ס׳), מה דעתך, מרי דיכי, מרי דאברהם (מד״א), מצודת דוד (ס׳), מצא דם, מיין דוכרין (ק׳), מגדל דוד (ס׳), מקיז דם.
מד״א מאן דאמר, מדבר אחר, מדרך ארץ, מלכותא דארעא, משום דרכי אמורי, מפני —, מאי דאת אמר, מד׳ אמות, מסכת דרך ארץ, משום דבר אחר, מאריה דאברהם (מ״ד).
מדאב״א מינו דאי בעי אמר.
מדאו׳ מדאוריתא (מדאור׳).
מדא״ז מסכת דרך ארץ זוטא.
מדא״ל מהו דאמר לעיל, — לקמן.
מדא״ר מסכת דרך ארץ רבה.
מד״ב מצא דם בתולים, מינו דאי בעי.
מד״ג מאן דגרם.
מדדבה״מ מאן דאמר דברכת המזון (יעב״ץ).

מדד״ל מאן דליה דא ליה.
מדה״א מדברי האומר, מדברי הימים א׳.
מדה״ד מדת הדין (למדה״ר למדת הרחמים).
מדה״כ מוציא דבה הוא כסיל, מדרך הכתוב.
מדהלת״ה מאן דתני הא לא תני הא.
מדה״נ מדרש הנעלם (מרהנ״ע) (ס׳).
מדה״ר מדת הרחמים.
מדז״ל מינו דזכי לנפשיה (זנ״ל זכי נמי לחבריה).
מד״ח מדברי חכמים, מתחיל דבור חדש.
מדחא״מ חנא״ש מיגו דחשיד אממונא חשיד נמי אשבועתא.
מדחכ״ה מדחציף כולי האי.
מד״י מימרא די״י, מדברי יחיר.
מדי״ת מדין תורה.
מדכ״ה מדכתב הכי.
מדכ״מ מדה כנגד מדה.
מד״ל מאן דכר ליה.
מד״ל לת״ל מאן דתני להא לא תני להא.
מדל״מ מרן דבשמיא לך מתחננן (ת׳).
מד״מ מאמר דרכי משה (ס׳).
מדמ״ד מבין דבר מתוך דבר.
מדמ״ח מרבה דברים מרבה חטא.
מדנ׳ מדנחא.
מד״נ מדברי נביאים.
מד״ס מדברי סופרים, מדת סדום.
מדעמ״צ מצודת דוד עם מצודת ציון (ס׳).
מד״צ מדברי צדיקים.
מד״צ ח״מ מן דומם צומח חי מדבר (יעב״ץ).
מד״ק מדרך קצרה, מדרש קהלת (מ״ק).
מדקא״ל מדקאמר ליה.
מדר׳ מדרש, מדרבנן.
מד״ר מדרש רבה (רבות), מד׳ רוחות, מזרחית דרומית.
מדר״א מדרש ר׳ אליהו, — אליעזר.
מדרי״א מדרש יהי אור.
מדרי״ה מדות דר׳ יוסי הגלילי.
מדר״נ מדות דר׳ נתן.
מדר״ק (מד״ק).
מדר״ש מדרש שמואל.
מדר״ת מדרש תדשא, — תנחומא.
מד״ש מפני דרכי שלום, מילה דוחה שבת, מלתא דלא שכיחא, מדרש שמואל (ס׳), מאן דכר שמיה, מדיני שמים.
מדש״ג מדינה של גיהנם.

מאה״צ מארץ הצבי (אה״צ).
מאה״ק מארץ הקדושה.
מאו״ז מאור זרוע.
מאו״מ מאכלים ומשקים, מאוכלין ומשקין.
מא״ז מהות איכות הזמן (של״ה).
מא״ח מים אחרונים חובה (ואמ״ב ואין מעונים ברכה).
מאחה״פ מאחורי הפרגוד.
מאח״ז מאחר זמן (מא״ז).
מא״י מארץ ישראל, מהולל אקרא י״י.
מאי״ב מעשי אבות ירשו בנים, — יעשו בנים.
מא״כ מי אל כמוך, מאין כמוך (ת׳), מכריע את כולם.
מאכ״ח מאמר אם כל חי.
מא״ל מאי איכפת ליה, — לן, מאי איכא למימר, מנא אמינא לה, מידי אחרינא לא, מודה אני לפניך (ת׳), מודים אנחנו לך (ת׳), (מכתב אליהו) (מ״א) (ס׳), (מאבד עצמו לדעת) (מאע״ל), מאיש לאיש, מובטח אני לו.
מאל״ל מאי אית לך, — ליה למימר, מאי איכא ליה למימר.
מא״מ מיעוט אחר מיעוט, מוציאין אותו מידו, מה אני מקיים.
מאמ״ט מצא אשה מצא טוב.
מא״ס מאין סוף, מאכלות אסורות, מראה אבן ספיר (ס׳).
מא״ס בכ״ע מאין סוף בכתר עליון (ק׳) (יעב״ץ).
מאע״ל מאבד עצמו לדעת (מע״ל).
מאעש״נ מכין אותו עד שתצא נפשו.
מא״ק מעונה אלהי קדם.
מארז״ל מאמר רבותינו זכרונם לברכה.
מ״ב מעשה, — מעשי בראשית (מעב״ר), מודה במקצת, מתן בסתר, מנוחתו בכבוד (מב״כ), מתחייב בנפשו, מלכות בבל, מעשר שני, מאמר שני, מאה ברכות, מרגלא בפומיה, מה בכך, מעשר בהמה, מכת בכורות, מתנת בריא, מודה בקנס, מורד במלכות, מרה בחבל, מדבר בעדו (ר׳), מה ביניהו, מעניש בראיה, מלוה ברבית, משאת בנימין (ס׳), מסעות בנימין (ס׳), מסורה ברורה (ס׳), מקום ברוך (מק״ב), מהדורא בתרא (ס׳).
מב״א מבני אדם, מיתת בני אהרן (מבנ״א), מבקש אמונה, מבנין אב, מטמא באוהל.
מבא״י מברוך אתה י״י (בא״י).
מב״ב מסכת בבא בתרא.

מבב״ל משמש בשתי לשונות.
מבב״פ משמש בשני פנים.
מבג״ע מנוחתו בגן עדן.
מבגע״א מנוחתו בגן עדן אמן.
מב״ד משיח בן דוד, מלכות בית דוד, מיתת בית דין, מאכל בן דרוסאי (מאב״ד).
מבה״א מבית האסורים.
מבה״ב מברכין שני וחמשי שני.
מבה״ג מבוא הגמרא = מבוא התלמוד.
מבה״ח מברכין החודש.
מבה״י מודה במקצת הטענה ישבע.
מבה״כ מבית הכנסת, מברכין הכוס.
מבהכ״ס מבית הכסא.
מבהמ״ד מבית המדרש.
מבהמ״ק מבית המקדש.
מבה״פ מבחר הפנינים (ס׳).
מבה״ת מבוא התלמוד.
מב״ו מלך בשר ודם (מבו״ד), מדת בשר ודם, מבשר ואומר, מורא בשר ודם, מתנת בשר ודם (מתב״ו).
מבואחכב״ע מודה בקנס ואחר כך באו עדים.
מבו״מ מעלין בקודש ולא מורידין.
מב״ח מרה בחבל.
מבח״א מעשה בחסיד אחר.
מב״ח ה״ח ה״י מרה בחבל הן חסר הן יתר.
מב״י משיח בן יוסף (משב״י), מנשה בן ישראל (מנב״י), מבני ישראל (מבנ״י), משום בל יראה.
מבי״א מתן בסתר יכפה אף.
מבי״ט משה בן יוסף (מ)טראני.
מב״כ מנוחתו בכבוד (מ״ב, מנב״כ).
מבל״ב מין במינו לא בטל (מבמל״ב).
מב״מ מין במינו, מזה בן מזה, מס׳ בבא מציעא.
מבמב״מ מין במינו במשהו.
מבמו״מ מטמא במגע ומשא.
מבנ״א מבני ארם (מב״א).
מב״ס מנחם בן סרוק.
מב״ע מבריאת עולם, מנוחתו בערן (בגן עדן), מפתח בית עבר (ס׳).
מבעה״כ מברכין על הכוס.
מבעה״מ מברך על המחיה (מעה״מ).
מבע״י מבעוד יום.
מב״פ מרגלא בפומיה (מ״ב).
מב״צ מבשר צדק.
מב״ק מס׳ בבא קמא.

לשיב"מ לאו שיש בו מעשה.
לשיה"מ (שיה"מ).
לשיקבה"ו(ש) לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה.
לשי"ש לפני שמש ינון שמו.
לש"כ לשם כריתות.
לש"ל לא שייך למימר, לא שני לן, לשון למודים (ס').
לש"מ לשמש ממתו, לשום מתנה, לשם מצוה.
לשמ"ר לילית שדים מזיקין רוחין.
לש"ר לבן של ראשונים.
לש"ש לשם שמים.
ל"ת לא תעשה, לא תשא, לא תוסיפו, — תוסיף, לא תענה, לא תחסום, לשון תכונה, לא תימא, לא תרצח, לבוש תכלת (ס'), לחמי תודה.
לתבע"ש לא תענה ברעך עד שקר.
לת"ג לא תבשל גדי, לא תסיג גבול, לתנועה גדולה (ד').
לתגב"א לא תבשל גדי בחלב אמו.
לתג"ר לא תסיג גבול רעך (ראשונים).
לת"ה לתחיית המתים (לתה"מ), לתרומת הדשן (ס') (לתה"ד).
לתה"ד לתרומת הדשן (ס').
לת"ו לתוהו ובוהו (לתו"ב).
לתול"ח ולמ"ט לתורה ולחופה ולמעשים טובים.
לת"ח (ת"ח).
לתכ"ת לא תאכל כל תועבה.
לת"ל לשון תורה לחוד.
לת"ל ולמ"ל לשון תורה לחוד ולשון משנה לחוד.
לת"ע לתפלת ערבית (לתפ"ע).
לתעה"ד לא תאכל על הדם (לתע"ה).
לתפ"מ לתפלת מנחה.
לתפ"נ לתפלת נעילה.
לתפ"ע (לת"ע).
לתפ"ר לא תקיפו פאת ראשכם.
לתפ"ש לא תלין פעולת שכיר.
לת"צ לתענית צבור.
לת"ק לתנועה קטנה (ד').
לת"ר לתרבות רעה.
לת"ש לא תלבש שעטנז.
לתש"ב לא תחסום שור בדישו.

מ

מ' מסכת (מס'), מאמר, מנהג, מחזור, משנה, מרדכי, מלכים, מחמת, מרת.
מ"א מאמר א', מין אחד, — אחר, מִן אחר, מלכים א', משנה א', מנהג אשכנז (מנ"א), מדרש אגדה, מנהג אבותינו (מנ"א), מורה אני (ת'), מים אחרונים, מדה אחרינא, מזה אמרו, מי אמרינן, מדרש איכה, — אחר, מקום אחד, — אחר, מלקות ארבעים, מנחם אב, מנחם אבלים, מעלה ארוכה, מלכות אדום, מגן אבות (ת'), מעשה אלהינו (ת'), מסכת אבות (מס"א), משקל אחד, מכתב אלהים (ס'), משלי אגור (ס'), מצח אהרן (ס'), מגדנות אליעזר (ס'), מצבת אבן (ס'), משפט אמת (ס'), משפטי אל (ס'), מגן אברהם (ס') (מג"א), משנת אברהם (ס'), מטה אשר (ס'), מעשה אפוד (ס'), מוסדי ארץ (ס'), מענה אליהו (ס'), מאיר איוב (ס'), מחנה אלהים (ס'), מתנת אלהים (ס'), מכתב אליהו (ס'), מחנה אפרים (ס'), מגיד אמת (ס'), מאורי אור (ס'), מגיד אמונה (ס'), מכתב אליהו (ס'), משלי אפר, מנחת אהרן (ס').
מא"א מלתא אגב אורחא, מלכי אומת ארום, מאברהם אבינו, מאיש אחר, מאשת איש, מדרש אלה אזכרה.
מא"א קמ"ל מלתא אגב אורחא, — אורחיה קא משמע לן.
מאא"ס (מא"ס).
מא"ב מובטח אני בו, — בך, — בכם, מגן אבות בדברו (ת'), מדרש אגדת בראשית.
מאב"ד מאכל בן דרוסאי (מב"ר).
מאב"י מנהג אבותינו בידינו, — אבותיהם בידיהם.
מאבי"ע (אבי"ע).
מא"ד (מ"ד).
מאד"ה משה אדון הנביאים.
מאדה"ש מאדון השלום.
מאד"ם ר"ע מסכן, אביון, דל, מך, רש, עני.
מא"ה מאור הגדול, מאור הגולה, מלכי אומות העולם (מאה"ע), משה אדון הנביאים (מאד"ה).
מאהמ"ה(ע) מוציאין את הארם מן העולם.
מאה"פ מאין הפוגות.

לפמש״ה לפנים משורת הדין (לפמשה״ר).
לפמש״ל לפי מה שכתבתי למעלה, — לעיל.
לפ״נ לפיקוח נפש.
לפנול״פ לפני ולפנים.
לפ״ע לפי ענין — ענינו, לפני עצמו.
לפע״ד לפי עניות דעתי (לפענ״ד).
לפע״כ לפני עדים כשרים (לע״כ).
לפענ״ד נדלק״מ לפי עניות דעתי נראה דלא קשה מידי.
לפ״פ לפרשת פרה.
לפפש״מ לפי פשוטו של מקרא (לפש״מ).
לפ״ק לפרט קטן (לפרט ק׳).
לפקו״ע (בפקו״ע).
לפ״ר לפום ריהטא.
לפ״ש לפרשת שקלים.
לפר״ת לפירוש רבינו תם.
לפ״ש לפדיון שבוים, לפי שעה.
לפשא״מ (לשא״מ).
לפ״ת לפי תומו.
ל״צ לא צריך, — צריכא.
לצ״ג לצורך גדול.
לצ״ל לא צריך לומר, למה צריך למימר, לא צריכא ליה, למה צריך לומר, למאי צריכא למימרא.
לצ״מ לצורבא מרבנן, לצורך מצוה.
לצ״ע לצורך עצמו.
לצ״פ לצרכי פרנסה.
לצ״ק לא צריך קרא.
ל״ק לא קרי, לא קאמר, — קשיא, — קשה, לישנא קמא, לימא קרא, לא קנה, ליכתב קרא, לא קתני, ליקוטי קדמוניות (ס׳).
לק״א לא קרי אל״ף, לקבר אבות, לקוטי אמרים (ס׳).
לק״ב לקושטא בעלמא.
לק״ה לא קרי הא, לא קרי הכי, לאו קושיא היא.
לקה״ת לקריאת התורה.
לק״ט לקבל טומאה, לקח טוב (ס׳) (ל״ט).
לק״י לקבר ישראל, לישועתך קויתי י״י, לקט יוסף (ס׳).
לק״ל לא קיימא לן, לא קשיא לי.
ל״ק ל״ז ול״ז לא קנה לא זה ולא זה.
לק״מ לא קשיא מידי, לא קא מבעיא (קמבעיא).
לקמ״ל לא קמשמע לן, — קמבעיא לן, — ליה.
לק״ס לקנות סעודה, לקנין סודר (לקנ״ס).
לק״פ לקבל פרס.
לק״צ ליקוטי צבי (ס׳).

לק״ק לקהילה קדושה.
לקר״נ לקדוש רבנו נתנאל (?), לקרבן נתנאל (ס׳).
לק״ש לקבל שכר, לשמוע קול שופר, ליקוטי שושנים (ס׳), לקט שכחה (ס׳).
לקש״ו לקט שכחה ופאה (לש״ו).
לק״ת לקוטי תורה (ס׳).
ל״ר לשון רבים (ד׳), לחם רב (ס׳).
לר״א ור״ש לר׳ אליעזר ור׳ שמעון (יעב״ץ).
לרא״ש לעשות רצון אביו שבשמים.
לר״ד לרוחא דמלתא.
לר״ה לראש השנה (לרה״ש), לרשות הרבים (לרה״ר).
לרה״ש לראש השנה.
לרולי״ש לוה רשע ולא ישלם.
לר״ז לר׳ זירא.
לר״ז כר״ז לא ראי זה כראי זה.
לר״ח לראש חודש.
לר״ל לריש לקיש.
לר״מ לר׳ מאיר.
לר״ע לר׳ עקיבא.
ל״ש לא שייך, — שכיח, — שכיחא, לא שָׁנו, — שְׁנו, לא שנא, לוחות שניות, לקט שכחה (ס׳), ליל שמורים (לי״ש), לבושי שרד, (ס׳), לחם שערים (ס׳).
לשא״ה לשבר את האוזן.
לשאב״ל לפי שאין בקיאין לשמה.
לשאב״מ לאו שאין בו מעשֶׂה.
לשא״ה ואה״ת לשמוע אל הרנה ואל התפלה.
לשא״מ לפי שאין מקום (לפשא״מ).
לש״ב לשכוי בינה (יעב״ץ).
לשב״ח לשם בן חורין.
לשב״כ אל״ע לאו שבכללות אין לוקין עליו.
לשג״ע (שג״ע).
לש״ה לשנה הבאה (לשה״ב), לשכת הגזית (לשה״ג), לשום הלואה.
לשה״ב לשנה הבאה בירושלים.
לשה״ג לשכת הגזית.
לשהו״א לא שביק היתרא ואכל איסורא.
לשה״ל לשום הלואה (לש״ה).
לשה״ר לשון הרע (לה״ר, לשהר״ע).
לש״ו לקט שכחה ופאה (לשו״פ, לקש״ו).
לשו״ש לששון ושמחה.
לש״ז לשון של זהורית.
לש״ח לשון חכמים (ש״ח).
לש״י לשם יתברך (לשי״ת).

למ"ק למחזור קטן (ל'), למנחה קטנה, למספר קטן, למועד קטן, למנין מאה.
למ"ש למה שכתב, — שכתבתי, למוצאי שבת, למנין שטרות, לפי מה שכתב (לפמ"ש).
למש"ה לפנים משורת הדין (למשה"ד) (לפמשה"ד).
למשי"ח (משי"ח).
למ"ת למתן תורה.
ל"נ לכו נרננה (ת'), לכך נאמר (לכ"נ), לי נראה, לא נהירא, לשון נקבה (לנ"ק) (ד').
לנו"נ לב נשבר ונדכה.
ל"נ זפ"ה לכן נראה זה פירוש הכתוב, — הפסוק.
לני"ד לב נבון יבקש דעת.
לנ"כ לנשיאת כפים.
לנ"ל לא ניחא ליה, לכן נראה לי.
לנ"ל כפ"ה לכן נראה לי כך פירוש הכתוב.
לנע"ל לשון נופל על לשון.
לנ"ק לביתך נאוה קודש.
ל"ס לידי סכנה (לי"ס).
לס"א לסטרא אחרא (ק').
לסב"מ לספר ביציאת מצרים (לסבי"מ).
לסה"ט לפי סדר הטבע.
לס"ט לסימן טוב.
לס"י לחם סתרים ינעם.
לס"ל לא סני ליה, לא סבירי ליה.
לס"ת לספר תורה.
ל"ע לשון עבר, — עברי, — עתיד (ד'), לפי ערכי, — ערך, לא עבר, לא עלינו, — עליכם, לחם עוני, לוחות עדות (ס'), לפני עור, לשון ערומים (ס').
לע' לערך.
לע"א לעבודת אלילים, לעם ארץ.
לע"ב לא עלתה בידו, לא עלה בידו.
לע"ד לעניות דעתי (לענ"ד), לפי עניות דעתי (לפענ"ד).
לע"ה לעולם הבא (לעוה"ב) לעם הארץ.
לע"ו לעולם ועד.
לע"ז לעבודה זרה, לשון עבודה זרה (?) — עם זר, לבוש עטרת זהב (ס').
לע"ט לב עין טחול.
לע"י לעמו ישראל, לעדת ישראל, לעין יעקב.
לעי"כ לערב יום כפור.
לעי"צ לזכר עולם יהי צדיק (לזעי"צ).
לע"כ לפני עדים כשרים (לפע"כ).
לעכו"מ לעובדי כבבים ומזלות.
לע"ל לעתיד לבא.
לעל"ט לא עלתה לו טבילה.
לע"ל ת"מ לפני עור לא תתן מכשול.
לע"מ לעבודת ממון, לעדות ממון.
לענ' לענין.
לע"נ לעדות נפשות.
לענ"ד לפי עניות (לעניות) דעתי.
לע"ס לערב סוכות.
לע"ע לעת עתה, לעת ערב, לעבד עברי.
לע"פ לערב פסח.
לער"ה לערב ראש השנה.
לע"ש לערב שבת, — שבועות.
לעט"ב לערב תשעה באב.
לע"ת לא עשה תשובה.
לעת"ל לעתיד לבא.
ל"פ לא פליגי, לפי פשוטו, — פירושו.
לפ"ג לפרט גדול.
לפ"ד לפי דעת, — דעתי, — דעתו, לפי דרך, — דרכו.
לפד"ה לפי דברי הכל.
לפד"ז לפי דרך זה.
לפ"ה לפרשת החדש (לפה"ח).
לפה"מ לפי המנהג, — המקום.
לפה"ע לפי הענין.
לפה"צ לפי הצורך.
לפול"ב לפלוג ולתני בדידיה.
ל"פ ול"י לא פחות ולא יותר.
ל"פ ול"נ לא פנע ולא נגע.
לפ"ז לפי זה, — זמני, לפני זמנו, — זה, לפירוש זה, לפרשת זכור.
לפז"א לפי זה אמרו, — אמר.
לפ"ז ק"ו לפי זה קל וחומר (יעב"ץ).
לפי"ז (לפ"ז).
לפ"כ לפי כבודו.
לפי' לפירוש, לפיכך.
לפ"ל לית פליגי ליה.
לפ"מ לפי מנהג, — מנהגו.
לפמ"א לפי מנהג אשכנז.
לפמאה"ק לפי מנהג ארץ הקדושה.
לפמ"ה לפי מנהג המקום.
לפמחוא"מ לפי מנהג חסידים ואנשי מעשה.
לפמ"ס לפי מנהג ספרד.
לפמ"צ לפי מנהג צרפת.
לפמ"ש לפי מה שכתבתי — שכתב (לפמש"כ), — שאמר, — שאמרתי (לפמש"א).

לישש״ג ליום טוב שני של גליות (יוטש״ג).
לי״ת לא יתכן, לישרים תהלה (ס׳), לידי תקלה.
ל״כ לכן כתב, לא כתיב, לפי כבודו, לא כן.
לכ״א לכן אמר, לכל אחד, לכך אמרו.
לכא׳ לכאורה.
לכאו״א לכל אחד ואחד.
לכא״מ לכאורה משמע.
לכ״ב לנצח כבודו ברוך, לעולם כבודו בתחתוניות (?).
לכ״ג לכהן גדול.
לכגע״א לכהן גדול עם ארץ (לכגעה״א).
לכ״ה לכל העולם, — העמים, לא כך היה.
לכה״ד לכהן הדיוט.
לכה״פ לכל הפנים, — הפחות.
לכה״ק לכל הקרבנות, לכתבי הקדש.
לכו״ע (לכ״ע).
לכ״ז לכף זכות.
לכ״ח לכף חובה.
לכ״י לכנסת ישראל (לכנ״י).
לככ״ע לא כתיב כל עיקר.
לכ״מ לכל מקום, לכאורה משמע.
לכנ״ל לכך נראה לי, לכן נראה לי (לנ״ל).
לכ״ע לכולי עלמא, לכל ענין, לכל עסק.
לכ״ש לא כל שכן, לכבוד שבת.
לכשו״ש לאו כל שעתא ושעתא (מ״ג מתרחש ניסא).
לכש״ק לכבוד שבת קודש.
לכ״ת לימא כתנאי.
ל״ל לית ליה, — לי, — להו, — לן, למה לי, — לן, — להו, — לך, ליכא למימר, לאו למימרא, למימר לך, לשון למודים (ס׳), לא לבה.
לל״א לא לימא אינש.
לל״ב לית לן בה.
לל״ה לו לבדו הממשלה.
ללה״ג ללשכת הגזית.
לל״ח לשון לחם חמודות (?).
ללי״א לא לנצח ישכח אביון.
ללו״ל ללמוד וללמד.
ללכ״ב ולל״כ ב״א לא לכבודי ולא לכבוד בית אבא.
ללי״ל לית ליה למימר, למה לו לומר.
ללי״מ ליכא למשמע מניה, ליכא לאקשוי מידי.
ללמ״ד ליכא למאן דאמר.
לל״ק לית ליה קלא.
לל״ר לא ליכתב רחמנא.
ל״מ לשון מקרא, — משנה, לא משמע, — מבעיא, למדין מכאן, לבוש מלכות (ס׳), לא משתבש, לא מצטרפי, לשון מורחית, לא מצאתי, לא מצי, לא מהני, לב מרפא (ס׳).
למ״א למנהג אשכנז, למען אמתך (ל״א) (ת׳).
למ״ב למדבר בעדו (ד׳), למעשר שני, למעשה בראשית (למע״ב), למען בריתך.
למב״ד למלכות בית דוד.
למב״ו למלך בשר ודם (למבו״ד).
למב״י למספר בני ישראל.
למ״ג למחוור גדול, למספר גדול.
למ״ד למאן דאמר, לית מאן דפליג.
למד״ב למדבר בעדו (ד׳) (למ״ב).
למד״ה למדינת הים (למ״ה), למדת הדין (למ״ה).
למדש״ה לאו מלתא דשכיחא היא.
למ״ה למדת הדין (למה״ד), למדינת הים (למד״ה), למאי הלכתא, לאו מלתא היא, לפנים משורת הדין (לפמ״ה), למען השם (למה״ש), למלאכי השרת, לחם מן הארץ.
למה״ג למפרע הוא נובה.
למה״ד למה הדבר דומה, למאי הוא דומה, למדת הדין (למ״ה).
למהמ״ל למאי הלכתא מבעיא ליה.
למה״ש למען השם (למ״ה), למוצאי השבת (למצ״ש), למלאכי השרת.
למו״ב למזל וברכה.
למו״ל למזל ולברכה.
למו״מ (מו״מ).
למול״מ לא מעלה ולא מוריד.
למז״ט למזל טוב.
למז״ע (למ״ע).
למכ״ה למאי כולא האי.
למ״ל לימא מסייע ליה, לא משכחת ליה, לא מהני ליה, לשון משנה לחוד.
למ״מ למידין מכאן (ל״מ), לשון מעדני מלך.
לממהמ״ה קב״ה (ממה״מ הקב״ה).
למנ״מ למאי נפקא מנה.
למ״ס למנהג ספרד, — ספרדים, למוכר ספרים.
למ״ע למזכרת עולם (למז״ע), — עון, למכתב עתי, למצות עשה.
למע״ב למעשה בראשית (למ״ב).
למע״ר למבצע על רפתא (ת׳).
למ״פ למנהג פולין.
למפה״ג (למה״ג).

לה״נ להקת הנביאים (ס׳).
לה״ס לבנת הספיר (ס׳).
לה״פ לולב הפסול, לפני הפסח (לפה״פ), לחם הפנים.
לה״צ לפי הצורך (לפה״צ).
לה״ק לשון הקודש, להכי קתני.
להקב״ה (הקב״ה).
לה״ר להושענא רבא, ליל הושענא רבא, לשון הרע (לשה״ר).
לה״ש לקוטי הלכות שבת, לקוטי השרשים.
להשלו״ל להשמיד להרוג ולאבד.
לו׳ לומר.
לו״א לוח ארז (ס׳), לוח ארש (ס׳) (ל״א).
לוה״פ לוח הפעלים (ד׳).
לוח״ח לילית וחברתה חוצה.
לו״ל לפני ולפנים.
לול״ב ליפלוג וליתני בדידיה, (בדידה).
לולה״ה לברכה ולחיי העולם הבא.
לול״ו לעד ולעולם ועד.
לו״צ ל״ו צדיקים.
לו״ר לאה ורחל.
ל״ז לשון זכר (ד׳), לשון זה, לקוטי זוהר (לק״ז) (לקה״ז) (ס׳).
לז״א לזה אומר, לזאת אמר, — אמרו.
לזא״ה לזכות את הרבים.
לזא״ז לא זו אף זו.
לזאז״ק לא זו אף זו קתני.
לזול״ז לא זה ולא זה.
לז״ע לזכר עולם, לזכרון עולם.
לז״ע י״צ לזכר עולם יהיה צדיק (לעי״צ).
לז״ש לקוטי זעיר שם (ס׳).
לזת״מ לשון זכרו תורת משה (ס׳) (?).
ל״ח לא חייש, — חששו, — חיישינן, לא חפץ, לכל חי, למדני חקיך, לחם חמודות (ס׳), לוית חן (ס׳), לב חכם (ס׳), לב חכמים (ס׳), לב חדש (ס׳).
לח״נ לחד ניסא.
לח״ד לחם דמעה (ס׳).
לחה״פ לחם הפנים (ל״ה).
לחו״ג לחרפות וגדופים (לח״ו).
לחו״ל לחוץ לארץ.
לח״ז לחרש זה.
לחטאו״ל לחיים טובים ארוכים ולשלום.
לח״ל לחוץ לארץ (לחו״ל), לב חכם לימינו.
לח״מ לחם משנה (ס׳).
לח״ס לחם סתרים.
לחס״י לחם סתרים ינעם.
לח״ע לחיי עולם.
לחע״ה לחיי עולם הבא (לחעה״ב).
לח״צ לקוטי חכם צבי (ס׳).
לח״ר לא חששו רבנן.
לח״ש לחם שמים (ס׳), לפום חריפתא שבשתא (לפח״ש).
ל״ט לקח טוב (ס׳), לוח טעיות, לב טוב (ס׳).
לטה״כ לטובת הכלל.
לטה״ק לטובת הקהילה.
לט״ל עכ״ה לשון ט״ל, עד כאן הגה״ה (?).
לט״מ ל״ט מלאכות.
ל״י לשון יחיד, לישנא יתירא, לא יצא, לא ירצה, ל׳ יום, לשון יונית, לא ידעתי.
לי״א לעולם יירשו ארץ, לברכה יהיה אמן, ליש אומרים.
ליא״צ ליאהר צייט (יא״צ).
לי״ב לא יבא בקהל.
לידול״ד לית דין ולית דיין.
לי״ה(צ) לך י״י הצדקה.
ליה״מ לימות המשיח (לימה״מ).
ליה״מ ולחעה״ב לימות המשיח ולחיי עולם הבא.
ליה״ש ליום השבת.
ליו׳ ליונתן.
ליו״ח ליודעי חן (לי״ח).
ליו״כ (ליוה״כ, לי״כ).
ליול״י לא יזכרו ולא יפקדו.
לי״ח לצאת ידי חובתו.
ליי״ח לא יצא ידי חובתו.
לי״כ ליום כפור (ליו״כ), לימא כתנאי.
ליל״מ לא יצלה לכל מלאכה.
ליל״ש לישרי לב שמחה.
לי״מ ליציאת מצרים (ליצ״מ).
לימ״נ לב יודע מרת נפשו.
לי״נ לידי נסיון.
לינ״ל לא יירא נכון לבו.
לי״ס לידי סכנה, — ספקא, ליחידי סגולה.
לי״ק לימא קרא, ליכתב קרא.
ליקבה״ו (לשיקבה״ו).
ליק״ז ליקוטי זוהר (ס׳).
ליק״י לישועתך קויתי י״י.
לי״ש ליום טוב שני (ליט״ב), לצאת ידי שמים.
לישכ״ש ליום שכולו שבת.

לב״כ ובי״מ לבתי כנסיות ובתי מדרשות (בכוב״מ).
לב״מ לבוש מלכות (ס׳), ל״ב מדות.
לבמדרי״ה ל״ב מדות דר׳ יוסי הגלילי.
לב״נ לבן נח, לבר נש, ל״ב נתיבות.
לבנ״א לבני אדם.
לבנ״י לבני ישראל.
לב״ס לישב בסוכה.
לבסה״ז לבעל ספר הזוהר.
לב״ע לבריאת עולם, לבורא עליון, לבית עולמו, לבית עולם.
לבע״ד לבעל דין (לב״ד).
לבעה״ש (לבה״ש).
לבע״ח לבעל חוב, לבעל חובו, לבעלי חיים (לב״ח).
לבע״ק לבעל קורא, לבעל קרי (לב״ק).
לב״צ לבני ציון, לראות בנחמת ציון.
לב״צ וי״ י לראות בנחמת ציון וירושלים.
לב״ק לבעל קורא (לבע״ק), לבעל קרי, לבוא בקהל.
לבקה״ק (לבק״ק) לבית קדשי הקדשים (— קדשים).
ל״ב קמ״י כ״ש׳ד״י׳ם׳ (בא״ת ב״ש).
לב״ר לב׳ רשויות.
לב״ש לבית שמאי.
לב״ת לאו בזכותא תליא.
לב״ת ולב״ס לא בתחלה ולא בסוף.
לבתי״ש לבתר תריסר ירחי שתא.
ל״ג לשון גמרא, לאו גוונא, לא גרסינן, לא גזרו, לית גירסא, להך גיסא, לא גזרינן.
לג״א לשלשה אבות.
לג״ב ל״ג בעומר.
לג״ח לגמול חסד, לגמילות חסדים, לא גזרו חכמים, לג׳ חדשים.
לג״ע לגן עדן, לג׳ עולמות.
לג״פ לג׳ פסוקים, — פרקים, — פנים.
לג״ר לג׳ ראשונות (ת׳).
ל״ד לאו דוקא, לפי דעת — דעתי, למבין די, לפי דרכו (לפ״ד), לפי דרך, לא דק, לא די, לא דַיָך, לכה דודי (ת׳), לית דכוותיה, לא דמי.
לד׳ לדעת, לדוגמא, לדעתי, לדברי.
לד״א לדעת אחרים, לדבר אחר, לדעת אונקלוס, לדברי אחרים, לדעת אחרונים.
לדא״ע לדעת אבן עזרא.
לד״ב לדוגמא בעלמא.
לדבה״א לדברי בעל הגהות אשרי.
לד״ד לדור דורים, לדורי דורות (לדו״ד).

לד״ה לדברי הכל, לדעת הכל, לדברי האומר (לדה״א).
לד״ח לדברי חכמים.
לדחז״ל לדברי חכמינו ז״ל.
לדט״ז לדברי טורי זהב.
לד״י לדעת יונתן.
לד״כ לארבע כוסות.
לדכ״ה לא דק כולי האי.
לד״מ לדבר מצוה, לדיני ממונות.
לדמ״א לדברי מגן אברהם.
ל״ד מ״ט לא דק מכמה טעמים.
לד״נ לדברי נביאים, לדיני נפשות.
לד״ס לדברי סופרים.
לד״ע לדברי עצמו.
לדע׳ (לד׳) לדעת.
לד״ק לדעת קצת, לדעת קמחי.
לדק״מ לדעת קצת מפרשים, לפי דעת —.
ל״ה למען השם (למה״ש), למען הרחמים (למה״ר), לימא הכי, לוח השנה, לפני התיבה, לשון הוה (ד׳), לשנה הבאה (לש״ה), לחם הפנים (לחה״פ), להט החרב (לה״ח), לשון הזהב (לה״ז) (ס׳), לוחות הברית (ס׳).
לה״א לבן הארמי (להא״ר), ליהודים היתה אורה (ליה״א).
להא״ב לא הביט און ביעקב.
לה״ב לשנה הבאה בירושלים (לשהב״י), למוד הוא בכך.
להב׳ להבדיל.
לה״ג לשכת הגזית (לשה״ג).
לה״ד למה הדבר דומה (למה״ד), לא הוה דוכתא.
להד״מ לא היו דברים מעולם.
לה״ה לא הוא הדין, לא הוה היקש, להר הבית.
לקה״ז להר הזיתים.
להו״ל להוציא לאור.
להול״נ לא היה ולא נברא.
לה״ז כה״ז לא הרי זה כהרי זה.
לה״ח לעולם הוא חי (?), לעולם הוא חסיד (?), לקוי החמה.
לחחה״מ להט החרב המתהפכת (לחהמ״ת).
לה״ט לות הטעיות (הטעות).
לה״ל לקוי הלבנה.
להל״ל לא הוה ליה למימר, לא היה לו לומר.
להמה״ע (המה״ע).
להנ׳ להנוצרית.

כש״ת כוס של תנחומין, כלפי שאמרה תורה, כבוד שם תפארתו.
כ״ת כתר תורה, כבוד תפארתו, כי תימא, כי תצא, כי תשא, כי תבוא, כוס תנחומין, כליל תכלת (ס׳) כוס תרעלה.
כת״א כן תרגם אונקלוס.
כתה״ק כתבי הקודש.
כתו״ק כתובה וקדושין.
כת״ח כל תלמיד חכם, כתר חכמה, כתקון חכמים.
כתחז״ל כתקון חכמינו ז״ל.
כתי״ח (תי״ה תש״ע).
כת״כ כלי תוך כלי.
כ״ת כ״כ וכ״מ כתר תורה, כתר כהונה, וכתר מלכות.
כתק״ח כתקון חכמים (כת״ח).
כתק״ר כתקון ראשונים.
כתקר״זל כתקון רבותינו זכרונם לברכה.
כתרג׳ כתרגומו (כתר׳).
כתש׳ כתשובת.

ל

ל׳ לית, לשון, לישנא, ליכא, שלושים.
ל״א לשון אחר, לישנא אחרינא, לשון ארמי, לשון אשכנז, לב אבות, ליל א׳, לא אמר, — אמרו, — אמרינן, — אמרין, לוח ארש (ס׳), — ארז (ס׳) (לו״א), לקט אמרים (ס׳), למען אמתך (ת׳) (למ״א), לאו אורחא, לב אריה (ס׳), לקוטי אורות (ס׳), לחם אבירים (ס׳), לקח אליהו (ס׳)
לא״א לאדוני אבי, לאו אורח ארעא, לא אמרו אלא.
לאא״מ לאדוני אבי מורי.
לאב״ל לך אכול בשמחה לחמך.
לא״ג לאו אורח גברא, לאו גברא (ל״ג), לאירך ניסא.
לא״ד לאותו דבר (לאו״ד).
לא״ה לאותו האיש (לאו״ה).
לא״ה וא״ה לשמוע אל הרנה ואל התפלה (ת׳).
לאה״ח לאחר החג.
לאה״י לבוש אדיר היקר.
לאה״פ לאחר הפסח.
לא״ו לשם איום ונורא, לשמו אדר ומלוכה, לו אדר וגדולה, לראות ארם וחי (?).
לאו״א לאביו ואמו.
לאו״ד לאותו דבר.
לאול״מ לאות ולמופת.
לאו״פ לארחא ופרחא, לארחי ופרחי.
לא״ז לאחר זמן (לאח״ז), לאחר זריקה.
לאחזמ״פ לאחר זמן פירעון.
לאחמ״כ לאחר מכאן (לאח״כ).
לאח״מ לאחר מיתה (לא״מ).
לא״ט לאחר טבילה.
לא״י לאורך ימים, לארץ ישראל, לא אלמן ישראל, לבוש אור יקרות (ס׳), להנחיל אוהבי יש, לבוש אבן יקרה (ס׳).
לאי״ו לאורך ימים ושנים (לאיו״ש).
לאי״ש מו״ם ר״ע כיש״ו יתע״ם: לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילו ולו יקהת עמים.
לא״ל לא אמר ליה, לאו אורחא למידק, לאלתר לחיים, לא איכפת ליה, — לן, להו.
לא״מ, לאחר מיתה, — מותו, לאחר מכאן.
לאמל״ל לא אמרינן מה לו לשקר (מל״ל).
לאמ״מ לאחר מתן מעות.
לאמ״ת לאחר מתן תורה.
לא״ע ודאל״ת לא אתי עשה ודחי את לא תעשה.
ל״ב לא בטל.
לב״א לבני אדם (לבנ״א).
לב״ב לבני ביתו (לבנ״ב).
לבב״ת לבר בלי תבן.
לב״ד לבית דין.
לב״ה לבית הלל, לבנין הבית.
לבה״כ לבית הכנסת (לביה״כ).
לבהכ״ם לבית הכסא.
לבהמ״ד לבית המדרש (לביה״מ).
לבהמ״ק לבית המקדש (לביהמ״ק).
לבה״ק לבית הקברות (לביה״ק).
לבה״ש לבעל השטר (לבעה״ש).
לב״ו לבשר ודם (לבו״ד), לבוש בוץ וארגמן (ס).
לב״ח (ב״ח).
לב״י לבני ישראל (לבנ״י).

כע״ה יא״ה כי עוף השמים יוליך את הקול.
כע״ל כל עורב למינו.
כעל״פ כולי עלמא לא פליגי.
כעמ״ח ובאנ״א כי עמך מקור חיים ובאורך נראה אור.
כעע״א כאלו עובד עבודת אלילים.
כעע״ז כאלו עובד עבודה זרה.
כעשב״ע כל עבירות שבעולם.
כע״ת כל עצמותי תאמרנה.
כ״פ כך פירש, — פירושו, כך פסק, כן פוסקין, כל פנים, כי פליגי, כלי פז (ס׳), כלי פשתן, כוונות פשוטות (ס׳).
כפ״א כך פסקו אחרונים.
כפב״פ כמר פלוני בן פלוני.
כפבה״ג ש״ע כך פוסקין בהגהות שלחן ערוך (יעב״ץ).
כפ״ה כפי הרוב (כפה״ר).
כפו״פ כל פעם ופעם, כפתור ופרח (ס׳).
כפמה״מ כפי מנהג המקום.
כפרע״ב כך פירש ר׳ עובדיה ברטנורא.
כפש״א כפתחו של אולם.
כפש״ה כפתחו של היכל.
כ״ץ כהן צדק, כל צרכי, — צרכיו, — צרכם, כן צריך.
כצה״ב כצאת השמש בגבורתו (כצהש״ב).
כצ״ל כן צריך להיות, — לומר, — לכתוב, — לבאר, — לפרש, — לתרץ.
כצ״ש כל צרכי שבת.
כ״ק כלי קודש, כל קרי, — קרא, — קריא, כדי קליפה, כתובת קעקע, כתבי קדש.
כק״א כי קאמרינן.
כק״ה כקליפת השום (כק(ל)ה״ש).
כקה״ג כקנין הגוף.
כקי״ס כקריעת ים סוף (כקרי״ס).
כקש״ת כבוד קדושת שם תפארתו, — תורתו.
כ״ר כנף רננים (ס׳).
כר״א כר׳ אליעזר.
כר״ג כרבן גמליאל, כריש גלותא.
כרו״כ כרים וכסתות.
כר״י כן רש״י ישן, כר׳ יהודה, — יוסי, — יצחק, — וכו׳.
כר״ל כריש לקיש.
כרמ״ל כר מלא, כרם אל.
כרע״מ (רע״מ).

כרפ״מ כבוד רום פאר מעלתו.
כרפ״ת כבוד רום פאר תפארתו.
(כרשב״ל: כר׳ שמעון בן לקיש).
כ״ש כל שכן, כל שהוא, כל שעה, כבוד שמו, כבוד שבת, כיבוד שבת, כל שעתא, כלי שני, כך שמעתי, כולה שלי, כלי שרת, כרי שחיטה, ככבי שָׁבת, כלי שטף, כבוד שם.
כש׳ כשם.
כש״א כשאמר, כשם שאמר, כמו שאמר (כמ״ש).
כש״א כסא של אליהו.
כשא״א כל שכן אי אמרינן, כשאי אפשר, כשם שאי אפשר.
כשא״ה כסא של אליהו הנביא.
כשא״מ כלל שאחריו מעשה.
כשא״ע רש״מ כשאין עושין רצונו של מקום.
כש״ב כסף שמר ביאה, כוס של ברכה.
כ״ש בבת״ח כל שישנו בבל תאכל חמץ.
כשב״ד כשבעל דין (בע״ד).
כ״ש בהמ״ז כוס של ברכת המזון (כשבה״מ).
כשב״י כשבני ישראל (ערש״מ עושין רצונו של מקום).
כשב״ע כריתות שבערוה.
כש״ד כל שדרכו, כללו של דבר.
כש״ה כמו שהתבאר, כשולי הקדירה (כשוה״ק).
כשה״ב כוס של הברלה.
כש״ה מל״ה כשגגה היוצא מלפני השליט.
כשו״ש כל שעה ושעה, — שנה ושנה, — שעתא ושעתא, — שתא ושתא.
כש״ז (כשע״ז).
כש״ח כשיעור חלה, כך שנו חכמים.
כשח״ל כשחל להיות.
כש״ט כתר שם טוב.
כש״י כשיעור.
כשי״א הג״ל כי שם י״י אקרא הבו גודל לאלהינו.
כשל״ד אמא״מ כיון שנפל ליד דיין אין מוציאין אותו מידו.
כשל״ה כתב שני לוחות הברית (ס׳).
כשנר״ל כיון שניתן רשות למשחית (כשרל״מ).
כשנ״ע כשהוא נקשר עם (ר׳).
כשע״ז כיון שעבר זמנו.
כשפי׳ כשפירש, כשפרשתי.
כש״ק כוס של קידוש.
כש״ש כשם שאמר (כשש״א), כמו שכתבתי שם.
כש״ש איחו״מ כיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד.

כמ"א כמנן אברהם, כמנהג אשכנז.
כמאב"ד כמאכל בן דרוסאי.
כמא"ה כבוד מעלת אדוני הרב.
כמבב"ש כן משמע בבאר שבע.
כמב"ה כבוד מנוחתו בעולם הבא.
כמבת"י כן מצאתי בתוספות ישנים.
כמ"ד כמאן דאמר.
כמד"א כמה דאת אמר, כל מה דאפשר.
כמדע"ר ל"ע כל מה דעביד רחמנא לטב עביד.
כמד"ר כללי מדרש רבה (ס').
כמהה"ר כבוד מעלת הקודש הרב רבי.
כמה"ע כותבי מכתבי העתים.
כמהפ"ס כמהפכת סדום (וע' ועמורה).
כמהר"ר כבוד מעלת הרב רבי.
כמה"ש כמלאכי השרת.
כמוהר"ר כבוד מורנו ורבנו הרב רבי.
כמו"ר כבוד מורנו הרב.
כמ"ז כמר זוטרא.
כמז"ל כמאמרם זכרונם לברכה.
כמילש"(ש) כל מעשיך יהיו לשם שמים.
כמ"ל כל משאלות לבך.
כמלפ"מ כל מקום לפי מנהגו.
כמ"מ כהן משוח מלחמה, כתב מטה משה (ס').
כמ"נ כמלא נימא.
כמ"ס כמנהג ספרד.
כמ"פ כמנהג פולין, כמה פעמים (כ"פ).
כמפב"פ כמר פלוני בן פלוני (פב"פ).
כמ"צ כמנהג צרפת.
כמ"ר כל מום רע, כבוד מעלת רבי.
כמ"ש כמו שנאמר, — שכתוב, — שכתב, — שאמר, — שאמרו, כל מקום שכתב, — שאמר, — שכתוב, — שנאמר, כפי מה שאמר, כל מה שאפשר.
כמש' כמשמעו.
כמש"א כל מה שאפשר (כמ"ש).
כמשא"מ כל מקום שאתה מוצא.
כמ"ש בסה"ז כמו שמצאנו (שכתוב) בספר הזוהר (יעב"ץ).
כמ"ש בש"צ כמו שהוא בשערי ציון (יעב"ץ).
כמשב"מ כמו שהוא בכמה מקומות.
כמש"ד כמו שדרשו, — שדרש.
כמש"ה כמו שאמר הכתוב, כמו שאמרו החכמים.
כמשח"ה כל מקום שיש חלול השם.
כמשחז"ל כמו שאמרו חכמינו ז"ל.
כמש"כ כמשמעו של כתוב.
כמש"ל כמו שכתבתי לעיל, — למעלה, — לקמן, — להלן, כמו שנתבאר למעלה, כמו שאבאר לך.
כמש"ל בס"ד כמו שאכתוב לקמן בסיעתא דשמיא.
כמש"ל בעז"ה (בע"ה) כמו שאכתוב לקמן בעזרת השם.
כמש"מ כל מקום שאתה מוצא (כמשא"מ).
כמשנ"ל כמו שנוהגין לעשות, כמו שנאמר (שנתבאר) לעיל.
כמש"ע ק"ר כל מה שקנה עבד קנה רבו.
כמש"פ כמו שפירש, — שפירשתי.
כמש"ק כמו שקדם.
כמש"ר כמוצא שלל רב.
כמשרז"ל כמו שאמרו רבותנו ז"ל.
כמ"ת כבוד מעלת תורתו, — תפארתו.
כמת"י כמתנת ידו.
כ"נ כל נדרי (ת'), כן נקרא, כך נאמר, כנור נעים (ס'), כסף נבחר (ס').
כנ"א כנוסחא אחרינא, כנוסח אשכנז.
כנ"ה כינוי השם (ד').
כנה' כנהוג.
כנה"ג כנסת הגדולה.
כנו"ח כלה נאה וחסודה.
כנז"ש כנזכר שם.
כנ"י כנסת ישראל (כ"י), כנסת יחזקאל (ס').
כנ"כ כל נושאי כליו.
כנ"ל כן נראה לי, כנזכר למעלה, — לעיל, כבר נתבאר לעיל.
כנלע"ד כן נראה (לעניות) לפי עניות דעתי.
כס' כסדרה (ל').
כ"ס כי סליק, כ' סיון.
כס"נ כל ספק נפשות.
כס"נ ד"ש כל ספק נפשות דוחה שבת.
כס"פ כל סופי פסוקים, כל סוף פסוק.
כסתו"מ כותבי ספרים תפילין ומזוזות.
כ"ע כולי עלמא, כל ענין, — עסק, — עיקר, כח עליון, כפרת עון, — עונות, כתב עתי, כתר עליון, — עילאי, כבוד ענין (?), כל עונותיו, כהונת עולם (ס').
כע' כעתירת, כערך.
כע"א כעובדי אלילים.
כעא"א כעובי אצבע אגודל.
כע"ה כענין הנזכר (כעה"ג).

כו"ג כיחה וניעה (כיחו וניעו).
כו"ע כרת ועדירי.
כו"פ כלל ופרט, כרתי ופליתי (ס'), כפתור ופרח (ס'), כמהין ופטריות (כמו"פ).
כופו"כ כלל ופרט וכלל.
כו"ק כל ויעודין קדושים (?), כבודו ואמונתו קדוש, כתבין ולא קריין.
כ"ז כלי זהב, — זכוכית, — זין, כל זמן, כל זה, כלי זמר, כף זכות, כולו זכאי, כלאי זרעים, כפות זהב (ס').
כז' כזית.
כזשיער"ק כל זמן שישראל עושין רצון קונם.
כזשלע"ז כל זמן שלא עבר עליו זמנו.
כ"ח כל חמירא, כלי חרס, כולו חייב, כרם חמד (ס'), כף חובה, כלי חפץ, כלי חמדה (ס'), כרי חלוקה.
כח' כחפץ.
כח"ב כתר חכמה בינה (ק').
כחה"ש כחום השערה (כחוה"ש).
כחו"ח כל חד וחד.
כח"י כבוד חכמים ינחלו.
כ"ח נ"ח כרם חמד נטע חדש (ס').
כחקה"ג כחוקות הגוים (כחה"ג).
כ"ט כי טוב, כפוי — כפויי טובה.
כט"ד כטופסא דשטרי, כטרפא דאסא.
כט"ה כטופס השטר (כטה"ש).
כטו"ב כטובל ושרץ בידו (כטוש"ב).
כטו"ט כל טיפה וטיפה.
כ"י כתב יד, — ידי, כתבי יד, כנפי יונה (ס'), כנסת ישראל (כנ"י), כלי יקר (ס'), כליל יופי (ס'), כום ישועות, ככבי יצחק (ס'), כוס ישועות (ס'), כונות ישרות (ס').
כי"א כל ישראל אחים, — אחיהם, — אחינו, כיש אומרים.
כי"ב כיוצא בו, כמותו ירבו בישראל.
כיבב"א כיוצא בו במקום אחר.
כיב"נ כיהושע בן נון.
כיד"ה כתיבת ידך הנקייה.
כיה"ג כי האי גוונא (כה"ג).
כי"ח כל ישראל חברים (חכ"י).
כי"ט כיבוד יום טוב.
כי"י כתב יד ישן.
כיה"ע כיד ד' הטובה עליו.
כייל"ח לעוה"ב כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא.

כיי"ע כיד י"י עלי.
כיב"א כן יאבדו כל אויביך.
כיכוטו"ב כיום כפור וחמשה עשר באב.
כי"ע כימי עולם (כימ"ע).
כיעוכש"ק כימי עולם וכשנים קדמוניות.
כיעזב"ז כל ישראל ערבים זה בזה.
כי"ר כן יהי רצון.
כ"כ כל כך, כל כדנן, כן כתב, כמו כן, כך כתבתי, כבר כתבתי, כל כתבי, כלי כסף, כתוב כאן, כלאי כרם (כה"כ), כופרא כפרה (כופרא ממונא), כתר כהונה, כתב כן.
ככגעה"א (כגעה"א).
ככה"ג ככהן הגדול.
ככ"ח ככלי חרס.
ככה"ע ככל העולם.
ככו"ז שב"ע כל כסף וזהב שבעולם.
ככ"ל כבר כתבתי למעלה.
ככ"ע ככולי עלמא.
כ"ל כל לשון, — לשנא, — לילה, כככי לכת.
כלא"י כלאחר יד (כלאח"י).
כלב"א כלשון בני אדם.
כלבי"א כי לא בכח יגבר איש.
כל"ה כדי לאכול הימנו.
כלה"ק כלי הקודש.
כלו' כלומר, כלום.
כלו"ל כל לילה ולילה.
כל"ז (כ"ז).
כל"ח כי לעולם חסדו, כתב לחם תמודות.
כל"י כהן לוי ישראל, כסאו — כתרו לעד יתרומם, כלי יקר (ס'), כבודו לישראל יכונה.
כלל"י כי לעולם לא ימוט.
כל"מ כלפי מעלה, כלי מתכות (כ"מ).
כל"מ עה"פ כלל מוסיף על הפרט.
כל"נ כל"י כי לו נאה כי לו יאה.
כל"ע כלי עץ, — עור.
כלע"ז כומר לעבודה זרה.
כלשא"ה כדי לשבר את האוזן.
כל"ש צמח"נ (שצמחנכ"ל).
כלשה"ת כלפי שאמרה התורה.
כ"מ כבוד מנוחתו, כל מקום, כן מצאתי, כן משפט, כבוד מעלתו, כסף משנה (ס'), כתר מלכות, כל מי, כל מה, כלפי מעלה (כל"מ), כלי מתכות (כל"מ), כופרא ממונא (כופרא כפרה), כסף מזוקק (ס'), כן משמע — מוכח.

כדמט"ל כדמפרש טעמא לקמן.

כדמ"ב כ"ד מתנות כהונה.

כדמפ"ו כדמפרש ואזיל.

כד"נ כן דעתי נותנת.

כדנ"ל כדנפקא לן.

כד"ס כדברי סופרים.

כדס"ד כדסלקא דעתא.

כד"ע כה דברי עבדך.

כד"ע ה"ש כה דברי עבדך הדורש שלומך.

כדע"ע כיון דעל על.

כדפ"ה כדפירש הכא.

כדפי' כדפירש.

כדפ"ל כדפירש לעיל.

כדפרש"י כדפירש רש"י.

כדקי"ל כדקיימא לן.

כד"ר כדי רביעית.

כדרל"ט כל דעביד רחמנא לטב (עביד).

כד"ש כדרך שאמרו, כדי שחיטה, כבבא דשביט (ס'), כל דבר שורש.

כדש"א כדרך שאמר, — שאמרו.

כדת"ר כא"ת כל דתקון רבנן כעין אוריתא תקון (כד"ר כא"ת).

כ"ה כהן הדיוט, כופר הכל, כי היך, כן הוא, כסא הכבוד, כסוי הדם, כולא האי, כתבי הקודש (כה"ק), כתיב הכא, כל הפוסקים (כה"פ), כן הנוסח (כה"נ), כנסת הגדולה (כנסה"ג), כל היכא.

כה"א כן הוא אומר, כך היה אומר, כל האומר.

כהאר"י כתבי הא' רבי יצחק.

כהאריז"ל כתבי האר' יצחק זכרונו לברכה.

כ"ה בב"י כן היה בבני ישראל.

כ"ה בב"ר כן הוא בבראשית רבה.

כ"ה ב"ז כל המחזיק בה זכה, כל הקודם בהן זכה.

כהבכה"ס כן הנוסח בכל הסידורים.

כ"ה בנכה"ס כן הוא בנוסח כל הסידורים.

כה(פ)במ"פ כל הפוסל במומו פוסל (כהב"פ).

כהב"ס כל הדרכים בחזקת סכנה (כהדב"ס).

כה"ג כהאי גוונא, כהן הגדול, כנסת הגדולה (כנה"ג), כל הקודם גובה (כהק"ג).

כהג"ד כהאי גוונא דתנן.

כה"ד כהאי דלעיל, כי ההוא דלעיל, כהן הדיוט (כ"ה), כל היכא דתני, כסא הדין.

כה"ו כולי האי ואולי.

כה"ז כל הקודם זכה.

כה"ח כרכין המוקפין חומה (מיב"נ מימות יהושע בן נון).

כהחהאה"פ כל החלומות הולכין אחר הפה.

כה"כ כסא הכבוד (כ"ה), כלאי הכרם (כלה"כ), כל התורה כולה.

כה"ל כהאי לשנא, כל הלילה, כל הראוי לבילה (כהל"ב).

כה"ל יו"י כל הרוצה ליטול יבוא ויטול.

כ ל"ע כהא לחמא עניא.

כה"מ כבוד י"י ממקומו (?).

כהמ"ג כל המוסיף גורע.

כה"נ כל הנביאים, כן הנוסחה (כ"ה), כן הדעת נותנת, כן היא נוסחת, כל הנצרך, כללי הנקוד.

כה"ס כן הסכים.

כה"ע כן העיקר, — הענין, כל העולם, כהרף עין, כבוד העמים (?), כח היתרא עדיף (כרה"ע), כוס חמישי עליו (?), כהונת עולם (ס') (כ"ע).

כהע"כ כל העולם כולו.

כה"פ כל הפוסקים, כת הפרושים.

כה"צ כל הצריך, כת הצדוקים.

כהצ"ל כלל הצריך לפרט.

כה"ק כל התחלות קשות, כתבי הקודש (כתה"ק), כף הקלע, כד הקמח (ס').

כהק"ז כל הקודם זכה.

כה"ר כסא הרחמים.

כהר"ר כבוד הרב רבי.

כה"ש כבוד השם.

כהשב"ג כצאת השמש בגבורתו.

כה"ת כבוד התורה, כתר הראש תפילין, כל הברואים תציל (?), כל התורה.

כהתי"ה כל הנשמה תהלל יה הללויה.

כו' כולי, כולהון.

כו"ד כורת דבורים.

כוד"ה כפל וד' ה'.

כו"ז כולו זכאי.

כוזו במוכסז כוזו יהוה אלהינו יהוה (בחילוף אותיות).

כוזמ"מ כסף וזהב מטהר ממזרים.

כו"ח כולו חייב.

כוח"ט כתיבה וחתימה טובה.

כו"כ כך וכך, כמה וכמה, כאן וכאן (כרו"כ).

כו"מ כבבים ומולות (כומ"ז), כרעים ומשתחוים.

כומ"ז כאן מקום זמה (שבת כ"ד).

כ

כ׳ כתב, כתבים, כן, כך, עשרים, כמו.
כ״א כל אחד, — איש, — ארם, כה אמר, כך אמרו, כיבוד אב, כלל אחד, כבוד אלהים, כף אחת (ס׳), כופין אותו, כתנות אור (ס׳), כוונות האר״י ז״ל (ס׳), עשרים ואחד.
כא״א כאיש אחד, כאשר אמר, — אמרו, כתוב אחר אמר, כתוב אחד אומר.
כאבהפ״מ כי אם בהפסד מרובה.
כאב״ע כל אחד בפני עצמו (כאבפ״ע).
כאה״ד כבוד אלהים הסתר דבר.
כאו״א כיבוד אב ואם, כל אחד ואחד, — איש ואיש.
כאו״ה כאומות העולם (כאוה״ע).
כאו״ל כל אומה ולשון.
כאחז״ל כך אמרו חכמינו זכרונם לברכה.
כא״י כארץ ישראל.
כאיושנ״ח י״ל כי אורך ימים ושנות חיים יוסיפו לך.
כאי״ל (תאכלנו) כבדא ארומה ירוקה לאזור (מראה תכלת), (אהל יצחק).
כ״א כ״ב כ״ג כולם אהובים, כולם ברורים, כולם גבורים.
כאל״מ כל אחד לפי מנהגו.
כאל״ש כל אשר לך שלום.
כאלשוי״ר כל אשר לך שלום וישע רב.
כא״נ כף אחת נחת (ס׳).
כאע״י כי אם על ידי.
כאע״ש ר״א כופין אותו עד שיאמר רוצה אני.
כארז״ל כך אמרו רבותינו זכרונם לברכה.
כארל״פ כי אתה רחום לכל פועל (ת׳).
כ״ב כל בו (ס׳), כלי ברזל, כוס שני.
כב׳ כביצה.
כב״א כבני אדם (כבנ״א).
כבא״י כבארץ ישראל.
כב״ב כל בני ביתו, כל בעל — בעלת בית.
כבב״א כיוצא בו במקום אחר (כיבב״א).
כב״ה כבית הלל, כבנין הורדוס, כלהי בהדרי.
כב״ו כבשר ודם, כמו בשר ודם, כדרך בשר ודם.
כ״ב וש״ב ומש״ב כתוב בתורה ושנוי בנביאים ומשולש בכתובים.
כב״י כבית יוסף (ס׳), כוס ביד י״י (ס׳).
כבי׳ כביכול.
כב״כ כלי בתוך כלי.
כב״מ כבודו במקומו מונח.
כבנ״א כבני אדם.
כבס״ח כתבנו בספר חיים (כבס״הח).
כבסח״ט כתבנו בספר חיים טובים.
כב״ע כופר בעיקר (כוב״ע), כבבת עינו.
כב״ש כבית שמאי, כסף ביאה שטר, כבנין שלמה.
כב״ת כתוב בתורה.
כ״ג כהן גדול, כלל גדול, כח גברא, כהאי גוונא (כה״ג), כך גרסינן.
כג׳ כגון, כגוונא.
כג״ד כן גזר דינו, כגוונא דא.
כגה״ח כגרגר החרדל.
כגמב״ע כגלוי מלתא בעלמא.
כגעה״א כהן גדול עם הארץ (כגע״א).
כ״ד כדי דבור, כל דבר, כה דברי, כמא דתימר, כמא דאיתמר, כך דרשו, כל דהו, כסא דין, כמא דוכתא, כל דוכתא, כיסוי דם.
כד״א כמא דאת אמר, כמא דאמר, — דאיתמר (כ״ר), כה דברי אביך, — אמך, כ״ד אמות.
כדא׳ כדאמרינן, כדאיתמר.
כדא״ג כל דאלים גבר.
כדא״פ כדי אכילת פרס (כא״פ).
כדארז״ל כדאמרו רבותנו ז״ל.
כד״ב כה דברי בנך, — בתך.
כדב״א כדרך בני אדם.
כדב״ו כדרך בשר ודם.
כדבל״ק כדבעינן למימר לקמן.
כדב״ש כדבית שמאי.
כד״ד כדי דבור (כ״ד).
כד״ה כדברי האומר, כדבר האמור, כסא דהרסנא (ס׳) (כדה״ר).
כדה״ע כחה דהיתרא עדיף.
כדהע״ט כחה דהיתרא עדיף טפי.
כד״ו כדת ודין (כדו״ד).
כד״ח כדי חייו.
כד״מ כלל דיני מוקצה.
כדמ״ו כדת משה וישראל.

תתברך ובלשון חסידים תתקדש ובקרב קרושים תתהלל (ת׳).

יצ״כ יום צום כפור.

יצ״מ יצאו מהם, יציאת מצרים (י״מ).

יצמ״ש ישמרהו צורו מאה שנים.

יצ״ע ישמרם צור עולמים.

יצע״ו ישמרם צור עולמים ויחיים.

יצ״ע מלאי״ס י״י צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה.

יצ״ש יציאות שבת.

י״ק יושבי קרנות.

יק״ב ייחוד קדושה ברכה.

יקזנ״ה יין קדוש זמן נר הבדלה.

יקנ״ה יין קדוש נר הבדלה.

יקנה״ז יין קדוש נר הבדלה זמן.

יקנהס״ז יין קדוש נר הבדלה סוכה זמן (פס׳ ק״ב).

י״ר יהי רצון (יה״ר), יהא רעוא, יום ראשון, ילקוט ראובני (ס׳) (יל״ר), יצחק רבקה.

יר״א ירחמהו אל, יהי רצוי אחיו, ירא אלהים (י״א).

יר״ב יראתי בפצותי (ת׳).

יר״ה ירום הודו.

ירה״א יריעות האוהל (ס׳).

ירה״נ ירמיה הנביא (ירמה״נ).

ירו׳ ירושלמי.

יר״ט יראה ראתה נטתה (שבת ק״ה).

יר״ל (יהר״ל).

ירל״א י״י רועי לא אחסר (ת׳).

יר״מ יהי רצון מלפניך (ת׳), (יהר״מ).

יר״מ או״א יהי רצון מלפניך אלהי ואלהי אבותי (ת׳).

יר״ע יראו עינינו (ת׳).

ירע״ו יה רבון עלם ועלמיא (ת׳).

יר״ק יהא רעוא קמיה, — קדמיה, ילקוט ראובני קטן (ס׳).

יר״ש ירא שמים, יראת שמים (י״ש), ידיעות שלמה (ס׳).

ירשבב״(א) יהי רצון שיבנה במהרה בימינו (אמן).

ירש״פ יום ראשון של פסח (יאש״פ).

יר״ת יהדיו רוממו תהלה (?), ימתין רשע תשובתו (?).

י״ש ילקוט שמעוני (ס׳) (יל״ש), ימח שמו (ימ״ש), יראת שמים, ירא שמים (יר״ש), יבין שמועה (ס׳), יין שרף.

יש׳ ישראל (ישר׳).

יש״ב יצא שכרו בהפסדו, יעשה שלום במרומיו, יהי שלום במנוחתו, יעקב שמואל ביק (?).

ישה״נ ישעיה הנביא.

יש״ו ימח שמו וזכרו (ימש״ו), ישמרנו ויצילנו, יבא שילה ולו (יקהת עמים).

ישו״ז יתברך שמו ויתעלה זכרו.

יש״ח ישני חברון.

ישט״ל יש שכר טוב לצדיקים.

ישי״מ יהי שם י״י מבורך.

יש״י ע״מ יבוא שלום ינוח על משכבו.

יש״י עמה״ן יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכחו.

ישכ״ש יום שכולו שבת.

יש״ל יהי שמו לעולם, יפה שתיקה לחכמים (קל וחומר לטפשים).

ישל״מ יאוש שלא מרעת (יש״מ).

יש״מ ישיבה של מעלה (ישש״מ), ישיבה של מטה (ישש״מ), יתרון שנה מעוברת (ל׳).

ישעכב״ו יתרומם שמו על כל ברכה ותהלה.

יש״פ יתרון שנה פשוטה (ל׳).

יש״צ ישמרם צורם (י״צ).

ישצ״ו ישמרהו צורו ונואלו.

יש״ר יהא שלמא רבא, יהא שמיה רבא, יוסף שלמה רופא, יחיה שנים רבות.

ישרא״ל יש ששים רבוא אותיות לתורה.

ישרו״א יחיה שנים רבות וטובות אמן.

יש״ש ים של שלמה (ס׳).

ישש״נ יום טוב שני של גליות.

ישש״מ ישיבה של מעלה (יש״מ), ישיבה של מטה (יש״מ).

יש״ת י״י שפתי תפתח (ופי״ת ופי יגיד תהלתך).

י״ת יונתן תרגם, עשרה תבות, יפה תואר (יפ״ת) (ס׳).

ית׳ יתברך, יתבאר, יתיה.

יתו״י יתד תנועה ויתד (יותו״י).

יתוי״מ יפה תואר ויפה מראה (ס׳).

יתוי״ת יתברך ויתעלה.

ית״ק יתום קטן.

יתק״ק ישעיה תרי עשר קינות קהלת.

ית״ש יתברך שמו.

ית״ת יפה תלמוד תורה (עם דרך ארץ).

ימה״מ ימות המשיח.
ימ״ו ישראל מאיר וואהלמאן.
ימוי״פ יש מתירין ויש פוסלין.
ימ״ח מח״ג יין, מוריים, חלב, מלח, הולתיה, גבינה (ע״ז ל״ט).
ימכ״ר (שומר) ידו מעשות כל רע (ליסא קע״א).
ימ״נ יש מקומות נוהגין.
ימעשי״א יהא מונח עד שיבא אליהו.
ימ״ש יהיה מה שיהיה, ימח שמו, יוסף מוקיר שבתא.
ימש״ו ימח שמו וזכרו.
ימש״ע כמבו״ד יהי מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם.
ימש״ק ישעיה, משלי, שיר השירים, קהלת (ב״ב ט״ו).
ימש״ת יותר משל תורה.
י״נ יאיר נרו, יחיה נצח, ישוע נוצרי, ידיד נפש (ת׳), יצאה נשמתו, יפה נוף (ס׳), יין נסך (יי״נ), יש נוהגין, יאיר נתיב (ס׳), עשרה נסים, — נסיונות.
ינב״י ישראל נושע בי״י (ת׳).
ינב״י ת״ע ישראל נושע בי״י תשועת עולמים (ת׳).
ינה״ל יוסף נפתלי הירץ לוי.
ינה״ק יין נר הבדלה קידוש.
ינוי״ל י״י נתן וי״י לקח (ישי״מ יהי שם י״י מבורך).
ינח״ל יהי נא חסדך לנחמני.
ינ״ל יש נוהגין לומר, — להתענות.
ינמכ״ה יפה נוף משוש כל הארץ.
ינע״מ ינוח על משכבו.
ינעמ״ב ינוח על משכבו בשלום.
י״ס עשר ספירות, ישיבת סוכה, יש ספרים, — סימנים, ים סוף.
יס״א יש ספרים אחרים, יסוד אש.
יסב״מ עשר ספירות בלי מה (עסב״מ).
יס״ג יש ספרים נורסין.
יס״ה יסוד הנקוד (יסה״נ) (ס׳).
יסוש״ה (יוש״ה).
יס״י יש ספרים ישנים.
יס״מ יש ספרים מדויקים, י׳ ספירות מקוריות (ק׳), יסוד מים.
יס״ע יסוד עולם (ס׳) (י״ע), יסוד עפר.

יסש״א יסורין של אהבה.
י״ע ימות עולם, יסוד עולם (ס׳), יורש עצר, יכוננה עליון.
יע״א יהי עווה אלהים, ינן עליהם אלהים, יכוננה עליון אמן, ישמעאלים עובדי אלילים.
יעב״ח יעקב בן חיים.
יעב״ץ יעקב בן צבי (עמדין), (יעקב בן יצחק הלוי) (?).
יע״ד יערת דבש (ס׳).
יע״ה ירום עליו הודו, יכוננה עד העולם, ינוח עליו השלום.
יעה״ע ידו על העליונה.
יעה״ת ידו על התחתונה.
יע״ו י״י עזי ומגיני.
יעו״י יעלה ויבא (ת׳).
יעוי״ש יעוין שם.
יע״ל י״י עזרתה לי.
יעל״א ישב עולם לפני אלהים.
יעל״ה ישב עולם לפני האלהים.
זעל״י י״י עוז לעמו יתן, (ייאע״ב י״י יברך את עמו בשלום).
יע״ל קג״ם יאוש (שלא מדעת) עד (זומם) לחי (העומד מאליו) קדושין (שאינן מסורין לביאה) גילוי (דעתא) מומר (לאכל נבילות), (סימן הלכות).
יעמב״ש ינוח על משכבו בשלום.
יעמ״ש ינוח על משכבו שלום.
יעע״ג ישראל עומד על גביו.
יע״ק ישראל עם קדוש.
יעק״ב ברוך יוצרך ברוך עושך ברוך קונך ברוך בוראך (ת׳).
יע״ש יעוין שם, ירעה עד שיסתאב (יעשי״ס).
י״פ עשרת פעמים, יציב פתגם (ת׳), יקום פורקן (ת׳).
יפמ״ש יקום פורקן מן שמיא (ת׳).
יפ״ת יפת תואר, יפה תואר (ס׳).
י״צ ישמרם צורם, ישמרהו צורו, יין צמוקים.
יצא״א ב״ב י״י צבאות אשרי אדם בוטח בך.
יצה״ט יצר הטוב.
יצה״ר יצר הרע.
יצ״ו ישמרהו צורו ונואלו, יבנה ציון וירושלים, יחיה צדיק וזרעו.
יצו״א ישמרהו צורו ונואלו אמן.
יצחק רבקה בפי ישרים תתרומם ובדברי צדיקים

יטאש"פ יום טוב אחרון של פסח.

יטבש"ג יום טוב שני של גליות.

יט"ל יש טעם לדבר, — לדבריו, יום טוב ליפמאן.

יט"ש יום טוב שני.

יטש"ג יום טוב, — ימים טובים של גליות.

י"י יהוה, ישמח ישראל (ס'), יסוד יוסף (ס').

ייא"י מו"ע יחל ישראל אל י"י מעתה ועד עולם (ת').

יי"ב ישמח י"י במעשיו, ישמח ישראל בעושיו.

יי"ז י"י יבנה זבולו, יתברך יתרומם זכרו.

יי"ח יצא ידי חובתו, יישר (י"י) חילך.

יי"י יחיד יחיד יחיד.

יי"כ יישר כחך, — כחכם, יין כשר.

ייכ"ע ישועת י"י כהרף עין.

יי"ל יין לבנון (ס').

יילאו"א ימלוך י"י לעולם אמן ואמן (ת').

יילא"צ לדוד"ה ימלוך י"י לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללויה (ת').

ייל"ו י"י ימלוך לעולם ועד (ת').

יימכ"ר יא"נ י"י ישמרך מכל רע ישמור את נפשך.

יי"נ יין נסך (י"נ).

יי"נ בצה"ח י"י יצרור נשמתו בצרור החיים.

יי"צ (י"צ).

יי"ק יין קפריסין.

יי"ר ימין י"י רוממה.

ייש"כ יין של כותים.

יית"י יראת י"י תוסיף ימים.

י"כ יש כאן, יום כפור (יוה"כ, יה"כ, יו"כ), יהי כבוד (ת').

יכב"ט ויבכ"ט יכנס בכי טוב ויצא בכי טוב.

יכ"ג יוחנן כהן גדול.

יכו"ב יכין ובעז.

יכי"ל יהי כבוד י"י לעולם (ת').

יכ"ק יום כפור קטן (יוכ"ק).

י"ל יש לומר, — להשיב, — להקשות, — לשאול, — להבין, — לתרץ, — לפרש (יל"פ), — לדחות, — לזהר, — לכון, — למחות, יער לבנון (יע"ל) (ס'), יוכל לדמות, — לומר, יוסף לקח (ס'), יוסף לחק (ס'), יד לשון (ס'), יין לבנון (ס'), יהי לעד, יצא לאור, יוצא לאור.

ילאנ"ס יהי לעד אמן נצח סלה.

ילא"פ ו"ל ליצ"ו יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך י"י צורי וגואלי.

יל"ב יש למחות בידם, יכול לחזור בו.

ילב"ש יהי לעד ביראת שמים.

יל"ג יורד לגיהנם, יהודה ליב גארדאן.

יל"ד יש לדקדק — לדרוש, יהודה ליב דוקעס.

י"ל דאה"נ יש לתרץ דאין הכי נמי.

ילדמ"מ יש לתרץ דמכל מקום.

יל"ד ש"ל יש לנו די שאם לו (יעב"ץ).

יל"ה יאתה לו הגדולה, יש להקל (ילה"ק), יש להחמיר (ילה"ח), יש להבין, יוכל להיות (י"ל), יוצא לכל הדעות (ילכ"ה), יסודי לשון הקודש (ילה"ק) (ס').

יל"ה ולחעה"ב יזכה לימות המשיח ולחיי עולם הבא.

ילול"א י"י לי ולא אירא.

יל"ח יצא לידי חובתו (יי"ח), יצא לחירות (י"ל), יש לו חזקה, י"י לעזרתי חושה (ת'), ילקוט חדש (ס').

יל"י י"י לעד יתברך.

ילי"ב יום ליבשה (ת').

יל"י ב"א(ה) יתהלך לפני י"י בארצות החיים.

ילילי"י יד ליד לא ינקה.

יל"ס יש לו סימן.

יל"צ יום טוב ליפמאן צונץ.

יל"ר ילקוט ראובני (ס'), ילמדנו רבנו.

יל"ש ילקוט שמעוני (ס'), יפה לשכחה, יועיל לשכחה, יחיאל ליכטענשטיין.

ילשה"ג יוצר לשבת הגדול.

ילשפה"ח יוצר לשבת פרשת החודש.

ילשפ"ז יוצר לשבת פרשת זכור.

ילשפ"פ יוצר לשבת פרשת פרה.

ילת"ר יצא לתרבות רעה.

י"מ יש מפרשים, — מקשין, — מתירין, — מוסיפין, — מתענין, ישמח משה (ת'), ידי משה (ס'), יפה מראה (ס'), ישועות משיחו (ס'), יציאת מצרים (יצ"מ), עשרה מאמרות, יום מיתת, יצאו מהם (יצ"מ), יואל משה (ס').

ימאו"א יום מיתת אביו ואמו.

ימ"ב יהי מקורו ברוך.

ימב"מ יונה מצאה בו מנוח (ת').

י"מ במ"ח ישמח משה במתנת חלקו (ימב"ח) (ת').

ימ"ג יסוד מלכות גבורה (ק').

ימג"ל י"י מלך גאות לבש (ת').

ימ"ה ימות השנה, יצא מן הכלל (ימה"כ).

יב״ר ישראל בני רחמנים.
יב״ש י״ב שנה — שעות, יבין שמועה (ס׳) (י״ש), יוסף בן שמעון (תרי יב״ש איכא בשוקא). יהושע אבן שואב.
יבשוי״א י״ב שנה ויום אחד.
י״ג יש נורסין.
יגי״י יבורך גבר ירא י״י (יבני״י) (יגי׳ ה).
יג״מ י״ג מדות, שלש עשרה מדות.
יג״מ שהתנ״ב י״ג מדות שהתורה נדרשת בהן.
יג״ע י״ג עקרים, שלוש עשרה עקרים.
יגת״ו יגדיל תורה ויאדיר (ית״ו).
י״ד יורה דעה (יו״ד) (ס׳), יוסף דעת (ס׳), יוצא דופן, יד דוד (ס׳).
ידה״ט ידיעת הטבע (יה״ט).
ידו״ר ידים ורגלים.
יד״מ ידי משה (ס׳), יודע מחשבות.
יד״נ יהי דן נחש, ידיד נפש (ת׳), ידיד נפשי.
יד״פ יומא דפגרא.
ידתה״ש ידיעת תכונות השמים (ידתכה״ש).
י״ה יד החזקה (ס׳), יסודי הדת (ס׳) (יסה״ד), יום הכפורים (יה״כ, יוה״כ, י״כ, יו״כ), ינאי המלך (ינה״מ).
יה״ב יצא הפסדו בשכרו (יהפב״ש).
יהב״י יקותיאל הנקדן בר יהודה.
יהבי״ח ישמח האב ביוצאי חלציו.
יה״ג ים הגדול, ימות הגשמים (ימה״ג).
יהו״א (אהו״י) (ד׳).
יהו״ה ישמחו השמים ותגל הארץ.
יה״ז יום הזכרון.
יה״ח יד החזקה (י״ה) (ס׳), ימות החמה (ימה״ח), יהוסי החכמים (ס׳).
יה״ט (ידה״ט).
יה״כ (י״ה, יוה״כ).
יה״ל יחכה י״י לחננכם (יי״ל).
יהלא״פ יהיו לרצון אמרי פי (ילא״פ).
יה״נ יסוד הוד נצח (ק׳), ישוע הנוצרי.
יהנ״ק יין הבדלה נר קידוש (פס׳ ק״ג א׳).
יה״ע ירח העבר.
יהע״ל י״י היה עוזר לי — לנו.
יהק״ג יציאה הצלה קיחה גאולה.
יה״ר יהי רצון.
יהר״ל יהי רצון לפניך.
יהר״מ יהי רצון מלפניך.
יהר״מ אוא״א (ירמאוא״א).
יהר״מ י״א וא״א יהי רצון מלפניך י״י אלהי ואלהי אבותי.
יה״ש ייחוד השם (יחה״ש), ימות השנה (ימה״ש), ישוע העשיל שור.
יהש״ר יהא שמה רבא.
יהשר״מ לע׳ ולעעי״ת יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא יתברך (ת׳).
יה״ת יסודי התשובה.
יוא״ל יוסף אלמנצי.
יו״ב יעקב ובניו, יכין ובועז.
יו״ד יורה דעה (ס״) (י״ד).
יוה״כ יום הכפורים (יו״כ, יה״כ), כי מלאכיו יצוה לך, יחיד ורבים הלכה כרבים.
יו״ט יום טוב, ימים טובים (י״ט).
יוט״א יום טוב ראשון.
יוט״ב יום טוב שני.
יו״ל יוצא לאור.
יו״ל ח״ע סא״נ יגרל ויחי לנצח חיי עד סלה אמן נצח (?).
יו״נ יוצא ונכנס (יונ״ב).
יו״ר יצחק ורבקה.
יושא״י יודע שאינו יודע.
יוש״ה יסוד ושורש העבודה (ס׳).
יוש״ט יד ושם טוב (ס׳).
יו״ת יחד ותנועה (ד׳).
י״ז יראה זרע, יתעלה זכרו, שבעה עשר.
יזי״י יראה זרע יאריך ימים.
יזיי״א יראה זרע יאריך ימים אמן.
יז״ל יהי זכרו לעד.
יז״ת שבעה עשר בתמוז (יזב״ת).
י״ח שמנה עשרה, יהי חלקי, ידי חובתן, יום חול (יו״ח), ילקום חדש (ס׳), ירא חטא (יר״ח), יוצאי חלציו, — חלציה, יאי חולקיה, יד חרוצים (ס׳), ישני חברון, ידיעת חשבון (ס׳), יישר חילך.
יח״א י״ח אזכרות.
יחב״א יהי חלקו בחיים אמן.
יח״ב יע״מ יעלזו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם.
יח״ו יושב חביונו וסתרו (?).
יחיעכי״ל יהי חסדך י״י עלינו כאשר יחלנו לך.
יחל״ע יפול חבלו לחיי עולמים.
יחל״צ ית״ו י״י חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר.
י״ט יש טעם, יום טוב (יו״ט), יצר טוב (יצ״ט).

טע"ט טפח על טפח.
טעל"פ טעם לפנם (טל"פ).
טעל"ש טעם לשבח (טל"ש).
ט"פ טריפה פסול.
ט"צ טומאת צרעת.
ט"ק טבעת קירושין, טלית קטן, תשעה קבין.
טקיו"ר טעון קידוש ידים ורגלים.
ט"ר טפחא רביע (ד').
טרידו"ר טעון רחיצת ידים ורגלים.
ט"ש טומאת שרץ.
טשבג"ה טוב שבגוים הרוג.
טשברלג"ה טוב שברופאים לגיהנם.
טשל"נ טוב שלא נברא.
טש"ש טומאת שמונה שרצים (טח"ש).
טש"ת סא"ב מע"ק גד"ד טלה שור תאומים, סרטן אריה בתולה, מאזנים עקרב קשת, גדי דלי דגים.

י

י' יום, עשרה, יוצר, יוצרות.
י"א יש אומרים — אוסרין, יראת אלהים (יר"א), יוסף אומץ (ס'), ייחוד אלהים, יחננו אלהים, יסוד אמונה (ס'), יונת אלם (ס'), ישע אלהים (ס'), ירחמהו אל, אחד עשר, יורשין אחריו, יהודה אריה, יר אליהו (ס'), יד אפרים (ס'), יסוד אלהות, ירא אלהים, (יר"א), יורשין אחריו, יורשי אחרי, יד אברהם (ס'), יד אבשלום (ס') יד אפרים (ס').
יאב"ל ירא אלהים בכל לבבו.
יאו"א י"י אלהי ואלהי אבותי (יאוא"א), יהי אור ויהי אור.
יאו"מ ירא אלהים וסור מרע.
יאומ"א י"י אורי וישעי ממי אירא.
יא"ח יגדל אלהים חי (ת').
יאח"ו יגדל אלהים חי וישתבח (ת').
יא"י י"י אלהי ישראל, ישוב ארץ ישראל.
יאי"א י"י אלהינו י"י אחד.
יאכ"ס יעקב איש כפר סכניה.
יאכרו"ל ישמך אלהים כרחל ולאה.
יא"ל יש אם למקרא, יש אם למסורת (יאלמ"ס) (יא"ל ויא"ל), יזכרם אלהים לטובה.
יאלס"ל יש אם למסורת סבירא ליה (יעב"ץ).
יא"מ ישיבת אהל משה (ס').
יא"ע יכוננה אל עליון.
יאע"ה יעקב — יצחק אבינו עליו השלום.
יא"צ יאהרצייט (י"צ).
יא"ק יראת אלהים קורמת — קרמון.
יאש"מ יאוש שלא מרעת.
י"ב שנים עשר, ימי בראשית, יודעי בינה, יש בו, יש בכור, יגדל בתורה.
יב"א יצחק בן אברהם.
יב"ג יוסף בן גריון.
יבגי"י יבורך גבר ירא י"י (יגי"י).
יב"ה יש בקדשי המזבח (יבה"מ), יעקב בעל הטורים (יבה"ט).
יבה"מצ"ל עשרת בני המן צריך לכתוב (יעב"ץ).
י"ב וגבש"ש יציבא בארעא וגיורא בשמי שמיא.
יבומ"ט יגדל בתורה ובמעשים טובים.
יב"ח י"ב הורש — חרשים, יצא בן חורין.
יב"ט עשרה בטלגין (עב"ט), יהורה בן טבאי.
יב"י יברך בית ישראל, ירבה בישראל, יבנה ישראל.
יבי"ו יברכך י"י וישמרך.
יבי"ו יברכך י"י וישמרך.
יאיפא"ו יאר י"י פניו אליך ויחנך.
ישיפאול"ש ישא י"י פניו אליך וישם לך שלום.
יבי"ש יעקב בן יוסף שליט.
יבכ"ו יגדל בתורה כהוגן וכשורה.
יבכש"ד יפתח בדורו כשמואל בדורו.
יב"מ ירצה בכל מעשיו, יש בו משום.
יבמ"י ישא ברכה מאת י"י.
יבמנ"ט יש בו משום נותן טעם.
יב"נ יהושע בן נון, יששכר בנימין נפתלי.
יבנ"ה יין בשמים נר הבדלה (פסח' ק"ד).
יב"ס ייבא סבא.
יב"ע יונתן בן עוזיאל, יצירה בריאה עשיה (ק'), יושב בסתר עליון, (בצש"י בצל שדי יתלונן).
יב"צ יואב בן צרויה, י"ב צרופי (יעב"ץ), ינחני במעגלי צדק, יפרח בימיו צדיק.
יב"ק יעננו ביום קראנו, קומה בעזרת ישראל.

ט

ט' טעם, טענה, טפח, טפחים, טעות, טור, טפה, טיפות, טבילה, טבילות, תשעה, טעון, טור, טורים.
ט"א טעם אחר, טובה אחת, ט' ארומים, טל אורות (ס'), טורי אבן (ס'), טומאת אוכלין, טהרת אברהם (ס') ,טור אודם (ס').
טא"ו(מ) טומאת אוכלין ומשקין.
טאוט"ש טוט אסר וטוט שרי.
טא"ח טור אורח חיים (טוא"ח, טאו"ח) (ס').
טא"ע טור אבן עזר (טוא"ע) (ס').
טא"ק טלה אריה קשת.
ט"ב ט' באב (ת"ב, תב"א), טעון ברכה.
טבא"ל באלב"ם = רמלא.
טב"ב טעון שתי ברכות.
טבו"י טבול יום (טב"י).
טב"י טבול יום.
טבלי"ר טעם בלי רוח.
ט"ג טלית גדול, טובה גדולה, טעות גוי, טופס גטין, טיב גטין (ס').
ט"ד טן דו, טרפא דאסא (עלי הדס).
טד"ש טופסא דשטרי.
ט"ה טעם הדבר — המקרא, טופס השטר (טה"ש), טובת הנאה, טורח הדרך, טומאת הגוף (טה"ג), טעון — טעונין הזאה (הזיה).
טה"ב טעות הוא בירם.
טה"ג טומאת הגוף (ט"ה).
טה"ד טעם הדבר (ט"ה), טורח הדרך (ט"ה).
טה"ז טעון — טעונין הזאה (הזיה) (ט"ה).
טה"מ טעמי המצות (ס'), טעמי המסורה (ס') — המקרא (ס').
טהמ"ס טעמי המסורה (טה"מ).
טה"ק טהרת הקודש (ס').
טו"א ט"ו אב, טומטום ואנדרוגינוס (טומוא"ג), טומאת אוכלין (ט"א).
טוא"ח טור אורח חיים (טא"ח) (ס').
טוא"ע טור אבן עזר (טא"ע) (ס').
טו"ה טובת הנאה (ט"ה, טוה"ג).
טו"ז טורי זהב (ט"ז) (ס').
טוח"מ טור חושן משפט (טה"מ) (ס').
טו"ט טומאה וטהרה, טוב טעם (ס') (ט"ט).
טוי"ד טור יורה דעה (טיו"ד, טי"ד) (ס').

טו"מ טל ומטר (טומ"ט), טענה ומענה (טומ"ע) (זרובבל), טבח ומכר.
טו"נ ט"ו ניסן, טמיר ונעלם.
טו"פ טריפה ופסול.
טופעמלה"ט טופח על מנת להטפיח.
טו"ר טוב ורע.
טוש"ע טור שולחן ערוך (ס').
טו"ת טלית ותפילין, טענות ותביעות.
ט"ז טורי זהב (טו"ז) (ס'), טומאת זב — זבה, טעם זקנים (ס'), טעון זריקה.
טז"ד טעון זריקת הדם.
טזו"מ טומאת זב ומצורע.
ט"ח טבילת חובה, טעם חטא, טהרת חולין (ס').
טחוז"מ טוביה חטא וזיגור מגניד.
טחולב"ש טענו חטין והודה לו בשעורין.
טח"מ (טוח"מ).
טחפ"ח ממצ"ד טבא חדא פלפלא חריפתא ממלא צנא דקרי.
ט"ט טוב טעם (ס') (טו"ט), טעון טבילה.
טט"ג טוען טענת גנב.
טט"ו טוב טעם ודעת, (טוט"ו, טטו"ד).
ט"י טבול יום (טבו"י).
טי"כ טירת כסף (ס').
ט"כ טירת כסף (ס').
טכלא"י טלטול כלאחר יד.
טלט"ד מלמ"א טב למיתב טן דו טלמיתב ארמלו.
טל"פ (טעל"פ).
טל"ש (טעל"ש).
ט"מ טומאת מת, טבילת מצוה, טעמי מצות (ס'), טפחא מונח (ר'), טעמי מקרא, טריד מצוה, טעמא מאי, טומאת מצורע.
טמ"ד טעון מתן דמים.
טמדואעג"מ טעון מתן דמים ואימורין על גבי מזבח.
ט"נ טומאת נפש.
טנת"א טעמים נקודות תגין אותיות.
ט"ס טעות סופר, טפה סרוחה.
ט"ס שק"ץ גוזלי"ם (ר') (מקבלין רק דגש חזק).
ט"ע טביעת עין, טעות עכו"ם, טב עלם (יוסף).

חמות״ק חסורי מחסרא והכי קתני.
חמ״ו(ע) חנניה מישאל ועוריה.
חמו״מ חברת מקרא ומשנה.
חמו״ק חסורא מחסרא והכי קתני (חמות״ק).
חמו״ש חודש מועד ושבת (חמ״ש).
חמ״ח חדא מחדא.
חמ״י חברת מעוררי ישנים.
חמ״נ חברת מקיצי נרדמים, חד מנייהו נקט.
חמ״ס חומשים מחזורים סרורים.
חמ״ע חבירו מוכיח עליו, חברת מלבישי ערומים, חומש מאור עינים (חומ״ע) (ס׳).
חמפ״ג חולתית מוריים פת גבינה.
חמ״ש חודש מועד שבת (חמו״ש), חמד משה צבי (ס׳).
חמשו״ל חמץ משש שעות ולמעלה.
חמש״ס חול מועד של סכות.
חמש״פ חוץ משוה פרוטה, חול מועד של פסח.
חמש״ת חוקה מרה שנה תורה.
חמ״ת חברת מרביצי — מחזיקי תורה.
ח״נ חצי נזק, חי נפשי, חינוך נערים, חיי נצח, חכמה נסתרה.
חנ״א חברת נשמת אדם (?).
חנב״ב חכמת נשים בנתה ביתה.
חנ״ה חלה נדה הדלקת (הנר), חנוכת הבית.
חנ״נ חתיכה נעשית נבילה, חרב נוקמת נקם (ס׳).
חנ״צ חצי נזק צרורות.
חס׳ חסר, חסידים, חסרה (ל׳).
ח״ס חשש סכנה (חש״ס).
חס״ט חסדים טובים.
חס״ל חסד לאברהם (ס׳).
ח״ע חתימת עדים, חיי עולם, חיי עד, חיבוט ערבה.
חע״ד חברת עוזר דלים.
חע״ד ול״מ חבל על דאבדין ולא משתכחין.
חע״ה חכמינו עליהם השלום (חעה״ש).
חעוה״ב חיי עולם הבא (חהעוה״ב).
חעוה״ז חיי עולם הזה.
חעז״כ חייבים על זדונם כרת (ועש״ת ועל שגגתם חטאת).
חע״כ חתימת עדים כשרים.
חע״מ חכם עדיף מנביא, חפץ ערבות מושבו (?).
חעמ״פ חייבין עליהן משום פגול.
חע״ש חבור עמודי שבע.
ח״פ חונה פה, חטף פתח (ד׳), ח׳ פרקים (להרמב״ם), חג פסח, חרב פיפיות (ס׳).
חפ״י חסרי פא יוד (ד׳).

חפ״מ חתיכה פריעה מציצה.
חפ״נ חסרי פא נון (ד׳).
חפ״ק(ק) חונה פה קהלה (קדושה).
חפ״ת חיים פלטיאל תולעת.
ח״צ חכם צבי, חובבי ציון, חמדת צבי (ס׳), חטאות צבור (חה״צ), חשבון צדק, חרבות צורים (ס׳).
חצה״כ חצר הכבד.
חצו״מ חצופה ומרשעת.
חצסל״י חטאנו צורנו סלח לנו יוצרנו (ת׳).
חצ״ש חציה שלי (ח״ש).
ח״ק חטף קמץ (ד׳), חירק קטן (ד׳), חסרי קצוות (ד׳), חצי קדיש (ת׳), חברה קדישא, חזות קשה (ס׳).
חק״ל חקקי לב (ס׳).
ח״ר חיה רעה, חולי ראש.
חר״ו חירוף ונידוף, חירופים וגידופים.
חר״נ חידושי רבנו נסים.
חר״צ חברת רודפי צדק.
חר״ש חמישי רביעי ששי (הר״ו).
ח״ש חצי שעה, חצי שיעור, ח׳ שעות, חרש ששוני (ת׳), חזרת שלום, חיי שרה, חוקות שמים (ס׳), חילול שבת, חכמת שלמה (ס׳) חלק שלמה (ס׳), חצי שקל (מחה״ש), חציה שלי (חצ״ש), חוט שני (ס׳).
חש״א חברת שבת אחים, חשש איסור.
חשאב״ס חולי שאין בה סכנה.
חש״ד חסר שנת דפוס.
חשה״נ חשבון הנפש.
חש״ו חרש שוטה וקטן (חשו״ק).
חשו״מ חברת ש״ס ומשניות.
חש״ו פ״ר חרש שוטה וקטן פגיעתן רעה.
חשיב״ס חולי שיש בה סכנה.
חש״מ חולו של מועד, חזרת של מצוה.
חשמ״ן חי״ם שאל ממך נתת.
חש״נ חטאו של נחש.
חשנב״ע חולין שנכנסו בעזרה.
חש״ס חשש סכנה (ח״ס).
חש״ע חטאו של עגל.
חשעע״ה חמץ שעבר עליו הפסח (חשע״ה).
חשרפב״י חמורו של רבי פנחס בן יאיר.
ח״ת חתן תורה, חולקין תרומה, חותם תכנית (ס׳), חמש תשובות (ס׳), חקל תפוחין (ס׳) (ק׳).
חת״ז חתימת זקן (ח״ז).
חת״ת חברת תלמוד תורה.

חוש"מ חולו של מועד.
חו"ת חותם תכנית (ס') (ח"ת).
ח"ז חוב זה, חתימת זקן (חת"ז).
חז"ה חזר הדין (חוה"ד).
חזו"מ חגי זכריה ומלאכי.
חז"ל חכמינו — חכמים זכרונם לברכה, חזון למועד (ס').
חז"ס חיים זעליג סלאנימסקי.
ח"ח חרם חכמים, — חמור, חדרי חדרים, חשש חמץ, — חימוץ.
חחא"ל חברך חברא אית ליה.
חח"ג חסר חכמה גבורה (ק').
חח"נ חסר חכמה נצח (ק').
חח"צ חברת חובבי ציון.
חח"ת חמשה חומשי תורה.
ח"ט חשש טרפות, חן טוב (ס'), חמי טבריה, חיים טובים.
ח' חידושי.
ח"י שמונה עשר (י"ח).
חי"א ח"י אדומים.
חי"ג ח"י גדולים.
חי"ז ח"י זהובים.
חי"פ ח"י פנים, ח"י פרוטות.
ח"י צ"ל ח"י צלמים (= קרייצער).
ח"י רו"כ ח"י רובל כסף.
ח"י ר"ט ח"י רייכסטאהלער.
ח"י חתימת יד — ידי, חכמי יון, חכמת יונית, חק יעקב (ס'), חוסן ישועות (חי"ש) (ס'), חות יאיר (חו"י) (ס'), שמונה ימים, חלק יעקב (ס'), חמדת ישראל (ס').
חי"ד חלק יורה דעה (חיו"ד).
חיד"א חיים יוסף דוד אזולאי.
חיה"ח חיבור יד החזקה.
חיה"ק (חה"ק).
חיה"ש (חה"ש).
חיו"צ חי י"י וברוך צורי.
חי"ת ח' ימי חנוכה.
חיי"ם חולי יסורים ים מדבר.
חיל"י חיו יחיה לא ימות.
ח"כ חסרון כיס, חביבי כנפשי, חייבי כריתות, חזקת כשרות, חצי כופר, חלוף כתב, חולק כבוד, חשוב כמת (חכ"מ).
חכ"א חכמים אומרים (ח"א).
חכ"ב חכמה כתר בינה (ק').
חכה"ת חכמת התכונה (חהת"כ).
חכ"ח חלק כחלק.
חכ"י חברים כל ישראל.
חכי"ח חברת כל ישראל חברים.
חכ"מ חשוב כמת (ח"כ).
ח"ל חוץ לארץ (חו"ל), חייבי לאוין, חס לנו, חרם לורים, חוץ לדרך — לדרכנו, חק לישראל (ס'), חוזר לראש — למוטב, חבלי לידה, חכם להרע (חכלה"ר), חייב לברך (חל"ב), חסד לאברהם (ס').
חלא"א חוץ לארבע אמות (חלד"א).
חלאה"ש חל להיות אחר השבת.
חלאי"ת (חלי"ת).
חל"ב חייב לברך (ח"ל), חרם לורים בנדוי.
חלבנח"ש חרם לורים בנדוי חרם שמתא.
חלבנח"ש דרגמ"ה חרם לורים בנדוי חרם שמתא דרבנו גרשום מאור הגולה.
חלב"ש חל להיות בשבת.
חלד"ה חוץ לדרך הטבע (חולד"ה).
חל"ה (חלעה"ב).
חלי"ת חושה לעזרתי י"י תשועתי (אלהי).
חל"מ חוזר למוטב (ח"ל), חתום למטה (ח"מ), חזון למועד (ס'), חמור למשא.
חל"מ כצנ"ש (שצ"מ חנכ"ל).
חל"נ חינוך לנערים.
חל"ס חוץ לסוכה.
חלעוה"ב חלק לעולם הבא (חל"ה).
חל"ף חד לא פנום.
חל"ק חייב — חייבים לקרות.
חלר"ע חטאנו לפניך רחם עלינו (ת').
חל"ת חוץ לתחום (חול"ת).
ח"מ חתום מטה (חל"מ), חבלי משיח (חב"מ), חצי משי, חושן משפט (חו"מ) (ס'), חייבי מיתות, חייב מיתה, חכמי משנה (חה"מ), חלקת מחוקק (ס'), חמש מגילות (חמ"ג), חתימת מילה, חסורא מחסרא, חולי מעיים, חושך מצרים (חמ"צ), חומרי מתניתא (ס'), חברת מקרא (חה"מ).
חמא"ד חברת משכיל אל דל.
חמב"ד חייבי מיתות בית דין.
חמ"ג חמש מגילות (ח"מ).
חמ"ד חמשת מיני דגן (המ"ד), חסר מקום דפוס.
חמדה"ט חוץ מדרך הטבע.
חמ"ה חברת מפיצי השכלה (חמפ"ה), חברת מחזיקי הדת (חמחז"ה).

חוט השני (ס'), חוט השערה (חוה״ש), חכמי הדור (חה״ד), חסידי הדור, חיקור הדין, חובת הלבבות (ס'), חנוכת הבית, חוקת הברית (ס'), חזקת הבתים, חידושי הלכות, חצר הכבד (חה״כ), חשבון הנפש (חה״נ) (ס'), חמדת הימים (חה״י) (ס').

חה״א חכמי — חסידי האומות.

חה״ב חכמי הבבלי.

חה״ג חוקות הגוים, חתימת הגמרא.

חה״ד חכמי — חסידי הדור.

חה״ט חכמי הטבע.

חה״י חמדת הימים (ס').

חה״כ חברת הכנסת כלה.

חה״ל חולין הוא לך, חובה היא לו, חתיכה הראויה להתכבד.

חה״מ חתימת המשנה, חילול המקום, חכמי המשנה, חכמת המזלות (חהמ״ז), חושן המשפט (חו״מ) (ס'), חסדי השם, — המקום, חידושי המאירי (ס'), חבלי המשיח (ח״מ).

חה״נ חכמי הנוצרים, חכמת ההנדסה, חשבון הנפש (ס'), חינוך הנערים.

חה״ס חוט הסיקרא (חוה״ס).

חה״ע חכמי העולם, חתימת העדים, חשבון העבור.

חה״פ חכמת הפרצוף.

חה״צ חטאת הצבור (ח״צ).

חה״ק חכמת הקבלה, חיבוט הקבר, חיות הקודש, חילופי הקריאה.

חהר״ל חתיכה הראויה להתכבד.

חה״ש חצרות השיר (ס'), חשבון השוה, חבצלת השרון (ס'), חוט השדרה (חוה״ש), חלול השם.

חהש״ס חתימת הש״ס.

חהת״כ (חכה״ת).

ח״ו חס ושלום, חס וחלילה, חלילה וחס, חזק ונתחזק, חי וקים (ת'), חקירה ודרישה, חוקר ודורש (חו״ד), חסרות ויתרות (חוי״ת), חי ונושע (ס').

חו״א חסד ואמת (ס').

חוא״מ חסידים ואנשי מעשה.

חו״ב חזק ואמץ בתורה (חא״ב), חולדה וברדלס, חכמה ובינה, חסד ובינה, חריף ובקי, חורבן בית.

חוב״א חזק ואמץ בתורה אמן.

חובה״מ (חבה״מ).

חוב״צ חובבי ציון.

חוב״ש חורבן בית שני.

חו״ג חסד וגבורה, חכמה וגבורה, — וגדולה, חסדים וגבורות (ק').

חו״ד חלב ודבש, חוקר ודורש (ח״ו), חות דעת (ס').

חו״ה חלה וסת הדלקה, חובת הלבבות (ח״ה) (ס'), חול המועד (חה״מ).

חוה״ג חוקות הגוים, חוקת הגוי.

חוה״ט חוש הטעם (חה״ט).

חוה״מ חול המועד (חה״מ), חוש המשוש, חוגי המעגל.

חוהמ״ס חול המועד סכות.

חוהמ״פ חול המועד פסח.

חוהמש״ס חול המועד של סכות.

חוהמש״פ חול המועד של פסח.

חוה״נ חולי הנופל.

חוה״ר חוש הריה, — הראות.

חוה״ש חוש השמע, חוט השדרה (חה״ש), חוט השני (ס').

חוז״ל חוזר לראש.

חו״ח חר וחר.

חו״ט חוכא וטלולא, חוכא ואטלולא.

חו״י חות יאיר (ס') (ח״י).

חוי״ל חזק ויאמץ לבך.

חוי״ת חסר ויתיר, חסרות ויתרות (ח״ו).

חו״כ חתן וכלה.

חו״ל חוץ לארץ, — למדינה, — למחנה, חוץ לעיר.

חולד״ה (חלד״ה).

חול״ז חוץ לזמנו.

חול״ל חוטא ולא לו.

חול״פ חנון ורחום לכל פועל (ת').

חול״ת (חל״ת).

חו״מ חרב ומגן (ס').

חומדה״ט (חמדה״ט).

חומ״ע (חמ״ע).

חו״נ חכם ונבון, חזק ונתחזק (ח״ו).

חו״נ מו״ק חי וקים נורא מרום וקדוש (ת').

חו״ס חיגר וסומא.

חוע״ד חיה ועופות ודגים (חעו״ד).

חועמ״ש חולדה ועכבר מצוים שם.

חו״פ חנוכה ופורים.

חופ״ק חונה פה קהלתנו.

חו״ש חומש שמרוני, חיים ושלום, חדש ושבת.

חוש״ח חוט של חסד.

ח

ח׳ חלק, — חלקים, חכמה, — חכמת, חלון, תומש, חברה, חורש, חסר, חסרה.

ח״א חיי אדם (ס׳), חכמת אדם (ס׳), חידושי אגדות (ס׳) (חד״א), חיזוק אמונה (ס׳), חומת אנך (ס׳), חכמת אברהם (ס׳), חד אמר, חכמים אומרים, חודש אלול, חלק א׳, חזקת איסור (חז״א), חנן אלהים (ס׳).

חא״א מפבבא״ת חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו.

חא״ה חידושי אנשי השם (ס׳).

חא״ה חסידי — חכמי אומות העולם (חאה״ע, חא״ע), חלק אבן העזר (חא״ע), חטא אדם הראשון (חארה״ר).

חאה״ר חטא אדם הראשון (חארה״ר).

חאה״ת חידושי אגדות התלמוד.

חא״ז חופת אליהו זוטא (ס׳).

חא״ח חלק אורח חיים (חאו״ח).

חא״כ חנם אין כסף.

חא״ל חייב אדם לומר, — לברך (חאל״ב).

חאל״ב חזק אמץ לעד בתורה.

חא״מ חלק אלוה ממעל.

חא״ר חופת אליהו רבא (ס׳).

ח״ב חכמי בבל, חתן בראשית (חב״ר), חזור בך, חיי בשרים (ס׳), חרבן ביתר, חרבן בית, חש בראשו (חב״ר) (חביע״ב חש בראשו יעסוק בתורה).

חב״א חרבן בית ראשון (חב״ר), חילופי בן אשר.

חב״ד חכמה בינה דעת (ק׳).

חבה״מ חרבן בית המקדש (חבהמ״ק).

חב״ו חפץ בתורה ומעשים, חכמה בינה ודעת.

חב״ח חברת בקור חולים, חדר בחדר, חנניה בן חזקיה.

חב״י חומץ בן יין, חינוך בחירי יה (ס׳), — בית יהודה (ס׳)·

חבי״ב חש בראשו יעסוק בתורה.

חביכ״ג חשמונאי בן יוחנן כהן גדול.

חבי״ת חלב בשר יין תכלת.

חב״כ חושד בכשרים (חבכ״ש).

חבל״י חזק בתורה לאורך ימים.

חבלי״ו חזק בתורה לאורך ימים ושנים.

חבל״מ חיי בשרים לב מרפא.

חב״מ חי בן מקיץ (ס׳), חולי בני מעים (ח״מ).

חב״נ חילופי בן נפתלי.

חב״ס חכמת בן סירא (ס׳) (ב״ס).

חב״ע חולין בעזרה.

חבע״פ אש״ש חמץ בערב פסח אחר שש שעות.

חב״פ חייב בפשיעה, חמץ בפסח.

חב״ק חברת בני קודש.

חב״ש חרבן בית שני, חל בשבת (ח״ב).

חב״ת חוזר בתשובה, חפץ בתורה.

ח״ג חובת גלות, חצי גרים, חד גריא, חרם גמור, חמרה גנוזה (ס׳), חלק גדול.

חג״ב חתימת גמרא בבלית (חגב״ב).

חגב״י חופר גומץ בו יפול (ופגי״נ ופורץ גדר ישכנו נחש), חלב גבינה ביצים יין ישן.

חגב״ש חלב גבינה בצלים שחליים (לא יאכל אדם אחר תקזת דם).

חג״ד חתימת גמר דין.

חגול״ד חד גרים ולא דייק.

חג״ח חברת גמילות חסד, — גומלי חסדים.

חג״י חדשים גם ישנים.

חג״ת נהי״מ חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות (ק׳).

חג״ת חסד גבורה תפארת (ק׳).

חגת״מ חסד גבורה תפארת מלכות (ק׳).

ח״ד חלוקא דרבנן, חות דעת (ס׳), חלש דעתיה, חתן דמים.

חד״א חומש דפוס א׳, חידושי אגדה (ח״א).

חד״ב חומש דפוס ב׳.

חדול״ג חד דייק ולא גרים.

ח״ד כח״ד חושבנא דדין כחושבנא דדין.

חדל״ע חברת דורשי לשון עבר.

חדל״ש חירגא דיומא לא שמיה.

חד״צ חברת דורשי ציון, חי דומם צומח.

חדצ״מ חי דומם צומח מדבר.

חד״ר חסד דין רחמים (ק׳), חרם דרבנן, חלוקא דרבנן.

חדר״ג חרם דרבינו גרשום.

חדרגמ״ה חרם דרבינו גרשום מאור הגולה.

ח״ה חג המצות (חה״מ), חילול השם, — השבת (חה״ש), חוט השדרה (חוה״ש), חידוש הלבנה (חה״ל), חלופי הקריאה, חידוש העולם (חה״ע),

ולש״ב (זלשל״ב).
זלשל״ב זכין לאדם שלא בפניו (זלש״ב) (ואחלא״ב ואין חבין לו אלא בפניו).
זלש״ש זוכה לשתי שלחנות.
ז״מ זקן ממרא, זרע מלוכה (זה״מ), זבחי מתים.
זמב״ד זרע מלכות בית דוד.
זמב״נ ז׳ מצות בני נח.
זמג״(ר) זמן גרמא.
זמה״ב זקן ממרא האמור בתורה (זמהא״ב).
זמה״ת זה מן התימא.
זמ״ז זה מזה.
זמ״ן נק״ט זרעים מועד נשים נזיקין קדשים טהרות.
זמעפב״ד זקן ממרא על פי בית דין.
זמ״פ ז׳ מיני פורענות.
זמ״ק זה מקום קבורת.
זמ״ש זה מה שאמר, — שאמרו (זמש״א) — שכתב (זמ״ש).
ז״נ ז׳ נקיים.
זנוזל״ח זה נהנה וזה לא חסר.
זנט״ל זה נותן טעם לדבריו.
זנ״ל זכר נשיאתו (נשמתו?) לברכה.
ז״ס ז׳ ספירות (ק׳), זה סור.
זס״ג זה סור גדול.
זס״ע זה סור עמוק.
זסג״ע זה סוד גן עדן.
זסשר״ץ (ממוצא השנים) (ד׳).
זס״ת ז׳ ספירות תחתונות (ק׳).
ז״ע זה עד, זכר — זכרון עולם.
זעה״א זקני עם הארץ.
זע״ז זה על זה, זה עם זה, ז׳ על ז׳.
זע״כ זמן עצי כהנים.
ז״פ ז׳ פעמים, — פנים, זה פירוש, פירושו, זמן פדיון, זבח פסח.
זפ״ה זה פירוש הכתוב.
זפ״ז ז׳ פעמים ז׳.
ז״צ זבחי צדק (ס׳).
זצו״ל זכר צדיק וקדוש לברכה (זצוק״ל, זצוקל״ב), זכר צדיק וזרעו לברכה.
זצוקל״א זכר צדיק וקדוש לברכה אמן.
זצוקל״ב זכר צדיק וקדוש לברכה.
זצוקללה״ה זכר צדיק וקדוש לברכה לחיי העולם הבא.
זצ״ל זכר צדיק לברכה.
זצלה״ה זכר צדיק לחיי העולם הבא.
זצק״ל זכר צדיק קדוש לברכה (זצקל״ב).
ז״ק זקף קטן (ד׳), זרע קיים, זרעא קיימא, זרע קדושים, זרע קודש (ס׳), ז׳ קרואים.
זק״ג זמן קבוץ גליות, זקף גדול (ד׳) (ז״ג).
זק״ד זקוקין דנורא (זקד״נ) (ס׳).
זקוא״ל זכר קדושים ואדירים לברכה.
זקוצ״ל זכר קדוש וצדיק לברכה.
זק״ל זכר קדוש לברכה.
זק״נ זרע קיים נצח.
זק״ן שמ״י זכר קדוש נצח שלום משכבו יהיה.
זקצ״ל זכר קדוש צדיק לברכה.
זק״ש זמן קריאת שמע (זמק״ש).
זקשש״ש זמן קריאת שמע של שחרית.
ז״ר זית רענן (ס׳), זבחי ריב (ס׳), זבחי רצון (ס׳).
זר״ק זרע קודש — קדושים (ז״ק).
ז״ש זה שאמר, — שאמרו (זש״א), — שכתב (זש״כ), זה שנאמר (זש״נ) זבח שמואל (ס׳), זבחי שלמים.
זש״א זה שאמר, — שאמרו (ז״ש).
זש״ה זה שאמר הכתוב.
זש״נ זה שנאמר (ז״ש), זוהמו של נחש.
זש״צ זבחי שלמי צבור.
זש״ת זקן ששכח תלמודו (זשש״ת).
ז״ת זכרון תרועה, זמן תפילין, זמן תפלה, ז׳ תחתונים, ז׳ תקונים (ק׳).
זת״ה זה תוכן הכתיב — הדברים, זאת תורת האדם (ס׳).
זת״ח זקני תלמידי חכמים.
זת״ל זמן תורה לחוד, זמן תפלה לחוד.
זתלי״ל זה תפארת לבני ישראל לנצח.
זת״מ זכרו תורת משה (ס׳), זמן תפלת מנחה.
זת״ע זמן תפלת ערבית.
זת״ש זמן תפלת שחרית.

זבעוזב"ע זה בפני עצמו וזה בפני עצמו.
זב"ר זיל בתר רובא, זרע ברך ראשון (ס').
זב"ש זבח שמואל (ס'), זרע ברך שני (ס').
ז"ג זקף גדול (ר'), ז' גברי, זה גובר.
זג"כ זה גם כן.
ז"ד (זק"ד) זריקת דם.
זדב"ג (שדב"ג).
זדדוה"ז ז' מפחים ד' אצבעות ד' מפחים ו' אצבעות ה' מפחים ז' אצבעות (מדת לחם הפנים).
זד"ל זו דומה לזו.
ז"ה זיו השכינה, זה הדבר, — הדבור, — הדין, — הדרך, — האיש (זה"א), — האות, זה הוא, זוכר הברית (זה"ב), זקני הדור, זוהר הקדוש (ס') (זוה"ק), זמרת הארץ (ס') (זה"א).
ז"ה אל"י זה השלחן אשר לפני י"י.
זהו' זהובים.
זהוגבוק"ב זוכר הברית ונאמן בבריתו וקים במאמרו (ת').
זה"ז זמן הזה.
זה"ל זכות הוא לו.
זהלצי"ב זה השער לי"י צדיקים יבואו בו.
זה"מ זרע המלוכה. — זרע המלכות (ז"מ).
זהע"י זה היום עשה י"י (נגוג"ב נגילה ונשמחה בו).
זה"ק ז' הקפות, זוהר הקדוש (ס') (ז"ה, זוה"ק), זרע הקודש.
זה"ש זה הוא שאמר (זהש"א), — שאמרו, — שכתב (זהש"כ).
זה"ת זאת התורה.
זואצל"ז זו ואין צריך לומר זו.
זוה"ח זוהר החדש (ס') (ז"ח).
זו"ז זה וזה.
זוז"ב זה וזה בורק.
זוז"ג זה וזה גורם.
זו"מ זב ומצורע.
זו"נ זעיר (אנפין) ונוקבא (ק'), זכר ונקבה.
זו"ס זולל וסובא.
זועו"מ זקנות ועוברות ומניקות.
זו"ש זכור ושמור, זוהר שני.
זושב"א זכור ושמור בדבור אחד.
זו"ת זוהר תנינא.
ז"ז זר זהב (ס').
ז"ח זבאה חולקיה, — חולקהון, זוהר חדש (ס'), ז' חרשים, זמנא חרא, זהרי חמה (ס').
זח"א זוהר חלק א'.
זחא"ר זה חלק אדם רשע.
זחאר"ם וגא"מ זה חלק אדם רשע מאלהים ונחלת אמרו מאל.
זח"ב זוהר חלק ב'.
זח"ג זוהר חלק ג'.
זח"ה זאת חוקת התורה (זחה"ת).
זח"ו זבת חלב ודבש.
ז"ט זוהר טוב (ס').
זטה"ע שבעה טובי העיר.
ז"י זרע ישראל, — יעקב, — יהודה, זמירות ישראל, זכרון יעקב (ס').
זי"א ז' ימי אבילות.
זי"ב ז' ימי בראשית.
זיה"ח ז' ימי החופה (זי"ח).
זיה"מ ז' ימי המשתה (זי"ה.)
זי"ל זכרונו יהי לברכה, זכותו יעמוד לנו.
זי"מ זכר יציאת מצרים (זלי"מ).
זימה"ל זכור י"י מה היה לנו.
זי"ע זכותו יגן עלינו, זכרונו יעמוד עולם.
זיע"א זכותו יגן עלינו אמן.
ז"כ זכרי כהונה, זה כפרתי.
זכ"א זכות אבות (ז"א).
זכ"ז זה כנגד זה.
זכ"ל ז' כוכבי לכת (שכ"ל).
ז"ל זכרו — זכרונו לברכה, זכור לטוב, זה לשונו, זכר לדבר, זכר לחרבן (זל"ח), זכרנו לחיים (ת') (זל"ח).
זל"א זכרון ליום אחרון (ס'), זכור לאברהם (ס').
זלא"ל זכרה לי אלוהי לטובה (וחעכ"ר וחוסה עלי כרוב רחמיך).
זלה"ה זכרונו לחיי העולם הבא (זללה"ה, זלע"ה).
זל"ז זה לזה.
זל"ח זכרנו לחיים (ז"ל), זכר לחרבן, זכר לחגיגה.
זל"ט זכר לטים.
זלי"ב זכותו לעד יגן בעדנו.
זליה"ש זמירות ליום השבת (זליוה"ש).
זלי"מ זכר ליציאת מצרים (זי"מ).
זללה"ה זכרונו לברכה לחיי העולם הבא.
זלמ"ב זכרון — זכר למעשה בראשית.
זלמ"ש זמירות למוצאי שבת.
זל"ע זכרונו לחיי עד, — עולם.
זל"פ זכר לפסח.
זל"צ זרעו לכם צדקה.
זלקצ"ט זכרו לברכה קדוש צדיק טהור.

וע"ש ועיין שם, ועוד שלום.
וע"ת ועירוב תבשילין, — תחומין.
וע"ת וע"ח ועירובי תחומין ועירובי חצירות (יעב"ץ).
ופ"א ופירוש אחד, — אחר, ופרק אחד, ופרשה א', ופעם א', ופסוק אחד.
ופגי"ן ופורץ גדר ישכנו נחש.
ופס"ד ופסוקי דזמרא, ופסק דין.
ופעס"ש ופרוש עלינו סוכת שלומך (ת').
וצא"ל וצריך אתה לדעת, — (לכתוב), לומר, — לקרות, — להבין.
וצבמ"ט וצריך ביאור מהאי טעמא (יעב"ץ).
וצהוצ"צ וצדוק הדין וצדקתך צדק (יעב"ץ).
וצי"ע וצדיק יסוד עולם.
וצ"ל וצריך לומר, — לקרות, — לכתוב, — להבין, — לפרש, — להיות, — למחוק.
וצל"ד וצריך לדקדק, — לדייק.
וצ"ל דס"ל וצריך לומר דסבירא ליה.
וצלה"ת וצריך להתענות.
וצע"ג וצריך עיון גדול.
וק' וקרי.
ו"ק ו' קצוות, ואני קראתיך.
וקי"ל וקיימא לן.
וק"ל וקל להבין, וקשה לי, וקשיא ליה.
וקמ"ש וקבלת מלכות שמים.
וקמ"ש ובה"ת וקבלת מלכות שמים וברכת התורה (יעב"ץ).
ור"א (ר"א).
וראב"ש (ראב"ש).

ורד"א במ"כ ור"ד אבודרהם במחילת כבודו (יעב"ץ).
ור"ל וראיה לדבר, ורצה לומר, ורצוני לומר, ורחמנא לצלן.
ור"מ ויפק רצון מי"י.
ור"ס ורבנן סברי, ורבנן סבוראי, ורבי סעדיה.
ור"ע ורבי עקיבא, ור' עמרם.
ושב"י ושמרו בני ישראל.
וש"ד ושאר דברים, ושפיכת דם, — דמים.
ושמ"נ ושבשתא ממילא נפקא.
וש"נ ושם נאמר, ושם נסמן.
ושע"י ושלום על ישראל.
ושעכ"י ושלום על כל ישראל.
וש"פ ושאר פוסקים, — פרושים.
וש"ר ושלום רב, ושם רע.
וש"ש ושא שלום, ושלום שני, ושבולת שועל, ושבת שירה.
ותב"צ ותירוצו בצדו.
ותה"כ וזה תוכן הכתוב.
ותותו"צ ותשובה ותפלה וצדקה (ת').
ותטו"מ ותן טל וממר (ת').
ות"ל ותרצה לידע, ותהלה לאל, ותערב לפניך (ת'), ותלמוד לומר.
ותל"מ ותו לא מידי.
ותמ"ל ותנא מסייע ליה.
ות"ע ותניא עליה, ותערב עליך (ת').
ות"ת ותנא תונא, ותלמוד תורה.
ותתכ"כ ותלמוד תורה כנגד כולם.

ז

ז' זוהר (ס'), שבעה, זמן, זוזים, זהובים.
ז"א זכות אבות (זכ"א), זקן אברהם (ס'), זרע אברהם, זעיר אנפין (ק'), זה אומר, — אמר, — אינו.
זא"א זה אומר אני.
זאא"מ זה אומר אני מצאתיה.
זא"ב זה אומר בכה.
זאבוזא"ב זה אומר בכה וזה אומר בכה.
זא"ב ולבי"א זכור את בוראך והצנע לכת ביראת אלהים.
זאה"ל זכור אותו האיש לטוב.
זא"ו זה אלי ואנוהו, זעיר אנפין ונוקבא (ק').

זאו"נ זעיר אנפין ונוקבא (ק') (זא"ו).
זא"ז זה את זה, זה אחר זה, זה אל זה, זמרו אלהים זמרו.
זאכ"ש זה אומר כולה שלי.
ז"ב זכור ברית (ת'), זמן במה, זרע ברך (ס'), זכרון בספר (ס').
זב"א זכור ברית אברהם (ת').
זב"ב ז' בנינים בו (ד').
זבד"ו זמ"ו ב"ו ד"ד ובי"ו (סימן הפסקות) (ל').
זב"י זרע ברך י"י.
זב"ע זה בפני עצמו.

ולקל״ל ולא קרשה לעתיד לבא.
ולק״מ ולא קשי מידי.
ול״ר ולשון רבים.
ולר״ע ולר׳ עקיבה.
ול״ש ולא שייך — שכיחא, ולא שמה, ולא שנא.
ול״ת ולא תימא, ולי תימה, ולא תעשה, ולא תשא.
ולתשו׳ ולתשובה.
ומ״א ומדרש אגדה.
ומא״ל ומידי אחרינא לא.
ומא״מ ומה אני מקיים.
ומבה״ח ומברכין החדש.
ומ״ד ומאן דאמר (מ״ד).
ומ״ה ומשום הכי (ומש״ה), ובן משמעות הלשון (וכמש״ה).
ומו״י ומודה ועוזב ירוחם.
ומלי״ב ומקשה לבו יפול ברעה.
ומ״מ ומכל מקום, ומארי מתניתין, ומשלוח מנות.
וממי״ל ומכל מקום יש לישב.
ומ״ם ומר סבר.
ומ״ע ומעשר עני.
ומעש״ט ומעשים טובים (ומעש״ט).
ומפ״ח ומפני חטאינו (ת׳).
ומפ״ל ומפורש לעיל — לקמן.
ומ״ר ומביא ראיה, ומייתי ראיה.
ומר״ל ומביא ראיה לדבריו.
ומ״ש ומה שאמר, שאמרו, שנאמר — שכתב, שכתבו, שנכתב, שנשאר, ומעשר שני.
ומשאז״ל ומה שאמרו זכרונם לברכה.
ומש״ה ומשום הכי (מש״ה).
ומש״ל ומי שרי למימר, ומה שאמר לעיל.
ומ״ת ומאן תני, ומתן תורה.
ומתבה״ב ומתענין שני וחמישי שני.
ומתחל״ה ומתחילין להתענות.
ומת״ל ומה תלמוד לומר.
ונ״ב ונכתב בצרו (נ״ב).
ונימוע״ה ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה (ת׳).
ונ״ל ונראה לי, ונפקי לן, ונאמר להלן.
ונלב״צ ונזכה לראות בנחמת ציון (ונלבנ״צ).
ונל״ע ונראה לפי עניותי.
ונלע״ד ונראה לפי עניות דעתי.
ונלשא״צ ונראה לי שאין צריך.
ונ״מ ונפקא מניה, — מנה.
ונפ״ש ונשלמה פרים שפתינו.

ונ״ת ונתנה תוקף (ונת״ת) (ת׳).
וס׳ וסיעתיה (וסי״ע).
וס״א וסברא אחרת, וסטרא אחרא (ק׳).
וס״ה וסך הכל, וסכום הכל.
וסכה״ס וסבת כל הסבות.
וס״ל וסבירא ליה, — להו.
וס״ע וסדר עולם (ס׳).
וע׳ ועיין, ועוד.
ו״ע ווי העמודים (ס׳).
וע״א ועוד אמר, — אמרו, וענין אחר.
ועא״א ועכשיו אני אומר.
וע״ד ועל דרך, ועל רא, ועל דבר.
ועד״ז ועל דרך זה.
ועדז״א ועל דרך זה אמר.
וע״ה ועל הכל, ועץ הרעת (ס׳), ועם הארץ, ועם הכולל.
ועה״ק ועיר הקודש, ועבודת הקודש.
וע״ז ועבודה זרה, ועל זה, ועוד זאת.
ועז״א ועל זה אמר.
ועז״נ ועל זה נאמר — נראה.
וע״ח ועירובי חצרות.
ועח״מ וערים חתומים מטה.
ועחשח״ע ועל חטאים שאנו חייבים עליהם (ת׳).
ועי״ז ועל ידי זה.
ועי״כ ועל ידי כן.
וע״כ ועל כולם.
ועכ״ז ועם כל זאת, ועם כל זה.
ועי״ל ועוד יש לומר — להקשות — לפרש, ועיין לעיל, ועיין לקמן.
ועכ״פ ועל כל פנים, ועוד כמה פעמים.
וע״ל ועד לחכמים (ס׳) (ו״ל).
ועמש״ל ועיין מה שכתבתי לעיל — לקמן.
ועמש״ע ועיין מה שכתב עור.
וע״נ ועוד נראה — נאמר — נכתב.
ועני״ל ועוד נראה לי.
ועס״ח ועיין ספר חסידים.
וע״ע ועיין עור, ועל ענין, ועד עולם.
ועע״א ועוד ענין אחד — אחר.
ועע״ל ועיין עוד לקמן — לעיל.
ועע״ע וערלתם ערלתו ערלים.
ועפ״א ועל פיהם אמרו, ועד פרוטה אחרונה.
ועפ״ז (עפ״ז).
וע״ק ועוד קשה.
וע״ר ועוד רמז.

וינ״ל ויש נוהגין לומר — לקרות — לתקוע — להתענות.
וי״ס ויש סותרין, ועשר ספירות (ק׳).
ויע״ל ויחי עוד לנצח.
ויע״ש ויעוין שם.
וי״פ ויש פוסקין — פוסלין.
וי״ק ויין קפריסין (יעב״ץ).
ויק״פ ויקהל פקודי.
ויק״ר ויקרא רבה (ס׳).
ויר״ל ויש ראיה לדבר, ויהי רצון לפניך.
ויר״מ ויהי רצון מלפניך, ויפק רצון מי״י.
ויר״ש וירא שמים (וי״ש).
וי״ת ויונתן תרגם.
ויתן״ל ויתן לך (ת׳).
וכ׳ וכתיב.
וכ״ב וכתיב בתריה.
וכב״ב וכל בני ביתו.
וכ״ד וכן דעת, וכל דבר.
וכד״ל וכדומה לו, — לזה, וכל דדמי ליה.
וכד״ש וכל דבר שורש.
וכדת״נ לבעהש״ט וכל דבר תוקף נתון לבעל השטר.
וכ״ה וכתיב התם, וכן הוא, וכך הוא.
וכה״א וכן הוא אומר, וכך היה אומר.
וכהבמ״ר וכן הוא במדרש רבה.
וכה״ג וכהאי גוונא, וכהן גדול.
וכהד״ל וכל הדומה לו.
וכה״מ וכל המפרשים, וכך היה מנהגו, — מנהגם.
וכה״נ וכן הנוסחא.
וכהנ״ס וכן הוא נוסחת ספרדים.
וכה״ע וכל העולם, וכן הוא עיקר.
וכה״פ וכל הפוסקים.
וכו׳ וכוליה.
וכי״ב וכיוצא בו.
וכיבא״א וכיוצא בו אתה אומר.
וכי״כ וכיום כפור.
וכי״ר וכן יהי רצון.
וכ״כ וכן כתב, כתיב, וכל כך.
וכ״ל וכן ליתא.
וכ״מ וכל מקום. וכן משמע — מבואר — מפורש, וכן מצאנו.
וכמבלק״פ וכן משמע בלקוטי פרדס (ס׳), (יעב״ץ).
וכמ״ה וכן משמעות הלשון.
וכמ״ש וכן כל מקום שאמר, וכמו שכתוב (וכמש״ב).

וכמש״א וכמו שאמר.
וכ״נ וכן נראה, וכן נוהגין.
וכנבכ״מ וכן נקרא בכל מקום.
וכ״פ וכל פעם, וכמה פעמים, וכן פסק.
וכפו״פ וכל פעם ופעם.
וכצ״ל וכן צריך להיות — לומר — לפרש — לתרץ, וכן צריך לכתוב.
וכר״ת וכראשי תיבות, וכרבינו תם.
וכ״ש וכל שכן, וכלי שני.
וכשילעמ״ש וכל שכן יש לתמוה על מה שכתבו.
וכ״ת וכי תימא — תאמר.
וכת״א וכן תרגם אונקלס.
וכתה״מ וכי תימא הני מילי.
וכת״י וכן תרגם יונתן — ירושלמי.
וכתי׳ וכתיב.
וכתע״ד וכי תעלה על דעתך.
ו״ל (וע״ל).
ולבסמ״ס ולבסוף מאי סבר (מעמ״ס).
ול״ד ולאו דוקא, ולא דמי, ולא דקדק, ולא דק (ולד״ק).
ולדה״ג ולדברי הגמרא — הגאונים.
ולדזצ״ל ולדעת זה צריך לברך (יעב״ץ).
ולד״ח ולדברי חכמים.
ולד״ק (לד״ק).
ולדרז״ל ולדברי רבותינו ז״ל.
ולהשותעב״ט ולהשומע יונעם ותבא עליו ברכת טוב.
ולז״א ולזה אמר — אמרו.
ול״ח ועד לחכמים (ס׳).
ולכ״נ ולכן נאמר — ולכך.
ולכ״ע ולכולי עלמא.
ולמ״ד ולמאן דאמר.
ולמט״ב ולמוצאי ט׳ באב (ולמוט״ב).
ולמ״ל ולא מצי למימר — לומר, ולמה לי.
ול״נ ולי נראה, ולכך נאמר.
ולנ״ח ולוקח נפשות חכם.
ול״ע ולפי ערכי.
ולעא״ח ולא עם ארץ חסיד.
ולע״ד ולפי עניות דעתי (ולענ״ד, ולפע״ד).
ולעד״נ ולפי עניות דעתי נראה.
ולע״ח ולענין חרש.
ול״פ ולא פליגי, ולכן פירש.
ול״צ ולא צריך.
ולצ״ל ולא צריך לומר.

והא״ש והיה אם שמוע (ת׳).
והב״ע והב׳ עניינים, והכי במאי עסקינן.
והב״ק והכא בהא קמפלגי.
והברי״ח והקורא בלי רשות ידקרנו חרב.
וה״ג וידוי הגדול (ת׳).
וה״ד והיכי דמי, והא דכתיב, — דאתמר, והיינו דכתיב.
והד״א והכל דבר אחד.
וה״ה והוא הדין.
והה״נ והוא הדין נמי.
וה״ט והאי טעמא.
וה״ל והיה לו.
והל״ל והיה לו לומר, והוה ליה למימר.
והל״מ והלכה למשה מסיני.
והל״ש והושיענו למען שמך (ת׳).
והמ״ב והוא מובן בנקל.
והמ״י והמשכיל יבין.
והנ״א (הנ״א).
והנ״מ והני מילי.
וה״ס והיא סכתו (ת׳),
וה״פ והכי פירושו, והכי פסק.
והפברי״ח והפותח בלי רשות ידקרנו חרב.
והפברי״נ והפותח בלי רשות ישכנו נחש.
וה״ר והוא רחום (ת׳).
וה״ת והא תניא, והאי תנא.
וז״א וזה אומר.
וזא״ב וזה אומר בכה.
וזא״ז וזה את זה, וזה אומר זה.
וזה״ב וזאת הברכה (וז״ה).
וזה״ד וזה הדין.
וזה״ש וזה הוא שאמר, — שאמרו.
וזהש״ח וזה הוא שאמרו חכמינו, — חכמים.
וז״ל וזה לשונו.
וזמ״ב וזה מובן בנקל.
וזמ״ש וזה מה שאמרו.
וזמש״ח וזה מה שאמרו חכמינו (חכמים).
וז״ס וזה סוד, — סימן, — סדר.
וזס״ג וזה סוד גדול.
וזס״ה וזה סוד הכתוב.
וזסמ״ש וזה סוד מה שאמר.
וזס״ע וזה סוד עמוק.
וז״פ וזמן פרעון.
וזפ״ג וזה פלא גדול.
וזפה״כ וזה פירוש הכתוב.

וזק״ל וזה קל להבין.
וז״ש וזה שאמר.
וזש״ה וזה שאמר הכתוב.
וזש״ע וזה שאמר עוד.
וזת״ה(כ) וזה תוכן הכתב, וזה תוכן הדבר.
וח״א וחכמים אומרים, וחד אמר.
וחב״ם וחן בשלם סוכו (ת׳).
וח״ח וחוזרת חלילה.
וח״י ויבאני חסדך י״י (ויח״י)
וחיב״י וחפץ י״י בידו יצלח.
וחיה״ק וחיות הקדש.
וח״ל וחרם לזרים.
וחל״ב וחרם לזרים בנדוי.
וחלבחדר״ג וחרם לזרים בחרם דרבנו גרשון.
וחמוה״ק (חמו״ק).
וחמו״ק (חמו״ק).
וטו״מ ותן טל ומטר (ת׳), וטומאת מת (וט״מ).
וטלמ״ת וטוב לב משתה תמיד.
וט״ק וטלית קטן.
וי״א ויש אומרים — אוסרין, ויורשין אחריו.
ויאבתש״ה ויש אוסרין בתשמיש המטה.
ויאלמ״ם ויש אם למסורת.
ויב״ה ויהי בנסוע הארון (ת׳).
ויב״י וחפץ י״י בידו יצלח.
וי״ג ויש גורסין, וירדו נשמים.
ויה״ב שנ״ר דמעת״ו ואני יצחק הקטן בן שמואל גמריה רחמנא דמן עכו תבנה ותכונן.
וויש״ע וישמן ישורון ויבעט שמנת עבית (של״ה).
וי״ח ויש חולקין, ויראת חטא, ויוצאי חלציו.
ויח״י ויבאני חסדך י״י.
ויטבג״ע ויום טוב בנן עדן (יעב״ץ).
ויט״ל ויש טעם לדבר.
וי״ל ויש לישב — לומר — להוסיף — לבאר — להקשות — לדקדק (ויל״ד), ויש להקל (ויל״ה) — להחמיר, ויתן לך (ת׳).
ויל״ב ויש לישב בדוחק.
ויל״ג וירדו להם נשמים.
ויל״ד ויש לדקדק.
וילעזבשה״ד ויש לסמוך על זה בשעת הדחק.
וי״מ ויש מפרשים.
וימ״ח ויש מחמירין.
וימש״א ויש מפרשים שאמרו.
וימשא״א ויש מקומות שאין אומרין.
וי״נ ויהי נועם (ת׳), ויש נוהגין.

וא״ש ואלה שמות (ס׳), ואתי שפיר.
ואש״ר ואלה שמות רבה (ס׳).
וא״ת ואם תאמר, ואל תעשה, ואל תתמה, ואני תפלתי (ת׳).
ואת״ל ואם תמצא לומר, ואי תקשי לך, ואם תרצה לידע.
וא״ת ליע״ר ואני תפלתי לך י״י עת רצון (ת׳).
ובא״י ובארץ ישראל.
וב״ב ובירך ברכת, ו׳ בנינים בו (ד׳).
ובב״ה ובבית המקדש — המדרש (ובבה״מ).
ובבה״כ ובבית הכנסת.
ובבה״ת ובבית התפלה.
ובב״י ובבית ישראל (ס׳).
ובג״ד ובנין דא.
ובג״כ ובנין כך.
ובג״פ ובגמרא פרק.
ובד״מ ובד׳ מינין.
וב״ה ויהי בנסוע הארון (ויב״ה) (ת׳).
ובה״ב ובית הבחירה.
ובה״מ ובערת הרע מקרבך.
ובה״ר ובהושענא רבא.
ובה״ש ובין השמשות.
ובזוה״ק ובזוהר הקדוש (ס׳).
ובז״ח ובזוהר חדש (ס׳).
ובחזו״כ ובספר חיים זכרנו וכתבנו (ת׳).
ובח״ל (ובחו״ל) ובחוץ לארץ.
ובחנזו״נ ובספר חיים נזכר ונכתב (ת׳).
ובט״י ובטבול יום.
וביה״ש וביום השבת, ובין השמשות.
ובי״ט וביום טוב.
ובי״כ וביום כפור.
וב״כ וברכת כהנים, וב׳ כוללות (יעב״ץ).
ובכ״א ובכל אחד.
ובכאו״א ובכל אחד ואחד.
ובכ״מ ובכל מקום, ובכמה מקומות, ובכסף משנה (ס׳).
ובכ״ע ובכל ענין.
ובכת״פ ובכן תן פחדך (ת׳).
ובל״א ובליל א׳.
ובלא״ה ובלאו הכי.
ובל״נ ובא לציון גואל (ת׳).
ובלג״ב ובל״נ בעומר.
ובלק״פ ובלקוטי פרדס (ס׳).
וב״ל שאל״ל ובלבד שיכון את לבו לשמים.

ובמ״א ובמגן אברהם (ס׳).
ובמס״ג ובמסורה גדולה, ובמסכת סופרים גרסינן.
ובמס״ק ובמסורה קטנה, ובמספר קטן.
ובמקע״ה ובמספר קטן עם הכולל (יעב״ץ).
ובנ״א ובנוסחא אחרינא, ובני אדם.
ובנא״ה ובזה נבוא אל הביאור.
ובנ״י ובנוחה יאמר (ת׳).
ובנ״ר (בנ״ר).
ובסח״ל ובספר חסד לאברהם.
ובס״ס ובסוף סימן.
ובעה״ח ובאתי על החתום.
וב״ע וב׳ ערבות.
ובע״מ ובעל עשרה מאמרות (ס׳).
ובע״פ ובעל פה.
ובפ׳ ובפרק, (ובפירוש), ובפרשת.
ובפדר״א ובפרקי דר׳ אליעזר.
ובפ״מ ובפה מלא, ובפרי מגדים (ס׳).
ובפפ״ש ובפירוש פרק שירה.
ובצ״ה ובצאת הכוכבים.
ובקי״פ ובקונטרס יציב פתגם (יעב״ץ).
ובק״ק ובקצת קהלות, ובקהלה קדושה.
וברב״נ וברבה בר נחמני.
ובר״ה ובראש השנה, וברשות הרבים.
ובר״ח ובראש חדש, ובראשי חדשיכם (ת׳).
ובר״מ וברעיא מהימנא (ס׳).
ובש״ת ובספר שערי תורה, — תשובה.
ובת״י ובתענית יחיד.
ובת״צ ובתענית צבור.
וגא״ה(ה) ונומרין את ההלל (ת׳).
וגו׳ ונומר.
וג״ח וגמילות חסדים.
וגעא״ה(ה) ונומרין עליו את ההלל (ת׳).
וד״ב ודי בזה — בזו.
ודב״ל ודי בזה למבין.
וד״ה ודברי הימים.
ודהד״ע ודברי הימים דניאל עזרא.
ודו״ק ודייק ותמצא קל (?).
ודכ״ע ודכולי עלמא.
וד״ל ודי למבין, ודי לחכימא.
ודל״ב ודי לחכימא ברמיזא.
ודל״נ ודעת לנבון נקל.
ודמ״ש ודע מה שתשיב.
ו״ה ווי העמודים (ס׳), ויכוח הרת.
והא״ר והא אמר רבי.

הש"ל הרי שלך לפניך.
הש"ע (השו"ע) השולחן ערוך (ס').
הש"ר השל ראש.
הת"ב המרביץ תורה בישראל, — ברבים.
התו' התוספות.
התוב"פ התוספות בפרק (יעב"ץ).
התוה"מ התורה והמצוה (ס').
התוה"פ התחיה והפרות (ס').
התוה"ק (התה"ק) התורה הקרושה.
התולע"י התולעת יעקב (ס').
הת"ח (ת"ח).
ה"ת כה"ת האי תנא כהאי תנא.
הת"נ התרת נדרים.
הת"ס התראת ספק (לש"ה לא שמה התראה).
הת"ס ש"ה התראת ספק שמה התראה.
הת"פ הצור תמים פעלו (הצת"פ) (ת').
ה"ת הכי תרגומו.
התריג"מ התרי"ג מצוות.

ו

ו' ויניציא.
וא' ואמר, ואמרו (ואמ').
וא"א ואני אומר, ואי אשמעינן, ואי אפשר, ואם אמר, ואין אומרין, ואי אמרת.
וא"א אא"א ואין אומרין אל ארך אפים.
וא"א א"ה ואין אומרין אב הרחמים.
וא"א ובר"ח ואין אומרין ובראשי הדשיכם.
ואא"ז ואדני אבי זקני.
ואא"ל ואם אין לו.
וא"א שמ"ל ואין אומרין שיר מזמור לאסף.
ואא"ת ואין אומרין תחנון.
ואב"א ואי בעית אימא.
ואבב"כ (אבכ"כ) ואין בכך כלום.
ואבר"ח ואני ברוב חסדך.
וא"ג ואית גירסא, — גרסין.
ואג"ב ואגרת בקורת (ס').
וא"ד ואין דוקא.
וא"ה ואפילו הכי, ואי הכי.
ואה"ר ואלה הדברים רבא (ס').
ואו' ואומר.
ואור"ת ואומר רבינו תם.
ואז"ב ואני זאת בריתי.
ואז"ל ואמרו זכרונם לברכה.
ואח"ו ואם חס ושלום.
ואת"כ ואחר כך.
ואה"כ ב"ע ואחר כך באו עדים.
ואט"ב (אט"ב).
וא"י ואם ירדו, ואורך ימינו, וארץ ישראל.
ואי"ג ואם ירדו גשמים.
ואכ"ח ואין כל חרש (תחת השמש).
ואכמ"ל ואין כאן מקום להאריך, ואכתי מבעי ליה.
ואכס"ל ואתה כרחום סלח לנו (ת') (ואכרס"ל).
וא"ל ואין לומר, ואמר ליה, ואין לזוז, — להאריך, ואין להקשות — לתרץ — לחלק, ואם לאו, ואסור להדליק, ואזרי לטעמייהו.
ואל"א ואם לא אמר, — אכל.
ואל"א אכ"ז ואם לא אכל אלא כזית (יצא).
ואל"א אמ"א ואם לא אמר אין מחזירין אותו.
ואל"כ ואהבת לרעך כמוך, ואם לא כן.
וא"מ ואין מותר — מתירין — מפסיקין — מספידין — מברכין — מתענין, ואינו מתירא.
וא"מ ימאו"א ואין מתענין יום מיתת אב ואם.
וא"מ י"צ ואין מתענין יאהרצייט.
ואמ"ל ואכתי מבעיא ליה (ואכמ"ל).
וא"מ עה"ב ואין מברכין על הבשמים.
ואמ"ש ואין מברכין שהחינו.
ואנ"י מוע"ה ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה (ת').
ואע"ג ואף על גב.
ואעפ"כ ואף על פי כן.
ואפ"ה ואפילו הכי.
ואצ"ל ואין צריך לומר — לחוש — להתענות — לברך.
וא"צ לג"ר ואין צריך לג' ראשונות (יעב"ץ).
ואצ"ל עיד"א ואין צריך לומר על ידי דבר אחר (יעב"ץ).
וא"ק ואתה קרוש (ת').
וא"ק ית"י א"נ ואתה קדוש יושב תהלות ישראל אל נא (ת').

הקב"ה הקדוש ברוך הוא.
הקבשל"ה הקדוש בעל שני לוחות הברית.
הקה"ח הלכות קידוש החודש.
הקה"מ הקדמת המחבר.
הקה"ס הקדמת הספר.
הקו"כ הקרי וכתיב.
הקיר"ה הקיסר ירום הודו.
הק"ל הא קיימא לן, הקורם לבוא.
הקמ"ל הא קמשמע לן.
הקק"ל הא קא קשיא ליה.
הק"ר הקדוש רבי.
הקרח"ו הקדוש רבי חיים וויטאל.
הקרשא"ת הקדמת ר' שמואל אבן תבון.
הק"ש הלכות קריאת שמע.
הק' של"ה הקדוש שני לוחות הברית (ס').
ה"ר (הו"ר) הושענא רבא, הילולא רבא.
הרא"ב הרב ר' אליהו בחור.
הראב"ד החכם ר' אברהם בן דוד — דיאור, הרב אב בית דין.
הראב"ד דפק"ק הרב אב בית דין דפה קהילה קדושה.
הראב"ע החכם ר' אברהם בן עזרא (ראב"ע).
הרא"ם הרב ר' אליהו מזרחי.
הרא"ש הרב רבנו אשר.
הר"ב הרצון בו, הרב ברטנורה.
הרב"ה הרחום ברוך הוא.
הרבה"ט הרב בעל הטורים.
הרב"י הרב בית יוסף.
הר"ד הרב ר' דוד.
הרד"ל הרב ר' דוד לוריא.
הרד"ק הרב ר' דוד קמחי.
הר"ה הרחבת הלשון.
הרח"ו הקדוש ר' חיים וויטאל.
הרט"ב הנותן ריח טוב בפירות.
הרי"א הרב ר' יצחק אברבנאל.
הריב"ח הרב ר' יעקב בן חביב.
הריב"מ הרב ר' יהודה בן מינאש.
הריב"ש הרב ר' יצחק בר ששת.
הרי"ד (רי"ד).
הרי"ח הרב ר' יהודה חסיד.
הריטב"א הרב ר' יום טוב בר אברהם.
הרי"ף הרב ר' יצחק אלפסי.
הרי"ץ הרב ר' יצחק (גאות).
הריצ"ג הרב ר' יצחק גאות.

הריצ"ם הרב ר' יעקב צבי מעקלענבורג.
הרי"ק הרב ר' יוסף קארו.
הריק"ם הרב ר' יוסף קמחי.
הרי"ש הרחום יתברך שמו.
הרי"ת הרב ר' יונה תאומים.
הר"ל היה ראוי לומר.
הרלב"ג (רלב"ג).
הרלנ"ט הראוי לנטילה.
הר"מ הרב ר' מאיר, — משה.
הרמ"א הרב ר' משה איסרלש.
הרמב"ם (רמב"ם).
הרמ"כ (רמ"כ).
הרמ"ק הרב ר' משה קורדובירו.
הר"ן הרב רבנו ניסים.
הרע"א הרב רבי עקיבא איינער.
הרע"ב הרב ר' עובריה ברטנורה (רע"ב).
הר"ף (= ר"ף).
הרפש"י הרב רבינו פרץ שיחיה.
הר"ר (ר"ר).
הרשב"ץ (רשב"ץ).
הרש"ג (רש"ג).
הרשטב"א הרב ר' שם טוב בר אברהם.
הרש"ק הרב ר' שמואל קיידאנאווער.
הר"ת (ר"ת).
ה"ש הלכות שבת, — שחיטה.
הש' השנה, השנות.
השא"נ היזק שאינו ניכר.
השבא"ל הבאת שלום בין אדם לחברו.
השב"ה השם ברוך הוא.
השב"ץ השבתי צבי.
השה"י השיר היחוד.
הש"ו הכל שריר וקיים (השו"ק).
השו"ב השוחט ובודק, הלכות שחיטה ובדיקה.
השו"ט הלכות שחיטה וטריפות.
השו"י הלכות שמיטה ויובל.
השט"מ (השטמ"ק) השטה מקובצת (ס'), השטר מכירה.
הש"י (השי"ת) השם יתברך, השל יד.
השי"א השם ישמרהו אמן.
השי"ד השם יקום דמו.
השיד"ע השם יקום דם עבדיו.
השי"ו השם ישמרהו ויחיהו, השם ישמרנו ויצילנו, השם יתברך ויתעלה.
השי"ת השם יתברך.

המע״פ הסר ממך עקשות פה.
המפח״ב המלבין פני חבירו ברבים.
המק״ל המוציא קרי לבטלה, המקשה (עצמו) לדעת.
המש״ל המוציא שם לבטלה.
המשש״ל המוציא שם שמים לבטלה.
המת׳ המתרגם.
ה״נ הכי נמי, הזכרת נשמות, הלכות נדרים.
המק׳ המקובל.
המתו״צ הלכות מזוזה תפלין וציצית.
הנ׳ הנזכר, הניחא.
הנ״א הנוסחא אחרינא, הכי נמי אמרינן.
הנא׳ הנאמר (הנ׳).
הנה״ח הנץ החמה.
הנה״ס הוא נוסח הספררי.
הנו׳ הנוסחא, הנוקבא (ק׳).
הנז׳ הנזכר, הנזכרים.
הנז״ש הנזכר שם.
הנ״ח הנשאר הייב (?).
הנט״י הלכות נטילת ידים.
הנ״כ הלכות נשיאת כפים, הנביאים כתובים.
הנ״ל הנזכר (הנכתב) לעיל — למעלה, הנאמר למעלה — לעיל, הנאמר לקמן — להלן.
הנל״כ הנותן ליעף כח.
הנלכ״פ הנזכר למעלה כמה פעמים.
הנ״מ הכי נמי מסתברא, הני מילי (ה״מ).
הנמ״ל הנמשך מעבר לדף, הנאמר מעבר לדף.
הנמע״ל הנזכר מעבר לדף.
הנעו״ע הנעלבים ואינם עולבים.
הנע״ל היה נא עוזר לנו.
הנ״פ הכי נמי פשיטא.
הנ״ר הנעלה — הנכבד — הנדיב רבי, הנחת רוח.
הנ״ת הנותן תשועה, הנחת תפילין (ה״ת).
הנת״ל הנותן תשועה למלכים.
ה״ס הר סיני, התראת ספק.
הס׳ הספר, הסדרא.
הס״א הסטרא אחרא (הסט״א) (ק׳).
הס״ג הסגת גבול.
הס״ד הוא סוף דבור.
הסט״א הסטרא אחרא (סט״א) (ק׳).
הסט״א ח״ו הסטרא אחרא חס ושלום (ק׳).
הסלש״ה התראת ספק לא שמה התראה (התסלש״ה).
הסע״ם הספר עד סופו.

הסרה״פ הסכמת רוב הפוסקים.
הס״ש הסיבת שמאל.
הסש״ה התראת ספק שמה התראה.
הס״ת הלכות ספר תורה.
ה״ע הוא עמוק, הנע עצמך (הנ״ע), הליכות עולם (ס׳), הרהור עבירה.
הע׳ העובדים.
העבמה״ק העוסק במלאכת הקדש.
העה״ב העולם הבא (העוה״ב).
העוה״ז העולם הזה.
העו״ח הלכות עירכין וחרמים.
העו״מ (הע״מ) העולה מזה.
העו״ת הלכות עירובין ותחומין.
העמ״ז העטרת זהב (ס׳).
העל״ה העובר לפני התבה.
הע״מ העשר מכות.
הע״ס העשר ספירות (ק׳).
הע״ר הערב רב, הערמת ריבית (הער״ר).
ה״פ הפרק, הפרשה, הפרחון (ס׳), הכי פירושו — פירש — פירשו, הכי פריך, השנחה פרטית, הברה פשוטה (ר׳), הלכות פסח.
הפ״ד (הפס״ד) הפסק דין.
הפו׳ הפוסקים.
הפו״פ הפלא ופלא.
הפו״ר (הפ״ו) הלכות פריה ורביה.
הפט׳ הפטורה.
הפלא״ה הקטן פנחס (ה)לוי איש הורוויץ.
הפ״ל שב״ע הפלאה שבערכין (הפש״ב) (ס׳).
הפ״מ הפסד ממון, הפסד מרובה (הפס״מ).
הפ״נ הפרת נדרים.
הפס׳ הפסקה, הפסר.
הפסהמ״ק הלכות פסולי המוקדשין.
הפס״ר (הפס״א) הפסקה ראשונה, הפסקא רבתי.
הפס״ש הפורש סכת שלום, הפסקה שניה (הפס״ב).
הפר׳ הפרק, הפרשה, הפרחון (ס׳).
הפר״ח (פר״ח).
הצב״י הן צדיק בארץ ישולם.
הצת״פ הצור תמים פעלו.
ה״ק הכי קאמר — קתני, האי קרא, הא קשיא, ה׳ קונטרסים.
הק׳ הקדוש, הקשה, הקטן.
הק״א הכי קא אמר (קאמר).
הק״ב הריוט קופץ בראש.

הי״נ השם יודע נסתרות, השם ינקום נקמתו.
היס״ב היד סולדת בו.
היסה״ד היסח הדעת.
היסוש״ה (היוש״ה).
הי״ע (המי״ע, היר״ע) המקום ירחם עליו (עלינו) עליהם.
היצה״ר היצר הרע.
היש״נ (= הש״נ).
הית״ה היתר הוראה.
הכ״ד הלא כה דברי.
הכד״א (היכד״א) הי כמא דאמר.
הכד״ה (הלכד״ה) הלכה כדברי האומר.
הכ״ח (ה״ח) הכל חייבין.
הכיגי״א הנה כן יבורך גבר ירא י״י.
הכל״ה הלכות כלאי הכרם.
הכ״מ הריני כפרת משכבו — מיתתו, הרי כפרת משכבו, הכסף משנה (ס׳)׳
הכנ״א הכנסת אורחים (הכ״א).
הכנ״כ הכנסת כלה.
הכס״ת הלכה כסתם.
הכ״ש הכל שוחטין.
ה״ל היה לו, הוה ליה, הא לך, הרי לך.
הל׳ הלכה, הלכות.
הלבו״ש הנקרא לחיים ברכה ושלום.
הלה״ל הבא להורנך השכם להורנו.
הל״ו המבורך לעולם ועד.
הלוה״פ הלקח והפתרון (ס׳).
הל״כ הלכה כר׳ . . . הלכה כמותו.
הלכ״ו הבו לי״י כבוד ועוז.
הלכ״ט הודו לי״י כי טוב.
הל״ל היה לו לומר, הוה ליה למימר (הול״ל), הוצרך לו לומר, הוה ליה למילף, (הלכה למעשה) (הל״מ).
הלל״מ הלכה למשה מסיני.
הל״מ הלכה למשה מסיני, הלכה למעשה, הכל לאתויי מאי.
הל״ס הלכות סוכה.
הל״ע הליכות עולם (ס׳).
הלע״ל הליכות עולם לו.
הל״פ הגדת ליל פסח, הלכות פסח.
הלקה״ת הלכות קריאת התורה.
הלק״ט הלכות קטנות.
ה״מ הני מילי, הכי מאי, הלכות מזוזה, הברה מורכבת (ד׳), הוה מצי, הפסד מרובה, הלל מצרי (ת׳).

המ׳ המלכות, המהולל, המצוין, המומחה, המאמר, המרומם, המפואר.
המ״א הלכות מאכלות אסורות, המגן אברהם (ס׳).
המאב״ש המאריך בשלחנו.
המא״ה (המזא״ה).
המאוה״ג המאור הגדול (המה״ג).
המא״ל המאיר לארץ.
המא״מ הא מה אני מקיים.
המ״ב הואיל משה באר (ס׳).
המבה״ס השטן מקטרג בשעת הסכנה (השמבה״ס).
המבק״ל המבדיל בין קודש לחול (המק״ל).
המד״א היכמא דאמר, היך מה דאת אמר, היינו מה דאמר, — דאתמר.
המד״כ היינו מה דכתיב.
המה״ג המאור הגדול (המאוה״ג).
המה״מ המלאך המות.
המה״ע המון העם.
המה״ר המאור הגדול רבי.
המו״ה המסס ובית הכוסות.
המוה״נ המרומם והנעלה.
המוכ״ז המוציא כתב זה (המכ״ז).
המו״מ הריני מוכן ומזומן.
המזא״ה המזכה את הרבים.
המח״ש המפיל חבלי שינה (ת׳).
המ״י המשכיל יבין.
המיב״ק המלך יעננו ביום קראנו.
המי״ע המקום ירחם עליך — עליו — עליהם.
המיר״ה המלך ירום הודו.
המי״ש המקום יתברך שמו.
המי״ת המקום יתברך.
המכ״ז המוציא כתב זה.
המ״ל המוציא לאור, היכא משכחת ליה, הוה מצי למימר.
המלבה״ד המביא לבית הדפוס.
המ״ל ומ״ל הוא מותיב לה והוא מפרק לה.
המלמ״ע המוציא לאור מכתב עתי.
המלתע״ב המניע לידו תבוא עליו ברכה.
המ״מ המגיד משנה (ס׳).
המ״ע הלכות מתנת עניים.
המע״ד המעביר על דעתו.
המע״ה המוציא מחבירו עליו הראיה, המלך עליו השלום, המלוה על המשכון.
המעול״ת המצות עשה ולא תעשה.
המע״מ המעביר על מדותיו.

הד״ה הדא הוא.
הד״ה הלא דין הוא.
הדה״ד הדא הוא דכתיב.
הד״ל השתא דאתי להכא.
הדל״ע היכא דליכא עדים.
הד״מ הגהות דרכי משה.
הד״ס ט״ב הבאה וידוי אסור טומאה ביעור (יבמות ע״ד:).
הד״ק היינו דקאמר.
הדרשב״י הילולא דר׳ שמעון בן יוחאי.
ה״ה הוא הדין, הוא הדבר, הלא הוא, הלא הם, הרי הוא, הכי השתא, היינו הך, היינו האי, הדרא הוא, האיש הגדול, האשל הגדול, הנשר הגדול, החרם הגדול, היתר הוראה, הר הבית (הה״ב), הוי היקש.
הה״ב הר הבית.
הה״ג הלל הגדול (ת׳).
הה״ד הדא הוא דכתיב — דאמר — דאתמר, היינו הך דאתמר — דכתיב.
הה״ז הר הזתים.
ההמ״כ האיש הגדול מנוחתו כבוד.
ההמ״ד היינו הך מהו דתימא.
הה״נ הוא הדין נמי, הטבת ה׳ נרות (הח״נ).
ההנ״ט ההרגל נעשה טבע.
הה״ע הוא האלהים עליון.
הה״פ הלכות הפסת.
ההקע״פ הופכין הקערה על פיה.
הה״ר החכם הגדול רבי, המן הרשע (המה״ר).
הה״ש הוברי השמים.
ההש״ב הצד השוה שבהן.
ההת״ב הרים התלוים בשערה.
הוא״א הואיל ואדתי אדתי.
הואי״ל הקנה והושט אדם ישחט לכתחלה.
מש״ה מקום שחיטת הצואר.
בא״ר בעוף אחד רוב.
א״ת אתה תבדוק.
התור״ה הסמנים תבדוק והיא רוב הסמנים.
הוא״ל הואיל ואתי לידן (נב״מ נימא ביה מלתא), — להכא.
הוב״ד הלל ובית דינו.
הוד״ע הוראה עצומה.
הוה״כ הוצאה והכנסה (ת׳) (הוצוה״כ).
הול״ל (הל״ל) הוה ליה למימר.
הו״מ הוה מצי.

הומבה״י הבו לי״י בני אלים, ולרשע אמר אלהים, מי יקום לי עם מרעים, בינו בוערים בעם, הסירותי מסבל שכמו, ימוטו כל מוסדי ארץ (יומא דף ג׳ רש״י).
הו״ע הדס וערבה.
הו״ר הושענה רבא (ה״ר).
[הור״ר הבל ורעות רוח].
הו״ש הלל ושמאי.
ה״ז הרי זה, היינו זה, הדרת זקנים (ס׳).
הז״ג הזמן גרמא.
הזי״ו ל״ך האזינו, זכור, ירכיבהו, וירא, לולי, כי ידין.
הזכ״נ (הז״נ) הזוכרת נשמות.
הז״מ הרי זה משובח.
הזמ״ב הרי זה מתחייב בנפשו.
הז״ק הז׳ קרואים.
ה״ח ה׳ חסרים (ק׳), הלכות חליצה, הטבת חלום (הט״ח).
החה״י הן חסר הן יתיר.
החוה״מ החוקר והמקובל (ס׳).
החוה״ש החיים והשלום (החו״ש — ושלום).
הח״נ הטבת חמש נרות.
הח״ר החכם רבי.
הח״ש האל חנון שמו (?).
ה״ט האי טעמא, היינו טעמיה, ה׳ טפחים, הרי טוב, הלכות טומאה, האי טעייא.
הטו״ט הלכות טומאה וטהרה.
הטש״נ הטבת שתי נרות.
ה״י השם יתברך (הי״ת) (השי״ת), השם ישמרנו (הש״י), הכל יודוך (ת׳).
הי״א השם ישמרהו אמן.
הי״ב המקום — השם יהיה בעזרו.
היב״ק השם יעננו ביום קראנו.
הי״ד השם ינקום דמו (דמם).
היד״מ השם יודע מחשבות (הי״מ), הידי משה (ס׳).
היד״ע השם יקום דם עבדיו.
הי״ו השם ישמרהו ויחיהו (ישמרנו ויצילנו).
היו״ל היוצא לאור.
היוש״ה היסוד ושורש העבודה (ס׳).
הי״ט היום טוב, הימים טובים.
היכד״א הי כמא דאת אמר.
הי״ל היה לו.
היל״ל היה לו.לומר.

הא״ג האון גליון (האו״ג).
האה״ל המלה אשר הונחה להורות.
הא״ו הלכות איסור והיתר, הוויות אביי ורבא.
האוב״ת הכנסת אורחים ובית תבשיל.
האו״ה הלכות איסור והיתר.
האוה״א הם אמרו והם אמרו.
האוה״ה הם אמרו והם התירו.
הא״י הגה אל ישועתי.
האלב״א הולכין אחר לשון בני אדם.
האמ״ל הרי את מקודשת לי.
האמלכ״א הרי את מותרת לכל אדם.
ה׳א׳מ׳נת״ו (שמוש המלה) (ד׳).
הא״ס האין סוף (ק׳).
הא״ע החכם אבן עזרא, האבן עזר (ס׳).
הא״ר הולכין אחר רוב.
האר״י הקדוש אשכנזי (האלהי?) ר׳ יצחק (לוריא) (האר״י ז״ל), (הארי״ל).
ה״ב הא בעינן, הלכה ב׳, הדר ביה.
הב״א הצעיר בבית אבי.
הבב״י הבעל בית יוסף (ס׳).
הבב״ע הבא בעבירה.
הבב״ת הבלתי בעל תכלית, (הבעל בלתי תכלית).
הב״ד הרוגי בית דין, הבעל דין (הבע״ד), הוראת בעל דין.
הבדכמ״ע הודאת בעל דין כמאה עדים.
הבד״צ הבית דין צדק.
הב״ה הקדוש ברוך הוא.
הבה״ב הלכות בית הבחירה.
[**הבוה״ב** הפוך בה והפוך בה].
הבז״י הדר בזוהר ישיבתו.
הב״י הבית יוסף (ס׳).
הבי״ת הבורא יתברך.
הבית״ש הבורא יתברך שמו (הבי״ש).
הב״נ הטבת ב׳ נרות.
הב״ע הכי במאי עסקינן, הבאת עדים, הב׳ עדים.
הבע״ד הודאת בעל דין, הבעל דבר (הב״ד).
הבע״הח הבא על החתום.
הבע״ל הבא עלינו לטובה.
הבע״ת הבעל תפלה, — תוקע, — תשובה.
הבק״ל = **המבק״ל**.
הב״ש הכל בידי שמים, הילל בן שחר.
[**הב״ש חמי״ש** הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים]
הג׳ הגהות, הגירסא.

ה״ג הכי גרסינן, האי גברא, הלכות גרולות, הסגת גבול, ה׳ גבורות (ק׳), ה׳ גברי, האי גוונא.
הג״א הגהות אשרי.
הגאב״ד הגאון אב בית דין.
הגאב״ד דפה״ק הגאון אב בית דין רפה הקהילה.
הגאה״ג הגוגב אחר הגגב.
הגאמז״ל הגאון ארוני מורי ז״ל.
הגבו״ג (= **הגו״ג**).
הגבתו״י הגדול בתורה ויראה.
הגבתיו״ט הגאון בעל תוספות יום טוב.
הג״ה הגהת המחבר, — הכותב.
הגהש״ד הגהות שערי דורא.
הגו״ג הגבהה וגלילה.
הגוה״ט הא גברא והא טסקא.
הגוח״א ה׳ גבורות וחסד אחד (ק׳).
הגי״נ הגהות יש נוחלין.
הגי׳ ע״ל הגירסא עיין לעיל.
הג״כ (**הגע״כ**) הגעלת כלים.
הג״מ הגהות מיימוניות (הגמ״י), — מרדכי (הגמ״ר), הג׳ מיגים.
הגמה״ג הגוגב מן הגגב.
הגמ״י הגהות מיימוני (הג״מ).
הגמ״נ הגהות מנהגים.
הגמ״ר הגהות מרדכי.
הג״ע הגע עצמך (ה״ע).
הג״צ ב״ב הגואל צדק במהרה בימינו (יעב״ץ).
הג״ר הגאון רבי.
הגר״א הגאון ר׳ אליהו (מווילגא).
הגרי״ב הגאון ר׳ ישעיה ברלין.
הגרי״ח הגאון ר׳ יחזקאל.
הגרמ״ס הגאון ר׳ משה סופר.
הגרע״א הגאון ר׳ עקיבא איגר.
הגר״צ הגאון ר׳ צבי.
הגרש״ס הגאון ר׳ שלמה סלנט(?).
הגש״ד (**הגהש״ד**).
ה״ד היכי דמי, הוא דרך, הוא דאמר, הדא דכתיב, היינו דכתיב, השתא דאמרת, ה׳ דברים, ה׳ דרכים, הכי דרשינן, הוית דם.
הד״א היינו דאמרי אנשי, הכל דבור אחד, הלכות דרך ארץ, הילוך ד׳ אמות.
הדא״ל (**הד״ל**).
הדגול״ד ההוא דגרים ולא דייק. (**ושמ״ג** ושבשתא ממילא נפקא).

דקא"ל דקאמר ליה.
דק"ב דפוס קעניגסבערג.
דקב"ה דקודשא בריך הוא.
דקה"ת דיני קריאת התורה.
דקו"ב דיני קדיש וברכו.
דקיי"ל דקיימא לן, דהא קיימי ליה.
דק"נ דיני קנסות (ד"ק).
דקס"ד דקא סלקא דעתך.
דק"פ דיני קרבן פסח.
דר' ראקטאר.
ד"ר דברים רבה (ס'), ד' רוחות, דברי רבותינו — רבי, דברי ריבות (ס'), דורשי רשומות.
דר"א דרוסת איש (ד"א).
דר"ג דרבינו גרשון, דברי ר' גרשון.
דרגמ"ה דרבינו גרשון מאור הגולה.
דר"ה דראש השנה, דיני ראש השנה, דרב הונא, דברי רבינו הקדוש.
דרה"ע ד' רוחות העולם.
דרוק"ש דרוש וקבל שכר.
דרור"א דרבי ורבי אלעזר.
דרור"ע דר' ורבי עקיבה.
דר"ח וח"ה דראש חודש וחול המועד (יעב"ץ).
דר"י דר' יהודה — יוסי — ישמעאל.
דריב"ז דר' יוחנן בן זכאי.
דרי"ת דבי רבי ישמעאל תני.
ד"ש דרכי שלום, דיני שבת, דוחה שבת, דחיית שבת, דיני שחיטה, דורש שלומך, דרישת שלום, דם שחיטה, דברי שלום (ס'), ד' שומרים, דיה שעתה, דיין שעתן, דפוס שאלוניקי, — שאנצינא, דיני שמים.
דש"א דיוקנא של אבות.
דשאא"ל דבר שאי אפשר לקיימו.
דשא"ה דבר שאינו הגון.
דשא"ל דבר שאפשר לקיימו.
דשאל"מ דבר שאין לו מתירין.
דשא"מ דבר שאינו מתכוין.
דשב"כ דברים שבכתב.
דשב"כ אארלאב"פ דברים שבכתב אי אתה רשאי לאמרם בעל פה.
דשבע"פ דברים שבעל פה (דשכ"פ).
דש"ג דינא של גיהנם.
דשה"ב דבר שהיה בכלל.
דשה"כ דשער הכנה (יעב"ץ).
דשו"ב דיני שחיטה ובדיקה (ס').
דש"ה נו"ע (ונ"ע) אר"ק שד"ש (סימן הפטרות) דברי (ירמיהו), שמעו, חזון, נחמו, ותאמר (ציון), עניה (סוערה), אנכי, רני (עקרה), קומי (אורי), שוש (אשיש), דרשו, שובה.
ד"ש"ט דשוחר טוב (דשח"ט) (ס').
דש"י דובב שפתי ישנים.
דשיל"מ דבר שיש לו מתירין (דשל"מ).
דשלב"ל דבר שלא בא לעולם.
דשמב"ע דשכר מצוה בהאי עלמא (דש"מ) (ש"מ).
דשבצ"נ דברים שבצנעה נוהג (דשנ"ן).
דש"ת דרכה של תורה, דורש שלומך תמיד.
ד"ת ד' תיבות, דברי תורה, דין תורה, ד' תקופות, ד' תעניתים.
דתה"ק דת תורתנו הקדושה.
דתה"ר דתהום רבה.
דתה"ת דתהום התחתון.
דתו"מ דתמיד ומדות.
דת"י דעת תפארת יסוד (ק').
דתכלב"א דברה תורה כלשון בני אדם.
דתמ"ק ל"י דברי תורה מדברי קבלה לא ילפינן.
דתק"ע דברי הימים תהלים קהלת עזרא.
דת"ר דתנו רבנן.
דת"ש דיני תקיעת שופר (דתק"ש).

ה

ה' השם, הלכה, הלכות, חמשה, הוד (ק'), הושענות, הוריות, הגהה, הנהות.
ה"א הוה אמינא, הם אמרו, הלכה א', האשה, ה' אותיות, הליכות אלי (ס'), הוי אומר.
הא"א הלכות אסורי אכילה, הוא אדני אבי, הוא אדון אחדותו, הלכות אשת איש.
הא"ב הלכות אסורי ביאה, האוחז ביד.
האב"ת היום אם בקולו תשמעו.

דל"פ דלא פירש — פסק, דלפי פירושו.
דלפ"ד דלפי דעתו — דעת.
דלפ"ז (לפ"ז).
דל"צ דלא צריך.
דלצ"ל דלא צריך לומר.
דלק"ל דלא קיימא לן.
דלק"מ דלא קשי מידי.
דל"ש דלא שייך, — שכיח — שכיחא.
דל"ת רוחה לא תעשה.
דלת"ה דלא תימא הכי.
[דלתש"ב די לתלמיד שיהיה כרבו].
ד"מ דרך משל, דיני ממונות, דבר מאוס, ד' משמורות, ד' מראות — מאות, דרך משפט (ס'), דרכי משה (ס'), דבר מצוה, דפוס מאנטובה, ארבע מתנות, ד' מדות, ד' מינים, דרך משה.
דמ"ב דע מאין באת, דיני ממונות בשלשה (דמב"ש).
דמג"ש דמגזירה שוה (דמגז"ש).
דמג"ת דמגילת תענית.
דמ"ד דמאן דאמר.
דמה"ת דבר מן החי.
דמה"ט דמהאי טעמא.
דמהל"מ דמהלכה למשה מסיני.
דמה"פ רשון מזבח הפנימי.
[דמה"ש דמוסף השבת] (? יעב"ץ).
דמוא"ב דון מניה ואוקי באתריה.
דמו"מ רון מגיה ומנה.
ד"ם כבב"ל דין מוריקא כשותא בשרא ביצה לובן ביצה.
דמ"מ רמכל מקום.
דמ"ס דמר סבר.
דמעל"ד דמעבר לדף.
דמ"פ עדמ"פ ד' מאות פרסה על ד' מאות פרסה.
דמ"ר ד' מראות (ד"מ).
דמ"ש דמוצאי שבת, ד' מאות שנים, דע מה שתשיב.
דמש"ה דמשום הכי (דמשו"ה).
דמש"ק דע מי שהוא קונך.
דמ"ת = דמג"ת.
ד"נ דברי נביאים, דיני נפשות, דם נדה, דרכי נועם (ס'), דפוס נאפאָלי, דוד ניעטא.
ד"נ א"נ וכ"נ דירה נאה, אשה נאה, וכלים נאים.
דנ"א רנפילת אפים (ת').
דנ"ה רנצח הור (ק').

דנה"י רנצח הור יסוד (ק').
דנ"כ דיני נשיאת כפים.
דנ"מ דנפקא מינה.
ד"ס דברי סופרים, דקדוקי סופרים (ס'), דפוס סלאוויטא.
דס"א דסטרא אחרא (ק').
דס"ב דספק ברכה.
דס"ד דסלקא דעתך.
דסד"א דסלקא דעתך אמינא.
דס"ל דסבירא ליה.
דס"ל ד"מ דסבירא ליה ד' משמורות (יעב"ץ).
דסמדת"ו דברי סופרים מדברי תורה (יעב"ץ).
דס"פ דסוף פרק — פסוק — פרשה.
ד"ע דעת עצמו, דברי עצמו, דרך עולם, דברי עזרא, דפוס עתיק, ד' עתיקים, ד' עולמות, דיני ערכין, דירת עראי, דקדוקי עניות, דורות עולם (ס'), דבר ערוה.
דע"ד ד' על ד'.
דע"ה דרך עץ החיים (ס').
דעו"ט דין עיקר וטפל.
דע"ז דעבודה זרה.
דעיו"כ דיני ערב יום כפור.
דעי"ז דעל ידי זה.
דע"כ דעל כרחך.
דעכה"פ דעל כרחך הכי פירושו.
דעכ"פ דעל כל פנים.
דע"פ דיני ערב פסח.
דעק"ל דעוד קשה לי.
דער"ח דיני ערב ראש חדש.
ד"פ דו פרצופין, ד' פרשיות, דפוס פראנקפורט, — פיורדא, — פראג, — פעררארא, דיני פסח, (דד"פ דיני דפסחא).
דפי"א ד' פעמים י' אמות.
דפ"פ דפוס פראנקפורט.
דפח"ח דברי פי חכם חן.
דפת"ה דפרק תפלת השחר.
ד"צ ד' צומות, דורשי ציון (חברה).
דצח"מ דומם צומח חי מרבר.
דצ"ך עד"ש באח"ב דם, צפרדע, כנים, ערוב, דבר, שחין, ברד, ארבה, חושך, מכת בכורות.
ד"ק דנש קל (ד'), דיני קריש, — קבלה, דברי קבלה, דפוס קדמון — קראקויא, — קושטנטינא, דיני קנסות (דק"נ), דירת קבע, דרך קבע, דוד קאססעל, דרך קרושים (ס').

דה״י (ד״ה).
דהי״ש דת הישראלית.
דה״ל דהוה ליה — להו.
דהל״ל דהוה ליה למימר.
דהלמ״ס דבר הלמד מסופו.
דהלמ״ע דבר הלמד מעניגו.
דה״מ דברי המחבר (ד״ה), המאסף — המעתיק, דרך המקור (ד׳).
[דה״מ ודה״מ דבר הלמד מעניגו ודבר הלמד מסופו].
דהמ״ל דהוה מצי למימר.
דה״ס שה״ת דהתראת כפק שמה התראה.
דהע״ה דוד המלך עליו השלום.
דה״פ דברי הפסוק, דהכי פירש — פירושו.
דה״צ דרך הצווי (ד׳).
דה״ק דהכי קאמר, דהכי קתני.
דהקי״ל דהא קיימא לן.
דהקמ״ל דהא קמשמע לן.
דה״ת דם התמצית (ד״ה), דרכי התלמוד.
ד״ו דין וחשבון, דין ודברים, דת ודין (דו״ד).
דו״א דתן ואבירם.
דו״ד דת ודין.
דודא״ל דין ודברים אין לי (עליך).
דו״ה די והותר.
דו״ח דין וחשבון (ד״ו).
דו״ט דורש טוב (ס׳) (ד״ט).
דומ״ץ דרשן ומורה צדק, (דיין ומורה צדק).
דו״נ דכר ונוקבא (ק׳).
דונ״ל דונש לברט.
דושת״ה דורש שלום תפארתו הרמה.
ד״ז דרך זה, דבר זה, דעת זקנים (ס׳), דפוס זולצבאך.
דזפמ״ש דזה פירש מה שאמרו — שאמר.
ד״ח דברי חכמים, דברים חיצונים, דברי חול, דברים המודים, דרך חיים (ס׳), דגש חזק (ד׳), דבר חדש, דם חטאת.
דח״א דיני חודש אלול.
דחב״נ דברי חכמים בנחת נשמעים.
דחבע״פ דיני חמץ בערב פסח.
דח״ו דברי חכמים וחידותם.
דח״י דבר חידוש.
דחמ״ע דניאל חנניה מישאל ועזריה.
דח״ק דחברה קדישא.
ד״ט ד׳ טפחים, דורש טוב (ס׳), (דו״ט), דבק טוב (ס׳).

דט״ז דברי טורי זהב (ס׳).
דט״ל דורש טוב לעמו.
דטלנ״ת (ממוצא הלשון) (ד׳).
ד״י דין יורשים, דרך ישרים (ס׳), ד׳ ימים, ד׳ יסודות (די״ס), דן יחידי, דת יהודית.
די״ל דיש לומר — להקשות — לפרש — לתרץ.
די״ס ד׳ יסודות.
ד״כ ארבע כוסות, דרך כלל.
דכ״א דכל אחד, דם כפירה אשת איש, דירה כלים אשה (נאים).
דכאו״א דכל אחד ואחד.
דכ״ו דכר ונוקבה (ק׳).
דכו׳ דכוותיה.
דכו״כ דרך כנוי וכבוד כלפי.
דכ״כ דברים ככתבן.
דכ״ע דכולי עלמא.
דכ״ע ל״פ דכולי עלמא לא פליגי.
דכ״ר דאי כתב רחמנא (דאכ״ר).
ד״ל די למבין, דפוס לובלין.
דל״א דלא אמר — אמרו.
דלא״ה דלאו הכי.
דל״ב (די למבין בנקל), די לחכימא ברמיזא, דיה לצרה בשעתה, דלית ביה.
דלבח״כ דלית ביה חסרון כיס.
דלבמ״ה די לבא מן הדין.
דלבש״פ דלית ביה שוה פרוטה.
דל״ג דלא גרסינן (ל״ג).
דל״ד דלאו דוקא, דלא דמי, דף לדף.
דל״ה דלמא להכי הוה.
דלה״ד (לה״ד).
דלה״מ דלאו הכי מסתברא.
דלהת״י דלהתרגום יונתן.
דל״ז דן לכף זכות.
[דל״י בא״ה לב״מ דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי].
דלכ״ז (דל״ז).
דלכ״נ דלכך נאמר.
דלכ״ע דלכולי עלמא.
דל״ל דלית ליה (ל״ל).
דלל״ב דלית ליה ברירה.
דלל״ש דרשה לליל שמורים (דל״ש).
דלמ״ה ל״כ די לבא מן הדין להיות כנידון.
דלמא״ע דע לפני מי אתה עומד.
דלמ״נ דעת למבין נקל.

דא"ז דרך ארץ זוטא.
דא"ח דאין חוששין, דברי אלהים חיים, דניאל איש חמודות.
דא"י דבר אלהינו יקום, דייני ארץ ישראל.
דאיש"ר דאמן יהא שמה רבא (יעב"ץ).
דא"כ דאם כן.
דאכ"ר דאי כתב רחמנא.
דא"ל דאם לאו, דאין לומר — לפרש — לתרץ — להקשות, דאיכא למימר — למפרך, דאית ליה.
דאל"ה דאי לאו הכי, דלאו הכי (דלא"ה), דאין להקשות (דא"ל).
דאל"כ דאם לא כן.
דאל"מ דין אם למקרא (ומסורת).
דאל"ת דאין לתרץ.
דאלת"ה דאי לא תימא הכי.
דאס"ד דאי סלקא דעתך.
דאע"ג דאף על גב.
דאפ"ה (אפ"ה) דאפילו הכי.
דאפ"ל דאפשר לומר — לקיים.
דאצ"ל דאין צריך לומר.
דא"ק דאמר קרא, דאי קשה, דאיכתיב קשה (?).
דא"ר דרך ארץ רבא.
דא"ש דאבא שאול.
דאש"א ק"ל ב"מ ד' אמות של אדם קונות לו בכל מקום.
דאש"ה ד' אמות של הלכה.
דאש"ת ד' אמות של תפלה.
דא"ת דאמרי תרוייהו.
דאת"ל דאם תמצא לומר.
ד"ב דברים בטלים, די בזה — בזו, דף ב', דם בתולים, דפוס ברלין, ד' ברכות, דמו בראשו, דפוס ב'.
דב"א דברי בני אדם, דרך בן — בני אדם.
דבא"ז דפוס באזיליא.
דְבָאֶ"ךָ דירה נאה בר קודש אשה נאה כלים נאים (של"ה).
דבא"נ דברכת אלהי נשמה (יעב"ץ).
דב"ב ד' בנינים בו.
דבב"ח (בב"ח) דבשר בחלב.
דב"ג דברים בגו.
דבג"ה דבגיד הנשה.
דב"ה דבית הלל.
דב"ו דרך בשר ודם.
דב"ח דאשתמש בתגא חלף.
דב"כ בי"ש דבתי כנסיות בישובן (יעב"ץ).
דבכה"ג דבכהאי גוונא.
דבכ"פ דבכל פנים — פעם.
דבכפו"פ דבכל פעם ופעם.
דב"ל די בזה למבין, דונש בן לברט.
דבלא"ה דבלאו הכי.
דב"מ דיני ברכת מגילה.
דב"נ דבן נח, דבר נש.
דבע"פ דבעל פה.
דברי"ת דבי ר' ישמעאל תני.
דב"ש דבית שמאי, דברי שלמה.
דב"ש ודב"ה דבית שמאי ודבית הלל.
דב"ת דבן תימא.
ד"ג ארבע גאולות (א"ג), דייני גליות — גולה — גזירות.
ד"ד ד' דברים, דרך דרוש, דברי דרוש, דררא דממונא (דד"מ).
דדא"ל דיוקא דמתניתן אתא לאשמעינן.
דדב"מ = דד"מ.
דד"ג דינא דגהינם.
דד"ד דינא דמלכותא דינא.
דדו"ד דור דור ודורשיו (ס').
דד"מ דינא דבר מצרא (דדב"מ), דררא דממונא (ד"ד), דרוש דרש משה (ס').
דד"נ דרכיה דרכי נועם.
דד"ע דברי הימים דניאל עזורא.
דד"פ דפוס דיהרענפורט.
ד"ה דברי הימים, דברי הכל, דבור המתחיל, דוד המלך, דברי המחבר — הכותב, דרכי השם, דרך החיים (ס') (דה"ח), דין הוא, דא הוא, דור המבול (דוה"מ), דור הפלגה, דור המדבר, דם הגרה, דרכי התלמוד (דה"ת), דרך העולם, דברי הגאונים (דה"נ), דברי המקובלים (דהמ"ק), דם התמצית (דה"ת).
דה"א דברי הימים א', דהוה אמינא, דם האיברים, דהא אמרינן.
דהא"ע דהא אתמר עלה.
דה"ב דברי הימים ב'.
דהב"י דהבית יוסף (ס').
דהג"ל דבר הגורם לממון.
דהגל"מ כמ"ד דבר הגורם לממון כממון דמי.
דה"ה דהוא הדין, דהיינו הך.
דה"ח דרך החיים (ס').
דה"ט דהאי טעמא, דרך הטבע, דקדוקי הטעמים (ד"ה).

גל״ר גואל לרופא.
גל״ש שת״מ גורם לשכינה שתסתלק מישראל.
ג״מ גמרא, גלות מצרים, גלגול מחילות, גט מקושר (גמ״ק), גזירת מלכות.
גמ״ב גלוי מלתא בעלמא.
גמ״ד גמר דין (ג״ד).
גמ״ה גזירת מלך היא.
גמ״ח גמילות חסדים, גומל חסד (ג״ח).
גמ״ק גט מקושר.
גמר״א גבריאל, מיכאל, רפאל, אוריאל.
גמ״ש גדול מרבן שמו.
ג״נ גטי נשים, גלגול נשמות, גן נעול (ס׳), גורן נכון (ס׳), גיעולי נכרים, גזרת נחות (ד׳).
גנא״ח גומל נפשו איש חסיד.
גנב״כ רקב״ש גוים נשים בהמות כותים רועים קייצים ברגנין שומרי פירות.
גנ״ד גניבת דעת.
גנו״א גניבה ואבידה.
גנל״א גזרת נחי ל״א (ד׳).
גנל״ה גזרת נחי ל״ה (ד׳).
גנע״ו גזרת נחי ע״ן וא״ו (ד׳).
גנ״ת גבורה נצח תפארת (ק׳), גימטריא גוטריקון תמורה.
גס״ת ג׳ ספרי תורות.
ג״ע גן עדן, גלוי עריות, ג׳ עדים, גליל עליון, גוזרין עליו.
געאה״ה גומרין עליו את ההלל (ת׳).
גע״ג גב על גב, שלש על שלש, גבוה על גבוה.
געש״ד גלוי עריות שפיכת דמים.
געת״מ גן עדן תהי מנוחתו.
ג״פ גט פטורין, גט פשוט, ג׳ פעמים, ג׳ פרשיות, — פסוקים, — פסיעות, — פנים.

גפ״א ג׳ פעמים אמצעים (ק׳).
גפ״ג ג׳ פעמים ג׳.
גפר״ש ג׳ פרשיות דקריאת שמע.
גפ״ה ג״ה ג׳ פעמים הולכה ג׳ הובאה (יעב״ץ).
גפ״ע ג׳ פעמים עליונים (ק׳).
גפ״ש ק״ש ג׳ פרשיות של קריאת שמע.
גפ״ת גמרא פוסקים תוספות, גמרא פירוש תוספות, ג׳ פעמים תחתונים (ק׳).
ג״צ גר צדק, ג׳ צדיקים, גבאי צדקה.
ג״ק גירסת קונטרס, ג׳ קהלות (אה״ו), גט קרח.
ג״ר ג׳ רביעות, גירסת רבנים, גאולה ראשונה, גס רוח, גסות רוח, גזירת רומיים, גזרה רעה, גברא רבא, ג׳ ראשונות — ראשונים, גליא רזא (ס׳), גילגולא רבא (ק׳).
גר׳ גרסינן, גרם, גרסה.
גרונ״ד גשמי רצון וגרבה.
גר״ל גורם רעה לעצמו.
גר״ש גרסא שניה, גירסת רבנו שמשון (גיר״ש), גירסא שלמה.
ג״ש גירסת שמואל, גזירה שוה, גורל שוה, ג׳ שנים — שבועות — שעות, גזרת שמים, גזרת שלמים (ד׳), גלגול שבועה, גבעת שאול (ס׳), גרי שער.
גשא״כ ג׳ שאכלו כאחת.
גש״ל כ״ה גדול שמו לטוב כל הימים.
גש״נ כק״ש גר שנתגיר כקטן שנולד.
גש״ע גל של עצמות.
גשע״ב גוי שעסק בתורה.
ג״ת ג׳ תרגומין, גוזר תענית, גר תושב, גבאי תמחוי.
גת״ת גבאי תלמוד תורה.

ד

ד׳ דף, דפוס, דגש, דרך, דין, דיני, דא, ארבעה, דעת.
ד״א דבר אחר, דרך אחר — אחר — אמת (ס׳), דרך ארץ, ד׳ אמות — ארצות — אותיות, ד׳ אלפים, דברי אמת (ס׳), דפוס אמסטרדם, דא איהו, דפוס א׳, דור אנוש, דרך ארעי, דמשק אליעזר (ס׳), דמשק ארש (ס׳), דרוסת איש (דר״א).

דא״א דין ארבע ארצות, דאי אפשר, דאי אמרת, דברי איש אלהים, דאברהם אבינו, דאריך אנפין.
ד״א ב״ה ד׳ אמות ברשות הרבים (מגילה).
דאב״י ד׳ אמות בארץ ישראל.
דא״ה דאי הכי, דין — דיני אומות העולם (דאה״ע), דוחין את השבת (ד״ש).
דאו׳ דאוריתא.

גא״ג גברא אגברא (גבא״ג).
גאגק״ר גברא אגברא קא רמית.
גא״ה גומרין את ההלל (ת׳).
גא״י גלילות ארץ ישראל, גור אריה יהודה (ס׳).
גאל״ת גאולה לתפלה (גל״ת).
גא׳פ גנזי אקספארד.
גא״צ ג׳ אצבעות.
ג״ב ג׳ ברכות, גלות בבל, (גוזמא בעלמא), ג׳ בתים, גבול בנימין (ס׳), גשמי ברכה.
גב״א ג׳ ברכות אחרונות, גדליה בן אחיקם.
גבא״ג גברא אגברא (גא״ג).
גבב״פ גביהה בן פסיסא.
גכ״ב ג׳ בנינים בו.
גבה״מ גבעת המורה (ס׳) (ג״ה).
גב״י גם ברוך יהיה.
גב״ם מי גריסין, בשר שמן, מוריים.
גב״ע גביית עדות.
גב״פ גביהה בן פסיסא (גבב״פ).
גב״ר גומלי חסדים, ביישנים, רחמנים.
ג״ג תלת תלת, גזירה גדולה, גבורה גדולה. ג׳ גדולים, גרש גרשיים (ד׳), תלת גברי.
גג״ק גוזרין גזירות קשות.
גג״ר גוזרין גזירות רעות.
גג״ת גדולה גבורה תפארת (ק׳).
ג״ד גזר דין, גירסא דווקנית, גבאי דמתא, ג׳ דברים, גזר דין, גמר דין.
גדו״ד גדולת דוד.
גדו״ט גדי וטלה.
גדו״מ גדולת מרדכי (ס׳) (גד״מ).
גד״י גרסא דינקותא, געשיכטע דער יודען (ס׳).
גד״מ גדולת מרדכי (ס׳).
גד״פ גאטטעסדיענסטליכע פארטרעגע (ס׳).
ג״ה גבעת המורה (ס׳), גיד הנשה, גופי הלכות, גליל העליון, גירסת הספרים (הסופרים), גירסת הגאון, גדול הדור, גדולי הדור (גה״ד), גזירת הכתוב, גזירת המלך, — השם (גה״ש), גזרת השלימים (ד׳), גיהנם (גהי׳).
גהא״ה גזרינן הא אטו הא.
גה״ג גירסת הגאון.
גהי׳ גיהגם (גיה׳).
גה״כ גזירת הכתוב.
גה״מ גזירת המקום.
גה״ד גדולי הדור

גה״נ גיד הנשה, גילגול הגשמות.
גה״ק גבאי הקהילה.
גה״ת גלילות התורה.
ג״ו גנת ורדים (ס׳).
גו״ה גבורה והוד (ק׳).
גוה״י גבורה והוד יסוד (ק׳).
גו״ח גבורה וחסד (ק׳).
גולכ״כ גלוי וידוע לפני כסא כבודך.
גו״מ גוג ומגוג, גוזר ומקיים, גורעין ומוסיפין.
גו״נ גוף ונשמה.
גו״ס גמיר וסביר.
גו״ף בני״ו גואל ולשבי פשע ביעקב נאם י״י ואני (של״ה).
ג״ז גם זו, גם זה, ג׳ זהובים.
גז״ד גזר דין (ג״ד).
גז״ה גזירת השם, — המלך, — המקום.
גז״כ גט זמן כריתות.
גז״ל גם זו לטובה.
גזל״ג גזירה לגזירה (גל״ג).
גזל״ג ל״ג גזירה לגזירה לא גזרינן.
גז״ש גזירה שוה, גם זה שם.
ג״ח גמילות חסד, — חסדים, גלגל חמה, ג׳ חדשים, גזירת חרם, גדר חכמים, ג׳ חטיבות, גביית חוב, ג׳ חלקים.
גח״ט גמר חתימה טובה.
גחפ״נ גזרת חסרי פ״א נו״ן (ד׳).
ג״ט ג׳ טפחים, גורל טוב.
גט״ק ע״ר א״ח גלגלתא טלא דברולחא קרומא דאוירא עמר נקי רעוה דרעווין אשנחא פקיחא חוטמא (ק׳).
ג׳י גירסא, גירסת, גימטריא.
ג״י ג׳ ימים, גלילות ידך, גאון יעקב (ס׳).
גי״ה ג׳ ימי הגבלה, ג׳ ימי החשיכה, גלילות ידיו הנכברים.
גיכ״ק (ממוצא החיך) (ד׳).
גי״ל גבריאל יודל ליכטענפעלד.
גיר״ש (גר״ש).
גי״ת גימטריא תיבות.
ג״כ גט כריתות, גם כן, גם כאן, גם כי.
גכ״ל גורם כליה לעולם.
ג״ל ג׳ לוגין.
גל״ג גזירה לגזירה.
גל״ה גלגל התחתון (גלה״ת), גליל העליון (ג״ה), (גלה״ע).

בש״ד ט״ש צא״ת בור שחת דומה טיט היון שאול צלמות ארץ תחתית.
בשדמ״ע בריך שמה דמרי עלמא.
בשה״ג בשלימות הנוף.
בשה״ד בשעת הדחק, בשער הדנים.
בשה״ח ברכת שהחינו.
בשה״י בשנת היובל.
בשה״י פה״י בשבת היום פסח היום.
בשה״פ בשעת הפנאי, בשער הפנה (ס׳).
בשה״ת בשעת התפלה.
בש״ו בשר ודם (ב״ו).
בשוא״ת בשב ואל תעשה.
בשו״מ בלי שם ומלכות, בורות שיחין ומערות.
בשו״נ בשובה ונחת.
בש״ח בשנאת חנם, בשפתי חכמים (ס׳), בשבועה חמורה.
בש״ט בשם טוב, בעל שם טוב (בעש״ט).
בש״י בשל יד, בשבט יהודה (ס׳), בצל שרי יתלונן, בשאילת יעב״ץ (ס׳).
בשי״ה בשאר ימות השנה.
בשי״מ בשלהי מתניתין, — מסכתא.
בשכה״ג בעל שיורי כנסת הגדולה (ס).
בשכ״י בשם כל ישראל.
בשכמל״ו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.
בשל׳ בשלמא.
בש״ל בשבעים לשון.
בשלב״ה בית שמאי לבית הלל.
בשלמ״ד בשלמא למאן דאמר.
בש״מ ברוך שחלק מכבודו, בשם מדרש.
בש״ס בששה סדרים, בשל סופרים, בשלהי מסכת.
בש״ע בשמיני עצרת, בשמחה עצומה, בשמנה עשרה.
בשעא״ה בשעת אמירת הגדה.
בשעל״ח בן שמונה עשרה לחופה.
בשעה״מ בשער המלך (ס׳).
בשע״מ בשעת מלאכה.
בשע״צ בשערי ציון (ס׳), בשמיני עצרת (בש״ע).
בש״פ בשושן פורים, ברוך שפטרני.
בשפ״י בשפתי ישנים (ס׳).
בשפמ״ש ברוך שפטרני מעונשו שלזה.
בשפ״ע בשפת עבר.
בש״ק בשבת קודש.
בש״ר בשל ראש, בשמחה רבה, בשם רבי, בושה סרוחה רמה.
בש״ש בשאילת שלום, בשיח שפתותינו.
בש״ש ותאעב״מ בעזרת שוכן שמים ותולה ארץ על בלי מה.
בשש״ע בשבוע שעברה (בש״ע).
בש״ת ברוך שומע תפלה, בשומע תפלה, בשמחת תורה.
ב״ת בעל תכלית, בעל תשובה (בע״ת), בל תוסיף, בעל תלמוד, בעלי תריסין, בל תשחית, בן תורה, ב׳ תיבות, (בעל תענוג — תאוה).
בת׳ בתרגום, בתשובה, בתורה.
בת״א בתרגום אונקלוס.
בת״ב בתשעה באב, בתקוני ברכות.
בת״ג בתנועה גדולה (ד׳).
בת״ה בתחיית המתים.
בתה״ג בתשובת הגאונים (ס׳).
בתה״מ בתפלת המנחה.
בתה״ס בתי הסֵפָר.
בתה״ש בתכלית השלימות — השנאה.
בתי״ס בתי ספר.
בת״כ בתורת כהנים (ס׳), בתקיעת כף, בתורת כתובה, בתלמוד בן (נאמר).
בתמ׳ בתמיה.
בת״ס בית ספר.
בת״ק בתנועה קטנה (ד׳).
בת״ר בתר רובא, בעלי תריסין (ב״ת).
בתש׳ בתשובת.
בתש״ש בתשובה שלימה.
בת״ת בעל תלמוד תורה.

ג

ג׳ גדולה, גבורה, גאולה, גלות, גזירה, גאון, גדול, גדולים, שלשה, גירסא (גי׳).
ג״א גירסא אחרינא, גזירת אלהים, גלות ארום, גבורת אלהים, גאולה אחרונה, ג׳ אמות, ג׳ אלפים, גנת אגוז (ס׳), גור אריה (ס׳), ג׳ ארצות, גרי אריות, גנזי אקספארד (ס׳), גפן אדרת (ס׳).

בפפד״מ בפרנקפורט דמיין.
בפקו״ע בפני קהל ועדה (בקו״ע).
בפר׳ בפרהסיא.
בפ״ש בפריסת שמע.
ב״צ בני ציון, בנות צלפחד, בן ציון, בת ציון.
בצ״א בצלם אלהים, בצלאל אשכנזי.
בצ״ג בצרה גדולה.
בצה״כ בן ציצית הכסת.
בצימ׳ בצימצום (ק׳).
[**ב(צ)מ״י** בצאתי מירושלים].
[**ב(צ)מ״מ** בצאתי ממצרים].
בצ״ע בצריך עיון, בצרת עין.
בצ״צ בעל צמח צדיק (ס׳).
ב״ק בת קול, בן קדושים, בן קדוש, בבא קמא, בר קפרא, בית קיבול, בעל קורא (בע״ק), בעל קרי, בני קרח (בנ״ק), ב׳ קדושות (ש״ק), במה קטנה.
בק׳ בקיצור.
בק״א בכל קצווי ארץ.
בק״ג בקנין גמור.
בקה״מ בקריאת המגילה.
בקה״ק בית קדשי הקדשים.
בק״ו בקל וחומר.
בקו״ר בקול רם (בק״ר).
בקו״ת בית קדשו ותפארתו.
בק״ז בקומה זקופה, בקרן זוית.
בק״ח בקרבן חטאת.
בקי׳ בקיצור.
בק״מ בקשת מחילה.
בקס״ע בקונטרס סדר עבודה (יעב״ץ).
בק״ל בין קודש לחול.
בק״מ בהא קמפלני.
בק״ע בקום עשה.
בק״פ בקרבן פסח.
בק״ק בקצת קהלות, בקהלה קדושה.
בקק״א בקצת קהלות אשכנז.
בק״ר בקלות ראש, בקול רם (בקו״ר).
בקש״א בקרושתו של אהרן.
ב״ר בן רבי, בר־רב, רבי, בראשית רבה, בן רכב, בית ראשון, ב׳ רשויות, בריך רחמנא, בני רחמנים, בעל רחמים.
בר״א ברכה אחרונה.
בר״ד בתר רוב דעות (אר״ד).
ברד״ר ברייתא דרבנן.
בר״ה בראש השנה, ברשות הרבים (ברה״ר).

ברה״י ברשות היחיד.
בר״ה לי״כ בין ראש השנה ליום כפור.
ברה״נ (בה״נ).
ברה״ס בראש הספר.
ברה״פ בראש הפרק.
ברה״ק ברוח הקודש (ברוה״ק).
ברה״ר ברשות הרבים (בר״ה).
ברו״ע ברום עולם.
ברוב״ש בית ראשון ובית שני.
ברז״ל בלהה רחל זלפה לאה.
בר״ח בראש חודש, בראשית חכמה (ס׳).
בר״ט ברצון טוב.
בר״י ברש״י ישן.
ברי׳ ברייתא.
בר״מ ברוב מקומות, ברעיא מהימנא, ברוח מוציא.
בר״ס בריש ספרא.
בר״ע בעי רחמי עליה.
בר״פ בריש פרקא — פרשה.
ברר״ל ב׳ רשויות רחמנא לצלן (יעב״ץ).
בר״ש ברית שלום.
ברשא״מ ברוח שאינה מצויה.
ברש״ע ברומו של עולם (ברוש״ע).
בר״ת בראשי תיבות, ברוגז רחם תזכור.
ב״ש בית שני, בית שמאי, בית שמואל (ס׳), ברוך שאמר, באר שבע (ס׳), בת שבע, בנין שלמה, בן שמעון — שמואל — שטח, באנק שיללינג, בלי שינוי, בנין שלמה (ס׳), בכור שור (ס׳), באמונה שלימה (באמ״ש), בית שמואל (ס׳), ביתר שאת (בי״ש), ברית שלום (ס׳).
בש׳ בשורש, בשנים.
בש״א בשום אופן, בשם אומרו, בשער אפרים (ס׳), בעל שער אפרים, בית שמאי אומרים.
בשא״א בשאי אפשר.
בשאז״ה בשביל שאני זכר הפסרתי.
בשא״י בשארית יוסף (ס׳).
בשא״פ בשבת אחר פסח.
בשבג״ת ברוך שאמר בג׳ תחתוניות (מן הספירות) (יעב״ץ).
בשבו״ת בשב ואל תעשה.
בש״ג בעל שלמי נבורים (ס׳).
בש״ד שתים שהן ארבע, בשורא דרייני (בשד״ד), בשבועה דאורייתא (בשד״א).
בשד״א בשבועה דאוריתא.

בעוה"ב בעולם הבא (בעה"ב).
בעוה"ז בעולם הזה (בעה"ז).
בעוה"ע (בעה"ע).
בעוה"ר בעונותינו הרבים (בעה"ר) (בעו"ה).
בעוה"ת בעדים והתראה.
בע"ז בעבודה זרה, בעילת זנות. בעלי עבודה זרה.
בעז"ה בעזרת השם (בעה"ש).
בעזה"י בעזרת השם יתברך (בעה"י).
בעזה"ש (בעה"ש).
בע"ח בעל חנות, בעל חוב, בעלי חיים (בעח"י).
בעח"ד בעל חיקור דין (ס'), בעזרת הונן דלים.
בעט"ז בעל טורי זהב (ס'), בעטרת זקנים (ס').
בע"י בעין יעקב (ס'), בעשר ידות (ס'), בעין יפה.
בע"כ בעל כרחו — כרחך, בעצי כהנים(?), בעל כישוף (ב"כ).
בע"ל בשבעים לשונות (בש"ל).
בעלה"ר בעל לשון הרע.
בע"מ בעשרה מאמרות, בעל עשרה מאמרות (ס'), בעל מלאכה, בעבודת מקדש, בעל מום (ב"מ), בעל מלחמה, בעל מחבר, בעל מגיה (בעמ"ג), בעילת מצוה, בגן ערן מנוחתו.
בעמ"ב ברוך עושה מעשה בראשית (= בע"ב).
בעמ"ד בעל מרקדק.
בעמ"ח בעל משנת חסידים (ס').
בע"מ מאכ"ח בעל עשרה מאמרות מאמר אם כל חי (יעב"ץ).
בעמ"ג בעל מגיה.
בעמז"ל בעדן מנוחתו זכרו לברכה.
בעמ"מ (בעקמ"מ).
בעמ"ק בעל מקובל.
בעמ"ש בעמודי שמים (ס').
בע"נ בעל נפש ,בעשרה נסיונות.
בענ"ד בענין נזכר דנא.
בע"ס בעל ספר, בעל סוד.
בע"פ בערב פסח, בערבי פסחים, בעל פה, בעל פיוטן, בעל פלונתא.
בעצל"ד בעל צדה לדרך (בצל"ד).
בע"ק בעל קבלה, בעל קרי, בעל קורא, בעל קנאה.
בעקמ"מ בעקבות מלכא משיחא.
בע"ר בקשו עלי רחמים, בקשו עליו רחמים, בעין רע (בעה"ר), בעלי ראתן.

בע"ש בערב שבת, בעל שם.
בעש"ב בורא עשבי בשמים (בע"ב).
בע"ש בה"ש בערב שבת בין השמשות.
בעש"ג בערכאות של גוים.
בעש"ט בעל שם טוב.
בעש"י בענינו של יום.
בעשי"ת (בעי"ת) בעשרת ימי תשובה, (בעשיה"ת).
בעש"נ בעטיו של נחש.
בעשע"ח בערב שבת עם חשכה.
בעש"ק בערב שבת קדש.
בע"ת בעל תשובה, בעל תכלית, בעל תוקע, בעל תפלה, בעל תלמוד, בעלי תריסין (ב"ת).
בע"ת ובלע"ת בין עשה תשובה ובין לא עשה תשובה.
ב"פ ב' פעמים, בושת פנים, בן פוי, בן פלוני, — פלונית, בת פלוני, — פלונית, בן פקועה.
בפ' בפסיקתא — בפסיקתות, בפרק, בפרשה, בפסוק, בפירוש, בפרט, בפתיחה, בפרהסיא (בפר').
בפ"א בורא פרי אדמה, בפעם אחת, בפה אחד, בפרשה א', בפרק א', בפסוק א'.
בפב"ד בפני בית דין (יעב"ץ).
בפד"א בפרישות דרך ארץ.
בפד"ז (פד"ז).
בפ"ה בפרשת המן (בפה"מ).
בפה"א בורא פרי האדמה.
בפה"ג בורא פרי הגפן.
בפה"ע בורא פרי העץ.
בפ"ו בפריה ורביה (בפו"ר), בינוני פועל (ד').
בפט"ש בן פקועה טעון שחיטה.
בפי' בפירוש.
בפל"ע בין פסח לעצרת.
בפ"מ בפה מלא, בפרי מגדים (ס'), בפני משה (ס').
בפמש"פ בפחות משוה פרוטה.
בפ"נ בפח — בפהי נפש.
בפ"נ ובפ"נ בפני נכתב ובפני נחתם.
בפס"ד בפסוקי דזמרא (ת').
בפסהמ"ק בפסולי המקודשין.
בפ"ע בפני עצמו, בפני עדים.
בפ"ע ד"ת בפני עצמו דין תורה (יעב"ץ).
בפ"פ בפתע פתאום.
בפפד"א בפרנקפורט דאדר.

בנ״ר בורא נפשות רבות.
בנש״א בנשימה אחת.
בנשג״ז (נשג״ז).
בנשב״ע בנוהג שבעולם.
בנת״ר בנוקבא דתהום רבה (ק׳).
ב״ס בן סירא, בן סורר, בלי ספק (בל״ס), בעל ספר (בע״ס), ב׳ סעודות, ב׳ סונים, (בשורת ספרים), ב׳ סימנים.
בס׳ בספר, בסדרא, בסעיף (בס״י).
בס״א בסיגנון אחד — אחר, בספר אחד, בספרים אחרים, בסודות אחרים, בסטרא אחרא (ק׳).
בסב״ר בסוף בית ראשון.
בס״ג בסכנה גדולה, בסעודת ג׳, בסימן ג׳.
בסג״י בספר גבורות י״י.
בס״ד (בסי״ד) בסיעתא דשמיא.
בס״ה בספר הזוהר (בסה״ז), בספר הבהיר, (בס״ב), בספר הגלגולים — הגלגלים, בסדר היום, בסוד הכתוב.
בסה״ב בספר הבהיר.
בסה״ד בסוף הדבור, בסדר הדורות (ס׳).
בסה״י בסדר היום (ס׳).
בסה״כ בסוד הכתוב.
בסה״ר בעל ספר הרוקח.
בסהש״ס בסוגית הש״ס.
בסוב״ג בסתר ובגלוי.
בסו״מ בן סורר ומורה.
בס״ח בספר חיים, בספר חסידים.
בסח״ה בספר חובת הלבבות.
בס״י בספר יצירה — יוחסין (ישעיה ירמי׳ יחזקאל).
בסי״ד בסיעתא דשמיא (בס״ד).
בסל״א בספר לוח ארש.
בסמ״ג בספר מצות גדול.
בסמ״נ בספר מורה נבוכים.
בס״נ (ס״נ).
בסנ״ו בספר נגיד ומצוה.
בסנ״י בספר נצח ישראל.
בסנ״ע בספר נתיבות עולם.
בס״ע (בסק״ע).
בסע״ז בסדר עולם זוטא (ס׳).
בסעמ״ק בספר עבודת המקדש.
בסע״ר בסדר עולם רבא (ס׳).
בס״פ בסוף פרשת, — פרק, — פסוק, בסעודת פורים.
בספ״י בסבר פנים יפות.

בס״ק בספרים, — בסדורים קדמונים.
בסקי״פ בספר קונטרס יציב פתגם (יעב״ץ).
בסק״ע בסיקור עין.
בס״ש בספר שני.
בסשל״ה בספר שני לוחות הברית.
בס״ת בספר תורה, בסתרי תורה (ס׳), בסופי תיבות, ב׳ ספירות תחתוניות (ק׳).
בע׳ בעולם, בעונש, בשבעים.
ב״ע באר עשק (ס׳), בן עזרא, בן עוזיאל, בית עולם — עולמים, בכורי עתים (ס׳), בריאת עולם, ברית עולם, בני עניים, בן עזאי, בני עלייה, בן עמרם, בדיקת עדים, באר עשק (ס׳), בעל עבירה, בר עונשין.
בע״א בעבודת אלילים, בענין אחר — אחר, בעצה אחרת, בעד אחד.
בעא״ע בתר עניא אזלא עניותא.
בע״ב בורא עצי בשמים, ברוך עושה בראשית, בעלי בתים, בעל ברית.
בע״ג בעל גמרא, בעל עגלה.
בעג״ח בעל גמילות חסדים.
בע״ד בעל דבבא, בעל דין, בעל דבר, בעל דקדוק, בעל דרשן.
בע״ה בעל הבית, בעץ הדעת (ס׳), בעזרת השם (בעה״ש).
בע״ה ובע״ד בעלמא הדין ובעלמא דאתי.
בעה״ב = (בע״ב) בעל הבית.
בעה״ב = **בעוה״ב.**
בעהג״א בעל הגהות אשרי.
בעה״ד בעון הדור.
בעה״ו בעזרת השם וישועתו.
בעה״ז בענין הזה, בעולם הזה (בעוה״ז).
בעה״ח באתי על החתום, בעלי החיים (בע״ח).
בעה״ט בעל הטורים (ס׳) (בה״ט).
בעה״י בעבר הירדן, בעזרת השם יתברך.
בעה״מ בעל המחבר.
בעהמ״ס בעל המחבר ספר.
בעה״נ בענין הנזכר.
בעהנו״נ בעזרת השם נתחיל ונגמור, — נעשה ונצליח, — נצא ונבוא.
בעה״ע בעולם העליון (בעוה״ע).
בעה״ק בעל עבודת הקורש.
בעה״ש בעזרת השם, בעל השער — השיר, בעל השטר (בעהש״ט).
בעה״ת בעלי התוספות.

במזה״ש במזג השוה (במה״ש).
במז״ל בעדן מנוחתו זכרו לברכה.
במ״ח באר מים חיים (ס׳).
במח״כ במחילת כבודו (במ״כ).
במחכ״ת במחילת כבוד תורתו.
במ״ט (במע״ט) במעשים טובים.
במ״י בצאתי מירושלים (ת׳)
במי״א עמב״ד במהרה יבוא אלינו עם משיח בן דוד.
במיו״כ במוצאי יום כפור.
במי״ט במוצאי יום טוב.
במיט״א במוצאי י״ט אחרון (ראשון).
במי״כ במוצאי יום כפור (במיו״כ).
במ״כ במחילת כבודו.
במכ״ה במחילת כבודו הרב (יהרם).
במ״ל בעל מרפא לשון (ס׳), במשנה למלך (ס׳).
במל׳ במלכות.
במלזו״ש במלכיות זכרונות ושופרות.
במ״מ בורא מיני מזונות, במעשה מרכבה, במה מצינו, בצאתי ממצרים (ת׳)׳
במנ׳ במנהגים, במנהג.
במ״ס במקום סכנה, במנהג ספרד, במסכת סופרים, במגילת סתרים (ס׳), בית מסחר ספרים.
במס״ה (במסה״ש).
במסה״ש במספר השוה.
במסל״ת במסיח לפי תומו (מסל״ת).
במ״ע במקום עדים, במצות עשה.
במע׳ במערבא.
במע״א במערבא אמרי.
במעל״א במקום עדים לא אמרינן.
במעול״ת במצות עשה ולא תעשה.
במע״ז ברכת מעין שבע.
במע״ש ברכת מעין שלוש, במעלי שבתא.
במ״פ במיני פת, במי פירות, במנהג פולין.
במ״צ במצות ציצית.
במ״ק במחזור קטן, במספר קטן.
במק״א במקום אחר (במ״א) — אחר, במקרא אחד.
במק״מ במאי קמפלגי (קא מפלגי).
במ״ר במקדש ראשון, במדרש רבות, בית מרעים (ס׳).
במרא״ט במנהגי ר׳ אייזק טירנא.
במרז״ל במאמר רבותינו ז״ל.
במ״ש במה שאמרו, — שאמר, — שנאמר — שכתוב, במוצאי שבת, במלות שונות, במה שהוא.
[במשא״ת אדבל״כ במשלם שנין אילין תפוק ארעא דא בלא כסף].
במש״ד שתי מתנות שהן ארבע (בשה״ד).
במשת״ה במקום שיש חילול השם.
במש״ל במקום שנהגו לומר.
במש״מ במקום שאתה מוצא.
במש״ע במה שכתב עוד — שאמר עוד.
במשע״ה במה שאמר עבדים היינו (יעב״ץ).
במש״ק במוצאי שבת קודש (במ״ש).
במשרמ״ה במדרשו של ר׳ משה הדרשן.
במ״ת במתן תורה, במגילת תענית (ס׳).
ב״נ בן נפתלי, בר נש, בן נח, בני נח, בעל נס, בעל נכפה, בית נתן (ס׳), ברכי נפשי, בורא נפשות, בלי נקודות, בגליון נכתב (בנ״נ), ברוק נמצא, בר נפחא (ר׳ יוחנן), בן נכר, בת נכרית.
בנ״א בנשימה אחת, בני אדם (ב״א).
בנא״י ברכי נפשי את י״י.
בנ״ג בנטית גרון.
בנ״ד בנידון דידן, בנידון דידהו.
בנה״י בינה נצת הוד יסוד (ק׳).
בנהי״כ בני היכלא.
בנה״ס בנעילת הסנדל (בנעה״ס).
בנו׳ בנוסח.
בנוב״נ בפני נכתב ובפני נחתם.
בנז״ג בנזקי גוף, בין נזקי גוף — נזק גוף.
בנז״מ בנזקי ממון, בנזק ממון.
בנ״ח בנר חנוכה, בנקיטת חפץ (בנק״ח).
בנ״ח א״ס בנקיטת חפץ אנב סודר (בנק״ח א״ס).
בנח״צ בנחמות ציון (ב״צ).
בנחצו״י בנחמות ציון וירושלים.
בנח״ש בנדוי חרם שמתא.
בנ״ט בנותן טעם, בר נותן טעם.
בנט״י בנטילת ידים.
בנ״י בני ישראל, בני יעקב, בנטילת ידים (בנט״י).
בניי״צ בני ישראל ישמרם צורם.
בנ״כ בנשיאת כפים.
בנל״ך ולאע״י ברוך נותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה.
בנ״צ בני ציון.
בנצוי״ר בנחמת ציון וירושלים.
בנ״ק בני קרח (ב״ק).

בכתר עליון (ק'), בכולי עלמא, בכל העולם (בכה"ע).

בכ"פ בכל פנים, בכל פעם, בכלי פשתן.

בכפו"פ בכל פעם ופעם.

בכ"ק בכמה קהלות.

בכ"ש בכל שעה, בכל שהוא, בכור שוטה, בכסא שן (ס'), בעל בישוף, בעלת בשפים, (בן כלבא שבוע).

בכשו"ש בכל שעה ושעה, — שעתא ושעתא.

בכש"ת בכתרה של תורה.

בכ"ת בכבוד תורתו.

בכת"י בכתיבת יד (בכ"י), בכל תפוצות ישראל.

ב"ל בית לחם, ב' לילות, בן לוי, בכל לבבו (בכ"ל), בינה לעתים (בל"ע) (ס') ברכת לבנה, בגדי לבן.

בל"א בלשון אשכנז, — ארמי, בליל א', — אחרון.

בלא"א בן לאדני אבי.

בלא"ה בלאו הכי.

בל"ב ברוך לעולם בוראו, בליל ב', בינו לבינה.

בלב"ע בינו לבין עצמו.

בלב"ש בלבושי שרד (ס') (בל"ש).

בל"ג בלשון גנאי.

בלד"ב בלא דברים בטלים.

בלה"ח בליל החבור.

בלה"נ בלאו הכי נמי.

בלה"פ בלחם הפנים (ס').

בלה"ק בלשון הקודש.

בלו"א בלות ארש (ס').

בלו"ר בלאה ורחל (ק').

בל"ז בלא זה, בלשון זה, בלשון זכר.

בלח' בלהש.

בלח"ז בלא חתימת זקן.

בלח"ש בלחם שמים (ס').

בל"ט בלב טוב.

בלט"מ בל"ט מכות.

בל"י בלשון יון, — יונית, בכור לירושה, בית לחם יהודה (ס).

בל"כ בלשון כבוד.

בל"נ בלי נדר, בלשון נקיה (בלנ"ק), בלשון נקבה, בכור לנחלה.

בל"ס בלשון סורי, בלי ספק.

בלס"נ בלשון סגי נהור.

בל"ע בלשון עברי (עבר), — ערבי, בינה לעתים (ב"ל) (ס').

בלע"ז בלשון לועז, בלשון עבודה זרה.

בל"פ בליל פסח, בכור לפדיון, בלשון פרס.

בל"צ בלשון צחות, בלשון צרפת, ברכות לראש צדיק.

בל"ר בלוחות ראשונים, בלשון רבים (ר').

בלר"צ ברכה לראש צדיק.

בל"ש בליל שבת, — שמורים, — שני, בלבושי שרד (ס') (בלב"ש), בלי שנוי, בלב שלם.

בלש"ה בלשכת הגזית.

בלשו"מ בלי שם ומלכות.

בלש"ק בליל שבת קודש.

בל"ת בלא תעשה, בלא תשא, בלי תכלית.

ב"מ ב' מדות, ב' מובאות, — מהדורות, ברית מילה, בר מנן, בר מצוה, במה מדליקין, בבא מציעא, בו מבואר, ברכת מזומן, בן מקרא, בעל מום, בעלי מומין, בתי מדרשות, בית מועד, — מחסה, בעל מדות, בעילת מצוה (בע"מ).

במ' במערבא, במזיר, במשנה, במדרש.

במ"א בר מן אחד, במדרש אחד, — אחר, במשקל אחד, במדינות אלו, (בן מקרא), במקום אחר, בעל מגן אברהם (במג"א), במנהג אשכנז, במכתב אליהו (ס') (מ"א).

במ"ב בורא מיני בשמים, בר מן תרין, במשאת בנימין (ס'), במסעות בנימין (ס'), במעשה בראשית.

במ"ג במשנה ג', במחזור גדול, ברכת מגלה (ב"מ).

במג"א בעל מגן אברהם (במ"א).

במגו"מ במלחמות גוג ומגוג (במגו"ג).

במד' במדנהא, במדבר, במדרש (במדר').

במד"א (בד"א) במה דברים אמורים, במה דאפשר, בכל מה דאפשר.

במדה"נ במדרש הנעלם (ס').

במד"ר במדרש רבה (במדר"ר), במדבר רבה.

במ"ה בורא מאורי האש, ברכת מאורי האש, במדרש הנעלם (ס'), במדינות הללו, במקח השוה (במה"ש), ברוך משנה הבריות.

במה"ר בית מדרש הרבנים.

במה"ש במזג השוה (במזה"ש), במקח השוה.

במו"מ במשא ומתן, במקח וממכר, במגע ומשא.

במורו"ר ברשות מרנן ורבנן ורבותי.

במו"ש במוצאי שבת (במ"ש).

במות"ר במקלו ותרמילו.

במ"ז בממת זהב (ס').

ביד"ש בידי שמים.
ביה"ג בימות הגשמים.
ביה"ח בימות החמה, בית החולים (יה"ח).
ביה"כ (ביוה"כ) ביום הכפורים, בית הכנסת (בה"כ).
ביהכ"ס בית הכסא.
ביה"כ של"ב(ש) ביום הכפורים שחל להיות בשבת.
ביהל"ו ברוך יי' המבורך לעולם ועד.
ביה"ס (בה"ס) בית הספר.
ביה"ע (בה"ע).
ביה"ע(ר) בין הערבים.
ביהת"ת בית התלמוד תורה.
ביה"ק בית הקברות (בה"ק).
ביה"ש בין השמשות (בה"ש, בהש"מ).
ביה"ת בימי התשובה.
ביוא"י ביהרג ואל יעבור.
ביוב"ש בית יוסף ובאר שבע (ס') (יעב"ץ).
ביו"ד בשר יין ודגים, ביורה דעה (ס').
ביוה"ד ביום הדין (ביה"ד).
ביו"ט ביום טוב.
ביו"י בכל יום ויום (בכיו"י).
ביז"ת בי"ז תמוז.
בי"ח בית חולים (ביה"ח).
ביח"ה בית חנוך הנערים (בחה"נ).
ביח"ל בן שמונה עשרה לחופה.
ביט"א ביום טוב ראשון.
ביט"ב ביום טוב שני.
בילב"ע בינו לבין עצמו.
בילא"ו ברוך יי' לעולם אמן ואמן.
בי"מ בעשרה מאמרות (ס').
בי"מ בל"פ ביציאת מצרים בליל פסח (יעב"ץ)
בי"ס בעשר ספירות (ק').
ביס"ע בעל יסוד עולם.
בי"ע בריאה, יצירה, עשיה (ק').
ביע"ו ביעלה ויבוא (ביע"ו).
ביר' בירה (בית המקדש), בירושלמי (בירו').
בירה"ג בילקוט ראובני הגדול.
בי"ש (ביר"ש) ביראת שמים, ביתר שאת (ב"ש).
בישה"ד ביישוב הדעת.
ביש"מ בישיבה של מעלה.
ביש"ע ביום שמיני עצרת.
ביש"ק ביום שבת קודש.
ביש"ש בים של שלמה (ס').

בי"ת בשר, יין, תכלת; בימי תשובה.
ב"כ ברכת כהגים, בת כהן, בשביל כן (בש"כ), בגין כך, בגדי כהונה (ס'), ב' כברות, בעל כנפים (ס'), בר כוכבא, בית כר, בת כותי, בנות כותיים, בתי כנסיות, באי כח.
בכ"א בכל אופן, בכמה אופנים, בכרך אחד.
בכא"ה בכבוד אלהים הסתר (דבר?).
בכא"פ בכדי אכילת פרס (כא"פ).
בכבו"ע בכבודו ועצמו.
בכ' בכ' בכ' בכיסו, בכוסו, בכעסו.
בכ"ג בכמה גווני, בכונה גדולה, בכהן גדול, בכבוד גדול.
בכ"ד בכמה דוכתין.
בכ"ה (ס') בכל הסידורין, בכל השנה (בכה"ש), בכתבי הקודש (בכה"ק), בכורי העתים (ס').
בכה"ג בכהאי גוונא, בכנסת הגדולה (ס').
בכה"כ (בהת"כ) בכל התורה כולה.
בכה"מ ברוך כבוד יי' ממקומו, בכל המקומות.
בכה"ע בכורי העתים (ס').
בכה"פ בכל הפוסקים, בכל הפירושים.
בכה"ק בכתבי הקודש (בכ"ה).
בכה"ת בכל התורה.
בכ"וב"כ בין כך ובין כך.
ב"כ וב"מ בתי כנסיות ובתי מדרשות.
בכח"ב בכתר, חכמה, בינה (ק').
בכ"ט בכמה טעמים, בכי טוב.
בכ"י בכל יום, בכתיבת יד (בכת"י).
בכי"ב בכתיבת יד שני (בכי"ש).
בכיו"י בכל יום ויום.
בכי"מ ברוך כבוד יי' ממקומו.
בכ"כ בכל כחו.
בכ"ל בכל לבבו (ב"ל).
בכל"א בכל לילה אחד.
בכל"ם (שימושי המקור) (ד').
בכל"ע בין כסא לעשור.
בכ"מ בכל מקום, בכמה מקומות, בכסף משנה (ס'), בכתר מלכות (ס'), בינה, כתר, מלכות (ק').
בכמד"א בכל מה דאפשר (בכמ"ד).
בכמ"ר בן כבוד מעלת רבי.
בכמ"ש בכל מקום שהוא.
בכמש"א בכל מה שאפשר.
בכמש"מ (במש"מ) בכל מקום שאתה מוצא (במשא"מ).
בכ"ע בכל ענין, בכונה עצומה, בכלילות עשר,

בזו"הק בזוהר הקדוש (ס').
בזכ' בזכות, ברכת זוקף כפופים.
בזל"ז בין זה לזה.
בזמגו"מ בזמן גוג ומגוג (בזגו"מ).
בזמה"א בזמרת הארץ (ס').
בז"צ בזבחי צדק (ס').
בז"ק בזוקף קטן (ד').
בזק"ג בזמן קבוץ גליות.
בזשאבמ"ק בזמן שאין בית מקדש קיים.
בזשבה"ק בזמן שבית המקדש היה קיים.
בזשבהמ"ק בזמן שבית המקדש קיים.
בזשב"י ערש"מ בזמן שבני ישראל עושין רצונו של מקום.
ב"ח בעל חוב, בעלי חיים (בע"ח), ב' חדשים, בן חורין, בני חורין, ביעור חמץ, בדיקת חמץ, בן חלוצה, בית חדש (ס'), ביום חודש, ביקור חולים, ברית חדשה (בה"ח), בעל חטא.
בח"א בחידושי אגדות, בחלק א'.
ב"ח אל"ש ביקור חולים אין לו שיעור.
בחב"ש בחר בשבא.
בחג"ת בחסד, גבורה, תפארת (ק').
בחגת"מ בחסד, גבורה, תפארת, מלכות (ק').
בח"ד (בחו"ד) בעל חוות דעת (ס').
בחדר"ג בחרם דרבנו גרשון.
בחדרגמ"ה . . . . . . מאור הגולה.
בח"ה בעל חובת הלבבות, — חמדת הימים (ס'), בית חנוך הנערים (בית"ה, בחה"נ).
בחה"ס בחג הסוכות, בחול המועד סוכות. (בחהמ"ס).
בחהפ" בחג הפסח, (בחהמ"פ) בחול המועד פסח.
בחה"ש בחג השבועות.
בחו"א בחסד ואמת.
בחו"ב בחכמה ובינה (ק').
בחו"ג בחסד וגבורה (ק').
ב"ח וה"א ביקור חולים והכנסת אורחים.
בחוה"ג בחוקות הגוים.
בחוה"מ בחול המועד.
בחו"ח בכל חרא וחדא.
בחו"י בעל חוות יאיר (ס').
בחוי"ת בחסרות ויתירות.
בחו"ל בחוץ לארץ.
בחו"ע בהמה חיה ועוף.
בחו"פ בחנוכה ופורים
בח"ז בחתימת זקן.
בח"ח בחרם חמור.
בח"י בחתימת יד — ידי.
בחי' בחידושים, בחינה.
בחי"א בן חכם ישמח אב.
בחי"ש בחיי שעה (בח"ש).
בח"כ בחזקת כשרות.
בח"ל (בחו"ל) בחוץ לארץ.
בח"מ בחושן משפט (בחש"מ) (ס').
בח"ס בחטף סגול (ד'), ב"ח ספירות (יעב"ץ), בחזקת סכנה.
בחס"ל בעל חסד לאברהם (אזולאי) (ס').
בח"ע בחינת עולם (ס'), בחזון עברית (?).
בח"פ בחטף פתח (ד'), בליל חג פסח (בלח"פ).
בח"ש בחומר שבועה, בחכמת שלמה (ס').
בחש"מ בחולו של מועד, בחושן משפט (ס').
בח"ת ברכת חתנים.
בט' בטעם.
בטא"ח בטור אורח חיים (ס').
בטא"ע בטור אבן עזר (ס').
בט"ב בתשעה באב (ל').
בט"ד כצ"מ רצ"ת וכו'. (mutatio literarum)
בטוב"ב בלי טבול ובלי ברכה.
בט"ח בן ט' חי.
בטו"ט בטוב טעם.
בטוטו"ד בטוב טעם ודעת.
בטח"מ בטור חושן משפט (ס').
בט"י בטבול יום.
בטי"ד בטור יורה דעה (ס').
בט"ל בין טוב לרע.
בט"מ בטומאת מת, בטעם מפסיק (ד').
בט"ש בטומאת שרץ.
ב"י בן־בר־בני ישראל, בני יעקב, בית יוסף (ס'), בונה ירושלים (ת'), בית ישראל, בני יונה, ב' יסודות, ב' ימים, בן יחיד, בת יחידה, בן יומו, בני יששכר, בת יומה, בית יהודה (ס').
בי"א (ביד"א) בידי אדם.
ביא"ה בני ישראל את השבת.
ביא"י בשם י"י אלהי ישראל.
ביאע"ה ביעקב אבינו עליו השלום.
בי"א עמב"ד במהרה יבא אלינו עם משיח בן דוד (ת').
ביב"ח בי"ב חודש.
בי"ד בשר, יין, דגים; ביורה דעה (ס'), בית דין.
ביד"א בידי אדם.

בה"ג ובה"נ בריאות הגוף ובריאות הנפש (הנשמה).
בהגר"א ביאור הגאון ר' אליהו (מווילנא).
בהגרמ"ס בן הגאון ר' משה סופר.
בה"ד בהמה דקה (ב"ד).
בהה"ב (בה"ב) בהר הבית.
ב"ה וב"ש ברוך הוא וברוך שמו.
בהו"ת בהספד ותענית.
בה"ז בהאי זמנא, ברכת הזבח (ס'), בגדי הזהב (ב"ז), ביאורי הזוהר.
בה"ח בית החיים (ביה"ח), ברית החדשה.
בה"ט בעל הטורים (בעה"ט), בהלכת טומאה (יעב"ץ), באר היטב (ס').
בה"ט וה"מ ברכת הטוב והמטיב.
בהי"ט בהימים-טובים.
בהיסה"ד בהיסח הדעת.
בה"כ ברכת הכוס, בית הכנסת, בית הכסא.
בהכ"ס בית הכסא (בה"כ).
בה"ל בהאי לישנא, בזה הלשון (בזה"ל), בעל הלכה, בלע המות לנצח.
בהל' בהלכות.
ב"ה לא"ו (בילא"ו).
בה"מ בין המצרים (ב"ה), ביאור המלה, ברכת המזון (בהמ"ז, ב"ה), ברכת המינין, בני המן, בית המרחץ, בהפסד מרובה.
בהמ"ג ברכת המגילה.
בהמ"ד בית המדרש (ביהמ"ד).
בהמ"ז ברכת המזון.
בהמ"ט בית המטבחים.
בה"מ וצ"ג בהפסד מרובה וצורך גדול.
בהמ"ק בית המקדש (ביהמ"ק).
בהמ"ר בית המרחץ.
בה"נ ברכת הנהנין, בין הנרות, בן הנדה.
בהנה"ח בהנץ החמה.
בהנו"א בשם (בעזרת) ה' נעשה ונצליח אמן.
[בה"נ וא"ק בעל הנפש ואגרת הקודש (יעב"ץ)].
בה"ס בעל הסֵפר, בית הספר (ביה"ס).
בהסו"ת בהספד והענית.
בה"ע בין הערבים (ביה"ע), בהאי עלמא, בעל העברונות, בית העדה.
בהע"א בהעלם אחד.
בהעי"ט בעל העיטור (ס').
בהע"ק בעל העקידה (ס').
בה"פ ברכת הפטרה.

בה"ק (ביה"ק) בית הקברות, בעל הדרת קודש (בעה"ק).
בהק"ר בר הקדוש רבי.
בה"ר בהושענא רבא, בהונאת רע.
בהר"ד (מולד של תוהו) (ל').
בה"ש בין השמשות (ביה"ש), בית השואבה, ברכת השחר, בהאי שעתא, ברכת המעביר שינה (ת').
בה"ש דמ"ש בין השמשות דמוצאי שבת.
בהש"ו בהשקט ובטח.
בהש"מ (בה"ש).
בהשמ"ר בית השחיטה מרווח רווח.
בה"ת ברכת התורה (ב"ה), בהלכות תפלה, בית התפלה.
ב"ו בשר ודם, ברי ושמא, ברכה והצלחה, בית ועד (בו"ע, ביו"ע).
בוב"ב בנים ובני בנים, בניו ובני בניו.
בוג"ד וב"א (ל').
בו"ד בשר ודם (ב"ו).
בוב"ע (בושב"ע) ברי ושמא ברי עדיף.
בוה"ע בעל ווי העמודים (ס').
בו"ז שני, ששי, שביעי.
בו"ח בשר וחלב.
בו"ט (בונ"ט) באו ונחזיק טובה.
בו"כ בושה וכלימה.
בומ"ף (ממוצא השפתים) (ד').
בו"פ בושת ופגם.
בו"ר בא וראה, בקי ורגיל.
בו"ת בנו ותלמידו.
ב"ז בן זכאי, בן זומא, בן זכר, בעבור זה, בת זוגו, בזכות זה, בעילת זנות (בע"ז), בגדי זהב, בנימין זאב.
בז"א בזמן אחר.
בזבל"א בזה בורר לו אחד.
בזא"ז בזה אחר זה.
בזב"ש בזבח שמואל (ס').
בז"ג בזקף גדול (ד').
בז"ה בזה הדרך.
בזה"א בזה האופן.
בזה"ב ברוך זוכר הברית.
בזה"ז בזה הזמן, בזמן הזה.
בזה"ל בזה הלשון.
בזה"ע בזה הענין.
בזה"ת בזה התנאי.
בזוב"ש בזדון ובשגגה.

בבתה"ס בבתי הספר.
בבת"ח בבל תאכל חמץ.
בבת"ס בבתי ספר.
ב"ג בישול נוים, בן גוריון, בן גמליאל, בן גרושה, ברכת גשם (ת'), בהמה גסה (בה"ג), תרי גווני, במה גדולה, בער גאלדבערג.
בג' בשלושה.
בגא"לת בין גאולה לתפלה.
ב"ג ב"ג בן גר, בן גיורת.
ב"ג וב"ח בן גרושה ובן חלוצה.
בג"ד בג' דברים, בנין דא, בגין דאתמר.
בג"ד כפ"ת (ד') (מקבלין ד"ח וד"ק). **בג"ד כפ"רת** (ד').
בג"ג וט"ט בתר גנבא גנוב וטעמא טעים.
בגד"מ בגמרא דבני מערבא.
בג"ה בגבורת השם — הבורא, בגזירת השם, בינה גבורה הוד (ק').
בג"ח בעל גמילות חסדים (בעג"ח).
בגי' בגימטריא.
בג"כ בגין כך.
בג"לר בין גואל לרופא.
בג"לת בין גאולה לתפלה (בגא"לת).
בג"מ בג' מקומות, — מלאכות — מלכיות.
בג"ע בגן עדן, בגילוי עריות, ב' גזרי עצים, בג' עולמות.
בגע"מ בגן עדן מנוחתו (= בע"מ בעדן מנוחתו).
בג"ר בג' ראשונות (מן הספירות) (יעב"ץ).
בד' בארבע, בדרך.
ב"ד בית דין, בעל דין, בן דעת, בר דעת, בני דיעה, בעל דבר, בן דרוסאי, ברח דודי (ת'), בן דוד, בסיעתא דשמיא, בעל דקדוק.
בד"א במה דברים אמורים, ברוך דיין אמת, בדבור אחד, בדבר אחר, בדברים אחרים, בדרך ארץ, בעל דרך ארץ (בעד"א), בדפוס א', בדרך אחר, בדיני אדם.
בדא"ה בדיני אומות העולם.
בדא"ח בדברי אלהים חיים.
בד"ב בדפוס ב' (ד"ב).
ב"ד ב"ד בת דינא בטל דינא.
בדפה"פ (ברה"פ).
בד"ג בדרך גוזמא.
בד"ה בדבור המתחיל, בדברי האומר (ברה"א), בדברי הימים, בדרך הפלגה (ברה"פ).
בדה"ב בדק הבית (בד"ה, ב"ה).

בדה"ג בית דין הגדול.
ב"ד ה"פ בתר דבעיא הדר פשטה.
בד"ו (לא בד"ו פסח) (ל'), בדוק ומנוסה.
בד"ז בדבר זה, בדרך זה.
בד"ח בדברי חכמים, בדרך חידה (חיבה), בדברי חול, בדברים חיצונים.
בדו"(ר) בדחילו ורחימו.
בדחז"ל בדברי חכמינו ז"ל.
בד"י בדיני ישראל.
בדיע' בדיעבד.
בד"כ בד' כנפות, — כוסות.
בדכ"ה בדרך כל הארץ.
בד"ל בד' לשונות.
בד"מ בדיני ממונות (ד"מ), בדבר מצוה, בדרכי משה (ס'), בדרך משל.
בדמש"א בדמשק ארש (מג').
בד"נ בדיני נפשות (ד"נ), בוצינא דנהורא (בוד"נ).
בד"פ בד' פרשיות.
בד"צ בית דין צדק.
בד"ק בדרך קיצור (בעל דין קשה), בדפוס קדמון, — קונשטנטינה.
בד"ש בדיני שמים, בדמעות שליש.
בדש"י בית דין של ישראל.
בדש"מ בית דין של מעלה.
בדש"נ בית דין של נכרים.
בד"ת בדברי תורה, בדין תורה.
בדתה"ק בדת תורתנו הקדושה.
ב"ה ברוך השם (בה"ש), ברוך הבא, ברוך הוא, בית המקדש (בהמק'), בית הכנסת (ביה"כ), בעזרת השם (בעה"ש), בעל הבית (בעה"ב), בעולם הבא (בעוה"ב), ברוך המקום, בין המצרים, בעל הכרת, ביאור המלה (בה"מ), ברכת הלבנה (בה"ל), בשעת הדחק (בשה"ד), בשעת הכושר (בשה"כ), בית הכסא (ביה"כ), בין השמשות (ביה"ש), בין הדבקים (בה"ד), ברכת התורה (בה"ת), בנין הורדוס, בית הלל, ביום השמיני (ת').
בה"א בהעלם אחד (בהע"א), בית הלל אומרים.
בה"ב שני וחמישי ושני, בית הבחירה, בין הבתרים, בהר בחקותי (ב"ב), בהר הבית.
בהב"ל בית הבליעה.
בה"ג בהאי גוונא, בעל הלכות גדולות, בהמה גסה (ב"ג), ברכת הגומל, ברכת הגשם, באר הגולה (ס') (באה"נ), בריאות הגוף.

בא״ומ באוכלין ומשקין.
ב״א ומט״ז וש״הד בית אל ומטת זהב ושער הדלק (יעב״ץ).
בא״ונ ברכת אירוסין ונשואין (בא״ו).
באו״ש באותה שעה.
בא״ז (באו״ז) באור זרוע (ס׳).
בא״ח באורה חיים (ס׳) (באו״ח).
בא״י בארץ ישראל, ברוך אתה י״י (ת׳).
בא״י אמ״ה ברוך אתה י״י אלהינו מלך העולם (ת׳).
בא״י אמ״ה אקבמ״ו ברוך אתה י״י אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו (ת׳).
באי״ה ברכו את י״י המבורך (ת׳).
ב״א י״ח בני אדם יושבי חושך (ת׳).
באי״ י ברוך אדני יום יום.
בא״י ש״ת ברוך אתה י״י שומע תפלה (ת׳).
בא״ל(ח) בין אדם לחברו, בין אור לחושך.
בא״למ בין אדם למקום.
בא״מ באיזהו מקומן, באבינו מלכנו (ת׳), בארץ מצרים, באוהל מועד.
באמ״ח באר מים חיים (ס׳).
באמ״ש באמונה שלימה (בא״ש).
בא״נ ברכת אלהי נשמה.
בא״ק באיזו קהלות.
בא״ר בידך אפקיד רוחי, באר רחובות (ס׳).
באר״ות בן אדם רמה ותולעה.
באריכ׳ באריכות (בא׳).
בא״ש (באמ״ש).
בא״ש באר שבע (ס׳), באותה שעה (באה״ש).
ב״ב בן בית, בני ביתו, בן ברית, בני ברית, בעל בית, בעלי בתים (בע״ב), בן בתירא, תרין תרין, בבא בתרא (ס׳), בעל בריה, ב׳ בתים, בן בוטי, בטל ברוב, בו ביום, במהרה בימינו, בהר בתקותי, בראיה בעלמא, בשר בחלב, (בני ברק), בן בנו, בר בר.
בב״א בבת אחת, במהרה בימינו אמן, בן בתירא אומר, בבני אדם, בבית אל (ס׳).
בב״א כ״פ בבית אל כמה פעמים (יעב״ץ).
בב״ב ב׳ בגינים בו, בן בג בג, בברכה שניה, בלעם בן בעור.
בבבה״ב בברית בין הבתרים.
ב״ב בח״ל בין בארץ בין חוץ לארץ.
בב״ד בבית דין, בבית דוד, בבלי דעת, בפני בעל דין, בבהמה דקה.

בבדא״א בברייתא דאברהם אבינו.
בבדש״י (ברש״י), בבדש״נ (ברש״נ).
בב״ה בנין בית הבחירה (המקדש), בבריקת הבית (ס׳).
בב״הא בבית האסורים.
בב״הב ברית בין הבתרים, בבית הבליעה.
בב״הי בבית היין.
בב״הכ בבית הכנסת, — הכסא.
בב״המ (בב״ה) בביאת המשיח.
בבהמ״ב בברכה המשולשת בתורה.
בב״המד בבית המדרש.
בב״המז בברכת המזון.
בב״המי בברכת המינין.
בב״המ י״ר שיב״ב בבית המקדש יהי רצון שיבנה במהרה בימינו.
בב״המר בבית המרחץ.
בב״המש בבית המשתה.
בב״הס בבית הספר (ב״הס).
בב״הש בברכת השחר (בה״ש).
בב״הת בברכת התורה.
בב״ו בשל״ב בין במינו ובין שלא במינו.
בב״ז בעילתה בעילת זנות, בבן זכר.
בב״ח בשר בחלב, בר בר חנה, בבשר חזיר.
בבח׳ בבחינת.
בבט״נ בקי בטיב נטין.
בב״י בבן ישראל, בבני ישראל, בב׳ ימים, בתולת בת יהודה (ס׳), בבית יוסף (ס׳).
בב״י וב״י בבל יראה ובל ימצא.
בב״כ בברכת כהנים.
בבל״י בבית לחם יהודה.
בב״מ בבעל מום (בבע״מ), בעל ברית מילה.
בב״ס בב׳ סעודות, בטל בששים (בב״ש).
בב״ע בבני עניים, בבית עולמים.
בבע״ח בבע״חי (בע״ח בע״חי).
בבע״מ בבעל מום.
בב״פ בב׳ פרשיות — פרקים — פסוקים.
בב״ק בבת קול.
בב״ר בטל ברוב, בבראשית רבה (ס׳), בר בי רב.
בב״ש בבית שמואל (ס׳), בבת שבע, בבאר שבע (ס׳), בטל בששים (בב״ס), בשמת בת שלמה (ס׳), בבגדי שבת, בני בלי שם.
בב״ש א״א בבריתו של אברהם אבינו.
בבשק״ו בן בנו של קל וחומר.
בב״ת בבל תוסיף, בבל תלין, בבל תשחית, בעל בלתי תכלית, בעל בית תפלה, בבל תאחר.

אש"ל אכילה, שתיה, לויה (ויטע א"ש"ל, ב"ר כ"א), אין שומעין לו.
אשלד"ע אין שליח לדבר עבירה.
אש"מ אשם מצורע (א"מ), אש שמים מים (אמ"ש), אילן שענפיו מרובין (ס') (אשע"מ).
אש"נ אשם נזיר (א"נ).
אש"ע אין שם עדים.
אש"ש אמר שמואל שלום (יוחסין).
אש"ת אדני שפתי תפתח.
א"ש ת"ב אהבה שהיא תלויה בדבר.
א"ת אם תאמר, אי תימא, אל תקרי, אמרי תורה, אל תתמה, אמרה תורה, איפכא תניא, אהלי תם (ס'), ארבע תעניות (ס').
אתב"ע אל תשכן באהליך עולה.
א"ת ב"ש (שבת ק"ד א') (mut. lit.).
א"ת אותי תעב, אתאוה לו?
ב"ש בי לא השק, שמי יחול עליו?
ג"ר גופו טימא, ארחם עליו?
ד"ק דלתותי נעל, קרניו לא אנדע?
א"ת ב"ש אם אתה בוש וגו'.
א"ת: א' תשעה באב. **ב"ש:** ב' שבועות.
ג"ר: ג' ראש השנה. **ד"ק:** ד' קריאת התורה.
ה"ץ: ה' צום כפור. **ו"ף:** ו' פורים שעבר.
(קביעת המועדות מימי הפסח).
את"ד אשרי תמימי דרך.
אתד"ל אל תתנו דמי לו.
את"ה אגרת תחית המתים (ס').
את"י אל תעזבני יי', אגרת תשועת ישראל (ס').
את"כ אל תהי כאבותיך (ס').
א"ת כ"ל הדברי"ם אש"ר עש"ה (בראׄ כ"ד ס"ו) "אל "תתמה "כי "לא "הבאתי "דם "בתולי "רבקה "יש "מקום "אשר "שם "רובצים "עופית "שומרים "הדם.
א"ת כ"ל הדברי"ם האל"ה (בראׄ כ"ט י"ג) "אל "תתמה "כי "לא "הבאתי "דבר; "בממון "רב "יצאתי "מאבא, "הלך "אליפז "לקח "הכל.
את"ל אם תמצא לומר, אי תימא לי, אם תאמר לי, אם תקשה לך, אם תרצה לידע, אתיתי לחננך (ת').
אתל"ת אנא תבוא לפניך תפלתנו (ת').
את"מ אחר תפלת מנחה.
אתמ"פ אל תירא מפחד פתאום.
את"נ אחר תפלת נעילה (אחת"נ).
את"ס אתקינו סעודתא (א"ס) (ת').
את"ע (אחת"ע).
אתע"ד אל תעלה על דעתך.
א"ת ע"י אל תירא עבדי יעקב (ת').
אתר"ג אל תבואינו רגל גאוה.
את"ש אחר תפלת שחרית (אחת"ש).
את"ת אי תניא תניא.

ב

ב' בינה (ק'). בחינה, בחינת, ברכה, ברכת.
ב"א בית אב, בן אדם, בני אדם, בן אשר, בר אורין, בן אחיו, בנין אב, ברכת אירוסין, ברכה אחרונה, בן אפרים, בית אפרים (ס'), במקום אחר (במ"א), בדרך אחר (בד"א), ב' אמצעיות, ב' אחרונים, בני אהרן, בר אבא, בר אהבה, ברכי אצולה (ת').
בא' באריכות (באריכ').
בא"א באיזה אופן, באשת איש, באם אמרת (?), בית אב אחר, באופן אחר.
בא"א ע"ה באברהם אבינו עליו השלום.
בא"ב באלף בית, באלפא ביתא.
בא"נ באון גליון (באו"נ).
בא"ד באותו דבר (באו"ד) (באה"ד).
באד"ה באותו דבור המתחיל (?).
באד"ק (אד"ק).
באה"ג באר הגולה (ס') (ב"ה).
באה"ד באותו הדבור (בא"ד).
באה"י באותו היום (באו"הי).
בא"ה לב"מ בין ארור המן לברוך מרדכי.
באה"מ באוהל מועד (ס'). ביאור המלות.
באה"ר באהבה רבה (ת').
באה"ש באותה השעה.
באה"ת באגרות התלמוד (באגה"ת).
באו' באונס.
בא"ו באבא ואימא (ק'), ברכת אירוסין ונשואין, (בא"ונ).
באוב"ר באונס וברצון.

אע"פ שאר"ל אף על פי שאין ראיה לדבר (זכר לדבר) (זל"ד).
אע"ש אערוך שועי (ת').
א"פ אבילת פרס, אין פוחתין, אבן פנה (ס'), אקספארד.
אפב"ל אין פרענות בא לעולם.
אפ"ה אפילו הכי (אפי"ה).
אפוד"י אני פרופיט דוראן (פראפט).
אפותק"י אפו תהי קאי.
אפ"ס אחד פסיק סימן.
אפ"ת אפילו תימא.
א"צ אין (אינו) צריך, — צריכין, ארץ צבי, אלי ציון (ת').
אצ"ב אין צריך בדיקה.
אצב"ח אגרת צער בעלי חיים (ס').
אצ"ו אלי ציון ועריה (ת').
אצו"מ אור צח ומצוחצח (ק').
אצ"ל אין צריך לומר — לברך — להוסיף — להדליק — לחזר — לכתוב — להפך — לקדש — להתענות — להאריך.
אצלא"ע אין צריך לומר אתם ערי.
אצ"ל בכה"פ אין צריך להדליק בכל הפתחים.
אצל"י אין צריך להאריך יותר.
א"צ לל"ש אין צריך להעלות לו שכר.
אצע"ש אין צועקין על שעבר.
א"ק אמר קרא, אלא קשה, איכתב קשה, אתה קדוש (ת'), אדם קדמון — קדמאה (ק'), אין קוראין, אחרי קרושים, איסור קרושה, אין קץ.
אקא"ה אין קוראין את ההלל (ת').
אקא"ע אדם קרוב אצל עצמו (אל עצמו).
אק"ב אין קוברין בו.
אקב"ו אשר קדשנו במצותיו וצונו (אקבמ"ו).
אקה"ת אחר קריאת התורה.
אקי"ם אשר קרש ידיד מבטן (ת').
אקנ"ס אין קטינור נעשה סנינור.
אק"ס אדם קדמאה סתימתאה (ק').
אק"ש אין קונין שביתה.
א"ר אמר רבי, אמרו רבותנו, אמר רחמנא, איכה רבתי (ס'), אליהו רבא (ס'), אבל רבתי (ס'), אל רחום, אשלי רברבא, אפי רברבא (ס').
אר"א אמר ר' אליעזר.
אר"א ר"י ת"א אחד ראש אחדותו — ראש יחידו — תמורתו אחד.

[ארבשמט"ק ש"א אדם רוצה בקב שלו מט' קבין של אחרים].
ארגמ"ן אוריאל, רפאל, גבריאל, מיכאל, נוריאל.
אר"ד אחר רוב דיעות (בר"ד).
אר"ה אחר ראש השנה (אחר"ה).
ארה"ל ארזי הלבנון (ת').
ארז"ל אמרו רבותנו ז"ל.
אר"ט אמר ר' טרפון.
אר"י אמר ר' יהודה, אשכנזי ר' יצחק (לוריא), אבי רכב ישראל.
אריב"ג אמר ר' יהושע בן גדיא.
אריב"ל אמר ר' יהושע בן לוי.
ארי"ה אלול, ראש השנה, יום כפור, הושענא רבא (ארי"ה שאג מי לא יירא).
אר"ל אמר ריש לקיש, אין רצונו לומר, אין ראוי לומר, אחרי רבים להטות.
ארמ"ע אש, רוח, מים, עפר.
אר"נ אז רוב נסים (ת'), אין ריחה נודף.
ארס"ב(ל) אינו רואה סימן ברכה (לעולם).
אר"ש ארבעה ראשי שנים, אמר ר' שמעון, אל רחום שמך (ת').
ארשב"ג אמר ר' שמעון בן גמליאל (רשב"ג).
ארשב"י אמר ר' שמעון בן יוחאי (רשב"י).
ארשב"ל אמר ר' שמעון בן לקיש (אר"ל).
אר"ת אמר רבינו תם.
א"ש אמר שמואל, אלה שמות (ס'), אבינו שבשמים, אבן שתיה (ת'), אתי שפיר, אערוך שועי (ת'), אשר שבת (?), ארבעה שומרים, אבא שאול, אותה שנה, אותה שעה, אדר שני, אין שוחטין, אגב שטפא, אמרי שפר (ס'), איסור שבת, אילה שלוחה (ס'). אמונת שמואל (ס'), אפריון שלמה (ס'), אשמת שומרון (ס'), אלטשול.
אש"א אבא שאול אומר.
אשאה"פ אין שוחטין את הפסח.
אש"ב אבינו שבשמים, אלהינו שבשמים (א"ש). אין שייך בו, ארי שבתורה (ס') (ארש"ב).
א"שד"ת אמת שלום דין תורה.
אש"ה אשר הניא (ת').
אש"ו אושר שלום ובינה.
אש"ח אשם שפחה חרופה.
אש"ט אמר שם טוב, אבני שיש טהור (ק').
אש"י אדני שיתברך, אמוני שלומי ישראל (ת').
אשי"ב אור ששת ימי בראשית.
אשכ"ב איש שכל בו.

אמיר"ה אדונינו מלכנו ירום הודו.
אמכ"ה אמאי כולי האי.
אמ"ל אדם מועד לעולם, איסור מלאכה, אם מותר ליטול, אין מול לישראל.
אמל"ה אם מותר להתענות, אין מורידין לפני התבה.
אמ"נ אל מלך נאמן (ת'), אין מזכירין נשמות, (אדני מלך נאמן).
אמס"ת אין מוציאין ספר תורה.
אמ"ע אין מקבלין עדות.
אמעאה"ש אין מחללין עליו את השבת.
אמע"ה אין מבדילין על הנר, אין מברכין על האור, אין משיבין על ההיקש, הדרוש.
אמע"ר אש מים עפר רוח.
אמ"פ (דמ"פ).
אמ"צ אין מצטרפין, אדני מלך צדק. (?)
אמ"ק אין מקבלין — מקיפין.
אמק"ט אינו מקבל טומאה.
אמ"ר אל מלא רחמים (ת'), אין מביאין ראיה.
אמ"ר מה"ש אין מביאין ראיה מן השוטים.
אמר"ע אש מים רוח עפר.
אמ"ש אומרין מי שברך (ת'), אגרת מר שמואל, אש, מים, שמים.
אמשב"ש אין מערבין שמחה בשמחה.
אמש"כ ארבע מאות שקל כסף (ס') וויטאל.
אמ"ת איוב משלי תהלים, אין מתענין, אמת מארץ תצמח, אש מים תפארת (ק') (?), אחר מתן תורה (אחמ"ת).
א"נ אם נאמר, אי נמי, אי נימא, אוהב נפשו, אינו נאמן, אלהי נשמה (ת'), אלהי נצור (ת'), אתה נגלית (ת'), ארי נוהם (ס'), אוצר נחמד (ס'), אין נוהגין, אין נותנין, איסור נבלה, אינו נדון, אינו נראה, אשם נזיר, אמרי נועם (ס'). אימת נוראותיך (ת') (ס'), אימך נשאתי (ת'), אין נשבעין, אין נופלין.
אנד"ש אוהב נפשו דורש שלומו.
אנולי"ל אנכי ולא יהיה לך.
אני"ל אתה נותן יד לפושעים (ת'), אי נמי יש לומר.
אנ"כ אוריתא נביאיא כתוביא, אין נושאין כפיהם, אורות נצוצות כלים (ת').
אנכה"ג (אכה"ג) אנשי כנסת הגדולה.
אנכ"י אנא נפשי כתבית יהבית (שבת ק"ה); אמירה, נעימה, כתיבה, יהיבה (שם); יהיבה, כתיבה, נאמנין אמריה (שם).

אנ"ל אין נותנין לו.
אנל"פ אין נראה לפרש.
אנלת"א אשר נתן לנו תורת אמת (ת').
אנס"ו אמן נצח סלה ועד.
אנע"פ אין נופלים על פניהם (ואא"ת = ואין אומרין תחנון) (ת').
אנקת"ם אל נא קרב תשועת מצפיך.
פסת"ם פחודך סר תוציאם ממאסר.
פספסי"ם פדה סועים פתח סומים ישעך מצפים.
דיונס"ם דלה יוקשים וקבץ נפוצים סמך מפלתינו.
אנ"ש אנשי שלומנו.
אנש"ב אלהי נשמה שנתת בי (ת').
א"ס אין סוף, אתקינו סעודתא (ת'), אין ספק, אגב סודר, אנשי סדום, אחריות סופר, אבן סנה (ן' סנה).
אס"ב אסור בהנאה, אסמכתא בעלמא.
אסב"ל אין סמיכה בחוץ לארץ.
אס"ד אי סלקא דעתך.
אס"ז אסיפת זקנים (ס').
אס"ל אלא סבירא ליה, אתה סתר לי, אין סדר למשנה.
אסנ"ת משגח"ת אנוסה, שנואה, נדה, תמורה, מורדת, שכורה, גרושת הלב, חצופה, תערובות.
אסע"ה(נ) אין סומכין על הנס.
אס"ף אתנח סוף פסוק (ד').
אס"ש אלכסנדר סענדר שור.
א"ע אבן עזרא, אמר עולא, את עצמו, אבא עלאי (ק'), אימא עלאה (ק'), אדון עולם, אתם עדי, איסור עריות, אתיות עינים (את"ע), אמה עבריה, אמרו עליו, אבילת עראי.
אעא"מ אין עונשין אלא מזהירין.
אע"ג אף על גב.
אעה"ז אם עבר הזמן (אע"ז).
אעודל"ת אתי עשה ודחי לא תעשה.
אעו"ע את עונם ואת עון (יעב"ץ).
אע"ז אם עבר זמנו.
אע"ב אלא על כרחך.
אעכ"פ אלא על כל פנים.
אע"ל אמרתי עת לעשות (יעב"ץ).
אענ"ע אבן עזרא נוחו עדן, אמר עולא נשמתו עדן.
אע"פ אף על פי.
אעפ"ז אף על פי זה.
אעפ"כ אף על פי כן.

אל״א אחד לאחד, אחת לאחת, אם לא אמר, אי לא אמרת, אין לי אלא, אדם לאדם.
אל״א אמ״א אם לא אמר אין מחזירין אותו.
אלא״ע אור לארבעה עשר (אלי״ד).
[אל״א שאל״ש אין לך אדם שאין לו שעה].
א״ל ב״ם (mut. lit.) (שבת ק״ד א׳).
אל״ה או לאו הכי.
אלהוא״ה אלהי האלהים ואדני הארנים.
אלה״ק = אולה״ק.
אלה״ר אבק לשון הרע.
אלו״ל אני לדודי ודודי לי. (והאלהים) אנה לידו ושמתי לך, את לבבך ואת לבב (של״ה).
אל״ח אין לו חזקה.
אל״ח לע״ה אין לו חלק לעולם הבא.
אל״י אתהלך לפני י״י, אם לא יגיד.
אליב״ה אתהלך לפני י״י בארצות החיים.
אלי״ג אם לא ירדו גשמים.
אלי״ד אור לי״ד (אלא״ע).
אל״י ונ״ע אם לא יגיד ונשא עונו.
אלי״ר אליבא ריקנא.
אלי״ש אור לישרים (ס׳).
אל״כ אם לא כן.
אלכה״ג אלמנה לכהן גדול.
אל״ל אית לן למימר.
אל״מ אל למושעות (ת׳) (א״ל), אמשל לך משל, אין לנו מלך, אלון מורה (ס׳), אורח לצדיק מישרים.
אלמג״מ אין לך מדה גדולה מזו.
אלמ״ד אלא למאן דאמר.
אלמ״ה אין למידין מן הכללות.
אלמה״כ אין למידין מן הכלל.
אלנ״י אם לא נטל ידיו.
אל״ע אין לו עדים.
אלע״ב אין לנו עסק בנסתרות.
אלע״ז אין לסמוך על זה.
אלע״כ אין לו, — להם עליו כלום.
אל״פ אין לפסול.
אל״ק אית ליה קלא.
אל״ר אין לו רשות.
אלש״מ אלא לאו שמע מינה.
אל״ת אפשר לתרץ, אין לתרץ, אין להם תשובה.
אלת״ה אי לא תימא הכי.
א״מ אחד מלא, אמר מר, אחר מחצית, אינו מינו, ארץ מצרים, אחרי מות, אלא מעתה, אב מלאכה, אין מברכין, אל מסתתר (ת׳), אבינו מלכנו (ת׳), איזהו מקומן (ת׳), איפכא מסתברא, אנשי מעשה, אתא מרחוק (ד׳), אין מדליקין, אין מברכין, אין מאכילין, — מתענין, — מפסיקין, אין מוסרין, אשם מצורע (אש״מ), אני מאמין (ת׳), אונאת ממון, אינו מאמין, אשם מעילה, אבני מלואים (ס׳), אלון מורה (אל״מ) (ס׳), אברהם מפו, אמור מעתה, אלפי מנשה (ס׳).
אמ״א אלא מה אמר, אין מחזירין אותו.
אמא״מ אין מוציאין אותו מידו.
אמ״ב אין מוחין בידו — (בידם), אין מברכין. אין מתענין בו, אמרי בינה (ס׳).
אמב״ד ארבע מיתות בית דין.
אמבב״ק אין משגיחין בבת קול.
א״ם בחוקו״תי אתם משאילין, איה מלכיכם, אנו משיבין, אלהינו מלך, אנו משאילין, אין משיבין, אלהיכם ממור; וסימן: בית דין חונקין וקוטלין תלוי ישי.
אמ״בל״ת אין מספיקין בידו לעשות תשובה.
אמב״ס אין מסיחין בסעודה (אמס״ב).
א״מב״ש אני מאמין באמונה שלימה (ת׳).
אמ״ד אינו מאן דאמר, אמסטרדאם.
אמ״ד שלב״ל אדם מקנה דבר שלא בא לעולם (אאמ״ד שלב״ל).
אמ״ה אבר מן החי (אמה״ח), אלהינו מלך העולם, אמרו מלאכי השרת (אממ״ה).
אמה״י אמר השם יתברך (אה״י).
אמה״כ אמר הכתוב (א״ה).
אמה״ל אוי מה היה לנו.
אמ״ה להקב״ה אמרו מלאכי השרת לפני הקב״ה.
אמה״מ אינו מן המנין.
אמ״ו (אמו״י) אמת ויציב (ת׳), אל מלך ויעבור (ת׳).
אמוה״ק איפכא מסתברא והכי קתני.
אמומ״ב אין מוקדם ומאוחר בתורה.
א״מ ופר״י איזהו מקומן ופרקי ר׳ ישמעאל (יעב״ץ).
אמ״ז ארבע מאות זוז.
אמז״ל אבי מורי ז״ל.
אמח״ל אבינו מלכנו חטאנו לפניך (ת׳).
אמ״ט אינו מטמא.
אמ״י אחד מי יודע (ת׳).
אמיו״כ אחר מוצאי יום כפור (אחמיו״כ).
אמ״ מ״פ אין מקרא יוצא מידי פשוטו.
אמי״ץ אבי מורי ישמרהו צורו.

אחת"ש אחר תפלת שחרית (את"ש).
א"ט ארבעה טורים (ס'), אבנים טובות, איסור טרפה, אינו טענה.
אט"ב אינו טעון ברכה.
א"ט ב"ח (mut. lit.) (שבת ק"ד א').
אט"ט אינו טעון טבילה.
אטלי"ס אך טוב לישראל סלה.
אטנ"י איננו טעון נטילת ידים (אטנט"י).
אטל"ס אך טוב לישראל סלה (סמו"ט ק').
אטס"ה אחריות טעות סופר הוא.
אטקיו"ר אינו טעון קידוש ידים ורגלים.
א"י ארץ ישראל, אינו יודע, אינו יכול, אינם יכולין, אז ישיר (ת'), אשר יצר (ת'), אריכת ימים, אלהי ישראל, אור ישראל (ס'), אתה יצרת (ת'). אפיקי יהודה (ס').
אי"א איש ירא(ת) אלהים, אדם ילוד אשה, אינם יראים אלהים.
איא"ה אשר יצר את האדם (ת').
איאפ"ל אל יפתח אדם פיו לשטן.
אי"ב (איו"ב) אשרי יושבי ביתך (ת'), אורך ימים בימינה.
איב"א אי בעית אימא.
איבובעו"כ אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד.
איב"ל איבעיא להו (אב"ל).
איבע"א (אב"א) אי בעית אימא (איב"א).
אי"ג אמר יהודה גדליה.
איד"ז (אד"ז) אידרא זוטא (ס').
איד"ר אידרא רבא (ס').
אי"ה אם ירצה השם, אם ינזור — יעזור השם, אם יש השלום.
איה"נ אנא י"י הושיעה נא.
איהש"ר (איש"ר).
איו"ט אחר יום טוב (אחיו"ט).
איו"י אברהם יצחק ויעקב.
איו"כ אחר יום כפור.
איוכ"מ אין יום כפור מכפר (איוהכ"מ).
איושחי"ל אורך ימים ושנות חיים יוסיפו לך.
אי"ט (איו"ט).
אי"כ (א"כ).
איכ"ל (אב"ל) איכא למימר.
איכ"ר איכה רבתי (ס').
איל"ב אין יכול לחזור בו.
איל"מ אכתי יכול למימר.

אימ"נ אנא י"י מלטה נפשי.
אי"ע אמר יעב"ץ, אלהים יכוננה עליון, אלהים יהי עוזרם.
איפמ"ש אומרים יקום פורקן מי שברך (יעב"ץ).
אי"ק איסור קדושה.
אי"ק בכ"ר (mut. lit.).
אי"ר איכה רבתי (ס').
אי"ש חי"ל אורך ימים שנות חיים יוסיפו לו.
אישלד"ע (אשלד"ע).
איש"ר אמן יהא שמה רבא (איהש"ר).
אי"ת אדני יתברך (אית"ש, — שמו), (יתעלה), אי תימא (א"ת).
אית"ן מש"ה וכל"ב (lit. servil.) ד').
א"כ אם כן, אינו כדאי, אין כסף, אין כאן, אין כמוך (ת'), אין כאלהינו (ת'), ארבע כוסות, ארבע כנפות, אתה כוננת (ת'), אדם כשר, איומה כנדגלות (ס').
אכ"א אכילת ארעי (אכי"א).
אכאל"א אם כן אין לי אלא.
אכ"ה אמאי כולי האי.
אכה"ג (אנכה"ג, אכנה"ג) אנשי כנסת הגדולה.
אכו"ש אכילה ושתיה.
אכ"ט אין כאן טענה.
אכי"ר אמן כן יהי רצון (אוכי"ר).
אכ"י ל"ה אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא.
אכ"כ אין כתיב כאן.
אככ"ח אוצר כל כלי חמרה (ס').
אכל"ק אם כן לימא קרא.
אכל"ר אם כן ליכתב רחמנא.
אכ"מ אין כאן מקומו, אין כמוך (ת') (א"כ).
אכמ"ה אם כן מה הגיד.
אכמ"ל אין כאן מקום להאריך.
אכמ"נ אפילו כמלא נימא (אפכמ"נ).
אכ"ע אכולי עלמא.
אכע"ז אם כן על זה.
אכש"מ אם כן שמע מינה.
א"ל אמר ליה, לו, להו, אי לימא, אית ליה (להו), אין לומר, אמר לי, איכא למימר, אידכר לן, אסור לו, אשתעי לי, אם לאו, אחר למעשה (את"ל), אין לו — לך, אין להתענות (אלה"ת), אין לברך, — לתרץ, אל למושעות (ת'), איבעיא להו, אתרחיש ליה, אתא לידיה, אוי לי, — לו, איכא למפרך, אין לחוש (אל"ח).

אה"ת אחר התפלה, אגדות התלמוד (ס').
א"ו איסור והיתר, אלא וודאי, אמן ואמן.
או"א (אוא"א) אלהינו ואלהי אבותינו (ת'), אחת ואחת, אילו ואילו, אב ואם, אבא ואימא (ק'), אחר ואחר, אידי ואידי, אמן ואמן, אמת ואמונה (ת'), אכלה ואכלה (ס'), אות אמת (ס').
או"א דא"ח אלו ואלו דברי אלהים חיים.
או"ג אות גרונית (א"ג), און גליון.
אוגו' אוגוסטוס.
או"ה אומות העולם, איסור והיתר (ס').
אוה"מ אוהל מועד, אוהל המת (א"ה).
אוה"ע אומות העולם.
אוה"ש אוצר השרשים (ס'), אותיות השמוש (ד').
או"ו (אוו"ת) אשם ודאי ותלוי.
או"ז אור זרוע (א"ז) (ס').
או"ח אדם וחוה, אורח חיים (ס') (א"ח).
אוח"ל אדם וחוה חוץ לילית.
או"י אמת ויציב (ת').
אוי"ל אכול ושתה יאמר לך.
אוי"ר = אוכי"ר.
אוי"ש אדום וישמעאל.
אוכי"ר אמן וכן יהי רצון.
או"ל אומר להם, אומה ולשון.
אולי"ד אור לארבעה עשר.
אולה"ק אוצר לשון הקודש (ס').
אולי"ל אנכי ולא יהיה לך.
או"מ אותות ומופתים, אונאת ממון, אלדד ומידד.
אונ' אונקלוס (אונק').
או"פ ארחי ופרחי.
אופ' אופן.
אור"י אומר ר' יצחק.
אור"ת אומר רבינו תם.
או"ש אותה שנה.
או"ת אורים ותומים (ס'). אמנון ותמר.
א"ז אור זרוע (או"ז) (ס'), אמר זה, את זה, אם זה, אין זקוק, אדרא זוטא (ס), אנעים זמירות (ת'), אתה זוכר (ת'), (איזו זו). אבני זכרון (ס'), אליהו זוטא (ס'), אפי זוטא (ס'), אסיפת זקנים (ס'), אות זכרון (ס'), אחר זמן, — זמנו.
אזה"ק אור זרוע הקצר (אז"ק) (ס').
אזוא"ז אחד זה ואחד זה.
אז"ל אבותינו זכרונם לברכה, אמרו ז"ל, אור זרוע לצדיק.
אזק"ש אחר זמן קריאת שמע.

אז"ת אחר זמן תפלה.
א"ח אחר חסר, אתה חונן (ת'), אינו חייב, אין חוששין, אשת חיל, אלמנה חיה, אסרו חג, אלהים חיים, אינו חוצץ, אמרו חכמים, אורח חיים (ס'), אתה חוננתנו (ת'), איסור חֵלֶב.
[אח"ב וא"ב = אבוא"ב].
אחבב"י אינו חייב בכל יראה.
אחב"י אחינו בני ישראל, — בית ישראל.
אחד"ס אסרו חג דסכות.
אחד"פ אסרו חג דפסח.
אחד"ש (אד"ש).
אחה"ב אחר חרבן הבית.
אחה"ז אחר הזמן (אח"ז).
אחה"ח אחר החרבן.
[אחה"ק אחר הקבורה].
אחו"א אחטא ואשוב.
אח"ז אחר זה, אחר זמנו.
אחז"ת (אז"ת).
אחה"ס אחר הסכות, אחר הסדר.
אחה"פ אחר הפסח.
אחה"ת אחר התפלה (אה"ת).
אחז"ל אמרו חכמינו ז"ל.
אחיו"ט אחר יום טוב (אחי"ט).
אח"כ אחר כך, אחרי כן.
אחכ"א אחר כך אמר.
[אחכב"נ אין חכם כבעל נסיון].
אח"ל אחר למעשה.
אחלא"ד = אחל"ד אתה חונן לאדם דעת (ת').
אחל"ל אורח חיים למעלה למשכיל.
אחל"מ (אח"ל).
אחמ"כ אחר מחילת כבודו.
אחמ"ת אחר מתן תורה (אמ"ת).
אח"ס בט"ע (mut. lit.) (שבת ק"ד א').
אחס"ג אחר סעודה ג'.
אח"ע אחיזת עינים.
אחע"א איסור חל על איסור.
אחע"ב אשת חיל עטרת בעלה.
אחע"כ אין חייבין עליו כרת.
אח"פ אוזן, חוטם, פה.
אח"ק אחר קבורה.
אח"ש (= אבח"ש) אברהם חיים שור.
אח"ת אגב חרא תרתי (תרין).
אחת"נ אחר תפלת נעילה (את"נ).
אחת"ע אחר תפלת ערבית (את"ע).

אנגע"ה אין נוזרין גזירה על הצבור.
אנ"ה (ס') אחר גמר הסעודה (אנ"ס).
אנה"ז (ימים שפסח חל בהם) (ל').
אנו"פ אנרא ופגרא.
אנל"א אתה גבור לעולם אדני (ת', ק').
אנ"ס אית נרסת ספרים, אחר גמר סעודה.
אנ"ר אית נסות רוח.
אנ"ש אית גזירה שוה, אגרת שלומים (ס'), אגב שטפא (= לפ"ר).
אנת"ה אגרת תחית המתים (ס').
א"ד איכא דאמרי, אין דורשין, אינו דומה, או דלמא, אלו דברים, אלא דוקא, אינו דין, אין דנין, אונאת דברים, אפס דמים (ס'), איידי דתנא.
אדאה"ש אינה דוחה את השבת (אר"ש).
אדב"א אין דרך בני אדם.
א"ד במ"ב אין דורשין במעשה בראשית.
אדב"ע אריה דבי עלאה (ק').
אד"ג אית דגרסי.
אד"ה אדוני הרב.
אדה"ש איידי דשייר האי שייר.
אדהע"ה אמר דוד המלך עליו השלום.
אדה"ר אדם הראשון.
אד"ו יום א' ד' ו' בשבת (ל').
אד"ל אחת דתו להמית.
[אד"ט לל"ב איידי דטריד למפלם לא בלע].
אד"ם אדם, דוד, משיח. אפר, דם, מרה. אמונה, דבור, מעשה. אוהב דבק מאת. (אחר דיני ממונות).
אדמ"ד אליבא דמאן דאמר.
אדמ"ו (אדמו"ר) אדוני מורי ורבי.
אד"ע אדון עולם, אלהא דמאיר ענני (ת').
אדע"ה אמר דוד עליו השלום.
אד"צ (אדת"צ) אגרא דתעניתא צדקתא. אגרת דורשי ציון.
אד"ק אדרא קרישא (ס').
אדר"נ אבות דרבי נתן (ס').
אדר' אדרבה.
אד"ר אידרא רבה (ס').
אדר"י אדרבי יהודה (et similia).
אדר"ע אותיות דר' עקיבא (ס').
אד"ש אחר דרישת שלומו (אדר"ש), אינו דוחה שבת (אראה"ש).
אדשב"א אין דרכן של בני אדם.
אדשהש"ה (אדש"ה שנ"ה) איידי דשייר הך שייר (נמי) הך.

אדש"ל אינו דומה שמיעה לראיה.
אדת"ה ת"ה אגב דתנא הני תנא הני.
א"ה אמר הפסוק — הכתוב — הכותב — המחבר — המעתיק, אמירת הגדה, אדם הגון, אב הטומאה (אה"ט), אומות העולם (אוה"ע), ארון הקודש (אה"ק), אדון המושיע (ת'), אליהו הנביא, אב הרחמים (ת'), אי הכי, אפילו הכי, אומרים הכי, אחר החרבן (אה"ח), אספקלריא המאירה, איסור הנאה, ארזי הלבנון (ת'), את המגילה, את ההר, אותו האיש, אבן השוהם (ס') (אה"ש), אתה הראת (ת').
אה"א אדני הוא אלהים.
אהאע"ד וע"ד = אהע"ד וע"ד.
אה"ב אמת הבנין (א"ב).
אהב"ה אמר השם ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא.
אהה"נ אי הכי השתא נמי.
אה"ו (literae) (ר'). אלמונא האמבורג וואנזבעק.
אהוא"ה אחד המרבה ואחד הממעים.
אה"ח (אוה"ח) אור החמה, אחר החרבן (אחה"ח).
אהח"ס אז היה חנית סובו (ת').
אהח"ע(ר) (literae) (ד').
אה"ט אב הטומאה (א"ה).
אהכס"ת (הכס"ת).
אה"ל אתה הראת לדעת (ת'), אור הלבנה.
אהמ"ט אי הכי מאי טעמא.
אה"מ אוהל המת, אדון המושיע (ת'), אוהל מועד (ס').
אה"מ ואה"מ (אהוא"ה).
אה"נ אין הכי נמי, אומות העולם נמי, אליהו הנביא, אור הנר.
אה"נ אה"ת אה"ג אליהו הנביא א' התשבי אליהו הגלעדי (במי"א עמב"ד) (ת').
אה"נ יל"ב אור הנר יפה לבדיקה.
אה"ע אבן העזר (ס'), אהבת עולם (ת').
אהע"נ אשר הניא עצת גוים (ת').
אהע"ד וע"ד את האדם על דעתו ועל דעת (יעב"ץ).
אה"פ אחר הפסח.
אה"צ ארץ הצבי.
אה"ק ארון הקודש (א"ה).
אה"ר אב הרחמים (ת') (הרחמן), אהבה רבה (ת').
אה"ש אבן השוהם (ס'), אין השכינה שורה, אוצר השרשים (ס') (אוה"ש).
אהשק"ל אי הכי שפיר קשיא ליה.

אא״נ ארבעה אבות נזיקין.
אא״ס אמן אמן סלה.
אא״ע אברהם אבן עזרא, אגרת אורחות עולם (ס׳).
אם אינו ענין.
אאע״ה אברהם אבינו עליו השלום, אדוני אבי עליו השלום.
אאע״ל אם אינו ענין לפניו, — לכאן.
א״א צו״ץ אין אומרים צדקתך, וצרקתך, צרקתך (= צדקתך צדק) (ת׳).
אאצ״ה אין אומרים צדוק הדין (ת׳).
אאצו״ץ וא״ה אין אומרים צו״ץ ואב הרחמים (ת׳).
אא״ק א״ת אם אין קמח אין תורה.
אא״ר אי אתה רשאי.
א״ארת״ל אין אדם רואה חובה לעצמו.
אאר״ל אי אתה רשאי לאומרן.
א״א שלה״ב אשת אחיו שלא היה בעולמו.
אאש״ע אם אין שם ערים.
אא״ת אין אומרים תחנון (ת׳), אלא אי תימא.
א״ב אלף בית, אלפא ביתא, איכא בינייהו, אין ביכלתו, אית ביה, אנשי ביתו, איסור בישול, אין ברירה, אמרי בינה (ס׳), אתה בחרתנו (ת׳), אסמכתא בעלמא (אב״ע), אבן בוחן (ס׳), אמת בנין (אה״ב), אין בו, אין בה, אדום בבל, אסור בהנאה (אב״ה).
אב״א אי בעית אימא (איב״א), אחור באחור, אחותו בת אביו.
א״ב א״ב (ו)א״ב אחד בתורה, אחד בנביאים ואחד בכתובים.
אבב״י אתרוג, בצים, בשר שמן, יין ישן.
אב״ג אברהם בער גאָטטלאָבער.
אב״ג ית״ץ אנא בכח גדולת ימינך תתיר צרורה.
קר״ע שט״ן קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא.
נג״ד יכ״ש נא גבור דורשי יחודך כבבת שמרם.
בט״ר צת״ג ברכם טהרם רחמם צדקתך תמיד גמלם.
חק״ב טנ״ע חסין קרוש ברוב טובך נהל עדתך.
יג״ל פז״ק יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדושתך.
שק״ו צי״ת שועתנו קבל ושמע צעקתנו יורע תעלומות.
אב״ד אב בית דין, אין בן דוד.
אבד״ב אין בן דוד בא.
אב״ד דק״ק אב בית דין דקהלה קרושה.
אב״ה אמר ברוך הוא (אקב״ה).
אב״ו אדם, בשר, ורם.

א״ב וא״ב אחר בפה ואחר בלב.
א״ב ומ״ח אתה בחרתנו, ומפני חטאינו (יעב״ץ).
אב״ח (אגב״ח) אגרת בעלי חיים (ס׳).
אבח״א אין בו חשש איסור.
אב״י אחזת ביר ימיני, אבוא בגבורות י״י; אתרוג, בצים, יין ישן; אודך בגוים י״י, אין בידיעה, אינו בן יומו, — בת יומה.
אבי״ב אברהם בן יחזקיה בשן.
אבי״ה אליעזר בן יוסי הגלילי, אליעזר בן יואל הלוי, אבי העזרי (ס׳).
א״ב י״ח אין בור ירא חטא, (ולא עם הארץ חסיר).
אבי״י אשר בך ירחם יתום (נחמני).
א״ב י״ע אצילות, בריאה, יצירה, עשיה (ק׳).
אבכי״ר אמן בימינו כן יהי רצון.
אבכ״כ אין בכך כלום, (אב״כ).
אב״ל איבעיא להו (אי״ל), (אין בקיאין לשמה).
אתהלך בתם לבב, אודך ביושר לבב, אירך בכל לבי.
אב״מ אין בו משום.
אבמד״א אין בו משום דרכי אמורי.
אב״מ טע״כ אין בו משום טעם כעיקר.
אבמ״מ אין בו משום מעילה.
אבמנ״ט אין בו משום נותן טעם.
אבנה״ס אסור בנעילת הסנרל.
אב״ס אין בו ספק.
אב״ע אברהם בן עזרא, אין בו ערים, אסמכתא בעלמא (א״ב), אלעזר בן עוריה, אחד בפני עצמו (אבפ״ע).
אבפ״ע אחד בפני עצמו.
אב״פ ארון בפקדך (ת׳).
[**אבקק״ק** אסתירא בלגינא קיש קיש קריא].
אב״ר אזלינן בתר רובא, אב בן רוח (ק׳).
אברה״ם הושענא רבא, ט׳ באב, יום כפור, ראש השנה, פורים.
אב״ש אנשי בית שאן (יעב״ץ), ארון בשפטך (ת׳).
אב״ת אבל תוסיף, (= על בל תוסיף).
אב״ת אב״ג ואב״כ = א״ב א״ב וא״ב.
א״ג אין גורסין, אגב גררא, אורח גברא, אולא גרש (ד׳), אות גרונית (ר׳), אשת גיסו, ארבע גאולות, ארבע גליות.
אג׳ אגרת.
אגא״ע (אא״ע).
אג״ב אגרת בקרת (ס׳).

א

א׳ אל, אדני, אחד, ראשון, אחר, אחרון, אמר, אדם, אלף, אויר, אדומים, אות, אגרת.

א״א אביאסף (ס׳), אגדת אזוב (ס׳), אדוני אבי, אני אומר, אחד אמר, אי אפשר, אי אפשי, אחרים אומרים, אין אדם, אי אמרת, — אמרית, אשת איש, אין אומרים, אלף אלפים, אמר אליהו, אליהו אשכנזי, אלה אזכרה (ת׳), אל אדון (ת׳), אופן אחר, — אתר, אברהם אבינו, אמר אברהם, אמן אמן, אם אחד, אחד אהר, אגב אורחא, את אבותינו, ארך אפים, אריך אנפין (ק׳), את אשתו, אחד אלהינו, אדיר אדירנו (ת׳), אתה אחד (ת׳), איסור אכילה, אדרת אליהו (ס׳), או אינו, אשת איש.

אא״א אחד איסור אכילה, אמן אמן אמן, אין אומרים אותו, אלא אי אמרת, אף אני אומר, אל ארך אפים (ת׳), אנשי אמונה אבדו (ת׳), אין אתם אומרים, — אתה אומר, ארומם אלהי אבי.

א״א אא״א אין אומרין אל ארך אפים (ת׳), אמר אויב ארדף אשיג אחלק.

אאאאא״א איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו.

א״א א״ה אין אומרים אב הרחמים, — את ההלל (ת׳).

אא״א ואא״ה אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה.

אא״א ומ״ר אל ארך אפים ומלא רחמים (ת׳).

אא״א ור״ח אל ארך אפים ורב חסד.

[**אאא״ל מ״ל** אם אין אני לי מי לי].

אא״ב אי אמרת בשלמא, אי אפשי בו, אליעזר איש ברתותא, אחד איסור בישול.

אאב״ב אשרי אדם בוטח בך.

אאב״מ אין אומרים במה מדליקין (ת׳).

[**אא״ד** אי אתה דן].

אא״ה אלא אי הכי, אין אומרים הלל (ת׳), אבי אבות הטומאה.

אאה״א אי אתמר הכי אתמר.

א״א הה״ג אין אומרים הלל הגדול (ת׳).

אאה״ט אבי אבות הטומאה.

אא״ו אדיר איום ונורא (ת׳).

אאו״א אתה אחד ושמך אחד (ת׳).

אאור״ח ארך אפים ורב חסד.

אאו״ת אהבת אמנון ותמר.

אא״ז אדוני אבי זקני.

אאז״ל אברהם אבינו זכרונו לברכה, אמר אברהם זכרונו לברכה.

אא״ח אום אני חומה (ת׳), אבל אמרו חכמים, אלהים אחרים. אתר אסרו חג.

א״א חו״ל אין אדם חוטא ולא לו.

אאחע״א אין איסור חל על איסור.

אא״ט אינו אלא טועה.

אא״י אי אתה יכול, אין אנו יודעים.

אאיבי״ח אין אדם יוצא בו ידי חובתו.

אא״כ אלא אם כן, אי אמרת כך, אגרת ארבע כוסות (ס׳).

אאכ״ק אלא אם כן קשה.

אא״ל אם אמר לו, אם אין לו — לי — להם, אין אפוטרופוס לעריות (אאל״ע).

אא״ל ע״מ אם אמר לו על מנת.

אאל״פ אי אגרא לא פגרא.

א״אל״ר ארך אפים לעוברי רצונו.

א״אמדשלב״ל אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם.

אאמדשל״ל אין אדם מוכר דבר שלא לו.

א״א מ״ל אמר אלהים מה לך (יעב״ץ), אין אומרים מזמור לתודה (ת׳).

אאמע״ע אין אדם מעיד על עצמו.

א״א מע״ר אין אדם משים עצמו רשע.

א״א מ״פ בב״ח אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו.

5. Jahreszahlen in der gewöhnlichen Schreibweise mit Weglassung der Jahrtausende sind an dem darauf folgenden לפ"ק (= לִפְרָט קָטָן), statt dessen auch bloß ל an die Zahl angehängt werden kann, zu erkennen. Die Zahl der christlichen Zeitrechnung wird gewonnen durch Addition von 1240, wenn das vorausgesetzte jüdische Datum zwischen dem 1. Januar und dem jüdischen Neujahr des betr. Jahres liegt, von 1239, wenn das Datum zwischen das jüd. Neujahr und den 31. Dezember fällt. Zur Berechnung der Monatstage eines bestimmten Jahres sei empfohlen B. Zuckermann, Anleitung und Tabellen zur Vergleichung jüdischer und christlicher Zeitangaben, Breslau 1893, M. Simon und L. Cohen, Ein neuer Maphteach, Berlin 1897. Die Tage zwischen Ostern und Pfingsten werden zuweilen nach der Omerzählung angegeben. Dann folgt auf die Zahl gewöhnlich למב"י = למספר בני ישראל, zuweilen למטמונים. Jeder Tag kann durch Angabe des Wochenabschnitts oder eines Satzes aus demselben bezeichnet werden. ד' לס' והיית לנו לעינים = Mittwoch der Woche, an deren Sabbat die Parascha בהעלותך verlesen wird.

6. Zuweilen sind Worte mit Abkürzungszeichen versehen, ohne Abkürzung zu sein. Das Zeichen dient dann nur dazu, ein Wort als Fremdwort oder Eigennamen kenntlich zu machen, oder anzudeuten, daß bei der Schreibung des Wortes ein Wortspiel beabsichtigt wurde. Solche Wörter wie בלע"ז = „in fremder Sprache" und ודוק = „und denke nach!" werden mit Abkürzungszeichen versehen, weil man sie für Abkürzungen hielt (s. u.).

7. Da von jedem Schriftsteller neue Abbreviaturen gebildet werden können, wird auch das vollständigste Verzeichnis immer noch Fälle übrig lassen, in denen der Leser aus dem Zusammenhang und bei Namen und Büchertiteln mit Hilfe von Namen- und Bücherlisten festzustellen suchen muß, was mit einer Abbreviatur gemeint ist.

Gustaf Dalman

ANWEISUNG

für die Benutzung des Abbreviaturenlexikons.

Der Anfänger wolle folgendes beachten:

1. Abbreviaturen können auch mit Präpositionen und anderen kleinen Wörtchen verbunden erscheinen und sind nicht immer in diesen Verbindungen mitaufgeführt worden. Wenn eine nicht gefundene Abbreviatur mit ב, ל, כ, מ, ו, ש, ד, ה beginnt, ist zu überlegen, ob der Anfang nicht etwa in der Präposition בְּ, לְ, כְּ oder מִ (= מִן), in der Konjunktion וְ, in den Relativpartikeln שֶׁ oder דְּ, oder im Artikel הַ — oder in einer Kombination mehrerer dieser Präfixe besteht. Dann ist dieser Anfang zu streichen und der Rest im Lexikon zu suchen. וביוה"כ suche also unter יוה"כ, מר"ה unter ר"ה.

2. Bei Büchertiteln ist unter Umständen in derselben Weise von ס (= סֵפֶר) oder von ב (= בַּעַל „Verfasser") oder בעה"מ (בַּעַל הַמְחַבֵּר) zu abstrahieren.

3. Nicht zu übersehen sind die hebräischen Zahlbezeichnungen bei Citationen in Verbindung mit סֵפֶר (Buch), כֶּרֶךְ (Band), שָׁנָה (Jahrgang), מַסֶּכֶת (Traktat), חֵלֶק (Teil), שַׁעַר, פָּרָשָׁה, פֶּרֶק, פִּסְקָא, סְעִיף (Abschnitt), סִימָן, רֶמֶז (Paragraph), הֲלָכָה, מִשְׁנָה (Lehrsatz), דַּף, צַד, עָלֶה (Blatt), עַמּוּד (Kolumne) — oder entsprechenden Abkürzungen. פ"ט könnte z. B. bedeuten Parascha 9 oder Perek 9. Vorangehendes ר oder ס für ראש bez. סוף bezeichnet dann Anfang oder Schluß des Abschnitts. פ"ק bedeutet פֶּרֶק קַמָּא „erster Abschnitt", nicht „Abschnitt 100".

4. Eigennamen in den üblichen Abkürzungen können mit Titulaturen in verschiedenem Umfang verbunden sein. Es war unmöglich, alle verschiedenen Möglichkeiten im Lexikon aufzuzählen. Ein Rabbi Jizchak könnte heißen ר"י, הר"י, הגר"י, החר"י, מוהר"י, מהר"י, מהורר"י, מוהרר"י. Außerdem können noch כ für כְּבוֹד, ב für בֶּן vorangehen. Auch sei nicht vergessen, daß einem Eigennamen א (= אָמַר, אוֹמֵר) vorangehen oder folgen kann.

VORBEMERKUNG DES HERAUSGEBERS.

Wo eine Abbreviatur mit der Auflösung in eckige Klammern gesetzt ist, besagt dies, daß das Vorkommen der Abbreviatur zweifelhaft ist. In runde Klammern wurden gesetzt:

1) Abbreviaturen, welche eine mitgeteilte Auflösung etwas anders wiedergeben als die an der Spitze stehende Abbreviatur.
2) Wörter, welche für ein entsprechendes Wort einer Auflösung eingesetzt werden können.
3) Die Bezeichnungen für verschiedene Kategorien von Abkürzungen.

Folgende Kategorien von Abkürzungen sind durch besondere Bezeichnungen kenntlich gemacht:

ס' = Büchertitel (ספר).
ק' = Kabbala (קבלה).
יעב"ץ = Jakob Emden (bes. dessen Siddur).
ד' = Grammatik (דקדוק).
ל' = Kalender (לוח).
ת' = Liturgisches (תפלה).

G. D.

ANHANG ZUM ARAMÄISCH-NEUHEBRÄISCHEN WÖRTERBUCH VON GUSTAF H. DALMAN

LEXIKON DER ABBREVIATUREN

VON

G. H. HÄNDLER

BEARBEITET VON PROFESSOR DR. J. KAHAN IN ZNAIM

ZWEITE AUFLAGE

MIT EINEM

VERZEICHNIS DER MISCHNA-ABSCHNITTE

VON

PROF. DR. J. KAHAN IN ZNAIM

J. KAUFFMANN VERLAG/FRANKFURT A. MAIN

1922